

A propos de ce livre

Ceci est une copie numérique d'un ouvrage conservé depuis des générations dans les rayonnages d'une bibliothèque avant d'être numérisé avec précaution par Google dans le cadre d'un projet visant à permettre aux internautes de découvrir l'ensemble du patrimoine littéraire mondial en ligne.

Ce livre étant relativement ancien, il n'est plus protégé par la loi sur les droits d'auteur et appartient à présent au domaine public. L'expression "appartenir au domaine public" signifie que le livre en question n'a jamais été soumis aux droits d'auteur ou que ses droits légaux sont arrivés à expiration. Les conditions requises pour qu'un livre tombe dans le domaine public peuvent varier d'un pays à l'autre. Les livres libres de droit sont autant de liens avec le passé. Ils sont les témoins de la richesse de notre histoire, de notre patrimoine culturel et de la connaissance humaine et sont trop souvent difficilement accessibles au public.

Les notes de bas de page et autres annotations en marge du texte présentes dans le volume original sont reprises dans ce fichier, comme un souvenir du long chemin parcouru par l'ouvrage depuis la maison d'édition en passant par la bibliothèque pour finalement se retrouver entre vos mains.

Consignes d'utilisation

Google est fier de travailler en partenariat avec des bibliothèques à la numérisation des ouvrages appartenant au domaine public et de les rendre ainsi accessibles à tous. Ces livres sont en effet la propriété de tous et de toutes et nous sommes tout simplement les gardiens de ce patrimoine. Il s'agit toutefois d'un projet coûteux. Par conséquent et en vue de poursuivre la diffusion de ces ressources inépuisables, nous avons pris les dispositions nécessaires afin de prévenir les éventuels abus auxquels pourraient se livrer des sites marchands tiers, notamment en instaurant des contraintes techniques relatives aux requêtes automatisées.

Nous vous demandons également de:

- + Ne pas utiliser les fichiers à des fins commerciales Nous avons conçu le programme Google Recherche de Livres à l'usage des particuliers. Nous vous demandons donc d'utiliser uniquement ces fichiers à des fins personnelles. Ils ne sauraient en effet être employés dans un quelconque but commercial.
- + Ne pas procéder à des requêtes automatisées N'envoyez aucune requête automatisée quelle qu'elle soit au système Google. Si vous effectuez des recherches concernant les logiciels de traduction, la reconnaissance optique de caractères ou tout autre domaine nécessitant de disposer d'importantes quantités de texte, n'hésitez pas à nous contacter. Nous encourageons pour la réalisation de ce type de travaux l'utilisation des ouvrages et documents appartenant au domaine public et serions heureux de vous être utile.
- + *Ne pas supprimer l'attribution* Le filigrane Google contenu dans chaque fichier est indispensable pour informer les internautes de notre projet et leur permettre d'accéder à davantage de documents par l'intermédiaire du Programme Google Recherche de Livres. Ne le supprimez en aucun cas.
- + Rester dans la légalité Quelle que soit l'utilisation que vous comptez faire des fichiers, n'oubliez pas qu'il est de votre responsabilité de veiller à respecter la loi. Si un ouvrage appartient au domaine public américain, n'en déduisez pas pour autant qu'il en va de même dans les autres pays. La durée légale des droits d'auteur d'un livre varie d'un pays à l'autre. Nous ne sommes donc pas en mesure de répertorier les ouvrages dont l'utilisation est autorisée et ceux dont elle ne l'est pas. Ne croyez pas que le simple fait d'afficher un livre sur Google Recherche de Livres signifie que celui-ci peut être utilisé de quelque façon que ce soit dans le monde entier. La condamnation à laquelle vous vous exposeriez en cas de violation des droits d'auteur peut être sévère.

À propos du service Google Recherche de Livres

En favorisant la recherche et l'accès à un nombre croissant de livres disponibles dans de nombreuses langues, dont le français, Google souhaite contribuer à promouvoir la diversité culturelle grâce à Google Recherche de Livres. En effet, le Programme Google Recherche de Livres permet aux internautes de découvrir le patrimoine littéraire mondial, tout en aidant les auteurs et les éditeurs à élargir leur public. Vous pouvez effectuer des recherches en ligne dans le texte intégral de cet ouvrage à l'adresse http://books.google.com

DICTIONNAIRE FRANÇAIS-GREC

Tout exemplaire de cet ouvrage non revêlu des signalures ci-dessous sera réputé contresait.

L. Hachette et cie

Imprimerie A. Guyot et Scribe, rue Neuve-des-Mathurins, 18.

DICTIONNAIRE FRANÇAIS-GREC

COMPOSÉ SUR LE PLAN DES MEILLEURS DICTIONNAIRES FRANÇAIS-LATINS

RT REBICES

D'UNE TABLE DES NOMS IRRÉGULIERS

D'UNE TABLE TRÈS-COMPLÈTE DES VERBES IRRÉGULIERS OU DIFFICILES

ET D'UN VOCABULAIRE DES NOMS PROPRES

PAR MM.

ALEXANDRE

IMPECTEUR GÉRÉRAL DE L'INSTRUCTION PUBLIQUE

PLANCHE

PROFESSEUR ÉMÉRITE DE RUÉTORIQUE

ET DEFAUCONPRET

DERECTEUR DU COLLÉGE ROLLIS

OCVRAGE AUTORISÉ PAR LE CONSEIL DE L'INSTRUCTION PUBLIQUE

PARIS

LIBRAIRIE DE L. HACHETTE ET C'

RUE PIERRE-SARRAZIN, Nº 14

(Près de l'École de médecine)

1861

FRENCH DEPT.

PRÉFACE

DE LA PREMIÈRE ÉDITION.

Depuis la restauration des études en France, l'Université n'a cessé d'encourager l'étude de la langue grecque. Par ses efforts constants, et grâce au zèle éclairé des professeurs, il est certain que cette partie essentielle de l'enseignement, presque entièrement abandonnée vers la fin du dernier siècle, inspire aujourd'hui plus d'intérêt, et que la littérature grecque commence à reprendre dans nos colléges le rang qu'elle aurait dû toujours y occuper. Les immenses travaux de M. Gail pour multiplier en France les éditions classiques n'ont pas peu contribué à préparer cette heureuse révolution, et les progrès en ont été plus sensibles depuis que l'excellente grammaire de M. Burnouf est venue répandre une nouvelle clarté sur la langue d'Homère et de Démosthène, en réformant beaucoup d'erreurs, en fixant mieux les principes, et en simplifiant la méthode.

Cependant on est forcé de convenir que tant d'esforts n'ont pas encore obtenu tous les résultats qu'on avait droit d'en attendre. Les élèves les plus forts parviennent, il est vrai, à rendre en français les passages des auteurs les plus difficiles; mais ils avouent eux-mêmes que le plus souvent ils ne traduisent pas, ils devinent. La liaison des idées est le seul fil qui les guide dans ce labyrinthe obscur. S'ils viennent à le perdre, ils s'égarent; le sens leur échappe, et ils marchent d'erreurs en erreurs, ou d'incertitudes en incertitudes. Les dialectes, les tournures, tout se consond dans leur esprit. La syntaxe seule pourrait les aider à débrouiller ce chaos; mais comment en retiendraient-ils les règles lorsqu'ils n'ont jamais l'occasion de les appliquer? Nous osons l'assurer, l'étude du grec sera toujours imparsaite tant qu'on ne suivra pas pour cette langue la même marche que pour le latin.

L'élève qui n'aurait jamais fait que des versions apprécierait-il bien toutes les beautés de Cicéron et de Virgile? C'est en traduisant du français en latin qu'il s'est vu obligé de comparer à chaque instant le génie des deux langues, de s'arrêter sur les tournures propres à chacune d'elles, et de peser la valeur de chaque terme. Avec

l'autre méthode, il se serait borné à deviner le sens à l'aide d'un dictionnaire ; il n'eur jamais senti les beautés de détail; et les nuances d'expression, l'heureux emploi des idiotismes, la variété des tons, l'harmonie et le mécanisme du style lui auraient toujours échappé.

Trop dociles aux conseils d'une philosophie ennemie du passé et avide d'innoyations en tous genres, les réformateurs modernes, à une époque dont le souvenir seul est affligeant, tentèrent d'introduire dans les classes une méthode toute nouvelle; on supprima les thèmes pour l'étude des langues mortes en général, et pour le latin en particulier; on voulut tout rapporter à la version : mais l'expérience démontra bientôt quels fruits l'on devait attendre de ces dangereux essais, et l'on fut obligé de revenir, au moins pour le latin, à l'ancienne méthode, que chaque jour on apprécie davantage. Pourquoi donc ne l'appliquerait-on pas au grec, et n'en attendrait-on pas les mêmes résultats?

Les Jésuites, si bons juges en matière d'enseignement, sont toujours demeures fidèles à la méthode des thèmes grecs, et c'est du sein de cette pieuse et savante société que sont sortis tous les lexiques latins-grecs, jusqu'à présent seule et insuffisante ressource pour ce genre de traduction. L'usage était alors dans les classes de calquer du grec sur du latin, travail plus aride et plus pénible que celui que nous conseillons; mais le but en était le même : c'était de familiariser les élèves avec le génie de la langue qu'on leur faisait apprendre.

L'Université elle-même sit pendant longtemps consister toute l'étude du grec dans la composition des thèmes. Cette méthode exclusive n'était pas moins vicieuse que celle tout aussi exclusive qu'on y a substituée. Aussi Rollin la désapprouve-l-il avec raison; mais il est loin de conseiller l'excès contraire. Voici comment il s'ex-

- « J'ai dit qu'on avait eu raison dans l'Université de substituer l'explication des • J'ai dit qu on avant cu rando des thèmes; mais je n'ai pas prétendu que celle-ci
- auteurs grecs à la composition du des avantages qui ne doivent pas être négli-
- dût être entièrement pannic. Line ges. Elle rend les jeunes gens plus exacts, les oblige à faire l'application des rè-
- » gés. Elle rend les jeunes geus processent, les familiarise davantage avec le grec, • gles, les accoutume a ecrire conseille génie de la langue. On doit donc le grec,

 • et leur donne plus de connaissance du génie de la langue. On doit donc , dans la

- • troisième et dans les classes survauxe.

 • cela leur apprendre quelques règles de syntaxe particulières à cette langue; ce

qui se borne à très-peu de cnose.

Malgré les conseils de Rollin, l'usage des thèmes grecs se perdit insensiblement

dans un grand nombre de colléges, soit par la négligence des chess, soit par l'ascendant toujours croissant d'une nouveauté heureuse sur une vieille coutume qui commence à passer de mode. Cette cause a peut-être hâté l'affaiblissement progressif des études grecques, dont Rollin se plaignait déjà si amèrement. Vers la fin du dernier siècle, un savant vertueux, l'abbé Auger, déplorait bien plus vivement encore ce malheur, et n'hésitait pas de l'attribuer à la suppression des thèmes grecs.

« S'il est permis, dit-il, de se citer soi-même en exemple, je dirai ce que j'ai • éprouvé et ce que j'éprouve tous les jours. Quoique depuis trente ans j'aie fait » une étude particulière de la langue grecque, que j'aie traduit beaucoup d'ouvra-» ges, que j'en aie lu quelques-uns, je reconnais que je n'ai et n'aurai jamais le » sentiment familier de cette langue que j'avais de la langue latine au sortir des clas-» ses. Quelle en est la raison? c'est sans doute que je n'ai pas étudié le grec dans » les classes comme j'y ai étudié le latin. Je l'ai déjà dit plus d'une sois, et je le répéterai encore, je désirerais que dans les études on fit marcher de front'les lan-» gues grecque et latine, qu'on les comparât l'une avec l'autre, et toutes les deux » avec le français, de sorte que le fruit du cours entier des études sût une con-» naissance des trois langues aussi parfaite qu'il est possible alors de l'acquérir.... Les versions et les explications sont la voie la plus facile, mais la plus longue; je » prétends même que par cette voie on n'arrivera pas au but. Les thèmes et les com-» positions sont la voie la plus difficile, mais la plus courte, la seule sûre, la seule » infaillible; et je soutiens d'après l'expérience, qui, dans cette partie comme dans » toutes les autres, est le grand maître, qu'on saura plus de grec et de latin par le » thème en deux mois qu'en deux ans par la version seule. J'ai vu plusieurs pro-» sesseurs de l'Université, dont j'estime le jugement et les connaissances, penser » absolument comme moi. Je ne doute pas que tous les autres, éclairés par l'expé-

C'est aussi le vœu que manifestait il y a peu d'années M. Humbert, savant génevois, dans son ouvrage sur les moyens de perfectionner les études littéraires à Genève. C'est le vœu qu'on a déjà réalisé dans plusieurs Universités d'Allemagne et d'Angleterre.

» rience, ne pensent de même. »

A ces autorités nous pourrions ajouter le témoignage des membres les plus distingués de l'Université de France. Le besoin des thèmes grecs se fait généralement sentir, et si l'usage n'en a pas encore été rétabli, c'est qu'on manquait de livres élémentaires; on manquait surtout d'un Dictionnaire Français-Grec, nécessaire pour mettre de l'ensemble et de l'barmonie dans nos études depuis l'adoption universells du Dictionnaire Grec-Français de M. Planche. Car en vain aurait-on voulu y suppléer par les dictionnaires latins-grecs, tous incomplets et devenus très-rares, instruments d'ailleurs trop difficiles à manier pour le plus grand nombre des élèves encore peu familiarisés avec la langue latine.

Ce travail avait été commencé à plusieurs reprises par des professeurs justement pénétrés de son importance; mais leurs tentatives, infructueuses parce qu'elles étaient solées, avaient été successivement interrompues. A moins de se borner à une simple nomenclature, pour peu que l'on voulût multiplier les exemples, un seul homme pouvait-il suffire à tant de recherches longues et minutieuses?

Nous avons eu l'heureuse idée de recueillir tous ces matériaux épars, et nous avons mis en commun notre zèle et nos efforts pour combler les énormes lacunes qui restaient, et faire de ces ébauches imparfaites un ouvrage complet et régulier. Quand même le succès n'aurait pas tout à fait répondu à notre attente, les amis de la littérature grecque nous sauront quelque gré d'avoir cherché à satisfaire un des besoins les plus pressants de l'instruction publique. D'autres viendront plus tard, et feront mieux. Dans ce genre de travail, la peine est pour ceux qui commencent, l'honneur pour ceux qui suivent. Mais, surs de n'être pas exempts de fautes, nous n'en avons pas moins affronté la critique, et nous avons fait pour être utiles le sacrifice le plus pénible, celui de notre amour-propre.

Nous avons pris pour modèle le Dictionnaire Français-Latin de M. Noël: sans calquer absolument notre ouvrage sur le sien, nous avons voulu être aussi exacts et aussi complets. Quelques articles paraîtront plus détaillés, d'autres moins: cela tient à la différence du génie des langues, à l'abondance ou à la rareté des matériaux; mais l'ouvrage, considéré dans son ensemble, n'est pas moins riche en matières que celui de M. Noël; seulement, dans des vues économiques, nous avons singulièrement abrégé la rédaction, en supprimant le plus grand nombre des définitions ou en les resserrant dans un moindre espace, en resondant tous les participes dans les verbes auxquels ils se rapportent, en élaguant les noms propres de pays ou de villes, qui sormeront à la sin de l'ouvrage un Vocabulaire particulier. Dans la même vue, nous avons évité de rendre les mots français par de longues périphrases de sabrique moderne, qui d'ailleurs n'auraient pu que très-difficilement entrer dans un thème, et dont la grécité eût toujours été suspecte. Nous avons mieux aimé laisser de côté quelques mots français tout à sait insolites, ou traduire par des équivalents qui suffiront dans l'usage habituel.

Nous nous sommes imposé la loi de ne point faire de grec, bornant notre travai.

à chercher et assembler les phrases dont se compose ce Dictionnaire. Quant au nom des auteurs, dans les cas non douteux, ordinairement nous l'avons omis. Il ne s'agissait pas de faire ici parade d'une érudition toujours déplacée quand on travaille pour les écoles. L'érudition devait être dans le choix des matériaux, non dans un étalage de citations insignifiantes pour les élèves et presque inutiles pour tout le monde, puisque le plus souvent, faute de livres ou d'index, on manque de moyens de les vérifier.

Il faut pourtant que nous fassions connaître les principales sources où nous avons puisé.

- 1° Un quart de nos exemples a été pris dans les auteurs mêmes, mais seulement dans les auteurs en prose, et surtout dans ceux qui appartiennent aux plus beaux siècles de la littérature grecque.
- 2° Un autre quart nous a été fourni par les dictionnaires latins-grecs, que nous avons consultés avec une extrême défiance, et toujours en les confrontant avec les meilleurs lexiques.
- 3º Presque la moitié des matériaux a été recueillie dans l'excellent dictionnaire d'Henri Étienne, véritable trésor dont nous nous sommes approprié les richesses, mine précieuse que nous avons exploitée dans tous les sens, en sorte que les immenses travaux du savant homme qui a tant contribué à ressusciter les lettres grecques, sont entrés presque tout entiers dans le nouvel ouvrage, où on les retrouvera rangés seulement dans un nouvel ordre et débarrassés de tout appareil scientifique.

Nous avons voulu que l'ensemble le plus parfait régnât dans l'ouvrage; en conséquence nous n'y avons admis qu'un seul dialecte, si l'on peut appeler ainsi la langue attique, dégagée d'un certain nombre de formes qui n'avaient point passé dans l'usage général. Les principes grammaticaux sont partout les mêmes : nous avons suivi la doctrine de M. Burnouf, actuellement répandue dans la plupart des colléges.

L'accentuation a été l'objet d'un soin particulier, et cette partie du travail n'a pas été la moins pénible. Nous avons ménagé aux élèves les moyens de reconnaître sûrement la déclinaison des noms et des adjectifs. Les comparatifs sont fidèlement indiqués. Nous avons marqué le futur de tous les verbes, et sous ce rapport nous avons poussé l'attention jusqu'au scrupule. Les commençants apprendront ainsi à distinguer le verbe dans les phrases citées, et cette connaissance les aidera à faire la construction. Mais ils en tireront encore un autre avantage : le futur, comparé avec le présent, moyennant les précautions indiquées dans notre avertissement, leur fera reconnaître au premier coup d'œil les verbes irréguliers ou remarquables soit par

X PREFACE.

l'absence de certains temps, soit par quelque autre particularité. Ces verbes, qui sont presque tous des mots racines et qui se présentent souvent dans l'usage, rangés par nous dans un tableau séparé avec tous leurs temps primitifs, forment un travail neuf et complet, où l'élève aura sans cesse occasion de recourir. Il ne tardera pas à y contracter l'habitude des formes usitées, et sa mémoire ne sera plus surchargée d'une soule de barbarismes systématiques, dont les meilleurs ouvrages élémentaires, à peu d'exceptions près, ne sont pas exempts.

Ensin, pour éviter de perpétuer dans l'enseignement les sautes qui auraient pu nous échapper, l'ouvrage a été stéréotypé; les planches seront revues avec soin à chaque tirage, et nous espérons obtenir ensin, au moins sous le rapport typographique, une correction parsaite.

Qu'il nous soit permis d'offrir ici le juste tribut de notre reconnaissance à ceux de nos collègues qui ont bien voulu nous aider dans ce travail aride et fastidieux. M. Wendel-Heyl, qui a déjà servi la cause que nous plaidons par la publication d'un excellent Cours de Thèmes Grecs, avait aussi commencé un Dictionnaire Français-Grec; et, en renonçant à son entreprise, il nous a cédé les fragments précieux qu'il avait rassemblés. M. Langlois, professeur de rhétorique au collège Bourbon, a pris une part très-active à nos travaux. Ensin nous nous plaisons à nommer M. Jumeau, professeur au collège Stanislas, qui s'est déjà fait connaître par la nouvelle édition des Racines grecques, enrichie de leurs dérivés français; et M. Chardin, maître de conférences au collège royal Louis-le-Grand, qui, jeune encore, après avoir brillé parmi les élèves les plus distingués de l'Université, promet de se placer bient t au rang de nos plus habiles hellénistes.

AVERTISSEMENT.

Nous n'avons pas jugé à propos de donner une liste des abréviations employées dans ce Dictionnaire. Il ne faudra pas beaucoup de pénétration pour deviner que s. m. ou s. f. signifient substantif masculin, substantif féminin; que ces lettres, gén., dat., acc., placées après une préposition ou un verbe, en indiquent le régime. Encore n'employons-nous cette manière de marquer les régimes que lorsque la tournure grecque répond directement à la tournure française. Ainsi nous mettrons bien : S'abstenir de, ἀπ-ίχομαι, gén. Mais si la tournure changeait, nous mettrions en toutes lettres : Se réjouir de quelque chose, ἐπί τινι χαίρω; priver quelqu'un de quelque chose, τινά τι ἀφ-αιρίσμαι. Il importera donc d'accoutumer les élèves à décliner en grec l'adjectif indéfini qui correspond au français, quelqu'un, quelque chose. Du reste nous avons écarté tout ce qui aurait pu embarrasser les commençants, évitant même autant qu'il nous a été possible ces — substitués au mot principal, qui répandent tant d'obscurité dans la plupart des dictionnaires. Nous avons indiqué par un || le passage d'un sens à un autre; c'est presque le seul signe abréviatif que nous ayons employé. Mais, pour la commodité des maîtres et des élèves, nous devons expliquer ici la marche que nous avons suivie dans l'indication des différentes parties du discours.

SI. DE L'ARTICLE.

Nous avons marqué l'article en parenthèse après les noms : $x \circ p \circ c$, $o \circ (b) : \lambda \circ p \circ a$, $a \circ (b) : \lambda \circ p \circ$

Mais nous l'avons placé devant les adjectifs employés, comme il arrive souvent, à la place des substantifs sans devenir substantifs eux-mêmes, par exemple : τὸ ἀληθές, οῦς, la vérité; ὁ φίλερις, εδος, le querelleur; et aussi devant les participes employés de la même manière, comme ὁ πεπαι-δευμένος, ου, le savant; ὁ πλίων, οντος, le navigateur, etc.

Dans les locutions composées d'un substantif et d'un adjectif, la place de l'article aidera à les distinguer. L'article est en tête quand l'adjectif commence; à la fin , quand c'est l'adjectif qui termine. Ainsi, un bon livre, sera traduit indifféremment, βιθλίον ἀγαθόν, οῦ (τὸ), ου τὸ ἀγαθὸν βισθών, ου.

S II. DES NOMS.

Les noms sont marqués, dans ce Dictionnaire, de la manière suivante : νεανίας, α (δ) : λαμπάς, άδος (ή) : δῶρον, ου (τὸ). La terminaison du génitif comparée avec celle du nominatif indiquera suffisamment la déclinaison, l'article fera connaître le genre. Nous donnons les contractions toutes faites, parce qu'on ne les emploie jamais autrement dans le discours en prose; ainsi au lieu d'écrire τὸ ἀλγες, εος, ως, nous écrivons seulement ἀλγος, ους (τὸ). Il n'en peut résulter aucune obscurité même pour les commençants; car ils sont incapables de faire des thèmes s'ils ne sont d'avance habitués à reconnaître sur-le-champ et à décliner sans aucune hésitation tous les noms contractes ou non contractes qui se rapportent aux vingt-quatre classes suivantes :

			N. c.	G. ας.	ἀμάρ α , α ς.	ı.
	féminine		N. n.	G. 25.	reograf, ng.	11.
fre DÉCLINAISON	₹	1	N. a.	G. 7,5.	δέξα, ης.	111.
	masculine		N. ec. G.	ov (quelques.	a). veavia; , eu.	, IV.
	(=====================================		N. 25.	G. w.	אנואדאל, נטֿ.	V.
4	mașculine	non contracte	N. 65.	G. w.	liget, ou.	VI.
	et .	contracte	N. ouç.	G. w.	vů;, ů.	VII,
2. DECLINAISON	féminine	attique	Ν. ως.	G. w.	λαγώς, ώ.	VIII.
		non contracte	N. cv.	G. w.	δώρον, cu.	IX.
1	neutre .	contracte	N. sur.	G. w.	ċστεῦν, εῦ.	X.
		(attique	N. wv.	G. w.	άνώγεων, ω.	XI.
	,	non contracte	N. ***	G. eg.	λαμπάς, άδος.	XII.
	masculine	1	N. nc.	G. oug.	τριήρης, ους.	XIII.
	et féminine	contracte	Ν. ω, ως.	G. ous.	(aidús ; cūs.) (ħy. ú , cūs.)	XIV.
,	}	contracte	N. suc.	G. 106.	βασιλεύς, έως.	XV.
5º DÉCLINAISON	<i>'</i>		N. 15. N. 15. N. 15. N. 15.	G. EWG.	πολις, εως.	XVI.
	}		N. vç.	G. 166.	πελεχυς, εως.	XVII.
			N. uc.	G. voc.	ἰχθ ές, ύος.	XVIII.
		non contracte	N. ***	G. ος.	σώμα, ατος.	XIX.
		\	/ N. ec.	G. cuç.	ádntic, coç.	XX.
,	\ neutre	\	N. 05.	G. cuç.	रहांगूटर , टण्ड.	XXI.
		contracte	N. t.	G. 1ως.	σίνηπι, εως	XXII.
		`	N. v.	G. tws.	άστυ, εως.	XXIII.
		,	N. es.	G. ως.	κρίας, ως.	XXIV.

Dans les noms de la troisième déclinaison non contractes, il faut bien remarquer que la terminaison du génitif est seulement ος; tout ce qui précède fait partie du radical; ainsi le radical de λαμπάς, άδος, est λαμπαδ; celui de σωμα, ατος est σωματ. Ce radical doit se retrouver tout entier à tous les cas, excepté à l'accusatif singulier neutre, au vocatif singulier de tous les genres, et au datif pluriel, qui dans cette déclinaison est souvent difficile à former. Voyez la grammaire de M. Burnouf, § 19 et 20.

Quant aux noms vraiment irréguliers, voyez le tableau que nous en donnons d'après Buttmann, à la suite de cet avertissement.

S III. DES ADJECTIFS.

Les adjectifs, selon qu'ils ont deux ou trois terminaisons, sont indiqués dans ce Dictionnaire de l'une des manières suivantes : $d\gamma\alpha\delta(\epsilon, \dot{\eta}, \dot{\phi}v; \dot{\epsilon}v\delta\epsilon(\epsilon_c, \epsilon_c, ov.$ Dans le premier exemple, le masculin est en ϵ_c , le féminin en η , le neutre en δ . Dans le second exemple, la terminaison δc est commune aux deux genres masculin et féminin , la terminaison δc est pour le neutre.

Tous les adjectifs peuvent se rapporter à l'une des onze classes suivantes.

			(ἀγαθός, ή, όν.	I.
	à 3 terminaisons	non contractes	{ ἀγαθός, τί, όν. (ἄγιος, α, ον.	11.
ADJECTIFS		contractes	(χρυσεὺς, ῆ, εῦν.	Ш.
de la 1º classe	₹	(contractes	(άργυρούς, ᾶ, οῦν.	IV. V.
40 14 1 1 014350)	non contractes	ξνδεξος, ος, ον.	v.
	4 2 terminaisons	contractes	ຍນັ້ນ ວາຊຸ, ເບຊຸ, ວນຈ.	Vi.
		attiques	εύγεως, ως, ων.	VII.
ABJECTIPS	1:	non contractes	τέρην, εινα, εν, β. ενος.	VIII.
	à 3 terminaisons	coutractes	જોઈંડ , દૌલ , પં.	IX.
de la 2º classe	à 2 terminaisons	non contractes	εὐδαίμων , ων , ον , g. ονος.	X.
	/ # 2 *C: INI USISOUS	contractes	iduonis, vis, és.	XI.

Dans les sept premières classes, le masculin et le neutre se déclinent sur une des six formes de la seconde déclinaison (voyez-en ci-dessus le tableau) : le féminin , quand il est distinct du masculin , se décline sur ἡμέρα ou sur χιφαλή , suivant sa terminaison.

Dans les quatre autres classes, le féminin, quand il est distinct du masculin, se décline ordinairement sur δέξα (sur ἡμέρα, quand il finit en ρα ou en α pur). Le masculin en ης et le neutre en ες se déclinent sur πρίφης et ἀληθές. Le masculin en ες, et le neutre en ε, se déclinent sur πέλεκες et dore, au génitif près, qui ne doit pas être en εως, mais en εις, sans contraction; le pl. neutre εα me se contracte pas non plus. Les adjectifs non contractes, comme τέρην et εὐδαίμων, se déclinent au masculin et au féminin sur λαμπάς, au neutre sur σώμα: la connaissance du génitif devient alors indispensable; nous l'avons indiqué de cette manière, τέρην, εινα, εν, gén. ενος; εὐδαίμων, ων, ον, gén. ονος.

Les comparatifs sont toujours en τερος, sur άγιος, α, ον (comme σοφώτερος, άγιώτερος, σωφρονίστερος), ou en ων, sur εὐδαίμων (comme ἡδίων, καλλίων, πλίων, etc.). Dans ce dernier cas, ils n'ont de remarquable que les contractions purement facultatives, ἡδίω pour ἡδίονα; ἡδίως, pour ἡδίονες, ἡδίω γους ἰδίονας. Voyez la grammaire de M. Burnouf, § 40.

Les superlatifs sont toujours en τατος (comme συφώτατος, άγιώτατος, etc.), ou en ιστος (comme πδιστος, πάλλιστος, etc.). Dans tous les cas, ils se déclinent sur άγαθός, ή, όν.

La formation des comparatifs et des superlatifs èst assujettie à certaines règles (voyez M. Burnouf, \$ 39, 40, 195). Cependant nous avons eru faciliter le travail des élèves en les indiquant presque partout. Nous avons négligé ce soin pour les adverbes, qui se forment directement des adjectifs; ainsi, après avoir dit que ἀληθής fait au comp. ἀληθήστερος, au sup. ἀληθήστατος, nous nous sommes erus dispensés d'ajouter que ἀληθώς faisait au comp. ἀληθήστερον, et au sup. ἀληθήστατα.

Les participes, quoique formés des verbes, sont de véritables adjectifs, et se déclinent d'après les mêmes règles.

Les adjectifs, quant à leur déclinaison, sont sujets à fort peu d'irrégularités; il y en a pourtant qui se distinguent des autres sous ce rapport; on les trouvers rangés à leur ordre alphabétique parmi les noms irréguliers.

S IV. DES VERBES.

Il est très-important d'accoutumer d'abord les élèves à conjuguer sans peine les verbes qui se rapportent aux dix classes suivantes. Elles comprennent à peu près tous les verbes qui ne sont pas racines, c'est-à-dire l'immense majorité des verbes grecs. Elles offrent très-peu de difficultés, et l'ou peut, en général, considérer comme réguliers les verbes qui s'y rapportent.

	ACTIP.	MOTEN.	PASSIF.
T.	ύ ω , <i>f</i> πt. ύσω.	ύομαι, fal. ύσομαι.	úspa, ful. ubisopa.
II.	έω , ω, fut. άσω.	dopat, spat, ful. dospat.	áchat, Spat, filt. abisopat.
III.	έω, ω, fu l. ήσω.	ágrat, úpat, ful. rograt.	couse, where, fut. whisehar.
IV.	ίω, ω, ful. ήσω.	ichai, copai, ful. rochai.	topat, cipat, fut. noncopat.
₹.	όω, ω, fut. ώσω.	ότμαι, ούμαι. Jul. ώστμαι.	όφιαι, εύμαι, fut. ωθήσφιαι.
VI.	ζω, ful. σω.	ζομαι, sid. σομαι.	Coper, fut. obiocper.
VII.	σσω, ful. ξω.	oochai, ful. Echai.	ecopal, ful. zóńcopal.
VIII.	πτω , ful. ψω.	archai, Sui. Comai.	Archai, fal. ponechai.
IX.	aire, fut. arē.	aircum, fut. arcouat.	αίνομαι, ∫υι. ανθήσομαι.
X.	ύνω, ∫ul. υνῶ.	voquat, fut uvecipan.	ivepat, sed. vodásopat.

La première classe comprend le plus grand nombre des verbes en ύω ou en sύω, comme λέω, fat. λύσω; βασλεύω, fat. εύσω. Les terminaisons en σύω et en αύω font exception.

Les quetre suivantes comprennent tous les verbes contractes réguliers, tels que φυράω, ω, fint. κόσω; τιμάω, ω, fint. κόσω; φιλώω, ω, fint. κόσω; δηλόω, ω, fint. ώσω.

Les trois suivantes comprennent les verbes à terminaison non contracte, en ζω, σσω, πτω, tels que ὀργίζω, πηρύσσω, κολάπτω. Nota. Les Attiques changent ordinairement les deux σσ en deux ττ: ils disent par exemple πηρύττω, au lieu de πηρύσσω; φυλάττω, au lieu de φυλάσσω; mais cette différence d'orthographe no change rien à la conjugaison.

Ensin les deux dernières classes comprennent un très-grand nombre de verbes terminés en αίνω, ύνω, tels que μαραίνω, fut. ανῶ; μολύνω, fut. ανῶ. Tous ces verbes en le sutur contracte à la manière attique, et se conjuguent d'après les règles particulières aux verbes en λω, μω, νω, ρω. Gram. de M. Burnouf, § 120 et suiv.

Nous donnerons ci-après une table des verbes non compris dans ees dix classes, et qui sont tous plus eu moins entachés d'irrégularité.

Il faut regarder comme irréguliers ou comme suspects, 10 tous les verbes qui, par la seule terminaison du présent, ne peuvent appartenir à aucune classe, tels que κρίνω, ἀγγελλω, διδάσκω, etc., et tous les verbes en μι sans exception.

2º Tous ceux qui, se rapportant par leur présent à l'une des dix classes, en distèrent par leur futur. Ainsi tout verbe qui a le présent à forme active et le sutur à forme moyenne (comme γελα», ῶ, fut. γελάσομαι); tout verbe en iω, qui fait le sutur autrement qu'en rieu (comme καλίω, ῶ, fut. καλίσω; αἰνίω, ῶ, fut. αἰνίσω); tout verbe en iω, qui fait le sutur en iou (comme ἀρόω, ω, fut. ἀρόσω); tout verbe en ζω, qui fait le sutur en ξω (comme σταρίζω, fut. σταρίζω); tout verbe en σω, qui le soit en σω (comme πλάσοω, fut. πλάσω), est irrégulier, et doit se trouver dans la table.

3º Tous les verbes de deux syllabes, même ceux qui paraltraient les plus réguliers, tels que παύω, fut. παύσω; σπάω, ω, fut. σπάσω; πλέπτω, fut. πλίψω, etc.

4° Tous les verbes de la sesende classe en άω, ῶ, fut. άσω, qui n'auraient point la terminaison άω précédée d'un ρ ou d'une voyelle : tels sont γιλάω, χαλώω, etc.

Enfin quelques verbes peuvent d'autant plus facilement induire en erreur, qu'aucun des caractères indiqués ci-dessus ne fait pressentir leur irrégularité : tel est αἰρίω, ω, fut. αἰρήσω, qui emprunte une partie de ses temps à l'inusité ΕΑΩ; mais heureusement il en est peu d'aussi perfides, et le moindre usage les fera bientôt connaître.

D'après ces observations, il est clair que pour chaque verbe nous avons dà seulement indiquer le présent et le futur. Mais, afin de faciliter la distinction des verbes irréguliers, nous en avons écrit le futur en toutes lettres à la différence des verbes réguliers : ainsi neus écrivons αἰνίω, ω, fut. κίνισω; εἰρίω, ω, fut. κίνω; ἐπι-καλίω, ω, fut. καλίσω : mais φιλίω, ω, fut. κίνω; ἐπι-δημεω, ω, fut. κίνω.

Nous avens indiqué le futur avec le même soin, même pour les verbes qui, de manière ou d'autre, trouvaient place dans les phrases citées en exemple. Cela donne peut-être au premier coup d'ail à notre livre une apparence trop élémentaire; mais nous espérons qu'on nous saura gré de cette attention, qui ne peut manquer d'être fort utile aux commençants, d'abord en les aidant à reconnaître le verbe, et par conséquent à saisir la tournure de la phrase; ensuite en leur donnant les moyens de conjuguer; et enfin en les familiarisant avec certaines formes irrégulières, par l'habitude même de les rencontrer à chaque pas.

Bien entendu que, dans la conjugaison d'un verbe, il faut toujours avoir soin de le séparer de sa préposition; ainsi dans περι-ελέπω, κατα-λαμεάνω, έν-δίδωμι, c'est seulement le verbe simple βλέπω, λαμεάνω, δίδωμι, qu'il faut chercher à la table des verbes irréguliers. C'est pourquoi, dans tous les verbes composés, nous avons eu soin de séparer la préposition par un trait. Cette innovation nous paraît éminemment heureuse, et nous ne doutons pas qu'elle ne s'introduise dans tous les dictionnaires grecs, quand l'expérience en aura confirmé les avantages. Il est vrai que la préposition se modifie singulièrement quand le verbe qui la suit commence par certaines lettres, et que même elle change plusieurs fois dans un même verbe, comme dans κατα-λαμεάνω, qui fait à l'imparfait κατελάμδανον, au fatur κατα-λάψομαι, au parfait κατελάμβανον, au fatur κατα-λάψομαι, au parfait κατελάμβανον, au fatur κατα-λάψομαι, au parfait κατελίνησα. Mais ces changements doivent être fami-

liers à l'élève, ou le deviendront bientôt par l'usage de notre livre; su reste ils sent tons déterminés par le tableau suivant :

PRÉPOSITIONS							
SIMPLES,	devant une voyelle		devant	dovant	devant	devent	devant
	douce.	aspirée.	P •	β, π, φ, φ, μ.	70 % ኢ	λ.	ζ, σ.
şh q t	dup-	duq-	quedi				
áva.	dv-	dv-	ล้านค้-	1		ł]
ávu	477 -	dv8-	dvītē-	1			l
ázə .	å≈-	do-	áncj-				1
dia eic	ði-	31-	Srej-				
ix .	4 5-	ŭ-	1				
ė,		1	İ	iu-	<i>έ</i> γ-	A -	1
iπι	iz-	iq-	danj-	T-	1	-	Ì
X2TE	MAT-	zal-	Kataj-	1			j
μιτα	per-	μ.θ.	ретер-	1			1
-	1.	1 ']			
#zbe	map-	mento-	matati-				Ì
mehr.	1	1	TEPLP-	1 1			ł
προ	1	l	π р с∳-	1 1			1
προς	1	l	١.	1 1			~
GUY	l	1	စောင်္ဝ-	ant-	-עש	any-	(7)
ύπερ		1		1			ene-
bxo	ύπ-	ύφ	ပ်πးနှံ	1 [

Ces prépositions se combinent souvent deux à deux, toujours en se modifiant d'après les mêmes règles : voici les plus remarquables de ces combinaisons :

```
'Avt-ava, avt-ano, avt-sic, avt-su, avt-su, avt-ent, avd-unep, avd-une.
```

Kar-ev, xar-em, xal-umep, xal-umc.

Met-ava, met-ex, met-ev, med-uno.

Пар-ача, пар-апо, пар-ыс, пар-ы, пар-ы, пар-ып, пар-ыпо.

Προ-ανα, προ-απο, προ-δια, etc.

צטי-מית, סטי-מידו, סטי-מחס, סטין-אבדת, סטא-עונדת, פטע-הנפון, סטא-הרפי, פטי-שחס.

Ym-ava, bm-eig, um-ex, um-ev, elc.

Il y a aussi des combinaisons trois à trois, telles que αντι-παρ-ικ, συμ-παρα-κατα, προ-δι-ικ, προ-τπ-ιις, etc.; il sera toujours facile de ramener une préposition composée à ses éléments primitifs, en se reportant au tableau que nous avons donné ci-dessus

Voilà à peu près tout ce que nous avions à dire sur la conjugaison des verbes grecs. Les antres détails ne pouvant entrer dans le plan de cet avertissement, nous renvoyons nos lecteurs à l'excel-

(*) ou devant ζ ou devant o suivi d'une autre comonne, comme dans ou-ζάω, ou-orthle : oue-devant o seul, comme dans oue-orthe.

^{&#}x27;Aπ-ava.

Δι-ανα , δι-απο, δι-εις, δι-εκ, δι-εν.

Έξ-ανα, έξ-απο, έξ-επι, έξ-υπο.

Έν-απο, έν-δια, έγ-κατα, έμ-παρα, έμ-περι.

Έπ-ανα , έπ-εις , έπ-εκ , έπ-εν.

lente grammaire de M. Burnouf. Mais il nous reste à prémunir les commençants contre une difficulté qui pourrait les arrêter. Souvent, dans notre Dictionnaire, le verbe de la phrase française est à l'indinitif, tandis que le verbe correspondant en grec est à l'indicatif. Ce changement de tournure n'es t pas plus bizarre que celui qu'on trouve dans tous les lexiques: Τύπτω, frapper; ἀκούω, entendre; et dans beaucoup de dictionnaires français-latin: Aimer, amo, as, avi, are, atom; lire, lego, is legi, legere, lectum. Nous écrivons done, sans aucun inconvénient réel, et avec un grand avantage pour la brièveté: Frapper, τύπτω, fut. τύψω; aimer, φιλίω, ω, fut. ήσω; passer sa vie, τὸν βίον διαίς, fut. άξω. Mais, comme il faut être conséquent, nous dirons, d'après le même système: Se tuer, ἰμαυτοῦ ἀναιρίω, ω, fut. αιρήσω; négliger ses propres affaires, τῶν ἰμαυτοῦ πραγμάτων ἀμαλίω, ω, fut. ήσω. Le verbe grec étant à la première personne, on sent que nous avons dû employer le pronom réfléchi ἰμαυτοῦ, ἰμαυτοῦ, quoiqu'il semble naturel de traduire les pronoms français se, soi, son, sa, ses, par ἰαυτοῦ, ῆς, οῦ, pronom de la 3e personne.

C'est encore dans l'intérêt de la brièveté que nous commençons quelquesois la phrase grecque par un adjectif indéfini, comme : Enlever quelque chose à quelqu'un, πνά τι άφ-αιρίσμαι, εδμαι, queique en général l'enclitique demande à s'appuyer sur un mot précédent. Il sussir à d'en prévenir les élèves une sois pour toutes.

Ensin, c'est pour concilier la brièveté et la clarté que nous avons quelquesois inséré dans la phrase grecque un article désini, qui manquait à la phrase française. Ainsi nous mettons: Gouverner un empire, τὴν ἀρχὴν δι-οικίω, ω̄, fut. ήσω: l'article τὴν n'était pas nécessaire; mais il sert à faire connaître le genre du régime ἀρχήν. Frayer un chemin, τὴν ὁδὸν τίμνω, fut. τεμῶ: sans l'article, l'élève aurait peut-être ignoré que le régime ὁδόν était séminin. Ces attentions et beaucoup d'autres semblables, dont nous ne voulons pas nous prévaloir, serviront du moins à prouver que nous avons travaillé consciencieusement dans l'intérêt de la jeunesse, et sous ce rapport nous croyons avoir aequis des droits à l'indulgence du public.

TABLE

DES NOMS IRRÉGULIERS.

Dans cette table, comme dans la suivante, on ne trouvera que les formes usitées en prose. Quand on n'indique qu'un seul cas, les autres sont réguliers. On trouvers, ainsi que nous l'avons annoncé, quelques adjectifs mélés parmi les noms.

"Alws, w (ii), aire de grange, fait souvent au | Tlnizwv, wvoc (ii), pouliot, se décline aus-i pluriel ala, er, ac, ac. Au lieu de alec, . on emploie quelquesois une autre forme, aler, evo;, qui est régulière.

"Augus, tous deux, G. et D. augus, A. et V. dugo.

'Aντίρ (δ), homme, se décline ainsi : Ν. ἀντίρ, G. avopác, D. avopí, A. avopa, V. & žres : Plur. N. dvopec, G. dvopuv, D. dvδράσι, Α. άνδρας, V. & άνδρις : Duel, άνδρε, άνδρείν.

ARRADON, ever (5), Apollon, quelquefois à l'Acc. 'Arthu, toujours au Voc. "Arther.

'Apus (δ), Mars, G. 'Apus, D. 'Apu, A. 'Apu ou "Apr.v., V. & "Apss.

"Ap; (¿), agneau, peu ou point usité su Nom. G. dovic, D. dovi, A. dova: Pl. N. dovec, G. aprar, D. apras, A. apras: Duel, dove, dovoiv. Pour les cas qui manquent, on emploie aprix, a (6), régulier.

'Aστάρ, έρος (δ), astre; au Datif pl. άστράσι.

Bous (6, i), bauf ou vache, G. fois, D. fot, A. βαῦν, V. βοῦ: Pl. N. βάες, G. βοῶν, D. βουσί, A. et V. βους: Duel, βά, βοείν. Γελως, ω (i), belle-sæur; Pl. N. γέλωις, G. γαλώων, D. γάλωσι, Δ. γάλωσι ου γάλωι.

Γαστής (ή), ventre, G. γαστρός, D. γαστρί, A. γαστέρα, V. & γάστερ: Pl. N. γαστέρες. G. yeariper, D. yeariper, ou quelquelois γαστράσι, Α. γαστέρας.

Γίλως, ωτος (δ), risée, Acc. γίλωτα ου quelquefris, mais rarement, yelev.

γλπχώ, οῦς, οῖ, elc

Tonu (tò), genou, G. yovatoc, D. yovati, A. et V. jóro: Pl. jórata, jorátur, jórast, etc. Γοργών, όνος (ή), Gorgone, se décline plus souvent au singulier l'opyw, auc, etc.

Γραύς (ή), vicille femme, G. γραός, D. γραί, Acc. γραϋν, V. & γραϋ: Pl. N. γράις, G. γραών, D. γραυσί, A. γραύς: Duel, γραι, paciv.

Pová (i), femme, G. povezec, D. poveze, A. γυναϊκα, V. & γύναι : Pl. N. γυναϊκες, G. γυνασιών, D. γυναιξί, A. V. γυναϊκας: Duel, yivana, oiv.

Asīva (6), un individu, quelqu'un, G. του δείνος, D. to dein, A. tor deine : Pl. N. ci deinec. On peut aussi laisser Juiva indéclinable à tous les cas, ¿ deiva, roo deiva, etc.

Δένδρον, ου (τό), arbre; an Dat. pl. δένδρεσι. mieux que dévôpers.

Δεσμός, οὐ (έ), lien ; Pl. δεσμοί (οί) οπ δεσμά (τὰ`. Δεμάταρ (έ), Cérès, G. Δέμετρος, D. Δεμετρι: A. Δήμετρα , V. & Δήμητερ.

Δόρυ (τό), jareline, G. δόρατος, etc. Ce mot 🖘 peu usité en prose.

Apopeus, ins (6), comment: an Gen. sing. Spomice plus usité que opopies; D. pl. opepies. Aúc, deux, G. duciv, au Fém. duciv ou duciv, D. duciv on moins bien duci, an fem. duciv on dustr on moins bien duck, A. due. Quelquesois die reste indéclinable à tous les cas.

lente grammaire de M. Burnous. Mais il nous reste à prémunir les commençants contre une difficulté qui pourrait les arrêter. Souvent, dans notre Dictionnaire, le verbe de la phrase française est à l'infinitif, tandis que le verbe correspondant en grec est à l'indicatif. Ce changement de tournure n'est pas plus bizarre que celui qu'on trouve dans tous les lexiques : Τύπτω, frapper; ἀκούω, entendre; et dans beaucoup de dictionnaires français-latin : Almer, amo, as, ani, are, atom; lire, lego, is legi, legere, lectum. Nous écrivons donc, sans aucun inconvénient réel, et avec un grand avantage pour la brièveté : Frapper, τύπτω, fut. τύψω; aimer, φιλίω, ω, fut. πόω; passer sa vie, τον βίον διάμω, fut. άξω. Mais, comme il faut être conséquent, nous dirons, d'après le même système : Se tuer, ἰμαυτον ἀναιρίω, ω, fut. αιρπόω; négliger ses propres affaires, τῶν ἰμαυτοῦ πραγμάτων ἀμαλίω, ω, fut. πόω. Le verbe grec étant à la première personne, on sent que nous avons dû employer le pronom réfléchi ἰμαυτόν, ἰμαυτοῦ, quoiqu'il semble naturel de traduire les pronoms français se, soi, son, sa, ses, par ἰαυτοῦ, πζ, οῦ, pronom de la 3e personne.

C'est encore dans l'intérêt de la brièveté que nous commençons quelquesois la phrase grecque par un adjectif indésini, comme : Enlever quelque chose à quelqu'un, πνά τι άφ-αιρέσμαι, εδιμαι, quoique en général l'enclitique demande à s'appuyer sur un mot précédent. Il sussir à d'en prévenir les élèves une sois pour toutes.

Enfin, c'est pour concilier la brièveté et la clarté que nous avons quelquesois inséré dans la phrase grecque un article défini, qui manquait à la phrase française. Ainsi nous mettons: Gouverner un empire, τὴν ἀρχὴν δι-οικίω, ω, fut. ήσω: l'article τὴν n'était pas nécessaire; mais il sert à faire connaître le genre du régime ἀρχήν. Frayer un chemin, τὴν ὁδὸν τέμνω, fut. τεμῶ: sans l'article, l'élève aurait peut-être ignoré que le régime ὁδόν était séminin. Ces attentions et beaucoup d'autres semblables, dont nous ne voulons pas nous prévaloir, serviront du moins à prouver que mous avons travaillé consciencieusement dans l'intérêt de la jeunesse, et sous ce rapport nous croyons avoir aequis des droits à l'indulgence du public.

TABLE

DES NOMS IRRÉGULIERS.

Dans cette table, comme dans la suivante, on ne trouvera que les formes usitées en prose. Quand on n'indique qu'un seul cas, les autres sont réguliers. On trouvera, ainsi que nous l'avons annoncé, quelques adjectifs mélés parmi les noms.

"Aλως, ω (ή), aire de grange, fait souvent au pluriel άλοι, ων, οις, οις. Au lieu de άλως, ω, on emploie quelquefois une autre forme, άλων, ωνος, qui est régulière.

'Aμφω, tous deux, G. et D. άμφοῖν, A. et V. άμφω.

'Aνήρ (δ), homme, se décline ainsi : N. άνήρ, G. άνδρός, D. άνδρί, A. άνδρα, Y. δ άνερ: Plur. N. άνδρες, G. άνδρων, D. άνδράσι, Α. άνδρες : Duel, άνδρε, άνδρες.

'Απολλων, ωνες (δ), Apollon, quelquesois à l'Acc. 'Απολλω, toujours au Voc. 'Απολλον.

"Apric (6), Mars, G. "Aproc, D. "Apri., A. "Apri ou "Apriv., V. & "Apric.

"Αρ; (¿), agneau, peu ou point usité au Nom. G. ἀρνός, D. ἀρνί, Α. ἄρνα: Pl. N. ἄρνες, G. ἀρνών, D. ἀρνάσι, Α. ἄρνας: Duel, ἄρνε, ἀρνόζν. Pour les cas qui manquent, on emploie ἀμνός, οῦ (¿), régulier.

'A στήρ, έρος (δ), astre; au Datif pl. άστράσι.

Βούς (δ, ή), bœuf ou vache, G. βοός, D. βοίς Α. βούν, V. βοῦ : Pl. N. βόες, G. βοών, D. βουσί, Α. et V. βοῦς : Duel, βόε, βοοῖν. Γαλως, ω (ή), belle-sœur; Pl. N. γάλωες, G. γαλών, D. γάλωσι, Α. γάλωας ου γάλως. Γαστήρ (ή), ventre, G. γαστρός, D. γαστρί,

Γαστήρ (ή), ventre, G. γαστρός, D. γαστρι,
Α. γαστέρα, V. & γάστερ: Pl. N. γαστέρες,
G. γαστέρων, D. γαστήροι, ou quelquelois
γαστράοι, Α. γαστέρας.

Γέλως, ωτος (δ), risée, Acc. γέλωτα ou quelquefois, mais rarement, γέλων. Γλήχων, ωνος (ή), poutiot, se décline aussi γληχώ, οῦς, οῖ, etc

Γόνυ (τὸ), genou, G. γόνατος, D. γόνατι, A. et V. γόνο: Pl. γόνατα, γονάτων, γόνασι, etc. Γοργών, όνος (ή), Gorgone, se décline plus souvent au singulier Γοργώ, οῦς, οῖ, etc.

Γραῦς (ή), vieille femme, G. γραός, D. γραίς Acc. γραῦν, V. & γραῦ : Pl. N. γραῖς, G. γραῶν, D. γραυσί, A. γραῦς : Duel, γρᾶς, γραοῖν.

Γυνά (i), femme, G. γυναικές, D. γυναικί, Δ. γυναϊκα, V. & γύναι: Pl. N. γυναϊκες, G. γυναικών, D. γυναϊκές, Δ. V. γυναϊκας: Duel, γύναικε, οῖν.

Δείνα (δ), un individu, quelqu'un, G. τοῦ δείνος, D. τῷ δείνι, A. τὸν δείνα: Pl. N. οἱ δείνες. On peut aussi laisser δείνα indéclinable à tous les cas, ἐ δείνα, τοῦ δείνα, etc.

Δίνδρον, ου (τό), arbre; au Dat. pl. δένδρεσι. mieux que δίνδροις.

Δεσμός, εῦ (δ), lien; Pl. δεσμοί (εἰ) ου δεσμά (τὰ: Δημήτηρ (ή), Cérès, G. Δήμητρος, D. Δήμητρι: Α. Δήμητρα, V. & Δήμητερ.

Δόρυ (τὸ), javeline, G. δόρατος, etc. Ce mot est peu usité en prose.

Δρομεύς, έως (δ), coureus: au Gén. sing. δρομεύς plus usité que δρομείως; D. pl. δρομείως. Δύο, deux, G. δυοΐν, au Fém. δυοΐν ου δυεΐν, D. δυοΐν ou moins bien δυσί, au fém. δυοίν ou δυεΐν ou moins bien δυσί, A. δύο. Quelquefois δύο reste indéclinable à tous les cas.

- Έαρ, gén. lages (τό), printemps; on dit aussi Μήτρως, ω (δ), oncle maternel: Pl. N. μηau Gén. τρος, au Dat. τρι. τρως, G. μητρώων, D. μήτρωσι, A. μήτρωσα.
- "Εγχελυς, υος (ή), anguille; au pluriel, έγχελεις, εων, εσι, εις.
- Εἶτ, un, G. ἐνός, D. ἐνί, A. ἐνα: au fēm. N. μία, G. μιᾶς, D. μιᾶ, A. μίαν: au neutre N. ἐν, G. ἐνός, D. ἐνί, A. ἔν.
- "Εως, ω (ή), Aurore; à l'Acc. "Bo.
- Zeύ; (δ), Jupiter, G. Διός, D. Διί, A. Δία, V. & Zeū.
- Ζυγός, οῦ (ὁ), joug ou balance; Pl. ζυγά, ῶν (τὰ).
 Ἡμίσυς, εια, υ, demi, à moitié; régulier sur κδύς, εῖα, ύ; mais le Gén. se contracte ἡμίσους, et au pl. n. on dit ἡμίση pour ἡμίσεα.
- Θαλῆς (δ), le philosophe Thalès, G. Θάλητος ου Θάλεω, D. Θάλητιου Θαλῆ, Α. Θάλητα ου Θαλῆν.
- Θρίξ (ή), cheveu, G. τριχός, D. τριχί, A. τρίχα: Pl. N. τρίχας, G. τριχών, D. θριξί, A. τρίχας: Duel, τρίχα, τριχεΐν.
- Θυγάτης (ή), fille, G. θυγατρές, D. θυγατρί, Α. θυγατίρα, V. & θύγατες : Pl. N. θυγατίρες, G. θυγατέρων, D. θυγατράσι, Α. θυγατέρας : Duel, θυγατέρε, θυγατέρων.
- Inσοῦς (δ), N.-S. JESUS-CHRIST, G. et D.
 Inσοῦ, A. Inσοῦν, V. & Inσοῦ.
- Κάλως, ω (ό), cable; Pl. N. κάλωες ου κάλοι, G. κάλων, D. κάλεις, A. κάλευς.
- Κρίνον, ω (τό), fleur de lis; Dat. pl. πρίνοις ou πρίνεσι.
- Κύων (δ, ή), chien, G. κυνός, D. κυνί, A. κύνα,
 V. Δ κύον : Pl. N. κύνες, G. κυνών, Β. κυσί, A. κύνες : Duel, κύνε, κυνόν.
- Μάρτυς (δ), témoin, G. μάρτυρος, D. μάρτυρι, A. μάρτυρα ου μάρτυν: Pl. N. μάρτυρας, G. μαρτύρων, D. μάρτυσι, A. μάρτυρας: Buel, μάρτυρε, οιν.
- Maσχάλη, τις (ή), absselle, régulier: mais il fait au Gén. μάλης dans cette expression: ὑπὸ μάλης, sous le bras.
- Μίγας, grand, G. μεγάλου, D. μεγάλω, A. μίγαν, V. & μίγα: Pl. μεγάλοι, ων, σις, συς: Duel, μεγάλω, σιν. Au fém. μεγάλη, πς, régulier. Au neutro μίγα, G. μεγάλου, D. μεγάλω, A. μίγα: Pl. μεγάλα, ων, σις, a: Duel, μεγάλω, σιν. Le comparatif est μείζων, et le superlatif μίγιστος.
- Μήταρ (ή), mère, G. μητρός, D. μητρί, A. μητέρα, V. μήτερ: Pl. N. μπτέρες, G. μπτέρων, D. μητέρων, Α. μητέρας: Duel, μητέρε, μητέρων.

- Μήτρως, ω (δ), oncle maternel; Pl. N. μητρως, G. μητρώων, D. μήτρωσι, Α. μήτρωας. Μίνως (δ), Minos, G. Μίνωις Ou Μίνω, D. 'Μύνως Ou Μίνω, A. Μίνωα Ou Μίνω.
- Naus (7), vaisseau, G. vens, D. vrt, A. vaus: Pl. N. vres, G. vens, D. vausi, A. vaus; Duel, N. vre, G. vens.
- Niωτα, Camele prochaine, indécl. et employé seulement à l'Accusatif singulier.
- Οίδίπους (δ), Œdipe, G. Οίδίποδος ου Οίδίπου, D. Οίδίποδι, A. Οίδίποδα ου Οίδίπουν, V. Οίδίπου.
- Oἶς (ή), brebis, G. cićς, D. ciť, A. cử : Pl. N. củς, G. ciῶν, D. ciαί, A. cἶς : Duel, củ, ciαν.
- Όρνις (δ. π), οιεσια, G. έρνιθος, D. έρνιθι, A. δρνιν: Pl. N. έρνιθες ου δρνεις, G. έρνίθιον ου έρνεων, D. έρνισι ου έρνεσι, A. έρνιθες, έρνεις, ου même attiquement έρνις: Duel, δρνιθε, έρνίθειν ου έρνεοιν.
- Οὖς (τὸ), oreille, G. ὡτός, D. ὡτί, A. οὖς: Pl. N. ὧτα, G. ὥτων, D. ὡσί, A. ὧτα: Duel, ὧτι, ὡτοῖν.
- Παῖς (ὁ, ἡ), enfant, G. παιδός, D. παιδί, A. παίδα, V. & παῖ : Pl. N. παίδες, G. παίδων, D. παισί, A. παίδας : Duel, παίδε, παιδοίν.
- Πάτρως, ω (δ), oncle paternel; Pl. N. πάτρωις, G. πατρώων, D. πάτρωσι, A. πάτρωσς. Πειραιεύς (δ), le Pirée, G. Πειραιώς, D. Πειραιεί, A. Πειραιά.
- Πολύς, beaucoup, G. πολλοῦ, D. πολλῷ, A. πολύν: Pl. πολλοί, ῶν, οῖς, ούς. Au fémin. πολλή, ῆς, régulier. Au neutre πολύ, G. πολλοῦ, D. πολλῷ, A. πολύ: Pl. πολλά, ῶν, οῖς, ά. Le compar. est πλείων ου πλέων, ων, ον, Gén. ονος: le sup. πλεῖστος, η, ον. Ποσειδῶν (έ), Neptune, G. Ποσειδῶνος, D. Ποσειδῶνες, A. Ποσειδῶνα ου Ποσειδῶν, V. Πόσειδον.
- Πράος, doux, G. πράου, D. πράφ, A. πράου; Pl. N. πράοι ου πραιίς, G. πραίων, D. πραίσι, A. πράους ου πραιίς. Au fem. πραιία, ας, régulier. Au neutre πράου, G. πράου, D. πράφ, A. πράου : Pl. N. πραία, G. πραίου, D. πραίσι, A. πραία. Le compar. est πραύτερος, et le sup. πραύτατος.
- Ερεσδευτής (δ), ambassadeur, G. πρεσδευτοῦ (ou quelquelois πρέσδεως, comme s'il venait de πρέσδυς), D. πρεσδευτή, Δ. πρεσδευτήν, V. δ πρεσδευτά: Pl. N. πρέσδεις,

G. πρέσδεων, D. πρέσδεσι, A. πρέσδεις. Πρεσδύτης ou Πρίσδυς (δ), vicillard, G. πρεσδύτου, D. πρεσδύτη, Δ. πρεσδύτην Ου πρέσουν : Ρί, πρισούται, ών, αις, ας.

Πρόχους, ου (δ), aiguière; au Dat. pl. πρόyour.

Πύρ (τὸ), feu, G. πυρός, D. πυρί, A. πύρ, V. Δ πῦρ : Pl. N. πυρά, G. πυρών, D. πυρώς, A. πυρά.

Zńs (6), un ver, G. ontós ou otós, D. ontí ou out, A. oñra : Pl. N. oñres ou eies, G. ontev ou σεων, D. σησί, A. σήτας, σίας ou σείς. Zīroc, ou (¿), blé, vivres; Pl. σῖτα, ων (τά). Σπίος, ους (τὸ), caverne; Dat. pl. σπίσι.

Σταθμός, ου (δ), poids ou étable; Pl. τά στα-

Στίαρ (τὸ), le foie, G. στίατος ου στητός, D. στέατι Ou στατί, A. στέαρ.

Στίξ (ή), rangée, G. στιχός, etc., n'est employé qu'aux cas indirects; décliné ainsi, il est féminin. On se sert plus communément de στίχος, ου (δ), qui est masculin et régulier.

Doc, sain et sauf. Au masc. et au fem. N. σως, G. σω, D. σω, A. σων: Pl. N. σω ου σως, G. σων, D. σως, A. σως. Au neutre N. aw, G. aw, D. aw, A. aw : Pl. Ν. σᾶ, G. σῶν, D. σῷς, Α. σᾶ.

Tav, indéclinable, n'a que le Vocatif, & tav. mon ami.

Ταώς, ώ (δ), paon, fait au pl. ταοί, ων, εὶς, ούς.

Tissapec, quatre (au neutre rissapa), G. τεσσάρων, D. τέσσαρσι, A. τέσσαρας (au souvent en deux TT suivant l'usage attique. Τίγρις (ή), tigre, G. τίγριδος, D. τίγριδι, A. [

τίγριν : Pl. N. τίγριδες ου τίγριες, G. τιγρίδων ου τίγρεων, D. τίγρεσι, A. τίγριδας OR TITPELS.

Treis, trois (au neutre roia), G. rois, D. τρισί, A. τρείς (au neutre τρία).

Υγιάς, άς, ές, sain, bien portant, régulier sur alnowic : mais il fait aussi à l'Acc, sing. ύγια, à l'Acc. pl. ύγιας, au pl. neut. ύγια. "Your (ro), cou, G. veatos, regulier. Il fait régulièrement au Dat. pl. 68aoi.

Yloc, fils, ou (6), régulier; cependant les AL tiques le déclinent comme si le Nomin. était υίεύς; ainsi ils disent au Gén. υίεως, D. υίει, A. vića : Pl. N. vieic, G. vićov, D. vićet, A. vieng ou vieig : Duel N. et A. vie, G. et D. vi cor.

Φρίας (τὸ), puits, G. φρίατος ου φρητός, D. φρίατι ου φρητί, Α. φριαρ : 1/1. Ν. φρίατα, είτ. Χείρ (ή), main, G. χειρός ou quelquefois χερός, D. χειρί ou quelquefois χερί, A. yeipa : Pl. N. yeipec, G. yeipw, D. yepoi A. yeipag : Duel N. et A. geipe, G. ct D. yepciv, quelquefois yeipciv.

Xeliday, ever (4), hirondelle; au Voc. yelidet Χοῦς (δ), mesure des liquides, G. χοός, D. χεί, A. χοῦν : Pl. N. χέες, G. χοῶν, D. χουσί, Α. χόας : Duel, χόε, χοοίν. On trouve aussi le Gén. sing. xouc, l'Acc. sing. you; et l'Acc. pl. you, comme si ces formes venaient du Nomin. inusité yosés, irrégulièrement contracté.

Xpios ou ppies (tò), dette, G. ppicus, D. γρέει, Α. χοέος ου χρέως : ΡΙ. Ν. χρέα, G. χρεών, D. χρίσι? Α. χρία.

neutre τέσσαρα). Les deux σσ se changent Χρώς, χρωτός (6), peau, régulier. Le Datif χρώ, n'est employé que dans cette locution iv xpē, à la surface.

TABLE

VERBES IRRÉGULIERS OU DIFFICILES.

Nous avons taché de faire entrer dans cette table non-seulement les verbes irréguliers, mais tous ceux qui peuvent arrêter les commençants, en marquant d'un point d'interrogation les formes qui nous ont paru suspectes, sauf à faire disparaître ces marques de doute, à mesure que nous trouverons des exemples ou des autorités. Les verbes inusités sont écrits en lettres majuscules. Nous prions nos lecteurs de recourir à cette table pour tous les verbes qui n'appartiennent pas évidemment à l'une des dix classes désignées dans l'avertissement. On peut la consulter avec la plus entière confiance. Elle a été composée sur le grand dictionnaire de Henri Étienne, et comparée ensuite article par article avec les tables de Matthiæ et de Buttmann, sur lesquelles elle a l'avantage d'être plus complète, plus commode, et de n'offrir que les formes usitées en prose. On y trouvers, outre les temps primitifs qui servent à former régulièrement les autres, tous ceux encore qui peuvent dans certains cas offrir quelques difficultés, et de plus le verbal ou gérondif, que nous considérons comme partie du verbe. On doit bien répéter aux élèves que les temps du moyen, dont la plupart servent aussi pour la voix passive, se forment tous régulièrement de l'actif, et que ce qu'on appelle vulgairement parsait moyen n'est qu'une sorme du parsait actif. Du reste il ne saudra pas s'étonner de trouver souvent parmi les temps de l'actif ou du passif des formes qui par leur terminaison sembleraient appartenir à une autre voix. Ce sont des bizarreries fréquentes dans toutes les langues, mais surtout dans la langue grecque.

A

'λάζω, exhaler. Imparf. δαζον, sans augment.
Il n'est guère usité qu'au Présent.

"Αγάλλω, orner: Imparf. ήγαλλον: Fut. άγαλω, rare: Aor. ήγαλα, peu usité, surtout à l'Indic.

[] Au Moyen, 'Αγάλλομαι, s'orner, se glo-rifier: Imparf. ήγαλλόμαν, Hérodote.

"Αγαμαι, admirer. (Il se conjugue régulièrement sur ισταμαι, et fait à l'Optatif ἀγαίμην, Platon; Infin. ἄγασθαι, Χέπορhon; Partic. ἀγάμινος): Imparf. ἠγάμην, Platon: Fut. ἀγάνομαι, Hom.: Αοτ. ἡγασάμην (d'où ἀγασάμινος, Homère; ἀγάσαιτο, Démosth.) ου ἡγάστην. Χέπορh. (d'où le Participe ἀγασθιίς, Isocr.; Subj. ἀγασθω, etc.). ¡ Verbal ἀγαστίον.

Άγγιλλω, annoncer: Imparfait πηγελλον: Fut. άγγελῶ: Aor. πηγειλα: Parf. πηγελκα: Plus-que-parf. πηγελκαν. || Parf. passif et moyen πηγελμαι. || Futur passif άγγελθήσο-μαι: Aor. πηγελμαι ου plus rarement πηγελην, || Verbal άγγελτέον.

'Αγείρω, assembler : Imparf. ήγειρον : Fut. άγερῶ : Αοτ. ήγειρα : Parf. ήγεραα ου άγαγεραα : Plus-que-parf. ήγέραιν ου άγηγέραιν ου ήγηγέραιν. || Parf. passif et moyen ήγερμαι ου άγήγερμαι. || Fut. passif άγερδήσομαι : Αοτ. ήγέρδην. || Verbal άγερτέον.

"Αγνυμι ου 'Αγνύω, briser: Imparfait ήγγυν ου mieux ήγγυον: Futur άξω: Αοτ. έαξα (Infin. άξαι). || Parf. passif et moyen έαγμα:, ou plus souvent έαγα (au Partic. έαγμένος,

ou plus souvent ἐαγώς). || Fut. passif ἀγήσομαι : Aor. ἐάγην (à l'Infin. ἀγἦναι ; au Participe ἀγείς). || Verbal ἀκτέον.

Nous remarquons une fois pour toutes que les verbes en um peuvent tous se conjuguer en úm, et même cette seconde manière est plus usitée à certains temps ou à certaines personnes que l'usage et les grammaires feront connaître.

Aγορεύω, dire, parler : Imparl. ηγόρευον. A tous les autres temps, ce verbe peut se conjuguer, ou régulièrement (Fut. άγορεύσω: Aor. nyópsusa : Parsait nyópsuxa, etc.), ou d'une manière très-irrégulière, en empruntant ses dissérentes formes à deux verbes inusités, "E $\Pi\Omega$ et "E $P\Omega$: ainsi il fait au Fut. iow (Infin. ipeiv; Partic. ipwv) : Aor, einer ou eina (cette seconde forme n'est guère usitée qu'à l'Impératif είπον; on emploie l'autre, qui a tous ses modes: Impér. εἰπέ; Opt. εἴποιμι; Insin. εἰπεῖν, etc.) : Parf. signaa : Plus-que-parf. signassiv. || Parfait passif eipnuat : Fut. pnonocuat, mieux que βιθήσομαι : Aor. έββήθην, mieux que ichiony (de la l'Infin. ondnvau et le Part. procis). | Verbal pricov.

Ces formes irrégulières sont surtout usitées dans les composés άν-αγορεύω, προσαγορεύω, κατ-αγορεύω, άπ-αγορεύω, etc.; et ce sont les mêmes qui servent pour λέγω et ses composés.

"Aγχω, serrer: Imparl. Τηχον (d'où τηχετο, Libanius; ἀπ-ήγχοντο, Thucyd.): Fut. ἀγξω: Αοτ. Τηξα (usité surtout dans le composé, ἀπ-ῆγξα; moyen ἀπ-ηγξάμην, d'où ἀπ-άγξασθαι, Théocr.). || Parl. passif usité seulement à la 3e pers. sing. Τηκται: Fut. ἀγχθήσομαι: Αοτ. τηχθην. || Verbal ἀγκτόον.

Αγω, mener: Imparl. ήγον: Fut. άξω:
Αοτ. ήγαγον (à l'Impér. άγαγε; au Subj.
ἀγάγω, etc.): Parl. ήχα, ou plus souvent, ἀγήοχα, Démosthène: Plus-que-parl.
ἀγηόχειν. || Parl. passif et moyen ήγμαι. ||
Fut. passif ἀχθήσομαι: Αοτ. ήχθην (d'où le
Partic. ἀχθείς). || Verbal ἀχτίον, usité surtout
dans les composés ἀπ-αχτίον, ίξ-αχτίον, Χέπ.).
Αδω, chanter: Imparl. ήδον: Fut. ἀσομαί:
Αοτ. ήσα (d'où l'Infin. ἀσαι): Parl. ήχα,
peu usité. || Passif ἀδομαι, Lucien: Imparl.

moins trouve-t-co le Partic, ἐπ-ασθίντας).
|| Verbal ἀστίον, Aristoph.

"Acquai, honorer; inusité en prose.

'Anδίζομαι et 'Anδίω, ω, s'attrister, ne prennent pas d'augment. Ils sont peu usités hors du Présent.

'Aθιλγω, traire, peu usité. Voyez 'Αμίλγω.
'Αθρίω, ω, considérer : Imparl. ήθρουν, εις, ει, peu usité : Fut. άθρήσω : Aor. ήθρησα (peu usité à l'Indicatif, mais beaucoup aux autres modes : άθρήσεις, Isocr.; δι-αθρήσαι, Thémist.). || Passif peu usité. || Verbal άθρητίον. 'Αθύρω, jouer : Imparl. ήθυρον : Fut. άθυρω,

Hésychius. Ce verbe est rare en prose.

Aidia, a, remplir ae raspect: Imparf. Inusité: Fut.
αίdiau: Aor. ήδιαα. || On emploie bien
plus souvent le moyen αίδιομαι, αύμαι,
respecter: Imparf. ήδιούμην, αῦ, είτο:
Futur αἰδιασμαι: Αοτ. ήδιαάμην ου ήδισόνν (d'où les Part. αἰδιαάμενος, αἰδιαθείς).
|| Verbal αἰδιατίον.

Aldw, brûler: Impars. 10cv. | Passif ou moyen, aldoma, être brûlant: Imparsait 166mn: peu usité aux autres temps.

Aixáλλω, flatter : Imparf. ήκαλλον, Aristoph.: peu usité aux autres temps.

Aiviω, ω, louer, dire (ce verbe est plus usite dans les composés que dans le simple):
Imparf. ήνουν, εκ, ει: Fut. αἰνίσω: Aor. ήνεσα: Parf. ήνεχα: Plus-que-parf. ήνε-κειν. || Parf. passif et moyen ήνημαι. || Fut. passif αἰνιθήσομαι: Aor. ήνέθην (au Part. αἰνεθείς). || Verbal αἰνιτέον.

Alovám, m, bassiner, humecter; régulier, mais peu usité hors du Présent.

Alpiω, ω, prendre: Imparf. ήρουν, εις, ει: Fut. αἰρήσω (on trouve aussi, et même assez fréquemment, un autre Futar τλω, tiré de l'ancien verbe εΑΩ, inus.): Aor. εἶλον (du même verbe ΕΑΩ: par conséquent ει se change en ε aux autres modes: τλε, τλω, τλειμι, τλειν, τλών): Parf. ήρηκα: Plus-que-parf. ήρηκειν. Parf. passif et moyen ήρημαι: Pat. pass. αἰρετόσομαι: Aor. ήριθην. Verbal αἰρετόσο.

Au lieu du Passif αἰρίσμαι, σῦμαι, dans le sens d'être pris, on emploie souvent le verbe ἀλίσκομαι, dont nous donness cidessous la conjugaison.

βδόμην : Fut. ἀσθήσομαι : Aor. ήσθην (au Αίρω, lever : Imparf. ήρον : Fut. άρω : Aor.

πρα (l'n se change en a aux autres modes: Participe ἄρας; Infin. ἄραι, etc. Au moyen les Attiques disent πρόμπν au lieu d'πράμπν; de là l'Opt. ἀρείμπν; l'Infin. ἀρείσθαι, etc.): Parf. πραα (d'où ἀπ-πραε, Démosth.; peu usité d'ailleurs). || Parf. passif et moyen πρμαι (d'où ἐν-πρται, Εschine; peu usité d'ailleurs). || Fut. passif ἀρθάσομαι: Aor. πρόπν (d'où l'Infin. ἀρδπναι; le Part. ἀρθείς). || Verbal ἀρτίσν.

Aισθάνομαι, sentir : Imparl. ἡοθανόμην : Fut. αισθήσομαι : Aor. ἡοθόμην : Parl. ἡοθημαι : Plus-que-parl. ἡοθήμην. || Verbal αισθητάνν. |
'Αίσσω, s'élancer : Imp. πίσσον : Fut. ἀίζω : Aor. πίζα (d'où l'Infin. ἀίζαι, Diog. Laerce; le Part. ἀίζας, Plutarque; l'Opt. ἀίζεις, Platon). || Verbal ἀϊκτίον.

Airtω, ω, demander; parsaitement régulier :
Impars. ήτουν, εις, ει : Fut. αίτήσω, etc.
Atω, entendre, chez les poètes; en prose il
n'est usité que dans le composé έπ-αίω,
comprendre. On trouve le Prés. de l'Indic.
έπ-αίω; l'Infin. ἐπ-αίειν; le Part. ἐπ-αίων,
ουσα, ον. L'Impars. ne prend point d'augm.,
ἐπ-αῖον. Les autres temps sont inusités en
prose.

Alωρέω, ω, suspendre; régulier : Imparf. ψώ-

**Aκίομαι, οῦμαι, raccommoder : Imparf. ἡκούμπν, οῦ, εῖτο : Fut. ἀκίσημαι : Aor. ἡκισάμην (d'où l'Impérat. ἀκισαι : l'Infin.
ἀκίσασθαι) : Parfait ਜκισμαι, très-peu usité.

|| L'Aoriste ἡκίσθην a la signification passive
(νόσου ἀκισθείσης, Pausanias) : Futur passif
ἀκισθήσομαι. || Verbal ἀκιστίον.

Ακούω, entendre: Imparf. πκουον: Put. ἀκούσεμαι: Αοτ. πκουσα: Parf. ἀκήκοα: Plusque parf. ἀκηκοίων ου πκηκοίων. || Parf. passif πκουσμαι: Fut. ἀκουσθήσεμαι: Αοτ. πκούσθην. || Verbal ἀκουστίον.

Απροάομαι, par contraction άπροδιμαι, écouter; il est régulier dans tous ses temps : Imparf.
πλροώμην, δι, ατο : Fut. ἀπροάσειμαι : Aor.
πλροασάμην : Parf. ππρόαμαι : Plus-que-parf.
πλροάμην. || Verbal ἀπροατέον.

Àλαλάζω, crier : Imparf. πλάλαζον : Fut. άλαλάξομαι, Burip. : Αοτ. πλάλαξα (d'où l'Inf. ἀλαλάξαι). || Verbal ἀλαλακτίον.

Αλάομαι, ωμαι, errer : Imparl. πλώμην, ω, ατο : Fut. αλήσομαι : Aor. peu usité (quoiqu'on trouve dans Homère le Partic. ἐπ-αληθείς): Pars. inusité en prose.

'λλίγω, avoir soin, peu usité, si ce n'est au Présent.

Άλειφω, oindre: Imparl. τλειφον: Fut. άλειψω:
Αστ. τλειψα: Parl. άλτλιφα: Plus-queparl. άλτλίφειν. | Parl. passif et moyen άλτλιμμαι. | Fut. passif άλειφθέσομαι: Αστ.
τλείφθην. | Verbal άλειπτέον.

'Aλίξω, secourir : Fut. ἀλιξήσω. Ce verbe est peu usité à l'actif. Il est plus usité au moyen dans le sens de repousser, mais principalement au Futur ἀλιξήσομαι; à l'Aor. de l'Infin. ἀλίξασθαι et au Partic. ἀλιξάμενος. Il Verbal ἀλιξητίον.

Alsonat, éviter, inusité en prose.

*Aλίω, ω, moudre: Imparf. πλουν, εις, ει:
Fut. ἀλίσω: Aor. πλεσα (d'où le Particἀλίσας dans Dioscoride): Parf. ἀλπλεκα,
Anthologie: Plus-que-parf. ἀλπλέκεν. ||
Parf. passif ἀλπλεσμαι, Thucyd.: Fut. ἀλεσθήσομαι: Aor. πλίσθην (d'où ἀλεσθείς,
Dioscoride). || Verbal ἀλεστέςν.

On dit aussi dans le même sens àltieu : Fut. àltieu : Aor. filmea (d'où le Partic. àltieuç dans Athénée).

'Alirdia, 'Alirdiquai. Voyez 'Alia.

"Alίσχω, prendre; inusité à l'Actif; mais on emploie souvent le Passif ἀλίσκομαι, être pris : Imparf. ἐλισκόμχν : Fut. ἀλώσομαι : Αοτ. ἐάλων ου quelquefois ἄλων, ως, ω, ωμεν, etc. (d'où le Subj. ἀλῶ, ῷς, ῷ; l'Optat. ἀλοίπν; l'Infin. ἀλῶναι et le Participe ἀλοίς, οῦσα, όν) : Parf. ἐάλωνα ου quelquefois ἄλωκα : Plus-que-parf. ἐαλώκαν σω ἀλώκαν. Tous ces temps, soit qu'ils sient la forme active ou la moyenne, ont la signification passive.

'Aν-αλίσκω, dépenser, se conjugue autrement que le simple. L'augment se retranche le plus souvent chez les bons auteurs; il se met quelquesois après et quelquesois avant la préposition. Voici la conjugaison entière : Prés. ἀν-αλίσκω : Impars. ἀν-κλισκων, Plet. ou plus souvent ἀν-αλισκων, sens augment (on trouve dans Aristophane ἀν-αλουν, qui serait l'Impars. de AN-ΑΑ΄ΟΩ, d'où le Partic. ἀν-αλών, σύντος, dans Aristophane et ἀν-αλούμενος dans Aristote : on trouve aussi l'Infin. ἀν-αλούν; mais ces

formes sont peu usitées) : Риг. чи-альбом : Гармібы, échanger : Imparf. правой : Fut. правой Aor. av-namon, ou plus attiquement avalora, sans augment : Parf. dv-riluna ou av-aλωκα (l'un et l'autre dans Démosthène): Plus-que-parl. dy-nlwxsiv, Démosth. ou quelquelois av-alimer? | Parl. pasif avάλωμαι ου άν-ήλωμαι : Fut. άν-αλωθήσομαι : Aor. avaluthy. | Verbal av-alution.

Les auteurs qui mettent l'augment avant la préposition et disent fraluez, fraluez, ηνάλωμαι, ne sont pas à imiter. Ce même verbe av-aliaxo sert à en composer plusieurs autres, xatav-alione, mapav-alione, qui se conjuguent de même.

Alie, rouler: Imparf. Thiov. | Au Passif on emploie plus souvent άλινδίομαι, οῦμαι: Imparf. nhivocount, ou, eire : Fut. aliσθήσομαι : Aor. πλίσθην. | Verbal άλιστίον. Allacou ou 'Allatru, changer : Imparl. #1λασσον ου Ελλαττον : Ful. αλλάξω : Aor. πλλαξα: Parl. πλλαχα (d'où aπ-πλλαχα, μετ-πλλαχα, très-usités): Plus-que-parf. πλλάχειν. Parf. passif ou moyen πλλαγμαι.

Aor. πλλάχθην ou πλλάγην. Verbal άλλακτίον. Michael, sauter : Imparf. Allouny : Fut. άλεξμαι, Xénophon : Aor. ήλάμην (d'où άφ-ήλατο, Aristoph. έφ-ήλατο, Anthologie). Verbal άλτέον.

| Fut. passif άλλαχθήσομαι ου άλλαγήσομαι:

'Δλοάω, ω, battre en grange, frapper, battre; régulier : Imparf. τλόων, ας, α : Fut. άλοήσω ου άλεάσω: Αοτ. έλόησα ου έλέασα. | Parf. passif πλόημαι ου πλόαμαι : Fut. passif άλοηθήσεμαι Ου άλοαθήσομαι : Αοτ. ήλοήθην ου πλοάθην. | Verbal άλοητέον ou άλοατέον.

Άλύσω, éviter; peu usité en prose : Fut. ἀλύξω. Verbal & Duxtion.

Άμαρτάνω, erer : Imparf. ήμαρτανον : Fut. άμαρτήσομαι: Acr. ήμαρτον: Park ήμαρτακα: | Plus-que-parl. ήμαρτάκειν. || Parf. passif ήμαρ-Tapas (d'où le Partic. muaprapiros, très-fréquent dans ces phrases, τὰ ἡμαρτκμόνα σοι. etc.). Verbal apapration.

Αμβλίσκω, avorter : Imparf. ήμβλισκον : Fut. άμθλώσω (du verbe 'AMBA'OΩ, inusité, quoiqu'on trouve l'Infin. έξ-αμδλούν, pour έξαμδλίσκειν): Αυτ. ήμδιωσα: Parl. ήμδιωκα: . Plus-que-parf. τημελώχειν. | Parf. passif et moyen τμολωμαι. || Fut. pessil αμολωθήσομαι : Aor. ավանաներ.

ψω : Aor. Τμειψα : Parf. Τμειφα : Plus-queparf. musique. | Parf. passif et moyen. muuna (peu usité, si ce n'est aux secondes et aux troisièmes personnes). || Fut. passif άμειφθέσομαι : Aor. ήμείφθην. | Verbal dust misor.

Le Moyen auxischai, répondre, fait au Fut. αμείψομαι : Αοτ. ήμειψάμην ου ήμείφθην. Άμελγω, traire: Imparl. ήμελγον: Fut. άμελξω: Aor. ήμελξα. Parl. passif ήμελημαι : Aor. πμέλχθην (formes peu usitées).

Άμπέχω, άμπισχνούμαι. Voyes à la suite d'Exw. Άμύνω, secourir : Imparf. ήμυνον : Fut. dunνω : Aor. ήμυνα. | Les Parf. actif et passif sont inusités, ainsi que l'Aor. passif. I Verbal apuvition.

Άμφι-έννυμι. Voyes Εννυμι.

Avalvopal, refuser : Imparl. Avalvopav (Homère, retranchant l'augment suivant son usage, a dit avaivero) : Aor. nonvaiune. Les autres temps peu usités.

'Av-alione. Voyez à la suite de Alione.

Ardáve , plaire : Imparf. firdavor : Fut. adrice. Hérodote : Aor. fador (d'où l'Infin. ádir, très-usité). Le reste peu usité en prose.

'Aviáu, ū, chagriner: Imparf. ήνίων, ας, α: Fut. dvidow: Aor. vividoz. | Parf. passif et moyen ήνίαμαι : Fut. ανιαθήσομαι (dans le sens neutre on emploie le moyen aviacquai): Aor. ήνιάθην. | Verbal άνιατέον.

Άν-οίγω ου 'Αν-οίγνυμι. Voyez Οίγω.

Avraw, w, rencontrer (usité surtout dans les composés άπ-αντάω, ὑπ-αντάω) : Imparf. ήντων, ας, α: Fut. αντήσω ou mieus αν-THOOMAL : AOT. HYTHOM : Parf. TYTHEM : Plusque-parf. zivrózuv. | Verbal avratiov.

Άνύω ou 'Ανύτω (quelquefois ἀνύττω chez les Attiques), achever : Imparf. www, wherev. ήνυττον: Fut. ανύσω: Aor. ήνυσα: Parf. ήνυna : Plus-que-parf. nvoner. | Parf. passif πνυσμαι: Fut. ανυσθήσομαι . Αοτ. πνύσθην. Sophocle. Verbel avuotion.

Άπο-λαύω, jouir, de l'inusité λαύω: Imparf. άπ-έλαυον: Fut. άπο-λαύσομα : Αοτ. άπελαυσα: Parf. άπο-λέλαυκα: Plus-que-parf. άπ-ελελεύκειν. | Verbal άπο-λαυστέον.

"Ante, attacher ou brûler, parfaitement régulier : Imparf. ππτον : Fut. αψω : Parf. τρα : Plus-que-parf. nouv. | Parfait passif et moyen, λιμαι. || Fut. passif άφθήσομαι : Aor. ήφθην. || Verbal άπτέον.

Le Moyen ἀπτομαι, toucher, est tout à fait régulier: Fut. άψομαι: Aor. πψάμην, etc. Αράσσω, frapper: Imparf. πρασσον: Fut. ἀράξω: Aor. πραξα. || Parf. passif πραγμαι (Attiq. ἀρήραγμαι, Hésych.): Fut. ἀραχθήσομαι: Aor. πράχθην (d'où ἀραχθείς, Arrien). || Verbai ἀρακτίον.

"Αρδω, arroser: Imparf. ήρδον, Hérodote: Fut. άρσω: Αοτ. ήρσα (d'où le Part. άρσας). Mais ce verbe est presque entièrement poétique: en prose on emploie mieux ἀρδιύω, régulier. Άρίσαω, plaire: Imparf. ήρισαον (d'où συνήρισαι, Démosth.): Fut. ἀρίσω, S. Paul: Αοτ. ήρισα (très-usité, d'où le Subjonct. ἀρίσω: l'Infinitif ἀρίσαι, etc.). || Fut. passif, ἀρισδήσομαι: Αοτ. ήρίσδην (d'où ἀρισδείην, Soph.). || Verbal ἀριστίον.

'Aρήγω, secourir, plus usité en vers qu'en prose: Fut. ἀρήξω, Homère: l'Aoriste, peu usité à l'Indicatif, l'est davantage à l'Infin. ἀρήξαι.

Αρκίω, ω, suffire: Imparf. πρασυν, εις, ει: Fut. άρκίσω: Αοτ. πρασσα. || Fut. pass. άρκισόπουμα: : Αοτ. πραίσδην. || Verbal άρκιστένν. Αρμόζω ου 'Αρμόττω, ajuster: Imparf. πρμοζον ου πρμοττον: Fut. άρμόσω: Αοτ. πρμοσα. || Parf. passif ου moyen πρμοσμαι. || Fut. passif άρμοσθήσουμαι: Αοτίste πρμόσθην. || Verbal άρμοστέον.

"Αρνίσμαι, σύμαι, nier: Imparf. προσώμην, σϋ, είτο, etc.: Fut. άρνήσομαι: Αοτ. προσάμην, Démosth., ου προνήθην (d'où άπ-προνήθην, Platon; άρνηθεϊνν, Démosth.): Parf. προνημαι, Démosth.: Plus-que-parf. προνήμην. || Verbal άρνητέον. "Αρόω, ω, labourer: Imparf. προυν, συς, ου: Fut. άρόσω: Αοτ. προσα: Parf. άρπροχα: Plus-que-parf. άρπροχαιν. || Parf. passif άρπρομαι: Futur άριθθησομαι: Αοτ. πρόθην. || Verbal άρντεον.

Αρπαζω, ravir: Imparl. πρατζον: Fut. άρπασω, άρ άξω Αστ. πρατρα (quelquefois πρατζα): Parfait πραταα, Aristophane: Plus-que-parl. πρατατίν. (quelquefois πρατραμαι). || Fut. pass. άρπασθαί συμαι ου άρπαγθήσομαι ου άρπαγποσμαι Αστ. πρατάσθην ου πρατάγθην ου πρατρην (d'où άφ-πραγάπ, Plut.). || Verbal άρπακτίον.

Αρόω ou mieux 'Αρύτω , puiser : Imparf. πρυον

ou mieux πρυτον : Fut. ἀρύσω : Aor. πρυσα-| Parf. passif et moyen πρυσμαι. | Fut. passif ἀρυσθήσομαι : Aor. πρύσθην. | Verbal ἀρυστίον.

"Αρχω, commencer ou commander: Imparf.

πρχον: Fut. άρξω: Αοτ. πρξα. || Parf. pass.

et moyen πρημαι. || Fut. passif άρχθήσομαι:

Αοτ. πρχθην. || Verbal άρχτέον.

"AΠΩ, apprêter, tout à fait inusité en prose; on n'emploie que le Parfait moyen ou passif, αρηρα, je suis adapté, d'où le Partic. ἀρηρώς. Ασπαίρω, palpiter: Imparf. ήσπαιρον, Athénée. Inusité aux autres temps.

Aŭαίνω, sécher, est régulier, mais sans augment. Imparf. αὕαινον : Fut. αὐανῶ : Aor. αὕανα. | Fut. passif αὐανθήσομαι : Aor. αὐανθην. || Verbal αὐαντίον

Αύξων ου Αὐξάνω, augmenter: Imparf. ηδίζον ου ηύξανον: Fut. αὐξήσω: Aor. ηύξησα: Parf. ηύξηκα: : Plus-que-parf. ηὐξήκειν. || Parf. passif et moyen ηύξημαι. || Fut. passif αὐξηδήσειμα: Aor. ηὐξήθην. || Verbal αὐξητέον. Αύω, sécher, peu usité en prose; on emploie seulement le composé έν-αύω, ou mieux έναυμα: Imparf. έν-αυσάμην: Fut. ἐν-αύσομα: Αοτ. ἐν-αυσάμην, sans augment

Άφύω ου Άφύσσω, puiser: Imparf. ήφυσν ου ήφυσσον: Fut. άφύσω: Αοτ. ήφυσα. || Verbal άφυστέον.

"Aχθομαι, s'indigner : Imparf. ήχθόμην, ου, ετο : Fut. άχθίσομαι, Aristoph. : Aor. ήχθίσθην, Démosth. | Verbal άχθεστίον.

B

Βαίνω, marcher: Imparl. εδαινον: Fut. βήσομαι: Aor. εδην, ης, η, ημεν, etc. (au Subj.
βῶ, βῆς, βῆ; à l'Optat. βαίην; à l'Infin.
βήναι; au Part. βάς, βᾶσα, βάν): Parl.
βίδηκα (il peut se contracter à certaines
pers.: βίδαμεν, βίδατε, βεδᾶσι, pour βεδήκαμεν, ατε, ασι; et au Parl. βεδώς, ῶσα,
ως, gén. ῶτος, pour βεδηκώς, υῖα, ός, gén.
ότος): Plus-que-parl. ἐδεδηκειν.

Le verbe simple βαίνω n'est guère employé en prose qu'au Prés. et à l'Imparf.; mais tous les temps sont d'un usage ordinaire dans les composés συμ-δαίνω, ἀποδαίνω, etc. Quelques-uns de ces verbes ont même un passif; ainsi παρα-δαίνω, transgresser, sait au Pars. pass. παρα-δέδαμαι: Fut. παρα-δαθήσομαι: Aor. παρ-εδάθην, Thacyd. || Verbal παρα-δατέον.

Le Park. βίδηκα est souvent employé dans le sens d'être ferme : ἰδιδήκαι», j'étais ferme; διάνοια βιδηκυία, esprit ferme.

Baiνω s'emploie quelquesois dans le sens actif faire marcher, et alors il fait au futur βήσω, Lucien; à l'aor. εδησα usité surtout chez les poètes.

Βάλλω, frapper en jetant: Imparl. ιδαλλον: Fut. βαλῶ: Aor. ιδαλον: Parl. βίδληκα: Pius-que-parl. ἰδιεδλήκειν. || Parl. passif et moyen βίδλημαι: Fut. passif βληθήσομαι ou βαλήσομαι: Aor. ἰδλήθην ou ἰδαλην. || Verbal βλητίον.

Baubairo, bégayer : Imparl. ibaubairov. Inusité aux autres temps.

Βάπτω, plonger: Imparf. Ιδαπτον: Fut. βάψω:
Αστ. ιδαψα: Parf. βίδαφα: Plus-que-parf.
ἰδιδάφειν. || Parf. passif et moyen βίδαμμαι.
|| Fut. pass. βαφθήσεμαι ου βαφήσεμαι: Αστ.
ιδάφθην ου ιδάφην. || Verbal βαπτίον.

Baρύνω, charger: Imparf. iδάρυνον: Fut. βαρυνῶ? ου βαρήσω, Lucien: Aor. iδάρυνὰ: Parf. βιδάρηκα, Hom. || Parf. passif βιδάρημαι, très-usité: Fut. passif βαρυνθήσομαι: Aor. iδαρύνθην. || Verbal βαρυντίον.

Βαστάζω, porter; régulier à l'Act.: Imparf. ἰδάσταζον: Fut. βαστάσω: Aor. ἰδάστασα. || Parf. passif βιδάσταγμαι: Aor. ἰδαστάχθαν: Fut. βασταχθήσυμαι. || Verbal βασταχτίον.

Batζω, japper : Imparf. ἰδάϋζον. Peu usité aux autres temps

Boalle, sucer: Imparf. 16δαllov: Fut. βδαλώ, peu usité: Aor. 16δαla, peu usité (Nicand. a employé l'Opt. moyen βδάλαιο dans le sens actif)

Βδελύσσομαι ου Βδελύττομαι, avoir horreur:
Imparl. ἐΕδελυσσόμην ου ἐΕδελυττόμην: Fut.
βδελύξομαι: Aor. ἐΕδελύχθην, ou moins bien
ἐΕδελυξάμην: Parl. ἐΕδελυγμαι (d'où ἐΕδελυγμίνος, S. Jean, Apocal.) || Verbal βδελυχτέον.

Βδίω ou Βδύλλω, puer: Imparí. 16δεον ou 16δυλλον: Fut. βδίσομαι (que l'on fait venir de βδίομαι ou de βδέννυμαι). Les autres temps sont peu usités.

Bήσσω ou Βήττω, tousser: Imparl. ίδησσον ου ίδηττον: Fut. βήξω: Αοτ. ίδηξα.

παρα-είδαμαι:

σ. παρ-εδάθην,

διδάζω, faire marcher: Imparf. i6ιδαζον: Fut.

βιδάσω (par contr. att. βιδώ, ἄς, ἄ): Aor.

iείδασα. [Fut. passif βιδασθήσομαι: Aor. i6ι
δάσθην, Aristote. [Verbal βιδαστίον (d'où

iμ-ειδαστίος, Platon).

Βιδρώσκω, ronger: Imparf. ιδίδρωσκον: Fut. βρώσομαι: Aor. εδρων (d'où la seconde pers. εδρως, Callim.; mais ce temps est peu usité e prose): Parf. βεδρωκα (très-usité): Plus-que-parf. εδιδρώκειν. || Parf. passif βεδρωμαι (très-usité, surtout dans les composés; on en tire le Fut. passé βεδρώσομαι): Fut. βρωθήσομαι: Αοτ. εδρώθην (d'où άνα-δρωθείς, Anthol.).

Bl'OΩ ou Bl'OOMAI. Voyes Zaw.

Βιώσχομαι, usité seulement dans ἀνα-διώσκομαι, reviers: Imparf. ἀν-ιδιωσχόμην: Fut. ἀνα-διώσομαι: Αοτ. ἀνα-διώσομαι : Αοτ. ἀνα-διώσομαι: Αοτ. ἀνα-διών, ως, ω, ωμεν, etc.; Impér. ἀνα-διώθι; Subj. ἀνα-διώ, ῷς, ῷ, ῷμεν, ῶτε, ῶσι; Optat. ἀνα-διώμην; Infin. ἀνα-διῶνως: Part. ἀνα-διούς, οῦσα, όν, gén. όντος): Fart. ἀνα-διδίωκα: Plus-que-parfait ἀνα-διδιώκειν. || L'Aor. ἐδιωσάμην, dans Homère, paraît venir de βιώσκομαι, mais il a le sens actif, faire vivre.

Βλάπτω, nuire: Imparf. εδλαπτον: Fut. βλάψω:
Αοτ. εδλαψα: Parf. βέδλαφα: Plus-quo-parfait
έδεδλάφειν. || Parf. passif βέδλαμμα: Fut. βλαφθήσομαι ου βλαδήσομαι: Αοτ. έδλάφθην ου
έδλάδην. || Verbal βλαπτέον.

Βλαστάνω, νέgéter: Imparl. ιδλάστανον: Fut. βλαστήσω: Aor. ιδλαστον: Parl. βιδλάστηκα (on trouve aussi ιδλάστηκα sans redoublement): Plus-que-parl. ιδιδλαστήκαιν (et sans doute aussi ιδλαστήκαιν).

Βλίπω, regarder: Imp. εδλεπον: Fut. βλίψομαι.

Αστ. εδλιψα. Les autres temps sont inusités.
|| Verbal βλεπτίον.

Βλίσσω ου βλίττω, sucer, presser: Imp. εδλισσον ου εδλιττον: Ful. βλίσω: Aor. εδλισα.

Βλύζω, jaillir: Imparf. Ιόλυζον: Fut. βλύσω: Aor. Ιόλυσα. (On trouve dans Strabon ἀναδλυθείσης, Part. Aor. passif, pour ἀνα-δλυσάσης, Part. actif: faut-il lire ἀνα-δλυσθείσης?) Βοάω, ῶ, crier: Imparf. ἰδόων, ας, α: Fut. βοή-

σομαι: Aor. iδόπσα: Parf. βιδόπκα: Plus-queparf. iδιδοπκειν. || Parf. pass. βιδόπμαι: Fut. βοηθήσομαι: Aor. iδοήθην. || Verbal βοητίον.

Books, nourrir : Imparf. 1600xov : Fut. 60-

Aor. εδόσκησα (d'où επι-δοσκησάσης, Alex. Aphrod.). || Verbal βισκητέον.

Βεύλομαι, νουΙοίτ (à la 2e personne de l'Indicatif βούλει): Imparf. εδουλόμην ου ήδουλούμην: Fut. βουλήσομαι: Αοτ. εδουλήθην ου ήδουλήθην: Parf. βεδούλημαι: Plus-que-parf. εδεδουλήμην. | Verhal βουλητέον.

Βράζω ου Βράσσω, faire bouillir: Imparf.
τοραζον ου τορασσον: Fut. βράσω: Aor.
τορασα (d'où l'Impér. ἀνά-δρασον, Dioscoride). Parf. passif βίδρασμαι, Anthologie:
Fut. βρασθήσομαι: Aor. ἰδράσθην (d'où ἰξεδράσθησων, Chrysost.). || Verbal βραστίον.

Βρίμω, frémir: Imparf. Κοριμον. Pen unité aux autres temps.

Τρίχω, mouiller: Imperf. έδρεχο: Fut. βράξω:
Αοτ. έδρεξα: Parf. βίδρεχα: Plus-que-parf.
έδεδρέχειν. || Parf. passif et moyen βέδρεγμαι.
|| Fut. passif βρεχδήσομαι ου βραχήσομαι:
Αοτ. έδρίχδην ου έδράχην (ἀρού βραχείσα,
Απαετέου). || Verbal βρεκτίω.

B₂(θω, être chargé: Imparí. εδριθον: Fut. βρίσο: Aor. εδρισα: Parí. βιέριθα, souvent employé pour le Présent, je suis chargé: Plus-que-parí. εδεδρίθειν, j'étais chargé.

Βρύπω ου Βρύττω, croquer, dévorer: Imparl. εξρυπον ου εξρυττον: Fut. βρύξω: Aor. εξρυξα (d'où l'Infin. βρύξαι, Hésychius). Βρύχω, grincer des dents: Imparl. εξρυχο: Parl. βίδρυχα (d'où βεδρυχώς, Apollonius, avec là signification du Présent).

Βρύω, sourdre, jaillir : Imparf. εξομεν, dans S. Grégoire. Peu usité aux autres temps. Βύω, boucher : Imparf. εξωον : Fut. βύσω :

Bow, boucher: Imparl. εσουν: Fut. βύσω:
Acr. εσουα: Parl. βίσωκα: Plus-que-parl.
εσούκειν. | Parl. passif et moyen βίσυσμαι.
| Fut. passif βυσθήσομαι: Acr. εσύσθην. |
Verbal βυστέον.

r

Faμίω, ω, se marier, en parlant de l'époux: Imparl. ἰγάμουν, εις, ει: Fut. γαμήσω: Aor. ἰγκμα: Parl. γεγάμηκα: Plus-queparl. ἰγεγαμήκειν. || L'Aor. ἰγάμεσα est employé chez les poètes dans le sens de donmer en mariage.

Γαμίτμαι, οῦμα:, se marier, en parlant de la femme: Imparl. ἐγαμούμην, οῦ, εῖτο: Fut. γαμάσομα: Αστ. ἐγημάμαν ου ἰγαμάσην:

Parl. γεγάμεμαι: Plus-que-parl. έγεγαμέμαν. || Verbal, en. parlant soit du mari, soit de l. femme, γαματίου.

Γελάω, ω, rire: Imparf. έγελων, ας, α: Fut. γελάσομαι: Aor. έγελασα: Parf. γεγέλακα: Plus-que-parf. έγεγελάκειν. || Le Passif est usité surtout dans les composés: Parf. γεγέλασμαι: Fut. γελασθήσομαι: Aor. έγελασθην. || Verbal γελαστέον.

Γίμω, être plein : Imparf. έγιμον. Les autres temps sont inusités.

Γεύω, faire goûter, régulier. | Le Moyen γεύσμαι, goûter, fait à l'Imparf. έγευσμαν: Fut. γεύσφαι: Aor. έγευσάμαν: Parf. γέγευμαι, Plutarq.: Plus-que-parf. έγεγεύμαν. | Fut. passif γευσθάσσμαι: Aor. έγεύσθαν. | Verbal γευστέον, dans les deux sens actif et moyen.

Γκθέω, ω, se réjouir, peu usité en prose : Imparî. ἐγάθουν, εις, ει, peu usité : Fut. γαθάσω : Aor. ἐγάθασα : Parî. γίγαθα (usité en prose et en vers avec le sens du Présent) : Plus-que-parî. ἐγεγάθειν (avec le sens de l'Imparî.).

Γηράσκο, vieillis: Imparl. ἐγήρασκον: Fut. γαράσομαι, Aristoph.: Aor. ἐγήρασκον: Fut. γαράσομαι, Aristoph.: Aor. ἐγήρασκο (à l'Infin. an lieu de γηράσκι les Attiques disent γαράσκαι, Χέηορλου, comme s'il venait de l'Aor. inusité ἐγήραν, ας, α): Parl. γαγήρακα: Plus-que-parl. ἐγιγηράκων. Η Verhal γηραπίον.

Γίγνομαι Ou. Γίνομαι, naitre, devenir, être: Imparf. έγιγνώμαν ου έγινώμαν : Fut. γενάσομαι : Δοτ. ἐγινόμαν (quelquelois ἐγινήθαν, Kénophon): Parl. γεγένημαι ου γέγονα: Plus-que-parl. irerevium ou ireroveu. L'Aor. premier ivavaun a le sens actif j'engendrai; il s'emploie pour izévenca ou έγεννησάμην, aor. de γεννάω, &, régulier. Γιγνώσεω ου Γινώσεω, connaître : Imparf. έγίγνωσαν ου έγίνωσαν: Fut. γνώσιμαι : Δοτ. from, es, e, equer, est, wear (d'où l'Impér. γνώδι, γνώτω, etc.; Subj. γνώ, 🤅;, , etc.; Opt. γιοίην; Infin. γιωναι; Part. γνούς, γνούσα, γνόν, gén. γνόντος, ούσκς: Parf. Tyene: Plus-que-parf. Tyenen. | Parf. passif i ywapat : Fat. ywaskachat : Asr. i ywiothe | Verbal yoursies.

Γλίχομαι, désirer : Imparf. έγλιχόμαν. Inusité ann autres temps.

γαμπασμαι : Aor. έγημάμην ου έγαμπότην: Γλύφω, sculpter: Imparf. έγλυφον: Fut. γλυ-

parf. έγεγλύφειν. | Parf. passif, γέγλυμμαι, ou quelquefois dans les composés, έγλυμμαι: Ful. γλυφθήσεμαι ου γλυφήσεμαι: Αοτ. έγλύφθην on έγλύφην. || Verbal γλυπτέον.

Γνάμπτω, courber : Imparl. Ιγναμπτον : Fut. γνάμψω: Aor. Ιγναμψα. | Parl. passil inusité (excepté à la troisième personne du singulier, έγναμαται): Fut. γναμφθήσομαι: Aor. εγνάμφθην. | Verbal γναμπτέον.

Γράφω, écrire : Imparl. έγραφον : Fut. γράψω : Aor. Typawa: Parl. ytypawa: Plus-queparf. ἐγεγράφειν. Parf. pass. et moyen γίpappara. Fut passif papphisopan on paφήσομαι : Αοτ. έγράφθην ου έγράφην. | Verbel ypantiov.

Γρηγορίω, ω, veiller. Voyez à la suite d'iquipu. Γρύζω, grogner : Imparf. έγρυζον : Fut. γρύξεμαι.: Aor. έγρυξα (d'où l'Infin. γρύξαι, Philostrate). | Verbal γρυκτίον (à en juger par l'adjectif γρυκτόν dans Suidas : γρυκτόν פֿסדני טֹעְנִיץ).

Δ

Azxyo. mordre: Imparl. Baxvov: Fut. Intera:: Aor. edaxov : Parf. dednya, peu usité : Plus-que-parf. εδεδήχειν, peu usité. | Parf. passif δέδηγμαι: Fut. δηχθήσομαι ου δακήσομαι : Aor. iδήχθην ου iδάκην. | Verbal δηκτέαν.

Δαρθάνω, s'endormir, plus usité en proce dans le composé κατα-δαρθάνω: Imparf. εδάρθανεν : Fut. δαρθήσεμαι : Aor. έδαρθον (d'où κατα-δαρθείν, Aristophane) et quelquefois εδάρθην (d'où le Part. κατα-δαρθείς): Parf. δεδάρθηκα (d'où κατα-δεδαρθηκώς, Platon): Plus-que-parf. έδεδαρθήκειν.

Aίδια ου Δέδακα, craindre. Voyez ΔΕ'ΙΔΩ. bei, il faut, verbe impersonnel (au Subj. Sén; Optat. Sécu; Infin. Seiv; Part. Sécv) : Imparl. idu : Fut. denout (d'où l'Optat. denσει; Inlin. διήσειν, Part. διήσεν): Aor. idinge (Subj. denion; Opt. deniou; Infin.

dengai; Part. dengar).

Le participe de ce verbe est toujours neutre; il a toujours une signification correspondante à celle du génitif absolu : δίον, quand il faut: Serioor, quand il faudra, elc. Yoyez Aim.

ψω: Aor. ἔγλυψα: Parf. γίγλυφα: Plus-que- ΔΕΊΔΩ, craindre, est inusité; cependant les poëtes et les prosateurs emploient dans l sens du Présent le Parl. Sidouxa (régulie à toutes les personnes et à tous les modes, ou plus souvent didia (au plur. didiner. Sidire, au lieu de Sediaper, Sediare; à l'Impér. didite, Aristophane; au Subj. dedice. Xénophon; Infin. δεδιέναι; Part. δεδιώς): Plus-que-parf. dans le sens de l'Imparf. idedoixer ou idedier (pluriel idedoixequer. eite . eigan Ou egan . Ou mieuz, idibipten . itt . ισαν): Fut. δείσεμαι, Hom. assez rare en prose: Aor. & sica, très-usité dans tous ses modes.

> Δείχνυμι ου Δειχνύω, montrer: Imparl. εδείχνυν ou ideinwor : Fut. deige : Aor. ideiga : Parf. didaya, peu usité : Plus-que-parl. idedeixer. peu usité. | Parl. patsif et moyen δίδειγμαι. Fut. passif denybáscuas : Aor. ideinbav. | Verbal deuxrées.

> Aipa, bâtir, peu usité chez les prosateurs, excepté à l'Aor. moyen έδειμάμην, qui a le sens actif. Le Parf. didunca, très-usité chez les poëtes, se rencontre aussi, mais plus rarement, chez les prosateurs, ainsi que le Parl. passif δίδμημαι, et l'Aor. ίδμήθην.

> Δέρχομαι, regarder : Imparl. έδερχόμην : Fut. δέρξομαι : Aor. εδέφοδην : Parf. δέδορκα : Plusque-parf. εδεδόρχειν (ces deux derniers temps ont la signification du Présent et de l'Imparf.; ils signifient regarder fixement).

> Δέρω, écorcher, fouetter: Imparl. ίδερον: Fut. δερώ : Aor. έδειρα : Parf. δέδαρκα : Plus-queparf. idedapxerv. | Parf. pass. dedapuar. | Fut. δαρθήσομαι, ou mieux δαρήσομαι, S. Luc: Aor. idapony, Diod. ou mieux idapny, trèsusité. | Verbal δαρτίον.

> Δεύω, mouiller, parfaitement régulier : Imparf. idenov : Fut. deven, etc.

> Δίφω, corroyer, racler : Imparf. ίδεφον : Fut. δέψω? Verbe à éviter. Dans le sens de corrouer ou emploie mieux δίψω ou διψίω. w. Voyex plus bes.

> Δέχομαι, recevoir : Imparf. έδεχόμην : Fut. δίξομαι : Aor. ίδεξάμην : Parl. δίδεγμαι : Plusque-parf. ididigunv. | Le Parf. didiguat et le Plus-que-parf. ididiquav s'emploient aussi quelquefois dans le sens passif : Fut. passif δεχθήσομαι: Aor. εδέχθην. | Verbal δομτέον. Δέψω (ou quelquelois Δεψέω, ώ), corroyer:

Impart. έδεψεν: Fut. δεψήσω: Aor. εδέψησα. || Verbal δεψητέον.

Δίω, manquer : Imparf. ίδεσν : Fut. δείσω :
 Αστ. ἰδίησα. La troisième personne des temps actifs de ce verbe s'emploie impersonnellement dans le sens de falloir. Voyez Δεῖ.
 Η Moyen δίσμαι, evoir besoin, prier : Imparf. ἐδεόμην : Fut. δεήσομαι : Αστ. ἐδεήθην (et non pas ἐδεησάμην).
 Η Verbal δεητέον.

Ce verbe à l'Actif et au Moyen n'admet la contraction que lorsqu'il a deux epsilon de suite.

Δίω, lier, Imparf. ίδουν, εις, ει: Fut. δήσω: Aor. ίδησα: Parf. δίδηκα: Plus-que-parf. ίδιδήκειν. || Parf. passif et moyen δίδεμαι. || Fut.
passif δεθήσομαι: Aor. ίδίθην. || Verbal δει ίον.

Contre l'usage des verbes dissyllablques en iω, celui-ci admet la contraction toutes les fois qu'elle se présente, excepté aux trois personnes singulières de l'Indicatif Présent actif : δίω, δίεις, δίεις encore dit-on dans les composés συν-δεῖ, ἀνα-δεῖ, etc.; mais non pas συν-δεῖ, ἀνα-δεῖ, sans doute pour éviter quelque amphibologie avec les composés de δίδωμι.

Διαιτάω, ω, régir, régulier, si ce n'est qu'il admet un double augment : Imparf. διήτων ου έδιήτων, ας, α : Δοι. διήτησα ου έδιήτησα (d'où l'Infin. διαιτήσαι et le Partic. διαιτήσαι) : Parf. δεδιήτηκα : Plus-que-parf. εδεδιητήκειν. || Parf. passif δεδιήτηκαι (d'où έχ-δεδιητημένος, Appien, et au Plus-que-parf. εξ-εδεδιήτητο, Thucydide) : Fut. διαιτηθήσομαι : Aor. διητήθην ου εδιητήθην (de là le Partic. διαιτηθείς, très-usité). || Verbal διαιτητέον.

Διακονίω, ω, servir, être serviteur: Imparf. ἐδιακόνουν, ou chez les auteurs moins attiques, διηκόνουν: Fut. διακονήσω: Αοτ. ἐδιακόνησα, ou moins attiquement, διηκόνησα: Parf. δεδιακόνηκα, et les autres temps réguliers.

Aιδάσκω, instruire: Imparf. ιδίδασκον: Fut. διδαξω: Aor. ιδίδαξα: Parf. διδίδαχα: Plusque-parf. ιδιδιδάχειν. || Parf. passif et moyen, διδίδαγμαι. || Fut. passif διδαχθήσομαι: Aor. ιδιδάχθην. || Verbal διδακτέον.

Aιδράσκω, fuir, usité seulement dans ses composés άπο-διδράσκω, δια-διδράσκω, etc.: Imparf. εδίδρασκον: Fut. δράσομαι: Aor. έδρασα, Xénophon, ou mieux, εδραν, ας, α, αμεν, ατε, αν (cette dernière forme, infiniment plus usitée que la première, sait au Subj. δρῶ, ᾳς, ᾳ, ὧμιν, ᾶτε, ῶσι; à l'Opt. δραίην ου δρώτην; à l'Infin. δρᾶναι; au Partic. δράς, δρᾶσα, δράν). Pars. δίδρακα: Plus-que-pars. ίδιδράκαιν (d'où ἀπ-ιδιδράκαι, Plut.). || Verbal δραστίεν.

Δίδωμι, donner (δίδωμι, δίδως, δίδωσι, δίδομεν, δίδοτε, διδούσι ou διδόασι. Voyez les grammaires) : Imparf. έδιδων, έδίδως, έδίδω (ou plus souvent ididouv, out, cu), idiδομεν, εδίδοτε, εδίδοσαν : Fut. δώσω : Aor. ເປັນແລ ou ເປັນາ (ce dernier rare au sing. : on dit cependant au pluriel Bouss, focts, focous; au Moyen idouny, idooo, idooto, idousta, etc. Cette forme donne d'ailleurs l'Impér. doc; le Subj. du, duc, du, etc.; l'Opt. doinv; l'Infin. δοῦναι; le Part. δοῦς, δοῦσα, δόν, tandis que la première forme souza n'est usitée qu'à l'Indic.) : Parf. diduxa : Plusque-parl. idedúxe.v. | Parl. passif et moyen δίδομαι. || Fut. passif δοθήσομαι : Aor. ἰδόθην. || Verbal Soriev.

Δίσταζω, douter: Imparf. ιδίσταζον: Fut. διστάσω: Αοτ. ιδίστασα || Parf. passif διδίσταταγμαι: Fut. δισταχθησομαι: Αοτ. ιδιστάσον. || Verbal δισταχτύον.

Διψάω, ω, avoir soif (il se conjugue ainsi: διψω, ης, η, ωμεν, ητε, ωσι; Infin. διψην): Imparf. ἐδίψων, ης, η, ωμεν, etc.: Fut. διψησω, S. Jean: Αοτ. ἐδίψησα, très-usité.

Dans ce verbe as se contracte toujours en n : du reste il est régulier.

Διώχω, chasser, poursuivre: Imparl. ίδίωχον:
Fut. διώξω et διώξομαι: Αοτ. ίδίωξα: Parl.
διδίωχα: Plus-que-parl. ίδεδιώχειν. || Parl.
passif διδίωγμαι: Fut. διωχθήσομαι: Αοτ. ίδιώχθην. || Verbal διωχτέον.

Δοχίω, ω, parattre, sembler bon: Imparf. iδόκουν, εις, ει: Fut. δεξω: Aor. εδεξα: Parf. δίδογμαι (usité surtout dans le sens de parattre bon ou convenable): Plus-que-parf. iδεδόγμην (dans le même sens). || Verbal δοχητίον, peu usité.

Δράσσω, saisir avec la main, cueillir, peu usité à l'Actif; on n'emploie guère que le Moyen δράσσομαι ου δράττομαι : Imparf. έδρασσόμην ου έδραττόμην : Fut. δράξομαι : Aor. έδραξάμην : Parf. δίδραγμαι (d'où δεδραγμίνος, dans Hom. avec le sens actif) :

Plus-que part iδιδραγμαν. | Futur passil δραγθάσομαι: Αοτ. ίδράχθην | Verbal δραπτίεν. Αράω, ω, faire: Impart. ίδρων, ας, α, ωμεν, etc.: Futur δράσω: Αοτ. ίδρασα: Part. δίδρακα, Thucyd.: Plus-que-part. ίδιδράκειν. || Part. passil δίδρασμαι: Fut. δρασδάσομαι: Αοτ. ίδράσθην. || Verbal δραστίον.

Αρέπω, cueillir: Imparf. έδρεπον: Fut. δρέψω:
Αστ. έδρεψα, ou très-rarement έδραπον. Ν
On n'emploie guère en prose que le
Moyen δρέπομα: Imparf. έδρεπόμην: Fut.
δρέψομα: Αστ. έδρεψάμην: Parf. δέδρεμμα:
Plus-que-parf. έδεδρέμμην. Ν Fut. passif δρεφθάσομαι ου δραπήσεμα: Αστ. έδρέφθην ου
έδράπην. Ν Verbal δρεπτέον.

Αύναμαι, pouvoir (il se conjugue sur lotaμαι, et fait à la 2° pers. indifféremment
δύνη ου δύνασαι; Opt. δυναίμαν; Subj. δύνωμαι, etc.): Imparf. ίδυνάμαν ου πδυνάμαν
(2° pers. πδύνασο ου πδύνω): Fut. δυνήσομαι: Αοτ. ίδυνήθην ου πδυνήθην (d'où le
Subj. δυνηθω; le Part. δυνηθείς, etc. Une 5°
forme d'Aor., ίδυνασθην, est rare dans les
bons auteurs).

Δύνω. Voyez à la suite de Δύω.

Δύω, enfoncer, usité à l'Actif dans les composés seulement: Imparf. ίδυον: Fut. δύσω: Aor. ίδυσα. | Moyen δύσμαι, s'enfoncer, se vêtir: Imparf. ίδυσμαν: Fut. δύσομαι: Aor. ίδυν, υς, υ, υμιν, etc. (à l'Impér. δύθι; au Subj. δύω; à l'Opt. δύσιμι? à l'Infin. δύναι, au Part. δύς, δύσα, δύν, gén. δύντος): Parf. δίδυκα (dans le sens de s'enfoncer) ou δίδυμαι (dans le sens de se vêtir): Plusque-parf. ίδιδύκαιν ου ίδιδύμαν (même distinction). || Verbal δυτίον.

Au lieu de δύομαι, Imparf. εδυόμην, on dit aussi au Prés. δύνω; à l'Imparf. εδυνον. Le Futur est toujours δύσομαι; l'Aor. εδυν; et le Parf. δίδυχα. Ce dernier a ordinairement la signification d'un Présent, je suis enfoncé.

E

Eco, par contraction do, laisser: Imparf.
είων, ας, α, très-usité: Fut. dasω: Aor.
είασα. | Pass. dacμαι, contr. δώμαι: Imparf.
είωμην, ω, ατο, etc. Fut. dabásoμαι ou

έασθήσομαι: Αοτ. είάθην (d'où le Part. έαθείς, Aristote) ου είάσθην (d'où l'Impér. έάσθωσαν, Strabon). [] Verbal έατέον.

Έγγυάω, ω, garantir : Imparl. ήγγύων ου ένεγύων, ας, ας, etc. : Fut. έγγυήσω : Aor. ήγγύησα ου ένεγύησα : Parl. ήγγύησα ου ένεγτητήσησα : Plus-que-parl. ήγγυήσειν ου ένεγτητήσησα: | Parl. passif et moyen ήγγύημα. ου έγγεγύημαι. | Put. passif έγγυηθήσησησα: Αοr. ήγγυήθην ου ένεγυήθην. | Verbal έγγυητέον.

Έγειρω, éveiller: Imparf. ήγειρον: Fut. έγερω, S. Jean: Aor. ήγειρα: Parf. ήγερα ou mieux έγήγερα: Plus-que-parf. έγηγέραιν. || Parf. passif et moyen έγήγερμαι, S. Luc, ou έγρήγορα très-usité. || Fut. passif έγερδήσομαι: Aor. ήγέρδην. || Verbal έγερτέον.

Les deux Aoristes moyens ήγειράμην (d'où l'Impér. έγειραι, Apoc., xi, 1) et ήγοόμην (d'où έξ-ήγρόμην, Aristoph.; άν-εγρέμενος, Lucien, κάν έγρη μεσημέρινός, Aristoph.) s'emploient dans le sens passif, je m'éveillai; le Parf. έγρήγορα signifie je suis éveillé; έγρηγορώς, étant éveillé. C'est à tort qu'on rapporte ces deux dernières formes aux verbes γρηγορέω ou έγρηγορέω, ῶ, qui sont réguliers.

"Εζομαι, s'asseoir, plus usité dans le composé καθ-ζομαι: Imparf. καθεζόμην ου έκαθεζόμην (remarquez l'augment avant la prépos.): Fut. καθ-εδούμαι: Aor. nul (on se sert de l'Imparf., ou plus souvent on emploie l'Aor. de καθ-ίζω. Voyex "ίζω): Parf. κάθ-ημαι, je suis assis: Plus-que-parf. καθ-ήμην ου έκαθ-ήμην, j'étais assis (l'augment avant la prépos.).

Les formes κάθ-ημαι et ἐκαθ-ήμην (en vers ήμαι et ήμην) sont si usitées, l'une comme Présent, l'autre comme Imparfait, qu'on est obligé de reconnaître un verbe ήμαι, qui se conjugue par tous ses modes comme un Parfait, mais dont le Participe s'accentue comme un Participe présent, ήμενος, καθ-ήμενος.

"Εθίλω ou Θίλω, vouloir bien, consentir: Imparfait ήθελον (plus usité qu'ίθελον): Futur εθελήσω ou θελήσω: Αοτ. ήθελησα, Χέπ. (beaucoup mieux qu'εθελησα: cependant le Participe est θελήσας, Grég. de Naz.): Parf. ήθεληκα: Plus-que-parf. ήθεληκειν, Χέπο-phon, | Ce verbe est fort rare au Passif;

Parf. redelinum, et l'Aoriste idelifon, dont le Participe serait θεληθείς. | Verbal θελητέον. 'Eθίζω, accoulumer, fait l'augment en a, régulier d'ailleurs.

"ΕΘΩ, inusité. Voyez Είωθα.

Eino, céder : Imparf. eixor : Fut. eiçu, et quelquefois εξεμαι (d'où le composé ύπsifcuat, Homère) : Aor. sifa, Plut. | Verbal EIXTÉOV.

Eλίω, ω, contourner, ramasser en rond: Imparf. silour, sic, si : Fut. silviou, etc. Ce verbe est régulier dans tous ses temps; on peut aussi le conjuguer d'une autre manière avec la même signification : Prés. είλλω (d'où iv-είλλοντες, Thuc.): Imparf. ετλον : Aor. ετλα (d'où l'Infin. ετλαι, Aristophane). Cette seconde manière de conjuguer appartient au dialecte attique.

Au lieu d'abie, les poêtes disent abie. On emploie même en prose le Moyen ελύομαι, je me traine : Imparl. ελυόμην.

Quelquesois on écrit siliée, e, par un esprit rude; on dit aussi au Présent moyen είλινδίομαι, ούμαι, et à l'Impart είλινδούμην, cũ, sĩto, elc.

Eini, être (au Présent il se conjugue ainsi : Indic. eiut, et, tori, toute, tori, cioi (d'où l'Impér : ເດຍ, ເດາພ, ເດາະ, ເດາພວລາ; Subj. ω, ής, ή, ώμεν, ήτε, ώσι; Opt. είην, ης, n, etc.; Infin. eivat; Part. wv, cooa, ov, gen. ovros): Imparf. No, no ou mieux noba, Av (au lieu de n), nuev, nrs, noav : Fut. έσεμαι, έση, έσται, ἐσόμεθα, etc. (d'où l'Opt. ἐσοίμην; Infin. έσεσθαι ; Part. ἐσόμενος).

Eint, aller; au Présent il se conjugue ainsi : Ind. sim, ei ou eic, ein, imer, ite, ian (d'où l'Impér. idt, itu, ite, ituszv; Subj. ίω, ίης, ίη, etc.; Opt. ίσιμι, ίσις, ίσι, etc.; Infin. isvat; Part. icv, iou oa, iov, gen. iovros) : Imparf. de l'Indicatif, feir ou Ta. Beig Ou Boba, Bei, Beiger Ou Ber, ทุ๊ยเรย Ou ทุ๊รย, ทู๊ยเธลง Ou ทุ๊ยธลง : Futur semblable au Présent. | Verbal iriov.

Dans les bons auteurs le Présent suu a presque toujours la signification d'un Fut. et même pourrait être considéré comme le Futur d'Epyonai, à qui la forme fier ou Ja sert ordinairement d'Imparsait. Voyez Ερχεμαι.

néanmoins on trouve dans S. Grégoire le | Eipyw, interdire, exclure : Imparf. sipyou : Fut. sipte : Aor. sipta. | Parf. passif ct moyen είργμαι. | Futur passif είρχθήσεμαι: Aor. είρχθην. | Verbal είρκτέω.

> Είργω ou plus souvent Είργνυμι, Είργνω, enfermer : Imparl. είργον ou mieux είργον. είργουον : Fut. είρξω : Aor. είρξα. | Parf. passif et moyen είργμαι. | Fut. pass. είρχθήσομαι : Aor. είρχθην. | Verbal είρκτέον.

> Είρω, nouer, plus usité dans les composés : Imp. είρον: Fut. έρω, peu usité: Aor. είρα (d'où έξ-είραντες, Aristoph.) : Parf. είραα (d'où δι-ειρχότες, Xén.): Plus-que-parf. είρκειν. | Parf. passif et moyen sipuat (d'où le Part. έν-ειρμένος, Suidas). | Fut. passif συν-ερθήσομαι? Aor. συν-είρθην? Ces formes sont rares, sinon tout à fait inusitées.

ΈΊΣΚΩ, inusité. Voyez laxa.

Einda, avoir contume (d'où l'Infin. sludivat, le Part. είωθώς, υΐα, ός; c'est un véritable Parfait) : Imparf. ou Plus-que-parf. simber. Les autres temps sont inusités. On rapporte ces formes au radical "ΕΘΩ.

Έκκλησιαζω, tenir une assemblée: Imparf. iκκλησίαζον ou εξεκλησίαζον. Régulier d'ailleurs.

Έλαύνω, chasser devant soi: Imparf. πλαυνον: Fut. tháow (Atliq. D.w., ac, a): Aor. Thaga: Parf. Drihaxa: Plus-que-parf. inλάκειν. | Parf. passif ou moyen ήλαμαι ου ελήλαμαι. | Fut. passif ελαθήσομαι ou quelquefois έλασθήσομαι : Αοτ. πλάθην, quelquefois πλάσθην. | Verbal ελατέον ou quelquesois, mais plus rarement, idaoricy.

Eleaipe, s'apitoyer : Imparl. illiaipor : Aer. nhinpa. Ce verbe est peu usité en prose. 'Ελείω, contr. Έλεω, avoir pitié : Imparf. nilécur, etc. etc. : Fut. eleriou : Aor. nhinga. Ce verbe est parfaitement régulier; l'epsilon du radical ne se contracte jamais avec celui de la terminaison.

Έλίγχω, convaincre : Imparf. πλιγχον : Futur ελέγξω: Parf. πλιγχα ou ελήλιγχα, l'un et l'autre peu usités. | Parf. passif et moyen shiλεγμαι, εγξαι, εγκται, Luc. Fut. passif έλεγχθήσομαι, Xén. : Δοτ. πλέγχθην (d'où l'Inf. ileyzonvai, Théophr.). || Verbal ileyxtics. Έλίσσω ou Έλίττω, rouler : Imparf. είλισσον ου είλιττον : Fut. έλίξω, etc. Ce verbe est parfaitement régulier, excepté que l'augment se fait en se et non pas en n.

Éλκω, ther: Imparf. είλκον: Fut. είξω (ou quelquefois είλώσω, S. Jean): Aor. είλκοσα (ou quelquefois είλξα?): Parf. είλχα, peu usité. || Parf. passif et moyen είλωσφιαι. || Fut. passif είκωσθήσωμαι: Aor. είλωσθην. || Verbal είλκοστόν.

Έμίω, ω, vomir : Imparf. ήμουν, αις, αι : Fut. ἐμέσω, Lucien : Aer. ήμεσα (d'où ἀπ-ήμεσα, Lucien) : Parf. ἐμήμακα, Lucien : Plus-que-parf. ἐμνημέπειν. || Parf. passif ἐμήμεσμαι : Fut. passif ἐμεθήσομαι : Aor. ἡμέθην. || Verbal ἐμετέον.

"Εννυμι, setir, très-usité en prose dans le composé άμφι-έννυμι ou άμφι-εννύω: Imp. πρακέννυν ου πρακέννυν (l'augment avant la préposition): Put. άμφι-ένω (attiquement άμφιω, εῖς, εῖ, εῦμεν, etc.): Aor. πρακείσα (d'où le Part. άμφι-έσας). || Parf. passif et moyen πρακέσμαι (quelquessis à l'Infin. άμφι-ειδόσει, pour πρακέσδαι): Fut. passif άμφι-ειδώσειμαι : Aor. πρακέσδην. || Verbal άμφι-ειστένν.

'Ev-οχλίω, ω, imperamer, prend un double augment à l'Imparl. πνώχλεψν, à l'Aor. πνώχλησα; du reste il est régulier.

Ecoxa, ressembler (Parf. d'E'IEKQ, inus.). Il se conjugue à tous les modes comme un parfait ordinaire, et n'a point d'autres temps secondaires que l'Imperfait ou Plusque-parf. ἐσώκιν, attiquement ἐώκιν. Il a deux Participes, ἐσωκές, semblable, et εἰκώς, convenable, vraisemblable.

Έρταζω, fêter: Imp. ἐώρταζον: Fut. ἰορτάσω: Aor. ἐώρτασα (à l'Inf. ἰορτάσαι, etc.): Parf. ἐώρτακα: Plus-que-parf. ἐωρτάσειν. || Parf. passif ἐώρτασμαι: Fut. ἰορτασθήσομαι: Aor. ἰωρτάσθην. || Verbal ἰορταστέον.

Επείχω, presser : imparf. ήπειχον : Fut. ἐπείξω : Aor. ήπειξα. || Parf. passif et moyen ήπειχμαι. || Futur passif ἐπειχθήσομαι : Aor. ἐπείχθην. || Verbal ἐπεικτέον.

Eπομαι , seivrs : Impasí. εἰπόμων : Fut. έψομαι : Αστ. ἐσπόμων (d'où συν-έσποντο, Thucyd. : ἐπι-σπόμωνος , Homère). Comme ce verbe est fort incomplet, on le remplace pour les temps défectueux par son quasisynonyme, ἀκολουδίω, ω, régulier.

Έραω, ω, aimer : Imperf. πρων, ας, α.
Il emprunte ses autres formes à Γραμαι, cidessous. | Au Passif, dans le sens d'être

aimé, on n'emploie également que le Présent έράτμαι, ωμαι, et l'Imparf. πρώμπν, ω, ωτο. || Verbal έραστέον.

Au lieu d'épaw, ω, dans le sens actif, on dit aussi έραμαι (sur ίσταμαι), et à l'Impars. πράμπν (comme ἰστάμπν): Fut. έραστάσων: Αοτ. πράσθην (d'où l'Infin. έρασθηναι, Lucien): Pars. πρασμαι (d'où l'Infin. πράσθαι, Athénée). || Verbal έραστέον.

'Eράω, ω, vider, usité seulement dans le composé έξ-εράω, ω, évacuer, est régulier: Impars.
'Εργάζομαι, travailler, faire: Impars. εἰργαζόμαι, ou. ετο: Fut. ἰργάσομαι, etc. Co verbe est parsaitement régulier, excepté l'augment qui se fait en ει et non pas en n.
|| Le Pars. εἰργασμαι s'emploie activement et passivement. || Le Futur ἰργαστάσομαι et l'Aor. εἰργάσομν ont la signification passive. || Verbal ἰργαστάσο.

Έρειδω, appuyer: Imparf. πρειδεν: Fut. έρεισω:
Αστ. πρεισα: Parf. πρεισα ου έρπρεικα:
Plus-que-parf. πρεικαιν ου έρπρεικαιν ου πρηρείκαιν. || Parf. passif πρεισμαι ου έρπρεισμαι:
Fut. έρεισθήσυμαι: Αστ. πρείσθην. || Verbal
έρειστέον.

'Epissu, ramer : Imparl. προσον : Fut. iρίσω : Αστ. προσα (d'où le composé δι-προσα, Hem.). [Verbal Ιριτίον, peu ou point usité.

Έρεύγομαι, roter: Impari πρευγόμην: Futur έρεύξομαι: Aur. πρυγόν, Homère. Verbal έρευχτέον.

Έρισφω, commir : Imparf. πρεφον : Fut. Ιρίψω : Αυτ. πρεψα, Demosth.

"Ερομαι, interroger, usité soulement à l'Aor. 2 πρόμπν (d'où l'Infinitif έρέσθαι), et au Fut. έρήσεμαι (d'où le composé έπ-ερπσόμενες, Aristophane).

*Ερπω, ταπφετ, Imparf. «ἔρπον : Fut. ἐρψω, Théocrite, et ἐρπύσω (d'où διεξ-ερπύσει, Aristote) : Aor. «ἔρπυσα (d'où l'Infin. ἐρπύσαι, etc.). || Verbal ἐρπυστίον. On trouve aussi le présent ἐρπύζω, mais l'usage n'en est pas sûr. ἑξέρω, s'en adier, dépérir. Usité seulement au Présent.

Έρυθαίνω, rongir : Imparf. ἡρύθαινον : Fut. ἐρυθάσω, dans Buttmann. On emploie mieux ἐρυθριώω, ὧ, régulier.

Έρύκω, δεαττετ : Imparf. Τρυκον : Fut. ερύξω : Aor. Τρυξα (d'où le Part. ερύξας, Homère). Ce verbe poétique n'est employé en prose que dans les composés.

Έρύω, tirer : Imparf. είρυον. Il fait l'augm. en at, régulier d'ailleurs, mais peu usité en prose.

Ερχομαι, aller: Imparl. ήρχόμην, Platon. La plupart de ses autres temps sont empruntés 'à ΈΛΈΥΘΩ, inusité : Fut. ελεύσομαι : Aor. έλθον (d'où l'Impér. iλθή: le Subj. έλθω: ໍ etc.) : Parf. ກັນປα ou mieux ພັກກັນປa : Plusque-parf. ηλύθειν ou mieux εληλύθειν.

Au lieu de l'Imparf. πρχήμην, qui se confond avec celui d'άρχομαι, on emploie mieux l'Imparf. ξειν, et au lieu d'έλεύσομαι, le Futur sim, deux temps empruntés au verbe Είμι, aller; ainsi ἀπ-έρχομαι fera très-élégamment à l'Imparfait ἀπ-ήειν et au Futur απ-ειμι. Cette remarque s'applique à tous les composés d'épyonas. Verbal iriov, et quelquefois chez les Attiques,

Eσδίω, manger : Imparf. hoθιον, S. Luc. Les autres temps s'empruntent à ΕΔΩ ou ΦΆΓΩ, inusités. Fut. έδομαι (seconde personne έδει, Aristophane; έδη, Alexis) ου φάγομαι (seconde personne φάγεσαι, S. Luc, Evang. xvu, 8) : Aor. Iqayov : Parl. έδήδοκα, Lucien : Plus-que-parf. έδηδόκειν. | Parf. passif idnosequal (d'où xat-ednosequivos, Suidas) : Aor. ἀδίσθην (d'où κατ-κδίσθημεν, Platon, et le Participe προ-εδεσθείς dans les lexiques). || Verbal iδιστίον.

Εστιάω, ω, régaler : Imparf. είστίων, ας, a : Fut. ioriáou, etc. Ce verbe est parfaitement régulier, excepté que l'augment se fait en a et non en n.

ΈΤΆΖΩ, inusité hors du composé έξ-ετάζω, examiner: Imparf. εξ-ήταζον: Fut. εξετάσω, etc. Il est régulier dans tous ses

Εύδω dormir : Imparf. ηύδον : Fut. εύδήσω. · Il est plus usité dans le composé xal-sobe : · Imparf. xab-nudov, Platon, quelquefois xabεύδον, et plus souvent έκάθευδον: Fut. καθ-ευδήσω (d'où καθ-ευδήσωων, Xénophon). || Verbal xx8-subntsov, Plat.

Εύρίσκω, trouver : Imparf. εύρισκον : Fut. εύρήσω: Aor. εύρον (cependant à l'Aor. moyen on dit aussi bien εύραμαν que εύρόμαν): Parl. supraca : Plus-que-parl. supriceiv. 1 | "Eipe, cuire: Imparl. hor: Fut. syrice : Aor.

Parf. passif et moyen suprusu (d'où le Part. εύρημένος). | Fut. passif εύρεθήσομαι: Aor. supithny. | Verbal supericy.

Έχθαίρω, hair: Imp. ήχθαιρον: Fut. έχθαρῶ: Aor. Axenpa. Inusité aux autres temps.

Exbavopat, usité seulement dans le verbe composé άπ-sybávoμαι, être odieux : Imparí. άπ-ηχθανόμην, co, ετο: Fut. άπ-εχθήσομαι: Αοτ. άπ-ηχθόμην, ου, ετο : Parl. άπ-ήχθημαι: Plus-que-parf. άπ-ηγθήμην.

Εύχομαι, désirer : Imparf. εύχόμην : Fut. εύξομαι : Αοτ. εὐξάμην. || Verbal εὐκτέον.

"Εχω, avoir: Imparf. είχον: Fut. ζω: Αοг. loyer (d'où Impér. oyés; Opt. oyeim; Subj. σχώ, etc.): Parf. Ισχηκα: Plus-que-parf. έσχήκειν. || Parf. passif et moyen έσχημαι, peu usité. | Fut. passif σχεθήσομαι : Αοτ. έσχέθην. | Verbal σχετέον.

Dans le composé ἀν-έχω, l'Imparf. est tantôt dv-siyov, tantôt vivsiyov; l'Aoriste est indifféremment av-ioxev ou vivioyev; l'Aor. passif dv-egyébny ou nvegyébny. Ce double augment est surtout très-usité au Moyen.

'Αμπέχω, revêtir (au lieu d'aμφ-έχω, qui est à peine grec), sait à l'Impars. duπείχου, Buttmann : Fut. άμφ-έξω : Aor. ήμπισχον (d'où le Subj. άμπίσχω et l'Infin. άμπισχείν). || Ce verbe a son Moyen άμπέχομαι, dont tous les temps se forment régulièrement de l'Actif.

Le verbe "Exw a beaucoup de rapport avec un autre verbe dérivé de la même racine. et qui fait au Présent loge, tenir : Imparf. ίσχον: Fut. σχήσω. | Moyen ίσχομαι : Imparf. ισχόμην: Fut. σχήσομαι. Les autres temps comme dans "Exω.

C'est du Moyen l'oxcuat, combiné avec άμφί et ὑπό, que viennent les verbes composés suivants:

'Αμπισχνίομαι, ούμαι, se revenr : Imparf. ήμπισχνούμην, ου, είτο : Fut. άμφ-έξεμαι : Aor. ήμπισχόμην. Ce verbe est presque identique avec άμπίχομαι, moyen d'άμπίχω.

Υπ-ισχνίομαι, ούμαι, promettre: Imparl. ύπ-ισγνούμην: Fut. ύπο-σχήσομαι: Αοτ. ύπεσχόμην: Parl. υπ-έσχημαι: Plus-que-parl. ύπ-εσχήμην. || Futur, dans le sens passif, ύπο-σχεθήσομαι : Αοτ. ύπ-εσχέθην. | Verbal ύπω-σχετέον.

hora. Parl. passil έψημαι (d'où έψημένος, Athénée; καθ-εψημένες, Dioscoride) : Fut. έψηθήσεμαι : Aor. ήψήθην. || Verbal έψητέον.

Zío, Zo, vivre: dans ce verbe la contraction ne se fait jamais en a, mais toujours en n; on conjugue donc ζώ, ζῆς, ζῆ, ζώμεν, Thre. Con: Impératif (n ou fibt; l'Infinitif est ζην au lieu de ζαν : Imparf. εζων, Rut, Ru, Komer, Knie, Kur: Ful Lion (d'où, Criouv Plat. et nava-Crious, Plutarque) ου ζήσεμαι, moins attique; ou mieux, surtout dans les composés, βιώσεμαι (de Bl'OΩ ou BI'OOMAI, tous deux inusités, quoiqu'on trouve l'Infinitif sicov, Aristoph. et le Part. Bιεύμενος, Aristote): Aor. Είνισα (d'où anoζήσαντες, Lucien) ou έξίωσα (d'où κατ-εξίωσε, Plutarque), ou mieux enfin, iciwy (d'où la 3º pers. εδίω, Lucien; l'Opt. βιώπν; le Subj. βιώ, ῷς, ῷ; l'Impérat. βίωθι, d'où βιώτω, Homère; enfin l'Infin. βιώναι et le Part. Blous) : Parf. Kinxa (d'où ouv-einxis, 8. Basile) ou Beciwa, plus généralement usité : Plus-que-parf. ¿Eccióxeiv. | Parf. pass. βεδίωμαι (d'où le Partic. βεδιωμένος, Démosthène). || Verbal βιωτέον.

Ζεύγνυμι ou Ζευγνύω, accompler: Imparf. εζεύγουν ου εζεύγνυον : Fut. ζεύξω : Aor. εζευξα : Parl. (Ceuxa, peu usité. | Parl. passif et moyen ζευγμαι. | Fut. passif ζευχθήσομαι οπ ζυγήσομαι : Αοτ. έζεύχθην ου έζύγην. Varbal ζευχτέςν.

Zie, bouillir ou faire bouillir : Imparf. Krev, Keig, Ku: Fut. Ciow : Aor. Kioz. | Parf. passif εξεσμαι : Aor. εξέσθην. | Verbal ζεστέον. Ζώγγυμι οα Ζωγγύω, ceindre : Imparf. εζώγγυν ου ζώννυον : Fut. ζώσω : Aor. ζωσα. | Parfait Kwxx (d'où ὑπ-εζωκώς, Gaiien): Plus-que-parl. & wxxxx || Parl. passif et m) yen Kunat, Athénée, ou mieux Kuguat. très-usité. | Fut. passif ζωσθήσεμαι : Aor. εζώσθην. | Verbal ζωστέον.

How, rejouir : Imparf. How : Fut. How, Sy-

amparl. noouny : Put. noongopat : Aor. hobay. | Verbal fation.

"How ou 'Hoiw, &, filtrer: Imparf. Hoov, ec. s. ou hocov, etc, et : Fut. honow : Aor. fonoa (on trouve aussi Hox, Hippocrate). || Parf. passif et moyen fôr, µat, très-usité. | Verbal honrier (d'où di-nonrier, Dioscoride).

"Haw, venir: Imparl. Les: Fut. 250. Les autres temps sont inusités.

"Huzi, être assis. C'est originairement le Parfait de Konat, s'asseoir. Voyez à la suite de ce verbe.

θ

Θάλλω, pousser, flewir: Imparf. Βαλλον: Fut. θαλλήσω? Aor. έθαλον, Llom. (d'où dyέθαλες, S. Grégoire) : Parf. τέθηλα, usité dans le sens du Présent, surtout chez les poëtes.

Θάλπω, échauffer: Imparl. Βαλπον: Fut. δάλψω: Aor. εθαλψα. || On trouve la 3º pers. du Parf. pass. et moyen ridaharat; les autres sont inusitées. || Fut. passif δαλφδήσομαι : Aor. έθαλφθην. | Verhal θαλπτέον.

Θάπτω, enterrer : Imparf. έδαπτον : Fut. δάψω: Aor. toaha : Parf. tibapa , peu usité : Plusque-parf. ittebapetv. || Parf. passif et moyen τέθαμμαι (d'où l'Infin. τιθάφθαι, et l'Impér. τεθάφθω, Luc.). | Fut. passif θαφθήσυμαι ου ταφήσεμαι : Δοτ. εθάφθην ου ετάφην. | Verbal θαπτέον.

Θαυμάζω, s'étonner : Imparf. iδαύμαζον: Fut. θαυμάσεμαι : Αοτ. έθαύμασα : Parf. τεθαύμαχα (souvent employé dans le sens du Présent): Plus-que-parf. ἐτεθαυμάκειν (employé pour l'Imparfait). || Parf. passif τεθαύμασμαι : Fut. θαυμασθήσεμαι : Aor. έδαυμάσθεν. | Verbal θαυμαστέον.

Θείνω, frapper: Imparl. έθεινον : Fut. θενώ : Aor. Edevov. Inusité aux autres temps, et en général peu usité.

Θίλγω, flatter: Imparf. εθελγον: Fut. θέλξω: Aor. εθελξα. | Parl. passif τέθελγμαι : Aor. pass. idilydny, Humère. | Verbal delection.

Oilm, vouloir, voyez Edilm.

Gipu, chauffer : Imparl. Bepov. Peu usité sux autres temps.

Désius : Aor. Aoa. Syn. || Ce verbe est beau- Oiw, courir : Imparf. 1010v, 1011; , 1011 : Fut. coup plus usité au Passif ήδομαι, se réjouir : δεύσεμαι, Aristoph. ou δευσεύμαι, Thuc. point très-usité.

Θήγω, aiguiser : Imparl. εθηγον : Fut. Φήξω : Aor. Br. Ea. | Parf. passif ribnyusu: Aor. ibnyen. I Verbal textion.

Θιγγάνω, toucher: Imparf. ιδίγγανον: Fut. 6-Equal : Aor. Giver. | Parl. passif et moyen τίθιγμαι. | Fut. passif θιχθήσομαι, ou mices θιγήσομαι: Αοτ. εθίχθην, ου mieux εθίγην. Verbal fuxtion.

Θλάω ου Θλώ, broyer: Imperf. Blur, ας, α: Fut. thágu: Aor. thaga: Parl. withana: Plus-que-parf. iretháxeev. | Parf. passif et moyen τέθλασμαι. | Fut. passif θλασθήσομαι: Aor. itháconv. | Verbal thacricv.

Θλίδω, écraser : Imparf. εδλιδον : Fut. δλίψω : Aor. εθλιψα. || Parl. passif et moyen τέθλιμpat. Fut. passif Suphiorpat, ou mieux θλιδήσομαι : Δοτ. έθλέφθην, ou mieux έθλέδην. Verbal Chimriov.

Sviam, mourir: Impart. Overnor: Fut. Savoupat : Aor. Mavor : Parf. rifvnxa (à certaines personnes et à certains modes ce temps peut se conjuguer d'une manière irrégulière : τέθναμεν pour τεθνήπαμεν, τέθνατε pour τεbrinare, rebries pour rebrinase : Impér. rébrade · Opt. τοθναίκν : Infin. τεθνάναι pour τεθνημένοι : Part. τεθνεώς, ώσα, ώς, gén. ώτος, pour τεθνημώς, υία, ός, gén. ότος): Plus-que-parf. iredviner : Fut. passé redviξιμαι, je serai mort et quelquespis je mourrai.

Θραύω, casser : Imp. Opavor : Fut. θραύσω : Aor. έθραυσα: Parf. τέθραυκα: Plus-queparf. erespenizer. | Parf. passif et moyen τέθραυσμαι. | Fut. passif θραυσθήσομαι : Aor. ίθραύσθην. | Verbal Φραυστέον.

Θρύπτω, rompre : Imparf. εθρυπτον : Fut. δρύψω: Aor. Ιθρυψα: Parf. τέθρυφα? | Parf. passif et moyen rispuppa (2º pers. du plur. τέ ρυφθ: Infin. τεθρύφθαι). || Fut. passif θρυφθεσομαι, ου τρυφέσομαι, ου θρυδέσομαι : Αοτ. pass. έθρύφθην, ου έτρύφην (d'où διχ-τρυφέν, Homère), quelquelois έθρύθαν (d'où δι-εθρύθασαν dans la Bible). || Verbal δουπτέον.

Θρώσκω, sauter, saillir : Imparf. εδρωσκον : Fut. depeumen : Aor. floper, fort usité.

On trouve aussi, dans le sens de saillir. θόρνυμας: Imparf. έθορνύμην: même Futur et même Aoriste que épúceu.

d'Aoriste; on se sert de l'Imparf., qui est | Ooo, sacrifier: Imparf. fluo: Fut. bou: Aor. Book : Parf. reloxa : Plus-que-parf. ireliner. Parf. passif ribupat : Aor. ividay, Eschyl. Verbal furiov.

I

Taopat, Topat, guérir : Imparl. idune, &, ace : Fut. idocua: Acr. inchur: Perf. lapen, que S. Matthieu emploie dans le seus passif. | Fut. pessil iabiocus: Aor. iaber. | Verbal

Tôpóu, u, suer, régulier : mais les Attiques font dans ce verbe presque toutes les centractions en w; ils disent à l'Opt. ideur pour idecine; au Part, féminin Procu pour idpavou; et de même idpas, idpavou, etc. Topin, asseoir, bâtir, régulier : mais il fait quelquesois à l'Aor. passis idpivênt au lieu de lôpúlmy, forme plus correcte.

"Kw 61 'Kávw je fais asseoir ou je vais m'esseoir : Imp. ilov et ilavov : Fut. iliau : Acr. ζησα (d'où le Part. neut. προσ-ιζώσαν, Symés.): Parl. Kriza (d'où le Partic. ouv-Curic, Galies): Plus-que-parl. ilrixeev.

Le verbe simple ne s'emploie guère qu'au Présent et à l'Imparfait; mais ce verbe est surtout usité dans le composé zan-Zu, même signification: Imparf. exabitor (remarques l'augment devant la préposition) : Fut. xaliou (ou xabia, eic, ei, euper, etc., cher les Attiques): Aor. exábica, très-usité. I On dit aussi au Moyen, xal-ilepat, s'asseoir: Imparf. szabilouny: Fut. zab ilvioques, Platen: point d'Aoriste. || L'Aoriste moyen εκαθισάμαν s'emploie dans le sens transitif, je fis esseoir, je plaçai.

Ingli, envoyer, ne s'emploie guère comme verbe simple qu'au Présent et à l'Imparfait; mais dans les composés il a sa conjugaison complète : Prés. inque, inc., iner., leury, lete, ision ou lan (de là l'Impér. ich, lira, etc.; Subj. ia, igc, etc.; Opt. iciev, ng, n, etc.; Infin. ievau; Part. isig, isica, iév, gén. iévroc; au Moyen, ieuai; Impér. ασο; Subj. ίωμαι; Opt. iciμπν; Infin. ασθαι; Part. ifperog): Imparf. inv. inc., in, isper, iere, iegav : Fut. now : Aor. naa, usité seulement à l'Indicatif) ou n' (peu asité à l'Indicatif, mais beaucoup aux autres medes : Impér. ες, έτω; Subj. ω, ζς, ζ, ωμεν, etc.; Opt. είπν, πς, π, etc.; Infin. είνει; Part. είς, είσα, έν, gén. έντος; au Moyen l'on emploie à l'Indicatif les deux Aoristes πασμαν et είμαν; Impér. εσο, εσω; Subj. ωμαι, ξ. πται, etc.; Opt. είμαν, είο, είτο, etc.; Infin. εσαι; Part. εμενος': Parf. actif είπα: Plus-que-parf. είπεν. || Parf. passif et moyen είμαι. || Fut. passif téποφαι: Αοτ. είδαν (d'où le Subj. εδω; Infin. εδηναι; Part. εδείς). || Verbal έτεον, dans les composés seulement, comme la plupart des autres formes.

Le composé ἀφ-ίτμι fait quelquefois à l'Imparfait τἰφίουν, εις, ει. La forme ἀφ-ίτιν est plus régulière.

'Εφ-ίιμαι, dans le sens de désirer, n'est employé qu'au Présent, et à l'Imparî. iφιίμαν; rarement au Futur ἐφ-ύσομαι.

Εκνίσμαι, ούμαι, νεπίτ : Imparf. Εκνόφαν, οῦ, εῖτο : Fut. Τζομαι : Parf. Τημαι : Pius-quo-p. Τημαν : | Verbal Εκτίου.

Le verbe simple invicuat, ou es cenploie guère en prese que dans le sens de prier ou de convenir, au Présent et à l'Imparfait; mais tous les temps sont usités dans les composés où il conserve sa signification propre, tels que àp-uvicuat, àp-uvicuat, etc.

*Dάσκομαι, apaiser: Imperf. ἱλασκόμην: Fut. ἱλάσομαι: Aor. ἱλασέμην. || Parf. passif ἱλασμαι (d'où l'Impérat. ὑλασο, Plutarque): Aor. passif ἱλάσθην (d'où l'Impérat. ἱλάσθητι, Lucien, et par corruption ὑλαβι, dans les poètes). || Verbal ὑλαστέον.

Tμάσσω, fouetter: Imparf. ζιασσον: Fut. iμάσω:
Aor. ζιασσα. || Aor. passif, ζιάσθαν. || Ce verbe
est peu usité en prose.

Ππταμαι, voler: Imparf. iπτάμην: Fat. πτήσομαι: Aor. iπτάμην, ou rarement iπιτάσθην, ou beaucoup mieux iπτην (d'où le Subj. πτω; l'Opt. πταίην; l'Infin. πτήναι; le Partic. πτάς, ασα, άν, gén. πτάντος).

Ou dit aussi πέτομαι: Imperf. ἐπετόμαν: Aor. ἐπτόμαν (d'où l'Opt. ἀνά-πτωτο; l'Infin. ἀνα-πτέοθαι, etc.).

"IΣΗΜΙ, inusité, prête quelques-unes de ses formes à είδα.

Torne, placer (voyes la conjugaison complète dans la grammaire): limp. τστην, κς, η, αμεν, ατε, ασχν: Fut. στήσω: Aor. έστησα avec l'esprit doux: Parf. έστακα? Plus-

que-parl. ἐστάκειν? | Moyen ίσταμαι : Imparl ίστάμεν: Fut. στήσυμαι: ΑοΓ. έστησάμεν (dess le sens transitif) on forme, no, n, nuev, etc (dans le sens intransitif), tous deux avec l'esprit doux : Parl. l'organa (il peut se contracter à certaines personnes et à certaine modes : foraper pour formaquer, forare pour torinare, toran pour torixan; Subj. tora, pour ierosus; Inlin. ieravas pour ieroxívas. Part. beruc, via, uc ou oc, gen. wroc. pour lorexώς, μιᾶ, ός, gên. ότος): Plus. que-parf. lornizary ou siorrizary. || Passif loramai : Imperf. loramny : Fut. oratiochai : Aor. lorabny, régulier, ou forny, irrégulier (le même qu'au Moyen); Parf. l'oraxa, comme au Moyen , ou plus rarement loranau : Plusque-parf. iornium, siornium en plus rarement δστάμεν. | Verbal στατίον.

K

Καθαίρω, purifier: Imparf. ἐκάθαιρον: Fut. καθαρώ: Aer. ἐκάθαρα ου ἐκάθαρα: Parf. mκάθαραα, peu usité. || Parf. passif et moyen, κικάθαρμα: || Fut. passif καθαρθέσομαι: Aor. ἐκαθάρδην. || Verbal καθαρτέον.

Καίω, brûler: Imparf. έκαιον: Fut. καύσω: Aor. έκαυσα: Parf. κίκαυκα, rare, se trouve pourtant dans Dion. ||Parf. passif et moyen κίκαυμαι. ||Fut. passif καυθύσομαι, Aristophane, ou quelquefois καύσμαι? Aor. ἐκαύθην (d'où le Part. καυθίς, Platon) ου ἐκάην (d'où καιίς, Lucien; καίντες, Dioscoride). || Verbal καυτίον, ou plus souvent καυστίον.

Au présent les Attiques disent quelquefois xaw, et à l'Imperf. sxav : à l'Aor.1er sera ou susa.

Καλόω, ω, appeler: Imparf. iκάλουν, εις, ει:
Fut. καλόσω: Αοτ. iκάλεσα: Parf. κάκληκα:
Plus-que-parf. iκικλήκειν. || Parf. passif et
moyen κάκλημαι. || Fut. passif κληθήσομαι:
Αοτ. iκλήθην. || Verbal κλητέον.

Κάμνω, se fatiguer : Imparf. ἐκαμνον : Fat. καμοῦμαι, Homère : Aor. ἐκαμον : Parf. κέκμπκα, je suis fatigué; Plus-que-parf. ἐκακμήκαιν, j'étais fatigué.

Κάμπτω, courber: Imparl. διαμπτον: Fut. κάμψω: Aor. διαμψα: Parl. κύκαμφα, peu usité. || Parl. passif et moyen κύκαμμαι, αμψαι, αμπται, άμμιθα, αμφθι. || Fut. passif καμφθήσομαι: Aor. ἐκάμφθην. [] Verbal καμπτέον. Κάπτω, prendre avec les dents : Imparf. ἐκαπτον: Fut. κάψω: Aor. ἔκαψα (d'où ἐν-ἐκαψε, Aristophane). Peu usité aux autres temps.

Κατ-ηγορίω, ω, accuser: Imparf. κατ-ηγόρουν ou moins bien έκατηγόρουν. Ce verbe est régulier dans tous ses temps, et chez les bons auteurs il ne prend ni augment ni redoublement. Mais au futur et à l'aoriste, il se confond souvent avec κατ-αγορεύω, Fut. κατ-ερω, Aor. κατ-είπον. Voyez ci-dessus άγορεύω.

Κείμαι, être couché: Imparf. έκείμην: Fut. κείσομαι. Inusité aux autres temps.

Κείρω, tondre: Imparf. έκειρον: Fut. κερω: Aor. έκειρα: Parf. κέκαρκα, peu usité. || Parf. passif et moyen κίκαρκα. || Fut. passif καρθήσομα: Ο mieux καρήσομα: Αοr. έκάρθην? ου mieux εκάρην. || Verbal καρτέον.

Κελεύω, ordonner, régulier à l'Actif. | Parf. passif κεκέλευσμα: Fut. passif κελευσθήσομα: Αοτ. ἐκελεύσθην. | Verbal κελευστέον.

Κέλλω, aborder: Imparf. ἔκελλον: Fut. κέλσω: Aor. ἔκελσα. Très-rare dans la prose attique. Voyez ἀκελλω.

Κεράννυμι ου Κεραννύω, mêler: Imparl. ἐκεράννυν ου ἐκεράννων: Fut. κεράσω (Attiq. κερῶ, ᾶς, ᾶ): Αοτ. ἐκέρασα: Parl. κεκέρακα: Plus-que-parl. ἐκεκεράκειν. || Parl. passif et moyen κεκέρασμαι, Plutarque, ou mieux κίκραμαι, très-usité. || Fut. passif κερασθήσουμαι ου quelquefois κραθήσουμαι, Plat.: Αοτ. ἐκεράσθην ου ἐκράθην, tous deux usités. || Verbal κεραστέςν.

Κερδαίνω, gagner: Imparf. ἐκέρδαινον: Fut. κερδαίνω, Aristoph. ou quelquefois κερδήσεμαι, Πέτοdote: Aor. ἐκέρδανα ου ἐκέρδανα: Parf. κεκέρδηκα ου κεκέρδαγα, Dém.: Plusque-parf. ἐκεκερδήκειν ου ἐκεκερδάγκειν. || Parf. passif κεκέρδημαι ου κεκέρδανται (d'où la 3° personne sing. κεκέρδανται): Aor- ἐκερδάνθην. || Verbal κερδαντέςν.

Κίχρημι, prêter, se conjugue sur ίσημι: Imparf. εκίχρησο: Fut. χρήσω: Αυτ. έχρησα. || Au Moyen κίχραμαι, emprunter: Imparf. έκιχράμην: Fut. χρήσομαι: Aur. έχρησάμην: Parf. κέχρημαι: Plus-que-parf. έκιχρήμην. Ces deux derniers temps s'emploient aussi dans le sens passif.

Khale, crier: Imparf. Edulov (d'où avr-

έκλαζε, Euripide): Fut. κλάγξω: Aor. εκλαγξα, Homère, ou έκλαγον (d'où άνέκλαγον, Euripide): Parf. κέκλαγα, ordinairement employé pour le Présent, d'où le Futur κεκλάγξομαι. Ce verbe est peu usité en prose.

Κλαίω, pleurer: Imparf. έκλαιον: Fut. κλαύστμαι (ou chez les Attiques, κλαυσούμαι, Dém.):
Αστ. έκλαυσα. || Parf. passif et moyen κέκλαυμαι ου κέκλαυσμαι (de là le Futur passé
κικλαύσται, Aristoph.). || Fut. passif κλαυδήστμαι ου κλαυσδήστμαι: Αστ. έκλαύδαν ου
ἐκλαύσταν. || Verbal κλαυτέον ου κλαυστέον.

Les Attiques disent quelquesois au Présent κλάω, à l'Impars. Γκλάον, au Fut. κλάπσω ου κλαιποω.

Κλάω, par contract. Κλω, briser : Imparf.
ελλων, ας, α : Fut. κλάσω : Αοτ. έκλασα.
|| Parf. passif et moyen κίκλασμαι. || Fut.
passif κλασθήσομαι : Αοτ. έκλάσθην. || Verbal
κλαστίον.

Κλείω, fermer: Imparf. έκλειον: Fut. κλείσω: Αστ. έκλεισα. || Parf. passif et moyen κίκλεισμαι. || Fut. passif κλεισθήσομαι: Αστ. έκλεισθην. || Verbal κλειστέον.

. Les Attiques disent quelquesois κλήζω, Imparf. εκλήζον, Fut. κλήσω, etc.

Κλέπτω, dérober : Imparf. έκλεπτον : Fut. κλίψω ου κλίψομαι : Αοτ. έκλιψα ου quelquefois, mais rarement, έκλαπον (d'où le composé ἐx-xλαπών, Plutarque): Parf. xíκλοφα, Aristophane : Plus-que-parf. έκεκλόφειν. || Parl. passif et moyen, κέκλεμμαι (d'où κεκλεμμένον, Philostrate). || Fut. passif, κλεφθήσεμαι Ou κλαπήσεμαι: Auf. έκλέφθην, ou έχλάπαν, plus usité. || Verbal κλεπτέον. Κλίνω, coucher: Imparf. έκλινον: Fut. κλινώ: Aor. Exliva: Parf. xéxlixa (d'où èy-xexliχότις, Plutarque) : Plus-que-parl. ἐχεχλίxeiv. | Parf. passif et moyen, κέκλιμαι, très-usité. || Fut. passif xλινθποιμαι, κλιθήσεμαι ει κλινήσομαι (d'où κατα-κλινήσομαι. Platon) : Aor. ἐκλίνθην (forme la plus usitée dans le verbe simple) ou ἐκλίθην (d'où καταxlibeic, Kénophon) ou exlivar (d'où xliνέντες, Platon). | Verbal κλιντέον.

Κλώθω, filer: Imparf. έκλωθον: Fut. κλώσω: Aor. έκλωσα. || Parf. passif et moyen κέκλωσμαι. || Fut. passif κλωσθήσομαι: Αοr. έκλωσθην. || Verbal κλωστεον. Κναίω, racler: Imparf. εκναίον: Fut. κναίσω, Aor. εκναίσα. || Parf. passif et moyen κίκναίσμαι (d'où δια-κεκναίσμένος, Aristophane). || Fut. passif κναίσθησομαι, Aristoph. : Aor. ἐκναίσθην. || Verbal κναίστέον.

Κνάω, par contr. Κνῶ, gratter : Imparfait έχνων, ας, α : Fut. χνήσω : Αοτ. έχνησα. || Parf. passif et moyen χέχνησμαι. || Fut. passif χνησθήσομαι : Αοτ. ἐχνήσθην. || Verbal χνηστέςν.

Plusieurs temps de ce verbe peuvent se rapporter au Présent xviée. moins usité. Kolcúe, tronquer, régulier à l'Actif. || Parf. passif xexolouqua: Fut. xoloughéaqua: Aor. exclosofie, Thuc. || Verbal xolougrée.

Κορίννυμι ου Κορεννύω, soûler, rassarier: Imparl. έκορίννυν ου έκορίννυν: Fut. κορίσω: Αοτ. έκορεσα: Parl. κικόρεκα: Plus-que-parl. έκεκορέκειν. || Parl passif et moyen κεκόρεσμαι. || Fut. passif κορεσθήσομαι: Αοτ. έκορέσθην. || Verbal κορεστέον.

Il ne faut pas confondre ce verbe avec κορίω, ω, Fut. ήσω, balayer, qui est régulier.

Κράζω, crier: Imparf. έκραζον: plus usité au Parf. κέκραγα, je crie (d'où l'Impér. κέκραχθι, au lieu de κέκραγι, Aristophane): Plus-queparf. έκεκράγειν, je criais: Ful. κεκράζομαι, Aristophane: Aor. έκραγον (d'où ἀνα-κράγη, Démosthène, έγ-κραγόντες, Thucydide, etc. | Verbal κρακτέον ου κεκρακτέον.

Κρίκω, toucher d'un instrument : Imparf. έκρικον. Inusité aux autres temps.

Κρεμάννομι ου Κρεμαννύω (rarement Κρεμάω, ω), suspendre: Imparf. έχρεμάννον ou mieux έχρεμάννον: Fut. χρεμάσω (par contraction attique, χρεμώ, ας, α, ωμεν, etc.): Aor. έχρεμάσα. || Parf. passif et moyen κεχρεμασμαι. || Fut. passif κρεμασθήσομαι : Aor. έχρεμάσθην. || Verbal χρεμαστέον.

De là vient κρίμαμαι, être pendu (à conjuguer sur ἐσταμαι): Imparf. ἐκριμάμην, ω, ατο: Fut. κριμήσομαι, Synésius. Les autres temps s'empruntent au Passif de κριμάγνυμι. Les Attiques disent quelquefois κρίμαμαι au Présent, et à l'Imparf. ἐκριμόμην.

Kρίζω, rendre un son aigu, peu usité: on emploie mieux dans le sens du Présent le Parfait κάκριγα: Imparf. ou Plus-que-parf. εκκρίγειν: Fut. κακρίξακαι? Αοτ. έκριξα, Πό-

sych. ou διρίγον, Eustathe, l'un et l'autre peu usités.

Κρίνω, juger: Imparf. έκρινον: Fut. κρινώ: Αστ. έκρινα: Parf. κέκρικα: Plus-que-parf. έκεκρίκειν. || Parf. passif et moyen κέκριμαν. || Fut. passif κριθήσομαι: Αστ. έκρίθην. || Verbal κριτέον.

Le composé ἀπε-χρίνομαι, répondre, Fut. ἀπε-χρινούμαι, fait à l'Aor. ἀπ-εχρινόμην (forme moyenne) ou ἀπ-εχρίθην (forme passive), indifféremment. || Verbal ἀπο-χριτίον. Κρούω, frapper: Imparf. έχρουον: Fut. χρούσω: Aor. έχρουσα: Parf. κίκχουκα, peu usité. || Parf. passif et moyen κίκρουσμαι. || Fut. passif κρουστήσομαι: Aor. έκρούσθην. || Verbal κρουστίον

Κρύπτω, cacher: Imparf. έχρυπτον: Fut. κρύψω ου πρύψομα: Αστ. έπρυψα: Parf. κάπρυφα: Plus-que-parf. έπεκρύφων. || Parf. passif et moyen πέπρυμμα. || Fut. passif πρυφόήσυμαι ου πρυθήσομα: : Αστ. έπρύφθην ου έπρύδην. || Verbal πρυπτέον.

Κρώζω, croasser: Imparf. εκρωζον: Fut. κρώξω? ou peut-être mieux κρώξομαι? Αστ. εκρωξα (d'où l'Optat. κρώξαις, Aristophane).

Κτάσμαι, ωμαι, acquérir: Impars. ἐκτώμην, ω, ατο: Fut. κτήσομαι: Aor. ἐκτραάμην: Pars. κίκτημαι ou très-rarement έκτημαι, j'ai acquis, je possède: Plus-que-pars. ἐκακτήμην, je possèdais: Fut. passé κικτήσομαι, je possèderai. || Fut. passif κτηθήσομαι, je serai acquis: Aor. ἐκτήθην, je fus acquis. || Verbal κτητέον.

Κτείνω, tuer (plus usité dans le composé αποxτείνω) : Imparf. έxτεινον : Fut. xτενω : Aor. Externa (les poetes disent quelquefois Extre, ης, η, έχταμεν, ατε, ασαν; Infin. χτάναι; Parlic. xrác, ãoa, áv, gén. xrávtos): Parl. έχταγκα (d'qù ἀπ-έχταγκα, très-usité) ou έχταχα (d'où άπ-εχταχώς, Aristote) ou έχτουα (d'où ἀπ-έκτονε, Plutarque, ou quelquesois έκτόνηκα (d'où άπ-εκτόνηκα, Platon): Plus-que-parf. έχτάχειν ου έχτόνειν (d'où άπεκτόνεσαν, Platon). || Parf. passif έκταμαι? ου έχταμμαι (on cite de S. Basile le Partic. Parf. passif ἀπ-εκταμμένος et l'Infin. ἀπεκτάνθαι): Fut. κταθήσομαι? ou plus sûrement en prose, κτανδήσεμαι : Aor. έκτάθην, Homère, ou ἐκτάνδην (d'où ἀπο-κανῆναθῆι, fréquent dans le Nouveau Testament).

Verbal xταντίον, usité seulement dans le composé, ἀπο-κταντίον.

Au lieu d'àπο-κτείνω, on trouve souvent ἀπο-κτίνυμα ου ἀπο-κτινούω: Imparl. ἀπεκτίνουν ου mieux ἀπ-εκτίνουν.

Κτίζω, bátir: Imparf. έκτιζον: Fut. κτίσω: Αστ. έκτισα: Parf. έκτικα. || Parf. passif et moyen έκτισμαι. || Fut. passif κτισθήσομαι: Αστ. έκτίσουν. || Verbal κτιστίου.

Κυέω, ῶ, porter dans son sein: Imparî. ἐκόκυν, εις, ει: Fut. κυήσω: Αοτ. ἐκόησα. || Parî. passif κεκόημα:: Fut. κυηθήσομα: Αοτ. ἐκοήθην.

On dit aussi, même en prose, κώω: Imparf. έκωον. Homère emploie l'Aor. moyen ἐκυσάμην, pour ἐκύησα.

Κυλίω, rouler: Imparf. ἐκύλιον: Fut. πυλίσω: Aer. ἐκύλισα. || Parf. passif et moyen κικύλισμαι. || Fut. passif κυλισθάσομαι: Acr. ἐκυλίσθην. || Verbal πυλιστέον.

Au lieu de mais, on dit souvent mairdis, si (rarement mairos): Imparf. imdirdour, sic, si (rarement imaliroso): le Fut. mairos et les temps qui en dérivent sont peu usités

Kuvie, e, baiser (Aristote a employé l'Indicatif κύω): Imparf. ἐκύνουν, εις, ει: Fut. κύσω: Αοτ. έκυσα: le reste inusité. On n'emploie même ordinairement que l'Aoriste.

Le composé προσ-κυνίω, ω, adorer, est régulier, du moins en prose.

Κύπτω, baisser la tête: Imparl. έκυπτον: Fut. πύψω: Αοτ. έκυψα: Parl. κίκυφα: Plus-queparl. ἐκικύφειν. || Verbal κυπτίον.

Kúw, être enceinte, voyez Kuíw.

Kúm, baiser, voyez Kuvém.

Κωτίλλω, babiller: Imparf. ἐκώτιλλον. Verbe poétique, qui n'a que ces deux temps.

Δ

Ααγχάνω, avoir en partage: Imparf. Δάχχανον: Fut. λήξομαι, Plat.: Αοτ. διαχον: Parf. είληχα (rarement λιλογχα): Plus-que-parf. είληχειν (rarement διελόγχειν).

Au lieu de λάξομαι et de είληχα, on emploie souvent le Fut. κληρώσομαι et le Parf. κικλήρωμαι, du verbe régulier κληρόσμαι, οῦμαι, qui a la même signification.

Aαμδάνω, prendre : Imparf. ιλάμδανον : Fut. λήψομαι : Aor. ελαδον : Parf. είληφα : Plusque-parf. ελλήφειν. | Parf. passif et moyen ελλημιαι. || Fut. passif ληφθήσομαι ou plus rarement λαθήσομαι: Αστ. ιλήφθην ou plus rarement ιλάθην. || Verbal ληπτέον.

Αάμπω, briller: Imparf. ελαμπον: Fut. λάμψω:
Aor. ελαμψα. || Le Moyen s'emploie souvent
pour l'Actif.

Aavéave, être caché: Imperf. ελάνδανον: Fut. λάσω: Aor. ελαδον: Parf. λέιλοδα, souvent employé pour le Présent: Plus-que-parf. ελα-λάδων, employé pour l'Imperf. || Le Moyen λανδάνομαι, oublier, se forme régulièrement sur l'Actif: il fait au Parf. λέλησμαι: Plus-que-parf. ελελήσμαν. || Verbal λαστίον.

Ααπάζω ου Ααπάττω, faire évacuer : Imparf. διάπαζον ο . διάπαττον : Fut. λαπάξω : Αοτ. διάπαζα, Hippocrate. || Parf. passif λιλάπαγμαι : Fut. λαπαχθήσομαι: Αοτ. διαπάχθην, Galien. || Verbal λαπακτίον.

Αάπτω, laper: Imparl. ελαπτον: Fut. λάψω,
Hom. ou attiquement λάψομαι (d'où έκλάψεται, Aristophane): Aor. ελαψα, Athén.
ou ελαψάμαν (d'où λαψάμενος, Aristophane):
Parl. λέλαφα, Aristoph.: Plus-que-parl. ελι λάφειν. || Aor. passif ελάπεν, Hésych. || Verbal λαπτίον.

Aάσκο ου Απείω, ω, faire du bruit: Imparf. Ελασκον, ες, ε, ου ελήκουν, εις, ει: Fut. Απείσω? Αστ. ελήκεσα, Hésych. ou plus souvent ελακον: Parf. λελακα, dans le sens du Présent: Plus-que-parf. ελελάκεν, dans le sens de l'Imparf. Ce verbe est peu usité en prose.

Λαύω, νογες Άπο-λαύω.

Aίγω, choisir, dire: Imparl. Dayov: Fut.

λάξω: Aor. Daξα: Parl. είλεχα dans le sens
de dire (mais cette forme est très-rare) ct
είλεχα dans le sens de choisir: Plus-queparl. είλεχειν et είλόχειν. || Parl. passif et
moyen είλεγμαι dans le sens de choisir; λέλεγμαι, dans le sens de dire: Fut. passif
λεχθήσομαι: Aor. Dάχθην, ou quelquesois ελέγαν dans le sens de choisir. || Verbal λεκτέιν.

Dans le sens de dire, λέγω peut aussi se conjuguer comme dγορεύω, avec des temps qu'il emprunte aux verbes inusités "ΕΠΩ et "ΕΡΩ. Ainsi l'on dira : Présent, λέγω : Imparf. έλεγον : Fat. έρῶ : Αοτ. εἶπον ου εἶπα : Parf. εἶρικα : Plus-que-parf. εἰρικα ... β Parf. passif et moyen εἶριμαι... β Fut.

passif βυθώσωμα: Aor. ἐβρίθων ou quelquotois ἐβρίθων. Η Verbal βυτίον. Cos formes
s'appliquent surtout aux composés ἀντιλίγω et προ-λίγω. Co dernier, par exemple,
fera indifferemment au Fut. προ-λίξω ou
προ-ορῶ; à l'Aor. προ-ίλεξα ou mieux προείπον; su Parí. προ-είριμαι au Parí. passif
et moyen, προ-είριμαι. On dit de même
ἀντ-ορῶ, ἀντ-οίπον, ἀντ-οίριμαι, ἀντιβ-βυθήσομαι, etc.

La composé moren δια-λόγομαι, converser, se conjugue ainsi : Présent δια-λόγομαι : Aor. δια-λέγδων : Parl. δια-λέγμαι : Plusque-parl. δια-λέγδων : Parl. δια-λέγμαι : Plusque-parl. δια-λέγμαι : Plusque-parl. δια-λέγμαι : Plusque-parl. δια-λέγμαι : Παραστ. διαιδον : Fut. λείψω, rare : Aor. διαψα (d'où le Partic. λείψαντες, Homère. Les autres temps sont peu usités. Αείπω ou quelquefois λέμπανω, laisser : Imparl. διαίπων ou quelquefois δέμπανω : Fut. λείψω : Aor. δείπων : Parl.λέλειπα : Plus-queperf. διελοίπειν. || Parl. passif et moyen λέ-

λειμμαι. | Fut. passif λειφθάσομαι, ou très-

rement hericopat: Aor. ihigony, ou plus

rarement δίπην. | Verbal λαιπτίου.

Αιίχω, licher: Imparl. διαιχου: Fut. λαίζω:

Αστ. διαίζα. | Parl. passif et moyen λίλαιγμαι:

Fut. passif λαιχθήσομαι: Αστ. διαίχθην (d'où le Partic. neutre ἐν-λαιχθήν, Dioseoride). |

Verbal λαικτίου.

Aόπω, peier: Imparf. διαπον: Fut. λίψω: Aor. διαψα: Parf. λέλεφα: Plus-que-parf, διελέφειν.

| Parf. passif et moyen λέλεμμαι (d'où ἀπα-λελεμμάνος, Épicharme). | Fut. passif λεφδάσομα: Αοτ. δλέφδην. | Verbal λεπτέον.

Asúw, lapider: Imperf. διευσν: Fut. λεύσω:
Acr. διευσε: Parf. λίλευκα: Plus-que-parf.
ελελεύκειν. || Parf. passif λίλευσμα: Fut. λευσθήσομε: Αcr. ελεύσθην. || Verbal λευστίον.

Airo, cesser: Imparl. Anyov: Fut. λίξω: Aor. Ange. Werbal ληκτέον. Le reste inusité.

Anxiu, ü, relentir, voyez Lászw.

Λίσσομαι, prier, verbe poétique: Imparf. δισσίμαν. Il n'a pas d'autres temps, du moins en proce, et il y est même peu usité.

Acies, laver, régulier. Il faut pourtant remarquer que ce verbe est sujet, chez les Attiques, à une singulière contraction. Toutes les fais que le radical lou est suivi immédiatement d'un o ou d'un e, la dernière

voyelle disparalt : λούμου pour λούομεν, έλεύτο, pour έλούετο, etc.

Auu, délier, parfaitement régulier.

N

Mαίνομαι, faire des folies: Imparf. έμαινόμαν:
Fut. μανήσεμαι ου attiquement, mais plus
rarement, μανούμαι: Aor. έμάνην (quelquefois
chez les Attiques έμανόμαν? d'où l'Optati i
μανείμαν, Démosthène): Parf. μέμηνα (il s'emplote dans le sens du Présent): Plus-queparf. έμεμήνειν (dans le sens de l'Imperfait).

Le composé du-μαίνω, mettre en fureur, se conjugue ainsi: Imperf. εξ-έμαινου: Fut. du-μανῶ: Αστ. εξ-έμαινα. Point d'autres temps. Marδάνω, apprendre: Imperf. έμαθανου: Fut. μαθήσομαι: Αστ. εμαθου: Parf. μεμάθαια: Plus-que-parf. έμεμαθέκειν. || Parf. passif μεμάθημαι: Αστ. έμαθήθην? || Verbal μαθητέου. Mapμαίρω, reluire: Imperf. έμεξημαιρου. Inusité aux autres temps.

Μαρτύρομαι, prendre à témoin . Imparf. έμαρτυρόμην : Fut. μαρτυρούμαι : Αοτ. έμαρτυράμην : Parf. μιμάρτυρμαι : Plus-que-parέμεμαρτύρμην. | Verbal μαρτυρτέον.

Máσσω Ou Máττω, pétrir : Imparl. lμασσον οα lματτον : Fut. μάξω : Δοκ. lμαξα , etc. Ce verbe est régulier.

Mάχομαι, combattrs: Imparf. ἐμαχόμαν: Fut.
μαχίσφιαι ou Att. μαχόμαι, Platon, Plutarque, etc.; on dit aussi, mais moins attiquement μαχήσομαι: Aor. ἐμαχεσάμαν,
Isocrate, Xénophon, etc.: Parf. μεμάχημαι, Platarque: Plus-que-parf. ἐμεμαχήμαν. || Aor. passif ἐμαχέσδην: Fut. passif
μαχεσδήσομαι. || Verbal μαχετίον, Platon, en
μαχεστίον, Plutarque.

Μεγαίρω, détester: Imparl. ἰμέγαιρον. Les autres temps sont inusités, surtout en prose. Μεδύσκω, enivrer: Imparl. ἰμέθυσκον: Fut. μεθύσω: Αοτ. ἰμέθυσα. || Fut. passif μεθυστένσομα: Αοτ. ἰμεθύσθην. || Verbal μεθυστένν. Μεδύω, être ivre: Imparl. ἰμέθυσν: Fut. μεθύσω? οn μεθύσομα:? οn mieux μεθυσθήσομα: Αοτ. ἰμεθύσθην. Ces dernières formes sont empruntées au Passif de μεθύσκω. || Verbal μεθυστέν: le même que pour μεθύσκω.

Meiρω, partager, inusité; on fait venir de ce verbe le Parfait impersonnel είμαρται, il est ordonné par le destin; le Plus-que-parf.
εξμαρτο, et le Participe είμαρμένος, η, ον.
Μέλει, il importe, verbe impersonnel : Imparf.
εξμαλε : Fut. μελήσει : Αοτ. ἐμέλησε : Parf.
μέμηλε, forme poétique, ου μεμέληχε, Χέπορhon : Plus-que-parf. ἐμεμελήχει. On trouve
aussi, mais rarement, les autres personnes
de ce verbe : Prés. μέλω : Imparf. ἔμελον :
Fut. μελήσω, etc. Le Participe neutre a
aussi tous ses temps : Prés. μέλον (d'οù μετα-μέλον, Isocrate) : Fut. μελήσον : Αοτ. μελήσαν : Parf. μεμεληχεός, Platon. || Verbal
μελητέον, Platon.

Μίλομαι, s'occuper (usité dans les composés μετα-μέλομαι, έπι-μέλομαι): Imparf. έμελόμην: Fut. μελήσομαι: Αοτ. έμελήθην: Parf. μεμέλημαι: Plus-que-parf. έμεμελήμην. || Verbal μελητέον.

Μέλω, devoir faire: Imparl, εμελλον ou quelquesois ήμελλον: Fut. μελλήσω: Αοτ. εμελλησα, Hérodien. || Verbal μελλητέον.

Mέλπω, chanter: Impacf. ζμελπον. Point d'autres temps.

Μίμφομαι, se plaindre: Imparf. έμεμφόμην: Fut. μέμψομαι: Aor. έμεμψάμην. || Verbal μεμπτίον.

Mivo, demeurer: Imparf. ζμενον: Fut. μενώ:
Aor. ζμεινα: Parf. μεμένηκα, ou quelquefois μέμονα: Plus-que-parf. ζμεμενήκειν ou
ἐμεμένειν. || Le Passif s'emploie dans les composés: Parf. μεμένημα: Fut. μενεθήσομα:
Aor. ἐμενέθην. || Verbal μενετέον.

Μικάομαι, ωμαι, bêler: Imparl. ἐμπκώμπν, ω, ατο: Fut. μικήσομαι: Αοτ. ἐμπκησάμην ου chez les poëtes έμακον, ες, ε: Parf. μέμηκα, dans le sens du Présent: Plus-que-parf. ἐμεμήκειν, dans le sens de l'Imparfait.

Mnόδιμαι, s'occuper: Imparf. έμηδόμην. Inusité cn prose aux autres temps.

M.νίω, garder du ressentiment: Imparf. iμήν:ον, Synésius : Fut. μηνίσω : Aor. iμήνισα, Plutarque.

Μίγνυμι ου Μιγνύω, mêler: Imparî. ἐμίγνυν ου mieux ἐμίγνυν: Fut. μίξω: Αοτ. ἔμιξα. || Parî. passif et moyen μέμιγμαι. || Fut. pass. μιχθήσεμαι ου μιγήσεμαι: Αοτ. ἐμίχθην ου ἐμίγην. || Verbal μιχτέον.

On trouve aussi le Présent μίσγω et l'Imparf. έμισγον.

Μιμνήσκω, faire ressouvenir : Imparf. ἐμίμνη.- Ι

σκον: Fut. μνήσω: Aor. έμνησα: Parl. μίμνηκα: Plus-que-parl. έμμμνήκων. | Verbal μνηστέον.

Le Passif a sa conjugaison particulière: Prés. μιμντίσκεμαι, je me rappelle, je fais mention: Imparl. ἰμιμνησκέμαν: Fut. μναστόσομαι ou plus rarement en prose μνήσομαι: Αοτ. ἰμνήσθην ου plus rarement en prose ἰμνησέμαν: Parl. μίμνημαι (dans le sens du Présent), je me souviens; de là l'Impératif μίμνησε; le Subj. μεμνώμαι, ἢ. ἢται; l'Opt. μιμνώμαν, ῷο, ῷτο, Xénophon, etc.): Plus-que-parl. ἰμιμνήμαν (dans le sens de l'Imparl. je me souvenais). || Verbal μνηστέον, comme à l'Actif.

Μνημονεύω, rappeler, régulier, fait seulement au Parf. ζηνημόνευκα, et au Plus-que-parf. ἐμνημονεύκειν.

Μιστύλλω, hacher: Imparf. ἐμίστυλλον: Fat. μιστυλῶ: Αοτ. ἐμίστυλα. || Parf. passif μεμίστυλμαι. || Verbal μιστυλτίον.

Μόργνομι, essuyer, peu usité à l'Actif et au simple : Imparfait ἐμόργνον ου ἐμόργνον : Fut. μόρξω : Aor. ἐμόρξα. || Ce verbe s'emploie plus souvent au Moyen, μόργνομαι, et surtout dans les composés, ἀνα-μόργνομαι , ἀπο-μόργνομαι : Imparf. ἐμοργνόμαν , υσο , υτο : Fut. μόρξομαι : Aor. ἐμορξάμαν. On trouve dans Aristophane le Part. passif ἀπο-μορχδείς pour le moyen ἀπο-μορξάμανος. Μύζω, sucer : Imparf. ἐμυζον : Fut. μυζήσω : Aor. ἐμύζησα. || Verbal μυζητίον.

On dit aussi μυζάω, ῶ; Imparf. ἰμύζων, ας, α : ou même quelquefois μυζίω, ῶ; mais cette dernière forme est suspecte.

Μυκάομαι, ωμαι, mugir: Imparl. ἐμυκνώμην, ω, ατο: Fut. μυκτσομαι: Aor. ἐμυκπσάμην, ou έμυκον fr(quent chez les poëtes: Parl. μέμυκαι, dans !e sens du Présent: Plus-queparl. ἐμιμύκειν, dans le sens de l'Imparfait. Μύσσω ou Μύττω, moncher; usité seulement dans quelques composés; régulier d'ailleurs. Μύω, fermer les yeux, la bouche, etc.: Imparl. ἔμυον: Fut. μύσω: Aor. ἔμυσα. [Le Parl. μέμυκα veut dire je suis fermé: Plus-que parl. ἔμεμύκειν, j'étais fermé.

Ne confonder pas ce verbe avec μωίω, ω, initier, qui est régulier.

N

Mipa, distribuer: Imparl. ενιμον: Fut. νιμω:
Aor. ενιιμα: Parl. νινέμακα: Plus-queparl. ενινιμάκαι. || Parl. passif et moyen
νινέμαμαι. || Fut. passif νιμαθήσομαι: Aor.
ενιμάθαν (d'οù ἀπο-νιμαθιές, Platon). || Verbal νιματέον.

Νεύω, baisser la têts: Imparf. Γνεύον: Fut. νεύσω ου νεύσεμαι (l'un et l'autre dans llomère): Aor. Γνεύσα (d'où ίξ-ίνευσα, Thucydide): Parf. νένευαα (il s'emploie ordinairement dans le sens du Présent, je suis penché): Plus-que-parf. ἐνενεύκειν, j'étais penché. || Verbal νευστέον.

Nίω, nager: Imparf ένεον: Fut. νεύσομαι, Πέsychius, ou plus attiquement νευσεῦμαι: Αοτ. ένευσα. || Verbal νευστέον, Platon.

Nίω, filer; amasser: Imparf. ένεον: Fut. νήσω, Suidas: Aor. ένκοα, Plutarque. || Parf. pass. νένκμαι (d'où νενκμένος, Xénophon): Fut. νπθήσομαι: Αοτ. ένήθην (d'où έπι-νκθείσα, Élien). || Verbal νπτέον.

On dit aussi dans le sens de filer, Niôw: Imparf. évader. || Parf. passif et moyen vivaqua: (d'où êm-vevaquiva, Lucien). || Verbal vagrior.

Nήφω, être sobre: Imparî. ενηφον; le Futur νήψω et l'Aor. ενηψα sont usités seulement dans les composés ανα-νήφω, εκ-νήφω.

Μήχομαι, nager: Imparf. iνηχόμην: Fut. νήξομαι (d'où ix-νήξεται, Aristote): Aor. iνηξάμην (d'où άπο-νήξασθαι, Plutarque). | Verbal νηχτίου.

Νίζω (mieux que νίπτω), laver: Imparf. ένιζον (mieux que ένιπτον): Fut. νίψω: Aor. ένιψα, etc. Les autres temps se forment régulièrement comme s'ils venaient de νίπτω.

Nίφω, faire de la neige: Impars. ένιφον. || Passif νίφομαι, être couvert de neige: Fut. νιφθήσουμαι: Aor. ἐνίφθην (d'où ἐπι-νιφθή, Thucyd.).

Νύσσω ου Νύττω, piquer: Imparf. ενυσσεν ου ενυττεν: Fut. νύξω: Aor. ενυξα. || Parf. passif et moyen νένυγμαι. || Fut. passif νυχθήσειμαι: Aor. ενύχθην (ου ενύγην dans la Bible). || Verbal νυκτέεν.

Nuoraζω, branler la tête : Imparf. ενύσταζον :

Fut. νυστάσω et νυστάξω: Aor. ἐνύστασα et ἐνύσταξα (d'où l'Impér. νύσταξον et l'Infin. νυστάξαι, Pollux). || Verbal νυστακτέον.

ĸ

Eaíve, carder, déchirer: Imparf. Kaivev: Fut. ξανώ: Aor. Κηνα (d'où l'Inlin. κατα-ξήναι, dans un comique, et le Part. ξήνασα, Kuripide), ou quelquefois κτανα (d'où le Subj ἐπι-ξάνης, S. Basile). || Parf. passif et moyen κασμαι (à en juger par le dérivé ξάσμα, ατος; on cite de S. Basile εξεσμένον έριον, qui pourrait bien être une faute de copiste pour έξασμένον). || Fut. passif ξανθήσομαι: Aor. εξάνθην (d'où κατα-ξανθείς. Sophocle). || Verbal ξαντέον.

Eίω ou mieux Σύω, racler: Imparl. Krov ou fivov:
Fut. ξίσω ou plus souvent ξύσω: Aor.
firσa ou plus souvent fivoa. || Parl. passif
et moyen firσμαι ου fivoμαι. || Fut. passif
ξισθήσομαι ou mieux ξυσθήσομαι: Aor. έξίσθην ou mieux εξύσθην. || Verbal ξιστίον ou
mieux ξυστίον.

0

'Οδύρομαι, se lamenter: Imparf. ωδυρόμαν:
Fut. όδυρεϋμαι, Démosthène: Aor. ωδυράμπν. || Les dictionnaires citent le Partic. κατοδυρθείς dans le sens passif, desteus, a, um.
|| Verbal όδυρτίον.

Oivóω, ω, enivrer, et autres dérivés ou composés d'civoς, ne prennent pas d'augment. Cependant on trouve ώνωμένος, et ώνοχώει ou quelquefois έωνοχώει.

"Οζω, avoir de l'odeur: Imparl. δζον: Fut. δζήσω, Aristoph: Aor. ὅζεσα (d'où προσ- ώζεσαν, S. Grég.): Parfait ὁδωδα, dans le sens du Présent: Plus-que-parl. ἐδώδειν, dans le sens de l'Imparlait (d'où προσ- οδώδεσαν, Suidas).

Οίγω et Οίγνωμι, ouvrir (il n'est usité e prose que dans les composés): Imparf. έφ-γον ου έφγνουν: Fut. είξω: Αοτ. έφξα. || Parf. passif et moyen έφγμαι ου έφγα. || Futur passif είχθήσεμαι ου είγήσομαι: Αοτ. έφχθην ου έφγην. || Verbal είκτέον.

Le composé αν-είγω ου αν-είγνημι se conjugue sur le simple είγω ου είγνημι : mais

il a de plus sa conjugaison particulière, de sorte qu'à certains temps il admet quatre ou cinq formes différentes : Prés. av-cique ou αν-οίγνυμι: Imparl. αν-έφγον (d'où le Passif av-so yours, Thuc.) ou nveryou, Xénophon, ou sans doute aussi αν-εφγνυν et αν-εώγνυση (de la forme αν-σίγνυμι): Fut. dy-cίξω: Aor. dy-έωξα, Anacréon, ou ήνοιξα, Xen., ou même πνέωξα dans les dictionnaires. | Parf. passif et moyen av-éuγμαι, Arist., ou αν-ίωγα (très-usité, ainsi que son Partic. άν-εωγώς) ου πνοιγμαι (d'où δι-πνοιγμένος, Philon), ou même πνέωγμαι (Partic. πνεωγμένος, Alex. Aphrod.). | Fut. passif αν-οιχθήσομαι et αν-οιγήσομαι, S. Matthieu; Aor. αν-εώχθην, très-usité (dont l'Infinitif sera ἀν-οιχθηναι), ou ἀν-εφήγην, beaucoup plus rare, ou πνοίγην, πνοίχθην, tous deux dans S. Luc. ou même πνεφχθην, S. Jean, Apocal. | Verbal avourtion.

Oίδα, je sais (c'est le Parf. d'E'IAO, inusité; il se conjugue sinsi : είδα, είδας ou mieux είσθα, είδα, είδα, είδας δυ mieux είσθα, είδα, είδας, εί

Oίδίω, ω, ou Oίδαίνω, se gonfler: Imparf.
ωδαυν, αις, αι, peu usité en prose, ou οίδαινον (d'où δι-οίδαινον, Hérodien): Fut.
οίδήσω: Αοτ. ώδησα, ou quelquesois σίδησα:
Parf. ώδηκα, dans le sens du Présent, je
suis enflé (d'où le Partic. neutre φδηκώς,
Suidas): Plus-que-parf. ώδηκαιν, j'étais ensté (d'où δι-ωδήκαι, Lucien).

De là vient le verbe actif Οίδισκω, enfler ou faire enfler: Imparf. είδισκον. Les autres temps inusités.

Oktsiρω, avoir pitié: Imparf. ώκτειρον: Fut. cuttipo, peu usité: Aor. ώκτεισα, très-usité. Ce verbe emprunte les temps qui lui manquent à Οκτίζω, régulier.

Οἰμώζω, se lamenter: Imparf. ὅμωζον: Fut. εἰμώξομαι, Χέπ. et Plut.: Αοτ. ὅμωξα, Ηοmère. || Verbal οἰμωκτίον.

Diopat, penser (quelquefois à la 1xº pers. οῖμαι; à la 2º toujours σῖι et non pas σῖη):
Imparf. ψόμην ου ψμην (les autres personnes
sont régulières, ψω, ψετο, etc.): Fut.

cinoqua: Aer. differ (d'où le Subj. diffe; l'Infin. cinffirm. etc.). | Verbal cinricv.

Οίχομαι, s'en aller: Imparl. et Aor. ώχόμαν, ου, ετο: Fut. είχήσομαι: Parl. ώχημαι et είχωκα: Plus-que-parl. ώχήμαν et είχωκαιν. || Verbal είχητέον.

'Oπίλω, aborder: Imparf. ἄκελλον: Fut. ἀκιλῶ, rare: Aor. ἄκειλα, très-usité. Point d'autres temps.

*Ολισθείνω ou meins bien *Ολισθείνω, glieser: Imparl. ὼλίσθεινον ou moins bien ὼλίσθενον: Fut. ἐλισθείσω: Αοτ. ὼλίσθησε ου ὧλισθον: Parl. ὼλίσθηκε: Plus-quo-parl. ὼλισθέμειν.

"Ολυμι, perdre: Imparf. άλλυν, ou mieux άλλυον: Fut. όλόσω (par contraction chez les Attiques ολώ, εῖς, εῖ, οῦμεν, etc.): Aor. ὅλεσα: Parf. ὅλεπα ου mieux ὁλωλεπα: Plusque-parf. ὁλέπεν ου mieux ὁλωλεπν. || Le Moyen s'emploie dans le seus passif: Prés. ὁλυμαι, je suis perdu, je péris; Imparf. ὁλύμην: Fut. ὁλόσεμαι ου ὁλοῦμαι: Aor. ὁλόμην, ευ, ετο (d'où le composé ἀπτόλετο, etc.): Parf. ὁλωλα, très-asité dans tous ses modes: Plus-que-parf. ὁλώλειν (d'où ἀπ-ολώλειμεν, Plutarque), ευ ὁλώλειν (d'où ἀπ-ωλώλει, Antiph.):

'Ολολύζω, harder: Impark ώλολυζον: Fut. όλολύξω? ου δλολύξομαι? Δον. άλολυξα, trèsusité. || Verbal όλολυκτόν.

'Ολοφύρομαι, se lamenter: Imparf. αλοφυρόμαν: Fut. δλοφυρούμαι: Δοτ. αλοφυράμαν (d'où δλοφύρατο, Homère, en retranchant l'augment, à la manière des postes).

"Ομνυμι ου 'Ομνύω, jurer: Imperf. ώμνων ου mieux ώμνυν : Fut. όμόσω, ου chez les Altiques όμουμαι, εί, είται, etc.: Parf. όμωμαια: Plus-que-parf. όμωμακιν ου ώμωμακιν. || Parf. passif et moyen όμωμαι. || Fut. passif όμουπουμαι: Αοτ. ώμοθην. || Verbal όμοτάσι. Όμοργυμι, essayer; employé quelquefois per corruption pour μόργυμι, d'où l'Aor. ώμορξα. Voyes Μόργυμι.

'Oνίνημι, servir, être utile à : point d'Imparf.: Fut. ὀνήσω, très-usité : Aor. ὥνησα, de même. || Présent moyen, ὀνίναμαι : Imparf. ὡνιναμην : Fut. ὀνήσομαι : Aor. ὡνάμην (usité surtout à l'Optat. ὀναίμην et à l'Infinitif ὁνασθαι): Parf. ὧνημαι, rare : Plus-que-parf. ὡνήμην, rare (d'où ὧνησο, Lucien).

sont régulières, ou, sero, etc.) : Put. Ozaw, a, voir (il emprunte plusieurs temps

å R'ΙΔΩ et à "OITTOMAI, inusités) : Imparf. δώρων, ας, α : Fut. δψομαι (2º personne όψει): Aor. είδον (l' a se perd dans les autres modes, idi, idu, iduju, etc.) : Parf. δώρακα: Plus-que-perf. δωράκειν. | Porfait passif et moyen impanan ou quelquefois ώμμαι, ώψαι, ώπται, etc. | Put. passif δφθήσομαι : Aor. δφθην, on plus rarement δωράθην. | Verbal δπτέον, ou plus rarement όρατέον.

Remarquez que l'esprit est rude dans les temps qui viennent directement de ôpás; il est doux au contraire dans ceux qui viennent d'E'IAR et d'OIITOMAI. Ce changement d'esprit influe sur la préposition dans les composés : sinsi on dit à l'Imperf. xal-eupur : Ful. xar-ofopat : Aor. xar-eider : Parl. xal-súpaxa, etc.

Il existe un composé à forme moyenne. C'est le verbe i-p-opopat, soupçonner : Imperf. ύφ-εωρώμην, ω, ατο : Fut. ὑπ-όψομαι : Aor. bu-erdojum. | Verbal bu-outsor.

Όρεγω, etendre: Imparl. ώρεγον: Fut. δρίξω: Aor. spefa. | Le Moyen sperques, désirer, se forme régulièrement de l'Act. : Parf. Sperman, ou rarement opesperman, Hom. | Verbal opention.

Ορύσσω σα 'Ορύττω, foeiller: Imparl. ώρυσσον ου ώρυττον: Fut. δρύξω: Δοτ. Δρυξα: Parl. Spuza ou mieux spespuza : Plus-queparf. δρωρύχαν. | Parf. passif et moyen ώρυγμαι ou attiquement όρώρυγμαι. || Fut. passif δρυχθήσομαι ου δρυγήσομαι: Αστ. ώρύχθην ου ώρόγην. || Verbal όρυκτέον.

Όσφραίνομαι, flairer . Imparl. ώσφραινόμην : Fut. δαφρανούμαι: Αρτ. ώσφράνθην (d'où l'Optat. όσφράνθητι, Épictète) ou quelquesois ώσφρόμαν (d'où vient ωσφροντο, Aristophane). Les dictionnaires citent encore le Partic. δσφρησάμενος, forme douteuse. I Verbal δσφραντέον.

Ουρίω, ω, pisser (l'Infinitif est attiquement σύρην pour σύρειν) : Imparf. ἐούρουν, εις, ει : Fut. ouprisopeau : Aor. dauprisa? ou simplement ofpasa? | Verbal oupation.

Opeilus, devoir : Imparf. Sopeilor : Fut. Sopeiλήσω: Aor. ἀφείλησα. || Parf. passif ἀφείλημαι ου δολημαι : Fut. όφειλεθήσομαι : Δος. ώφειλέθην | Verbal δφειλετέον.

L'Aoriste actif doctor, ec, a. ne s'em- Heibu, persuader : Imparf. Emeiber : Fut-

ploie que pour exprimer un désir, je devrais bien!

"Opho ou 'Ophiexávo, devoir une amende, être condamné : Imparf. Solov : Fut. dolrieu : Aor. Solnou: Parl. avec la signification du Présent, apana : Plus-que-parl avec celle de l'Imperf. ώφλήκειν.

П

Haile, badiner: Imparf. Inactor: Put. naile ou quelquefois maios, ou plus ettiquement maifecpat, Xénophon : Aor. Inaifa (d'où l'Infin. muitat , Hérodote) ou quelquesois Inaira chez les Attiques. || Parf. passif néπαιγμαι, Pintarque, et πίπαισμαι (d'où l'Impér. nenaisse et le Partie. dia-nenaiσμένος, Platon) : Fut. passif παιχθήσομαι : Aor. draighte (d'où de-exaight, S. Matthieu). | Verbal mauriov.

Hain, frapper: Imperf. Incon: Fat. maiou on attiquement mainow : Aor. Inaisa, Xénophon : Parl. minauxa (d'où brig-ninauxas. Démosthène; énue-nénaux, Aristophane); Plus-que-parf. immuiner. | Parf. passif et moyen minaignai. | Fut. passif maistricquai: Aer. imaiotay (d'où maiotivra, Hérodien). Verbal materiev.

Παλαίω, lutter: Imparf. ἐπάλαιον: Fut. παλαίew : Αστ. ἐπάλαισα, | Verbal παλαιστίον.

Hallon, agiter : Imperf. Inchlor : Fut. male. Aor. fina, Homère. I On emploie plus souvent le Passif malloquat, je suis agité, je palpite: Imparf. ἐπαλλόμην: Aor. assez rare ἐπάλην (d'où ἀνα-παλείς, Strabon).

Hássu ou Háttu, saupoudrer : Imparf. Inascer ou lactror: Fut. náce : Aor. Inaca. Perf. passif mimaquai : Fut. maothochai : Aor. ipácony. | Verbal macricy.

Πάσχω, souffrir, eprouver : Imparf. lπασχον: Fut. misopai : Aor. Inator : Parl. minorta : Plus-que-parf. inemovderv. | Verbal madnition, peu usité.

Have, faire cesser : Imparf. frauer : Fut. nauce : Aor. inauca : Parf. ninauxa : Plus-que-parf. imenuinerv. | Parf. passif et moyen πίπαυμαι (d'où άνα-πιπαυμένοι, Isocrate). | Fut, passif παυσθήσομαι : Aor. έπαύσθην. | Verbal παυστέον, Platon.

πείσω: Aor. έπεισα (quelquefois έπιθεν, surtout chez les poêtes attiques) : Parf. πέπεικα : Plus-que-parf. eneneixery. | Parf. passif et moyen πέπεισμαι. || Fut. passif πεισθήσομαι: Aor. inciatry. | Verbal necoricy.

Heileuat, obeir, croire, se fier à, se conjugue comme un Moyen ordinaire; mais il fait à l'Aor. inciobny, comme un Passif. Dans le sens de croire, avoir confiance, il fait indisséremment au Parl. minusuau ou πίποιθα, et ce Parf. s'emploie souvent comme 'un Présent dont l'Imparsait serait έπεπεισμην ου έπεποίθειν. Dans le sens d'obéir, on n'emploie que le Parfait à forme passive.

Πείχω ου πέχω ου πεκτίω, ω, peigner, tondre: Imparf. Eneuxov ou Enexov ou iniατουν : Fut. πέξω : Δοτ. έπεξα (d'où έπέξατο, Aristophane. | Parf. passif πέπεγιαι (d'où ἀπο-πίπεκται, Hésych.): Fut. passif πεχθήσεμαι : Aor. ἐπέχθην, Aristoph. | Verbal MEXTECY.

Hetvaω, ω, avoir faim (dans tous les temps as se contracte en η : πεινώ , ης, η, ώμεν, ήτε, ώσι : Infin. πεινήν) : Imparf. έπείνων, ης, η, ώμεν, ήτε, ων : Ful. πεινήσω, ou quelquefois πεινάσω, S. Luc : Aor. ἐπείνησα, Xénophon, ou ἐπείνασα, dans le Nouveau Testament.

Mείρω, percer, inusité en prose, si ce n'est dans les composés : Imparf. Emerger : Fut. περω : Aor. έπειρα, Homère. | Parf. passif πέπαρμαι très-usité (d'où l'Infin. συμ-πεπάρθαι) : Fut. παρήσεμαι : Aor. έπάρην (d'où les Participes δια-παρείς et περι-παρείς).

Πέμπω, envoyer : Imparf. έπεμπον : Fut. πέμψω : Αοτ. έπεμψα : Parf. πέπομφα : Plus-que-parfait ἐπεπόμφειν. | Parf. passif et moyen inusité sinon à la 3e personne du singulier πίπεμπται et à la 20 du pluriel πέπεμφθε. | Fut. passif πεμφθήσομαι : Αοτ. ἐπέμφθην. || Verbal πεμπτέον.

Πίπρωμαι, être ordonné par le destin : Imparl. ἐπεπρώμην : Partic. πεπρωμένος. C'est un véritable Parf. passif qu'on fait venir de περατόω, ω, limiter, déterminer.

Πίσσω ou Πίττω (rarement πέπτω), cuire, digerer : Imparf. Emeggov ou Emerrov (rarement έπεπτου) : Fut. πέψω : Aor. έπεψα. Parl. passif et moyen πέπεμμα: (d'ou le Πίνω, boire : Imparl. έπινον : Fut. πίσμα:

Partic. πεπεμμένος, Aristote, et l'Infin. πεπέφθαι). | Fut. passif πεφθήσεμαι : Δοτ. ἐπέφθην. | Verbal πεπτέον.

Πέρδομαι, peter : Impail. ἐπερδόμην : Fut παρδήσομαι : Aor. Ιπαρδον : Parl. πίπορδα Plus-que-parf. ἐπεπόρδειν. Toutes ces formes sont employées par Aristophane.

Πέρθω, détruire : Imparf. έπερθον : Fut. πέρσω : Aor. έπερσα. Mais ce verbe est peu usité en prose; on aime mieux employer περθέω, ω, régulier.

Πετάννυμι ου Πεταννύω, ouvrir : Imparl. insτάννυν ou mieux ἐπετάννυον: Fut. πετάσω: Aor. initaga. | Parf. pass. et moyen miπταμαι. || Fut. passif πετασθήσομαι : Aor. insτάσθην. | Verbal πεταστίον.

Mitoual, voyes "Intapal.

Πήγνυμι, Πκηνύω, ou très-rarement Πήσσω, ficher, figer: Imparf. intryvov ou intryvov: Futur mike : Aor. Imnka. | Parf. passif et moy. πίπηγα, je suis fichė, je tiens ferme, mieux que πίπηγμαι : Plus-que-parl. iπιπήγειν, mieux que ἐπεπήγμην. [Fut. passif πηχθήσομαι, ου mieux παγήσομαι : Αοτ. ἐπήχθην, ou mieux ἐπάγην. || Verbal πρατέον. Πίμπλημι, remplir (il se conjugue sur ίστημι): Imparf. ἐπίμπλην, ης, η, αμεν, ατε, ασαν: Fut. nhigo: Aor. Indnoa: Parfait niπληχα. Platon: Plus-que-parf. ἐπιπλήχειν. || Parf. passif et moyen πίπλησμαι. || Fut. passif πλησθήσομαι : Aor. ἐπλήσθην. | Verbal πληστέον.

Dans les deux composés έμ-πίπλημι et συμ-πίπλημι, le μ du redoublement disparait, pour éviter la répétition trop désagréable de cette lettre : il en est de même au Passif et au Moyen, έμ-πίπλαμαι et συμ-πίπλαμαι, au lieu de έμ-πίμπλαμαι, etc.; mais ce µ reparaît à l'Imparf., parce que l'inconvénient n'existe plus.

Πίμπρημι, incendier (il se conjugue sur ίστημι): Impart. iniumpny, nc, n, auer, ate, acar: Fut. πρήσω : Aor. έπρησα. | Parf. passif et moyen πίπρησμαι : Fut. passif πρησθήσομαι : Aor. επρήσθην. | Verbal πρηστέον.

Dans le composé iμ-πίπρημι le μ du redoublement disparalt, ainsi qu'au Moyen έμ-πίπραμαι, mais au Présent seulement; il reparalt à l'Imparf.

(2e pers. πίσσι, S. Luc; πίη dans les autres auteurs): Aur. ἐπιον (Impér. πίθι): Parf. πίπωνα (d'où προ-πιπωκότις, Démosth): Plus-que-parf. ἐπιπώκειν, Lucien. || Parf. passif πίπομαι (d'où προ-πίποται, Démosth.): Fut. ποδήσομαι : Aur. ἐπόδιν (d'où προ-ποδείσα, Athénée). || Verbal ποτίον.

Πίπλημι, voyez à la suite de Πίμπλημι. Πίπρημι, voyez à la suite de Πίμπρημι.

Πιπράσω, vendre: Imparî. ἐπίπρασων: Futur περάσω (attiq. par contraction, περώ, ας, α): Αοτ. ἐπέρασα (d'nù le Subj. περάση, Homère): Parf. πέπρασα, Démosthène: Plus-que-parf. ἐπεπράκειν. || Parf. passif πέπραμαι (à l'Infin. πεπράσθαι, Χέπορhon): Fut. πραθήσομαι: Αοτ. ἐπράθην, Thucydide. || Verbal πρατέςν, Platon.

Πίπτω, tomber: Imparf, Ιπιπτον: Fut. πεσούμαι: Αοτ. Ιπεσον: Parf. πίπτωκα: Plus-que-parf. ἐπιπτώκειν. Toutes ces formes sont très-usitées. || Verbal πτωτέον.

Πλάζω, égarer, peu usité en prose : Impars.
έπλαζον : Fut. πλάγξω : Aor. έπλαγξα,
Homère. || Le Moyen est plus usité : Πλάζομαι, errer : Impars. ἐπλαζόμην : Fut. πλάγξομαι, Isomère : Aor. ἐπλάγχθην, Homère
et Euripide.

Πλάσσω ου Πλάττω, façonner : Imparf.
ἐπλαστεν ου ἐπλαττεν : Fut. πλάσω : Αοτ.
ἐπλασα. || Parf. passif et moyen πίπλασμαι.
|| Fut. pass. πλασδήσεμαι : Αοτ. ἐπλάσδην.
|| Verbal πλαστέον.

Ιλίκω, tresser: Imparf. ἐπλικον: Fut. πλέξω: Αστ. ἐπλιξα: Parf. πέπλιχα: Plus-que-parf. ἐπεπλέχειν. || Parf. passif et moyen πέπλιγμαι. || Fut. passif πλιχθήσομαι ου πλακήσομαι: Αστ. ἐπλέχθην ου ἐπλάκην. || Verbal πλεκτέον.

Πλίω, nariguer: Imparl. έπλεον: Fut. πλεύσω ou mieux πλεύσομαι (d'où άνα-πλεύσονται, Pausanias; les Altiques disent aussi πλευσοῦμαι): Αοτ. έπλευσα: Parl. πέπλευαα: Plus-que-parl. έπεπλεύχειν. || Parl. passif. πέπλευσμαι (d'où πεπλευσμένον πέλαγος, Χέπορhon): Fut. πλευσθήσομαι: Αοτ. έπλευσάν (d'où περι-πλευσθήναι). || Verbal πλευστίον.

Πλήθω, être plein: Imparf. επληθον. Les autres temps sont inusités, quoiqu'on trouve dans les poêtes le Parf. πίπληθα, employé

pour le Présent, et le Plus-que-pars. ἐπεπλήθειν pour l'Imparsait.

Il ne faut pas confondre le verbe neutre πλπθω avec l'Actif πίμπλπμ, qui lui a dérobé plusieurs de ses temps. Voyes ch dessus.

Πλήσσω ου Πλήττω, frapper: Imparf. επλησσον ου επλητιν: Fut. πλήξω: Aor. επληξα: Parf. πέπληχα: Plus-que-parf. επεπλήχειν.
|| Parf. passif et moyen πέπληγμαι ου πέπληγα (deux formes également usitées).
|| Fut. passif πληχθήσυμαι ου πληγήσυμαι, S. Grégoire: Aor. επλήχθην ου επλήγην (cette dernière forme est la plus commune).
|| Verbal πληκτέον.

N. B. Dans les composés ἐκ-πλήσσω et κατα-πλήσσω (mais seulement quand ils sont pris au figuré, dans le sens d'étonner) l'Aor. passif est ἐπλάγην et le Futur πλα-γήσσμαι. Dans tous les sens le Parfait πέπληγμαι ου πίπληγα reste le même.

Πλύνω, laver: Imparf. έπλυνον: Fut. πλυνώ:

Αστ. έπλυνα: Parf. πέπλυκα: Plus-queparf. ἐπεπλύκειν. [Parf. passif et moyen
πέπλυμαι. [Fut. passif πλυνθήσομαι, Hésychius, et sans doute aussi πλυθήσομαι: Αστ. ἐπλύνθην, Dioscoride, et ἐπλύθην (d'où
ἐκ-πλυθή, Aristote). [Verbal πλυντέον ου πλυτέον: Henri Étienne donne les deux formes.

Il paralt qu'au Futur et à l'Aoriste passif les formes πλυνθήσεμαι et ἐπλύνθην sont plus usitées dans le verbe simple, et les formes πλυθήσεμαι et ἐπλύθην dans les composés.

Πνέω, souffler: Imparf. έπνεον: Fut. πνεύσω ou quelquesois πνεύσομαι? (πνευσούμαι, chez les Attiques): Αστ. έπνευσα: Parf. πέπνευκα: Plus-que-parf. έπεπνεύκειν. || Parf. passif πέπνευσμαι: Fut. πνευσθήσομαι: Αστ. έπνεύσθην (d'où κατα-πνευσθή, Aristote). || Verbal πνευστέςν.

Πνίγω, suffoquer: Imparf. ἐπνιγον: Fut.
πνίξω, ou quelquefois πνίξομαι? ou mieux
πνιξοϋμαι, Épicharme: Αοτ. ἐπνιξα. || Parf.
passif πέπνιγμαι (d'où ἐμ-πεπνιγμένος dans
Η. Étienne): Fut. πνιγκόσμαι (d'où ἀποπνιγκόσμαι, Aristophane): Αοτ. ἐπνίγαν (trèsusité dans le composé ἀπ-επνίγαν). || Verbal
πνιπτέον.

dans les poètes le Parf. πίπληθα, employe Ποθέω, - ω, désirer : Imparf. ἐπόθουν. au, et :

Fut. ποδίσομαι : Aor. ἐπόδεσα : Parf. πεπό- Πτύσσω, plier : Imparf. Ιπτυσσον : Fut. πτόξω: θηκα: Plus-que-parf. ἐπεποθήκειν. | Parf. passif πεπόθημα : Aor. passif ἐποδήθην. | Verbal ποθετέον.

Houxilde , varier , broder : Impart. insiallor : Fut. ποικιλώ : Aor. ἐποίκιλα. | Parl. passif Πτύω, cracher : Imparl. ἐπτυον : Fut. πτύσω : πεποίχιλμαι : Fut. ποικιλθήσομαι : Δοτ. έποιχίλθην. | Verbal ποιχιλτέον.

Πράσσω ou Πράττω, faire : Impart. Imparcov, ου έπραττον: Ful. πράξω: Aor. επραξα: Parf. πίπραχα ou πίπραγα (ce dernier a toujours le sens neutre) : Plus-que-parf. imempagate ou έπεπράγειν, | Parf. passif et moyen πίπραγμαι : Fut. πραχθήσομαι : Δοτ. ἐπράχθην. Verbal mpaution.

La seconde forme du Parfait, πίπραγα, s'emploie surtout dans le sens de rem gerere, faire bien ou mal ses affaires, et alors il a la signification du Présent, comme ἐπεπράγειν celle de l'Imperfait.

Πρέπω, convenir : Imparf. Ιπρεπον. Les autres temps sont peu usités; en trouve cependant dans Théodoret δια-πρέψας au Partic.

ΠΡΊΑΜΑΙ, inusité, excepté à l'Aor. ἐπριάμεην. Voyez 'Ovioual.

Hoise, ou moins bien Holle, scier: Imparf. Impley, ou moins bien Impicov : Fut. mpicow : Aor. Impiga: Parl. mimpina: Plus-que-parl. έπεπρίχειν. | Parl. passif πέπρισμαι : Ful. πρισθήσομαι : Aor. ἐπρίσθην. L Verbal πριστέον.

Πταίω, se heurter: Imparf. ίπταιον: Ful. πταίou : Aor. faraica. Les autres temps sont peu usités; on emploie pourtant le Partic. passif tà maustivra, pour dire les chutes, les faux pas.

Πτάργυμαι, éternuer : Imparf. ἐπταρνύμην : Put. πταρούμαι: Aor. έπταρον, très-usité, et quelquesois έπταρα, Aristote. || Verbal πταρτέον.

Птиссы, se blottir : Imparf. Інтиссо : Fut. πτήξω : Aor. έπτηξα : Parf. πέπτηγα ου plus attiquement έπτηχα (d'où κατ-επτηχώς, Antiphon). : Plus-que-parf. ἐπεπτήχειν ou plus attiquement iπτήχειν.

Πτίσσω ου Πτίττω, piler : Imparf. Επτισσον ου έπτιττον: Ful. πτίσω: Aor. έπτισα (d'où le composé dia-micavrec, Théophraste). || Parf. passif et moyen intiqual (d'où le Partic. επτισμένος, Aristote). | Fut. passif πτισθήσεμαι : Aor. ἐπτίσθην (d'où le Partic. πτιobsic, Théophraste). Il Verbal mitoriev.

Aor, faruga. | Parf. passif et moyen earuγμαι (d'où ἐπτυγμίνος, Hérodien, et ἀνεπτυγμένος, Aristote). || Fut. passif πτυχθήσεμαι : Aor. ἐπτύχθην. | Verbal πτυπτέεν.

Aor. έπτυσα. | Parf. passif έπτυσμαι (d'où le Partic. κατ-επτυσμένος) : Fut. πτυσθάσομαι: Aor. ἐπτύσθην. | Verbal πτυστέον.

Πύθω, powrir: Imparf. έπυθον: Fut. πύσω: Aor. Imuca. Les autres temps peu usités.

Πυνθάνομαι, s'informer : Imparl. ἐπυνθανόμαν: Fut. πεύσομαι: Aor. ἐπυθόμην: Parl. πέπυσμαι, Platon : Plus - que - parf. ἐπιπύσμαν, Homère. | Verbal musicov.

P

Paire, asperger: Imparl. Spiceror: Fut. java: AOT. Sopava (d'où mepio-pavajuevoc, Philon): Park főpayna (d'où δι-έβραγκα, Bible). Parl. passif et moyen lipaquat (d'où la 50 personne sphartal : mais on se sem plutôt d'ippavriquai, Parl. de pavriζω). | Fut. passif δανθήσομαι: Aor. έββάνθην, || Verbal βαντέον. Pain, briser, verbe poétique : Imparf. sphator a

Fut. paico : Aor. fopaica. | Parf. passif toραισμαι: Fut. ραισθήσεμαι: Aor. έξραίσθην. 🛚 Verbal pateriov.

'Páπτω, condre: Imparf. Ιβραπτον: Fut. δάθω: Aor. έρραψα: Parf. έρραφα: Plus-que-parf. έβράφειν. Parf. passif et moyen fβραμμα (d'où le Partic. ἀν-εβραμμένος). | Fut. pass. βαφθήσομαι Ου βαφήσομαι : Αοτ. έββάφθην ου έρράφην. | Verbal ραπτέον.

'Pάσσω ou 'Pάττω, précipiter, plus usité dans les composés : Imparl. έξρασσον ου έξραπον: Fut. ράξω: Aor. έρραξα. | Aor. passif έρραχθην (d'où le Partic. payosic, Hésychius). L' Verbal baxticv.

Péyzes, ronfler: Imparf. eppeyxer: Fut. peytoμαι : Aor. έξρεγξα. | Verbal ρεγατίου.

On trouve aussi les formes moyennes, βέγκομαι et βίγχομαι dans le nième sens. 'Piζω, faire, sacrifier, verbe poétique: Imparf έρρεζου: Fut. ρέξω: Aor. έρρεξα, Platon. h Aor. passif eppeybar (d'où peybevra, llomère). | Verbal pextion.

Piulo, faire tourner, agiter : Impart. Pheulon. Inusite aux autres temps,

Aor. Couve, Platon.

Pim . couler : Imparf. Ιρέιον (d'où ἀπ-ίβριον, Polybe): Fut. peús ou peússuat ou mieux dans les composés puracuat : Aor. Eppeuax, ou mieux dans les composés ¿¿¿úny (cet Aor. se conjugue comme un véritable Aor, passif; Infin. purvat; Partic. pueis) : Parf. depurxa (d'où δι-ερρυπκίναι, Aristophane): Plus-queparl. έβρυτακεν. | Le Passif βέςμαι s'emploie dans quelques composés; il fait sans doute au Ful. purisques.

Pryvous ou Pryvou, rompre: Imparl. ichriyour ou iepriyour : Ful. prifu : Aor. ieprifa : Parl. fépnya (d'où le Partic. δι-εβρηγώς): Plus-que-parf. dopriverv. | Parf. passif et moyen ερρπημαι, peu usité, ou mieux έρρωγα: Plus-que-parl. ἐβρήγμην, peu usité, ou mieux έβρώγειν (d'où συν-εβρώγει, Thucydide). || Fut. passif prigoriochat, très-peu usité, ou beaucoup mieux payrioquai : Aor. έβρηχθην, très-peu usité, ou mieux έβράγην. Verbal praticv.

Pryow, w. être transi; régulier, si ce n'est que les contractions ou et or se changent en o à certaines personnes et à certains temps : Opt. ριγώην: Partic. ριγών, ώσα, gón. ώντος, ώσης.

Pίπτω, jeter : Imparl. έββιπτον : Put. βίψω : Aor. fopida : Parf. fopipa : Plus-que-parf. sporquer. | Parf. passif et moyen sopunat. I Fut. passif piophiochai ou pioniochai : Aor. έρριφθαν on έρριφαν, Lucien. | Verbal ριπτέον. Au lieu de pinto on dit aussi pintio,

a, forme attique et régulière. Púomat, sauver : Imparf. ecousmo : Fut. púotμαι : Anr. έξουσάμην. # Fut. passif ρυσθήσο-

Τύπτω, purger: Imparf. έρρυπτον: Fut. ρύψω, etc. Verbe régulier.

μαι : Aor. έξρύσθην. | Verbal ρυστέον.

Ρώννυμι ου 'Ρωννύω, fortifier : Imparl. έβρωνvuv ou ichwywr : Fut. had : Aor. Ichwan : Parf. ippona : Plus-que-parf. ipponate. | Parf. passif ερρωμαι (d'où l'Impér. ερρωσο, ερρώσθω, si usité): Fut. ρωσθησεμαι : Aor. έρpastav. I Verbal postiov.

Σ

Zaire. remner la queue, flatter : Impart. foatror: Fut. dave : Aor. fonva. Point d'autres temps.

Pónu, pencher: Imparl. Ιδριπον: Fut. ρίψω: Σαίρω, balayer: Imparl. Ισαφον: Fut. σαρώ: Aor. Iones, Sophocle. Ne confondez pas ce verbe evec cionpa.

> Σ2).πίζω, somier de la trompette: Imparf. ἐσάλπιζον: verbe régulier; mais on trouve quelquefois le Futur σαλπίγξω et l'Aor. ἐσάλπιγξα, formes plus poétiques.

> Zirra, charger une bête de somme (plus usité dans les composés int-oatre, date-oatre): Imparl. loztrov : Put. ożtw : Aor. lozta. Parl. passif of oxymu, Xénophon : Fut. oxybiσυμαι : Aor. ἐσάχθην. | Verbal σακτίον.

> Elivopa ou Elevion, éteindre : Impart. sobivvur ou incirruor: Put. ocion: Aor. Inciena. Parf. passif et moyen foceques (au lieu d'aπ-iσθεσμαι, on dit fréquemment aπévenza, je suis éteint, Xénophon, et an Plus-que-parf. an-erbinzer, j'étais éteint, Plutarque). | Put. passif σδεσθήσομαι, et quelquelois obnocuat? Aor. iobiotav, Xenophon (dans les composés on emploie aussi l'Aoriste locav, usité surtout à l'Infin, बेक्ट-वर्ध्वेश्वा , प्रवत्त्व-वर्ध्वेश्वा). | Verbel ब्र्डστίων.

> Lieu ou mieux Libquat, honorer: Imparf. los-Cov ou los Signy. Peu usité aux autres temps. Liw, secouer : Imparf. lostov : Put. otiow : Aor. louga : Parf. oiouxa : Plus-que-parf. ioucimer. | Parf. passif ofgerouge : Fut. outherμαι : Aor. ἐσείσθην. | Verbal σειστέον.

> Zionpa, montrer les dents (c'est un véritable Parfait, d'où l'Infin. oronpévat, et le Partie. σεσπρώς): Imparf. ἐσεσήρειν (d'où ἐσεσήρεισαν dans Budée).

> Zides, cribler: Imparf. fondor: Fut. chou: Aor. longs. | Parl. passif cionquai, tresusilé: Fut. onothochen: Aor. tonothe. 1 Verbal onotion.

> Σήπω, purrefier : Imparf. Ionπον : Fut. σήψω : Aor. fonda. | Parf. dons le sens passif, oiσαπα, je suis pourri : Plus-que-parf. iσισήπειν, j'étais pourri : Put. passif, σαπήσομαι: Αστ. ἐσάπην.

> Edive , avoir de la force : Imparf. l'odeve. Inusité aux autres temps.

> Divount, saire du tort : Imparl. ionvount. Pou usité aux autres temps.

> Σιωπάω, ω, se taire : Imparl. έσιώπων, ας, a : Fut. σιωπήσεμαι : Aor. ἐσιώπησα. Η Verbal oswacticy.

Σκάζω, boiter: Imparf. εσκάζον. Peu usité aux autres temps.

Σκάλλω, ratisser: Imparf. Ισκαλλον: Fut. σκαλω, peu usité: Aor. Ισκαλα (d'où le Subj. σκάλη, Homère).

Σχάπτω, fouir: Imparf. έγκαπτον: Fut. σκάψω:
Aor. έσκαψα: Parf. έσκαφα: Plus-que-parf.
έσκάφειν. || Parf. passif et moyen έσκαμμαι
(très-usité). || Fut. passif σκαφθήσυμαι ου
σκαφήσυμαι: Aor. ἰσκάφθην ου ἐσκάφην (d'où
κατα-σκαφήναι. Démosthène). || Verbal σκαπτέον.

Σκιδάννυμι ου Σκεδαννύω, éparpiller: Imparf.
ἐσκιδάννυν ου ἐσκιδάννυν : Fut. σκιδάσω (attiq.
par contraction, σκιδώ, ἄς, ᾶ, Εκτhyle):
Αστ. ἐσκιδάσα : Parf. ἐσκιδακα : Plus-queparf. ἐσκιδάκιν. || Parf. passif et moyen ἐσκιδασμαι. || Fut. passif σκιδαστάσμαι : Αστ. ἐσκιδάσθην. || Verbal σκιδαστέσν.

Σκέλλομαι, se dessécher (très-peu usité): Fut. σκελούμαι, Ilésychius (très-peu usité): Aor. ἐσκλην (usité dans les composés ἀπ-ίσκλην, κατ-ίσκλην; d'où l'Opt. ἀπο-σκλαίην et l'Infin. ἀπο-σκλῆναι, κατα-σκίῆναι; on ne trouve point les autres modes): Parf. ἐσκληκα, je suis desséché (très-usité, surtout dans les composés): Plus-que parf. ἐσκλήκειν, j'étais desséché, Apoll. Rh.

Σχίπτομαι, considérer: Imparf. Ισκιπτόμην: Fut. σχίψομαι: Aor. Ισκιψάμην: Parf. Ισκιμμαι: Plus-que-parf. ισκιμμαν. | Verbal σκιπτίον. Ce verbe est parfaitement régulier.

Xxíπω, couvrir : Imparf. ίσχεπον. Peu usité aux autres temps.

Σκήπτω, tomber de tout son poids; régulier ainsi que son Moyen σκήπτομαι, s'appuyer, prétexter.

Σκόζω ou Σκόζομαι, japper : Imparf. foκοζον ou έσκοζόμην. Inusité aux autres temps. La forme σκοζάω, ω, est régulière.

Σκύλω, fatiguer : Imparf. έσκυλλεν : Fut. σκυλῶ : Aor. έσκυλα (d'où le Partic. σκύλας et le Subj. σκύλη, Hérodien). || Fut. passif σκυλήσομαι, peu usité : Aor. ἐσκύλην, dans Rusèbe.

Σκώπτω, railler; parfaitement régulier.

Σμάω, ω, essuyer : Imparf.. έσμων, ας, α : Fut. σμήσω : Aor. έσμησα. Il prend ses autres temps de σμήχω.

Σμήχω, même signification : imparf. έσμη-

χου: Fut. σμήξω: Aor. εσμήξα (d'où l'Infia. σμήξαι, Hésychius). || Parf. passif et moyen εσμηγμαι. || Fut. passif σμηχθήσομαι: Aor. εσμήχθην (d'où δια-σμηχθείς, Aristophane).
|| Verbal σμηχτέον.

Σμύχω, consumer: Imparf. έσμυχον: Fut. σμύξω: Aor. έσμυξα (d'où l'Infin. σμύξαι, Hésychius). || Aor. passif έσμύχθην ou έσμύγην. Ce verbe est peu usité hors le Présent et l'Imparf.

Σπαίρω ου 'Ασπαίρω, palpiter : Imparl. ζοπαιρεν ου ήσπαιρεν. Peu usité aux autres temps.

Σπάω, ω, arracher: Imparf. έσπων, ας, α: Fut. σπάσω: Αοτ. έσπασα: Parf. έσπαπα: Plus-que-parf. έσπάπων. || Parf. passif et moyen έσπασμαι. || Fut. passif σπασθήσυμαι: Αοτ. έσπάσθην. || Verbal σποστέον.

Σπίρω, semer: Imparf. Ισπιρον: Fut. σπιρώ:
Αστ. Ισπιρα: Parf. Ισπαρκα: Plus-queparf. Ισπάρκιν. || Parf. passif et moyen
Ισπαρμαι. || Fut. passif σπαρήσομαι: Αστ.
ἐσπάρκν. || Verbal σπαρτίον.

Σπίνδω, verser des libations : Fut. οπείσω :
Aor. Ισπεισα : Parl. Ισπεικα (d'où ίσπεικώς, Suidas) : Plus-que-parl. ἐσπείκειν. []
Parl. passil et moyen Ισπεισμαι (d'où
l'Infin. ἐσπεῖσθαι et le Partic. ἐσπεισμένος).
[] Fut. passil σπεισθήσομαι : Aor. ἐσπείσθην,
Plutarque. [] Verbal σπειστένν.

Σπίρχω, presser : Imparf. έσπερχον : Fut. σπέρξω : Aor. έσπερξα (d'où έπι-σπέρξαντος, Dion). || Aor. passif ἐσπέρχθην (d'où σπερχθείς, Hérodote). || Verbal σπερατέον.

Σπεύδω, se hâter: Imparî. έσπευδεν: Fut. σπεύσω, Euripide: Aor. έσπευσα. || Parî. passif et moyen έσπευσμαι (usité dans la composé κατ-εσπευσμένος). || Verbal σπευστέον.

Σπουδάζω, se hâter: Imparf. ἐσπούδαζον:
Fut. σπουδάσω, ou quelquefois attiquement
σπουδάσομαι: Aor. ἐσπούδασα: Parf. ἐσπούδακα (il s'emploie pour le Présent): Plusque-parf. ἐσπουδάκειν (il s'emploie pour
l'Imparf.). || Parf. passif ἐσπούδασμαι: Fut.
σπουδασθήσομαι: Aor. ἐσπουδάσθην. || Verbal
σπουδαστέον.

Σταζω, distiller: Imparf. εσταζον: Fut. στάζω:
Aor. εσταξα. || Parf. passif εσταγμαι: Fut.
σταχθήσομαι: Aor. εστάχθην. || Verbal στακτέον.
Σταλαζω, même signification que στάζως
se conjugue de même.

Στίγω, courrir : Imparf. έστεγω: Fut. στίζω:
Aor. έστιζα. Les autres temps sont inusités;
on les emprunte à στιγάζω, qui est régulier.
Στείδω, fouler : Imparf. έστειζον. Les autres
temps sont peu usités : on les emprunte à
στιδεύω, régulier.

Στίλλω, envoyer, orner, vêtir: Imparf. έσταλον, Fut. στελώ: Parf. έσταλκα (d'où ἀπείσταλκας, Démosthène): Plus-que-parf. ἐστάλκειν. || Parf. pass. et moyen ἐσταλμαι (très-usité; de là l'Infin. συν-εσταίλδαι, S. Grég.). || Fut. passif σταλήσομαι: Aor. ἐστάλλην. || Verbal σταλτέον (usité dans les composés).

Στίργω, aimer, se contenter: Imparî. έστιργον: Fut. στίρξω, Démosth.: Aor. έστιρξα. || Parî. passif et moyen έστιργμαι, Anthologie. || Verbal στιρκτίον.

Στιρίσκω, priver: Imp. ἐστίρισκος; les autres temps s'empruntent à στιρίω, ω, régulier.

|| Le Futur passif est plus souvent στιρήσομαι que στιρηθήσομαι. On cite aussi le Participe Aor. pass. στιριίς, είσα, έν; mais il est peu usité. || Verbal στιρητίον.

Στίφω, couronner: Imparl, έστερον: Fut. στίψω: Aor. έστεψα. || Parl. pass. et moyen έστεμμαι. || Fut. pass. στεφόπουμαι: Aor. ἐστέρδην. || Verbal στεπτίον.

Στηρίζω, appuyer: Imp. ἐστήριζον: Fut. σταρίζω: Aor. ἐστήριζα. || Parf. pass. et moyen ἐστήριγμαι. || Fut. passif στηριχθήσομαι: Aor. ἐστηρίχθην. || Verbal στηριατέον.

Σίζω, pointiller: Imp. εστίζον: Fut. στίζω: Αοτ. εστίζα. | Parf. passif εστίζια: Fut. στιχθήσομαι: Αοτ. εστίχθην. || Verbal στικτέον. Στίλδω, reluire: Imp. εστίλδον. Inusité aux autres temps.

Στόρνυμι Ο Ε Στορέννυμι, νομες Στρώννυμι.

Στρίφω, tourner: Imparf. έστρεφεν: Ful. στρίψω: Aor. έστρεψα: Parf. έστρεφα: Plus-que-parf. έστροφειν. || Parf. passif et tnoyen έστραμμα: Fut. passif στριφθήσομαι ou plus souvent στραφήσομα: Aor. έστρεφόνν ου έστραφην. || Verbal στρεπτέον.

τρώννυμι ου Στρωννύω, quelquelois Στέρνυμι, étendre: Imparf. έστρώννυν ου έστρώννυνν, quelquelois έστέρνυν ου έστέρνυση: Ful. στρώσω ου όστερέσω: Αοτ. έστρωσα ου έστέρεσα. | Parf. passif et moyen έστρωμαι, très-usité, ou quelquelois έστέρεσμαι (d'où

υπ-εστερέσθαι, S. Basile). | Fut. passif στρωθεσεμαι ou quelquesois στορεσθεσεμαι: Αοτ. ἐστρώθην on quelquesois ἐστερέσθην (d'on κατα-στερεσθέναι, Bustathe). | Verbal στρωτέεν (d'où υπε-στρωτέεν, S. Grég.).

Στυγίω, ω, hair : Imp. ἐστύγουν, εις, ει: Fut. στυγήσω: Αστ. ἐστύγκσα (d'où ἀπο-στυγήσας. Josèphe). Les poêtes emploient à l'Aor. les deux formes έστυξα et έστυγον.

Στύφω, resserrer: Imp. έστυφον: Fut. στύψω: Αστ. έστυψα. || Parf. passif έστυμμαι: Fut. στυφθάσομαι ου στυφάσομαι: Αστ. ἐστύφθην ου έστύφην. || Verbal στυπτέον.

Συρίσσω ου Συρίττω, siffler: Imparf. Ισύρισσεν ου Ισύριττεν: Fut. συρίξεμαι, Lucien: Aor. ισύριξα (ou quelquefois Ισύρισα, Lucien). || Parf. passif σισύριγμαι: Fut. συριχθέσωμαι: Aor. ισυρίχθην. Les formes passives ne s'emploient guère que dans les composés. || Verbai συρικτέεν.

Σύρω, trainer: Imp. έσυρον: Fut. συρω: Aor. έσυρα (d'où κατ-έσυρα, Hérod., et l'Impératif ἀπί-συρον, Diose.): Parf. σέσυρα: Plus que-p. έστσύρατιν. || Parf. passif et moyen σέσυρμαι (d'où ἐπι σεσυρμένες, Lucien). || Fut. passif συρθέσσμαι ου plus souvent συράσσμαι: Aor. ἐσύρθαν ου plus souvent ἐσύραν (d'où le Partic. συρέντες, Hérodien, et le composé παρ-εσύρα, S. Grégoire). || Verbal συρτέον.

Σράζω ou attiquement Σράττω, έgorger: Imp. έσφαζον ou έσφαττον: Fut. σφάζω: Aor. έσφαζο. || Parf. passif έσφαγμαι (d'où l'Impér. έσφάχδω, Athénée): Fut. σφαχδήσομαι ou σφαγήσομαι, Plutarque: Aor. έσφάχδην ou έσφάγην. || Verbal σφαχτένν.

Σφάλλω, faire tomber: Imparf. Ισφαλλον: Futur σφαλώ: Αοτ. Ισφαλα: Parf. Ισφαλμα: Plus-que-parf. ἰσφάλμαιν. || Parf. passif et moyen Ισφαλμαι. || Fut. passif σφαλήσομαι: Αοτ. ἰσφάλην. || Verbal σφαλτίον.

Σφίγγω, cirangler: Imp. Ισφιγγον: Fut. σφίγξω, ou quelquesois σφίγξομαι? (σφιγξούμαι, che x les Attiques): Aor. Ισφιγκαι! Parf. passif ισφιγμαι, Ισφιγκαι. (εφίγμιθα, Ισφιγχαι, Ισφιγκαι. (εφίγμιθα, Ισφιγχαι (à l'Infinitif ἰσφίγχθαι): Fut. σφιγχόνσομαι: Aor. ἰσφίγχθην. || Verbal σφιγκατον. Σφύζω, palpiter: Imp. Ισφυζον: Fut. σφύζω: Aor. Ισφυξα. Ce verbe n'est guère usité

Aor. εσφυζα. Ce verbe n'est guère usité au'an Prés. et à l'Inparfait.

Σχάω, ω, faire une incision: Imp. ίσχων, Τίτλπεα, supporter (c'est le Parf. de ΤΛΙΚΙ, ας, α, Aristophane. Il emprunte ses autres temps à σχάζω, régulier.

Τίτλπεα, supporter (c'est le Parf. de ΤΛΙΚΙ, ες, α, Ανιστορία είναι είνα

Σώζω, sauver, conserver, parfaitement régulier à l'Actif. || Parf. passif σίσωσμαι : Fut. σωθήσομαι : Aor. ἐσώθην. || Verbal σωτέον ου
σωστέον.

T

Ταράσσω ο Ταράττω (quelquesois chez les Attiques, θράττω), troubler: Impars. ετάρασσον ου ετάραττον (chez les Attiques, εθραττον):
Fut. ταράξω; et le reste parsitement régulier.

Τάσσω ou Τάττω, ranger: Imp. έτασσεν ou έταττεν: Fut. τάξω: Aor. έταξα: Parf. τέταχα: Plus-que-parf. ἐτατάχειν. || Parf. passif et moyen τέταγμαι. || Fut. passif ταχθήσομαι et souvent dans les composés ταγήσομαι: Aor. ἐτάχθην et souvent dans les composés ἐτάγην. || Verbal ταχτέον.

Τέγγω, mouiller: Imparf. έτεγγον: Fut. τέγξω: Αοτ. έτεγξα. || Parf. passif et moyen τέτεγμαι, τέτεγξαι, τέτεγαται, etc. || Fut. passif τεγχθήσομαι: Αοτ. έτέγχθην. || Verbal τεγατέον.

Teivo, tendre: Imparf. franco: Fut. τενδ: Aor. franca: Parf. τίτακα: Plus-que-parf. iτετάκαιν. | Parf. passif et moyen τίταμαι. | Fut. passif ταθήσομαι: Aor. iτάθην. | Verbal τατέον (usité seulement dans les composés).

Tείρω, fatiguer : Imparf. έτειρον. Inusité aux autres temps.

Τέλω, faire, peu usité hors des composés: Imparf. ἐτελλον: Fut. τελῶ: Aor. ἐτειλα (d'où le Moyen ἐν-ετείλατο, Hérodien): Parf. τέταλαα: Plus-que-parf. ἐτετάλαιν. || Parf. passif τέταλμαι (d'où ἐν-τεταλμένα, Χέπορhon, et ἐπ-ετέταλτο, Homère): Fut. ταλθήσωμαι: Aor. ἐτάλθην. || Verbal ταλτίον.

Tίμνω, couper: Imparf. ετεμνον: Fut. τεμώ,
Platon: Aor. ετεμον (rarement εταμον):
Parf. τέτμηκα: Plus-que-parf. ετετμηκειν.
|| Parf. passif et moyen τέτμημαι, Platon.
|| Fut. passif τμηθήσομαι: Aor. ετμήθην. ||
Verbai τμητέον.

Τέρπω, réjouir: Imparl. ετερπεν: Fut. τέρψω:
Αστ. ετερψα. | Fut. passif τερφθήσεμαι ου
ταρπήσομαι: Αστ. ετέρφθαν ου ετάρπαν. | Verbal
τερπτέον.

Γίτλπαα, supporter (c'est le Parf. de TAÑM), inusité; il se contracte à certaines personnes, et à certains modes, τέτλαμεν, τέτλατε, τετλάσε; pour τετλήπαμεν, ατε, ασι; Impér. τέτλαδι; Optat. τετλαίπν; Infin. τετλάναι): Imparf. ou Plus-que-parf. ἐτατλήπαιν: Fut. τλήσομαι, Homère: Aor. ἔτλην, très-usité (Impér. τλήδι; Subj. τλῶ; Optat. τλαίπν; Infin. τλήναι; Partie. τλάς, ασα, αν). || Verbal τλητέον.

Τετραίνω, voyez Τετραίνω. Τέτριγα, voyez Τρίζω.

Trixes, fondre: Imparl. ετακον: Fut. τίξω: Αστ. εταξα. || Parl. dans le sens passif τίτακα, je suis fondu, desséché: Fut. passif τακτίσυμαι: Αστ. ετάκαν. || Verbal τακτέον.

Τίθημι, placer (au pluriel τίθημεν, τίθετε, τιθείσι ου τιθέασι. Voyez les grammaires): Imparf. ἐτίθην, τε, π, εμεν, ετε, εσαν: Fut. θήσω: Αστ. έθηκα (seul usité à l'Indicatif actif) ou έθην (peu usité au singulier de l'Indicatif, mais presque seul au pluriel, έθεμεν, ετε, εσαν, et aux autres modes; Impérat. θέε, θέτω; Subjonct. θῶ; Optat. θείνι; Infin. θείναι; Partic. θείς): Parf. τέθεικα: Plus-que-parf. ἐτεθείκειν. || Parf. passif et moyen τέθειμαι. || Fut. passif τεθείσιμαι: Αστ. ἐτέθην. || Verbal θετέσν.

Τίκτω, mettre au monde: Imparî. έτικτον: Fut. τίξιμαι, Xénophon: Aor. έτικον (itrès-usité): Parî. τέτικα (d'où ἐκ-τιτόκαμιν, Platon): Plus-que-parî. ἐτετίκιν. || Parî. passif τέτι-γραι, Synésius: Fut. τιχθήσεμαι: Aor. ἐτί-χθην. Les formes passives sont peu usitées. Τίλλω, épiter: Imparî. ἐτιλλον: Fut. τιλω: Aor. ἐτιλα (d'où l'Infin. περι-τίλωι, dans Étienne). || Parî. passif et moyen τέτιλμαι (d'où ἀπο-τετίλμαις, Athénée). || Fut. passif τιλθήσο-μαι: Aor. ἐτίλθην. || Verbal τιλτέον.

Tίνω, payer, subir: Imparf. επινεν: Fut. τίσω:
Αστ. έπισα: Parf. τέτικα: Plus-que-parf. έπιτικιν. μ Parf. passif et moyen τέτισμαι (d'où ix-τέτισται, Plat.). μ Fut. passif τισθήσομαι:
Αστ. έπίσθην (d'où le Subjonctif έχ-τισθή, Démosthène). μ Verbal τιστέον.

Au lieu de rive, dans le sens de sutir. on emploie souvent riveuu ou riveus : Imparfait iriveu ou iriveus : les autres temps resteut les mêmes. La forme rie, Imparf. rive, est inusitée en prose.

Terpaire ou attiquement Terpaire, ou quelquelois Τιτράω, ω, percer : Imparf. έτίτραινον OU dritpasvov, ac, a, ou dritpasv, ac, a: Fut. τιτρανώ, rare, ou τετρανώ, Hérodote, on quelquefois τρήσω? Αστ. έτίτρανα, Théophraste, ou itétpava, le même, ou étonou, (d'où dia-rpisaic, Elien): Parl. tétpnua: Plusque-parf, érerpriseev. || Parf. passif rérpnuat, Platon : Aor. drerpavony (d'où le Participe respendeton, Lycophr.). | Verbal respention. Τιτρώσκω, blesser : Imparf. έτίτρωσκον : Fut. τρώσω : Aor. έτρωσα, Plutarque. [Parl. passif τέτρωμαι, Xénophon : Fut. τρωθέσε-

μαι: Aor. ετρώθην, Hérodien. || Verbal τρωτέςν. TAHMI, voyez Tétanza.

Τρέμω, trembler : Imparf. έτριμον. Les autres temps sont inusités : on les emprunte à τρομέω, ω, régulier, ou à τρέω, dont nous donnerons plus bas la conjugaison.

Τρέπω, tourner : Impart, έτρεπον : Fut. τρέψω : Aer. Ιτριψα: Parf. τέτραφα, Dinarq. ou τίτριφα, Aristophane : Plus-que-parf. έτιτράφειν ου έτετρόφειν. | Parf. passif et moyen τέτραμμαι. [Fut. passif τραπήσομαι : Aor. ετρέφθην ou ετράπην. || Verbal τρεπτέον.

Au lieu de l'Aor, passif ετράπην, dans le sens de prendre une direction, un chemin, on se sert plus volontiers de l'Aoriste à forme moyenne, ετραπόμην.

Τρέφω, nourrir : Imparl. έτρεφον : Fut. δρέψω : Aor. Borba : Parl. Tirocoa : Plus-que-parl. ererpipeur. | Parf. passif et moyen, riftpauμαι (d'où la 2º personne du pluriel τίθραφθε et l'Infinitif τεθράφθαι). [Fut. passif θροφθήσεμαι, ou mieux τραφήσεμαι : Aor. έθρεφθην, ou mieux ετράφην. | Verbal θρεπτέον.

Τρέχω, courir : Imparf. έτρεχον : Ful. θρέζομαι (d'où la 2º personne attique mepi-bpeget, Aristophane) ou mieux δραμεύμαι (d'où-πρεσβραμούνται, Démosthène): Aor. έδραμον (trèsusité) : Parl. δίδρομα (d'où ava-δίδρομε, Homère) ou mieux en prose δεδράμηκα, Hérodot. : Plus-que-parf. idedpaurixerv. | Parf. passif δεδράμτιμαι : Aor. έδραμτίθην. | Verbal deauntion.

Tie, trembler, verbe poétique : Imparf. Imparf. бтрыс, бтры : Fut. тревы : Aor. втрава. Verbal τρεστέον.

Τρίδω, user : Imparf. έτριδον : Fut. τρίψον : Φαίνω, faire voir : Imparf. έφαινον : Fut. φανώ :

труццаг. | Fut. passif трефейограц он требеσομαι : Aor. έτρίφθην ου έτρίζην. | Verbal τριπτέον.

Τρίζω, crier: Imparf. Ετρίζον. Au lieu du Présent, l'on emploie mieux le Parf. réspique et au lieu de l'Imparf, le Plus-que-parf. έτετρίγειν : Fut. τετρίζομαι : Aor. έτριγον. Τρύζω, roucouler : Imparf, έπρυζον. Peu usit.

aux autres temps.

Τρύχω, accabler : ce verbe emprunte la plupart de ses temps à τρύω et à τρυχύω, ω, formes peu usitées : Imparf. έτρυχεν : Fut. τρύσω, Eschyle: Aor. έτρυσα? ου έτρύχωσα, Hérodien. | Parf. passif et moyen τετρύχωμπι, Thucydide, et τέτρυμαι, plus usité au Participe respupévos, n. ov.

Τρώγω, ronger: Imparf. Ιτρωγεν: Fut. τρώξομαι, Aristophane: Aor. έτραγον, le même. || Parl. passif τέτρωγμαι (d'où δια-τέτρωκται, Aristoph.): Fut. τρωγθήσομαι, rare: Aor. έτρώχδην, rare. | Verbal τρωκτέον.

Τυγχάνω, se trouver, obtenir: Imparl. Ιτύγχανον : Fut. τεύξομαι : Aor. έτυχον : Parl. τετύyrxa, Démosthène, ou quelquefois réreuya, (d'où τετευχώς, Platon) : Plus-que-parf. έτετυχήκαιν ou έτετεύχειν. | Parl. passif et moyen τέτευγμαι (usité dans les composés άπο-τετευγμένος , έπι-τετευγμένος). || Verbal τευχτέον.

Τύπτω, frapper : Imparf. έτυπτον : Fut. τύψω (chez les Attiques τυπτήσω) : Aor. Ιτυψα: Parf. τέτυφα: Plus-que-parf. ἐτετύφειν. [Parfait passif et moyen rérougeat. | Fut. passif τυρθήσομαι Ου τυπήσομαι : Αοτ. ετύρθην ου ἐτύπην. | Verbal τυπτέον (chez les Attiques TURTETÉCY).

Tύφω, enfumer : Imparf. Ιτυφον : Fut. 65ψω : Aor. έδυψα. | Parf. passif τέδυμμα: Aor. ἐτύφην. | Verbal θοπτίον.

r

"Yw, pleuvoir; Imparl. vov; Fut. Cow: Aor. von. | Parl. passif vount, j'ai été arrosé par la pluie (de là iq-vouivec, Xénophon): Fut. vederenat : Aor. veder, Plutarque. Verbal boriov.

Aor. έτριψα, | Parf. passif et moyen τί- l Aor. έφανα: Parf. πίφαγκα (pen usité),

Plus-que-parf. ἐπεφάγκειν (peu usité). Parf passif et moyen πέφασμαι (d'où la 5º personne du singulier πέφανται, et le Partic. πεφασμένος). || Fut. passif φανώσωμαι et quelquefois dans les composés φανόσωμαι: Αοτ. ἐφάνην et quelquefois ἐφάνθην. || Verbal φαντέον (usité seulement dans les composés).

Le Passif ou Moyen Φαίνυμαι, paratire, admet les formes des deux voix : Imparf. έφαινομην : Fut. φανήσυμαι ου φανούμαι : Aor. έφάνην (à l'Optat. φανείην et quelquefois φανείμην, chez les Attiques) : Parf. πέφηνα, Plutarque.

Φάσκω, affirmer, dire: Imparf. έφασκεν. Voyez Φr xi.

Φίγγω, éclairer: Imparf. Ιφιγγον: Fut. φίγξω:
 Αοτ. Ιφιγξα. Verbe assez rare, si ce n'est au Présent et à l'Imparfait.

Φείδομαι, épargner : Imparl. έφειδόμην : Ful. φείσομαι : Αοτ. έφεισάμην : Parl. πέφεισμαι : Plus-que-parl. έπεφείσμην : || Verbal φειστέον.

Φέρω, porter: Imparî. έφερον: Fut. είσω: Aor. ήνεγας ου ήνεγαον: Parî. ενάνοςα: Plusque-parî. ενανόχειν. || Parî. passif et moyen ήνεγμαι. || Fut. passif εναγόπουμαι ου quelquefois είσθησομαι, Démosthène: Aor. ήνεσην (d'où le Partic. ενεχθείς, Plutarque). || Verbal είστεον.

Φεύγω et quelquesois Φυγγάνω, fuir: Impars.
έφευγεν, quelquesois έφύγγανεν: Fut. φεύξομαι (les Attiques disent aussi φευξεύμαι):
Αστ. έφυγεν: Pars. πέφευγα: Plus-que pars
ἐπεφεύγειν. || Pars. passif et moyen πέφυγμαι (d'où πεφυγμένον, Homère), très-peu
usité en prose. || Verbal φευχτέον.

Φημί, dire, affirmer (il se conjugue, φημί, φής, φησί, φαμίν, φατί, φασί): Imparf. έφην, comme à l'Aoriste, ou έφασκεν (de φάσκεν, qui s'emploie pour φημί, surtout dans le sens d'affirmer). Fut. φήσω: Aor. έφησα, dans le sens d'affirmer, ou έφην, dans le sens d'affirmer, ou έφην, dans le sens d'affirmer, ou έφην, εφην, έφης ou mieux έφησθα, έφη, έφαμεν, έφατε, έφασαν: Impér. φάθι: Subj. φω: Opt. φαίην: Infin. φάναι: Partic. φάς, άσα, άν). || Parf. passif πίφαμαι, presque inusité. || Verdal φατιεν.

4θάνω, prévenir : Imparf. έφθανον : Fut. φθάσω : Αυτ. έφθασα, ου έφθαν, πε. π, πμεν, πτε, neav (le premier de ces Aoristes s'emploie mieux dans le sens actif, et le second dans le sens neutre; celui-ci fait au Subj. φθῶ; Opt. φθαίην; Infin. φθῆναι; Partic. φθάς, ασα, αν, gén. φθάντος): Parf. έφθακα: Plus que-parf. έφθάκειν, Synésius.

Φθίγγομαι, parler : Imparl. ἰφθιγγόμην : Fut. φθίγζομαι : Αοτ. ἰφθιγζάμην : Parl. ἰφθιγμαι, ἰφθιγζάμην : Plus-que-parl. ἰφθίγμαν, ἰφθιγζό, etc. || Verbal φθιγκτός».

Φθείρω, gdter: Imparf. έφθειρεν: Fut. φθερω:
Aor. έφθειρα: Parf. έφθεραα: Plus-que parf. έφθαραα: Plus-que parf. έφθαραιν. || Parf. passif et moyen έφθαρμαι:
Fut. passif φθαρτάσιμαι (bien rarement φθαρ-θήσομαι): Aor. έφθαραν (bien rarement έφθαρθαν). || Verbal φθαρτέεν.

Au lieu du Parf. passif δι-ίφθαρμαι, je suis ou j'ai tié corrompu; en emploie élégamment le Parf. à forme active δι-έφθορα; Partic. δι-εφθορώς, υΐα, ός.

Φθίνω, dépérir: Imparf. έφθινον: Fut. φθίσομαι, Homère: Aoriste nul dans le seus actif: Parf. έφθικα, Diosc. ou έφθιμαι, Homère: Plus-que-parf. έφθικαν ου έφθιμαι, || Le Fut. φθίσω et l'Aoriste έφθισα s'emploient dans le seus actif faire périr, mais rarement en prose.

Φλάω, ω, froisser: Imparf. έφλων, ας, α, Αristophane. Voyes Θλάω.

Φλίγω, faire brûler: Imparf. έφλεγον: Fut. φλίξω: Aor. έφλεξα (d'où le Partie. άναφλίξας, Plut.). || Parf. passif πίφλεγμαι: Aor. έφλέχθην (d'où άνα-φλεχθήναι, Platon) ou quelquesois έφλέγην (d'où le Participe άνα-φλεγείς). || Verbal φλεκτέον.

Φορίω, ω, porter, être têtu de : Imparf. ἰφόρουν, εις, ει, ουμεν, etc. : Fut. φορήσω? ou
mieux φορίσω: Aor. ἰφόρησα? ou mieux
ἐφορισα, Philostr. : Parf. πεφόρηπα: Plusque-parf. ἐπεφορήπειν. || Parf. passif πεφόρημαι: Fut. φορηθήσομαι: Aor. ἐφορήθην. ||
Verbal φορητένν.

Φράζω, dire, expliquer: tout à fait régulier. Φράσοω ου Φράττω, Φράγνυμι ου Φραγνύω, barrer, fortifier: Imparl. ἔφρασου ου ἔφραττυν, ου ἀφράγνυν ου ἀφράγνυν : Fut. φράξω: Αοτ. ἔφραξα: Parl. πέφραχα: Plus-que-parl. ἐπιφραχιιν. || Parl. passif et moyen πέφραγμα. || Fut. passif φραχθησομαι ου ταrement φραγασομαι: Αοτ. ἐφράχθην ου quel-

quelois ippaint (d'où le Sabjonct, ppass, S. Paul). | Verbal ppassion.

Φρίσσω ου Φρίττω, frissonner: Imparf. Ιφρισσον ου Ιφριττον: Fut. φρίξω: Aer. Ιφριξα: Parf. πάφρικα (souvent employé pour le Présent): Plus-que-parf. ἐπιφρίκειν (il s'emploie pour l'Imparfait).

Φρύγω ου Φρύσου ου Φρύττω, frire: Imparl. έφρυγον ου έφρυσον ου έφρυττον: Put. φρύξω: Αοτ. έφρυξα. || Parl. passif πίφρυγμα: Put. φρυχθήσομα: Ου φρυγήσομα: Αοτ. έφρύχθην ου έφρύγην. || Verbal φρυκτίον.

Φύρω, barboniller: Imparf. έφυρον: Fut. φυρῶ: Aor. έφυρα: Parf. πέφυρχα: Plus-que-parf. ἐπιφύρχειν. || Parf. passif πέφυρμα: Fut. φυρθάσομαι ou mieux φυράσομα: Aor. ἐφυρθην ou mieux ἐφύραν (d'où συνανα-φυρέντις, Lucien). || Verbal φυρτέον.

Φύω, faire natire: Imparf. έφιον: Fut. φύσω:

Aor. έφυσα: point de Parfait. | On emploie très-suuvent le Moyen φύσμαι dans le sens de natire ou pousser: Imparf. έφυσμαν: Fut. φύσμαι: Aor. έφυν, υς, υ, υμεν, υχ, υσαν (d'où le Subjonctif φύω; l'Opt. φύσμα: ; l'Infin. φῦναι; et le Partic. φύς, φύντος, fém. φῦσα, ης): Parf. πέφυχα, je suis né ou je suis naturellement: Plus-queparf. ἐπεφύχειν, j'étais né, etc.

X

Χαίνω ου Χάσκω, s'entr'ouvrir: Imparf. εχαινεν ου έχασκον: Fut. χανοῦμαι (d'où ἐγχανεῖται, Aristophane): Aor. έχανον, trèsusité: Parf. κίχηνα, je suis entr'ouvert, je bâille: Plus-que-parf. ἐκιχήνειν, j'étais entr'ouvert, je bâillais.

Χαίρω, se réjouir : Imparî. έχαιρον : Fut. χαιρήσω, Aristophane, ou χαρήσωμαι, peu usité : Αοτ. έχάρην, ης, η, ημεν, etc. (il se conjugue comme un Aor. passif) : Parf. κιχάρηκα, Aristophane : Plus-queparf. ἐκεχαρήκειν. | Verbal χαιρητέον.

Χαλάω, ω, lacher: Imperf. ίχαλων, ας, α: Fut. χαλάσω: Aor. ίχαλασα. | Parf. passif μιχάλασμαι: Fut. χαλασθήσεμαι: Aor. ίχαλασθην. | Verbal χαλαστίον.

Naoxu, voyez Xaivu.

Xεζω, chier: Imparl. έχεζον: Fut. χέσομαι?

ου χεπόμαι, Aristophane: Aor. έχοσα,

le même : Parl. xixoda, le même : Plusque-parl. imxidus. || Parl. passif dans les composés, xixoqu-u || Verbal xcorios.

Χίω, verser: Impart. έχειν: Fut. χεύσω σω quelquefois χεω (d'ou έπι-χείς, Aristoph.):
Αστ. έχευα ou mieux en prose έχεα: Parf. κέχυκα: Plus-que-parf. έκεχύκειν. || Parf. passif et moyen κεχ''μω. || Fut. passif χυθήσεμαι:
Αστ. έχύθην. || Verbal χυτέιν.

Χναύω, manger en gowmand: Imparf. έχναυον: Fut. χναύσω: Aor. έχναυσα. || Verbal χναυστέον.

Χράτμαι, ώμαι, se servir (la contraction κε fait partout en n et non pas en α : χρώμαι, χρή, χρήται, etc.) : Imparf. έχρώμαν, έχρω, έχρητο, έχρωμαθα, etc. : Futur χρηστένα: Αοτ. έχρησάμαν : Parf. πέχρημαι : Plus-que-parf. έπιχρήμαν. || Verbal χρηστέν. Χράω, Χρώ, rendre un oracle (se conjugue ainsi : χρώ, χράς ου χρής, χρά ου χρή, χρώμαν, etc.) : Fut. χρήσω : Αοτ. έχρησα. || Parf. passif et moyen πέχρημαι (d'où πεχρημάνος θάνατος). || Fut. passif χρησθήσομαι : Αοτ. έχρησθην, Plutarque.

Χράω, dans le sens de prêter. Voyez Κίχρημι. Χρίμπτομαι, faire effort pour cracher: Imparf. έχριμπτομαι, faire effort pour cracher: Imparf. έχριμπτομαν: Fut. χρίμμομαι: Αστ. έχριμμαιμαν, μπτο.: Parf. κάχριμμαν, εμφαι, εμπται: Plus-que-parf. έκκχρίμμαν, εμφο, εμπτο. || Aoriste dans le sens passif, έχριμφθαν. || Verbal χριμπτόον. Ce verbe est usité surtout dans les composés.

Χρή, il faut, verbe impersonnel (Subjonct. χρή; Infin. χρήναι; Partic. χριών; inusité aux autres modes): Imparf. έχρην ου χρήν (sans augment): Fut. χρήσει: Aor. έχρηνοι (usité surtout dans les composés). Le composé, ἀπό-χρη, il suffit, se conjugue exactement sur ce modèle.

Χρήζω, désirer, avoir besoin : Imparf. έχρηζον.
Inusité aux autre temps.

Χρίμπτω, approcher; peu usité en prose: Imparl. έχριμπτον: Fut. χρίμψω: Αοτ. έχριμψα, Hérodote. | Aor. passif έχρίμφθην, Homère.

Κρίω, oindre: Imparf. έχριον: Fut. χρίσω: Aor. έχρισα: Parf. κέχρικα: Plus-que-parf. ἐκαχρικαιν. "Parf. passif et moyen κεχρισμαι, Χέπορhon. "Fut. passif χρισδήστμαι: Αοτ. ἐχρίσθην. "Verbel χριστέν». Νρώζω ου Χρώννεμε ου Χρωννύω, colorer: Imparf. έχρωζον ου έχρώνουν ου έχρώνουν: Fut. χρώσω: Αοτ. έχρωσα. || Parf. passif et moyen κέχρωμαι, Aristote, ou mieux κέχρωμαι (très-usité au Partic. κεχρωσμένος). || Fut. pass. χρωσθήσομαι: Αοτ. έχρώσθαν. || Verbal χρωστίον.

Χώννυμι ου Χωννύω, faire une terrasse: Imparl. έχώννυν ου έχώννυν: Fut. χώσω: Αστ. έχωσα. || Parl. passif et moyen κέχωσμαι. || Fut. passif χωσθήσομαι: Αστ. έχώσθην. || Verbal χωστέον.

Ψ

Vaiρo, effleurer. Imparf. έψαιρον. Les sutres temps sont peu usités.

Ψάλλω, toucher d'un instrument à cordes : Imparf. ἐψαλλον : Fut. ψαλῶ : Aor. ἔψαλα (d'où le Partic. ψπλας, Aristote, Plutarque). [] Parf. passif ἔψαλμαι : Aor. ἐψαλθην ou quelquefois ἐψάλην. [] Verbal ψαλνίον.

Ψαύω, toucher: Imparf. έψαυον: Fut. ψαύσω, ou attiquement ψαύσομαι: Aor. έψαυσα. || Fut. passif ψαυσθήσομαι: Aor. έψαύσθην (d'où ψαυσθείσα, Dioscoride. || Verbal ψαυστέον.

Ψάω, ω, essuyer : Imparl. ίψων, ας, α : Fut. ψάσω : Aor. ίψησα (très-usité).

On dit aussi dans le même sens ψήχω: Imparf. ίψηχεν: Fut. ψήξω, Xénophon: Aor. ίψηξα. || Parf. passif et moyen ίψηγμαι (d'où συν-ιψηγμένα, Dioscoride). || Fut. passif ψηχθήσειμαι: Aor. ίψήχθην (d'où le Partic. κατα-ψηχθείσα, Ricandre). || Verbal ψηχετέον.

Ψέγω, blamer: Imparl. έψεγον: Fut. ψέξω: Aor. έψεξα. | Parl. passif έψεγμαι: Fut. ψεχδήσομαι: Aor. έψέχδην ou rarement έψέγαν. || Verbal ψεκτέον, Suidas.

Ψεύδω, tremper: Imparf. έψευδον: Fut. ψεύσω:
Aor. έψευσα: Parf. έψευσα: Plus-que-parf.

έψεύκειν. | Parl. passif et moyen έψευσμαι. | Fut. passif ψευσθάσειμαι : Aor. έψεύσθην. || | Verbal ψευστέον.

Túzu, voyez Táu, ü.

Ψύχω, rafratchir: Imperf. Ιψυχον: Fut. ψύξω: Αστ. Ιψυξα. || Parf. passif et moyen δψυγμαι, Αthénée. || Fut. passif ψυχοήστμαι ου ψυγασομαι: Αστ. ἰψύχθεσι (d'où ἀν-ιψύχθεσαν. Χέπορhon) ου ἰψύγαν, Aristophene et autres. || Verbal ψυκτών.

Ψώχω, frotter, émietter: Imparf. Ιψωχον. Assex peu usité, se conjugue comme ψήχω.

Ω

'Ωθίω, ω, pousser: Imparl. ωθουν, εις, ει, Platon, ou ἐώθευν, Démosthène: Fut. ωθήσω (d'où ἐξ-ωθήσεμεν, Sophocle) et ώσω, d'où ἀπ-ώσω, Homère): Aor. ώθησα, Suidas, ou ὧσα, S. Grégoire, ou ἐωσα, Plutarque (d'où l'Aoriste moyen δι-εωσάμαν, Démosthène): Parl. ἐωτα, dans toutes les grammaires: Plus-que-parl. ἐώπειν.

Parl. passif et moyen ἐωσμαι (d'où ἀπ-εωσόται, Thucydide).

| Fut. passif ὼσθήσομαι: Aor. ἐώσθην (d'où ἀπ-ωσθίντα, Aristote).
| Verbal ὼστίεν (usité dans les composés, ἀπ-ωστίεν, etc.).

'Ωνίσμαι, σύμαι, acheter: Imparl. ώνούμην ου mieux ἰωνούμην (d'où ἀντ-εωνούντο, Aristote): Fut. ώνήσομαι: Αοτ. ώνησάμην, Lucien, ου ἰωνησάμην, Hérodien: Parl. ἰώνημαι, Lucien: Plus-que-parl. ἐωνήμην. | Le Parl. ἰώνημαι s'emploie aussi dans le sens passif, Lysias: Fut. passif ὼνηθήσομαι: Αοτ. ἰωνήθην, Χέπορλου. | Verbal ὼνητίον, Lucien.

Au lieu de l'Aor. ἀνασάμην, on emploie seuvent ἐπριάμην, Aor. de ΠΡΊΑΜΑΙ, inusité; il fait à l'Impér. πρίασο ου πρίω: Optat. πριαίμην; Subj. πρίωμαι: Infinitif πρίασθαι: Participe πριάμενος, η, ον.

DICTIONNAIRE

FRANÇAIS-GREC.

A

A

A, s. m. lettre voyelle, la première de l'alphabet, δλφα, indécl. (τὸ), ou τὸ A, indécl. Grand A, A μέγα, gén. A μεγάλου. Petit a, α μικρόν, gén. α μικροῦ. Qui ne sait ni A ni B, ἀναλφάδητος, ος, ον, Διιέη.

A, sans accent, 3° pers. du prés. indic. du verbe Avoir. Π a, έχει. (3° p. s. d'έχω, fut. ξω). Celui qui a, δ έχων, όντος (partic. d'έχω). Π y a, άστι (3° p. s. d'ειμί, fut. έσομαι). Voyez Avoir.

A, avec accent, prépos. qui se trouve souvent contractée avec l'article (au pour à le, aux pour à les), et qui se rend ordinairement en grec par le datif. J'obéirai à Dieu plutôt qu'à vous, πείσομαι τῷ Θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν (πείδομαι, fut. πείσομαι), Plat.

A, devant un infinitif français, le plus souvent ne s'exprime pas en grec. Apprendre à chanter, άδιιν μανδάνω, fut. μαδήσομαι, Aristt. Habile à enseigner, διινός διδάσκιν, Xén. Le dictionnaire indiquera les exceptions.

Hanières d'exprimer la préposition A suivant ses différentes significations.

A, marquant le lieu où l'on est, où une chose se fait, iv, dat. : κατά, acc. A Rome, iv Ρώμη. Au marché, iv τῆ ἀγορᾶ : κατὰ τὴν ἀγορᾶν. On emploie aussi divers idiotismes. A la maison, οίκοι. A terre, ἰπὶ γῆς : χαμαί. Mordu au doigt, τὸν δάκτυλον δηχθείς (part. aor. 1 passif de δάκνω, fut. δήξομαι), Anacr.

A, indiquant le lieu οù l'on va, πρός, acc. είς ου régime. Ils m êπί, acc. Aller à Rome, είς Ρώμην πορεύομαι, fut. είπορεύοντο ένν εύτομαι. Tirer à sa fin, πρὸς τὴν τελευτὴν ρίπω, fut. fut. εύτομαι).

ρίψω. Revenir à sa proposition, ἐπὶ τὰν ὑπόδεσιν ἐπαν-έρχομαι, fut. ελεύσομαι, Isocr. On
emploie aussi divers idiotismes. Aller à la
maison, οἴκαδε εἶμι, fut. εἶμι. Tomber à terre,
κατὰ γῆς πίπτω, fut. πεσοῦμαι, Al. Aphrod.

A, indiquant la proximité du lieu, παρά ου πρός, dat. Aux portes de la ville, πρὸς ται; πύλαις, Luc.

Α, marquant le temps, iv, dat.: κατά, αcc. παρά, acc. A midi, iv μεσημερία. A trois heures, τῆ τρίτη ώρα (sous-ent. iv). Α cette époque, iv iκείνω τῷ χρόνω: κατ ἀκείνον τὸν χρόνον. Au moment du danger, παρὰ τοὺς κυθύνους. On emploie aussi divers idiotismes. A cette heure, νῦν: τὰ νῦν: τὸ νῦν έχον, ou τὸ νῦν είναι: ἐν τῷ παρόντι (sous-ent. χρόνω). D'ici à peu de temps, μετ δλίγον. A deux jours de là, μετὰ δύο που ἡμέρας. Il fut trois jours à venir, ἐν τρισίν ἡμέρας ου μετὰ τρεῖς ἡμέρας ου τῆ τρίτη ἡμέρα, ου simplement τριταῖος ἡλθε (ἐρχομαι, ʃκt. ἐλεύσομαι). Ils furent dix ans à l'assièger, ἐπολιόρ-κουν δίκα ἔτη (πολιορκέω, ω, fut. ήσω).

A, signifiam alternative ou succession, κατά, acc.: ἀνά, acc. Un à un, καθ ἔνα. Deux à deux, trois à trois, ἀνὰ δύο, ἀνὰ τρεῖς, et ainsi de suite Suivre pas à pas, κατ' ἔχνος διώκω, fut. διώξομαι Arracher poil à poil, τὰς τρίχας κατὰ μίαν τίλλω, fut. τιλῶ. Tour à tour, ἐκ περιόδου.

A, dans les formules approximatives, i, sans régime. Ils marchèrent environ neuf à dix jours, imprévore invia neu i dixa impépas (nopséquat, fut. sécoual).

Digitized by Google

A, indiquant l'estimation, la valeur, se tourne Basil. On tourne mieux par le verbe. [] Étal presinairement par l'adj. ώνιος, α, ον, avec le d'une personne ou d'une chose abandonnée, π έρημία, ας. Réduire à l'abandon, εἰς μεγάλην ώνιον, ου (τὸ). On peut aussi les tourner par adjectifs de prix. A trois oboles la pièce, τριω- δολιαῖος, α, ον, Δι. Trall.

Basil. On tourne mieux par le verbe. [] Étal d'une personne ou d'une chose abandonnée, π ένημία, ας. Réduire à l'abandon, εἰς μεγάλην ένημίαν καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, αςς. Leisser adjectifs de prix. A trois oboles la pièce, τριω- δολιαῖος, α, ον, Δι. Trall.

A, sign. une qualité, un attribut, se rend ordinairement par un adjectif. Bêtes à cornes, ζῶα χιρατοφόρα, uv (τὰ), Aristt. Junon aux grands youx, ἡ βοῶπις "Ηρα, ας, Ηοπ.

A, exprimant la capacité, l'aptitude. Il est homme à se sacher contre vous, είες τέ έστι δργισθήναί σοι (εἰμί, fut. έσεμαι: δργίζω, fut. ίσω).

A, sign. selon ou d'après, κατά, αcc. : ix, gén. A mon avis, κατ' ἐμπν γνώμην. A l'image de Dien, κατ' εἰκόνα Θιοϋ. A la lettre, κατὰ λίξιν. Juger à la mine, ἐκ τοῦ προσώπου κρίνω, fut. κρινῶ. On emploie aussi divers idiotismes. A la grecque, Ἑλληνικῶς. A ce qu'il paraît, ὡς δοικε (3° p. s. d'δοικα, sans fut.). A vous entendre, ὡς λίγεις (λίγω, fut. λίξω ου ἐρῶ).

A, prép. entre encore dans un grand nombre de locutions. A l'aide de Dieu, σὺν Θεῷ. A bonne intention, ἐπ' ἀγαθῷ. A dessein, ἐκ προαιρέσεως A force de travail, πλείστω πόνω. A peine, μόλις A pied, πεζῆ. A cheval, ἐφ' ἔππου. A voiles déployées, ὅλοις ἰστίοις. A quoi bon? τίνος ἐνεκαπρὸς τίνος ἀν ἀγαθοῦ;

Les autres gallicismes semblables se trouveront dans le dictionnaire aux mots auxquels ils se rapportent.

ABAISSEMENT, s. m. diminution de hauteur, κάθεσις, εως (ή). Abaissement de la voix, ή τῆς φωνῆς ἀνεσις, εως. || Action d'humilier, de rabaisser, ἱλάττωσις, εως (ή): ταπείνωσις, εως (ή). État d'abaissement, ταπεινότης, ητος (ή). Il est dans l'abaissement, ταπεινῶς πράσσει (πράσσω, fut. πράξω).

ABAISSER, v. a. faire descendre, καθ-ίημι, fut. καθ-ήσω, acc. || Humilier, rabaisser, διασσώ ου διαττόω, ω, fut. ώσω, acc. ταπινόω, ω, fut. ωσω, acc. Abaisser l'orgueil de quelqu'un, ρρόνημά τινος κατα-στέλλω, fut. στελώ, El. S'abaisser aux pieds de quelqu'un, τινί προσ-πίπτω, fut. πιστύμαι, Xén. S'abaisser aux prières, iπι την ίκισίαν έρχομαι, fut. διωσσμαι. Cet homme s'abaisse, fait des chores indignes de lui, ἀνάξια ἐαυτοῦ ποιεί (ποιέω, ω, fut. ήσω).

ABANDON, s. m. action d'abandonner, γινώσκω, fut. γνώσομαι. Abandonné des méd καταλειψις, εως (ή), Βibl.: ἰγκατάλειψις, εως (ή), ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπ-εγνωσμένος, η, ον, Ρίμε.

Basil. On towne mieux par le verbe. [] Étai d'une personne ou d'une chose abandonnée, n' ipnµία, ας. Rédaire à l'abandon, εἰς μεγαλαν ipnµίαν καθ-ίστημι, ful. κατα-στήσω, αςc. Laisser à l'abandon, προ-ήσυμαι, ful. προ-ήσω, αςc. : προ-ίμαι, ful. προ-ήσυμαι, αςc. Laisser sa maison à l'abandon, còδεμίαν τοῦ οίκου ἐπιμέλειαν ποιέσμαι, σῦμαι, ful. ἡσομαι, Aller à l'abandon, être à l'abandon, εἰκῆ φέρομαι, ful. ἐνεχθήσομαι. Τουτ est à l'abandon, πάντα Ιρρα (Ιρρω, sans fut. et sans imparf.). [] Douce négligence, dvsσις, εως (ή): ἐραστώνη, ης (ή). Style où règne un aimable abandon, λέξις ἀν-ειμένη, ης (partic. parf. passif d'ἀν-ίημι, ful. ἀν-ήσω). [] Cession de biens. Voyex Αβακροκκαμακτ.

ABANDONNEMENT, s. m. délaissement, ἐρημία, ας (ή). || Déréglement, ἀσωτία, ας (ή): ἀκολασία, ας (ή): ἀκρασία, ας (ή). || Cession, παραχωρησις, sως (ή). Faire abandonnement de sa fortune, τῆς οὐσίας παρα-χωρίω, ῶ, fat. ἡσω: ἀπάντων τῶν ὁντων ἰξ-ἰσταμαι, fut. ἐκ-στήσομαι, Đóm.

ABANDONNER, v. a. délaisser, nava-leixo. fut. λείψω, acc. Abandonner son rang, son poste, την τάξιν λείπω, Dém. Abandonner ses amis, τους φίλους προ-ίεμαι, fut. προ-ήσομαι, Din. Abandonné de ses amis, φίλων έρημος, ος, εν. Pays abandouné, χώρα έρπμος, ου (ή). Abandonner quelqu'un pour un autre, ἀπό τινος πρὸς άλλον άφ-ίσταμαι, fut. άπο-στήσομαι. Abendonner les intérêts de quelqu'un, των τινί συμφορέντων άφ-ίσταμας, Dóm. Abandon nant notre alliance. της ήμετέρας συμμαχίας άπο-στάς (part. aor. 2 d'àpίσταμαι), Isocr. Je n'abandonnerai pas mon opinion, εύκ αν απε-σταέχν ών δι-εναήθην (διαrolopat, cupat, fut. neceat), Isocr. Abandonner les affaires publiques, τὰ πολιτικά πράγματα άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω. Dieu n'abandonne pas les gens de bien, oùx dueleiras bad Good dyδρών άγαθών πράγματα (άμελίω, ώ, fiel. ήσω). Plat. Étre abandonné à soi-même, povoques, cupas, fut. whisopet, Thue. Abandonné à lui-même, καθ' έαυτὸν γενόμενος, η, ον (partic. cor. 2 de γίνομαι, fut. γενώσομαι). || Enfant abandonné, παιδίον εκθετον, ου (τό). Abandonner ses enfants, τους παίδας έκ-τίθημι, fut. Φίσω. | Abandonner ses biens, en faire cession, riis edicias ou tur έντων παρα-χωρέω, ω, f. ήσω. | Abandonner un malade, désespérer de son salut, ron vocouvra desoyrvéan, fut. yvéaquat. Abandonné des médecins,

Απαπροππες, livrer, in-δίδωμι, fut. δώσω, acc
— une ville aux ennemis, πόλιν τοῖς πολεμίοις.

Abandonner la ville au pillage, τὴν πόλιν ἐν-πορδεῖν παρα-δίδωμι, fut. δώσω, ou ἐπι-τρέπω, fut.
τρέψω.

s'Arandonner, v. r. se livrer, έμαυτον έπιδίδωμι, ful. δώσω, avec le dat. — à la douleur, à la
paresse, τῆ λύπη, τῆ ἐρθυμία. S'abandonner à
tous les crimes, πρὸς τὸ ἐσχατον τῆς κακίας
ὑπο-φίρομαι, ful. ὑπ-ενεχθήσομαι. Abandonné à
ses passions, ou simplement abandonné, dostoς,
ος, ον : ἀσωτος, ος, ον : ἀκολαστος, ος, ον. [] Se
confier sans réserve, ἱμαυτὸν ἐπι-τρέπω, ful.
τρέψω, dat. — à la volonté de quelqu'un, τινὸς
γνώμη. — aux circonstances, τοῖς καιροῖς. A cet
égard, je m'abandonne à votre prudence,
tournez, je vous abandonne ce soin, ἐπι-τρέπω σοι
τήνδε τὴν ἐπιμέλειαν. S'abandonner entièrement à
la volonté de Dieu, τῷ Θεῷ πάντα ἐπι-τρέπω.

ABAQUE, s. m. αδαξ, ακος (δ).

ABASOURDIR, ν. α. ἐκ-πλήσσω ου καταπλήσσω, fut. πλήξω, acc.

ABATAGE, s. m. — de bois, ύλοτομία, ας, (ή). Faire un abatage de bois, ύλοτομίω ου δεν-δροτομίω ου δενδροτομίω, ω, fut. ήσω.

ABATARDIR, v. a. δια-φθείρω, fut. φθερῶ, acc. Leur race s'est abâtardie, δι-ίφθαρται αὐτῶν τὸ γένος.

ABATARDISSEMENT, ε. m. διαφθιρά, αξ (ή).

ABATIS, s. m. — d'arbres, δίνδρα καταδεδλημένα, ων (part. parf. passif de καταδάλλω, fut. δαλῶ). — de maisons, ἐρείπια, ων (τὰ). Faire un grand abatis de bêtes fauves, τῶν δηρῶν φόνον πολὺν ἐργαζομαι, fut. ἐργασομαι. || Δu pluriel, menues parties de la volaille ; ἐρνίθων ἀκρωτήρια, ων (τὰ).

ABATTEMENT, s. m. épuisement des forces, ἐρρωστία, ας (ή): ἀσθένεια, ας (ή): ἀδυναμία, ας (ή). || Découragement, ἀδυμία, ας (ή). Tomber ou être dans l'abattement, ἀδυμέω, ῶ, fut. ήσω. Qui est dans l'abattement, ἄδυμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

ABATTRE, v. a. renverser, κατα-δάλλω, fut. δαλῶ, acc. Abattre la tête à quelqu'un, πνὸς κεφωλὴν κόπτω, fut. κύψω: πνὰ ἀπο-κεφαλίζω, fut. ίσω, συ καρπτομέω, ῶ, fut. πίσω. Abattre des fruits, ἀκρόδρυα σείω, fut. σείσω. Abattre une forêt, δλην τέμνω, fut. τεμῶ. || Au figuré, Abattre la puissance du sénat, τὴν τῆς βουλῆς

δύναμιν κατα-λώω, fut. λώσω. Abattre les forces de quelqu'un, τινά παρα-λώω, fut. λώσω, Plat. τινά έξ-ασθενίζω, fut. ίσω, Χόπ. Le poids du chagrin ayant abattu ses forces, τῷ βάρει τῆς λύπης ὑπο-κλασθείσης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως (ὑπο-κλάω, ῷ, fut. κλάσω), Basil.

ΑλΑΤΤΑΕ, abaisser, καθ-ίημι, fut. καθ-ήσω, acc. Abattre les voiles, τὰ ἰστία στέλλω, fut. στιλῶ, ou χαλάω, ῶ, fut. χαλάσω. L'oiseau ayant abattu son vol, ou s'étant abattu sur les buissons, κατα-πτάς ὁ δρνις ἐπὶ τῶν θάμνων (καθ-ίπταμαι, fut. κατα-πτάσομαι). || Abattre le vent, la poussière, τὸν ἀνεμον, τὸν κονιορτὸν παύω, fut. παύσω.

s'Abattre, v. r. tomber, nata-kintu ou supπίπτω, flat. πισούμαι. Son cheval s'abat, ὁ ίππος αύτου κατα-πίπτει. || Cesser, s'apaiser, παύομαι, fut. παύσομαι : λήγω, fut. λήξω : κατα-στέλλομας, ful. σταλήσομαι. Le vent s'est abettu, τὸ χαλεπόν του πνεύματος έληξε (λήγω, feel. λήξω.) [Perdre courage, άθυμίω, ω, fut. ήσω. Se laisser abattre par l'adversité, èv rais συμφοραίς κατα-πίπτω, fut. πισεύμαι. Qui a le courage abettu, τὸ φρόνημα κατα-δεδλημένος, η, ον (pert. parf. passif de κατα-δάλλω, fiet. δαλώ). Visage abattu, πρόσωπον κατα-δεδλημένον, ου (τδ). Abettu de vicillesse, κατα-γεγηρακώς, υία, ός (part. parf. de xara-ynpásses, fut. ynpásopas). Abattu de veilles, ταις άγρυπνίαις έν-τετπριώς. υία, ός (partic. parf. d'ix-τήκομαι, fut. τακήσο. μαι).

ABAT-VENT, s. m. στέγασμα, ατος (τδ).

ABBAYE, s. f. bénéfice ecclésiastique, κοινοδιαρχία, ας (τ), Eccl. || Couvent, κοινόδιον, σω (τδ), Eccl.

ABBE, s. m. chef d'un couvent, κανοδιάρχης, ου (δ), Eccl.: ἀρχιμανδρίτης, ου (δ), G. M. || Clerc ou prêtre, κληρικός, οῦ (δ), Eccl.

ABBESSE, s. f. ἀρχιμανδρῖτις, ιδος (ή), G. M. ABCÉDER, v. n. se towner en abcès, ἀφ-ίσταμαι, fut. ἀπο-στήσομαι, Gal.

ABCÉS, s. m. ἀπόστημα, ατος (τό). Ouvrir un abcès, ἀπόστημα στομόω, ῶ, ful. ώσω, Gal. Faire suppurer un abcès, ἀπόστημα ἀκ-πυόω, ῶ, ful. ώσω, Diosc. Il se forme un abcès, πόσυ ἀπόστασις γίνεται (γίνομαι, ful. γενήσομαι), Ατόε. Malade d'un abcès, ἀποστηματίας, ου (δ), Ατόλ.

ABDICATION, s. f. — du pouvoir, ή κατά την άρχην ἀπόθισις, εως, Diod. Sie. Il result mieux tourner par le verbe.

ABDIQUER, v. a. — une charge, une une-

gistrature, την άρχην άπο-τίθιμαι, fut. δήσομαι, ποντίζω, fut. ίσω, acc. Plut. Villes abimées par Plut. ou xara-ribenat, fut. xara-bisopat, Luc. ου άπ-αγορεύω, fut. άπ-ερω, Aristt, ου άπ-όμνυμαι, fut. εμεύμαι, Herodn. ou άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω, Plut. Ceux qui ont abdiqué le pouvoir, of The άρχῆς παυσάμενοι (παύομαι, sul. παύσομαι).

ABDOMEN. s. m. bas-ventre, ὑπογάστριον, ου (Tà): \$\frac{1}{2} \text{pov, ou (Tò).}

ABDOMINAL, ALE, adj. ὑπογάστριος, ος, ον. ABÉCÉDAIRE, adj. L'ordre abécédaire, i εατά στοιχείον τάξις, εως.

ABECQUER ou ABÉQUER, v. a. ψωμίζω, fut. iow , acc. Aristoph.

ABEILLE, s. f. μέλισσα, ης (ή). Le soin des abeilles, μελισσοτροφία, ας (ή): μελισσουργία, ας (i). Celui ou celle qui a soin des abeilles, malioσοτρόφος, ου (ό, ή): μελισσουργός, οῦ (ό, ή).

ABERRATION, s. f. ἀποπλάνησις, εως (ή). ABÊTIR, v. a. ήλιθιόω ου απ-ηλιθιόω, ω, fut. wow, acc.

AB HOC et AB HAC, adv. avo xai xato.

ABHORRER, v. a. μυσάττομαι, fut. άξομαι, acc. : βδελύσσομαι, fut. ύξομαι, acc. : στυγέω ου άποστυγέω, ω, ful. ήσω, acc. : ἀπο-στρέφομαι, ful. στραφήσομαι, acc. : έγθαίρω ου άπ-εχθαίρω, fut. αρώ, acc. Se faire abhorrer, δι' ἀπεχθείας έρχομαι, fut. ελεύσομαι. — de quelqu'un, τινί. — des dieux et des bemmes, θεοίς τε και άνθρώποις.

ABIME, s. f. gouffre sans fond, dans l'Ecriture sainte, dougas, ou (n). || Ouverture profonde, χάσμα, ατος (τὸ): βάραθρον, ου (τὸ). La terre s'étant ouverte, il se forma un abime, βαγείσης της γης, χάσμα έγένετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Plat. Je vois la terre s'ouvrir en immenses abimes, χάσματα γῆς ὁρῶ δι-πνοιγμένης ἐπὶ μήχιστον ευρυνόμενα, (δράω, ω, fut. όψομαι : δι-ανοίγω, fut. οίξω: εὐρύνω, fut. υνω), Phil. Semblable à un abime, βαραθρώδης, ης, ες, Plut.

Anine, au figuré, βυθός, οῦ (δ). Abime de misère, βυθός κακών, Cyrill. Tomber dans un ablme, είς βυθόν πίπτω, fut. πεσσύμαι, Soph. Sortir de l'ablme, την χεφαλήν των βυθών άνακουφίζω, fut. ίσω, Soph. Le jeu est un abime où s'engloutissent les fortunes, βάραθρόν ίστι των οὐσιων ή πεσσεία. Les secrets de la nature sont des abimes, tournez, sont sans fond, aborca έστι τὰ τῆς φύσεως νοήματα.

ABIMER, v. a.; mger dans un abime, xata-

un tremblement de terre, moleic σεισμά κατ-ενεχθείσαι (κατα-φέρομαι, fut. κατ-ενεχθήσομαι), Grég.

s'Animan, v. r. tomber dans un abime, sis βάραθρον κατα-φέρομαι, fut. κατ-ενεχθήσομαι. [] Le vaisseau abime ou s'abime, i vaus xaraδύεται (κατα-δύομαι, fut. δύσομαι). Le navire s'étant abimé, του πλοίου καταδύντος, Dém. || S'abimer dans les flammes, είς τὸ πῦρ συμπίπτω, fut. πεσούμαι. | S'abimer dans l'étude, ταις μελέταις έχ-τήχομαι, fut. ταχήσομαι. S'abimet dans la débauche, ἀκρασία συγ-κυλινδέςμαι, συμαι, fut. κυλισθήσομαι. Abimé dans la douleur, τῆ λύπη κατα-δεδυκώς, υια, ός (partic. parf. de καταδύομαι, fut. δύσομαι): ἀνία τετρυμένος, η, ον (part. parf. passif de τρύχω). || Ablmé de dettes, κατάχρεως, ως, ων.

ABJECT, TE, adj. ταπεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): ἀγεννής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): φαύλος, η, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): ἄτιμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

ABJECTION, s. f. ταπεινότης, ητος (ή). Abjection des sentiments, ταπεινοφροσύνη, ης (ή). Abjection des mœurs, ἀσχημεσύνη, ης (ή). Tomber dans l'abjection, ἀτιμία περι-πίπτω, fut. necounal.

ABJURATION, s. f. ἀπωμοσία, ας (ή).

ABJURER, v. a. απ-όμνυμαι, fut. εμεύμα:, acc. | Au figuré, ἀπο-δύομαι, fut. δύσομαι, acc.: άπο-τίθεμαι, fut. άπο-θήσομαι, acc. : άπο-τάσσομαι, fut. τάζομαι, dat.

ABLATIF, s. m. n apaiperuch, nc (sousent. πτώσις), G. M.

ABLUTION, δ. f. βαπικομός, εῦ (δ).

ABNEGATION, s. f. tournez par le verbe. Faire abnégation de, ἀπ-αγορεύω, fut. ἀπ-αγορεύσω ου άπ-ερω, acc. : άπο-τάσσομαι, fut. τάξομαι, dat.: ἀπο-τίθεμαι, fut. θτίσομαι, acc.: ἀπο-Súchai, fut. Súcopai, acc.

ABOI, ABOIEMENT, s. m. ύλαγμός, οῦ (δ): ύλαχή, ῆς (ή) : ύλαγμα, ατος (τό). | Au fig. Être aux abois, à l'extrémité, έσχάτως διάκειμαι, fut. κείσομαι.

ABOLIR, v. a. xata-lúw, fut. lúgw, acc.: άν-αιρίω, ω, fut. αιρήσω, acc.: καθ-αιρίω, ω. fut. αιρήσω, acc. Abolir le souvenir d'une chose, μνημην τινός ἀφανίζω, fut. ίσω. Abolir un impot, δασμόν άν-αιρίω, ω, fut. αιρήσω. Abolir Gubiζω, fut. ίσι αcc.: βαραθρόω, ω, fut. ώσω, une loi, νόμον ακυρόω, ω, fut. ώσω, ου άθεacc. Ahimer dans les gouffres de la mer, κατα- τίω, ω, fut. ήσω. Loi abolie δ άκυρος νόμος,

χαιόομαι, ουμα., fut. ωθήσομαι. Coutume qui μαι, ούμαι), avec l'acc. s'est abolie. Φος άπ-ειθισμένον, ου (partic. parf. passif dan-ebilw, fut. (au).

ABOLISSEMENT, s. m. ABOLITION, s. f. action d'abolir, κατάλυσις, εως (ή): καθαίρεσις, ems (ή): ἀναίρεσις, εως (ή). | Amnistie, άμνηoria, as (1).

ABOMINABLE, adj. μιαρός, ά, όν (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος): βδελυρός, ά, όν: βδελυπτός, ή, όν : ἀπότροπος, ος, ον.

ABOMINABLEMENT, adv. μιαρώς.

ABOMINATION, s. f. Objet d'abomination, μύσος, ους (τό): μύσαγμα, ατος (τό): βδέλυγμα ατος (τό). Avoir en abomination, μυσάττομαι, fut. άξομαι, acc. : βδιλύσσομαι, fut. ύξομαι, acc. : στυγίω ου άπο-στυγίω, ω, ful. ήσω, acc. : άποστρέφομαι, fut. στραφήσομαι, αcc.: άπο-τροπιάζομαι, fut. άσομαι, acc. Qui est en abomination, ἀπότροπος, ος, ον.

* ABONDAMMENT, αdv. ἀφθόνως : ἄδην.

ABONDANCE, s. f. ἀφθονία, ας (ή): εὐπερία, ας (ή). En abondance, άφθενως : άδην. Avoir en abondance, εὐπορέω, ω, fut. ήσω, gên.: aδην έχω, fut. έξω, gén. Qui est dans l'abondance de toutes choses, πάντων άφθονία περιβρεόμενος, η, ον (partic. passif de περιβ-ρέω). dans l'abondance, έν ἀφθόνεις διάγω, fut. άξω. Grenier d'abondance, σιτοδόλιον, ου (τό). || Abondance de paroles, πολυλογία, ας (ή). Parler d'abondance, αὐτόθεν ου έξ ἐπιδρομῆς ου έχ του παραχρήμα λέγω, fut. λέξω ου έρω.

ABONDANT, τε, adj. άφθονος, ος, ον (comp. ώτερος, εκρ. ώτατος): συχνός, ή, όν (comp. ότερος. sup. ότατος): δαψιλής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Abondant en quelque chose, ευπορος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος), gén. Orateur abondant en paroles, δήτωρ πολύς ών εν τοις λόγοις (ών, partic. d'είμί, f. έσομαι).

ABONDER, v. n. avoir en quantité, εὐπορίω, ω, fut. now, gén. - en richesses, χρημάτων. | Etre en abondance, άφθόνως έχω, fut. εξω. Les procès abondent dans ce pays, δικών ή πολις γέμει (γέμω, sans fut.). | Au fig. Abonder en son sens, s'obstiner, idicyvoucvio, ü, ful. now.

ABONNEMENT, s. m. i piotestic, euc.à un spectacle, της δίας.

s'ABONNER, v. r. μισθόσμαι, συμαι, fut.

20. I S'abolir, passer de mode ou d'usage, àπ-ap- | abonnés, oi μισθωσάμενοι, ων (part. de μισθός-

ABONNIR, v. a. βελτιόω, w, ful. wow. acc. S'abonnie, βελτίων γίνομαι, fut. γενήσομαι : inτὸ κάλλιον ἐπιδίδωμι, fut. δώσω.

ABORD, s. m. accès d'un lieu, πρόσυδος, ου $(\dot{\eta})$: προσδολή, $\ddot{\eta}_{\varsigma}$ $(\dot{\eta})$. Voyez Abordable. Accès auprès d'une personne, apiacoc, cu (i): evreufic, euc (i). Qui est d'un abord facile, εύπροσοδος, ος, ον : εύπροσικος, ος, ον. D'un abord difficile, δυσπρόσιτος, ος, ev. Faciliter l'abord de quelqu'un, εὐπρόσιτον τινα ποιέω, ω, fut. now. Son seul abord les frappa d'épouvante, έν τῆς προσόδου μόνης τούτους κατ-έπληξε (κατα-πλήσσω, fut. πλήξω), Suid. | Arrivée. άφιξις, εως (ή). A son abord en Sicile, εὐθὺς εἰς Σιχελίαν ἀφ-ιχόμενος (part. aor. αάφ-ιχνέομπι ούμαι, fut. dφ-ίξομαι). | Au premier abord, à la première vue. Voyez d'Abond.

D'ABORD, adv. en premier lieu, πρώτον: τὸ πρώτον. Si la priorité n'est qu'entre deux choses. πρότερον. || D'abord ou tout d'abord, dès le premier moment, aussitôt, εὐθύς: παραγρήμα: αὐτίκα: παραυτίκα. D'abord que... ἐπεὶ τάγιστα, ἐπειδά τάγιστα, indic. ou ἐπειδὰν τάγιστα, subj. D'abord qu'il sera venu, iπειδάν τάχιστα έλθη (έρχομαι, fut. Deúcopai).

ABORDABLE, adj. προσιτός, ή, όν : εὐπρόσιτος, ος, ον. En parlant d'un lieu, προσδατός. ή, όν : ἐπίδρομος, ος, ον : πρόσοδον σε προσδολην έχων, ουσα, ον (partic. d'έχω, fut. έξω). En parlant d'une côte, d'un rivage, εὐπροσόρμιστος, ος , ον.

ABORDAGE, s. m. choc de deux vaisseaux, σύγκρουσις, εως (ή). | Assaul d'un vaisseau, προσδολή, ης (ή). Monter à l'abordage d'un vaisseau, είς ναῦν έν-άλλομαι, fut αλοῦμαι.

ABORDER, v. n. arriver par mer, ou par εσιι, προσ-ορμίζομαι οι καθ-ορμίζομαι, fut ίσομαι : κατ-άγω , ful. άξω : κατ-αίρω , ful. αρῶ, 🛶 dans une ile, eic vñoov, Dém. Empêcher i'a-j border, της γης απ-είργω, fut. είρξω, acc.

Aborder, v. a. - quelqu'un, mpco-épyouxe fut. ελεύσομαι, ου πρόσ-ειμι, fut. ειμι, da!. 🖠 έν-τυγχάνω, fut. τεύξομαι, dat. | Aborder und question, λόγου απτομαι, fut. αψομαι. Aborder les difficultés, τοις γαλεποίς έπιχειρέω, ω, fut. ńow.

s'Abonden, en parl. de deux personnes, ouvώσομαι, acc. — à un spectacle. τὴν θίαν. Les ίρχομαι, fut. ελεύσομαι : συν-αντάω, ῶ, fut. συν-

evricua. | En parl. de deux vaisseaux, outπρούω, fut. προύσω, Polyb.: συμ-πλέπομαι, fut. τομή, πζ (ή). πλαχήσομαι, Luc.

pl. autógoon).

ABORNEMENT, s. m. opolegia, ac (n). ABORNER, v. a. δρίζω, fut. δρίσω, acc.: δροθετέω, ω, ful. ήσω, acc.

ABORTIF, ive, adj. extrumaticaioc, a, ov. ABOUCHEMENT, s. m. έντευξις, εως (ή).

ABOUCHER, v. a. — une personne avec une autre, rivi spos riva trreufir soite, a, ful. nime. S'aboucher avec quelqu'un, Tivi iv-Tuyχόγω, fut. τεύξομαι, ου συμ-δάλλω, fut. δαλώ, you as , ful. Devoquas.

ABOUTIR, v. n. se terminer à, xab-ixus, ful ήξω.: λήγω ου κατα-λήγω, ful. λήξω. — à tissent, xal-nxousty sig ixeiver tor tomor mellai fut. apow, Hérodt. δδοί. Lieu où aboutissent trois chemins, τρίοδος, I Tendre à , συν-τείνω, fut. τενώ, ανες πρός et d'Aristote, τὰ τοῦ Άριστοτέλους, Hiérocl. Facc. Où doit aboutir une bonne administration? Aristt. Faire tout aboutir à, πάντα συν-τείνω είς τι, ήσω. Qui écrit ainsi, ὁ σημειογράφος, ου. Dem. N'aboutir à rien, codiv avore ou avos, fut. oc. ov Phil.

POCT.

ABOUTISSEMENT, s. m. — d'un abcès, έκπύησις, εως (ή).

ABOYER, v. n. blantie, e, fut. now. quelqu'un, πινός καθ-υλακτίω, ω, fut. ήσω, Plut.

ABOYEUR, s. m. qui aboie, au propre, bla-**ΣΤΙΧΙός**, ή, όν. | **Δu fig. bavard**, χράχτης, ου (δ). ABREGE, s. m. ἐπιτομή, ῆς (ή). Faire l'abrégé de... ἐπι-τέμνομαι, fut. τεμούμαι, acc. Ap- tre le froid, πρὸς τὸ χρύος. On tourne mieux, τὸ pelant Rome un abrégé des merveilles du monde, πρύος τινὶ ἀμώνω, fut. υνῶ. S'abriter contre le λέγων την Ρωμαίων πολιν έπιτομήν της οἰκουμένης froid, το κρύος ἀμύνομαι, fut. υνοϋμαι. Bien (λέγω, fut. λέξω ou ipu), Athén. || En abrégé, abrité, εὐσειπής, ής, ές, Τλέορhr. Abrité de touσυντόμως.

ABREGEMENT, s. m. intophi, is (i): out-

ABREGER, v. a. im-tiuve, fut. tene, acc. : ARORIGENE, s. m. δ αὐτόχθων, σνος (dai, έπι-τέμνομαι, ful. τεμούμαι, αcc. : συν-τέμνω, fut. τεμώ, acc. Abrége, sois succinct, σύν-τεμν: (impér. de συν-τέμνω), Mnésim. Pour abréger, συν-τεμόντι ου συν-ελόντι είπειν (συν-αιρέω, ω, fut. αιρήσω: είπειν, infin. aor. 2. de λέγω, fut. έρω). Chemin qui abrège, όδὸς σύντομος, ου (ή), Χέπ.

> ABRRUVER, v. a. moriζω, fut. iow, acc. : άρδω, fut. άρσω, acc. : άρδεύω, fut. εύσω, acc. || Δu fig. Abreuver d'amertumes, άλγηδόνων έμπίπλημι, ful. πλήσω, acc.

s'Abreuver, v. r. iu-mive, fut. michat. - de ου συν-έρχομαι, fut. ελεύσομαι, ου είς λόγους έρ- sang, του αίματος. | Au fig. S'abreuver de larmes, en verser beaucoup, δακρυβροίω, ω, fut. ήσω.

ABREUVOIR, s. m. ποτιστήριον, ω (τὸ). quelque chose, είς τι. Plusieurs chemins y abou- ποτίστρα, ας (ή). Mener à l'abreuvoir, άρδω.

ABRÉVIATEUR, s. m. δ ἐπιτεμνόμενος, ου su (ή). Aboutir en pointe, εἰς δξὺ λήγω fut. λήξω. (part. aor. 2 moy. đ ἐπι-τίμνω). — des ouvrages

ABRÉVIATION, s. f. to σύντομον σημείον, ου. πρός τί τέλος δει συντείνειν την αρίστην πελιτείαν; Ecrire par abreviation, σημειογραφέω, ω, fut.

ABRI, s. m. σκέπη, ης (ή), Phil.: σκέπασμα, άνύσω, Dém. Qui n'aboutit à rien, ἀνήνυτος, ατος (τὸ), Aristt. Abri contre le froid et la cha-Ισης, πρός χειμώνας καὶ καύματα άλεξητήριον, ου Aboutia, venir à suppuration, in muiones ou (τδ), Plat. Qui est à l'abri, επισκεπής, ής, ές. ἐκπυίω, ω, fut. πυήσω. Faire aboutir, ἐκπυόω, Aristt. Sans abri, ἀσματής, ής, ές : ἀσκέπαστος, - fut. ώσω, acc. Abcès près d'aboutir, τὸ ος ον. A l'abri du vent, ἀπήνεμος, ος, ον. Abrì άπτύημα, ατος. Remèdes pour faire aboutir, pour les vaisseaux, δρμος, ου (δ). | Δει fig. Étre à τὰ ἀναστομωτικά, ων (sous-ent. φάρμακα), Hip-l'abri de... ἀσφαλως έχω, fut. Εξω, πρός... acc. Je suis à l'abri des événements, iv dopalet sint ABOUTISSANTS, s. m. pl. μεδόρια, ων (τὰ). Γτω μὴ παθείν (εἰμί, fut. ἔσεμαι : πάσχω, fut. πείσεμαι). Être à l'abri des revers de la fortune, έξω γίνομαι των δυστυχημάτων (fut. γενήσομαι). Mettre à l'abri, in άσφαλει τίθημι, fut. θήσω, près quelqu'un, πνά. || Au fig. Aboyer contre acc. Mettre quelqu'un à l'abri de l'insulte, εξω τπς ύδρεώς τινα ποιέω, ω, fut. ήσω: την ύδριν τινὶ ἀμύνω, fut. υνώ.

> ABRICOT, s. m. to appended utilor, ou. ABRICOTIER, s. m. i dopewant unhia, ac. ABRITER, v. a. συπάζω, fut. άσω. - contes parts, misionimic, ic, ic, Den, Hal

xalaipeois, eus (i).

ABROGER, v. a. ampow-w, fut. wow, acc. : κατα-λύω, fut. λύσω, acc. : άθετέω, ω, fut. ήσω, acc. : av-aipie ou xab-aipie, e, ful. aipioe, acc. Abroger par un vote contraire, ἀπο-χειφοτονέω, ω, ful ήσω, acc. : ἀπο-ψηφίζομαι, ful. ίσομαι, acc.

ABRUTIR, v. a. άγριώω ου άπ-αγριώω, ω, ful. wow, acc.

ABRUTISSEMENT, s. m. ἀπαγρίωσις, εως (ή). ABSENCE, ε. f. ή ἀπουσία, ας. En votre absence, σου άπ-όντος (partic. d'an-tipe, fut. anέσομαι). Absence hors du pays, ἀποδημία, ας, (1). Il a fait trois mois d'absence, meis unwes anεδήμησεν (ἀπο-δημίω, ω, fut. ήσω). Absence d'un an, απενιαύτησις, εως (ή). Faire une absence d'un an, ἀπ-ενιαυτέω, ω, fut. ήσω: άπ-ενιαυτίζω, fut. ίσω. Faire une absence de trois ans, τριετείς ἀπενιαυτήσεις δια-τελέω, ω, fut. Tiliow, Plat. Adoucir les peines de l'absence, tournez, charmer la solitude, The ipnpiar xnlio, w, fut. ήσω. | Absence d'esprit, παράνοια, ας (ή). Π a des absences, έστιν ότε παρα-φρονεί ου παρα-κόπτει (παρα-φρινέω, ω, ful. ήσω: παρακόπτω, fut. κόψω).

ABSENT, τε, adj. ἀπών, εῦσα, όν (part. pr. dan-ειμι). Être absent, an-ειμι, fut. έσομαι. Il y a quatre mois que je suis absent, τίσσαρας τίδη μπνας απ-ειμι. Être absent une année entière, άπ-ενιαυτίζω, fut. ίσω. — un jour entier, άφημερεύω, fut. εύσω. - toute la nuit, απο-νυκτερεύω, fut. εύσω. Être absent de son pays, απο-δημίω, ω, fut. ήσω. Qui est absent de son ρεγε, απόδημος, ος, ον.

s'ABSENTER, v. r. aπ-ειμι, fut. έσομαι. d'un lieu, τόπου.

ABSINTHE, s. f. autivocov, ou (+o). Vin d'absinthe, ὁ ἀψινθίτης εἶνος, ευ.

ABSOLU, ux, adj. entier, complet, parfait, τ έλειος, ος, ον: συντελής, ής, ές. || Souverain qui commande absolument, αὐτοκρατορικός, ή, όν: δισποτικός, ή, όν. Maître absolu, αὐτοκράτωρ, cpos(δ): δεσπότης, ου(δ): μόναρχος, ου(δ). Μοnarchie absolue, μοναρχία, ας (i). Autorité absolue, ή ἀνυπεύθυνος ἀρχή, ῆς. Être maître absolu, δισποτίω, ω, fut. ήσω, gén. : δισποζω, fut. όσω, yen.: μοναρχίω, ω, fut. ήσω, gen. Avoir sur ses alliés une autorité absolue, των συμμάχων δεσπόζω, fut, όσω, Dém. D'un ton absolu, δεσπο- χράτεια, ας (ή). || Privation volontaire de cer-

ABROGATION, s. f. ἀχώρωσις, εως (ή): κα- | τιχώς. | Sans rapport, non relatif, δρετες, ες, ralmong, suc (ή): αθέτησις, εως (ή): αναίρεσις ομ | ev. Ce mot est pris dens un sens relatif et non absolu, to prima two spot to degople was dote, and ούκ άφετον, Grég.

> ABSOLUMENT, adv. entièrement, relains. Souverainement, δισποτικώς. || Absolument parlant, mpiec : worte mpiec eineir (inf. aor. 2 de λίγω, fut. ἰρῶ).

> ABSOLUTION, s. f. anolume, eug (i) . dosσις, εως (ή). Donner l'absolution des péchés. τάς άμαρτίας άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω.- à quelqu'un, TIVÍ.

> ABSOLUTOIRE, adj. ἀπολύσιμος, ος, εν. Sentence absolutoire, ή άφιείσα σει σώζουσα ψήφος, ου (partic. prés. d'àp-inμι, fut. àp-nou, ou de σώζω, ful. σώσω).

> ABSORBANT, ARTE, adj. έφελωστικός, ή, όν. ABSORBER, v. a. s'imbiber de, Superives, fut. πίσμαι, acc. Théophr. | Attirer à soi ou en soi, io-ilxopai, fut. ilkopai, acc. | Dépenser, consumer, avaliano ou xat-avaliano, fut. avaλώσω, acc. || Occuper toute l'attention de quelqu'un, κατ-έχω, fut. καθ-έξω, acc. Le soin de l'État l'absorbe tout entier, τοῖς δημοσίοις πράγμασιν δλος κατ-έχεται. Être absorbé tout entier dans une occupation, όλος είμι περί το πράγμα (fut. icouat).

> ABSORPTION, s. f. καπάποσις, εως (ή). ABSOUDRE, ν. α. ἀπο-λύω, fut. λύσω, αcc. : άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω, acc. — de l'accusation, του έγκληματος, Dêm. Il fut absous par sentence des juges, ψήφω των δικαστών άφ-είθη, Gaz. Absoudre quelqu'un d'un crime capital, θάνατόν τινος ἀπο-ψηφίζομαι, fut. ίσομαι, Antiph. Je ne vous prierai pas de m'absoudre, cò der,σεμαι ύμων απο-ψηφίζεσθαί μου (δέτμαι, fut. δεήσομαι), Plat.

ABSOUTE, ε. f. ή των άμαρτιων άφεσις, εως. ABSTEME, adj. actvoc, oc, ov, Xén.

s'ABSTENIR, v. r. απ-ίχομαι, fut, co-ίξομαι, oén. - de tous les plaisirs, πασών ήδονών. - de faire quelque chose, του ποιείν οιι ώστε μή ποιείν, ομ μή ποιείν τι. Ne pas s'abstenir de faire quelque chose, ούκ ἀπ-ίχομαι τὸ μὰ ούχὶ ποιῆσαί τι. Je ne pus m'abstenir d'entrer, ούκ άπ-εσγόμην τὸ μή ούχ είσ-ελθείν (είσ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι).

ABSTERGER, v. a. σμήχω, fut. σμήξω, acc. ABSTERSIF, IVE, adj. σμηχτικός, η, όν. ABSTINENCE, s. f. vertu de s'abstenir, iqJour d'abstinence, ή ἀπόκρεως ήμέρα, ας. Faire des abus, τοσούτον οθένει το κακόηθες (σθένω, sans abstinence de... ἀπ-έχομαι, fut. ἀφ-ίξομαι, gén. || [fut. : κακόηθες, neutre de κακοήθες). Diète sévère, n oxàmpà diaura, nc. Ordonner l'abstinence à un malade, τὸν νοσούντα σκληρώς διαιτάω, ω, fut. διαιτήσω.

ABSTINENT, TE, adj. έγκρατής, ής, ές. ABSTRACTION, s. f. apaipeous, two (i), Aristt. Par abstraction, if apaipious, Aristt.

ABSTRACTIVEMENT, adv. iξ ἀφαιρίσιως, Aristt. apaipsuatixos, Néol.

ABSTRAIRE, v. a. άφ-αιρίομαι, ουμαι, fut. αιρήσομαι, αςс.

Neol. Les choses abstraites, τὰ έξ ἀφαιρέσεως σε χριτήν ἐπι-καλέομαι, συμαι, ful. καλέσομαι. iv apaipion, Aristi. || Sciences abstraites, abstruses, αὶ ἀπόκρυφοι ἐπιστῆμαι, ῶν || Étre abs- γράομαι ου παρα-γράομαι ου κατα-γράομαι, trait, distrait, allopperio, a, fut. riow.

ABSTRUS, USE, adj. aπάχρυφος, ος, ον.

ABSURDE, adj. άτοπος, ος, ον (comp. ώτερος, πιρ. ώτατες): άλογος, ος, ον (comp. ώτιρος, sup. ώτατος). N'est-il pas absurde de...? πως κύκ άλογόν έστι; Dėm. Il faut être bien absurde, pour penser... πάντων άλογώτατον πεπόνθασιν, όσοι νομίζουσι (πάσχω, parf. nénovba : vouilo, ful. ico), Isocr.

ABSURDEMENT, adv. ἀτόπως: ἀλόγως.

ABSURDITE, s. f. caractère de ce qui est absurde, ἀτοπία, ας (ή). || Chose absurde, ἄτοπον ου άλογόν τι (neutre d'áτοπος ου d'áλογος, ος, ον). Ce serait le comble de l'absurdité de... άλογώτατον πάντων αν είη (είμί, fut. locμαι), avec l'inf. Dire des absurdités, mapa-lingie, a, fut. now.

ABUS, s. m. mauvais emploi d'une chose. άπόχρησις, εως (ή): παράχρησις, εως (ή). L'abus des richesses, τὸ τοῖς χρήμασιν ἀπο-χρησθαι ομ παρα-χρησθαι (infinit. de παρα-χράμμαι et d'àπο-γράφμαι, ωμαι). Abus de confiance, άπιστία, ας (ή). Abus de la force, βία, ας (ή). Abus de pouvoir, ύδρις, εως (ή). || Abus de mots, κατάγρησις, εως (ή). Employer un mot par abus, καταχρηστικώς ρήμα τι έκ-φέρω, fut. έξ-cίσω.

ABUS, désordre, mal, xaxóv, ou (tò). Le plus souvent on n'exprime pas ce mot, et l'on se sert d'un adjectif ou d'un participe neutre. Le plus grand abus c'est que, πάντων δέ χείριστον, δπ... Il y a surtout deux abus très-nuisibles, δύο έστὶ τὰ βλαδιρώτατα, Dém. Il a remédié à tous ces abus, ταῦτα πάντα δι-ώρ- χρηστικός, ή, έν. || Au fig. qui n'est pas bien, θωσε (δι-ορθόω, ω, fut. ώσω), Isocr. Reformer | τύχ όρθός, ή, όν. ! Injuste, άδικος, ος, ον (comp. les abus dans le gouvernement, τὰ τῆς πολεως ώτερος, καρ. ώτατος).

tains aliments, aquoria, aç (i), avec le gen. inav-optio, v, fut. vou, Isocr. Telle est la force

Abus, erreur, άμάρτημα, ατος (τό). C'est un abus que de croire, tournez, il n'est personne qui en son bon sens croie, ούχ έστιν, έστις φροver oleral (opovie, e, fut. now: clopal, fut cinσομαι). || Peine perdue, ματαιοπονία, ας (ή). Ce scrait un abus, μάταιος αν είη πόνος (εἰμί, fut. looμαι). || Tromperie, ἀπάτη, ης (ή). Ce n'est qu'abus et tromperie, δολος έστι πάντως καλ άπάτη. || Jugement rendu sans compétence, à περί των μή καθ-ηκόντων κρίσις, εως (καθ-ήκω. ABSTRAIT, AITE, adj. άφαιρεματικός, ή, όν, fat. ήξω). Appeler comme d'abus, τὸν καθ ήκοντα

ABUSER, v. n. faire mauvais usage, ansωμαι, fut. χρήσυμαι, dat. — d'une confidence pour accuser quelqu'un, τῷ πεπιστευμένο εἰς σκ πρός τινος διαδολήν. Si nous en abusons, έκν μπ δικαίως τούτω χρώμεθα (subj. de χράομα., ώμαι). Usez, mais n'abusez pas, χρώ, μη άποχρώ. | Abuser de son autorité sur quelqu'un, τη έξωσία κατά τινος κατακόρως χράομαι, ώμαι, Phil.: τινός κατα-κυριεύω, fut. εύσω, Bibl. Abuser d'une semme, γυναϊκα δια-φθείρω, fut. φθερώ, *Lys*.

ABUSER, v. a. tromper, dnatáw ou il-anatáw, ώ, ful. ήσω, acc. : σφάλλω, ful. σφαλώ, acc. : παραπρούω, ful. προύσω, acc.: φεναπίζω, ful. ίσω, acc. Abuser par de belles paroles, δελίως λόγως βουκολίω, ω, fut. ήσω, ου παρ-άγω, fut. άξω, acc. Abuser par des prestiges, κατα-γεητεύω, fut. εύσω, acc. Facile à abuser, εὐεξαπάτητος, ος, ov. Se laisser abuser, ἀπατάτμαι, ωμαι, fut. ηθήσομαι : σφαλλομαι, ful. σφαλήσομαι: παρα-προύςμαι, fut. προυσθήσομαι: βουπολέομαι, ούμαι, fut ηθήσομαι. - par quelqu'un, ὑπό τινος. | S'abuser, se tromper, γνώμη σφάλλομαι, ou simplement σφάλλομαι, ful. σφαλήσομαι : άμαρτάνω, ful. άμαρrnsouat. Vous vous abusez tellement que... τοσούτον του άληθούς ήμαρτηκας, ώστε... Β'abuser dans ses espérances, της ελπίδος σφάλλομαι, fut. σφαλήσομαι. Si je ne m'abuse, à ce qu'il me semble, quoi donsiv : ès quoi donsi (δοχέω, ω, fut. δοξω).

ABUSIF, we, adj. employé par abus, xata-

στικώς. Mal, à tort, ούκ δρθώς. || Injustement, à dixec.

ACABIT, s. m. φύσις, εως (ή). D'un bon acabit, εὐφυής, ής, ές. Du même acabit, έμοouris, his, is.

ACADÉMICIEN, s. m. philosophe de la zecte académique, axabruaixóc, ou (6). Membre d'une académie. έχ τῆς ἀχαδημίας (8018ent. Ev. brece, partic. d'eini).

ACADÉMIE, s. f. société savante, axadquia, α; (ή). || Académie d'armes, παλαίστρα, ας (ή). Académie de jeu, κυθευτήριον, ου (τὸ).

ACADÉMIQUE, adj. qui est de la secte académique, axadruzixós, n, ov. || Qui est du style ou du genre académique, ἐπιδιικτικός, ή, όν. Style academique, ή ἐπιδεικτική λέξις, εως. Discours académique, & imbauxtixos λόγος, ου.

ACADEMIQUEMENT, adv. ἐπιδειχτικώς. ACADÉMISTE, s. m. παλαιστρίτης, ου (δ). ACANTHE, s. f. plante, axavbo;, ou (vi).

ACARIATRE, adj. δύσκελος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): δυσχερής, ής, ές (comp. έστερος, sup. ίστατος): χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): κακοήθης, ης, ες (comp. έστερος, sup. έστατος): πικρός, ά, όν (comp. ότερος, εφ. ότατος).

ACCABLANT, TE, adj. δυσαχθής, ής, ές: έπαχθής, ής, ές : δυσφόρητος, ος, ον : δυσδάστακτος, ος, ev : βαρύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος) : χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

ACCABLEMENT, s. m. état du corps abattu par la maladie, ασθένεια, ας (ή): άδυναμία, ας (ή). Être dans l'accablement, ἀσθενέω, ω, ful. ήσω : άδυναμίω, ω, ful. ήσω. | État de l'esprit abattu par la douleur, άθυμία, ας (ή). Étre ou tomber dans l'accablement, άθυμίω, ö, fut. ήσω. Tous les esprits sont dans l'accablement, πάντες τον νουν είσι κατα-δεδλημένοι (κατα-δάλλω, fut. δαλώ) ου κατα-πεπληγμένοι (κατα-πλήσσω, fut. πλήξω). || Accablement d'affaires, πραγμάτων δχλος, ου (δ). Dans l'accablement d'affaires où je suis, ἐμοῦ πράγμασιν οῦτω περι-σπωμένου (περι-σπάω, ω, ful. σπάσω).

ACCABLER, v. a. faire succomber par trop de charge, κατα-δαρύνω ου κατα-δαρίω, ώ, ful. ήσω, acc. — d'un fardeau, τῷ φορτίφ. | Accabler de coups, πληγαίς συν-τρίδω, fut. τρίψω, acc. Accabler d'injures, xar-overdiçu, fut. iou, acc. Accabler de mauvais traitements, xat-ubpico, fut. ίσω, acc. Accabler par l'excès du travail, κατα-

ABUSIVEMENT, adv. par abus, xxxxyen-| xoviw, w, fut. now, acc. Rire secable sous le poids du travail, πόνοις ἀπο-κάμνω, fut. καμεύμαι. Elre accablé d'affaires, μυρίοις πράγμασι περι. σπάτμαι, ωμαι, fut. σπασθήσομαι. Être accable de chagrin, τη λύπη κατα-δύομαι, fut. δύσομαι. Etre accablé de mille douleurs, πιριωδυνίαις πιέζομαι, fut. πισθήσομαι. Être accablé de sommeil, υπνφ κατα-φέρομαι, fut. κατ-ενεχθήσομαι. Accablé de dettes, κατάχρεως, ως, ων. || Accabler d'honneurs, de louanges, μυρίαις τιμαίς, μυρίας έγαθμίοις άπο-σεμνύνω, fut. υνώ, acc. Accables de biensaits, μεγάλα ου τὰ μέγιστα εὐ-εργετέψα ū, fut. now, acc.

> ACCAPAREMENT, s. m. μονοπωλία, ας (ή). ACCAPARER, v. a. συνωνίσμαι, σύμαι, fut. ωνήσιμαι, acc. Hérodn.: μονιπωλίω, ω, fut. ήσω, acc. Strab. Accaparer les denrées, μονοπωλίαν τῶν ἀνίων χατα-σχευάζω, fut. άσω, Aristt. || Am fig. Accaparer les suffrages, τας ψήφους συ-σχευάζω, fut. άσω.

ACCAPAREUR, s. m. tournez par le verbe. ACCEDER, v. n. προσ-τίθεμαι, fut. θήσομαι, dat. Plut. : our-airie ou ourzat-airie, e, ful. aivigo, dat. Xén.

ACCELERATION, s. f. — du mouvement, ή της κινήσεως επίτασις, εως. — des affaires, tournez par le verbe.

ACCELERER, υ. α. ἐπι-ταχύνω, fut. υνῶ, acc. : ἐπείγω ου κατ-επείγω, fut. ἐπείξω, acc. : έπι-σπεύδω, fut. σπεύσω, acc. Accélérer le mouvement, the xienous intereises, fut. term.

ACCENT, s. m. inflexion de la voix, φθόγγος, ου (δ). Avoir un accent étranger, ξενικόν τι φθέγγομαι, fut. φθίγξομαι. Le plus souvent on tourne par voix, φωνή, ῆς (ή). Aux accents de sa voix, πρὸς την αὐτοῦ φωνήν. || Parler avec accent, avec force, έν-τείνω, fut. τενώ : δια-τείνομαι, fut. τενούμαι. || Accent grammatical, τόνος, ου (δ): προσφδία, ας (ή). Mettre l'accent sur une syllabe, συλλαθήν τονόω, ω, ful. ώσω.

ACCENTUATION, ε. f. ή προσωδία, ας. Les règles de l'accentuation, of προσωδιακοί κανόνες, ων, Gramm.

ACCENTUER, v. a. marquer l'accent, to vów, w, fut. wow, acc. || Enoncer fortement, iv-TRÍVO, fut. TEVO, acc.

ACCEPTABLE, adj. δεκτός, ή, όν : ἀπόδεκτος, ος, ον: εὐπρόσδεκτος, ος, ον. Qui n'est pas acceptable, άναπόδεκτος, ος, ον.

ACCEPTATION, s. f. ancdoyn, no (n). Pro-

sio-qipa, fut. eio-ciom.

ACCEPTER, v. a. δέχομαι ou ἀπο-δέχομαι ουπροσ-δέχομαι ου άνα-δίχομαι, fut. δίξομαι, acc. Qui est accepté, δεχθείς ou απο-δεχθείς ou προσδεγθείς ου άνα-δεχθείς, είσα, έν. Accepter la paix, την ειρήνην όμολογέω, ω, fut. ήσω. Accepter des conditions, δμολογίαις συν-πίθεμαι, ful. 0%gouat.

ACCEPTION, s. f. sens, signification, onpaσία, $a_{\zeta}(\dot{\eta})$: έρμηνεία, $a_{\zeta}(\dot{\eta})$: νοῦς, οῦ (ὁ). Avoir telle ou telle acception, τοῦτο ή ἐκεῖνο σημαίνω, fut. ανώ. Avoir une acception différente, άλλο τι σημαίνω. Avoir la même acception, ταὐτὸ σημαίνω. Mots qui ont la même acception, λέξεις συνώνυμοι, ων (αί). Ces mots sont employés dans la même acception, συνωνυμεί ταῦτα (συνωνυμέω, ω, fut. ήσω). Qui a deux acceptions, διπλοσήμαντος, ος, ον, Aristt.

Acception de personnes, προσωποληψία, ας (ή), Bibl. Faire acception des personnes, Φροσωποληπτίω, ω, fut. ήσω, Bibl. : τὰ πρόσωπα λαμδάνω, fut. λήψομαι, Bibl. Sans acception de personnes, ἀπροσωπολήπτως, Bibl.

ACCES, s. m. facilité d'approcher, πρόσοδος, ου (ή). Donner accès à quelqu'un, πρόσεδόν τενε δίδωμι, fut. δώσω. - dans un lieu, είς ou πρός τόπον. - auprès de quelqu'un, πρός τινα. D'un acces facile, εὐπρόσοδος, ος, ον: εὐπρόσιτος, ος, ον. D'un accès difficile, δυσπρόσοδος, ος, ον: δυσπρόσιτος, ος, ον. Avoir accès auprès de quelqu'un, τινί πλησιάζω, fut. άσω.

Accès d'une maladie, καταδολή, ῆς (ή), Dém.: siσδολή, ῆς (ή), Gal. Accès avec redoublement. παροξυσμός, οῦ (δ), Gal. Avoir un accès de fièvre, πυρετώ άλίσχημαι, fut. άλώσομας, Luc. Il n'a eu qu'un accès, άπαξ κατ-ελήφθη (κατα-λαμδάνω, fut. κατα-λήψομαι). || Accès de folie, ὁ τῆς μανίας παρεξυσμός, οῦ. Avoir un accès de folie, τοῦ φρονείν έξ-ίσταμαι, fut. έν-στήσομαι. | Accès de colère, δργή, τζ (ή). Dans un accès de colère, δι έργης. Avoir un accès de colère, οργίζομαι ου παρ-οργίζομαι, συι. ισθήσομαι: παρ-οξύνομαι, συι. υνθήσομαι. | Par accès, par intervalles, èx διαλείψεως. Il a des accès de libéralité, forte δτε μεγαλοπρεπής φαίνεται (φαίνομαι, fut. φανήσομαι).

ACCESSIBLE, adj. προσιτός, ή, όν. Très-accessible, εὐπρόσιτος, ος, ον: εὑπρόσεδος, ος, εν. Peu accessible, δυσπρόσοδος, ος, ον.

poser une loi à l'acceptation du peuple, νόμον | εως (ή): συγκαταίνεσις, εως (ή). | Accroissement. addition, $\pi postium$, $\pi s(i)$: $i\pi \epsilon \delta \lambda i$, $\tilde{\pi} s(i)$.

> ACCESSOIRE, adj. πάρεργος, ος, ον. [Subst. πάρεργον, ου (τό), Aristt.: προσθήκη, ης (ή), Dém. Etre regardé comme un accessoire, iv προσθήκης μέρει είμί, fut. tooμαι, Dém. Regarder comme un accessoire, έν παρέργου μέρει σε εν παρέργο τίθεμαι, ∫υι. θήσομαι, ου ποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, acc. Les autres choses ne sont que des accessoires, τὰ δὶ ἄλλα προσθήκαι, Aristl.

ACCESSOIREMENT, adv. ix mapipyou: iv παρέργω: παρέργως.

ACCIDENT, s. m. cas fortuit, συμφορά, αζ (ή). Les accidents qui sont arrivés, τὰ συμ-δάντα. qui arriveront, τὰ μελλοντα συμ-δαίνειν (συμ-δαίνω, fut. δήσομαι). Il lui est arrivé un accident facheux, δεινόν τι αὐτῷ συν-έδη. S'il lui arrivait quelque accident, s'il mourait, εί τι πάθει (πάσχω, fut. πείσομαι). Par accident, ix τύχης. [Les accidents, en termes de philosophie, τὰ συμδεδηχότα, ων.

ACCIDENTEL, ELLE, adj. qui arrive par hasard, τυχπρός, ά, όν. || En termes de philos. συμ-Geθηχώς, υζα, ός.

ACCIDENTELLEMENT, adv. par hasard, έχ τύχης. || En termes de philos. συμδεδηκότως.

ACCLAMATION, s. f. impownous, sus (i): έπιφώνημα, ατος (τό): εύφημία, ας (ή). Pousser des acclamations, έπι-φωνέω, ω, fut. ήσω: έπο boάω, ω, fut. bonσομαι : ἐπ-ευφημέω, ω, fut. ήσω, Hom. Recevoir avec de grandes acclamations, μετά μεγάλης εύφημίας ύπε-δέχομαι, σει δέξομαι. acc. Hérodn.

ACCLIMATER, v. a. cixetów, w, fut. wow. acc. — dans un pays, χώρα τινί. S'acclimater sous un ciel humide et froid, ύγρφ καὶ χειμερίω αίρι έν-εθίζομαι, fut. εθισθήσομαι, Héroda.

ACCOINTANCE, s. f. xorvavía, ac (i), Plat. -avec quelqu'un, πρός τινα. Avoir des accointances, τινί καινωνίω, ω, fut. ήσω, Plat.

ACCOLADE, s. f. περιδολή, ñς (ή), Plut Donner l'accolade, περι-βάλλω, fut. εαλώ, Plut. – à quelqu'un, τινά.

ACCOLER, v. a. embrasser, πιρι-δάλλω, ful. baλω, acc. | Joindre, assembler, συν-άπτω, ful άψω, acc.: προσ-άπτω, fut. άψω, acc.

ACCOMMODABLE, adj. súdiállauroc, oc, cv. ACCOMMODAGE, s. m. — des viandes, fi τών κρεών άρτυσις, εως. | Accommodage des ACCESSION, s. f. consentement, συναίνεσες, cheveux, ή της κόμης διακόσμησες, εως.

`}_

ACCOMMODANT, ΑΝΤΕ, ασή. εὐσύμδελος, ος, ον: εὐσυνάλλακτος, ος, ον: εὐσίμος, ος, ον: εὐκολος, ος, ον (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος): ἐπιεικές, κς, ές (comp. έστερος, ευρ. έστατος).

ACCOMMODEMENT, s. m. ajustement, διακόσμησις, εως (ή). || Tempérament, moyen terme, μέτρον, ω (ό). || Conciliation, συναλλαγή, ῆς (ή). En venir à un accommodement, είς συναλλαγήν συμ-δαίνω, fut. δήσεμαι.

ACCOMMODER, v. a. arranger, apprêter, «αρα-σχευάζω, fut. άσω, acc. : εὐτρεπίζω, fut. ίσω, acc. | Assaisonner, άρτύω, fut. ύσω, acc. | Mettre en ordre, δια-χοσμίω, ω, fut. ήσω, acc. : δια-τάσσω, fut. τάξω, acc. : δι-οιχονομίω, ω, fut. ήσω, acc. : δι-ευθετίω, ω, fut. ήσω, acc. Accommoder ses affaires, τὰ πράγματα δι-ορθόσμαι, ούμαι, ful. ώσεμαι. | Mettre en rapport avec. προσ-αρμόζω, fut. αρμέσω, αcc. : προσ-οικειόω, ω. fut. ώσω, acc. Accommoder son discours au goût des auditeurs, πρός χάριν λίγω, fut. λίξω ou içã. || Satisfaire, convenir, χαρίζομαι, fut. ίσομαι, dat. Pour vous accommoder, πρὸς χάριν τὴν σήν. Tout ce qui peut vous accommoder, έσα σοι πρὸς χάριν έστι : όσα σει συμ-φέρει (συμ-φέρω, fut. συν-οίσω). Cela m'accommode, ταῦτά μοι καλῶς έχει (έχω, fut. ξω). Facile à accommoder, εύχολος, ος, ον. Difficile à accommoder, δύσκολος, ος, ον. Accommodez-moi de cette maison, tournez, vendez-lamoi, τήνδε μοι την ολείαν από-δοσο (άπο-δίδομαι, fut. δώσομαι). Ce marchand vous accommodera au mieux, ράστα εκείνω δια-πράξη (δια-πράσσομαι, fut. πράξομαι). || Terminer à l'amiable, διατίθεμαι, fut. δήσομαι, acc. : δι-αλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. : δια-λύω, fut. λύσω, acc. — un différend, une querelle, διαφοράν, έριν.

ε'Αccommoder, prendre ses commodités, τὰ ἐμαυτῷ συμ-φέροντα ζητέω, ῷ, ful. ήσω (συμ-φέροντα ζητέω, ῷ, ful. ήσω (συμ-φέρον, οντος, partic. neutre de συμ-φέρω). | S'accommoder de, se contenter, ἀρχίσμαι, σῦμαι, ful. ἀρχεσθήσομαι, dal.: στέργω, ful. στέρξω, acc. ou dal.: ἀγαπάω, ῷ, ful. ήσω, acc. ou dal. S'accommoder de peu, ὁλίγω ἀρχίσμαι, οῦμαι. | S'accommoder à, se conformer, ἀχολουθίω, ῷ, ful. ήσω, dal. S'accommoder aux circonstances, τοῖς καροῦς ου τοῖς πράγμασιν ἀχολουθίω, ῷ, ful. ήσω: τοῖς παροῦσι συμ-φέρομαι, ful. συν-ενεχθήσομαι, Plut. S'accommoder aux désirs d'autrui, ταῖς Ελλων ἐπιθυμίαις χαρίζομαι, ful. ίσομαι. | Ilsse sont accommodés, arrangés, συναλλαγὰς ἐποιήσαντο ἐποιόρμαι, οῦμαι, ful. ήσομαι).

ACCOMPAGNATEUR, s. m. tournez par le verbe.

ACCOMPAGNEMENT, s. m. action d'accompagner, ἀκολουδία, ας (ή). || Suites, conséquence, παρακολούθημα, ατος (τό). || Accompagnement de musique, προσφόία, ας (ή). Chanter avec accompagnement de flûte, de guitare, πρὸς αὐλόν, πρὸς κυθύραν έδω, fut. έσομαι. — d'instruments quelconques, δργάνοις προσφόω, fut. έσομαι.

ACCOMPAGNER, v. a. aller avec, axchovθέω σει συν-ακολουθέω σει παρ-ακολουθέω, ω, ƒ. ήσω, dat. Il les accompagnait dans leur marche, ourεπορεύετο αύτοις (συμ-πορεύομαι, fut. εύσομαι), Bibl. Les Arcadiens qui accompagnaient Évandre, ci παρ' Ευανδρεν Άρκάδες, ων, Plut. Accompagner par honneur, παρα-πίμπω, fut πίμψω, acc. Plut. - pour servir de garde, δορυφορέω, ω, fut. ήσω, acc. Thuc. Se faire accompagner d'uné troupe d'esclaves, υπό πολλών είκετων δορυφορέςμαι, ουμαι, fut. ηθήσομαι. Accompagné de plusieurs personnes, σύν πολλοίς. | Acheter une maison accompagnée de son jardin, εἰχίαν αὐτῷ τῷ κήπῳ ἀνίομαι, οῦμαι, fut. ἀνήσομαι. || La dotleur accompagne ordinairement la volupté, έπεται τοις τερπνοίς τὰ λυπηρά (έπομαι, fut. έψομαι), Plat. || Accompagner un présent de paroles obligeantes, προσφιλείς λόγους δώρω έπι-τίθημι ομ προσ-τίθημι, fut. θήσω. Il accompagna cette action de paroles violentes, πρατερόν δε μύθεν έπέτελλε (ἐπι-τέλλω, fut. τελώ), Hom. | Accompagner, en t. de musique, προσ-άδω, fut. άσομαι, dat. - avec la flûte, προσ-αυλίω, ω, fut. now, dat. Accompagner sa voix d'un luth, ou s'accompagner, πρός κιθάραν άδω, fut. άσομαι. Instruments dont on s'accompagne, τὰ προσφδά όργανα, ων.

ACCOMPLIR, v. a. ἀπο-τελίω, ω, fut. τελίσω, acc.: τελειόω, ω, fut. ώσω, acc. Accomplir une promesse, un désir, τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ἀπιθυμίαν ἀπο-πληρόω, ω, fut. ώσω. Si mes désirs s'accomplissent, ἰάν κατ' εὐχήν μοι γίνητακ (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Cette prédiction s'est accomplie, ἀπο-τετίλισται τὸ μάντευμα (ἀπο-τελίω, ω, fut. τελίσω). Ses espérances ne s'accomplirent pas, τῆς ίλπιδος ἀφ-ήμαρτε (ἀφ-αμαρτανω, fut. αμαρτήσομαι). L'année étant accomplie, πληρωθέντος τοῦ ἐνιαυτοῦ (πληρόω, ω, fut. ώσω). Il a cent sept ans accomplis, ἐτη ἐπτὰ καὶ ἐκατὸν δια-τετίλεκε (δια-τελίω, ω, f. τελίσω). [Accompli, par-

fait, τίλειος, α, ον. — sous tous les rapports, κατά πάντα. Qui est d'une vertu accomplie, τὴν ἀρετὴν ου τὰ ήθη τίλειος, α, ον.

ACCOMPLISSEMENT, s. m.: achèvement, τελείωσι; εως (ή). || Accomplissement des désirs, ή των έπιθυμιών άναπλήρωσις, εως. || Ses projets n'ont point eu leur accomplissement, των βεδουλευμίνων άπ-έτυχε (άπο-τυχχάνω, fut. τευξομαι).

ACCORD, s. m. — de voix ou d'instruments, άρμονία, $ας(\dot{\eta})$, Plat. Etre d'accord, συμφωνίω, $\ddot{\omega}$, fut. $\dot{\eta}$ σω, dat. N'être pas d'accord, δια-φωνίω, $\ddot{\omega}$, fut. $\dot{\eta}$ σω. Qui est d'accord, σύμφωνος, ος, ον. Qui ne l'est pas, διάφωνος, ος, ον. || Accords, sons, accents, η θόγγοι, ων (cl): μ ιλη, $\ddot{\omega}$ ν (τ $\dot{\alpha}$). Accords mélodieux, μ ελωδία, α ς ($\dot{\eta}$).

Accord, conformité, συμφωνία, ας (ή): εὐαρμοστία, ας (ή). Être d'accord, συμ-φωνέω, ω, · ful. ήσω : συν-αρμοστέω, ω, ful. ήσω : συν-αρμόζω ου συν-αρμόττω, fut. αρμόσω. - avec quelqu'un ou quelque chose, τινί, quelquefois πρός τινα, πρός τι. Être d'accord avec soi-même, έμαυτῷ συμ-φωνέω, ω, fut. riσω. N'être pas d'accord, δια-φωνίω, ω, fut. ήσω: δια-φίρομαι, fut. διcisouai. - avec quelqu'un ou quelque chose, τινί. - avec soi-même, έμαυτῷ δια-φέρομαι. Accord de sentiments, ὁμόνοια, ας (ή). Être d'accord, en ce sens, όμονοίω, ω, fut. ήσω. Mettre d'accord, είς δμόνοιαν άγω, fut. άξω. Accord de vues, d'opinions, δμογνωμοσύνη, ης (ή). Être d'accord pour les opinions, δμογνωμενέω, ω, fut. τίσω. D'un commun accord, ix μιᾶς γνώμης. Tomber d'accord avec quelqu'un, Tivi συμ-φίρομαι, fut. συν-οίσομαι ου συν-ενεχθήσομαι : τινὶ συν-τίθεμαι, fut. συν-θήσομαι. J'en tombe d'accord, κάγω σύμ-φημι, fut. φήσω. D'accord, soit, je le veux bien, sitv (3º pers. pl. opt. prés. d'eipi).

Accord, accommodement, δμολογία, ας (ή): συνθήκη, ης (ή): συναλλαγή, ῆς (ή). Faire un accord avec quelqu'un, πρός τινα συνθήκας ποιέσμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Garder l'accord qu'on a fait, τὰς συνθήκας φυλάσσω, fut. άξω. Le rompre, τὰς συνθήκας λύω, fut. λύσω. D'accord fait, ἀπὸ τοῦ συγκιωμίνου, Polyb. || Accords, conventions préliminaires de mariage, ἐγγύη, ης (ή), Eustath.

Accord, en 1. de gramm. concordance des mois. σύνταξις, εως (ή).

ACCORDABLE, adj. συγγροφητέος, α, εν.

ACCORDANT, ANTE, adj. σύμφωνος, ες, ον. ACCORDÉ, s. m. fiancé, νυμφίος, ευ (δ). Accordée, s. f. νύμφη, ης (ή).

ACCORDER, v. a. mettre d'accord un instrument, άρμοζω, fut. άρμοσω, acc. Essayer d'accorder un luth, την χίλυν πειράζω, fut. άσω. Μετικε d'accord une chose avec une autre, άρμοσω, acc. — avec une autre chose, άλλω τινί, ου πρὸς έλλο τι. || Concilier, δι-αλλάσσω ου συναλλάσσω, fut. άξω, acc. Différend qu'on ne peut accorder, ή άδιάλλακτος ίρις, ιδος. || Accorder ou faire accorder les mots, συν-τάσσω, fut. τάξω, acc.

Accorder, octroyer, συγ-χωρέω, ω, fut. τίσω, acc. : sar-aivie, &, fut. aiview, acc. Accorder par faveur, χαρίζομαι ου κατα-χαρίζομαι, ful. ίσομαι, acc. Accorder par un signe de tête, im-veum, fut. viúou, acc. Je vous accorde ma fille, Tiv παιδά σοι έγγυάω, ω, fut. έγγυήσω, Hérodt. Ayant accordé à Scipion la main de sa fille, Σκιπίωνι την ξαυτού θυγατέρα κατ-αινέσας (αινέω, ω, f. αινέσω). Plut. Accorder la liberté à quelqu'un, ελεύθερον εἴναί τινα ἐάω, ἐω, fut. ἐάσω. S'ils lui accordaient d'être le maître de tous les hommes, ἐἀν πάντων αὐτῷ διδῶσιν ἀνθρώπων πιρίω γίνεσθαι (δίδωμι. fut. δώσω). Je vous accorde que cela soit ainsi, συγ-χωρώ σα τοῦθ' αὐτως έχειν (συγ-χωρέω, ω, fut. ήσω). Je vous accorde ce que vous dites, κάγω σύμ-φημι δ λέγεις (σύμ-φημι, fut. φήσω), Dém.

s'Accorder, v. r. συμ-φωνίω, ῶ, ful. ήσω. — avec quelqu'un, τινί. Ces choses s'accordent entre elles, ταῦτα συμ-φωνει ἀλλήλοις. Les actions s'accordent avec les paroles, συμ-φωνει τὰ έργα τοῦς λόγοις. Ce qui s'accorde avec les faits, τὰ συν-άδοντα τοῦς έργοις (συν-άδω, ful. άσομαι), Aristi. Les savants s'accordent sur ce point, τὴν αὐτην γνώμην έχουσιν οἱ σοφοὶ περὶ τούτου (έχω, ful. ἔξω), Isocr. Tout le monde s'accorde à donner le premier rang à la vertu, ὁμολογουμένην έχει παρὰ πάντων τὴν προτίμησιν ἡ ἀρετή (ὁμολογίω-ῶ, ful. ήσω), Busil.

ACCOSTER, v. a. aborder, προσ-έρχομαι, ful. ελεύσομαι, dat. || S'accoster des méchants, les fréquenter, τοις πονπροίς όμιλίω, ω, ful. ήσω.

ACCOTER, v. a. appuyer, ερείδω ου προσερείδω, fut. ερείσω, acc. S'accoter contre un arbre, δένδρω ερείδομαι, fut. ερεισθήσεμαι.

ACCOUCHEE, s. f. λεχώ, gén. οῦς (ή). **ACCOUCHEMENT**, s. m. τόχος, ου (ό): λο-

γεία, ας (ή). Douleurs de l'accouchement, ώδίς | Plat. A la manière accoutumée, κατά τὸ εἰωθές. σει ωδίν, ίνος (ή). Accouchement pénible, δυσ-Toxia, as (1).

ACCOUCHER, v. n. enfanter, Tixte, fut. τέξομαι, acc. Accoucher d'un garçon, άβρενοτοxiw, w, fut. now. Accoucher d'une fille, onduτοκίω, ω, fut. ήσω. Accoucher de deux jumeaux, δισσογονέω, ω, fut. ήσω.

Accouches, v. a. aider une semme à accoucher, pausochai, fut. pausoccuai, acc.

ACCOUCHEUR, s. m. 6 μαιευόμενος, ου (part. prés. de maisúomai). L'art de l'accoucheur, n μαιιυτυκή, ης (sous-ent. τέχνη). Acoucheuse, s. f. μαιεύτρια, ας (ή).

s'ACCOUDER, v. r. δι-αγκωνίζομαι, fut. ίσομαι. - sur quelque chose, iní tivos.

ACCOUPLEMENT, s. m. action d'unir par couples, σύζευξις, εως (ή). || Union des sexes chez les animaux, $\delta \chi_{\epsilon}$ ia as (η) : $\mu(\xi_{\epsilon}, \xi_{\epsilon})$.

ACCOUPLER, v. a. unir par couples, ouvδυάζω, fitt. άσω, acc. : συ-ζεύγνυμι, fut. ζεύξω, acc. | Rapprocher les sexes, συν-δυάζω, fut. άσω, dcc. Poll. | S'accoupler, v. r. δχεύω fut. εύσω, Aristt.: μίγνυμαι, fut. μιγήσομαι, Poll.: συν-3υάζομαι, fut. ασθήσομαι, Xén.

ACCOURCIR, v. a. abréger en retranchant, im-τέμνω, fut. τεμώ, acc. | Abrèger en resserrant, συ-στέλλω, fut. στελώ, acc. | Accourcir un chemin, συντομωτέραν την όδον ποιέω, ω, fut. ήσω.

ACCOURCISSEMENT, s. m. έπιτομή, ης (ή): συστολή, ής (ή). Voyez Accouncia.

ACCOURIR, v. n. προσ-τρέχω, fut. δραμοῦμαι: προσ-διδράσκω, ƒιιι. προσ-δράσομαι: προσθέω, fut. θεύσομαι. - vers quelqu'un, τινί ομ πρός τινα. Accourir en foule, συν-τρίχω, fut. δραμούμαι. Accourir à Rome, είς Ρώμην σπεύδω, fut. σπεύσομαι. Accourir au secours, βοηθέω, ω, fut. now. - de quelqu'up, τινί.

ACCOUTREMENT, s. m. στολισμός, οῦ (δ). s' ACCOUTRER, v. r. στολίζομαι, fut. ισθήσομαι. S'accoutrer d'un vieil habit, βακίον περιβάλλομαι, fut. βαλούμαι. Comme te voilà accoutré, οία βαδίζεις άμπεχόμενος (άμπέχομαι, fut. άμφιξομαι), Luc.

ACCOUTUMANCE, s. f. συνήθεια, ας (1).

ACCOUTUME, EE, adj. ordinaire, guyions. ης, ες: εἰωθώς, υῖα, ός. C'était là l'ironie accoutumée de Socrate, autn insien n sieduia sipeνεία του Σωκράτους, Plat. Ma manière accoutumée de deviner l'avenir, à siabuia por partici,

Sa maladie accoutumée, i συνήθης αὐτῷ νέσος. Plut. Rendre à un mort les devoirs accoutumés, τῷ τελευτήσαντι τὰ συνήθη ου τὰ νομιζόμενα ποιέω, ū, fut. ńow.

Accourums, part. Voyes Accourumen.

ACCOUTUMER, ν. α. έθίζω ομ συν-εθίζω, fut. eliau, acc. — quelqu'un à quelque chose, τινά τι σει πρός τι. - à faire quelque chose, τὶ mousiv. Accoutumer à la servitude, au silence, δουλεύειν, σιωπάν εθίζω, acc. Il faut les accoutumer à entendre cela, identies autous rotaura ἀκούειν, Isocr. Accoutument les jeunes gens à ces spectacles, συνήθεις ποιών τους νέους ταις τοιαύταις όψεσι (ποιέω, ω, fut. ήσω), Plut.

S'ACCOUTUMER, v. r. iticopat ou ouv-eticopat, ful. εθισθήσομαι. — à quelque chose, τί ου πρός π. Accoutume à faire quelque chose, ποιείν τι συν-ειθισμένος, η, ον. Accoutumez-vous à n'avoir pas l'air maussade, έδιζε σαυτόν μή σκυθρωπόν είναι, Isocr. Accoutumé à cela, τούτοις έν-ειθισμένος, Herodn. ου προσ-ειδισμένος, η, ον, Χέπ.: τούτοις συνήθης, ης, ες, Plut. Accoutumes à la fatigue, του καμείν εθάδες όντες, Plut. || Être accoutume, avoir coutume, eluba (parf. d'ibu, inusité). Qui est accoutumé à tout critiquer, siuding ότιουν έπι-σκώπτειν (σκώπτω, ful. σκώψω). Accoutumée à rester à la maison, δι' τθους έχουσα οίχοι κατα-μένειν (έχω, ful. έξω: κατα-μένω), ful. μενώ), Plut. Accoutumé à rire, γελαστικός, ή, όν. — à pleurer, θρηνητικός, ή, όν, et ainsi de beaucoup d'autres mots. Qui n'est pas accoutume, anone, ne, ec. - à quelque chose, rivo; Qui n'est pas accoutumé à perdre, του ζημιούσθαι dπειρος, ος, ον. | S'accoutumer à quelqu'un, τινὶ οἰκειόομαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι.

ACCRÉDITER, v. a. - quelqu'un, ouvίστημι, fut. συ-στήσω, acc. — quelqu'un auprès d'un autre, τινά έτέρω τινί. S'accréditer auprès de quelqu'un, παρά τινι άξίωμα κτάομαι, ώμαι, fut. πτήσομαι. Homme fort accrédité, ανήρ μεγάλου άξιώματος. | Accréditer quelque chose, π. στόομαι, ουμαι, fut. ώσομαι, acc. — des fables. μύθους. — une nouvelle, άγγελίαν. Conte accrédité, πλάσμα πιστευόμενον, ου (part. passif de πιστεύω, fut: εύσω). Cette nouvelle s'accrédite, i φήμη πιστεύεται ου πίστεως τυγχάνει (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Cette opinion est fort accréditée. πλείστον ίσχύει ήδε ή δόξα (ίσχύω, fut. ύσω).

ACCROC, s. m. σχίσμα, ατος (τὸ). Faire un '

fut. oxicu.

ACCROCHER, v. a. saisir avec un croc, apπάζω, fut. άσω ου άξω, acc. | Attacher, προσαρτάω, ω, fut. ήσω, acc. Accrocher à un clou, άπο πασσάλου άρτάω, ω, fut. ήσω, ου χρεμάννυμι, fut. κρεμάσω, acc. | Arrêter, έπ-έχω, fut. έφεξω, acc.: iv-iχω, fut. iv-iξω, acc. Π fut accroché par son habit, ή έσθης αὐτοῦ κατ-εσχέθη (κατ-έχω, fut. καθ-έξω). Il s'était accroché dans les buissons, έν-επέπλεκτο βάτοις (έμ-πλέκω, fut. πλίξω). L'affaire est accrochée, έμ-πεπόδισται τὸ πράγμα (έμ-ποδίζω, fut. ίσω). || Heurter contre, προσ-χρούω, fut. χρούσω, dat. Accrocher le char d'un autre, πινός άρματι προσ-κρούω. S'accrocher, en parlant de deux chars, συγ-κρούω, fut. κρούσω. Il S'accrocher à . se tenir à ... lyonai, fut. Esquai, gén. - à une branche, xládou. | Accrocher, v. n. en parl. d'une poulie qui s'arrête, iv-baxvo, fut. Britoman, Synés.

ACCROIRE, v. n. Faire accroire, persuader, πείθω, fut. πείσω, acc. - quelque chose à quelqu'un, τινά τι. Il leur fit accroire qu'il n'aspirait pas au souverain pouvoir, δόξαν αὐτοῖς παρ-είχεν, ώς ούκ άντι-ποιείται της άρχης (παρέχω, fut. έξω). || En faire accroire à quelqu'un, τινά φεναχίζω, fut. ίσω. | S'en faire accroire, μεγαλαυχίω, ω, fut. ήσω. Π s'en fait trop accroire, μείζον φρονεί του δέοντος (φρονέω, ω, fut. nice).

ACCROISSEMENT, s. m. adenous, eus (i): ἐπίδοσις, εως (ή). Prendre de l'accroissement, επίδοσιν λαμδάνω, sut. λήψομαι, Isocr.

ACCROITRE, v. a. augmenter, αύξω ου αὐξάνω, iπ-αύξω ου iπ-αυξάνω, fut. αυξήσω, acc. | Accroitre, v. n. ou s'accroitre, v. r. autopas ou αὐξάνομαι, fut. αὐξηθήσομαι : ἐπι-δίδωμι, fut. Swow. Leur bonheur s'accrost sensiblement, misiorov im-didouou mpos sudaupoviav, Isocr. Ses forces se sont accrues de beaucoup, μεγάλη αύτω προσ-εγένετο δύναμις (προσ-γίνομαι, fut. γενήσεμαι), Diod.

s'ACCROUPIR, v. r. ύπο-καθ-Κομαι, fut. εδοῦμαι. S'accroupir au coin du seu, τη ιστία παρακαθ-Κεμαι. Rire accroupi, θακεύω, ful. εύσω, Plut.: laxie, &, fut. iso, Eschyl.

ACCROUPISSEMENT, s. m. táxqua, atoc (tò), Soph.

ACCURIL, a. m. unodorni, ne (n). Faire ac-

accroc à son habit, le déchirer, τὸ ἰμάτιον σχίζω, | χομαι ου ὑπο-δίχομαι ου προσ-δίχομαι ου άνωδέχομαι, fut. δέξομαι, acc. Faire un mauvais accueil, κακώς ύπο-δέχομαι, fut. δέξομαι, αcc.

> ACCUBILLIR, v. a. υπο-δέχομαι σε προσδέχομαι ου άνα-δέχομαι, fut. δέξομαι, acc. II fut bien accueilli, άσμένως ου φιλοφρόνως ύπεδέχθη. Accueillir quelqu'un en lui serrant la main en signe d'amitié, τινά δεξιόομαι, σύμαι, fut. ώσομαι. || Être secueilli d'un orage, ὑπὸ χειμώνος κατα-λαμδάνομαι, fut. ληφθήσομαι.

ACCUL, s. m. στενοχωρία, ας (ή).

ACCULER, v. a. στενοχωρέω, ω, ful. ήσω, acc. - contre un mur, πρὸς τοίχον. S'acculer, έρείδομαι σει προσ-ερείδομαι, fut. ερεισθήσομαι. contre quelque chose, πνί.

ACCUMULATION, s. f. σώρευσις, εως (ή). ACCUMULER, v. a. σωρεύω ου έπι-σωρεύω, fut. εύσω, acc. : iπ-αγείρω, fut. αγερώ, acc. Accumuler trésor sur trésor, xpuedo àπλετον συν-άγω, fut. άξω, Basil.

ACCUSABLE, adj. ὑπόδικος, ος, ον.

ACCUSATEUR, s. m. ATRICE, s. f. MATTITYOpos, ou (d, i). L'accusateur et l'accusé, à dimκων καὶ ὁ φεύγων, gén. οντος (partic. prés. de διώχω et de φεύγω).

ACCUSATIF, s. m. airtatum, ñc (i), sousent. Atous.

ACCUSATION, s. f. xarryopia, ac (t). Accusation en forme, γραφή, ης (ή). Accusation, c'est-d-dire imputation, reproche, airia, $a_{\zeta}(h)$: Exchange, see (h): Exchange, atog (th). Intenter une accusation contre quelqu'un, κατά τινος κατηγορίαν ποιέομαι, ούμαι, fut. ποιήσομαι. Intenter en justice une accusation d'illégalité contre quelqu'un, παρανόμων γραφάν ou simplement maparopur (sous-ent. ypaque) τινά γράφομαι, fut. γράψομαι, Dém: Intenter à quelqu'un une fausse accusation, αίτίαν ψευδκ τινί ἐπ-άγω, fut. άξω. Mettre hors d'accusation, της αίτίας τινά έξ-αιρίω, ω, fut. ήσω. Repousser aisement une accusation, airian signation δια-λώω, fut. λύσω, Rejeter l'accusation sur un autre, Thy airian Tivi ana-Tidhui, fut. Onou. Souffrir l'accusation la plus injuste, douveré-THY airian bro-mine, fut. mere. Beaucoup d'accusations s'élèvent contre lui, mollai xaraγορίαι κατ' αὐτοῦ γίγνονται (γίνομαι , ful. γενήσομαι). Chefs d'accusation, spedimente, ev (tà). Bépondre aux chess d'accusation, πρὸς τὰ έγκλήcueil, ou faire un bon accueil, quiosposses de l mara ano-dorsomen, sumai, fut. neopeat.

15

φεύγω). L'accusée, s. f. ή φεύγουσα, πς.

ACCUSER, v. a. xarnyopio, a, ful. now, avec le gén. de la personne et l'acc. de la chose. -quelqu'un d'une injustice, τινός άδικημα. -un fils auprès de son père, τοῦ υίοῦ πρὸς rov maripa. Accuser en forme, au criminel, γράφομαι, fut. γράψομαι, acc. Accuser quelqu'un de trahison, προδοσίας τινά γράφομαι. Etra accusé de..., φεύγω, fut. φεύξομαι, gén. Dans le seus plus vague d'imputer, faire un reproche, on emploie souvent iγ-καλίω, ω, fut. xaliow, avec le dat de la personne et l'acc. de la chose, ou airiáopat, spat, fut. ásopat, avec l'acc. de la personne. Accuser quelqu'un d'impiété, ἀσίδειάν τιν έγ-καλίω, ω, fut. καλίσω. On accuse la sortune de ce que..., έγ-καλείται τῆ τύγη ότι, Aristt. On ne nous accusa jamais de posséder injustement, addit oddénod niniv tvεκάλεσεν άδικως κεκτημένοις, Thuc. Jo vous accuse de manger sans rien faire, airiduai σε άργον ἐσθίειν (αἰτιάομαι, ώμαι, fut. άσομαι), I'm. Il vous accuse d'avoir fait cela, in-aiτιάται buag τούτο ποιήσαι, Aristph. On accuse mes discours, περί τους λόγους αιτίαν έχω, fut. Kω, Plat. On m'accuse de cela, airiaν ίχω τούτου οκ έπὶ τούτφ. Χέπ. On l'accuse d'être trop doux, airian exel mpaoratos eival, Synés. De quoi m'accuse-t-on? τίς ή αἰτία; | Il s'accusait de sa temérité, il se la reprochait, iauro έπ-εμέμφετο της τόλμης (έπι-μέμφομαι, fut. μέμψεμαι), Luc. S'accuser d'une faute, l'avouer, άμαρτίαν δμολογίω, ω, fut. ήσω.

ACÉPHALE, adj. axiquados, os, ov.

ACERBE, adj. στρυφνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). ∥ Au fig. πικρός, ά, όν (comp. ότερος, ευφ. όταιτος).

ACERBITĖ, s. f. στρυφνότης, ητος (ή). ACERÉ, iz, adj. čěúc, sta, ú (comp. úτερος, sup. ύτατος).

ACRTABLE, s. m. xorúln, nc (1).

ACESCENT. ENTE. adj. όξυνόμενος, n. ov (partic. passef d'ocurs, fut. uva), Gal.

ACETEUX, EUSE, adj. όξηρός, ά, όν.

ACHALANDER, v. α. εὐδόκιμον ποιίω, ä, fut. ήσω, acc. Achalande, ée, εὐδώκιμος, ος, ον : συχνός, ή, όν.

ἄπαραίτητος όργή, ής. Avec scharnement, ἀπα- μέλλω, fut. μελλήσω (πορίζομαι, fut. ίσομαι).

ACCUSE, s. m. δ φεύγων, οντος (partie. de | suivre avec acharnement quelque chose qu'on désire, τινὶ ἐπι-μαίνομαι, fut. μανούμαι. || Opiniatreté, autadía, as (n). Soutenir avec acharnement, αύθαδώς δι-ϊσχυρίζομαι, fut. ίσομαι, acc. Poursuivre avec acharnement, &y-xuquau, ful. misoual, dat. Voyez Acearner.

ACHARNER, v. a. exciter à se battre. iπ-οτρύνω, fut. υνῶ, dat. Thuc. || S'acharner, v. 1. s'altacher avec fureur à sa proie, ly-xuual. fut. misopat, dat. S'acharner à la poursuite des ennemis, τοις πολεμίοις έγ-κειμαι, Plut. S'acharner sur les ruines de la ville, τοῖς λειψάνοις τῆς πολεως έγ-κειμαι, Synés. Acharné, ée. άδιάλλακτος, ος, ον: άπαραίτητος, ος, ον. Etre acharné contre quelqu'un, πρός τινα άδιαλλάκτως έχω, fut. εξω. Annibal, l'ennemi le plus acharné des Romains, ὁ τοῖς Ρωμαίοις δυσμενέστατος Άννίδας. S'acharner au travail, τῷ πόνφ προσ-καρτερίω, ω, fut. ήσω.

ACHAT, s. m. acquisition, wwngis, eus (1). Achat fait au marché, ἀγόρασις, εως (ή): ἀγορασία, ας (ή): ἀγορασμός, οῦ (δ). Faire un achat, voyez Acherea. || Chose achetée, wrance, ατος (τό): άγόρασμα, ατος (τό).

ACHE, s. m. plante, otherov, ou (tò).

ACHEMINEMENT, s. m. ipodiov, ou (tò). au bonheur, της εύδαιμονίας ου είς την εύδαιμονίαν.

ACHEMINER, ν. α. προ-άγω, fut. προ-άξω, acc. Acheminer quelqu'un aux honneurs, siç τας αρχάς τινι προ-οδοποιίω, ω, fut. ήσω. Acheminer une affaire à sa fin, τὸ πράγμα προάγω, fut. αξω. | S'acheminer, être ou se mettre en route, πορεύομαι, fut. πορεύσομαι. | S'acheminer, s'avancer, mpo-baire, fut. Giochai. S'acheminer aux honneurs, είς τὰς ἀρχὰς προκόπτω, ful. κόψω.

ACHETER, v. a. dvicuat, ounat, fut. dviσεμαι (αστ. εκπαάμην ου έπριάμην), αςς. de quelqu'un, παρά τινος. - presque pour rien. άντ' οὐδενός. — pour de l'argent, χρημάτων. à bon marché, δλίγου. - cher πολλοῦ. - deux ou trois oboles, δύο ή τριών όδολών. Cette maison a été achetée fort cher, ή οὐκία πλείστου ἐωνήθη. Acheter au marché, aropalo, fut. aeu. acc. Acheter une robe à des marchands, exposito χιτώνιον παρά των πωλούντων. Je veux m'ache-ACHARNEMENT, s. m. fureur implacable, ή ter une voiture, όχημα πορίσισθαι ου πορισιδαι εαιτήτως. || Passion effrénée, μανία, ας (ή). Pour- Avoir envie d'acheter, ώνητιάω, &, fut. άσω,

αcc.: ώνησείω, sans fut. Qu'on peut acheter, ώνιος, α ου cς, ον: ώνητός, ή, όν. Qu'on n'a pas besoin d'acheter, ἀπρίατος, ος, ον. Acheté, au propre et au fig. ώνητός, ή, όν. Décret obtenu par des suffrages achetés, τὸ ώνητὸν ψήφισμα, ατος. J'achète la gloire au prix de ma vie, ὼνοῦμαι τῆς ψυχῆς τὴν δόξαν, Plut. L'honneur s'achète au prix du sang, είματος ὼνία ἐστὶν ἡ ἀρετή, Eschin. La gloire ne g'achète pas à prix d'argent, δόξα οὐν ὼνητή χρημάτων, Isocr.

ACHETEUR, s. m. ωνητής, οῦ (δ): ἀγοραστής, οῦ (δ).

ACHEVEMENT, s. m. releiwoic, ew: (7). ACHEVER, v. a. ἀπο-τελίω, ω, fut. τελέσω, αcc. : τελειόω, ω, fut. ώσω, acc. : ἀνύω ου ανύτω, fut. ανύσω, acc. Achever son discours, τον λόγον δια-περαίνω, fut. ανώ. Il no peut venir à bout d'achever son discours, εὐδ' έξ-ανύσαι τὸν λόγον δύναται (έξ-ανύω, fut. -ανύσω). Achever un ouvrage, τὸ έργον ἀπεργάζομαι, fut. εργάσομαι. La guerre serait déjà achevée, δι-επέπρακτ' αν ό πόλεμος (δια-πράσσομαι, fut. πραχθήσομαι). Achever de compter, δι-αριθμέω, ω, fut. ήσω. Achever d'instruire, δια-παιδεύω, fut. εύσω, et ainsi d'un grand nombre d'autres verbes. || Achever, ôter un reste de vie, κατ-εργάζομαι, fut. εργάσομαι, acc. Il l'acheva d'un coup de hache, κατ-ειργάσατο αὐτὸν πελέχει. | Achevé, accompli, parfait, $\dot{\alpha}$ πο-τετελεσμένος, η, ον (partic. $\dot{\alpha}$ άπο-τελέω, $\ddot{\omega}$): τέλειος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Achevé de tout point, κατά πάντα τέλειος, α, ον.

ACHOPPEMENT, s. m. Pierre d'achoppement, πρόσκεμμα, ατος (τὸ).

ACIDE, αdj. όξύς, εῖα, ὑ (comp. ὑτερος, sup. ὑτατος): ὀξώδης, ης, ες, Gal. Les acides, τὰ ὀξώδη. ῶν, Gal.

ACIDITÉ, s. m. ὀξύτης, ητος (ή), Al. Aphr.
ACIDULE, adj. ὕποξυς, υς, υ, Diosc.

ACIER, s. m. χάλυψ, υδος (δ). Fait d'acier, γαλυδικός, ή, όν.

ACOLYTE, s. m. ἀχώλυτος, ου (δ), Eccl. ACONIT, s. m. plante, ἀχόνιτον, ου (το).

s'ACOQUINER, v. r. προσ-εθίζομαι, ful. ισθήσομαι, dat. S'acoquiner à une vie molle et fainéante, έπὶ τὸ ἡαθυμεῖν ἀπο-κλίνω, ful. κλινώ.

ACOUSTIQUE, adj. ἀκουστικής, ή, όν. || L'acoustique, science, ή ἀκουστική, ῆς (sous-ent. τέχνη). ACQUEREUR, s. m. κτήτωρ, ορος (δ). L'acτης, ητος (ή).

quéreur de ce champ, δ τον άγρον κτασάμενος, συ (partic. aor. 100 de κτάσμαι, ωμαι).

ACQUERIR, v. a. κτάομαι, ώμαι, fut. κτώσομαι, acc. Acquerir en outre, έπι-κτάομαι συ προσ-κτάομαι, ώμαι, acc. Acquerir ou s'acquerir un très-grand renom, μεγίστης δόξης έπιτυγχάνω, fut. τεύξομαι. Sachez que l'espérience s'acquiert par la pratique, ίσθι την έμπειρίαν γινομάνην έκ των πράξεων (γίνομαι, fut. γενήσομαι: Acquis, ise, part. κτηθείς, είσα, έν.— par quelqu'un, τινί. Cet homme m'est tout acquis, συτος έμοὶ ψκείωται (οἰκειόω, ω, fut. ώσω).

ACQUETS, s. m. pl. ta xrata, av.

ACQUIESCEMENT, s. ψι. συγκατάθεσες, εως (ή). Acquiescement aux volontés de quelqu'un, ή πρός τινα εὐπείθεια, ας. Donner son acquiescement à... συγκατα-τίθεμαι, fut. ότω συμαι, dat. Le refuser, ἀπειθίω, fut. ήσω, dat.

ACQUIESCER, v. n. συγκατα-τίθιμαι, fut. δήσομαι, dat.: συγκατ-αινίω, ω, fut. αινίσω, dat. Acquiescer aux propositions, τοις παρα-καλουμένοις συγκάταινος γίνομαι, fut. γενήσομαι, Dém.

ACQUISITION, s. f. l'action d'acquérir, πτόσις, εως (ή). || La chose acquise, πτήμα, ατος (τὸ). Faire des acquisitions, voyez Acquenia.

ACQUIT, s. m. έπτσις, εως (ή). || Pour l'acquit de sa conscience, par manière d'acquit, άφοσιώσεως χάριν, πρὸς άφοσίωσιν. Faire quelque chose pour l'acquit de sa conscience ou par manière d'acquit, άφ-οσιότμαι, σύμαι, flut. οσιώσομαι, αcc. Plut.

ACQUITTER, v. a. ἀπο-λύω, ful. λύσω, acc. Acquitter un accusé, τῆς αἰτίας τινὰ ἀπο-λύω, ful. λύσω, ou ἀφ-ίημι, ful. ἀφ-ήσω. Acquitter une promesse, τὴν ὑπόσχισιν ἐπι-τελίω, ῶ, ful. τελίσω. Acquitter sa conscience, ἀφ-οσιόιμαι, σῦμαι, ful. οσιώσομαι. Acquitter une dette, ou s'acquitter d'une dette, τὸ χρίος ἀχ-τίνω, ful. τίσω. S'acquitter d'un vœu, τὴν εὐχὴν ἀπο-δίδωμι, ful. δώσω. S'acquitter d'un devoir, τὸ χαθῆχον ἀπο-τελίω, ῶ, ful. τελίσω. Se bien acquitter d'un ouvrage, τὸ ἐργον εὖ ἐπι-τελίω, ῶ. S'acquitter d'une charge, λειτουργίαν λειτουργίω, ῶ, ful. ήσω. — d'une ambassade, πρεσδείαν πρεσδείαν, ful. εύσω.

ACRE, s. f. mesure de terre, τὸ πλίθρον, ου. ACRE, adj. qui a de l'acreté, δριμύς, εῖα, ὑ (comp. ὑτερος, sup. ὑτατος).

ACRETÉ, s. f. ACRIMONIE, s. f. δριμύτης, ητος (ή).

(comp. btepos, sup. btatos).

ACROSTICHE, s. m. axportizis, ides (i). ACROTERES, s. m. pl. ἀκρωτήρια, ων (τὰ). ACTE, s. m. action, έργον, ου (τὸ) : πράξις, εω; (ή). Faire un acte glorieux, κάλλιστον έργον ἐργάζομαι, fut. ἐργάσομαι. Acte de sagesse, σωωρένημα, ατος (τό). Acte d'audace, τολμημα, ατις (τό). On forme ainsi un très-grand nombre de substantifs. On peut aussi tourner par l'adj. neut. Cet acte de sagesse, τὸ σοφὸν τοῦτο, Dém. ou par le participe neutre: Actes d'administration, τά πεπολιτευμένα, Dem. || Ecrit public, γραφή, ής (ή): γράμματα, ων (τὰ). Prendre acte de... ἀπογράφομαι, fut. γράψομαι, acc. Le lieu où l'on garde les actes, to γραμματοφυλάκιον, ou. | Thèse publique, ἐπίδειξις, εως (ή). || Partie d'une pièce de théatre, έπεισόδιον, ου (τὸ), Aristt. : πράξις,

ACTEUR, s. m. qui joue sur un théâtre, δποκριτής, ου (δ). Acteur tragique, τραγωδός, οῦ (δ). — comique, κωμωδός, οῦ (δ). | Qui prend part à une action, à met-éxav, ovros (partic. de μετ-έχω, fut. μεθ-έξω), gén. Il était le principal acteur dans celle affaire, πλείστον μετείχε του πράγματος.

εως (ή) , G. M.

ACTIF, IVE, adj. ivepyos, os, ov (comp. orepos ου έστερος, sup. ότατος ου έστατος). Homme actif en toutes choses, άνηρ ἐπὶ πάντα ὀξύς. Prendre une part active à... πλείστον μετ-έχω, fut. μεθ-έξω, gén. || La vie active, δ πρακτικός βίος, ου. Philosophie active, ή πρακτική φιλοσοφία, ας. Actif, en t. de gramm. everyntixis, n, ov.

ACTION, s. f. activité, mouvement, ivéqγεια, ας (ή). Sans action, άργός, ός, όν. Qui est en action, ένεργός, ός, όν. Vie pleine d'action, βίος ένεργός ου πρακτικός, ου (ό). || Parler avec action, δια-τείνομαι, fut. τενούμαι.

Action, geste, débit, υπόκρισις, εως (ή). Le talent de l'action, ή ύποκριτική δύναμις, εως. Αςtion animée, ή ένεργὸς ὑπόκρισις, εως. - languissante, ή άσθενής ύπόκρισις, εως. Orateur sans action, ρήτωρ άνυπόχριτος, ου (ό).

Action, tout ce qui se fait, legov, ou (tò): πράξις, εως (ή). Faire une mauvaise ou une bonne action, φαῦλόν τι, κάλόν τι πράσσω, fut. πράζω. (On sous-entend έργον.) Il a sait beaucoup de belles actions, πολλά καλά κατώρθωσε (κατ-ορθόω, ω, ful. ώσω), Dem. Se des actions de graces, εὐχαριστέω, ͼ, ful. ήσως

ACRIMONIEUX, 2002, adj. δριμύς, εία, ύ βργα απο-δείχνυμαι, fut. δείξομαι, Hérodt. Il n'a fait aucune action célèbre, cools mira lors άπ' αύτοῦ έγένετο (γίνομαι, σει γενήσομαι), Hérodn. Les actions de quelqu'un, τά τινι πεπραγμένα (πράσσω, fut. πράξω). Ses actions les plus brillantes, τὰ σεμνότατα τῶν ὑπ' ἐκείνου πεπραγμένων. Le monde loue toutes vos actions. άπαν δ, τι άν οὺ πράξης, ἐπ-αινοῦσι (ἐπ-αινέω, ω, fut. αινίσω). Ne cachez aucune de vos actions, μηδέν ἀπό - χρυπτε, ών αν ποιήσης (άπο-χρύπτω, ful. χρύψω: παιίω, ω, ful. ήσω). lis se sont distingués par des actions plus grandes et plus honorables, μείζω καὶ πλείονος άξια κατ-ειργάσαντο (κατ-εργάζομαι, fut. εργάσομαι), Isocr. Action injuste, άδίκημα, ατις (τὸ). Action impie, ἀσίδημα, ατος (τὸ). Εξ ainsi de bequeoup d'autres substantifs.

Action, combat, μάχη, ης (ή): συμδελή. ής (ή). Engager l'action, είς μάχην συμ-δάλλω. fut 6αλώ. — avec quelqu'un, τινί. Il s'engages une action, μάχη έγένετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι). - entre eux, αύτοις. L'action fut fort chaude, καρτεράν την μάχην εποιήσαντο (ποιέτμαι, ούμαι, fut. ήσομαι).

Action, poursuite en justice, au criminel. γραφή, ης (ή). Intenter une action à quelqu'un. γραφήν τινι είσ-φέρω, fut. cίσω : τινά γράφομαι, fut. γράψομαι: τινά διώκω, fut. διώξομαι. pour un meurtre, povou. - pour des injures, obpea;. | Poursuites en matière civile. δίκη, ης (ή) Avoir action contre quelqu'un, πρός τινα δίχην λαγχάνω, fut. λήξομαι. Intenter une action, en ce sens, δίκην τινί γράφω, fut. γράψω.

Action, fable d'un poème, milos, es (6). Que l'action soit une et entière, de: tor mubor er ra xai blor givesbat (girchat, feel. geriσομαι), Aristt.

Action, part dans une société de commerce. μοίρα, ας (ή). Avoir une action dans une sociélé, συμμορίας τινός μετ-έχω, fut. μεθ-έξω.

Actions de grâces, χαριστήρια, ων, (τά), Hérodn. Offert en actions de graces, gaptornριος, ος, ev, Phil. Discours prononcé en actions de graces, χαριστήριος λόγος, ου (δ), Jul. Offrir aux dieux un sacrifice d'actions de graces, χαριστήρια τοις θεοις άπο-τελέω, ω, fut. τοhice, Xen. ou bie, fut. bice, Arr. Rendre distinguer par ses belles. actions, λόγου αξια Dém. - à quelqu'un, τινί. Voyez Graces.

ACTIONNER, v. a. poursuivre en justice, | οί τὰ Φιλίππου φρονούντες (part. de φρονέω, ω, Juino, fut. διώξομαι, acc.

ACTIVEMENT, adv. d'une manière active, ίνεργως. || Dans un sens actif, ένεργητικώς.

ACTIVITE, s. f. vertu d'agir, evépqua, ac (ή). Le poison a une grande activité, ἐνέργεια μεγάλη τω φαρμάκω πρόσ-εστι (πρόσ-ειμι, fut. έσομαι). | Ardeur, zèle, σπουδή, ης (ή). Il met la plus grande activité, σπουδήν ποιείται πάσαν (ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι). - à quelque chose, περί τι ου ἐπί τινι. - à saire quelque chose, όπως τι πράξη ου ώστε τι πράξαι. Ils travaillent avec la plus grande activité à s'enrichir, πλείστην ποιούνται σπουδήν, ώστε χρημάτων τυχείν (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Poursuivre une chose avec activité, πράγματι έγειμαι ου πρόσ-κειμαι, fut. κείσομαι.

ACTUEL, ELLE, adj. reel, effectif, annons, βής, ές. Les choses actuelles, les réalités, τὰ ώς άληθη, ων : τὰ όντα ομ τὰ έργω όντα, ων (part. neutre d'sipi, fut. l'oopat). || Présent, παρ-ών, ούσα, όν (part. pres. de πάρ-ειμι, fut. έσομαι). Les circonstances actuelles, τὰ παρ-ύντα πράγματα, ων, Dém.

ACTUELLEMENT, adv. réellement, бутшь; τω όντι : έργω ου τω έργω. || Présentement, èν τω במם-פֹעדו : עניי : דמ עניי : דפ עניי בונימו.

ADAGE, s. m. παροιμία, ας (ή)

ADAPTER, ν. α. προσ-αρμόζω ου προσ-αρμόττω, fut. αρμόσω, acc. — les lois aux mœurs, τους νόμους τοις ήθεσι. Cela n'est pas adapté au sujet, ούκ εύαρμόστως έχει τούτο πρός την ύπόθεσιν (έχω, fut. εξω). Exorde qui peut s'adapter à plusieurs sujets, προσίμιον είς πολλούς λόγους εύγρηστον, ου (τὸ).

ADDITION, & f. action d'ajouter, πρόσθεσις, suc $(\dot{\eta})$. Ce qu'on ajoute, π postina, $\eta \in (\dot{\eta})$. || Règle d'arithmétique, σύναψις, εως (ή), G. M.

ADDITIONNEL, ELLE, adj. πρόσθετος, ος, ον. ADDITIONNER, v. a. συν-τίδημι, fut. συνθήσω, Eucl.: συν-άπτω, fut. συν-άψω, G. M. Mombres additionnés, of συγ-κείμενοι άριθμοί, ω (σύγ-κειμαι, ful. κείσομαι), Eucl.

ADEPTE, s. m. et f. initie, μεμυημένος, η, er (partic. parf. passif de puis, s). || Sectateur, elpiting, ou (6): an fem. aipitig, edog (1)

ADHPRENCE, s. f. mpoorquous, suc (7). ADHERENT, ENTE, adj. attaché à..., провσεφυχώς, υία, ός (part. parf. de προσ-φύομαι),

fut. now), Dém.

ADHERER, v. n. être attaché, au propre προσ-φύομαι, fut. φύσεμαι, dat. | Au fig. s'unir de sentiment à, προσ-τίθεμαι, fut. θήσομαι, dat.

ADHESION, s. f. adhérence, jonction, πρόσφυσις, εως (ή). || Consentement, συγκαταίνεσις, εως (ή). Donner son adhésion à un traité, όμολογίαις προσ-τίθεμαι ου συγκατα-τίθεμαι, βυί. bioouai.

ADIEU, interj. en parlant à une seule personne, xaips (imper. de xaipw). En parlant à plusieurs, Laisers. On emploie aussi l'opt yaiροις, pl. χαίροιτε. Δu bas d'une lettre, έρρωσο. pl. léposot (impér. parf. passif. de possoul). || Les adieux, la dernière entrevue, n borarn έντευξις, εως. Les adieux, ou paroles d'adieux. οί προπεμπτήριοι λόγοι, ων. Compliment d'adieu, τὸ προπεμπτικόν, οῦ. Sans se dire adieu, ούδε χαίρειν είπόντες άλληλοις (είπον, aor. irrég. de λίγω). Dire adieu ou faire ses adieux à quelqu'un, χαίρειν πνὶ λέγω, fut. λέξω ομ έρω : χαίρειν τινὶ φράζω, fut. φράσω : τινὶ ἀποτάσσομαι, fut. τάξομαι, Bibl. | Au fig. Adieu, lumière chérie, xaips, φίλον φως, Anthol. Adieu tous les projets, χαιρέτω βουλεύματα, Eurip. Dire adieu aux plaisirs, πολλά χαίρειν τὰς ήδονὰς κελεύω, fut. εύσω : μακράν χαίρειν ταις ήδοναις φράζω, fut. φράσω, Luc. : τὰς ήδονὰς χαίρειν έάω, ω, fut. έάσω, Plat. Dire adien au monde, τῷ κόσμιφ ἀπο-τάσσομαι, fut. τάξομαι, Basil.

ADIPEUX, rose, adj. στεατώδης, ης, ες.

ADJACENT, TE, adj. προσ-κείμενος, n, on Etre adjacent, πρόσ-κειμαι, fut. κείσυμαι, dat.

ADJECTIF, s. m. eniderov, ou (ro).

ADJECTIVEMENT, adv. initires diany.

ADJOINDRE, v. a. προσ-τίθημι, fut. θήσει. acc.: προσ-άπτω, fut. άψω, acc. Je vous l'adjoindrai pour vos travaux, κοινωνόν σα τῶν πόνων αύτὸν. ποιήσω (ποιέω, ω, fut. ήσω). S'adjoindre une personne, έμαυτώ τινα προσaspionas, ounas, fut. aspionas. - pour une affaire, είς τι πράγμα.

ADJONCTION, s. m. προσαίρεσις, εως (ή). ADJOINT, s. m. συνεργός, οῦ (δ). — dans une charge, πάριδρος, ου (δ).

ADJUDICATAIRE, s. m. & im-Sidinaopiévos ou im-δικοσάμενος (part. moy. d'im-δικάζω, fut. dat. I Les adherents de Philippe, ses partisans. aow). - d'une portion d'héritage, xàrpeu, Dem.

Il adjugea l'héritage aux adversaires, rois avπότικος in-edixage του κλήρου, Dém. Se faire ad inger un héritage, κλήρου έπι-δικάζεμαι, fut άσομαι, Dém. On lui a adjugé gain de cause, the dixne fignus (aipiw, w, fut. aipriow), Dem.

ADJURATION, s. f. έξερχισμός, οῦ (δ). ADJURER, v. a. it-conilo, fut. iou, acc ADMETTRE, v. a. προσ-δίχομαι, fut. δί-Emai, acc. : mpco-isuai, fut. mpco-nocuai, acc Admis ise, προσ-δεχθείς ου προσ-εθείς, είσα, iv. Bire admis, προσ-δεχθήναι ου προσ-εθήναι. Admettre dans sa maison, siç Thy oixixy ano-Biropat, fut. Bigopat, ou ava-kapeave, fut. hiψομαι, acc. Admettre à un festin, έστιάσει άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Admettre quelqu'un au partage d'une chose, Tivis Tivi μετα-δίδωμι, fut. δώσω. (On met le nom de la personne au datif et celui de la chose au génitif.) Être admis au partage, μετα-λαμδά- ατος (τδ). La chose la plus admirable qu'il y νω, fut. λήψεμαι, gén. Admettre quelqu'un ait au monde, θαῦμα πάντων μέγιστον, co. dans son amitie, της φιλίας τινί μετα-δίδωμι, fut. δώσω. Y être admis, της φιλίας μετ-έχω, fut. μιθ-ίξω. Être admis dans une maison, y avoir ses entrées, εξς τινα οικίαν πρόσιδον Admiratrice, s. f. ή θαυμάζουσα, ης (partic. de έχω, fut. έξω.!| Admettre dans un corps, έγ-κεί- | θαυμάζω, fut. άσομαι). Nous sommes admirave. fut. κρινώ, acc. Être admis, έγ-κρίνεμαι, fut. xotoriocuai. - dans le conseil des an- banjuartixci iques (eini, fut. locuai). ciens, sic The rescuoiae, Dem. Ils admirent les dieux étrangers au nombre des autres, τους επήλυδας θεους μετά των άλλων en admiration, διά θαύματος έχω, fut. έζω, ev-expivay, Aristid. Il faut admettre les uns et rejeter les autres, τους μεν έγ-κριτέον, τους ον. Être l'objet de l'admiration de quelqu'un, δὰ ἀπο-κριτίου, Plat. Admettre au nombre des διὰ θαύματος είναι τινι. Exciter l'admiration gécitoyens, είς πελιτείαν έγ-γράφω, fut. γράψω, acc. | Admettre une loi, νόμον ψηφίζεμαι ου im-IngiCouat, fut. iscuat. | Admettre une excuse, sem contenter, πρόφασιν άπο-δίχομαι, fut. δί-Equal. | Faute qui n'admet point d'excuse, άμάρτημα αναπελόγητον, ου (τό). Cette affaire n'admet point de retardement, τὸ πράγμα μέλλησιν οὐκ ανα-δέχεται (άνα-δέχομαι, fut. δέξομαι), Phil.

ADMINISTRATEUR, s. m. préposé pour regir, διουσητής, εῦ (δ). | Celui qui prend part es gowernement, δ πολιτευόμενος, ου (partic. de πολιτεύομαι, fut. εύσομαι).

ADMINISTRATIF, IVE, adj. διουσητικός,

ADJUDICATION, s. f. ἐπιδικασία, ας (ή). (ή). Avoir l'administration de, δι-οκώω, ω. ADJUGER, v. a. ἐπι-δικάζω, fut. άσω, acc. fut. ήσω, acc. L'administration de la république, i modernia, as. Se mêler de l'admiatstration de la république, roy xavor derκαμθάνομαι, fut. λήψομαι.

ADMINISTRER, v. a. régir, di-oixém, &, fut. 1,000, acc. Administrer la justice, Sussieδετίω, fut. ήσω. || Fournir, παρ-ίχω, fut. έξω, ου παρ-ίχομαι, fut. έξομαι, acc. — une preuve. un témoignage, ελεγχον, μαρτυρίαν. || Administrer les sacrements à un malade, ou simple, ment l'administrer, τῷ νοσοῦντι τῶν ἰερῶν μεταδίδωμι , fut. δώσω.

ADMIRABLE, adj. δαυμαστός, ή, όν (comp. ότιρος, sup. ότατος): θαυμάσιος, ος on a, ον (comp. ώτιρος, sup. ώτατος). Doué d'une éloquence admirable, τῆς εὐεπείας θαυμαστός, ή, όν. l'emme d'une beauté admirable, θαυμάσιον τι γρημα γυναικός. Admirable à voir, à entendre, θαυμαστός ίδειν, άκουσαι. Chose admirable, θαύμα,

ADMIRABLEMENT, adv. θαυμαστώς : θαυμασίως.

ADMIRATEUR, s. m. θαυμαστής, οῦ (δ). teurs de ce qui est loin de nous, των άπ-έντων

ADMIRATIF, IVE, adj. δαυμαστικός, ή, όν. ADMIRATION, s. f. θαῦμα, ατος (τὸ). Avoir acc. Digne d'admiration, θαύματος άξιος, α, nérale, πάντας είς θαθμα κινίω, ω, fut. ήσω. Être frappé d'admiration, έχ-πλήσσομαι, fut. πλαγκίσομαι. - à la vue de quelque chose, τί ου πρός τι. | Sujet d'admiration, θαύμα, ατος (τό). Le plus grand sujet d'admiration pour moi, c'est que... θαύμα δί μοι τοῦτο μέγεστον: Εν τούτο μάλιστα πάντων εθαύμασα (aor. de θαυμάζω), ότι... Voyes Adminus.

ADMIRER, v. a. δαυμάζω, fut. δαυμάσομαι, acc. ou génil. : ayapat, fut. ayacquat, acc. ou génit. - la sagesse de quelqu'un, tournes, admirer quelqu'un à cause de sa sagesse, rivà σοφίας οπ έπὶ σοφία θαυμάζω. J'admire profondément Homère, τεθαύμακα τὸν "Ομπρον. Qui ADMINISTRATION, s. f. διώσησες, sees n'admirerait leur vertu? τίς σύα αν αγάσαιτο

τούτων τῆς ἀρετῆς; On ne peut le voir sans l'admirer, οὐδεὶς δοτις ίδων οὐκ αν τοῦτον έκτ πλαγείη (έx-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι). Ce que j'admire le plus, c'est que... εν μάλιστα εθαύμασα (aor. de θαυμάζω), δτι... Ce que le vulgaire admire, πρὸς & ανθρωποι ἐπτοίηνται (πτοέομαι, σύμαι, fut. ηθήσομαι). S'admirer à cause de sa beauté, ini τῷ κάλλει μέγα φρονέω, ῶ, ful. now.

ADMISSIBLE, adj. δεκτός, ή, όν : προσδεκτός, π. όν. Excuse admissible, πρόφασις ου σκήψις ευλογος, ου (ή).

ADMISSION, s. f. ἀποδοχή, ης (ή). Admission dans un corps, έγχρισις, εως (ή). Son admission souffrit des difficultés, μολις ένεχρίθη (έγ-χρίνω, ful. χρινώ).

ADMONETER, v. a. νουθετίω, ω, ful. ήσω, acc. ADMONITEUR, s. m. & voudetev, ouvroc, (part. de νουθετίω, ω, ful. ήσω).

ADMONITION, s. f. voudérnois, sus (n): νουθεσία, ας (ή).

ADOLESCENCE, s. f. ionbia, ac (i). Dès la première adolescence, ίξ ἐφήδων. Passer de l'enfance à l'adolescence, ix maides siç perράπιον μετ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Phil. : είς τους εφήδους χρίνομαι, fut. χριθήσομαι Luc. : μειραχιόμαι, ουμαι, fut. ωθήσομαι, Phil.

ADOLESCENT, s. m. ignboc, ou (d). Jeune adolescent, μειράκιον, ου (τό).

ADOLESCENTE, s. f. μετραξ, ακος (ή).

s'ADONISER, v. r. καλλωπίζομαι, fut. ίσομαι. s'ADONNER, v. r. έμαυτον έπι-δίδωμι, fut. δώσω, dat. S'adonner à l'étude de la philosophie, περί την φιλοσοφίαν σπουδάζω, fut. άσομαι. Ceux qui s'adonnent à l'éloquence, ci περί τοὺς λόγους δια-τρίδοντες (δια-τρίδω, fut. τρίψω). On dit qu'il s'adonna sérieusement à l'étude de la musique, μουσικήν δια-πονηθήναι αύτον φασι (δια-πονίομαι, συμαι, fut. ήσομαι), Plut. Adonné au jeu, κυδευτικός, ή, όν. - à la chasse, inpartixóc, n, ov. On forme ainsi du futur passif des verbes un grand nombre d'adjectifs: ὀρχηστικός, ἐριστικός, etc. Adonné au vin. φίλοινος, ος, ον. - à l'étude, φιλόμουσος, oc, ov. Beaucoup de mois se composent de la même manière, comme φιλόπονος, φιλάρετος, etc.

ADOPTER, v. a. - pour fils, vide muicoual, ευμαι, fut. ήσομαι, Dém. : viòr τίθεμαι, fut. θήσομαι, App. Il l'adopta pour mère, μπτίρα un chemin, δδον λεαίνω, fut. ανώ. | Rendre

Pandion, θετός γενόμενος Πανδίονι (γίνομαι, fut γενήσομαι), Plut. Donner à quelqu'un un fils en adoption, παιδά τινι είσ-ποιέω, ώ, fut. ήσω, Dém. | Adopter des mœurs étrangères, ξενικούς τρόπους προ-αιρέομαι, ούμαι, fut. αιρήσομαι. Adopter le sentiment de quelqu'un, τνός γνώμη προσ-τίθεμαι, fut. θήσεμαι. Je n'adopte pas leurs sentiments, οὐ τούτοις συμφέρομαι, fut. συν-ενεχθήσομαι.

ADOPTIF, IVE, adj. Ostóg, vi, óv, Plut.: ποιητός, ή, όν, Dém. : είσπειητός, ή, όν, Dém. Les fils adoptifs prennent le nom de ceux qui les ont adoptés, οί θετοί τὰ θεμένων δνόματα έπι-λαμδάνουσι (τίθεμαι, fut. Φήσομαι: iπι-λαμδάνω, fut. λήψομαι), App.

ADOPTION, s. f. - d'un enfant, elonoinσις, εως, (ή), Dém. : υίοθεσία, ας (ή), Bibl. Père ou fils par adoption, voyez Adopter. | Choix, préférence, προαίρεσις, εως (ή). Tournez par le verbe Adopter.

ADORABLE, adj. digne d'être adoré, mposχυνητός, ή, όν, Grég. : πάσης λατρείας άξιος, α, ov : δσιώτατος, η, ον (superl. de δσιος, α. ον). Très-aimable, ipaquiétatos, n, or (superl. diράσμιος, ος, ον).

ADORATEUR, TRICE, s. m. et f. haτρευτής, οῦ (ὁ): au fém. ἡ λατρεύουσα, ης (partic. de λατρεύω, fut. εύσω), dat. Les adorateurs du vrai Dieu, οί τῷ όντως Θεῷ λατρεύοντες, ων. | Amant passionne, coarric, ou (6).

ADORATION, s. f. prosternement, mposxύνησις, εως (ή). || Culte, λατρεία, ας (ή). || Au fig. Aimer jusqu'à l'adoration, ὑπερ-φιλίω, ϶, fut. now, acc.

ADORER, v. a. se prosterner devant, moorχυνίω, ω, fut. προσ-χυνήσω. acc. ou dat. | Honorer d'un culte religieux, λατρεύω, fut. εύσω, dat. || Aimer éperdument, ὑπιρ-φιλίω, ω, fut. ήσω, acc. Xén. : ὑπερ-αγαπάω, ω, fut. now, Hérodn.

ADOSSER, ν. α. έπ-ερείδω ομ προσ-ερείδω, fut. speiow, acc. — contre quelque chose, mi. S'adosser contre un mur, τῷ τοίχω ἐπ-ερείδομαι. Ville adossée à une colline, πόλις γιωλόφω προσ-κειμένη, ης (part. de πρόσ-κειμαι. fut. xxicouat).

ADOUCIR, v. a. rendre plus doux aus goût, ἀπο-γλυκαίνω, fut. ανώ, acc. || Rendre plus facile, avinju, fut. av-now, acc. Adoucir αντήν έποιήσατο, Plut. Agant été adopté par moins apre, αν-ίημι, fut. αν-ήσω, αcc. — l'air

rature de l'air, τὴν τοῦ ἀίρος κρᾶσιν. Η Δυ fig. fut. πίμψω, αce. : στίλλω ου ἰπι-στίλλω, fut. Adoucir les mœurs, τους τρόπους ήμερόω, ω, στελώ, αες. — quelqu'un ou quelque chose, fut. wow. J'adoucirai son humeur par ma patience, πραίτερον αυτόν ποιτίσω τη μακροθυμία Adresser une lettre à quelqu'un, y mettre (ποιίω, ω, fut. ήσω). || Adoucir les couleurs, l'adresse, Ιπιστολήν τινι Ιπι-γράφω, fut. γράψω. τα γρώματα δια-Ερέχω, fut. Ερέξω.

ful. uva, acc. : κηλίω, a, ful. ήσω, acc. : θέλγω, des remerciments, χαριστήριά τινι άνα-φίρω. fut. δέλξω, acc. : ήμερόω, ω, fut. ωσω, acc. fut. αν-οίσω. Adresser des plaintes à quel-Adoucir les esprits, τους οργισθέντας θυμούς κατα- qu'un, πρός τινα μέμφομαι, fut. μέμψομαι. Les πραύνω, fut. υνώ. Je parvins à l'adoucir, έξ- plaintes que je lui ai adressées, α πρὸς αὐτὸν ιλασάμην ποτέ αὐτὸν (έξ-ιλάσκομαι, fut. ιλά- ίμεμψάμην. Adresser la parole à quelqu'un, σομαι). || Allèger, soulager, αν-ίτιμι, fut. αν- τινά προσ-αγορεύω, fut. αγορεύσω ου ερώ. Il ήσω, acc. : χουφίζω ου έπι-κουφίζω, fut. ίσω, acc. ne lui adressa pas même la parole, εὐδ' αὐτεν Adoucir le malheur des autres, τὰς τῶν άλλων προσ-εφθέγξατο (φθέγγομαι, fut. φθέγξομαι). συμφοράς χουφίζω. Adoucir les peines de l'absence, the ionulae enlies, &, fut. now.

voix, της φωνής. — de la loi, του νόμου. άπο-δλέπω, fut. Ελέψω, avec είς ου πρός et l'acc. Adoucissement à la rigueur des châtiments, Ce discours s'adresse à vous, δ λόγος είς ή των τιμωριών άνεσις ου έπικούφισις, εως. Adou- σε άπο-δλέπει. Cette fable s'adresse à ceux, cissement des teintes, en t. de peint. ή τῶν etc. ὁ μῦθος πρὸς τοὺς... (sous-ent. γίγραχρωμάτων φθερά, ας, Plut.

ns (i), Luc.

ADRESSE, a. f. dextérité, δεξιότης, ητος (ή). (ii). Tour d'adresse, suy sipire épyer, ou (tò). || Ruse, artifice, $\tau i \chi v \eta$, $\eta \in (\dot{\eta})$: $\delta \delta \lambda o \xi$, ou $(\dot{\delta})$. User d'adresse, δολώ χράομαι, διμαι, fut. χρήσομαι. Vaincre par adresse, δολώ κρατίω, ä, fut. ήσω. Jouer quelqu'un d'adresse, τινά παρα-χρούομαι, fut. χρούσομαι, Dén.

Adresse d'une lettre, inippaph, n. in). Mettre l'adresse à une lettre, ἐπιστολήν τινι ἐπι-γράφω, fut. γράψω. Lettre sans adresse, ή ανεπίγραφος ἐπιστολή, ῆς. || Lieu où quelqu'un demeure, cixía, ας (ή). Donner l'adresse de quelqu'un, είκίαν τινός σημαίνω, fut. ανώ.

ADRESSER, v. n. toucher le but, τυγχάνω ου ἐπι-τυγχάνω, fut. τεύξομαι, gén. Il a su a, ον. Être adulte, τὰν ἡλικίαν ἀκμάζω, ου simadresser au but, τοῦ σκοποῦ έτυχε. Ne pas adres- plement ἀκμάζω, fut. άσω. ser, ἀπο-τυγχάνω, fut. τεύξομαι, gên. Il n'y a pas adressé, τοῦ σκοποῦ ἀπ-έτυχε. Bien adresser, jugale, μοιχεία, ας (ή). Commettre un adultere, εύστοχέω, ω, fut. ήσω.

de son visage, τὸ πρόσωπον. — la tempé- Adresser, envoyer, πίμπω ου δια-πίμπω, τινά ου τι. - à quelqu'un, πρός τινα. | || Adresser des vœux, des prières, εὐχάς. Aboucia, apaiser, πραύνω ου κατα-πραύνω, δεήσεις τινί ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Adresser

S'ADRESSER, v. r. aller trouver, προσ-έρχομαι, ful. ελεύσομαι, dal. | Adresser la parole, προσ-ADOUCISSANT, αυτε, αδί, μαλακτικός, ή, όν. αγερεύω, fut. αγερεύσω ου ερώ, αες. : προσ-ADOUCISSEMENT, s. m. ανεσις, εως (ή). φωνέω, ω, fut. ήσω, acc. — à quelqu'un, τινά. — de la température, τοῦ ἀίρος. — de la | Se rapporter à, προσ-ήχω, fut. ήξω, dat. : πται, de γράφω). Je lui apprendrai à qui il . ADRAGANT, s. m. gomme, τραγάκανθα, s'adresse, tournez qui je suis, διδαχθείη αν ύπ έμου όστις είμι (διδάσκω, fut. διδάξω).

ADROIT, oite, adj. δεξιός, ά, όν (comp. ώτε-- à faire quelque chose, περί τι. Avec adresse, ρος, sup. ώτατος). Adroit à faire quelque chose, δεξιώς. Qui manque d'adresse, αδίξιος, ος, ον: δεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος), αυες επαιός, ά, όν. Adresse des mains, εὐχειρία, ας l'infinitif. Les semmes sont adroites à trouver des ruses, δειναί αί γυναϊκες ευρίσκειν τέχνας (sous-ent. sioi), Eurip. Adroit dans les exercices du corps, γυμναστικός, ή, όν. Adroil à tirer au but, εύστοχος, ος, ον. Qui a les mains adroites; εύχειρ, ειρος (ό, ή, τὸ). Adroit des deux mains, αμφιδέξιος, ος, ον. Adroit a tout, πρὸς πάντα εὐφυής, ής, ές.

ADROITEMENT, adv. διξιώς.

ADULATEUR, s. m. κολαξ, ακος (ή). Αρυ-LATRICE, s. f. xolaxis, iδος (ή).

ADULATION, s. f. xchaxeia, ac (i).

ADULER, v. a. χολαχεύω, fut. εύσω, acc. ADULTE, adj. $l\varphi\eta\lambda_i\xi$, $lxcs(\delta,\eta)$: $dx\mu\alpha_ics$.

ADULTERE, s. m. violation de la foi conμειχεύω, fut. εύσω.

Advirther, adj. qui concerne les adultères, μ_{OULTRE} , δ , δ v. \parallel Celui ou celle qui commet un adultère, μ_{CULT} c, ϵ 0 (δ): au fèm. μ_{CULT} c, δ 00, (δ 1): δ 10, (δ 2).

ADULTÉRIN, adj. μοιχίδιος, α, ον. Fils adultérin, μοιχίδιος, ου (δ), sous-ent. υίος.

ADUSTE, adj. brûlé, ἐπι-κεκαυμένος, η, ον (partic. parf. passif d'iπι-καίω, fut. καύσω).

ADUSTION, s. f. $i\pi i \times au \sigma \iota \varsigma$, $\epsilon \omega \varsigma$ (7).

ADVENIR, v. n. Voyez Avenia.

ADVERBE, s. m. ἐπίρρημα, ατος (τὸ).

ADVERBIAL, ALE, adj. ἐπιβρηματικός, ή, όν. ADVERBIALEMENT, adv. ἐπιβρηματικώς.

ADVERSAIRE, s. m. ἀνταγωνιστής, οῦ (ὁ): ἀντιστάτης, ου (ὁ). Les adversaires, εἰ ἰναντίοι, ων. Triompher de ses adversaires, τῶν ἐναντίων κρατίω, ῶ, fut. ἡσω. Être l'adversaire de quelqu'un, τινὶ ἐναντιόομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι. Se déclarer l'adversaire, ἀνθ-ίσταμαι fut. ἀντιστήσομαι, dat. : ἀντιστάσουμαι, fut. τάξομαι, dat. Ils ont beaucoup d'adversaires, αὐτοῖς πολλοὶ ἀντιστάσσονται. || Adversaire en justice, ἐντίδικος, ου (ὁ), Dém. Être l'adversaire de quelqu'un en justice, τινὶ ἀντιδικίω, ῶ, fut. ἡσω, Χέη.

ADVERSE, adj. contraire, ἐναντίος, α, ον. La partie adverse, dans un procès, ὁ ἀντίδικος, ου, Dém.

ADVERSITÉ, s. f. δυστυχία, ας (ή): άτυχία, ας (ή). Les adversités, δυστυχήματα, ων (τά): ἀτυχίαι, ῶν (αί): συμφοραί, ῶν (αί): κακά, ῶν (τά). Être dans l'adversité, δυστυχήω, ῶ, fut. ήσω: κακοπραγίω, ῶ, fut. ήσω: κακός πράσσω, fut. πράξω. Être plongé dans l'adversité, κακίστη τύχη χράσμαι, ῶμαι, fut. χρήσομαι. Il est tombé dans l'adversité, ἀτυχία περι-έπεσε (περι-πίπτω, fut. πεσσύμαι). Supporter l'adversité avec peine, την ἀτυχίαν δυσφορέω, ῶ, fut. ήσω: ἐπὶ τοῖς κακοῖς δυσχεραίνω, fut. ανῶ. Secourir quelqu'un dans l'adversité, τινι δυστυχοῦντι ἐπ-αρχέω, ῶ, fut. αρκέσω.

ÆGILOPS, s. m. αἰγίλωψ, ωπος (δ).

AÉRER, v. a. δια-ψύχω, fut. ψύξω, acc. Bien séré, δι-ιψυγμένος, n, ον.

ABRIEN, ENNE, adj. ἀέριος, ος, ον. De nature aérienne, ἀερώδης, ης, ες.

ΑΕ̈RONAUTE, s. m. ἀεροναύτης, ου (δ),

ΑΕ̈ROSTAT, s. m. άερόστατον, ου (τὸ), G. M.

ÆRUGINEUX, EUSE, adj. iώδης, ης, ες.

AFFABILITĖ, s. f. εὐπροσηγορία, ας (ή):

αλοφορσύνη, ης (ή). Avec affabilité, φιλοφορό-

φιλοφροσύνη, ης (ή). Avec affabilité, φιλοφρό-

AFFABLE, αdj. εὐπροσήγορος, ος, ον: φελόφρων, ων, ον, gén. ενος (comp. ονέστερος, εκφ. ονέστατος).

AFFADIR, v. a. rendre fade, sans savew, άχυλον ου μωρόν ου μωρότερον ποιώω, ω, ful. ήσω, acc. Si le sel vient à s'affadir, iàν τὸ άλας άναλον γίνηται (γίνομαι, ful. γενήσομαι), Bibl.: iàν τὸ άλας μωρανθῆ (μωραίνομαι, ful. ανθήσομαι), Bibl. || Au fig. Affadir le goût, les sensations, τὴν γεῦσιν, τὰς αἰσθήσεις ἀμδλύνω ου ἀπ-αμδλύνω, ful. υνῶ. || Affadir l'estomac, donner du dégoût, ἄσην παρ-ίχω, ful. έξω. Ανοίτ l'estomac affadi, ἀσάσμαι, ωμαι, ful. ἀσήσομαι.

Se déclarer l'adversaire, ἀνθ-ίσταμαι fut. ἀντιστήσομαι, dat.: ἀντι-τάσσομαι, fut. τάξομαι, ης (ή): κόρος ου (ό). Louer quelqu'un jusqu'à dat. Ils ont beaucoup d'adversaires, αὐτοῖς Γaffadissement, εἰς κόρον ου ἄχρι κόρου τινὰ πολλοί ἀντι-τάσσονται. || Adversaire en justice, ἐπ-αινέω, ω, fut. αινέσω.

> AFFAIBLIR, v. a. ig-aodevilo, fut. ico. acc. : ἐχ-λύω ου παρα-λύω, fut. λύσω, acc. Affaiblir le corps, les forces, τὸ σῶμα, τὴν δύναμιν θρύπτω ου δια-θρύπτω, fut. θρύψω. Avoir le corps affaibli, τὸ σῶμα ἀσθινῶς ἔχω, fut. ξω. || Affaiblir la vue, την όψιν αμβλύνω, fut. υνώ. Avoir la vue affaiblie, ἀμθλυώττω, οιι άμδλυωπέω, ω, fut. ήσω. | Affaiblir les couleurs, τὰ χρώματα άμυδρόω, ω, fut. ώσω, ου ἀφανίζω, fut. tow. Couleurs affaiblies, τὰ ήφανισμένα χρώματα, ων. | Affaiblir la résolution, le courage, de quelqu'un, πινός γνώμην, τινὸς φρόνημα κάμπτω, fut. κάμψω. Affaiblir la puissancee l'autorité de quelqu'un, πνὸς δύναμιν, άξιωμά πινος ελασσύω, ω, fut. ώσω. s'Appaiblie, il-aobevée, e, fut. now : ixλύτμαι ου παρα-λύτμαι, fut. λυθήστμαι. Affaibli par la débauche, ὑπὸ τρυφῆς δια-τεθρυμμένος,

> λύσμαι ου παρα-λύσμαι, fut. λυθήσομαι. Affaibli par la débauche, ὑπὸ τρυφῆς δια-τεθρυμμίνος, π, ον (partic. parf. passif de δια-θρύπτω, fut. θρύψω). Sa santé s'affaiblit, il va plus mal, χαλεπώτερον έχει (έχω, fut. εξω). L'espérance s'affaiblit, devient moindre, ελάσσους ai ελπίδες γίνονται (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

AFFAIBLISSANT, TE, adj. θρυπτικός, τί,

AFFAIBLISSEMENT, s. m. δολυσις, εως (ή). L'affaiblissement causé par les annices; ή ύπὸ τοῦ γέρως ἀσθένως, ας. Tomber dans

in grand affaiblissement, έξ-αδυνατίω, ω, fut. | gens d'affaires, ol περί τὰ πράγματα δντες (partie. rion. Plut. Affaiblissement de la vue, i vic δφεως άμύδρωσις, εως. Affaiblissement de l'esprit, ή του φρονείν παρακμή, ής. Affaiblissement de dignité, de puissance, ή ελάσσωσις, twc.

AFFAIRE, s. f. occupation, πράγμα, ατος (τό). Facheuse affaire, δεινόν πράγμα. Bonne affaire, πράγμα λυσιτελές. Petite affaire, πραγμάτιον, ου (τὸ). Où en sont les affaires? ποῦ καθ-έστηκε τὰ πράγματα (parf. de καθ-ίσταμαι); L'affaire est toujours en même état, ώσαύτως έχει τὸ πράγμα. L'affaire va bien, va d'ellemême, καλώς, αὐτόματον προ-χωρεί τὸ πράγμα (προ-γωρίω, ω, fut. ήσω). Cela ne fait rien à l'affaire, πρός οὐδεν καθ-ήκει τοῦτο (καθ-ήκω, fut. ήξω). C'est une affaire faite, δια-πίπρακται (δια-πράσσω, fut. πράξω). Regardez ceci comme une affaire faite, τοθι περί τούτου ώς ήδη δια-πεπραγμένου. C'était une affaire faite, si... δι-επέπρακτ' αν, εί... L'étude est son unique affaire, όλος περί τους λόγους είναι φιλεί (φιλέω, ā, fut. ήσω). Le jeu est son unique affaire, περί την παιδιάν μένον πραγματεύεται (πραγματεύομαι, fut. εύσομαι). C'est votre affaire, τὸ σὸν πράγμα ου τὸ σὸν έργον έστὶ τοῦτο. C'est l'affaire d'un homme riche, ανδρός έστι πλουσίου (sous-ent. έργον).

AFFAIRES privées, tà idia mpaquata, ev. Affaires domestiques, τὰ οίκοι (sous-ent. πράγματα). Affaires en bon état, καλώς έχοντα πράγματα. Rétablir les affaires de quelqu'un. τά τινος δι-φθόω, ω, fut. ώσω. Faire soimême ses affaires, τὰ ίδια πράσσω, fut. πράξω. - celles d'un autre, τὰ ἐτέρου. Avoir des affaires, πράγματα έχω, ful. έξω: ἀσχολέομαι, οῦman, fut. nooman. Avoir beaucoup d'affaires, πολλήν άσχολίαν έχω, fut. έξω: πολλή άσχολία έν-έχομαι, fut. έν-σχιθήσομαι. Bien administrer ses affaires domestiques, τὰ ἐμαυτοῦ εὖ οἰκονομέω, ω, fut. ήσω: τὰ κατ' οἴκον εὖ δια-τίθεμαι, fut. θήσομαι : εὖ οἶκον δι-οικέω, ω, fut. ήσω. Ce ne sont pas mes affaires, ούδεν τοῦτο πρός έμε (sous-ent. έστί): ούχ έστι ταύτα τών πρός έμε : οὐδέν μοι τούτων μέλει, fut. μελήσει. Être sans affaires, ἀπραγμόνως έχω, sut. ξω. Qui n'a point d'affaires, axpa quev, ev, oi, gén. ονος. Faire des affaires, πραγματεύομαι, fut.

d'aipi, fut. locuai).

AFFAIRES publiques, tà δημόσια πράγματα. ων : τὰ κοινὰ πράγματα, ων : οκ simplement τά δημόσια, ων : τά χοινά, ων : τά της πολιτώσε: ή πελιτεία, ας. Prendre le maniement des aflaires, των πραγμάτων άντι-λαμδάνομαι, sul. λήψομαι. Les affaires de la marine, τὰ ναυτικά, ών.

AFFAIRE, procès, dien, no (n). Avoir une aflaire, δίκην έχω, fut. Κω: δικάζομαι, fut. άσομαι. - avec quelqu'un, πρός πνα. Gagner son affaire, the dixne alpie, e, ful. alphoe. La perdre, δίκην δφλω, fut. δφλήσω.

Affaire, débat, άγών, ώνος (δ). C'est une affaire d'honneur, δ άγων έστι περί δύξης.

AFFAIRE, embarras, πράγματα, ων (τά). Faire ou susciter des affaires, πράγματά τινι παρέχω, fut. ξω. Se faire des affaires, πράγματα έμαυτῷ έμ-ποιέω, ῶ, ful. ήσω. Tirer quelqu'un d'affaire, τινά άπ-αλλάσσω, fut. άξω. Ce n'est pas une affaire de... oudin spayma, avec to el l'infin. : où lote yalendy to..., infin,

AFFAIRE, besoin, ppeia, ac (i). Avoir affaire de. χρείαν έχω, fut. έξω, gén. : δέομαι, fut. δεήσομαι. gén. Qu'ai-je affaire de cela ? τί μω μέλει τούτου (μελίω, fut. μελήσω); Qu'aviez-vous affaire de venir ici? τί σοι διέφερε δεύρο ήχειν (δια-φέρω. fut. δι-κίσω). Cela fait bien mon affaire, τοῦτό μοι προύργου έστί (προύργου, contr. pour πρό έργου).

AFFAIRE, in, adj. Loxalos, os, ov. Qui est fort affairé, πολυπράγμων, ων, ον, gén. ονος (σουφ. ονέστερος, ευφ. ονέστατος).

AFFAISSEMENT, s. m. υπόπτωσις, εως (ή). On tourne mieux par le verbe.

AFFAISSER, ν. α. κατα-πιίζω, fut. πιίσω, acc. : κατα-δαρίω, ω, fut. ήσω, acc. | S'affaisser, βρίθω, fut. βρίσω. S'affaisser sous une charge, τῷ βάρει ὑπο-πίπτω, ful. πισούμαι. Les montagnes s'affaissent, τὰ έρη καθ-ίεται (xab-inμ., fut. xab-ńσω). | Au fig. S'affaisser sous le poids des années, τῷ γάρα βαρύνομαι, fal. uvbňocudi.

AFFAMER, v. a. λιμφ πιίζω, fut. πιέσω, acc. Xén. : hihannée et hihannovée, e, fut. nou. acc. Hippocr. Etre affamé, lupaire, fut. ave, Hérodt.: λιμώττω, sans fut. Luc.: βουλιμιάω, ω, fut. άσω, Xén. : λιμαγχονέςμαι, ούμαι, fut εύσομαι. — avec quelqu'un, πρός τινα. Homme κθήσομαι, Basil. : λιμώ πιζομαι, fut. πισθήσο-Caffaires, intendant, iπίτροπος, ω (δ). Les μαι, Xén. Souvent on towne simplement par famé de quelque chose, τινός πεινάω, ω, | έχω, fut. έξω. L'affection que vous avez pour fut. πεινάσω. Affamé, au propre, πειναλέος, α, av, Anthol. On tourne plus souvent par les άρχω, fut. ρξω). || Gout, inclination, σπουδή. participes πεινών, ωσα, ων: λιμαίνων ου λιμώττων, ουσα, ον. | Au figuré. Ètre affamé de richesses, χρημάτων πεινάω, ω, fut. άσω, Xén. Bure affamé de gloire, πρὸς τὴν δόξαν ἀπλήστως tχω fut. έξω.

AFFECTATION, s. f. περιεργία, ας (ή). dans l'ajustement, του χόσμου. Avec affectation, περιέργως. Discours sans affectation, λόγος ἀπερίεργος, ου (δ). Affectation de mots nouveaux, ·ονομάτων καινοτομία, ας (ή). Affectation de mots anciens, ἀρχαϊσμός, οῦ (δ).

AFFECTE, es, adj. ou partic. περίεργος, ος er (comp. ότερος, sup. ότατος). Voyez Affecter.

AFFECTER, v. a. rechercher avec soin, ζηλόω, ω, fut. ώσω, acc. || Faire avec un soin raffiné, περι-εργάζομαι, fut. εργάσομαι, acc. Affecté, ée, περίεργος, ος, ον. Propreté affectée, ποσμιότης περίεργος, ου (ή). || Simuler, feindre, προσ-ποιέομαι, ούμαι, ful. ήσομαι, acc. ou infinit. Affecter de la joie, gaipete ou Th χαράν προσ-ποιέομαι, ουμαι. Affecter de l'indignation, τον δυσχεραίνοντα ύπο-χρίνομαι, fut. πρινούμαι. | Aspirer à, άντι-ποιέομαι, ούμαι, ful. ήσομαι, gén. — la royauté, τῆς ἀρχῆς.

APPECTER, έmouvoir, πινέω ου δια-πινέω, ω, fut. ήσω, acc. Qui s'affecte aisément, εμπαθής, ής, ές. Être vivement affecté, έμπαθώς ου περιπαθώς έχω, fut. έξω. || Endommager, léser, κακόω, ω, fut. ώσω, acc. La partie affectée, τὸ κακοπαθούν μέρος, ους (partic. de κακοπαθέω, ŭ, fut. τίσω). Être affecté d'une maladie, νόσω έχομαι , fut. σχεθήσομαι.

AFFECTER, destiner d..., προσ-νέμω, fut. νεμώ, acc. : iπ-νίμω, fut. νεμώ, acc. Affecter à une destination, είς τινα χρείαν ἀπο-νέμω, fut. νεμώ, acc. Chaque art a des termes qui lui sont affectés, ίδιας λέξεις αἱ τέχναι κέκτηνται (κτάομαι, ωμαι, fut. xthoopat).

AFFECTIF, IVE, adj. παθητικός, ή. όν. AFFECTION, s. f. impression, πάθος, ους (τδ). | Amitié tendre, ἀγάπη, ης (ή) : φιλοστοργία, ας (ή). Avoir une vive affection pour ses parents, τους γονείς φιλοστοργέω, ω, fut. ήσω. Bienseillance, εύνοια, ας (ή). Par affection pour

avoir faim, πεινάω, ω, fut. πεινάσω. Étre af- ou ετς τινα. Lul en témoigner, εύνειαν τινι παρmoi, ή εύνοια ή παρά σου έμοι υπ-άρχουσα (υπñs (n). Avoir de l'affection pour la philosophie, περί φιλοσοφίαν σπουδάζω, fut. άσομαι.

> AFFECTIONNER, v. a. άγαπάω, ω, fut. ήσω, acc. : στέργω, fut. στέρξω, acc. | S'affectionner quelqu'un, gagner son amitié, τινά οἰκειόςμαι, ευμαι, fut. ώσομαι | S'affectionner à quelqu'un, s'attacher à lui, tivi ciunocuai, comai, fut. ωθήσομαι: τινά άγαπάω, ω, fut. ήσω. S'affectionner à quelque chose, περί τι σπουδάζω, fut. acouai. Les choses auxquelles je m'affectionne, ὑπὶρ ὧν μάλιστα σπουδάζω. Être bien ou mal affectionné pour quelqu'un, so, xaxos πρός τινα διά-κειμαι, fut. κείσομαι. Être affectionné pour le parti de quelqu'un, τά τινος φρανέω, ω, fut. ήσω.

> AFFECTURÚSEMENT, adv. φιλοστόργως: φιλοφρόνως.

> AFFECTUEUX, EUSE, adj. φιλόστοργος, ος, cv : φιλόφρων, ων, ον (comp. ονέστερος, sup. ονέστατος). | Mouvements affectueux dans le discours, τὰ πάθη, ὧν.

> AFFERMER, v. a. donner à ferme, µiσθόω, ω, fut. ώσω, acc. Affermer les revenus publics, τὰ τέλη ἀπο-μισθόω, ω, fut. ώσω, ου πιπράσχω, ful. περάσω, ου έχ-δίδωμι, ful. ix-δώσω, Poll. | Prendre à ferme, μισθόςμα:, couat, fut. wochat, acc.

> AFFERMIR, v. a. βιδαιόω, ω, fut. ώσω, acc. : στερεόω, ω, ful. ώσω, acc. : στηρίζω, ful. ίξω, acc. - sa puissance, τὰν ἀρχήν. Affermir la république, τὴν πόλιν εὐσταθῆ ποιέω, ω, fut. ήσω. Aftermir son esprit, ou s'affermir contre... 763 νοῦν χρατύνω, fut. υνώ, avec πρός et l'acc. S'alfermir sur ses pieds, την στάσιν ευ τίθεμαι. fut. Onoqual. S'affermir dans sa resolution, The προαιρίσει προσ-χαρτερέω, ω, fut. ήσω. | Étre affermi sur le trône, βεξαίως έν τῷ ἀρχή καθ-ίστηκα (parf. de καθ-ίσταμαι). Autorité mal affermie, ή ούπω καθ-εστηκυία άρχή, ης.

AFFERMISSEMENT, s. m. βεδαίωσις, εως (τ΄). AFFETE, EE, adj. περίεργος, ος, ον. AFFÉTERIE, s. f. περιεργία, ας (ή). **AFFICHE**, s. f. πρόγραμμα, ατος (τὸ).

AFFICHER, v. a. annoncer par une affiche, quelqu'un, δι' εύνοιάν τινος. Avoir de l'affec- προ-γράφω, ful. γράψω, acc. : προ-τίδημι, ful. tion pour quelqu'un, εύνοιαν έχω, εύνους είμι πρός δάσω, acc. Ils affichent la proclamation de Gordien au peuple, προ-τιθέασι τὰ πρὸς τὸν δήμον (ή): έδύνη, ης (ή): άλγος, ους (τὸ): άδημενία, του Γορδιανού γράμματα, Hérodn. Ayant fait afficher un édit, διάταγμα προ-διίς, gén. δίντος, Hérodn. | Faire parade de... im-deixvouat, fut. Seifeuat, acc. Afficher de grandes prétentions, τὰ μέγιστα ἐπ-αγγύλιμαι, fut. αγγελούza. || Afficher le déshonneur de quelqu'un, τινά στηλιτεύω, fut. εύσω, Grég. Afficher sa perversité, στηλιτεύω την έμαυτοῦ κακίαν, Grég.

AFFICHEUR, s. m. δ τὰ γράμματα προτιθείς, έντος (part. de προ-τίθημι).

AFFIDE, te, adj. πιστός, ή, όν (comp. περος, *ευρ*. ότατος).

AFFILER, v. a. biyw, fut. biξw, acc.: έκονάω, ω, fut. ήσω, acc.

AFFILIATION, s. f. in mpcomipeous, ews. AFFILIER, v. a. προσ-αιρίομαι, ουμαι, fut. αιρήσομαι, acc. - à un corps, είς τινα τάξιν.

AFFINAGE, AFFINEMENT, s. m. doebic εως (ή).

AFFINER, ν. α. άφ-εψέω, ῶ, fut. εψήσω, acc. Affiné, ée, απεφθος, ος, ον.

AFFINEUR, s. m. - de métaux, δ τὰ μίταλλα ἀφ-εψών, οῦντος.

AFFINITE, s. f. parenté, συγγίνεια, ας (ή). || Rapport, αναλογία, ας (ή): όμοιότης, ητος (ή). Avoir de l'affinité, ἀνάλογον έχω, fut. έξω : ὁμείως πέφυχα (parf. de φύομαι). — avec quelque chose, τινί ου πρός τι.

AFFIRMATIF, IVE, adj. καταφατικός, ή, όν. Particules affirmatives, συνδεσμοί βεδαιωτικοί, ων. AFFIRMATION, s. f. κατάφασις, εως (ή).

AFFIRMATIVE, s. f. κατάφασις, εως (ή). Il faut être ou pour l'affirmative, ou pour la négative, ανάγκη η φάναι η άπο-φάναι (φημί, fut. φτίσω), Aristt.

AFFIRMATIVEMENT, adv. καταφατικώς. Répondre affirmativement, κατά-φημι ου simplement, φημί, fut. φήσω.

AFFIRMER, v. a. φημί, fut. φήσω, acc. Affirmer fortement, δια-διδαιότμαι, ουμαι, fut. ιώσομαι, acc.: δι-ίσχυρίζομαι, fut. ίσομαι, ace. Ils l'affirmeront bien, mais ils ne pourront le prouver, φήσουσι μέν, δείξαι δ' εύχ έξευσι (φημί, fut. φήσω : δείχνυμι, fut. δείξω : έχω, fut. έξω).

AFFLEURER, v. a. égaliser, oualito, fut. icu, ace. Xén. : ὁμαλύνω, fut. υνω, acc. Aristt. - une chose au niveau d'une autre . πρός τι.

AFFLICTION, s. f. Norm, no (i): avia, as acc.

ας (ή): περιωδυνία, ας (ή). Être plongé dans l'affliction, periorais dunais our-eimi, fut. ourέσομαι. Tomber dans l'affliction, λύπη περι-πίπτω, fut. πεσούμαι. Prendre part à l'affliction de quelqu'un, τινί συν-αλγίω, ω, fut. ήσω. Qui n'éprouve pas d'affliction, άλυπος, ος, ον: ἀναλγής ής, ές: ἀνάλγητος, ος, ον.

AFFLIGEANT, τε, adj. λυπηρός, ά, όν (comp. ότερος, ευρ. ότατος): άνιαρός, ά, όν (comp. ότερος. sup. ότατος): άλγεινός, ή, όν (sup. άλγιστος): χαλεπός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ώτατος).

AFFLIGER, v. a. remplir de tristesse, λυπίω, ῶ , fut. ήσω , acc. : ἀνιάω, ῶ, fut. άσω, acc. : ἀλγύνω, fut. υνώ, acc. S'affliger, être affligé, λυπέςμαι, ούμαι, ful. ηθήσεμαι : άνιάςμαι, ώμαι, ful. αθήσομαι: άλγίω, ω, fut. ήσω. - d'une chose. τινί ou ἐπί τινι. Je m'afflige des maux de mes amis, τοῖς τῶν φίλων κακοῖς άλγίω, ῶ, Isocr. Qui ne s'affligerait de ce qui se passe maintenant? τίς ούχ αν έπὶ τοῖς γιγνομένοις άλγήσειεν: Isocr. S'affliger de la félicité publique, ini xorvois à yabois δυσμεναίνω, fut. avū, Dėm. | Lėser, nuire. endommager, xaxów, w, fut. wsw. acc. La fortune m'a affligé de bien des manières, πολλά με ή τύχη ἐκάκωσε. La guerre nous afslige de toutes les manières, ὁ πολεμος πάντα τρόπον ταλαιπωρεί ήμας (ταλαιπωρέω, ω, fut. τίσω), Isocr. Être affligé d'une maladie grave, χαλεπώ πάθει συν-έχεμαι, fut. συ-σχεθήσομαι.

AFFLUENCE, s. f. concours, συνδρεμή, ñς (ή). Il y a une si grande affluence de monde. τοσούτον πλήθος συν-εβρύηκε (συβ-βέω, fut. βεύσω). || Abondance, περιουσία, ας (ή): ἀφθονία, ας (i). Vivre dans l'affluence de toutes choses, πάντων άφθονία περιβ-βέομαι, fut. βυήσομαι. || Επ méd. Affluence d'humeurs, κατάββους, ου (δ).

AFFLUER, v. n. συρ-ρέω, fut. ρεύσω. Les biens, les vivres affluent, χρημάτων, σίτου έστὶν εὐπορία.

AFFOIBLIR, AFFOIBLISSEMENT. Voyes Affaiblin, etc.

AFFOLE, in, adj. et part. Être affolé de έπι-μαίνομαι, fut. μανούμαι, dat.

AFFOURCHE, in, ang. dia-bebnxos, via. ός (part. parf. de δια-δαίνω, fut. δήσομαι). [Étre affourché sur ses ancres, en t. de mar. έπὶ δυείν (sous-ent. άγρώραιν) όρμέω, ω, fut. ήσω.

AFFOURRAGER, v. a. χορτάζω, fut. άσω,

Digitized by Google

ri, ov. | Affranchi, partic. Voyez Affranchia.

AFFRANCHIR, v. a. tirer de l'esclavage, Devθερόω σε άπ-ελευθερόω, ω, fut. ώσω, acc. Affranchir la ville de la domination des barbares, την πολιν από βαρδάρων ελευθερόω, ω, Plat. Être affranchi de son ancienne servitude, της πρόσθεν δουλείας άπ-αλλάσσωμαι, fut. allarisopat, Suid. || Affranchir d'un péril ou d'une chose facheuse, aπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. Affranchir quelqu'un de ses craintes, τινά του δέους άπ-αλλάσσω. Affranchir du service militaire, του στρατεύεσθαι άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω, acc. — d'une dette, του χρίους. Etre affranchi des fonctions publiques, ἀτέλειαν έχω τών λειτουργιών, fut. έξω. Affranchi d'une charge quelconque, ἀτελής, ής, ές, avec le génit. Affranchi de toute responsabilité, ἀνεύθυνος, ος, ον : ἀνυπεύθυνος, ος, ον.

AFFRANCHISSEMENT, s. m. mise en liberté, ἀπελευθέρωσις, εως (ή). || Exemption de charges, ἀτίλεια, ας (ή). Affranchissement de tous maux, ή των κακών άπαλλαγή, ης.

AFFRES, s. f. pl. ppixal, wv (ai). Les affres de la mort, to opixãos, tou bavátou, gen. စုဥယယ်ဝီလင့.

AFFRÈTEMENT, s. m. — d'un vaisseau, ή της νεώς μίσθωσις, εως.

AFFRÉTER, ν. α. — un vaisseau, ναῦν μισθόςμαι, εύμαι, fut. ώσομαι, οκ έπὶ μισθώ λαμδάνω, fut. λήψομαι. Vaisseau affrété, ναυκλήριον, ου (τό).

AFFRÉTEUR, s. m. tournez par le verbe. AFFREUSEMENT, adv. δεινώς. Bire affreusement maltraité, δεινά πάσχω, fut. πείσομαι, Dém. Se comporter affreusement, διινά Roife, &, fut. now, Dém.

AFFREUX, EUSE, adj. δεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): φρικώδης, ης, ες (comp. έστερος, sup. έστατος). Serments affreux, φρικώ-Suc opxoi, wy, Plut. Regard affreux, Servoy βλίμμα, ατος. Lancer des regards affreux, δεινόν βλέπω, fut. βλέψομαι, Plut. La chose du monde la plus affreuse, πάντων δεινότατον, Thuc. Cela n'est-il pas affreux? ταῦτα δητ' οὐ δεινά; Aristoph. Se plaindre, comme d'une chose affreuse, de ce que... δεινόν σει έν δεινώ ποιέςμαι, ούμαι, seulement ce qu'il y a d'affreux dans notre acc. : δήγω, fut. δήξω, acc.

ΑFFRANCHI, IR. s. m. et f. ἀπελεύθερος . | ανεπίτ, μή ών πεισόμεθα μόνον δεινότητα καταευ (δ, ή). Né d'un père affranchi, ἀπελευθερικός, νοούντες (πάσχω, fut. πείσομαι : κατα-νοώ», ω, fut. now), Thuc. Affreux à voir, devos ideiv. Affreux à entendre, δεινος ακούειν. On pent encore tourner par les adjectifs composés de δυς, comme: Affreux à dire, δύσφατος, ος, ον, Affreux à supporter, δυσανάσχετος, etc.

> AFFRIANDER, v. a. διλιάζω, fut. άσω, acc. AFFRONT, s. m. insulte, uspig, eug (n): ύδρισμα, ατος (τέ). Faire un affront à quelqu'un, τινά ύδρίζω, fut. ίσω. Faire un affront sanglant, δεινήν ύθριν είς τινα ύθρίζω, fut. ίσω. Faire à quelqu'un un affront qu'il ne mérite pas, τινά παρά δίκην ύδρίζω. Recevoir un affront, ύθριν πάσχω, fut. πείσομαι : υδρίζομαι, fut. ισθήσομαι. Il a reçu bien des affronts, πολλά καὶ δεινά υδρίσθη. Les affronts qu'il a reçus de vous, & ύπὸ σοῦ ὑδρίσθη. Faire affront à sa famille, το γένος αισχύνω, fut. υνώ, ου κατ-ελέγχω, fut. ελέγξω, Tyrt. Faire affront à son père, à son maltre, τὸν πατέρα, τὸν διδάσκαλον καταισχύνω, ful. υνώ. Plut.

AFFRONTER, v. a. attaquer de front, παρα-δάλλομαι, ful. Εαλούμαι, dat.—les ennemis. τοις πολεμίοις. — les dangers, τοις πινδύνοις. Affronter la mort, τον δάνατον αξρομαι, ful. άρουμαι. Périls affrontés, χίνδυνοι άν-ειλημμένοι (partic. parf. passif d'ava-λαμδάνω, fut. λήψομαι). || Tromper impudemment, ψεύδομαι, fut. ψεύσομαι , acc. : ἀπατάω , ω , ful. ήσω , acc. : φεvaxίζω, fut. ίσω, acc. Voyez Tromper.

AFFRONTEUR, EUSE, s. m. et f. πανεύργος. ου (ό, ή).

AFFUBLEMENT, s. m. στολισμός, οῦ (δ). AFFUBLER, v. a. στολίζω, fut. ίσω, acc. Affubler quelqu'un d'un habit, iothra nue περι-δαλλω , fut. δαλώ. S'affubler d'un manteau, τριδώνιον άμπ-έχομαι, fut. άμφ-ίξομαι, συ περιδάλλομαι, fut. δαλούμαι. Affublé de cette manière, τοιαύτα άμπ-εχόμενος, η, ον. | S'affubler de quelqu'un, τινός άλισκομαι, fut. άλώσομαι S'affubler d'une opinion, δόξη προκατα-λαμδάνομαι, ful. ληφθήσεμαι.

AFFUT, s. m. appui, στήριγμα, ατος (τό). Btre à l'affût de..., épier , έφ-εδρεύω , fut. εύσω, dat.: σκοπέω, ω, fut. ήσω, acc.: τηρέω σα έπι-Theis, &, fut. now, acc.

AFFUTER, v. a. appuyer sur, ornpico, ful. fut. ήσομαι, avec si et l'indicat. N'envisageant pas στηρίζω, acc. | Aiguiser, ακονάω, ω, fut. ήσω, avec linf. : του, έπὶ τῷ ομ πρὸς τό, avec linfin. : iva ou omus, avec le subj. ou l'opt. : omus, avec le fut. Afin de vivre heureux, som diαγειν εὐδαίμονα (δι-άγω, fut. άξω). Afin de dire la vérité, és auntis simeir (sixon, aor. 2 brég. de λίγω). Afin qu'il sache, [va μάθη : δπως μάθη ου μαθήσεται (μανδάνω, fut. μαθήσομαι). Afin qu'il vint, iva ou ômus thece (lexopat, fut. alséσομαι). Afin que, suivi d'une négation, ίνα μή ou δπως μή, mêmes régimes. Afin qu'on ne dise thes, iva mi légy tu (légu, fut. like ou épe). Afin que nous n'entendions pas cela, δπως μή ταύτα ακούσωμεν ου ακουσόμεθα (ακούω, fut. ακούcours).

AGAÇANT, ANTE, adj. qui excite, qui irrite, ξρεθιστικός, ή, όν. || Qui attire, qui séduit, iπαγωγός, ός, όν.

AGACE, s. f. oiseau, xissa, ns (n).

AGACEMENT, s. m. ipibiopa. atos (tò). Agacement des dents, ή περί τὰ οὖλα ἀγανάmrgois, eus, Plat.

AGACER, v. a. provoquer, epebica, fut. ίσω, acc. | Séduire par des agaceries, iπ-άγομαι, fut akouat, acc. | Avoir les dents agacées, τευς οδόντας άγανακτίω, ω, fut. ήσω, Diosc.

AGACERIES, s. f. pl. ἐπαγωγαί, ων (ai): ποππύσματα, ων (τά).

AGAPES, s. f. pl. ἀγάπαι, ων (al), Eccl. AGARIC, ε. m. άγαρικόν, οῦ (τὸ).

AGASSE, s. f. Voyer AGACE.

AGATE, s. f. pierre précieuse, ἀχάτης, ου (δ). AGE s. m. les différents degrés de la vie, ήλικία, ας (ή). Le premier âge, ή πρώτη ήλικία, ας. Dès le bas âge, ix vanico. La sleur de l'âge, ή άνθουσα ήλικία, ας. Age fait, Age mûr, ή σταθερά, ή άχμαζουσα ήλυχία, ας. La vigueur de l'âge, ή τῆς ήλιχίας ἀχμή, ou simplement ακμή, ης (ή). Être dans la force de l'âge, την ήλικίαν ἀκμάζω, ou simplement ἀκμάζω, fut. άσω. Qui est dans la vigueur de l'âge, ἀχμαῖος, a, ov. Le déclin de l'âge, ή παρακμή, ης. Être sur le déclin de l'âge, παρ-ακμάζω, fut. άσω. Qui est entre deux âges, μεσήλιξ, ικος (δ, ή). Avance en age, τη ήλικία προ-δεδηκώς, υία, ός partic. parf. de προ-δαίνω, fut. δήσομαι). Jusque dans un âge avancé, πόρρω τῆς πλικίας. Qui est du même âge, ¿μήλιξ, ικος (¿, ή). Être du même age, την αὐτην ήλικίαν έχω, fut. Εω. qu'un autre, iτίρφ. De quel age? παλίκος, η, νεώτατος, η, ον : en parlant de deux, νεώτερος, α, ον-

AFIN DE ou que, és ou plus souvent écre, ou; De quel age sont-ils? maline ciei; Quel Age avez-vous? πόσα έτη γίγονας (parf. moy. de γίνομαι); Il est dans l'âge où... ταύτην έχει The name of the fact of the state of the sta chose, notain to separate, a, ov. Qui n'est plus dans l'age des plaisirs, του ήδέος ου των ήδενών έξωρος, ος, ον. Α votre Age, τηλικούτος ών, gén. τηλικούτου όντος (partic. d'siμί). Il atteignit cet Age, επί τοσούτον προ-πλθεν πλικίας (προ-έρχομαι, fut. elevocuai). Alexandre mourut à l'âge de trente-trois ans, Άλεξ Τέρος τριάκοντα τριών έτων ών έτελεύτησε (ών, particip. α είμί : τελευτάω, ω, fut. ήσω), Plut. Il est dans la quatrième année de son âge, to tétaptor étos di-áya (δι-άγω, fut. άξω). Avec l'âge, à mesure que l'on avance en âge, mpo-couone the filiniae (mpoέρχομαι ου πρό-ειμι, fut. ειμι). Pour son age. ώς κατά την αύτου ηλικίαν. Il est bien petit pour son age, μικρός γε ώς τοσούτων έτων (sousent. ών, partic. d'είμί).

Acz, durée de la vie, Bioc, ou (¿). L'age s'écoule, διαρ-ρεί ὁ βίος (διαρ-ρέω, fut. ρεύσω). || Siècle, aiw, wvcc (6). D'age en age, sic aiwva. L'age où nous vivons, ò vũv alώv, ῶνος. L'âge à venir, ὁ μελλων αἰών, ῶνος. | Génération, γενεά, ας (ή). Il avait vu passer deux ages d'homme, τῷ δ' κόλη δύο γενεαὶ ἀνθρώπων έφθιντο (φθίω, fut. phisw), Hom.

AGE, in, adj. qui a tel age, γεγονώς, υία, ός (part. parf. de γίνομαι, fut. γενήσομαι), avec l'acc. : w, cua, or (partic. d'sipi, fut. l'ocuai), avec le gén. Il est agé de dix ans, dixa im yéγονε. Agé de trente ans, τριάχοντα έτη γεγονώς, ου τριάκοντα έτων ων. Agé de plus de soixante ans, έτη γεγονώς πλείω έξήκοντα, Plut. Il mourut Agé de quatre-vingt-quinze ans, ετη βιούς έννενηχοντα και πέντε έτελεύτησεν (ζάω, ώ, fut. βιώσομαι : τελευτάω, ω fut. ήσω), Eschin. Agé d'environ quatre-vingt-dix ans, πιρὶ έτη ών έννενήκοντα (ών, partic. ď είμί). Femme agée de plus de quatre-vingts ans, γυνή ὑπὶρ τὰ ὀγδοήχοντα ήδη εύσα, ης, Athén. || Vieux, avancé 🗪 age, πρέσδυς, εια, υ (comp. ύτερος, sip. ύτατος): γηραλέος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Trèsågė, κατα-γεγηρακώς, υια, ός (part. parf. de κατα-γηράσκω, fut. γηράσομαι). Être plus âgé que les autres, πλικία των άλλων προ-έχω, fat. εξω. Le plus agé, πρεσδύτατος, η, ον : en parlant de deux, πρεσδύτερος, α, ov. Le moins agé, AGENCE, s. f. initrooneia, as (n).

AGENCEMENT, s. m. συναρμογή, ῆς (ή).

AGENCER, v. a. mettre en ordre, αρμόζω, fut. αρμόσω, acc. | S'agencer, s'ajuster, σχηματίζομαι, fut. ισθήσομαι.

AGENDA, s. m. πινακίδιον, ου (τὸ) : δελτάploy, ou $(\tau \delta)$: $\delta \epsilon \lambda \tau c \zeta$, ou (η) .

s'AGENOUILLER, v. r. τὰ γόνατα ομ τὸ γονο κάμπτω, fut. κάμψω : ἐπὶ τὰ γόνατα όκλάζω, fut. άσω, Bibl. ou simplement ὀκλάζω, fut. aco, Plut. Ce dernier se dit surtout des animaux.

AGENT, s. m. ἐπίτροπος, ευ (δ). Agent de change, τραπεζίτης, ου (ό).

AGGLOMERATION, s. f. συνάθροισις, εως (ή). s'AGGLOMÉRER, v. r. συν-αθρείζεμαι, fut. οισθήσομαι: συ-σπειράομαι, ωμαι, fut. αθήσομαι.

AGGLUTINATION, s. f. προσκόλλησις, εως (n): $\sigma v \gamma \kappa v \lambda \lambda n \sigma v c$, $s \omega c$ (n).

AGGLUTINER, v. a. προσ-κολλάω ου συγκολλάω, ω, fut. ήσω, acc.

AGGRAVANT, τε, adj. δεινωτικός, ή, όν. D'une manière aggravante, δεινωτικώς.

AGGRAVER, v. a. δεινόω, ω, fut. ώσω, acc. AGILE, adj. Dappos, á, év (comp. ότερος, sup. ότατος).

AGILEMENT, adv. έλαφρῶς.

AGILITÉ, s. f. τὸ ελαφρόν, οῦ. Donner de l'agilité au corps, τὸ σῶμα ελαφρίζω, fut. ίσω. Avoir de l'agilité, ελαφρώς έχω, fut. έξω. AGIOTAGE, s. m. χρηματισμός, οῦ (δ).

AGIOTER, v. n. χρηματίζομαι, fut. ίσομαι. - sur quelque chose, έχ τινος.

AGIOTEUR, s. m. χρηματιστής, οῦ (δ).

AGIR, v. n. être en action, έργάζομαι, fut. εργάσομαι : δράω, ω, fut. δράσω. Ne point agir, άργίω, ω, fut. ήσω. Qui n'agit point, άργός, ός, όν. Faire agir quelqu'un, τινά κινέω, ω, fut. ήσω, ou προ-άγω, fut. άξω. Le gain le fait agir, τῷ κέρδει ου ὑπὸ τοῦ κέρδους προ-άγεται, Dêm. N'agir ni par colère ni par passion, oute do you εύτε ἐπιθυμία προ-άγομαι, f. αχθήσομαι. | Agir pour quelqu'un, l'aider, τινὶ συμ-πράσσω, fut. πράξω. | Agir contre quelqu'un, en justice, πρός τινα δικάζομαι, fut. άσομαι: τινά διώκω, fut. διώξομαι.

AGIR, operer, everyew, w, fut. now. Le remède agit, ly-εργεί τὸ φάρμακον. N'agir pas, άργίω, ω, ful. ήσω.

στρέφομαι, ful. στραφήσομαι : εὖ ή κακῶς πειέω, ū, fut. κόσω. Agir d'une manière digne de soi, άξια έμαυτου ποιέω, ω, fut. ήσω, ου πράσσω. fut. πράξω. Agissons de manière à... τοιούτους ήμας αὐτοὺς παρά-σχωμεν (παρ-έχω, fut. έξω), ώστε... infin. Agir en homme courageux, άνδραγαθίω, ω, fut. έσω. Agir en scélérat. ραδιουργίω, ω, fut. ήσω. Et ainsi d'une infinité d'autres verbes dérivés des adjectifs.

Agir, en agir avec quelqu'un, τινὶ χράομαι, ωμαι, sut. χρήσομαι, ου προσ-φέρομαι, sut. ενεχθήσομαι. -- avec douceur, πράως : ἐπιεικώς. -avec amitié, φιλιχῶς. C'est ainsi qu'il faut en agir avec vos amis, ούτω δεί τοις φίλοις χρήσθαι. Il en a si bien agi, ούτω δίκαιον έαυτὸν παρ-έσχεν (παρ-έχω, fut. έξω).

IL s'AGIT DE... on parle de, ὁ λόγος ἐστὶ περί, gén. De quoi s'agit-il? τίς έστιν ὁ λόγος: Voici ce dont il s'agit, ce qui est en question, τώτο άμφισθητείται (άμφισθητέω, ώ, fut. ήσω). L'objet dont il s'agit, τὸ ἀμφισδητούμενον, ου. | Il y va de, ὁ ἀγών ἐστι περί, gén. Il s'agit de toute ma fortune, περὶ πάντων χρημάτων χινδυνεύω, fut. εύσω.

AGISSANT, τε, ασί. ἐνεργός, ός, όν (comp. ότερος ου έστερος, sup. ότατος ου έστατος).

AGITATEUR, ε. m. θορυδοποιός, οῦ (δ).

AGITATION, s. f. κίνησις, εως (ή): θόρυ-6ος, cu (δ). Agitation des flots, δ σάλος, ou. || Agitation d'esprit, ή τῶν φρενῶν ἀνακίνησις, εως. Être dans l'agitation, πινέτμαι ου διακινέομαι, ουμαι, fut. ηθήσομαι. Eprouver de violentes agitations, δεινώς ταράσσομαι, fut. ταραχθήσομαι. Les vaines agitations de la fortune. τὰ μετέωρα τῆς τύχης χινήματα, ων.

AGITER, v. a. xivéw, w, fut. riow, acc.: δια-κινέω, ω, fut. τίσω, acc. : σείω, fut. σείσω, acc. : δια-σείω, fut. σείσω, acc. Le vent agite les arbres, & die mos the unit of over (Soven. ω, fut. ήσω). Mer agitée, ὁ σάλος, ου. La mer est agitée, θύει ή θάλασσα (θύω, fut. δύσω). Ître agité par le vent, τῷ ἀνέμω ἡιπτάζομαι, fut. ασθήσομαι. Être agité par les flots, χυματίζομαι, fut. ισθήσομαι. | Avoir l'esprit agité, τάς φρένας άνα-χινέομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι. Agilé par les passions, ταῖς ἐπιθυμίαις ἀνα-κινούμενος, n, cv. Être agité de soins, μερίμναις διατείνομαι, fut. ταθήσομαι. Son ame est agitée Acia, se comporter, dva-στρέφομαι, fut. στρα- de benacoup d'inquiétudes, κυμαίνουσαν έχει γήσου κι. Bien ou mal agir, εὖ ή κακῶς ἀνες πολλαίς φροντίσι τὰν ψυχήν (κυμαίνω, fut. ανῶ),

Hérodn. La crainte et l'inquiétude agitent son | wv. On tourne souvent par le partage des terres. âme, στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὰν δέος καὶ φροντίς (στρίφω, ful. στρίψω), Esch. Socr. Les méchants sont agités par leur conscience, ὑπὸ τῆς τῶν έργων συνέσεως οί πονηροί ελαύνονται (ελαύνω, ful ελάσω). Être agité par l'inspiration divine, υπο του θείου ένεργέομαι, ουμαι, fut. ηθήσεμαι. Etre agité par l'espérance, ταῖς ἐλπίστν αἰωρέομαι, ευμαι, fut. ηθήσομαι. La république est agitée, στασιάζει ή πολις (στασιάζω, fut. άσω). Que l'État soit agité et bouleversé, πολιτείαν σαλευθήναι καὶ λυθήναι (σαλεύω, fal. εύσω: λύω, ful. λύσω), Isocr. | Agiter dans son esprit, méditer, τη διανοία άνα-πολίω, ou simpl. άνα-πολίω, ω, ful. now, acc. Son ame agite quelque grande pensée, में भेग्यूने वर्धरण रा प्राप्टी (प्राप्टक, क, ful. नंदक.) [Agiter une question, if-eralu, fut. dou, acc. Celle question s'agite, τούτο ου περί τούτου άμφισ-Gyreital (aupischtie. G. fut. now).

S'AGITER, v. r. se remuer, xivéopas, ouplas, fut. nonocuat. | Faire beaucoup de démarches, πολυπραγμονίω, ω, ful. ήσω. | S'inquitter, se tourmenter, alie, fut. icu.

AGNAT, s. m. άγχιστεύς, έως (δ). AGNATION, s. f. angioreía, as (i).

AGNEAU, s. m. duvoc, ou (6). Aux cas obliques on emploie plus volontiers του άρνός, τῷ ἀρνί, τὸν ἄρνα, du nominatif ἄρς ou ἀρήν, inus. Les agneaux, apreç, ev (oi.) Agneau femelle, ἀμνίς, ίδος (ή). Qui concerne les agneaux, άρνειος, α, ον. Chair d'agneau, τὸ άρverou xpéac, eq.

AGNELER, v. n. rixto, ful. tikoual. AGNELET, s. m. apviov, ou (tò).

AGNUS-CASTUS, s. m. arbrisseau, agvos, eu (ó, ή).

AGONIE, s. f. ή πρός τὸν θάνατον άγωνία, ας: ὁ τοῦ θανάτου ἀγών, ῶνος. Être à l'agonie. Voyes Agoneses.

AGONISANT, ANTE, adj. έπιθανής, ής, ές. AGONISER, v. n. être à l'agonie, tw daνάτφ άγωνίζομαι, fut. ίσομαι, ου άγωνιάω, ω, fut. άσω. Il est presque à l'agonie, λαπιψυχει ήδη (λειποψυχέω, ω, fut. ήσω).

AGONOTHETE, s. m. άγωνοθέτης, ου (δ). AGRAFE, s. f. $\pi \circ \rho \pi n$, $n \in (n)$: $\pi \circ \rho \circ v n$, $n \in (n)$. AGRAFER, υ. α. πορπάω ου έμ-πορπάω, ω, ful. now, acc. : mepováw, w, ful. now, acc.

lois agraires, οι περί την κληρουχίαν νόμοι, [ω, fut. δοξω).

γῆς ἀναδασμός, οῦ (ὁ).

AGRANDIR, v. a. αίξω ου αὐξάνω, ίπαύξω ου iπ-αυξάνω, fut. αυξήσω, acc. Agrandir son patrimoine, πλείω την εὐσίαν ποιέω. ū, fut. now. Agrandir les petites choses, τά μικρά μεγάλα ποιέω, ω : τοῖς μικροῖς μέγεθος προσ-τίθημι, fut. προσ-θήσω, Isocr. | S'agrandir, αύξομαι ου αύξάνομαι, fut. αύξηθήσομαι: inδίδωμι, fut. δώσω. L'empire s'est considérablement agrandi, μεγάλην ἐπίδοσιν ελαβεν ἡ άρχή (λαμδάνω, fut. λήψομαι).

AGRANDISŠEMENT, s. m. alenoic, euc ($\dot{\eta}$): $\dot{\epsilon}\pi\alpha\dot{\nu}\xi\eta\sigma\iota\xi$, $\dot{\epsilon}\omega\xi$ ($\dot{\eta}$): $\dot{\epsilon}\pi\dot{\epsilon}\delta\sigma\sigma\iota\xi$, $\dot{\epsilon}\omega\xi$ ($\dot{\eta}$). If the dut son agrandissement qu'à lui-même, τὰν ἐπῖδοσιν αφ' δαυτου ελαθε (λαμβάνω, fut. λήψομαι).

AGREABLE, adj. idus, eta, ú (comp. idius. sup. ηδιστος): τερπνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος ομ ιστος): χαρίεις, εσσα, εν (comp. έστεpoc, sup. ioraroc). Agréable à voir, viduc ideiv. Choses peu agréables à entendre, où hoia ducuser. Qui est d'un caractère agréable, nôus ou χαρίεις τους τρόπους. Se rendre agréable à quelqu'un, τινὶ χαρίζομαι, fut. ίσομαι. Homme agréable à tout le monde, d'vip πλείστα πρός χάριν ών (part. d'eiμi, fut. έσυμαι). Je ferai tout pour vous être agréable, πάντα σοι πρός χάριν ποιήσω (ποιέω, ω, fut. ήσω). Avoir pour agréable, di hoovis txw, fut tçw ,acc. Cela m'est agréable, τοῦτο πρὸς ἡδονήν ἐστί με:. S'il vous est agréable de faire cela, si buiv φίλον έστὶ ταῦτα ποιείν : εί σοι βουλομένω τοῦ: έστι (βούλομαι, fut. βουλήσομαι). Je ferai tout ce qui vous pourra être agréable, δράσω παν ό,τι αν σοι καθ' ήδονην γένηται (δράω, ω, fut. δράσω). Faites-en 'ce qui vous sera agréable. ώς εὐάρεστόν έστί σοι, χρώ (χράςμαι, ώμαι, fut. χρήσομαι). Faire quelque chose d'agréable au peuple, χεχαρισμένον τι τοίς πολλοίς ποιέω, ω. fut. ήσω, Isocr. Discours agréable, λόγος κεγαρισμένος, ου (δ), Plat. || Faire l'agréable, χαριεντίζομαι, fut. ίσομαι, Plat.

AGREABLEMENT, adv. ήδέως : τερπνώς : γαριέντως. Murmurer agréablement, ήδύ τι ψιθυρίζω, fut. ίσω, Théocr.

AGREER, v. n. plaire, xapl(oual, fut. icoμαι, dat. : ἀνδάνω, fut. ἀδήσω, dat. : ἀρίσκω, fut. apiow, dat. : δι' ήδονης είμί, fut. Econon. AGRAIRE, ασή. κληρουχικός, ή, όν. Les dat. Si cela vous agrée, αν σοι δοκή (δοικός, Acrien, ν. a. trouver agréable, άγαπαω, ω, fut. ήσω, acc. || Trouver bon, approuver, δοχιμάζω, fut. άσω, acc. || Accueillir, προσ-δίχομαι, fut. δίξομαι, acc. || Permettre, ίάω, ίω, fut. δάσω, acc. Agréez que je fasse cela, ία με τοῦτο ποιείν. || Faire agréer, συν-ίστημι, fut. συ-στήσω, acc. — quelque chose à quelqu'un, πίτινι.

Acrese, équiper, πᾶσι τοῖς ἀρμένοις καταemuάζω, ou simplement κατα-σκιυάζω, fut. άσω, acc.

AGRÉGATION, s. f. réception dans un corps, mposaiptois, sus $(\dot{\eta})$. Assemblage de choses sans liaison, suvabprisis, sus $(\dot{\eta})$.

AGREGE, s. m. προσαίρετος, ου (δ).

AGRÉGER, ν. α. προσ-αιρίομα:, οῦμαι, fut. αιρήσομαι, αετ. Être agrégé à un corps, προσαιρίομαι, εῦμαι, fut. αιρεθήσομαι, dat. ου εἰς
απος l'ecc.

AGRÉMENT, s. m. charme, χάρις, ιτος (ή). Agrément de la voix, ή ήδυφωνία, ας. Agrément du langage, n nouvoria, ac. Les agréments du discours, αί τῶν λόγων χάριτες, ων. Plein d'agrément, de grace, χαρίεις, εσσα, ev (comp. έστερος, sup. έστατος). La nouveauté en fait tout l'agrément, μεγίστα αὐτῷ χάρις τὸ vier (sous-ent. iori). Pour l'agrément de quelqu'un, πρός χάριν τινί: πρός πόδονήν τινος. Trouver de l'agrément à quelque chose, πδομαί τινι ομ ἐπί τινι (fut. ἡσθήσομαι). Avoir de l'agrément pour quelqu'un, lui être agréable, ήδονήν τινι έχω, fut. έξω. Procurer de l'agrément à quelqu'un, ήδονήν τινι ποιώ, ω, fut. ήσω, ου παρ-έχω, ful. έξω: τινα τέρπω, ful. τέρψω. Ce qui fait l'agrément de la vie, τα τὸν βίον τέρποντα (τέρπω, fill. τέρψω).

Ασπάπεπτ, approbation, συναίνεσες, εως (ή). Donner son agrément à, συν-αινέω ου συγκαταινέω, ῶ, fut. αινέσω, dat. Avoir l'agrément de tout le monde, πᾶσιν ἀσεσκω, fut. ἀσεσω. Ανος mon agrément, ἐωοῦ ἐκοντος (gén. de ἐκών, οῦσα, όν). Avec l'agrément de tout le monde, κάντων εὐφημιούντων (εὐφημιω, ῶ, fut. ήσω).

AGRES, s. m. pl. — d'un vaisseau, τὰ τῆς νειος άρμενα, ων.

AGRESSEUR, s. m. & im-zeidev, covroc (partic. d'im-zeidev, v. fut. now), avec le dat. Ètre l'agresseur, mo-aduséw, v., fut. now. acc.

AGRESSION, s. f. imagipnous, sus (h). On sourne wieux par le verbe. Faire une agres-

Agrier, v. a. trouver agréable, άγαπαιο, ω, sion, έπι-χειρίω, ω, fut. ήσω, dat. Faire une it. ήσω, acc. || Trouver bon, approuver, δονικός agression, άδικίω, ω, fut. ήσω, acc. Rejuy, fut. άσω, acc. || Accueillir, προσ-δέχομαι, pousser l'agression, τους έπι-χειρούντας άμωνομαι, acc. || Permettre, ίάω, έω, fut. fut. υνούμαι.

AGRESTE, adj. champêtre, ὁ, ἡ, το ἐν ἀγρῷ ου κατ' ἀγρὸν. Vie agreste, ὁ ἐν ἀγρῷ βίος, ου. Fruits agrestes, οἱ κατὰ τὸν ἀγρὸν καρποί, ων. || Grossier, rustique, ἄγροικος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

AGRICOLE, ασί. γεωργικός, ή, όν. AGRICULTEUR, ε. m. γεωργός, οῦ (δ).

AGRICULTURE, s. f. γεωργία, ας (ή).
S'occuper d'agriculture, γεωργίω, ω, fut. ήσω.
S'adonner à l'agriculture, τοῦ γεωργεῖν οπουδήν
ποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Qui concerne l'agriculture, γεωργικός, ή, όν. Les travaux de
l'agriculture, γεωργήματα, ων (τά). Traité sur

s'AGRIFFER, v. r. s'attacher avec les griffes, τοις δυυξιν άντ-ίχομαι, fut. άνθ-ίξομαι. — à quelque chose, τινός.

l'agriculture, γιωργικά, ών (τά).

AGRIPPER, v. a. άρπάζω, fut. άρπάσω, acc. AGRONOME, s. m. versé dans la théoris de l'agriculture, γιωργικός, οῦ (δ). [[Magistrat chez les Grecs, άγρονόμος, ου (δ).

AGRONOMIE, s. f. art de l'agriculture, ή γεωργική, ῆς (sous-cnt. τέχνη).

AGROUPER, v. a. άθροίζω, ou in-αθροίζω, fut. οίσω, acc.

AGUERRIR, v. a. accoutumer à la guerre, τὰ πολεμικὰ ἀσκίω, ῶ, fut. ήσω, acc. Homme aguerri, ἀνὴρ πολεμικός, οῦ (δ). — très-aguerri, πολεμικώτατος, ου (δ). S'aguerrir, τὸν πολεμικό ασκίσμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Ils se sont aguerris, τὰ πολεμικὰ ἀγαθοί γεγίνηνται (γίνιμαι, fut. γενήσομαι), Xén. || Δu fig. exercer, endurcir, ἀσκίω, ῶ, fut. ήσω, acc. : γυμναζω, fut. άσω, acc. — quelqu'un à quelque chose, τινά τι. S'aguerrir par des travaux volontaires, πόνοις ἐκουσίοις ἐμαυτὸν γυμναζω, fut. άσω, Isocr.

AGUETS, s. m. pl. Être aux aguets, epier, έφ-εδρεύω, fut. εύσω. — pour saisir l'occasion favorable, τοῖς καιροῖς ἐφ-εδρεύω, fut. εύσω: τους καιρούς τηρέω, ω, fut. ήσω. || Etre sur ses gardes, εὐλαδίομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι.

AH! interj. α. Ah! dieux, δ πόποι. Ah! quelle folie, δ τῆς ἀνοίας. Ah! que je suis malheureux, δ μα ταλαιπώρω.

'AHEURTEMENT, s. m. αὐθαδία, α; (ή).

s'AHEURTER, v. r. s'opinidirer, avec un χράομαι, ωμαι, fut. χρήσομαι. [] Aider à, conrégime, im-uive ou iu-uive, fut. pave, dat. : tribuer, ou-tilie, e, fut. tilion. - quelque sans régime, σύθαδιάζομαι, fut. άσομαι.

AHI ou An, interj. al, al.

συνεργός, οῦ (δ, ή). || Qui aide en sous-ordre, neutre d'ωφελέω, ω, fut. ήσω). Επουργός, οῦ (δ, ή). Aide de cuisine, δ τὰ μαγειρικά ύπουργών, σύντος (partic. de ύπουργίω, μάμμα, ης (ή). Aleul paternel, προπάτωρ, άτο-. fut. ήσω). Aides de camp d'un général, ρος (έ). Aleul maternel, μητροπάτωρ, άτορος (έ). εί άμφὶ τὸν στρατηγόν.

έπικουρία, ας (ή): βοήθεια, ας (ή). Implorer ettres, ci πρόγονοι, ων. l'aide de quelqu'un, rivôs immouplar in:-xa-Mouat, αναι, fut. καλέσομαι. Avoir besoin Aigle de mer, άλιάκτος, ου (δ). Pierre d'aigle, d'aide, ωφιλείας δίομαι, fut. δεήσομαι. Venir asτίτης, ου (ό). || Vue d'aigle, perçonte, ή όξυà l'aide de quelqu'un, τινί βοηθέω, ω, fut. δέρκεια, ας. Qui a des yeux d'aigle, όξυnes. Avec l'aide de quelqu'un, συνεργώ τιν δερκής, ής, ές. || Enseigne d'une légion, χρώμενος, n, ον (part. de χράομαι, ώμαι, άετός, οῦ (δ). Celui qui porte l'aigle, ὁ ἀετοφόfed. γρήσομαι). Sans l'aide de personne, αὐ-ρος, ου. τὸς καθ' αὐτόν. Avec l'aide de Dieu, σὺν Θιặ. Dieu nous sera en aide, μεθ' ήμων συ σύν muir torat & Beog (d'eimi, fut. tocuai).

των υγρών πρόσοδοι, ων. || T. de manêge. Che- | δξυνθήσομαι. || Dur à l'oreille, τραχύς, εία, ύ

συν-εργέω, ω, fut. ήσω, dat. : συμ-πράσσω, ότερος, sup. ότατος). Aigre dans ses réprimandes. fat. πράξω, dat. : συλ-λαμδάνω, fut. λήψομαι, πικρόγλωσσος, ος, cv. | Cassant, en parlant dat.: συν-αίρομαι, fut. αρούμαι, dat.: im-xoupin, des métaux, ψαθυρός, ά, όν. . ful. ήσω, dat.: iπ-apriω, ω, ful. apriσω, det. - à quelque chose, πρός τι ou είς τι. Aider quelqu'un autant qu'on le peut, xarà rò δυνατόν τικ βοηθέω, ω, fut. ήσω. Il ne nous aide en rien, οὐδὲν ήμιν συν-εργεί (συν-εργέω, ου (τό). ā, fut. ήσω). Il aime à aider les autres, προδύμως τοις άλλοις συν-εργεί. Il aida Adraste d'une aigrette, λόφωτός, ή, όν. Une aigrette à enlever les morts, συν-έπραξε τω λοράστω την flottait sur son casque, τη πόρυθε λόφος έπἀναίρεσιν των πεσόντων (συμ-πράσσω, ful. πράξω), ενευεν (έπι-νευω, ful. νευσω). Phut. Je l'aide à faire cela, αὐτῷ συνεργος είμι ταύτα πράσσειν : τούτο αὐτῷ συμ-πράσσω, fut. les paroles, ή τῶν λογων πικρία, ας. Parler αράξω. Aider quelqu'un de ses richesses, πνὶ avec aigreur, πικοα λίνω, fut. λίξω οι ίου. τρήμασι συλ-λαμδάνω, fut. λήψομαι, Dém. Je vois que la fortune nous aide, opo xai vir uvo, acc. : antiure, fid. uvo, acc. | Au τύτην ημέν συλ-λαμδάνουσαν, Isocr. Aider quel- figure, πικραινω, fut. ανώ, acc. Aigrir quelqu'un de ses conseils, σύμδουλός τινι γίνομαι, qu'un contre un autre, τινα είς έτερον παρfut. revisopau, Isecr. Aider un cheval de l'é- ofive, fut. uve. Voyant qu'ils étaient aigris peron, ίππον τοίς κάντροις ότρύνω, fut. υνώ, par leurs maux présents, όρων μέν αυτούς B'aider les uns les autres, avr-woelieu, w, fut. прос та кар-очта далеканчочтас (далеканчо в νίσω. S'aider soi-même, έμαυτὸν ὑφελέω, ῶ. | fut. ανῶ), Thuc. || Rendre plus cuisant (en purlant

chose, είς ου πρός τι. Aider à la victoire, είς νίκην συμπράσσω, fut. πράξω. Ce qui aide à de-AIDE, s. m. et f. celui ou celle qui aide venir meilleur, ra eic aperny workevvra (part.

AlEUL, s. m. πάππος, ω (δ). Aleule, On dit encore, ὁ πρὸς πατρός, ὁ πρὸς μητρός ADE. s. m. assistance, ωφέλεια, ας (ή): (sous-ent. πάππος). | Δu plur. les aleux, les an-

AIGLE, s. m. ou f. oiseau, acros, cū (b).

AIGLON, s. m. derideuc, twc (8)

AIGRE, adj. acide, ¿ξύς, εία, ύ (comp. úτερος, sup. ύτατος). Vin un peu aigre, ό ὅποξυς Ames, s. f. pl. impôts sur les boissons, al ix olvoc, ou. Tourner à l'eigre, officquai, fut. val qui connaît les aides, ὁ εύστροφος ἴππος, ου. (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Voix aigre, τραγεία AIDER, v. a. ωφελίω, ω, fut. ήσω, acc. : φωνή, ῆς (ή). || Mordant, πικρός, α, όν (comp.

> AIGRE-DOUX, adj. εξύγλυκος, εια, υ. AIGRELET, εττε, adj. υπιξυς, υς, υ, gén. εις. AIGREMENT, adv. πικρώς.

AIGREMOINE, s. f. plante, εὐπατοριον,

AIGRETTE, s. f. lopos, ou (8). Surmonté

AIGREUR, s. f. ofurne, nroe (i). Aigreur dans

AIGRIR, v. a. renare aigre, ofuve, fut. B'Saider de quelque chose, s'en servir, wi d'un mal), appiou, u, fut. wow. acc.

AIGU, ve, adj. dans tous ses sens, οξύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος).

AIGUIÈRE, s. f. udpia, ac (n).

AIGUILLE, s. f. à coudre, papis, ides ή): ἀχέστρα, ας (ή). — à broder, βελόνη, ης (1). Qui a la forme d'une aiguille, βελονοειδής, ής, ές. Brodeur à l'aiguille, βελονοποικιλτής, εῦ (¿), Hésych. | Aiguille de cadran, γνώμων cyc (δ). Aiguille de clocher, δδελίσκος, ου (δ). Aiguille aimantée, ὁ μαγνητικὸς γνώμων, gén. ονος. || De fil en aiguille, έξης : ἐφεξης.

AIGUILLETTE, s. f. σφαιρωτήρ, ήρος (ό). AIGUILLON, s. m. xévtpov, ou (tò). Presser de l'aiguillon, κιντίω, ω, fut. ήσω, acc. Aiguillon pour presser les bœufs, βούπληκτρον, ου (τὸ). Aiguillon d'une abeille, κέντρον, ου (τὸ), Aristt. > ἐγκεντρίς, ίδος (ή), Aristph. || Au fig. Les aiguillons de la volupté, τὰ τῆς ἡδονῆς κέν-TOR, WY.

AIGUILLONNER, v. a. xevtio, & fut. ήσω, acc. L'action d'aiguillonner, ή κίντησις, εως. Celui qui aiguillonne, δ χέντωρ, ορος. [] Alguillonner un paresseux, ὀκνηρῷ τινι κέντρα έμ-δάλλω, fut. δαλω. Aiguillonner les passions, ταϊς ἐπιθυμίαις κέντρα προσ-άγω, fut. άξω; Aiguillonner la fureur, την δργήν παρ-οξύνω, ful. vva.

AIGUISER, v. a. axovaw, w, fut. now, acc. Pierre à aiguiser, axovn, no (n). | Au fig. Aiguiser l'intelligence, την φρόνησιν άσκέω, ω, fut. ήσω. Aiguiser l'appétit, την δρεξιν παρcξύνω, fut. υνω. Qui a la propriété d'aiguiser l'appétit, opertuzoc, n, ov.

AIL, s. m. sorte d'oignon, σκόροδον, συ (τὸ). Frotté d'ail, έσκοροδισμένος, η, ον.

AILE, s. f. — d'oiseau, πτερόν, οῦ (τὸ): πτέρυξ, υγος (ή). Donner des alles à quelqu'un, τινά πτερόω, ω, fut. ώσω. Battre des ailes, πτιρύσσομαι, fut. ύξομαι. Battement d'ailes, πτέρυξις, εως (ή). Étendre les ailes en les agitant au soleil, πρός τον ήλιον έκ-πτερύσσομαι, fut. ύξομαι. Voler à tire-d'aile, κατά τάχος διέπταμαι fut. δια-πτήσομαι. Ailes au pied, πίδιλα πτερόεντα, ων (τά). Qui a des ailes aux pieds, ταρσούς έχων ποσί, gén. έχοντος.

Aux de bâtiment, πτέρωμα, ατος (τὸ). Α deux, à quatre ailes, dintepos, respaintepos, oc. ev.] Aile d'arriée, πέρας, ως (τὸ). Les alliés qui combattaient aux ailes, oi iv roic xipan

mille cavaliers, ἐπὶ κέρας ἐκατέρωθεν ἔππος τ΄.δισμυρία, Plut. Étendre ou développer une aile de son armée, τὸ κέρας παρα-τείνω, fut. τενώ, Thuc.

AILÉ, iz, adj. πτερωτός, ή, όν : έμπτερος, ος, ον.

AILERON, s. m. πτιρύγιον, ου (τό).

AILLEURS, adv. sans mouvement, alloh. Avec mouvement, άλλόσε. D'ailleurs, άλλοθεν. Partout ailleurs, αλλοθι που, ou avec mouvement, άλλόσε ποι. De partout ailleurs, άλλοθεν ποθέν. || D'ailleurs, en outre, καί τοι καί : πλήν : πλήν άλλά : οὐ μὴν άλλά : καὶ πρὸς τούτοις έτι. D'ailleurs je vous dirai, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτ' έρω (fut. irreg. de λέγω). Que vous dirai-je d'ailleurs? καὶ τί πλέον αν λέγοιμι:

AIMABLE, adj. en parlant des personnes, έραστός, ή, όν: έράσμιος, ος 'ou a, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). || En parlant des choses, προσφιλής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): χαρίεις, εσσα, εν, gén. εντος, έσσης. εντος (comp. έστερος, sup. έστατος). D'une manière aimable, χαριέντως.

AIMANT, ε. m. minéral, μάγνης, ητος (δ). Pierre d'aimant, δ σιδηρίτης λίθος, ου. || La gloire est un aimant pour les âmes, έλκει τὰς ψυχάς έφ' έαυτην ή δύξα (έλκω, fut. έλξω).

AIMANT, ANTE, adj. disposé à l'amitié, otλικός, ή, όν. Disposé à l'amour, ερωτικός. ή, όν.

AIMANTER, υ. α. τῆς μαγνητυκῆς δυνάμεως μετα-δίδωμι, fut. δώσω, dat. -le fer, τῷ σιδήρω. Aimanter par le frottement, τω μαγνητι προσ-τρίδω, fut. τρίψω, acc. Aimanté, ée, μαγνητικής δυνάμεως μετ-έχων, ουσα, ον (part. de μετ-έχω, fut. μεθ-έξω).

AIMER, ν. α. φιλίω, ω, fut. ήσω, αcc.: άγαπάω, ω, fut. ήσω, acc. Ils s'aiment les uns les autres, άλλήλους φιλούσι. Aimer celui qui vous aime, τὸν φιλοῦντα ἀντι-φιλέω, ω. Aimer d'amour, έράω, δ., fut. έρασθήσομαι, gén. Aimer d'un amour paternel ou filial, ou en général aimer tendrement, στίργω, fut. στίρξω, acc. Aimer son prochain, τον πλησίον άγαπάω, ... fut. ήσω, Bibl. Vous aimerez le Seigneur votre Dieu, άγαπήσεις χύριον τὸν Θεόν σου, Bibl. Aimer la guerre, les périls, φιλοπολέμως, φιλοχινδύνως δια-τίθεμαι, fut. θήσομαι. Qui aime sa patrie, les arts, le vin, elc. ό, ή φιλόπατρις, φιλότεχνος, φίσύμμαχα, ων. Il y avait à chaque aile vingt λοινος, etc. On forme ainsi une infinité de mots.

hοθήσομαι: χαίρω, fut. χαιρήσω ου χαρήσομαι. - à boire, тф жотф. - à faire quelque chose, spagow n. Aimer à vivre avec quelqu'un, βδομαί τινος δριλία. Il aime à faire du bien, χαίρει εὖ ποιῶν (ποιέω, ῶ, fut. ήσω). Il aime à s'entendre louer, χαίρει έπ-αινεύμενος (iπ-αινέω, &, fut. aviou). J'aimerais à voir, tournez, je verrais volontiers, idiac de locipe (opaia, a, ful. όψομαι). J'aime à l'entendre, ήδίως αὐτοῦ λέγοντος άχούω, fut. άχούσομαι.

Amm mizux, paddor afpichat, ou d'un seul rnot προ-αιρίομαι, εύμαι, fut. αιρήσομαι, acc. ou infin. Le que suivant se traduit par fi ou par le gén. Ils aimèrent mieux mourir que servir, mpo-echovro baveiv A Sculeveiv. Il aime beaucoup plus l'honneur que les richesses, πολύ μάλλον αίρειται το καλόν ή τον πλούτον: την δόξαν τοῦ πλούτου προ-αιρείται. Aimer mieux l'un que l'autre, έτερον άνδ' έτέρου άγαπάω, w. fut. now.

FAIRE AIMER quelqu'un, lui attirer de la bienveillance, euroian tivi nepi-noien, a, ful. πίσω. Faire aimer quelque chose, χάριν τινί dyw. fut. αξω. Faire aimer son gouvernement, ποὸς γάριν πολιτεύομαι, fut. εύσομαι. Se faire aimer, φιλίαν κτάομαι, ώμαι, fut. κτήσομαι. Il s'est fait aimer des sages, τῆς παρὰ τῶν σοφῶν εύνοίας έτυχε (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). || S'aimer en un lieu, s'y plaire, τόπω τινί ήδομαι, ful. ποθήσεμαι, ου έμ-φιλεχωρέω, ω, ful. ήσω, Athen.

AINE, s. f. βουδών, ωνος (δ), Hom. Tumeur à l'aine, τὸ περί τους βουδώνας οίδημα, ατος, Poll. ou simplement βουδών, ωνος (ό), Poll. Avoir une tumeur à l'aine, βουδωνιάω, ω, fut. άσω, Aristph.

AINÉ, Ex, adj. le plus agé de plusieurs, πρισδύτατος, η, ev. L'aine de deux, πρισδύτερος, α, ον. Le premier-né, ὁ πρωτότοκος, ou. Il est mon ainé, έμου τη ήλικία προ-έχει (προ-έγω, fut. έξω).

AINESSE, a. f. Le droit d'alnesse, tà прытотожей, шу.

AINSI, adv. ούτω, et devant une voyelle, εδτως : τοῦτον τὸν τρόπον : τόνδε τὸν τρόπον : ώδε : τέδε. Il en est ainsi, ούτως έχει (έχω, fut. ξω). Les choses étant ainsi, των πραγμάτων ούτως έχοντων. Dieu l'a voulu ainsi , ούτω αιώρεμα , ατος , Anthol. || En l'air, vainement,

AIMER A, prendre plaisir à, houau, ful. ainsi fait, telle est son humeur, obre πίψυκο (parf. de quepau): cutes le triv que (le , fut. εξω). C'est ainsi que je pense, ούτως έχω τῆς γνώμης. C'est ainsi qu'il vécut, τοῦτεν τὸν τρόπον έδίω (ζάω, ω, fut. βιώσομαι). Est-ce ainsi que...? ούτως άρα; εύτω γάρ; εύτως εύν; A peu près ainsi, core muc : Loi muc. Pour ainsi dire ic siπείν. Ainsi soit-il! puisse-t-il en être ainsi! ώς δφελόν γε : ούτω γένοιτο : — dans les prières de l'Église, άμήν, mot hébreu. | Ainsi que, de même que, ώς : ώσπιρ : καθάπιρ. Les bons ainsi que les méchants, of τε άγαθοί και οι πονηροί: aγαθεί τε καὶ πενηροί. || Ainsi, par conséquent, ώστι : ούχοῦν. Voyes Donc.

> AIR, s. m. un des quatre éléments, drip, άέρος (δ). L'air que nous respirons, άλρ δν άναπνέομεν (άνα-πνέω, fut. πνεύσω). Les hautes régions de l'air, ai9mp, spoc (6). Air pur ct serein, aidpía, as (h). État de l'air, h tou déρος στάσις ου κατάστασις, εως. Qualité ou température de l'air, à rou dépos xpaois, sus. Douce température de l'air, i rou dépos suχρασία, ας. Les facheuses influences de l'air, άέρων φθοραί, ων (αί). Qui tient de la nature de l'air, άερώδης, ης, ες. Qui vit ou séjourne dans l'air, άέριος, ος, ον. Voyager dans les hautes régions de l'air, αεροδατίω ου αίδεροδατίω, ω, fut. now.

A:R, souffle, vent, witha, aros (tò): aupa, ας (ή). Air doux, μαλακόν πνεύμα, ατος. Temps serein, où il ne fait point d'air, i avriveucç aiθρία, ας. Un air doux qui ride la surface des flots, ή έγγελωσα χύμασιν αύρα, ας, Athén. A l'air, au grand air, έν ὑπαίθρω, Χέπ. Coucher à l'air, aidproxortio, a, fut. nou, Théocr. Être toujours à l'air, πρὸς τὸν ἀέρα δι-άγω, fut. άξω, Aristph. || L'air, le frais, τὸ ψύγος, ευς. Prendre l'air, ψυχάζω, fut. άσω, Suid. Désirer de prendre l'air, ψύχους δρίγομαι, fut. δρέξομαι. Donner de l'air à... έπι-ψύχω, fut. ψύξω, αςς.

En l'air, iv to petempo. Qui est en l'air, μετέωρος, ος, ον : μετάρσιος, ος, ον. Ανοίτ UF pied en l'air, moda «low, fut. apa. Lever les mains en l'air, χείρας αίρω, fut. άρω. Lever des serpents en l'air au-dessus de sa tête, έφεις ύπέρ της πεφαλής αἰωρέω, ω, fut. ήσω, Dėm. Jardins construits en l'air, τὸ τῶν χήπων δέδωται τῷ Θιῷ (δοκέω, ω, fut, δοξω. Il est μάτην. Promesses en l'air, ὑποσχίσεις μάταιαι, fow. || Etre tout en l'air, en suspens, μετίωρος (αὐλίω, ω, fut. ήσω). Mettre des vers sur un eine, fut. locuar.

είδος, ους (τό). Α son air, έκ του σχήματος jestueux, λόγοι σεμνώ μέλει έξρυθμισμένοι (βυθμίζω, αὐτου. Prendre un air, σχήμα προσ-ππέσμαι, fut. ίσω), Hérodn. Qui est bien sur l'air, iuεύμαι, fut. ήσομαι. Avoir l'air d'un homme μελής, ής, ές, Plut. Qui n'est pao sur l'air. affligé, στημα λυπουμένου παρ-έχω, fut. έξω, έχμελής, ής, ές, Aristid. Air d'arrogance, σχήμα υπερήφανον. - d'humilité, ταπεινόν. D'un air menaçant, απει- des airs, ασματα ήδον (αδω, fut. ασεμαι), Plut. λητικώς. - sévère, αὐστηρώς. - noble, σεμνώς, donner quelque conseil, εσικέ τι συμ-δουλεύσοντη d'airain, τὸ ἀναίσχυντον πρόσωπον, ου. (¿cixa, imparf. ¿cixeiv). Cela a tout l'air d'une folic, έγγυτάτω ου έγγύτατα μανίας έστὶ ταῦτα, Dέm.

AIR, manières, τρόποι, ων (ci). Le bel air, ή των τρόπων άστειότης, ητος. Qui est du bel air, doreioc, a, cv, Plut. : doruxoc, n, ov, Luc. : εὐτράπελος, ος, ον, Aristt. Les gens du bel air, οί εὐτράπελοι, ων : οί χαρίεντες, ων, Plat. Faire l'homme du bel air, doreitchai, fut. toomai. N'avoir pas trop bon air, ἀπρεπῶς έχω, fut. εξω. Cela n'a pas trop bon air, έστι τουτ' οὐ ράδίως: εὐμαρῶς. Parler avec aisance, εὐρεσιλοπολύ καλόν. Chacun pris en son air est agréable en soi, τὸν ίδιον έκαστος τρόπον ἐστίν εὐπρεde, se vanter de, εύχομαι, fut. εύξομαι: oser, d'aisance, ἀφεδρών, ωνος (δ): ἀπόπατος, ου (δ). ne pas craindre de, τολμάω, ω, ou θαβρέω, ω, fut. now, arec l'infin.

Air, diminution graduée des couleurs. Il y a τὰ χρώματα (ἀιρίζω, fut. ίσω).

(δ). L'air de Minerve, de Marsyas, δ τῆς στώνης τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Chercher ses aises, 'Αθήνης, του Μαρούου νόμος, ου. Jouer un air, βαστώνης επιθυμέω, ω, fut. ήσω. Prendre ses μέλος μελίζομαι, fut. ίσομαι. Jouer un air de aises, se mettre à l'aise, θρύπτομαι, fut. θρύψοflûte, αὐλέω, ω, fut. ήσω. — de guitare, κι- μαι. Les aises de la vie, τὰ ἐπιτήδεια, ων. || Vivre δαρίζω, fut. (σω, et ainsi de tous les instruments à l'aise, être à son aise, dans l'aisance, sùde musique. Air de ficte, αύλημα, ατος (τὸ). πορέω, ω, fut. ήσω. Qui est à son aise, riche,

ws. Faire desmenaces en l'air, αιρομαχίω, ω, fut. air languissant, πόλησεν ου μαλακόν τι αυλημο air, την ποίησιν μελοποιέω, ω, fut. ήσω, Athen. Am, apparence, extérieur, σχήμα, ατος (τό): Paroles cadencées sur un air grave et ma-

Am, chanson, ἄσμα, ατος (τὸ). Ils chantaient

AIRAIN, s. m. χαλκός, οῦ (δ). Fait d'airain, σεμνοπρεπώς. Recevoir d'un air gei, πάνυ φαιδρώ χαλκούς, η, ούν. Couvert ou garni d'airain, τω προσώπω ύπο δίχομαι, fut. δέξομαι. | Avoir / γαλκωτός, ή, όν. Ouvrage d'airain, χάλκωμα, ατος beaucoup de l'air de quelqu'un, τὸ σχῆμά (τὸ). Ouvrier qui travaille en airain, χαλκευτινι παραπλησίως έχω, fut. έξω. | A l'air τής, ου (δ). L'art de travailler en airain, i dont il parlait, on aurait cru... εύτως ήγόρευεν, χαλκευτική, ής. Qui a le son de l'airain, χαλώστ' αν δοκείν (άγορεύω, fut. έρω). | Avoir l'air, κόφωνος, ος, ον. Qui a des pieds d'airain, ou paratire, δοχέω, fut. δόζω. Il a l'air obligeant, lurs comme l'airain, χαλχέπους, ους, ουν, gén. φιλόφρων τις είναι δοκεί. Il a l'air de vouloir οδος. || Cœur d'airain, ή σκληρά καρδία, ας. Front

> AIRE, s. f. lieu où l'on bat le blé, Eluc, ω (ή): άλωή, \tilde{r}_i ς (ή). || Espace, surface plane, αλως, ω (ή). Nid d'aigle, καλιά, ας (ή).

> AIRER, v. n. faire son nid, xalian moisoμαι, εύμαι, fut. ήσεμαι : νεοσσεύω, fut. εύσω.

> AIS, s. m. planche, σανίς, ίδος (ή). Assemblage d'ais, σανίδωμα, ατος (τό).

AISANCE, s. f. facilité, partivn, ne (n): ευμάρεια, ας (ή): ευχέρεια, ας (ή). Avec aisance, γέω, ω, fut ήσω. || Grace, χάρις, ιτος (ή). L'aisance des mouvements, εὐστροφία, ας (ή). Qui πής. Se donner de grands airs, πομπεύω, a de l'aisance dans les mouvements, εύστροφος, fut. εύσω. Se donner des airs d'importance, ος, ον. || Fortune aisée, εὐπορία, ας (ή). Vivre σεμνύνομαι, fut. υνούμαι. Se donner les airs dans l'aisance, εὐπορέω, ω, fut. ήσω. || Lieu

> AISCEAU, s. m. ou AISSETTE, s. f. instrument pour polir le bois, afirm, no (1).

AISE, s. f. contentement, hoovin, he (i): de l'air dans ce tableau, ἀιρίζει του πίνακος χαρά, ᾶς (ή) : χάρμα, ατος (τὸ). Etre ravi d'aise, περιχαρής γίνομαι, fut. γενήσομαι. || Commodité, Ain de musique, μέλος, ους (τὸ) : ἡυθμός, ου bien-être, ἡαστώνη, ης (ή). Avoir ses aises, ἡα-— de guitare, πιθάρισμα, ατος (τό), et ainsi εύπερος, ος, ον. | A l'aise, au large. Lieu où l'on des autres. Il ne joua pas sur sa flûte un est à l'aise, τόπος εὐρύχωρος, ου. | A son aise, is a commodité, κατά σχολήν. Mettre quelqu'un | δίδωμι, fut. δώσω. On ne peut rien alouter a son aise, lui ôter toute crainte, adeiav tim ταρ-ίχω, fut. έξω. Être à son aise, sans crainte, άδιως έχω, ful. ίξω.

AISE, adj. content, περιχαρής, ής,. ές. — de quelque chose, διά τι ου ἐπί τινι. Etre bien aise. Adouat, fut. hobhochat : yaipe, fut. yatpήσω. - de quelque chose, πνί ου έπί πιν. Γέtais fort aise que... bres-ndouny tri..., indic. Je suis bien aise d'entendre dire que... χαίρω ἀκούων ότι... (ἀκούω, fut. ἀκούσομαι). Rendre quelqu'un fort aise, ήδονήν τινι πλείστην παρα-σκευάζω, ful. aco, ou map-izo, fut. Ko.

AISE, iz, adj facile, pastios, a, ov (comp. ράων, ειτρ. ράστος): εὐχερής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): εὐμαρής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Cela est fort aisé, ράδιον, καὶ πόνος ουδείς. Aisé à faire, ράδιος ποιείν. Aisé à dire, ράδιος λέγειν. Aisé à comprendre, εὐσύνετος, ος, ον. - à changer, εὐμετάδλητος, ος, ον. - à guérir, εὐτατος, ος, ον. On forme ainsi une infinité d'adjectifs.

Aust, souple, εύστροφος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): Ελαφρός, ά, όν (comp. ότιρος, sup. ότατος). Taille aisée, dégagée, έλαφρον σώμα, ATCC.

Aise, qui a du laisser aller, de l'abandon, αν-ειμένος, η, ον. Style aisé, λέξις αν-ειμένη, ης. || Qui a de la grace, εὐτράπελος, ος, ον. Manières aisées, εὐτραπελία, ας (ή).

Aisi, qui est dans l'aisance, εδπορος, ος, εν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

AISEMENT, adv. ραδίως (comp. ράον, sup. βάστα) : εδμαρώς (comp. έστερον, sup. έστατα). Qui conçoit aisément, την διάνοιαν όξύς, εία, ύ.

AISSELLE, **s.** f. μασχάλη, ης. (ή).

AJOURNEMENT, s. m. assignation, κλήσις, εως (ή). || Jour fixé pour comparattre, προθεσμία ου χυρία, ας (ή), sous-ent. ήμέρα. Répondre à l'ajournement, είς την χυρίαν άπ-αντάω, ω, fut. riscuat. Manquer à l'ajournement, quyoδικέω, fut. ήσω : έρήμην όφλω ου όφλισκάνω, fut. δφλήσω. || Délai, αναδολή, ής (ή) : υπερημερία, E. (1). Voyez AJOURNER.

AJOURNER, v. a. assigner, κλητεύω, fut. εύσω, acc. || Differer, ανα-δαλλομαι ου δπιρ-δάλλομαι, fut. δαλούμαι, acc. — au lendemain, είς την αύριον (sous-ent. ημέραν).

à leur félicité, υπερδολήν ούκ έχει ή τούτων είδαιμετία (έχω, fut. έξω). On ne peut rien ajouter à cela, έχει ταύτα τὸ πέρας. [Ajouter foi, πιστεύω, fut. εύσω, dat. Ne pas ajouter foi, άπιστίω, ω, fut. ήσω, dat. La foi que j'ajoute à ces nouvelles, ή παρ' έμου ύπ-άργουσα πίστις τοις άπ-αγγελλομένοις (ύπ-άρχω, fut. άρξω).

AJUSTEMENT, s. m. action d'ajuster. iφαρμογή, ής (ή). || Parwe, habillement, σχηματι- $\sigma\mu\dot{\beta}$, $\sigma\ddot{\alpha}$ (δ): $\sigma\tau\alpha\lambda \sigma\mu\dot{\alpha}$, $\sigma\ddot{\alpha}$ (δ): $\chi\dot{\alpha}$ $\sigma\mu\dot{\alpha}$, $\sigma\dot{\alpha}$ (δ). Moyen terme, μέτρον, ου (τό).

AJUSTER, v. a. rendre juste. - les monnaies. τά νομίσματα ἰσόσταθμα ποιέω, ω, ful. ήσω. | Adapter, accommoder, άρμοζω, fut. όσω, acc. Choses bien ajustées entre elles, tà suapμοστα, ων. Ajuster un dissérend entre des amis, φίλους ερίζοντας δι-αλλάσσω πρός ελλήλους, fut. δ:-αλλάξω. | Viser un but, στοχάζομαι, fut. άσομαι, gén. Bien ajuster, εὐστοχίω, ω, fut. ήσω. | Arranger, orner, κατα-σκιυάζω, fut. ásw, acc. S'ajuster, se parer, xospiopai, ούμαι, fut. πθήσομαι: στολίζομαι, fut. ισθήσομαι. Femme bien ajustée, i suorolos yuvi, gén. γυναικός. | Style trop ajusté, ή περίεργος LEELC. EWC.

AJUSTOIR, s. m. petite balance à peser les monnaies, ζυγίον, ου (τὸ).

AJUTAGE ou AJUTOIR, s. m. petit tuyau à l'ouverture d'un jet d'equ, audnviaxoc, ou (6) ALAMBIC, s. m. $\tilde{\alpha}\mu\epsilon\xi$, $\iota\kappa\epsilon$, (δ) , Diosc. Passer à l'alambic, distiller, ἀπο-στάζω, fut. στάξω, acc. | Au fig. Passer une affaire à l'alambic, πράγμά τι άκριδολογέτμαι, εύμαι, fut. Hoopat.

ALAMBIQUE, it, adj. περίεργος, ος, ον. ALAMBIQUER, v. n. chercher de vaines subtilités, μικρολογέομαι, σύμαι, fut. ήσομαι. || S'alambiquer l'esprit, την φρόνησιν δια-τείνομαι, fut. TEVOUHAL.

ALARGUER, v. n. αν-άγομαι, fut. αξομαι: πελαγίζω, fut. ίσω.

ALARME, s. f. cri aux armes, Bon, ne (ή): ἀλαλαγμός, οῦ (δ). Sonner l'alarme, τὸν λαὸν ἐγείρω, fut. ἐγερῶ, Hom. || Frayeur répandue dans une ville, etc., ταραχή, ης (ή): θόρυδος, ου (δ). L'alarme se répand dans la ville, ταραχή κατά πολιν γίνεται (γίνομαι, ful-AJOUTER, v. a. προσ-τίθημι, fut. δήσω, γενήσεμαι). Une grande alarme s'étant réacc. Ajouter du sien, παρ' έμαυτου τι προσ- pandue dans le camp, ταραχής σολλής έν τώ

στρατοπέδω συμ-πισούσης (συμ-πίπτω, ful. πεσύμαι), Xέn. L'approche de Sévère causa une vive alarme, μεγίστην ταραχήν έν-ίδαλεν ὁ Σε-δηρὸς παρ-εσόμενος (ἐμ-δάλλω, ful. δαλῶ). Hérodn. Jeter l'alarme parmi ses ennemis, εἰς πολλήν ταραχήν τοὺς ἰχθροὺς καθ-ίστημι, ful. κατα-στήσω, Isocr. L'alarme se répandit dans la ville à un tel point que... τοσοῦτος φόδος τὴν πόλιν περι-ίστη, ώστε... infinit. (περι-ίσταμαι, ful. περι-στήσομαι). Prendre l'alarme, ἐκ-ταράσσομαι, ful. αχθήσομαι : ἐκ-φοδίομαι, οῦμαι, ful. ηθήσομαι , δυμαι, ful. ηθήσομαι , θυμι.

ΑLARME, crainte, inquiétude, φόδος, ου (ό): δείμα, ατος (τὸ): ταραχή, ῆς (ή): φροντίς, ίδος (ή). Vivre dans des alarmes continuelles, μυρίαις φροντίσι συν-έχομαι, fut. συ-σχεθήσομαι. Être en alarme pour quelqu'un, υπέρ τινος φροντίζω, fut. ίσω. Donner l'alarme à quelqu'un, φροντίδα τινί έμ-δάλλω, fut. δαλω.

ALARMER, v. a. effrayer ἐχ-ταράσσω, fut. άξω, acc.: ἐχ-φοδίω, ω̄, fut. ήσω, acc. Ne vous alarmez pas, θάβριι (impér. de θαβρίω, ω̄, fut. ήσω). Être extrêmement alarmé, ἐν με-γίστη ταραχῆ γίνομαι, fut. γινήσομαι, Hérod. Toute la ville fut alarmée, πάσα συν-ιχύθη πόλις (συγ-χίω, fut. χιύσω). Qui est fort alarmé, περίφοδος, ος, ον. || S'alarmer, s'inquiéter, φοδίσμαι, σῦμαι, fut. χθήσομαι : δίδοικα ου δίδια, fut. δείσω. — sur le sort de quelqu'un, ἐπι τινι ου ὑπέρ τινες.

ALBATRE, s. m. ἀλαθαστρίτης, ευ, sous-ent. λίθες (ὁ): ἀλάθαστρεν, ευ (τὸ). Vase d'albâtre, ἀλάθαστρες, ευ (ὁ). \parallel Au fig. D'albâtre, tournez blanc, très-blanc, λευχές, ή, όν: λευχύτατος, η, ον. Junon aux bras d'albâtre, "Ηρα λευχώλενες, ου (ή), Hom.

ALCHIMIE, s. f. $\dot{\eta}$ $\dot{\alpha}$) $\chi u \mu u \chi \dot{\eta}$, $\ddot{\eta}$; (sousent. $\tau \dot{\eta} \chi u \eta$), G. M.

ALCHIMISTE, s. m. άλχυμικός, οῦ (δ), G. M.

ALCOVE, s. f. χοιτών, ῶνος (δ).

ALCYON, s. m. oiseau, άλκιών, όνος (ή).

ALCYONIEN, adj. Les jours alcyoniens, αί άλκιονίτιδες ήμεραι, ων.

ALEGRE, etc. Voyez Alegre, etc.

ALEGRESSE, s. f. Voyez Allegresse.

ALENE, s. f. οπήτιον, ου (τό).

ALENOIS, adj. Cresson alénois, plante, κάρδα- | μστ, ου (τὸ).

ALENTOUR, adv. aux environs, πέριξ ε χύκλφ. Les villes d'aientour, αι κύκλφ πολεις Les marais d'alentour, τὰ περι-κείμενα έλη (περί-κειμαι, fut. κείσομαι).

ALENTOURS, s. m. pl. τὰ κύκλω, indécl. Les alentours d'une ville, τὰ κύκλω τῆς πολεως. Les alentours du prince, ceux qui l'approchent, οἱ ἀμφὶ τὸν ἄρχοντα.

ALERTE, adj. leste, δλαφρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Qui est sur ses gardes, έτοιμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

ALERTE, s. f. Voyez Alanne. || Alerte, interj. είz. Alerte, soldats, δρθιει, ἄνδρες (sous-ent. έστε, impér. d'εἰμί).

ALEXIPHARMAQUE, adj. αλεξιφάρμακος, cc, cv. || Subst. αλεξιφάρμακον, cu (τό).

ALEZAN, adj. ξανθός, ή, όν.

ALGARADE, ε. f. ἐπίπληξις, εως, (ή). Faire une algarade à quelqu'un, τινί ἐπι-πλήσσω, fut. πλήξω, Dém.

ALGEBRE, s. f. $\dot{\mathbf{g}}$ walture, \mathbf{g} we $(\dot{\eta})$: $\dot{\mathbf{g}}$ $\dot{\mathbf{h}}$ - $\dot{\mathbf{g}}$ $\dot{\mathbf{g}}$ $\dot{\mathbf{g}}$, $\dot{\mathbf{g}}$ $\dot{\mathbf{g}}$ $\dot{\mathbf{g}}$ $\dot{\mathbf{g}}$ $\dot{\mathbf{g}}$ $\dot{\mathbf{g}}$ $\dot{\mathbf{g}}$ $\dot{\mathbf{g}}$ $\dot{\mathbf{g}}$ $\dot{\mathbf{g}}$

ALGÉBRIQUE, adj. ἀλγιθραϊκός, ή, όν,

ALGUE, s. f. herbe marine, φῦκος, ους (τὸ).
ALIBI, s. m. tournez par ABSENCE.

ALIBORON, s. m. dne, κανθήλιος, ου (δ). ALIDADE, s. f. instrument de mathématique, δίσπτρα, ας (ή).

ALIENABLE, adj. άλλοτριούσθαι έν-διχόμενος, π, ον (partic. d'iνδίχομαι, fut. δίζομαι).

ALIENATION, s. f. transport de propriéte, ἀπαλλοτρίωσις, εως (ή), Aristt. || Aliénation d'esprit, égarement, folie, παρακοπή, ῆς (ή). || Aliénation des esprits, disposition défavorable, ἡ τῶν πολλῶν ἀπίχθεια, ας.

ALIÉNER, v. a. dans presque tous les sens, άλλοτριόω ou άπ-αλλοτριόω, ω, fut. ώσω, acc. Aliéner une propriété, κτῆμα άπ-αλλοτριόω, ω, Aristt. ou ἀπο-κτάσμαι, ωμαι, fut. κτήσομαι, Démocr. || Aliéner quelqu'un d'un autre, le mettre mal avec lui, τινά τινος άλλοτριόω ou ἀπ-αλλοτριόω, ω, fut. ώσω. Je me suis aliéné de lui pour cette raison, διὰ τοῦτο πρὸς ἐκαῖνον ἀπ-πλλοτριώθην, Isocr. || Aliéner l'esprit, rendre fou, τοῦ φρονεῖν ἐξ-ίστημι, fut. ἐκ-στήσω, acc. Avoir l'esprit aliéné, παρα-κόπτω, fut. κόψω. Aliéné, fou, παρα-κόπτω, fut. κόψω. Aliéné, fou, παρα-κοπτικός, ή, όν.

ALIGNEMENT . s. m. action d'aligner,

στάθμησις, εως (ή). || Ligne tirte pour aligner, |δίοδος, ου (ή). || Route dans un jardin, dans στάθωη, ης (ή). Prendre les alignements d'une Ville, πόλιν δια-σταθμάτμαι, ώμαι, fut. ήστμαι.

ALIGNER, v. a. dresser au cordeau, στα-Ouáchat, ou dia-otabuáchat, Spat, fut. rochat, acc. | Ranger sur une ligne droite, solovo, fut. UYÃ, ACC.

ALIMENT, s. m. tocopi, he (h), au propre et au figuré. Les aliments au propre, τροφή, ής (\vec{n}) : \vec{oite} , \vec{ov} (\vec{c}) : \vec{oita} , \vec{wv} (\vec{ra}) . Le besoin d'aliments, ή του σίτου έπιθυμία, ας. Prendre des aliments, σίτα ου σιτία προσ-φέρομαι, fut. ciocual. Faire usage des plus mauvais aliments, σιτία τὰ φαυλότατα σιτίςμαι, εῦμαι, fut. ήσομαι, Plat. Fournir des aliments à quelqu'un, τροφήν τινι πορίζω, fut. ίσω, ου παρ-ίχω, fut. έζω. Servir d'aliment, au propre, αντί σίτου είμί, fut. loopat, dat. || Au figuré. La guerre est l'aliment du courage, τρέφεται πολέμοις ή άρετή (τρέφω, fut. δρέψω).

ALIMENTAIRE, adj. τρόφιμος, ος ou n, ev. Pension alimentaire, σίτησις, εως (ή). Faire à sa mère une pension alimentaire, τῷ μπτρὶ σττον ένιαύσιον δίδωμι, fut. δώσω.

ALIMENTER, v. a. τρέφω, fut. θρέψω, acc. ALIMENTEUX, EUSE, adj. τρόφιμος, ος ou'n, εν: πολύχυλος, ος, ον.

ALITE, ie, adj. et part. xhivipno, no, ec: κλινοπετής, ής, ές. Etre alité, έν κλίνη δι-άγω, fut. άξω. Il était presque toujours alité, τὰ πολλὰ κλινήρης δι-ημέρευε (δι-ημερεύω, fut. εύσω), Plut.

ALIZE, s. m. fruit de l'alizier, b = 7, xpaταίγου καρπός, οῦ.

ALIZÉ, adj. Vents alizés, imoiat, av (ci), sousent. avenos.

ALIZIER, s. m. arbre, κράταιγος, ου (ή). **ALLAITEMENT**, ε. m. τιθήνησις, εως (ή).

ALLAITER, v. a. τιθηνίω, ω, fut. ήσω, acc. ALLANT, adj. Les allants et venants, oi δεύρο κάκεισε πορευόμενοι (part. de πορεύομαι,

ful. εύσομαι): οί φοιτώντες (part de φοιτάω, ω, fut. row).

ALLECHEMENT, s. m. δέλεαρ, ατος (τό): δελέασμα, ατος (τό).

ALLECHER, v. a. δελεαζω, ful. άσω, acc. ALLEE, s. f. action d'aller, poirnois, εως (ή). Allée et venue, διαδρεμή, ης (ή). Faire des allées et venues, φοιτάω ου διαφοιτάω, ω, fut. ήσω : δεύρο κάκεισε πορεύο-

un parc, έρχος, ου (δ).

ALLEGATION, s. f. action d'alléguer, προφορά, ας (1). || Prétexte, πρόφασις, εως (1): σκηψις, εως (ή).

ALLEGE, s. f. petit navire, axantov, ou (ro). ALLÉGEMENT, s. m. action d'alléger, χεύφισις, εως (ή) : ἀναχεύφισις, εως (ή). ∥ Ce qui soulage, χούφισμα, ατος (τὸ).

ALLÉGER, υ. α. κουφίζω οκ άνα-κουφίζω ου iπι-κουφίζω, fut. ίσω, acc.

ALLÉGIR, ν. α. λεπτύνω, fut. υνώ, αcc. ALLÉGORIE, s. f. άλληγορία, ας (ή). La fable du Cyclope n'est qu'une allégorie des effets de la colère, είς τὸν θυμόν ὁ Κύκλωψ άλληγορείται (άλληγορίω, ω, fut. ήσω), Eustath.

ALLÉGORIQUE, adj. άλληγορικός, ή, όν. ALLEGORIQUEMENT, adv. άλληγορικώς. ALLEGORISER, v. a. άλληγορέω, ω, fut.

ήσω, acc. ALLÉGORISTE, ε. m. άλληγορητής, οῦ (δ). ALLEGRE, adj. vif, dispos, πρόθυμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

ALLÉGREMENT, adv. προθύμως.

ALLEGRESSE, s. f. xapá, ãs (i): εὐφροσύνη, ης (η): ηδονή, ης (η): εὐθυμία, ας (η). Plein d'allégresse, περιχαρής, ής, ές. Cri d'allégresse, άλαλαγμός, οῦ (δ). Pousser un cri d'allégresse, αλαλάζω, fut. αλαλάξω. L'allégresse était générale, nouv mavres en euppoouvais (sini. fut. focusi).

ALLEGUER, v. a. προ-φέρω, fut. οίσω, acc.: προ-φέρομαι, fut. οίσομαι, acc. Alléguer des exemples, παραδείγματα παρ-ίχω, fut. έξω, ου παρ-έχεμαι, fut. ξομαι. Alléguer des témoignages, μαρτυρίας προ-δάλλομαι, δαλεύμαι. Alléguer une excuse, πρόφασιν προτείνω, fut. τενώ. Alléguer pour excuse, προφασίζομαι, fut. ίσομαι, acc. : σχήπτομαι, fut. σχήψομαι, acc. : προ-τείνω, ful. τενώ, acc.—sa maladie, son åge, τὴν νόσον, τὴν ἡλικίαν. Que pouvesvous encore alleguer? τίς ὑμῖν ὑπο-λείπεται πρόφασις (ὑπο-λείπομαι, fut. λειφθήσομαι); Dom.

ALLER, v. n. diriger ses pas vers, logoμαι, fut. ελεύσομαι : είμι, fut. είμι : πορεύομαι, fut. εύσομαι: βαδίζω, fut. ίσομαι.— à Rome, είς Ρώμαν. — chez quelqu'un, πρός πνα. —à la maison, cixade. C'est par là qu'il faut ailer, ταύτη ίτές ου ίτητέον. Aller au-devant de μαι, fut. εύσομαι. | Passage dans une maison, quelqu'un, τινί ύπ-αντάω, ω, fut. αντήσεμαι. Aller devant quelqu'un, πινός προ-πητόμαι, οῦμαι, fut. πητόσιμαι. Aller derrière, πινί επομαι, fut. εψομαι. Aller et venir, φοιτάω, ω, fut. πόσω. Aller souvent dans un lieu, είς τόπον φοιτάω, ω. Aller à l'école, είς τὸ διδασκαλεῖον φοιτάω, ω. Aller en voyage, ἀπο-δημίω, ω, fut. πόσω. Aller en exil, φεύγω, fut. φεύξομαι. Aller à l'ennemi, τοῖς πολεμίοις ἐπ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι.

ALLER, v. n. marcher, βαδίζω, fut. ίσομαι: βαίνω, fut. βήσομαι (peu usité en prose, si ce n'est au présent et à l'imparf.): πορεύομαι, fut. εύσομαι. Aller à cheval, inneve, fut. εύσω. Aller à pied, πεζεύω, fut. εύσω. Aller en voiture, oxíonai, ounai, fut. nonochai. Aller par mer, par terre, κατὰ θάλασσαν, κατὰ γπν πορεύομαι, fut. εύσομαι. Tout en aliant il disait, και άμα πορευόμενος έλεγε (λέγω, fut. λίξω). Les hommes vont devant et les semmes derrière, οι μεν ανδρες βαδίζουσι πρόσθεν, αί δί γυναϊκες όπισθεν (βαδίζω, fut. ίσομαι), Dém. Aller droit, εὐθυωρέω, ω, fut. ήσω. Aller σπεύδω, fut. σπεύσομαι. Aller trop vite en affaires, προ-πετεύομαι, fut. εύσομαι. Aller lentement, βραδύνω, fut. υνώ.

ΑLER, se mouvoir, φίρομαι, fut. ἐνεχθήσομαι. Aller en rond, κύκλω περι-φίρομαι, fut. ενεχθήσομαι, ου περι-άγομαι, fut. αχθήσομαι. || Δυ fig. Aller de soi-même, αὐτομάτως φίρομαι, fut. ἐνεχθήσομαι, ου προ-χωρίω, ω, fut. ήσω. L'affaire va d'elle-même, αὐτόματον προ-χωρεί τὸ πράγμα. Cela va de soi-même, κ'a pas besoin d'être expliqué, τοῦτο πλείονος οὐ δεῖται λόγου (δίομαι, fut. δεήσομαι). || Aller à fond, s'enfoncer, s'abimer, κατα-δύομαι, fut. δύσομαι. Aller à vau-l'eau, se dissiper, se perdre, διαβ-βίω, fut. βεύσω: ἔβρω, sans fut.

ΑLIER, tendre à, τείνω ου συν-τείνω, fut. τενώ. — à quelque chose, εἰς ου πρός τι. Ce chemin va à la ville, ή όδὸς εἰς τὸ ἄστυ φίρει ου άγει (φίρω, fut. οἴσω: άγω, fut. άξω). Τουs les fleuves vont à la mer, συβ-βέου-είν εἰς τὴν θάλασσαν οἱ ποταμοὶ ἄπαντις (συβ-βέω, fut. βεύσομαι).] Δυ fig. Ces choses vont au même but, ταῦτα εἰς ἐν συν-τείνει (συν-τείνω, fut. τενώ). C'est là que vont tous mes vœux, εἰς τοῦτο πάντα συν-τείνω, Plat. Par là il croit aller au bonheur, ταῦτη δοκεῖ όδὸν τέμνεσθαι πρὸς εὐδαιμονίαν (δοκέω, ω, fut. δοξω: τέμνεσθαι πρὸς εὐδαιμονίαν (δοκέω, ω, fut. δοξω: τέμνες, fut. τεμώ).

ΑLLER, s'avancer, προ-δαίνω, fut. δήσομαι: προ-χωρίω, ω, fut. ήσω: προ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. — loin, ἐπὶ πολύ. — plus loin, ἐπὶ πλέστον. Il alla jusqu'à dire, ἐπὶ τοσοῦτον προ-πλθε θρασύτητος, ώστε λέγειν. Cela va plus loin qu'on ne pense, tournez, cela est plus important, τοῦτο τῆς δόξης ἐστὶν ἀξιολογώτερον.

ALLER, s'étendre, δι-ήχω, fut. ήξω. — d'un lieu à un autre, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. [] Monter à, s'étèver à, ἰφ-ικνίομαι, οῦμαι, fut. ἰφ-ίξομαι, gén. Aller à une somme immense, τῶν μεγίστων δαπανῶν ἰφ-ικνίομαι, οῦμαι. La dépense va à cent talents, townez, cent talents environ sont dépensés, δεδαπάνηται ὡς ἰκατὸν τάλαντα (δαπανάω, ῶ, fut. ήσω).

Aller, s'agir. Il y va de... δ άγων έστι περί... gén. Il y va de ma fortune, περὶ πάντων χρημάτων κινδυνεύω, fut. εύσω.

Aller, se porter, έχω, fut. εξω. Comment va-t-il? πως έχει; Il va tout doucement, μαλακώς έχει. Comment va sa blessure? tournex, comment va-t-il des suites de sa blessure? πως έχει εκ τοῦ τραύματος;

Aller, prendre une bonne ou une mauvaise tournure, έχω, fut. έξω, avec un adverbe. L'affaire va bien, τὸ πράγμα καλῶς έχει. Tout va bien pour vous, γίνεταί σει καλῶς (γίνεμαι, fut. γενήσεμαι): πάντα σει προ-χωρεῖ (προ-χωρέω, ῶ, fut. ήσω). Tout alla comme on le désirait, πάντα κατὰ γνώμην ἀπ-ίδη (ἀπο-δαίνω, fut. δήσεμαι). L'affaire n'a pas été comme on le croyait, τὸ πράγμα παρὰ δεξαν ἀπ-ίδη.

Aller, convenir, πρίπω, imparf. έπριπον, dat. Cet habit lui va bien, ή έσθης αὐτῷ πρίπει.

S'en allen, partir, ἀπ-ίρχομαι, fut. ελεύσομαι: ἀπ-ειμι, fut. ειμι. — de chez sol, οίκοθεν. Il s'en alla, ὅχετο ἀπ-ιών (οἵχομαι, fut.
εἰχήσομαι). Laisser aller quelqu'un, πνὰ ἀφίπμι, fut. ἀφ-ήσω. Laissez-moi aller, ἄφ-ες με.

[] Le temps s'en va, s'écoule, παρ-έρχεται ὁ
χρόνος (παρέρχομαι, fut. ελεύσομαι). || S'en aller
en fumée, εἰς καπνὸν δια-λύομαι, fut. λυθήσομαι. || S'en aller, dépérir, εἴχομαι, fut. εἰχάσομαι: ἔρὸω, sans fut.

SE LAISER ALLER, condescendre, είχω, fut. είζω, dat. Se laisser aller aux prières de quelqu'un, τινὶ δεομένω όπ-είχω, fut. είζω, ou πεί-δομαι, fut. πεισθέσομαι. | Se livrer à, s'aban-

Se laisser aller à ses goûts, à ses passions, to θυμώ, ταϊς ἐπιθυμίαις χαρίζομαι, fut. ίσομαι. Se laisser aller à toutes sortes de débauches, sic maour aothysiar spantor mpo-ispai, ful. mpo-noomai. Se laisser aller à la paresse, έπί τὸ βαθυμείν άπο-κλίνω, fut. κλινώ.

ALLER fait encore partie d'une foule d'idiolismes épais dans le dictionnaire.

ALLER, devant un infinitif, loycuat, fut. Descropeat : είμε, fut. είμε. Je vais jouer, έρχομαι लक्ष्मि, उस कंतर सवादिश्य, उस राज्य सवादिश्य र्थश्यत. On tourne aussi par le participe futur. | Aller exprime quelquefois l'idée d'une chose qui va se faire, et alors il se traduit par μίλλω avec l'infinitif présent ou futur. Je vais faire, μέλλω πειείν ου πειήσειν. On trouve quelquefois dans ce sens toxouau avec le participe futur. Je vais dire, έρχομαι φράσων (partic. fut. de φράζω).

ALLER a quelquefois une nuance de signification très-délicate; on le traduit soit par l'adverbe roi après les négations, soit par le participe φέρων. Nallez pas croire, μήτοι νομίσος (subj. de νομίζω, fut. ίσω). Je n'irai pas me livrer à lui, εύτοι έμαυτὸν αὐτῷ προδώσειν μέλλω (προ-διδωμι, fut. προ-δώσω: μέλλω, fut. μελλήσω). Le vaisseau alla se heurter contre un rocher, φέρουσα ή ναύς έν-έδαλε σκοπέλω (iμ-ballo, fut. balo). Vous êtes allé vous vendre honteusement à nos ennemis, σεαυτόν φέρων άπ-ημποληχας τοῖς πολεμίοις (άπ-εμπολέω, ē, fut, εμπολήσω).

ALLONS, interj. sla. Souvent on tourne par αγι ου φέρι (impér. ď αγω ou de φέρω). Allons done, αγε δή: φέρε δή. Allons, dites-moi, καί μοι δεύρο είπε (imper. aor. 2 irreg. de λέγω).

ALLER, s. m. L'aller et le venir, i δεύρο κάκείσε πορεία, ας : ή φοίτησις, εως.

ALLIAGE, s. m. κράσις, εως (ή). Mélange formé par un alliage, κρᾶμα, ατος (τό). Qui est sans alliage, axipacoc, oc, ov. Où il entre de l'alliage, xexpauivoc, n, ov (partic. parf. passif de χεράννυμι, fut. κεράσω). Dégager de tout alliage, δια-κρίνω, fut. κρινώ, acc. Falsifler avec de l'alliage, xi68nlave, fut. suce, acc.

ALLIANCE, s. f. union des familles par mariage, $xn\delta sia$, as(n): $sin ya \mu ia$, as(n). Contracter une alliance, voyer s'Allier. Leurs famities s'étant mêlées par de nouvelles alliances, ανα-κραθέντων καιναίς επιγαμίαις των απο-μηκύνω, fut. υνώ, acc. | Rendre plus long,

donner &, iμαυτόν im-διδωμι, fut. δώσω, dat. γινών (άνα-περάννυμι, fut. περάσω), Plut. II perit, victime de son alliance avec Denys, duώλετο έχ τῆς πρὸς Διονύσιον κηδείας (ἀπ-ολλωμαι, fut. ολούμαι), Aristt.

> ALLIANCE, confédération, συμμαχία, ας (ή). Alliance offensive et désensive, imouppagia, ας (ή). Faire alliance, συμμαχίαν ποιέςμα:, εύμαι, fut. ήσομαι. — avec quelqu'un, πρός τινα. Rompre l'alliance, συμμαχίαν δια-λύω, fut. λύσω, ομ δια-λύομαι, fut. λύσομαι.

> Alliance, union, xoivevia, as (n). - d'une chose avec une autre, mios mpos m. Il y a une merveilleuse entre le plaisir et la douleur, θαυμασίως πέφυχε τὸ ήδυ πρός τὸ λυπηρόν (πίφυκα, parf. de φύσμαι), Plat.

> ALLIÉ, s. et adj. parent, κηδιστής, ου (δ). Etre allié à quelqu'un, rivi andicou, fut. coou. || Confederé, σύμμαχος, ου (δ). Je suis allié avec lui, έστι μοι πρός αύτὸν συμμαχία. Avoir quelqu'un pour allié, συμμάχω τινί χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. Se faire des alliés, συμμαχίας ποιίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Recevoir au nombre de ses alliés, είς συμμαχίαν παρα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, αςς.

ALLIER, v. a. mélanger, unir, our-xapávνυμι, fut. πράσω, acc. — deux choses ensemble, έτερον έτέρω. Allier la force à la douceur, dans le discours, πειθεί βίαν μίγνυμι, fut. μίξω. Allier la science avec la vertu, τὴν ἐπιστήμην τῆ άρετη συν-άπτω, fut. άψω. || Joindre par un mariage, κατ' ἐπιγαμίαν συν-άπτω, fut. άψω, acc. S'allier avec quelqu'un, τινὶ κηδεύω, fut. sύσω. Ils se sont alliés par un mariage, iπγαμίαν εποιήσαντο πρός άλλήλους (ποιέω, ω, fut. ήσω). Le mieux est de ne point s'allier audessus de soi, κηδεύειν καθ' έαυτὸν άριστεύει μαχρῷ (ἀριστεύω, fut. εύσω), Eschyt. [S'allier, s'unir par un traité, συμμαχίαν ποιέομαι, ουμαι, ful. nochai. - avec quelqu'un, moos tiva.

ALLOCATION, s. f. article qu'on passe en comple, τὰ ἐπι-νεμηθέντα χρήματα, ων (partic. aor. 1er passif d'iπι-νέμω, fut. νεμώ).

ALLOCUTION, ε. f. προσφώνημα, ατος (τό). Faire une allocution à quelqu'un, πνά προσφωνέω, ω, fut. ήσω. L'action même de faire une allocution, προσφώνησις, εως (ή).

ALLONGE, s. f. ἐπίδλημα, ατος (τὸ).

ALLONGEMENT, s. m. Extague, ewe (1).

ALLONGER, v. a. rendre long, μηχύνω ου

étendre davantage, ix-reive, sul. revu, acc. or : axibondos, os, or. — de meuvais aloi, 280-| Faire trainer en longueur, παρα-τείνω, fut. | κιμος, ος, ον: κίεδηλος, ος ου η, ον, Plat. τενώ, acc. Allongeant chaque mot, παρα-τείνων έχαστον των δνομάτων. Allonger la guerre, τὸν πόλεμον παρα-τείνω. Les jours s'allongent, tournez, durent plus longtemps, ἐπὶ πλέον διαρχούσιν αι ήμεραι (δι-αρχέω, ώ, fut. αρχέσω).

ALLONGER, étendre, ix-teiver, fut, teva, acc. - le bras, τὴν χεῖρα. Allonger en avant, προτείνω, fut. τενώ, acc. | Allonger à quelqu'un un coup de poing, ἐπί τινα πὺξ ἐλαύνω, fut. iλάσω. Il m'allongea un coup du dard qu'il tenait, τῷ κέντρφ καθ-ίκετό μου (καθ-ικνέςμαι, ετμαι, fut. ίξομαι). L'animal s'allonge pour s'élancer, δια-τεινόμενον όρμα το ζωον (όρμαω. ω. fut. ήσω). || S'allonger en baillant, σχορδινάομαι, ωμαι, fut. ήσεμαι.

ALLOUER, v. a. int-vépo, fut. vepo, acc. ALLUMER, v. a. άπτω ου έξ-άπτω ου άνάπτω, fut. άψω, acc. Allumer le feu, τὸ πῦρ έξ-άπτω.—sur les autels, τὸ πῦρ βωμοῖς ἀν-άπτω. Que l'on apporte une lampe allumée, cada ένεγκάτω τις ήμμένην (φέρω, fut. είσω), Aristph. Allumer la guerre, τὸν πολεμον ἀν-άπτω, fut. άψω. La guerre s'alluma, έξ-εκαύθη πόλεμος (ix-καίω, fut. καύσω). Allumer les passions, τας επιθυμίας ανα-φλέγω, fut. φλέξω. Quand la colère s'allume, άπτομένης τῆς ὀργῆς (άπτομαι, fut. άφθήσομαι). Allumer dans le cœur de quelqu'un l'amour des plaisirs, πρὸς τὰς ἡδονὰς τινὰ ix-xaiw, fut. xaúow.

ALLUMETTE, ε. f. ξυλάριον τεθειωμένον, ου (partic. parf. passif de θειόω, ω, ful. ώσω). ALLURE, s. f. démarche, βάδισμα, ατος (τδ). || Extérieur, σχήμα, ατος (τό). || Allures, intrigues, στροφαί, ών (αί): μηχανήματα, ων (τά): μηχαναί, ων (ai): κατασκευαί, ων (ai).

ALLUSION, s. f. parole couverte, alviquos, οῦ (δ): αἴνιγμα, ατος (τὸ). On tourne mieux par le verbe. Faire allusion à... alvissepat, fut. ίξομαι, αςς. : παρ-αινίσσομαι ου ὑπ-αινίσσομαι, fut. ifopat, acc.: σημαίνω ου υπο-σημαίνω, fut. ανῶ, acc. Il disait cela par allusion à... ταῦτα έλεγε, σημαίνων δηλονότι... acc. | Jeu de mois, παρονομασία ας (ή). Faire allusion au nom de quelqu'un, τινά παρ-σνομάζω, fut. άσω.

ALLUVION, ε. f. προσχωσις, εως (ή). ΑΙΜΑΝΑCΗ, ε. m. ήμερολόγιον, ου (τὸ). ALOES, s. m. plante, alon, no (n). ALOI, s. m. - de bon aloi, δέκιμος, ος,

ALOPÉCIE, s. f. άλωπικία, ας (ή).

ALORS, adv. rote : rayuxauta. Les hommes d'alors, οί τότε άνθρωποι, ων. Jusqu'alors, τέως. Alors que, ότε ου όπότε, indicat.

ALOSE, s. f. poisson, boissa, no (n).

ALOUETTE, ε. f. κορυδαλλίς, ίδος (ή): κορυδαλός, οῦ (δ): κόρυδος ου (δ). Alouette des prés ou farlouse, ανθος, ου (δ).

ALPHABET, s. m. τά στοιχεία, ων. Qui en est encore à l'alphabet, στοιχειακός, ή, όν. Qui ne sait pas même l'alphabet, αναλφάθητες, GC, GY.

ALPHABĖTIQUE, adj. Par ordre alphabétique, xatà στοιχείον.

ALTÉRABLE, adj. cozotós, n, óv.

ALTERANT, ANTE, adj. qui excite la soif, διψπτικός, ή, όν : διψοποιός, ός, όν.

ALTERATION, s. m. changement, άλλοίωσις, εως (ή): μεταδολή, ής (ή). || Falsification, παραποίησις, εως (ή). || Dépérissement, φθορά, ας (ή). || Altération de la santé, ἀσθένεια, ας (ή): ἀρρωστία, ας (ή). Sa santé a souffert de l'altération, ασθενέστερον έχει (έχω, fut. έξω).

Alteration, grande soif, δίψα, ης (ή): δίψος, ως (τὸ).

ALTERCATION, ε. f. άμφισδήτησις, εως (ή): φιλονεικία, ας (ή). Être en altercation sur quelque chose, περί τινος άμφισδητέω, ω, fut. ήσω: είς φιλονεικίαν περί τινος καθ-έστηκα (parf. de xal-iorapai, fut. xara-orriocpai).

ALTERE, se, adj. ou partic. Voyez Alteres. ALTERER, v. a. changer, dénaturer, duλοιόω, ω, ful. ώσω, acc. : δια-φθείρω, ful. φθερώ, αcc. : είς το χείρον ου έπὶ το χείρον μετατρέπω, fut. τρέψω, acc. Alterer la monnaie, τὸ νόμισμα κιθδηλεύω, fut. εύσω. Alterer la vérité, την αλήθειαν δια-στρέφω, fut στρέψω. Alterer les traits du visage, την όψιν δια-ταράσσα, fut. áξω.

Alterer, causer la soif, διψήν ποιέω, ω. fut. ήσω, acc. Qui altère, διψοποιός, ός, όν. Altere, qui a soif, διψαλίος, α, ον, ou plus souvent διψών, ωσα, · ων, partic. de διψάω, ū. Être altere, διψάω, ū, fut. διψήσω. — de quelque chose, τινός. Être altéré de carnage, φόνου διψάω, ω. Altere de sang, αιμόδιψες, 0;, cv.

ALTERNATIF, IVE, adj. apoisaios, a, ove

ALTERNATIVE, s. f. choix, alpens, suc (1). Donner à quelqu'un l'alternative de faire... Ou..., αίρεσίν τινι δίδωμι (fut. δώσω), πότερον ποιήσει, ή... Si quelqu'un me proposait l'alternative d'être honoré dans ma patrie ou chez l'étranger, et ric alpeans époi mpourides (mpoτίθημι, fut. δήσω), πότερον βουλοίμην εὐδοκιμεῖν έν τη πατρίδι ή παρά τοις έκτος (βούλομαι, fut. βουλήσιμαι: εὐδικιμίω, ω, fut. ήσω), Chrysost. Alternative embarrassante, άπορία, ας (ή). Se trouvant dans cette alternative, sic τοῦτο καθεσταχώς άπορίας (χαθ-ίσταμαι, fut. χατα-στάσομαι). Cette alternative est cruelle, δεινόν περί ταιώνδε άπορείν (άπορέω, ω, fut. ήσω). || Alternatives de la fortune, al aucibai, wv. La fortune a ses alternatives, άλλοτι άλλως τὰ πράγματα φέρει ή τύχη (φέρω, fut. clow). Alternatives continuelles de succès et de revers, rà κακά και τ' άγαθά άει άμειδόμενα, ων (άμειδομαι, fut. ausivouai).

ALTERNATIVEMENT, αφυ. ἀμοιδαδόν : ἀμειδαδίς : ἐναλλάξ.

ALTERNER, ν. π. άμείδομαι, fut. άμείψομαι : έν-αλλάσσω, fut. αλλάξω.

ALTIER, tae, adj. ὑπερήφανος, ος, ον (comp. άστερος, sup. έστατος).

ALUMINEUX, EUSE, adj. στυπτηριώδης, ης, ες. ALUN, s. m. στυπτηρία, ας (ή).

ALVÉOLE, s. m. κύτταρος, ου (ό). [[Les alvéoles des dents, τὰ τῶν ὀδέντων φαινώματα, ων.

ALVIN, mx, adj. Dejections alvines, τὰ ὑποχωρήματα, ων.

AMABILITÉ, ε. f. χάρις, ιτος (ή): τὸ ἐράσμιον, cu (neuve d ἐράσμιος, ος, ον). Plein d'amabilité, πάσης χάριτος μιστός, ή, όν.

AMADOU, s. m. champignon, ἀγαρικόν, οῦ (τὸ). || Matière apprétée pour prendre feu, έναυσμα, ατος (τὸ).

AMADOUKR, v. a. flatter avec la main, κατα-ψάω, ω, fut. ψήσω, acc.: iξ-ομαλίζω, fut. iσω, acc. || Flatter par de douces paroles, θωπείω, fut. εύσω, acc.

AMAIGRIR, v. a. ἰσχναίνω, fut. ανῶ, αcc. Aristt.: ἀπ-ισχναίνω, fut. ανῶ, αcc. Aristt.: ἀπ-ισχνοίω, δ., fut. ώσω, αcc. Hippocr.: κατισχνόω, ῶ, fut. ώσω, αcc. Joseph. S'amaigrir, ἰσχναίνομαι, fut. ανθήσομα:, ου ἰσχνόρμαι, οῦμαι, fut. ωθήσομα.

AMAIGRISSEMENT, s. m. ίσχνανσις, ενος (ή), Aristi.: ίσχνασία, ας (ή), Aristi.

AMALGAME, ε. m. μίγμα, ατος (τὸ).

AMALGAMER, ε. α. συγ-κεράνυμι, fut.
κεράσω, αcc.: συμ-μίγνυμι, fut. μίξω, αcc.

Amalgamer des métaux, μίταλλα συγ-χωνεύω,
fut. εύσω.

AMANDE, s. f. ἀμύγδαλον, ευ (τὸ): ἀμωγδάλλι, τς (ἡ); δquelquefois, ἀμωγδάλλι, τς (ἡ), Athén. Fait d'amandes, ou qui concerne les amandes, ἀμωγδάλινες, τι, ον. Qui ressemble it une amande, ἀμωγδάλινες, τίς, ές : ἀμωγδαλοιιδτίς, τίς, ές : ἀμωγδαλοιιδτίς, τίς, ές : ἀμωγδαλοίδτις, τίς : ἀμωγδαλοίδτις : τίς
AMANDIER, s. m. $\dot{a}\mu\nu\gamma\delta\alpha\lambda\tilde{n}$, $\tilde{n}c(\tilde{n})$, $\Delta tlien$: $\dot{a}\mu\dot{\nu}\gamma\delta\alpha\lambda\alpha c$, ou (\dot{b}), $\dot{L}uc$.

AMANT, s. m. ipactric, cū (ė). Amante, ipactrica, ac (ή). Les amants, ci ipavtic, av (part. d'ipaw, a).

AMABANTE, s. f. plants, άμάρακτος, ου (δ). D'amarante ου de couleur amarante, άμαράντινος, η, ον.

AMARRE, s. f. πρυμνήσιον, συ (τὸ): ἀπόγειον, ου (τὸ): πεῖσμα, ατος (τὸ). Détacher les amarres, τὰ ἀπόγεια ου τὰ πρυμνήσια λύω, fut. λύσω.

AMARRER, v. a. ava-dichau, oupau, ful. disopau, acc. Thucyd.

AMAS, s. m. σωρός, οῦ (δ). Faire un amas de quelque chose, σωρόν τινος συν-άγω, fut. άξω. Amas de terre, χῶμα, ατος (τὸ): χοῦς, οῦ (δ): θίς, gén. θινός (ή). Faire un amas de terre, γῆς θῖνα ποιίω, ῶ, fut. ήσω.

AMASSER, v. a. mettre en tas, σωρεύω, fut. εύσω, acc. Amasser en un seul tas, εἰς ταὐτὸ ἀθρείζω, fut. είσω, acc. || Recueillir, ἀγείρω ου συν-αγείρω, fut. αγερῶ, acc. : ἀθρείζω ου συν-αβρείζω, fut. είσω, acc. : συλ-λίγομαι, fut. λέξομαι, acc. Amasser de quoi vivre, βίεν συλ-λίγομαι, fut. λίξομαι, Dém. Chercher à amasser de l'argent, περὶ τῶν χρημάτων κτῆσιν σπουδάζω, fut. άσομαι, Dém. Ayant amassé par son travail beaucoup d'argent, μιγάλα χρήματα ἐργασάμινος (ἰργάζομαι, fut. ἐργάσομαι), Hérodt. || Le peuple qui s'était amassé à la porte, ci iπὶ δύραις πθροισμένοι (ἀθροίζω, fut. είσω), Plut.

AMATEUR, s. m. suivi d'un gén. ἰραστης, οῦ (ό). Amateur des beaux-arts, φιλότιχνος οκ φιλόμουσος, ος, ον. Amateur de littérature, φιλογράμματος, ος, ον, et ainsi d'un grand nombre de composés. || Les amateurs, en général, οἱ φιλόχαλοι, ων.

ΛΝΑΤΙΚ, ν. α. άμυδρόω, ω, ώσω, αcc.

d'amazone, άμαζονική έσθής, ήτος (ή).

AMBASSADE, s. f. πρεσδεία, ας (ή). Partir ou aller en ambassade, πρεσδεύω, fut. εύσω. - pour le Péloponnèse, είς την Πελοπόννησον. J'ai été chargé de plusieurs ambassades, πολλάς πρεσδείας επρέσδευσα. Prévariquer dans son ambassade, παρα-πρεσδεύομαι, fut. εύσομαι. Faire partir une ambassade, πρεσδείαν έχπέμπω, fut. πέμψω, ou simplement πρεσδεύομαι, fut. εύσομαι. — vers quelqu'un, είς ou πρός τινα. Combien n'avons-nous pas envoyé d'ambassades au grand roi? πόσας πρεσδείας πρός βασιλέα τον μέγαν άπ-εστείλαμεν (άποστέλλω, fut. στελώ); Isocr. Les députés revinrent sans avoir rempli l'objet de leur ambassade, οί πρέσδεις άπρακτοι έπαν-πλθον (έρχομαι, fut. ελεύσομαι), Hérodn.

AMBASSADEUR, s. m. πρεσθευτής, οῦ (δ). Au pluriel πρέσδεις, εων (ci), Dém. Être ambassadeur, πρεσδεύω, fut. εύσω. - de Corinthe, άπο Κορίνθου. - en Macédoine, iv Mazadovia. Envoyer des ambassadeurs, πρέσδεις άπο-στέλλω, fut. στελώ, ου πέμπω, fut. πέμψω. Il a envoyé ici des ambassadeurs pour traiter de la paix, πρέσδεις δεύρο έπεμψεν ύπερ της εἰρήνης, Dém. Renvoyer les ambassadeurs sans avoir rien conclu, τους πρέσδεις άπράκτους άπο-πέμπω, fut. πίμψω, Πέτοdn.

AMBASSADRICE, s. f. femme d'ambassadeur, ή του πρεσθευτού γυνή, gén. γυναικός. || Femme chargée d'un message, ή πρεσδεύουσα, ης (partic. de πρεσδεύω, fut. εύσω).

AMBIANT, ANTE, adj. περιέχων, ουσα, ον (partic. de περι-έχω, fut. έξω). L'air ambiant, δ περιέχων (sous-ent. ἀήρ), Plut.

AMBIDEXTRE, adj. άμφιδέξιος, ος, ον.

AMBIGU, uz, adj. appisolog, oc, ov. Exprimé en termes ambigus, ἀμφίλογος, ος, ev. D'une manière ambigue, άμφιδολως. En termes ambigus, ἀμφιλόγως.

AMBIGU, s. m. sorte de collation, aupiδολον δείπνον, ου (τὸ). ∥ Δu fig. mélange bizarre, συγκέρασμα, ατος (τὸ).

AMBIGUITE, s. f. αμφιδελία, ας (ή).

AMBIGUMENT, adv. άμφιδολως : άμφιλόγως. AMBITIEUSEMENT, adv. φιλοτίμως.

AMBITIEUX, EUSE, adj. φιλότιμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Qui n'est pas ambitieux, άφιλότιμος, ος, ον. N'être pas ambi- tiers, προφρόνως. Avec âme, avec chalcur,

AMAZONE, ε. f. ἀμαζών, όνος (ή). Costume | tieux, ἀφιλοτίμως έχω, fut. έξω. Ils furent si ambilieux, είς τουτο κατ-έστησαν φιλοτιμία; (καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι). || Ornements ambitieux du discours, πομπή καὶ ἀγλαϊσμὸς βημάτων, Esch. Socr.

> AMBITION, s. f. φιλοτιμία, ας (ή)\$ Exempt d'ambition, ἀφιλότιμος, ες, ον. Éloignement de toute ambition, ἀφιλοτιμία, ας (ή). Mettre son ambition à , φιλοτιμέρμαι , οῦμαι , fut. ήσομαι. à quelque chose, re ou mepi re. - à faire quelque chose, ποιείν τι. Etre d'une ambition insatiable, φιλοτιμία απλήστως χράςμαι, ώμαι, fut. χρήσομαι, Suid.

> AMBITIONNER, v. a. ζηλόω, ω, fut. ώσω, ace. Ils ambitionnent de régner sur beaucoup de peuples. ζηλούσι πολλών δεσποζειν, Aristt. Ambitionner de surpasser quelqu'un, ὑπιρ-δάλλειν τινά φιλοτιμέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι, Plut. Ambitionné ou digne d'être ambitionné, ζηλωτός, ń, óv, Isocr.

> AMBLE, s. m. Cheval qui va l'amble, ίππος βαδιστής, οῦ (δ).

> AMBRE, s. m. TLEXTOON, CO (TO). D'ambre, fait d'ambre, πλέκτρινος, n, ov. Sentir l'ambre, ήλέχτρου όζω, fut. όζήσω.

AMBRE, in, adj. ou part. πλέκτρου δζων, ουσα, ον (part. α όζω, fut. όζήσω).

AMBROISIE, s. f. άμβροσία, ας (ή). D'ambroisie. auspostos, a, ov.

AMBULANT, ANTE, adj. περιφόρητος, ος, ov. Comédiens ambulants, ὑποκριταὶ περιαγοραίοι, ων (οί). Vie ambulante, βίος άλητής, οῦ (ό).

AMBULATOIRE, adj. εὐμετάθετος, ος, ον: άστατος, ος, ον: ἀσταθής, ής, ές.

AME, s. f. principe de la vie, ψυχή, πζ (ή). Qui a une âme, ἔμψυχος, ος, ον. Qui n'en a point, άψυχος, ος, ον. Rendre l'âme, έχ-πνέω, fut. πνεύσω. Être près de rendre l'âme, λειποψυχίω, ω, fut. ήσω. || Donner de l'âme à des statues, ανδρίαντας έμ-ψυχόω, ω, fut. ώσω. | Belle âme, ψυχή ἀγαθή, ῆς. C'est une bonne âme, εὐήθης τίς έστι. Ame vile, ψυχή άγενής ου άγεννής, ους (ή). Qui a l'âme vile, την ψυχήν άγενής, ής, ές.

Ame, cœur, θυμός, οῦ (δ). Piqué dans l'âme, δηγθείς τὸν θυμόν (δάκνω, fut. δήξομαι). Le coup avait porté jusqu'au fond de l'ame, υφείρπε γάρ πολύ, s.-ent. ή πληγή (ὑφ-έρπω, ful. ερπύσω), Sophocl. De toute mon Ame, volonaddiune. || L'ame de quelqu'un, sa pensée inté- | ορθέω, ω, fut. ώσω. || Amender, v. n. aller mieux, rieure, διάνοια, ας (ή): γνώμη, ης (ή). Voir dans l'àme de quelqu'un, γνώμην τινός δια-γινώσκω, fut. γνώσομαι. Ce qu'on a dans l'âme, τὰ ἐνvonjuata, ov.

Ame, individu, ανθρωπος, ου (δ): κεφαλή, ής (1): σωμα, ατος (τό). Pas une ame, cύδείς, củδεμία, οὐδέν, gén. οὐδενός.

AME, le principal moteur d'une chose, mφαλή, ης (ή). Plus souvent, άρχηγός, οῦ (ὁ, ή). L'ame d'un parti, στασιάρχης, ου (δ). Être l'âme d'un parti, στασιαρχίω, ω, fut. ήσω : στάσεως Αγίσμαι, ευμαι, fut. Αγήσομαι. Il était l'Ame de la guerre, περί αὐτὸν ήν πᾶς ὁ πολεμιος. || L'ame d'une devise, to anua, atcs.

AMÉLIORATION, s. f. βελτίωσις, εως (ή). AMBLIORER, v. a. βελτιόω, ω, fut. wow, acc.

AMENDABLE, adj. εὐεπανόρθωτος, ος, ον.

AMENDE, s. f. peine, $\zeta_{r,\mu}(a, a, a, h)$, Dém.: τίμημα, ατος (τό), Dém. Mettre quelqu'un à l'amende, τίμημά τινι έπ-άγω, fut. άξω, Dém. ou im-τίθημι, fut. trism, Eschin. Condamner quelqu'un à une amende de cinq talents, πέντε ταλάντων τινά τιμάω, ω, fut. ήσω, Dinarq. Si on le met à l'amende, έαν άργυρίου τιμπθή, Dém. Payer une amende, ζημίαν είσφίρω, fut. ciσω, ou ἀπο-δίδωμι, fut. δώσω, ou άπο-τίνω, fut. τίσω, ou ex-τίνω, fut. τίσω, ou κατα-δάλλω, fut. δαλώ, ου κατα-τίθημι, fut. δήσω. Être condamné à une forte amende, ζημίαν ου μικράν όφλω συ όφλισκάνω, ful. όφλήσω, Dém. Il fut condemné à une modique amende, μετρίω τιμήματι περι-έπεσε (πίπτω, fut. πισούμαι), Eschin. | Amende honorable, ixesia, as (1). Faire amende honorable, ixeσίαν ποιέσμαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

AMENDEMENT, s. m. correction, διόρθωσις. εως (ή): ἐπανόρθωσις, εως (ή). Amendement à une loi, τὸ τοῦ νόμου ἐπανόρθωμα, ατος. Il y a de l'amendement dans sa conduite, tou biou diώρθωσε (δι-ορθόω, ω, fut. ώσω). || Soulagement dans une maladie, avecus, eus (i). Il éprouve de l'amendement, ράον έχει (έχω, fut. έξω: έφον , comp. de έφδίως).

AMENDEMENT, action d'amender les terres, xóπρισις, εως. [Le funier même, κόπρος, ου (ή).

AMENDER, v. a. corriger, δι-ορθόω, ω, fut. ώσω, acc. : ἐπαν-ορθόω, ω, fut. ώσω, acc. Amender sa conduite, s'amender, to Bior de-

en parlant d'un malade, paor que, fut. Ku: pallo, fut tow. — baisser de prix, en parlant des denrées, εὐωνότερος γίνομαι, fut. γενήσομαι.

AMENDER les terres, xompilo, fut, igo, acc. AMENER, v. a. conduire vers, αγω, ful. αξω, acc. : προσ-άγω ου είσ-άγω ου έπ-άγω ου παρ-άγω, fut. άξω, acc. Amener de l'eau dans un champ, είς τὸ πεδίον ύδωρ παρ-άρω, fut άξω. Qui vous amène ici? tournez, pourquoi venezvous? διά τί ήκεις (ήκω, fut. ήξω); | Transporter par charrois, είσ-κομίζω ου προσ-κομίζω ου παρα-χομίζω, fut. ίσω, acc. Amener du blé à la ville, σίτον είς την πολιν είσ-χομίζω, fut. icu.

AMERIER, faire condescendre à, in-ayu. fut. αξω, acc. — à son sentiment, είς την γνώμην. Amener quelqu'un à dire, τινά λίγειν έπ-άγω ου έξ-άγω, σει. άξω.

Amenen, introduire, causer, είσ-άγω, fut. άξω, acc. — de nouvelles mœurs, τίθη καινά. Le vent amène de la pluie, δετέν άγει ὁ άνεμος. Un malheur en amène un autre, ἀμφὶ λύπχν ή λύπη (sous-ent. γίνεται) : τὰ κακὰ σύνδυο γίνεται ου γίνονται (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

AMERER, terme de marine. — les voiles. τὰ ίστία στέλλω, ful. στελώ, ου χαλάω, ώ, ful. χαλάσω.

AMENITE, s. f. - d'un lieu, to reprivér. cũ. || Aménité de l'esprit, χάρις, ιτος (ή). Plein d'aménité, χάριτος μεστός, ή, όν : χαρίεις, εσσα, ev, gén. evroc, écono, evroc. | Aménité du caractère, φιλοφροσύνη, ης (ή).

AMENUISER, ν. α. λεπτύνω, fut. υνώ, αεс. AMER, and, αdj. πικρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Un peu amer, υπόπικρος, ος, ov. Rendre amer, πικρόω, ω, fut. ώσω, acc. Devenir amer, πικρόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. Être amer, πυρίζω, fut. ίσω. Avoir la bouche amère, τὸ στόμα ἐκ-πικρόομαι, οῦμαι, fut. white wat, Hippocr. | Au fig. Amer dans ses reprimandes, πικρόγλωσσος, ος, ον. Ce qu'il y a d'amer, c'est que, τοῦτο δὲ τὸ πικρὸν, on. Il est amer pour un père d'être privé de ses enfants, χαλεπόν πατρί παίδων στερηθήναι (στερέω, ω, fut. ήσω), Dém.

AMER, s. m. fiel de poisson, yohn, ne (1). AMERKMENT, adv. πυκρῶς. Pleurer amèrement, παλλά δαχρύω, fut. ύσω.

AMERTUME, s. f. musia, as (vi). Avoir

un gout d'amertume, musico, fut. iou. Avec | pubiforoc, oc, ov. Ami des heaux-arts, quoamertume, πικρώς. Sans amertume, ἀπίκρως. il Qui met de l'amertume dans ses discours, πικρόγλωσσος, ος, ον. Pour qui le mariage est une source d'amertumes, πικρόγαμος, ος, ev. Les amertumes de la vie, τὰ τοῦ βίου χαλιπά, ων. Causer de l'amertume à quelqu'un, le chagriner, rivà aviáw, w, fut. ásw.

AMÉTHYSTE, ε. f. ἀμίθυστος ου ἀμίθυσος, eu (1). Avoir ou prendre la couleur de l'amethyste, άμεθυστίζω, fut. ίσω.

AMRUBLEMENT, s. m. xataoxeuń, ñç (ń): σχεύη, ων (τά), plur. de σχεύος, ους (τό).

AMEUBLIR, v. a. labourer, βωλοστροφίω. ũ, fut. nơw, acc.

ΑΜΕυτεμέντ, ε. m. συγκρότησις, εως (ή). AMEUTER, ν. α. συγ-κροτίω, ω, fut. ήσω, acc. || Ameuter les mauvaises gens contre quelqu'un, τους πονηρούς τινι επαφ-ίημι, fut. inap-now.

AMI, s. m. φίλος, ου (δ). Ami de la maison. ami intime, circioc, ou (6). Plus grand ami, μάλλον φίλος : φιλαίτερος : οίχειότερος. Le plus grand ami, δ φίλτατος : δ οίχειότατος : δ συνηθίστατος. C'est mon meilleur ami, αὐτῷ μάλιστα φίλφ χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. Ami de cœur, δ έχ τῆς ψυχῆς φίλος, Χέπ. Ami d'enfance, ὁ παιδέθεν φίλος, Luc. Ami du moment, δ είς τὸ παρὸν φίλος. Ami par intérêt, δ μισθεύ φίλος. Se faire des amis, φίλους ποιέτμαι, ούμαι, fut. ποιήστιμαι, Isocr. Travailler à se faire des amis, φιλοποιέω, ω, fut. 1,00, Polyb. Se faire un ami de quelqu'un, φιλίαν τινός ατάομαι, ώμαι, ful. ατήσομαι. La vertu fait des amis, ή άρετη φίλους παρα-σκευάζει (παρα-σκευάζω, fut. άσω). Avoir beaucoup d'amis, φίλων εὐπορέω, ω, fut. ήσω, Chrysost. Qui n'a point d'amis, φίλων έρημος, e;, ov, Lys. Celui qu'il comptait parmi ses meilleurs amis, δν έν πρώτοις των φίλων έγνωριζε (γνωρίζω, fut. ίσω), Grég. Recevoir au nombre de ses amis, εἰς φιλίαν παραλαμδάνω, fut. λήψομαι. En ami, φιλικώς. Traiter quelqu'un en ami, φιλικώς τινί προσ-φέρομαι, fut. ενεχθήσομαι. || Mon ami, terme de familiarité, & táv. Mon cher ami, & φίλτατε: & βέλτιστε. Mon petit ami, & παί. | Au féminin, Amie, φίλη, ης (ή). Amie intime, circutata, no (1). Ses jeunes amies, ses compagnes, ai fluxe, ai ouviluxe, ev. Poll.

τεχνος, ος, ον. Ami du repos, φιλήσυχος, ος. ov. Et ainsi de beaucoup d'autres composés.

ΑΜΙ, π, adj. φίλος, η, ον (comp. φιλαίτερος, sup. φίλτατος ου φιλαίτατος): προσφιλής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος. On tourne souvent par bienveillant, favorable, propice, εύνους, συς, ουν : εύμενής, ής, ές : ίλεως, ως, ον. Les destins amis, ή εύμενης μοίρα, ας. Divinité amie, ὁ διεως δαίμων, ονος. La fortune amie, ή άγαθή τύχη, ης. || La violette amie du soir, τὸ φιλίσπερον ίον, gén. ίου. Voyez Am, subst.

AMIABLE, adj. φιλικός, ή, όν. | A l'amiable, φιλικώς.

AMIABLEMENT, adv. piluxos.

ΑΜΙΑΝΤΕ, ε. m. ἀμίαντος, ευ (ή): ἄσδεστος, ου (ή). Fait d'amiante, ασθέστινος, η, ον.

AMICAL, ALE, adj. φιλικές, ή, όν (comp. ώτερος, ευφ. ώτατος): φιλόρρων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, sup. ονέστατος): προσφιλής, ής, ές (comp. έστιρος, sup. έστατος).

AMICALEMENT, adv. φιλικώς: φιλεφρόνως: προσφιλώς.

AMIDON, s. m. άμυλεν, ευ (τό).

AMIE, s. f. $\varphi(\lambda n)$, $n \in (\hat{n})$. Voyex Am.

AMINCIR, v. a. λεπτύνω, ful. uvω, acc. S'amincir par le bout, sinir en s'amincissant, είς ὀξὺ κατα-λήγω, fut. λήξω.

AMIRAL, s. f. ναύαρχος, ου (δ). Vaisseau amiral, ή ναυαρχίς, ίδος (sous-ent. ναύς).

AMIRAUTÉ, s. f. ναυαρχία, ας (ή).

AMITIR, s. f. $\varphi(\lambda)$, as (π) . — pour quelqu'un, πρός τινα. J'ai une grande amitié pour lui, πολλή μοι φιλία έστι πρός έκεινον, Isocr. Contracter amitié avec quelqu'un, φιλίαν πρός τινα ποιέςμαι, ευμαι, fut. ήσομαι, Luc. Amitié intéressée, ή μισθού φιλία, ας. Amitié sincère, ή άληθής φιλία : ή ώς άληθως φιλία, ας. Ανοίτ des sentiments d'amitié pour quelqu'un, mi φίλα φρονέω, ω, fut. ήσω, Hom. : πρός τινα φιλοφρόνως έχω, fut. έξω, Xên. Avoir part à l'amitié de quelqu'un, τινός φιλίας μετ-έχω, fut. μεθ-ίξω. Admettre dans son amitié, εἰς φιλίαν παραλαμβάνω, Jul. λήψομαι, acc. Digne d'amitié, αξιοφίλητος, ος, ον, Xén. || De bonne amitié, φιλιχώς: εὐνοϊχώς. Faire quelque chose de bonne amitié, ixουσίως τι ποιίω, ω, fut. ήσω. || Faire à quelqu'un l'amitié de, rivi χαρίζομαι, fut. Αμι, amateur, έραστής, οῦ (δ). Ami des plaisirs, Ισομαι, acc. Faites-moi cette amitié, τουτά

μει ἀν χαρίσαιο: τοῦτο ποιῶν ἀν μοι χαρίσαιο: τοῦτο ποιήσαις ἀν ἐμοὶ χαριζόμενος. Par amilié pour moi, τῆ ἐμῆ φιλία, Χέπ.: διὰ τὰν ἐμὴν φιλίαν, Τhuc.: ἐμὴν χάριν, 1 Apoll. Rhod. || Amiliés, au pl. φιλοφροσύναι, ῶν (αί). Les amiliés qu'il m'a failes, ἄ προσφιλῶς κέχρηταί μοι (χράομαι, ὧμαι, ful. χρήσομαι), Χέπ. Faire à quelqu'un toutes sortes d'amiliés, πάσαις φιλοφροσύναις τινὰ δεξιόομαι, εῦμαι, ful. ώσομαι.

AMMONIAC, adj. Sel ammoniac, δ dμμωνιακός άλς, gén. άλός.

AMNIOS, s. m. membrane, άμνιον, cu (τό).
AMNISTIE, s. f. άμνηστία, ας (ή).

AMNISTIER, v. a. accorder une amnistie, άμνηστίαν τινί δίδωμι, fut. δώσω.

AMOINDRIR, ν. α. ἐλασσόω ου ἐλαττόω, ῶ, ʃul. ώσω, αcc.

AMOINDRISSEMENT, ε. m. Δάττωσις, εως (ή).

AMOLLIR, v. a. rendre mou, au propre, μαλάσσω fut. αξω, acc. || Enerver, μαλακίζω, fut. (σω, acc. S'amollir dans les plaisirs, ταῖς πδοναῖς θρύπτομαι, fut. τρυφθήσομαι.

AMOLLISSEMENT, s. m. μάλαξις, εως (ή).

«

Δu fig. L'amollissement des mœurs, ή τῶν
τρόπων ἄνεσις, εως.

AMONCELER, v. a. σωρεύω, fut. εύσω, acc. b'AMONT, adv. Vent d'amont, vent d'est, άπηλιώτης, eu (δ).

AMORCE, s. f. δίλεαρ, ατος (τό). || Δu fig. Amorces du plaisir, τα τῆς τρυφῆς δελεάσματα, ων. Céder aux amorces du plaisir, ὑπὸ τῆς ἡδονῆς Εποιαι. fut. Ελωσθήσουαι.

AMORCER, v. a. garnir d'une amorce, ψωμίζω, fut. ίσω, acc. || Prendre avec une amorce, au propre et au fig. διλιέζω, fut. άσω, acc. Ayant amorcé le peuple par l'espoir de la liberté, διαυθερίας διπίδι το πλήθος διλιάσας, Phil.

AMORTIR, v. a. rendre comme mort, en term. de théol. νικρόω, ω, fut. ώσω, Bibl.

| Amollir la viande, μαλάσσω, fut. άξω, acc. |
Au fig. affaiblir, émousser, ἀμιδιύνω ου ἀπαμεδιύνω, fut. υνώ, acc. Amortir un coup, πληγήν

ἀμεδιύνω, fut. υνώ. Amortir des couleurs, χρώματα ἀμιδρόω, ω, fut. ώσω. Amortir les passions, τὰ πάθη ἀπα-ψύχω, fut. ψύξω, ου ἀπασδέντομι, fut. σδίσω. Amortir les facultés de
l'amo, την τῆς ψυχῆς δύναμιν κατα-λύω, fut.
λύσω. Quand la chaleur se sera amortie, ὅταν
πνίζος ἔπιωτερον γένεται (χίνομαι, fut. γαγή-

σομαι): δταν άνα-ψύξη (άνα-ψύχω, fut. ψύξω). ||
Amortir une dette, τὸ χρέος κατα-λύω, fut. λύσω.
AMORTISSEMENT, s. m. — d'une dette,
ή τοῦ χρέος κατάλυσις, εως.

AMOUR, s. m. έρως, ωτος (δ). Se laisser vainere par l'amour, έρωτος ήσσάομαι, ώμαι, fut. ήσσηθήσομαι. Prendre de l'amour pour quelqu'un, τινός έρωτι άλίσκεμαι, fut. άλώσεμαι. Luc. Braler d'amour pour, τινός έρωτι ου έπί τινι φλέγομαι, ful. φλεχθήσομαι, El.: τινός περικαίτμαι, fut. καυθήστιμαι, Chrysost. Bire transporté d'amour, άκολαστον έρωτα έράω, ω, fut. έρασθήσομαι, Chrys. Rendre amour pour amour. άντ-εράω, ω, f. ερασθήσομαι. || L'amour de Dieu. en term. de théol. À του Θεου άγάπη, ης. Brûler de l'amour de Dieu, του Θιού περι-καίομαι, fut. καυвисонац, Chr. || Amour-propre, amour de soi-même φιλαυτία, ας (ή). - présomption, orgueil, αὐθάδεια, ας (ή): φρόνημα, ατος (τό). Qui a de l'amourpropre, αὐθάδης, ης, ες: αὐτάρεσκος, ος, ον. Avoir de l'amour-propre, περὶ ἐμαυτοῦ μέγα φρονέω, ω, fut. ήσω. | Amour, au fig. L'amour des lettres, ό πρός τους λόγους έρως, ωτος, Luc. L'amour du travail s'était emparé d'eux, au point que, τοιούτος έρως των πόνων έν-έπεσεν, ώστε (iμ-πίπτω, fut. πεσεύμαι). Avoir de l'amour pour la science, σοφίας έρωτι κατ-έχομαι, fut. κατασχιθήσομαι, Phil. L'amour de la vie, τὸ τοῦ βίου φίλτρον, ου, Luc. L'amour de la gloire, ή φιλεδεξία. ας. L'amour de l'honneur, ή φιλοτιμία, ας, es ainsi de beaucoup d'autres composés. || Pour l'amour de quelqu'un, τινός ένεκα : τινός χάριν : διά τινα. Pour l'amour de vous, σὰν χάριν: σοῦ ένεκα: διά σί. Pour l'amour de la vérité, τῆς ἀληθείας χάριν. Par amour pour la gloire, τοῦ λαξείν ομ ύπερ του λαθείν την δέξαν (λαμβάνω, fut. λήψομαι). || Pour l'amour de Dieu, pour plaire à Dieu, OLOU EVERA. - pour l'acquit de sa conscience, πρός ἀφισίωσιν. — au nom de Dieu, formule de supplication, πρός του Θεού: ούτω σοι ό Θεός ίλιως ein (opt. d'eipi, fut. loquai).

s'AMOURACHER, v. r. έράω, ö, fut. έρχσθήσομαι, gén. : άλίσχομαι, fut. άλώσομαι, gén.

AMOURETTES, s. f. pl. lowres, ev (a).

AMOUREUSEMENT, adv. ἰρωτικῶς.

sions, τὰ πάθη ἀπο-ψύχω, ful. ψύξω, ou ἀποσδέννυμι, ful. σδέσω. Amortir les facultés de l'amo, τὴν τῆς ψυχῆς δύναμιν κατα-λύω, ful. λύσω. Quand la chaleur se sera amortie, δταν πόπος ἤπώτερον γένηται (γίνομαι, ful. γενήκόπος, δια (partic. d'iρίω, δ). Être amoureux de έραω, ω, fut. έρασθήσομαι, gén. Les amoureux, οί ερασταί, ών : ci έρωντες, ων. || Amoureux, αυ fig. qui a le goût de, epactixos, n, ov : entouμητικος, ή, όν. — de quelque chose, τινός. Elre amoureux de, en ce sens, ipau, a, ful. ερασθήσομαι, gen. : iπι-θυμίω, ω, fut. ήσω, gen. : ποθίω, ω, fut. ήσω, acc. Amoureux de la gloire, φιλόδοξος, ος, ον. Amoureux des muses, φιλόμουσες, ος, ον. Et ainsi de beaucoup d'autres composés.

ΑΜΟΥΙΒΙLΙΤΕ, ε. f. τὸ εὐμετάθετον, ου.

AMOVIBLE, adj. εὐμετάθετος, ος, ον.

AMPHIBIE, adj. άμφίδιος, ος, ov.

AMPHIBOLOGIE, s. f. άμφιλογία, ας (ή). AMPHIBOLOGIQUE, adj. ἀμφίλογος, ος, ον.

AMPHIBOLOGIQUEMENT, adv. ἀμφιλόγως. ΑΜΡΗΙCTYON, s. m. ἀμφικτύων, ονος (δ).

AMPHICTYONIQUE, ασί. άμφικτυονικός,

AMPHITHEATRE, s. m. άμφιθίατρον, ου (τὸ). Fait en amphithéatre, θεατροειδής, ής, ές.

AMPHORE, s. f. ἀμφορεύς, έως, (δ). Petite amphore, άμφορείδιον, ου (τό).

AMPLE, adj. large, εὐρύς, εῖα, ὑ (comp. ύτερος, sup. ύτατος): πλατύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). | Grand, vaste, μέγας, μεγάλη, μέγα (comp. μείζων, sup. μέγιστος). Η Abondant, ἄφθονος, ος, ον (comp. ώτερος, επρ. ώτατος): περισσός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): πολύς, πολλή, πολύ (comp. πλείων, sup. πλείστος). Ample repas, ή ἄφθονος έστίασις, εως : ή δαψιλής τράπεζα, ης. Ample discours, λόγος έπιμήκης, ους (δ). Ample fortune, χρημάτων εὐπορία ου άφθονία, ας (ή).

AMPLEMENT, adv. largement, πλατίως. | Grandement, μεγάλως. | Abondamment, ἀφθόνως: कश्चाववळंडू.

AMPLEUR, s. f. πλάτος ους (τὸ): μέγεθος, ους (τό).

AMPLIATION, s. f. double d'un acte, διπλωμα, ατος (τό).

AMPLIFICATION, s. f. oratoire, παράφρασις, εως (ή). || Exagération, δείνωσις, εως (ή). Faire de l'amplification, parler en déclamateur, tpaγωδίω ου έπι-τραγωδίω, ω, fut. ήσω.

AMPLIFIER, v. a. développer, παρα-φράζω, fut. άσω, acc. | Exagérer, δεινόω, ω, fut. ώσω, acc.: λόγοιω έπ-αυξάνω, fut. αυξήσω, acc.

AMPOULE, s. f. cloche sur la peau, quiκταινα, τις (ή). || Fiole, ληκύθιον, ου (τὸ).

ampoulé, termes ampoulés, ὁ τῶν ῥημάτων όγκος, ου : δ χόμπος, ου : δ στόμφος, ου. S'exprimer en termes ampoulés, στομφάζω, fut. άσω.

AMPUTATION, s. f. $\dot{a}\pi \cot c \mu \dot{n}$, $\ddot{n}\varsigma$ (\dot{n}).

AMPUTER, v. a. τέμνω ου ἀπο-τέμνω, fut. τεμώ, acc. Amputer tout autour, περι-τέμνα, fut. Tspie, acc.

AMULETTE, s. m. περίαμμα, ατος (τό): à6d. **GRAVIOV**, OU (TÒ).

AMUSANT, ANTE, adj. qui amuse, τερπνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). | Plaisant, risible, yelocos, a, or (comp. otepos, sup. oteros).

AMUSEMENT, s. m. τέρψις, εως (ή): παιδιά, ας (ή). Objet d'amusement, παίγνιον, ω (τὸ). Amusement d'ensants, το παιδαριώδες παίγνου. cu. Vous croyez que c'est un pur amusement, παιδιάν ήγη (ήγεςμαι, ευμαι, fut. ήγήσεμαι). Faire l'amusement de quelqu'un, τινα τέρπω, fut. τέρψω. Ces choses ne sont pour nous qu'un simple amusement, παρέργοις αὐτοῖς χρώμεθα (χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι).

AMUSER, v. a. occuper d'une manière agréable, τέρπω, fut. τέρψω, acc. : ἐπι-τέρπω, fut. τέρψω, acc. | Amuser quelqu'un par des discours, le retenir, lui saire perdre le temps, λόγοις τινά άνα-δάλλω, fut. θελώ, Dém. Amuser par de belles paroles, par des espérances, loγοις, Ελπίσι βουκολέω, ω, fut. έσω, acc.

s'Amuser A, τέρπομαι, fut. τερφθήσομαι, dot. à faire quelque chose, τῷ παιείν τι, ou plus souvent ποιών τι. S'amuser à l'agriculture, τξ γεωργία έμαυτον τέρπω, fut. τέρψω. S'amuser à causer, δμιλία ήδομαι, fut. ήσθήσομαι. Voilà à quoi il s'amuse, περί ταῦτά έστι. | Perdre son temps, δια-τρίδω, fut. τρίψω: διατριδήν ποιίομαι, εύμαι, fut. ήσεμαι. — à faire quelque chose, ποιών· τι, au participe. Pour ne point m'amuser à ces détails, ενα μή καθ' έκαστα λέγων δια-τρίψω.

AMUSETTE, s. f. παίγνιον, ου (τὸ). AMUSEUR, s. m. pévat, axcç (¿).

AMYGDALES, s. f. pl. τὰ παρίσθμια, ων.

AN . s. m. έτος, ους (τὸ) : ἐνιαυτός, οῦ (ὁ). Agé de deux ans, διετής, ής, ές. Agé de trois ans, τριετής, et ainsi de suite. Elle a seize ans, ἐκκαίδεκα έτη γέγονε (γέγονα, parf. moy. de γίνομαι). J'avais seize ans, εκκαίδεκα έτη γιγονώς υπ-πρχεν (υπ-άρχω, fut. άρξω). Il mourut à quatre-vingt-dix ans, tournez, agé de quatre-AMPOULÉ, ex adj. δγκώδης, ης, ες. Style vingt-dix ans, εννενήκοντα έτη γεγονώς σε εν-

ιενήχοντα έτων δυ άπ-θανευ (γεγονώς, partic. parf. de γίνομαι : ών, participe d'είμί : άποθνήσκω, fut. θανουμαι). Il y a trenie ans qu'il est venu, ern eari τριάκοντα ότο πλθε (έρχοραι, fut. ελεύσομαι). Cela se passa dans l'espace de sinquante ans, infrate route in freet merrixerta (giropai, ful. gernsopai). Soixante ans après la prise de Troie, fres parte Diou dimess έξηκοστώ. Étant assiégés depuis trois ans, τρίτω έται σε τὸ τρίτον - έτος πολιορικύμενοι (πολιοριέω, ω, fut. ήσω). Il y a de cela trois ou quatre ans, τρίτον ή τέταρτον έτος τουτί (sous-ent. ioτί). Tous les ars, dvà πᾶν έτος. Tous les deux ans, παρ' έτος. Tous les trois ans, avà πάσαν τριεπρίδα. L'espace de quatre ans, τετραετηρίς, ίδος (ή). L'espace de six ans, έξαετία, ας (ή). L'espace de diz ans, δεκαετία, ας (ή). Oul revient tous les ans, ἐπίτειος, ος, ον. Qui revient tous les trois ans, τριετηρικός, ή, όν. tous les quatre ans, τετραετηρικός, etc. Qui produit tous les ans, ένιαυτοφόρος, ος, ον. Produire tous les ans, inautopopie, e, fut. now. Qui produit tous les deux ans, παρενιαυτοφόρος, ος, ov. || Le nouvel an, τὰ εἰσιτήρια, ων.

ΑΝΑ CHORÈTE, ε. m. ἀναχωρατής, οῦ (δ).
ΑΝΑ CHRONISME, ε. m. τὸ περὶ τοὺς
χρόνους σφάλμα, ατος : παραχρονισμός, οῦ (δ), G. M.
ΑΝΑ CRĖONTIQUE, ασϳ. ἀνακρευντικός, ή, όν.
ΑΝΑ GRAMME, ε. f. ἀναγρομματισμός, οῦ.
ΑΝΑ LECTES, ε. m. pl. ἀνάλεκτα, ων (τὰ).
ΑΝΑ LOGIE, ε. f. ἀναλογία, ας (ή). Ανοίτ
de l'analogie avec, ἀναλογίαν ου ἀνάλογον έχω
πρός, fut. εξω, acc. Par. analogie, κατ' ἀναλογίαν.

ANALOGIQUE, adj. ἀναλογικός, τί, όν. ANALOGIQUEMENT, αdv. ἀναλόγως.

ANALOGUE, αdj. ἀνάλογος, ος, ον : διμειος ενι παρόμοιος, α, ον. Ces choses sont analogues entre elles, ταῦτα ἀναλογεῖ πρὸς ἄλλπλα (ἀναλογίω, ω, fut. κ΄σω) : ταῦτα ἀλλπλοις διμοιά ἐστι ου διμείως έχει (έχω fut. Εξω). D'une manière nalogue, ἀνάλογον : ὁμείως.

ANALYSE, ε. f. ἀνάλυσις, εως (ή).

ANALYSER, ν. a. ἀνα-λύω. fut. λύσω, acc.

ANAPESTE, ε. m. ἀνάπαιστος, ευ (ό).

ANAPESTIQUE, adj. ἀναπαιστικός, ή, όν.

ANARCHIE, ε. f. ἀναρχία, ας (ή).

ANARCHIQUE, adj. εans chef, ἀναρχος, ες, εν. || Séditieux, στασιαστικός, ή, όν.

ANARCHISTE, ε. m. στασιαστής, οῦ (ό).

ANATHÉMATISER, σ. α. ἀνα-θεματίζως ful. ίσω, αcc. Eccl.

ANATHEME, s. m. excommunication, s άναθεματισμός, οῦ, Eccl. || Celus qui est excommunié, ἐνάθεμα, ατος (τὸ). Qu'il soit anathème, ἀνάθεμα έστω, Eccl. || Malédiction, ἐπάρα, ας (ἡ), Hérodt.: κατάρα, ας (ἡ), Plut.

ANATOMIE, s. f. science, ή ἀνατομικά, η, sous-ent. τέχνη. || Dissection, ἀνατομιή, ης (ή).
Faire l'anatomie d'un corps, ἀνα-ιέμνω, fut. τεμώ, αcc.

ANATOMIQUE, adj. ἀνατομικός, τί, όν. ANATOMISER, ν. α. ἀνα-τίμνω, fut. τεμώ, αcc.

ΑΝΑΤΟΜΙSTE, ε. m. δ ἀνατομικός, οῦ.
ΑΝCÈTRES, ε. m. pl. πρόη ενοί, ων (οἰ):
προπάτορες, ων (οἰ). Suivant la coutume de nos
ancètres, κατὰ τὸν πάτριον ἡμῖν νόμον : κατὰ
τὸ εἰωθὸς τοῖς προγένοις ου τοῖς προγεγεντιμένως
(partic. parf. de προ-γίνομαι, fut. γενήσομαι).
ΑΝCHOIS, ε. m. ἐγκρασίχολος, ου (ὁ).

ANCIEN, ENNE, adj. qui a duré longtemps ou existé il y a longtemps, malatic. ά, όν (comp. παλαίτερος, sup. παλαίτατος): doχαΐος, α, ον (comp. ότιρος, sup. ότατος). Une ancienne amitié, ή παλαιὰ φιλία, ας. L'ancien temps, δ παλαιός χρόνος, cu. Dans l'ancien temps, τὸ παλαιόν. Dès les temps anciens, ix παλαιού. Les anciens usages, τὰ παλαιὰ ήθη, ών, ou mieux par l'adverbe, τα πάλαι τίλη, ων. C'est i'ancienne coutume, σύτως έξ άρχης είωθε γίνεσθαι (είωθα, plusqp. είώθειν). Aussi ancien que la ville, τη πολει όμοχρονος, ος, ον. Mots anciens, άρχαῖα βήματα ων (τὰ). A l'ancienne mode, ἀρχαίως : ἀρχαϊκῶς. Qui est fait à l'ancienne mode, ἀρχαϊκός, ή, όν. || Les anciens, les hommes d'autrefois, ci madaici, wv. Un ancien a dit, εἶπέ τις τῶν παλαιῶν.

Ακειεκ, antérieur, primitif, άρχαῖος, α, ον : πρότερος, α, ον : ό, ή, τὸ πρότερον, indécl. Son ancienne puissance, ή πρότερον δύναμις, εως. Recouvrer son ancienne gloire, τὴν πρότερον δόξαν ἀνα-λαμβάνω, fut. λήψομαι. Rétablir une chose dans son ancien état, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαθ-ίστημι fut. ἀποκατα-στήσω, acc. Retomber dans son ancien état, εἰς τὸ ἀρχαῖον μετα-πίπτω, fut. πεσοῦμαι.

Ancien , s. m. homme agé , repeiós , $\tilde{\omega}(\delta)$; Hom. : répeir , ovtos (δ) : πp (abu σ ou πp softing,

έραω, ω, fut. έρασθήσομαι, gén. Les amoureux, οί ερασταί, ων : οί έρωντες, ων. | Amoureux, ακ fig. qui a le goût de, εραστικός, ή, όν: ἐπιθυμητικος, ή, όν. - de quelque chose, τινός. Elre amoureux de, en ce sens, ipaw, w, fut. ερασθήσομαι, gén. : ἐπι-θυμίω, ω, fut. ήσω, gén. : ποθίω, ω, fut. ήσω, acc. Amoureux de la gloire, φιλόδοξος, ος, ον. Amoureux des muses, φιλόμουσες, ος, ον. Et ainsi de beaucoup d'autres composés.

AMOVIBILITE, s. f. τὸ εὐμετάθετον, ου.

AMOVIBLE, adj. εὐμετάθετος, ος, ον.

AMPHIBIE, adj. άμφίδιος, ος, ον.

AMPHIBOLOGIE, s. f. αμφιλογία, ας (ή).

AMPHIBOLOGIQUE, adj. ἀμφίλογος, ος, ον. AMPHIBOLOGIQUEMENT, adv. ἀμφιλόγως. **ΑΜΡΗΙCTYON**, s. m. ἀμφικτύων, ονος (δ).

AMPHICTYONIQUE, adj. άμφικτυονικός,

AMPHITHEATRE, s. m. ἀμφιθέατρον, ου (τὸ). Fait en amphithéatre, θεατροειδής, ής, ές.

AMPHORE, s. f. ἀμφορεύς, έως, (δ). Petite amphore, άμφορείδιον, ου (τό).

AMPLE, adj. large, εὐρύς, εῖα, ὑ (comp. ύτερος, sup. ύτατος): πλατύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). | Grand, vaste, μέγας, μεγάλη, μέγα (comp. μείζων, sup. μέγιστος). | Abondant, ἄφθονος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): $\pi ε$ ρισσός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): πολύς, πολλή, πολύ (comp. πλείων, sup. πλείστος). Ample repas, ή ἄφθονος ἐστίασις, εως : ή δαψιλής τράπεζα, ης. Ample discours, λόγος έπιμήκης, ους (δ). Ample fortune, χρημάτων εὐπορία ου άφθονία, ας (ή).

AMPLEMENT, adv. largement, πλατέως. [] Grandement, μεγάλως. || Abondamment, ἀφθόνως: περισσώς.

AMPLEUR, s. f. πλάτος ους (τὸ): μέγεθος, ους (τό).

AMPLIATION, s. f. double d'un acte, διπλωμα, ατος (τό).

AMPLIFICATION, s. f. oratoire, παράφρασις, εως (ή). || Exagération, δείνωσις, εως (ή). Faire de l'amplification, parler en déclamateur, roaγωδίω ομ έπι-τραγωδίω, ω, fut. ήσω.

AMPLIFIER, v. a. développer, παρα-φράζω, fut. aco, acc. | Exagérer, delvou, a, fut. wow, acc.: λόγοιω έπ-αυξάνω, fut. αυξήσω, acc.

AMPOULE, s. f. cloche sur la peau, qu'ixταινx, τ.ς (ή). || Fiole, ληχύθιον, <math>ου (τὸ).

ampoulé, termes ampoulés, ὁ τῶν ἐημάτων δηκος; ου : δ χόμπος, ου : δ στόμφος, ου. S'exprimer en termes ampoulés, στομφάζω, fut. άσω.

AMPUTATION, s. f. anotomi, ñs (i).

AMPUTER, v. a. τέμνω ου άπο-τέμνω, fut. τεμώ, acc. Amputer tout autour, περι-τέμνο, fut. TEUG, acc.

AMULETTE, s. m. πιρίαμμα, ατος (τὸ): ἀδά. **GRAYTON**, OU (TÒ).

AMUSANT, ANTE, adj. qui amuse, τερπνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Plaisant, risible, γελοΐος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

AMUSEMENT, s. m. τέρψις, εως (ή): παιδιά, āς (ή). Objet d'amusement, παίγνιον, ω (τό). Amusement d'enfants, το παιδαριώδες παίγκου. ou. Vous croyez que c'est un pur amusement, παιδιάν ήγη (ήγεςμαι, ευμαι, fut. ήγήσεμαι). Faire l'amusement de quelqu'un, τινά τέρπω, fut. τέρψω. Ces choses ne sont pour nous qu'un simple amusement, παρέργοις αὐτοῖς χρώμεθα (χράομαι, ωμαι, fut. χεήσομαι).

AMUSER, v. a. occuper d'une manière agréable, τέρπω, fut. τέρψω, acc. : ἐπι-τέρπω, fut. τέρψω, acc. | Amuser quelqu'un par des discours, le retenir, lui faire perdre le temps, λόγοις τινά άνα-βάλλω, fut. βελώ, Dém. Amuser par de belles paroles, par des espérances, loγοις, ελπίσι βουκολέω, ω, fut. έσω, acc.

s'Amuser A, τέρπομαι, fut. τερφθήσομαι, dot.à faire quelque chose, to moisiv ti, ou plus souvent ποιών τι. S'amuser à l'agriculture, τε γεωργία έμαυτον τέρπω, fut. τέρψω. S'amuser à causer, εμιλία ήδομαι, fut. ήσθήσεμαι. Voilà à quoi il s'amuse, περί ταῦτά έστι. | Perdre son temps, δια-τρίδω, fut. τρίψω: διατριδήν ποιέομαι, ευμαι, fut. ήσυμαι. - à faire quelque chose, ποιών π, au participe. Pour ne point m'amuser à ces détails, ενα μή καθ' έκαστα λέγων δια-τρίψω.

AMUSETTE, s. f. παίγνιον, ου (τὸ). AMUSEUR, s. m. φέναξ, ακος (¿).

AMYGDALES, s. f. pl. τὰ παρίσθμια, ων.

AN, s. m. έτος, ους (τὸ) : ἐνιαυτός, οῦ (έ). Agé de deux ans, διετής, ής, ές. Agé de trois ans, τριετής, et ainsi de suite. Elle a seize ans, exxaidena im yéyeve (yéyeva, parf. moy. de γίνομαι). J'avais seize ans, ἐκκαίδεκα ἔτη γεγονως υπ-πρχεν (υπ-άρχω, fut. άρξω). Il mourut à quatre-vingt-dix ans, tournez, agé de quatre-AMPOULE, κα adj. όγκώδης, ης, ες. Style vingt-dix ans, εννενήκοντα έτη γεγονώς σα ενιεγήχοντα έτων διν άπ-έθανεν (γεγονώς, partic. parf. de γίνομαι : ών, participe d'eiμί : άποθνήσκω, fut. θανούμαι). Il y a trenie ans qu'il est venu, έτα έστὶ τριάκοντα ότε πλθε (έρχομαι, fut. διεύσομαι). Cela se passa dans l'espece de einquante ans, infecto routo le frest neutixerta (giropat, fut. gernsopat). Soixante ans après la prise de Troie, fret parà Diou demett έξηκοστφ. Étant assiégés depuis trois ans , τρίτφ έτει σε το τρίτον έτος πολιοριούμενοι (πολιοριώ», w., fut. ήσω). Il y a de cela trois ou quatre ans, τρίτον ή τέταρτον έτις τουτί (sous-ent. ioni). Tous les ars, dvà may troc. Tous les deux ans, παρ' έτος. Tous les trois ans, ἀνὰ πάσαν τριετηρίδα. L'espace de quatre ans, τετραετηρίς, ίδος (ή). L'espace de six ans, έξαετία, ac (ή). L'espace de dix ans, δεκαετία, ας (ή). Oul revient tous les ans, inéresoc, oc. ov. Qui revient tous les trois ans, τριετηρικός, ή, όν. tous les quatre ans, τετραετηρικός, etc. Qui produit tous les ans, ένιαυτοφόρος, ος, ον. Produire tous les ans, inautopopie, e, fut. now. Qui produit tous les deux ans, παρενιαυτοφόρος, ec, ov. || Le nouvel an, rà siontripia, ev.

ΑΝΑ CHORÈTE, s. m. ἀναχωρατής, οῦ (δ).
ΑΝΑ CHRONISME, s. m. τὸ περὶ τοὺς χρόνους σφάλμα, ατος : παραχρονισμός, οῦ (δ), G. M.
ΑΝΑ CREONTIQUE, ασϳ. ἀναχρευντικός, ή, όν.
ΑΝΑ GRAMME, s. f. ἀναγρομματισμός, οῦ.
ΑΝΑ LECTES, s. m. pl. ἀνάλικτα, ων (τὰ).
ΑΝΑ LOGIE, s. f. ἀναλογία, ας (ή). Ανοίτ de l'analogie avec, ἀναλογίαν ου ἀνάλογον έχω πρός, fut. εξω, αcc. Par. analogie, κατ' ἀναλογίαν.

ANALOGIQUE, αdj. ἀναλογικός, τί, όν.
ANALOGIQUEMENT, αdv. ἀναλόγως.

ANALOGUE, adj. ἀνάλογος, ος, ον : ξιμειος ου παρόμοιος, α, ον. Ces choses sont analogues entre elles, ταῦτα ἀναλογεῖ πρὸς ἄλληλα (ἀναλογίω, ω, fut. ήσω) : ταῦτα ἀλλήλοις ὅμεια ἰστι ου ὁμείως έχει (έχω fut. έξω). D'une manière analogue, ἀνάλογον : ὁμείως.

ANALYSE, ε. f. ἀνάλυσις, εως (ή).

ANALYSER, ν. a. ἀνα-λύω. ful. λύσω, acc.

ANAPESTE, ε. m. ἀνάπαιστος, ου (ό).

ANAPESTIQUE, adj. ἀναπαιστικός, ή, όν.

ANARCHIE, ε. f. ἀναρχία, ας (ή).

ANARCHIQUE, adj. sans chef, ἀναρχος, ες, εν. || Séditieux, στασιαστικός, ή, όν.

ANARCHISTE, ε. m. στασιαστής, οῦ (ό).

ANATHÉMATISER, ν. α. ἀνα-δεματίζω, ful. ίσω, αcc. Eccl.

ANATHEME, s. m. excommunication, s avabepartoμός, οῦ, Eccl. || Celus qui est excommunié, ἐνάθεμα, ατος (τὸ). Qu'il soit anathème, ἀνάθεμα έστω, Eccl. || Malédiction, ἐπάρα, ας (ἡ), Hérodt.: κατάρα, ας (ἡ), Plus.

ANATOMIE, s. f. science, ή ἀνατομικάς, ης, sous-ent. τέχνη. || Dissection, ἀνατομική, ης (ή). Faire l'anatomie d'un corps, ἀνα-ιέμνω, fut. τεμώ, acc.

ANATOMIQUE, αdj. ἀνατομικός, τί, όν. ANATOMISER, ν. α. ἀνα-τίμνω, fut. τεμώ, αcc.

ΑΝΑΤΟΜΙSΤΕ, ε. m. δ ἀνατομικός, εῦ.
ΑΝΕΕΤRES, ε. m. pl. πρόγενοι, ων (οί):
προπάτορες, ων (οί). Suivant la coutume de nos
ancêtres, κατὰ τὸν πάτριον ἡμῖν νόμον : κατὰ
τὸ εἰωθὸς τοῖς προγένοις ου τοῖς προγεγενημίνως
(partic. parf. de προ-γίνομαι, fut. γενήσομαι).
ΑΝCHOIS, ε. m. ἐγκρασίχολος, ου (δ).

ANCIEN, ENNE, adj. qui a duré longtemps ou existé il y a longtemps, madatoc. ά, όν (comp. παλαίτερος, sup. παλαίτατος) : doχαίος, α, ω (comp. ότιρος, sup. ότατος). Une ancienne amitié, ή παλαιά φιλία, ας. L'ancien temps, ὁ παλαιὸς χρόνος, cu. Dans l'ancien temps, τὸ παλαιόν. Dès les temps anciens, ix παλαιού. Les anciens usages, τὰ παλαιὰ τθη, ών, ou mieux par l'adverbe, τὰ πάλαι τίλη, ων. C'est l'ancienne coutume, ούτως έξ άρχης είωθε γίνεσθαι (είωθα, plusqp. είώθειν). Aussi ancien que la ville, τη πολει όμοχρονος, ος, ον. Mots anciens, άρχαῖα βήματα ων (τὰ). A l'ancienne mode, ἀρχαίως : ἀρχαϊκῶς. Qui est fait à l'ancienne mode, apxaixos, n, ov. | Les anciens, les hommes d'autrefois, oi madaioi, wv. Un ancien a dit, εἶπί τις τῶν παλαιῶν.

Ακοιεκ, antérieur, primitif, άρχαῖος, α, ον : πρότερος, α, ον : ό, ή, τὸ πρότερον, indécl.: ό, ή, τὸ πρώ ου ποτέ ου πάλαι, indécl. Son ancienne puissance, ή πρότερον δύναμις, εως. Recouvrer son ancienne gloire, τὴν πρότερον δόξαν ἀνα-λαμβάνω, fut. λήψομαι. Rétablir une chose dans son ancien état, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαθ-ίστημι fut. ἀποκατα-στήσω, αcc. Retomber dans son ancien état, εἰς τὸ ἀρχαῖον μεταπίπτω, fut. πεσοῦμαι.

Ancien , s. m. homme agé , germió , $\tilde{\omega}$ (6) ; Hom. : gérmy , ovto ϵ (6) : $\pi \rho i \sigma \tilde{\omega} u \in \sigma u$ ou $\pi \rho i \sigma \tilde{\omega} u \in \sigma u$

Pancien de quelqu'un, τινὸς πλικία προ-έχω, fut. έξω. Regarder quelqu'un comme son ancien, τινά πρεσδύτερον χρίνω, ful. χρινώ.

ANCIENNEMENT, adv. πάλαι: τὸ πάλαι: τὸ παλαιόν: ἐν τοῖς πάλαι χρόνοις.

ANCIENNETE, s. f. παλαιότης, ητος (ή). De toute anciennete, ix του παλαιου : ix του πάλαι: έξ άρχῆς. Par ordre d'ancienneté, καθ' ήλικίαν.

ANCILES, s. m. pl. boucliers sacrés, àyκύλια, ων (τὰ), Phut.

ANCRAGE, s. m. mouillage à l'ancre, àyxupouria, as (i). | Lieu où l'on peut jeter l'ancre, άγκυροδόλιου, ου (τό): δρμος, ου (ό).

ANCRE, s. f. axxupa, aç (n). La grosse ancre ή ίερα άγκυρα, ας, Poll. Jeter l'ancre, τὴν άγχυραν βάλλομαι, fut. βαλούμαι, Poll. ou χαλάω, ω, fut. άσω, ou καθ-ίημι, fut. καθ-ήσω, Poll. Lever l'ancre, The aquepar aipe, fut. apa, Plul. ou an-aipiopai, oupai, fut. aiphochai, Athén. Nous nous appretions à lever l'ancre,. dvάγεσθαι ήμελλομεν (άν-άγομαι fut. άξομαι : μελλω, fut. μελλήσω). Être à l'ancre, ὁρμέω, ω, fut. ήσω: σαλεύω, fut. εύσω. Le vaisseau était mouillé sur une seule ancre, ἐσάλευεν ἡ ναῦς ἐπ' ἀγκύρας μιας (σαλεύω, fut. εύσω), Synés. Il était affourché sur deux ancres, ini δυείν ώρμει, sousent. arxupaty (oppies, o, fut. now), Aristid.

ANCRER, v. n. jeter l'ancre, την άγωραν βάλλομαι, fut. βαλούμαι. || Etre à l'ancre, όρμέω, w, fut. now. Voyez Ancre. | Au fig. S'ancrer. s'affermir, apurpoopat, cupat, fut. whiσομαι : βεδαιότμαι, τύμαι, fut. ωθήσομαι. Être bien ancré, so xab-iornxa (parf. de xab-iorapai). Réputation bien ancrée, ή καθ-εστηκυία δόξα, ης. Le vice est ancré dans son cœur, προσ-πέφυχεν ούτω ή κακία (προσ-φύομαι, fut. φύσομαι).

ANDOUILLE, s. f. allas, avtos (6). ANDROGYNE, adj. avδρόγυνος, ος, ον.

ANE, s. m. ovoc, ou (d). Petit ane, oviδιον , ου (τό). Ane sauvage, ὄναγρος , ου (ό). Voiture menée par des ânes, δνων άρμα, ατος (70). D'ane, overoc, a, ov. | Au fig. Ane baté, ignorant, stupide, κανθήλιος, ου (δ).

ANEANTIR, v. a. άφανίζω ου ίξ-αφανίζω, fut. iow, acc. : av-apiw ou xab-aipiw, w, ful. αιρήσω, acc. : κατα-λύω, ful. λύσω, acc. Le feu anéantit la ville, την πόλιν ηίστωσε το πύρ (ἀϊστόω, ω, fut. ώσω). Il a anéanti plusieurs maisons, meddae xal-sider olxiae (xal-apiw, w.

ου (ό). | Ainé, plus agé, πρισδύτερος, α, ον. Être fut. αιρήσω). Anéantir la puissance de quelqu'un, rivès duvajus ou simplement rivà xaizλύω, fut. λύσω, Isocr.

> ANÉANTISSEMENT, s. m. destruction, apzνισμός, οῦ (ὁ) : ἀναίρεσις σει παθαίρεσις, εως (ή) : κατάλυσις, εως (ή). || Humiliation volontaire, τὸ χαμαίζηλον, ου.

> ANECDOTES, s. m. pl. particularités inédites, tà dvixora, wy: al dvixoron lotopian. ών: τὰ ἄπυστα Ιστορήματα, ων. || Une anecdote, une historiette, Ιστέρημα, ατος (τὸ). Anecdote fabuleuse, μῦθος, ου (δ).

> ANÉMONE, s. f. plante, aventivn, no (i). ANERIE, s. f. stupidité, avacobnoía, aç (i). | Ignorance, apabia, as (ii). || Trait d'ignorance, άγνόημα, ατος (τδ).

> ANESSE, s. f. ovo; , ou (i). Lait d'anesse, τό όνειον γάλα, gén. γάλακτος.

> ANETH, s. m. plante, dynder ou dyntor. ου (τό).

> ANĖVRISME, ε. m. ανεύρυσμα, ατος (τὸ). ANFRACTUEUX, adj. πολυχαμπής, ής, ές. ANFRACTUOSITĖ, ε. f. καμπή, ῆς (ή). Anfractuosités des montagnes, des vallons, άγκη, εων (τà), Plat.

> ANGE, s. m. esprit céleste, dyrelog, cu (6). || Prov. Chanter comme un ange, μουσικώς ἄδω, fut. ασομαι. Beau comme un ange, περικαλλής, ής, ές.

Ange, poisson de mer, pivn, n; (n).

ANGÉLIQUE, adj. qui concerne les anges, άγγελικός, ή, όν, Eccl. || Surnaturel, divin. θείος, α, ον : θεσπέσιος, ος ου α, ον. Vie angélique, ὁ ἀγνότατος βίος, ου. Femme d'une beauté angélique, θεσπέσιόν τι χρήμα γυναικός.

ANGLĖ, s. m. γωνία, ας (ή). Qui a trois angles, τρίγωνος, ος, ον. Qui a plusieurs angles, πολύγωνος, ος, ον. Qui n'a point d'an. gles, ἀγώνιος, ος, ον. A angle droit, κατά καθετον, Luc. En forme d'angle, γωνιωδώς, Eustath. Se terminer en angle, παρα-γωνίζω, fut. ίσω. Théophr. Former un angle avec, a yeavilleurs. fut. ισθήσομαι , πρός , acc.

ANGOISSE, s. f. adnuccia, ac (ii). Etre en angoisse, ἀδημενέω, ω, fut. ήσω. — dans d'extrêmes angoisses, hiav adquevio, o. Les angoisses de la mort, al του θανάτου φρίκαι, ών.

ANGUILLE, s. f. expedue, voc (4). Chair d'anguille, τὸ ἐγχέλειον κρέας, gén. κρέως. ANGUILLIERE, s. f. έγχελεών, ώνος (δ).

Digitized by Google

ANGULAIRE, adj. Ywwwort, nc, ec. Pierre angulaire, & yeavalog hides, ou.

ANI

ANGULEUX, tuse, adj. γωνιώδης, ης, ες. Oui est fort anguleux, πελύγωνος, ος, εν.

ANGUSTIE, iz, adj. i otevopiece, n, ev (partic. parf. passif de στενόω, ω, fut. ώσω).

ANICROCHE, s. f. εμπεδισμα, ατος (τό). S'il survient quelque anicroche, iav τι γίσηται έμποδών (γίνομαι, fut. γενήσομαι: έμποδών, adv).

ANIER, s. m. conducteur d'anes, conditing, ou (c). ANIMADVERSION, ε. f. ἐπιτίμησις, εως (ή): ψόγος, ου (δ). Digne d'animadversion, ψόγου άξιος, α, ον: ἐπίψογος, ος, ον. Exposer quelqu'un à l'animadversion, τινά είς ψόγον άγω, fut. ale. Encourir l'animadversion de quelqu'un, πινί είς ψέγον έρχομαι, fut. ελεύσομαι Encourir l'animadversion des lois, Sixny τοῖς νόμοις δφείλω, fut. δφειλήσω. Il a encouru la juste animadversion de son père, παρά του πατρὸς δικαίας έτυχε μέμψεως (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Je vous prie de ne point faire tomber sur moi votre animadversion, δέςμαι ύμων μπδέν άχθεσθτιναί μοι (άχθομαι, fut. άχθεσθτισομαι), Dém.

ANIMAL, s. m. ζωων, ω (τό). Animal sauvage, θηρίον, ου (τό). Animal féroce, θήρ, πρός (δ). Les animaux, τὰ ζῶα : τὰ θηρία : τὰ ώλογα, ων. | Au figure, un homme stupide, è ἀναίσθητος, ευ.

ANIMAL, ALE, adj. ζωϊκός, ή, όν. Règne animal, τὸ ζωϊκέν, εῦ. Histoire du règne animal, ή ζωϋκή ίστορία, ας. Les facultés animales, ή ζωότης, ητος. Les esprits animaux, τὸ ψυχικὸν EVEUMA, ATOG.

ANIMALCULE, s. m. ζώδιον, ου (τὸ) : ζωάριον, ου (τὸ): ζωύφιον, ου (τὸ).

ANIMATION, s. f. ψύχωσις, εως (ή).

ANIMÉ, in, adj. vivant, έμψυχος, ος, ον. | Vif, όξύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). | Véhément, σφοδρός, ά, όν : εντονος, ος, ον. Pathétique, παθητικός, ή, όν.

ANIMER, v. a. donner la vie, ψυχόω ou έμ-ψυγόω, ω, fut. ώσω, acc. Quel artiste a su animer la pierre? τίς λίθον ἐψύχωσε; Anthol. ■ S'animer en parlant, ἐν-τείνομαι ου διατείνομαι, fut. τενούμαι. Son teint s'anime en parlant, λέγοντι αν-άπτεται το πρόσωπον (αν-άπτομαι, fut. apθήσεμαι). La conversation s'anime, πρός άλληλους εὐτονώτερον δια-λέγονται (δια-λέ- Εσστρυχωμένος, η, ον : βοστρυχώδης, ε., ε.. youar, fut. likeuar).

Animen, exciter, παρ-εξύνω, fut. uva, acc.: παρ-ορμάω, ω, fut. ήσω, acc. — à quelque chose, iπί τι. - quelqu'un contre un autre, πνά έφ' έπερον. Animer à la vertu, ἐπὶ τὰ καλὰ έργα παρ-ορμάω, ω, acc. Animer les combattants, τοις μαχομένοις την δρμήν έπι-τείνω, fut. τενώ. 13 sont animés l'un contre l'autre, ἀπ-εχδώς έχουσιν άλλτίλοις (έχω, fut. έξω). || Étre animé du désir de la vertu, τῆς ἀρετῆς ἐφ-ίεμαι, fut. ἐφπατμαι, ου δρίγομαι, fut. δρίξεμαι. Il faut que vous soyez animés de ces sentiments. ούτω χρή σε δια-κείσθαι (διά-κειμαι, fut. κείosuai).

ANIMOSITĖ, s. f. ἀπίχθεια, ας (ή). — contre quelqu'un, πρός τινα. Avec animosité, άπεχθως. ANIS, is. m. graine, avisov, co (tò).

ANNALES, s. f. pl. χρονικά, ων (τά).

ANNALISTE, s. m. χρονογράφος, ου (δ).

ANNEAU, s. m. bague, δακτύλιος, ου (δ). Petit anneau, δακτυλίδιον, ου (τό). || Cercle de fer, χίρχος, ου (δ). Attacher avec un anneau, χιρχόω, ω, fut. ώσω, acc. Eschyl. Les anneaux d'une chaine ou d'une cotte de mailles, άγκύλια, ων (τà). || Borcle de chevenx, βόστρυχος, ου (δ): χίχηνος, ου (δ), Théocr.

ANNÉE, s. f. eviautos, cu (6) : etcs, ous (70). Chaque année, xab' éxagres éres : avà mas éres : κατ' ένιαυτόν: ένιαύσια. Une fois chaque année. άπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ. Toute l'année, δι' όλου έτους. Il est entré dans sa trentième année, ἐπι-Είθηκα του τριακοστού έτους (έπι-δαίνω, fut. δήσομαι). Π n'est pas venu ici depuis bien des années, πελλών έτων ένθαδε ούχ έπι-δεδήμηκεν (έπι-δημέω, ω, ful. ήσω). Les révolutions des années, αὶ τῶν ἐνιαυτῶν περίοδοι, ων. De l'année, qui se fait dans l'année, αὐτοιτής, ής, ίς. Il mourra dans l'année même, αὐτοετής ἀπο-θανείται (θνήσκω, fut. θανούμαι). Vin de l'année, à autoutie, civos, cu. Durer toute l'année, δι-ετίζω, fut. ίσω : ενιαυτίζω, fut. 'iow. S'occuper une année entière à quelque chose, ποιών τι δι-ενιαυτίζω, fut. ίσω. Durer plus d'une année, ὑπερ-ενιαυτίζω, fut. ίσω. | Année abondante, sustapia, as (n). L'année sera abondante, svernoia sorat. Faire une bonne année, une bonne récolte, applices popar xapπότμαι, ούμαι, fut. ώστμαι.

ANNELER, v. n. βοστρυχίζω, fut. iow, acc: βεστρυχέω, fut. ώσω, acc. Annels, ée, βι-ANNELET . s. m. βοστρύχιον, ου (τό).

προσάρτησις, εως (ή): προσθήκη, ης (ή).

ANNEXER, v. a. προσ-αρτάω, ω, fut. ήσω, acc. : προσ-άπτω, fut. άψω, acc. Annexé, 6e, part. προσ-ηρτημένος, η, ον. — à quelque chose, TIVÍ.

ANNIHILATION, s. f. abetnote, eug (i). ANNIHILER, v. a. aberiw, w, fut. now, acc.

ANNIVERSAIRE, s. m. αμφιετηρίς, ίδος (ή): ἐνιαύσια, ων (τὰ). | Adj. ἐνιαύσιος, ος, ον : ἐπέτειος, ος, ον : ἀμφιετής, ής, ές. Sacrifices anniversaires, al di ércus buoiai, wv.

ANNONCE, s. f. norwelle qu'on apporte, άγγελία, ας (ή). || Publication, χήρυξις ου άναχήρυξις, εως (ή). Faire l'annonce d'une sête, πανήγυριν έπ-αγγελλω, fut. αγγελώ.

ANNONCER, v. a. apporter la nouvelle de, άγγελλω ou άν-αγγελλω, fut. αγγελώ, acc. On annonça sa mort, tournez, il fut annonçe mort, άν-ηγγέλθη τεθνεώς (partic. parf. de θνήσκω, fut. θανούμαι), Plut. || Publier, κηρύσσω ου άνακηρύσσω, fut. ύξω, acc. Annoncer une sête, πανήγυριν έπ-αγγέλλω, fut. αγγελώ. || Prédire, προ-αγγίλλω, fut. αγγιλώ, acc. Les dieux nous annoncent qu'il faudra combattre, oi par beci μάχην έσεσθαι προ-αγγέλλουσι, Xén. Présage qui annonce bien des malheurs, όρνις κακών προάγγελος, ου. Devin qui n'annonce que des malheurs, μάντις κακῶν, Hom. || Donner à entendre, μηνύω, ful. ύσω, acc.: σημαίνω, fut. ανώ, acc. Tout annonçait que la guerre ne faisait que finir, apri πεπαύσθαι τὸν πολεμον πάντα κατ-ηγόρει (κατ-ηγορίω, ω, fut. ήσω), Héliod. | Annoncer une personne en l'introduisant, είσ-αγγελω, fut. αγγελώ, acc. Ayant frappé à la porte, il dit à celui qui vint ouvrir de l'annoncer, προύσας την δύραν, είπε τῷ ὑπ-ακούσαντι εἰσ-αγγείλαι δστις εἴη (κρούω, fut. χρούσω: ὑπ-αχούω, fut. αχούσομαι), Xέn. Le domestique qui annonce, δ είσαγγελεύς, έως, Herodt.

ANNONCIATION, s. f. δ Εὐαγγελισμός, αῦ, Eccl.

ANNOTATEUR, s. m. — d'un ouvrage, oxoλιαστής, οῦ (δ).

ANNOTATION, s. f. shipsiwois, ews(i): παρασημείωσις, εως (ή).

ANNOTER, υ. α. παρα-σημειόομαι, εύμαι, fitt. woopat, acc.

ANNUEL, ELLE, adj. iviaúoios, os, ov:

ANNEXE, s. f. προσάρτημα, ατος (τό): Επέτειος, ος, ον. Fête annuelle, αμφιετηρές, ίδος (ή). Faire un sacrifice annuel, ενιαύσια θύω, fut. θύσω.

> ANNUELLEMENT, adv. xat' (roc : 200' Εκαστον Ιτος: ανά παν Ιτος.

> ANNULAIRE, adj. Doigt annulaire, & δακτυλιώτης, ου, sous-ent. δάκτυλος.

ANNULATION, s. f. abitnous, ews (i).

ANNULER, v. a. abetiw, w, fut. now, acc. : ἀκυρόω, ω, fut. ώσω, acc.

ANOBLIR, ν. α. είς τους ευπάτριδας άνάγω, fut. άξω, acc.

ANOBLISSEMENT, s. m. townes par le

ANODIN, ME, adj. aveduvos, os; ov.

ANOMAL, ALE, adj. ἀνώμαλος, ος, ον.

ANOMALIE, s. f. ἀνωμαλία, ας (ή).

ANOMIE, s. f. ἀνομία, ας (ή).

ANON, s. m. petit ane, ovápiov, ou (tò). Athén.: ὄνου πῶλος, ου (δ), Bibl.

ANONNEMENT, s. m. βατταρισμός, οῦ (δ). ANONNER, v. n. βατταρίζω, fut. ίσω.

ANONYME, adj. avovounos, os, ov. | Subst. Garder l'anonyme, τὸ ὄνομα ἀπο-χρύπτομαι, fut. χρύψομαι. Sous le voile de l'anonyme, άνωνυμεί, **αd**υ.

ANSE, s. f. manche ou poignée, labn, n. (1). Qui a une anse, λαθήν έχων, ουσα, εν. Qui a deux anses en forme d'oreilles, δίωτες, ες, εν. Anse, petit golfe, κόλπος, ευ (δ).

ANTAGONISTE, s. m. ανταγωνιστής, εῦ (δ). Rire l'antagoniste de quelqu'un, τινὶ ἀνταγωνίζομαι, fut. ίσομαι.

ANTARCTIQUE, adj. ἀνταρκτικός, ή, όν. Le pôle antarctique, δ αντιάξων, ονος.

ANTECEDEMMENT, adv. προηγουμένως.

ANTÉCÉDENT, ENTE, adj. προ-ηγούμενος, n, ov. Les antécédents, τὰ προηγούμενα, ων (partic. de προ-ηγίομαι, ούμαι): τὰ προ-ειληφότα, ων (partic. parf. de προ-λαμδάνω).

ANTECHRIST, s. m. δ άντίχριστος, συ.

ANTENNE, s. f. repaia, as (i). Les extrémités de l'antenne, τὰ ἀκροκίραια, ων. Les cordes qui assujettissent l'antenne, οί κερούχοι, ev. || Les antennes des insectes, ai xspaiat, ev. .

ANTEPENULTIEME, αφί. προπαρα-λήγων. ουσα, ον (partic. de προπαρα-λήγω). L'antenenultième, s. f. ή προπαρα-λήγουσα, ης, sousεπι. συλλαδή.

ANTERIEUR, EURE, adj. πρότερος, α, ον.

Les choses antérieures, τὰ πρότερον ου τὰ πρίν, | της, ητος. De toute antiquité, ἐκ παντές τοῦ indécl. Les temps antérieurs, ci πρότερον χρόνοι: εί άνω γρόνοι, ων.

ANTERIEUREMENT, adv. πρότερον: πρίν. - à la guerre de Troie, πρότερον τῆς Τλίου άλώσεως: πρὸ τῶν Τρωϊκῶν.

ANTÉRIORITÉ, s. f. to mpotépnua, atos. ANTES, s. f. pl. piliers d'une porte, naο αστάδες, ων (αί).

ANTHOLOGIE, s. f. ανθαλόγιαν, ου (τὸ). ANTHROPOPHAGE, adj. ou subst. avopuποφάγος, ος, ον.

ANTICHAMBRE, s. f. προκοιτών, ῶνος (δ). **ANTICIPATION**, s. f. προληψις, εως (ή). Par anticipation, προληπτικώς.

ANTICIPER, v. a. prévenir, prendre d'avance, προ-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. — sur une chose, ri. Ne vous formez point une opinion anticipée, μη πρότερον mpo-lau-Cavere, Dem. | Empiéter, προκατα-λαμθάνω, fut. λήψομαι, avec l'acc. — sur les droits d'autrui, tà tive, dixaia. Anticiper sur les biens d'autrui, είς τ' άγαθά τινος είσ-πηδάω, ω, ful. iow.

ANTIDOTE, s. m. avridotos, cu (n), Diosc. ANTIENNE, s. f. avriquevov, ou (to), Eccl. ANTIMOINE, s. m. στίδι, ιος (τὸ), Hippocr. : στίμμι, ιος (τὸ), Eustath. : στίμμις, εως (ή), Poll.

ΑΝΤΙΝΟΜΙΕ, ε. f. αντινομία, ας (ή).

ANTIPATHIE, s. f. αντιπάθεια, ας (ή). Avoir de l'antipathie pour, ἀντι-παθίω, ω, fut. ώσω, πρός, αςς.

ANTIPATHIQUE, adj. ἀντιπαθής, ής, ές. ANTIPHRASE, s. f. ἀντίφρασις, εως (ή). Par antiphrase, κατ' ἀντίφρασιν.

ANTIPODES, s. m. pl. oi avrinodes, wv. # Au fig. C'est l'antipode de la raison, en parl. .'une personne, ποβρωτάτω έστι του φρονείν.

ANTIQUAILLES, s. f. pl. τὰ ἀρχαϊκά, ων. ANTIQUAIRE, s. m. φιλάρχαιος, ου (δ). Savant antiquaire, ό περί τὰ άρχαῖα πολυμαθέστατος, ου.

ANTIQUE, adj. apxaios, a, ov (comp. ότερος, sup. ότατος). Fait dans le goût antique, ἀρχαϊκός, ή, όν. Imiter les usages antiques, ἀρχαίζω, fut. ίσω. Qui a les manières antiques, άρχαιότροπος, ος, ev. A l'antique, άρχαιοτρόπως. | Les antiques, les antiquités, τά άρχαῖα, ων.

ANTIQUITE, s. f. ancienneté, n appaio s'Apaiser, calmer sa colère. xara-noadyquai,

χρόνου. L'antiquité de l'origine, ή άρχαιογονία, ας, || L'antiquité, ceux qui ont recu autrefois, of appaiot, wy: of madatoi, wy. Qui connaît à fond l'antiquité savante, των παλαιών γραμμάτων έμπειρότατος, ου. || Antiquités , s. f. pl. τὰ ἀρχαῖα, ων : τὰ ἀρχαῖκά , ων.

ANTITHESE, s. f. avriderov, ou (tò). Faire des antithèses, άντιθέτως λέγω, fut. λέξω.

ANTITHETIQUE, adj. avriderixóg, n, óv.

ANTONOMASE, . f. άντονομασία, ας (ή). ANTRE, s. m. άντρον, ου (τὸ) : σπήλαιον, ου (τό): σπήλυγξ, υγγος (ή).

s'ANUITER, v. r. se laisser surprendre par la nuit, άπο-νυχτερεύω, fut. εύσω.

ANUS, s. m. $\delta\delta\rho\alpha$, $\alpha\varsigma$ (δ): $\pi\rho\omega \tau \dot{\varsigma}\varsigma$, $\delta\bar{\upsilon}$ (δ). ANXIETÉ, s. f. ἀπορία, ας (ή). Être dans une grande anxiété, είς πολλήν ἀπορίαν καθέστηχα (καθ-ίσταμαι, ful. κατα-στήσομαι).

AORISTE, s. m. & doptotos, ou (sous-ent. χρόνος).

AORTE, s. f. grosse artere, n acprn, nc.

AOUT, s. m. mois de l'année, à Aureugroc. ou, G. M. | L'août, le temps de la moisson, θέρος, ους (τὸ): άμπτός, οῦ (ὁ). Faire l'août, θερίζω , fut. ίσω.

AOUTERON, s. m. ouvrier loué pour la moisson, deplotrác, ou (6).

APAISER v. a. calmer, réprimer, xavaστέλλω, fut. στελώ, acc.: άνα-στέλλω, fut. στελώ, acc.: xατ-έχω, fut. xαθ-έξω, <math>acc. Apaiser le tumulte, την ταραχήν κατα-στορέννυμι, fut. στορίσω. Apaiser la douleur, την λύπην καταπραθνω, fut. υνώ, ου κηλέω, ω, fut. ήσω. Apaiser la faim, την πείναν θεραπεύω, fut. εύσω. Apaiser la soif, την δίψαν κατα-σδίννυμι, fut. σδίσω. Apaiser une querelle entre des personnes, έριν τισί δια-τίθεμαι , fut θήσομαι.

APAISER, rendre propice, disposer à la clémence, ἱλάσκομαι ου ἐξ-λάσκομαι, fut. ιλάσομαι, acc. Apaiser la colère de quelqu'un, comi τινος έξιλάσχομαι. Je vins à bout de l'apaiser, έξ-ιλασάμην ποτέ αὐτόν, Xén. Facile à apaiser, εὐίλατος, ος, εν. Qu'on ne peut apaiser, ἀνεξίλαστος, ος, ον. Apaiser quelqu'un par de douces paroles, ἐπιειχέσι λόγοις τινὰ καταπραύνω, fut. υνώ. Apaiser un enfant qui crie, παίδα βαδάζοντα άπο-μειλίσσομαι, fut.

παύσομαι. Les dieux s'apaisent, ίλεω γίνονται εί θεεί (γίνομαι, δει. γενήσεμαι).

B'APAISER, diminuer, cesser, ev-δίδωμι, fut. δώσω: ἀν-ίημι, fut. ἀν-ήσω: χαλάω, ω, fut. χαλάσω. La douleur s'apaise, αν-ίπσιν ή λύπη | ἀν-ίημι, fut. ἀν-ήσω). La sédition s'apaise, ή στάσις κατα-πραύνεται (κατα-πραύνω, fut. ϋνώ). Le vent s'apaise, ὁ ἄνεμος ἀνα-παύεται (ἀνα-παύω, fut. παύσω). La tempête s'apaise, ὁ χειμών κατα-στέλλεται (κατα-στέλλω, fut. στελώ). Le feu ne s'est point encore apaisé, τὸ πῦρ οἶπω έλώφησε (λωφάω, ω, fut. ήσω).

APANAGE, s. m. xxx 200, ou (b), mot impropre et qui demande à être déterminé par les accessoires. | Au fig. L'erreur est l'apanage de l'homme, ανθρώπου έστιν άμαρτάνειν (infin. de άμαρτάνω). Les infirmités sont l'apanage de la vieillesse, αἱ νόσοι τῷ γήρα συν-ακολουθοῦσι (ἀχο-λουθίω, ω, fut. ήσω).

APANAGER, v. a. κλήρον ἀπο-νίμω, fut. νεμώ. - quelqu'un, πινί.

APARTÉ ou A PARTE, adv. en soi-même, καθ' έσυτόν: πρὸς έσυτόν. Un aparté, τὸ καθ' έσυτὸν λεγόμενον, ου (partic. passif de λέγω).

APATHIE, s. f. ἀπάθεια, ας (ή).

APATHIQUE, adj. άπαθής, ής, ές (comp. έστερος, ευρ. έστατος).

APERCEVABLE, adj. ¿parós, ń, óv.

APERCEVOIR, v. a. δράω, ω, fut. δψομαι: καθ-οράω, ω, fut. κατ-έψομαι, acc. Apercevoir en quelqu'un quelque faiblesse, su tim mixpoψυχίαν εν-οράω, ω, fut. εν-όψομαι, Dém. Qu'on n'aperçoit point, ἀφανής, ής, ές. Être aperçu; φαίνομαι, fut. φανήσομαι. - de quelqu'un, πνί.

s'Apercevoir de, remarquer, aiobavouat, fut. αίσθήσομαι, gén.: ἐπ-αισθάνομαι, fut. αισθήσομαι, gén. Je m'aperçois que je me trompe, aiobáveμαι δια-ψευδόμενος. Faire une chose sans que quelqu'un s'en aperçoive, πνά ποιών π λανθάνω, fut. λήσω. Je ne m'apercevais pas que je savais tant de choses, τοσαῦτα ἐπιστάμενος έλελήθειν έμαυτόν, Xén. Hous avons achevé sans nous en apercevoir, ελάθομεν έξηνυκότες (έξανύω, fut. ανύσω), Plat. Vous ne vous apercevez pas que vous êtes esclave, δουλεύων λίληθας, Aristph. La vieillesse vient sans qu'on s'en aperçoive, τὸ γῆρας πρέμα καὶ λάθρα ὑποδύεται (υπο-δύομαι, fut. δύσομαι), Eschin. Socr.

APERCU, s. m. όψις, sως (ή). Apercu gé-

fut. πραϊνθήσομαι : τής όργης παύομαι, fut. | néral, σύνεψις, εως (ή). Au premier aperçu, έχ της πρώτης όψεως: εύθύς. Donner de queique chose un simple aperçu, διά βραχίων τι άπεικάζω, fut. άσω.

> APERITIF, IVE, adj. αναστομωτικός, ή, όν. APETISSEMENT, s. m. diminution, peice- $\sigma_{i\zeta}$, $\epsilon_{\omega\zeta}$ ($\dot{\eta}$): $\dot{\alpha}\pi_{0}\mu_{\delta}(\dot{\omega}\sigma_{i\zeta}$, $\epsilon_{\omega\zeta}$ ($\dot{\eta}$).

> APETISSER, v. a. rendre plus petit, μειώ, ũ, ∫ul. ώσω, acc.

APHORISME, s. m. ἀφορισμός, οῦ (δ). APHTHES, s. m. pl. αφθαι, ων (αί).

APITOYER, v. a. πρὸς έλεον τρέπω, fut. τρέψω, acc. : είς έλευν προ-άγω, fut. άξω, ου προ-καλίσμαι, σύμαι, fut. καλίσομαι, acc. Il apitoyait tous les spectateurs, πάντας τους δρώντας έποίησε συμ-πάσχειν έαυτῷ (ποιέω, ῶ, ʃut. ήσω): ελέους έτυχε παρά πάντων (τυγχάνω, ζαε. τεύξομαι): ὑπὸ πάντων ήλεήθη (έλείομαι, εῦμαι, fut. ηθήσομαι). || S'apitoyer, έλείω, ω, fut. tλεήσω. - sur quelqu'un, πινά. Se laisser apitoyer, είς έλευν έπι-κάμπτυμαι, fut. καμφθήcouau.

APLANIR, v. a. όμαλίζω, fut. ίσω, acc.: λειαίνω ου λεαίνω, fut. ανώ, acc. : έξ-εμαλίζω, fut. (see, acc. Aplanir une montagne, spos κατα-σκάπτω, fut. σκάψω. Les collines s'aplanissent, of λόφοι καθ-ίζουσι (καθ-ίζω, fut. ίσω). | Au fig. Aplanir les obstacles, τὰ έμποδών έκποδών παιέω, ω, fut. ήσω. Aplanir les difficultés, τὰ χαλιπά λύω, fut. λύσω. Aplanir le chemin aux honneurs, πρὸς τὰς τιμὰ; όδοποιιω, ω, ful. ήσω.

APLANISSEMENT, s. m. l'action d'égaliser, δμαλισμός, οῦ (δ). | Au fig. Aplanissement des difficultés, ή των χαλεπών λύσις, εως.

APLATIR, v. a. κατα-πιζω, fut. ίσω, acc. APLATISSEMENT, s. m. xaramiegic, ews (7). APLOMB, s. m. ligne perpendiculaire à l'horizon, ή κάθετος, ου (sous-ent. γραμμή). D'aplomb, perpendiculairement, κατά κάθετον. | Ferme assiette, στάσις, εως (ή). Prendre son aplomb. τὴν στάσιν λαμδάνω, fut. λήψομαι. Étre bien d'aplomb, ἀρριπως έχω, fut. έξω. Qui est d'aplomb, άβρεπής, ής, ές : άβροπος, ος, εν. || Fermeté d'esprit, εὐστάθεια, ας (ή). Conserver son aplomb, être maître de soi, ἐμαυτοῦ χρατίω. ω, fut. ήσω. Perdre son aplomb, se déconcerter, έμαυτου έξ ίσταμαι, ou simplement έξ-ίσταμαι, fut. ixornocual.

APOCALYPSE, s. m. ή Αποκάλυψις εως.

APOCRYPHB, adj. qui n'est pas canonique, anoque, oc, ov, Eccl. || Qui porte un faux nom d'auteur, videc, n, ev. || Au fig. qui n'a point d'autorité, aviques, ec, ev. Nouvelle apocryphe, n'adianetes onun, ne.

APOGÉE, s. m. la plus grande distance de la terre, τὸ ἀπόγειον, co. || Au fig. le plus haut point, τὶ ἀχμή, ῆς. Être à son apogée, ἀχμάζω, fut. άσω.

APOLOGÉTIQUE, adj. ἀπολογητικές, ή, όν. APOLOGIE, s. f. ἀπολογία, ας (ή). Faire l'apologie de quelqu'un, ὑπέρ τινος ἀπο-λογέομαι, ευμαι, ful. ήσεμαι.

APOLOGISTE, s. m. συνήγορος, ου (έ). Se faire l'apologiste de quelqu'un, τινί συνπγορέω, ω, fut. ήσω.

APOLOGUE, s. m. ἀπόλογος, ου (δ).

ΑΡΟΡΗΤΗΕGΜΕ, ε. m. ἀπόφθεγμα, ατος (τὸ). ΑΡΟΡΗΥSE, ε. f. ἀπόφυσις, εως (ή).

APOPLECTIQUE, adj. ἀποπληκτικός, ή, όν. APOPLEXIE, s. f. ἀποπληξία, ας (ή). Étre frappé d'apoplexie, ἀπο-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι. Frappé d'apoplexie, ἀπόπληκτος, ος, ον.

APOSTASIE, s. f. ἀπιστασία, ας (ή).

APOSTASIER, v. n. ἀπο-στατίω, ĕ, fut. ήσω.

APOSTAT, s. m. άποστάτης, ου (δ).

APOSTER, v. a. ὑπο-πίμπω, ful. πίμψω, acc. Aposter un assassin, σραγία καθ-ίημι, ful. καθ-ήσω. Aposter des témoins, μάρτυρας κατα-σκευάζω, ful. άσω. — contre quelqu'un, έπί τινα. Témoin aposté, δ κατασκευαστὸς μάρτυς, υρος.

APOSTILLE, s. f. παραγραφή, ῆς (ή). Écrire en apostille παρα-γράφω, fut. γράψω, acc.

APOSTILLER, v. a. — une lettre, ἐπιστολῆ τι παρα-γράφω, fut. γράψω, acc.

APOSTOLIQUE, adj. ἀποστολή, τ̄; (τ̄), Bibl.
APOSTOLIQUE, adj. ἀποστολικός, τ̄, όν,
Ecclés.

APOSTOLIQUEMENT, adv. ἀποστολικῶς, Ecclés.

APOSTROPHER, v. α. προσ-φωνίω, ω, fut. ήσω, acc. || Apostropher vivement quel-qu'un, te réprimander, χαλιπώς τινὶ ἐπι-πλήσσω, fut. «λήξω.

APOSTUME ou APOSTÉME, s. m. ἀπόστημα, ατος (τό). ∥ Au fig. Il faut que l'apostume crève, que l'affaire éclate, δεῖ τὸ πρᾶγμα ἐν ραγῆναι (ἐκ-ρήγνυμι, fut. γήξω).

· APOSTUMER, v. n. άφ-ίσταμαι, fut. άπ: στήσομαι.

APOTHÉOSE, s. f. ἀποθέωσες, εως (ή). Fait l'apothéose de, ἀπο-θεώω ου ἀπο-θεώω, α fut. ώσω, acc.

APOTHICAIRE, s. m. φαρμακοπώλης, ου (έ). Faire le métier d'apothicaire, φαρμακοπωλίω, ω, fut. ήσω.

APOTHICAIRERIE, s. f. φαρμακτίτη, υ (τό).

APOTRE, s. m. $d\pi \delta \sigma \tau \circ \lambda \circ \varsigma$, ou (δ) , Bibl. Au fig. partisan zélé, $\zeta n \lambda \omega \tau n \varsigma$, où (δ) .

APOZEME, s. m. άποζεμα, ατος (τ.).

APPARAITRE, v. n. φαίνεμαι ου ἐπι-φαίνεμαι, fut. φανήσομαι. Baochus apparut en songo à Lysandre, Διόνυσες κατ' δναρ ἐπ-έστη τῷ Λυσάν-δρω (ἐφ-ίσταμαι, fut ἐπι-στήσομαι), Schol. Moise et Élie leur apparurent, ὥφθησαν αυτεῖς Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας (ἐράεμαι, ὧμαι, fut. ἐφθήσεμαι), Bibl. || Il apparait, il est évident, είκαι (ἀ είκα, sans fut.): φαίνεται (de φαίνεμαι, fut. ς ανήσεμαι): δῆλόν ου φανερόν ἐστι, avec l'infin. ou avec δτι et l'indic.

APPARAT, ε. m. παρασκευή, ῆς (ή): ἐπίδειξις, εως (ή). Discours d'apparat, ὁ ἐπιδεικτικὸς λόγος, ου.

APPARAUX, s. m. pl. — d'un vaisseau, τὰ τῆς νεως ἄρμενα, ων.

APPAREIL, s. m. apprét, παρασκευή, π̄ς (ή): κατασκευή, π̄ς (ή). Appareil de guerre, ή τοῦ πολέμου παρασκευή, π̄ς. Appareil royal, ή βασιλική παρασκευή, π̄ς. L'appareil de la royau!é l'environnait, τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας ἐκείνω περι-έκειτο (περί-κειμαι, fut. κείσομαι). Déployer tout l'appareil de l'éloquence, πᾶσαν τὴν τῶν λόγων δύναμιν ἐπι-δείκνυμαι, fut. δείξομαι.

APPAREIL, remède qu'on met sur une plaie. Le premier appareil, έναιμα, ων (τα): ἀλέπαινα ων (τα). Mettre sur une plaie le premier appareil, τὰ έναιμα τῷ τραύματι ἐπι-τίθημι, fui. δήσω. Lever l'appareil, le bandage, τὸν ἐπιδεσμίν περι-αιρέω, ῶ, fut. αιρήσω.

APPAREILLER, v. a. joindre deux choses pareilles, δμειον δμείω συν-τίθημι, fut. συν-δήσω. || Assembler par paires, συν-δυάζω, fut. άσω. acc.

voile, παρα-σκευάζομαι, fut. άσομαι. Π fit apέχατὸν νεών ἐπίπλουν τῷ Πελοποννήσω παρ-EDLEVATETO, Thuc.

souvent ironique. Il viendra apparemment, & oratoi, wv. λονότι ήξει : ήξει δηλονότι : ήξει δηλαδή. Π 💃 (coixa, plusqp. coixeiv).

APPARENCE, s. f. extérieur, au propre, Oui a une belle apparence, εὐειδής, ής, ές. δυμείν ἀπο-κλίνω, fut. κλινώ. Oui n'a que peu d'apparence, άφανής, ής, ές. Présenter l'apparence de, δψιν παρ-έχω, fut. εξω, yên. Elle n'a plus même l'apparence d'une ville, οὐδὶ σχτμα πολεως έχει (έχω, fut. Œω).

APPARENCE, faux semblant, σχήμα, ατος λικού πλάσματος, Grég. Se couvrir d'une appa- sumaturelle, φάσμα, ατος (τὸ). Faire quelque chose en apparence, ποιείν τι βαλάμους ή οίχια (έχω, fut. έξω). δοχίω, ω, fut. δόξω. Pour l'apparence, προσχήματος ένεκα.

Apparence, vraisemblance, τὸ εἰκός, ότος (partic. neutre d'écixa). Il y a apparence que cela est, έοικε τὸ πράγμα ούτως έχειν (έοικα, plusqp. ἐοίκειν): ούτω φαίνεται, fut. φανήσεται. Il n'y a pas apparence que, cox écixes, infin.

APPARENCES, s. f. pl. circonstances extérieures, τὰ φαινόμενα, ων (partic. de φαίνομαι). D'après les apparences, έν των φαινομένων. Se laisser prendre aux apparences, τῷ σχήματι φενακίζομαι, fut. ισθήσομαι. Sauver les apparences. τὸ πρέπον (partic. neutre de πρέπω) φυλάσσω, fut. άξω, ου τηρίω, ω, fut. ήσω.

APPARENT, ENTE, adj. visible, φανερός, ά,

Appeareulen, v. n. se préparer à mettre à la v (comp. étepce, sup. étates). Son droit est apparent, δηλός έστι δίκαια λέγειν ου λεγων pareiller cent vaisseaux pour le Péloponnèse, [(de λέγω, fut. λίξω ou έρω). [] Raison apparente, spécieuse, πρόφασις εύλογος, ου (ή). || Douleur apparente, fausse, simulée, ή προσποίητος λύπε, APPAREMMENT, adv. εἰκότως : ἀμιλει: κ. Félicité apparente, ή δοκούσα εὐδαιμονία, δηλονότι : δηλαδή : δήπου. Les deux derniers se ac (partic. de δοχίω, ω, fut. δοζω). || Les plus placent toujours après un mot; le dernier est apparents de la ville, ci τῆς πόλιως ἐπιφανί-

s'APPARENTER, v. r. xnôsúw, fut. sucw, magine apparemment, οίεται δήπου. Souvent on dat. : κηδείαν ου ἐπιγαμίαν ποιέομαι, ούμαι, fut. tourne par : Il paraît devoir venir, τουκιν τειν ήσομαι, avec πρός et l'acc. | Bien apparenté, τοίς ἀρίστοις συγγενής, ής, ές.

APPARESSER, v. a. - l'esprit, TON VOUV είδος, ους (τό): σχήμα, ατος (τό): ίδέα, ας (ή). βραδύνω, fut. υνω. | S'apparesser, έπὶ τὸ ἐα-

> APPARIEMENT, s. m. συνδυασμός, οῦ (ὁ). APPARIER, v. a. συν-δυάζω, fut. άσω, acc. | Apparier des choses inégales de leur nature, τὰ φύσει ἀνόμοια συ-ζεύγνυμι, ful. ζεύξω.

APPARITEUR, s. m. ἡαδδούχος, ου (δ).

APPARITION, s. f. l'action de se montrer, (τὸ): πρόσχημα, ατος (τὸ): πλάσμα, ατος (τὸ). ἐπίφασις, εως, (τἰ). On tournera mieux par Avoir l'apparence de, σχήμα παρ-έχω, fut. εξω, le verbe. Il n'a fait qu'une courte apparition, gen. Sous l'apparence de l'amitié, μετὰ φι- μόνον έφανη (φαίνομαι, fut. φανήσομαι). || Vision

rence de modestie, μετριότητος δόξαν προ-καλύ- APPARTEMENT, s. m. είκημα, ατος (τό): πτομαι, sut. ύψομαι, Chion. Cacher sa cruauté δίκος, ου (δ). Appartement des hommes, ανsous une apparence de douceur, ès έπεικείας δρών, ώνος (δ): άνδρωνίτις, ιδος (ή). Appartement πλάσματι την ωμότητα κλέπτω, fut. κλέψω, Bas. des semmes, γυναικών, ωνος (δ): γυναικωνίτις, ιδος En apparence, τῷ σχήματι. En apparence, (ή): γυναικείον, ου (τὸ). L'appartement le plus mais en effet, πρόσχημα μέν, άληθες δέ. Être sa- raculé de la maison, δ του οίκου μυχός, ου. Cette vant en apparence, σεφὸς δεκέω, ω, fut. δεξω. ma son a plusieurs appartements, πολλεύς έχει

> APPARTENANCE, s. f. ἀπάρτησις, εως (ή). APPARTENIR, v. n. convenir à, être le propre de, προσ-ίκω, ful. ίξω, dat. Ne croyez pas que cet éloge vous appartienne, μη cisons την εύλογίαν ταύτην ύμιν προσ-ήκειν, Dém. Les maux qui appartiennent à l'humanité, xaxà ठक्क πρόσ-εστι τῷ ἀνθρωπείῳ βίῳ (πρόσ-ειμι, fut. ίσομαι). Les autres qualités qui m'appartiennent, δσα άλλα έμοι πρόσ-εστι. Il appartient à un sage de, έστιν άνδρὸς σοφοῦ τό, infin. Comme il appartient, comme il convient, is προσήχει: κατά τὸ προσήχον.

Appartenir, être la propriété de , simi, fut. focuat, avec le gén. Cette maison appartient à Socrate, Σωκράτους έστιν ή οικία. Les iv (comp. ώτερος, sup. ώτατος): δήλος. ος ομη, pronoms personnels se tournent par les posεμόν ου ήμετερόν έστι. Les biens qui m'appar- pelle vertu, ή καλουμένη άρετή, ής. Être aptiennent, τὰ ὑπ-άρχοντά μοι ατήματα (ὑπ-άρχω, pelé, s'appeler, καλίομαι, οῦμαι, fut. κληθήfut. άρξω). Les choses qui leur appartiennent, σομαι : όνεμαζομαι, fut. ασθήσεμαι : χρηματίζω. τά αὐτῶν ίδια, ων.

tion, δέλγητρα, ων (τά): δελατήρια, ων (τά): qui, σοφοί ἀκούουσιν οίτινες. Un jeune homme ους (τὸ): ώρα, ας (ή): χάρις, ιτος (ή): χάριτες, er (al).

APPAT, s. m. amorce, δίλιαρ, ατος (τό). Ιεύθυβρήμων, ων, ον, gén. ονος. | Au fig. attrait, séduction, dedéaqua, arcç (tò): DEATHTOON, OU (TO). VOYEZ APPAS.

(σπανίζω, fut. ίσω).

ματος σπάνις, εως.

κλήσις, τως (ή). || Recensement, κατάλογος, ου |molgnage, ἐπι-μαρτύρομαι, fut. υρούμαι, αcc. (¿). Faire l'appel de, κατα-λίγομαι, fut. λί-Ειμαι, acc. Répondre à l'appel, πρὸς τὸ δυιμα Appelor les lettres, τὰ γράμματα φθέγγομαι. άπο-χρίνομαι, fut. χρινούμαι. Battre ou sonner l'appel, τους στρατιώτας συγ-καλίω, ω, fut. καλέσω. | Défi, provocation, πρόκλησις, εως (ή).

Plut. One l'appel soit porté devant Jupiter, i par, copar, Plut. εφεσις έστω έπὶ τὸν Δία (είμι, fut. έσομαι), Luc. Juger sans appel, ψηφον φέρω (fut. είσω), ἀφ' τε ούκ Ε-εστιν έπι-καλείσθαι. On a mis l'ap- προσάρτησις, εως (ή). pel au néant, ή εκκλησις άκυρος εγένετο (γίxouat, ful. yernoouat).

APPELER, v. a. nommer, καλίω, ω, fut. πρὸς τὸν νιών. καλίσω, αcc. : ὀνομάζω, fut. άσω, αcc. Ap- | APPENTIS, s. m. προστίγιον, ου (τὸ). peler quelqu'un par son nom, δυαμαστί τινα IL APPERT, v. impers. φαίνεται (3º p. s. καλίω, ω. Appeler quelqu'un paresseux, mi- de φαίνομαι), avec ότι et l'indicat. sérable, ἀργόν, ἄθλιόν τινα ἀπο-καλίω, ω, fut. APPESANTIR, v. a. rendre pesant, βα-

sessifs. Cela m'appartient, nous appartient, τοῦτο τινα τής πατρίδος ἀνα-καλέω, ω. Ce qu'en apfut. ίσω : ἀκούω, fut. ἀκούσομαι. On l'appelle APPAS, s. m. pl. attraits, moyens de séduc- ainsi, obtus axous. On appelle sages ceux φίλτρα, ων (τὰ). || Beauté, charme, κάλλος, sppelé Pétronius, νέος τις δνομα ου τοδνομα Πετρώνιος. | Appeler les choses par leur nom. εύθυβρημονέω, ω, fut. ήσω. Qui a cette habitude,

APPELER, inviter à venir, xalia, a, fut. καλίσω, acc. Appeler à haute voix. ava-APPAUVRIR, v. a. réduire à la pauvreté, zadie, e, acc. Appeler pour faire sortir, èxείς πενίαν καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. καλίω, ω, acc. Appeler à soi, παρα-καλίω, ω, Sa bienfaisance l'a appauvri, διά τὸ άγαν φι- acc. Il viendra sans être appelé, άκλητος ήξει λάνδοωπον αὐτοῦ εἰς πενίαν κατ-έστη. | Amoin- (ήκω, fut. Κζω). Il faut appeler, κλητέον. Αρdrir, amaigrir, ἀπ-ισχνόω, ω, fut. ώσω, acc. peler à son secours, ἐπι-καλέτμαι, τυμαι, fut. Son sang est appauvri, σπανίζει αὐτοῦ τὸ αίμα καλέσομαι, acc. Ils m'appelèrent pour que je prisse part à leur délibération, ἐπ-εκαλέσαντο κάμλ APPAUVRISSEMENT, s. m. pauvretė, πενία, χωνωνὸν αὐτοῖς γενέσθαι τοῦ σεέμματος, Synés. Dieu ας (ή). Souvent on tourne mieux par le verbe. les a appelés à lui, αν-λαδεν αὐτούς δ Θεὸς Il Au fig. Appauvrissement du sol, ή της γης εκ του κόσμου (άνα-λαμβάνω, fut. λήψεμαι). Apέσχνότης, ητος. Appauvrissement du sang, ή εί- peler en justice, είς δικαστήριον καλέω, ω, fut. καλέσω, acc. Être appelé en justice, περί γραφής APPEL, s. m. l'action d'appeler quelqu'un, sio-igyquat ou sio-equi, fut. squi. Appeler en té-

APPELER, épeler, ix-povio , o, fut. now, acc. fut. φθέγξομαι

APPELER, interjeter appel, ip-inpu, fut. spήσω, Dém.: ἐπι-καλέομαι, συμαι, fut. καλέσομαι, APPEL, recours au juge supérieur, sous plut. Il n'en appela pas au tribunal supérieur, $(\dot{\eta})$: ἐπίκλησις , εως $(\dot{\eta})$: ἔκκλησις , εως $(\dot{\eta})$. — |οὐκ ἐφ-ῆκεν εἰς τὸ δικαστήριον , $D\acute{e}m$. Appeler i un autre juge, ἐπ' άλλον τινὰ δικαστήν. In-d'un jugement, τὴν δίκην ἐκ-καλίομαι, εῦμαι, terjeter appel, iφ-ίημι, fut. iφ-ήσω, Dém. : Plut. En appeler à César, τον Καίσαρα imέπι-καλέσμαι, σύμαι, fut. καλέσσμαι, Plut.: καλέσμαι, σύμαι, Bibl. Appeler des consuls au την δίκην έχ-καλέςμαι, ουμαι, fut. καλέσομαι, peaple, από των υπάτων τον δήμον έπ-καλές-

> APPELLATIF, ive, adj. προσηγορικός, ή, όν. **APPENDICE**, s. m. προσάρτημα, ατος (τὸ):

> APPENDRE, v. a. άνα-τίθημι, fut. θήσω, acc. — aux murs d'un temple, τω νεω οκ

καλέσω. Appeler sauveur de la patrie, σωτήρα ρύνω, fut. βαρυνώ, acc. Être appesanti, β4-

Ερικα (parf. de βρίθω, fut. βρίσω). Appesanti par la fatigue, ὑπὸ τοῦ καμάτου βαρύς, εῖα, ὑ. Appesantir par une influence soporifique, καρόω, ω, fut. ώτω, acc. Être appesanti par le sommeil, ὕπνω κατα-φέρομαι, fut. κατ-ενε-χθήσομαι. (On peut sous-entendre ὕπνω.)

s'Appesantir, au propre et au figuré, ἐπιδαρύνομαι, fut. υνθήσομαι. S'appesantir sur, ἐπι-δρίθω, fut. δρίσω, dat. Un nuage épais s'étant appesanti sur la terre, νέφους ἐπὶ τὴν γῆν ἐρείσαντος (ἐρείδω, fut. ἐρείσω), Plut. || L'esprit s'appesantit, ἡ διάνοια βραδύνεται (βραδύνω, fut. υνώ) ου ἀμδλύνεται (ἀμδλύνω, fut. υνώ).

APPESANTISSEMENT, s. m. torpeur lêthargique, κάρος, ου (ό): κάρωσις, εως (ή).

APPETENCE, s. f. opetic, ewc (%).

APPÉTER, v. a. δρέγομαι, fut. δρέξομαι, gén. APPÉTISSANT, ANTE, adj. δρεκτικές, ή, όν.

APPETIT, s. m. ὅρεξις, εως (ή). Avoir de l'appétit, τροφής δρέγομαι, fut. δρέξομαι. Qui a bon appétit, εὐορεκτος, ος, cv. N'avoir point d'appétit, ἀνορεκτέω, ω, fut. ήσω. Qui n'a point d'appétit, ἀνόρεκτος, ος, ον. Manger avec appétit, ήδέως έσθίω, fut. έδομαι : ήδέως σιτέςμαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Manger sans appétit, άηδως ἐσθίω, fut. έδεμαι. Donner de l'appetit, δρεξιν έμ-ποιέω, ω, fut. ήσω. Qui donne de l'appétit, ορεκτικός, ή, ον : ορείζεως προκλητικός, ή, όν. Recouvrer l'appétit, όρεξιν άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Aiguiser, irriter l'appétit, την δρεξιν παρ-εξύνω, fut. υνώ. Oter l'appélit, ανσρεξίαν έμ-ποιέω, ω, fut. ήσω. | Appétit de femme grosse, μαλακία, ας (ή). || Appélit, passion, δρεξις, εως (ή) : ἐπιθυμία, ας (ή) : ἐρμή, ῆς (ή). Suivre ses appétits, se livrer à ses goûts, τῷ θυμῷ χαρίζομαι, fut. ίσομαι.

APPETITS, s. m. pl. petits oignons, σχορόδια, ων (τά).

APPLAUDIR, v. n. et act. battre des mains, προτέω, ω, fut. ήσω, acc. Ils applaudirent l'un et huèrent l'autre, τὸν μὲν ἐκρότησαν, τὸν δ' ἰξ-ἰδαλον, Diog. Laert. Être applaudi, προτέφμαι, οῦμαι, fut. ηθήσομαι, Plut. A ce discours, tout le monde applaudit, tournez, poussa des acclamations, ταῦτα εἰπόντος αὐτοῦ, πάντες συνεπ-ευφήμησαν (εὐφημέω, ω, fut. ήσω). || Applaudir à, approuver, ἐπ-αινίω, ω, fut. αινίσω, acc.

s'Applatoir, v. r. se réjouir, χαίρω, fut. port, προσ-ήχω, fut. ήξω, dat. : ἀνα-φέρομαι, χαρήσομαι : ήδομαι, fut ήσθήσομαι — de quelque fut. ἀν-ενιχθήσομαι, avec είς et l'acc. : ἀνα-λογέω,

Ερικα (parf. de βρίθω, fut. βρίσω). Appesanti chose, τινί ου ἐπί τινι. Je m'applaudis de par la fatigue, ὑπὸ τοῦ καμάτου βαρύς, εῖα, ὑ. vous avoir rencontré, χαίρω ὅτι σα ἐν-τετύ-Appesantir par une influence soporifique, χπα (ἐν-τυγχάνω, fut. τεὐξομαι).

APPLAUDISSEMENT, s. m. battement de mains, χρότος, ου (δ): χρότησις, εως (ή). Applaudissement tumultueux, χροτοθέρυθος, ου (δ). β Approbation. έπαινος, ου (δ). Avec l'applaudissement de tout le monde, πάντων έπ-αινούντων (ἐπ-αινίω, fut. αινίσω).

APPLAUDISSEUR, s. m. δ χροτῶν, σῦνο τος (partic. de χροτίω, ῶ, fut. ήσω).

APPLICABLE, adj. προσίχων, ουσα, ον, part. de προσ-ήχω, fut. ήξω), avec le dat. On towne ordinairement par le verbe. Voyez Appliques.

APPLICATION, s. f. action d'approcher une chose d'une autre, προσδελή, ñς (ή). || Rapport, analogie, ἀναλογία, ας (ή). Faire l'application d'une chose à une autre, τὶ πρός τι ἀνα-φίρω, fut. ἀν-σίσω. Donner une fausse application à, παρα-στρέφω, fut. στρέψω, acc. || Faire l'application de la peine, τὰν τιμω-ρίαν ἐπι-τίθημι, fut. θήσω, dat.

APPLICATION, attention, σπουδή, ης (ή). Avec application, μετά σπουδής. Travailler avec application à, mettre toute son application à une chose, περί τι σπουδάζω, fut. άσομαι.

APPLIQUER, v. a. metre contre, προσδάλλω, fut. δαλῶ, acc.: προσ-όποω, fut. άψω, acc.: προσ-όποω, acc. Le régime indirect au datif. Appliquer les échelles aux murailles, τοῖς τείχεσι κλίμακας παρίστημι, fut. παρα-στήσω. Appliquer un remède
à, φάρμακον ἐπὶ-τίθημι, fut. θήσω, ou ἐπιπλάσσω, fut. πλάσω, dat. Appliquer des couleurs, χρώματα ἐπι-χρίω, fut. χρίσω. Ornements appliqués, ἰμδλήματα, ων (τὰ). || Appliquer un coup, πληγὸν ἰμ-δάλλω, fut. ξαλῶ,
Plut. Appliquer un vigoureux coup de poing,
κόνδυλον ἐν-τρίδω, fut. τρίψω, Luc.: πυγμὴν ἰγκροτέω, ῶ, fut. ήσω, Eurip.

Appliquen, employer à, im-νίμω, fut. νεμώ, acc. Appliquer une somme d'argent à quelque usage, άργύριον εί; τινα χρείαν άν-αλίσκω, fut. άν-αλώσω.

APPLIQUER, saisir l'analogie d'une chose avec une autre, τὶ πρός τι ἀνα-φέρω, fut. ἀν-οίσω. || S'appliquer à, se rapporter, avoir du rapport, προσ-ήχω, fut. ήξω, dat.: ἀνα-φέρομαι, fut. όν-ενεχθήσυμαι, avec είς et l'acc.: ἀνα-λογίω.

57

το, fut. ποω, dat. ou πρός et l'acc. Cette fable porter toute son attention à, πάσαν ἐπιν.ίpeut s'appliquer à ceux, ὁ μῦθος ἀπο-δλέπει είς τούς (άπο-Ελέπω, fut. Ελέψομαι). Ne croyez pas que cet éloge s'applique à vous, μή οίεσθε την εύλογίαν υμίν προσ-ήχειν (οίομαι, fut. οίήσομαι: προσ-ήκω, fut. ήξω).

s'Appliques, v. r. s'attribuer une chose, apersρίζομαι, fut. ίσομαι, acc. : ίδιοποιίομάι, ούμαι, fut. nochai, acc. S'appliquer des louanges, τοδς ἐπαίνους ἐπ' ἐμαυτὸν Ελκω, fut. Ελξω. •

s'Appliques ou Appliques son esprit à, τὸν νεῦν προσ-έχω, ou simplement προσ-έχω, fut. &, dat. S'appliquer à faire quelque chose, μετά σπουδής τι ποιέω, ω, fut. ήσω. S'appliquer à la philosophie, περί την φιλοσοφίαν σπουδάζω, fut. άσομα:. Ils s'appliquèrent à le perdre, πολλήν ἐπικήσαντο σπουδήν ώστε αὐ-Tor av-edeir (moiscuai, oupai, fut. noopai: avαιρέω, ω, fut. αιρτίσω).

APPOINTEMENTS, s. m. pl. μισθός, εῦ (δ). APPOINTER, v. a. donner des appointements, μισθεδοτίω, ω, fut. ήσω, acc. | Appointer un procès, l'ajourner, the dixne ava**δάλλομαι , fut. δαλούμαι.**

APPORT, s. m. dot de la femme, πρείξ, ουώς (ή).

APPORTAGE, s. m. είσφορά, ας (ή): εἰσκομιδή, ης (ή).

APPORTER, v. a. porter, φίρω, fut. οίσω, acc. : είσ-φέρω, fut. είσ-οίσω, acc. : χομίζω ου siσ-χομίζω, fut. ίσω, acc. Nous n'avons rien apporté au monde, cobir sio-nvérzaux sis tor κόσμον (aor. d'eig-φέρω), Bibl. Il reçut l'argent qu'on lui avait apporté, τὰ χρήματα τα κεκεμισμένα προσ-εδέζατο (κεμίζω, fut. ίσω: δέχομαι, fut. δίξομαι), Phalar. Je vous apporte une lettre pour le roi, χομίζω πρός σε τῷ βασιλεῖ ἐπιστολήν, Thuc. On m'apporte une lettre, ἐπιστολὴν κομίζομαι, fut. ίσομαι, Dém. Apporter du blé, des marchandises d'une ville dans une autre, σίτον, ώνια έκ πόλεως είς πολιν χομίζω, fut. ίσω, Plat. | Apporter une dot, προίκα έπι-φέρω, fut. iπ-ciou. Femme qui n'a rien apporté, γυνη άπροικος, ου (ή). Elle ne lui a rien apporté, απρακος αὐτῷ ἐγαμήθη (γαμέτραι, ούμαι, fut. ηθήσομαι).

APPORTER, causer, procurer, φέρω, fut. οίσω, acc.: είσ-φέρω, fut. οίσω, acc.: παρ-έχω, fut. έξω, acc. Apporter du remède, des obstacles, etc. Vouez Rzunde, Obstacles, etc. | Ap- Sidar bricomat. Faire apprendre un métier à son

λειαν προσ-φέρομαι, fut. οίσομαι: πάσαν σπουθέν ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. - à quelque chose, είς τι, πρός τι ου περί τι.

Apportun, alleguer, παρ-έχω, fut. έξω, ou παρ-έχομαι, ful. έξομαι, acc. : παρ-ίσταμαι, fut. παρα-στήσομαι, acc. — des autorités, des exemples, μαρτυρίας, παραδείγματα. Apporter des excuses, προ-φάσεις προ-τείνω, fut. τενώ, ou προτείνομαι, fut. τενεύμαι. Voilà les excuses qu'il apporte, προ-φασίζεται ταύτας τὰς προφάσεις (προ-φασίζομαι, fut. ίσομαι), Dém.

APPOSER, v. a. προσ-τίθημι, fut. θήσω, acc. Apposer son nom, sa signature, τὸ δνομα τὸ ἐαυτοῦ ἐπι-γράφω ομ ὑπο-γράφω, fut. γράψω. Apposer son sceau, την σφραγίδα έπι-Εάλλω, fut. 6αλῶ. Le rég. indir. au datif.

APPOSITION, ε. f. πρόσθεσις, εως (ή). APPRECIATEUR, s. m. τιμητής, οῦ (ό): λογιστής, οῦ (δ). Juste appréciateur, δίχαιος λεγιστής, οῦ., Dém.

APPRÉCIATION, s. f. action d'apprécier, τίμησις, εως (ή). || Montant de l'estimation, $\tau(\mu\eta\mu\alpha$, $\alpha\tau\circ\varsigma$ $(\tau\grave{o})$: $\tau(\mu\acute{n}$, $\check{n}\varsigma$ (\acute{n}) .

APPRÉCIER, v. a. mettre le prix à, τιμάω, ω, fut. ήσω, acc.: ὑπο-τιμάω, ω, fut. ήσω, acc. | Faire beaucoup de cas, πολλοῦ τιμάω, fut. ήσω, acc.: περί πολλού πειέομαι ου ήγέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, acc.

APPREHENDER, v. a. saisir, xata-lau-Εάνω, fut. λήψομαι, acc.

Apprehender, craindre, φοδίσμαι, σύμαι, fut. noncouat, acc.: didoixa ou didia, fut. δείσω, acc. — que, μή, avec le subj. J'apprébende que cela ne soit, φοδούμαι μή γένηται ταῦτα. J'appréhende pour eux, περὶ τούτων ομ περί τούτοις ου άμφι τούτοις δέδοικα.

APPREHENSIF, IVE, adj. edlache, ne, ec.

APPRÉHENSION, s. f. action d'appréhender, de saisir, κατάληψις, εως (ή). || Crainte. φόδος, ου $(\dot{\epsilon})$: δέος, ους $(\tau \dot{\epsilon})$. Ce dernier n'a point de pluriel.

APPRENDRE, v. a. s'instruire, μανθάνω, fut, matriocmai, acc. — une science de quelqu'un, τί τινος ου παρά τινος. Apprendre par cœur, ix-μανθάνω, acc. Apprendre d'avance, προμανθάνω, acc. Apprendre en outre, προσ-μανθάνω, acc. Apprendre les sciences, τὰ γράμματα μανθάνω, fut. μαθήσεμαι, ou διδάσκειιαι, fut.

58

enfant, τὸν παίδα τέχνην διδάσκομαι, fut. δι- | ου (δ, ή). Jeune encore, et apprenti dans la δάξομαι, Aristph. Il lui en a coûté un taient pour apprendre cela, ταλάντω τωτ' έμαθε (μανθάνω, fut μαθήσομαι), Aristph. Qui peut s'apprendre, μαθητός, ή, όν. Tout ce qu'on peut apprendre, παν μαθητόν. Facile à apprendre, qu'on apprend ou qui apprend facilement, ευμαθής, ής, ές. Facilité à apprendre, ή εύμάθεια, ας. En avoir, εύμαθής πέφυκα (parf. de φύσμαι): εὐμαθώς έχω, fut. έξω. Qui apprend difficilement, ou difficile à apprendre, δυσμαθής, ής, ές. Difficulté pour apprendre, ή δυσχάθεια, ας. En avoir, δυσμαθής πέφυκα (parf. de φύομαι) : δυσμαθώς έχω, fut. έξω : δυσμαθίω, ω, fut. ήσω. Qui apprend vite, ταχυμαθής, ής, ές. Qui a beaucoup appris, πολυμαθής, ής, ές. Qui apprend sans maître, αὐτομαθής, τίς, ές : αὐτοδίδακτος, ος, ον. Qui apprend tard, qui a commencé tard à apprendre, όψιμαθής, ής, ές. Qui aime à apprendre, φιλομαθής, ής, ές. L'envie d'apprendre, ή φιλομάθεια, ας.

APPRENDRE par oui-dire, πυνθάνεμαι, fut. , πεύσομαι, acc. : άχούω, fut. άχούσομαι, acc. de quelqu'un, τινός, ου παρά τινος. A ce que j'apprends, ώς έγω πυνθάνομαι : ώς έγω άκούω. J'ai appris cela des vieillards, ἀχήχοα τοῦτο παρά των πρεσδυτέρων, Dém.

Apprendre, sentir, comprendre, γινώσκω, fut. Ywoopat, acc. Il apprendra qui je suis, γνώσεταί με, όστις είμί. Apprenez que je suis décidé à combattre, ούτω γίνωσκι, ώς έμου άγωνισομένου (άγωνίζομαι, fut. ίσομαι), Χέπ. Αρprenez que je ne vous obéirai point, iot (impér. de οίδα) περὶ έμοῦ, ώς ούτι μελλοντός σοι πείθεσθαι (πείθομαι, fut. πείσομαι).

APPRENDRE, enseigner, διδάσκω, fut. διδάξω, acc. — quelque chose à quelqu'un, τινά π. Je puis vous l'apprendre, έγώ σε τουτ' αν διδάσχοιμι. Apprendre à quelqu'un l'art de commander, άρχειν τινά παιδεύω, fut. εύσω, Xén, On lui a appris à endurer le froid, πρὸς το ρίγος καρτερείν πεπαίδευται, Xén. Qui vous a appris à vous conduire ainsi? τί μαθών ταῦτα ποιείς (ποιέω, ω, fut. ήσω); Aristph.

APPRENDRE, faire savoir une nouvelle, anαγγέλλω, fut. αγγελώ, acc. On nous a appris sa prochaine arrivée, ἀπ-ήγγελται πλησιάζων (partic. de πλησιάζω, fut. άσω)

APPRENTI. s. m. ie, s. f. wpertoneupoc, verbe Approuver.

métier de la guerre, νέος ων κομιδή, καὶ πρωτόπειρος των κατά πολεμον έργων, Suid.

APPRENTISSAGE, s. m. πρωτοπειρία, ας (ή). Faire l'apprentissage d'un art, τέχνην παιδεύομαι, fut. ευθήσομαι. Faire faire à quelqu'un l'apprentissage d'un art, τέχνην ου είς τέχνην ου πρός τέχνην παιδεύω, fut. εύσω, acc. Qui en est encore à l'apprentissage d'un art. 6. 4 πρωτόπειρος της τίχνης, Athén. Faire l'apprentissage de la guerre, τον πολεμον γυμνάζω, fut. άσω, Plut. La chasse est un apprentissage de la guerre, προγύμνασμα του πολέμου ή άγρα. Athen.

APPRET, s. m. préparation, παρασκευή, τζ (ή). L'apprêt des mets, ή τῆς τροφῆς ἄρτυσις, εως. | Affectation, recherche, πριεργία, ας (ή). Avec apprêt, περιέργως. Plein d'apprêt, περίεργος, ος, ον. Sans apprêt, άπαρασκεύως: άπερμ έργως : ἀφελῶς. Qui est sans apprêt, ἀπαράσκευος, ος, ον : ἀπερίεργος, ος, ον: ἀφελής, ής, ές.

APPRÉTER, v. a. préparer, παρα-σκιυάζω, fut. άσω, acc. : έταιμάζω, fut. άσω, acc. : εὐτρεπίζω, fut. ίσω, acc. Apprêter le diner, τε άριστον έτοιμάζω, fut. άσω. Apprêter un festin magnifique, πολυτελές δείπνον εύτρεπίζω, fut. ίσω. Apprêter les mets, τὰ έψα ἀρτύω, fut. ύσω. | Appreter à zire à quelqu'un, γελωτά τινι παρ-έχω, fûl. έξω, Χέπ. ου παρα-σχευάζω. fut. ácu, Plat. Ayant apprêté à rire à ses ennemis, καταγέλαστος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν γενόμενος (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Plut.

s'Appreter à, v. r. mapa-surazquai, fut. άσεμαι ου ασθήσεμαι, avec είς ου πρός et l'acc. - au combat, μάχεσθαι ου είς μάχην. S'apprêter à soutenir la guerre, τὰ ποὸς τὸν πολεμον παρα-σχευάζω, ful. άσω.

APPRIVOISE, en, adj. τιθασσός, ός, εν: THEPOS, OS, OV.

APPRIVOISER, v. a. τιθασσεύω, fyt. εύσω, acc. : ἡμιρόω, ῶ, ful. ώσω, acc. Ce dernier se dit des bêtes féroces. | Au fig. Apprivoiser les jeunes gens avec le monde, συνήθεις τοὺς νέους τῷ των ανθρώπων όμιλία ποιέω, fut. ήσω. S'apprivoiser avec le vice, κακώς ποιείν εθίζομαι, fut. έθισθήσομαι

APPROBATEUR, s. m. imaiverns, ou (i). Appropatrice, s. f. tournez par le partic. du

APPROBATIF, IVE, τ΄, όν.

APPROBATION, s. f. estime, éloge, inauνες, ω (ό) : ἀποδοχή, ῆς (ή). Tout à fait digne d'approbation, πάσης άποδοχής άξιος, α, ον, Procl. Obtenir l'approbation, iπαίνου τυγχάνω, fut. τεύξομαι, Dem. - de quelqu'un, παρά τινος. Obtenir l'approbation générale, ὑπὸ πάντων ἐπ-αινέσμαι, σύμαι, fut. αινεθήσομαι. Avec l'approbation générale, πάντων ἐπ-αινούντων ου εὐφημούντων (partic. d'iπ-aivie, e, ful. aiviσe, ou d'εὐφημέω, ω, ful. ήσω). [Consentement, κα-Taiveous, $\epsilon \omega s$ ($\dot{\eta}$): συναίνεσις, $\epsilon \omega s$ ($\dot{\eta}$): συγκαταίν vegue, εως (ή). Donner son approbation à quelque chose, συν-αινίω οκ συγκατ-αινίω, ω, ful. auviσω, dat. Refuser son approbation à, ἀποδωυμάζω, fut. Siσω, acc.

APPROCHANT, ANTE, adj. qui a du rapport avec, παραπλήσιος, ος ου α, ον. Mensonge approchant de la vérité, ψεῦδος τῆ ἀληθεία παο απλήσιον, ω. Ils n'ont point fait cela, ni rien d'approchant, κύχ ἐποιοῦντο τοῦτο, κὐδ' ἐγγύς (ποιέσμαι, ούμαι, fut. ποιήσομαι), Dém.

APPROCEANT, adv. environ, έγγύς: ώς: ώσεί. Quelquefois mepi avec l'acc. Voyez Environ.

APPROCHE, s. f. πρόσεδος, ου (ή). Plus souvent on tourne par le verbe. On annonça son approche, έγγυς ών ου πλησίαζων άπ-ηγγέλθη (ων, partic. d'εἰμί : πλησιάζω, fut. άσω : ἀπαγγέλλω, fut. αγγελώ). Aux approches de la nuit, έπι-γινομένης νυκτός (partic. d'im-γίνομαι, fut. γενήσεμαι). | Les approches de l'ennemi, αί των πολεμίων προσδολαί, ων.

APPROCHER, v. a. mettre auprès, mposτίθημι ου παρα-τίθημι, fut. θήσω, acc.: προσίστημι ου παρ-ίστημι, fut. παρα-στήσω, acc.: προσ-δάλλω ου παρα-δάλλω, fut. δαλώ, acc. - les échelles des murs, κλίμακας τοις τείχεσι. Approcher quelque chose du nez, πρὸς τὴν βίνα τι προσ-τίθημι, ful. θήσω.

APPROCHER quelqu'un, l'aborder, mpos-épγομαι, fut. ελεύσομαι, dat.: πρόσ-ειμι, fut. είμι, dat. Au point que personne ne pouvait l'approcher, ώστε μηδένα δύνασθαι αὐτῷ προσ-ιέναι, Thuc. | Approcher les grands, les princes, les fréquenter, πλησιάζω, fut. άσω, dat. Soyez affable pour ceux qui vous approchent, γίγνου πρός τους πλησιάζοντας όμιλητικός (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Ιεοςτ.

adj. ἐπαινετικός , | vers , πελάζω , ful. άσω , dat. : προσ-πελάζω , ful. άσω, dal.: πλησιάζω, ful. άσω, dal.: ίγγίζω, fut. ίσω, dat. : προσ-εγγίζω, fut. ίσω, dat. Comme ceux qui étaient à sa recherche approchaient, πλησιαζόντων των έρευνωμένων (πλησιάζω, fut. άσω), App. L'ennemi approche, πλησίαζουσιν ου εγγίζουσιν ου εγγύς sion of πολίμιοι. Approcher d'une ville, πόλεως έγγυς προσ-έρχομαι, ful. ελεύσομαι, Xón. S'approcher de quelqu'un, manoion tinòs givoμαι, fut. γενήσεμαι, Aristt. Approcher trèsprès de quelqu'un, έγγύτατά τινος πλησιάζω, fut. ásw., Plat. Approcher du moment de sa délivrance, πλησίον γίνομαι του λύεσθαι (γίνομαι. fut. γενήσυμαι), Gal. Plus j'approche de la mort. όσφ έγγυτέρω γίνομαι του θανάτου, Plat. Empêcher d'approcher, είργω, fut. είρξω, acc. : amείργω, fut. είρξω, acc. -de la mer, της δαλάσσης.

> APPROCEER, avoir quelque rapport avec, έγγίζω, fut. ίσω, dat. : έγγύς είμι, fut. έσομαι, gén. Je ne pourrai rien dire qui approche de la beauté de ce discours, ούγ οἶός τ' ἔσομαι ούδὶν έγγὺς τούτων καλόν είπεῖν, Plat. Cette plants approche un peu de la vigne, τὸ φυτὸν παρεγγίζει ώς πρός την άμπελον (παρ-εγγίζω, fut. ίσω), Théophr. Herbe qui approche du millepertuis, πόα ύπερίκω παραπλήσιος, ου, Diosc. Cela approche fort de la folie, έγγυτάτω μανίας ζοτὶ ταῦτα, Dém.

APPROFONDIR, v. a. rendre plus profond, βαθύνω, fut. υνώ, acc.: χοιλαίνω, fut. ava, acc. | Pénétrer plus avant dans la connaissance de , axpibów, w, fut. wow, acc.: έξ-αχριδόω ου δι-αχριδόω, ω, fut. ώσω, acc.: άν-ερευνάω ου δι-ερευναω, ω, fut. ήσω, acc. Chercher à approfondir la nature de Dieu, τὸ θεῖον δι-ερευνάομαι ώμαι, fut. ήσομαι, Grég. Ceux qui n'ont rien laissé sans l'approfondir, οίς οὐδὰν ἀδιερεύνητον ἀπο-λελειπται (ἀπο-λείπω. fut. λείψω), Phil. Qu'on ne peut approfondir, άνεξερεύνητος, ος, ον. Difficile à approfondir, δυσερεύνητος, ος, Ον.

APPROPRIATION, s. f. action de s'appro prier, σφετερισμός, οῦ (δ). | Action de mettre en rapport, συνοικείωσιζ, εως $(\dot{\eta})$.

APPROPRIER, v. a. nettoyer, rendre propre xaθaico, fut. aρω, acc. | Adapter, προσ-apμοζω οπ συν-αρμόζω, fut. όσω, acc. | Mettre en rapport d'affinité, mos-oussies, ou sur-oussies, Approcuen, v. n. ou s'Approcuen, v. r. avancer | 6, ful. 600, acc. | S'approprier, prendre pout soi, σφετερίζομαι, fut. ίσομαι, αcc. : ίδιοποιέο- στήσομαι). Avec votre appui, συνεργώ σοι χρώμαι, ούμαι, fut. ήσομαι, αcc. μενος (partic. de χράσμαι, ωμαι, fut. χρήσομαι).

APPROUVER, v. a. trouver bon, δακιμάζω, fut. άσω, acc. Approuvé, δεδακιμασμένος, η, ev. Qui n'est pas approuvé, άδακιμαστος, ος, ov. || Louer, jugen digne d'éloge, ἐπ-αινίω, ω, fut. αινέσω, acc. Je vous approuve en cela, ἐπ-αινώ σε ταῦτα. J approuve votre zèle, ἐπαινώ σε τῆς προθυμίας. Les complices du crime et tous ceux qui l'avaient approuvé, ci μετα-σχάντες τοῦ φόνου καὶ ci συνεπ-αινέσαντες, Plut. Être approuvé même par les personnes les plus disposées à critiquer, ἐπ-αινεῖσθαι καὶ ὑπὸ τῶν ψέτειν ἰθελόντων, Plut.

Αρρηρυνει, consentir à, συν-αινίω ω, fut. αινίσω, dat.: συγκατ-αινίω, ω, fut. αινίσω, dat.: συν-τίθεμαι, ου συγκατα-τίθεμαι, fut. θήσομαι, dat. Αγαπτ approuvé les conditions, ταις όμολογίαις συν-θέμενος (partic. aor. 2 de συν-τίθεμαι).

APPROVISIONNEMENT, s. m. — d'une armée, d'une flotte, etc. ἐπισιτισμές, οῦ (ὁ).

APPROVISIONNER, v. a. iπι-σιτίζω, fut. iσω, acc.

APPROXIMATION, s. f. συνεγγισμός, εῦ (ὁ). || Juger ou évaluer par approximation, εἰκάζω, ou ἀπ-εικάζω, fut. άσω, acc. Par approximation, ὡς ἀπ-εικάσαι, sous-ent. ἐστί.

APPROXIMER, v. a. $\sigma v = \gamma \gamma i \zeta \omega$, $i \sigma \omega$, dat: $\pi \alpha \rho = \gamma \gamma i \zeta \omega$, fut. $i \sigma \omega$, dat.

APPUI, s. m. au propre, ξρεισμα, ατος (τό): στήριγμα, ατος (τό). Bâton qui sert d'appui, ή δπερειστική βακτηρία, ας. Qui manque d'appui, ἀστήρικτος, ος, ον. Le lierre a besoin de s'entrelacer autour d'un appui, περιπλοκής δείται καὶ στηρίγματος ή διά (δίομαι, fut. δεήσομαι), Plut. || A hauteur d'appui, μέχρι τοῦ στήθους: μέγρις ἀγκῶνος.

ΑΡΡΟΙ, au fig. soutien, support, ξρεισμα, ατος (τὸ). Athènes l'appui de la Grèce, έρεισμα τῆς Έλλάδος Άθῆναι, Pind. Les enfants mâles sont les appuis d'une maison, στῦλοι γὰρ εἶκων εἰσὶ παῖδες ἀρσενες, Ευσίρ. || Aide, secours, ἐπικουρία, ας (ἡ): ὑφέλεια, ας (ἡ): βοήθεια, ας (ἡ). Ανοίr besoin d'appui, ὑφελείας ὁτομαι, fut. δεήσομαι. S'assurer un appui, ἐπικουρίαν πορίζοιαι, fut. ἱσσμαι. Être l'appui des opprimés, τοῖς ἀδικουμένοις βοηθέω, ῶ, fut. ήσω. Il est l'appui de tous les gens de bien, πάντων παρ-ίσταται τῶν ἀγαθῶν (προ-ίσταμαι, fut.

στήσομαι). Avec votre appui, συνεργώ σοι χρώμενος (partic. de χράσμαι, ωμαι, fut. χρήσομαι). Dieu sera notre appui, μεθ' ήμων έσται δ Θεός (είμί, fut. έσομαι). Implorer l'appui de quelqu'un, τινά σύμμαχον έπι-καλίσμαι, σῦμαι, fut. καλίσομαι. Mettre en quelqu'un son appui, τινὶ εν-ισχυρίζομαι, fut. ισθήσομαι. || Donner des raisons à l'appui de quelque chose, περί τινος δικαιολογίσμαι, σῦμαι, fut. ήσομαι. Venir à l'appui de, συμ-πράττω, fut. πράξω, dat. : συν-εργίω, ω, fut. ήσω, dat. : συν-ίστημι, fut. συ-στήσω, acc. : πιστόω, ω, fut. ώσω, acc.

APPUYER, v. a. soutenir par un appui, ἐρείδω, fut. ἰρείσω, acc.: στηρίζω, fut. ίξω, acc. || Appuyer quelqu'un, le protéger, τινὸς προ-ίσταμαι, fut. προ-στήσομαι. Appuyé du nom de ses ancêtres, τῆ τῶν προγόνων δοξη μέγα ἰσχύων (ἰσχύω, fut. ύσω.) || Le préjugé commun appuie suffisamment cette opinion, ταύτην την δοξαν ίκανῶς ἡ τῶν ἀνθρώπων συν-ίστησι προληψις (συν-ίστημι, fut. συ-στήσω), Al. Aphrod.

ΑΡΡΟΥΕΝ, poser sur, affermir sur un point d'appui, ἐρείδω, ful. ἐρείσω: στηρίζω, ful. ἔχω, acc.: ἐπ-ερείδω, ful. ερείσω, acc.: ἐπι-στηρίζω, ful. ἔχω, acc. — une chose sur une autre, τί τινι ου ἐπί τι. Appuyer le pied sur quelque chose, ἔχνος ἐπί τι ἐρείδω, ful. ἐρείσω. Appuyer le coude sur, δι-αγκωνίζομαι, ful. ἱσομαι, avec ἐπί et le gén. Appuyer une chose contre une autre, τί τινι προσ-ερείδω, ful. ερείσω. || Elle appuie sur vous tout son espoir, ἀπ-ήρεισται πάσαν τὴν προθυμίαν αὐτῆς εἰς ὑμᾶς, Polyb.

ΑΡΡυνεα, v. n. s'appuyer avec force sur quelque chose, iπ-ερείδω, fut. ερείσω, dat.: έγ-κειμαι, fut. κείσομαι, dat. || Faire sentir son poids, βρίδω, fut. βρίσω. — d'un côté plutôt que de l'autre, iπὶ δάτερον μέρος. Appuyer sur la gauche, iπὶ τὸ ἀριστερὸν βρίδω, fut. βρίσω. || Insister, έγ-κειμαι, fut. κείσομαι, dat. Il appuya sur ces considérations, iπὶ τούτοις εν-έμεινε (ἐμ-μένω, fut. μενῶ). Il appuya long-temps sur, πολὸν χρόνον δι-έτριψε (δια-τρίδω: fut. τρίψω), avec ἐπί et le dat., ου περί et l'acc.

ας (ή). Avoir besoin d'appui, ὡφελείας δίομαι, fut. δεήσομαι. S'assurer un appui, ἐπικουρίαν ἐρείσομαι ου ἐρεισδήσομαι. — sur un bâton, πορίζομαι, fut. ἱσομαι. Être l'appui des opprimés, τοῖς ἀδικουμένοις βοπθίω, ω, fut. ήσω. Il est l'appui de tous les gens de bien, πάντων παρ-ἱσταται τῶν ἀγαθῶν (προ-ἱσταμαι, fut. puyer sur quelqu'un, ἐπί τινα ἐπι-στηρίζομαι, fut.

sur l'eau, δ νέων έπι-στηρίζεται έν τῷ δδατι, σιλέα. Le premier après Platon, δ έξῆς το AristL

s'Appuren, mettre sa confiance en, ίσχυρίζομαι ου έν-ισχυρίζομαι, fut. ισθήσομαι, dat. Ce n'est pas sur ce moyen que je m'appuie, οὐ μὴν ίσχυείζομαι τούτω, Dém. Ils s'appuyaient sur les traités, am-mpeidovro eni rac ouvonixas (an-epeidouat, fut. speistrischai), Polyb. S'appuyer sur le crédit de quelqu'un, πινός άξίωμα προ-Εάλλομαι, fut. Εαλούμαι. S'appuyant sur son éloquence, τῷ λέγειν πιστεύσας (πιστεύω, fut. εύσω), Thuc. S'appuyant sur la force de son armée, Tri πιοί αύτον δυνάμει τη πολλή πεπιστευχώς, El. S'appuyant sur le nombre de ses chevaux et de ses chars, ίπποις τε καὶ άρμασι πεποιδώς (part. parf. de milicuai), Hom.

APRE, adj. au goût, δριμύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). - au toucher, τραχύς, εία, ύ(comp. ύτερος, sup. ύτατος). Chemins apres, al δυσοδίαι, ων. Feu Apre, πῦρ ὀξύ, έος. | Apre, au fig. dur, acerbe, πιχρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): χαλε- $\pi d \zeta$, $\dot{\eta}$, $\dot{c} v$ (comp. $\dot{\omega} \tau e \rho o \zeta$, sup. $\dot{\omega} \tau \alpha \tau o \zeta$). — αr . dent, avide, όξύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). - à quelque chose, είς τι. Apre à la vengeance, τιμωρητικός, ή, όν. Apre au gain, pulaceposis, is, is.

APREMENT, adv. πικρώς.

APRÈS, prép. pará, acc. Après la sele, μετά την δορτήν. Il fut roi après Cambyse, μετά Καμδύσην εδασίλευσε (βασιλεύω, fut. εύσω). Après diner, aπ' apίστου. Etre après souper, aπο δείπνου είμά. L'un après l'autre, καθ' έκαστον. Venir sprès quelqu'un, τινὶ έπομαι, fut. έψομαι. Venir immédiatement après quelqu'un, έξης τινός έργομαι, fut. ελεύσομαι, ou είμι, fut. είμι. Après quatre ans d'absence il revint, τέσσαρα έτα άπο-δημήσας έπαν-πλθε (έπαν-έρχομαι , fut. ελεύσεμαι). Peu de jours après le combat, δλίγαις ήμέραις ύστερον της μάχης. Longtemps après sa mort, πολλού χρόνου μετά τὸν ἐχείνου θάνατον δι - ελθόντος (partic. de δι - έρχομαι). Ils arrivèrent après les Athéniens, ύστεροι πλθον τῶν "Αθηναίων (έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Un an après leur desection, υστέρω έται ματά την άπόoragiv. Longtemps après le siège de Troie, πολλώ ύστερον των Τρωϊκών. Il était le premier des Romains après César, πάντων Ρωμαίων πλην ένὸς Καίσαρος ύπερ-είχει (ὑπερ-έιχω, fut. par le participe passé. Après avoir entendu, τζω). Le second après le roi, δεύτερος ἀπὸ τοῦ | ἐπειδὴ ἡκουσε (ἀκούω, fut, ἀκούσομαι). Après avoir

fut, στηριχθήσομαι, Bibl. Le nageur s'appuie | βασιλίως ου μετά τὸν βασιλία ου παρά τὸν βα-Πλάτωνος. | Après tout, πλήν ου πλήν άλλά, toujours au commencement de la phrase. || Après COUP, GOTEPOY: MEBUGTEROY.

> Apris, autour de, άμφί, acc. : περί, acc. II était tout occupé après son ouvrage, δλος δίν άμφὶ τά Ιργα. Être toujours après quelqu'un, περιέρχομαί τινα, fut. περι-ελεύσομαι.

Apais, vers, pour arriver à, pard, acc.: πρός, acc. : είς ou iπί, acc. : iπί, dat. Courir après quelqu'un, τινά διώκω, fut. διώξομαι. Criet après quelqu'un, τινά φωνίω, ω, fut. ήσω. Aboyer après quelqu'un, τινὰ ύλακτίω, ω, fut. ήσω. | Soupirer après les honneurs. τιμής δρέγομαι, fut. δρέξομαι. Attendre après quelqu'un, τινά προσ-μένω, fut. μινώ, ου προσ-δοκάω, ω, fut. ήσω. Faire attendre après soi, διατριδήν τοίς προσμένουσι ποιέω, ω, fut.

D'APRÈS, κατά, acc. : έx ou έξ, gén. D'après les lois, κατά νόμους. D'après la mine, έκ τοῦ προσώπου. Se régler d'après les avis de quelσυ'απ, είς τινός γνώμην τὰ έμαυτοῦ δι-οικίω, w, ful. now.

Après, adv. plus tard, voreper. Plusieurs jours après. πολλαίς ήμέραις ύστερον : μετά πολλάς ήμέρας. Quelque temps après, χρόνω ύστερον. Longtemps après, πολλώ δστερον. Peu après, μιχρώ ύστερον : μετ' ολίγον. Il s'en alla peu de temps après, μικρόν χρόνον δια-λιπών ἀπ-πλθε (διαλείπω, fut. λείψω : άπ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Trois ans après, τρίτφ έτει τούτων οκ από τούτων. Il arriva trois, quatre, cinq jours après, Tpiταίος, τεταρταίος, πεμπταίος άφ-ίκετο (άφ-ικνέομαι, ουμαι, fut. ίξομαι). Le jour d'après, τῆ ύστεραία : τῆ αύριον. Remettre au jour d'après, εἰς την αύριον άνα-δάλλομαι, fut. δαλούμαι, αcc. L'année d'après, τῷ ἰξῆς έτει. Ci-après, ἰξῆς. Après, ensuite, είτα: Επειτα: μετέπειτα. Eh bien . après ? τί οὖν ἔπειτα;

APRÈS QUE, conj. imi, indic. : imudi, indic. Après qu'il fut passé, inti ou intish nap-note (παρ-ίρχομαι, fut. ελεύσομαι). | Après que, suibr d'un futur, iπειδάν, avec le subj. Après qu'il aura fait cela, ἐπειδάν τοῦτο δρῷ ου δράση (δράω, ω, fut. δράσω). || Après, suivi de l'infinitif, se traduit comme après que, ou se tourne couru tant de dangers, τισούτων ανδύνων άπαλλαγείς (part. aor. 2 passif d'áπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω).

APRETĖ, s. f. au goût, δριμύτης, ητος (ή).

— au toucher, τραχύτης, ητος (ή). L'àpreté du froid, τὸ χαλιπὸν τοῦ κρύους. L'àpreté des chemins, ή τῶν ὁδῶν τραχύτης, ητος || L'àpreté du discours ou des réprimandes, ή τραχυλογία, ας. L'àpreté des mœurs, ή τοῦ βίου σκληρότης, ητος.

|| Apreté au gain, φιλοκέρδεια, ας (ή)

ΑΡΤΕ, αδί. propre &, ἐπιτήδειος, ος ου α, ev (comp. ότερος, sup. ότατος): ἰκανός, τί, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). — à quelque chose, πρός τι- — à administrer l'État, τὰ τῆς πόλεως πράσουν (πράσοω, fut. πράξω).

APTITUDE, ε. f. ἐπιτηδειότης, ητος (ή). Aptitude naturelle, εὐφυία, ας (ή). Qui a une aptitude naturelle pour, εὐφυία, ής, ίς, ανες πρός ει Γαςς. Ανοίτ de l'aptitude pour, εὐφυίας ξχω, fut. έξω: ἐπιτηδείως πίφυχα (parf. de φύωμαι), ανες πρός ει Γαςς. Qui n'a point d'aptitude, ἀφυίς, ής, ίς. Manque d'aptitude, ἀφυία, ας (ή). N'avoir aucune aptitude pour, ἀφυῶς έχω, fut. έξω, ανες πρός ει Γαςς.

APUREMENT, s. m. — d'un compte, εὐθῦναι, ων (αί), Dém.

APURER, v. a. εὐθύνω, fut. υνώ, acc. Compte apuré, αί καθαραὶ ψῆφοι, ων.

AQUATIQUE, adj. qui vit dans l'eau, froδρος, ος, ον, Aristt. || Rempli d'eau, humide, ωδαρής, ής, ίς, Athén. || Marécageux, ὶλώδης, ης, ες, Diosc.

AQUEDUC, s. m. ύδραγωγός, εῦ (δ).

AQUEUX, κυσε, adj. ύδατώδης, ης, ες.

AQUILIN, adj. γρυπός, ή, όν.

AQUILON, s. m. ἀπαρατίας, ου (δ): βορέας, ου (δ), sans pluriel.

ARABE, s. m. Apa ψ , abos (i). \parallel Adj. apabusós, $\dot{\eta}$, ov.

ARABESQUE, adj. ἀραδικός, ή, όν. || S. f. pl.
Arabesques, sorte de peinture, ἡωπογραφίαι, ων
(al). Peintre d'arabesques, ἡωπογράφος, ου (δ).
ARABLE, adj. labourable, ἀροτός, ή, όν.

ARAIGNÉB, s. f. ἀράχνη, ης (ή): ἀράχνης, ου (δ). Toile d'arignée, ἀράχνιον, ου (δ). Sem-

blable à une toile ou à un fil d'araignée, άραχνοιδής, ής, ές. Fils d'araignée, άράχναια νήματα, ων.

ARASER, v. a. δμαλίζω, ful. ίσω, acc. ARATOIRE, adj. γεωργικός, ή, όν. ARBALÈTE, s. f. βαλλίστρα, ας (ή), G. M. ARBALÈTRIER, s. m. τοξευτής, οῦ (δ).

ARBITRAGE, s. m. δίαιτα, ης (ή). Consentir à un arbitrage, δίαιτάν τινι ἐπι-τρέπω, fut. τρέψω. Soumettre une affaire à l'arbitrage de quelqu'un, ἐπι-τρέπω τινὶ περὶ τοῦ πράγματος κρίναι (κρίνω, fut. κρινῶ). Être soumis à l'arbitrage de quelqu'un, ἐπὶ δίαιτάν τινος ἐρχομαι ου εἰμι, fut. εἰμι. ¡Décliner l'arbitrage, τὴν δίαιταν παρ-αιτέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι.

ARBITRAIREMENT, adv. à son choix, librement, κατὰ τὸ δοκοῦν (partic. neutre de δοκίω, ω). || Despotiquement, δισποτικώς.

ARBITRAL, ALE, adj. διαιτήσιμος, ος, ον. Acquitter par sentence arbitrale, ἀπο-διαιτάω, ω, fut. ήσω, acc. Condamner par sentence arbitrale, κατα-διαιτάω, ω, fut. ήσω, gén.

ARBITRE, s. m. choisi pour terminer un disserend, διαιτατής, οῦ (ὁ). Être arbitre, διαιτάω, ῶ, fut. ήσω. Straton, qui était notre arbitre, ὁ διαιτών ἡμῖν Στράτων, Dém. Choisir quelqu'un pour arbitre, δίαιτάν τινι ἐπι-τρίπω, fut. τρίψω, Dém. Être choisi pour arbitre, δίαιταν ἐπι-τρίπομαι, fut. τραπήσομαι, Luc. Refuser d'être arbitre, δίαιταν ἀπ-ωθίσμαι, σῦμαι, fut. ἀπ-ώσομαι, Luc.

Arbitre, maître absolu, κύριος, ου (δ). Arbitre de la vie et la mort, δ βίου καὶ θανάτου έξουσίαν έχων, οντος (partic. d'έχω, fut. έξω). L'arbitre souverain, δ παντοκράτωρ, ορος.

ARBITRE, action de la volonté, θέλησις, εως (ή). Le libre arbitre, τὸ αὐτεξούσιον, ου.

ARBITRER, v. a. juger comme arbitre, διαιτάω, ω, fut. ήσω, acc. || Estimer en gros, είκαζω ου άπ-εικάζω, fut. άσω, acc.

ARBORER, v. a. αξρω, fut. άρω, acc.: iπ-αίρω, fut. αρω, acc.: άν-αίρω, fut. αρω, acc. Quand on eut arboré les signaux de part et d'autre, iπειδή τὰ σημεία έματέροις πρθη (αξρομαι, fut. αρθήσομαι). || Arborer l'impiété, τὴν ἀσέδειαν ἐπ-αγγελλομαι, fut. αγγελούμαι.

ARBOUSE, s. f. fruit, κόμαρος, ου (τό). **ARBOUSIER**, s. m. κόμαρος, ου (ό, ή).

ARBRE, s. m. δένδρον, ου (τό). Planté d'arbres, δενδρόφυτος, ος, ον. Lieu planté d'arbres, δενδρόψυτος, ος, ον. Lieu planté d'arbres, δενδρόμος, π΄, όν. Qui ressemble à un arbre, δενδροκός, π΄ς, άς. Qui produit beaucoup d'arbres, δενδροφόρος, ος, ον. Vallon couronné d'arbres, νάπος δενδρόκομον, ου (τό). Croissance des arbres, δένδρωσες, εως (π΄). Couper des arbres, δενδροτομέω, ω, fut. π΄σω: δενδροκοπέω, ω, fut. π΄σω. Grimper aux arbres, δενδροκοπέω, ω, fut. π΄σω.

ARBRISSEAU, s. m. θάμνος, ω (δ). Lieu planté d'arbrisseaux, θαμνών, ῶνος (δ). Petits arbrisseaux, θαμνία, ων (τὰ).

ARBUSTE, s. m. θάμνος, ου (δ). Petit arbuste, θαμνίον, ου (τὸ): θαμνίσκος, ου (δ).

ARC, s. m. pour tirer des flèches, τόξον, συ (τὸ). Tirer de l'arc, τόξεύω, fut. εύσω. Habileté à tirer de l'arc, ή τόξεκή έμπειρία, ας: ή τόξειντική, ης: ή τόξεική, ης. Habile à tirer de l'arc, εμπειρός τῆς τόξεικῆς. Tendre un arc, τόξον έντείνω ου ἐπι-τείνω, fut. τενῶ. L'arc se rompt quand on le tend, τόξον ἐπι-τεινόμενον ἐπίγνυτει (ἐπίγνυμαι, fut. ἑαγήσομαι), Plut. L'arc avec sa monture, τὰ τόξα, ων. || Avoir deux cordes à son arc, tournez, être affourché sur deux ancres, ἐπὶ δυεῖν ὁρμέω, ῶ, fut. ήσω.

Arc, segment de circonférence, dyic, idoç ea \vec{i} doç (\vec{n}) . \parallel Arcade, voille, dyic, idoç ou \vec{i} doç (\vec{n}) . Arc de triomphe, \vec{n} τροπαιοφόρος dyic, idoç.

ARCHER-CIEL, s. m. $i\rho\iota\varsigma$, $\iota\delta o\varsigma$ (ή). ARCADE, s. f. $\dot{a}\psi\dot{\iota}\varsigma$, $\dot{\iota}\delta o\varsigma$ ou $\iota\delta o\varsigma$ (ή).

ARC-BOUTANT, s. m. αντηρίς, ίδος (ή).

4u fig. έρεισμα, ατος (τὸ).

ARC-BOUTER, ν. α. ερείδω, fut. ερείσω, ασο. : άντηρίσι στηρίζω, fut. στηρίζω, ασο.

ARCEAU, s. m. ἀψίς, ίδος ου ῖδος (ή).

ARCHAISME, s. m. ἀρχαϊσμός, οῦ (δ).

ARCHAL, s. m. Fil d'erchal, ὁ διατὸς χαλ-

|| Arche de Noé, ή τοῦ Νῶι κιδωτός, οῦ, Bibl. || L'arche d'alliance, ή τῆς διαθήκης κιδωτός, οῦ, Bibl.

ARCHEOLOGIE, s. f. άρχαιολογία, ας (ή).
ARCHEOLOGUE, s. m. άρχαιολόγος, ου (έ).

ARCHER, s. m. τοξευτής, οῦ (δ).

ARCHET, s. m. πλήκτρον, ου (τό).

ΑRCHÉTYPE, s. m. ἀρχίτυπον, ου (τό). ΑRCHEVÉCHÉ, s. m. ἀρχιεπισκοπή, ῆς (τί). ΑRCHEVÉQUE, s. m. ἀρχιεπίσκοπος, ου (ό). ΑRCHIDIACONAT, s. m. τὸ τοῦ ἀρχιω διακόνου τέλος, ους: τὶ ἀρχιδιακονία, ας.

ARCHIDIACRE, s. m. ἀρχιδιάκονος, ου (δ).
ARCHIÉPISCOPAL, ALE, adj. ἀρχιεπισκοπικός, ή, όν.

ARCHIFRIPON, s. m. ἀρχίωλοπος, ου (ό).
ARCHIMANDRITE, s. m. ἀρχιμανδρίτης, ου
(ό), G. M.

ARCHIPEL, s. m. mer semée d'îles, ή πολύνησος θάλασσα, ης. || L'Archipel, la mer Égée, τὸ Αίγαῖον πέλαγος, ους, ou simplement τὸ Αίγαῖον, ου.

ARCHIPRÊTRE, s. m. άρχιπρεσδύτερος, συ (δ), G. M.

ARCHITECTE, s. m. ἀρχιτίκτων, ονος (ό).

ARCHITECTURE, s. f. art, ή ἀρχιτικτονική, ῆς. Ouvrage d'architecture, τὸ ἀρχιτικτόνιμα, ατος. Qui appartient à l'architecture, ἀρχιτικτονικός, ή, όν. || Mode de construction, classôμησις, εως (ή): οὐκοδομή, ῆς (ή). Maison d'une belle architecture, εἰκία καλῶς ὡκοδομημένη (partic. parf. passif d'εἰκοδομίω, ῶ, fut. ήσω).

ARCHITRAVE, s. f. έπιστύλιον, ου (τὸ).

ARCHIVES, s. f. pl. άρχεῖα, ων (τά). Les archives nationales, τὰ δημόσια γράμματα, ων. Depot des archives, ἀρχεῖον, ου (τὸ): χαρτεφυλάκιον, ου (τὸ): γραμματοφυλάκιον, ου (τὸ).

ARCHIVISTE, s. m. δ ἐπὶ τοῦ ἀρχείου : χαρτοφύλαξ, ακος (δ).

ARCHONTAT, s. m. ἀρχή, ῆς (ή).

ARCHONTE, s. m. άρχων, εντος (έ).

ARÇON, s. m. τὸ ἐφίππιον, ου. Faire perdre les arçons à un cavalier, τὸν ἰππία ἀπο-κρούω, fut. κρούσω. Être ferme sur les arçons, ἰπὶ τοῦ ἔππου εὖ βέδηκα (parf. de βαίνω).

ARCTIQUE, adj. ἀρκτικός, ή, όν.

ARDELION, s. m. πολυπράγμων, ονος (δ).

ARDEMMENT, adv. περιφλεγῶς. Désirer ardemment, ὑπερεπι-θυμέω, ῶ, fut. ήσω, gén.

ARDENT, κατκ, adj enflammé, διάπυρος, ος, εν. Charbon ardent, ἄνθραξ έμπυρος, ου (δ). Soleil ardent, ὁ ὀξὺς πλιος, ευ. Torche ardente, ὁ ἀς καιομένη, ης, Hom. || Fièvre ardente, ὁ διακαής πυρετός, οῦ : καῦσες, ου (δ): καύσων, ωνες (δ). Étant dévoré d'une soif ardente, διψήσας περιφλεγῶς (διψάω, ῶ, fut. διυψήσω), Plut.

Απυπιτ, vif, passionne, διάπυρος, ος, ον, Plut.: εξύς, ετα, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Homme ardent, άνηρ επι πάντα εξύς, gén. εξίος. Ardent à la vengeance, τιμωρητικός, ή, όν. Ardent pour la gloire, φιλοδοξος, ος, ον. Ardent au gain, φιλοκιρδής, ής, ές. Beaucoup d'autres mots se composent de la même manière. Ardent à faire quelque chose, ποιείν τι πρόθυμος, ος, ον. Être ardent pour quelque chose, προθύμως έχω, fut. έξω, avec πρός et l'acc.

ARDEUR, s. f. forte chaleur, καῦμα, ατος (τὸ). L'ardeur du soleil, ἡ τοῦ ἡλίου έχ-καυσις, εως, Al. Aphr. Se garantir des ardeurs du soleil, τὸν τοῦ ἡλίου ἰσχυρὸν καύσωνα διαφεύγω, fut. φεύξομαι, Gaz. || Ardeur de la fièvre, καῦσος, ευ (ὁ), Diose.: καύσων, ωνος (ὁ), Luc.: καύσωμα, ατος (τὸ), Gal. || Ardeur d'entrailles, δυσεντερία, ας (ἡ). || Ardeur d'yeux, ξηροφθαλμία, ας (ἡ). || Les ardeurs des sens, αὶ τῶν αἰσθητηρίων φλεγμοναί, ῶν.

Ardeur, impétuosité, δρμή, ἢς (ἡ). L'ardeur de la jeunesse, τὸ τῆς νεότητος ὁρμητικόν, οῦ. Réprimer l'ardeur, τὴν ὁρμὴν ἐπ-έχω, fut. ἐφ-έζω. On combattit avec ardeur, πανορμεὶ ἐμά-χοντο (μάχομαι, fut. μαχίσομαι). Se porter avec ardeur à quelque chose, πρός τι ου ἐπί τι ὁρμάσμαι, ωμαι, fut. ὁρμήσομαι.

ARDEUR, disposition pour quelque chose, mocθυμία, ας (ή): σπουδή, ης (ή). Avec ardeur, προθύμως : μετά σπουδής. Avec la plus grande ardeur, πάση προθυμία, ου μετά πάσης προθυμίας. Plein d'ardeur pour, πρόθυμος, ος, ον, avec πρός et l'acc. Avoir de l'ardeur pour une chose, προθύμως έχω, fut. έζω, avec πρός et l'acc. Avoir de l'ardeur pour faire quelque chose, ποιείν τι προ-θυμέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Inspirer de l'ardeur, προθυμίαν έμ-δάλλω, fut. δαλώ. Montrer de l'ardeur, προθυμίαν παρ-έχομαι, fut. έξομαι, ου έν-δείχνυμαι, fut. δείξομαι. Avoir une incroyable ardeur pour la science, θαυμασίως της επιστήμης επι-θυμέω, ω, fut. ήσω. Je me sens une grande ardeur pour la gloire, διινός έγαι με πόθος της δοξης (έχω, fut. έξω). Faire une chose sans beaucoup d'ardeur, ἀπροθύμως τι πιιίω, ω, fut. ήσω.

ARDOISE, s. f. & σχιστός λίθες, ev.

ARDU, τε, adj. élevé, escarpé, ὑψπλός, ἡ, ὁν: ἀπόκρημνος, ος, ον. || Pénible, difficile, χαλεπός, ἡ, ὁν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

ARENE, s. f. menu sable, άμμος, ου (ή): γυρά σκεύη, ων (τά): άργυρώματα, ων (τά).

άμαθος, ου (ή): ψάμμος, ου (ή): ψάμαθος, ου (ή). Il roula sur l'arène sanglante, εἰς τὴν καθημαγμένην κόνιν εξ-εκυλίσθη (ἐκ-κυλίω, ƒ. κυλίσω). || Lice, champ du combat, ἀγωνιστήριον, ου (τό). Descendre dans l'arène, εἰς τὸ ἀγωνιστήριον κατ-έρχομαι, ƒul. ελεύσεμαι.

ARÉOPAGE, ε. m. δ άρειος πάγος, gén. τοῦ ἀρείου πάγου.

ARÉOPAGITE, s. m. ἀρεισπαγίτης, ου (δ) ARÈTE, s. f. — de poisson, ἀκανθα, ης (ή). || — des valves d'une fleur graminée, ἀθήρ, έρος (δ) : ἀθέριξ, ικος (δ).

ARGENT, s. m. métal, άργυρος, ου (ό). Qui est d'argent, άργυροῦς, ᾶ, οῦν. Mines d'argent, άργυροῖα, ων (τὰ). Exploitation d'une mine d'argent, ἀργυρωρυχία, ας (ή). || Vif-argent, ὑδράργυρος, ου (ό).

ΑκσεΝτ , monnaie , άλγύριον , ου (τὸ) : χρήματα, ων (τά). Un peu d'argent, άργυρίδιον, ου (τό). ▲ prix d'argent, άργυρίου : ἐπ' άργυρίω : πρὸς άργύριον. Évalué en argent, είς άργύριον λογισθείς, έισα, έν (partic. aor. passif de λογίζομαι). Plut. Acheté à prix d'argent, άργυρώνητος, ος, ον, Eurip. Faire argent de, convertir en argent, έξ-αργυρίζω, fut. ίσω, acc. Thuc. Faire de l'argent, en gagner, χρηματίζομαι, fut. ίσομαι, Thuc. Ayant fait beaucoup d'argent, χρήματα μιγάλα έργασάμενος (έργάζομαι, fut. άσομαι), Hérodt. N'avoir pas d'argent, χρημάτων ἀπορίω, ω, fut. ήσω. Avoir beaucoup d'argent, χρημάτων εὐπορέω, ω, ful. ήσω : πολυχρηματέω, ω, ful. ήσω. Qui a beaucoup d'argent, πολυάργυρος, ος, ον : πολυχρήματος, ος, εν. Qui aime l'argent, φιλάργυρος, ος, ον. Amasser de l'argent de tous côlés, πάντοθεν άργυρίζομαι, fut. ίσεμαι, Din. Corrompu à force d'argent, ἐπὶ χρήμασι διεφθαρμένος, η, ον (δια-φθείρω, fut. φθερώ), Dém. || Argent comptant, ἀργύριον παρόν, όντος (partic. de πάρ-ειμι, fut. έσομαι). N'ayant point d'argent comptant, οὐ παρ-όντος άργυρίου. N'être pas en argent comptant, iv σπάνει χρημάτων είμί, fut. focuat. || Prendre ce qu'on nous dit pour argent comptant, le prendre au sérieux, oncubains είρησθαί τι νομίζω, fut. ίσω (είρησθαι, infin. parf. passif de λίγω, fut. ἐρω).

ARGENTER, v. a. άργυρόω ου περι-αργυρόω, ω, fut. ώσω, acc. Argenté, ée, ήργυρωμένος, η, ον: περιάργυρος, ες, ον.

ARGENTERIE, s. f. ἄργυρος, ου (ό): ἀρ-

ARGENTEUX, ευεκ, adj. άργυρώδης, ης, ες. ARGENTIN, me, adj. άργυροειδής, ής, ές. Voix argentine, ή λιγυρά φωνή, ής.

ARGENTURE, s. f. ἀργύρωμα, ατος (τό). ARGILE, s. f. ἄργιλος ου ἄργιλλος, ου (ή). Argile cuite, poterie d'argile, κέραμος, ου (ό). Vase d'argile, κεράμιον, ου (τό). D'argile, fait d'argile, κεραμοῦς, ῆ, οῦν.

ARGILEUX, ausa, adj. άργιλώδης, ης, ες. Un peu argileux, υπάργιλος, ος, ον.

ARGONAUTE, s. m. ἀργοναύτης, ου (δ). ARGUER, v. a. accuser (vieux mot), κατηγορίω, ω, fut. ήσω, gén. — quelqu'un d'une faute, τινὸς αἰτίαν.

ARGUMENT, s. m. raisonnement, ἐπιχείρημα, ατος (τδ): συλλογισμός, οῦ (δ): ἰρώτημα, ατος (τδ). Argument captieux, σόφισμα, ατος (τδ). Pousser à quelqu'un un argument captieux, ἰρώτημα σοφιστικόν τινι προ-τείνω, fut. τενῶ, Luc. Les arguments qu'on fait contre une démonstration, οἱ κατὰ τῆς ἀποδείξεως ἡρωτημένοι λόγοι, ων (ἰρωτάω, ῶ, fut. ἡσω), Sext. Emp. L'argument que l'on tire de l'abaissement de la mer, τὸ ἀπὸ τῆς μειώσιως τῆς θαλάσσης ἐπιχειρούν, gén. έντος (part. aor. 1er passif d'iπιχιμώ, ῷ, fut. ἡσω), Phil. Répondre à un argument par un autre, ἀντεπι-χειρέω, ῷ, fut. ἡσω, Suid.

Archert, motif de croire, τιχμήριον, ου (τό). Je tire de là un argument, τιχμήριον τοῦτο ποιίομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι.

Ancument, sujet qu'on traite, ὑπόθεσις, εως (ή). L'argument d'un discours, ή τοῦ λόγου ὑπόθεσις, εως.

ARGUMENTATEUR, s. m. celui qui argumente, δ ἐπιχειρῶν, οῦντος (part. α'ἐπιχειρῶν, οῦ, fut. ήσω). Grand argumentateur, ἀνὴρ ἐπιχειρημαπικός, οῦ (δ). Habile argumentateur, διαλαπικός, οῦ (δ).

ARGUMENTATION, ε. f. ἐπιχείρησις, εως (ή): ἐρώτησις, εως

ARGUMENTER, ν. n. ἐπιχειρίω, ω, fut. ήσω: ἀρωτάω, ω, fut. ήσω: συλ-λογίζομαι, fut. ίσομαι. — pour et contre, εἰς ἐκάτερον. Argumenter contre, ἀντεπι-χειρίω, ω, fut. ήσω, dat. Argumenter avec ou ensemble, συν-ερωτάω, ω. fut. ήσω, dat.

ARGUS, s. m. nom propre, "Αργος, ου (δ).

Gardien vigilant, δύπνος φύλαξ, ακος (δ). Yeux

d'Argus, εἰ δύπνοι δρθαλμοί, ών.

ARGUTIES, s. f. pl. σοφίσματα, ων (τὰ): έρωτημάτια, ων (τὰ).

ARIDE, adj. ξηρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Rendre aride, ξηραίνω, fut. ανώ, acc. Devenir aride, ξηραίνομαι, fut. ανδήσομαι. || Discours aride, ό ξηρός ου ίσχνὸς λόγος, co. Sujet aride, ή ίσχνη υπόθεσις, εως. D'une manière aride, ίσχνως.

ARIDITÉ, s. f. ξηρότης, ητος (ή) | — du discours, ή τοῦ λόγου ίσχνότης, ητος.

ARIETTE, s. f. άσμάτιον, ου (τδ).

ARISTARQUE, s. m. nom propre, Άρίσταρχος, ου (δ). || Censeur, critique, κριτικός, οῦ (δ). ARISTOCRATIB, s. f. ἀριστοκρατία, ας (ή). ARITHMÉTICIEN, s. m. δ ἀριθμητικός, οῦ. ARITHMÉTIQUE, adj. ἀριθμητικός, ἡ, όν. || L'arithmétique, science, ἡ ἀριθμητική, ῆς, sousent. τίχνη:

ARLEQUIN, s. m. histrion, μῖμος, ου (δ). || Homme frivole et méprisable, βωμολόχος, ου (δ). ARLEQUINADE, s. f. βωμολοχία, ας (ή).

ARMATEUR, s. m. ναύκληρος, ου (δ). Navire appartenant à un armateur, ναυκλήριον, ου (τδ). Qui concerne les armateurs, ναυκληρικός, ή, όν. Le métier d'armateur, ή ναυκληρία, ας. Faire ce métier, ναυκληρίω, ὅ, fut. ήσω.

ARME, s. f. δπλον, ου (τὸ). Armes offensives, δπλα άμυντήρια, ων. Armes défensives, όπλα σκιπαστήρια, ων. Armes de trait, βέλη, ών (τά). En armes, σύν τοῖς ἐπλοις. Avoir les armes à la main, τὰ δπλα έν ταῖς χερσίν έχω, fut. to. Rire sous les armes, in τοις δπλοις είμι, fut. έσομαι. Qui est sous les armes, ένοπλος, ος, ον. Ils vinrent avec leurs armes, Txov iv tois ixuτων δπλοις (ήκω, fut. ήξω). Attendre sous les armes, ὑπὸ τοῖς ὁπλοις περι-μένω, fut. μενώ. Prendre ses armes pour combattre, if-onlicoμαι, fut. ίσομαι ου ισθήσομαι. Faire prendre les armes à ses soldats, τους στρατιώτας έξ-οπλίζω, fut. iow. Prendre les armes, c'est-à-dire commencer la guerre, τὰ δπλα λαμδάνω, fut. λήψομαι. Les reprendre, τὰ δπλα ἀνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Prendre les armes pour sa patrie, δπλα ύπερ της πατρίδος τίθεμαι, fut. θήσομαι. Les premiers ils ont pris les armes, πρώτοι δπλα ἐχίνησαν (χινίω, ω, fut. ήσω). Sortir de la ville en armes, μεθ' δπλων έξ-ειμι, ful ειμι. Saisissant les armes qui leur tombaient sous la main, λαδόντες, ότι έκάστω παρέτυχεν όπλον (παρα-τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Tout le pays est en armes,

πάσα πολίμω κατ-έχεται ή χώρα (κατ-έχω, fut. καθ-ίξω). Décider sa querelle par la voie des armes, δπλοις δια-κρίνομαι, fut. κρινούμαι. Déposer les armes, τὰ δπλα κατα-τίθεμαι, fut. δήσομαι. Abandonner ses armes dans le combat, τὰ δπλα ρίπτω, fut. ρίψω. Rendre les armes, τὰ δπλα παρα-δίδωμι, fut. δώσω. || Combattre quelqu'un par ses propres armes, ταϊς αὐτοῦ μηχαναῖς τινι μάχομαι, fut. μαχέσομαι.

Porter les armes, faire la guerre, στρατεύομαι, ful. εύσομαι. — sous quelqu'un, ὁπό τινι. Qui est en âge de porter les armes, στρατεύσιμος, ος, ον. Qui n'est plus en âge, ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμος σιμα γεγονώς, υῖα, ός, Χέπ. Porter les armes contre quelqu'un, ὅπλα τινὶ ἐπι-φέρω, ful. ἐποίσω. Les premières armes, ἡ πρώτη στρατεία, ας. Faire ses premières armes, τοῦ στρατεύεσθαι ἄρχομαι, ful. ἄρξομαι.

Arms, escrime, $\dot{\eta}$ παλαιστρική, $\ddot{\eta}$ ς, sousent. τέχνη. Maître en fait d'armes, παλαιστρίτης, ου ($\dot{\delta}$): γυμναστής, οῦ ($\dot{\delta}$).

Armes, armoiries, τὰ παράσημα, ων.

ARMÉ, έε, adj. δνοπλος, τὸ ον. Bien armé, εὕοπλος, ος, ον. Soldat pesamment armé, ὁπλίτης, ου (δ). — armé à la légère, ψιλός, οῦ (δ). Armé de toutes pièces, πάνοπλος, ος, ον: κατάφρακτος, ος, ον. Α main armée, μεθ' δπλων. La force armée, ή στρατιωτική δύναμις, εως.

ARMÉR, s. f. orpatiá, as (1): orpatós, ou (δ): δύναμις, εως (ή). Petite armée, ή όλίγη δύναμις, εως. Armée de terre, ή πεζή δύναμις, εως. Armée de mer, ή ναυτική δύναμις, εως. Corps d'armée, στράτευμα, ατος (τὸ). Général d'armée, στρατηγός, οῦ (δ). Commander l'armée, στρατηγίω, ω, fut. ήσω. Il commandait l'armée navale, ἐστρατήγει τῶν νεῶν. Lever une armée, στρατιάν συλ-λέγω, fut. λέξω. Mettre une armée sur pied, στρατιάν ποιέσμαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Conduire une armée, στρατιάν άγω, fut. άξω. Mettre une armée en campagne, orpariàv ixπίμπω, fut. πίμψω. L'armée est en marche, πορεύεται ή στρατιά (πορεύομαι, ful. εύσομαι). Etre à l'armée, au service, στρατεύομαι, fut. εύσομαι. Toute leur armée était à Mégare, πανστρατιά εν Μεγάροις ήσαν (είμί, fut. έσομαι), Thuc. Soit à l'armée, soit dans ses foyers, év τε τη στρατιά και έν τη πολει, Thuc. A la tête de son armée il s'avançait sur leurs terres, τῷ στρατῷ προ-εχώρει εἰς τὸν γῶν αὐτῶν (προχωρέω, ω, fut. ήσω), Thuc. S'ils attaquent la

πάσα πολίμω κατ-έχεται ή χώρα (κατ-έχω, fut. ville avec une armée navale, ήν νηθτρ στρατώκαθ-έξω). Décider sa querelle par la voie des έπι-πλέωσι τῆ πόλει (ἐπι-πλέω, fut. πλεύσομαι), armes, δηλοις δια-κρίνουσι, fut. κοινούμαι. Dé-

> ARMEMENT, s. m. préparatifs de guerre, ή τοῦ πολίμου παρασκινή, ou simplement παρασκινή, ῆς (ή). Armement maritime, στόλος, ω (δ). Faire un grand armement, μέγαν στόλον κατα-σκινάζω, fat. άσω. || Armement d'un vaisseau, ή τῆς νιὰς κατασκινή, ῆς.

> ARMEB, v. a. revêtir de ses armes, δπλίζω, fut. ίσω, acc. || Faire prendre les armes, δξοπλίζω, fut. ίσω, acc. || Équiper pour entrer en campagne, καθ-οπλίζω, fut. ίσω, acc. Ayant armé les jeunes gens de boucliers, καθ-οπλίσας τους νιανίσιους ἀσπίσι, Dém.

s'Arma, ὁπλίζομαι, fut. ίσομαι ου ισθήσομαι:
ἐξ-οπλίζομαι, fut. ίσομαι ου ισθήσομαι. S'armant de ce qu'ils trouvaient sous la main, τῷ προσ-τυχόντι ὁπλιζόμενοι: λαδόντες ὅτι ἐκάστῷ παρ-έτυχεν ὅπλεν,
Plat. Ayant ainsi achevé de s'armer, οὕτω δὰ ἐξ-οπλισάμενος, Xέπ. S'armer de toutes pièces, πανοπλία ἰμαυτὸν φράσσω, fut. φράξω, Hérodn. L'action de s'armer, ἰξόπλισις, εως (ή), Xέπ. Le peuple s'étant armé, ἱ δῆμος ὁπλισθείς (partic. aor. 1er de ὁπλίζομαι), Thuc. Les soldats s'armèrent contre leurs officiers, τὸ στρατιωτικὸν ἰξ-ωπλίσδη κατὰ τῶν ἐν τέλει, Grég. S'armer pour sa patrie, ὑπὸρ τῆς πατρίδος ὅπλα λαμ-δάνω, fut. λήψομαι, Dém. ου τίθεμαι, fut. δήσομαι, Chrysost.

Armer, fortifier, mettre en état de défense, φράσσω, fut. φράξω, acc. | Δu fig. Armer quelqu'un contre un danger, χίνδυνόν τινι ἀμύνω, fut. υνῶ. Armer son front d'impudence, τὸ μέτωπον παρα-τρίδομαι, fut. τρίψομαι. S'armer contre le froid, πρὸς τὸ χρύος ἐμαυτὸν σχεπάζω, fut. άσω. S'armer de courage, de constance, δαβρίω, ῶ, fut. ήσω: καρτερίω, ῶ, fut. ήσω:

ARMET, s. m. casque, πράνος, ους (τό).

ARMILLAIRE, adj. Sphère armillaire, σφαϊρα πρικωτή, ῆς (ή).

ARMISTICK, ε. m. ἀναχωχή, ῆς (ή): ἀνοχαί, ῶν (αί): ἐκεχειρία, ας (ή). Conclure un armistice, ἀναχωχήν ου ἀνοχάς ου ἐκεχειρίαν ποιέομαι, οῦμαι, fut. ἡσομαι. — avec quelqu'un, πρός τινα.

ARMOIRE, s. f. σκευοδήκη, ης (ή). — à livres, β ιδλιοδήκη, ης (ή). — à pain, ἀρτοδήκη, ης (ή).

ARMOIRIES, s. f. pl. παράσημα, ων (τά). ARMOISE, s. f. plante, ἀρτιμισία, ας (ή).

ARMORIER, v. a. appliquer des armoiries, | άσω ou άξω, acc. Chrysost. Arracher à la τά παράσημα έπι-τίθημι, fut. θήσω, ου έπιmágu, ful. mágu, dat.

ARMURE, s. f. δπλισις, εως (ή), Thuc.: δκλα, ων (τὰ), Dém.: σκεύη, ων (τὰ), Dém. Armure complète, πανοπλία, ας (ή), Isocr. Armure pesante ou légère, βαρεία ή πούφη δπλισις, suc, Phil. Leur armure était légère, nouv euσταλείς τζ όπλίσει (είμί, fut. έσομαι), Thuc.

ARMURIER, s. m. όπλοποιός, οῦ (δ).

AROMATE, s. m. apuna, atos (tò).

AROMATIQUE, adj. apopuartico, i, ov: έρωματώδης, ης, ες. Avoir une odeur aromatique, άρωματίζω, fut. ίσω, Diosc.

AROMATISER, v. a. ἀρώμασιν ἀρτύω, fut. úou, acc.

ARPENT, s. m. πλέθρον, ου (τό). De deux arpents, δίπλεθρος, ος, ον. De trois arpents, τρίπλεθρος, ος, ον. Et ainsi de suite.

ARPENTAGE, s. m. γεωμετρία, ας (ή): ગુર અઠે વાર્લાવ , વડ (મે).

ARPENTER, v. a. mesurer les terres, yeuμετρίω, ω, fut. ήσω, acc. | Parcourir à grands pas, di-odeúw, ful. eúcw, acc.

ARPENTEUR, s. m. γεωμέτρης, ου (δ).

ARQUER, v. a. courber en arc, xáunto, fut. χάμψω, acc. : χυρτόω, ω, fut. ώσω, acc. Arqué, ée, χαμπύλος, η, ον : χυρτός, ή, όν : xeχυρτωμένος, η, ον.

D'ARRACHE-PIED, adv. sans relache, àdiaπαύστως : άδιαλείπτως : συνεχώς.

ARRACHER, v. a. séparer avec violence, άπο-σπάω, ω, ful. σπάσω, acc. : άφ-ελχω, ful. ελξω, acc. : ἀποβ-βήγνυμι, ful. βήξω, acc. : άναρπάζω ου άφ-αρπάζω ου ίξ-αρπάζω, fut. άσω ου æξω, acc. — d'un lieu, τόπου. — d'auprès de quelqu'un, ἀπό τινος. Arracher une chose en la tirant en haut, άνα-σπάω, ω, fut. σπάσω, αcc.: άν-ίλχω, fut. Ωξω, acc. Arracher une branche du tronc qui la retient, κλάδον έκ τοῦ στελέχους ανα-σπάω, ω. Arracher jusqu'à la racine, ixριζόω, ω, fut. ώσω, acc. Arracher brin à brin, poil à poil, τίλλω, fut. πλώ, acc. : ἀνα-τίλλω, ful. τιλώ, acc.: ἀπο-τίλλω, ful. τιλώ, acc. Arracher les dents, τους οδόντας άρπαζω, fut. άσω ou άξω. | Au fig. Arracher aux périls, èx των κινδύνων έξ-αιρέομαι, ούμαι, fut. αιρήσομαι, acc. Dém. Nous ayant arrachés de ses mains, ix της αύτου χειρός ήμας έξ-ελόμενος, Dem. Αιτα-

mort, θανάτου έξ-αιρέομαι, ουμαι, fut. αιρήσομαι, acc. ου υπιξ-άγω, fut. άξω, acc. S'arracher au monde, κόσμου βήγνυμαι, fut. βαγήσομαι, Eccl.

ARRACHER une chose à quelqu'un, la lui ravir, άφ-αιρίομαι, ούμαι, fut. αιρήσομαι, acc. quelque chose à quelqu'un, ri rivos ou ri tiva. Ce verbe s'emploie aussi passivement. On m'arrache ma fille, την θυγατέρα άφ-αιρέομαι, ουμαι, fut. αιροθήσομαι. Celui à qui l'on a arraché ses dignités, ὁ τὰς τιμὰς ἀφ-αιρεθείς, Plut. Arracher la victoire à l'ennemi, The vixere έχ των πολεμίων άνα-λαμβάνω, fut. λήψομαι. Arracher des larmes à quelqu'un, δάκρυα τινί κινίω, ω, fut. ήσω. Essayer de lui arracher des larmes, αὐτὸν εἰς δάκρυα άγειν πειράομαι, ώμαι, fut. πειράσομαι.

ARRAISONNER, v. a. vouteria, a, fut. now, acc.

ARRANGEMENT, s. m. ordre, τάξις, εως (ή): διάταξις, εως (ή): σύνταξις, εως (ή): διακόσμησις, εως [(ή). Arrangement des mots, ή των βημάτων σύνταξις, εως. | Esprit d'ordre, cixονομία, ας (ή). Qui manque d'arrangement, ανοικενόμητος, ος, ον. Mettre de l'arrangement dans ses affaires, τὰ ἐμαυτοῦ εὖ τίθεμαι ομ δια-τίθεμαι, fut. δήσεμαι. || Conciliation, convention, συναλλαγή, $\tilde{\eta}_{\varsigma}$ (ή): διαλλαγή, $\tilde{\eta}_{\varsigma}$ (ή): όμολογία', ας (ή). Faire un arrangement avec quelqu'un, πρός τινα συναλλαγήν ου διαλλαγήν ου δμολογίαν ποιέομαι, ευμαι, fut. ήσομαι. Les arrangements, les conventions, τὰ ώμελογημένα, ων (part. neutre de ὁμολογίω, ω, fut. ήσω).

ARRANGER, v. a. mettre en ordre, τάσσω, fut. τάξω, acc.: δια-τάσσω, fut. τάξω, acc. : διακοσμίω, ω, fut. ήσω, acc. Arranger ensemble, συν-τάσσω, fut. τάξω, acc. Arranger les mots, τά ρήματα συν-τάσσω. Ayant arrangé les choses pour le mieux, δι-ουκήσας ταῦτα ώς αριστα φετο (διοικέω, ω, fut. ήσω: οίομαι, fut. οίήσομαι). Les choses étant ainsi arrangées, τεύτων εύτω δια-κεκοσμημένων (δια-κοσμέω, ω, fut. ήσω), Plat. Bien arrangé, εὕτακτος, ος, ον. Mal arrangé, άτακτος, ος, ον. | Préparer, disposer, εὐτρεπίζω, fut. ίσω, acc. : ἐτοιμάζω , fut. άσω , acc. : παρασκευάζω, fut. άσω, acc. | Parer, orner, γιίω, ü, fut. ήσω, acc. : περι-στέλλω, fut. στελώ, ω.s. - un autel, un temple, βωμόν, ναόν.

S'ARRANGER, v. r. mettre ses meubles en ordre, cher à l'erreur, της πλάνης εξ-αρπάζω, fut. τα σχεύη δια-τίθεμα:, fut. θήσομαι. | Régler ses affaires, τὰ ἐμαυτοῦ δια-τίθεμαι, ſut. Θήσεμαι. συυτε, ῥεῦμα ἐπι-σχεθέν, έντος (partic. aor. 1** || S'accorder, συν-αλλάσσομαι ου δι-αλλάσσομαι, fut. αλλάξομαι: διαλλαγὰς ου συνθήκας ου έμελογίας ποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. — avec quelστήσω Arrêter le flux de ventre, τὴν κοιλίαν qu'un, τινί ου πρός τινα.

ARRENTER, v. a. donner à bail, μισθόω, ω, fut. ώσω, acc. || Prendre à bail, μισθόρμαι, οῦμαι, fut. ώσομαι, acc.

ARRÉRAGES, s.m. pl. dette arriérée, ελλειμμα, ατος (τὸ): λοιπάδες, ων (αἰ). || Terme échu des intérêts d'une somme, οἱ ὀφειλόμενοι τόποι, ων (partic. passif d'òφείλω).

ARRESTATION, s. f. l'action d'arrêter, σύλληψις, εως (ή), Thuc. || Emprisonnement, κάθειρξις, εως (ή), Élien. Ordonner l'arrestation de quelqu'un, δεθήναί τινα κελεύω, fut. εύσω. Tenir quelqu'un en état d'arrestation, τινά ἐν φυλακή έχω, fut. έξω.

ARRÊT, s. m. jugement, πρίσις, εως (ή). Rendre un arrêt, πρίσιν ποιέω, ω, fut. ήσω. L'arrêt n'est pas encore rendu, πρίσις ούπω γίγονε (γίγονα, parf. moy. de γίνομαι). Arrêt de condamnation, πατάγνωσις, εως (ή): ή παταδικάζουσα ψήφος, ου. Arrêt de mort, ή δενάτου πατάγνωσις, εως. || Au fig. ή των δεων βουλή, ης. L'arrêt du sort, du destin, τὸ πεπρωμένον, ου: ή πεπρωμένη, ης: ή είμαρμένη, ης. C'est un arrêt du ciel, ούτως έχει τὸ πεπρωμένον: ούτω πέπρωται (parf. passif irrêg. de περατόω, ω): ούτως είμαρται (parf. passif de μείρω, intailé).

Arrets, prison, φυλακή, ῆς (ή). Être aux arrêls, ἐν φυλακῆ ἔχομαι, fut. σχεθήσομαι.

Annts sur les biens. Faire arrêt sur les biens de quelqu'un, τινὸς ἀγαθὰ συλ-λαμδάνω, fut. λή-ψομαι: τινὸς ἀγαθῶν σύλληψιν ποιίομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι.

Arret, s. m. position fixe, στάσις, εως (ή). Tenir en arrêt, ἴστημι, fut. στήσω, acc. N'avoir point d'arrêt, ἀστάτως έχω, fut. έξω.

ARRÊTĒ, s. m. décision, βούλευμα, ατος (τὸ).

ARRÊTĒR, v. a. empêcher d'avancer, ἐπείχω, fut. ἰφ-ίζω, acc.: ἰν-ίχω, fut. ἐν-ίζω, acc.: ἰστημι, fut. στήσω, acc. Αιτêter court, ἰστημι, fut. στήσω, acc. Αιτêter un cheval, ἴππον παριίστημι, fut. παρα-στήσω. Αιτêter les ennemis, τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἰχθρῶν κατ-ίχω, fut. καθ-ίζω. Être arrêté dans des filets πάγη ἐν-ίχομαι, fut. ἐν-σχεθήσομαι. Être arrêté par des difficultés, ἀπροίαις ἐν-ίχουαι. Fleuve dont en a arrêté le

cours, ρίθμα ἐπι-σχιθέν, έντος (partic. aor. 1^{ττ} passif d'ἐπ-έχω). || Λυ fig. Arrêter le sang, les larmes, τὰν αἰμορραγίαν, τὰ δάκρυα ἴστημι, fut. στήσω Arrêter le flux de ventre, τὰν κοιλίαν ἴστημι. Arrêter l'impétuosité de quelqu'un, τινὸς όρμὰν ἐπ-έχω, fut. ἐφ-έξω. Arrêter le babil de quelqu un, τινὸς φλυαρίαν ου τινὰ τῆς φλυαρίας ἐπ-έχω. Arrêter la licence, τινὸς ἀσελγείαν ου τινὰ τῆς ἀσελγείας παύω, fut. παύσω. Arrêter les efforts de quelqu'un, ἰμποδών τινι γίνομαι, fut. γινήσομαι. Arrêter le cours des injustices de quelqu'un, ἀδικοῦντά τινα παύω, fut. παύσω, ου κωλύω, fut. ύσω.

Αππέτες, assujettir, attacher fortement (au propre), κατ-έχω, fut. καθ-έξω, αcc.: πακτόω, ω, fut. ώσω, αcc.: στερεόω, ω, fut. ώσω, αcc. Αττêter par un lien, κατα-δίω, ω, fut. δήσω, αcc. | Au fig. Αττêter les yeux sur quelqu'un, έπί τινα τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπ-ερείδω, fut. ερείσω, Luc. Ses yeux étaient continuellement arrêtés sur moi, ἀτενὶς ἀφ-εώρα εἰς ἰμί (ἀφ-οράω, ω, fut. ἀπ-όψομαι), Luc. Αττêter sa pensée sur, τὸν νοῦν ου τὴν γνώμην ου τὰν διάνοιαν προσ-έχω, fut. ξω, dat. Αγαπt arrêté sa pensée sur Périclès, ἀπ-ερειδόμενος εἰς Περευλία τὴν διάνοιαν (ἀπ-ερειδω, fut. ερείσω), Plut.

Arretur une chose, s'en assurer d'avance la possession ou la jouissance, προ-λαμδάνω ου προκατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc.: έγγυάομαι, ωμαι, fut. ήσομαι, acc.

Αππέτες, décider une chose en soi-même, γινώσοω ου δια-γινώσκω, fut. γιώσομαι, acc. Si c'est une chose arrêtée dans votre esprit, εἰ σύτω διείγνωκας: εἰ ούτω σοι διείγνωσται. Je l'ai arrêté, résolu, κίκρικα (parf. de κρίνω, fut. κρινῶ), Sénèq. || Arrêter en conseil, ψηφίζομαι, fut. ίσομαι, acc. Le sénat a arrêté que, ἡ σύγκλητος ἰψηφίσατο, avec l'infin. Voici ce qui a été arrêté par le peuple, δίδοκται τάδε τῷ δήμῳ (δοκίω, ῶ, fut. δόξω).

Arriter, saisir, συλ-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc.
— quelqu'un, τινά. — les biens de quelqu'un,
τινός ἀγαθά. Il fut arrêté et jeté dans les fers
συλληφθείς ιδίθη (δίω, fut. δήσω). Ils l'arrêtèrent
le premier, αὐτῷ τὰς χεῖρας πρώτω ἐπ-εδαλον
(ἐπι-δάλλω, fut. δαλῶ).

την επιφοράν των έχθρων κατ-έχω, fut. καθ-έξω, s'Arrêter, n'aller pas plus loin, Ισταμαι. Etre arrêté dans des filets πάγη εν-έχομαι, fut. στήσομαι : εφ-ίσταμαι, fut. επιστήσομαι. Ιν-σχεθήσομαι. Être arrêté par des difficultés, δ'arrêter auprès de, παρ-ίσταμαι, fut. παραάπορίαις εν-έχομαι. Fleuve dont en a arrêté le στήσομαι, dat. S'arrêter dans sa course, μεταξύ του δρόμου ζοταμαι. Ils ne savent point s'arrêter | cher en arrière, είς το κατόπιν άπο-κλίνω, fut. dans leurs désirs, οὐδαμοῦ τῆς ἐπιθυμίας ἴστανται, Chrysost. Son insolence ne s'arrêta point là, oùô' ένταῦθα έστη τῆς ύδρεως, Plut. Il est honteux que la gloire de vos ancêtres s'arrête à vous, αίσγρόν έστι την των πρόγονων δύξαν έν σοι καταλυθήναι (κατα-λύω, fut. λύσω), Isocr. Un os s'était arrêté dans le gosier d'un loup, λύχου λαιμώ δοτέον έπεπήγει (πήγυμαι, fut. παγήeoual), Ésop. || S'arrêler, rester court en parlant, άπε-σιωπάω, ώ, fut. ήσεμαι.

s'Anneten, sejourner quelque temps, δια-τρίδω, fut. τρίψω. - dans un lieu, έν τόπω τινί. à Rome, ἐν τῆ Ῥώμη. Étant arrivé à Corinthe, il s'y arrêta quelques jours, άφικόμενος είς Κόρινθον, δι-έτριδέ τινας ήμέρας. S'arrêter longtemps dans un lieu, τόπω τινὶ ἐνδια-τρίδω, fut. τρίψω. - avec plaisir, έμ-φιλοχωρέω, ω, fut. τίσω. | S'arrêter dans une auberge, είς πανδιχείον κατα-λύω, fut. λύσω, Plut. Quelque difficulté l'oblige de s'arrêter chez Admète, avayκάζεται κατά τι άπορον παρ' "Αδμητον καταλύσαι, Thuc. | S'arrêter à quelque chose, s'en occuper, έν τινι ου έπί τινι ου περί τι δια-τρίδω, fut. τρίψω, ου διατριδήν ποιίομαι, ούμαι, fut. νίσομαι. S'arrêter à une recherche, έν τη ζητήσει δια-τρίδω, fut. τρίψω, Plat. S'arrêter à de petiles choses, ini μικροίς δια-τρίδω, Isocr. S'arrêter trop longtemps sur un sujet, περί τινα ύπόθεσιν πλέον τοῦ δέοντος δια-τρίδω. Ces choses ne méritent pas qu'on s'y arrête, τουκ έστι ταυτα λέγου άξια.

s'Arrèter, s'en tenir à, έμ-μίνω, fut. μενώ, dat. : im-μένω, fut. μενώ, dat. : ἐναπο-μένω, fut. μενώ, dat. Arrêtez-vous à ce qui frappe τος γουκ, έναπο-μενε τοις δρωμένοις.

ARRHER, v. a. άβραδωνι προ-λαμδάνω. fut. Indouze, acc.

ARRHES, s. f. pl. ἀξβαδών, ώνος (δ) Donner quelque chose pour arrhes, άρραδωνίζω, fut. ίσω, acc. Donnez-nous des arrhes de votre promesse, δός ήμεν ένέχυρον τι της ύποσχέσεως (δίδωμι, fut. စိမ်းတယ).

ARRIERE, s. m. l'arrière d'un vaisseau, la poupe, πρύμνα, ης (ή). | Vent arrière, vent faworable, oupoc, ou (6). Avoir le vent arrière, κατ' ούρον πλέω, fut. πλεύσομαι.

ARRIERE, adv. par derrière, oniodev : oniow: κατόπιν. Se trainer en avant et en arrière, πρόσω ζταν άφ-ίκωμαι (άφ-ικνίσμαι, σύμαι, fut. ίξομαι). τε και δαίσω διεξ-έρπω, fut. ερπύσω. Se pen- 14 l'airivée de cet homme, quand il fut arrivé,

κλινώ. Qui marche en arrière, δπισθεδάμων, ων, cv, gén. ovoç. Qui rejette ses cheveux en arrière, δπισθόκομος, ος, ev. On forme ainsi plusieurs composés. Étre en arrière, bottesíw, w, fut. ήσω. — de quelqu'un, τινός. — des événements, των πραγμάτων. Étre en arrière d'un seul jour, ήμέρα μια υστερέω, ω. || Arrière, interj. απαγε (impér. d'áπ-áγω), avec l'acc. ou le gén.

ARRIERÉ, in, adj. ou partic. Voyez An-RIÉRER.

ARRIÈRE-BOUTIQUE, s. f. ARRIÈRE-COUR, etc. τὸ δπισθεν έργαστήριον, ου : ή έπιober audin, no, etc.

ARRIERE-FAIX, s. m. yepicy, ou (tò), Hippocr. : δευτέριον, ου (τὸ), Pollux.

ARRIBRE-GARDE, s. f. cuparía, as (1). Polyb. A l'arrière-garde, έπὶ τῆς εὐραγίας, Polyb. Être à l'arrière-garde, εὐραγίω, ω, fut. ήσω, Suid.: ὀπισθοφυλακίω, ω, fut. ήσω, Hérodn. Lui-même avec ses satellites formait l'arrièregarde, αὐτὸς τοῖς δερυφόροις ἐπισθεφυλαχῶν εξπετο (έπομαι, fut. έψομαι), Hérodn. Servir d'arrière-garde à quelqu'un, πνὶ άπ-συραγίω, ώ, fut. ήσω, Polyb.

ARRIERE-NEVEUX, s. m. pl. descendants. άπόγονοι, ων (οί).

ARRIERE-PENSEE, s. f. if xpunth diávoia, ας: τὸ χρυπτὸν ἐννόημα, ατος. Qui a des arrièrepensées, χρυψίνους, ους, ουν.

ARRIERE-PETIT-FILS, s. m. Arriene-pe-TITE-FILLE, s. f. $\dot{\alpha}\pi\acute{\epsilon}$ xycvoc, cu ($\dot{\delta}$, $\dot{\eta}$).

ARRIERER, v. a. ανα-δάλλομαι, fut. δαλοῦuat, acc. || Laisser arriérer un payement, en laisser passer l'échéance, τῆς χυρίας ὑστερίω, ω, fut. ήσω. L'arriéré, la dette arriérée, ai λοιπάδες, ων : τὸ ελλειμμα, ατος. | Avoir de l'arriéré, λοιπάζομαι, fut. άσομαι. S'arriérer, en général, ύστερέω, ω, ful. ήσω : ύστερίζω, ful. ίσω. – d'un jour, որանթագրանար

ARRIÈRE-SAISON, s. f. φθινόπωρον, ου (τό). De l'arrière-saison, φθινοπωρινός, ή, όν.

ARRIVAGE, s. m. — d'un vaisseau, προσόρε μισις, εως (ή). | — de marchandises, προσκομιδή, ή; (ή).

ARRIVÉE, s. f. apiξις, εως (ή). Mon arrivée en Sicile, ή είς Σικελίαν έμή αφιξις ου επιδήμησις. ιως, Plat. A mon arrivée, quand je viendrai, lippe à son arrivée de Thrace, Φίλιππος έχ τις λαμδάνει την τιμήν (λαμδάνω, fut. λή-Θράκης παρ-ών (partic. de πάρ-ειμι, ful. έσομαι), Dém.

ARRIVER, v. n. venir, ap-uxviouai, oupai, fut. Zopat. - chez quelqu'un, mapa riva. dans un lieu, είς τινα τόπον. Arriver dans un pays, im-dnuie, w, ful. now, avec eic et l'acc. J'arrive d'Égypte, πω ἐκ τῆς Αἰγύπτου, fut. ήξω. Vous arrivez à temps, πρὸς καιρὸν έκεις. Arriver mal à propos, άκαιρος έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Endroit où l'on ne peut arriver, è ἀπρόσιτος τόπος, ου. Le blé qui nous arrive, ὁ ἀφικνούμενος σίτος (partic. d'àφ-ικνέςμαι, σύμαι), Dem.: ό είσ-χομιζόμενος σίτος (partic. passif d'είσ-χομίζω, fut. ίσω). Les maux qui arrivent du dehors, τὰ εξωθεν προσ-πίπτοντα άλγεινά (προσ-πίπτω, ful. πεσούμαι). || Arriver à la vertu, y atteindre, νής άρετής έφ-ικνέςμαι, ούμαι, fut. ίξομαι. Arriver à son but, του προκειμένου καθ-υννέσμαι, ουμαι, fut. ίξομαι. Il est enfin arrivé au terme de ses vœux, έπὶ τὸ πέρας ἀφ-ἴκται τῆς εὐχῆς (άφ-νενέομαι, εύμαι, fut. ίξομαι). Arriver à la vicillesse, είς το γήρας παρ-ελαύνω, ful. ελάσω. Il est arrivé à ce point d'impudence, sic тойто άσελγείας προ-ελήλυθε (προ-έρχομαι, βια. ελεύσομαι), *Dέτ*η.

ARRIVER, en parlant d'une époque, givepat, fut. γενήσεμαι, Dém. : παρα-γίνομαι ου ἐπι-γίνομαι, fut. γενήσεμαι, Dém. Le moment de combattre étant arrivé, ἐπι-γινομένης μάχης. Quand le moment arrive, όταν ὁ χρόνος ίστηται (ἴσταμαι, fut. στήσομαι).

ARRIVER, en parlant des événements, συμ-βαίνω, Gήσομαι, fut. Il arriva à cet homme de tomber malade, izsīvov ou izsivo voceīv cuv-ien. Ce qui arrive à la plupart des hommes, δπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί (πάσχω, fut. πείσομαι). Pour qu'il ne vous arrive pas la même chose qu'à mes amis, ίνα μή πάθης το αὐτο τοῖς ἐπιτηδείοις τοῖς έμοις, Isocr. S'il arrive que, εάν, πν, ου άν, subj. Quoi qu'il arrive, ότι αν τύχη (τυγχάνω, fut. τεύξομαι).

ARROCHE, s. f. plante, ατράφαξις, εως (ή). ARROGAMMENT, adv. ὑπερηφάνως.

ARROGANCE, s. f. imeonopavia, ac (i).

ARROGANT, τε, adj. ύπερήφανος, ος, ον (comp. iστερος, sup. iστατος).

S'ARROGER, v. r. σφετερίζομαι, fut. ίσοuat. acc. : περι-ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. acc.

άμα διθόντος αὐτοῦ (έρχομαι, fut. διεύσομαι). Phi- Personne ne s'arroge cet honneur, οὐχ ἱαυτῷ ψομαι).

> ARRONDIR, v. a. στρογγυλόω, ü, fut. ώσω, acc. : στρογγυλίζω, fut. ίσω, acc. | Arrondir ses discours, τους λόγους στρογγυλίζω, fut. ίσω.

> Arrondi, ie, partic. et adj. στρογγύλος, n, ον : στρογγυλοειδής, ής, ές. Parfaitement arrondi, είς χύχλον ἀχριδώς ἀπ-ηρτισμένος, η, ον (partic. d'aπ-αρτίζω, fut. ίσω). Homme d'une corpulence arrondie, άνηρ στρογγυλίας, ου (δ). | Style arrondi, ή στρογγύλη λέξις, εως.

ARRONDISSEMENT , s. m. rondeur , στρογγυλότης, πτος (ή). || Division de territoire, νόμος, ου (δ).

ARROSEMENT, s. m. apdevouc, euc (i): άρδεία, ας (ή): υδρεία, ας (ή). Avoir besoin d'arrosement, apoliac ou bopiac diquat, fut. denσομαι. Défaut d'arrosement, άδροχία, ας (ή).

ARROSER, v. a. pour prévenir la sécheresse, άρδω, fut. άρσω, acc. : άρδεύω, fut. εύσω, acc. Le sleuve arrose la ville, αρδει την πολιν ό ποταμός. Nouvellement arrose, νεοαρδής, ής, ές. On tourne aussi par mouiller, βρέχω, fut. βρέξω, acc. ou par abreuver, monito, fut. iou, acc. Arbre dont le pied est arrosé par un torrent, δένδρον χειμαρρώ βρεχόμενον (βρέχω, fut. βρέξω), Antiphan. Terre qui n'est pas arrosée, 7ñ άδροχος, ου (ή). Terre arrosée, γη πυτιζομένη. (ποτίζω, fut. ίσω), Luc. Sans régime, on emploie souvent ύδρεύω, fut. εύσω. Il faut beaucoup arroser par-dessus le fumier, dei udpeueuv εὖ μάλα κατὰ τῆς κόπρου, Théophr. Être arrose par la pluie, ύςμαι ου έφ-ύςμαι, fut. υσθήσομαι. - par de grandes pluies, έπ-ομδρέςμαι, ουμαι, fut. nonochai.

Arroser, asperger, baivo, fut. bavo, acc.: καταβ-βαίνω, ful. βανώ, acc. : βαντίζω, ful. icu, acc. Arroser d'eau lustrale, τῷ καθαρμῷ περιβpairo, fut. pavo, acc. | Terre arrosée de sang, γη αίματι δευομένη (δεύω, fut. δεύσω), Hom. Son sein était arrosé de ses larmes, δάκρυσιν ό κόλπος έδεύετο, Hom. Arroser quelqu'un de ses larmes, tournes, verser des larmes sur, δάκουά τινος κατα-χέω, fut. χεύσω.

ARROSOIR, s. m. udpeiov, ou (+0).

ARSENAL, s. m. δπλοφυλάκιον, ου (τὸ). Arsenal de marine, inívelov, ou (rò).

ARSENIC, s. m. métal, apoteuxóv, ou (rò). ART, s. m. dans tous les sens, τέχντ, ης (τ). Art de peindre, i ζωγραφική, ης. Art de commander les armées, n esparnyun, ns. Art oratoire, n entopum, no, etc. On sous-entend ainsi le mot rixvn après beaucoup d'adjectifs. Fait avec art, our regyn ou perà regyns πεποιημένος, η, ον : κατάτεχνος, ος, ον : έντεχνος, oc. ov. Faire une chose par art, par principes, riyen ou dià riyeng re muiu, ü, fut. now. Sans art, areyvoc. Fait sans art, areyvoc, oc, ov. Les beaux-arts, al elaubipioi rigyai, wv. Les arts mécaniques, al βάναυσοι τέχναι, ων. Profession d'un art mécanique, χειρωναξία, ας (ή): χειροτεχνία, ας (ή). Exercer un art mécanique, χειροτεχνέω, - ful, ήσω. Savant dans son art, τιγνικός, ή, έ: την τέχνην δεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. έτατος). Inhabile dans son art, τῆς τέχνης ἄπειρος, ος, ον. Maitre dans son art, δ τεχνικώτατος, ου : δ άριστοτέχνης, ου. Rendre quelqu'un plus habile dans son art, τινά τεχνικώτερον ποιίω, ω, fut. ήσω, Isocr. Exercer un art, τέχνην έργαζομαι, fut. έργάσεμαι. Il est impossible qu'un seul homme se distingue dans plusieurs arts, adúνατον ένα πολλάς καλώς έργαζεοθαι τέχνας. Απί des arts, φιλότεχνος, ος, ον. Goût des arts, φιλοτεχνία, ας (ή). Être adonné à la culture des arts, φιλοτεχνέω, ω, fut. ήσω. Qui concerne les arts, savant dans les arts, propre aux arts, conforme aux règles de l'art, reyvixée, n. év. Être conforme aux règles de l'art, reyvises sye. fut. Εω. Discourir sur un art, τεχνολογέω, ω, fut. risu. Traité sur un art, τεχνολογία, ας (ή). Qui enseigne la théorie d'un art, τεχνολόγος, ευ (δ). Les maîtres de l'art, οί τεχνικοί, ων. Chefd'œuvre de l'art, έχπρεπέστατον έργον καὶ τεχνικώτατον, ου. || L'art de faire quelque chose, τι έμπειρία, ας. Instruit dans l'art de plaire, του άρίσκειν έμπειρος, ος, ον. Étudier l'art de feindre, τὰς διανοίας κλέπτειν διδάσκομαι, fut. διδαχθήσομαι. | Avec art, avec adresse, δεξιώς: έμπείρως: σοφώς: en mauvaise part, πανούργως.

ΑΒΤΕΝΕ, ε. f. άρτηρία ας (ή). ΑΒΤΕΝΙΕL, ΕΙΙΕ, αdj. άρτηριακός, ή, όν. ΑΒΤΗΝΙΤΙΟUE, αdj. άρθριτικός, ή, όν.

ARTICLE, s. m. ανάρα, ας (ή).
ARTICLE, s. m. articulation, ἄρθρον, ου (τὸ).

Article, chapitre ou section d'un chapitre, κιφάλαιον, ου (τδ). Article de foi, πίστεως κιφάλαιον, ου (τδ). || Article d'un traité, δμολογία, ας (ή). || Expliquer article par article, τὰ καδ' ἔκαστον Εξ-κγίσμαι, οῦμαι, ſυι. ήσομαι.

Article, terme de grammaire, αρθρον, ου (τό)... Précédé de l'article, εναρθρος, ος, ον

ARTICLE, instant, moment, ώρα, ας (ή). L'esticle de la mort, ή θανάσιμος ώρα, ας. A l'erticle de la mort, έγγὸς θανάτου.

ARTICULAIRE, adj. dolpuxós, i, óv.

ARTICULATION, s. f. article d'un membre, deβρον, ου (τὸ). Douleur dans les articulations, ή περί τὰ ἀρθρα ὁδύνη, ης. || Son articulé, ἀρθρον, ου (τὸ). Former une articulation de voir, ἀρθρον τῆς φωνῆς ποιίω, ῶ, fut. ήσω. || Enonciation par articles détaillés, ἀπόφασις, τως (ή).

ARTICULE, επ, adj. εναρθρος, ος, ον. D'une manière articulée, ενάρθρως.

ARTICULER, v. a. distinguer par articulations, δι-αρθρόω, ω, fut ώσω, acc. | Préciser, définir, δρίζω ou δι-ορίζω, fut. ίσω, acc.

ARTIFICE, s. f. art, τέχνη, πς (ή). L'artifice du discours, ή περί τοὺς λόγους τέχνη, ης: ή τοῦ λόγου παρασκιυή, ῆς. || Ruse, supercherie, τέχνη, ης (ή): δολος, ου (δ): μηχανή, ῆς (ή): πανουργία, ας (ή). Employer l'artifice, τέχνη ου δολφ χράομαι, ὅμαι, ƒμι. χρήσομαι. Prendre une ville par artifice, πολιν δολφ αίρέω, ω, ƒμι. αίρήσω. Triompher de see ennemis par la ruse et l'artifice, μετὰ δολου καὶ τέχνης τῶν έχδρῶν περιγίνομαι, ƒμι. γενήσομαι. Paroles pleines d'artifice, οἱ δολιοι λόγοι, ων. L'artifice d'un discours insidieux, ἡ τοῦ λόγου ἐπιδουλή, ῆς. Qui est sans artifice, ἀδολος, ος, ον: ἀφελῶς, ἡς, ἡς, ἡς. Parler sans artifice, ἀφελῶς λίγω, ƒμι. λίξω ομ ἐρῶ. || Feu d'artifice, πυροτέχνημα, ατος (τὸ), G. M.

ARTIFICIEL, ELLE, adj. ποιητός, ή, όν: ποποιημίνος, η, ον.

ARTIFICIELLEMENT, adv. διὰ τέχνης.

ARTIFICIER, s. m. πυρότεχνος, ου (δ), G. M.

ARTIFICIEUSEMENT, adv. πανούργως.

ARTIFICIRUX, πυσε, αdj. πανούργος, ος, ον (comp. ότερος, σερ. ότατος): δολιος, α, ον, ου δολερός, ά, όν (comp. ώτερος, σερ. ώτατος). Discours artificieux, οί δόλιοι λόγοι, ων.

ARTILLERIE, s. f. canons, πυροδολα, ων (τὰ). Faire jouer l'artillerie, τὰ πυροδολα ἀφ-ίπμι, fut. ήσω. || Canonniers, οἱ ἐπὶ τῶν πυροδολων.

ARTIMON, s. m. Mát d'artimon, ἀρτίμων, ονος (δ).

ARTISAN, s. m. ouvrier dans un art mécanique, έργάτης, ου (δ). Qui a rapport ou qui convient aux artisans, χειρωνακτικός, ή, όνο [] Auteur, créateur, ποιητής, οῦ (ὁ): δημιοῦργος, ου (ὁ): ἀρχιτέκτων, ονος (ὁ). Artisan de malheurs, ὁ ἀρχίκακος, ου. Artisan d'un crime, ὁ τοῦ κακουργήματος ἀρχιτέκτων, ονος. Habile artisan de paroles, δεινὸς λόγων δημιοῦργος, ου (ὁ).

ARTISON, s. m. petit ver, θρίψ, gén. θριπός (δ).

ARTISONNÉ, με, ασί. θριπόδεστος, ος, ον.

ARTISTE, s. m. τεχνίτης, ου (έ). La plupart des

artistes, οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων (partic.

αίχω, fut. ίζω). Les artistes dramatiques, οἱ

τεχνίται, ῶν: οἱ σκηνικοί, ῶν: οἱ θυμελικοί, ῶν:

οἱ ἀπὸ θυμελης.

ARTISTEMENT, adv. τεχνιχώς.

ARUSPICE, s. m. ἱεροσχόπος, cu (δ). Fonctions d'aruspice, ἱεροσχοπία, ας (ή). Faire les fonctions d'aruspice, ἱεροσχοπίω, ω, fut. ήσω.

AS, s. m. monnaie, ἀσσάριον, cu (τὸ), Bibl.

|| Au jeu de cartes ou de dés, μονας, άδος (τ΄). Le
coup d'as, aux dés, ὁ χῖος ἀστραγαλος, cu.

ASBESTE, s. m. minéral, ἄσδιστος, συ (ή).

ASCARIDES, s. m. pl. vers intestinaux, ἀσκαρίδες, ων (αί).

ASCENDANT, ANTE, adj. qui monte, dvaδαίνων, ουσα, ων (partic. d'άνα-δαίνω, fut. δήσομαι). En ligne ascendante, ἀναδαδόν. Parent en ligne ascendante, πρόγονος, ου (δ, ή). || Les ascendants, οἱ πρόγονοι, ων.

ASCENDANT, s. m. astre qui préside à la naissance, δ ώροσκόπος, ου, sous-ent. ἀστήρ: δ ώροσκοπῶν, οῦντος (partic. de ώροσκοπῶν, ῶ), sous-ent. ἀστήρ.

Ακτεπρακτ, supériorité qu'on prend sur un autre, προτέρημα, ατος (τό). Prendre de l'ascendant sur quelqu'un, τινὸς περι-γίνομαι, fut. γενήσομαι. || Crédit, autorité, ἀξίωμα, ατος (τό). Si j'avais sur eux assez d'ascendant, εί τοσούτου παρ' αὐτοῖς ἀξιώματος ἐτύγχανον (τυγχάνω fut. τεύξομαι). Ανοir beaucoup d'ascendant sur l'esprit de quelqu'un, πλεῖστον παρά τινι ἰσχύω, fut. ἰσχύσω.

ASCENSION, s. f. ἀνάδασις, εως (ή). || Ascension de Notre-Seigneur, ή τοῦ Κυρίου ἀνάλη-ψις, εως, Eccl.

ASCETE, s. m. qui se consacre aux exercices pieux, ἀσκητής, εῦ (δ), Eccl.

ASCETIQUE, adj. ἀσκητικός, ή, όν, Eccl. ASCIEN, s. m. qui habite sous la zone torride, ἄσκιος, ευ (δ)

ASILE, : ou Astle, s. m. lieu d'asile, au propre, ασυλον, ου (τὸ): τόπος ασυλος, ου (ὁ): χρησφύγετον, ου (τὸ). Qui sert d'asile, qui a le

droit d'asile, άσυλος, ος, ον. Droit d'asile, άσυλία, ας (ή). Les esclaves trouvent un asile auprès des autels, et les voleurs mêmes dans certains temples, έστι δούλω φεύξιμος βωμός, έστι καὶ λησταϊς ἀδέδηλα πολλά των ἱερών, Plut. | Lieu de refuge ou de retraite, en général, καταφυγή. ñς (ή). Chercher un asile dans un lieu, auprès de quelqu'un, κατα-φεύγω, fut. φεύξομαι, avec είς ou έπί ou πρός et l'acc. Ils se résugièrent là comme dans un asile, κατ-έφυγον ώς ἐπ' ἄσυλον ἶεροίν, Phil. Que je ne sois pas privé de cet asile, und: ταύτης ἀπο-στερηθείην της καταφυγής (ἀπο-στερέω, ω, fut. ήσω). Asile pour les vieux ans, έγγήραμα, ατος (τὸ), Plut. J'espère que ce sera l'asile de ma vieillesse, ελπίζω τοῦτό μοι έγγήραμα έσεσθαι (infin. fut. ď εἰμί).

ASIMPTOTE, ou Asturtote, s. f. ἀσύμπτωτος, ου (ή), sous-ent. γραμμή.

ASPECT, s. m. έψις, εως (ή). Aspect d'une chose vue dans son ensemble, σύνοψις, εως (ή). - d'une chose vue de loin, πρόεψις, εως (ή). Quelquefois on ne le rend pas. Il évite l'aspect du jour, de la lumière, τὸ φῶς φεύγει ου ἀποτρέπεται (φεύγω, ful. φεύξομαι : άπο-τρέπομαι, fut. τραπήσομαι). A l'aspect de, πρός, acc. A cet aspect, πρὸς ταῦτα. A son aspect, πρὸς τὰν όψιν αὐτοῦ. Homme d'un affreux aspect, δανὸς ανήρ την όψιν. Pays d'un riant aspect, ήδεία της όψιν χώρα, ας. L'approche de ces vaisseaux offrait l'aspect d'un combat naval, ή σύμμιξις δψιν ναυμαχίας παρ-είχε (παρ-έχω, fut. έξω). Au premier aspect, παραυτίκα: παραχρήμα. Il plait au premier aspect, αρίσκει εὐθὺς φαινόμενος (partic. de pairouat, fut. parricouat).

ASPERGE, s. f. ἀσπάραγος, ου (δ).

ASPERGER, v. a. περιβ-ραίνω, fut. ρανώ, acc. : ραντίζω, fut. ίσω, acc.

ASPÉRITÉ, s. f. τραχύτης, ητος (ή).

ASPERSION, s. f. ἡαντισμός, οῦ (δ): ἡάντισμα, ατος (τὸ).

ASPERSOIR, s. m. περιβραντήριον, ου (τό). ASPHALTE, s. m. ἄσφαλτος, ου (ή).

ASPHODĖLE, s. f. plante, ἀσφέδελες, ου (έ). ASPHYXIE, s. f. ἀσφυξία, ας. Tomber chasphyxie, ἀσφυκτίω, ω, fut. ήσω.

ASPHYXIE, εz, adj. ἄσφυκτος, ος, ον. Être asphyxié, ἀσφυκτίω, ω, fut. ήσω.

ASPIC, s. m. serpent, ἀσπίς, ίδος (ή). ||Plante, ναρδόσταχυς, υος (δ).

ASPIRANT, s. m. candidat, & map-allillador.

a une charge, άρχην τινα.

ASPIRATION, s. f. action d'aspirer, sionver, $\vec{\eta}_{\varsigma}$ (ή). || Terme de grammaire, δασύτης, ητος (ή).

ASPIRER, v. a. attirer l'air avec la bouche, elg-πνέω, fut. πνεύσω, acc. || Terme de grammaire, δασύνω, fut. υνώ, acc. Aspiré, ée, en ce sens, δασύς, εία, ύ.

Aspirer à , ambitionner , désirer , dvn-moisuat, copat, fut. hochat, gen. : ep-iepat, fut. io-ήσομαι, gen. : δρέγομαι, fut. δρέξομαι, gen. Aspirer aux honneurs, των τιμών άντι-ποιίομαι, ούμαι, ου έφ-ίεμαι, fut. έφ-ήσεμαι : περί τάς τιμάς σπουδάζω, fut. άσομαι. Il aspire à commander, σπουδήν έχει άρχειν (έχω, fut. ξω). Aspirer à la tyrannie, τῆ τυραννίδι ἐπι-δουλεύω, fut. εύσω. J'aspire déjà au terme, πρὸς τὸ τέλος ήδη κέχηνα (parf. de χαίνω). Les pauvres qui aspiraient après les distributions de vivres, méνητες άνθρωποι καὶ πρὸς τὰς διανομάς κεχηνότες, Hérodn.

ASSAILLANT, s. m. δ έπι-δάλλων, οντος (partic. d'iπι-6ά)λω, fut. 6αλώ).

ASSAILLIR, v. a. attaquer, ip-opuáu, ū, fut. ήσω, dat. : ἐπι-Εάλλω, fut. δαλώ, dat. Assaillir à coups de pierre, λίθοις βάλλω, fut, βαλώ, acc. | Au fig. Le malheur vint l'assaillir, κατ-ελαθεν αὐτὸν ή ἀτυχία (κατα-λαμβάνω, fut. λήψομαι): έν-έπεσεν ου προσ-έπεσεν αὐτῷ ἀτυχία (έμ-πίπτω ου προσ-πίπτω, fut. πεσεύμαι). Être assailli d'un orage, χειμώνι κατα-λαμβάνομαι, fut. ληφθήσομαι.

ASSAINIR, v. a. υγιέστερον ποιέω, ω, fut. ήσω, acc. : καθαίρω, ful. καθαρώ, acc.

ASSAINISSEMENT, s. m. κάθαρσις, εως (ή). ASSAISONNEMENT, s. m. l'action d'assaisonner, apruois, eus (n). || Ce qui sert à assaisonπετ, άρτυμα, ατος (τό) : ήδυσμα, ατος (τό). Qui sert d'assaisonnement, ήδυντικός, ή, όν. Sans assaisonnement, άνηδύντως. Le jeu est l'assaisonnement du travail, παιδιά πόνων άρτυμα ομ ກ້ຽວອຸບຸສ໌ ໄອກ. L'assaisonnement du discours. ໄ του λόγου χαριεντισμός, ου. Choses qui servent à Passaisonnement du discours, τὰ χάριν λέγω φέροντα, ων (partic. de φέρω, fut. είσω).

ASSAISONNER, v. a. au propre, άρτύω, fut. ύσω, acc. Au propre et au fig. ήδύνω, fut. υνώ, acc. Discours assaisonné de plaisanteries, λόγος παιδιαίς ήδυσμένος, ου.

ητος (partic. de παρ-αγγίλλω, fut. αγγελώ). - | ου (ό). L'assassin de quelqu'un, τινὸς φονεύς ου σφαγεύς, έως (δ): τινός αὐθέντης, ου (δ), Thucyd. || Adj. φόνιος, ος, ον: ἀνδροφόνος, ος, ον. Le fer assassin, ό φένιος σιδηρός, οῦ.

> ASSASSINAT, s. m. φύνος, ου (δ) : σφαγή, νε (ή): ἀνδροφονία, ας (ή).

> ASSASSINER, v. a. tuer en trahison, poνεύω, fut. εύσω, acc. Faire assassiner quelqu'un. φονέα ου φονέας έπί τινα καθ-ίημι, fut. καθ-ήσω. || Importunce, fatiguer, iν-σχλίω, ω, fut. ήσω, acc. : κόπτω, fut. κόψω, acc.

ASSAUT, s. m. altaque à force ouverte, mpo6δολή, ης (ή). Assaut général, ή πανταγοθεν προσδολή, ής. Donner l'assaut à une ville, τή πόλει ου τῷ τείχει προσ-δάλλω, fut. δαλῶ. Ayant donné plusieurs assauts, πολλάκις προσ-δαλόντες. Ils donnèrent un assaut aux remparts, προσδολάς τῷ τείχει ἐποιήσαντο (ποιέομαι, οῦμαι, fut. πσομαι). Un grand assaut ayant été livré aux remparts, προσθολής όξείας τῷ τείχει γενομένης (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Plut. Tandis qu'il donnait de vigoureux assauts, ένεργῶς αὐτοῦ ταῖς προσδολαίς χρωμένου (χράομαι, ώμα:, fut. χρήσομαι), Diod. Soutenir l'assaut, την προσδολήν ύπομένω, fut. μενώ, Hérodn. Repousser l'assaut. τους έφορμώντας άμύνομαι, ful. υνούμαι. Monter à l'assaut, του τείχους έπι-βαίνω, fut. βήσομαι, Hérodn. Prendre une ville d'assaut, The moker κατά κράτος αίρίω, ω, fut. αίρήσω, Plut. Combat qui s'engage dans un assaut, τειχομαχία, ας (ή). Il perdit beaucoup de monde dans les assauls, έν ταις τειχομαχίαις πολλούς στρατιωτών $\dot{\alpha}\pi$ -ioale ($\dot{\alpha}\pi$ c-ballo, fut. balo), Diod. Ils se croyaient en état de livrer l'assaut, τειχομαχείν έδοχουν δυνατοί είναι (τειχομαχέω, &, fut. ήσω: δοχίω, ω, fut. δοξω), Thuc. | Donner un assaut à la vertu de quelqu'un, πινός σωφροσύνη im-χειρίω, ω, fut. ήσω. Eprouver un rude assaut, au figure, δεινά πάσχω, fut. πείσομαι.

Assaut, terme d'escrime, auilla, ns (n). Faire assaut, άμιλλάςμαι, ώμαι, fut. ήσεμαι. | Au fig. Faire assaut de tempérance avec les vieillards σωφροσύνη πρός τους γέροντας άμιλλάςμαι ου διαμιλλάςμαι, ώμαι, fut. ήσςμαι.

ASSEMBLAGE, s. m. — de parties qui forment un tout, ovornua, arcs (10). - de pièces de charpente, πημα, ατος (τὸ). — de planches, σανίδωμα, ατος (τὸ). — de choses ramassées, συγκρότημα, ατος (τὸ). Faire un assemblage de ASSASSIN, s. m. φοντή το τόλι ανδροφόνος, choses diverses, πολλά καὶ ποικίλα συν-άπτω,

homme est un assemblage de vertus et de vices très-opposés, ούτος έξ άγαθῶν καὶ κακῶν τῶν Αναντιωτάτων συγ-κεκρότηται.

ASSEMBLÉE, s. f. σύνοδος, ου (4). Assemblée de personnes réunies pour causer; δμιλος, ου (δ). – pour écouter, ἀχρόασις, εως (ή). — pour délibérer, βουλή, ης (ή). Assemblée du peuple, άγορά, ᾶς (ή). Assemblée générale du peuple, έκελησία, ας (ή). Assemblée solennelle, πανήγυρις, εως (ή). Le lieu de l'assemblée, τὸ συνέδριον, ου : τὸ βουλευτήριον, ου. Convoquer une assemblée quelconque, σύνοδον, ἐκκλησίαν συγ-καλίω, ω, fut. καλίσω. La réunir, συν-άγω, fut. άξω, acc. Tenir une assemblée, σύνοδον ποιίω, ω, fut. ήσω. La rompre, λύω, fut. λύσω, acc. Se réunir en as semblée, σύνοδον ποιέομαι, σύμαι, fut. ήσομαι. en assemblée générale, économico, fut. éco. pour délibérer sur une chose, supi rayos. Ceux qui composent l'assemblée générale, du peuple, οί ψαλησιασταί, ών.

ASSEMBLER, v. a. unir ensemble les parties en les rapprochant, πήγνυμι ου συμ-πήγυμι, fut. πήξω, acc. || Réunir plusieurs choses ou plusieurs personnes, άθροίζω ου συν-αθροίζω, fut. οίσω, acc. : άγείρω σα συν-αγείρω, fut. αγερώ, acc. : συν-άγω, fut. άξω, acc. : συλ-λέγω, fut. λίξω, acc. : συγ-κροτίω, ω, fut. ήσω, acc. || Combiner des mots, des phrases, etc., ouy-tágge. fut. τάξω, acc.: συν-τίθημι, fut. θήσω, acc.

s'Amenater, former une assemblée, ouvαθροίζομαι, fut. οισθήσομαι: συν-αγείρομαι, fut. αγερθήσομαι: σύνοδον ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. - en parlant du peuple, δοκλησιάζω, fut. áou. — en parlant de séditieux, de conspirateurs, συν-ίσταμαι, ful. συ-στήσομαι. || Se réunir en un même lieu, είς ταὐτὸ συν-έρχομαι, ou simplement συν-έρχομαι, fut. ελεύσομαι: σύν-ειμι, fut. ειμι : συγ-γίνομαι , ful. γενήσομαι : συν-αντάω. i, fut. arthoguat.

ASSENER, v. a. porter un coup, ev-Tpibo. fut. τρίψω, acc.: έν-σκήπτω, fut. σκήψω, acc.: έπ-ερείδω, fut. ερείσω, acc. — un coup à quelφα'un, πληγήν πινι.

ASSENTIMENT, s. m. xaraíveoic, euc (i): συγκαταίνεσις, εως $(\dot{\eta})$: συγκατάθεσις, εως $(\dot{\eta})$. Donner son assentiment à, συγκατα-τίθεμαι, ful. Pricopal, dat.

ASSEOIR, v. a. ίδρύω, fut. ύσω, acc. : xal-

ful. άψω, ου συγ-κροτίω, ω, ful.. ήσω. Cet | καθ-ίζω, ful. ίσω, acc. Asseoir quelqu'un sur le trône, επὶ τὸν θρόνον τὸν βασίλειόν τινα καθ-ίζω. ful. iow, ou d'un seul mot, iv-becvilo, ful. iou, acc. Asseoir un camp, camper, orpaτοπεδεύω, fut. εύσω. Asseoir un camp auprès d'une rivière, ποταμώ παρα-στρατοπεδεύω. — en face de la ville, τη πολει άντι-στρατοπεδεύω. | Asseoir quelque chose sur des fondements, beusλίας τι έν-ιδρύω, fut. ύσω. Être solidement assis, εὖ βέδηκα (parf. de βαίνω): εὖ καθ-έστηκα (parf. de xab-iorapai). Bien assis, fermement assis. βεδημώς, υία, ός (partic. parf. de βαίνω). Mal assis, peu solide, àbibauo, o, ov. | Asseoir son jugement, δια-γινώσκω, fut. γνώσομαι. — sur quelqu'un ou sur quelque chose, περί τινος. Opinion bien assise, bien arrêtée, à xabiotrania γνώμη, ης (partic. parf. de καθ-ίσταμαι) : τὸ δι-εγνωσμένου, ου (partic. parfait passif de διαγινώσκω).

s'Ameoir, καθ-εζομαι, fut. καθ-εδούμαι: καθίζομαι, fut. ίσομαι : καθ-ίζω, fut. ίσω. S'asseoir auprès du seu, ini the iotian xal-iceman. Où voulez-vous que nous allions nous asseoir pour lire? που δή βούλει καθ-ιζόμενοι άνα-γνώμεν (άναγινώσκω, fut. γνώσομαι); S'asseoir à table, ἐπὶ δείπνον καθ-ίζω, fut. ίσω, ou dans les mæurs des anciens qui mangeaient couchés, avá-xxupat, fut. xeigonat. | Faire asseoir, xal-ilo, fut. igo. acc. Faire asseoir à table, dans les mœurs des anciens, ava-klive, fut. klive, acc. | Etre assis, κάθ-ημαι, imparf. ἐκαθήμην. Chaise où l'on est assis commodément, καθέδρα ένεδρος, ου (ή). || Étre assis, situé, xeipat, fut. xeicopat. Cette ville est assise sur, ή πόλις κείται ἐπί, gén. [Être assis, affermi, xal-iotaxa (parf. de xal-iotaxa): βέδηκα (parf. de βαίνω). Bien assis, solidement assis, εὖ καθ-εστηκώς, ou simplement καθεστηχώς, υία, ός, ου καθ-εστώς, ώσα, ώς : εδ βεθηχώς, ou simplement βεθηχώς, υία, ός.

ASSERMENTÉ, EL, adj. Evopxoc, oc, ov. ASSERMENTER, v. a. opxíζω, fut. iσω, acc. ASSERTION, s. f. amomague, euc (i). Vos assertions, οί παρά σοῦ λόγοι, ων : τὰ εἰρημένα σοί (partic. pl. neutre de λέγω, fut. ἰρω).

ASSERVIR, v. a. δουλόω, ū, fut. ώσω, acc.: xara-δουλόω, ω, fut. ωσω, acc. Ils ont été asservis au peuple romain, Ρωμαίοις δούλοι γεγένηνται (γίνομαι , fut. γενήσομαι), Ηέτοda. S'asservir, ou se laisser asservir, δουλεύω, fut. εδρύω, ful. ύσω, acc. : iv-ιδρύω, ful. ύσω, acc. :] εύσω. — à ses passions, τῷ θυμῷ. Asservi au vice, ταῖς κακοηθείαις δουλεύων, εντος. | Asservi κῶς. Assez sage, ἰκανῶς σώφρων, ονος. Depuis à, mijet à, l'voyog, og, ov, dat.

ASSERVISSEMENT, s. m. action de rendre esclave, δούλωσις, εως (ή): καταδούλωσις, εως (i). || Esclavage, δουλεία, ας (i).

ASSESSEUR, s. m. πάρεδρος, ou (δ). Charge d'assesseur, mapedpia, as (i). Rire assesseur, map-edpeis, fiel. eire, dal.

ASSEZ, adv. suffisamment, alic, gen.: lxavec, gên. Assez de gloire, duc dogne. Avoir assez de, dus lyw, fut. thm, gen. Quand ils eurent assez déblatéré, έπειδή άλις είχον βλασφημιών. J'en ai assez, doxei por rauta (doxes, s, fut. άρκίσω) : ἀπό-χρη μοι ταῦτα (ἀπό-χρη, ful. ἀποχρήσει). Je n'aurai pas assez de temps, imλείποι αν με δ χρόνος (έπι-λείπω, fut. λείψω). Nous n'avons pas assez de cela, τούτου έλ-λείπομεν (δλ-λείπω, fut. λείψω). Je ne puis assez admirer, θαυμάσαι άποχρώντως ούκ έχω, fut. εξω. Mais en vollà assez sur ce sujet, περί τών per our roiourur Elic, sous-ent. cori. Co n'est pas assex, cox duc. Ce ne fut pas assex, cox dxέχρην τοῦτο (ἀπό-χρη, fut. χρήσει). Ce n'est pas assez pour lui de nous avoir trompés, imac ilαπατήσαι ου Ε-απατήσαντι αὐτῷ οὐκ ἀπό-γρη: ου μόνον ήμας έξ-ηπάτησεν, άλλά και (έξ-απατάω, ā, fut. ήσω). Ce ne fut pas assez pour lui de faire un si grand tort à la république, oux étήραιστη αὐτῷ τηλικαῦτα τὴν πολιν ἀδικήσαι (ἰξαρχίω, ω, fut. ίσω). Mais ce n'était pas encore assez pour lui, to de oude tauta de inavá (cini. fut. foquet). Ce n'est pas assez de connaître la vertu, to the apethe eideral our inavor (sous-onl. Agri). C'en est assez pour prouver, donni rauta πρός το άπο-δείξαι (άρκέω, ω, fut. άρκέσω). Cest asser d'un, sic dons ou &-aons. | Il lui laissa assez de repos pour faire, αὐτῷ σχολήν παρ-έλιπεν, δσην ποιείν (παρα-λείπω, ful. λείψω). Il est assez savant pour, έπὶ τοσοῦτον προ-ελήλυθε σοφίας, (προ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι), ανες Some et l'infin. | Assex grand, ixavec miyac. Assez nombreux, τὸν ἀριθμὸν ὑκανός, τί, όν. Assez mombreux, assex fort, assex puissant pour, ξανός, ή, όν, avec l'infinit. En assez grand nombre pour résister aux méchants, ixavoi ànερύκειν τους κακούς (ἀπ-ερύκω, fut. ερύξω), Plut. || Assez et de reste, donv, avec ou sans le génit. J'ai assez et plus qu'il ne faut de richesses, χρημάτων άδην έχω, ful. έξω.

assez longiemps, il inaveŭ (sous-ent. xpévou) : insvòv non provov. Il a perdu une assez grande partie de sa fortune, ixavèv μέρος τῶν έντων ἀπο-6έθληκε άπο-δάλλω, fut. δαλώ), Antiph. Il reste assez longtemps sans se corrompre, ementic συχνόν έπι-μένει γρόνον άνευ σθοράς (έπι-μένω. fut. µevõ). || Dans certaines phrases on peut se dispenser de le traduire. Il est assez savant pour un barbare, έστιν, ώς βάρδαρος, ούκ άμαθής. Klie a d'assez grands sentiments pour une femme. φρονεί, ώς γυνή, μέγα (φρονίω, ω, fut. ήσω).

ASSIDU, uz, adj. continuel, continu, euεχής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): èvδελεχής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Δ Persévérant, ἐπίμονος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Il se tourne plus souvent par le verbe. Étre assidu à ou auprès de, προσ-μένω, fut. μενώ, dat.: προσ-καρτερίω, ώ, fut. ήσω, dat.: προσ-εδρεύω, fut. εύσω, dat. Étre assidu au travail, φιλοπονίαις προσ-εδρεύω, fut. εύσω. Être 👟 sidu à l'étude, τοις λόγοις προσ-καρτερέω, ω, fut. ήσω. — à prier, ταῖς εὐχαῖς. Être assidu aux leçons d'un maître, παρά ου πρός τον διδάσκελον συνεχώς φοιτάω, ώ, ful. ήσω : τοῦ διδασιάλου συνεχώς άχροάομαι, ώμαι, fut. άσομαι.

ASSIDUITE, s. f. continuité, συνέχεια, ας (ή). || Persévérance, προσεδρία, ας (ή) : ἐπιμονή, ής (ή): προσκαρτέρησις, εως (ή). Avec assiduité, συνεχώς. Avoir de l'assiduité, tournez, être assidu, et voyer l'adjectif.

ASSIDUMENT, adv. συνεχώς. Faire une chose assidument, παών τι δια-τελίω, ώ, fut. τελέσω. Il s'en occupe assidument, διατελεί περί τούτο σπουδάζων (part. de σπουδάζω, fut. άσομαι).

ASSIEGRANT, s. m. & πολιερχών, ούντος, (partic. de πολιερχίω, ω, fut. ήσω).

ASSIEGER, v. a. faire le siège de, πολιορχίω, n, fut. nou, dat. | Assaillir de toutes parts, au fig. περι-ελαύνω, fut. ελάσω, acc. Étre assiégé de mille affaires, μυρίαις άσχολίαις περι-έχομαι, fut. ozebńocyca. || Importuner, iv-czliw, w, fut. now, acc. ou dat. Être assiégé par les importuns, ύπο των έν-οχλούντων πιεζομαι, sul. πιεσθήσομαι.

ASSIETTE, s. f. manière d'être assis, Espa, aς (i). || Emplacement, site, τοποθεσία, ας (i). Place forte par son assiette, φρουρίον φύσει ίσχυρόν, εῦ. || Position, στάσις, εως (ή). Prendre Assez, passablement, iκανῶς: μετρίως: ἰπτει- | 500 assiette, τὴν στάσιν λαμδάνω, fut. λήψεμαι.

Bire dans une ferme assiette, εδ βίζηχα ου simplement βίζηχα (parf. de βαίνω): εδ καθείστηκα ου simplement καθείστηκα (parf. de καθείστηκα ου simplement καθείστηκα (parf. de καθείσταμαι). Qui est ferme dans son assiette, βεθηχώς, υῖα, ός, gén. ότος: βίδαιος, α, ον. Qui ne l'est pas, ἀδίδαιος, ος, ον. || Situation d'esprit, ή τοῦ νεῦ κατάστασις, εως. Mettre l'esprit hors de son assiette, τὸν νεῦν έαυτοῦ ἐξείστημι, fut. ἐκεστήσω. Sortir de son assiette naturelle, ἐξείσταμαι, fut. ἐκεστήσωμαι. L'esprit des malheureux ne peut rester dans son assiette, οὺ μένει νεῦς τοῖς κακῶς πράττουσι (μένω, fut. μενῶ).

Assiette, pièce de vaisselle, δίσκες, ευ (έ). Piqueur d'assiette, parasite, παράσιτος, ευ (έ). Piquer l'assiette, παρα-σιτίω, ω, fut. ήσω.

ASSIGNATION, s. f. destination, ἀπονομή, ης (ή). || Fixation, ὁρ:σμός, οῦ (ὁ).

Assignation, ajournement en justice, κλήσις, εως (ή). Le jour de l'assignation, ή κυρία, ας, sous-ent. ήμίρα. Se rendre à l'assignation, εἰς τὴν κυρίαν ἀπ-αντάω, ω, fut. αντήσομαι. Ne pas se trouver à l'assignation, τῆς κυρίας ἀπο-λείπομαι, fut. λειφθήσομαι. Porteur d'assignations, κλητήρ, ῆρος (έ).

ASSIGNER, v. a. donner en partage, προσνέμω, fut. νεμῶ, acc.: ἀπο-νέμω, fut. νεμῶ, acc. Assigner à chacun ce qui lui convient, ἐκάστω τὸ κατ' ἀξίαν ἀπο-νέμω. || Fixer, déterminer, ἐρίζω, fut. ίσω, acc.: δι-ορίζω, fut. ίσω, acc. Le jour assigné, ἡ ὡρισμένη ου δι-ωρισμένη ου τεταγμένη ου τακτὴ ου εἰρκμένη ου ῥητὴ ἡμέρα, ac: en termes de justice, ἡ κυρία, ac, sous-ent. ἡμέρα. Promettre de tomparattre au jour assigné, τὴν κυρίαν ἡμέραν ἐμολογέω, ῶ, fut. ήσω. || Assigner en justice, καλέςμαι, εῦμαι, fut. καλίσομαι, acc.: κλητεύω, fut. εύσω, acc.

ASSIMILATION, s. f. παρομείωσις, εως (ή).
ASSIMILER, v. a. παρ-ομειόω, ω, fut. ώσω,
acc.: εἰχάζω ου παρ-ειχάζω, fut. άσω, acc.— une
chose à une autre, τί τινι.

ASSIS, 18E, adj. et partic. Voyez ASSOIR.
ASSISE, s. f. rang, couche, δόμος, cu (ό).
ASSISES, s. f. pl. assemblée de juges, συνίδριον, ου (τὸ). Tenir les assises, συνίδριον ποιίσμαι, σῦμαι, τοῦμαι. Ouvrir les assises, τουπας, asseoir le tribunal, τὸ δικαστήριον καθιίω, fut. ίσω.

ASSISTANCE, s. f. presence, παρουσία, ας (ή). || Assemblée de spectateurs, θέατρον, ου (τὸ).
— d'auditeurs, ἀχροατήριον, ου (τὸ).

Αssistance, aide, ώφελεια, ας (ή): ἐπικουρία, ας (ή): βεήθεια, ας (ή). Porter assistance à quelqu'un, τινὶ ἐπι-κευρίω, ω, fut. ήσω: τινὶ βοπθέω, ω, fut. ήσω: τινὰ ώφελίω, ω, fut. ήσω. Implorer de l'assistance, βεήθειαν ἐπι-καλέομαι, οῦμαι, fut. καλέσομαι. Prêter assistance à un accusé, τῷ φεύγοντι παρ-ίσταμαι, fut. παρα-στήσουαι.

ASSISTANT, s. m. celui qui est présent, δ παρ-ών, όντος (partic. de πάρ-ειμι, ful. έσομαι). || Adjoint, assesseur, πάρεδρος, ου (ό).

ASSISTER, v. n. être présent, πάρ-ειμι, fut. έσομαι, dat.

Assista, v. a. aider de sa collaboration, συν-εργέω, ω, ful. ήσω, dal.: συμ-πράσσω, ful. πράξω, dal. Assisté de mon frère, συνεργώ τῷ άδελφῷ χρώμενος (χράσμαι, ωμαι, ful. χρήσομαι). Dieu nous assistera, tournez, sera avec nous, μεθ' ἡμῶν έσται ὁ Θεός (εἰμί, ful. ἔσσμαι). Dieu vous assiste! tournez, vous soit propice, είκη σοι ὁ Θεός. || Secourir, ἐπι-κυυρέω, ω, ful. ήσω, dal.: ἐπ-αρχέω, ω, ful. αρχέσω, dal. Assister les pauvres, τοξε ἐνδεεστέροις ἐπ-αρχέω, ω.

ASSOCIATION, s. f. κεινωνία, ας (ή).

ASSOCIÉ, s. m. xelvovés, eŭ (é).

ASSOCIER, v. a. faire participer, κεινωνὸν ποιέω, ῶ, fut. ήσω, acc. — quelqu'un à quelque chose, τινά τινες. Associer quelqu'un à ses desseins, κεινωνόν τινα τῶν έργων παρα-λαμδάνω. fut. λήψεμαι. Associer quelqu'un à sa gloire, τινὶ τῆς δεξης μετα-δίδωμι, fut. δώσω. Être associé aux travaux, aux dangers de quelqu'un, πένων, κινδύνων τινὶ κεινωνίω, ῶ, fut. ήσω, οκ μετ-έχω, fut. μεθ-έξω. Associer quelqu'un à l'empire, εἰς τὴν ἀρχήν τινα πρεσ-αιρέτμαι, εῦμαι, fut. αιρήσομαι. Il ne faut pas associer ce qui est honteux avec ce qui est honnète, εὐ χρὴ συν-άγειν εἰς ταὐτὸ τὰ κάλλιστα τεῖς αἰσχεεῖς (συν-άγω, fut. άξω).

s'Associen, faire société ensemble, κεινωνίαν πειίτριαι, ευμαι, fut. ήσομαι. || S'associer quelqu'un, le prendre pour associé, κεινωνόν προσλαμδάνω, ou simplement προσλαμδάνω, fut. λήψομαι, ου προσλαιρόμαι, ευμαι, fut. αιρήσομαι. || S'associer à quelqu'un, κεινωνίαν πρός τινα ου μετά τινος πειίτριαι, ευμαι, fut. ήσομαι. S'associer à ce qu'il y a de plus vil, τοις πενηροτάτεις διμλέω, ω, fut. ήσω.

ASSOMMER, v. a. tuer avec quelque chose

de pesant, κατα-κτείνω, ful. κτενώ, acc. — d'un coup de marteau, σφύρα. || Battre avec excès, επο-τυμπανίζω, ful. ίσω, acc. Assommé à coups de bâton, ξύλω κατ-εαγώς, υῖα, ός (part. parf. moyen dè κατ-άγνμι, ful. άξω). || Tourmenter, iniportuner, έν-εχλίω, ω, ful. ήσω, acc. ou dal.: κόπτω, ful. κόψω, acc. Ce jeune homme l'assommant de questions, κόπτοντος αὐτὸν τοῦ γεανίσκου έρωτήμασί τισι, Plut.

ASSOMPTION, s. f. — de la Vierge, ή τῆς Θεοτόκου μετάστασις, εως, Ecclés.

ASSONANCE, s. f. ressemblance dans le son final, τὸ ἐμωιόπτωτου, ου.

ASSORTIMENT, s. m. assemblage, σύναψις, εως (ή). \parallel Collection variée, συλλογή, ῆς (ή).

ASSORTIR, v. a. joindre ensemble des choses qui se conviennent, συν-άπτω, fut. άψω, acc.: συν-αρμότω, fut. ζεύξω, acc.: συν-αρμότω, fut. αρμόσω, acc. Ge dernier s'emploie aussi passivement. Ces choses ne sont pas bien assorties, οὐ συν-αρμόζει ταῦτα. || Fournir, approvisionner, κατα-σκιυάζω, fut. άσω, acc. Assorti de toutes sortes de marchandises, πᾶσι τοῖς ὼνίοις κατ-εσκιυασμένος, η, ον.

ASSORTISSANT, ante, adj. άρμοζων, ουσα, cv (partic. de άρμοζω).

ASSOUPIR, v. a. κοιμίζω, fut. ίσω, acc. Assoupir d'un sommeil profond et léthargique, καρόω, ω, fut. ώσω, acc. Être assoupi, comme les malades, κωμαίνω, fut. ανώ. Qui est toujours assoupi, κωματώδης, ης, ες. || S'assoupir, s'endormir, ύπνω κατα-φέρομαι, fut. κατ-ενεχθήσομαι : νοστάζω, fut. άξω. || S'assoupir, au fig. κοιμίζομαι, fut. ισθήσομαι. Assoupir les passions, τὰς ἐπεθυμίας κοιμίζω, fut. ίσω, ου κοιμάω, ω, fut. ήσω. Assoupi, qui a l'esprit assoupi, νωθρός, ά, όν (comp. νωθέστερος, sup. νωθέστατος).

ASSOUPISSANT, ΑΝΤΕ, αdj. χαρωτικός, ή, όν. ASSOUPISSEMENT, s. m. sommeil lourd, κῶμα, ατος (τὸ): χάρος, ου (ὁ). || Paresse, négligence, νωθριία, ας (ή). Tirer quelqu'un de son assoupissement, χεχαρωμένον τινὰ ἐγείρω, fut. ἐγερῶ.

ASSOUPLIR, v. a. au propre et au fig. μαλάσσω, fut. άξω, acc. || Assouplir son caractère, s'assouplir, μαλάσσομαι, fut. μαλαχθήσομαι.

ASSOURDIR, v. a. rendre sourd, ἀπο-κωφόω, ω, fut. ώσω, acc. || Étourdir par le bruit, ὼτοκοπίω, ω, fut. ήσω, acc. Être assourdi du babil de quelqu'un, τὰ ὧτα ὑπό τινος κόπτομαι.

de pesant, κατα-κτίνω, fut. κτινώ, acc. — d'un | fut. κοφθήσομαι : ύπό τινος κατα-λαλίομαι ου coup de marteau, σφύρα. || Battre avec excès, πιρι-λαλίομαι, οῦμαι, fut. ηθήσομαι.

ASSOUVIR, v. a. iμ-πίπλημι, fut. iμ-πλήσω, acc. Assouvir sa colère, την έργην ἀπο-πίμ-πλημι, fut. ἀπο-πλήσω. Fournir à quelqu'un les moyens d'assouvir ses passions, πληρώσεις ἐπιθυμιῶν τινι ἰχ-πορίζω, fut. ίσω, Plat. S'assouvir de quelque chose, ἰμ-φορίσμαι, σῦμαι, fut. κθήσομαι, gén. — de sang, αίματος. Qu'on ne peut assouvir, ἀπληστος, ος, τὸ ον. L'or ne peut l'assouvir, ἀπληστως ίχει πρὸς τὰ χρήματα (ίχω, fut. ιξω).

ASSOUVISSEMENT, s. m. πλήρωσις, εως (ή). ASSUJETTIR, v. a. soumettre, rendre sujet. ύπο-τάσσω, fut. τάξω, acc. - quelqu'un à un autre, τινά τινι. Assujettir les passions à la raison, των επιθυμιών διά σωφροσύνης πρατέω, ω, fut. ήσω. Assujettir à son pouvoir, ὑπ' ἐμαυτῷ ποιέςμαι, ούμαι, ful. ήσομαι, acc. : χειρόομαι, ούμαι, fut. woopat, acc. Les peuples assujettis par Alexandre, τὰ ὑπὸ τοῦ 'Αλεξάνδρου χειρωθέντα έθνη, ων. Assujettir quelqu'un à une nécessité, άνάγκην τινὶ έπι-τίθημι, fut. έπι-θήσω, ou περιποιέω, ω, fut. ήσω. Assujettir à beaucoup d'inconvénients, πολλοίς κακοίς ένοχόν τινα ποιέω, ω, fut. ήσω. Assujettir à faire quelque chose, ποιείν τι άναγκάζω, fut. άσω, acc. Étre assujetti à beaucoup de devoirs, πολλά δρᾶν άναγκάζομαι, fut. aothocuai.

Assultin, fixer, attacher solidement, πήγγυμι, fut. πήξω, acc.: πακτόω, ω, fut. ώσω, acc. || Obliger à une vie sédentaire, κατ-ίχω, fut. καθ-ίξω, acc.: ἐν-ίχω, fut. ἐν-ίξω, acc.

s'Assurtin à, se rendre esclave, δουλεύω, fut. εύσω, dat. S'assujettir aux caprices de quelqu'un, être assidu à lui plaire en tout, τὰ πρὸς ἡδονήν τινι πάντα ποιῶν δια-τιλίω, ῶ, fut. τελίσω. Être assujetti à quelqu'un, dépendre de lui, ὑπό τινί εἰμι, fut. ἐσομαι. Assujetti à, sujet à, ενοχος, ος, ον, dat: ὑπεύθυνος, ος, ον, dat

ASSUJETTISSANT, ante, adj. Eσχολος, ος cv: πολλήν ἀσχολίαν παρ-ίχων, ουσα, cv (particle παρ-ίξω, ful. ίχω).

ASSUJETTISSEMENT, s. m. l'action de soumettre, χείρωσις, εως (ή). || Sujétion, servitude, δουλεία, ας (ή). || Occupation constante, ἀσχολία, ας (ή). Cette place impose un grand assujettissement, τὸ τέλος ἀσχολίαν πολλὴν παρ-έχει (παρ-έχω, fut. εξω).

ASSURANCE, s. f. certitude, miatic, was

(ή): πληροφορία, ας (ή). Donner assurance, πίστιν δίδωμι, fut. δώσω. - à quelqu'un de quelque chose, πικί τινος. Avoir l'assurance que, πίστιν έχω, fut. Κω : πιστεύω, fut. εύσω : πέποιθα, parf. de muidopai, fut. muodificopai : et cida, fut. stochat : su givécore, fut. grécopat, avec êti et l'indic. ou quelquefois avec l'infin. J'ai l'assurance de remporter cette gloire, πίποιθα τουτ' ἐπι-σπάσειν κλέος (ἐπι-σπάω, ω, ful. σπάσω), Soph. J'ai pleine assurance du succès de cette affaire, σφόδρα τῷ πράγματι πιστεύω, fut. εύσω. Obtenir l'assurance, πληροφορίομαι, σύμαι, fut. abhooman, avec on et l'indic.

ASSURANCE, hardiesse, confiance, θάρσος, ους (τὸ). Le trop d'assurance, θράσος, ους (τὸ). Qui a un excès d'assurance, πολλώ θράσει ρέων, ουσα, ον (partic de βίω, fut. βιύσω), Grég. Prendre de l'assurance, θαρρέω ου θαρσέω, ω, fut. now. Reprendre de l'assurance, ava-bappio, . Cette vue rendit l'assurance aux Athéniens, Άθηναίους ιδόντας ταυτα θάρσος έλαδε (λαμδάνω, fut. λήψομαι), Thuc. Il était la terreur des ennemis et l'assurance de ses concitoyens, pobepòs μέν τοις πολεμίοις, άσφαλής δ' ήν τοις πολίταις, Plut. Plein d'assurance, θαρβαλίος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Avec assurance, θαβραλέως : άδεως : πεποιθότως. Ils vont avec assurance au combat, θαρσούντες ίασιν ές τον πολεμον (θαρσέω, ω, fut. ήσω: είμι, fut. είμι), Thuc. Voir venir la mort avec assurance, πρός τον θάνατον θαβραλέως έχω, fut. έξω, Plat. Parler avec assurance, άδεως ου μετά παβρησίας ου παβρησία λέγω, fut. λίξω: παβρησιάζομαι, fut. άσομαι. Se reposer avec assurance sur l'avenir, περὶ τῶν μελλόντων Bappie, a, fut. now.

Assurance, sûreté, àopálaca, as (7). Lieu d'assurance, ὁ ἀσφαλής τόπος, ου. Être en assurance ou en lieu d'assurance, èv ἀσφαλεῖ εἰμί, fut. Econat. Vous serez bien plus en assurance, πολύ εν ἀσφαλεστέρω έσεσθε, Xén. Mettre en lieu d'assurance, είς ἀσφάλειαν καθ-ίστημι, fut. καταπήσω, acc. Vivre en assurance, ἀσφαλῶς ζάω, b, fut. ζήσεμαι. A qui l'on peut confier un secret en assurance, ἀποβρήτου ἐχέγγυος, ος, ον.

Assurance, promesse authentique, mionic, ews (ή). Donner à quelqu'un l'assurance de son amitié, πίστιν τῆς φιλίας τινὶ δίδωμι, fut. δώσω. Ils se donnèrent mutuellement des assurances, des gages de leur foi, άλλήλοις πίστεις έποιήσαντο (ποιεομαι, ουμαι, fut. ήσομαι), Xén. | είδα αὐτὸν ήξειν ου ήξοντα (infin. ou partic. de

Ils donnèrent et reçurent des assurances, sounze καί ελαδον πάντις τὰ πιστά (δίδωμι, fiel. δώσω: λαμδάνω, fiel. λήψομαι), Χέπ. Avoir reçu de quelqu'un des assurances, παρά τινος τὰ πιστὰ lχω, fut. Kω, Xέn.

Assurance, cautionnement, garantie, irión, ης (ή). Prendre ses assurances, έγγύας λαμδάνω, fut. λήψομαι. Offrir on donner des assurances, έγγύας παρ-έχω, ful. έξω.

ASSURE, iz, adj. ferme, solide, βίδαιος, ος ou α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Hardi, θαβραλέος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). D'un air assuré, θαβραλίως. || Gertain, hors de doute, άκριδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): πιστός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Qui est en sûreté, ἀσφαλής, ής, ές. Notre argent est bien assuré, ἐν ἀσφαλεῖ ἡμῖν ἐστὶ τὰ χρήματα.

ASSUREMENT, adv. sans aucun doute, άμελει: δηλονότι ου δηλαδή (ces deux derniers après un mot): dans les réponses, πάνυ γι, πάνυ μέν οὖν. N'est-il pas temps de nous approcher de la ville? assurément, σύχουν προσ-άγειν ήδη πρός άστυ καιρός; πάνυ μέν ουν, Plat. 🛭 Arec assurance, θαβραλέως : άδεως : πεποιθότως.

ASSURER, v. a. rendre solide, βιδαιόω, ω. fut. wow, acc.: στηρίζω, fut. ίξω, acc. 🛮 Mettre eu sûreté, hors de danger, iv acquali xalίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. Assurer les chemins, τὰς όδοὺς ἀσφαλεστέρας ποιέω, ῶ, fut. ήσω. Assurer sa domination, την άρχην βεδαιώμαι, ούμαι, fut. ώσομαι.

Assurer, affirmer, dire, onui, fut. onow. Il assure que lui seul est coupable, proi μόνος είναι αίτιος. Assurer que non, ού φημι, fut. φήσω. Il assure que non, έξ-αρνείται το πράγμα (ίξ-αρνέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι). On assure que, φασίν δτι, avec l'indic. A ce qu'on assure, δς φασι. Fuirez-vous maintenant les méchants? oui. je vous assure, φεύγοις αν ήδη τους πονηρούς: φημί ίγω, Aristph. Assurer très-fortement, διισχυρίζομαι, fut. ίσομαι, acc. : δια-διδαιώμαι. coμαι, fut. ώσομαι, acc.

Assurer, rendre certain. Assurer quelqu'un d'une chose, la lui annoncer comme certaine, τί τινι ώς πιστὸν ἀπ-αγγίλλω, fut. αγγιλώ. - lui en donner des preuves, τί τινι πιστόομαι, ούμαι, fut. ώσομαι : τί τινι σαφέστατα δηλόω, ü, fut. ώσω. Je suis bien assuré qu'il viendra, σαφῶς

(ĩnh, impér. d'oida, fut. eloquai). Soyez assuré que cela aura lieu, άσφαλῶς γίνωσα περί τούτου ως έσεμένου (γινώσκω, fut. γνώσομαι). N'étant pas assurés qu'il dat venir, άπιστοῦντις αὐτὸν μὴ Keir (amoria, a, fut. now), Thuc. Assurer quelqu'un de sa liberté, ἀσφάλειάν τινι τῆς έλευθερίας παρ-έχω, fut. έξω. Assurer quelqu'un de l'impunité, aduar της δίδωμι, fut. δώσω. Quand ils surent assurés de la victoire, imudi πεχρατηχότες δήλοι ήσαν (χρατέω, ω, fut. ήσω). Étant bien assuré de mon désayeu public, έμε πολλών άκουόντων Καρνον γεγενήσθαι πληροφοραθείς (πληροφορέσμαι, σύμαι, ful. ηθήσομαι), Isocr. Voici qui doit vous en assurer, σαφιστάτη δι τούτου πίστις (sous-ent. Ιστί), Phil.

Assurer, garantir, igyváopat, spat, fut. έγγυήσομαι, acc.: πιστόομαι, ούμαι, fut. ώσομαι, acc. Je puis vous assurer de moi, δγγνός είμε σοι ύπερ έμαυτου. Je ne puis vous assurer que je vous fournirai un si grand secours, où φερέγγυος είμε δύναμεν τοσαύτην παρα-σχείν ύμιν (παρ-ίχω, fut. ξω), Hérodt.

Assurer, encourager, θαρσύνω σε θαβρύνω, fut. uva, acc.

s'Assurer, v. r. prendre ses précautions pour être sûr de quelque chose, ἀσφαλίζομαι, fut. isouat, acc. Polyb. S'assurer de la fidélité de quelqu'un, πνός πίστιν άσφαλίζομαι, ου άσφαλή muiopat, oupat, fut. noopat. | S'assurer de la personne de quelqu'un, τινά συλ-λαμδάνω, fut. λήψομαι. S'assurer des passages, τάς, διόδους προχατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. S'assurer d'une chose, s'en rendre certain, la vérifier, axoccion ου έξ-ακριδόω, ω, fut. ώσω, acc. : έξ-ετάζω, ful. άσω, acc. ou περί et le gén. | S'assurer en quelqu'un ou sur quelque chose, y mettre sa confiance, moreýw, fut. súow, dat. M'assurant sur votre bienveillance, τῷ παρ' ὁμῶν εύνοία πεποιθώς (πέποιδα parf. de πείθομαι), Dém.

ASSUREUR, s. m. έγγυητής, οῦ (δ). ASTÉRISQUE, s. m. ἀστερίσκος, ου (δ).

ASTHMATIQUE, adj. ἀσθματικός, ή, όν: άσθματώδης, ης, ες.

ASTHME, ε. π. ἄσθμα, ατος (τὸ). ASTRAGALE, s. m. ἀστράγαλος, ου (δ). ASTRAL, ALE, adj. dorpusóc, n, óv.

ASTRE, s. m. acrpov, ou (tò). Astre ou étoile qui préside à la naissance, & γενέθλιος

τιω, fut. Τω). Soyez assuré que, et los στι | έρροποπών, σύντος (sous-ent. ἀστήρ). Être ne sous le même astre, τὸν αὐτὸν ώροσκοποῦντα έχω, [ut. Œw.

ATH

ASTREINDRE, v. a. dvayxazo, fut. dou. acc. — à faire quelque chose, musiv 71. Astreindre à l'observance des lois, rois vouces ύπο-τάσσω, fut. τάξω, acc.: τοῖς νόμοις ένεγον ποιίω, ω, fut. ήσω, acc. S'astreindre par serment, evopuos rivopas, fut. revisopas. - à faire quelque chose, ή μήν τι ποιήσειν. - à ne le point faire, οὐ μὴ ποιήσειν (ποιέω, ω, fut. ήσω).

ASTRICTION, s. f. στῦψις, εως (ή).

ASTRINGENT, ENTE, adj. στυπτικός, ή, όν. ASTROLABE, s. m. αστρολάδιον, ου (τδ).

ASTROLOGIE, s. f. άστρολογία, ας (ή). S'occuper d'astrologie, ἀστρολογίω, ω, fut. ήσω. ASTROLOGIQUE, adj. άστρολογικός, ή, όν. ASTROLOGUE, s. m. ἀστρολόγος, ου (δ).

ASTRONOME, s. m. άστρονόμος, ου (δ). Son père était un habile astronome, πατρὸς Την άστρονομικού (sous-cut. υίος), Phil.

ASTRONOMIE, s. f. dorpovomía, as (1). 5'00cuper d'astronomie, άστρονομέω, ω, fut. ήσω. Apprendre l'astronomie, ἀστρονομεῖν διδάσκομαι, fut. διδαχθήσομαι. Savant en astronomie, άστρονομικός, ή, όν.

ASTRONOMIQUE, adj. ἀστρονομικός, ή,

ASTRONOMIQUEMENT, adv. dorpovo-MIXÃS.

ASTUCE, s. f. πανουργία, ας (ή): δέλος, ου (ό) : τέχνη, ης (ή). Par astuce, δολω.

ASTUCIEUSEMENT, adv. πανούργως.

ASTUCIEUX, EUSE, adj. πανούργος, ος, ον (comp. άπερος, sup. ότατος).

ATELIER, s. m. έργαστήριον, ου (τό). Chef d'atelier, έργαστηριάρχης, ου (δ). Atelier de statuaire, έρμογλυφείον, ου (τό). Atelier de peinture, ζωγραφείον, ου (τό).

ATERMOIEMENT, s. m. evabodi, ñs (i). ATHEE, adj. abeog, og, ov. | Subst. abeog. ου (δ).

ATHEISME, s. m. abeta, ac (n).

ATHLETE, s. m. abantic, ou (6). En athlète, άθλητικώς. Athlète qui s'exerce à la lutte, παλαιστής, ου (δ). - à la course, δρομεύς, έως (6). — à lancer le disque, δισκοδολος, ου (6). au pugilat, πύχτης, ου (δ). Athlète qui remporte la victoire, άθλητής νυχηφόρος, cu. Les combats ἀστήρ, έρος : 5 ώροσκόπος, ευ, et souvent δ des athlètes, οἱ ἀθλητικοὶ ἀγώνες, ων. Hercule 80

lutta en généreux athlète contre ces adversités, άθλητής εγένετο τούτων ό Ήρακλης (γίνομαι, fut. γινήσομαι), Philost.

ATHLETIQUE, adj. abantuzóc, n. ov. Corpulence athletique, σωμα άθλητικόν, ου (τό), Plut. Exercé aux travaux athlétiques, άθλητικώς γεγυμνασμένος, ου (γυμνάζω, fut. άσω), Plut.

ATLANTIQUE, adj. άτλαντικός, ή, όν. ATLAS, s. m. recueil de cartes géographiques, γεογραφικών πινάκων συλλογή, τζ (ή).

ATMOSPHERE, s. f. axip, epoc (b), ou tressouvent ὁ περι-έχων, οντος (partic. de περι-έχω, fut. έξω), sous-ent. ἀήρ. L'heureuse température de l'atmosphère, ή του περιέχοντος άέρος εὐκρασία, ας, Plut. Les variations de l'atmosphère, αί έν τω περιέχοντι μεταδολαί, ων.

ATMOSPHÉRIQUE, adj. L'air atmosphérique, δ περι-έχων, οντος, sous-ent. άήρ. Les influences atmosphériques, τὰ ἐκ τοῦ περιέχοντος ἐπιρ-ρέοντα, ων (partic. d'iπιρ-ρέω), Plut.

ΑΤΟΜΕ, s. m. άτομος, ου (ή).

ATONIE, s. f. atovía, ac (i).

ATOURS, **s.** m. pl. στολισμός, εῦ (δ). Qui est dans ses plus beaux atours, λαμπρότατα isotoliquivos, n, ov (partic. parf. passif de otcλίζω, fut. ίσω). Dame d'atours, αδρα, ας (ή).

ATRABILAIRE, adj. μελαγχολικός, ή, όν. Humeur atrabilaire, μέλαινα χολή, ῆς (ή): μελαγχολία, ας (ή).

ATRE, s. m. foyer, iotla, as in).

ATROCE, adj. cruel, inhumain, amyric. /ς, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). | Affreux, indigne, δεινός, ή, όν (comp. οτερος, sup. ότατός). Injure atroce, object deswi, ng (i). || Douleur atroce, h ofica odvy, nc.

ATROCEMENT, adv. δεινώς.

ATROCITÉ, s. f. caractère atroce, ἀπήνεια, ας (ή). || Chose atroce, άπηνες έργον, ω (τό): δεινόν έργον, ου (τό): δεινόν πράγμα, ατος (τό). Commettre des atrocités, δεινά έργαζομαι, fut. έργάσομαι. Quelle atrocité! ώς δεινόν!

ATROPHIE, s. f. ἀτροφία, ας (ή).

s'ATTABLER, v. r. ava-xlivouat, fut. xlivθήσομαι. Être attablé, ανά-κειμαι, fut. κεί-

ATTACHANT, ANTE, adj. nous, o'a, i (comp. ήδίων, ευφ. ήδιστος).

plur. δεσμά, ων (τά). L'attache d'un javelot, τὸ τείαις τόδε τὸ κακόν (προσ-φύομαι, fut. φύσομαι

της άγκύλης έναμμα, ατος. Chien d'attache, δ οἰκουρὸς κύων, gen. κυνός. | Amour, affection. Voyez ATTACHEMENT.

ΑΤΤΑCHEMENT, ε. m. φιλοστοργία, ας (ή): φιλία, ας $(\dot{\eta})$: εύνοια, ας $(\dot{\eta})$: σπουδή, ης $(\dot{\eta})$. Avoir de l'attachement pour, φιλοστόργως ομ εύνοϊκώς έχω, fut. έξω, avec πρός et l'acc.: τινα στέργω, ful. ετέρξω, ou αγαπάω, ω, ful. ήσω: περί τινα σπουδάζω, fut. άσομαι. Plein d'attachement, φιλόστοργος, ος, ον : φιλόφρων, wy, ov, gén. ovoc. Attachement excessif à ses parents, τὸ λίαν περὶ τοὺς γονέας φιλόστορ-

ATTACHER, v. a. joindre fortement, lier, άπτω, fut. άψω, acc. Attacher en haut, άνάπτω, fut. άψω, acc. Attacher en bas, καθάπτω, acc. Atlacher autour, περι-άπτω, acc. Attacher ensemble, συν-άπτω, acc. Attacher sur soi, pour soi, pour son usage, άπτομαι, fut. αψομαι, acc. Ayant attaché, pour se pendre, un licou au mur de sa chambre, άψαμένη βρόχον ἀπὸ τοῦ μελάθρου, Hom. Ayant attaché leur barque au rivage, αν-αψάμενοι τὸ πλοΐον, Philostr. Nous y attacherons une corde, κάλων έχειθεν άν-αψόμεθα, Eurip. Ne sachant où attacher les bouts de la chaîne, τὸκ έχων όπου έξ-άψει τάς των δεσμών άρχάς, Luc. Ayant attaché à terre les bords du filet, καθ-άψας τους περιδρόμους έπὶ τὴν Υῆν, Xén. Elle a attaché ce tissu sur mes épaules, καθ-πψεν ώμοις τοις έμοις τὸ ἀμφίδληστρον, Soph. Attacher au bras de quelqu'un un bracelet de pierres précieuses, τινός βραγίονι λίθους πολυτελείς περι-άπτω, fut. άψω, Diosc. L'attacher à son propre bras, περιάπτομαι, fut. άψομαι, Plut. Attacher sur ses épaules la peau d'un lion, την διφθέραν τοῦ λέοντος εν-άπτομαι, fut. άψομαι, Luc.

ATTACHER, unir par une étroite dépendance, συν-άπτω, fut. άψω, acc. : προσ-αρτάω, ω, fut. 1,000, acc. Le régime indir. au datif. Mon sort est attaché au vôtre, συν-ήπται νωΐν ὁ βίος (συν-άπτω, fut. άψω). Le salut de l'empire romain est maintenant attaché à votre courage et à votre fidélité, πρτηται νῦν πᾶσα ή Ρωμαίων άρχη της υμετέρας άνδρείας τε και πίστεως (άρτάω, ω, fut. ήσω), Hérodn. Choses attachées au sujet qu'on traite, τὰ τῷ ὑποθέσει προσ-κρτημένα (προσ-αρτάω, ω, fut. ήσω). Ce fléau est at-ATTACHE, s. f. lien, δισμός, εῦ (δ), αι taché à la démocratie, προσ-πέφυκε ταῖς πολιLes peines sont attachées inséparablement aux j ω, fue. now. Enfant attaché à ses parents, παίς plaisirs, ai λύπαι ταϊς ήδοναϊς παρα-πεπήγασι (παρα-πήγυμαι, fut. παγήσομαι), Isocr.

ATTACHER, lier d'amitié, συν-άπτω, fut. άψω. La nature nous attache à nos parents, quosu σιλόστοργοί έσμεν. Voyez plus bas s'ATTACHER. | Interesser, être attachant, xar-ixw, fut. xabέξω, acc. Voyez ATTACHANT.

ATTACHER, appliquer, au figuré, προσ-άπτω, fut. άψω, acc. Atlacher toutes ses pensées à, τὰν ψυχὰν προσ-άπτω, fut. άψω, dat. Luc. Attacher son attention à, τὸν νοῦν προσ-έχω ου simplement προσ-έχω ful. έξω, dat. Isocr. Altacher les yeux sur quelqu'un, the objet ets tiva άπ-ερείδομαι, fut. ερείσομαι, Luc. Tous les yeux étant attachés sur lui, πάντων πρὸς αὐτὸν αν-πρτημένων ταις όψεσιν (άν-αρτάω, ώ, ful. ήσω), Plut. | Attacher son nom à, tò imautoù ovena moog-ridnut, fut. brice, dat. | Attacher une grande importance à quelque chose, περί πολλοῦ τι ποιόομαι, εύμαι, fut. ήσομαι. Attacher à quelqu'un ou à quelque chose toutes ses espérances, τὰς ἐλπίδας ἔκ τινος ἀπ-αρτάω, ω, fut. now , Luc.

s'ATTACHER à, se joindre à, προσ-άπτομαι, fut. αφθήσομαι, dat.: προσ-τίθεμαι, fut. τεθήσομαι, dat. S'atlacher fortement à, προσ-φύομαι, ful. φύσομαι, dal.: προσ-χολλάομαι, ώμαι, ful. abhachai, dat. Le lierre s'attache aux arbres, προσ-φύεται τοις δένδροις ό χίσσος (προσ-φύομαι, fut. gúgopai). La vipère s'étant attachée à sa main, έν-άψας ὁ έχις τῆ αὐτοῦ χειρί (έν-άπτω, fut. άψω), Bibl. | Au fig. S'attacher au parti de quelqu'un, τινὶ προσ-αρτάομαι, ώμαι, fut. εθήσομαι: έμαυτόν τινι προσ-νέμω, ful. νεμώ: τά τινος προ-αιρέςμαι, ούμαι, fut. αιρήσομαι: τά πινος φρονέω, ω, fut. ήσω, Dém. S'attacher à la fortune de quelqu'un, τινὸς τύχην θεραπεύω, fut. εύσω.

s'Attacene quelqu'un, gagner son amitié, tivà άν-αρτάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι. Il réussit à s'attacher un si grand nombre de peuples, duπρτήσατο φύλα τοσαύτα, Xén. Ils se les attachèrent, προσ-εχείς σφι είλοντο αύτούς (αίρέομαι, εύμαι, fut. αἰρήσομαι), Hérodt.

s'Attacher à quelqu'un, prendre pour lui de l'affection, προσ-αρτάρμαι, ώμαι, sut. κθήσομαι, dat. Être attaché à quelqu'un, πρός τινα φιλοστόργως έχω, fut. έζω, ou δια-κειμαι, fut. πείσομαι: τινά στέργω, fut. στέρξω, ου άναπάω, γυρίας καθ-άπτομαι, fut. άψομαι.

φιλόστοργος, ου (δ). L'éléphant était trés-attaché à ce jeune enfant, è ilique paralny size piloστοργίαν είς το παιδίον (έχω, fut. έξω), Athéna || Tout homme est attaché à la vie, πᾶς ἀνθρωπος φιλοζωός έστι. Etre attaché à son sentiment. τη γνώμη έμ-μένω ου έπι-μένω, ful. μενώ. Altaché à une opinion, δεξαν τινά προ-πρημένος n, or (partic. parf. de προ-αιρίομαι, ουμαι, ful. αιρήσομαι). Attaché à l'étude, τοῖς λόγοις προστετημώς, υία, ός (partic. parf. de προσ-τήμεμαι, fut. raxnoquai). || S'attacher à sa profession, tò έμαυτου επιτήδευμα στέργω, fut. στέρξω. | S'attacher aux pas de quelqu'un, l'accompagner partout, τινί έπ-ακολουθέω, ω, fut. ήσω. - le poursuivre, τινά διώκω, fut. διώξομαι.

s'Attachen, s'appliquer à, σπουδάζω, fut. άσομαι, avec περί et l'acc. - à quelque chose. περί π. — à faire quelque chose, ποιείν π. Je ne m'attache qu'à être heureux, μέλει μα δπως εύδαιμονήσω (μέλει, fut. μελήσει : εύδαιμονέω, ω, fut. τίσω). S'attacher aux choses frivoles. την των περισσών κτήσιν έν σπουδή τίθεμαι, fut. bijoonat, Plut. S'attacher à décrire quelque chose, μετά σπουδής τι δια-γράφω, fut. γράψω, Aristt. Il faut s'attacher à imiter, μετά σπουδής μιμητέον (μιμέςμαι, εύμαι, fut. ήσομαι), Plut. Chacun s'attache à son intérêt, to ép' éautiv έκαστος σπεύδει (σπεύδω, fut. σπεύσω), Thuc.

ATTAQUABLE, adj. προσδολήν δεχόμενος, η, ον (partic. de δέχομαι, fut. δέξομαι).

ATTAQUE, s. f. assaul, προσδολή, η; (ή). Attaque impétueuse, ἐφόρμησις, εως (ή): ἐπιδρομή, ης (ή): όρμή, ης (ή). Donner l'attaque à, προσ-δάλλω, fut. δαλώ, dat. Soutenir l'attaque, τήν προσδολήν ύπο-μένω, fut. μενώ: τάν των πολεμίων όρμην ου έπιδρομην ύπο-δέχομαι, fut. δέξομαι. Faire trois attaques à la fois, τρίχα τάς προσδολάς ποιέςμαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Faire une fausse attaque, προσδολήν προσ-πειίτμαι, ούμαι, fut. ήστμαι. Ville dont l'attaque est difficile, πολις προσδολήν ούκ ίχουσα (partic. d'iχω, fut. ίξω). | Attaque de maladie, νόσου προσδολή, ῆς (ή).

ATTAQUE, entreprise faite contre quelqu'un, έπιχείρησις, εως (ή). Attaque couverte, ἐπιδουλή, ñς (ή). | Reproche, blame, critique, διασυρμός, εῦ (δ): ψόγος, ου (δ). Donner à quelqu'un une légère attaque sur son avarice, τινός φιλαρ-

ATTAQUER, v. a. im-yespiw, w, fut. new, dat. Ce verbe s'emploie aussi au passif. Attaqué des deux côtés, em-xerpouperos διχόθεν, Plut. Attaquer avec impétuosité, έφ-ορμάω, ω, fut. now, dat. Attaquer à coups de pierre, λίθοις βαλλω, fut. βαλώ, acc. Attaquer une ville, πόλει προσ-δάλλω, fut. δαλώ. Attaquer les ennemis avec force et courage, ent rouc πολεμίους ρώμη καὶ βία έμ-δάλλω, fut. δαλώ. Attaquer en trahison, έξ έπιδουλής έπι-τίθεμαι, fut. visoual, dat. Attaquer quelqu'un à force ouverte, βία είς τινα έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Attaquer les gens à l'improviste, ἀπαρασκεύοις έπι-πίπτω, fut. πεσούμαι. Si jamais il vous attaque, ἐὰν ἐπί σε κατα-θαίνη (κατα-δαίνω, fut. εήσομαι). || Attaquer sous main, chercher à nuire, έπι-δουλεύω, fut. εύσω, dat. | Attaquer de paroles, λόγοις βάλλω, fut. βαλώ, acc. Attaquer quelqu'un dans son honneur, βλασφημέω, ω, fut. ήσω, acc. : δια-δάλλω, fut. δαλω, acc. On attaque sa réputation par des calomnies, βλασφημίαις αὐτὸν δια-δάλλουσι.

ATTAQUER, en parlant d'une maladie, etc. Je fus attaqué d'une grave maladie, δεινή με νόσος Thate (λαμδάνω, fut. λήψομαι). Athenes fut attaquée de la peste, λοίμος έν-έπεσε τοις 'Abnναίοις (έμ-πίπτω, fut. πεσούμαι). Elle attaqua d'abord les hommes, ανθρώπων τοπρώτον ήψατο (ἄπτομαι, fut. ἄψομαι), Thuc.

s'Attaquer, en venir aux mains, συμ-δάλλω, fut. δαλώ: συμ-μίγνυμι, fut. μίξω. Avant de s'attaquer et d'en venir aux mains, πρὶν συμμίξαι καὶ είς γείρας συμ-δαλείν. Ils s'attaqueient par des reproches mutuels, άλλήλων ήπτοντο κατ-αιτιώμενοι (κατ-αιτιάομαι, ώμαι, fut. άσομαι: άπτομαι, fut. άψομαι), Hérodt. || S'attaquer à quelqu'un, τινὸς ἄπτομαι, sut. άψομαι. S'il ose s'attaquer à moi, εάν μου άψηταί ποτε. C'est par nous qu'ils commencent, pour s'attaquer à vous ensuite, προκατα-λαμδάνουσιν ήμας είς την υμετέραν επιχείρησιν (προκατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι), Thuc.

ATTEINDRE, v. a. frapper de loin, βάλλω, fut. βαλώ, acc. Atteindre le but, τὸν σκοπὸν βάλλω, fut. βαλῶ: τοῦ σκοποῦ τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Il m'atteignit d'une slèche, βέλει καθίπετό μου (καθ-ιπνέομαι, ούμαι, fut. ίξομαι). Atteint de la foudre, περαυνώ βληθείς, είσα, έν (part.

ATTEINDRE, rattraper ou joindre quelqu'un en marchant, iq-ixviouai, ouuai, fut. Aquai, gén.: χατα-λαμδάνω ου Ιπιχατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. La justice a atteint le coupable, μετ-πλθε τον άλιτήριον ή δίκη (μετ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι).

ATTEINDRE, toucher à, iφ-άπτομαι, fut. άψομαι, gén. Avec la main, τη χειρί. Atteindre avec la tête, τῆ κεφαλῆ ψαύω, fut. ψαύσω, gên. ATTEINDRE, oblenir, parvenir à, τυγχάνω σε im-τυγχάνω, fut. τεύξομαι, gén. Atteindre l'objet de ses vœux, ων βούλομαι έπι-τυγχάνω. ALteindre à la vertu, τῆς άρετῆς ἐφ-ικνέομαι, οῦμαι, fut. ίξομαι, Isocr. Ne pas atteindre à une chose, τινός ἀπο-τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Ils ne savent pas les moyens d'y atteindre, τὰς πράξεις τὰς ἐπὶ τοῦτο φερούσας οὐκ ίσασιν (φέρω, fut. cίσω: ciδα fut. είσομαι). Il est difficile d'atteindre à la hauteur de son sujet, των άξιολόγων του μεγέθους χαλεπόν έφ-ικέσθαι (έφ-ικνέομαι, ουμαι, fut. ίξομαι), Isocr. Ils n'atteignent pas à ce degré d'éloquence, τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως ούκ έπὶ τοσεύτον άν-ήκουσι (άν-ήκω, fut. ήξω), Dém. || Ceux qui ont atteint cet åge, δσοι ένταῦθα ήλθον ήλικίας (ἔρχομαι, fut. έλεύσομαι). Il atteint sa vingtième année, ¿m-δαίνει έτων είκοσι (έπι-δαίνω, fut. δήσομαι), Plut.

έτπε Αττεικτ d'une maladie, νόσω λαμδάνεμαι, fut. ληφθήσομαι, ου άλίσχεμαι, fut. άλώσομαι. Atteint de démence, παράνοιαν ώφληκώς (partic. parf. αδφλω ου δφλισκάνω, fut. δφλήσω). || Etre convaincu de, αλίσκομαι, fut. άλώσομαι, gén. Il fut atteint de ce crime, ταύτης τῆς αἰτίας ἐάλω. Atteint de péculat, κακώσεως άλούς.

ATTEINTE, s. f. action d'atteindre, mposδολή, ης (ή). Être hors de l'atteinte ou des atteintes, έξω των προσδολών είμί, fut. έσομαι. [Accès d'un mal, προσδολή, πζ (ή) : έφοδος, ου (ή). - de maladie, vocou. Avoir des atteintes de maladie, νέσω πειράζομαι, fut. ασθήσομαι. Les atteintes de la douleur, τὰ τῆς ἐδύνης κέντρα, ων. | Dommage, βλάδη, ης (ή). Porter atteinte, nuire, βλάπτω, fut. βλάψω, acc.: λυμαίνεμαι, fut. ανούμαι, dat. ou acc. Porter atteinte aux lois, τους νόμους παρα-δαίνω, fut. δήσομαι. à la réputation de quelqu'un, τινὸς δοξαν καταισχύνω, fut. υνώ. - à la sainteté d'un lieu. aor. 1er passif de βάλλω), ou d'un seul mot κεραυ- την του τόπου άγνείαν μιαίνω, fut. ανώ. Porter νόδλητος, ος, ον, ου περαυνοδλής. gén. ήτος (δ. ή). latteinte à des droits, των δικαίων τι ψφ-αιρίωporter la moindre atteinte à vos droits, τῶν γέ σου δυκαίων ούκ αν άψαίμην (άπτομαι, fut. άψομαι).

ATTELAGE, s. m. ζεῦγος, ους (τὸ): ἄρμα, ατος (τό). — de bœuss, ζεῦγος βοεικόν, ου (τό). — de deux chevaux, ίπποι δίζυγες, ων (οί). de quatre chevaux, ίπποι τετράζυγες, ων (ci). de trois, de six chevaux, τρίπωλον, έξάπωλον άρμα aτος (τό). - d'ânes, de mulets, etc., όνων, ήμιόνων αρμα, ατος (τὸ). Son attelage était incomplet, οὐχ Την αὐτῷ τοῦ ζεύγους τὸ έτερον, Théophylact. Chariots sans leur attelage, αμαξαι ανευ των ůsciumier.

ATTELER, v. a. ζεύγνυμι, f. ζεύξω, acc. - les bœuss à la charrue, βοῦς ὑπ' ἄροτρον, Hérodt. — les chevaux aux chars, Ιππους ύφ Τοματα, Hom. Atteler un char, άρμα ζεύγυμι, fut. ζεύξω, Xên. Ayant attelé à son char quatre chevaux blancs, ὑπο-ζευξάμενος τέθριππον λευχόπωλον (ὑπο-ζεύγνυμι, fut. ζεύξω), Plut.

ATTENANT, ANTE, adj. προσ-χείμενος οπ έπι-χείμενος, η ον (partic. de πρόσ-χειμαι ου d'im-muna, fut. miconai), dat.

ATTERART, prépos, ou adv. iγγύς, gén.: πληciev , gén.

κπ ATTENDANT, αdv. ἐν τῷ μεταξύ : ἐν τοσούτω. En attendant il écrit, έν τοσούτω γράφει (γράφω, fut. γράψω). Mais restez chez moi en attendant, άλλ' έμοὶ παρα-μείνατε τοσούτον χρόνον (παρα-μένω, fut. μενώ), Plat. | En attendant, suivi d'un régime, μεταξύ, gén. : μέχρι ου μέχρις, gen. : πρό, gen. En attendant son depart, πρὸ τῆς αὐτοῦ πορείας. || En attendant que, ἔως, avec le fut. : ἐως, ἔως ἄν, ἔστ' ἄν, μέχρις οὐ ἄν, avec le subj. En attendant qu'il arrive, luç άφ-ίζεται: έως άν ου έστ' άν άφ-ίκηται : on peut quesi tourner par avant qu'il arrive, πρίν αὐτὸν dφ-ικέσθαι (άφ-ικνέςμαι, συμαι, fut. ίξεμαι).

ATTENDRE, v. a. être en attendant, mposμένω, fat. μενώ, αcc.: περ:-μένω, fut. μενώ, αcc.: άνα-μένω, fut. μενώ, αςς.: προσ-δέχομαι, fut. δέξομαι, acc. : προσ-δικάω, ω, fut. ήσω, acc. Attendre longtemps, πολύν χρόνον ἐπι-μένω, fut. μενω. - bien avant dans la nuit, πολύ τῆς νυκτὸς περι-μένω, fut. μενώ. Ils n'attendirent pas même le héraut, τὸν χήρυκα οὐδ' ἀν-έμειναν (ἀνα-μένω, fut. μενώ). Attendre l'ennemi de pied ferme, τους πολεμίους υπο-μένω, fut.

mai, ούμαι, fut. ὑφ-αιρήσομαι. Je ne veux pas da-μίνω, fut. μενώ. Attendre une lettre de quelqu'un, έπιστολήν τινος προσ-δοκάω, ω, futriσω. Qui n'est pas attendu, qui vient sans être attendu, άπροσδόκητος, ος, ον : άνελπιστος, ος, ον. Attendre quelqu'un au passage, τινὶ έφ-εδρεύω, fut. εύσω. Attendre la commodité de quelqu'un, τινός καιρόν τηρίω, ω, ful. ήσω. Attendre de jour en jour, xat huipav moosδοκάω, ω, fut. ήσω. J'attendrai que vous ayez fait cela, έπι-σχήσειν μέλλω, έστ' αν ποιήσης τουτό (ἐπ-έχω, fut. ἐφ-έξω ου ἐπι-σχήσω). Je ne puis attendre, μέλλειν μοι κύχ έξ-εστι (μέλλω, fut. μελλήσω: Εξ-εστι, fut. έξ-έσται). Sans plus attendre, άμελλητί. Le temps d'attendre, σχολή, ñ; (ή). Je n'ai pas le temps d'attendre, οὐκ ίστι μαι σχολή. Ce n'est pas la peine d'attendre. ούκ αξιόν έστιν έπιμονής το πράγμα. Faire attendre quelqu'un, τινά παρα-τείνω, sut. τενώ, ou ανα-δαλλομαι, fut. δαλούμαι. -- ses créanciers, τούς χρήστας άνα-δάλλομαι, Jut. δαλούμαι. Ne me faites pas attendre, μή δήτα κατ-έχης με (κατ-έχω, fut. καθ-έξω). Attendez, attendez! μείνον (impér. aor. 1er de μένω).

> ATTENDRE, espérer ou craindre quelque chose de la part de quelqu'un, τὶ παρά τινος προσ-δοκάω. ω, fut. ήσω, ou ελπίζω, fut. ίσω. N'attendez de nous rien de grand, μηδέν παρ' ήμων προσ-δοκάν λίαν μίγα, Aristphn. Ils ne trouvèrent rien de ce qu'ils attendaient, οὐδ' ότιοῦν εὖρον τῶν προσδοκηθέντων : οὐδεν, ών πλπιζον, εύρον (εὐρίσκω. fut. εύρήσω). Qui n'attend rien de personne. αὐταρκής, ής, ές. Attendre tout de quelqu'un, δλος από τινος έξ-αρτάομαι, ώμαι, fut. αρτηθήσεμαι. Voilà ce que j'attendais de vous, ταύτην τήν περί σου είχον ελπίδα (έχω, fut. έξω).

> ATTENDRE quelqu'un, lui être réservé, µêve. fut. μενώ, acc. Voilà le bonheur qui vous attend, τεῦτό σε μένει τὸ ἀγαθόν. Le châtiment yous attend, pivet or dien, Phalar. La gloire qui vous attend, tournez, qui vous est proposée, à mpoκειμένη σοι δοξα (πρό-κειμαι, fut. κείσομαι). Luc.

s'Attendre à, προσ-δοκάω, ω, fut. ήσω, acc.: έλπίζω, fut. ίσω, acc. : προσ-δέχομαι ου έχ-δέχομαι, fut. δίξομαι, acc. - à faire quelque chose, ποιήσειν τι. Beaucoup mieux qu'on ne s'y était attendu, πολλώ καλλιον ή πάντες προσ-εδικήσαν: πολλώ άμεινον της έλπίδος. Je ne m'attendais pas à cet excès de malheur, τοσούτον ούχ ήλπιζον κακού. Cela m'est arrivé quand je m'y attendais le μενώ. Je l'attends sans crainte, άδεως αύτὸν moins, ἀπροσδόκητά μοι ταϋτα συν-ίδη (συμδαίνω, fut. δήσομαι). Attendu, qui est attendu, προσδόκιμος, ος, ον. Il faut s'attendre à une prompte mort, προσδόκιμος δ θάνατος παραυτίκα sous-ent. έστί), Hippocr. Comme on s'attendait à l'arrivée des barbares, προσδοκίμου δντος τοῦ βαρδάρου, Thuc. On s'attend que je ferai, ποιήσειν προσ-δοκάρμαι, ωμαι, fut. πθήσομαι. On s'attend que plusieurs personnes éprouveront le même sort, πολλοὶ ἐπίδοξοί εἰσι ταυτὸ πείσεσθαι ξπάσχω, fut. πείσομαι), Hérodt.

ATTENDRIR, v. a. amollir, μαλάσσω, fut. Εω, acc. — dans l'eau, δια-δρέχω, fut. δρέξω, ecc. || Toucher de pitié, εἰς ίλιον άγω ου προάγω, fut. άζω, acc. Ayant attendri tout le monde, πάντας εἰς οἰκτον καὶ ΐλιον προσ-καλεσάμενος (προσ-καλέσμαι, οῦμαι, fut. καλέσσμαι), Η έτοdn. Être attendri par les maux d'autrui, ταῖς τῶν ἄλλων συμφοραῖς κατα-κλάσμαι, ωμαι, fut. κλασθήσομαι, ου ἐπι-καμπτομαι, fut. καμφθήσομαι. Il attendrit tout le monde, ὑπὸ πάντων ἐλεεῖται (ἐλεέσμαι, οῦμαι, fut. ἐλεπθήσομαι).

s'Attendrik, ou se laisser ettendrir, ελείω, ώ, fut. ελείσω : οἰχτείρω, fut. ερῶ, αcc. : κατcιχτίζομαι, fut. ισθήσομαι. Je me laissai attendrir par ces paroles, ἡλέησα, ταῦτ' ἀχούσας (ἀκεύω, fut. ἀκούσομαι), Anacr. Nous nous sentimes attendrir, οἶχτος ἡμᾶς εἶλεν ου ελαδε (αἰρίω, ῶ, fut. αἰρήσω : λαμδάνω, fut. λήψομαι). S'attendrir sur le sort de quelqu'un, τινὶ συμ-πάσχω, fut. πείσομαι, ου συν-αλγέω, ῶ, fut. ήσω.

ATTENDRISSANT, ANTE, adj. Deservos, n, ov (comp. otesoc, sup. otatos).

ATTENDRISSEMENT, s. m. $\delta \lambda \epsilon c \epsilon$, cu (δ): $\epsilon \tilde{\lambda} \kappa \tau c \epsilon$, cu (δ): $\kappa \alpha \tau c (\tilde{\lambda} \tau c \tau c \tilde{\lambda} \tau c \tau c \tilde{\lambda} \tau c \tilde{\lambda} \tau c \tilde{\lambda} c$

ATTENDU, prép. διά, acc. Attendu son age, δι' ήλικίαν. Attendu que, ἐπειδή.

ATTENTAT, s. m. τολμημα, ατος (τὸ). — à la sûreté des citoyens, κατὰ τῆς τῶν πολιτῶν ἀσφαλείας. Celui qui a commis ces attentats, ὁ τοιαῦτα τολμήσας (τολμάω, ῶ, fut. ήσω). Un horrible attentat, δεινὸν τολμημα, ατος (τὸ), ou simplement δεινὸν ἔργον, ου (τὸ). Commettre un attentat contre la vie de quelqu'un, τινὶ ἐπι-γειρέω, ῶ, fut. ήσω.

ATTENTATOIRE, adj. — aux lois, παράνομος, ος, ον. Attentatoire à la sûreté des ciloyens, τῆ τῶν πολιτῶν ἀσφαλεία ἐναντίος, α, ον Attentatoire aux libertés publiques, τῆς κοινῆς ἐλαυθερίας ἀναιρετικός, ἡ, ἐν.

ATTENTE, s. f. πρισδικία, ας (ή): ἀλπίς, ίδος

(ή). Inspirer une grande attente, μεγάλην προσδοχίαν ου μειρόλην ελπίδα παρείχω, fut. εξω. It a surpassé la première attente, μείζων ἐφάνα ἡ χατὰ τὴν πρώτην προσδοχίαν (φαίνομαι, fut. φανήσομαι). Être trompé dans son attente, τῆς ἐλπίδος ἀμαρτάνω, fut. ἀμαρτήσομαι. Vivre dans une cruelle attente, μετὰ χαχῆς ἐλπίδος ζάω, ω, fut. ζήσω, Eschin. Socr. Contre l'attente, contre toute attente, παρὰ δοξαν. Contre son attente, παρὰ ἀ προσ-εδίχετο (προσ-δίχομαι, fut. δίξομαι). || Au fig. Pierre d'attente, tournez par fondement, διμέλιος, ου (ό).

ATTENTER à, v. n. attaquer, ἐπι-χειρίω, ω, fut. τίσω, dat. — à la vie de quelqu'un, τινί: τινὸς κεφαλή. — à la personne du roi, τω βασιλεί. Attenter aux lois, τοὺς νόμους παρα-δαίνω, fut. δήσομαι.

ATTENTIF, IVE, adj. arevie, ne, ie (comp. έστερος, sup. έστατος), avec είς ου πρός et l'acc. Regard attentif, βλέμμα άτενές, ούς (τὸ). Regarder d'un œil attentif, ἀτενὸς βλέπω, fut. βλέψομαι, ου άφ-οράω, ω, fut. απ-όψομαι, Luc. avec siς ou πρός et l'acc. Être attentif à, aπενίζω, fut. ίσω, avec είς ou πρός et l'acc. : τὸν νοῦν ου τὴν γνώμην ου τὴν διάνοιαν προσέχω, ou simplement προσ-έχω, fut. έξω, dat. Soyez atlentif, πρόσ-εχε τὸν νοῦν, Aristph., οι simplement πρόσ-εχε, Épict. Rendre l'auditeur attentif, προσεκτικόν τον άκροατήν ποιέω, ω, ful. rίσω, Aristt. Attentif aux moindres signes de ma volonté, άν-πρτημένος έχ του έμου νεύματος (άνω αρτάω, ω, fut. τίσω), Luc. Attentif à observer la justice, πρός τὸ δίκαιον ἀτενής, ής, ές, Plut.

ATTENTION, s. f. application d'esprit, προσ $c\chi\dot{\eta}$, $\ddot{\eta}$ ς $(\dot{\eta})$, Luc. : σπουδή, $\ddot{\eta}$ ς $(\dot{\eta})$: ἐπιμέλεια, ας (ή). Avec la plus grande attention, μετὰ πάσης σπουδής : μετά πλείστης άκριδείας. Avoir attention à . έπι-μελέςμαι, ευμαι, fut. ήσεμαι, gén. Mettre toute son attention à, πλείστην σπουδήν ποιέρμαι, ουμαι, fut. ήσομαι, avec όπως et le subj. on шоть et l'infin. Faire attention à, то vouv προσ-έχω, ou simplement προσ-έχω, fut. έξω, dat. Ne pas faire attention à, παρ-οράω, ω, ful. παρ-όψομαι, acc. || Complaisance, égards. φιλοφροσύνη, ης (ή). Avoir des attentions pour quelqu'un, τινά φιλοφρονίσμαι, ούμαι, Jul. ήσομαι: τινί χαρίζομαι, fut. ίσομαι, dat. Attentions délicates et assidues, θεραπεία, ας (ή). En avoir pour quelqu'un, τινά θεραπεύω, ful. εύσω.

ATTENTIVEMENT. adv. άτενῶς : προσεκτι-

κῶς. Regarder attentivement, ἀτενῶς ου ἀτενὶς δράω, ቕ, fut. ὑψεμαι : ἀτενίζω, fut. ίσω, αυες εἰς ου πρός ει Γαςς. Examiner attentivement la vérité, ἀκριδῶς τὴν ἀλήθειαν ἐξ-ετάζω, fut. άσω.

ATTENUANT, anτπ, adj. qui atténue les humeurs, λεπτυντικός, ή, όν, Diose. | Δu fig. qui peut servir d'excuse, παραιτητικός, ή, όν. — qui adoucit l'idée par le mot, υποκοριστικός, ή, όν.

ATTÉNUATION, s. f. dépérissement, φθύη, τ.ς (ή). || Excuse, παραίτησις, εως (ή).

ATTÉNUER, v. a. amincir, λεπτύνω, fut. υνώ, acc. Atténué par la maladie, ὑπὸ τῆς νόσου ἐχ-τετπχώς, υῖα, ός (partic. parf. d'ix-τήχομαι, fut. τακήσυμαι). || Au fig. Atténuer l'odieux d'une chose, τὸν φθόνον ἐλάσσονα ποιίω, ω, fut. ήσω. — les châtiments, τὰς τιμωρίας ἐλάσσονας ου ἐλάσσους ποιίω, ω. Atténuer par l'expression, ὑπο-χορίζομαι, fut. ίσομαι, acc.

ATTERER, v. a. ou n. Voyez Atterer. ATTERRAGE, s. m. δρμος, ου (δ).

* ATTERRER, v. a. renverser, κατα-δάλλω, fut. δαλώ, acc. || Etonner, κατα-πλήσσω, fut. πλήξω, acc. : ἐκ-πλήσσω, fut. πλήξω, acc. Atterré par cette menace, τὴν ἀπιιλὴν ἐκ-πιπλη-γμένος. Le passif de ces verbes se construit avec l'accusatif, rarement avec le datif. || V. n. Prendre terre. Voyex Atterrer.

ATTERRIR, v. n. aborder, προσ-ορμίζομαι, fut. ίσομαι. — dans un endroit, τόπω τινί.

ATTERRISSEMENT, s. m. terre d'alluvion, ετρόσχωμα, ατος (τὸ).

ATTESTATION, ε. f. ἐπιμαρτυρία, ας (ή).

ATTESTER, ν α. certifier, έπι-μαρτυρίω, ῶ, fut. ήσω, αcc. || Prendre à témoin, μαρτύρομαι ου έπι-μαρτύρομαι ου δια-μαρτύρομαι, fut. υροϋμαι, αcc. — le ciel et la terre, διούς καὶ ἀνδρώπους.

ATTICISME, **s** m. ἀττικισμός, οῦ (ὁ). **ATTICISTE**, **s**. m. ἀττικιστής, οῦ (ὁ).

ATTIBDIR, v. a. ἀπο-ψύχω, fut. ψύξω, acc. Diosc. | S'attiédir, se relacher, μαλακίζομαι, fut. ιστήσομαι: ἐν-δίδωμι, fut. δώσω: ἀν-ίημι, fut. ἀν-ήσω, ου ἀν-ίημαι, fut. ἀν-ιτήσομαι.

ATTIEDISSEMENT, s. m. refroidissement, απόψυξις, εως (ή). || Ralentissement, ενδόσις, εως (ή): ανεσις, εως (ή).

ATTIFER, v. a. parer, habiller avec recherche, κομμόω, ω, fut. ώσω, acc.

ATTIQUE, adj. arrixós, n, n.

ATTIRAIL, s. m. π apasmuń, $\tilde{\eta}_{c}$ ($\tilde{\eta}_{i}$): π a- π asmuń, $\tilde{\eta}_{c}$ ($\tilde{\eta}_{i}$).

ATTIRANT, ANTE, adj. έπαγωγός, ός, όν. ATTIRER, v. a. iφ-iλxω, fut. ελξω, acc. Attirer à soi, in' inautèr time on iquitime. ful. ελξω, acc.: Ελκομαι ου έφ-ελκομαι, ful. iλξομαι, acc. La chaleur attire l'humidité, τὸ θερμαινόμενον έφ-έλχει έφ' έαυτό το ύγρον (έφ-έλχω, fut. Οξω), Aristt. Chacun cherchait à attirer à soi tout le pouvoir, έκαστος πρός αύτὸν τὴν δύναμιν άνδ-είλκεν (άνδ-ελκω, fut. ελξω), Hérodi. Attirer doucement, ἐπ-άγομαι ου προσ-άγομαι, fut. άξομαι, acc. L'ayant pris au collet, il l'attira vers lui, λαδόμενος έχείνου άνωθεν παρά τὸν ώμον, αὐτὸν προσ-ηγάγετο (προσ-άγομαι, Jul. άξομαι), Plat. || Attirer quelqu'un chez soi, τινά έπ' έμαυτὸν είσ-άγομαι, sut. άξομαι, Aristt. Il attire et captive tout le monde, πάντας έπάγεται καί συνεπι-στρέφει (στρέφω, fut. στρέψω), Phil. | Attirer à la vertu, πρὸς τὸν ἀρετὸν ἐπάγω, fut. άξω, acc. Attirer l'ennemi au combat, άφορμην του μάχεσθαι τοίς πολεμίοις παρ-έχω, fut. εξω. Etre attiré par le gain, par l'espérance, τῷ κέρδει, ταῖς ελπίσιν ὑπ-άγομαι, fut. αχθήσομαι.

s'Attirer, gagner, obtenir, κτάσμαι, ωμαι, fut. κτήσομαι, acc.: τυγχάνω, fut. τεύξομαι, gén. S'attirer les louanges de tout le monde, παρὰ πάντων ἐπαίνου τυγχάνω. S'attirer de fâcheuses affaires, δυσπραγίαις περι-πίπτω, fut. πεσούμαι.

ATTISER, v. a. — le feu, τὸ πῦρ ὑποσαλεύω, fut. εύσω, Aristph. || Au fig. Attiser la colère, τὴν ὀργὴν παρ-εξύνω, fut. υνῶ. — le feu de la guerre, τὸν πολεμον ἐπ-ετρύνω, fut. υνῶ. — la sédition, στάσεις καὶ ταραχὰς τρέφω, fut. θρέψω.

ATTITRER, v. a. accréditer, συν-ίστημι, fut. συ-στήσω, acc. || Attitré, qui est en titre, καθεστηκώς, υία, ός (partic. parf. de καθ-ίσταμαι): — aposté, suborné, ύποπεμπτός, ή, όν

ΑΤΤΙΤΌΣΕ, ε. f. σχήμα, ατος (τέ).

ATTOUCHEMENT, s. m. ψαῦσις, εως (ή). Se souiller par l'attouchement d'un mort, νεπροῦ ψαύσει μιαίνομαι, fut. ανθήσομαι.

ATTRACTIF, IVE, adj. έλχτικός ου έλχυστιχός, τί, όν.

ATTRACTION, s. m. Extis, aws (7).

ATTRAIRE, v. a. attirér, idequat, fut. idtomat, acc.: io-decenat, fut. idequat, acc.

ATTRAIT, s. m. ce qui attire, διλέπομα.

ατος (τό): θέλετρον, ου (τό): θέλγητρον, ου (τό): θελετήριον, ου (τό). L'attrait de la heauté, τὸ τοῦ κάλλους φίλτρον, ου. Les attraits du désir, τὰ τῶν πόθων θέλγητρα, ων, Διhên. Tant elles ont d'attrait pour les lecteurs, τοσοῦτον θέλκτρον ἐν-ίασι τοῖς ἀνα-γινώσκουσιν (ἐν-ίημι, ʃut. ἐν-ήσω), Synés. Se laisser prendre aux attraits du plaisir, ταῖς ἡδοναῖς διλιάζομαι, ſut. δελεασθήσομαι. La vertu a un attrait pour nos âmes, ἐφ-έλκι ἐφ' ἐαυτὴν τὰς ψυχὰς ἡ ἀριτὴ (ἰφ-έλκω, ſut. εξώ). [] Les attraits, la beauté, κάλλος, ους (τὸ): ἄρα, ας (ἡ).

ATTRAPE, s. f. tromperie, ἀπάτη τς (ή).
ATTRAPER, v. a. atteindre à la course, κατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Ayant strapé un lièvre, λαγών ἐλόντος αὐτοῦ (ἐλών, partic. aor. 2 de αἰρίω, ῶ, fut. αἰρήσω). Quand l'animal sera attrapé, ἐπειδὰν ἀλῷ τὸ ζῶον (ἀλίσκομαι, fut. ἀλώσομαι. || Prendre sur le fait, κατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. || Atteindre, obtenir, ἐφ-ικνίομαι, οῦμαι, fut. Κομαι, gén. : τυγχάνω ου ἐπι-τυγχάνω, fut. τεύξομαι, gén. Attraper la perfection, πρὸς τὸ πέρας ἡνω, fut. Κω. Attraper le sens d'un auteur, τὴν τοῦ γράψαντος διάνοιαν συλ-λαμδάνω, fut. λήψομαι, ου συν-ίημι, fut. συν-ήσω.

ΑΤΤΒΑΡΕΝ, tromper, ἀπατάω, ω, fut. ήσω, acc.: φενακίζω, fut. ίσω, acc.: παρα-κρούομαι, fut. κρούσομαι, acc. Vous ai-je attrapé? μων παρα-κίκρουσμαί σε ; Luc. Ne vous laissez pas attraper, μπ παρα-κρουσόπτε, Dém. || Dérober par surprise, δφ-αιρίομαι, οῦμκι, fut. αιρήσομαι, acc. — quelque chose à quelqu'un, πνός τι. Attraper à quelqu'un son argent, πνα ἀπο-μύσσω, fut. μύζω, Polt.

ATTRAYANT, ANTE, adj. ἐπαγωγός, ός, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

ATTRIBUER, v. a. assigner, donner en parlage, προσ-νέμω ou ἀπο-νέμω ou ἐπι-νέμω, fut. νεμῶ, acc. et le rég. indir. au datif. || Imputer, ἀνα-τίθημι, fut. ἀνα-θήσω, acc. : ἀνα-φίρω, fut. ἀνα-σίσω, acc. : ἀνα-φίρω, fut. ἀνα-σίσω, acc. Le régime indir. au datif seul ou à l'acc. avec εἰς ou ἐπί. Il vous attribue la cause de tout cela, τεύτων αἰπίαν σοι ἀνα-πίθησι. On vous attribue ce meurtre, τὴν αἰπίαν τοῦ φόνου ἰπὶ σὶ ἄγουσι (ἀγω, fut. ἀξω). || S'attribuer, ἐμαυτῷ περιποιέω, ῷ, fut. πσω, acc. : περι-ποιέομαι, εὐμαι, fut. ἡσομαι, acc. : σφετερίζομαι, fut. ἱσομαι, acc. S'attribuer un honneur, τὴν τιμὴν ἐμαυτῷ λαμ-βάνω, fut. λήψομαι.

ATTRIBUT, s. m. signe distinctif, ἐπίσημον, ου (τὸ). || En term. de gramm. ou de logique, καταγόρημα, ετος (τὸ).

ATTRIBUTION, s. f. action d'attribuer, d'assigner, ἀπονομή, ῆς (ή). || Portion assignée, μέρος, ους (τὸ): μοῖρα; ας (ή). || Attributions, timites de puissance, ἔξωσία, ας (ή). Être συ entrer dans les attributions de quelqu'un, εῖς τινα καθ-ήκω, fut. ήξω. Autant que me le permettent mes attributions, δσον ἐπ' ἐμοί ἐστι: δσον ἔξουσίας ἔχω, fut. ఔω.

ATTRISTER, ν. q. λυπίω, ω, fut. ποω; αcc.: ένιαω, ω, fut. άσω, αcc.: βαρύνω, fut. βαρήσω, αcc. S'attrister, λυπίσμαι, συμαι, fut. ποποσμαι: ἀντάσμαι, ωμαι, fut. αθήσομαι: ἀντάσμαι, ωμαι, fut. αθήσομαι: ἀντάσμαι, ωμαι, fut. αθήσομαι: ἀδημονίω, ω, fut. ποω: ἀλθιστάσσμαι. Ce qui m'attriste le plus, c'est que, ἐκείνω δ' ἀθυμῶ, ότι (ἀθυμίω, ω, fut. ποω). Votre malheur m'attriste, ἐπὶ τῆ ἀτυχία σοι συν-άχθομαι, fut. αχθιστάσμαι, ου συν-αλγίω, ω, fut. ήσω, ου συμπάσχω, fut. πείσομαι. Il me parut fort attristé de ces nouvelles, εδεξέ μοι λυπηρως έχειν ἐπὶ τούτοις (έχω, fut. εξω). Faire semblant de s'attrister, λύπην προσ-πειέσμαι, σϋμαι, fut. ήσωμαι.

ATTRITION, s. f. contrition imparfaite, repentir, μετάνοια, ας (ή).

ATTROUPEMENT, s. m. συγκρότημα, ατος (τό). Attroupement séditieux, σύστασις, εως (ή). Former des attroupements, συν-ίσταμαι, fut. συ-στήσεμαι: συστάσεις πειέρμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι: κατὰ συστάσεις γίνομαι, fut. γενήσεμαι. Il se formait des attroupements, σύλλογει ἐγιγοντο καὶ κύκλοι συν-ίσταντο, Χέπ.

ATTROUPER, v. a. συ-στρίφω, fut. στρίψω; acc.: συν-αθροίζω, fut. είσω, acc.: συγ-αρετίω, ῶ; fut. είσω, acc. : συγ-αρετίω, ῶ; fut. είσω, acc. : συγ-αρετίω, ῶ; fut. είσω, acc. : αυγ-αρετίω, ῶ; fut. είξω. Le monde attroupé à la porte, ci ἐπὶ ταῖς θύραις ἐθροισμένοι (άθροῖζω, fut. είσω). S'étant attroupés pour délibérer en commun, συ-στραφέντες καὶ κεινή βουλευσάμενοι (συ-στρίφομαι, fut. στραφήσομαι: βουλευσάμενοι (συ-στρίφομαι). S'attrouper autour de quelqu'un, τινὰ περι-ίσταμαι, fut. περι-στήσομαι.

AU, pour à le. Voyez A.

AUBADB, s. f. concert donné. le matin, ή δρθριος συμφωνία, gén. δρθρίου συμφωνίας.

AUBAINE, s. f. gain inespéré, êpuaire, ou (10).

AUBE, s. f. pointe du jour, δρθρος, cu (δ). Avant l'aube, δρθρου βαθέος. Dès l'aube du jour, dua δρθρω.

Auss, robe blanche, tunique, χιτών, ῶνος (δ): en t. d'Église, στιχάριον, ου (τὸ), G. M.

AUBÉPINE, ε. f. λευκάκανθα, ης (ή).

AUBERGE, s. f. πανδοχεῖον ου πανδοκεῖον, ου (τό). Loger ou descendre à l'auberge, εἰς πανδοχεῖον κατα-λύω, fut. λύσω. Tenir une auberge, πανδοκεύω, fut. εύσω.

AUBERGISTE, s. m. πανδοχεύς ου πανδοκούς, έως (δ). — au fém. πανδοκούτρια, ας (ή).

AUBIER, s. m. couche tendre entre l'écorce

el le bois, créap, aros (rò).

AUBIFOIN, s. m. plante, κύανος, ου (δ).

AUBIN, s. m. le blanc de l'œuf, λεύκωμα ατος (το).

AUCUN, της, adj. sans négation, τίς, τί, gén. τινός. Si jamais il vous arrive aucun mal, ἰάν τί σοι παρὰ καιρὸν συμ-Εῆ (συμ-Εαίνω, fut. Εήσυμαι). || Δυες négation, οὐδείς, cὐδεμία, οὐδέν.
Aucun de nous, οὐδείς τἰμῶν. Aucun des deux,
cὐδίτερος, α, εν. En aucun lieu, cὐδαμεῦ. D'aucune manière, cὐδαμῶς. Ne saire aucun cas de, cὐδενὸς ἀξιώω, ῶ, fut. ώσω, αςς. : περὶ cὐδενὸς πειέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, αςς.

Nota. Dans les phrases subordonnées et dans tous les cas où la négation doit se rendre par un au lieu de co, les mots que nous venons d'indiquer subissent une modification semblable: undéic, undéire, c, undauco, undauco.

AUCUNEMENT, adv. οὐδαμῶς: dans les phr. subord. μπδαμῶς. Je vous conseille de ne vous alarmer aucunement, συμ-δουλιύω σει μπ-δαμῶς φεδεῖσθαι (φεδέεμαι, εῦμαι, fut. πθήσεμαι).

AUDACE, s. f. τόλμα, ης (ή): θάρσος, ους (τό). Audace effrontée, θράσος, ους (τό). Noble audace, εὐτολμία, ας (ή). Plein d'une noble audace, εὐτολμία, ας (ή). Plein d'une noble audace, εὐτολμος, ος, ον. Trait d'audace, τόλμημα, ατος (τό). Ils en sont venus à ce point d'audace, εἰς τοῦτο τόλμης πλθον (Ιρχομαι, fut. ἐκεὐσομαι). Prendre de l'audace, θαρσίω ου θαρρίω, ω, fut. ήσω: θαρσύνομαι, fut. υνθήσομαι. Inspirer de l'audace à quelqu'un, τινά θαρσύνω, fut. υνώ, ου θρασύν ποιέω, ω, fut. ήσω: θάρσος τινί ἰμ-δάλλω, fut. δαλώ. Ανοίτ l'audace de, τολμάω, ω, fut. ήσω: θαρσίω, ω, fut. ήσω: τίτληκα, parf. de τλάω, ω, fut. τλάσομαι: ὑπο-μίνω, fut. μινώ. Tous ces verbes se construisent avec l'infinitif.

AUDACIEUSEMENT, adv. τολμπρώς: θρασώς. Se comporter audacieusement envers quelqu'un, πρός τινα άπο-θρασύνομαι, fut. υνεύμαι. Ayant parlé si audacieusement, ούτω θρασώς είρπκώς (partic. parf. de λίγω, fut. έρῶ), Isocr.

AUDIENCE, s. f. accès près d'un supérieur, πρόσοδος, ου (ή). Avoir audience de quelqu'un, πρός τινα προσόδου τυγχάνω, fut. τεύξομαι. || Audience, assemblée judiciaire, συνίδριον, ου (τὸ): δικαστήριον, ου (τὸ). Jour d'audience, ή δικάσιμος ήμέρα, ας. L'heure de l'audience, ή δικάσιμος ώρα, ας. Obtenir audience, δικην λαγχάνω, fut. λήξομαι. Tenir l'audience, συν-εδρεύω, fut. εύσω. Lever l'audience, τὸ συνίδριον λύω, fut. λύσω.

AUDIENCIER, s. m. κήρυξ, υκος (δ).

AUDITEUR, s. m. ἀκροατής, οῦ (ό). Les auditeurs, cl ἀκροαταί, ῶν: cl ἀκροώμενοι, ων: ci ἀκούοντες, ων. Sans respect pour les auditeurs, οὐδίνα τῶν ἀκουόντων αἰδούμενος (αἰδίσμαι, οῦμαι, fut. αἰδίσομαι).

AUDITIF, ive, adj. ἀκουστικός, ή, όν.

AUDITION, s. f. action d'entendre, àxen, $\tilde{\tau}_i$; (i). || Action d'écouter, àxeoanc, suc (i).

AUDITOIRE, s. m. ἀχροατήριον, ου (τό). L'auditoire était peu nombreux, εἰ ἀκρειώμενει Ήσαν εὐ πελλεί (ἀχρεάςμαι, ωμαι, fut. ἀσεμαι).

AUGE, s. f. σκάφη, ης (ή). Supplice de l'auge, chez les Perses, σκάφευσις, εως (ή).

AUGET, s. m. σκαφίον, ου (τὸ).

AUGMENTATIF, 1νε, αdj. αὐξητικός, ή, όν. AUGMENTATION, ε. f. αὕξησις, εως (άλα ἐπαύξησις, εως (ή): ἐπίδοσις, εως (ή). Il a reçu une grande augmentation de force, μεγάλην ελαθε δυνάμεως ἐπίδοσιν (λαμθάνω, fut. λήψομαι): μεγάλη αὐτῷ προσθήκη δυνάμεως ἐγίνετο (γίνομα:, fut. γενήσομαι). Qui n'est pas susceptible d'augmentation, ἀναύξητος, ος, ον. Qui en est peu susceptible, δυσαύξητος, ος, ον.

AUGMENTER, v. a. αὐξάνω ou αὕξω, fut. αὐξήσω, acc. Augmenter encore davantage, iπαμέάνω ou iπαμέω, fut. αὐξήσω, acc. Augmenter l'influence ou la fortune de quelqu'un, τινα αὕξω ou αὐξάνω, fut. αὐξήσω. Ils travaillaient à augmenter la puissance des Grecs, τὰ Έλληνικὰ πύξον, Hérodt. Augmenter la pru-

dence ou la sagesse de quelqu'un, φρονιμώτερον ήμερας : είς ταύτην την ήμεραν. | A présent. Tiya moite, e, ful. now.

Augmenter, v. n. ou s'Augmenter, v. r. autoμαι ου αύξαντμαι, έπ-αύξομαι ου έπ-αυξάνομαι, ful. αυξηθήσομαι : έπι-δίδωμι, ful. έπιδώςω: ἐπίδοσιν ου προσθήχην λαμδάνω, fut. λήψομαι. Leur bonheur augmente en raison de leur vertu, συν-αυξάνεται αὐτεῖς ή εὐδαιμενία τῆ άρετή (συν-αυξάνομαι, fut. αυξηθήσομαι).

AUGURAL, ALE, adj. οἰωνοσκοπικός, τί, όν: μαντικός, ή, όν.

AUGURE, s. m. devin, οἰωνοσκόπος, ου (δ): οἰωνόμαντις, εως (δ): οἰωνιστής, οῦ (δ). La science des augures, i cievostostati ou cievati ou cievoστική, ής, sous-ent. τέχνη : οἰωνομαντεία, ας (ή) : οίωνοσκοπία, ας (ή).

Augure, s. m. présage tiré des oiseaux, οίωνός, οῦ (ὁ): οἰώνισμα, ατος (τὸ). Prendre les augures, οἰωνοσχοπέω, ω, fut. ήσω. L'action de prendre les augures, οἰωνοσκοπία, ας (ή). || Présage en général, οἰωνός, οῦ (ὁ): οἰώνισμα, ατος (τὸ): κληδών, - όνος (ἡ): όσσα σα όττα, ης (i). Bon augure, to Selion ou alono oisinoux, ατος : ή άγαθη κληδών, όνος (ή). Qui est de bon augure, alouc, oc ou a, ov. Regarder comme de bon augure, αἰσιόομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι, acc. Paroles de bon augure, ὁ εύφημες λόγος, ου. Mauvais augure, τὸ φαῦλον ου ἀπαίσιον ου σκαιὸν οἰώmoμα, ατος. Qui est de mauvais augure, άπαίσιος, ος, ον. Paroles de mauvais augure, έπη δύσφημα ου ἀπόφημα, ων (τὰ). || Conjecture, Texamples, ou (T). Tirer de quelque chose un augure pour l'avenir, τεχμήριον τι τών μελλόντων ποιέςμαι, ουμαι, fut. ήσομαι : έχ τινος τά μελλοντα τεκμαίρομαι, fut. αςούμαι, ου στοχάζομαι, fut. άσεμαι.

AUGURER, v. a. τεχμαίρομαι, fut. αροῦμαι, αςς. : στοχάζομαι, fut. άσομαι, αςς. : είχαζω, fut. άσω, acc. Autant qu'on peut augurer, ώς άπ-εικάσαι, sous-ent. έστί (άπ-εικάζω, fut. άσω), Sophoci.

ΔUGUSTE, adj. impérial, royal, σεδαστός, n, ov. | Noble, imposant, respectable, otδαστός, ή, όν : σεδάσμιος, ος, ον : σεμνός, ή, έν (comp. ότερος, sup. ότατος).

AUJOURD'HUI, adv. ce jour-ci, σήμερον: τήμερον. Le jour d'aujourd'hui, ή σήμερον ήμερα, avec le dat. : έγγύς ου πλησίον, gén. Être assis ας: ή παρ-οῦσα ἡμέρα, ας: αύτη ου ήδι ή ἡμέρα: auprès du roi, παρά τῷ βασιλεῖ κάθημαι, ου τῷ ή νῦν ἡμέρα, ας. Dès aujourd'hui, ἀπὸ τῆς νῦν βασιλεῖ παρα-κάθημαι, imparf. παρ-εκαθήμαν. τιμέρας. Jusqu'aujourd'hui, μέχρι τῆς σήμερον Se tenir auprès de quelqu'un, παρ-ίσταμαι,

νον : τανον : τὸ νον έχειν : τὸ νον είναι. Jusqu'aujourd'hui, μέχρι του νύν. Les hommes d'aujourd'hui, of vor direperor, er.

AULIQUE, adj. αύλικός, ή, όν.

AUMONE, s. f. Dethogun, & (i), Becl. On tourne mieux par le verbe. Demander l'aumône aux passants, τους έν-τυγχάνοντας προσαιτίω, ώ, ful. ήσω. Donner l'aumône, τῷ προσαιτούντι δίδωμι, fut. δώσω. Vivre d'aumônes, προσ-αιτών δια-ζάω, ω, fut, διωσομαι, Mendiant qui vit d'aumônes, προσαίτης, ου (δ). Les aumônes qu'il a répandues dans le sein des pauvres, δσα τοῖς δεομένοις ἐπ-ήρχεσεν (ἐπapxie, e, fut. apxisu).

AUMONIER, s. m. prêtre, ἱερεύς, έως (ὁ). AUMONIER, ERE, adj. liberal envers les pauvres, Dirhum, en, or, gen. eros, Eccl.

AUNAGE, s. m. µérpnois, eus (n).

AUNE, ou Aulue, s. m. arbre, withpa, as (1).

AUNE, s. f. mesure inconnue des Grecs. vaut à peu près deux coudées, δύο πήγεις, εων (οί). Long d'une aune, δίπηχυς, υς, υ, gén. εος: διπηχυαίος, α, ον. Longueur de deux aunes, οργυιά, ας (ή). Long de deux aunes, οργυιαίος. α, ov. —de quatre aunes, διόργυιος, ος, ον. Ει ainsi de suite. | Prov. Mesurer tout le monde à son aune, έμαυτῷ τοὺς ἄλλους παρα-μετρέω, w, fut. now.

AUNEB, s. f. plante, iliéviou, ou (tò).

AUNER, ν. α. μετρίω, ω, ful. ήσω, αcc.

AUPARAVANT, adv. πρότερον : πρίν. Un an auparavant, ένιαυτῷ πρότερον. Le jour d'auparavant, τη προτέρα: τη προτεραία. Ils sortirent de la ville auparavant, προ-έφθασαν έξ-ελθόντες της πολεως (προ-φθάνω, fut. φθάσω: έξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Ils moururent auparavant, προαπ ίθανον (de προαπο-θνήσκω, fut. θανούμαι). Il lui demandait auparavant, προ-ήρωτα (imparf. de προ-ερωτάω, ω, ful. ήσω). Ainsi se composent avec la préposition moi une infinité de verbes.

AUPRES, adv. έγγύς : άγχοῦ : πλησίον. Tout auprès, εγγυτάτω ου εγγύτατα : άγχιστα : πλησιαίτατα.

AUPRES DE, prép. sans mouvement, masá

fut. παρα-οτήσομαι, dat. Marcher auprès de ούτως. Le que suivant se rend par ώς. Ex. Aussi quelqu'un, παρ-ακολουθίω, ω, fut. ήσω, dat. Il y a ainsi une infinité d'autres verbes que l'on compose avec la préposition napá, et qui gouvernent le datif. || Auprès de, avec mouvement, πρός ου παρά, αις. Je viens auprès de vous, πρός σὶ ου παρά σὶ έρχομαι. On emplois aussi les verbes composés de la préposition apoc. Il se rendit auprès de lui, προσ-ήλθεν αὐτῷ (προσ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). || D'auprès de. παρά, gén. Repousser d'auprès de quelqu'un, देक्र राप्ट्र देन-धर्मक , क , ful. देन-कंटक , उप देनελαύνω, fut. ἀπ-ελάσω, acc. Chasser d'auprès de soi, ἀπ-ωθίομαι, οῦμαι, fut. ἀπ-ώσομαι, acc. | Auprès de, en comparaison de, παρά, acc. Il trouva que le danger n'était rien auprès de la honte, τοῦ κινδύνου κατ-εφρόνησε παρά τὸ αἰσχρόν (κατα-φρονέω, ω, fut. ήσω).

AURÉOLE, s. f. ἀκτινοδολία, ας (ή). Ceindre la tête d'une auréole, άκτίνας τη κεφαλή περι-Eallo, ful. Ealo.

AURICULAIRE, adj. ώτικός, ή, όν. Doigt auriculaire, δ ώπίτης, ου, sous-ent. δάκτυλος. Τέmoin auriculaire, μάρτυς αὐτήκοος, ευ (δ).

AURIFIQUE, adj. χρυσοποιός, ός, όν.

AURONE, s. f. herbe, abpotrovov, ou (tò). AURORE, s. f. soleil levant, i loc, gén. lu, dat. iw. acc. iw. Dès l'aurore, aux iw. Aussitôt que l'aurore parut, αμα έφ γενομένη. Du couchant à l'aupore, ἀπὸ δύσεως μέχρις ἀνατολής. Les régions voisines de l'aurore, τὰ πρὸς ίω μίρη, ων. | Au figure, commencement, début, ἀρχή, ῆς (ή). L'aurore d'un beau règne, ἀγαθῆς βασιλείας προοίμιου, ου (τό).

AURORE, adj. de couleur aurore, xoóxivos,

AUSPICE, s. m. présage tiré des oiseaux, είωνός, εῦ (δ): είώνισμα, ατος (τὸ). Voyez Ausums. Auspices favorables ou défavorables, aiσιοι ή ἀπαίσιοι οἰωνοί, ων (οί). Commencer la guerre sous de plus heureux auspices, oùv aiσιωτέροις τοις είωνοις του πολέμου απτομαι, fut. αθομαι, Suid. Prendre les auspices, in' οἰωνῶν καθ-ίζομαι, fut. ίσομαι, Plut.: οίωνοσκοπίομαι, σύμαι, fut. ήσομαι, Plut. | Au fig. Sous d'heureux auspices, αἰσίως. Sous de mauvais auspices, ἀπαισίως. Sous les auspices de la vertu, της άρετης ήγουμένης (partic. de ήγέομαι, ούμαι, ful. ήγήσομαι).

sage que Socrate, como copic de o Zunpatric. Mais il y a mille autres tournures entre lesquelles le goût choisira. Personne n'est aussi malheureux que moi, ούχ έστι ταλαίπωρες οὐδεὶς δσον ίγώ. Étant aussi bienveillant que vous l'êtes. ούτως ώς έχεις εύνοίας (έχω, fut. έξω). Aussi vite qu'il put, ώς είχε τάχους (τάχους pour τάχεςς. gén. de τάχος, vitesse). Il est aussi puissant que le roi, τοσούτον σθένει, δσον και δ. βασιλεύς (σθένω. sans futur). Aussi grand, τοσούτος, τοσαύτη, τοσούτο : τηλικούτος, αύτη, ούτο. Aussi grand que, δσες, n, ov : ήλύκος; n, ov. Aussi grand que le roi, δους δ βασιλεύς. Il est devenu aussi instruit que son père, προ-ελήλυθε σοφίας έφ' δσον καὶ δ πατήρ (προ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Aussi distingué par son rang que par ses vertus, τοσούτον ταίς τιμαίς δσον ταίς άρεταίς δια-φίρων (partic. de δια-φίρω, fut. δι-οίσω). Je suis aussi riche que vous, έπ' ίσης πλουτώ σοι (πλουτίω, ω, fut. ήσω). Ils sont aussi malheureux que lui, ταὐτὸ πάσχουσιν αὐτῷ (πάσχω, fut. misoquai). Il est aussi heureux que jamais, ήδεως έχει νύν, εί και πρότερον (έχω, fut. εξω). Je m'estime aussi heureux que personne. έν τοις μάλιστα έμαυτον εύδαιμονίζω, fut. ίσω. Vous me trouverez aussi favorablement disposé qu'il est possible, euveur imi euprisere omcime reis μάλιστα (ευρίσκω, fut. ευρήσω). Étre aussi puissant qu'un autre, ίσον ου ίσα έτέρφ δύναμαι. fut. δυνήσομαι. Être aussi éloigné, ίσον ἀπ-έχω, fut. ἀφ-ίζω : ἰξ ίσου δι-ίστηχα (parf. de διίσταμαι). Aussi profond que, ισοδαθής, ής, ές, dat. Aussi estimé, ἰσόδοξος, ος, ον, dat. Ainsi se composent beaucoup d'autres adjectifs qui gouvernent le datif.

Aussi, pareillement, de plus, encore, xai, placé devant le mot sur lequel il s'appuie. Lui aussi, καὶ αὐτός. Moi aussi, καὶ έγώ : κάγώ. Nous aussi, nous avons des amis, excuev xai ήμεις φίλους. | Aussi, c'est pourquoi, διὸ καί: õθεν καί.

Aussi Bien, en effet, xai yap, ou après un mot. γάρ. Aussi bien que seriez-vous ici? τί γαρ αν πάθοις ώδε ου ένθάδε μένων (πάσχω, fut. πείσομαι: μένω, fut. μενώ);

Αυεω ειεκ Que, ώσπερ: ώσπερ καί : ώς καί. Je l'aime aussi bien que vous, άγαπώ αὐτὸν κάγω ώσπερ σύ ου ώσπερ και σύ. L'esprit res-AUSSI, adv. autant, ούτω, et devant une voyelle sent du plaisir aussi bien que le corps, τό τε 90

σώμα ήδεται και ή ψυχή (ήδομαι,, fut. ήσθήσομαι). Je le sais aussi bien qu'eux, τοῦτο έξ ίσου αυτοίς ἐπίσταμαι, fut. ἐπιστήσομαι. Toute la ville le sait aussi bien que moi, άπασα γάρ ή πόλις ήκουσεν, ούκ έγω μόνος (άκούω, fut. άχούσομαι).

AUSSITOT, αdv. εὐθύς : αὐτίχα : παραυτίχα : παραχρήμα: αμα. Aussitôt après sa mort, εύθυς άπο-θανόντος αὐτοῦ (ἀπο-θνήσκω, fut. θανοῦμαι). Aussitot après l'avoir salué, il s'en alla, cueuc άσπασάμενος αὐτόν, ἀπ-πλθε (ἀσπάζομαι, fut. άσομαι : ἀπ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Aussitot dit que fait, αμ' έπος, αμ' έργον : λόγου θασσον άπ-εδείχθη τὸ έργον (άπο-δείχνυμι , fut. δείξω). || Aussitot que, des que, επειδή τάχιστα, avec l'indicatif; devant un futur, ἐπειδὰν τάχιστα, avec le subj. Aussitot qu'il fut venu, interd'i τάχιστα ήλθε (aor. 2 d'έρχομαι). Aussitôt qu'il viendra, ἐπειδὰν τάχιστα έλθη. | Aussitot que, aussi promptement, aua, dat. : ¿μοῦ, dat. J'arriverai aussitot que vous, άφ-ίξομαι άμα σοι ου όμου σοι (άφ-ιχνέςμαι, ούμαι, fut. ίξομαι).

AUSTERE, adj. austropos, a, ov (comp. oteρος, sup. ότατος). Qui mène une vie austère, τους τρόπους ου τον βίον αυστηρός, ά, όν. Qui suit un régime austère, The dialtar oxlupos. ά, όν : σκληροδίαιτος, ος, ον.

AUSTEREMENT, adv. αὐστηρῶς: σκληρῶς. AUSTERITE, s. f. austripotric, ntoc (n): αύστηρία, ας (ή). Austérité de vie, τῆς διαίτης το σκληρόν, ου. Les austérités qu'il endure, τὸ σκληροδίαιτον αύτου.

AUSTRAL, ALE, adj. μεσημερινός, τί, όν. AUTAN, s. m. vent du midi, νότος, ου (δ). AUTANT, adv. également, τοσούτον. Autant que, δσον : δσονπερ. Il est aimé autant que son frère, τοσούτον φιλείται δσον ὁ άδελφός αὐτοῦ (φιλίω, ω, fut. ήσω). Autant que je puis, είς όσον έχω δυνάμεως (έχω, fut. έξω). Autant qu'il peut, δσον ου καθ' δσον δύναται (δύναμαι, fut. δυνήσομαι). Chacun le secourait autant qu'il était en lui, καθ' όσον έκαστος οδός τ' ήν, κατά τοσούτον εδοήθει (είμί, fut. έσομαι : βοηθέω, ω, fut. τίσω). Personne ne s'intéresse à votre gloire autant que moi, του έστι τις, ότω μέλει (fut. μελήσει) της σης ευδοχιμήσεως έξ ίσης έμοι. J'en fais autant que vous, τὰ αὐτά σοι ποιέω, ω, fut. ήσω. Je vous estime autant que vos devanciers, έξ ίσου ύμας ποιώ τοίς προ-γεγενημένοις (de

δσοιπέρ είσι τὸν ἀριθμόν. Autant qu'il est besoin δσον δεί. Autant qu'il est en moi, δσον έπ' έμεξ έστι : τὸ κατ' έμέ. Autant qu'il est possible, όσος Ε-εστι : κατά τὸ έν-δεχόμενον (partic. d'èv-δέχομαι). Autant que jamais, ώς δτε μάλιστα. Je l'aime autant que qui que ce soit, axerve άγαπῶ ὡς οὐδίνα μᾶλλον (άγαπάω, ῶ, ful. ήσω).

AUTANT DE, TOGOUTON, avec le génil. ou rocouτος, τοσαύτη, τοσούτο, que l'on fait rapporter avec le nom. Autant d'eau que de vin, Toσούτον ύδατος, όσεν είνευ. Il y a autant de danger que de gloire, τοσούτός έστιν ὁ χίνδυνος. con xal i Sofa. Autant d'amis que d'ennemis. τοσούτοι φίλοι όσει έχθρεί. || Autant de fois, τοσαυτάκις. Autant de sois que, δσάκις. D'autant de manières, τοσαυταχώς. || D'autant plus, δσω μάλλον. D'autant moins, δσφ ελασσον. Il est d'autant plus heureux qu'il a plus d'amis, τροσύτω βίον δι-άγει (δι-άγω, fut. άξω) εὐδαιμονέστερον, όσω πλείους έχει τους φίλους (έχω, fut. έξω). D'autant que, attendu que, iπεί καί.

AUTEL, s. m. βωμός, οῦ (δ). Elever un autel, βωμόν ίδρύω, fut. ύσω, ου ζοτημι, fut. στήσω, οù αν-ίστημι, fut. ανα-στήσω, ου έγείρω, fut. έγερω, ου όρθόω, ω, fut. ώσω, ου ποιέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Les prêtres au pied de l'autel, ci παραθώμιοι ίτρεις, έων, Luc. Allumer le seu de l'autel, ἐπιδώμιον πῦρ ἀν-άπτω, sut. άψω, Grég. Les ministres de l'autel, ci βώμιτοι έπιστάται, ων, Eurip. Une biche destinée à l'autel, ή βωμία έλαφος, ου, Eurip. Combattre pour la désense de ses autels et de ses soyers, ὑπὶρ των όσίων καὶ ἱερων ἀμύνεμαι, fut. υνεύμαι. Pour l'autel et le trône, των τι ίερων ύπερ και τκε βασιλείας.

AUTEUR, s. m. première cause, aîrioc, a, ov. L'auteur de tous les biens et de tous les maux, πάντων αίτιος των κακών και των άγαθων. Aristph. Cette femme est l'auteur de tous nos maux, αίτία παντών ήμιν κακών έστίν ή γυνή. Η a été l'auteur de toutes les alarmes et de tous les dangers de la république, possor mai muδύνων αίτιος τῆ πολει γεγένηται (γίνομαι, ful. γενήσομαι), Dém. Le principal auteur, δ αίτιώτατος, ου : ὁ ἀρχηγός, οῦ. Il fut le principal auteur, αίτιώτατος ίγίνετο, Thuc. Souvent Con aime mieux tourner par le substantif à airia, ac, qui signifie cause ou reproche. Ex.: Etre regardé comme l'auteur d'une mauvaise action, προ-γίνομαι). Autant qu'il y en a, δσοι είσί : αιτίαν τινός έχω, fut. έξω. S'avouer l'auteur d'un vol, airian ndonne in-dixchau, sut. defenat. Auteur d'un crime, d'un coup de main, aiτόχειρ, ειρος (δ, π): αὐθέντης, ου (δ), ανές le gén. L'auteur du meurtre, δ τὸν φόνον έργασάμενος (partic. aor. 1er d'ipγάζομαι, fut. άσομαι). L'auteur d'une invention, à équeupprois ou éqευρών (partic. d'iφ-ευρίσκω, fut. ευρήσω), acc. Auteur d'une nouvelle, à the appealine (proof, ου : δ την φήμην δια-σπείρας, αντος (partic. aor. 1er de δια-σπάρω). Auteur non suspect, δ έχέγγυος άγγελος, ου. Nouvelle sans auteur, άγγελία ανέγγυος ου άδέσποτος, ου (ή). Donner une nouvelle comme venant d'un bon auteur, αύθεντικώς τι άγγελλω, fut. άγγελώ: ούκ άνέγγυα ligu, fut. liku ou ipu.

Δυτευκ, qui compose, συγγραφεύς, έως (δ). L'auteur d'une tragédie, ὁ τραγωδοδιδάσκαλος, ου. - d'une comédie, à χωμφδιδιδάσκαλος, ου. d'un poëme, ὁ ποιητής, οῦ. L'auteur des Argonautiques, δ τὰ Άργωναυτικά ποιήσας, αντος (partic. aor. 1er de ποιίω, ω, fut. ήσω). Les auteurs qui ont traité de la guerre de Troie, ci τὰ Ἰλιακὰ γράψαντες, ων (partic. aor. 100 de γράφω, fut. γράψω).

AUTHENTICITE, s. f. auberria, ac (1).

AUTHENTIQUE, adj. addertucis, n, or (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Nouvelle authentique, άγγελία έχέγγυος, ου (ή).

AUTHENTIQUEMENT, adv. abbentuzus. AUTOGRAPHE, adj. αὐτόγραφος, ος, cv. || Un autographe, αὐτόγραφον γράμμα, ατος (τό).

AUTOMATE, s. m. automator, ou (to), sousent. ipyov. Mécanicien qui fait des automates, αὐτοματουργός, $\tilde{\omega}$ (δ). || Δu fig. Un automate, un imbécile, avaiountos, ou (o, n).

AUTOMNAL, ALE, adj. όπωρινός, ή, όν : μετεπωρινός, ή, όν : φθινοπωρινός, ή, όν.

AUTOMNE, s. m. et f. μετόπωρον, ου (τὸ). Fin ou déclin de l'automne, φθινόπωρον, ου (τὸ). Commencement de l'automne ou simplement l'automne, saison des fruits (chez les Grecs c'était la fin de l'été), ὀπώρα, ας (ή). Cueillir les fruits d'automne, δπωρίζω, fut. ίσω. Comme on était dans l'automne, ὀπώρας ούσης (participe d'εἰμί). On le coupe en automne, ἐπώρας ου ἐν ἐπώρα τέμνεται (τέμνω, fut. τεμώ). Lotsque les fruits de l'automne mûrissent, èν το τος δπώρας πεπάνου, Théophr. Les figues et les raisins sont la principale production de l'automne, σύκα καὶ sistance, ίσχύει ου έπι-κρατεί τὰ κακά (ἰσχύω,

Gal. D'automne, δπωρινός, ή, ον, ου plus exactement μετοπωρινός, ή, όν. L'équinose d'automne, ή μετοπωρινή ίσημερία, ας. Qui vient à la fin de l'automne, φθινοπωρινός, ή, όν.

AUTORISATION, s. f. ifcuoía, ac (n): adeia, aς (ή). — de quelqu'un, παρά τινος. — de saire quelque chose, mair ou wort mair ti. Avoir l'autorisation, lEcocian 120, fut. 180. - de faire quelque chose, moisiv ri. Recevoir l'autorisation, έξωσίαν λαμβάνω, fut. λήψομαι. - de faire quelque chose, ποιείν τι. Donner l'autorisation, έξουσίαν ου άδειαν δίδωμι, fut. δώσω: άδειαν παρ-έχω, fut. Εω. — de saire quelque chose, mour vi. Avec l'autorisation de quelqu'un, τινός έπι-τρέποντος (έπι-τρέπω, fut. τρέψω). Sans son autorisation, οὐκ ἐπι-τρέποντος αύτου (partic. α έπι-τρέπω): ακεντος αύτου (de l'adjectif άχων, cuoa, ον) : άνευ τῆς αὐτοῦ γνώμης, Isocr. Avec l'autorisation du père et de la mère, σύν τῆ τοῦ πατρός καὶ τῆς μετρός γνώμη, Χέπ.

AUTORISER, v. a. - quelqu'un, igcuoiav ου άδειάν τινι δίδωμι, fut. δώσω, ου παρ-ίχω, fut. Kw. - à faire quelque chose, muitiv tu Rire autorise, ikovojav ou aderav tyw, fut. έξω. - par quelqu'un, παρά τινος. - a faire quelque chose, muiv ri. Je suis autorisé par le sénat, έξ-εστί μοι κατά την σύγκλητον (εξ-ιστι, impers., fut. iξ-ίσται), avec l'infin. Quoiqu'il fût autorisé à faire autre chose έξὸν αὐτῷ ἄλλο τι πράσσειν (έξόν, participe neutre d'E-eon, employé d'une manière absolue). Je ne yous autorise pas du tout à cela , συγ-χωρώ σοι ου έπι-τρέπω σοι τούτο έγωγε ούδαμή (συγχωρίω, ω, ful. ήσω: ίπι-τρίπω, ful. τρίψω). Cela m'autorise à croire, tournez, je crois à cause de cela, διά τοῦτο πρίομαι, οῦμαι, fut. ήγήσομαι. | S'autoriser d'un exemple, παράδειγμα προ-τείνομαι, fut. τενούμαι, ου προδάλλομαι, fut. δαλούμαι.

Autorité, χυρόω, ω, ful. ώσω, acc. | Y consentir, la permettre, ἐπι-τρέπω, fut. τρέψω, acc.: συγ-χωρέω, ω, fut. ήσω, acc. La loi autorise cette action, έξ-εστι κατά νόμον τοῦτο δράν (έξ-εστι, fut. έξέσται : δράω, ω, fut. δράσω). Autoriser tous les excès, άδειαν πάντων παρ-έχω, fut. έξω. || Les abus s'autorisent, prennent de la conσταφυλαί ώσπερ της δπώρας κεφάλαιον είσι, ful. ύσω : έπι-κρατέω, ω, ful. ήσω).

92

AUTORITÉ, s. f. le pouvoir d'agir ou de? parter sans être contrôlé, audertia, aç (1). Donner de l'autorité à quelqu'un, abbertiar tivi mepiποιίω, ω, fut. ήσω. Haranguer avec autorité, μετ' αύθεντίας έχ-χλησιάζω, fut. άσω, Basil.

Autoriti, droit de commander, Ejoucia, as (i): ἀρχή, ης (i). Ceux qui ont l'autorité, les autorités, ci The ifouciar l'enter, en (partic. d'ize, fut. (Ew): of iv ifouria : of iv that : of iv difficiuati : ou simplement of dozovres, wy (partic. ď ἄρχω, fut. ἄρξω). ∥ Pouvoir de commander, puissance, $d\rho\chi\dot{\eta}$, $\eta\zeta(\dot{\eta})$: $\delta\dot{\eta}$ $\dot{\eta}$ $\dot{\eta}$ $\dot{\eta}$ $\dot{\eta}$ $\dot{\eta}$ $\dot{\eta}$ $\dot{\eta}$ πράτος, ους (τό). Ayant détruit l'autorité du senat, κατα-λύσαντες την της βουλής δύναμεν (χατα-λύω, fut. λύσω), Isocr. Exercer son autorité sur quelqu'un, άρχω, fut. άρξω, gén.: δυναστεύω, fut. εύσω, gên. : κρατέω, ω, fut. ήσω, gén. Être soumis à l'autorité de quelqu'un, ὑπό τινος δυναστεύομαι, fut. ευθήσομαι, ου κρατέομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι. Partager l'autorité de quelqu'un, τινί παρα-δυναστεύω, ω, fut. εύσω, Thuc.

Autorité, crédit, άξίωμα, ατος (τό). Langage plein d'autorité, λόγος άξιωματικός, οῦ (δ), Den. Hal. Pour donner plus d'autorité à son discours, ίνα μείζονος τύχοι άξιώματος δ λόγος. Personnage d'une grande autorité, ανήρ τὸ αξίωμα μέγας (sous-ent. κατά): άνὴρ ἀξιώματος μεγάλου, Plut. Avoir de l'autorité pour persuader, πειστικήν τινα δύναμιν έχω, fut. έξω. Ανοίτ beaucoup d'autorité sur l'esprit de quelqu'un, πλείστον παρά τινι Ισχύω, fut. ύσω, Plut.

Autorita, citation, μαρτυρία, ας (ή). Ce livre contient un grand nombre d'autorités tirées des poeles, το βιελίον περι-έχει πολλά άξιώματα των ποιητών (περι-έχω, fut. έξω).

Autorite, garantie, garant, έγγύη, ης (ή). Celui qu'on cite pour autorité, έγγυος, ευ (δ, ή). Nouvelle sans autorité, φήμη ἀνέγγυος ου ἀδίσποτος, ου (ή). Citer ses autorités, τοὺς έγγύους παρ-ίστημι, ful. παρα-στήσω, ου παρίσταμαι, fut. παρα-στήσομαι. Qui fait ou qui doit faire autorité, exérques ou pepérques, es, ev : πιστός, ή, όν : άξιόπιστος, ος, εν. Croire quelque chose sur l'autorité de quelqu'un, rivi ri meiθομαι, fut. πεισθήσομαι. Je crois cela sur l'auorité des plus grands philosophes, tò (δοξον των άκρων φιλοσόφων ούτω με πείθεσθαι άναγκάζει (άναγκάζω, fut. άσω).

AUTOUR, s. m. oiseau de proie, iépat, **εκ**ος (έ),

AUTOUR, adv. à l'entour, mint : xixle. Habiter autour, περι-οικίω, ω, fut. ήσω, αcc. Rogner tout autour, περι-τέμνω, fut. τεμώ, acc. || Autour de, tout autour de, περί, acc.: χώκλφ, gén. Autour de la ville, περὶ τὴν πολιν : κύκλφ τῆς πολεως. Courir autour de, περι-τρέχω, fut. δραμούμαι, acc. Se rouler autour de, περι-ελίσσομαι, fut. ελιχθήσομαι, acc. Ainsi se composent avec la préposition resi un grand nombre de verbes qui gouvernent l'accusatif.

AUTRE, adj. entre plusieurs, alloc, n, a. L'un se plait à une occupation, l'autre à une autre, άλλος άλλοις έπι-τέρπεται έργοις, Hom. Les uns d'un côté, les autres d'un autre, άλλος άλλη, Xén. Un autre, άλλος τις. Je donnerai autant qu'un autre, έγω γάρ δώσω έσεν καί τις άλλος (δίδωμι, fut. δώσω), Xén. Tout autre, πᾶς τις : ὄστις οὖν άλλος. Autre chose, άλλο τι. Nul autre que moi, ούτις άλλος παρ' έμέ, ου άντ' έμου, ου πλην έγώ, ου, comme en français, ή έγώ. Si l'on s'aperçoit que vous dites autre chose que ce qui est, ήν αἰσθάνωνταί σε άλλα ή τὰ γιγνόμενα λέγοντα (αἰσθάνομαι, fut. αἰσθήσομαι : λέγω, fut. λίξω), Xέn. Il n'a point d'autre distinction que de porter au doigt l'anneau d'or, Ελλο μέν ούδέν, περί δέ τῆ χειρί τὸ χρυσοῦν δακτύλιον φέρει (φέρω, fut. αίσω); Plat. Qui parle une autre langue, άλλόγλωσσος. ος, ov. Qui habite un autre pays, άλλοδαπός, ή, όν. De quelque autre manière, άλλως πως: άλλη πη. Dans quelque autre lieu, άλλοδί που. Une autre fois, dixors.

AUTRE, en parlant de deux, l'espoc, a, ov. Un ami est un autre vous-même, έστι φίλος έτερος αὐτός. L'un des deux l'emporte sur l'autre, έτερος έτέρου προ-φέρει (προ-φέρω, fut. οίσω), Thuc. L'une des deux mains repousse, et l'autre attire, άλλη μέν ή άπ-ωθούσα χείρ, έτέρα δε ή προσαγομένη (προσ-άγομαι, fut. άξομαι: άπ-ωθέω. ω, fut. ἀπ-ώσω), Plat. Une main lave l'autre, ή χείρ την χείρα νίπτει (νίπτω, fut. νίψω). L'un rit, l'autre se sache, ὁ μέν γελα, ὁ δὲ ἀγανακτεί (γελάω, ω, fut. άσομαι : άγανακτέω, ω, fut. ήσω). Les uns riches, les autres pauvres, oi miv ivδεείς, οί δὲ εύποροι. || L'un l'autre, les uns les autres, agissant mutuellement, ἀλλήλων (le nomin. αλληλοι, αι, α, est inusité). Ils s'aiment l'un l'autre ou les uns les autres, allindous φιλούσι (φιλέω, ω, fut. ήσω). | L'un ou l'autre, č έτερος, ή έτέρα, θάτερον (pour τὸ έτερον), gén. Cατέρου, θατέρας, θατέρου. Nous nous trompons l'un ou l'autre, ήμῶν ὁ έτερος άμαρτάνει (άμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι). || L'un et l'autre, ἐκάτερος, α, ον. Ni l'un ni l'autre, οὐδίτερος, α, ον. De part et d'autre, ἐκατέροδι.

Autre, différent, έτερος, α, ον : έτεροῖος, α, ον : άλλοῖος, α, ον. Autre qu'auparavant, έτερος ή πρίν. Ils sont tout autres que les anciens, έτεροι τῶν πρετέρων γεγένηνται (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Plut. Autre chose que la vérité, έτερόν τι τοῦ ἐληθοῦς, Plat.

AUTRE PART, adv. sans mouvement, διλοδι.

Avec mouvement, άιλοσι. D'autre part, διλοδιν.

Quelque autre part, διλοδί που, διλη πη, ου avec mouvement διλοσί ποι. De quelque autre part, διλοδίν ποδιν. Nulle autre part, διλοδι εὐδαμοῦ.

AUTREFOIS, adv. πάλαι : πάλαι ποτί, ou simplement ποτί après un mot : τοπάλαι : τοπρίν.

AUTREMENT, adv. άλλως, ou si le choix n'était qu'entre deux manières, έτέρως. Si l'on ne pouvait s'exprimer autrement, εί μηδαμῶς άλλως οἶν τ' ἦν ταῦτα δηλεῦν (δηλόω, ῶ, fut. ώσω), Isocr. Les dieux en ont décidé autrement, νῦν δ' ἐτέρως ἐδάλοντο θεοὶ (βάλλομαι, fut. βαλοῦμαι), Hom. Mais il en est bien autrement, τὸ δὶ ἐτεροῖόν ἐστι, Synés. Autrement que, άλλως ἢ : άλλως πλήν. Ne pouvant être aperçu autrement que par la raison, άλλως πλήν λογισμῷ ἀόρατος, Aristt. || Autrement, sinon, sans cela, εὶ δὶ μή.

AUTRUCHE, s. f. grand oiseau, ή μεγάλη στρουδός, Aristph. ou simplement στρουδός, οῦ (ἡ), Xén.: στρουδοκάμπλος, ου (ἐ, ἡ), Al. Aphrod.

AUTRUI, s. m. Έλλος τις, gén. άλλου τινός: ei άλλοι, gén των άλλων: ὁ πλησίον (l'article seul se décline). Parler d'autrui, περί τοῦ πλησίον διαλίγομαι, fut. λίξομαι. Ne faites pas à autrui ce que vous ne voudriez pas qu'on vous Ot, οἶα ἀν πρὸς άλλου μὴ παθείν όλως θέλης, τοιαῦτα καὶ εἰ μηδὶ δρᾳν άλλον θέλε (θέλω, fut. θελήσω). D'autrui, άλλότρια, ος ου α, ον. Bien d'autrui, τὰ ἀλλότρια ἀγαθά, ῶν, ου simplement τὰ άλλότρια, ων.

AUVENT, s. m. στέγασμα, ατος (τὸ).

AUXILIAIRB, adj. ἐπικουρικός, ή, όν. L'armée auxiliaire, τὸ ἐπικουρικόν, οῦ. Les auxiliaires, εἰ ἐπίκουροι, ων. Servir d'auxiliaire à, ἐπικουρίω, ῶ. fut. ήσω dat. AVAL, adv. en descendant, κάτω. Aller aval, suivre le cours de l'eau, κατα-πλίω, fut. πλεύσομαι. || S. m. Vent d'aval, vent d'ouest, ζίφυρος, ου (δ).

AVALAISON, s. f. ou Avalasse, s. f. chute d'un torrent, xaraépáxenc, ou (b): χειμάφους, ou (b).

AVALANCHE, s. f. chute de neige dans les montagnes, n της δρεινής χιόνος καταφορά, ας.

AVALB, ix, adj. abaissé, pendant, xabειμένος, n, ov (partic. parf. passif de xab-ínμι, fut. xab-ńaw).

AVALER, v. a. ingérer dans l'estomac, κατα-πίνω, fut. πίσμαι, αcc. || Étouffer, dissimuler, κατα-πίπτω, fut. πίψω, acc. Ne pouvoir avaler un affront, δέριν δυσπεπτίω, ω, fut. ήσω.

AVANCE, s. f. saillie, ce qui déborde iξοχή, ης (ή). || Ce que l'on gagne de temps sur quelqu'un, mportéphua, atos (tò). Etre en avance, avoir de l'avance sur, προτερέω, ω. ful. ήσω, gén.: φθάνω, ful. φθάσω, acc. Je serai plutôt en avance qu'en retard, προτερήσω μάλλον ή ύστερήσω (προτερέω, ω : ύστερέω, ω, fut. ήσω). Avoir un jour d'avance sur quelqu'un, ήμέρα μια τινά φθάνω, fut. φθάσω. Gagner de l'avance, avancer, προ-χωρίω, ω, fut. ήσω: προ-χόπτω, fut. χόψω. Antonin envoie à la poursuite de Macrin qui avait déjà beaucoup d'avance, 'Αντωνίνος πέμπει τους διωξομένους τὸν Μακρίνον πολὺ προ-κεχωρηκότα (διώχω, fut. διώξομαι : προ-χωρέω, ω, fut. ήσω), Hέτodn.

Ανακτικ d'argent, προχαταδολή, ῆς (ή): προχατάδλημα, ατος (τὸ). Faire des avances d'argent, χρήματα προχατα-Εάλλω, fut. δαλώ. Je ferai toutes les avances, ίτὰ πάντα χορηγήσω (χορηγίω, ῶ, fut. ἡσω). Les avances faites par moi, τὰ ὑπ' ἰμοῦ κεχορηγημίνα, Dém. || Avances de politesse ou d'obligeance, προχάρισμα, ατος (τὸ). Faire des avances à quelqu'un, τινὶ προχαρίζομαι, fut. χαρίσομαι. Faire les avances, dans une réconciliation, ἐπὶ διαλλαγάς τινα προκαλίσμαι, οῦμαι, fut. καλίσομαι.

Β' Ανακος ου ρας Ανακος, πρότερον. Se réjouir par avance, προ-χαίρω, ful. χαρήσομαι. Méditer d'avance, προ-μελετάω, ω, ful. ήσω. Exiger d'avance les intérêts, τους τόχους προ-λαμδάνω, ful. λέμφαι. Réfuter d'avance les objections, τὰς ἀντιλογίας προκατα-λαμδάνω, ful. λέψομαι. Αίπεὶ

AVANCEMENT, s. m. progrès, προκοπή, ης (ή). Obstacle à l'avancement, ή της προκοπής έγκοπή, ης. Avancement en dignité, ή είς τὰς άρχὰς προκοπή, ou simplement προκοπή, ης (ή): προαγωγή, ης (ή). Procurer à quelqu'un de l'avancement, τινά είς άξίωμα προ-άγω, ου simplement τινά προ-άγω, fut. άξω. Faciliter l'avancement de quelqu'un, rivi sic' mpoκοπήν άρχης προ-οδοποιίω, ω, fut. ήσω. Un de ceux qui paraissaient devoir leur avancement à Pompée, είς των ύπο Πομππίου προ-πχθαι δοκούντων (infin. parf. passif de προ-άγω), Plut. || Payement fait d'avance, προκαταδολή, ης (ή). Avancement d'hoirie, τῆς κληρονομίας ἀπαρχαί, ῶν (αί).

AVANCER, r. a. pousser en avant, mpoάγω, fut. άξω, acc. : προ-φίρω, fut. cίσω, acc. Etendre en avant, προ-τείνω, fut. τενώ, acc. : ὀρέγω, ful. δρέξω, acc. | Elever en dignité, προ-άγω, fut. άξω, acc. Il s'est avancé lui-même, ἐαυτὸν προ-ήγαγε. S'avancer par l'intrigue, έφόδιον είς τάς άρχάς την φιλοτιμίαν ποιέςμαι, ούμαι, fut. έσομαι. || Mettre en avant une proposition, προτείνω, fut. τενώ, acc. ou simplement λέγω, fut. λέζω ου έρω, acc. Ce que vous avancez, δ λέγεις. Ils se repentirent de ce qu'ils avaient avancé, μετ-έμελεν αὐτοῖς τῶν εἰρημένων (εἰρημένος, partic. parf. pass. de λίγω, fut. έρω). | Payer sans devoir ou avant de devoir, προκατα-δάλλω, fut. δαλώ, acc. L'argent avancé par moi, τὰ ὑπ' έμου κεχορηγημένα (χορηγίω, ω, fut. ήσω), Dém. | Accelerer, επι-ταχύνω, fut. υνώ, acc.: ἐπείγω ου κατ-επείγω, fut. επείξω, acc. : ἐπι-σπεύδω, fut. σπεύσω, acc. — le pas, την όδόν. — une affaire, τὸ πράγμα. Avancer la mort de quelqu'un, τινὸς θάνατον ἐπι-ταχύνω, fut. υνώ.

AVANCER, v. n. déborder, προ-έχω, fut. έξω: έξ-έχω, fut. έξω. Rocher qui avance dans la mer, πέτρα προύχουσα είς τὸ πέλαγος, Thuc. Toit avance, έξοχην έχουσα στέγη, ης (ή).

Avancer, v. n. ou s'Avancer, v. r. aller en avant, προ-χωρίω, ω, fut. ήσω : προ-χόπτω, fut. κόψω: προ-ελαύνω, fut. ελάσω: προ-ξαίνω, fut. Επσομαι: προ-άγω, fut. άξω. Il est temps de nous avancer vers la ville, προ-άγειν ήδη. πρός άστυ καιρός, Plat. Avance, avancez, πρόαγι δή, Plat. Avancer à la rencontre de quel- ελάσω). qu'un, τινί ὑπ-αντάω, ω, fut. αντήσομαι. Faire | AVANIE, s. f. grosse amende, ou corvée,

se composent un grand nombre de verbes avec avancer l'armée, την στρατιάν προ-άγω. Faire avancer les troupes contre l'ennemi, τοίς saλεμίοις την στρατιάν άντεξ-άγω, ou simplement τοις πολεμίοις άντεξ-άγω, fut. άξω. S'avançant avec son cheval jusque dans la mer, inueδαίνων τῷ ἴππῳ ἐπὶ τὰν θάλασσαν (ἐπεισ-δαίνω, fut. Gńoopai), Xén.

AVANCER, approcher de sa fin, mpo-ympim, ω, fut. ήσω. Comme l'affaire avançait pen, ώς ού προυχώρει (sous-ent. το πράγμα ου το έργον). Thuc. L'age, le jour, le temps s'avance, προχωρεί ή ήλικία, ή ήμέρα, ο χρόνος. | Avance, bien avance, έπὶ πολύ προ-κεχωρηκώς, υῖα, ός, σε προηγμένος, η, ον (partic. parf. passif de προ-άγω). ου προ-δεθηχώς, υία, ός (partic. parf. de προδαίνω). La nuit est avancée, πολύ προ-έδη της νυκτός (προ-δαίνα, fut. δήσομαι). La nuit était dejà fort avancée, τόλη καὶ τὸ πλείστον τῆς νυκτὸς προ-εκεχωρήκει (προ-χωρέω, ω, fut. ήσω). Nuit avancée, νυξ βαθεία, ας (ή). Vieillesse très-avancée, τὸ βαθὺ γῆρας, ως. Étant déjà fort avancé en åge, γεγονώς ήδη ήλικίας πρόσω (γέγονα. parf. de vivouai). Les personnes avancées en åge, οἱ προ-δεδηχότες τῆ ήλιχία, τῷ γρόνος. ou simplement of ήδη προ-δεδηκότες, ων (de προ-Eaive, fut. Enochai). La saison avancée, tò φθινόπωρον, ου. Végétation avancée, déjà forte, ή άχμάζουσα ήδη βλάστησις, εως. — précoce, ή πρόωρος βλάστησις, εως.

Avancer, faire des progrès, προ-κόπτω, fut. χόψω. — dans les sciences, έν τοῖς μαθήμασι. dans la vertu, iv τη άρετη. - en dignité, είς τάς άρχάς. Avancé dans ses études, èv τοῖς μαθήμασι προ-Ειδηχώς, υία, ός (partic. parf. de προ-βαίνω, fut. Εήσομαι). Vous avancez beaucoup dans la science, πέβρω σοφίας πκεις (π΄χω, fut. π΄ξω). Être plus avancé qu'un autre, έτέρου περι-γίνομαι, fut. γενήσομαι, ου προτερέω, ω, ful. ήσω, ou xpatéw, ω, ful. ήσω.

s'Avancer, aller jusqu'à, προ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι, ου προ-ελαύνω, fut. ελάσω. - jusquelà, είς τούτο ου μέχρι τούτου : είς τοσούπον ου έπὶ τοσούτου ου μέχρι τοσούτου. - jusqu'à ce point d'impudence, ele тойто ou int тоосйточ άναιδείας. — jusqu'à dire, έπὶ τοσούτον ώστε λέγειν. S'avancer trop, περα του δέοντος προέρχομαι, fut. ελεύσομαι. Je me suis trop avancé, έφ' δσον ούχ έδει παρ-ήλασα (παρ-ελαύνω, ful-

äγγαρεία, ας (ή). || Insulte, δερις, εως (ή). Faire des [ήγαγον τὸ πρῶγμα (προ-άγω, fut. άξω). || Proavanies à quelqu'un, τινά δερίζω, fut. ίσω. On fondément, βαθίως (comp. βαθύτερον, sup. βαlui a fait beaucoup d'avanies, πολλά δερίσθη.

AVANT, prép. πρό, avec le génit. Avant tout, πρὸ πάντων. Avant le temps, πρὸ τοῦ καιροῦ. Parler avant quelqu'un, τινὸς προ-λίγω, fut. λίξω ομ ερῶ. Mourir avant quelqu'un, τινὸς προαπο-θνήσκω, fut. δανοῦμαι. On forme ainsi avec la prépos. πρό une infinité de verbes qui gont ernent le génit.

Αναπτ, de ou Αναπτ que de, πρίν, ου πρὶν ἢ, ου πρότερον ἢ, ου πρὸ τοῦ, avec l'infinit. Avant de venir, πρὶν ελθεῖν (βρχομαι, fut. ελεύσομαι). Avant de s'en retourner, πρότερον ἢ ἀπ-ιέναι (ἄπ-ιμι, fut. ειμι). Avant que de consentir à l'esclavage, πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐθέλειν (δουλεύω, fut. εύσω: ἐθέλω, fut. ἐθελήσω).

Avant que, conj. πρίν, ου πρότερον ή, avec l'indicat, quand la chose est donnée pour certaine: πρίν, ou πρίν αν avec le subjonctif, pour exprimer une chose future ou hypothétique. Avant que je fusse allé, πρὶν Τλθον. Avant que la république d'Athènes se fût agrandie, mpiv fipero δύναμις ή των Άθηναιων (αξρομαι, fut. άρθήσομαι). Avant que j'eusse sini mon discours, mpiv anετέλεσα τὸν λόγον (ἀπο-τελέω, ω, fut. τελέσω). Avant que j'aille, mois de fato. Avant qu'il paraisse lui-même, πρίν παρών αὐτὸς τύχη (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). On emploie Coptatif quand le premier verbe est à un temps secondaire. Il vouleit ra'emmener avant que j'allasse, ἀπ-άγειν με έπειρατο πρίν ελθοιμι (άπ-άγω, fut. άξω: πειράομαι, fut. άσφαι). Plus souvent on tourne par l'infinitif. Avant que les citoyens eussent accepté la loi, πρότερον ή τους πολίτας έπι-ψηφίσασθαι τον νόμον (ἐπι-ψπφίζομαι, fut. ίσομαι). Αναπι que les Perses sussent les maîtres, to mooτερον ή Πέρσας άρξαι (άρχω, fut. άρξω). On emploie souvent πρίν et πρότερον à la fois. Personne ne s'occupe de ses affaires avant d'avoir songé à soi-même, οὐδείς τῶν ἐαυτοῦ πρόπερον έπι-μελείται, πρίν αν έαυτου έπι-μεληθή (ἐπι-μελέςμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι).

Ανακτ, adv. auparavant, πρότερον. Longtemps συτατι, πολλώ πρότερον. || Επ avant, loin, πόρρω grands avantages, εκ τινος τὰ μέγιστα ὀνίναμαι, ου πρόσω (comp. ωτέρω, sup. ωτάτω). N'allez pus plus avant, μὰ προσωτέρω βαϊνε (βαίνω, fut. βιάνουμαι. Ils n'en retirent aucun avantage βιάνται, βιάνται πρὸς αὐτῶν οὐδὶν δ,τι αναπτ, ποαν πύρρω τῆς ζητήσιως (εἰμί, fut. εσομαι). Ils poussèrent la chose si avant, οῦτω προσωτέρω. Ils ont de l'avantage à faire

πραγον το πράγμα (προ-άγω, ful. άξω). || Profondément, βαθέως (comp. βαθύτερον, sup. βαθύτατα): εἰς βάθος : διὰ βάθους. Il est enfonce
bien avant, ἐν-έφυ σφόδρα διὰ τοῦ βάθους
(ἐμ-φύςμαι, ful. φύσςμαι). Blessure qui pénètre bien avant, ἡ βαθεῖα πληγή, ῆς. Le trait
de la douleur était enfoncé bien avant, ὑφ-εῖρπε
γὰρ πολύ (ὑφ-έρπω, ful. έρψω), Soph. S'enfoncer bien avant dans le vice, προ-δαίνω πόβρω
τῆς μοχθηρίας, ful. προ-δήσςμαι. || Loin dans la
durée, πρόσω ου πόβρω: ἐπὶ πολύ (comp. ἐπὶ πλίεν,
sup. ἐπὶ πλεῖστον). Bien avant dans la nuit, ἐπὶ
πολύ τῆς νυκτός. Comme on était bien avant
dans la nuit, ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτός (εἰμί;
ful. ἐσομαι), Thue.

εκ Ανακτ, πρόσω, είς τὸ πρόσω. Aller en avant, προ-χωρέω, ω, ful. τίσω: προ-δαίνω, ful. δίσομαι: προ-δάνω, ful. δάω. Mettre en avant, προ-δάλω, ful. δαλώ, acc.: προ-τίθημι, ful. δήσω, acc. Mettre en avant l'autorité de quelqu'un, τινὸς ἀξίωμα προ-τώνομαι, ful. τα-νοῦμαι. Pousser en avant, προ-ωδίω, ω, ful. προ-ωδίσω ου προ-ώσω, acc. Pousser quelqu'un en avant, favoriser son avancement, τινὰ προ-άγω, ful. άξω.

AVANT, s. m. proue d'un vaisseau, πρώρα, ας (ή).

AVANTAGE, s. m. utilité, àplaca, as (i): όνησις, εως (ή). Procurer de l'avantage, ώφέλειαν παρ-έχω, fut. έξω: δνησιν φέρω, fut. clou. Procurer à quelqu'un les plus grands avanlages, τινά τὰ μέγιστα ώφελέω, ω, fut. ήσω, ou ovivam, fut. oviou. Voilà l'avantage que vous procurera votre vieillesse, τουτό σε τὸ γῆρας civiσει (civivημι, fut. civiσω), Hom. Quel avantage vos talents ont-ils procuré à la patrie? π γάρ ή ση δεινότης είς δνησιν έχει τῆ πατρίδι; Dém. Ne rapporter aucun avantage, οὐδεμίαν ὅνησιν φέρω, fut. cίσω, Dêm. Tirer avantage de, τινός ου έχ τινος δνίναμαι, fut. δνήσομαι : έχ τινος ου άπό τινος ώφελέςμαι, ουμαι, fut. πθήσομαι, ου ώφελειαν λαμδάνω, fut. λήψομαι : άγαθόν τι, χαλόν τι, ou simplement τί τινος ἀπο-λαύω, fut. λαύσομα. Retirer d'une chose les plus grands avantages, έχ τινος τὰ μέγιστα ὀνίναμαι, fut. δνήσομαι, ου τὰ μέγιστά τινος ἀπο-λαύω, ful. λαύσομαι. Ils n'en retirent aucun avantage considérable, ούκ δνίνανται πρός αύτων ούδεν διπ

ήσω). Plat. Ce n'est pas le seul avantage que je tirerai de mon voyage à Athènes, dvisopat ου μόνον τούτο της έπὶ τὰς Άθήνας όδου, Synés. Les ennemis tirèrent avantage de son ambition, της φιλοτιμίας αύτου οί πολέμιοι άπ-έλαυσαν (aor. 1° d'aπο-λαύω). Plut. S'ils y trouvaient leur avantage, ei xalüç te ion fyot (fyw., fut. Kw). Thuc. Pensant qu'il n'y aurait pas d'avantage a engager le combat avec la cavalerie, νομίσαντες ούχ εν χαλώ είναι ίππομαχείν (νομίζω, fut. νομίσω : εἰμί, fut. έσομαι : ἱππομαχέω, ω, fut. now), Xén.

AVANTAGE, intérêt, to συμ-φέρον, οντος (partic. neutre de συμ-φίρω, fut. συν-οίσω). L'avantage de quelqu'un, τὸ συμ-φέρον τινί : τά τινι συμφέροντα. Chercher en tout son avantage, τὸ συμφέρον ακὶ ζητέω, ω, fut. ήσω. Être à l'avantage de quelqu'un, πινὶ συμ-φέρω, fut. συν-κίσω, ou λυσιτελίω, ω, fut. ήσω. C'est voire avantage, τούτο ύμιν συμ-φέρει ου λυσιτελεί: τούτο ύμιν πρός άγαθου Ιστίν, Arr. A votre avantage, pour votre avantage, iπ' άγαδῷ τῷ σῷ, ou simplement πρὸς σοῦ. Ce que je dirai est à ton avantage et non au mien, πρός σοῦ, οὐδ' ἐμοῦ φράσω (fut. de φράζω), Soph. Ce que vous dites pourra tourner à mon avantage, λέγεις α μοι μέλλει συν-οίσειν (συμ-φέρω, fut. συν-οίσω). Parler à l'avantage de quelqu'un, ὑπέρ τινος ου πρός τινος λίγω, fut. λέξω ου έρω. || Parler à son avantage, se vanter, καυχάομαι, ωμαι, fut. ήσομαι: μεγαλαυχέω, ω, fut. ήσω : κεμπάζω, fut. άσω.

AVANTAGE, supériorité, πλεινέκτημα, ατος (τό). Philippe eut un grand avantage, μέγα πλεονέχτημα ὑπ-ῆρξε τῷ Φιλίππῳ (ὑπ-άρχω, fut. άρξω), Dém. Les avantages naturels, τὰ φυσικὰ πλεονατήματα, ων, Phil. : τὰ τῆς φύσεως πλεονεκτήwata, wv. Hermog. Avoir l'avantage sur quelqu'un, τινός πλεονεκτέω, ω, fut. ήσω. - en quelque chose, ní ou iv nin. Les dieux ont cet avantage sur les hommes, πλεονεκτούσι τούτο των ανθρώπων οἱ θεοί, Philostr. Les Egyptiens avaient l'avantage du nombre et des armes, επλεονέκτουν οι Διγύπτιοι και πλήθει και τοῖς δπλοις, Xén. La poésie ayant un avantage si marqué, τοσούτον πλεονεκτούσης της ποιήσεως, Isocr. Avoir l'avantage de la beauté, τῷ κάλλει δια-φέρω, fut. δι-cίσω. — sur tous les autres, fut. ήσω: τινα ωφελέω, ω, fut. ήσω, ου ονίνημε, των πάντων. On dit aussi τω χάλλει πάντων υπερ- fut. δνήσω. Ce qui doit être le plus avanta-

cela. δνίνανται τούτο ποιούντις (ποιέω, ω, fut. | δαλώ: τού κάλλους τὰ πρωτεία έχω, fut. Εξω, οα φέρομαι, fut. οίσομαι. || Avantages remportés à la guerre, τὰ κατὰ τὸν πολεμον ου τα έν τοις πολεμοις πλεονεκτήματα, ων. Ils remportèrent un avantage considérable sur les Sabins, παρά πολύ των Σαδίνων περι-εγένοντο (περιγίνομαι, fut. γενήσομαι), Plut. Ayant obtenu sur eux un grand avantage, κρατήσας αὐτοὺς έκ πολλού του περι-όντος (χρατέω, ω, ful. ήσω), Hérodn. Il se retira avec l'avantage, έχ τοῦ χρείσσονος άν-εχώρησεν (άνα-χωρίω, ω, fut. ήσω), Hérodn. || Avantage du lieu, du temps, ή εὐκαιρία, ας. Avoir l'avantage du lieu, εὐκαιρία τόπου πλεονεκτέω, ω, fut. ήσω. Profiter de ses avantages, τοίς καιροίς χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι.

Quelquefois avantage ne se traduit pas. Je puis espérer le même avantage, ταὐτό μοι έλπίζειν πάρ-εστι (ελπίζω, fut. ίσω: πάρ-ειμι, fut. ίσομαι). Cet avantage est grand et précieux. μέγα τούτο καί πολλού άξιον. On sous-entend χρήμα, chose, ou un autre nom neutre.

AVANTAGER, v. a. traiter plus favorablement, πλίον δίδωμι, fut. δώσω, dat. Bire avantagé par quelqu'un, πλέον λαμδάνω παρά πινος, fut. λήψομαι. || Donner une partie de son bien, είς τινα άπ-ουσιάζω, fut. άσω. Il avantagera sa fille, είς την θυγατέρα άπ-ουσιάσει.

AVANTAGEUSEMENT, adv. utilement, ou u-'φερόντως : λυσιτελώς : ώφελίμως : χρησίμως : προσφόρως : έπιτηδείως : εὐκαίρως. Se poster avantageusement, τόπον έπιτήδειον προκατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. | Favorablement, εὖ: καλῶς. Parler avantageusement de quelqu'un, τινά εὖ λέγω ου καλώς λέγω, fut. λέξω ou έρω. Parler de soi avantageusement, καυχάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι. Heureusement, εὐτυχῶς: χαλῶς. Il s'en est tirê avantageusement, καλῶς ἀπ-ηλλάγη (ἀπ-αλλάσσοιαι, ful. αλλαγήσομαι).

AVANTAGEUX, EUSE, adj. utile, λυσιτελής. ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): χρήσιμος, ος ομ η, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : ώφέλιμος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): πρόσφορος, ος, ον (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος): προσφερής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): χρηστός, ή, όν: εύχρηστος, ος, ον: καλός, ή, όν: αγαθές, ή, όν. Étre avantageux à quelqu'un, τινί συμ-φέρω, fut. συν-είσω, ου λυσιτελέω, ω, έχω, ful. εξω. 011 πάντας διπεο-δάλλω, ful. geux ε - μάλιστα συν-είσειν μέλλει (συμ-φέρω).

fut, sov-ciw;), Dém. Cela ne devait pas m'être avantageus, τάδε μ' οὐχ έμελλον δνήσειν (δνίνημι, ful. ονήσω), Hom. Il m'est avantageux de le oi έμπροσθεν τροχοί, ων. εενοίε, χρήσιμόν έστί μα ταυτα μανθάνειν (μανθάνω, fut. μαθήσομαι). || Favorable, en parlant des lieux, des circonstances, suxaspoc, oc, ov : ἐπιτήδειος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Occasion avantageuse, καιρός ἐπιτήδειος, ου (δ). Situation avantageuse d'un lieu, τόπου εὐκαιρία, ας (ή). La position avantageuse d'une ville, if it suxamme block the moleus, Phil. Je suis dans une position avantageuse, iv ἀσφαλεί τόπφ καθ-ίστηκα (parf. de καθ-ίσταμαι, fut. καταστήσομαι). [Favorable, flatteur, καλός, ή, όν. Parler de quelqu'un en termes avantageux, τινά εὖ ου καλώς λέγω, fut. λέξω ου έρω : τινά εὐλογέω, ω, fut. ήσω. On parle de moi d'une manière avantageuse, εὖ ου καλῶς ἀκούω, fut. axousquai. Il me donne de lui une opinion avantageuse, δάξαν έαυτοῦ μοι παρ-έχει οὐ καταφρόνητον (παρ-έχω, fut. ξω). || Distingué, remarquable, εξαίρετος, ος, ον : δια-φέρων, ουσα, or (partic. de dia-pipe, fut. di-oise). Taille avantageuse, σώμα εὐμέγεθες, ους (τό). Mine avantageuse, πρόσωπον ούκ άπδές, οῦς (τὸ). # Henreux, χαλός, ή, όν : χρηστός, ή, όν. Succès avantageux, κατόρθωμα, ατος (τό). L'issue n'en saurait être avantageuse, πάντως μέλλει τάδι xar-optouotai (xar-optoopai, oupai, ful. optobiσομαι). || Présomptueux, μεγάλαυχος, ος, ον: φρονηματίας, ου (δ), Aristt.

AVANT-BEC, s. m. saillie angulaire d'une erche de pont, πρόδολος, ου (δ).

AVANT-BRAS, s. m. πñχυς, εως (ή). AVANT-COUR, s. f. προαύλιον, ου (τό). AVANT-COUREUR, s. m. Avant-courrière,

s. f. (sowent ce mot est adj.) πρόδρομος, ος, ον : προάγγελος, ος, ον.

AVANT-DERNIER, tre, adj. παρα-λήγων, ουσα, ον (partic. de παρα-λήγω, fut. λήξω).

AVANT-GARDE, ε. f. τὸ πρώτον τάγμα, aroc. Ceux qui sont à l'avant-garde, of doapoblesvot, av (partic. d'ap-nyloust, oulat, fut. noopal), Xin.

AVANT-GOUT, ε. m. πρόγευμα, ατος (τό). AVANT-HIRR, adv. πρόχθες.

AVANT-MUR, ε. m. προτείχισμα, ατος (τό). τὰ προ-λεγόμενα, ων (partic. passif de προ-λέγω). | ὁπλίταις. Le vaisseau avec son pilote, ή ναῦς

AVANT-TOIT, e. m. spootégiou, ou (tò). AVANT-TRAIN, s. m. roues de devant,

AVANT-VEILLE, s. f. ή πρόχθες ήμέρα, ας: ή τρίτη πρό τινος ήμέρα, ας. L'avant-veille, πρό τρίτης ημέρας, ou d'un seul mot πρότριτα, Thuc. — de son arrivée, της αὐτοῦ ἀφίξιως. Οπ dit plus souvent to tolto moin auton idein.

AVARE, adj. qui aime trop l'argent, quaixγυρος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Étre avare, φιλαργυρίω, ω, fut. ήσω. || Chiche, avare de quelque chose, φειδωλός, ός ου ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος), avec le gén. Avare de louanges, φειδωλὸς ἐπαίνων. Langue avare de paroles, φειδωλή γλώσσα, ης. Étre avare de quelque chose, φείδομαι, fut. φείσομαι, gén. Avare de son temps, του χρόνου φειδόμενος, η, ov. Qui n'est pas avare de, άφειδής, ής, ές, gén. La nature ne lui a pas été avare de ses dons, ούχ έφθόνησεν αὐτῷ ἡ φύσις τῶν παρ' αύτῆς ἀγαθών (φθονίω, ω, fut. ήσω).

AVAREMENT, adv. perduduc.

AVARICE, s. f. φιλαργυρία, ας (ή). — **sor**dide, ἡυπαρία, ας (ή).

AVARICIEUX, ποικ, ακή. μικρολόγος, ος. ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Fi! l'avaricieux, φεύ της μυφολογίας. Elre ou se montrer avaricieux, μικρολογίομαι, οῦμαι, fut. πουμαι

AVARIE, s. f. βλάδη, ης (ή) : φθορά, ας $(\dot{\eta})$: diaphopá, ãς $(\dot{\eta})$: $\lambda \dot{\nu} \mu \eta$, $\eta \varsigma$ $(\dot{\eta})$.

AVARIE, iz, adj. δι-εφθορώς, υία, ός, gén. ότος, ου δι-εφθαρμένος, η, ον (partic. parf. passif de dia-pleipe, fut. plepe): Ledupaquevoc. n, ov (partic. parf. paisif de lupaivopal).

A VAU-L'RAU, en suivant le fil de l'eau, zaτὰ ροδν. | Au fig. Aller à vau-l'eau, έρρω (verbe incomplet). Tout est à vau-l'eau, πάντα έββει.

AVEC, prép. ou avec le datif, ou pará avec le gén. Avec moi, μετ' έμου, σει σύν έμοί. La grace soit avec vous, μεθ' ὑμῶν ἡ χάρις, Bibl. Sages avec courage, et courageux avec sagesse. καί σώφρονες μετ' άνδρειάς, καί μετά σωφροσύνης άνδρεία, Arisu. Avec l'aide de Dieu, σύν Θεφ. Avec l'aide de Minerve, oùy 'Abaya. Avec ton alde, oùv coi. Dans plusieurs phrases, l'usage est de sous-entendre la prépos. ouv. Avec le temps, χρόνφ. Il vint avec son armée, παρ-αν AVANT-PROPOS, a. m. προλογος, ου (δ): | τῷ στρατῷ. - avec dix mille fantassins, μυρίοις AVANT-SCENE, s. f. mpoonimor, ou (10). | aute : " " Geprity. Ils venaient avec leurs cou98

ronnes, has autoic στεφάνοις (has, ful. The). svenement au trône, έτε την άργην Dabe (hau-Chanter avec quelqu'un, Trit eur-cou, fut. άσομαι. Danser avec, συγ-χορεύω, fat. εύσω. Prendre avec, συν-σιρίω, ω, fut. σιρήσω, ου συλ-λαμδάνω, ful. λήψομαι, et ainsi d'une infinité de verbes composés de air, qui veulent tous leur régime indirect au datif.

Avec, désignant l'instrument dont on se sert, se rend par le datif simple, ou précédé de la prép. iv. Frapper avec un bâten, τῷ ξύλφ πατάσσω, fut. άξω, acc. Tuer avec une épée, in to live ano-artive, fut. artive, acc.

D'AVEC, ἀπό, gén. Séparer les bons d'avec les méchanis, τους σπουδαίους από των φαύλων χωρίζω, fut. ίσω. Distinguer l'ami d'avec le flatteur, μεταξύ του φίλου και του κολακος διαxoive, fut. xpive.

Avec, employé pour malgré, se tourne par cependant ou par quoique. Avec tout cela, ζμως : διμως γε μήν : διμως γε μέντα , ou sinplement uivres après un mot. Si le verbe de la phrase est négatif, on emploie élégamment ວບໍ່ວີ'. ພົເ. Avec tout cela ils ne purent, ຜ່ວີ' ώς εδυνήθησαν (δύναμαι, fut. δυνήσομαι), Thuc. Avec toute sa valeur, tournez, quoique étant brave, άγαδός περ ών (partic. d'εἰμί), Hom. On peut dire aussi, χαίπιρ άγαθὸς ών, ou tourner par quoique, si xai ayabos ion. Avec toute sa richesse, si xai μάλιστα πλουτεί (πλουτέω, ω, fut. ήσω). Avec toutes vos belles paroles, tournez. quelque chose que vous disiez, 8,71 our an λέγτις (λέγω, fut. λέξω).

AVEINDRE, v. a. aipiw, w., fut. aiphow, acc.: λαμβάνω, fut. λήψομαι, acc.: προ-χειpizouat, fut. loopat, acc.

AVELINE, s. f. noisette, lentoxápuos, ou, (tò). AVENANT, ANTE, adj. gracienx, yapleis, essa, ev, gén. erros, issons, erros (comp. istepos, sup. totatos).

AVENANT, prép. on adv. se tourne par la conjonction si, idv avec le subj. Avenant le cas de sa mort, ἐάν τι πάθη (πάσχω, fut. πείσομαι). [A l'avenant, pareillement, δμοίως.

AVENEMENT, s. m. venue du Christ en terre, ἐπιδημία, ας 🖈 (ή). Le premier avénement, ή θεοφάνεια, ας. Le dernier avénement, ή μέλλουσα του Θεού παρουσία, ας. | Arrivée au pouvoir, h els tàs àpzàs épodos, ou. L'avéne-

δάνω, fut. λήψομαι): ότε τῆς ἀρχῆς ἀντ-ελάδετο (ἀντι-λαμδάνομαι, fut. λήψομαι). Depuis son a vénement, tournez, depuis qu'il fut proclame, έξ ούπερ άν-ερβήθη (άν-αγορεύω, feel. άν-ερώ). AVENIR ON ADVENIR, v. n. piroual, ful. yevhoomat : oum-baires, ful. Erioomat. Or il avint que, exércio de, ou our-ion de, avec le que retranché.

AVENIR, s. m. ce qui doit arriver, to uite λον, gén. οντος (partic. neutre de μίλλω, fut. μελλήσω), Dêm. Les choses qui sont encore dans l'avenir, τὰ έτι μέλλοντα : τὰ μέλλοντα lorodat (infin. fut. d'eiui): tà isopera, ou tà γενησόμενα (partic. fut. d'εἰμί σα de γίνομαι). Juger de l'avenir par le passé, τὰ μίλλοντα τοίς γεγενημένοις τεκμαίρομαι, δυά τεκμαρούμαι. Un brillant avenir, ή μελλουσα εὐτυχία, ας. Un triste avenir, ή μελλουσα άτυχία, ας : τά μελλοντα κακώς άπο-δήσεσθαι (άπο-δαίνα, fut. Εποσραμοι). A l'avenir, είς τὸ μελλον, είς τὸ λοιπόν, ou simplement λοιπόν, τὸ λοιπόν.

AVENTURE, s. f. événement imprévu, couφορά, ᾶς (ή). - heureuse ou triste, τὸ καλῶς A xaxies ouu-bairor, ortos (partic. neutre de συμ-δαίνω). Il lui arrive toujours quelque aventure, και κύτω παρά δύξαν τι συμ-δαίνει (συμ-δαίνω, fut. δήσυμαι). Cette aventure m'arriva fort mal à propos, τούτο παρά καιρός συνien ma. Les aventures qui pourront lui arriver. τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμδήσεσθαι. Tenter l'aventure; τὸν χύδον ἀναρ-ρίπτω, fut. ρίψω. Courir les aventures, την τύχην πειράζω, fut. dow. | La bonne aventure, prédiction de l'avenir, ypyquologia, ας (ή). Dire la bonne aventure, χρησμολογέω, ä, fut. ήσω. Se la faire dire, χρηστηριάζομαι, fut. άσομαι: μαντεύομαι, fut. εύσομαι. — par quelqu'un, παρά τινι. Discur ou discuse de bonne aventure, χρησμολόγος, ου (δ, ή). [] A l'aventure, an hasard, elny: autos: nate to τυχόν ου έχ του τυχόντος (partic. acr. 2 de τυγχάνω). Les choses ne vont pas à l'aventure, our eixy ofperat tà apaymata (ofpomes, fut. ἐνεγθήσομαι). Laisser aller les choses à l'aventure, τὰ πράγματα προ-ίεμαι, ful. ψσεμαι. Errer à l'aventure, alion, fut. von. | D'aventure, par hasard, ἀπὸ τύχης: ἐκ τύχης: τυχόν. Si d'aventure, εάν ποτε, subj. Si d'aventure vous vous trouviez indisposé, ἐἐω τύχης μαλακώτερου ύψηλοτάτων θρόνων ἐπίτευξις, εως, Plat. Α son έχων (τυγχάνω, fut. τεύξομαι : έχω, fut. Εμ.).

acc. Aventurer tout, τὸν περὶ τοῦ παντὸς κύδον conde fois que j'en avertis les Athéniens, τοὸς οκ τον υπίρ πάντων χύδον άναβ-βίπτω, fut. Άθηνα ους πάλιν αυ τάδε υπο-μεμνάσκω, fiet. μνήσω ρίψω : περί πάντων ου περί των δίων κινδυνεύω Thue. Avertir quelqu'un de son devoir, το δίον ου άπο-χινδυνεύω ου δια-χινδυνεύω, fut. εύσω τινά νουθετίω, ω, fut. ήσω.: το δίον του παφπενδυνεύω, fut. εύσω : πενδυνόν τενα αίρομαι, fut. de prendre garde, παρ-αινών τοις 'Pupalou, όρψο άρουμαι. Il ne voulait plus s'aventurer, ουκ βθελεν (παρ-αινίω, ω, fut. αινίου : δράω, ω, fut. δψοέτι χινδυνεύειν (χινδυνεύω, fut. εύσω : έθέλω, fut. itelfow).

nisδυνος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): έπο αγγαλώ, même régime. Il vint m'en avertir σραλής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). hai-même, αὐτάγγελος πλθε πρὸς έμέ (έρχομαι, 1 Qui aime à s'exposer, nindureutinos, if, de : fut. Elebeupaul. φιλοχίνδυνος, ος, ον: προπετής, ής, ές (сомер. detepos, sup. Letatos).

AVENTURIER, tre, s. m. et f. padieupyos, **ευ** (ό, ή).

ου (ή): είσοδος, ου (ή). Fermer toutes les ave-avertissement pour l'avenir, τεύτφ παρ-έσται nues, τὰς εἰσόδους πάσας ἀπο-κλείω, ful. κλείσω. Ouvrir à quelqu'un les avenues du pouvoir, τινὶ είς τὰς ἀρχὰς προ-οδοποιίω, ω, fut. του. μαι, σμαι, fut. χράσομαι). Denner des aver-Il Allee d'arbres, opyes, eu (o).

AVÉRER, v. a. vérisser, iltyxos ou igελέγχω σε κατ-ελέγχω fut. ελί-ίξω, acc. : δοκιμάζω, fut. dow, acc. Averé, ée, δεδοχιμασμένος, η, ον: κατάδηλος, ος, ον: πρόδηλος, ος, ον. Leur injustice est avérée, xarádylel eleu àduouvres (àduxies, e, fut. now). Qui n'est pas avéré. άδηλος, ος, αν.

AVERSE, s. f. δμέρος, ου (ή). Une averse étant survenue, δμθρου μεγίστου καταβ-ραγέντος (παταβ-βήγνυμαι, fut. βαγήσομαι).

AVERSION, s. f. ἀπέχθεια, ας (ή). Avoir de l'aversion pour, απο-στρίφομαι, fut. στραφήσομαι, acc. — pour quelqu'un, τινά. — pour faire quelque chose, xouts te. N'avoir d'aversion pour rien, εὐδὶν ἐπο-στρέφομαι. Sentir pour quelqu'un ou quelque chose une étrange aversion, the ou to stuyin ou ano-stuyin, a. fut. 1000. Devenir un sujet d'aversion, de duexectas vivopat, fut. yertsopat, ou d'un seul mot άπ-έχθομαι ου άπ-εχθάνομαι, fut. εχθήσομαι. peur quelqu'un, τινί. Il devint pour tous les dieux un sujet d'aversion, &π-ηχθετο πάσι θεοίς, Hom.

AVERTIN, s. m. frénésie, elotpos, ou (6).

AVERTIR, v. a. admonéter, éclairer par ses avis, νουθετίω, ω, fut. ήσω, σcc. [Faire

AVENTURER, v. a. εἰς κίνδυνον καθ-ίστημι, penser à, δπο-μιμνήσκω, fut. δπο-μνήσω, acc. fut. κατα-στήσω, acc. : ἀναρ-ρίπτω, fut. ρίψω, Le régime indir. se met à l'acc. Vollà la se-¶ S'aventurer dans une entreprise, πράγμα τι δια- αινίω, ω, fut. αινίσω. Avertissent les Remains μαι), Plut. | Informer, ἀπ-αγγίλω, fut. αγγελώ, dat. — quelqu'un de quelque chose, mvi mui AVENTUREUX, EUSE, adj. hasardeux, ini- troop. Avertir sous main, bu-applila, fiet.

AVERTISSEMENT, s. m. vouteria, ac (1) : νουθέτημα, ατος (τὸ) : ὑπόμνημα, ατος (τὸ) : ὑπόμνησις, εως (ή). Les avertissements sont inntiles à un fou, dyan de passainents nouberti-AVENUE, s. f. chemin pour arriver, loudos, para (sous-ent. loui), Plut. Cela vous sera un see prohodinate sie to hetype, Xeyeger (mbers. πάρ-εστι, de πάρ-ειμι, fut. παρ-έσομαι: χράοtimements, vouleriou, w, ful. nou. - à quelqu'un, rivá. Les coups sont des avertissements pour les insensés, vouterouvrat admyaic el avontes. Plat. Il lui donna beaucoup d'utiles avertissements, πολλά και χρήσιμα παρ-ήνεσεν αὐτῷ (παρarriu, u, fut. arriou). Ecouter les avertissements de quelqu'un, rivi voulerouvre ou map-auvouvre πείδομαι, fut. πείσομαι. || Avertissement d'un livre, avant-propes, προλογος, ου (δ).

AVEU, s. m. action d'avouer, ¿μολογία, ac, (ή). Faire l'aveu de, ὁμολογίω, ω, fut. now, acc. Il est coupable de son propre aveu. όμολογει τίδυκτρείναι σα τίδυκτρεώς (άδυκίω, ü, fut. ώσω). Arracher à quelqu'un l'aveu de son crime, rivà ôpiedoyeiv tà sauto mempayuiva avayκάζω, fut. áσω. On prendrait ce discours non pour ume apologie, mais pour un aveu, τὸν λόγον ούπ ἀπολογίαν, άλλ' όμολογίαν των έγκαλουμένων duraine de tie sient ropions (ropies, fut. ion). Isoer. De l'aveu de tout le monde, όμολογουμένως, Plut. De l'aveu de tout le monde, la vertu tient le premier rang, δμολογουμέναν έχει napá návrav tív neotípaci á ápetá, Aristid. De l'aveu de tous les historiens, elle était fille d'Axiochus, suchequires on buyanne in 'Aliónco, Plut. | Approbation, grófus, es (2). νέων γνώμης. De l'aveu de son maître, ἐπιτρέποντος του διδασκάλου (έπι-τρέπω, fut. τρέψω). Sans l'aveu de personne, ἀπ' ούδενὸς γνώμης. || Sans aveu , qui est sans aveu , sans feu ni lieu. ἀνέστιος, ος, ον.

AVEUGLE, adj. au propre et au fig. τυφλός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Presque aveugle. ὑπότυφλος, ος, ον. Rendre aveugle, τυφλόω ου έχ-τυφλόω, ω, fut. ώσω, acc. La Fortune que l'on a faite aveugle, ή έχ-πετυφλωμένη Τύχη, Plut. Devenu aveugle, τους δφθαλμούς πεπηρωμένος, η, ον (de πηρόω, ω, fut, ώσω). | Au fig. Être aveugle des yeux de l'âme, τυφλός είμι τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν, Luc. Impétuosité aveugle, ή άλογος όρμή, ής. Passion aveugle, ή άλογος ἐπιθυμία, ας. Présomption aveugle, · τῦφος, ου (δ). Remplir d'une aveugle présomption, τυφόω, ω, fut. ώσω, acc. Pourquoi le vin inspire-t-il une fureur aveugle? διά τί ὁ οίνος τετυφωμένους ποιεί και μάνικούς; Aristt. || Être avengle sur, παρ-οράω, ω, fut. όψομαι, acc. - sur les fautes de ses enfants, τὰ τῶν παίδων άμαρτήματα. | A l'aveugle, au hasard, εἰκῆ : αὕτως.

AVEUGLEMENT, αάν. ἀλόγως : άλογίστως : προπιτώς. Se précipiter avenglément, προπιτώς φέρομαι, fut. ἐνεχθήσομαι. S'abandonner aveuglément à sa colère, έπι-δίδωμι έμαυτὸν τῆ όργη, fut. im-δώσω.

AVEUGLEMENT, s. m. τυφλότης, ητος (ή). L'aveuglement de l'esprit, ή τῆς ψυχῆς τύφλωσις, εως.

AVEUGLER, υ. α. τυφλόω σει έχ-τυφλόω. ũ, fut. ώσω, acc. Aveugler la raison, τὰς φρένας τυφλόω, ω, fut. ώσω. Être aveuglé par la passion, τη έπιθυμές τυφλώττω, sans fut. Hérodn. Ceux dont la raison est aveuglée, of τυφλώττοντες τὸ ήγεμονικόν, Grég. Étre aveuglé par la présomption, τετύφωμαι (parf. passif de τυφόω, ω, fut. ώσω), Dêm. || S'aveugler sur, παρ-οράω, ω, fut. όψομαι, acc. On s'aveugle sur un petit défaut, δλίγον πονηρόν παρ-οράται. Aristt. S'aveugler sur l'état de ses affaires, πρὸς τὰ γιγνόμενα άμθλυώττω, fut. ώξω. Celui qui aime s'aveugle sur les défauts de l'objet aimé, τυφλούται τὸ φίλουν έπὶ τὸ φιλούμενον (τυφλόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι), Plut. Aveugler quelqu'un sur les défauts de ses enfants, Tivà τάς των παίδων κακίας κλέπτω, fut. κλέψω.

Sans l'aveu de ses parents, aveu tre tou vo- gén. - animé d'un désir ardent, insatiable, етдиотос, ос, оч, gén. Je suis aussi avide qu'un autre de richesses, εἰμὶ ἄπληστος κάγώ, ώσπερ οἱ άλλοι, χρημάτων, Xen. Être avide de .. άπλήστως ου ἐπιθυμητικώς έχω, fut. ξω, gén. ou πρός avec l'acc. : ἐπι-θυμέω, ω, fut. ήσω, gén. Il est si avide de commandement, sic τουτο έπιθυμίας ήκει του άρχειν (ήκω, fut. Ku). Ils sont plus avides de gloire que de richesses. πλείω της δύξης επιθυμίαν έχουσιν 🕯 του πλούτου (έχω, fut. ξω). Être avide de plaisir, τῆς ήδονής πόθω χρατίομαι, σύμαι, σει πθήσομαι. Le plus souvent avide se troduit par un adjectif composé : Avide de gloire, φιλόδοξος, ος, ον.de carnage, φιλαίματος, ος, ον. - de richesses, φιλοχρήματος, ες, ον, είς.

AVIDEMENT, adv. ἀπλήστως.

AVIDITE, s. f. andnotia, as (i). Avoir une grande avidité de gloire, πρὸς τὰν δοξαν ἀπλήστως έχω, fut. έξω, ου άπλήστως διά-κειμαι, fut. κείσομαι. Se porter avec avidité vers, δρμάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι : όρμη σει σπουδή φίpopuat, fut. iventhioopat. - vers quelque chose, πρός τι ου έπί τι.

AVILIR, v. a. ταπεινόω, ω, fut. ώσω, acc. AVILISSEMENT, a. m. ταπείνωσες, εως (ή). AVINE, iz, adj. oivepávos, n, ov (partic. parf. d'civoquat, cupat, fut. wonocuat), Aristl. AVIRON , s. m. πλάτα, ης (ή).

AVIS, s. m. opinion, γνώμα, ας (ή). Voilà mon avis, ταύτην την γνώμην έχω, fut. Εζω. Je suis du même avis que cet homme, 172 αύτην έχω γνώμην εκείνω. Étant d'avis les uns de se mettre en mer, les autres de rester, γνώμην έχοντες οἱ μέν έκ-πλεῖν, οἱ δὲ μή (έκπλίω, ful. πλεύσομαι), Thuc. Tous ceux du même avis, δοσι της αὐτης γνώμης ήσαν (imparf. d'eiμί), Thuc. Être d'un avis opposé, τῆς ἐναντίας γνώμης είμί. — à celui de quelqu'un, τινί. Se tenir opiniatrement à son avis, τῆς ἐμαυτοῦ γνώμης έχεμαι, fut. έξομαι, Thue. Donner on dire son avis, Trupar tibepat, fut. Onochat, Dém.: γνώμην λίγω, fut. λίξω οκ έρω, Plut.: γιώμην ἀπο-φαίνομαι, fut. φανούμαι, Dem. Personne n'étant du même avis, rait prépart δια-φεροντων πρός άλληλους (δια-φέρω, σω. δι-οίσω). On se rangea à cet avis, αύτα ή γιώμη εκράνησε (κρατίω, &, fut. ήσω). Étre tous du même avis, spoyementes, &, fut. AVIDE, adj. désireux, ἐπιθυμητικός, ή, όν, ήσω. Je suis de votre avis en cela, διισγιω-

μονώ τοι τούτο. Bire partagé entre deux avis, διχογνωμονίω, ω, fut. ήσω. Je saurai leur avis là-dessus, μανθάνειν μέλλω & περί αὐτών γινώσκουσι (γινώσκω, fut. γνώσομαι), Luc. Voilà mon avis; si quelqu'un croit en avoir un meilleur, qu'il parle, έγω μέν ούν ούτω γινώσκω: εί δὲ Ελλος τις ὁρᾶ Εμεινον, λεγέτω (ὁράω, ῶ, fut. byopat : higu, fut. hiku ou ipu), Xin. Changer d'avis, pera-vivone, fut. vivoupat. Faire changer d'avis à quelqu'un, τινά τῆς γνώμης de-iστημι, fut. dno-στήσω, ou simplement τινά μετα-πείθω, fut. πείσω. Je suis d'un autre evis, άλλως μοι δακί (δακίω, ω, fut. δεξω). Le plus grand nombre fut d'avis que, τοῖς πλείστοις έδοξε. A mon avis, ως έχω γνώμης : ως dμοί δοιαί : έμοι δοιαίν. De l'avis de tout le monde, δμολογουμένως. | Aller aux avis, délibérer, βουλεύομαι, fut. εύσομαι: είς βουλήν έρχομαι, fut. διεύσομαι. - sur un sujet, περί τινος. Mettre une chose aux avis, prendre les avis sur une chose, βουλήν περί τινος ποιέσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι, ου προ-τίθημι, fut. προ-θήσω, 'Dém.

Aves, conseil, συμδουλή, ῆς (ή). Demander avis à, preudre avis de, τινί συμ-δουλεύομαι, fut. súccua. Donner des avis à quelqu'un, πνὶ συμ-δουλεύω, ful. εύσω. - sur quelque chose, περί τινος. - sur ce que l'on doit faire, ri yoù musiv. - sur la manière dont il faut se conduire, περί του πως δει άναστρίφεσθαι (άνα-στρίφομαι, fut. στραφήσομαι). Donner à quelqu'un de bons avis, xonorá rivi παρ-αινίω, ω, ful. αινίσω, ου παρ-αγγίλλω, fut. αγγελώ. Recevoir mal les avis, τεῖς παραγγελλομένοις άγανακτέω, ω, fut. ήσω. || Précepte, παράγγελμα, ατος (τό). Je tácherai de vous donner quelques avis en peu de mols, πειράσομαί σοι συντόμως ύπο-τίθεσθαι (πειράσμαι, ώμαι, fut. άσομαι : ὑπο-τίθεμαι, fut. θήσομαι),

Avis, nouvelle qu'on fait parvenir, aggita, as (i). Donner à quelqu'un avis de quelque chose, τινί περί τινος άπ-αγγέλλω, fut. αγγελώ.—secrètement, ὑπ-αγγέλλω, fut. αγγελώ. On lui donna avis de l'arrivée des ennemis, περί τών πολεμίων παρ-ηγγελθη ου άν-ηγγελθη αὐτῷ (παρ-αγγέλλω ου ἀν-αγγέλλω, fut. αγγελῶ). Avoir avis de quelque chose, tì ou mepí tivos πυνθάνομαι, fut. πεύσομαι. Recevoir de quelqu'un l'avis de quelque chose, τινός ομ έκ εἰς ἐνιαυτόν. Je n'ai point d'argent sur moi, τινος ου παρά τινός τι πυνθάνομαι.

AVISE, it, adj. opovies, of, ov (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Mal avisé, άφρων, ων, ον (comp. ονέστερος, sup. ονέστατος): άδουλος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Je ne ferai pas cela, il faudrait que je fusse bien mal avisé, εὐ δη ποιήσω τοῦτο : ούχ οῦτω τετύφωμαι (τυφόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι), Dém.

AVISER, v. a. avertir, vouterie, w, ful. riow, acc. Aviser quelqu'un de quelque chose, τινί περί τινος άπ-αγγέλλω, fut. αγγελώ. | Apercevoir, xad-opáw, w, fut. xat-óhomai, || Réfléchir à, βουλεύςμαι, ful. εύσομαι : σχίπτομαι, fut. σχίψομαι. - à quelque chose, περί τινος. J'y aviserai, σκέψομαι περί τούτου. On y avisera, μελήσει τούτου (impers. μέλει, fut. μελήσει). | S'aviser de, im-voiω, a, fut. ήσω. acc. Ils s'avisèrent d'un prétexte, supor rivar πρόφασιν (ευρίσκω, fut. ευρήσω). Jo me suis enfin avisé de cet expédient, ἐτεχνησάμην ποτὲ τούτο (τεχνάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι).

AVITAILLEMENT, s. m. imorriquóc, cũ (ô). AVITAILLER, v. a. im-outiζω, fut. iou, acc. AVIVER, v. a. rendre plus vif, plus brillant, λαμπρύνω, ful. υνώ, acc. | Rendre plus aigu, δξύνω, fut. υνώ, acc.

AVOCASSER, v. n. δικολογίω, ω, fut. ήσω. AVOCAT, s. m. — de profession, δικολόγος, ου (δ). Exercer la profession d'avocat, δικολογέω, ω, fut. ήσω. Avocat consultant, διχογράφος, ου (δ). || Défenseur, συνήγορος, ου (δ). Être l'avocat de quelqu'un, τινὶ συν-ηγορέω. ω, fut. ήσω. Prendre quelqu'un pour avocat, συνήγορον τινα αίρεομαι, ούμαι, fut. αίρήσομαι. Les honoraires de l'avocat, τὸ συνηγορικόν, οῦ.

AVOINE, s. f. βρόμος ου βρώμος, ου (δ).

AVOIR, v. a. posséder, έχω, fut. έξω, acc. Il a de la vertu, άρετην έχει. Avoir en partage, avoir sa part de, μετ-έχω, fut. μεθ-έξω, gén. Les autres animaux n'ont pas de raison, τ' άλλα ζωα ού μετ-έχει τοῦ λόγου. Qui a les vices de quelqu'un sans en avoir les vertus, ό πονηρίας μέν τινὶ μετ-έχων, άρετῆς δὲ μή. Le verbe avoir se tourne souvent par le verbe être, et se traduit alors par sini, fut. Ecopat, ou par ὑπ-άρχω, fut. ὑπ-άρξω. J'ai un champ, une maison, έστι μοι άγρος, οἰχία. Il n'a qu'un seul habit, ὑπ-αρχει αὐτῷ μία ἐσθής. Ils avaient des vivres pour un an, ὑπ-ηρχεν αὐτοῖς σῖτα αργύριον μοι ου πάρ-εστι (πάρ-ειμι, fut. έσεμαι). εστί μει, ώσπερ καί σοι, τῆς αὐτοῦ φιλίας (μέτequi, fut. icopai). Souvent aussi il se tourne par le verbe se servir, pracquat, squat, fut. γρήσομαι, dat. Avoir 'quelqu'un pour ami, φίλφ τινί χράομαι, ώμαι. Avoir un esprit pénétrant, αξεία κεχρησθαι διανοία. Avoir en abondance, sumopies, e, fut. nou, gen. Avoir de grandes richesses, χρημάτων εὐπορέω, ω. Avoir de quoi vivre, των καθ' ήμέραν εύπορέω, ω. N'avoir pas de, άπορίω, ω, fut. ήσω, gén. N'avoir pas le nécessaire, των καθ' ήμεραν ἀπορίω, ω : έν ypaig tur imtrodaion aipi, fut. loopat. Parce qu'ils n'ont point de quoi vivre, διά τὰν ενδειαν των καθ' πρώραν. Avoir peu de quelque chose, ένδεως έχω, fut. Εω, gén.: σπανίζω, fut. ίσω, gén. Qui n'a pas beaucoup de, evdenc, nc, cc, ewec le gén. Qui n'a point d'amis, d'alliés, etc., φίλων, συμμάχων έρημος, ος, ον, ου ψιλός, ή, όν. N'avoir point de courage, άθυμέω, ω, fut. ήσω. Qui n'en a point, αθυμος, ος, ον. N'avoir point de force, aduvarie, e, fut. nou: άσθενέω, ω, fut. ήσω. Qui n'en a point, άσθενής, ic, ic. On forme ainsi un grand nombre de verbes et d'adjectifs, indiqués aux divers articlas de ce dictionnaire.

Avoir, acheter, acquerir, eviquat, evuat, ful. ωνήσομαι (aor. εωνησάμην ου επριάμην). J'ai ou cela pour dix talents, ἐπριάμην τοῦτο δέκα ταλάντων. Qu'on a ou qu'on peut avoir pour peu d'argent, εὐτελής, ής, ές : ὁλίγου ώνιος, ος, ov. - pour une obole, δδολιμαΐος, α, ον. pour trois oboles, τριοδολιμαΐος, α, ον. — pour rien, οὐδινὸς άξιος, α, ον.

M Avon à quelqu'un, avoir quelque chose contre lui, tivi duoyspaive, fut. ave. A qui en avez-vous? Tive duogepaires; Ils ont quelque chose entre eux, δια-φέρονται πρός άλληλους (διαpipopat, fut. St-oisopat).

Avon faim, soif, peur, etc. Voyez les subs-

Y Avon se tourne par le verbe être, sipi, fut. Leonai. Il y a des hommes qui, sioù av-Φωπα, et souvent έστιν άνθρωπα, οίτινες. Il n'y a personne qui, oux forty oudsit forts. Il Il y eut un temps où, in xponos one. Il y a des pays où, έστιν όπου. Il n'y a pas moyen que,

J'ai comme vous part à son amètio, μέτ- | jours qu'il était absent, τριταίος ήδα άπ-ήει (2πsum, fut. écomet). Il y avait cinquante ans qu'il enseignait les belles-lettres, πεντημοστόν έτος ετύγχανε τὰ γράμματα διδάσκων (τυγχάνω, fut. τεύξομαι : διδάσκω, fut. διδάξω). Il y a trois ans qu'il est venu nous voir, rpiros non froc άλδε πρός ήμας (Ιρχομαι, fut. ελεύσομαι). Il y avait trois ans qu'il régnait, lorsqu'il mourut, τρία έτη βασιλεύσας απ-έθανε (βασιλεύω, feel. εύσω : ἀπο-θνήσκω, fut. θανούμαι).

Avon A, suivi d'un infinitif, se rend par exe, fut. Ku, avec l'infin. Je n'ai rien à dire, cubiv έχω λέγειν. Voilà les observations que j'avais à faire, τεύτα είχου προ-τείναι (προ-τείνω, ful. τενώ). J'ai un ouvrage à achever, έργον π ανύτειν μέλλω, fat. μελλήσω. Les lettres que vous avez à écrire, imorolai de δεί σε γράφειν (γράφω, fut. γράψω). Vous n'avez qu'à choisir, έξεστί σοι, ότι αν βούλη, αίρεισθαι (έξ-εστι, fut. έξ-έσται: βούλομαι, fut. βουλήσημαι: αἰρέομαι, ούμαι, fut. αιρήσομαι). Qu'avez-vous à vous plaindre? τί μέμφη (μέμφομαι, fut. μέμψομαι); Qu'aviez-vous à objecter? τί γάρ σα παρ-πν άντιλέγειν (πάρ-ειμι, fiel. παρ-έσομαι : άντι-λέγω, ful. λέξω); Qu'avais-je à faire? τί αν πάθοιμι (πάσχω, fut. micouat): || N'avoir que faire de, n'avoir pas besoin, cubir dichau, fut. denachau, gen. Je n'ai que faire de ses conseils, oùdés por del Tag αὐτοῦ νουθεσίας (impers. δεί, fut. δεήσει).

Avoir entre aussi comme auxiliaire dans le plupart des verbes français, et alors il se traduit en grec par les temps correspondants. J'ai aimé, πεφίληκα σε έφίλησα. Avoir aimé, πεφιληκέναι. Ayant aimé, φιλήσας ου πεφιληχώς. Voyex les grammaires.

*AVOISINER, v. a. yestviáw, ü, fut. áow. dat. Ce qui m'avoisine, τὸ ἐκ γειτόνων μα. Qui avoisine le ciel, οὐρανομήκης, ης, ες.

AVORTEMENT, s. m. Extracte, toe (ii): έκτρωσμός, οῦ (δ): άμελωσις σει εξάμελωσις, εως (ή). Avortement des bourgeons, ή τῶν όφθαλμών άμδλωσις, εως, Théophr.

AVORTER, v. n. acoucher on mettre bas event terme, ix-respione, fut. ix-spion : inδιίσκο ou il-audione ou an-audione, fut. αμελώσω. Avec tous ces verbes on sous-entend le régime ppipes ou autre semblable. Faire ούχ έστιν δπως, indic. N'y a-t-il que cela? μῶν avorter, en ce sens, ἐχ-τρῶσαι ου εξ-αμθλώσαι τούτο μόνον (sous-ent. έστί); Il y a dix mois ποιέω, ω, fut. ποω. | Ventr au monde dejù que, sioù δίκα μήνις δτε. Il y avait trois privé de vie, in-τιτρωσκιμαι, fut. τρωθήσομαι. Faire avorier, en ce sens, in-repubens, fut. | an-edifare ton naida. Ayant été avous par son τρώοω, acc. Avorlé, ée, έκτρωματαϊος, α, ον. père, ύπὸ τοῦ πατρὸς ἀνα-διχθείς, εῖσα, έν. Π ε'a-Félus averté, popez Aventon. Les bourgeons avortent, αμελούνται οι δοβαλμοί (αμελοόμαι, vonat, fut. whitepat). Théophr. | Échouer, σφάλλομαι, ful. σφαλήσομαι. La fortune fit avorter son dessein, δεφαλεν αύτου την γνώμην ή τύχη (φφάλλω, fut. φφαλώ), Hérodn. Les dieux font souvent avorter mos desseins, walle of beat οφάλλαυσιν τίμιᾶς, Eurip. Il vit avorter ses desseins, των ελπίδων εσφάλη (aor. 2 passif de σφάλλω), Η άτο άπ.: των ελπίδων ήμαρτε (de άμαρτένω, fut. άμαρτήσομαι), Plut.

ΔVORTON, **s. m**. **dxτρωμα**, **ατος** (τὸ): **άμωλωμα, ατος** (τό) : άμωλωθρίδιον, ου (τό). || Un AVORTOR, UN MAIN, VENÍON OU VENNÍON, OU (TÒ): αμεδιωθρίδιαν, ου (τά).

AVOUER, v. a. convenir, ouologie, e, fut. ήσω, acc. Il a avoué le meurtre, ώμολόγησε τὸν povov. Ce n'est pas une honte d'avouer sa pauvrete, το πένεσθαι ούχ όμωλογείν τινὶ αἰσχρόν. J'avoue que j'ai lait, δμολογώ πεποιηχέναι συ πεποιηχώς ou monieac. Appliqué à la question il avoua tout, κατα-τεινόμενος υπό του βασάνου ώμολόγησε. Faire avouer à quelqu'un son crime, τινά δμολογείν τὰν αἰτίαν παίω, ω, ful. ήσω, ου ἀναγκάζω, fut. asw. Il faut que la torture vous sasse avouer vos perfidies, δεί σε στρεωλούμενον είπείν & πεπανούργηκας (στρεδλόω, ω, fut. ώσω: πανευργέω, ω, fut. κόσω), Aristph. La douleur lui fait avouer la vérité, κατα-τεινόμενος τάληθη λέγει (κατα-τείνομαι, fut. ταθήσομαι: λέγω, fut. λέξω ou έρω). || Je vous avouerai franchement que, έξ-ερώ σοι καὶ τοῦτο, ότι (έξ-αγορεύω, fut. έξ-ερώ).

ξομαι, acc. Il avoua cet enfant pour son fils, azymes, ή των άζύμων έςρτή, ής.

voue le fils du berger, όμελογεί έχ του πειμένες είναι (δμολογέω, ω, fut. ήσω. S'avouer vaincu. όμολογω πασημένος (πασάςμαι, ωμαι, ful. πασηθήσομαι): δμολογώ ήσσων ών (partic. α είμί fut. loquat). C'est une chose avouée par tout le monde, δμολογείται ότι...

Avours, approuver, ratifier, mpoo, a, fut. wow, acc. Le prince avous les démarches de son ambassadeur, τὰ πεπρεσδευμένα πάντα ἐκύρωσεν δ βασιλεύς. | S'avouer de quelqu'un, s'autoriser de son nom, παρά τινος συν-ίσταμαι, fut. συστήσομαι.

AVRIL, s. m. ἀπρίλιος, ου (δ). G. M.

AXE, s. m. azw, ovec (6).

AXILLAIRE, αdj. δ, ή, τὸ ἀπὸ τῶν μασχαλῶν ου έπὶ τῶν μασχαλῶν.

AXIOME, s. m. aξίωμα, ατος (τό).

AXONGE, s. f. σίαλος, συ (δ).

AYEUL, s. m. πάππος, ου (δ). | Les ayeux. οί πρόγονοι, ων. Voyez Aleul, Aleuk.

AZEROLE, s. f. fruit, o The xpatalyou xapπός, εῦ.

AZEROLIER, s. m. xparaiyo;, oū (n). AZUR, s. m. couleur, xúavoc, cu (6). D'azur, qui est de couleur d'azur, xuávecc, a. cv. Déesse aux yeux d'azur, διά χυανώπις, ιδος (ή). Avoir la couleur de l'azur, κυανίζω, fut. ίσω.

AZURĖ, in, adj. zuavecc, a, ov. Qui a une robe azurée, χυανόπεπλος, ος, ον. - une proue azurée, χυανόπρωρος, ος, εν.

AZYME, adj. sans levain, αζυμος, ος, ον. Avouen, reconnaître, ανα-δίχομαι, fut. δί- Les azymes, τὰ αζύμα, ων. La fête des

В.

B. la seconde lettre de l'alphabet, βητα, indécl. ιλιάν μόνην ήσκηκώς, υία, ός (partic. pars. (τὸ). Qui ne sait ni A ni B, ἀναλφάδητος, ος, ον. σ'ἀσχίω, ω, fut. ήσω). Bubil agréable, στωun babil inconsidéré, πολύφωνος ὁ είνος, καὶ λαλεᾶς άκαίρου κατα-πίμπλησι (κατα-πίμπλημι, fut. πλήσω), Plut. Étourdir par son babil, περι-λαλέω,

BABIL, s. m. λαλιά, αζ (ή). Le vin excite μυλία, αζ (ή). Qui a un babil agréable, στωμύλος, η, ον. | Babil des oiseaux, μινύρισμα, atos (tò).

BABILLARD, ARDE, adj. háhog, n. ov (comp-, fut. now, ace. Qui n'a que du babil, λα- ίστερος, sup. ίστατος): εμθεί. άδολεσχος, ου (δ, ή),

J'ai comme vous part à son amitié, uet- | jours qu'il était absent, τριταίος νόλη άπ-ψει (2πseri μαι, ώσπερ και σοι, τῆς αὐτοῦ φιλίας (μέτ- ειμι, fut. έσομαι). Il y avait cinquante ans eun, fut. icopai). Souvent aussi il se tourne par le verbe se servir, pacquat, squat, fut. γρήσομαι, dat. Avoir quelqu'un pour ami, φίλφ τινί χράομαι, ώμαι. Avoir un esprit pénétrant, εία κεχρησθαι διανοία. Δvoir en abondance, εὐπορέω, ω, fut. ήσω, gén. Avoir de grandes richesses, χρημάτων εὐπορέω, ω. Avoir de quoi vivre, των καθ' ήμέραν εὐπορίω, ω. N'avoir pas de, ἀπορίω, ω, fut. ήσω, gén. N'avoir pas le nécessaire, των καθ' ήμέραν ἀπορίω, ω : èv fut. Κω, avec l'infin. Je n'ai rien à dire, cubiv χρεία των έπιτηδείων είμί, fut. έσομαι. Parce qu'ils n'ont point de quoi vivre, διὰ τὰν Ινδειαν των καθ' ήμέραν. Avoir peu de quelque chose, ένδεως έχω, fut. Κω, gén.: σπανίζω, fut. ίσω, gen. Qui n'a pas beaucoup de, evdenc, ne, ec, avec le gén. Qui n'a point d'amis, d'alliés, etc., φίλων, συμμάχων έρημος, ος, ον, σει ψιλός, ή, όν. N'avoir point de courage, αδυμέω, ω, fut. ήσω. Qui n'en a point, άθυμος, ος, ον. N'avoir point de force, & δυνατίω, ω, fut. ήσω: άσθενίω, ω, fut. ήσω. Qui n'en a point, άσθενής, ής, ίς. On forme ainsi un grand nombre de perbes et d'adjectifs, indiqués aux divers articles de ce dictionnaire.

Avoir, acheter, acquerir, avlopar, expar, fut. Δυήσομαι (αστ. έωνησάμαν ου έπριάμην). J'ai eu cela pour dix talents, ἐπριάμην τοῦτο δέκα ταλάντων. Qu'on a ou qu'on peut avoir pour peu d'argent, εὐτελής, ής, ές : ὁλίγου ώνιος, ος, ov. - pour une obole, écolupaios, a, ov. pour trois oboles, τριοδολιμαΐος, α, ον.— pour rien, οὐδενὸς άξιος, α, ον.

EN Avon à quelqu'un, avoir quelque chose contre lui, tivi δυσχεραίνω, fut. ανώ. A qui en avez-vous? rive δυσχεραίνεις; Ils ont quelque chose entre eux, δια-φέρονται πρός άλληλους (διαφίρομαι, fut. δι-οίσομαι).

Avon faim, soif, peur, etc. Voyez les subs-

Y Avoix se tourne par le verbe être, siui, fut. leopat. Il y a des hommes qui, sion avθρωπα, et souvent έστιν ανθρωπα, οίτινες. Il n'y a personne qui, oùx forte où beic forte. Il Il y out un temps où, To xpovos ore. Il y a des pays où, έστιν όπου. Il n'y a pas moyen que, ούχ ίστιν δπως, indic. N'y a-t-il que cela? μων

qu'il enseignait les belles-lettres, movemente έτος ετύγχανε τὰ γράμματα διδάσκων (τυγχάνω, fut. τεύξομαι : διδάσκω, fut. διδάξω). Il y a trois ans qu'il est venu nous voir, ppirov non éroc λλθε πρός ήμας (έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Il y avait trois ans qu'il régnait, lorsqu'il mourut, τρία έτη βασιλεύσας απ-έθανε (βασιλεύω, fiet. εύσω: ἀπο-θνήσκω, fut. θανούμαι).

Avon A, suivi d'un infinitif, se rend par l'au, έχω λέγειν. Voilà les observations que j'avais à faire, τώτα είχου προ-τείναι (προ-τείνω, fut. τενώ). J'ai un ouvrage à achever, έργον τι ανύτειν μέλλω, fat. μελλήσω. Les lettres que vousavez à écrire, imotodal de dei on prospens (γράφω, fut. γράψω). Vous n'avez qu'à choisir, έξεστί σοι, ότι αν βούλη, αίρεισθαι (έξ-εστι, fut. έξ-έσται: βούλομαι, fut. βουλήσημαι: αἰρέομαι, ούμαι, fut. αίρήσομαι). Qu'avez-vous à vous plaindre? τί μέμφη (μέμφομαι, fut. μέμψομαι); Qu'aviez-vous à objecter? τί γάρ σα παρ-πν άντιλέγειν (πάρ-ειμι, füt. παρ-έσομαι : άντι-λέγω, ful. λέξω); Qu'avais-je à faire? π΄ αν πάθοιμι (πάσχω, fut. πιίσομαι); || N'avoir que faire de, n'avoir pas besoin, cubir dichau, fut. denochau, gen. Jo n'ai que faire de ses conseils, oudés por del tres αὐτοῦ νουθεσίας (impers. δεί, fut. δεήσει).

Avoir entre aussi comme auxiliaire dans le plupart des verbes français, et alors il se traduit en grec par les temps correspondants. J'ai aimé, πεφίληκα ου έφίλησα. Avoir aimé, πεφιληκέναι. Ayant aimé, φιλήσας ου πεφιληκώς. Voyez les grammaires.

*AVOISINER, v. a. yetviáw, w, fet. áow. dat. Ce qui m'avoisine, τὸ ἐχ γειτόνων μα. Qui avoisine le ciel, oùpavounxno, no, ec.

AVORTEMENT, s. m. extracte, toe (i): έπτρωσμός, οῦ (δ): άμδιωσις σε εξάμδιωσις, εως (ή). Avortement des bourgeons, ή τῶν όφθαλμών αμόλωσις, εως, Théophr.

AVORTER, v. n. acoucher ou mettre bas event terme, έχ-τιτρώσκω, ful. έχ-τρώσω: άμδλίσκο ou ik-aublione ou an-aublione, fut. αμολώσω. Avec tous ces verbes on sous-entend le régime prique ou autre semblable. Faire avorter, en ce sens, ix-τρώσαι ου ίξ-αμδλώσαι τοῦτο μόνον (sous-ent. ἰστί); Il y a dix mois ποιώ, ω, fut. ήσω. || Ventr au monde déju que, είσι δέκα μπίνες ότε. Il y avait trois privé de vie, έκ-τιτρωσκομαι, fut. τρωθήσομαι. Faire avorter, en ce sens, in-rithione, fut. | av-edifato ton naida. Ayant été avous par son TRUON, acc. Avorté, éc, extruparaioc, a, ov. Féins averté, voyez Aventon. Les bourgeons avortent, άμθλούνται οἱ ἐφθαλμοί (άμθλοομαι, eupat, fut. whicopat). Théophr. | Échouer, spallonat, ful. spalnsopat. La fortune fit avorter son dessein, δοφαλεν αὐτοῦ τὰν γνώμην ή τύχη (σφάλω, fut. σφαλώ), Hérodn. Les dieux font souvent avorter mos desseins, walk of baci σφάλλουσιν τίμας, Eurip. Il vit avorter ses desseins, wir elmider ispella (aor. 2 passif de σφάλλω), Η άτο da. : των ελπίδων ήμαρτε (de άμαρτένω, fut. άμαρτήσομαι), Plut.

AVORTON, s. m. extrapapa, atos (10): άμιδωμα, ατος (τό) : άμιδωθρίδιον, αι (τό). || Un averton, un main, vavior ou revvior, ou (tò): αμεδωθρίδιον, ου (τὸ).

AVOUER, v. a. convenir, operation, &, fut. ήσω, acc. Il a avoué le meurtre, ώμολόγησε τὸν póvov. Ce n'est pas une honte d'avouer sa pau-Vreić, τὸ πένεσθαι ούχ όμωλογείν τινὶ αἰσχρόν. J'avoue que j'ai fait, δμολογώ πεποιηχίναι συ πεπτιηχώς ou zoneac. Appliqué à la question il avoua tout, κατα-τεινόμενος ύπὸ τοῦ βασάνου ώμολόγησε. Faire avouer à quelqu'un son crime, τινὰ όμολογείν την αίτίαν παίω, ω, ful. ήσω, ου άναγκάζω, fat. au. Il faut que la torture vous fasse avouer vos perfidies, dei es espechoupevor eiπείν & πεπανούργηκας (στρεδλόω, ώ, ful. ώσω: πανουργίω, ω, fut. κόσω), Aristph. La douleur lui fait avouer la vérité, κατα-τυνόμενος τάληθη λόγει (κατα-τείνομαι, fut. ταθήσομαι: λόγω, fut. λίξω ou έρω). || Je vous avouerai franchement que, έξ-ερώ σα καὶ τοῦτο, ότι (έξ-αγορεύω, fut. έξ-ερώ).

Avouer, reconnaître, ava-bixquai, fut. biξομαι, acc. Π avoua cet enfant pour son fils, azymes, ή των άζύμων έφρτή, ής.

père, bno rou narpos ava-degleis, eisa, iv. Il s'avoue le fils du berger, όμελογει έκ του ποιμένες είναι (όμολογίω, ω, fut. ήσω. S'avouer vaincu, όμολογω ποσημένος (ποσάρμαι, ωμαι, fut. ποσηθήσομαι): δμολογώ ήσσων ών (partic. α είμί fat. foomai). C'est une chose avouée par tout le monde, όμολογείται ότι...

Avours, approuver, ratifier, mpów, w, ful. wow. acc. Le prince avous les démarches de son ambassadeur, τὰ πεπρεσδευμένα πάντα ἐκύρωσεν δ βασιλεύς. | S'avouer de quelqu'un, s'autoriser de son nom, παρά τινος συν-ίσταμαι, ful. συotriockal.

AVRIL, s. m. ἀπρίλιος, συ (ό), G. M.

AXE, s. m. açov, evec (6).

AXILLAIRE, adj. δ, ή, τὸ ἀπὸ τῶν μασχαλῶν ου έπὶ τῶν μασχαλῶν.

ΑΧΙΟΜΕ, s. m. ἀξίωμα, ατος (τὸ).

AXONGE, ε. f. σίαλος, συ (δ).

AYBUL, s. m. πάππος, ου (δ). | Les ayeux. οί πρόγονοι, ων. Voyez Aleul, Aleux.

AZEROLE, s. f. fruit, δ τῆς κραταιγοῦ καρπός, εὖ.

AZEROLIER, s. m. xpatalyo;, ou (1). AZUR, s. m. couleur, xúavoc, cu (6). D'azur, qui est de couleur d'azur, xuávecc, a, ov. Déesse aux yeux d'azur, θιά χυανωπις, ιδος (ή). Avoir la couleur de l'azur, χυανίζω, fut. iow.

AZURĖ, iz, adj. κυάνεις, α, ον. Qui a une robe azurée, χυανόπεπλες, ος, εν. — une proue azurée, χυανόπρωρος, ος, εν.

AZYME, adj. sans levain, alunos, oc. ov. Les azymes, τὰ άζυμα, ων. La fête des

B.

B. la seconde lettre de l'alphabet, βῆτα, indécl. | λιὰν μόνην ήσχηχώς, υῖα, ός (partic. parf. (τὸ). Qui ne sait ni A ni B, ἀναλφάδητος, ος, ον. d'ἀσκίω, ω, fut. ήσω). Babil agréable, στωun babil inconsidéré, πολύφωνες ὁ είνος, καὶ λα- μύλος, η, εν. || Babil des oiseaux, μινύρισμα, λιάς ἀκαίρου κατα-πίμπλησι (κατα-πίμπλημι, fut. | ατος (τό). πλήσω), Plut. Etourdir par son babil, περι-λαλέω,

BABIL, s. m. λαλιά, ᾶς (ή). Le vin excite μυλία, ας (ή). Qui a un babil agréable, στω-

BABILLARD, ARDE, adj. λάλος, η, ον (comp-, fut. now, acc. Qui n'a que du babil, λα- ίστερος, sup. ίστατος): εαbst. άδελεσχος, ου (δ, ή), άδολέσχης, ου (δ): φλύαρος, ου(ό). Grand babillard, | badinage, μετά παιδιάς: παιδιάς χάριν. lls tourπολύλαλος, ου (δ): βιαΐος φλύαρος, ου (δ), Dém. BABILLER, v. n. laliw, w, fut. now. Il ne fait que babiller, άδολίσχης τίς έστι καὶ φλύαρος. Qui babille sans cesse, ἀείλαλος, ος, ον. Oui babille agréablement, στωμύλος, η, ον. || Babiller, en parl. des petits oiseaux, μινυρίζω, fut. ico.

BABINE, s. f. grosse lèvre, xeiloc, ouc (76). BABIOLES, s. m. pl. choses futiles, σκαριφήματα, ων (τά).

BABION, s. m. vetit singe, midnxidiov, ou (то). BABORD, s. m. la gauche d'un vaisseau, τά της νεώς άριστερα, ών : ή εὐώνυμος πλευρά, ας. BABOUCHE, s. f. pantoufle, εὐμαρίς, ίδος (ή). BABOUIN, s. m. gros singe, πίθηκος, ου (δ). || Petit garçon, παιδάριον, ου (τό).

BAC, s. m. bateau, πορθμείον, ου (τό).

BACCHANAL, s. m. grand bruit, θόρυδος eu (d). Faire bacchanal, copubie, a, fut. now. BACCHANALES, s. f. pl. fêtes de Bacchus, διονύσια, ων (τά): δργια, ων (τά). Les célébrer, τὰ δργια τελέω, ω, fut. τελέσω: δργιάζω, fut. άσω. | Au fig. fête tumultueuse, δργια, ων (τα). || Partie de débauche, χώμος, ου (δ).

BACCHANTE . s. f. Báxyn, nc (n): buác, άδος (ή).

BACHELIER, s. m. gradué dans une université, (?) δαφνοφόρος, ου (δ).

BACHIQUE, adj. βακχυκός, τί, όν.

BACHOT, s. m. petit bac, πορθμίδιον, ου (τό). BACLER, v. a. faire à la hâte, autooxeδιάζω, fut. άσω, acc. C'est une affaire baclée, δια-πίπρακται ήδη (δια-πράσσω, fut. πράξω).

BADAUD, AUDE, adj. adoleszoc, ou (6, 1). BADAUDER, v. n. άδολεσχίω, ω, fut. ήσω: άλύω, fut. ύσω.

BADAUDERIE, s. f. adolegia, as (1). BADIGEONNER, v. a. χρώννυμι ου έπι- χρώνyour, fut. you'ou, acc.

BADIN, INE, adj. yedolog ou yedolog, og ou a, ον (comp. ότιρος, sup. ότατος): παιγνιώδης, ης, ες. Poésies badines, παίγνια, ων (τά). Poëte badin, παιγνιογράφος, ου (δ). Badin avec esprit, avec grace, εὐτράπελος, ος, ον : χαρίεις, εσσα, εν, gén. evros, écons, evros. D'une manière badine, γελείως : χαριέντως. | Un badin, un bouffon, γελειαστής, οῦ (δ): γελωτοποιός, οῦ (δ). Faire le badin, γελοιάζω, fut. άσω.

nèrent cela en bedinage, ταϋτα γίλωτα καί παιδιάν έποιούντο (ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι), Plut. Ce ne fut point un bedinage, où weidik tè χρήμα γέγονε (γίνομαι, fell. γενήσομαι), Plat. Durant ce badinage, & τῷ ταῦτα παίζειν αὐτους: έν φ ταύτα παίζουσι (παίζω, fut. παιξούμαι). || Řlégant badinage, παιδιά έμμελής, ους (ή): άστεϊσμός, οῦ (ὁ) : χαριεντισμός, οῦ (ὁ).

BADINE, s. f. petite canne mince, exiumor, ου (τό). | Au pl. petites pinces, λαδίδιον, ου (τό). BADINER, v. n. nailw, fut. nailw on naξουμαι. Je ne dis point cela pour badiner, ταῦτα λέγω οὐ παίζων, άλλ' ἀπό σπουδῆς (λέγω, fut. λίξω), Plut. Badiner avec quelqu'un, τινί συμ-παίζω, fut. παίξω σα παιξούμαι. Qui aime à badiner, παιγνήμων, ων, ον, gén. ονος (comp. OVÍGTEDOC, SEED. OVÍGTÆTOC.

BADMER, v. a. railler légèrement, σκώπτω. fut. σχώψω, acc. — quelqu'un sur son avarice, τινά είς μιχρολογίαν, Plut.

BADINERIE, s. f. maidiá, aç (1). C'est une badinerie, πέπαικται ταῦτα (parfait passif de παίζω). Ne dire que des badineries, λήρους λέγω, fut. like ou ipe.

BAFOUER, ν. α. ἀπο-συρίζω, fut. συρίζω, αcc. BAFRER, v. n. dodnoayie, e, fut. vice : λαιμαργίω, ω, ful. ήσω: λαιμάσσω, ful. άξω. BAGAGE, s. m. σκεύη, ων (τά), plur. de σκεύος, ου (τό). Petit bagage, σκευάρια, ων (τά). Transport des bagages, σκιυοφορία, ας (ή): σκευαγωγία, ας (ή). Transporter les bagages, σκευοφορίω σε σκευαγαγέω, ω, fet. ήσω. Qui porte les bagages, σκευοφόρος, ος, ον: σκευαγωγός, ός, όν. Chevaux de bagage, τὰ σκευοφόρα хти́уп, wv. Bagage dont on se munit d'avance, παρασκευή, ης (ή). Bagage que l'on emporte en délogeant, ἀποσκευή, ῆς (ή). Plies bagage, συ-σκινάζομαι, fut. άσομαι.

BAGARRE, s. f. θόρυδος, αυ (ό).

BAGATELLE, s. f. chose de peu d'importance, to undero; aktor, ou, neutre d'aktoc, a. or. On tourne aussi par d'autres adjectifs neutres. Une bagatelle, μικρόν τι : δλίγον τι : δ.άχιστόν τι. Ne pas s'occuper de bagatelles, τὰ μικρά ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω. Attacher de l'importance à des bagatelles, μιχρολογέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Qui en attache, μιχρολόγος, ος, ov. Traiter quelque chose de bagatelle, co-BADINAGE, s. m. jeu, παιδιά, αξ (ή). Par | δενός λόγου άξιόω, ω, fut. ώσω, ασε. : ἐν οὐder λογφ τίθημαι, fut. δήσομαι, acc. Je ne le dans l'eau, βάπτομαι, fut. βάφομαι. | Arroser, punirai pas pour une telle bagatelle, tournez, s'il ne fait rien de plus, oux de autor under de πλίον άμαρτόντα πολάσαιμι (πολάζω, ful. άσω). Il me doit depuis longtemps, et ce n'est pas ane bagatelle, xpios por opeiles outs vior 7s, out όλίγου (όφείλω, fut. όφειλήσω). || S'amuser à la bagatelle, adoktogio, i, fut. now.

BAGATELLE, discours frivole, $\lambda \tilde{\eta}_{0} \propto (\delta)$: ύθλος, ου (δ). Dire des begatelles, ληρίω, ω, fut. now: bolie, &, fut. now: pluapie, &, fut. now: aboleogéw, w, fut. now. Discur de bagatelles, φλύαρος, ω (δ): φλύαξ, αμος (δ): ἀδόλεσχος, ου (δ).

BAGNE, s. m. prison, δισμωτήριον, ου (τό): είρατή, ης (ή).

BAGUE, s. f. anneau, δακτύλιος, ου (δ). BAGUENAUDE, s. f. fruit du baguenaudier, ό τῆς χολουτίας χαρπός, οῦ.

BAGUENAUDER, v. n. s'amuser à la bagatelle, άδωισχίω, ω, fut. ήσω.

BAGUENAUDIER, s. m. arbre, κολουτία, ας (ή). BAGUETTE, s. f. ρά6δος, ω (ή). Quand Circé vous sura touché de sa baguette, ômoraiv ou Κίρκα τη βάδδω Ιλάση (Ιλαύνω, fut. Ιλάσω), Hom.: οπόταν σου τη ράβδω έφ-άψηται (έφ-άπτομαι, fut. άψομαι), Den. Halic. | Passer par les baguettes, être frappé de verges, babbilouai, fut. iobisoμαι. Faire passer par les baguettes, ραδδίζω, fut. ice, acc.

BAGUIER, s. m. écrin à mettre des bagues, δακτυλιοθήκη, ης (ή).

BAHUT, s., m. coffre, zıbatoc, aŭ (i).

BAHUTIKR, s. m. ειδωτοποιός, οῦ (δ).

BAI, II, adj. rouge brun, βάδιος, ος ou a, ov. BAIR, s. f. ouverture en général, yágua, ατος (τὸ). | Jour percé dans un mur, è-ń, ñς (1): Supis, idos (1). | Petit golfe, xolmos, ou (6). | Petit fruit, xóxxxx, ou (6).

BAIGNER, v. a. laver le corps, λούω, f. λούσω, acc. Se baigner, prendre un bain, λούομαι, fut. λούσομαι. Il est allé se baigner, λούσασθαι πεπόρευται (πορεύομαι , fut. εύσομαι). Il vint se baigner, This househeves : ini houseon mpo-This (mpoέρχομαι, fut. ελεύσομαι), Hérodn. Se baigner à Γeau froide, ψυχρολουτίω, ω, fut. ήσω. - à l'eau chaude, θερμολουτίω, ω, fut. ήσω. Aimer à se haigner, schokoutpie, a, fut. now. Avoir envie de se baigner, λευπάω, ω, fut. άσω. Se baien parl. d'une rivière, etc. xlúze, fut. xlúce, acc. : mapad-biw, fut. bivow, acc. Cette rivière beigne les remparts, ὁ ποταμός τὰ τείχη παραφpei. Baigner de toutes parts, περι-κλύζω, fut. αλύσω, acc.: περιβ-βέω, fut. βεύσω, acc. Terre baignée par les caux de la mer Atlantique, περιβ-βεομένη γη υπό της Άτλαντικής θαλάσσης, Plut. Baigné des deux côtés par la mer, duφίρουτος ου άμφικλυστος, ος, ον. | Humecter, mouiller, diva, fut. divou, acc. Étre beigné de sang, αίματι δεύομαι. Être baigné de larmes, δώκρυσι βέω, fut. βεύσω.

BAIGNEUR, s. m. rose, s. f. qui se baigne, λουόμενος, n, ov (partic. de λούομαι). || Qui baigne les autres, βαλανιύς, ίως (δ): ακ féminin, βαλανίς, ίδος (ή).

BAIGNOIRE, s. f. LOUTHP, TIPOC (6).

BAIL, s. m. contrat de louage, piobuois, sus (ή). Donner à bail, μισθόω, ω, fut. ώσω, acc. Prendre à bail, μισθόρμαι, ούμαι, fut. ώσεμαι.

ΒΑΙLLEMENT, ε. m. χάσμη, ης (ή): χάσμησις, εως (ή): χάσμημα ατος (τό). Avoir de fréquents baillements, πυχνά γασμάσμαι, διμαι, fut. ήσομαι.

BAILLER, v. n. ouvrir la bouche, ou au fig. s'entr'ouvrir, yaspáchai, ühai, ful. ήσομαι. Bailler en regardant bailler quelqu'un, χασμωμένω τινὶ άντι-χασμάςμαι, ώμαι, fut. ήσομαι, Aristt. Pourquoi baille-t-on en voyant bailler les autres? διά τί οί βλέποντες χασμωμένους χασμώνται; Alex. Aphrod. S'étendre en baillant, σχορδινάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι. Contorsion en baillant, σκορδίνημα, ατος (τδ)

BAILLER, v. a. mettre en main, in-xetρίζω, fut. isw, acc. || Donner à bail, μισθόω, &, ful. úcu. acc.

BAILLEUR, s. m. celui qui donne à bail, μισθωτής, οῦ (δ).

BAILLEUR, EUSE, s. m. et f. qui a des baillements, χασμώδης, ης, ες: χασμώμενος. n. or (partic. de yaquáqua, squat, fut. noquat). BAILLI, s. m. magistrat, νομάρχης, ου (δ).

BAILLIAGE, s. m. juridiction du bailli. νομαρχία, ας (ή). || Ganton, νόμος, ου (δ).

BAILLON, s. m. ἐπιστόμιον, ου (τὸ): ἐπιστόμισμα, ατος (τὸ).

BAILLONNER, v. a. ἐπι-στομίζω, f. ίσω, acc. BAIN, s. m. action de se baigner, λουτρόν, guer, nager, νήχομαι, fut. νήξομαι. — se plonger |οῦ (τὸ). Aller au bain, πρός τὸ λαυτρόν β2ελεύσομαι, Hérodn. Bains chauds, θερμά λουτρά, ou simplement diqué, en (tà). Prendre des bains chauds, θερμολουτέω, ω, fut. ήσω. - des bains froids, ψυχρολουτίω, ω, fut. ήσω. Faire usage de bains chands on froids, λευτρῷ ψυχρῷ ή θερμώ χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. Demibain, bain de siège, ἐγκάθεσμα, ατος (τὸ). L'esu du bain, τὰ λοῦτρα, ων. Le prix du bain, τὸ έπιλουτρον, ου. Bain public, βαλανείον, ου (τό). Faire le service des bains publics, βαλανεύω, fut. εύσω. || Baignoire, λουτήρ, ήρος (δ). Se mettre au bain, τὸν λουτῆρα ἐπι-δαίνω, fut. Εήσομαι.

BAIONNETTE, s. f. xonic, idos (i).

BAISEMAINS, s. m. pl. donaquóc, ou (6). Faites-lui aussi mes baisemains, aomacat xàκείνον παρ' έμου (ἀσπάζομαι, fut. άσομαι), Synés. | A baisemains, de bon cœur, doutives.

BAISER, v. a. pilio, a, fut. now, acc. Baiser tendrement, κατα-φιλίω, ω, fut. ήσω, acc. Ils lui baisaient les pieds et les mains, κατ-εφίλουν αύτου και γείρας και πόδας, Χέπ. Baiser les pas de quelqu'un, πινός ίχνη προσκυνέω, ω, fut. ήσω. | Baiser les mains à quelqu'un, lui faire ses civilités, aonalouat, fut. άσιμαι, acc. | Se baiser, se toucher en parlant de deux corps inclinés l'un vers l'autre, συγ-κύπτω, fut. χύψω.

BAISER, s. m. pilnua, arce (tò). Donnezvous les uns aux autres le baiser de paix, άσπάσασθε άλλήλους έν φιλήματι άγίφ (άσπάζομαι, fut. ἀσπάσομαι), Bibl.

BAISSE, s. f. ένδοσις, εως (ή) : ανεσις, εως (i): idattwong, swg (i). Plus souvent on tourne par le verbe. La baisse des grains a été considérable, tournez, le grain a beaucoup baissé, πάγυ εύτελής γεγένηται ό σίτος : εὐωνότερα γέγονε τὰ σιτία: πολλή γέγονεν εὐωνία τῶν καθ' ἡμέραν (Yivopai, fut. Yevisopai).

BAISSER, v. a. xal-inju, fut. xal-now, acc. Baisser la voix, την φωνήν καθ-ίημι. Baisser les voiles, τὰ ἰστία στέλλω, fut. στελώ. Baisser les yeux, τους δφθαλμούς κάτω νεύω, fut. νεύσω. Yeux baissés, όφθαλμοὶ εἰς γῆν νενευκότες, ων. Tenir les yeux baissés à terre, είς γην ου έπι γης τά δμματα έρείδω, fut. έρείσω. Baisser la tête, την ἐπί-κικυφώς, υια, ός (partic. parf. d'int-κύπτω, | balance. πλάστιγγις, ων (ai). Mettre dans la

δίζω, ful. ίσομαι : ἐπὶ λουτρὸν προ-έρχομαι, ful. |ful. κύψω). || Tête beissée, aveuglament, προπετώς. Il s'est jeté tête baissée dans ce péril, pipur έρριψεν έσυτον είς τον χίνδυνον (φέρων, ουσα, ον : pinto, fut. piba).

> se Bauser, κύπτω, fut. κύψω. Se baisser en avant, προ-χύπτω, fut. χύψω. Se baisser de côté. παρα-χύπτω, fut. χύψω. Se beisser vers un objet, πρός τι σε πρός τινα προσ-κύπτω σε έπι-χύπτω, fut. zúba.

BAMER, v. n. diminuer, & affaiblir, iv-δίδωμι, ful. δώσω : ἀν–ίημι, ful. ἀν–ήσω : χαλάω, ὧ, ful. χαλάσω : έλασσόςμαι, σῦμαι, ful. ωθήσομαι. Les caux baissent, iv-didworr à noramos (3º p. s. d'èv-δίδωμι). Sa sorce baisse peu à peu, κατά μικρόν έν-δίδωσιν ή δύναμις αύτου. Commencer à baisser, baisser un peu, ύπεν-δίδωμι, fut. δώσω. Le jour commença à baisser, πρξατο πμέρα κλίνειν (άρχομαι, fut. άρξομαι : κλίνω, fut. κλινώ). Α l'heure où le soleil baisse, non alivortes nhiou. Les affaires baissent, κλίνει τὰ πράγματα. Son esprit a beaucoup baisse, δι-έφθαρται τῷ γάρα ή φρόνησις αὐτοῦ (δια-φθείρομαι , fut. φθαρήσομαι). L'esprit baisse en même temps que le corps, φθίνει άμα τῷ σώματι καὶ ὁ νοῦς (φθίνω, fut. φθίσω). Le malade baisse, φθίνει ὁ νοσών. La vue baisse, άμδιύνεται ή όψις (άμδιύνομαι, fut. υνθήσομαι). Le prix du blé a baissé, εὐωνότερα γέγονε τὰ σιτία : εὐωνία γέγονε τῶν καθ' ήμεραν (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Faire baisser, diminuer le prix d'une chose, εὐτελέστερον ομ εύωνότερον ποιέω, ω, ful. ήσω : έπ-ευωνίζω, fut. iow, acc.

BAL, s. m. yopsia, ac (n). Donner un bal. χορείαν ποιέσμαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Ouvrir le bal, χορού τηίομαι, εύμαι, sut. ποομαι. Se livrer aux plaisirs du bal, χερεύω, fut. εύσω.

BALADIN, s. m. INE, s. f. βωμολόχος, ου (ό, τ). BALAFRE, s. f. blessure, τραύμα, ατος (τδ). [Cicatrice, count, ng (n).

BALAFRER, v. a. τραυματίζω, fut. icu, acc. BALAFRE, adj. τραυματίας, ου (δ).

ΒΑΙΑΙ, ε. π. σάρωθρον, ου (τὸ) : κόρηθρον. ου (τὸ): κάλλυντρον, ου (τὸ).

BALANCE, s. f. τρυτάνη, ης (ή). : ζυγός, ου (δ). Ce dernier mot exprime proprement la sléau de la balance, et fait au pluriel ζυγά, χιφαλήν νιύω, ou simplement wύω, fut. νιύσω: | ων (τά). Les deux parties de la balance qui χύπτω, fut. χύψω. Qui a toujours la tête se font équilibre, τάλαντα, ων (τὰ). Chacune baissée sur les livres, ως τὸ πολύ ές τὰ βιδλία d'elles, τάλαντον, ου (τό). Les bassins de la

belance, είς την πλάστιγγα τιθημι, fut. θήσω, | était balancé entre eux, έζυγοστατείτο αὐτοῖς δ ecc. Oter de la balance, του ζυγού και τῆς πλάστιγγος καθ-αιρίω, ω, fut. αιρήσω, acc. Mettre en balance deux choses l'une avec l'agire, τόδε πρός έκεινο ταλαντεύω, fut. εύσω, ου ζυγοστατίω, ω, fut. ήσω. Poids qu'on met dans la belance, σταθμός, οῦ (δ), pl. σταθμά, ων (τά). Tout ce qui fait pencher la balance, pessi, no (n). Un bassin fait pencher l'autre, έχατέρα πλάστιγξ την έναντίαν βέπει (βέπει, fut. ρέψω). De quelque côté que vous fassiez pencher la balance, όπου αν ρέψης, Alciphr. Il pensait que leur présence serait de peu de poids dans la balance, suxoàv autes esto pomis sivat καὶ παρ-όντων καὶ ἀπ-όντων (οιομαι, fut. οἰήσομαι), Xén. La balance de Jupiter, τὰ Διὸς τάλαντα, ev. Hom. Quand Jupiter incline sa balance, ἐπειδάν κλίνη τάλαντα ὁ Ζεὺς (κλίνω, fat. κλινώ), Hom. Il fait pencher la balance tantôt d'un coté tantot de l'autre, ταλαντον αλλοτε αλλο έπιβ-ρέπει (ἐπιβ-ρέπω, ful. ρέψω), Théogn. D'un côté la pitié, de l'autre la justice pesaient alternativement dans la balance, τῷ μἐν ἐταλάν-TRUE TO ELECT, THE B' GYT-ESPIREN & NOLLOS (TELENτεύω, fut. εύσω: ἀντι-δρίθω, fut. δρίσω), Phil.

EN BALANCE, en suspens. Ètre en balance, ταλαντεύομαι, fut. εύσομαι. Quand l'esprit est en balance, un rien peut le faire pencher, ταλαντευομένην την γνώμην όλίγον τι ροπής έλκει (ελκω, fut. ελκόσω). Tenir l'esprit en balance, την γνώμην ταλαντεύω, fut. εύσω. Etre en balance sur le parti qu'on doit prendre, iv ἀπορία (καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι : ἀπορίω, fut. ήσω: ἀμπχανίω, ω, fut. ήσω).

LA BALANCE, signe céleste, o Zuyoc, eu.

BALANCER, v. a. au propre et au fig. vaλαντεύω, fut. εύσω, acc.: ταλαντύω, ω, fut. ώσω, acc. Se balancer en marchant, έμαυτὸν ταλαντεύω, fut. εύσω, Grég. La fortune balance nos destinées, ταλαντιύει τὰ καθ' ήμιᾶς ή μοϊρα, Héliod. Balancer le bien par le mal, τά κρείσσω τοις χείροσιν άντι-σηκόω, ω, fatt. ώσω, Basil. Balancer le pour et le contre, tà ougπράσσοντα καὶ τὰ ἐναντία ταλαντόω, ω, fut. ங்கை, Basil. Étre balancé ou se balancer mutuellement, ταλαντεύομαι, fut. ευθήσομαι : ζυγοστατέομαι, ουμαι, fut. ηθήσομαι. Se balancer exactement, ἰσοβροπίω, ω, fut. ήσω. République où les pouvoirs sont balancés, ισορροπούσα καί ζυγροτατουμένη πολιτεία, ας, Polyb. Le succès!

πολιμος, Polyb. Qui peut balancer ou se balancer, équivalent, lossporos, os, ov, dat. Forces capables de balancer la multitude des ennemis, δύναμις Ισόβροπος' τῷ πλήθει σα πρὸς τὸ πλήθος τῶν πολεμίων, Hérodn. || Balancer les difficultés, les examiner, les peser, τα χαλεπά σκέπτομαι, fut. σκέψομαι. Le parfait de ce verbe s'emploie aussi passivement : tout balance, mavrus έσκεμμένων.

BALANCER, v. n. être en balance, ταλαντεύςμαι, fut. ευθήσεμαι. La victoire balançait de part et d'autre, éradavrevero rede xaxelos il vixa ου ή μάχη, Diod. Sic. : Ισόβροπος έγίνετο ή μάχη (γίνομαι, fut. γενήσυμαι), Hérodn. Balancer entre deux avis on deux opinions, τοίς λογισμοίς iπ-αμφοτερίζω, fut. ίσω, Plut. Balancer entre le bien et le mal, έπ-αμφοτερίζω έπὶ τὸ βέλτιον και τὸ χειρον, Aristt. Balancer entre la paix et la guerre, άπορώ πότερον χρή πολεμον Α εἰρήνην άγειν (ἀπερέω, ω, ful. ήσω: άγω, ful. aξω). Je balance sur ce que je dois faire, άπορω ό,τι χοὴ πομίν, Xén. Ne point balancer entre la saveur et l'équité, την χάριν των νόμων ού κατ-αλλάσσομαι, fut. αλλάξομαι, Dinarq. Eh bien, qu'avez-vous à balancer? elev, ti millais (μέλλω, fut. μελλήσω); Eschyle. Ne balançons point, ne tardons point, μή δή μελλωμεν, μηδέ ἀχνώμεν (ἀχνέω, ω, fut. ήσω), Hérodn. Ne point balancer à , cùx oxvio, o, avec l'infin. Je le déclarerai sans balancer, cux dominu routo simely (infin. aor. 2 de λίγω), Luc. Il ne faut point balancer à s'expliquer sur ce sujet, κὶκ ἀπ-ακητέον ἀπο-φήνασθαι περί τούτων (ἀπο-φαίνομαι, fut. φανεύμαι), Isocr. Il ne faut point balancer à bien saire, οὐκ ἀπ-σκνητία τὰ καλά. Sans balancer, ἀώνως : ἀμελλητί. Qui ne balance pas, ασχνος, ος, ον. Faire balancer quelqu'un, le rendre indécis, τινα είς απορίαν καθ-ίστημι, ful. xara-ornow.

BALANCIER, s. m. κρεμαστήρ, ήρος (δ). BALANÇOIRE, s. f. aiwpa, as (i).

BALANDRAN, s. m. casaque de campagne, διπλουν ίματιον, ου (τό), Lycurg.

BALAYER, v. a. σαρόω, ω, fut. ώσω, acc. BALAYEUR, s. m. capetric, co (c), Gloss. BALAYURES, s. f. pl. σάρωμα, ατος (τό), . Suid.: xábapua, atos (tò), Poll.

BALBUTIEMENT, s. m. βατταρισμός, ευ (δ). BALBUTIER, v. a. ou n. βατταρίζω, futίσω. Il balbutia ces paroles, ταῦτα βατταρίζων φακτον, ου (τὸ) : δρύφακτος, ου (δ). Environnes είπε (λέγω, fut. λέξω σα έρω).

BALCON, ε. m. πόδιον, ου (τὸ).

BALDAQUIN, s. m. σχιάς, άδος (ή). Baldaquin d'un autel, κιδώριον, ου (τό), G. M.

: BALKINE, s. f. φάλαινα, κς (ή) : κήτος, ους (70). Ce dernier désigne toute espèce de cétacé.

BALISTE, s. f. machine de guerre, βαλλίστρα, ας (ή), G. M.

BALIVERNE, s. f. λήρος, ω (δ).

BALIVERNER, v. n. anpiw, w, fut. now. BALLE, s. f. - d jouer, spaipa, ac (i). Jouer à la balle, σφαιρίζω, fut. ίσω. Le jeu de balle, σφαίρισις, εως (ή). Qui joue à la balle, σφαιριστής, ου (δ). Habile à ce jeu, σφαιριστικός, ή, όν. Partie de balle, σφαιρομαχία, ας (ή). En faire une, σφαιρίζω, ful. ίσω : σφαιρομαχίω, ω, ful. now. | Balle qu'on lance avec la fronde, et par ext. balle de mousquet, etc. βάλανος, ω (ή).

BALLE de marchandises, δέσμη, ης (ή): φάκελλος, ου (δ): φορτίον, ου (τὸ). Porter la balle, φορτηγίω, ω, fut. ήσω.

BALLE, enveloppe du grain, Edutpov, ou (tò): **ά**χυρρν, ου (τό).

BALLER, v. n. danser, yopeva, fut. súcu. BALLET, s. m. χορός, οῦ (δ).

BALLON, s. m. xώρυχος, ου (δ). Jeu de ballon, κωρυχομαχία, ας (ή).

BALLOT, ε. m. δέσμη, ης (ή): φάκελλος,

BALLOTTAGE, s. m. διαψήφισις, εως (ή): διαψηφισμός, οῦ (ό).

BALLOTTER, v. a agiter, ocio, fut. ocion, acc. Ballotter les noms dans l'urne, rous xxxρους πάλλω, fut. παλώ. || Étre ballotté par les flots, τοις χύμασι βιπτάζομαι, fut. ασθήσομαι. Bellotter quelqu'un, au fig. ravà aimpim, a, fut. ήσω, ου άνα-βάλλομαι, fut. βαλούμαι.

BALLOTTER, mettre au scrutin, δια-ψηφίζομαι, fut. icouai. - quelque chose, ti ou mepi tivos. || Examiner, σκίπτομαι ου δια-σκίπτομαι, fut. σκίψομαι, acc. ou περί avec le gén.

BALOURD, ourde, adj. avaiothtog, cc. ov: πλίθιος, ος, υν.

BALOURDISE, s. f. avaiobnoia, as (i). Une balourdise, ἀναίσθητόν τι πράγμα ου βήμα, ατος (τό).

BALSAMINE on Brisamine, s. f. plante, βαλσαμίνη, ης (ή), G. M.

BALSAMIQUE, adj. βαλσαμώδης, ης, ες.

d'un balustre, δρυφακτόω, ω, fut. ώσω, acc. BAMBIN, s. m. vintov, ou (tò).

BAN, s. m. publication, κήρυξις, εως (ή). Ban de mariage, ή των γάμων άναχήρυξις, εως. || Bennissement, αποκήρυξις, εως (ή). Garder son ban. φεύγων δια-τελέω, ω, ful. τελίσω. Rompre som ban, έκ τῆς φυγῆς ἀνόμως κατ-έρχομαι, fat. elevorque. Lever le ban des exilés, rous peuγοντας κατ-άγω, ∫ει. άξω.

BANAL, ALE, adj. public, δημόσιος, ος οπ a, ov. | Trivial, ayopaios, a, ov : xudaios, a, ov. BANC, s. m. siège long, βάθρον, ου (τὸ):δράνος, ου (δ). Bancs de rameurs, ζυγά, ων (τὰ). Banc de sable, σύρτις, εως (ή).

BANDAGE, s. m. ἐπιδεσμός, οῦ (δ). Appliques un bandage sur la partie blessée, τὸ πλχωμένου μόριον ἐπί-δίω, ω, fut. δήσω. [Bandage pour les hernies, στήριγμα, ατος (τό).

BANDE, s. f. — d'étoffe, raivia, aç (i). de fer, ελασμός, οῦ (δ).

BANDE, troupe de soldats, de brigands, Da. ns (ή). || Troups en général, άγιλη, ης (ή). Par bandes, dynandóv. Faire bande à part, driμαγελίω, ώ, fut. ήσω. Qui aime à faire bande à part, άπιμάγελος, ος, ον.

BANDEAU, s. m. raivia, as (i). Le bandeau royal, διάδημα, ατος (τὸ). Ayant la tête ceinte d'un bandeau blanc, δια-δεδεμένος ταινία λευκή την κεφαλήν (δια-δέω, ω; fut. δήσω). Couvrir d'un bandeau les yeux de quelqu'un, τινός όφθαλμούς περι-χαλύπτω, fut. ύψω. Lui ôter ce bandeau, έκ-καλύπτω, fut. ύψω, acc. Au figuré. Oter le bandeau qui couvre les yeux de quelqu'un, ἀπ' ὀφθαλμῶν τὴν ὀμίχλην δια-σκιδάννυμι, fut. σκιδάσω, Hom. Avoir un bandeau sur les yeux, être aveuglé par quelque passion, τυφλώττω ου άμδλυώττω, sans futur: τετύφωμαι (parf. passif de τυφόω, ω, fut. ώσω).

BANDELETTE, ε. f. ταινία, ας (ή). Orner de bandelettes, ταινιόω, ω, fut. ώσω, acc. Les bandelettes sacrées du dieu, τὰ τοῦ θεοῦ στέμµата, шу, Пот.

BANDER, v. a. lier, im δίω, ω, ful. δήσω, acc. Ses plaies ayant été bandées, ἐπι-δεδεμένος τὰ τραύματα. Bander les yeux à quelqu'un, τὴν δψιν τινὶ περι-χαλύπτω, fut. ύψω. || Tendre fortement, δια-τείνω, fut. τενώ, acc. Bander son esprit pour venir à bout de quelque chose, BALUSTRADE, s. f. BALUSTRE, s. m. δρύ- | ποιείν τι δια-τείνομαι, fut. τενεύμαι. Bander les ressorts de son esprit, the operative on the dia-

22 Banden, v. r. se liguer, συν-ίσταμαι, ful. συ-στάσομαι. — avec quelqu'un, τινί. — contre quelqu'un, είς ou ἐπί τινα.

BANDEROLE, s. f. raivia, aç (1).

BANDIT, s. m. voleur, ληστής, οῦ (δ). || Mauvais sujet, ἡμοδιουργός, οῦ (δ) : λεωργός, οῦ (δ).

BANDOULIERE, s. f. ζωστήρ, ήρ(ί).

BANLIEUE, s. f. neprousia, ac (1).

BANNE, s. f. toile tendue contre la pluie, mapaniraqua, aroc (70).

BANNER, v. a. couvrir d'une toile, περιπετάννυμι, fut. πετάσω, acc.

BANNI, 12, adj. Voyez BANNIR.

BANNIÈRE, s. f. drapeau, enseigne, σπμαία, ας (ή). || Au fig. Il rangea sous ses bannières beaucoup de partisans, πολλούς συμμάχους ἰποιήσατο (ποιίομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι),
σει προσ-είλετο (προσ-αιρίομαι, οῦμαι, fut. αιρήσομαι). Se ranger sous les bannières de quelqu'un, τινὶ συν-ίσταμαι, fut. συ-στήσομαι.

BANNIR, v. a. exiler, ix-xnousse, fut. utu. acc. : έξ-ορίζω, fut. ίσω, acc. : ὑπερ-ορίζω, fut. ίσω, acc. Bannir de la ville, τῆς πολεως έχκηρύσσω, fut. ύξω, ου έξ-ορίζω, fut. ίσω, ου έκ-Calla, fut. Cala, acc. Bennir du territoire, έκ τῆς χώρας έξ-ορίζω, fut. ίσω, acc. Banni, ie, εξόριστος, ος, ον: φυγάς, άδος (δ, ή): φεύγων, ευσα, ον (partic. de φεύγω). Être banni, φεύγω, ful. φεύξομαι : της πόλεως έχ-πίπτω, ful. πεσούmai. Il fut banni de la ville, quyàs sysvero ex της πόλεως (γίνομαι, ful. γενήσομαι), Eschin. On annonça aux généraux que le peuple les avait bannis, myrelden rois στρατηγοίς ότι φούγοιεν οίκοθεν ύπο δήμου (φεύγω, fut. φεύξομαι), Xén. Nous reçûmes OEdipe et tous ceux qui avaient été bannis avec lui, Oidimouv xai rous μετ' έχείνου έχ-πεσόντας ύπο-δεξάμεθα (ύπο-δέχομαι, fut. δίξομαι : ἐχ-πίπτω, fut. πεσούμαι), Dém. Rappeler les bannis, τους φυγάδας ου τους φεύγοντας κατ-άγω, fut. άξω, Dóm. Rappel de bannis, ή τῶν φευγόντων κάθοδος, w, Thuc.

Βλεκικ, eloigner, εξ-ελαύνω, ου ἀπ-ελαύνω, fut. ελάσω, acc.: ἐυ-δάλλω, fut. δαλώ, acc. Bannir de sa présence, ἀπ' έμαυτοῦ ιλαύνω ου ἀπ-ελαύνω, acc. Bannir le chagrin, τὰς μερίμνας ἀπ-ελαύνω. Bannir de sa mémoire, τῆς μνήμης εξ-αλείφομαι, fut. αλείψομαι, acc.

see Bannin, v. r. s'exiler volontairement, έχουσώς φεύγω, fut. φεύξομαι. Il se bannit de son pays, έφυγε την πατρίδα. Ils se bannirent à jamais, ἀειφυγίαν έφυγον, Plat.

BANNISSABLE, adj. εξ-οριστίος, α, εν (verbal d'εξ-ορίζω, fut. ίσω).

BANNISSEMENT, s. m. ἄςοισμός, οῦ (δ): ὑπερορισμός, οῦ (δ). Il aurait été condamné au bannissement ou à la mort, ὑπερ-ώριστ' ἀν πὰ ἀπ-έθανεν (ὑπερ-ορίζω, fut. ίσω: ἀπο-θνήσκω, fut. δανούμαι), Eschin.

BANQUE, s. f. comptoir d'un banquier, τράπεζα, ης (ή). || Métier du banquier, τράπεζιτική, ής (ή). Qui concerne la banque, τραπεζιτικός, ή, όν. Faire la banque, τραπεζιτικώς, fut. εύσω, acc.

BANQUEROUTE, ε. f. χρεωκοπία, ας (ή). Faire banqueroute, χρεωκοπίω, ω, fut. ήσω: την τράπεζαν άνα-σκιυάζω, fut. άσω, ου d'un mot, άνα-σκιυάζομαι, fut. άσομαι. Faire banqueroute à quelqu'un, τινά χρεωκοπίω, ω, fut. ήσω. Victime d'une banqueroute, δ χρεωκοπηθείς.

BANQUEROUTIER, ε. m. χρεωχόπος, ου (δ). **BANQUET**, ε. m. συμπόσιον, ου (τὸ): ἐστίασις, εως (ἡ).

BANQUETER, ν. π. συμ-ποσιάζω, ful. άσω: ἐστιάομαι, ῶμαι, ful. άσομαι : εὐωχίομαι, οῦμαι, ful. ἡσομαι : κωμάζω, ful. άσω.

BANQUETTE, ε. f. βάθρον, ου (τὸ) : θρᾶνος, ου (δ) : θρανίον, ου (τὸ) : θρανίδιον, ου (τὸ).

BANQUIER, s. m. TParticitne, ou (8).

BAPTÉME, s. m. βάπτισμα, ατος (τό): βαπτισμός, οῦ (ό). Tenir sur les fonts de haptême, ἀνα-δίχομαι, fut. δίξομαι, αcc.

BAPTISER, v. a. βαπτίζω, fut. ίσω, acc. BAPTISMAL, ale, adj. Eau baptismale, τὰ άγια λουτρά, ῶν. Fonts baptismaux, τὸ βαπτιστήριον, ου : ὁ άγιος λουτήρ, ῆρος.

BAPTISTERE, s. m. βαπτιστήριον, ου (τό). **BAQUET**, s. m. πλυνός, οῦ (ό). {

BARAGOUINER, v. π. βαρδαρίζω, fut. ισω: βαρδαροστομίω, ω, fut. ήσω.

BARAQUE, s. f. xalúsa, nc (n).

se BARAQUER, v. r. καλυδοποιέω, ω, fut. ήσω. BARBACANE, s. f. θυρίδιον, ου (τό).

BARBARE, adj. étranger, peu civilisé, βάρδαρος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Les barbares, οἱ βάρδαροι, ων. Mœurs harbares, οἱ βαρδαρικοὶ τρόποι, ων. Ville, pays barbare, πόλις, χώρα βάρδαρος, ου (ή). Guerre contre les barbares, ὁ βάρδαρος πόλιμος, ου. Le pays des barbares, ἡ βάρδαρος, ου (sous-ent. χώρα). Langage barbare, ἡ βάρδαρος γλῶσσα, ης. Parler un langage barbare, βαρδαροφωνίω, ῶ, fut. ήσω. Qui en parle un, βαρδαρόφωνος, ος, ον. Dans la langue des barbares, βαρδαριστί. A la manière des barbares, βαρδαρικώς.

ΒΑΒΡΑΙΕ, cruel, ἀπηνής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): ὼμός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): ἀπάνθρωπος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): ἄγριος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Rendre barbare, ἀπ-αγριών, $\tilde{\omega}$, fut. ώσω, $acc.: \tilde{k}$ -αγριών, $\tilde{\omega}$, fut. ώσω, $acc.: \tilde{k}$ - \tilde{k} - \tilde

BARBAREMENT, adv. comme un barbare, βαρβαρικώς. | Inhumainement, άπανθρώπως.

BARBARIE, s. f. état à demi sauvage, βαρδαρικός τρόπος, ου (δ). Qui sent la barbarie, βαρδαρικός, ή, όν. || Cruauté, ἀπήνεια, ας (ή): èμότης, ητος (ή). Ses fureurs et sa barbarie, τὸ μανιῶδες αὐτοῦ καὶ βάρδαρον, Théophyl.

BARBARISME, s. m. βαρδαρισμός, οῦ (δ). BARBE, s.f. πώγων, ωνος (δ): γένειον, ου (τὸ), ου mieux γίνεια, ων (τὰ) : ὑπήνη, ης (ή). Prendre quelqu'un par la barbe, τοῦ πώγωνός τινα λαμδάνω, fut. λήψομαι. Barbe longue, πώγων μαπρός σε παθ-ειμένος, ου (δ): ὑπήνη μαπρά, ᾶς (ή). Barbe longue et épaisse, πώγων βαθύς, έος (δ). Qui a la barbe longue, μακροπώγων ου βαθυπώγων, ωνος (ό, ή): βαθυγένειος, ος, ον. Barbe épaisse et dure, muyen daoux, éox (70). Oui a la barbe épaisse, δασυπώγων, ωνος (ὁ, ή): δασυγένειος, ος, εν. Qui n'a point de barbe, άπώγων, ωνος (δ, ή), ou plus souvent αγένειος, ος, ον. Le manque de barbe, τὸ ἀγένειον, ου. On le plaisanta sur ce qu'il n'avait point de barbe, είς τὸ ἀγένειον ἐπιώφθη (σκώπτω, ful. σκώψω). Faire la barbe à quelqu'un, troà Eupo, fut. ξυρώ, ου ξυράω, ώ, filt. άσω. Se faire la barbe, τὸν πώγωνα ξύρομαι, ou simplement ξύρομαι, fut. ξυρούμαι. Barbe qui n'est pas faite, πώγων άκαρτος, ου (δ). Laisser croftre sa barbe, τὸν πώγωνα καθ-ίπμι, ful. καθ-ήσω, ου τρόφω, ful. θρέψω, ou d'un seul mot πωγωνοτροφέω, ω, fut. nous. Commencer à avoir de la barbe, yeνειάζω, fut. άσω. La première barbe qui pousse au menton', γενειάς, άδος (ή). Avant d'avoir de la barbe, vous vous mêlez d'instruire les vicillards, सके नमेंद्र नृश्यावंतिवद विविद्यायाद नकेद नुर्वक्रक vas (διδάσκω, fut. διδάξω), Greg. Les peintres

donnent de la barbe à Jupiter, οἱ ζωγράφους γενειάτην τὸν Δία ἀνα-πλάσσουσι (ἀνα-πλάσσως, fut. πλάσω), Luc. Rire dans sa barbe, ὑπο-γελάω, ω, fut. γελάσομαι. || A la barbe de, ex Présence de, ἐνώπιον, gén. Insulter quelqu'un à sa barbe, τινὰ κατὰ πρόσωπον ἐνειδίζω, fut. ίσω. || Jeune barbe, jeune étourdi, ὁ ἀρτιγύνειος, συ.

Barbe d'une comète, πώγων, ωνος (δ). Comète à barbe, ἀστηρ πωγωνίας, ου (δ). || Barbes d'épi, ἀθέρες, ων (σί). || Barbes d'une flèche, πτέρυγες, ων (αί). || Barbe-de-bouc, plante, τραγοπώγων, ωνος (δ).

BARBEAU, s. m. fleur, xúavos, ou (i).

BARBELÉ, έΕ, adj. πτερυγωτός, ή, όν. BARBET, s. m. ὁ λαγναῖος κύων, gén. κυνός.

BARBIER, s. m. πουρεύς, έως (δ). Qui concerne l'état de barbier, πουρεσκές, ή, όν. Boutique de barbier, πουρεΐον, ου (τδ).

BARBON, s. m. yeverátne, ou (ò).

BARBOTER, v. n. remner la boue, tor sofosopor tapásou, fut. ako [| Murmurer entre ses dents, 707715u, fut. vou.

BARBOUILLAGE, s. m. φύρμα, ατος (τὸ).

BARBOUILLER, v. a. couvrir d'un enduit grossier, φύρω, fut. φυρώ, acc. Barbouillé de sang, αξματι πεφυρμένος, η, ον. Se barbouiller, en parlant du ciel, συν-νερόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. Le temps se barbouille, συν-νέρει, impers.

| Meler, broxiller, φύρω, fut. φυρώ, acc.: φυράω, a, fut. άσω, acc. πυπάω ου συγ-πυπάω, a, fut. ήσω, acc.: συγ-χώω, fut. χεύσω, acc. | Bredouiller, παρλάζω, fut. άξω.

BARBOUILLEUR, s. m. mauvais peintre, ο απειρος γραφεύς, έως.

BARBU, τε, adj. qui a de la barbe, γενικέτης, ου (ό), Luc. Au féminin, γενικάτες, εδος (ή), Athén. || Qui a une longue barbe, βαθυπώδων σε μακροπώγων, ωνος (ό, ή): βαθυγένειος, ος, ον: πωγωνίας, ου (ό): γενειάτης, ου (ό). Vieillard barbu, γέρων πωγωνίας, αυ. Βους barbu, τράγος γενειάτης, ου. || Barbelé, en parlame des choses, πτερυγωτός, ή, όν. || Velu, poilu, τοιχωτός, ή, όν: τριχίας, ου (ό).

BARBUE, s. f. poisson, ρόμβος, ου (ό).
BARCAROLLE, s. f. τὸ ναυτικὸν ἄσμα, ατος.
BARDANE, s. f. plante, ἄρκτιον, ου (τὸ).

BARDE, s. m. poēte gaulois, βάρδος, ee (δ), Diod.: βαρδός, οῦ (δ), Hésych.

BARDE, s. f. bande de fer, ilasude, ob (1):

πλαξ, απός (ή). || Petite tranche de lard, ταρίχιον, du barreau, ol δικανικοί λόγοι, ων. La connais— ωυ (τό).

BARDÉ, iz, adj. — de let, σιδηρωτός, ή, όν. Cheyaux bardés, ίπποι κατάφρακτοι, ων (α).

BARDEAU, s. m. planchetts, σχίδαξ, ακοξ (δ).

BARGUIGNER, v. n. marchander, δυσωνίω, ω, fut. ήσω. || Hésiter, tarder, δανίω, ω, fut. ήσω. Sans berguigner, δόκνως.

BARIL, s. m. πίθος, ω (δ).

BARILLET, s. m. πιθάριον, ου (τό).

BARIOLAGE, s. m. ποίκιλμα, ατος (τὸ).

BARIOLE, in, adj. mountes, n, ov.

BARIOLER, ν. α. ποικίλω, fut. ποικιλώ, acc. BARLONG, οπουε, αdj. ἐπιμήκης, ης, ες.

ΒΑΚΟΜΕΤΚΕ, ε. π. βαρόμετρον, ου (τό), G. M.

BAROQUE, adj. bizerre, παράδοξος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). || Contrefait, διάστροφος, ος, ον: διαστραμμένος, η, ον (partic. parf. passif de διαστρέφω, fut. στρέψω). || Ridicule, γιλοῖος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

BARQUB, ε. f. petit navire, πλοΐον, ου (τὸ): πλοιάριον, ου (τὸ). Barque pour traverser l'eau, περθμάδιον, ου (τὸ). Barque de pêcheur, ἀλιάς, άδος (τἱ). Très-petite barque, nacelle, σκάφη, ης (τἱ): σκαφίδιον, ου (τὸ): εκάφη, ης (τἱ). || Au fig. Bien conduire sa barque, ὀρθῶς κυδιρνάω, ῶ, fut. ήσω. Je conduis moi-même ma barque, τὰ ἐμαυτοῦ πράσσω, fut. πράξω.

BARQUEROLLE, ou BARQUETTE, s. f. petite barque, oxapidiov, ou (70).

BARRE, s. f. pièce de bois ou de fer, δ μεςχλός, οῦ. Barre d'une grille, barre de métal, κάνων, ονος (δ). [[Argent, argent en barre, ἄργυρος ασημος, ου (δ). [[Barre d'une assemblée, d'un tribunal, κηκλίδες, ων (α]): δρύφακτος, ου (δ).

Barre, rait de plume ou de crayon, γραμμή, ης (ή). Tracer ou faire une barre, γραμμήν γράφω, fut. γράψω.

Barre, banc de sable, ταινία, ας (ή). [] Flux de la mer à l'embouchure des flewes, ή ἐπιτρίχουσα τοῖς τενάγεσι θάλασσα, ης (ἐπιτρίχω, fut. δραμούμαι). Δττ.

Barres, s. f. pl. sorte de jeu. Jouer aux barres, δοτρακίνδα παίζω, fut. παιξούμαι, Poll.

BARREAU, s. m. petite barre, κάνων, ονος (δ). Barreaux d'une cage, κιγκλίδις, ων (αί).

BARREAU, banc des avocats, lieu où l'on plaide, τὸ δικαστήριον, ευ. Du barreau, qui appartient au barreau, δικανικός, ή, έν. L'éloquence

du barreau, oi δικανικοί λόγοι, ων. La connaissance du barreau, ή δικανική, ής. Avoir de la réputation dans le barreau, εν τοῖς δικαστηρίοις εὐδοκιμέω, ῶ, fut. ήσω. Fréquenter le barreau, εἰς τὰ δικαστήρια φοιτάω, ῶ, fut. ήσω. | Le barreau, le corps des avocats, oi δικανικοί, ῶν.

BARRER, v. a. fermer arec une barre, μοχλόω, ω, fut. ώσω, acc. || Intercepter, fermer, δια-φράσου ου δια-φράγουμι, fut. φράξω, acc.: δια-κλείω, fut. κλείσω, acc. Berrer à quelqu'un le pessage, την όδόν τιν άπο-φράσου, fut. φράξω. Barrer le chemin aux honneurs, άπ-είργω τινὰ τῆς εἰς τὰς τιμὰς εἰσόδου (ἀπείργω, fut. είρξω). || Géner, contrecerrer, διακλύω, fut. ύσω, acc.: ἱμ-ποδίζω, fut. ίσω, acc.: ἰμ-ποδίζω, fut. ίσω, acc.: iμ-ποδίζω, fut. ίσω, acc.: iμ-ποδίζω, fut. iσω, acc.: iμ-ποδίζω, acc

BARRER, rayer, biffer avec la plume, περιγράφω, ful. γράψω, acc.

BARRICADE, ε. f. δμφραγμα, ατος (τὸ): δμφραγμός, οῦ (ὁ).

BARRICADER, ν. α. ἐμ-φράσσω ου ἐμφράγνυμι, fut. φράξω, αις. Barricader les rues, τὰς ὁδοὺς ἐμ-φράσσω ου ἀπο-φράσσω ου διαφράσσω fut. φράξω. Ils se barricadèrent dans le camp, δι-εφράγνυντο ξύλοις πολλοῖς τὸ στρατόπεδον (δια-φράγνυμι, fut. φράξω), Plut.

BARRIERE, s. f. cloture, φραγμος, οῦ (δ): φράγμα, ατος (τὸ). Mettre une barrière à un passage, τὰν ὁδὰν ἀπο-φράσσω, fut. φράξω.

Obstacle, ἰμποδισμα, ατος (τὸ): κώλυμα, ατος (τὸ): διακώλυμα, ατος (τὸ): διακώλυμα, ατος (τὸ). Servir de barrière à, ἰμποδών εἰμι, fut. ἐσομαι, dat. Aucune barrière ne les arrête, οὐδὰν ἰμποδών αὐτοῖς τῆς ππουδῆς (sous-ent. ἐστί). Opposer une barrière au désir de quelqu'un, ἰμποδών τί τινος σπουδῆ, ποιίω, ῶ, fut. ήσω. Mettre une barrière à l'ambition de quelqu'un, τινὸς φιλοτιμία ἐμποδών γίνομαι, fut. γενήσομαι. Franchir la barrière des lois, τοὺς νόμους ὑπερ-πηδάω, ῶ, fut. ήσω.

Barrière, entrée d'une ville, πύλη, ης (ή).
Droit qu'on paye aux barrières, τὸ διαπύλιον τέλος, ους.

Barrière, d'où parient les combattants dans les jeux, βαλδίς, τδος (ή): υσπληξ, υγος σε υγγος (ή): γραμμή, ης (ή). Ouvrir la barrière à quelqu'un, τινά ἀπὸ βαλδίδων ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω, Aristph. La barrière est ouverte, επισεν ου κατέπεσεν ή υσπληξ, Luc.

BARRIQUE, s. f. midoc, ou (6).

BAS, Basse, adj. peu élevé, ταπιινός, ή, ον d'ici-bas, των έπι γκ ουκ άλίγω, sans fut. [[Li-(comp. ότιρος, sup. ότατος). Lieux bas, τόποι bas, ixi : avec mouvement, ixitos. ταπεινοί, ων (οί): οί κάτω τόποι, ων, ou simplement τὰ κάτω, gén. τῶν κάτω. Le bas Rhin, ό κάτω Ρπνος, ου. La rivière est basse, οὸ πολύς ρει ό ποταμός (ρέω, fut. ρεύσω). La mer est basse, άμπωτις ούσα τυγχάνει (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Le soleil est bas, δ ήλιος είς τὰ κάτω κλίνει (κλίνω, fut. κλινώ). Temps bas, πιαgeux, άλρ περινέφελος, ου (δ). | Avoir l'oreille basse, tà eta xat-inu, fut. xat-now. | Vue basse, μυωπία, ας (ή). Avoir la vue basse, μυωπάζω, fut. άσω. | A voix basse, καθ-ειμένη τη φωνή (part. passif parf. de καθ-ίημι).

BAS, vil, abject, ταπεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): εὐτελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Basse naissance, τὸ ταπεινὸν γένος, cus. De basse naissance, άγενής, ής, ές. Basse condition, ταπεινός βίος, ω (δ): ταπεινότης, ητος (ή). Vivre dans une basse condition, ταπεινώς τὸν ἐμαυτοῦ βίον δι-οικέω, ω, fut, ήσω: ταπεινώς δι-άγω, fut. άξω, ou δι-αιτάω, ώ, fut. ήσω. Sentiments bas, ταπεινοφροσύνη, ης (ή). Avoir des sentiments bas, ταπεινά φρονέω, ω, fut. ήσω. Qui a des sentiments bas, ταπεινόφρων, ων, ον, gén. ονος: χαμαίζηλος, ος, ον : μικρόψυχος, ος, ον : άγεννής, ής, ές. || Bas prix, ή εὐωνία, ας. Qui est à bas prix, εύωνος, ος. ov : εὐτελής, ής, ές. Mettre à bas prix, εὐωνίζω, fut. iou, acc. - 5

Bas, adv. en bas, xárw. Mettre bas, xabίτμι, fut. xal-ήσω, acc. : xaτα-στέλω, fut. στελώ, acc.: κατα-τίθεμαι, ful. θήσομαι, acc. Tenir bas, empêcher de s'élever, xara-mico. fut. έσω, acc. Mettre chapeau bas, την κεφαλήν γυμνότμαι, ούμαι, fut. ώσομαι. Il lui parlait chapeau bas, την πεφαλήν γυμνός αὐτῷ διελέγετο (δια-λέγομαι, fut. λέξομαι). Etre bien has, bien malade, dobevos txw, fut. Kw. Il était si bas qu'on désespérait de lui, corne ασθενώς δι-έκειτο, ώστε μηδ' ελπίδα σωτηρίας ου καθειμένη τη φωνή λέγω, fut. λέξω συ έρω. bire quelque chose tout bas à l'oreille, δι' ώτος βήσομαι). n ώς ήπιον λέγω. || Ici-bas, ένδάδε ου ένταῦθα:

Bas, s. m. le bas d'une montagne, d'une maison, etc. tò xáte, ou au plur. tà xáte, gén. τῶν κάτω, indéclin. Le plus bas, τὸ κατώτατον, ov. Il y a eu dans la vie de cet homme des hauts et des bas, rore mèr on-hobn, rore de natεπιέσθη οὖτος ὑπὸ τῆς τύχης (ὑπ-αίρω, ful. αρῶ: κατα-πιίζω, fut. πιίσω). Il y a dans son humeur, dans son esprit, des hauts et des bas, τούς τρόπους, την διάνοιαν ασύμφωνός έστιν έαυτώ. Au bas, en bas, xárw, avec le génitif. Aller drait en bas, τη εύθεία κάτω φέρομαι, fut. ένεχθήσομαι. Traiter du haut en bas, έν-τρυφάω, ω, fut. now, dat. Il semble qu'il nous traite un peu du haut en bas, δακεί ύθν-τρυφάν ήμιν (δακίω, ω, fut. δοξω). Etre traité du haut en bas par quelqu'un, δπό τινος έν-τρυφάομαι, ώμαι, fut. κθήσομαι. || D'en bas, par le bas, κάτωθεν, génit. A Étre à bas, xapai xeipat, fut. xeisopat. Jeter ou mettre à bas, κατα-δάλλω, fut. δελώ, acc. : κατα-στρέφω, fut. στρέψω, acc. A bas. à bas! απαγε (impér. d'àπ-άγω, fut. άξω), avec l'acc. ou le gén.

BAS, s. m. vêtement du bas de la jambe, περυκνημίς, ίδος (ή).

BASANE, s. f. τὸ έκ στυπτηρίας δίρμα, σκ simplement δίρμα, ατος (τό). Fait de basane, δερμάτινος, η, ον.

BASANĖ, έπ, αdj. μελάγχρους, ους, ουν.

BASCULE, s. f. machine pour monter les fardeaux, κηλώνιον, ου (τό). || Balançoire, αίώρα, as (i). | Mouvement qu'on fait pour tomber, καταφορά, αζ (ή). Faire la bascule, κατα-φίρομαι, ful. κατ-ενεχθήσομαι.

BASE, s. f. βάσις, εως (ή). Base d'un triangle, ή του τριγώνου βάσις, εως. Base d'une colonne, ή του στύλου βάσις, εως, ου κρηπίς, ιδος, ου βαλδίς, ίδος (ή). Base d'un édifice. The obtain benefitoe, on (6), on benefitor, on $(\tau \hat{\sigma})_{\bullet}$ ом хатабоди, й (n), он хритіс, ідос (n). 🛮 🗸 🗷 παρ-έχειν (διά-κειμαι, fut. κείσομαι: παρ-έχω, fig. δεμέλιος, ου 9(δ): κρππίς, ίδος (ή). Étre la (ut. εξω). Être bas dans ses affaires, κακῶς base de, servir de base à, ὁπό-κειμαι, fut. κείκράσσω, fut. πράξω. || Parler bas, καθειμένως σομαι, dat. Avoir pour base quelque chose, δε Tive ou êxé tivos bébuna (parf. de baive, fue.

BASER, v. a. an propre et au fig. ivtvec mouvement, δεύρο. Les choses d'ici-bas, ιδρύω, fut. ύσω, acc. - sur quelque chose, τά ένθόδε, ou τὰ κάτω, indécl. ou τὰ ἀνθρώ- τινί. Être basé sur, έν-ίδρυμαί τιν : ἐπί τινος πινα πράγματα, ων. Être délaché des choses βίδακα (parf. de βαίνω, fut. βήσομαι).

BAS-FONDS, s. m. pl. mer peu profonde, tà | βραγέα, ων (pl. neutre de βραχύς, εία, ύ).

BASILIC, s. m. plante, βασιλικέν, ου (τὸ): ώμμον, ου (τό). | Reptile, βασιλίσκος, ου (δ).

BASILIQUE, s. f. édifice, Basilixi, ñ (n). BASIN, s. m. étoffe, à fulim tobic, nocc.

BASQUE, s. f. pan d'habit, πτίρυξ, υγος (ή). BAS-RELIEF, s. m. άνάγλυρον, ου (τὸ). Sculpté en bas-relief, ἀνάγλυφος, ος, ον.

BASSE, s. f. ton grave en musique, d βαρύς τόνος, gén. τοῦ βαρέος τόνου. Faire la basse, accompagner en faisant la basse, ὑπ-κχίω, ω, fut. 1,00, dat.

BASSE-COUR, F. f. opvider, wvcc (c): opvidoτροφείον, ου (τό).

BASSE-FOSSE, s. f. βάραθρον, ου (τὸ). Jeter dans un cul de basse-fosse, βαραθρόω, ω, fut. wsw. acc.

BASSEMENT, adv. ταπεινώς: άνελευθέρως.

BASSES, s. f. pl. récifs, écueils, tà βραχία, ων (pl. neutre de βραχύς, εία, ύ) : σύρτεις, εων (ai), pl. de σύςτις, εως (ή).

BASSESSE, s. f. abjection , , ταπεινότης, मारा (त). Dans quel état de bassesse il était enfin tombé, είς σίαν τελευτήν καὶ ταπεινότητα άφ-ίχτο (άφ-ιχνέςμαι, ουμαι, fut. ίξομαι); Thuc. Bassesse de langage, ταπεινολογία, ας (ή). Bassesse de sentiments, ταπεινοφρισύνη, ης (ή). Avec bassesse, ταπεινώς.

BASSESSE, action basse, to aveleubeper lever, cu. Faire une bassesse, ανελεύθερον τι ποιέω, ω, fut. ήσω. Il sit bien des bassesses, πολλά έπαθεν αίσχρα καὶ ταπεινά (πάσχω, fut. πείσομαι). Faire des bassesses devant quelqu'un, τινὶ σαίνω ου προσ-σαίνω, fut. σανώ. Gagner la faveur de quelqu'un à force de bassesses, aprominique τινά προσ-άγομαι, fut. άξομαι.

BASSET, s. m. chien à courtes jambes, à Βραχύχωλος χύων, gén. χυνός.

BASSE-TAILLE, s. f. if βαρύτονος φω-

BASSIN, s. m. plat creux, lexxim, no (n). Vase pour se laver les pieds ou les mains, νιπτήρ, ήρος (έ). || Vase de nuit, αμίς, ίδος (ή). -Réservoir pour les eaux, idocodogetor, ou (tò). || Grande coupe évasée pour recevoir les eaux d'une fontaine, xoarno, nocs (b). || Partie d'un port où se tiennent les voisseaux, vavoraθμον, ου (τὸ). | Vallée où coule une rivière. συνches, loxico, ou (to). | Plateau d'une balance πλάστιγξ, ιγγος (ή).

BASSINER, v. a. — une plaie avec de l'eau chaude, την πλαγήν εδαπ θερμώ, ou mieux εδως θερμόν τη πληγή κατ-αντλίω, ω, ful. ήσω. L'eau qui sert pour bassiner une plaie, τὸ κατάντλημα, aros. Décoction pour bassiner les pieds des goutteux, κατάντλημα ποδάγρας. || Bassiner un lit, την κλίνην πυριάω, ω, ful. άσω.

BASSINET, s. m. petit vase creux, dexáviev, eu (τό). | Petite cavité, κετύλη, ης (ή): χύτταρος, ου (ό). || Fleur du genre des renoncules, βατράχιον, ου (τό).

BASSINOIRE, s. f. muzia, as (t).

BASTION, s. m. προμαχών, ώνος (δ).

BASTONNADE, s. f. Eulerenia, a; (1). On tourne mieux par coups, minyai, wv (ai). que l'on sous-entend quelquefois. Il reçut une vigoureuse bastonnade, πελλά; (sous-ent. πληγάς) iδάρη (aor. 2 passif de δίρω, fut. διρώ). Supplice de la bastonnade, τυμπανισμές, οῦ (δ). Donner la bastonnade, τυμπανίζω, fut. ίσω, ace.

BAS-VENTRE, s. m. ὑπογάστριον, ου (τὸ) : Hipov, ou (tò).

ΒΑΤ, ε. m. κανθήλια, ων (τά): σάγμα ου ίπίσαγμα, ατος (τό). Charger d'un bat, επισάττω, fut. σάξω, acc. Oter le bat, άπο-σάττω, fut. σάξω, acc. Chevaux on mulets de bât, ύπιζύγια σκιυοφέρα ου σκιυαγωγά, ών (τά).

BATAILLE, s. f. grand combat, uinn, no (ή). Présenter la bataille, είς μάχην τους πολεμίους προ-καλέσμαι, ούμαι, fut. καλέσομαι, αστ. Livrer bataille, μάχην συν-άπτω, fut. συνάψω. Donner une bataille mémorable, μάχην άξίαν λόγου μάχομαι, fut. μαχίσομαι. Gagner la bataille, μάχην νικάω, ω, ou simpleplement νικάω, ω, ful. ήσω : μάχη κρατίω, ω, ou simplement κρατίω, ω, fut. τσω. Π gagna la bataille de Chéronée sur les Athéniens, την έν Χαιρωνεία μάχην τους Αθηναίους ένίκησε (νικάω, ω, fut. ήσω). Combien a-t-il gagné de batailles? πόσας μάχας ἐνύκησι; Perdre la bataille, ποσάτμαι, ωμαι, fut. ποσπθήσεμαι. Ils perdirent la bataille de Leuctres, την μάχην ήσσήθησαν την έν Λεύκτροις, Isocr.

BATAILLE, ordre de bataille, παράταξις, εως (ή). Bataille rangée, ή ix παρασχευής ou ix παρατάξεως μάχη, ης, ou simplement παράταξις, εως (ή) Vaincus en bataille rangée, έκ παρατάξεω; άγκεια, ας (ή). || Os large qui forme les han- κρατηθέντες (κρατέω, ω, fut. τίσω). Se ranger ne

BAS, Basse, adj. peu élevé, ταπεινός, ή, όν d'ici-bas, των έπὶ γῆς οὐκ άλέγω, sans fut. [[Li-(comp. ότιρος, sup. ότατος). Lieux bas, τόποι | bas, ixii : avec mouvement, ixiiot. ταπεινοί, ών (οί): οί κάτω τόποι, ων, ου simplement τὰ κάτω, gên. τῶν κάτω. Le bas Rhin, ό κάτω Ρήνος, ου. La rivière est basse, οὸ πολύς ρει ο ποταμός (ρέω, fut. ρεύσω). La mer est basse, άμπωτις οδσα τυγχάνει (τυγχάνω, ful. τεύξομαι). Le soleil est bas, δ πλιος είς τὰ κάτω κλίνει (κλίνω, fut. κλινώ). Temps bas, πιαgeux, άτρ περινέφελος, ου (δ). | Avoir l'oreille basse, tà sta xal-inu, fut. xal-now. | Vue basse, μυωπία, ας (ή). Avoir la vue basse, μυωπάζω, fut. άσω. | A voix basse, καθ-ειμένη τη φωνή (part. passif parf. de καθ-ίημι).

BAS, vil, abject, ταπεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): εὐτελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Basse naissance, τὸ ταπεινὸν γένος, cus. De basse naissance, άγενής, ής, ές. Basse condition, ταπεινός βίος, ω (δ) : ταπεινότης, ητος (ή). Vivre dans une basse condition, ταπεινώς τον έμαυτου βίον δι-οικέω, ω, fut. ήσω: ταπεινώς δι-άγω, ful. άξω, ou δι-αιτάω, ω, fut. ήσω. Sentiments bas, ταπεινοφροσύνη, ης (ή). Avoir des sentiments bas, ταπεινά φρονέω, ω, ful. riow. Qui a des sentiments bas, ταπεινόφρων, ων, ον, gén. ονος: χαμαίζηλος, ος, ον : μικρόψυχος, ος, ον : άγεννής, ής, ές. || Bas prix, ή εὐωνία, ας. Qui est à bas prix, εύωνος, ος, ev : εὐτελής, ής, ές. Mettre à bas prix, εὐωνίζω, fut. iow, acc. 😁 🖔

Bas, adv. en bas, xáru. Mettre bas, xabίτμι, ful. xab-ήσω, acc. : κατα-στέλλω, ful. στελώ, acc.: κατα-τίθεμαι, ful. θήσομαι, acc. Tenir bas, empêcher de s'élever, xara-mico fut. iou, acc. Mettre chapeau bas, the month γυμνόομαι, ούμαι, fut. ώσομαι. Il lui parlait chapeau bas, the moadin jupos auto 31ελέγετο (δια-λέγομαι, fut. λίξομαι). Etre bien bas, bien malade, dobevüg kan, fut. Kon. Il était si bas qu'on désespérait de lui, cornec άσθενώς δι-έχειτο, ώστε μηδ' έλπίδα σωτηρίας ου καθειμένη τη φωνή λέγω, fut. λέξω ou έρω. bire quelque chose tout bas à l'oreille, δι' ώτός βήσομαι). n ως ήπιον λέγω. || Ici-bas, ένδάδε ου ένταῦδα: πινα πράγματα, ων. Être détaché des choses βίδακα (parf. de βαίνω, fut. βήσομαι).

Bas, s. m. le bas d'une montagne, d'une maison, etc. tò xátu, ou au plur. tà xátu, gén. των κάτω, indéclin. Le plus bas, τὸ κατώτατον, cu. Il y a eu dans la vie de cet homme des hauts et des bas, rote mer un on-noon, rote de natεπιίσθη ούτος ὑπὸ τῆς τύχης (ὑπ-αίρω, ful. αρῶ: κατα-πίζω, fut. πίσω). Il y a dans son humeur, dans son esprit, des hauts et des bas τούς τρόπους, την διάνοιαν άσύμφωνός έστιν έαυτω. Au bas, en bas, xáre, avec le génitif. Aller droit en bas, τη εύθεία κάτω φέρομαι, fut. ένεχθήσομαι. Traiter du haut en bas, έν-τρυφάω, ω, fut. now, dat. Il semble qu'il nous traite un peu du haut en bas, δακεί ύ -τρυφαν κίμιν (δακέω, ω, fut. δοξω). Être traité du haut en bas par quelqu'un, υπό τινος έν-τρυφάομαι, ώμαι, fut. κθήσομαι. || D'en bas, par le bas, κάτωθεν, génit. Etre à bas, xapai xipat, fut. xisopat. Jeter ou mettre à bas, κατα-δάλλω, fut. δελώ, acc. : κατα-στρέφω, fut. στρέψω, acc. A bas. à bas! απαγε (impér. d'àπ-άγω, fut. άξω), avec l'acc. ou le gén.

BAS, s. m. vêtement du bas de la jambe, περυκνημίς, ίδος (ή).

BASANK, ε. f. τὸ έκ στυπτηρίας δέρμα, σκ simplement δέρμα, ατος (τό). Fait de basane, δερμάτινος, η, ον.

BASANĖ, εε, ασί. μελάγχρους, ους, ουν.

BASCULE, s. f. machine pour monter les fardeaux, κηλώνιον, ευ (τό). || Balançoire, αίώρα, ac (i). || Mouvement qu'on fait pour tomber, καταφορά, ας (ή). Faire la bascule, κατα-φέρομαι, fut. κατ-ενεχθήσομαι.

BASE, s. f. βάσις, εως (ή). Base d'un triangle, ή του τριγώνου βάσις, εως. Base d'une colonne, ή του στύλου βάσις, εως, ου χρηπίς, ίδος, ou βαλδίς, ίδος (ή). Base d'un édifice, της οικίας θεμέλιος, ου (δ), ου θεμέλιον, ου (τό). ом хатабоди, йς (ή), ом хρηπίς, ίδος (ή). παρ-ίχειν (διά-κειμαι, fut. κείσομαι: παρ-έχω, fig. δεμέλιος, ου ν(δ): κρηπίς, ίδος (ή). Étre la (ut. εξω). Être bas dans ses affaires, κακῶς base de, servir de base à, ὁπό-κειμαι, fut. κείπράσσω, fut. πράξω. || Parler bas, καθειμένως | σομπι, dat. Avoir pour base quelque chose, δι τινι ου έπί τινος βέδηκα (parf. de βαίνω, ful.

BASER, v. a. an propre et au fig. ivtrec mouvement, diupo. Les choses d'ici-bas, idpow, fut. 600, acc. - sur quelque chose, τα ένθόδε, on τὰ κάτω, indécl. ou τὰ ἀνθρώ- τινί. Être basé sur, έν-ίδρυμαί τινι : ἐπί τινος

BAS-FONDS, s. m. pl. mer peu profonde, τὰ | ches, Ισχίον, ου (τὸ). || Plateau d'une balance βραχία, ων (pl. neutre de βραχύς, εία, ύ).

BASILIC, s. m. plante, βασιλικόν, οῦ (τὸ): ώκιμον, ευ (τό). || Reptile, βασιλίσκος, ευ (δ).

BASILIQUE, s. f. édifice, βασιλική, ης (ή). BASIN, s. m. étoffe, à fulim latis, noc.

BASQUE, s. f. pan d'habit, πτίρυξ, υγες (ή). BAS-RELIEF, s. m. ἀνάγλυφον, ου (τὸ). Sculpté en bas-relief, ἀνάγλυφος, ες, ον.

BASSE, s. f. ton grave en musique, ò βαρύς τόνος, gén. τοῦ βαρέος τόνου. Faire la basse, accompagner en faisant la basse, ὑπ-κχίω, ω, ful. riow, dat.

BASSE-COUR, . f. opvider, wvcc (i) : opvideτροφείον, ου (τό).

BASSE-FOSSE, s. f. βάραθρον, ου (τὸ). Jeter dans un cul de basse-fosse, βαραθρόω, ω, fut. wsw. acc.

BASSEMENT, adv. ταπεινώς : ανελευθέρως.

BASSES, s. f. pl. récifs, écueils, rà βραχία, ων (pl. neutre de βραχύς, εία, ύ) : σύρτεις, εων (ai), pl. 'de σύρτις, εως (ή).

BASSESSE, s. f. abjection , ramelyorne, nro; (%). Dans quel état de bassesse il était enfin tombé, είς είαν τελευτήν καὶ ταπεινότητα άφ-ικτο (άφ-ικνέομαι, οῦμαι, fut. ίξομαι); Thuc. Bassesse de langage, ταπεινολογία, ας (ή). Bassesse de sentiments, ταπεινοφροσύνη, ης (ή). Avec bassesse, ταπεινώς.

Bassesse, action basse, τὸ ἀνελεύθερον έργον, ω. Faire une bassesse, ανελεύθερον τι ποιέω, ω, fut. ήσω. Il sit bien des bassesses, πολλά έπαθεν αίσχρα καὶ ταπεινά (πάσχω, ful. πείσομαι). Faire des bassesses devant quelqu'un, πνὶ σαίνω ου προσ-σαίνω, fut. σανώ. Gagner la faveur de quelqu'un à force de bassesses, aproximic τινα προσ-άγομαι, fut. άξομαι.

BASSET, s. m. chien à courtes jambes, à Βραχύκωλος κύων, gén. κυνός.

BASSE-TAILLE, s. f. ή βαρύτονος vá, ñ;.

BASSIN, s. m. plat creux, denávn, no (n). Wase pour se laver les pieds ou les mains, narno, nos (6). || Vase de nuit, auis, ides (n). Réservoir pour les eaux, idocodogator, cu (70). Grande coupe évasée pour recevoir les eaux d'une fontaine, κρατήρ, ήρος (δ). || Purtie d'un port où se tiennent les voisseaux, vauotaθμον, ου (τό). || Vallée où coule une rivière, συνπλάστιγξ, ιγγος (ή).

BASSINER, v. a. — une plaie avec de l'eau chaude, την πληγήν εδατι θερμώ, ou mieux εδωρ θερμόν τη πληγή κατ-αντλέω, ω, fut. ήσω. L'eau qui sert pour bassiner une plaie, τὸ κατάντλημα, arec. Décoction pour bassiner les pieds des goutteux, κατάντλημα ποδάγρας. || Bassiner un lit, την κλίνην πυριάω, ω, fut. άσω.

BASSINET, s. m. petit vase creux, denáviev, eu (τὸ). || Petite cavité, κετύλη, ης (ή): κύτταρος, ου (ό). || Fleur du genre des renoncules, βατράχιον, ου (τό).

BASSINOIRE, s. f. mugia, as (f.).

ΒΑSTΙΟΝ, ε. m. προμαχών, ωνος (δ).

BASTONNADE, s. f. ξυλεκεπία, α; (ή). On towne mieux par coups, πληγαί, ων (αί), que l'on sous-entend quelquefois. Il reçut une vigoureuse bastonnade, πολλάς (sous-ent. πληγάς) ίδάρη (aor. 2 passif de δίρω, fut. δερω). Supplice de la bastonnade, τυμπανισμός, οῦ (δ). Donner la bastonnade, τυμπανίζω, fut. ίσω, acc.

BAS-VENTRE, s. m. δπογάστριον, ου (τὸ): ήτρον, ου (τὸ).

ΒΑΤ, ε. m. κανθήλια, ων (τὰ): σάγμα ου ἐπίσαγμα, ατος (τό). Charger d'un bat, επι-σάττω, fut. σάξω, acc. Oter le bât, ἀπο-σάττω, fut. σάξω, acc. Chevaux on mulets de bât, ύποζύγια σκευοφέρα ου σκευαγωγά, ων (τά).

BATAILLE, s. f. grand combat, μάχη, ης (ή). Présenter la bataille, εἰς μάχην τοὺς πολεμίους προ-καλέσμαι, ούμαι, ful. καλέσομαι, acc. Livrer bataille, μάχην συν-άπτω, fut. συνάψω. Donner une bataille mémorable, μάχην άξίαν λόγου μάχομαι, fut. μαχέσομαι. Gagner la bataille, μάχην νικάω, ω, ou simpleplement νικάω, ω, fut. ήσω : μάχη κρατέω, ω, ou simplement κρατίω, ω, ful. ήσω. Il gagna la bataille de Chéronée sur les Athéniens, τὰν ἐν Χαιρωνεία μάχην τοὺς Ἀθηναίους ἐνίκησε (νικάω, ω, fut. ήσω). Combien a-t-il gagné de batailles? πόσας μάχας ένίκητε; Perdre la bataille, ποσάτμαι, ωμαι, fut. ποσηθήστιμαι. Ils perdirent la bataille de Leuctres, viv pagne noσήθησαν την έν Λεύχτροις, Isocr.

BATAILLE, ordre de bataille, παράταξις, εως (ή). Bataille rangée, ή έκ παρασκευής ου έκ παρατάξεως μάχη, ης, ou simplement παράταξις, εως (ή) Vaincus en bataille rangée, έκ παρατάξεως άγκεια, ας (ή). || Os large qui forme les han- κρετηθέντες (κρατέω, ω, fut. ήσω). Se ranger ne

bataille, παρα-τάσσομαι, fut. ταξομαι ου ταχθήσομαι. - vis-à-vis des ennemis, τοῖς πολεμίοις αντιπαρα-τάσσομαι, Thue. Ranger une armée en bataille, την δύναμιν παρα-τάσσω, fut. τάξω, Plut. Lieux où l'on ne peut ranger une armée en bataille, χώρος παράταζιν μη δεχόμενος, ου, Plut. Le front de la bataille, ή πρώτη τάξις, . εως. Le champ de bataille, voyez CHAMP.

BATAILLER, v. n. δι-αγωνίζομαι, fut. ίσομαι. - avec quelqu'un, τινί.

BATARD, ARDE, adj. volce, of oun, cv. | Porte batarde, παράθυρον, ου (τὸ).

BATARDEAU, s. m. digue, χώμα, ατός (τὸ). BATARDISE, s. f. vodeia, ac (n).

BATEAU, s. m. πλοΐον, ου (τὸ). Petit bateau, πλοιάριον, ου (τὸ).

. BATELAGE, s. m. άγυρτεία, ας (ή).

BATELEE, s. f. Une batelée de figues, σῦκα, όσα χωρεί εν πλοίον (χωρέω, ω, fut. ήσω), ου simplement σύκα, έν πλοΐον.

ΒΑΤΕΙΕΤ, ε. m. σκάφη, ης (ή): σκαφίδιον, ου (τό).

BATELEUR, s. m. άγύρτης, ου (τὸ).

BATELIER, s. m. πορθμεύς, έως (δ).

BATER, v. a. ἐπι-σάττω, fut. σάξω, acc. Un ane baté, κανθήλιος, ου (δ).

BATIMENT, s. m. édifice, εἰκοδόμημα, ἀτος (το). | Navire, πλοΐον, ου (το). Petit batiment, πλοιάριον, ου (τό).

BATIR, v. a. construire, εἰκεδεμέω, ω, fut. έσω, acc. Bâtir autour , περι-οικοδομέω, ω. Bâtir sur, έπ-οικοδομέω, ω. Bâtir auprès, παρ-οικοδομέω, ω. Bâtir devant le jour d'un autre, αντοιχοδομέω, ω. Tous ces verbes veulent le régime direct à l'accusatif, et l'indirect au datif. Ils ont bati un rempart auprès de nous, παρ-ωκοδομήκασιν ήμιν τείχος, Thuc. L'action de bâtir, ou de faire bâtir, οἰκοδόμησις, εως (ή), Thuc. Se faire batir une maison, cixcochéchat, cupat, fut. ήσομαι, acc. Luc. | Batir une ville, πόλιν οἰχοδομέω, ω, fut. τίσω, ου χτίζω, fut. χτίσω. Bâtir dans un pays, dans une fle, χώραν, νήσον ατίζω fut. ατίσω. Lieu où l'on bâtit, χωρίον ατιζόμενον, ου. | Au figuré. Bâtir sa fortune sur la credulité publique, τῆ τῶν πολλῶν εὐπειθεία έπ-αυξάνομαι, fut. αυξηθήσομαι.

BATI, fait, configuré, πεπλασμένος, η, εν (partic. parf. passif de πλάσσω, fut. πλάσω). Homme bien bati, ἀνήρ εὐειδής, cũς (ό). — mal bati. δι-εστραμμένος, ου, (6). | Au fig. L'homme est | par les battements légers de leurs ailes, ane

ainsi bati, ούτως έχουσιν οί ανθρωποι (έχω, fut. έζω). Je suis ainsi bâti , ούτω πέφυκα (parf. de φύσμαι). || Comme vous voilà bâti, comme vous êtes vêtu! εία βαδίζεις άμπεχόμενος (βαδίζω, fut. (σεμαι : άμπέχεμαι, fut. άμφέξεμαι); Luc.

BATISSE, s. f. construction, circocquia, as (n).

BATON, s. m. pour s'appuyer, βακτηρία, ας (ή) : σκηπάνιον , ου (τό) : σκίμπων, ωνος (δ) : σκήπων ου σκίπων, ωνος (έ). Porter un bâton, βακτκρίαν φίρω, fut. cίσω. S'appuyer sur un baton, βακτηρία έρείδομαι, fut. έρείσομαι. Lever son baton pour frapper, βακτηρίαν έπαν-αίρομαι, fut. αρεύμαι, Thuc. Marcher à l'aide d'un baton comme les vieillards, πρεσευτικώς βακτηρεύω, fut. εύσω, Grég. Petit baton, βακτρίδιον, ου (τό). || Baton pour frapper, ξύλον, ου (τὸ). Frapper d'un bâton, ξύλω ou èv ξύλω πατάσσω, fut. άξω, acc. Ayant reçu des coups de bâton sur le crâne, ξύλφ παισθείς κατά του κρανίου (παίω, fut. παίσω ou παιτίσω), Herodn. Cependant ξύλον s'emploie aussi dans le premier sens. Π avait un bâton à la main, ξύλον έν τη χειρί ήν (tipi, fut. focuat), Luc. Les gens portant baton, οί ξυλοφορούντες, ων, Luc. | Au fig. Etre le baton de vieillesse de son père, τὸν πατέρα γερονταγωγέω, ω, ful. ήσω.

BATON de licteur, d'huissier, passoc, ou (4). Bâton de commandement, σκήπτρον, συ (τό).

BATONNER, v. a. frapper du bâton, Euleκοπέω, ω, fut. ήσω, acc.: τυμπανίζω, fut. icu, acc. : ξύλοις ου ξύλω τύπτω, fut. τύψω, ou παίω, fut. παιήσω, ου πατάσσω, fut. άξω, acc. || Biffer, rayer l'écriture, περι-γράφω, fui. γράψω, acc.

BATONNET, s. m. ραδδίον, ου (τὸ).

BATONNIER, s. m. pacocvóuce, cu (¿): ραδδεύχος, ου (δ).

BATTAGE, s. m. - du blé, alontos, ou (b), Xén.

BATTANT, s. m. — d'une porte, πτυχή, ης (ή). A deux battants, δίπτυχος, ος, ον. Porte à deux battants, double battant d'une porte, δικλίδις, ων (ai). || Battant d'une cloche, βόπτρον, ου (το).

BATTE, s. f. pour aplanir, λίστρον, ου (το).

BATTEMENT, s. m. choc d'un corps contre un autre, κρούσις, εως (ή). Battement de mains, κρότημα, ατος (τω): κρότος, ου (δ). Battement d'ailes, πτέρυξις, εως (ή). L'air frémit agité ελαφραίς πτερύγων βιπαίς ύπο-συρίζει (συρίζω, fut. | coups de marteau, σφυρακοπέω, ω, fut. ήσω. ίξω). Eschyl. | Mouvement du pouls, σφύξις, εως (ή). Battement des artères et du cœur, ή των άρτηριών σφύξις καί της καρδίας. Battement de cœur, palpitation, παλμός, οῦ (δ). Il lui prend un battement de cœur, πάλλει αὐτῷ ή καρδία (πάλλω, fut. παλώ peu usité).

BATTERIE, s. f. querelle qui va jusqu'aux coups, διαπληκτισμός, ου (δ). || Machination, μηχανή, ης (ή): μηχάνημα, ατος (τό). Dresser des batteries, μηχανάς έφ-ίστημι, fut. έπι-στήσω. Dresser au plus tôt quelque nouvelle batterie, καινήν μηχανήν δπως τάχιστα έκ-πορίζω, fut. ίσω. Faire jouer toutes sortes de batteries, mavroïa μηγανήματα προσ-άγω, fut. άξω. Changer de batterie, μηγανήν άλλην έφ-ευρίσκω, fut. ευρήσω.

Batterie de canons, πυρόδολα, ων (τά). Dresser des batteries contre l'ennemi, τὰ πυρόδολα τοις πολεμίοις έφ-ίστημι, fut. έπι-στήσω. Changer la disposition des batteries, τὰ πυρόδολα μεθ-ίστημι, fut. μετα-στήσω.

BATTERIE de cuisine, τὰ μαγειρικά σκεύη, ων, pl. de σκεύος, ους (τό).

BATTEUR en grange, s. m. άλωιύς, ίως (δ). || Batteur de pavé ou d'estrade, vagabond, $\pi\lambda\alpha'$ νος, ου (δ): $\pi\lambda\alpha$ νής, ητος (δ).

BATTOIR, s. m. $\pi \lambda \alpha \tau \eta$, $\eta \varsigma (\dot{\eta})$.

BATTOLOGIE, s. f. βαττολογία, ας (ή).

BATTRE, v. a. frapper quelqu'un, τύπτω, .fut. τύψω , acc. : πατάσσω, fut. άξω , acc. : παίω, fut. παίσω ου παιήσω, acc. : κόπτω, fut. χόψω, acc. Vous êtes battu pour le moins autant que moi, ίσας μοι πληγάς τύπτη (passif de τύπτω), Aristphn. Être bien battu, πολλάς τύπτομαι, ful. τυφθήσομαι, ou δέρομαι, ful. δαρήσομαι (sous-ent. πληγάς). Battre de verges, βαβδίζω, fut. ίσω, acc. Battre avec un bâton, ξύλφ ou iv ξύλφ παίω, fut. παίσω, acc. Battre à coups de poing, πονδυλίζω, fut. ίσω, acc. Se faire battre, recevoir des coups, πληγαίς περι-πίπτω, fut. πεσούμαι. Il s'expose à se faire battre, παρασκευάζει έαυτῷ πληγάς (παρα-σκευάζω, fut. άσω). Se battre les slancs avec sa queue, τῆ οὐρα τὰς πλευράς και τὰ ισχία μαστίζομαι, fut. μαστίξομαι. Hom. Se battre les slancs, faire de grands efforts, δια-τείνομαι, fut. τενούμαι. — pour faire quelque chose, moisiv Ti, ou botte moisiv Ti.

BATTRE, frapper sur quelque chose, τύπτω, fut. τύψω, acc. : κόπτω, fut. κόψω, acc. Battre

acc. Battre les murs d'une ville à coups de bélier, τὰ τείχη κριοκοπίω, ω, fut. ήσω. Battre une ville en brèche, τὰ μηχανήματα τῆ πόλει πρισ-άγω, fut. άξω. Battre un caillou pour en tirer des étincelles, σπινθήρας έχ τοῦ πυρίτου έχτρίδω, fut. τρίψω. Battre la terre du front, τω μετώπω γέν τύπτω, fut. τύψω. Battre la terre pour l'aplanir, τὸ πέδον έδαφίζω, fut. ίσω. Terre battue, foulde, γή πιπατημίνη, ης. Chemin battu, όδος πεπατημένη ου τετριμμένη, (partic. parf. passif de πατίω, ω, fut. ήσω, ou de τρίδω, fut. τρίψω). | Battre monnaie, άργύριον κόπτω ου έπι-κόπτω, fut. κόψω. Battre de la fausse monnaie, άργύριον παρα-κόπτω, fut. xóψω.

BATTRE, passer auprès, baigner, κλύζω, fut. κλύσω, acc. Cette fle est battue de tous côtés par les flots, περι-κλύζεται ή νήσος τοις κύμασι (περι-κλύζω, fut. κλύσω). Lieu battu par les flots de la mer, τόπος άλίκλυστος, ου (δ).

BATTRE, tourmenter, agiter, ριπτάζω, fut. άσω, acc. Être battu par les vents, τοῖς ἀνέμοις ριπτάζομαι , fut. ασθήσομαι , ου δια-φορέομαι , ουμαι, fut. ηθήσομαι. Être battu par les flots, χυματίζομαι, fut. ισθήσομαι : χλυδωνίζομαι, fut. ισθήσομαι. Être battu par la tempête, χειμάζομαι, fut. ασθήσομαι. Les vaisseaux ayant été battus par la tempête, χειμασθεισών τών νεών. Nous fûmes battus par une si furieuse tempête, τοσούτω κλύδωνι έδαλλόμεθα (βάλλω, fut. βαλῶ). ¥ Fatiguer, importuner, κόπτω, fut. χόψω, acc. Battre les oreilles à quelqu'un, τινὸς ὧτα χόπτω, fut. χόψω, ou d'un seul mot ώτοχοπίω, ω, ful. ήσω, acc. : περιλαλίω, ω, fut. ήσω, acc.: περι-θρυλλέω, ω, fut. ήσω, acc. Nous devrions avoir les oreilles battues de leur éloge, περι-θρυλλείσθαι ήμων έδει τά δτα τούτων έπ-αινουμένων. J'en ai les oreilles battues, πάλαι ταῦτα ἀχούω, fut. ἀχούσομαι.

BATTRE, parcourir, δι-ελαύνω, fut. δι-ελάσω, acc. Battre les bois, la campagne, τους δρυμούς, τοὺς ἀγροὺς δι-ελαύνω. Battre la campagne, ne savoir ce qu'on dit, παρα-φθέγγομαι, fut. φθέγξομαι. || Battre l'eau, perdre sa peine, αιρομαχέω, ω, fut. ήσω: ματαιοπονέω, ω, fut. ήσω. || Battre froid, recevoir mal quelqu'un, ψυχρῷ τῷ προσώπω τινὶ ἐν-τυγχάνω, fut. τεύξομαι.

BATTRE, vaincre, vixáw, w., ful. now: xoale blé, άλοάω, ω, fut. ήσω, acc. Battre à τίω. ω, fut. ήσω, acc. : κατα-μάνεμαι, fut. υπό των πολεμίων κρατέρμαι, ούμαι, ful. nonσομαι : των πολεμίων ήσσάςμαι . ωμαι, fut. ήσσηθήσομαι. Ils furent battus cette fois-là, ταύτην ποσήθησαν την μάχην. || Se tenir pour battu, au fig. έλασσον έχειν όμολογέω, ω, ful. ήσω.

se Battre, v. r. combattre, μάχομαι ου διαμάχεμαι, fut. μαχέσομαι.— avec quelqu'un, τινί. Se battre en duel, μονομαχέω, ω, fut. ήσω. -avec quelqu'un, rivi. Faire battre deux personnes, les mettre aux prises, είς μάχην τινάς συν-ίημι, fut. συν-ήσω, acc.

BATTRE, v. n. faire du bruit en frappant, κτυπέω, ω, fut. ήσω. Le tambour bat, τὰ τύμπανα κτυπεί. Battre des mains, des pieds, χερσί, ποσί κτυπέω, ω, ου κρετέω, ω, fut. ήσω. Battre des ailes, πτερύσσεμαι, fut. ύξεμαι. || Palpiter, en parlant des artères, σφύζω, fut. σφύξω. en parlant du cœur, πάλλομαι, sans fut.: σπαίρω ου άσπαίρω, ω, fut. αρω: πηδάω, ω, fut. ήσω. Le cœur me bat, πηδα μαι ή καρδία.

BATTUE, s. f. διελασία, ας (ή). Faire une battue dans un bois, τὰν ὅλπν, τοὺς δρυμοὺς διελαύνω, fut. ελάσω. Ayant fait plusieurs battues dans le bois, πολλάκις τους δρυμούς δι-ελάσαντες.

BAUDET, s. m. ὄνος, cu (ὁ) : ὀνάριον, ου (τὸ) : **κανθή**λιος, ου (δ).

BAUDRIER, s. m. ζωστήρ, ήρος (δ).

BAUGE, s. f. κυλίστρα, ας (ή)

BAUME, s. m. βάλσαμον, ου (τό). Arbrisseau qui produit le baume, βάλσαμον, ου (τὸ) : βάλσαμες, ευ (ή). Le baume le plus précieux, τὸ εποδάλσαμον, ου. Le baume grossier, fait avec le bois de l'arbuste, τὸ ξυλοδάλσημον, ου.

BAVARD, ARDE, adj. dálos, n. cv (comp. igueρος, sup. (στατος). Un bavard, φλύαρος, ου $(\hat{z}, \hat{\eta})$. Infatigable bavard, βιαΐος φλύαρος, ου (δ) : άχάλινον καὶ ἀπύλωτον στόμα, ατος (τὸ). Ο quel bayard! ω της φλυαρίας;

BAVARDAGE, s. m. φλυαρία, ας (ή).

BAVARDER, v. n. φλυπρέω, ω, fut. ήσω: άδολεσχέω, ω. ful. ήσω.

BAVARDERIE, s. f. φλυαρία, ας (ή) : πολυλογία, ας $(\acute{\eta})$: ἀδολεσχία, ας $(\acute{\eta})$.

BAVE, ε. f. σίαλον, ου (τὸ).

BAVER, v. n. σιαλίζω, fut. ίσω.

BAVEUX, EUSE, adj. σιαλώδης, ης, ες.

BAYER, v. n. regarder la bouche béante, χαίνω, fut. χανεύμαι. On emploie de préfé- (νικάω, ω, fut. ήσω), Belle demande! γελείον.

μαχίσομαι, acc. Étre battu par les ennemis, rence le parfait κίχηνα, auquel le plus-que-parfait ixey fivery sert d'imparfait. Il regarde le ciel comme un homme qui baye aux corneilles, κέχηνε βλέπων είς τον ούρανον (βλέπω, fut. βλέ-Venat), Aristphn.

BEANT, ANTE, adj. xexnvois, via, os, gen. ότες. Dormir la bouche béante, κεχηνώς καθεύδω, fut. ευδήσω, Hippocr. Avoir la bouche béante, κέχηνα, parf. de χαίνω. Voyez ΒΑΥΕΒ. Regarder en l'air la bouche béante, άνω κίynva, Aristphn. Ils me regardaient la bouche beante, εκεχήνεσαν πρός εμέ, Aristphin. Gouffre béant, χάσμα, ατος (τό).

BÉAT, ATE, adj. μακάριος, α, ev. Faire la beat, tournez, singer la piete, toutestav motoποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι.

BEATIFICATION, s. f. ή είς τους μακαρίους מימץשיחה, אנ.

BÉATIFIER, v. a. είς τους μακαρίους άνάγω, ful. άξω, ου άναγράφω, ful. γράψω, acc. ΒΕΑΤΙΤΌΒΕ, ε. f. μακαριότης, ητος (ή).

BEAU ou BEL, Belle, adj. καλός, ή, όν (comp. καλλίων, sup. κάλλιστος). Beau de visage, de corps, την εψιν, το σώμα καλές, ή, έν. Très-beau, περικαλλής, ής, ές. Parfaitement beau, παγκαλλής. ής, ές: πάγκαλος, ος ou n, ov. Qui n'arien de beau. ακαλλής, ής, ές. Belle femme, γυνή καλή τε καὶ εὐειδής. Un beau jeune homme, νέος εὐπρεπής την όψιν. Etre plus beau que les autres. πλείον των άλλων κάλλος έχω, fut. Εω. Rire le plus beau de tous, πάντων καλλιστεύω, fut. εύσω. Beau à voir, χαλὸς ίδειν (ἐράω, ω, fut. έψουαι). Faire le beau, καλλωπίζομαι, fut. ίσομα: : άθρύνομαι, fut. υνούμαι. L'envie de paraitre beau, δ καλλωπισμός, εῦ. | En partant des choses. Un bel ouvrage, τὸ καλὸν έρησν. cu. Une belle maison, n xaln cada, as. Une beile action, τὸ καλῶς πεπραγμένον, ου. Les belles actions de son père, τὰ τοῦ πατρὸς καλά. ων, Isocr. Il est beau pour cet homme de penser ainsi, καλὸν αὐτῶ τοιαῦτα φρονείν (φρονέω, ω, fut. ήσω). Il est beau de mourir pour sa patrie, καλόν το ύπερ της πατρίδος άπο-βανείν (2no-brigno, fut. bareduat). Il est beau potte vous d'embrasser la défense des opprimés, xalaç άρα ποιείς των άδικουμένων προ-ίστομενος (ποιέω ω, fut. ήσω: προ-έσταμαι, fut. προ-στήσομαι), Ironiquement. La belle victoire que vous avez remportée! καλήν, είμαι, νενίκηκας την νίκην

BEAU, adj. entre dans plusieurs idiotismes trèsremarquables. Le beau monde, ο εὐτράπελοι, wy : of yapisytes, wy : of dottein, wy. | De belles paroles, pour tromper, οί πρός χάριν πιπλασμένοι λόγει, ων (πλάσσω, fut. πλάσω). Payer de belles paroles, πεπλασμένος λόγος βουκολίω, ω, ful. now, acc. | Un beau jour, note, adv. enclitique, qui se place toujours après un mot. Un beau matin, most wors. || L'avoir beau ou belle, εύχαιρίας τυγχάνω, fut. τεύξομαι. La donner belle, εὐκαιρίαν παρ-έχω, fut. ξω. Nous l'avons échappé belle, μέγαν χίνδυν» έφύγομεν (φεύγω, fut. φεύξομαι). | Avoir beau faire, μάτην σπουδάζω, ful. άσω. Il a beau se lamenter, μάταν όλοφύρεται (όλοφύρομαι, fut. υρούμαι). || De plus belle, in mallov. | Il fait beau, le temps est beau, εὐδία ἐστί. Quand il fait beau, ὅταν εὐδία ή (subj. ďείμί, fut. ťσομαι).

LE BEAU, pris substantivement pour la beauté, τὸ χαλόν, ου. Le goût ou l'amour du beau, φιλοκαλία, ας (ή). Qui aime le beau, φιλόκαλος, ος, ον. Qui n'a point le goût du beau, τιφιλόκαλος, ος, ον. Être amateur du beau, φι-Analia, a, fut. nou.

BEAUCOUP, adv. πολύ. Avec les comparatis, πολύ ou πολλώ. Avec les verbes en général, πελύ: μάλα: λίαν: σφόδρα. Avec les verbes de prix ou d'estime, πολλού. Je les aime beaucoup, τεύτεις λίαν ήδεμαι, fut. ήσθήσεμαι. Beaucoup plus, πολύ μάλλον. Beaucoup moins, πολλώ thaccor. Ils étaient beaucoup plus nombreux, πολλώ πλείους ήσαν. Estimer beaucoup, περί πολλού ou simplement πολλού ποιέομαι, ούμα:, fut. ήσομαι, acc. De beaucoup, πολλώ ου πολύ ου κατά πολύ. Inférieur de beaucoup, πολλώ ου κατά πολύ ήσσων ου ελάσσων, ων, εν, gén. eves. De beaucoup meilleur, πολλώ βελτίων, ων, cv. gén. ovoc. Il s'en sut de beaucoup, à beaucoup près, πολλοῦ δεί : πολλοῦ γε καὶ δεί, Dém.

BEAUCOUP de, devant les noms, soit au sinquiter, soil au pluriel, πολύς, πολλή, πολύ, gén. πολλου. Beaucoup de sagesse, πολλή σοφία, ας. Beaucoup de vin pur, πολύς ακρατος, ου. Beaucoup de soldats, πολλοί στρατιώται, ών. BEAU-FILS, s. m. fils d'un autre lit, πρόγονος, ου (δ). | Gendre, γαμδρός, οῦ (δ).

BRAU-FRERE, s. m. δαήρ, έρος (ό).

BKAU-PERE, s. m. pour les enfants d'un autre lit, ἐπιπάτωρ, ορος (δ). | Père du mart, έκωρός, οῦ (ό). || Père de la femme, πανθερός, οῦ (ό). | vase, προστόμιον, ου (τό). Bec de lampe,μυκτήρ»

BEAUTÉ, s. f. κάλλος, ους (τὸ). Beauté achevée, τὸ παντελές κάλλος, ους. Qui est de toute beauté. παγκαλλής, ής, ές: πάγκαλος, ος ou n, ov. Beaute relevée par l'éclat de la jeunesse, ώρα, α; (ή). Remarquable par sa beauté, τῷ κάλλει ου τῆ ώρα περίδλεπτος, ος, ov. Être d'une grande beauté, είς ύπερδολήν καλός είμι, fut. έσομαι. Femme d'une grande beauté, your τις υπερουλέ τὸ κάλλος. La beauté qui mérita le prix à Hélène, τὸ Ἑλένης καλλίστευμα, ατος. L'emporter sur tous par sa beaute, πάντων καλλιστεύω, fut. εύσω. Le prix de la beauté, τὸ καλλιστεῖον, ου. L'adjuger, το καλλιστείον άπο-δίδωμι, fut. δώσω. L'obtenie, το καλλιστείον φέρομαι, fut. οίσομαι. Être sier de sa beauté, ἐπὶ τῷ κάλλει μέγα φρονέω, ω, fut. ήσω. La beauté se flétrit, απανθεί τὸ κάλλος (ἀπ-ανθέω, ω, fut. ήσω). || En parlant des choses. Beauté du discours, τὸ τοῦ λόγου κάλλος, ους. Les beautés du discours, αί τοῦ λόγου χάριτες, ων. La beauté des expressions, ό των ρημάτων χαριεντισμός, ου. Beauté de la voix, ή ήδυφωνία, ας. La beauté de sa voix, τὸ ήδὺ τῆς αὐτοῦ φωνῆς. La beauté d'un lieu, ή του τόπου χάρις, ιτος. Ces choses sont d'une si grande beauté, τοσούτου κάλλους μετέχει ταύτα (μετ-έχω, fut. μεθ-έξω).

Beaute, belle personne, i xali yovi, gen. καλής γυναικός. En parlant d'une jeune fille, ή καλή παρθένος, ου. Une beauté, καλή τις coa (partic. fém. d'eiui), Anacr. Les premières beautés de la Grèce, αι τῆς Ελλάδος καλλιστεύουσαι, ων (partic. de καλλιστεύω, fut. εύσω), Πέrodt.

BEC, s. m. — d'oiseau, ρύγχος, ους (τὸ). Qui a un bec, armé d'un bec, ρυγχωτός, ή, όν. Se battre à coups de bec, δυγχομαχέω, ω, fut. ήσω. Petit bec, βυγχίον, ου (τό). Bec d'oiseau de proie, δέρθρον, ευ (τό). | Au fig. Coup de bec, méchanceté, κερτεμία, ας (ή). Avoir bec et ongles, être capable de se défendre, έτσιμός είμι πρός άμυναν, fut. έσομαι. Qui a bec et ongles, άμυντικός, ή, όν. Se prendre de bec, se disputer, έριν συν-άπτω, fut. άψω. — avec quelqu'un, τινί. Qui a bon bec, στωμύλος, η, ον. Il n'a que du bec, λόγοις μόνον ίσχύει (ίσχύω, fut. ίσχύσω). Tenir à quelqu'un le bec dans l'eau, le leutrer, τινά βουκολέω, ω, fut. ήσω. | Blancbec, adolescent, ὁ ἀρτιγένειος, ου.

Bec, pointe en général, axpa, as (i). Bec d'un

ου (τὸ). || Promontoire, ἀχρωτήριον, ου (τὸ).

BECASSE, s. f. oiseau, σκολόπαξ, ακος (δ). BECFIGUE, s. m. oiseau, συκαλίς, ίδος (ή). BÈCHE, s. f. oxamávn, no (n).

BECHER, v. a. σκάπτω, fut. σκάψω, acc. BECHIQUE, adj. βηχικός, ή, όν.

BECQUÉE, s. f. ψωμος, ου (δ). Donner la becquée à des oiseaux, veosocic sitor êmφέρω, fut. ἐπ-cίσω : νεοσσούς ψωμίζω, fut. ίσω. BECQUETER, v. a. τίλλω, fut. τιλώ, acc.

BEDAINE, s. f. γαστήρ, gén. γαστρός (ή). Grosse bedaine, δ τῆς γαστρὸς ὅγκος, ου. Qui a une bedaine, γαστρώδης, ης, ες.

BEDBAU, s. m. ἡαεδοῦχος, ου (δ).

BEFFROI, s. m. clocher d'où l'on fait le guet, ή κωδωνοφόρος σκοπιά, ας.

BEGAYEMENT, s. m. ψελλισμός, οῦ (δ).

BEGAYER, v. a. et n. ψελλίζω, fut. ίσω, ou ψελίζομαι, fut. ίσομαι, acc. La philosophie ne sait que bégayer sur tous les sujets, ψελλιζομένη εσικεν ή φιλοσοφία περί πάντων (εσικα, imparf. doixsiv), Aristt. Il begaya quelques excuses, προφασίζεσθαι άττα τινά έπειρατο (πειράομαι, ωμαι, ful. ácopai).

BEGUE, adj. ψελλός, ή, όν.

BÉGUEULE, s. f. i axxiçquéva, nç (partic. d'axxiζομαι). Faire la bégueule, ακκίζομαι, fut. ίσομαι.

BÉGUEULERIE, s. f. ἀκκισμός, οῦ (δ). **BEGUIN, s.** m. xaau π τρα, ας $(\dot{\eta})$.

BEIGNET, s. m. άρτολάγανον, ου (τό).

BEJAUNE, s. m. jeune épervier, lepaxioxos, ou (d). | Faire voir à quelqu'un son béjaune, son ignorance, αμάθειαν τινο; ελέγχω, fut. ελέγξω. On lui fera voir son bejaune, ανοιαν δφλήσει (όφλω σε δφλισκάνω, fet. δφλήσω).

BÊLEMENT, s. m. βλήχημα, ατος (τὸ): $\beta \lambda n \chi n$, $n \in (n)$.

BELER, v. n. βληγάςμαι, ωμαι, fut. ήσομαι. BELETTE, s. f. animal, $\gamma \alpha \lambda \tilde{n}$, $\tilde{n} \in (\hat{n})$.

BELIER, s. m. animal, κριός, εῦ (ὁ). Qui a une tête de bélier, χριοχέφαλος, ος, ον. Comme un bélier, κριπδόν. || Machine de guerre, κριός, ου (δ). Frapper à coups de bélier, κριοκοπέω, ē, fut. now, acc.

BELITRE, s. m. οὐτιδανός, οῦ (δ).

BELLE-FILLE, s. f. femme du fils, voos, ου (n). || Fille d'un autre lit, προγενή, ης (n). BELLE-MERE, s. f. mère de la semme

τρος (δ). Bec de navire, Ιμδολος, ου (δ): Ιμδολον, | πενθερά, ᾶς (ή). [Mère du mari, έκυρά, ᾶς (ή). || Seconde femme du père, μητρυιά, αζ (ή).

BELLE-SOEUR, s. f. γάλως, ω (ή).

BELLIGERANT, ANTE, adj. πολεμών, ούσα, ουν (partic. de πολεμίω, ω, fut. ήσω). Les parties belligérantes, οἱ ἀντιπολέμιοι, ων.

BELLIQUEUX, Rusz, adj. πολεμικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): φιλοπολεμος, ος, ον: doesec, or ou a. ov.

BELVÉDÈRE, s. m. σχοπιά, αζ (+).

BÉNÉDICITÉ, s. m. ή πρὸ τοῦ σίτου εὐλογία ας : ή πρό τοῦ γεύσασθαι εὐχή, ῆς.

BENEDICTION, s. f. dans le langage de l'Église, εὐλογία, ας (ή). || Dans le style profane. το θεώθεν άγαθόν, οῦ (θεώθεν, adv. reste indéclinable). Dieu l'a comblé de bénédictions, πολλά έχει άγαθά θεόθεν λαθών (έχω, fut. έξω: λαμβάνω, fut. λήψομαι). Avec la bénédiction du ciel, σὺν Θιῷ. Ils appelaient la bénédiction du ciel, τὸ δαιμόνιον ἐπ-εχαλοῦντο (ἐπι-χαλέςμαι, οῦμαι, fut. καλέσεμαι). Pays de bénédiction, ή άφθονος χώρα, ας. || Souhait bienveillant, εὐχή, τζ (ή). Combler quelqu'un de bénédictions, ayabà πολλά τινι εύχομαι, fut. εύξομαι. S'attirer les bénédictions de bien du monde, πολλούς εὐμενείς καὶ εύχαρίστους ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι.

ΒΕΝΕΓΙCE, s. m. gain, χέρδος, αυς (το). Tirer de quelque chose un bénéfice, xipdos Ti la τινος λαμδάνω, fut. λήψομαι : τὶ έκ τινος κερδαίνω, fut. ανώ. | Le bénéfice du temps, δ χρόνος, ου. | Bénéfice de ventre ou de nature, évacuation favorable, ὑποχώρησις, εως (ή).

Benerice, s. m. revenu ecclésiastique, i inκλησιαστική πρόσοδος, ου.

BENEFICIER, v. n. gagner, faire du profit, κερδαίνω, fut. ανώ.

BENEVOLE, adj. beenveillant, superis, is. ές (comp. έστερος, sup. έστατος): εύνους, ους, ουν (comp. ούστερος, sup. ούστατος): φιλόφρων, ων, ον, gén. ενος (comp. ονέστερος, sup. ενέστατος). || Volontaire, non contraint, excussos, of ou a. ον : αὐθαίρετος, ος, ον.

BENIGNEMENT, adv. πράως : ππίως.

BÉNIGNITE, s. f. πραότης, ητος (ή).

BENIN, 1GNE, adj. d'humeur bénigne, πρᾶος, πραεία, πράον (comp. ότερος, sup. ότατος): ήπιος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): έπιεικής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). || Bon jusqu'à la sottise, siribne, ne, se (comp.

εστερος, sup. (στατος), | Favorable, propice, neur d'eau bénite de cour, δ πάντα πρός γάριν εύν ενής, ής, ες (comp. έστερος, sup. έστατος). || Saubre, bying, ng, is (comp. iotegos, sup. iotatos). || Qui agit doucement, en parlant d'un remède, Enios, os, or (comp. wtepes, sup. wtates).

BENIR, v. a. dans lu langue de l'Église, εὐλογέω ω, fut. ήσω, acc. Bénir Dieu, τὸν Θεὸν εὐλογέω, ω. Dieu bénit les hommes, εὐλογεί ὁ Θεὸς τοὺς ἀνθρώπους. Bénir l'eau, le pain, etc. το ύδωρ, τον άρτον εύλογέω, ω, fut. ήσω. Beni, ie, εὐλογητός, ή, όν. | Benir un temple, un autel, le consacrer, ναόν, βωμόν xab-: epów ou xab-coiów, w, fut. wow.

Benin, dans le style profane. Bénir la Providence, la remercier, to Oco ou tois becis eiχαριστέω, ω, fut. ήσω. Dieu soit beni, tout va bien, τὰ μέν οὖν είς τὸ παρὸν σὺν Θεῷ έχει καλώς (έχω, fut. έξω). Benir quelqu'un, lui souhaiter du bien, πολλά και άγαθά τινι ευχομαι, fut. εύξομαι. Tout le monde le bénit, ούα έστιν δστις ούχ αὐτῷ εὐχαριστεῖ (εὐχαριστέω, ῶ, fut. τίσω). J'ai été choisi pour bénir les hommes et non pour les maudire, παρ-ελήφθην έπ' εύλογίας, ού κατάρας έγω (παρα-λαμδάνομαι, fut. ληφθήσομαι). Soyez béni, εὐτυχείης (opt. d'εὐτυχέω, ω, fut. ήσω). Soyez beni, vous qui nous apportez ces bonnes nouvelles, &D' et mir fixers, ταῦτα φέρων εὐαγγέλια (πκω, fut. πκω). || Bénir quelqu'un, lui être propice, en parlant des dieux, bicc eint, fut. toopat, dat. Que Dieu nous benisse, ιλεως ήμιν είπ ὁ Θεός. Dieu a beni nos efforts, χαλώς σύν Θεφ επράξαμεν (πράσσω, fut. πράξω). Le ciel ayant beni nos armes, νίκης γενομένης σύν τοις θεοίς ήμετέρας (γίνομαι, fut. yevisouat).

BENIT, its, adj. dans la langue de l'Église, εὐλογημένος, η, ον (partic. parf. passif d'εὐλεγέω, ω, fut. ήσω): εὐλογητός, ή, όν: dans le langage profane, καθ-ιερωμένος ου καθ-ωσιωμένος, n, ov (partic. parf. passif de καθ-ιερόω ou de xαθ-οσιόω, ω, fut. ώσω) : ίερός, α, όν : δσιος, ος ου α, ον. Lieu bénit, τόπος καθ-ωσιωμένος, ου : τόπος ἱερός, ου : τόπος όσιος, ου. || Pain bénit, άρτος εύλογημένος, ου (ό), Eccl. : εύλοriat, ww (ai), Eccl. Bou benite, to xabapotov **υδωρ, gén.** υδατος : άγιασμος, ου (ό), Eccl. || Donner de l'eau bénite de cour, leurrer de vaines espérances, γλωσσοχαριτίω ou χαριτςγλωσσέω, ω, ful. ήσω: πεπλασμένοις προς ίσω. || Se moquer, κατα-γελάω, ω, ful. γελά-

λέγων (partic. de λίγω, fut. λίξω ou low).

BENITIER, s. m. à la porte d'une église, κόγχη, ης (ή), Eccl. | Vase pour les aspersions, περιέραντήριον, ου (τό). || Vase d'eau lustrale qu'on met auprès d'un mort, άρδάνιον, ου (τδ).

BEQUILLARD, s. m. δ βακτρεύων ου βακτηρεύων, οντος (partic. de βακτρεύω ου βακτηρεύω, fut. εύσω).

BEQUILLE, s. f. βάκτρον, ου (τὸ).

BERCAIL , s. m. πείμνη , ης (ή) : πείμνιον , ου (τό).

BERCEAU, s. m. lit d'enfant, xcitic, idec (ή). Plus souvent on tourne par langes, σπάργανα, ων (τά). Dès le berceau, άπὸ τῶν πρώτων σπαργάνων. Enfant au berceau, βρέφος ους (τὸ): νήπιον, ου (τό). | Au fig. République au berceau, n vecatiotos monis, eus. Berceau de la rénublique, αι τῆς πολεως ἀρχαί, ῶν.

BERCEAU, moûte, καμάρα, ας (ή): άψίς, ίδος ou ίδος (ή). Berceau d'arbres ou de seuillage, σκιάς, άδις (ή).

BERCER, v. a. agiter un berceau, δονίω. w, fut. ήσω, acc. Au fig. Bercer d'espérances vaines, χεναίς έλπίσιν αίωρέω, ω, fut. ήσω, acc.

BERGE, s. f. bord d'une rivière, γωμα, ατος (τò).

BERGER, s. m. qui garde des moutons. ποιμήν, ένος (ό). — des chèvres, αἰπολος, ου (ό). – des bœufs, βουκολος, ου (δ). Ètre berger, selon ces diverses acceptions, ποιμαίνω, fut. ανώ, ου αίπελέω, ώ, fut. ήσω, ου βευκελέω, ώ, fut. ήσω. Qui concerne le berger ou les bergers, selon les mêmes significations, ποιμενικές ου αίπολικός ου βουκολικός, ή, όν. Berger, en général, νομεύς, έως (ό). De berger, νομευτικός, ή. ov. || Btoile du bei er, δ έσπερος, ου.

BERGERE, s. f. gardienne des troupeaux, ή ποιμαίνουσα, ης (; :rtic. de ποιμαίνω, fut. ανώ). Paysanne, appending, ides (1).

BERGERIE, s. f. ποίμνη, ης (ή): ποιμνίον, ου (τὸ). || Les bergeries, tout ce qui concerne les bergers, τὰ ποιμενιχά, ων.

BERLE, s. f. plante, σίον, ου (τὸ).

BERLUE, s. f. theyros, ou (6). Avoir la berlue, ίλιγγιάω, ω, fut. ώσω.

BERNER, v. a. faire sauter sur une couverture, έπι-τεθέντα τινά ίματίω άπο-σφαιρίζω, ful. πάριν λόγοις βουκολίω, ω, ful. ήσω, acc. Don- συμαι, gén.: iγ-γελάω, ω, ful. γελάσομαι, dat.:

χατα-γελαιμαι, ώμαι, fut. γελασθήσομαι.

BERYL, s. m. pierre précieuse, βήρυλλος, ου (3). BESACE, s. f. πήρα, ας (ή). Petite besace, ππρίδιον, ου (τό).

BESAIGRE, s. m. vinaigre, όξος, ους (τὸ). Tourner au besaigre, εξίζω, fut. ίσω.

BESAIGUE, s. f. sorte de hache, πίλεxus, sus (6).

BESOGNE, s. f. έργον, ου (τό). Faire sa besogne, τὸ έργον τὸ έμαυτοῦ ἀπ-εργάζομαι, fut. άσεμαι. Aller vite en besogne, σπεύδω, fut. σπιύσομαι. Aller lentement en besogne, βραδύνομαι, fut. υνεύμαι : δχνέω, ω, fut. ήσω. | Au fig. Donner de la besogne à quelqu'un, lui susciter des affaires, πράγματά τινι παρ-έχω, fut. Œω.

BESOIN, s. m. xpaia, as (1). Avoir besoin de, priav izw, fut. Kw, gen. ou plus souvent d'un seul mot, χρήζω, sans futur : δίομαι, fut. δεήσομαι, gén. Ils n'ont besoin d'aucune loi, gudevos dicurae vouco. Ils croient qu'ils n'ont plus besoin d'instruction, vouiζουσιν οὐδεν προσ-δείσθαι παιδείας (νομίζω, fut. ίσω: προσ-δέρμαι, fut. δεήσομαι). On peut aussi, et quelquefois il vaut mieux tourner par l'impersonnel Sei, fut. Senau. J'ai besoin de cela, δέομαι τούτου, ου δεί μοι τούτου. Vous aurez besoin de beaucoup de choses, πελλών σει διήσε:. Je n'ai besoin que d'une chose, le dei movee μα. Je vois que vous aurez besoin de ces choses, έρω σει καὶ τεύτων δεήσεν. S'il en est besoin, ἐάν τι δέη. Sans qu'il en soit besoin, οὐδὶν δέον. Au besoin, όταν δέη. Quand la sortune nous favorise, qu'avons-nous besoin d'amis? όταν δ δαίμων έν-διδώ, τί δεί φίλων (έν-δίδωμι, fut. δώσω); On emploie encore diverses tournures équivalentes. Il n'est besoin que d'une seule chose, ivos ion youiz. Quel besoin avez-vous de mes services, χρεία τίς σοι έμου; J'ai besoin de courage, ανάγκη μοί έστι καρτερήσαι (καρτερέω, ω, fut. ήσω). Qu'ai-je besoin de tout cela, πί μοι των ταιώτων μέλει, fut. μελήσει; Besoin, devant un infinitif, se traduit comme devant un nom. Je n'ai pas besoin de dire, εὐδὶν δέεμαι λέγειν (λέγω, fut. λέξω). Qu'est-il besoin de les chasser, τί δεί αὐτοὺς ἐχ-δάλλειν (ἐχ-δάλλω. jut. 6αλω); Avancez, j'ai besoin de vous dire un mot, tournez, car j'ai besoin de vous, πρόσ-ελθε. δέςμαι γάρ σου (προσ-έρχομαι, fut. nement. εὐήθως.

έμ-παίζω, fut. παιξεύμαι, dat. Rire berné, | ελεύσομαι). J'ai besoin d'agir ainsi, δεί με ταθίτα δράν : χρή με ταυτα δράν : άνάγκη μοι ταυτα δράν (δράω, fut. δράσω).

> BESOIN, indigence, ppsia, as (i): amopia, as (n). Etre dans le besoin, iv ppia ou iv navrous άπορία είμί, fut. έσυμαι : άπορέω, ω, fut. ήσω. Ceux qui sont dans le besoin, oi δεόμενα (partic. prés. de Sicual). Venir au secours de ceux qui sont dans le besoin, rois δεομένεις έπ-αρχέω, ω, fut. αρχέσω. Ceux qui vous ont secourus dans le besoin, εί ποιήσαντες ύμᾶς εδ παρά την χρείαν (ποιέω, ω, fut. ήσω). || Besoins, nécessités de la vie, τὰ ἐπιτήδεια, ων. Pourvoir aux besoins de quelqu'un, tà imitiδειά τινι χορηγέω, ω, fut. ήσω. || Besoins naturels, τὰ κατὰ φύσιν ἀναγκαῖα, ων.

BESTIAIRE, s. m. sorte de gladiateur, onoicμάχες, ευ (δ).

BESTIAL, ALE, adj. xtnvédne, ne, ec. BESTIALEMENT, adv. x-nvnδόν.

BESTIAUX, s. m. plur. θρίμματα ου βισκήματα, ων (τὰ).

BESTIOLE, s. f. ζωύφιον, ω (τὸ).

BÉTAIL, s. m. θρέμματα, ων (τὰ): βισκήματα, ων (τά). Gros bétail, άγελαΐα, ων (τά). Riche en bétail, πολυθρέμματος, ος, ον.

BETE, s. f. animal, Onpico, cu (tò): Zwov. ου (τὸ). Petite bête, θηρίδιον, ου (τὸ): ζώδιον, cu (τὸ). Les bêtes brutes, τὰ ἄλογα, ων, sousent. (wa. Bête de somme ou de charge, x-1νος, ους (τὸ). Bêtes à laine, πρόδατα, ων (τά). Bête séroce, trip, gén. tripos (¿). De bête séroce, qui concerne les bêtes féroces, origine, oc. ev. Mordu par une bête, enpiodnates, es, ev. Dévoré par les bêtes, θηρέθρωτος, ος, ον. Plus semblable à la bête qu'à l'homme, ອກລຸເພວກີເ, ກເ, ເເ. A la manière des bêtes, θηριωδώς. Gladiateur qui combat dans l'arène contre les bêtes, onoisμάχος, ου (έ). Combattre contre les bêtes, θηριεμαχίω, ω, fut. ήσω. Exposer aux bêtes, ζώσις παρα-Εάλλω, fut. δαλῶ, acc.

Bète, s. ou adj. sot, imbécile, nilitios, oc ου α, ον : ἀναίσθητος, ος, ον : ἀνόητος, ος, ον : μωρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατὸς). | Ignorant, auatric, ric, ic (comp. iorepoc, sup. ioraroc): äπειρος, ος, εν (comp. ότερος, sup. ότατος). | Bon jusqu'à la bétise, surions, ns, es (comp. écresos, sup. (στατος).

BETEMENT, adv. sottement, uwows. | Ben-

BRTISE, s. f. πλιθιότης, ητος (ή): άνοια, ας (ή). Une bêlise, πλίθιον πράγμα ου βήμα, ατος (τό). Dire ou faire des bêlises, πλιθιάζω, fut. 25ω.

BETTE ou **BETTERAVE**, s. f. τευτλίον, ου (τὸ): τευτλίον, ου (τὸ): τευτλίς, ίδος (ή).

BEUGLEMENT, s. m. μύχνμα, ατος (τό).
BEUGLER, v. n. mugir, μυχάσμαι, ωμαι, fut. μυχάσμαι. || Crier, vociférer, βοάω, ω, fut. βοήσομαι.

BEURRE, s. m. βεύτυρον, ου (τὸ). Fait de beurre, βουτύρινες, n, ev.

BEURRER, υ. α. βουτύρφ άλείφω, fut. άλείψω, αcc.

BÉVUE, s. f. erreur, άμάρτημα, ατος (τὸ): άμαρτία, ας (τὸ) Faire une bévue, άμαρτάνω ου δι-αμαρτάνω, fut. αμαρτήσομαι. Faire une lourde bévue, τοῦ παντὸς διαμαρτάνω, Plut. Toutes les bévues que font les hommes, ὑπόσα ἄνθρωποι ἰξ-αμαρτάνουπ, Χέπ. Médecin qui fatt des bévues, ἰατρὸς περὶ τοὺς χάμνοντας ἰζ-αμαρτάνον, οντος (ὁ), Plat.

BIAIS, s. m. obliquité, τὸ πλάγιον, cu. De biais, πλαγίως. Qui est de biais, πλάγιος, α, cv. Poser de biais, πλαγιάζω, fut. άσω, acc.: πλαγιόω, ω, fut. ώσω, acc. Regarder de biais, παρα-δλίπω, fut. δλίψομαι, l'acc. avec είς.

Βιλις, moyen détourné, τίχνη, ης (ή): στροφή, ης (ή): Essayer de tous les biais possibles, παντοία τεχνάσματα σοφίζομαι, ful. ίσομαι. Il cherche un biais pour annoncer cette nouvelle, ζητεί όπως τάζε απ-αγγελεί (ζητέω, ω, ful. ήσω: ἀπ-αγγελλω, ful. αγγελω). Ce n'est là qu'un biais pour nous faire prendre le change, λόγος ταῦτα καὶ παραγωγή τοῦ πράγματός έστι, Dém.

ΒΙΑΙSΕΜΕΝΤ, ε. m. πλαγιασμός, οῦ (δ).

BIAISER, v. n. prendre une direction oblique, παρεχ-τρέπειμαι, fut. τραπήσειμαι. Parer le coup en biaisant un peu, την πληγήν παρεχ-χλίνω, fut. χλινώ. || User de détours, παραγωγαῖς χράειμαι, ώμαι, fut. χρήσοιμαι. Sans biaiser, κατ' εὐθεῖαν. Appeler sans biaiser les choses par leur nom, εὐθυβρημενίω, ω, fut. ησω. Je vous le dirai sans biaiser, μετὰ παξέρισίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς (λέγω, fut. ἐρῶ, Dém.).

BIBERON, s. m. ivrogne, φιλοπότης, ου (έ).

| Sorte de petit vase, λαγήνιον, ου (τό).

BIBLE, s. f. τα άγια Βιδλία, ou simplement τά Βιδλία, ων, Eccl.

BIBLIOTHÉCAIRR, s. m. βιελιτοφύλαξ, ακος (δ).

BIBLIOTHÉQUE, s. f. armoire ou endroit

pour serrer des livres, βιελιοθήκη, ης (ή). || Les

livres eux-mêmes, τὰ βιελία, ων. Faire le ca
talogue d'une bibliothèque, τὰ βιελία καταλίγομαι, fut. λίξομαι. Vendre sa bibliothèque,

τὰ βιελία ἀπ-εμπολίω, ῶ, fut. ήσω. Homme

qui en fait d'histoire est. une bibliothèque

vivante, ἀνὴρ ἐν ἰστορία βιελιακώτατος, ου (δ),

Plut.

BIBUS, s. m. Aflaire de bibus, πράγμα εὐδινὸς άξιον, ου (τὸ). Raisons de bibus, λῆροι, ων (οί).

BICHE, s. f. femelle du cerf, ελαφος, ου (n).
BICHON, s. m. petit chien, μελιταίον κυνίδιον, ου (τό).

BICOQUE, s. f. petite ville, πολίχνιον, ου (τδ).

|| Petite maison, είκιδιον, ου (τδ).

BIDET, s. m. petit cheval, iππάριον, ου (τό). BIDON, s. m. espèce de vase, βίκις, ου (δ): βικίον, ου (τό).

BIEN, s. m. ce qui est bon ou ce qui est bien, τὸ ἀγαθόν, cũ. Le souverain bien, τὸ πάνο ἀγαθόν. [] Vertu, honneur, ἀρετή, ἢς (ἡ). Les gens de bien, ci ἀγαθοί, ῶν : ci χρηστοί, ῶν : ci χαλοὶ κάγαθοί, ῶν. Un homme de bien, ἀνὴρ ἀγαθοίς ου χρηστός ου καλὸς κάγαθοίς (ὁ). Une femme de bien, ἀγαθή ου χρηστή τις γυνή, gén. γυναικός. Se tourner au bien, πρὸς ἀρετὴν τρέπομαι, fut. τραπρόσομαι. Faire des progrès dans le bien, εἰς ἀρετὴν προ-κόπτω, fut. κόψω.

Bien, possession, domaine, κτήμα, ατος (τδ). S'il consiste en terres, άγρός, οῦ (ό): χωρίον, ου (τὸ) : κτημα, ατος (τὸ). Ils s'enfuient dans leurs biens les plus éloignés de la ville, είς τὰ περ**ρωτάτω τῆς πολεως κτήματα ἀπο−διδράσκουσι** (ἀπο-διδράσκω, fut. δράσομαι), Hérodn. || Les biens, les richesses, la fortune, τὰ ἀγαθά, ων: τὰ χρήματα, ων : ή οὐσία, ας. Perdre tous ses biens, πάντων των άγαθων άπο-στερίομαι, ουμαι, fut. ηθήσομαι. Tous les biens qu'il possédait, ά δην υπ-άρχοντα αυτῷ ἀγαθά, Lys. ou simplement τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ (ὑπ-άρχω, fut, άρξω). Amasser du bien, χρήματα συλ-λέγομαι, fut. λέξομαι, ου συν-αγείρω, fut. άγερω. Il lui a laissé soixante mille livres de bien. tournez dix talents, χρήματα αὐτῷ κατ-έλιπε δίκα τάλαντα (κατα-λείπω, fut. λείψω). Ceux qui ont les grands biens, les grandes fortunes, ci τὰς εὐσίας κεκτημένοι, ων (partic. parf. de

κτάςμαι, ωμαι, fut. κτήσομαι). Laisser perdre son bien, της οὐσίας όλιγωρίω, ω, fut. ήσω.

BIEN , profit , utilité , tò συμφέρον , οντος (partic. neutre de συμ-φέρω, fut. συν-κίσω), Dém. : τὸ Αυσιτελούν, ούντος (partic. neutre de λυσιτελέω, ω, ful. ήσω): τὸ λυσιτελές, οῦς (neutre de λυσιτιλής, ής, ές). Le régime se met au datif, ou avec συμφίρον quelquefois au génitif. Le bien de la république, τὸ τῇ πολει συμ-φέρον, οντος. Dém. Le bien de la patrie, τὸ τῆς πατρίδος συμφέρον, οντος, Dém. Le bien public, τὸ κοινή συμφέρον, οντος. Avoir en vue le bien public, πρός το πάσι λυσιτελές σχοπέω, ω, fut. ήσω. Rour son bien particulier, τοῦ ἰδία λυσιτελούντος ένεκα. Cela vous fera du bien, τοῦτο ὑμῖν συν-οίσει (συμ-φέρω, fut. συν-οίσω): τουδ' υμάς ονήσει ου ώφελήσει (ονίνημι, fut. ονήσω: ώφελέω, ū, fut. ήσω). C'est un bien pour moi, iπ' άγαθῷ τοῦτ' ἐστίν ἐμοι. Pour le bien de Cyrus et des Perses, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Κύρου καὶ Περσῶν, Xén. Pour le bien des citoyens, ἐπ' ἀγαθῶ τοίς πολίταις, Aristph. Faire quelque chose pour un bien, πρὸς ἀγαθοῦ τι ποιέω, ω, fut. ήσω. Je vous parlerai plutôt pour votre bien que pour le mien, πρὸς σοῦ, οὐδ' έμοῦ φράσω (φράζω, fut. άσω). S'affliger du bien qui arrive à autrui, έπ' άλλοτρίεις άγαθείς λυπέομαι, εύμαι, fut. nonocuai.

Bien, bienfait, service, εὐεργέτημα, ατος (τὸ): εὐεργεσία, ας (ή). Faire du bien à quelqu'un, τινα ευ ποιέω, ω, fut. ήσω : τινα ευ-εργετέω, ω, fut. ήσω. Ceux qui vous font du bien, οίπερ δμας άγαθον έργάζονται (έργάζομαι, fut. έργάσομαι). Faire du bien à ceux qui sont dans le besoin, τοις δεομένοις έπ-αρχέω, ω, fut. αρχέσω. Vouloir du bien à quelqu'un, άγαθά τινι φρονέω, ful. ήσω: πρός τινα εύνοικως ου εύμενως έχω, fut. ξω. Qui veut du bien à quelqu'un, εύνους, ους, ουν : εύμενής, ής, ές. Il me veut du bien , εύνους έστί μοι.

Bien, opinion ou langage favorable. Dire du bien de quelqu'un, τινά ἐπ-αινέω, ω, fut. aiviou. Tout le bien qu'il dit de vous, ¿oa σι καλώς λίγει (λίγω, fut. λέξω ou έρω). Οπ en dit généralement beaucoup de bien, παρά πάντων εὖ ἀκεύει (ἀκούω, fut. ἀκούσομαι). Prendre en bien, en bonne part, πρὸς ἀγαθοῦ λαμθάνω, fut. λήψομαι, acc.

έρθως. Très-bien. βέλτιστα ου κάλλιστα Par-| maux, πολλά κακά, ων (τά). Il sait bien des

faitement bien, δπως βέλτιστα : δπως κάλλιστα, Trop bien, λίαν. Pas trop bien, εὐχ ὡς ἄριστα. Bien instruit, εὖ πεπαιδευμένος, η, ον. Faire bien ses affaires, χαλώς πράσσω, fut. πράξω. Tout va bien, καλῶς έχει πάντα, ou simplement καλώς έχει (έχω, fut. έζω). Ils se portent bien, καλώς έχουσι. Vivre bien, καλώς δι-άγω. fut. άξω. || Étre bien avec quelqu'un, φυικώς τινι χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. Être ou se trouver bien dans un endroit, τω τόπω ήδομαι ful. ήσθήσομαι: έμ-φιλοχωρέω, ώ, ful. ήσω, dal. || Vous dites hien, καλώς λέγεις : εὖ λέγεις : εἰς δέςν ου είς καιρόν είπας (λέγω fut. έρω, aor. είπα ου είπον). Si vous venez, vous serez bien, ελθών αν καλώς ποιήσαις (έρχομαι, fut. ελεύσομαι : ποιέω, ώ, fut. ήσω). Vous rappelez la mémoire des anciens héros, et vous faites bien, των πρότερον γεγενημένων ανδρών αγαθών μέμνησαι, καὶ καλώς ποιείς (μιμνήσχομαι, fut. μνήσομαι : ποιέω, ω, fut. τίσω), Dém. Tu feras bien de cesser, m. à m. finis, faisant bien, καλώς ποιών, πέπαυσαι (impératif de παύτμαι, fut. παύστμαι), Aristph. Il a bien fait de mourir, m. à m. il meurt, faisant bien , καλώς ποιών άπ-ολλυται (άπ-ολλυμαι. fut. ολούμαι), Aristph. Il crut bien faire de ne plus s'exposer, καλώς έδοκει έχειν αὐτῷ μὴ πάλιν χινδυνεύειν (δικέω, ω, fut. διξω: έχω, fut. έξω: χινδυνεύω, fut. εύσω), Xén. De toute manière vous ferez bien de déclarer la guerre, mavraχύθεν καλώς ὑπ-άρχει ὑμιν πολεμείν (ὑπ-άρχω, fut. άρξω: πελεμέω, ω, fut. ήσω), Thuc. Vous feriez bien de lui dire, είς δέον εξποις αν αὐτῷ, fut. ἐρῦ). Il fera bien d'agir ainsi, ἀνήκεται ταύτα πράττων (ἐνίναμαι, fut. ἐνήσομαι: πράσσω, fut. πράξω), Aristph.

Bien, beaucoup, très, fort, μάλα : σφόδρα: λίαν: άγαν: πάνυ. Bien vite, λίαν ταχέως. Bien mal, σφιδρα πονηρώς. Bien cruel, λίαν ώμός, ή, όν. Bien plus grand, πολύ ου πολλώ μείζων. ων, cv. Cela me réjouit bien, τοῦτο άγαν με τέρπει (τέρπω, fut. τέρψω), Anthol. Je voudrais bien, πάνυ μέν σύν βουλοίμην αν έγώ (βούλομαι, fut. βουλήσομαι). Je voudrais bien savoir, ήδέως αν μάθειμι (μανθάνω, fut. μαθήσεuai).

Bien de, beaucoup de, πολύς, ή, ύ, gên, πολλού, ñc. οῦ. Cette femme a bien de la sagesse, πολλήν ή γυνή σοφίαν έχει (έχω, fut. έξω). Bien des sol-BIEN, adv. comme il faut, ευ : καλώς : dats, πολλοί στρατιώται, ων (ci). Bien des choses, mollà older (olda, fut. elocuai). Bien | epperione (neimai, fut. neiocuai : eu-epperien, a. des gens s'imaginent, πολλοί νομίζουσι (νομίζω, fut. ήσω), Plat. fut. (ou).

Ban, à la vérité, µév. Je le savais bien, mais je croyais, ταῦτα μέν ήδειν, εδόκουν δε (οίδα, fut. είσομαι: δοχίω, ω, fut. δοξω).

Bien, pour le moins, vi, ou vouv, après un mot. Il faut bien admettre cela, ταῦτά γε έμελογείν ανάγκη (sous-ent. ἐστί). Ils étaient bien cent, foar ws ixarov. Il a bien dis enfante είσιν αύτφ ώς ελάχιστον δέχα παίδες.

Bien, explétif. Vouloir bien, θέλω, fut. θελήσω, ou έθελω, fut. έθελήσω. Il voulait bien combattre, μάχεσθαι μέν ήθελε. Je sais bien que, ed cid on, indic. (cida, fut. είσομαι). Sachez bien, w ion (imper. d'ciba). Sachez bien, w τοῦτ' ໃσθι. J'ai bien assez de mon patrimoine, άλις μοι τα πατρώα χρήματα (sous-ent. έστί). | Bh bien , soit! είεν ου έστω. Eh bien! que s'ensuit-il? είεν; τί μετά ταῦτα; | Bien! allons. courage! εύγε. || Oui bien, π μήν.

Bien que, conj. zai si ou zsi ou si zai, avec lindic. Voyez Quoique.

BIEN-ETRE , ε. m. ραστώνη , ης (ή).

BIENFAISANCE, s. f. suspressia, as (i): τὸ εὐεργετικόν, οῦ (neutre de l'adj. εὐεργετικός).

BIENFAISANT, ANTE, adj. qui aime à faire du bien, εὐεργετικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). | Utile, χρήσιμος ου ώφελιμος, ος, εν (comp. 6 12005, sup. 6 12105).

ΒΙΚΝΡΑΙΤ, ε. m. εὐεργέτημα, ατος (τὸ): εὐεργεσία, ας (ή). Il n'est pas de bienfait plus digne de la reconnaissance des hommes, suepγέτημα οὐδέν έστιν άνθρώποις έπι-χαριτώτερον, Xen. Plus souvent on tourne par le verbe. Accorder à quelqu'ur un biensait, τινά εὐ-εργετέω, 5, fut. ήσω. Combler de bienfaits, τα μέγιστα εύ-εργετέω, ω, acc. Comble par lui de biensaits, πολλά ὑπ' αὐτοῦ εὐ-εργετηθείς. Que de biensaits vous avez reçus de cet homme, δσα εὐ-ηργέτηκεν ύμας δ άνήρ. Répondre à de petits bienfaits par de plus grands, μεγάλα άντὶ σμικρών εὐεργετίω, ω. Rendre bienfait pour bienfait, τον εύ ποιούντα άντ-ευεργετέω ου άντ-ευποιέω, ω, ful. ήσω. Recevoir un bienfait de quelqu'un, ὑπο τενος εὐ πάσχω, fut. πείσεμαι. Tous les bienfaits que j'ai reçus de vous, έσα ὑπὸ σοῦ εὐ πέπονδα (parf. de πάσχω). Les bienfaits que nous recevrons de vous ne seront point mal places, of to xaxos ou xeigetal, E.T. av huas ei-

BIENFAITEUR, s. m. sucepyitre, ou (6). Il a été mon bienfaiteur, ὑπ' αὐτοῦ εὖ ἐπαθον (πάσχω, fut. πείσομαι).

BIENFAITRICE, s. f. εὐεργέτις, ιδος (ή).

BIENHEUREUX, BUSE, adj. μακάριος, α, ον. Bienheureux ceux qui pleurent, μακάριοι οί πενθούντες (πενθέω, ω, fut. ήσω), Bibl. || Les bienheureux, les saints, of μακάριοι, ων : οί μάκαρις, ων. Le séjour des bienheureux, τὸ τῶν μαχάρων ίδος, ους, Hom.

BIENNAL, ALE, adj. διετής, ής, ές.

BIENSÉANCE, ε f. εὐπρέπεια, ας (ή): τὸ εύπρεπές, ούς (neutre d'εύπρεπής, ής, ές): εύκοσμία, ας (ή): τὸ εῦκοσμον, ου (neutre d'εῦκοσμος, ος, cv) : plus souvent το πρίπον, οντος (partic. neutre de πρέπω). Garder les bienséances, το πρέπεν φυλάσσω, fut. άξω. Avec bienseance, πρεπόντως. Contre la bienséance, ἀπρεπῶς: ἀκόσμως: άσχημόνως. Qui est contre les bienséances, άπρεπής, ής, ές. Violer les bienséances, ακοσμέω, ω, fut. ήσω: ἀσχημονίω, ω, fut. ήσω. Par bienséance, εὐκοσμίας χάριν: διὰ τὸ εὕκοσμον. | Cela est à ma bienséance, τοῦτό μοι έρμοζει πάνυ (άρμοζω , fut. όσω).

BIENSEANT, ANTE, adj. compensie, tie, ic: εύχοσμος, ος, ον.

BIENTOT, adv. ταχύ: ταχέως : αὐτίχα: εὐθύς: έν βραχεί : μετ' όλίγον.

BIENVEILLANCE, s. f. εύνσια, ας (ή): εὐμένεια, ας (ή): τὸ εῦνουν (neutre d'εῦνους, ους, suv). Avoir de la bienveillance pour quelqu'un. πρός τινα εύνοιαν έχω, fut. έξω. A cause de sa bienveillance envers nous, διὰ τὴν αὐτοῦ εθνειαν την είς ήμας. Votre bienveillance envers moi, ή εύνοια ή παρά σου έμοι ύπ-άρχουσα (ύπάρχω, fut. άρξω). Témoigner de la bienveillance à quelqu'un, εύνοιάν τινι παρ-έχω, fut. έξω. Il faut nous montrer votre bienveillance, non par des paroles, mais par des effets, Thy suνοιαν την πρός ήμας ούχ έν τοῖς λόγοις, άλλ' έν τοις έργοις έν-δειχνύναι δεί (δεί, fut. δεήσει : έγδείχνυμι, fut. δείξω), Isocr. Avec bienveillance, μετ' εύνοίας : εύνοϊκῶς : εύμενῶς. Par bienveillance, δι' εὐνοίας : ἐπ' εὐνοία. Par bienveillance pour vous, suvcia vo on, Plat.

BIENVENU, υκ, adj. ἀσπαστός, ή, όν. Vous êtes le bienvenu, ἀσπαστὸς ήκεις (ήκω, fut. ηξω). Bonjour, mon cher, soyez le bienvenu, χαΐρε, & φίλτατε, ως ἀσμένοις ήμιν ήλθες (έρχομαι, fut. έλεύσομαι).

BIENVENUE, s. f. είσοδος, ου (ή). Compliment pour féliciter quelqu'un sur sa bienvenue, λόγος είσόδιος ου είσιτήριος, ου (ό). Ce que l'on paye pour la bienvenue, τὸ είσόδιον, ου.

BIÈRE, s. f. boisson, ζύθος, ου (ό): ζύθος, ους (τό). BIÈRE, s. f. cercueil, φίρετρον, ου (τό).

BIÈVRE, s. m. animal plus connu sous le nom de castor, κάστωρ, ορος (δ). BIFFER, v. a. περι-γράφω, fut. γράψω, acc.

BIGAME, s. m. ou f. δίγαμος, ου (6, i). BIGAMIE, s. f. διγαμία, ας (i).

BIGARRÉ, εκ, ασί, ποικίλος, η, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ποικιλόχρους, ους, ουν. Revêtu d'habits bigarrés, ποικιλόχρους, ους, ον: ποικιλείμων, ων, ον, gén. ονος. Habit bigarré d'or et de pourpre, ἐσθὴς χρυσῷ καὶ πορφύρα πεποικιλμίνη, ης (partic. parf. passif de ποικίλλω, fut. ιλῶ), Hérodn. Bigarré de noir, μέλανι διαπεποικιλμένος, η, ον (de διαποικίλλω). Ouvrage bigarré de diverses couleurs, ἔργον ποικίλον, ου (τὸ): ποίκιλμα, ατος (τὸ).

BIGARRER, v. a. ποικίλλω, ου δια-ποικίλλω, fut. ιλω, acc. Bigarrer sa poésie de tous les genres de style, πασι τοῖς είδεσι τὴν ποίησιν δια-ποικίλλω, Isocr.

BIGARRURE, s. f. mélange, ποικιλία, ας (ή). || Discordance, διαφωνία, ας (ή).

BIGLE, adj. louche, παραδλώψ, ώπος (δ, ή).
BIGLER, v. n. loucher, τους δφθαλμούς δι-

εστραμμαι (parf. passif de δια-στρέφω, fut. στοέψω).

BIGORNE, s. f. enclume, άκμων, ονος (δ). BIGOT, οτε, adj. δεισιδαίμων, ων, ον, gén. ονος.

BIGOTERIE, s. f. descridaupovia, ac (vi).

BIJOU, s. m. objet précieux, τὸ τίμιον κτῆμα, ατος. Bijou très-précieux, τὸ άδρότατον κτῆμα, ατος. Tous les bijoux, πάντα τὰ τίμια, ων. Bijou qu'on garde précieusement rensermé, κειμήλιον, ου (τὸ). || Un bijou, un joli enfant, τὸ κομψὸν παιδίον, ου. Cette maison est un bijou, κομψή τίς έστιν ἡ οἰκία.

BIJOUTERIE, s. f. art du bijoutier, ή χρυσυχείκή, ή; (sous-ent. τέχνη).

BIJOUTIER, s. m. χρυσοχόος, ευ (δ).

BILAN, s. m. ἀπόφασις, εως (ή). Déposer son bilan, ἀπόφασιν των δντων ποιέσμαι, οῦμαι, fut. πουμαι

BILE, s. f. χολή, ñ; (ή). Vomissement de bile, χολημισία, ας (ή). Qui fait évacuer la bile, χολαγωγός, ός, όν. Qui donne de la bile, χολοπαιός, ός, όν. Qui n'a point de bile. ἄχολος, ον. || Δυ fig. Remuer la bile à quelqu'un, l'irriter, τινὰ χολόω, ῶ, fut. ώσω. Aussitôt ma bile est remuée, χινεῖταί μοι εὐθὺς χολή (χινέω, ῶ, fut. ήσω), Athén. Celui ou celle dont un rien échausse la bile, ἀχρόχολος, ος, ον. Contenir sa bile, τὴν χολὴν ὑπο-τρέφω, fut. θρέψω, ου χατα-πέπτω, fut. πέψω.

BILIEUX, euse, adj. χολώδης, ης, ες.

BILLE, s. f. petite boule, σφαιρίον, ευ (τό): σφαιρίδιον, ευ (τό). || Bâton qui sert à emballer, ρόπαλον, ευ (τό)

BILLEBARRER, v. a. πεικίλλω ου δια-πακίλλω, ful. ιλώ, acc.

BILLET, s. m. mot décrit, σ_X edápov, σ_X el σ_X

BILLEVESÉE, s. f. λῆρος, συ (δ). Dire des billevesées, λήρους λίγω, fut. λίξω ου έρῶ: ληρίω, ῶ, fut. ήσω.

BILLON, s. m. monnaie de cuivre, χαλκός, οῦ (δ): τὸ χαλκοῦν νόμισμα, ατος. || Monnais défectueuse, τὸ ἀδόκιμον νόμισμα, ατος.

BILLOT, s. m. tronçon de bois, περμός, εῦ (ό). || Billot pour couper la viande ou pour trancher la tête, ἐπίξηνον, ευ (τὸ). || Le billot de l'enclume, ἀχμόθετεν, ευ (τὸ).

BIMBELOT, s. m. παίγνιον, cu (τὸ).

ΒΙΜΒΕΙΟΤΙΕΚ, ε. m. ὁ τῶν παιγνίων προπώλης, ου.

BINAGE, s. m. seconde façon donnée à la terre, βωλοστροφία, ας (ή).

BINAIRE, adj. δυαδικός, ή, όν.

BINER, v. a. donner une seconde façon à la terre, βωλοστροφίω, ω, fut. ήσω, acc. || Dire deux messes le même jour, δὶς ἀν' ἡμέραν ἱερουργίω, ω, fut. ήσω.

BIOGRAPHE, s. m. δ τοὺς βίους ου τὸν βίον συγ-γράφων, οντος, ου συγ-γράψας, αντος (partic. de συγγράφω, fut. γράψω).

BIOGRAPHIE, s. f. écrit sur la vie d'un personnage, βίος, ου (δ), Hérodt. || Recueil d'écrits de ce genre, βίοι, ων (οί), Diog.

BIPEDAL, ALE, adj. διποδιαΐος, α, ον.

BIPEDE, s. adj. δίπους, ους, ουν, gen. δί-

BIQUE, s. f. chèvre, alk, gen. alvos (n).

BIQUET, s. m. chevreau, έριφος, ου (δ).

BIQUETTE, s. f. jeune chèvre, χίμαιρα, ας
(ħ): χίμαρος, ου (ħ).

BIRÈME, s. f. vaisseau à deux rangs de rames, διήρης, ους (ή), sous-ent. ναύς.

BIS, interj. πάλιν.

BIS, Buz, adj. de couleur obscure, φαιός, α, όν. Pain bis, άρτος φαιός, οῦ (δ), Athén.: άρτος βυπαρός, οῦ (δ).

BISAIEUL, s. m. πρόπαππος, ου (έ). Bisalcule, s. f. πρόμαμμα, π_{i} (ή).

BISBILLE, s. f. querelle, έρις, ιδις (ή). Étre en hisbille, ἰρίζω, fut. ίσω.

BISCORNU, τε, adj. διάστροφος, ος, ον. BISCUIT, s. m. ὁ δίπυρος άρτιοκος, ου.

BISE, s. f. vent du nord, βορίας, cu (δ): βορέας, α (δ). || L'hiver, χειμών, ωνος (δ).

BISET, s. m. sorte de pigeon, pássa, n. (i).
BISON, s. m. bæuf sauvage, cope, ev (i).
BISSEXTE, s. m. jour intercalaire, n iu-

δελιμος ήμέρα, ας.
 BISSEXTIL, n.z., adj. ἐμιθολιμαῖος, α, εν.
 BISTOURI, ε. m. σμιλίον, ου (τὸ).

BITUME, s. m. ἄσφαλπος, ου (ή). Enduire de bitume, ἀσφαλπός, ω, fut. ώσω, acc. Sentir le bitume, τῆ ἐσμῆ ἀσφαλπίζω, fut. ίσω, Diosc. BITUMINEUX, ευσε, adj. ἀσφαλπώδης, ης, ες. BIVAC, ου Βίνουλος, s. m. αὐλισμός, οῦ (ὁ). ΒΊΥΑQUER, ου Βίνουλουεκ, v. n. αὐλίζομαι, fut. ίσομαι. Bivouλquer près d'une ville, ἐπαλίζομαι τῆ πόλει, Plut.

BIVIAIRE, adj. aupodo;, oc. ov.

• BIZARRE, adj. singulier, étrange, παράδόξος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): άτσπος,
ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Il serait
bizarre que, γελοιον εἰ, indic. || De forme diverse et extraordinaire, ποικίλος, η, ον: πολύμερφος, ος, ον. Tapis ornés de figures bizarres, οἱ πολύμορφοι τάπητες, ων. Ornements
bizarres, ποιχίματα, ων (τὰ). || Fantasque, capricieux, δύσκολος, ος, ον (comp. ώτερος, sup.
ώτατος), Humeur bizarre, δυσκολία, ας (τ̂). Esprit bizarre et inconstant, νοῦς ποικίλος καὶ
εὐμετάδολος, ου (ὁ).

BIZARREMENT, adv. παραδόξως.

BIZARRERIE, s. f. singularité, τὸ παράδιξον, ευ (neutre de παράδιξος, ος, ον). || Rigarrure, ποικιλία, ας (ή). || Diversité de formes, πολυμορφία, ας (ή). || Caractère fantasque, δυσκολία, ας (ή). || Fantaisie bizarre, φαντασία, ας (ή).

Les bizarreries de la fortune, ai παντείαι της τύχης μεταδελαί, ων.

BLAFARD, Andr., adj. ωχρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Avoir le teint blafard, ωχριάω, ω, fut. άσω.

BLAIREAU, s. m. animal, τρέχες, ευ (δ). BLAMABLE, adj. ἐπίψογος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ἐπίμεμπτος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος) : μεμπτός, ή, όν (comp.ότερος, sup. ότατος). C'est une égale sottise de blamer ce qui est louable, et de loucr ce qui est blamable, ίση άμαθία μέμφεσθαί τε τά έπαινετά, καὶ έπ-αινείν τὰ μεμπτά (έπ-αινίω, ω, fut. airiau), Gorg. Ces choses sont vraiment blàmables, townez, il est juste de les blamer, όρθως έχει τα τοιαύτα μέμφεσθαι (έχω, fut. έξω: μέμφομαι, fut. μέμψομαι), Plat. Qui n'a rien de blâmable, άψεγής, ής, ές : ἄμεμπτος, ος, ον : άνεπίληπτος, ος, ον : άμώμητος ου αμωμος, ος, ον. Ils ne regardent pas comme une action blamable, τολ εν ψόγφ τίθενται (τίdepar, fut. biscpar), acc.

BLAME, s. m. ψόγος, ου (ό). La crainte d'un blame mérité, φόδος διασίου ψέγου. Méler la louange au blame, τοῖς ψόγοις ἐπαίνους τινὰς παρα-μίγγομι, fut. μίξω, Plut. Déverser le blame sur son prochain; τοῖς πελας ψόγον ἐπιφέρω, fut. ἐπισίαω, Thuc. Tout le blame retombe sur vous, ὁ ψόγος κατὰ σοῦ (sous-ent. ἐστῖ). S'attirer le blame, ψόγον έχω, fut. ἔξω. Celui qui évite le danger encourt plus de blame que celui qui l'affronte, ὁ φυγὼν κίνδυνον τοῦ ὑπο-στάντος μεμπτότερος (sous-ent. ἐστῖ), Thuc. Prendre sur soi le blame, τὴν αἰτίαν αἰρομαι, fut. ἀροῦμαι, ou ὑπο-δίχομαι, fut. δίξομαι. Exposer au blame, εἰς ψόγον ἄγω, fut. αξω, acc. Plat.

BLAMER, v. a. ψέτω, fut. ψέζω, acc.: μέμφομαι ου έπι-μέμφομαι, fut. μέμψομαι, avec l'acc. de la chose et le dat. de la personne. On peut les blâmer de cela, τοῦτο αὐτοῖς μέμφοισαι άξιον (μέμφομαι, fut. μέμψομαι), Plat. Ο le blâme d'être arrivé si tard, μέμφομαι αὐτῷ όψὶ ἀφ-ιχομένῳ (ἀφ-ιχνίσμαι, σῦμαι, fut. ἔζομαι). Être généralement blâme, παρὰ πάντων ψότον ἔχω, fut. ἔζω: πᾶσι δι' αἰτίας εἰμί, fut. ἔσομαι. Blâmer quelqu'un de sa lìcheté, ἐφ-θυμίαν τινὸς κατα-γινώσκο, fut. γνώσομαι.

BLANC, BLANCHE, adj. de couleur blanche,

λευκός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Onguent blanc, ή λευκή έμπλαστρος, ου. Blanc comme du lait, λευκότερος τοῦ γαλεκτος. Blanc comme la neige, χιονοειδής, ής, ές. Étoffe d'un fond blanc, ῦφασμα μεσόλευκον, ου (τὸ). || Vin blanc, οἶνος κιρρός, οῦ (ὁ). || Argent blanc, ἀργύριον, ου (τὸ). || Arme blanche, ὅπλα ἀγχέμαχα, ον (τὰ). Se battre à l'arme blanche, ξιφομαχέω, ῶ, fut. ήσω. || Cheveux blancs, ή πολιά θρίξ, gén. τριχός. Qui ales cheveux blancs, πολιός, ά, όν. Qui n'a plus que quelques cheveux blancs, σπαρτοπόλιος, ος, ον.

Blanc, pur, propre, καθαρός, ά, όν (comp. ώτιρος, sup. ώτατος). Linge blanc, όθόνη καθαρά, ᾶς (ή). Papier blanc, ὁ καθαρὸς χάρτης, ευ. [] Pâle de crainte, ὡχρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

BLANC, s. m. couleur blanche, τὸ λευκόν, cũ. Peindre en blanc, λευκόω, ω, fut. ώσω, acc.: λευκαίνω, fut. ανῶ, acc. Entremêler de blanc, δια-λευκαίνω, fut. ανῶ, acc. Qui thre sur le blanc, ὑπόλευκος, ος, ον. Porter du blanc, se vêtir de blanc, λευκὰ φορίω, ω, fut. ήσω. Vêtu de blanc, λευκοῖς ἡμφιεσμένος, η, ον.

Blanc, partie blanche d'une chose, τὸ λευχόν, οῦ. Blanc d'œuf, τοῦ ὼοῦ τὸ λευχόν, οῦ : λεύχωμα, ατος (τὸ). Le blanc de l'œil, τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ λευχόν, οῦ.

Βιακς, fard, ψίμυθος ου ψίμμυθος, ου (δ): ψιμμύθιον, ου (τδ). Se plâtrer le visage de blanc, ψιμμύθω τὸ πρόσωπον κατα-πλάσσω, fut. πλάσω, Anthol. Tout ce blanc n'effacera pas les rides de votre visage, οὐκ ἀν ἐκ-τείναις τῷ ψιμμύθω τὰς τῶν παρειῶν ἡυτίδας (ἐκ-τείνω, fut. τενῶ), Anthol.

Blanc, but, σκοπός, οῦ (δ). Tirer au blanc, κατὰ τοῦ σκοποῦ τοξεύω, fut. εύσω. Donner au blanc ou dans le blanc, τοῦ σκοποῦ τυγχάνω ου επι-τυγχάνω, fut. τεύξομαι.

Blanc de baleine, s. m. το κήτειον σπέρμα, ατος. | Blanc d'Espagne, ή κιμωλια γη, génit. γης.

Blanc signe, ou Blanc seing, s. m. pleins pouvoirs, χείρ, gén. χειρός (ή).

BLANC-BEC, s. m. jeune homme sans expérience, ὁ ἀρτιγένειος, ου.

BLANCHATRE, adj. ὑπόλευκος, ος, ον. BLANCHEMENT, adv. καθαρῶς.

BLANCHEUR, s. f. couleur blanche, λευκάτης, ητος (ή). || Propreté, pureté, καθαρότης, ήτος (ή).

BLANCHIMENT, s. m. λευχασμός, εῦ (δ). BLANCHIR, v. a. donner la couleur blanche, λευχόω, ῶ, fut. ώσω, acc.: λευχαίνω ου ἀπολευχαίνω, fut. ανῶ, acc. Blanchir une muraille, τοῖχον ἀπο-λευχαίνω, fut. ανῶ. [Polir, rendre luisant, λαμπρύνω, fut. υνῶ, acc.: λευχόω, ῶ, fut. ώσω, acc. [Laver, en parlant du linge, πλύνω, fut. πλυνῶ, acc.

Βιακτια, ν. n. devenir blanc, λευκός γίνοιαι, ful. γενήσομαι : λευκαίνομαι, ful. ανθήσομαι . L'écume blanchissante de la mer, τῆς θαλάσσης τὸ ἀφρῶδες καὶ ἐκλευκεν. || Blanchir, en parlant des cheveux, πολιαίνομαι, ful. ανθήσομαι : πολιόσμαι, οῦμαι, ful. ωθήσομαι. Mes cheveux blanchissent, λευκαίνομαι, πολιαίνομαι τὴν τρίχα. Cheveux qui commencent à blanchir, αὶ μεσοπόλιοι τρίχες, ἄν. Qui blanchit avant le temps, προπόλιος, ος, ον. || Ne faire que blanchir, ne pas réussir, εὐδὲν προκόπτω, ful. κόψω. || Blanchir auprès de quelqu'un, lui être inférieur, τινὸς δλασσον έχω, ful. εξω.

BLANCHISSAGE, s. m. πλύσις, εως (ή).
BLANCHISSEUR, s. m. ευσε, s. f. πλυντηρ, ῆρος (δ). Au féminin, πλύντρια, ας (ή).

BLASER, ν. α. user par la satiété, κόρον ου πλησμονήν ἐπ-άγω, fut. άξω, dat. Blaser les sens, le goût, etc., τὰς αἰσθήσεις, τὰν γεῦσιν ἀμελύνω, fut. υνῶ. Se blaser, en parlant d'un homme, τὰς αἰσθήσεις ἀμελύνομαι, fut. ἀμελυνθήσεμαι : en parl. des sens, ἀμελύνομαι, fut. ἀμελυνθήσεμαι : en parl. des sens, ἀμελύνομαι, tout court. Être blasé sur tout, πρὸς πάντα ἀσάσμαι, ῶμαι, fut. ήσομαι. Blasé, ée, διάχορος, ος, ον : ἀσώδης, ης, ες. Êtat d'un esprit blasé, τὸ πλήσμιον, ου (neutre de πλήσμιος, ος, ον) : πλησμονή, ῆς (ἡ) : κόρος, ου (ὁ) : ἄση, ης (ἡ).

BLASON, s. m. la science des armoiries, $\hat{\eta}$ y vealoque, $\hat{\eta}$, $\hat{\eta}$ (sous-ent. τ ixvn). $\|$ Les armoiries mêmes, π apágn μ a, ω v (τ à): $i\pi$ ign μ a, ω v (τ à).

BLASPHÉMATEUR, s. m. δ βλάσφημος, ου. BLASPHÉMATOIRE, adj. βλάσφημος, ος, εν. BLASPHÉME, s. m. βλασφημία, ας (ή). BLASPHÉMER, v. a. et n. βλασφημέω, ω,

fut. ήσω. — contre Dieu, τὸν Θεόν.

BLATIER, s. m. marchand de blé, sitcmédag, ou (δ) : δ mujormédag, cu (δ) .

BLE, ou BLED, s. m. σίτος, ου (δ). Blé pur, blé froment, πυρός, εῦ (δ), ou plus souvent

guaci, ων (ci). Un grain de ble, πυρός, οῦ (δ): πυρού κόκκος, ου (δ). Mais le plus souvent on emploie airos, su (b). Qui se nourrit de blé, σιτοφάγος, ος, ον. Qui produit du blé, σιτοφέρος, ος, ev. Blé en berbe, τὸ τοῦ σίτου ληΐον, cu. Scier le blé, aniotomia, a, fut. nou. Vers le temps où le blé monte en épis, mapi σίτου έχδολήν, Thuc. Dès que les blés sont mars, αμα τω σίτω αχμάζοντι (αχμάζω, fut. ασω), Thuc. Avant la récolte du blé, πρίν θερισθήναι τὸν σίτον (θερίζω, fut. ίσω), Thucyd. Il arrivait à Rome beaucoup de blé acheté en Italie. σίτος ήχεν είς 'Ρώμην πολύς ώνητὸς εξ Ίταλίας (πίχω, fut. πέξω), Plut. Quand le prix du blé eut augmenté, ore à σῖτος ἐπετιμήθη (ἐπι-τιμάω, ω, fut. ήσω), Dém. Rarelé ou cherté du blé, σιτοδεία, ας (ή). Les magistrats chargés de l'approvisionnement de blé, ci ouτοπομποί, ων. Importation du blé, σιτοπομπεία, ας (ή). Provision de blé, σιτηρέσιον, συ (τὸ). Faire provision de blé pour deux mois, eic δίμηνον σιτηρεσιάζω, fut. άσω. Vaisseau qui sert au transport du blé, ή σιταγωγός ναῦς, gén. νεώς. Distribution de blé, σιτοδοσία, ας (ή). Faire des distributions de blé aux soldats, rebe στρατιώτας σιτοδοτίω, ω, fut. ήσω. Celui qui fait les distributions de blé, σιτοδότης, ου (δ). Marchand de blé, σιτοπώλης, ου (δ): σιτοπράτης, ου (δ): πυροπώλης, ου (δ). Qui trafique sur les blés, σιτοκάπηλος, ου (δ).

But d'Inde, ou de Turquie, in Ivourn Lia, ας : καλαμπόκιον, ου (τό), G. M.

BLEME, adj. ώχρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Un peu blême, ὑποιχρος, ος, ον. Être blême, ωχριάω, ω, fut. άσω.

BLBMIR, v. n. ωχριάω, ω, fut. άσω. BLESSER, v. a. faire une blessure, τιτρώσκω, fut. τρώσω, acc. Il s'est blessé en tombant, πεσών έτρώθη (τιτρώσκομαι, fut. τρωθήσομαι). Blesser profondément, faire une large blessure, τραυματίζω, fut. ίσω, acc. Blesser en frappant, πλήσσω, fut. πλήξω, acc. Blessé au front, το μέτωπον πληγείς, είσα, έν (πλήσσω, fut. πλήξω). Grièvement blessé, παγχάλεπον πληγήν ίχων, ουσα, ον (partic. d'έχω, fut. έξω). Blesser quelqu'un dans l'aine, πληγήν τινι είς τον βουδώνα έμ-δάλλω, fut. δαλώ, Plut. II le blessa dangereusement à la tête d'un coup d'é-

Plut. Qui n'est pas blessé, arperce, oc. ev. Qui vient d'être blessé, νεότρωτος, ος, ον. Un blessé, à τραυματίας, ου. Ramasser les blessés, τους τραυματίας άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Π fit appeler des médecins pour panser les blessés, τους τετρωμένους, ίατρους χαλέσας, θεραπεύειν έχέλευσε (χελεύω, ful. εύσω: θεραπεύω, ful. εύσω), Xén. | Blessé d'amour, ερωτοπλήξ, ήγος (δ, ή). BLESSER, faire mal, dans le sens physique,

άλγειν ποιέω, ω, fut. ήσω, acc. Mon soulier me blesse, τὸν πόδα ἐκ τοῦ ὑποδήματος ἀλγίω, w, fut. ήσω. | Endommager, nuire, κακόω, ω, fut. ώσω, acc. : βλάπτω, fut. βλάψω, acc. : λυμαίνομαι, fut. ανούμαι, acc. ou dat.

Blessen, offenser, προσ-κρούω, fut. κρούσω, dat. Je crains de blesser la délicatesse de mes auditeurs, δίδια μή τοῖς άχροωμένοις προσπρούσω (δέδια, parf. de δείδω, inus.) Ces paroles le blessèrent jusqu'au fond de l'âme, streuges αύτοῦ τὴν ψυχὴν τὰ λεχθέντα (τιτρώσκω, fut. τρώσω), Hérodn. Il en fut blessé, τὴν ψυχὴν ετρώθη (de τιτρώσκω) ου εδήχθη (δάκνω, fut. δήξομαι). | Blesser la vue, être pénible à voir, δυσθέατός είμι, fut. έσομαι. Cela blesse la vue, ταῦτά ἐστι δυδθέατα. Blesser l'oreille ou les oreilles, au propre et au figuré, roic woi ou rais άκοαις προσ-κρούω, fut. κρούσω. Blesser la réputation de quelqu'un, le diffamer, φήμην τινός βλάπτω, fut. βλάψω: τινὰ βλασφημέω, ω, fut. ήσω. || Blesser la conscience, en parlant d'une action coupable, avosíws tow, fut. Kw. Qui blesse la conscience, ἀνόσιος, ος, ον. Qui ne blesse en rien la conscience, δσιος, α, ον. Sans blesser la conscience, όσίως.

BLESSURE, s. f. τραῦμα, ατος (τὸ) : πληγή, ñς (ή). Les blessures reçues à la guerre, τὰ έκ του πολέμου τραύματα, ων. Faire à quelqu'un une blessure, πληγήν τινι έπι-φέρω, fut. έπ-cίσως ou simplement τινά τιτρώσκω, fut. τρώσω. Couvrir de blessures, τραυματίζω ου κατατραυματίζω, fut. ίσω, acc. Recevoir beaucoup de blessures, τραύμασι πολλοίς πιρι-πίπτω, fut. πεσούμαι, Luc. Ayant reçu à la tête une légère blessure, λαδών είς την κεφαλήν ου μέγα τραύμα (λαμδάνω, fut. λήψομαι), Plut. Il portait encore les marques de ses blessures, two τραυμάτων ούλας έτι φανεράς είχεν (έχω, fut.έξω). Mourir de sa blessure, àx του τραύματος τεpée, κατ-ήνεγκεν αὐτῷ κατὰ τῆς κεφαλῆς τῷ ξίφει λευτάω, ῶ, fut. ήσω, Plat. Il mourut de ses ἐπικίνδυνον πληγήν (κατα-φέρω, fut. κατ-οίσω), blessures, ἀπὸ τραυμάτων ἀπ-έθανε (ἀπο-θνήστω,

fut. bavouuni), Hérodn. Remède bon pour les blessures, φάρμακον τραυματικόν, οῦ (τὸ).

Blessure, tort ou dommage, blach, no (n): Aύμη, ης (ή). Guerir une blessure, au fig. την βλάδην ἀχέςμαι, ούμαι, fut. ἀχέσεμαι.

BLETTE, s. f. plante, βλίτον, ου (τό).

BLETTE, adj. sém. en parlant des poires, πεπαίτερος, α, ον (compar. de πέπων).

BLEU, RUE, adj. xuávesc, a, ov. Déesse aux yeux bleus, θεά χυανώπις, ιδος (ή), Hom. || Subst. Le bleu, la couleur bleue, to xuáνεςν, ου : χυανός, ου (δ). Tirer sur le bleu, κυανίζω, fut. ίσω. Passage au bleu, teinture au bleu, χυάνωσις, εως (ή).

BLEUATRE, adj. κυανοειδής, ής, ές : κυανίζων, ουσα, εν (partic. de χυανίζω).

BLEUIR, v. a. rendre bleu, χυανίζειν ποιέω, w, fut. τίσω, acc. | v. n. Devenir bleu, xuaνίζω, fut. ίσω. | Devenir livide, πελιδνόομαι, ounar, fut. wbriccum

BLOC, s. m. morceau de pierre, σχίρος, ου (δ). | Amas de choses quelconques, σωρός, οῦ (δ). En bloc, σωρηδόν : συλλή6δην.

BLOCUS, s. m. siège d'une ville, d'un fort, πολιορχία, ας (ή). Pour être plus exact, on tourne par le verbe. Faire le blocus d'une ville, πόλιν περι-κάθημαι ου περι-καθέζομαι, fut. καθεδούμαι. Il convertit le siège en blocus, tournez, il n'attaqua plus, mais il bloqua la ville, cuxéri προσ-έδαλλε τη πολει, άλλά προσχαθ-εζομενος διετέλει (προσ-βάλλω, fut. βαλώ : προσ-καθέζομαι, ful. xalidevuai . dia-redia, a, ful. rediou). Faire le blocus d'un port, τῷ λιμένι ἐφ-κρμέω, w. ful. now.

BLOND, onde, adj. Earbig, n, or (comp. ότερος, sup. ότατος). Tirant sur le blond, ὑπό-.ξανθες, ες, εν. Devenir blond, ξανθίζεμαι, fut. colhacuat.

BLONDIN, s. m. ξανθυκέμης, ου (έ).

BLONDIR, v. n. ξανθίζεμαι, fut. ισθήσεμαι. Les épis blondissants, τὰ ξανθά λήξα ων.

BLOQUER, v. a. en parlant d'une ville, περι-κάθημαι ου περι-καθέζομαι, fut. καθεδούμαι, acc. En parlant d'un port, ἐφ-ορμέω, ω, fut. εξόδους προκατα-λαμβάνω, fut. λήψομαι. Être στερι-έχομαι, fut. σχεθήσομαι.

se BLOTTIR, v. r. δπο-πτήσσω, fut. πτίζω. BLUET, s. m. fleur, xúavos, ou (6).

BLUETTE, s. f. étincelle, σπινθήο, ήρο: (6) || Ouvrage frivole, παίγνιον, ου (τὸ).

BLUTRAU, s. m. άλευρότησις, εως (ή).

BLUTER, v. a. δια-σήθω, fut. σήσω, acc. διαττάω, ω, fut. ήσω, acc.

BLUTOIR, s. m. άλευρότησις, εως (ή).

BOBINE, s. f. atpaxtos, ou (6, quelquefois f) BOCAGE, s. m. νέμος, ους (τὸ): ἄλσες, ευς

(τὸ): ὕλη, ης (ή).

BOCAGER, ere, adj. blevejuse, eg, ev. BOCAL, s. m. βαυκάλιον, ου (τό).

BOEUF, s. m. o βους, gén. βοός, dat. plur. βουσί. De bœuf, βόειος, α, ον. Gardeur de bœus, βουκόλος, ου (δ). Étable à bœus, βούσταθμον, ου (τὸ). || Du bœuf, de la chair de bœuf. βόειον, ου (τὸ), sous-ent. κρέας.

BOIRE, v. a. πίνω, fut. πίομαι, acc. Boire du vin, είνον ου τεῦ είνευ πίνω. Boire dans des coupes d'or, έχ χρυσῶν φιαλῶν πίνω. Boire dans de grandes coupes, μεγάλοις ποτηρίοις πίνω. Passer le jour à boire, sans the huisas mises. Ou buvez, ou partez, ή πίθι, ή ἄπ-ιθι (πίθι, vieil impératif de πίνω : ἀπ-ειμι', fut. ειμι). Boire jusqu'à la lie, vider en buvant, ix-πίνω, fut. πίσμαι, acc. Boire beaucoup de, έμ-πίνω, gen. Boire un peu de, une goutte de, oncπίνω, gén. Boire avec quelqu'un, τινὶ συμπίνω. Boire à la santé de quelqu'un, τινί πρ:πίνω. Boire des santés, φιλοτησία; προ-πίνω. Qui a bien bu, πεπωχώς, υία, ός. Aimer à boire, φιλοποτίω, ω, fut. ήσω. Qui aime à boire, φιλοπότης, ου (δ). Femme qui boit ou qui aime à boire, πότις, ιδες (ή). Boire du vin, de l'eau, οίνοποτέω, ύδροποτέω, ω, fut. ήσω. Boire pur, ακρατοποτέω, ω, fut. ήσω. Qui boit pur, δ άκρατοπότης, cv. Boire peu, όλιγοποτέω, ω, fut. ήσω. Qui boit peu, ὁ όλιγοπότης, ω. Qui ne boit ni ne mange, qui n'a bu ni mangé, άσιτος καὶ άποτος, ος, ev. Vase à boire, ποτήριον, ου (τὸ). Chanson à boire, to may civer acua, ares. Se mettre à boire, πρός πόσιν τρέπομαι, fut. τραπήσομαι. Demander à boire, πιείν αίτέω, ω, fut. τίσω. Verser à boire, πίνειν έγ-χέω, fut. χεύσω. - à quelήσω, dat. Bloquer toutes les issues, πάσας τὰς qu'un, τινί. Présenter à boire à quelqu'un, τὸ έκπωμά τινι παρ-έχω, fut. έξω. Faire boire bloqué, enfermé de toutes parts, πανταχόθεν à quelqu'un quelque chose, πινά τι ποτίζω fut. (co. Qui a trop bu de vin, civabric είσα, έν (partic. aor. 1er passif d'civoω, ο fut. ώσω). | Mener boire le bétail, τὰ θρέμματα ποτίζω, ful. ίσω, ου άρδω, ful. άρσω, ου άρδεύω, ful. εύσω. \parallel Au fig. Boire un affront, ύδριν κατα-πίπτω, ful. πίψω. Boire sa sottise, τῆς πλημμελείας ποινὴν τίνω, ful. τίσω, ου δίκην δίδωμι, ful. δώσω.

BOIRE, s. m. la boisson, δ πότος, ου.

BOIS, s. m. substance dure des arbres, ξύλον, ου (τὸ). De bois, ξύλινος, η, ον. De la nature du bois, ξυλώδης, ης, ες. Prendre la consistance du bois, ξυλότμαι, τύμαι, fut. ωθήσομαι. Un morceau de bois, ξύλον, ου (τὸ). Du bois, ξύλα, ων (τά). Ramasser du bois, ξύλα συλ-λέγομαι, fut. λέξομαι, ou d'un seul mot ξυλίζομαι, fut. ίσομαι. Fendre du bois, ξόλα σχίζω, fut. oxico. Couper du bois, abattre des arbres ou des branches, ξυλοχοπίω, ω, fut. ήσω. Menu bois, broussailles, φρύγανα, ων (τά). Jeter beaucoup de bois, en parlant des arbres, bloμανίω, ω, fut. τσω. || Le cheval de bois, au siège de Troie, δ δουρείος ίππος, ου. || Bois d'un javelot, tò δόρυ, gén. δουρός. | Au fig. Ne savoir de quel bois faire slèche, être embarrassé, άμηχανέω, ω, fut. ήσω.

Βοικ, forêt, νέμος, συς (τό): ΰλη, ης (ή): δρυμός, σῦ (ό). Dieux des bois, οἱ τὰς δλας νέμοντες θισί, ῶν (νέμω, fut. νεμῶ): οἱ ὑλονόμος, ος, σν. Couvert de bois, ὑλώδης, η, ες: δρυμώδης, ης, ες. Βοίς έραις, ὁ βαθύξυλος δρυμός, σῦ. Βοίς sacré, ἀλσες, ους (τὸ). Nymphes des bois, αὶ ἀλσητιδες νύμφαι, ῶν: αὶ δρυάδες, ων.

BOISE, in, adj. couvert de forêts, ὑλώδης, κς, ες. || Revêtu de planches, σανιδωτός, ή, όν.
BOISER, v. a. revêtir de planches, σανιδόω, ω, fut. ώσω, acc.

BOISERIE, s. f. σανίδωμα, ατος (τό).

BOISSEAU, s. m. vase pour contenir du grain, etc., μίδιμνος, ου (δ). || Mesure française équivalente au tiers d'un médimne grec, τριτιύς, έως (δ). Demi-boisseau, έπτιύς, έως (δ). Contenance de trois boisseaux, μέδιμνος, ου (δ). Qui contient trois boisseaux, μεδιμναΐος, α, ον.

BOISSON, s. f. πότος, ου (δ). Qui aime la boisson, φιλοπότης, ου (δ): en parlant d'une femme, πότις, ιδος (ή). Qui ne supporte pas la boisson, τοῦ πότου ήσσων, ων, ον, gén. ανος. L'excès dans la boisson, πολυποσία, ας (ή). Goût de la boisson, ivrognerie, φιλοποσία, ας (ή). Prendre le goût de la boisson, εἰς φιλοποσίαν προ-άγομαι, fut. αχθήσομαι.

BOITE, s. f. coffre, κιδωτός, εὖ (ή). Petit coffre, κιδώτιον, ευ (τὸ): καψάκιον, ευ (το). Près-petit coffret en bois façonné, ou en métal, πυξίς, ίδος (ή). La bolte de Pandore, Πανδώρας πύθος, ευ (ὁ), Hésiod. Cavité où s'emboltent les os, κοτύλη, ης (ή).

BOITEMENT, s. m. marche boiteuse, χωλεία, ας (ή): χώλευμα, ατος (τό).

BOITER, v. n. χωλεύω, fut. εύσω: χωλαίνω, fut. ανῶ: σκάζω, fut. σκάσω. Boiter un peu, boiter tout bas, όπο-χωλεύω, fut. εύσω: ύπυσκάζω, fut. σκάσω.

BOITEUX, RUSE, adj. χωλός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Rendre boiteux, χωλόω, ω, fut. ώσω, acc.

BOL, s. m. pilule, βωλος, cu (ό).

BOMBANCE, s. f. τρυφή, ης (ή). Faire bombance, τρυφάω, ω, fut. ήσω.

BOMBARDEMENT, s. m. ή διά των πυροδολων εμπρησις, εως.

BOMBARDER, υ. α. πυροδόλοις έμ-πίπρημι ου έμ-πρήθω, fut. πρήσω, αcc.

BOMBE, s. f. ή πυρφόρος σφαίρα, ας.

BOMBER, v. a. rendre convexe, κυρτόω, ω, fut. ώσω, acc. || v. n. être ou devenir convexe, κυρτόσμαι, σύμαι, fut. ωθήσομαι.

BON, Bonne, adj. qui a quelque bonne qualité, άγαθός, ή, όν (comp. βελτίων, sup. βέλτιστος ου άριστος): χρηστός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Bon père, άγαθὸς ου χρηστὸς πατήρ, gén. πατρός. Bonne semme, αγαθή ου χρηστή γυνή, gén. γυναικός. Bon maître, άγαθὸς ου χρηστός δισπότης, ου. Bon serviteur, άγαθός ου χρηστός οικέτης, ου. Les bons citoyens, οί χρηστοί των πολιτών. Les bons rois, εί άγαθεί βασιλείς, έων : οί όρθως βασιλεύοντες, ων (partic. de βασιλεύω, fut. εύσω). On emploie aussi σπουδαΐος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Un bon serviteur, σπουδαίος είκέτης, ευ. De bon vin, σπουδαίος είνος, ου. Mais plus souvent, en parlant des choses, on se sert de xalós, n, ov (comp. καλλίων, sup. κάλλιστος). Bonne action, άγαθον ου χρηστόν ου καλόν έργον, ου. Bonne reputation, άγαθή ου χρηστή ου καλή δόξα, ης. Bel et bon, καλός καὶ άγαθός. La bonne société, οι καλοί και άγαθοί, ων. Les bonnes mœurs, ή των τρόπων καλικαγαθία, ας. Jeunes gens de bonne conduite ou de bonnes mœurs, νεανίαι τὰ ήθη χρηστοί, ων. On peut encore se servir d'un grand nombre de mots composé

στόκαρπος, ου (ή). Ce pays est vanté pour la bonté de ses fruits, αύτη ή χώρα ἐπ αινείται διά χρηστοκαρπίαν (ἐπ-αινέω, ω, fut. αινέσω). Bonté d'un mur, ή τοῦ τοίχου στεξέρτης, ητος. Bonté d'une étofie, τὸ τοῦ ὑφάσματος εὐχρηστον, ου. Bonté d'un remède, ή τοῦ φαρμάκου ἐνέργεια, ας. Bonté d'une cause, τὰ δίκαια, ων. La bonté de votre cause, τὰ ὑμῶν δίκαια.

Bonte, bienveillance générale, φιλανθρωπία, ας (ή). Avoir un grand fonds de bonté, μάλα φιλανθρώπως έχω, fut. έξω. || Bienveillance pour quelqu'un en particulier, εύνοια, ας (ή): φιλανθρωπία, ας (ή): φιλοφροσύνη, ης (ή). Avoir beaucoup de bonté pour quelqu'un, πρός τινα εὐνεϊκώς ου φιλανθρώπως ου φιλοφρόνως έχω, fut. Eω. | Bonte d'un supérieur pour ses inférieurs, έπιείχεια, ας (ή). Sa trop grande bonté, τὸ αγαν έπιεικές αὐτοῦ. || Bonté d'un père pour ses enfants, ή φιλοστοργία, ας. Qui a trop de bonté pour ses enfants, λίαν φιλόστοργος, ος, ον. Complaisance, χάρις, ιτος (ή). Avoir la bonté de faire quelque chose pour quelqu'un, rivi ri χαρίζομαι, fut. ίσομαι. Ayez pour moi cette bonté, οναιο τουτό μει χαρισάμενος (εναιο, 2º pers. opt. aor. 2 d'oνίναμαι, fut. ονήσομαι).

Bontis, égards, bons traitements, φιλοφροσύναι, ῶν (αί). || Services, bienfaits, εὐεργεσίαι, ῶν (αί): εὐεργεστήματα, ων (τὰ). Les bontés que vous avez eues pour moi, αὶ εἰς ἐμὶ γενσμεναι παρὰ σοῦ εὐεργεσίαι (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Je n'oublierai pas vos bontés, củα ἄν σοι ἀχαριστήσαιμι (ἀχαριστέω, ῶ, fut. ήσω).

BORAX, s. m. $\chi \rho u \sigma o x o \lambda \lambda \alpha$, $\eta \in (\dot{\eta})$.

BORD, s. m. ce qui borde une cavité, xedos, ους (τὸ). Le bord des lèvres, τὰ ἄκρα χείλη, ων. Les bords d'une plaie, τὰ χείλη τοῦ τραύματος. Les bords d'un vase, τὰ τοῦ ἀγγείου χείλη. Plein jusqu'aux bords, Ισοχειλής, ής, ές. Plein jusque auprès des bords, ἐπιχειλής, ής, ές. Plein jusque par-dessus les bords, υπερχειλής, ής, ές. || Limite d'une surface, en général, δρος, ου (δ). Le bord d'un champ, δ τοῦ ἀγροῦ δρος, ου. Le bord d'un disque, ή τοῦ δίσκου περιφέρεια, ας. Sur les deux bords du chemin, ἐπ' ἀμφότερα τῆς ὁδοῦ. || Le bord d'un habit, τὸ τῆς ἐσθῆτος κράσπεδον, ου. Le bord de pourpre d'une robe prétexte, ή παρυφή, ης. | Au fig. Etre sur le bord de la tombe, tournez, être près de sa fin , de sa perte, έγγυς τοῦ δλέθρου sipi, fut. Ecopar.

Bord, vaisseau, ναῦς, gén. νεώς (ή). A bord, dans le vaisseau, ἐπὶ τῆς νεώς. Monter à bord, εἰς τὴν ναῦν ἐμ-δαίνω, fut. δήσομαι. Courir le bon bord, faire le pirate, πειρατεύω, fut. εύσω. || Δu fig. Être du même bord que quelqu'un, τινὶ συν-τίθεμαι, fut. θήσομαι, ου ὁμογνωμονέω, ῶ, fut. ήσω: τὰ αὐτά τινι γινώσκω, fut. γνώσομαι.

Boad, rive ou rivage. Bord de la mer, ή ἀχτή, ής. Sur le bord de la mer, παρὰ τὴν θάλασσαν. Bord d'une rivière, όχθη, ης (ή). Quand il fut arrivé sur le bord du fleuve, γενόμενος ἐπὶ τῷ ποταμῷ (γίνομαι, ƒut. γενήσομαι). Arriver à bord, aborder, προσ-ορμίζομαι, ƒut. ἱσομαι. Aller bord à bord, naviguer le long du rivage, παρὰ τὴν ἀχτὴν πλέω, ƒut. πλεύσομαι: τὴν γῆν ου τὴν ἀχτὴν παρα-πλέω, ƒut. πλεύσομαι, ου παρα-λέγομαι, ƒut. λίξομαι. || Au fig. Rire bord à bord, de niveau, ἐξ ἔσου γίνομαι, ƒut. γενήσομαι.

BORDEE, s. f. décharge, βολή, ης (ή).

BORDER, v. a. former une ligne sur les bords de quelque chose, έρίζω, fut. ίσω, acc. Le cercle qui borde l'horizon, ὁ έρίζων χύχλες, ou simplement ὁ ὁρίζων, οντος (participe de ὁρίζω). || Garnir d'un rebord, ou orner d'une bordure, περι-χειλόω, ῶ, fut. ώσω, acc.: χρασπεδόω, ῶ, fut. ώσω, acc. Βorder un habit, τὴν ἐσθῆτα παρ-υφαίνω, fut. ανῶ. Bordé de pourpre, περιπόρφυρος, ος, ον. Βordé d'argent, περιάργγυρος, ος, ον. || Entourer d'une plantation, περιφυτεύω, fut. εύσω, acc. Border une allée d'arbres, τῷ ξυστῷ δίνδρα παρα-φυτεύω, fut. εύσω. Les arbres qui bordent le chemin, τὰ τῷ ἰδῷ παρα-πεφυτευμίνα δίνδρα, ων. Chemin bordé d'arbres des deux côtés, ἰδὸς ἀμφίσχιος, ου (ή).

Border, naviguer le long de, παρα-πλίω, fut. πλεύσομαι, acc.: παρα-λίγομαι, fut. λί-ξομαι, acc.

BORDEREAU, s. m. σχέδιον, ου (τό). BORDURE, s. f. κράσπεδον, ου (τό). BOREAL, ALE, adj. βορεῖος, ος ου α, ον. BORGNE, adj. ἐτερόφθαλμος, ος, ον. BORNAGE, s. m. δροθεσία, ας (ή).

BORNE, s. f. marque qui fixe une limite, δρος, cu (δ). Il n'y avait point de borne au bout du champ, οὐδεὶς δρος ἐπ-ἐστη τῆ ἐσχατιᾳ (ἰφ-ἰσταμαι, fut. ἐπι-στήσομαι), Dém. Poser des bornes, δραφε τίθημι, fut. ὑήσω. — à un champ, τὸν ἀγρὸν ὁρίζω, fut. ἰσω. L'action d'en poser, ὁρισμός, cũ (ὁ): ὁροθεσία, ας (ἡ). Déplacer les bornes d'un

champ, τους δρους ου τὰ δρια τῆς γῆς κινίω, | πάω, ω, fut. ήσω). Les anciens Grecs borw. ful. now, Plat.

BORNE, fin, terme, limite, δρος, ου (δ): τέρμα, ατος (τὸ): πέρας, ατος (τὸ). Les bornes du monde, τὰ τῆς οἰκουμένης πέρατα, ων. Ανοίτ des bornes, πέρατα έχω, fut. έξω. Donner des bornes à, περατόω, ω, fut. ώσω, acc. : ὁρίζω, fut. ίσω, acc. Qui a des bornes, ώρισμένος, η, . ον (partic. parf. de ὁρίζω). Qui n'a point de bornes, ἀπέρατος, ος, ον : ἀπέραντος, ος, ον : άπειρος, ος, ον. Sans bornes, άπεράντως. L'éternité sans bornes, ὁ ἀτέρμων αίών, gin. ἀτέρμενος αίωνος, Aristph. Les bornes les plus reculées de la mer Atlantique, οι 'Ατλαντικοί τέρμένες, ων, Eurip. || Les bornes de l'empire, ci της άρχης όροι, ων. Etendre les bornes de l'empire, τους της άρχης δρους παρα-τείνω, fut. τενώ. Étendre les bornes de son empire jusqu'à l'Ocean . Thuave the apphy opice, fut. iou. | Aufig. Sortir des bornes de la tempérance, των όρων της σωφροσύνης έχ-πίπτω, fut. πεσούμαι, Basil. Franchir les bornes posées par la main de Dieu, τους δρους τους παρά Θεού τεθέντας υπερ-Εχίνω, fut. Επσιμαι, Chrys. Se laisser emporter au delà des bornes, έξω των όρων φέρομαι, fut. iveχθήσομαι, Bas. Se contenir dans les bornes du de-VOIP. τους της σωφροσύνης δρους τηρέω, ω, fut. zion. Rester dans les bornes de la bienséance, τὸ πρέπον φυλάσσω, fut. άξω. Mettre des bornes à son ambition, της έμαυτου πλεονεξίας όρους τίθεμαι, fut. δήσομαι. Atteindre les bornes d'un art, τέρματα τέχνης ευρίσκω, fut. ευρήσω, Anthol.

LA Borne, le bout de la carrière, tépuz, ατος (τὸ). Tourner autour de la borne, περί τὸ τέρμα χάμπτω, fut. χάμψω. Toujours les yeux attachés sur la borne, il tourne en la rasant de près, ἀεί τὸ τέρμα όρῶν, στρέφει έγγύθεν (στρέφω, fut. στρέψω), Hom.

BORNER, v. a. marquer la borne, ὁρίζω, fut. ίσω, acc. Borner un champ, άγρὸν ὁρίζω: άγρου δρους τίθεμαι, fut. θήσομαι. | Limiter, terminer, δρίζω, fut. ίσω, acc.: περατόω, ω, fut. 600, acc. Empire borné à l'occident par l'Hellespont, άρχη περατουμένη Έλλεσπόντω έχ των πρός την έσπέραν μερών, Aristt. | Au fig. Borner ses désirs au nécessaire, τὰς ἐπιθυμίας τοις πρός τον βίον άναγκαίοις όρίζω, fut. ίσω. Ne bornant pas ses désirs aux biens qu'il possede, ούκ άγαπων τοῖς παρ-ούσον άναθοῖο 'άγα-!

naient le bonheur à ces jouissances, coron rois πρότερον Ελλησιν δροι των άγαθων ήσαν, Dem.

se Borner à , se contenter de , άγαπάω, ω, fut. now, dat. ou acc. Je me borne à dire, άρχει μοι είπειν (άρχέω, ω, fut. άρχέσω: λέγω, fut. ἐρῶ). Il ne se borna pas à commettre ces injustices, ούκ έξ-ήρκεσεν αύτω τοιαύτα άδικήσαι (ἀδικίω, ω, fut. ήσωι, Antiph.

se Borner, se modérer, έμαυτου πρατέω, ω. fut. ήσω. Qui ne sait se borner, ξαυτοῦ ἀχρα-The, ou simplement appartie, tie, ic.

BORNOYER, ν. α. τοίς όφθαλμοίς δια-σταθμάςμαι, ώμαι, fut. ήσομαι, acc.

BOSPHORE, s. m. Βάσπορος, συ (δ).

BOSQUET, s. m. νέμος, συς (τὸ). Bosquet de myrtes, μυρτών, ώνος (δ). Bosquet de roses, ροδωνιά, ας (ή).

BOSSE, s. f. difformité de l'échine, xũ φος, ους (τὸ). || Tumeur accidentelle, οίδημα, ατος (τὸ). || Éminence de terre, λόφος, ου (ὁ): γεώλοφον, ου (τό). | Relief, sculpture, έκτυπον, ου (τὸ) : ἀνάγλυφον, ου (τὸ). Relever en bosse, άνα-γλύφω, fut. γλύψω, acc. Figure relevée en bosse, ή ἀνάγλυφος είκών, όνος.

BOSSELER, v. a. relever en bosse, avaγλύφω, ful. γλύψω, acc. || Déformer, bossuer, δια-στρέφω, fut. στρέψω, acc.

BOSSU, ve, adj. χυφός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): χυρτός, ή, όν.

BOSSUER, v. a. δια-στρέφω, f. στρέψω, acc. BOT, adj. Pied bot, pied de travers, à διεστραμμένος πους, gén. ποδός. || Qui a les deux pieds de travers, ό τους πόδας δι-εστραμμένος, ου (partic. parf. passif de δια-στρέφω, fut. στρέψω).

BOTANIQUE, s. f. in Botavixin, ne (sous-ent. téyen ou émorriun).

ΒΟΤΑΝΙSTE, s. m. δ βοτανικός, οῦ.

BOTTE, s. f. faisceau, diaun, no (n). Botte de blé, δέσμη, ης (ή): ούλος, ου (ό). || Sorte de chaussure, χνημίς, ίδος (ή). Qui porte des bottes, χνημιδοφόρος, ος, ον. || Coup d'épée ou de sleuret, βολή, ῆς (ή). Porter une botte, βάλλω, fut. βαλω. - à quelqu'un, τινά. Parer une botte, τὴν βολήν ου την πληγήν έχ-χλίνω, fut. χλινώ.

BOTTELAGE, s. m. ή τῶν ἀμαλλῶν δέσις, εως. BOTTELER, v. a. τας άμάλλας δίω, fut. δήσω, αcc.

BOTTELEUR, s. m. auaddoderne, ou (6). AR BOTTER, v. r. tac anquidac iv-duoual

fut. δύσεμαι. Bollé, 60, κνημιδοφόρος, τ es, ον. Ιστύμα, ατος (τό). Agréabie à la bouche, 66-Bien botté, εύχνημις, ιδος (δ, ή).

BOTTIER , s. m. σχυτεύς , έως (έ). BOTTINES, s. f. xvzuider, wv (ai).

BOUC, s. m. τράγος, ου (δ). De bouc, τράγείος, α, cv. Qui a des jambes de bouc, τραweather, he, is. Qui a des pieds de bouc, τραγέπους, ους, ουν, gén. οδος. Qui a des cornes de bouc, τραγέκερως, ως, ων. Peau de bouc, ή τραγή, ής. || Odeur de bouc, τράγος, τυ (ό). Sentir le bouc, τράγου όζω, fut. όζήσω. Qui sent le bouc, τραγομάσχαλος, ος, ον.

: BOUCHE, s. f. ouverture des lèvres, orcud, ατος (τό). Ouvrir une grande bouche, στόμα παμμίγα χαίνω, fut. χανεύμαι. Porter à sa bouche, τῷ στόματι προσ-βάλλω, fut. βαλῶ, acc. Aussitot le sang lui vint à la bouche, αὐτίκα τλθεν άνα στόμα το αίμα (έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Ulcère qui a son siège dans la bouche, ôx; άνστόμιον, ου (τό). Qui a deux, trois, quatre bouches, δίστομος, τρίστομος, τετράστομος, ος, . ov. Qui n'a point de bouche, αστομος, ος, ον. || Cheval qui n'a point de bouche, ίππος αστομος, -cu. - qui a la bouche dure, σκληρόστομος, ου. - qui a la bouche fine, εύστομος, ου. | Au figuré, Qui n'a ni bouche ni éperon, qu'on ne sait comment exciter, avaisontos, os, ov.

Bouces, considérée comme l'organe de la parole, στόμα, ατος (τὸ). Ouvrir la bouche pour parler, τὸ στέμα λύω, fut. λύσω. Il n'ouvrit pas même la bouche, ούδὶ δι-πρε τὸ στόμα (διaiρω, fut. apω). | Fermer la bouche, empêcher de parler, τὸ στόμα έμ-φράσσω, ful. φράξω, ou έπι-6ύω, fut. 6ύσω. Avec de l'argent je fermerai la bouche à nos orateurs, κίρμασι τὸ στόμα έπιδύσω των βητόρων, Aristph. | Avoir toujours à la bouche, répéter sans cesse, àti διὰ στέματος έχω, f. εξω, acc. Ils ont toujours son éloge à la bouche, αύτον άνα στόμα έχουσιν έπ-αινούντες (έπ-αινέω, ω, fut. αινέσω), Xén. || Venir à la bouche, ἐπὶ στέμα έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Dire tout ce qui vient à la bouche, παν ό,τι αν έπὶ στόμα έλθη λέγω, fut. λέξω. || De bouche, ἀπὸ στόματος. Bouche à bouche, κατά στόμα. Apprendre de la bouche de quelqu'un, παρά τινος πυνθάνομαι, fut. πεύsource, acc. | Flux de bouche, abondance de paroles, άθυροστομία, ας (ή). Avoir un flux de bouche, άθυροστομίω, ω, fut. ήσω: πολύς βίω, fut. peúochai.

στομος, ος, ev. Saveur agréable à la bouche. ή εὐστεμία, ας. L'eau en vient à la bouche, tournez, cela excite l'appétit, ταῦτα κινεῖ τὰν έρεξιν (χινέω, ω, fut. ήσω). Garder quelque chose pour la bonne bouche, pour le dessert ou pour la fin, ἐπιδέρπιών τι παρα-θείναι μέλλω, fut. μελλήσω. Faire la petite bouche, saire le difficile ou le dégoûté, bountoual, sui. θρύψομαι. Je n'en fais pas la petite bouche. je le dis franchement, δι' εὐθείας λέγω, fut. λέξω ομ έρω.

Bouche, considérée comme organe de la nutrition, στόμα, ατος (τὸ). || Nourriture, τροφή, ής (ή). Provisions de bouche, σιτία, ων (τά): ἐπισίτια, ων (τά). Avoir bouche à la cour, y être. nourri, παρά τῷ βασιλεί σιτέςμαι, οῦμαι, fut. nochat. || Gourmandise, tournez par ventre. γκατήρ, gén. γαστρός (ή). Être à sa bouche ou sur sa bouche, τῷ γαστρί χαρίζομαι, fut. ίσομαι. Pour sa bouche, τῆς γαστρὸς χάριν. || Personne qui mange ou qu'il faut nourrir. Nous étions trente bouches à table, συγκατ-εκλίθημεν ώς τριάκοντα (συγκατα-κλίνομαι, fut. κλιθήσομαι). Avoir dix bouches à nourrir, diez oussiteus τρέφω, fut. θρέψω. Les bouches inutiles, dans une ville assiégée, ci ἀπολεμοι, ων.

Bouces, haleine, i and tou stouatog doun. 7.4. Avoir la bouche mauvaise, comme quand on est à jeun, νηστείας όζω, fut. όζήσω. Faire bonne bouche, rendre l'haleine douce, suuδίαν τῷ στόματι έμ-πειέω, ω, fut. κίσω.

Bouces, ouverture en général, otoua, atos (τὸ). || Embouchure d'un fleuve, στόμα, ατος (τὸ). Les bouches du Nil, tà rev Neilou oroματα, ων.

BOUCHÉE, s. f. βλωμός, οῦ (δ). Ne faire de quelque chose qu'une bouchée, tournez, dévorer en un instant, èν άκαρο κατ-ισθίω, fut. ίδομαι, acc.

BOUCHER, v. a. avec un bouchon ou un tampon, βύω, fut. βύσω, acc. Boucher une fente avec de l'étoupe, λίνω το τρήμα βύω. || Fermer avec un couvercle, πωμάζω, fut. άσω, acc. | Obstruer, barrer, iμ-φράσσω, fut φράξω. Boucher une fenêtre, θυρίδιον έμ-φράσσω, fut. φράξω. Boucher tous les passages, άπάσας τας όδους απο-φράσσω, fut. φράξω, ου άποκλείω, fut. κλείσω. | Boucher la vue, έπι-Borcen, considérée comme siège du goût, προσθέω, ω, fut. πσω. — à quelqu'un, πνί. Biocuai.

BOUCHER, s. m. qui vend la chair des aniπατικ, κρεωπώλης, ου (δ). || Qui égorge impitoyablement, πρεουργός, οῦ (δ).

BOUCHERIE, s. f. boutique de boucher, κρεωπωλείον, ου (τό). || Carnage, κρεουργία, ας (ή): σφαγή, κς (ή). Faire des ennemis une horrible boucherie, σφαγήν πολεμίων ποιέσμαι, ουμαι, fut. ήσιμαι. Mener quelqu'un à la boucherie, au fig. τινα είς δλεθρον άγω, fut. άξω. BOUCHOIR, s. m. πώμα, ατος (τό).

BOUCHON, s. m. ce qui sert à boucher, έπιστόμιον, ου (το). || Ce qui sert à bouchonner, a frotter, frixtpa, as (1). || Cabaret, xannasīco, ου (τέ).

BOUCHONNER, v. a. chiffonner, συν-τρίθω, fut. τρίψω, acc. || Frotter, essuyer avec un bouchon de paille, ψήχω, fut. ψήξω, acc.

BOUCLE, s. f. attache, nepówn, nc (n). || Boucle d'oreille, ivertor, ou (rò). || Boucle de cheveux, βύστρυχος, ου (δ): χίχιννος, ου (δ), Théocr.

BOUCLER, v. a. attacher avec une boucle, πιρογάω, ω, fut. ήσω, acc. || Boucler les cheveux, les rouler en boucles, βοστρυχώω, ω, fut. ώσω, acc. : βοστρυχίζω, fut. ίσω, acc. : έλίσσω, fut. ίξω, acc. Bouclé, ée, βεδοστρυχωμένος, η, ον : είλιγμένος, η, ον. Qui a les cheveux bouclés, την κόμην βεδεστρυχωμένος, n, ov. Cheveux bouclés naturellement, ή βοστρυχώδης θρίξ, gen. βοστρυχώδους τριχός. | Boucler, v. n. se rouler en boucles, βοστρυχόομαι, ούμαι, fut. woriochat.

BOUCLIER, s. m. en général, mais surtout en parlant du bouclier rond, ἀσπίς, ίδος (ή). Armé d'un bouclier rond, ἀσπιδοφόρος, ος, ον. Bouclier long, θυρεός, ου (δ): σάκες, ους (τὸ). Armé de ce bouclier, σακεσφόρος, ος, ον. Bouclier court, πέλτα, ης (ή). Armé de ce bouclier, πελτοφόρος, ος, ον. Guerrier qui combat avec ce bouclier, πελταστής, οῦ (δ). Petit bouclier court, πελτάριον, ου (τὸ). Fabricant de boucliers, en général, ἀσπιδοποιός, οῦ (🌥 Jeter son bouclier dans le combat, ρίπτω την ἀσπίδα, fut. ρίψω. Celui qui a commis cette lacheté, ρίψασπις, ιδος (δ). | Au fig. Servir à quelqu'un de bouclier, τινός προ-ασπίζω ου ύπερ-ασπίζω, fut. isw. Se faire de sa vertu un bouclier, va levée de boucliers, s'engager dans une entre- fut. now, Plut. Bouffi de suffisance, 87200 221

Η Se boucher les oreilles, τὰ ὧτα βύομαι, fut. prise inconsidérée, ἀπερισχίπτως τὰ ἔπλα κινίο, ū, ful. now.

BOUDER, v. n. σκυθρωπάζω, ful. άσω: στυγνάζω, fut. άσω. || v. a. Bouder quelqu'un, τινί χαλεπαίνω, fut. ανώ: τινά δυσχεραίνω, fut. ανώ, Luc.

BOUDERIE, s. f. σκυθρωπασμός, εῦ (έ). BOUDEUR, ruse, adj. σχυθρωπός, ή, όν (comp. oregos, sup. oraros). Prendre un air boudeur, voyes Bouden.

BOUDIN, s. m. άλλᾶς, ᾶντος (δ).

BOUDINIER, s. m. άλλαντοποιός, οῦ (δ). BOUDOIR, s. m. μυχός, οῦ (δ).

BOUE, s. f. $\pi n \lambda \delta c$, oū (δ): $\beta \delta \rho \epsilon \delta \rho c c$, ou (δ): thúc, úoc (n). De boue, fait ou pétri de boue, πήλινος, η, ον. Bâtir avec de la boue, πηλοδομίω, ω, fut. ήσω, acc. Enduire ou tacher de boue, βορδορόω, ω, fut. ώσω, acc. Tout couvert de boue, βορδόρου περίπλεως, ως, ων, Plut. Se rouler dans la boue, εν βερδέρφ κυλινδίομαι, ούμαι, fut. πυλισθήσομαι, Grég. Jeles de la boue sur quelqu'un, βόρθορούν τινος καταντλίω, ω, fut. ήσω, Luc. La boue la plus impure, δ βορδορωδίστερος πηλός, ου, Plat. Se trainer dans la boue, ιλυσπάτμαι, ωμαι, fut. άσομαι. | Au fig. Ame de boue, πηλού πλάσμα, aros (rò).

BOUEUX, ευσε, adj. πηλώδης, ης, ες: βορ-Sopudne, ne, ec : Duudne, ne, ec.

BOUFFANT, ARTE, adj. έμ-πεφυσημένος, n, or (partic. parf. passif d'iu-queau, u, fut. 7,000).

BOUFFEE, s. f. ἀτμός, εῦ (δ).

BOUFFER, v. n. se gonfler, iμ-φυσάσμαι, ώμαι, fut. ηθήσομαι : όγκότμαι, ούμαι, fut. ωθήστμαι. Faire bouffer, φυσάω, ω, fut. ήσω, acc.: όγκόω, ω, fut. ώσω, acc. Bouffer de colère, τὰς γνάθους φυσάω, ω, fut. ήσω, Luc.

BOUFFETTE, s. f. xpoxis, idos (i)

BOUFFIR, v. a. gonfler, opcow, w, fut. ώσω, acc. : φυσάω, ω, fut. ήσω, acc. : έμφυσάω, ω, fut. ήσω, acc. Bouffi, ie, έμ-πεφυσημένος, η, ον: έξ-ωγκωμένος, η, ον: όγκωδης. ης, ες. | Aufig. φυσάω ου άνα-φυσάω, ω, ful. ήσω, acc. : τυφόω, ω, fut. ώσω, acc. Bouffir quelqu'un par ses éloges, τοῖς έγκωμίοις τινὰ ίπ-αίρω (fut. iπ-αρῶ) καὶ φυσάω, ῶ, fut. ήσω, Plut. Être boufil d'orgueil, τετύφωμα άρετή έμαυτον φράσσω, fut. φράζω. | Faire une (partic. passif de τυφόω, ω): μίγα φυσάω, ω,

φυσήματος γέμων, ουσα, ον (participe de γέμω, sans fut.), Plut. Style bouffi, λέξις όγκώδης ομ στομφώδης, ευς (ή).

BOUFFISSURE, s. f. byxoc, ou (b). Bouffissure du style, ο τῆς λέξεως όγκος ου στόμφος, ου : τὸ τοῦ λόγου ὑπέρογχον, ου.

BOUFFON, s. m. qui fait métier de divertir les autres, γελωτοποιός, ου (δ). Vil bouffon, βωμολόχος, συ (δ). Faire le bouffon, voyez Bour-FORNER. Servir de bouffon à quelqu'un, γέλωτά τινι παρ-έγω, fut. έξω.

BOUFFON, ONNE, adj. qui fait rire, yeλοίος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). | Digne d'un vil bouffon, βωμολοχικός, ή, όν. Parole ou action bouffonne, βωμολόχευμα, ατος (τό).

BOUFFONNER, v. n. γελοιάζω, fut. άσω. Bouffonner platement et grossièrement, βωμολοχεύομαι, fut. εύσομαι.

BOUFFONNERIE, s. f. γελοιασμός, οῦ (δ): γελωτοποιία, ας (ή). Vile bouffonnerie, βωμολοχία, ας (ή): βωμολόχευμα, ατος (τό). Ce sont des bouffonneries indignes de vous, ταῦτα μέν βωμολογικά και ου κατά σί (sous-ent. iστί), Luc. On n'aime point les bouffonneries ni les enfantillages, οὐ τέρπει τὸ βωμολόχον καὶ παιδιώδες (τέρπω, fut. τέρψω), Plut.

BOUGE, s. m. petite chambre, τίγος, ους (τὸ).

BOUGER, v. n. xiviouai, cuuai, fut. nocuai ου ηθήσομαι. - d'un lieu, έχ τόπου. Il ne bougera pas de la Macédoine, οὐ κινηθήσεται έκ τῆς Maxedovias, Eschin. Il les avertit de ne pas bouger de leur rang, προ-είπεν ώς μπδείς χινήσοιτο έχ τῆς τάξεως (προ-αγορεύω, fut. προερω), Xén. Ne bougez! μή πόδα κινής (κινέω, w. fut. ήσω). || Ne bouger d'auprès de quelqu'un, être toujours avec lui, συνεχώς τινι έμιλέω, ω, fut. ήσω.

BOUGETTES, s. f. pl. innomica, as (i). BOUGIE, s. f. xnpog, ou (6).

BOUILLANT, ANTE, adj. qui bout, ζέων, ουσα, εν (part. de ζέω, fut. ζέσω). Bau bouillante, ὕδωρ ζίον, οντος (τὸ). | Au fig. Homme d'un courage bouillant, ἀνὰρ θυμῷ καὶ φρονήματι ζίων, Grég. Bouillant de colère contre quelqu'un, ὑπερ-ζέων τη όργη είς τινα, Paus. Ils soulevèrent contre nous les bouillantes passions des peuples, δήμους ζέοντας ήμιν έπανέστησαν (έπαν-ιστημι, fut. έπανα-στήσω), Grég

ότερος, sup. ότατος). | Prompt, ardent, όξύς, εία, |

| ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος) : προπετής, ής, ές (comp. έστερυς, sup. έστατος): δρμητικός, ή, όν. Son caractère bouillant et emporté, to mpometic αύτου και όρμητικόν.

BOUILLI, s. m. viande bouillie, eptor xpéas gén. έφθου κρέως (τὸ) : κρέας ἀνάδραστον, ου (τὸ), Aristph.

BOUILLIE, s. f. πόλτος, ου (δ). Réduire en bouillie, πολτοποιέω, ω, fut. ήσω, acc. Diosc.

BOUILLIR, v. n. ζίω, fut. ζίσω. Commencer à bouillir, im-ζίω, fut. ζίσω. S'enfuir en bouillant par-dessus les bords, ὑπερ-ζέω, fut. ζέσω, Aristt. Faire bouillir, ava-Epásso, fut. Epáso. acc. Aristph.: ἀνα-ζίω, fut. ζίσω, acc. Gal. Faire bouillir de l'absinthe dans de l'huile, abivoice. έλαίω έναπο-ζέω, fut. ζέσω, Gal. | Bouilli, ie. qui a bouilli, ζεστός, ή, όν, Diosc. : ἀνάθραστος. oc, ov, Aristph. | Au fig. Le sang bout dans les veines, tournez, la bile s'émeut, xiveitai yohn (de πινέω, ω, fut. ήσω), ou tournes simplement par s'indigner, άγανακτέω, ω, fut. ήσω.

BOUILLOIRE, s. f. iván, no (n).

BOUILLON, s. m. effervescence d'un liquids sur le feu, βράσμα, ατος (τό). Quand l'eau aura jeté deux bouillons, όταν το ύδωρ δίς άνα-ζέστ (ἀνα-ζέω, fut. ζέσω), Diosc. Qui n'a qu'un demibouillon, axporterrer, or, ev. | Mouvement d'un liquide agité, en général, βράσμα, ατος (τὸ): χύμα, ατος (τό). A gros bouillons, μετά βρασμού. Le sang sort à gros bouillons, τὸ αίμα έχδράσσεται (έχεράσσωμαι, fut. ερασθήσομαι). Au fig. Les bouillons de l'âge, tò the nhixias Ciov. ovros (partic. neutre de ζίω, fut. ζίσω) : ai τῆς ἡλυάας όρμαί, ων. Les bouillons de la colère, τὰ τῆς όργῆς κύματα, ων. || Bulle qui se forme sur un liquide agité, πεμφελυξ, υγος (ή): φυσαλλίς, ίδος (ii) Les bouillons qui s'élèvent sous une fontaine jaillissante, αι ὑπὸ κρουνῷ τινὶ καταβράσσοντι άν-ιστάμεναι πομφολυγες, ων (καταβράσσω, fut. ράξω : ἀν-ίσταμαι , fut. ἀναστάσεμαι), Luc. Les bouillons dont se forme l'écume, αί φυσάλλιδες, ἀφ' ὧν ὁ ἀφρὸς συναγείρεται (συν-αγείρω, fut. αγερώ), Luc.

Boullon, potage, ζωμός, οῦ (δ), Luc. Un peu de bouillon, ζωμίδιον, ου (τό).

BOUILLON-BLANC, s. m. ptante, φλόμος,

BOUILLONNANT, ANTE, adj. βρασσόμενος. Bouillant, irascible, οξύθυμος, ος, ον (comp. | η, ον : ζέων, ουσα, εν. Voyez Βουπιλοπμαλ. BOUILLONNEMENT, s. m. βρασμός, οῦ (ċ). BOUILLONNER, v. n. βράσσομαι, fut. βρασδήσομαι : ζίω, fut. ζίσω. Bouillonner avec bruit, παφλάζω, fut. άσω. Le bruit de l'eau qui bouillonne, πάφλασμα, ατος (τό). Ce que la mer en bouillonnant rejette de son sein, δσα πρὸς αἰγιαλοὺς είωθεν ἀπο- Εράσσεισθαι (ἀπο- Εράσσω, fut. Εράσω), Philon. Mer agitée que la tempête fait bouillonner, θάλασσα ἀγρία καὶ τῷ κλύδων βρασσομένη, ης, Basil.

BOULANGER, s. m. qui fait le pain, ἀρτοποιός, οῦ (ὁ) : ἀρτοκόπος, ου (ὁ). || Qui vend du pain. ἀρτοπώλης, ου (ὁ).

BOULANGER, v. n. faire du pain, άρτοποιέω, ω, fut. ήσω: ἀρτοχοπέω, ω, fut. ήσω.

BOULANGERE, s. f. ἀρτοπώλις, ιδος (ή).

BOULANGERIE, s. f. où l'on fait le pain, ἀρτοκοπείον, ου (τὸ). || Où l'on vend le pain, ἀρτοπωλείον, ου (τὸ). || Fabrication du pain, ἀρτοποιία, ας (ή).

BOULE, s. f. σφαϊρα, ας (ή). Pelite boule, σφαιρίον, ου (τό): σφαιρίδιον, ου (τό). Grosse boule de fer, τὸ σιδηροῦν σφαίρωμα, ατος. Se rouler en boule, συ-σφαιρόςμαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι. Jouer à la boule, σφαιρίζω, fut. ίσω.

BOULEAU, s. m. arbre, σήμυδα, ης (ή).
BOULET, s. m. grosse boule de fer ou d'autre
métal, σφαίρωμα, ατος (το). Boulet de canon,
ή πυρόδολος σφαίρα, ας. || Os de la jambe d'un
cheval, χυνήπους, εδος (ό): σφυρά, ᾶς (ή).

BOULETTE, s. f. petite boule, σφαιρίδιον, cu (τό). || Gobbe qu'on jette à un animal, μάζα, ης (ή).

BOULEVARD, s. m. rempart, τείχος, συς (τὸ): προμαχών, ῶνος (ὁ). || Abri, défense, πρόδλημα, ατος (τὸ). Boulevard de la Grèce, πρόδλημα τῆς Ἑλλάδος, Luc. Un boulevard contre tous les maux, πάντον πρόδλημα κακῶν, Aristph.

BOULEVERSEMENT, s. m. ἀνατροπή, ῆς (ή): ἀκαταστασία, ας (ή).

BOULEVERSER, ν. α. ἀνα-τρέπω, fut. τρέψω. Π remue, il bouleverse tout, πάντα ἄγει, φέρει (άγω, fut. ἄξω: φέρω, fut. οίσω). Bouleverser tout sens dessus dessous, πάντα ἄνω κάτω ποιέω, ω, fut. ήσω. Être bouleversé, ἀκατάστατος γίνομαι, fut. γενήσομαι. Toute la ville étant bouleversée, ἀκαταστάτως ἀχόντων τῶν ἐν τῆ πολει (έχω, fut. ξω), Isocr. || Bouleverse l'esprit de quelqu'un, τινὰ τοῦ φρονείν ἐξ-ίστημι, fut. ἐκ-στήσω. Avoir l'esprit tout bouleversé, τὴν διάνοιαν συγ-κέχυμαι (parf. passif de συγ-χίω, fut. χεύσω).

BOULEVUE (A LA), adv. autoogedius.

BOULIN, s. m. cellule dans un pigeonnier, σηχός, οῦ (δ): χύτρινος ου χύθρινος, ου (δ), Géop. Pigeon de boulin, ἡ οἰχότροφος περιστερά, ᾶς.

BOULINGRIN, s. m. pièce de gazon dans un jardin, λειμών, ωνος (δ).

BOULON, s. m. grosse cheville, $\pi \acute{a} \sigma \sigma \not\sim \lambda c c$, $o \circ (\acute{a})$.

BOULONNER, v. a. πασσαλεύω, fut. εύσω, acc. BOUQUBR, v. a. et n. ou faire Bouquer, abaisser de force, χάμπτω, fut. χάμψω, acc.

BOUQUET, s. m. assemblage de fleurs, δισμίς, ίδος (ή). Quand la forme du bouquet est indifférente, il vaut mieux se servir de στίφανος, ου (δ), qui veut dire proprement guirlande ou couronne. Défaire un bouquet, δεσμίδα ου στίφανον λύω, fut. λύσω. En faire un, στίφανον ου άνδη πλίχω, fut. πλίζω. Qui en fait un, στεφανοπλόχος, ου (ό, ή). De toutes ces fleurs je veux faire un bouquet, έχ τοσούτων ανθέων στίφανον μέλλω πλίζειν (μέλλω, fut. μελλήσω). || Bouquet d'arbres, δίνδρα, ων (τὰ). || Bouquet delicieux, ὁ εὐωδης οἶνος, gén. εὐωδους οῖνου.

BOUQUETIÈRE, s. f. στιφανοπῶλις, ιδος (ή). BOUQUETIN, s. m. δ ἄγριος τράγος, ου. BOUQUIN, s. m. bouc, τράγος, ου (δ). || Vieux litre, παλαιὸν βιδλάριον, ου (τὸ).

BOUQUINER, v. n. chercher les vieux livres, περὶ τὰ παλαιὰ τῶν βιδλίων πολυπραγμονέω, δ., fut. ήσω.

BOUQUINISTB, ε. m. βιδλιοχάπηλος, ου (δ). BOURBB, ε. f. βόρδορος, ου (δ): θολός, οῦ (δ): ὑώς, ὑος (ἡ). Qui sent la bourbe, rempli de bourbe, βορδορώδης, ης, ες: θολώδης, ης, ες. BOURBEUX, πυπε, αdj. βορδορώδης, ης, ες: θολώδης, ης, ες: ὑνώδης, ης, ες.

BOURBIER, s. m. βόρδορος, ου (δ). Bourbier où se vautrent les porcs, πλίστρα, ας (ή): πλινδήθρα, ας (ή). Se vautrer dans un beurbier, ἐν τῷ βορδόρῳ πλινδέομαι, σῦμαι, fut. ηθήσομαι. Qui aime à s'y vautrer, φιλοδόρδορος, ος, ον.

BOURBILLON, s. m. pus le plus épais d'un abcès, θολός, οῦ (ὁ).

BOURDAINE, s. f. arbre, δάμνος, ου (ή). BOURDE, s. f. mensonge, πλάσμα, ατος

BOURDE, s. f. mensonge, πλάσμα, ατος (τὸ). Donner des bourdes à quelqu'un, le trom-

per, παρα-κρούτμαι, fut. κρούστμαι, αcc. : φινακίζω, fut. ίσω, αcc.

BOURDON, s. m. bâton de pélerin, β axtn- β ia, a ζ ($\dot{\eta}$). || Grosse mouche, x η $\dot{\eta}$ $\dot{\eta}$, $\ddot{\eta}$ vo ζ ($\dot{\delta}$).

BOURDONNEMENT, s. m. βόμδος, cu (ό). Les abeilles fatiguent par leur bourdonnement, βομδούσαι περί την κιφαλην άνιῶσι μελισσαι (ἀνιάω, ω, fut. άσω: βομδίω, ω, fut. ήσω), Aristph.

BOURDONNER, v. n. βομδίω, ω, fut. ήσω. Mes oreilles bourdonnent, βομδούσιν αι άκοαί μου, Saph. Bourdonner aux oreilles, τὰς ἀκοὰς περι-δομδίω, ω : ταῖς ἀκοαῖς ἰμ-δομδίω, ω, fut. ήσω, Synés.

BOURG, s. m. κώμη, ης (ή). Habitant d'un bourg, κωμήτης, ου (ό). De bourg en bourg, κωμηδόν.

BOURGADE, s. f. xwum, ns (n).

BOURGEOIS, s. m. ἀστός, cū (δ): πολίτης, cu (δ). Riche bourgeois, δ πλούσιος πολίτης, cu. Petit bourgeois, iδιώτης, cu (δ). || Δu fém. Petite bourgeoise, ή ίδιωτις γυνή, gén. iδιώτιδος γυναικός. Riche bourgeoise, ή πλουσία γυνή, gén. αικός.

BOURGEOIS, ROISE, adj. qui sent les mœurs de la bourgeoisie, ίδιωτικός, ή, όν.

BOURGEOISEMENT, adv. ίδιωτικώς.

BOURGEOISIE, s. f. droit de cité, ή πολιτεία, ας. Donner le droit de bourgeoisie, την πολιτείαν δίδωμι, fut. δώσω. Recevoir le droit de bourgeoisie, εἰς πολιτείαν ἰγ-γράφομαι, fut. γραφθήσομαι. || Assemblée de bourgeois, οἱ πολίται, ων. || Mœurs ou société des petits bourgeois, τὸ ἰδιωτικόν, οῦ.

BOURGEON, s. m. rudiment de branche ou de feuille, δφθαλμός, οῦ (δ). Pousser des hourgeons, βλαστάνω, fut. βλαστήσω. N'en point pousser, ἀδλαστέω, ῶ, fut. ήσω. || Bouton au visage, φλυκτίς, ίδος (ή): φλύκταινα, ης (ή): ἰξάν-δημα, ατος (τὸ).

BOURGEONNÉ, ix, adj. qui a des boutons au visage, φλυκταινώδης, ης, ες.

BOURGEONNER, v. n. en parlant des artres, βλαστάνω, fut. βλαστήσω.

BOURLET, s. m. Voyex BOURRELET.

BOURGMESTRE, s. m. ἀστυνόμος, ευ (δ).

BOURRACHE, s. f. βούγλωσσον, ου (δ).
BOURRADE, s. f. coun. πληγή τις (τί) !!

BOURRADE, ε. f. coup, πληγή, ῆς (ή). || Attaque, εἰσδολή, ῆς (ή). || Invective brusque et siolente, ἐπίπληξις, εως (ή).

BOURRASQUE, s. f. ouragan, αελλα, ης (ή):

ζάλη, ης (ή). Flots agités par la hourrasque, κλύδων, ωνος (δ). Être agité d'une bourrasque, κλύδωνίζομαι, fut. ισθήσομαι. Mer sujette à de terribles bourrasques, θάλασσα πολύν έχουσα καὶ τραχύν κλύδωνα (έχω, fut. έξω), Plut. Violent emportement, όργή, ῆς (ή). Essuyer de la part de quelqu'un une terrible bourrasque, δεινήν τινος όργην ύπο-δέχομαι, fut. δέξομαι.

BOURRE, **s. f**. γνάφαλον, ου (τὸ).

BOURREAU, s. m. exécuteur public, δήμιος, ου (δ). || Meurtier, φονεύς, έως (δ). Priant Dieu pour ses bourreaux, εὐχόμενος ἀγαθὰ τοῖς ἀποκτείνουσιν αὐτόν (ἀποκτείνου, fut. κτενῶ). Bourreau de ses enfants, παιδεκτόνος, ου (δ). — de sa mère, μητροκτόνος, ου (δ). Roi bourreau de ses peuples, βασιλεύς δημιοδόρος, ου (δ), Hom. || Homme cruel, ἀνὴρ ἀπάνθρωπος, ου (δ). C'est un bourreau, ἄγριον καὶ νηλῆ θυμὸν ἔχει (ἔχω, fut. ἔξω). On peut tourner aussi par bête εξτος, θηρίον, ου (τὸ).

BOURRELER, ν. α. στριδλόω, ω, fut. ώσω, αcc. : στρίφω, fut. στρίψω, αcc. : βασανίζω, fut. ίσω, acc.

BOURRELET, s. m. coussinet bourté, πίλημα, ατος (τὸ). Bourrelet rond, pour porter les fardeaux, στιφάνη, ης (ἡ): σπιίρα, ας (ἡ).

BOURRER, v. a. remplir de bourre, πιλόω, ω, fut. ήσω, acc. || Remplir, en général, βύω, fut. βύσω, acc. || Remplir le ventre, rassasier, ἰμ-πίπλημι, fut. ἰμ-πλήσω, acc. Le rég. indir. se met au gén. Bourrer quelqu'un de vin et de bonne chère, είνου καὶ τρυφῆς τινὰ ἐμπίπλημι, fut. ἰμ-πλήσω. Se bourrer de. ἐμφορίομαι, οῦμαι, fut. πθήσομαι, génit. || Frapper, rudoyer, ὑθίζω, fut. ίσω, acc. || Maltraiter de paroles, ἐπι-πλήσσω, fut. πλήξω, dat.

BOURRICHE, s. f. $x \circ \rho \tau \eta$, $\eta \in (\dot{\eta})$. BOURRIQUE, s. f. $\delta v \circ \varsigma$, $c \circ (\dot{\eta})$.

BOURRIQUET, s. m. ováplov, ou (To).

BOURRU, υε, ασί, χαλεπός, ή, ον (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος): δύσκολος, ος, ον (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος). Caractère bourru, δυσκολία, $α_{\zeta}$ (ή).

BOURSE, s. f. poche ou sac, βαλάντιον, co (τό). Bourse pleine d'argent, βαλάντιον χρημάτων μεστόν, co. Petite bourse, βαλαντίδιον. co (τό). Coupeur de bourses, βαλαντιστόμος, co (ό). Sans bourse délier, άδαπάνως. || Bourse à mettre les cheveux, χρήδιμνον, co (τό).

Bourse, prise pour l'argent, χρήματα, ων (τά).

Aider quelqu'un de sa bourse, τεῖς ἐμαυτοῦ χρήμασί τινα ὡφελίω, ῷ, ʃut. ήσω. Puiser dans la bourse des autres, ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἀναλίσκω, fut. ἀναλώσω. Faire de sa propre bourse les frais d'un armement, ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων ou simplement ἐκ τῶν ἰδίων ου ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας τοὺς στρατιώτας καθ-οπλίζω, fut. ίσω.

Bourse, pension alimentaire, ή σίτησις, εως (ή). Avoir une bourse au prytanée, εν πρυτανείω σιτίσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι, Plat.

Bourse où se tiennent les négociants, ή των έμπερων σύνοδος, ου.

BOURSIER, s. m. qui a une bourse dans collège, ὁ πρυτανευόμενος, cu. Être boursier, πρυτανεύομαι, fut. εύσομαι.

BOURSILLER, v. n. συν-ιρανίζω, fut. ίσω. BOURSOUFLAGE, s. m. όγχος, ου (δ).

BOURSOUFLER, ε. α. όγχοω, ω, fut. ώσω, α.c. : έμ-φυσάω, ω, fut. ήσω. Se boursoufler, εξ-σγκότμαι, ουμαι, fut. ωθήσομαι. Boursouflé, δε, έξ-ωγκωμένος, η, ον : όγχώδης, ης, ες (comp. έστερος, sup. έστατος).

BOURSOUFLURE, s. f. δγκος, ου (έ). BOUSCULER, v. a. ωθίζω ου ωστίζω, fut. έσω, acc.

BOUSE, s. f. κόπρος, ου (ή).

BOUSILLAGE, s. m. maçonnerie en boue, παλουργία, ας (ή). || Ourrage fait à la hâte, αυτοσχεδίασμα, ατος (τὸ).

BOUSILLER, v. n. bâtir en boue, πηλοδομίω, ω, fut. ήσω, acc. || Faire à la hâte, αὐτοσχεδιάζω, fut. άσω, acc.

BOUSSOLE, s. f. ή ναυτική πυζίς, ίδος. Aiguille de la boussole, δ ναυτικός γνώμων, ονος.

BOUT, s. m. extrémité, loganá, as (i). Le bout de la ville, τὰ τῆς πολιως ἔσχατα, ων. Situé au bout du monde, yñ; έσχατος, n, ov. Bire au bout, à l'extrémité de, ioxarive, fut. sύσω, gén. Ville située au bout de l'Asie, πολις έσχατιύουσα τῆς Ἀσίας, Polyb. On emploie αμετί τέλος, ους (τό): πέρμα, ατος (τό): πέρας ατος (τό), peu déclinable au sing. Venir du bout dn monde, ix περάτων γκς άφ-ιχνέομαι, ευμαι, fut. ap-ifcuat, Thuc. D'un bout à l'autre, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς πρὸς τὸ τέλος, ou plus simplement διά τέλους. Toute la terre d'un bout à l'autre, απασα ή είκουμένη από περάτων έπὶ πέρατα, Phil. Raconter d'un bout à l'autre, καθ' έκαστα δι-ηγέομαι, ευμαι, fut. ήσεμαι. Jus- fut. ήσω : ἀκούω, fut. ἀκούσομαι); Pousser quelqu'au bout, μέχρι του τέλους : είς το τέλος ou qu'un à bout, le mettre hors de lui, τινα ίξ-

είς τέλος: είς τὸ πέρας : πρὸς τὸ πέρας. || Ι.-bout du nez, δ άκρες μυκτάρ, πρες. Le bout des ongles, οι άκροι ένυχες, ων. Toucher du bout des doigts, τείς ακρεις δακτύλοις απτομαι, fut. άψομαι. Le bout de la mamelle, ή θηλή, ής. || Bout pointu, άκμή, ής (ή). Aminci par le bout, είς όξυ κατα-λήγων, ευσα, εν (partic. de κατα-λήγω, fut. λήξω). || Le bout d'en haut. ακρα, ας (ή): κερυφή, ης (ή). Il les joignit par les deux bouts, τάς κερυφάς αὐτῶν συν-ἔψε (συνάπτω, fut. άψω), Plat. || Le haut bout, le premier rang, τὰ πρωτεία, ων. Donner à quelqu'un le haut bout, των πρωτείων τινί παραχωρίω, ω, fut. τσω. Tenir le haut bout, τά πρωτεία έχω, fut. έξω. | Les bouts et côtés, τὰ μεθόρια, ων. | A bout portant, έν χρῷ.

Βουτ, fin , τέλος , ως (τὸ) : πέρας , ατος (τὸ) , peu déclinable au singulier. Le bout d'une affaire, τὸ τοῦ πράγματος τέλος, ους. On ne voit point le bout de cette affaire, elle n'avance point, τὸ πράγμα οὐδίν προ-κόπτει (προ-κόπτω. fut. χόψω). Voir le bout de son bien, s'apercevoir qu'on l'a dépensé, the cooiae avaλώσας αἰσθάνομαι, fut. αἰσθήσομαι. Au bout de trois ans, μετά τρία έτη. Nous sommes au bout de nos peines, ήνύσαμεν πονούντες (άνύω ου άνύτω, fut. ἀνύσω). || Venir à bout de quelque chose. άπ-εργάζομαι ου κατ-εργάζομαι, fut. άσομαι, acc. : δια-πράσσομαι, fut. πράξομαι, acc. : άνύω ου ἀνύτω, fut. ἀνύσω, acc. J'en suis enfin venu à bout, άπ-είργασμαί ποτε. Vous n'en viendrez pas à bout, τουτο δια-πράξασθαι εύτι δυνήση (δύναμαι, fut. δυνήσομαι). Venir à bout de réaliser ses espérances, πρὸς τὸ πέρας τῆς ἐλπίδος ἦχω, fut. Εξω. Je ne puis venir à bout de cela, άδύνατός είμι ου άδύνατόν μοι ταύτα ποιείν (ποιέιο. ω, fut. ήσω). Le courage vient à bout de tout, cubly αξατον τη ανδρεία (sous-ent. έστί). On no pourra venir à bout de le faire changer de 'sentiment, ούκ έστιν όστις αὐτὸν μετα-πείσει (μεταπείθω, fut. πείσω). || Venir à bout de quelqu'un, τινός κρατίω, ω, fut. ήσω. Etant venu facilement à bout d'un enfant et d'un vieillard, ράδιως κατ-εργασάμενος τον πρεσδύτην καί το παιδάριον (χατ-εργάζομαι, fut. άσομαι), Hérodn. Quelle patience ne serait mise à bout par co discours? tournex, qui ne s'indignerait? τίς τὸκ άν άγανακτήσαι τοιαύτα άκούων (άγανακτίω, ω,

mis hors de soi, έμαυτου έξ-ίσταμαι, ou simplement έξ-ίσταμαι, fut. ἐχ-στήσομαι. Poussé à bout, ne pouvant plus se contenir, της οργής ου του θυμού άκρατής, ής, ές.

BOUTADE, s. f. caprice, δρμή, ῆς (ή). Il lui prit une boutade, δρμή τις αὐτὸν έλαθε (λαμθάνω, fut. λήψομαι). Faire quelque chose par boutade, όρμη μαλλον ή λογισμώ ἐπί τι φέρεμαι, fut. ένεχθήσομαι. | Mauvais traitement, ύδρις, εως (ή): παροινία, ας (ή). Essuyer les boutades de quelqu'un, πινός παροινίας ὑπο-μένω, fut. µevã.

BOUTARGUE, s. f. saumure d'œufs de poisson, ώα τάριχα, ων (τά).

BOUTEE, s. f. contre-fort, avenue, idos (i). BOUTE-FEU, s. m. incendiaire, έμπρηστής, ου (δ). | Auteur d'une sédition, θορυδοποιός, ου (δ): στασιάρχης ου στασίαρχος, ου (δ). | Cause de malheurs, ἀρχέκακος, ου (δ).

BOUTEILLE, s. f. vase pour contenir les liquides, λάγηνος, ου (δ). Petite bouteille, λαγήνιον, ου (τὸ). | La bouteille, c'est-à-dire le vin qu'elle contient, πότος, ευ (δ). Qui aime trop la bouteille, φιλοπότης, cu (έ): en parl. d'une femme, πότις, ιδος (ή). || Bouteille qui se forme sur l'eau, φυσαλλίς, ίδος (ή): πομφολυξ, υγος (ή). BOUTEILLER, v. n. vider bouteille, πίνω,

BOUTER, v. a. Voyez METTRE.

fut. πίομαι.

BOUTILLIER, s. m. officier qui a le soin du vin, λαγήναρχος, ου (δ).

BOUTIQUE, s. f. lieu où se tient un marchand, είχημα, ατος (τὸ). Plus souvent on désigne la boutique d'après le genre de commerce qui s'y fait. Boutique de boucher, χρεωπωλείον, ου (τό). Boutique de boulanger, άρτοπωλείον, ω (τό). Et ainsi des autres. || Lieu où travaille un ouυτίετ, έργαλείον ου (τό) : έργαστήριον, ου (τό) : δημιουργείον, ου (τό). Boutique de barbier, χουpeior, ou (tò). Et ainsi de beaucoup d'autres.

BOUTIQUIER, s. m. προπώλης, ου (δ).

BOUTOIR, s. m. grouin, ρύγχος, συς (τδ). || Au fig. Coup de boutoir, brusque invective, χαλεπή τις ἐπίπληξις, εως.

BOUTON, s. m. d'arbre ou de plante, δφθαλμός, οῦ (ὁ) : βλάστημα, ατος (τὸ). Couvert de boutons, de bourgeons, πολυδλαστής, ής, ές. Bouton de rose, κάλυξ, υκος (ή). || Bouton qui vient au visage. φλύκταινα, ης (ή): φλυκτίς, ίδος

ίστημι, fut. ix-στήσω. Être poussé à bout, être | (ή). Couvert de boutons, de pustules, pluxtaiνώδης, ης, ες. | Bouton d'habit, κόμες, ου (6). Au fig. Serrer à quelqu'un le bouton, le mettre à l'étroit, ἄγχω, fut. ἄγξω, acc.

> BOUTONNÉ, EE, adj. couvert de bourgeons, πολυδλαστής, ής, ές. || Couvert de pustules, φλυκταινώδης, ης, ες. || Discret, impénétrable, στεγανός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

> BOUTONNER, v. n. pousser des boutons. δφθαλμούς βάλλω, fut. βαλώ.

> Boutonner, v. a. un habit, περπάω, ω, fut. ήσω, acc. Enveloppé d'un double manteau bien boutonné, διπλοῦν ἰμάτιον ἐμ-πεπορπημένος, η. ov, Lycurg.

BOUTONNIÈRE, s. f. ômi, ñ; (i).

BOUTURE, s. f. μέσχος, ου (δ): μέσχευμα. ατος (δ). Propager par bouture, μοσχεύω, fut. súgw, acc.

BOUVERIE, s. f. βεύσταθμεν, ευ (τέ).

BOUVIER, s. m. qui garde les bœufs, βουκόλος, ου (δ). | Signe céleste, δ Βοώτης, ου. BOUVILLON, s. m. jeune bœuf, μόσχος, ου (τὸ): πέρταξ, ακες (δ).

BOUVREUIL, s. m. oiseau, πυβρεύλας, ου (δ). BOYAU, s. m. intestin, Evrepov, cu (70). Le gros boyau, τὸ κῶλον, cu. || Tranchée, mine souterraine, ὑπόνομος, ου (ὁ). || Conduit ou passage étroit, στενωπός, οῦ (ή).

BRACELET, s. m. ψέλλιον, ου (τό).

BRACHIAL, ALB, adj. βραχιόνιος, ος, ον.

BRACONNER, υ. η. παρά νόμους θηρεύω. fut. EÚGO.

BRACONNIER, s. m. δ παράνομος θηρευπίς, οῦ.

BRACHYGRAPHIE, s. f. σημειογραφία, ας(ή). BRACTÉE, s. f. πέταλον, ου (τδ).

BRACTEOLE, s. f. πεταλίδιον, ου (τό).

BRAI, s. m. espèce de goudron, πίσσα, ης (ή). BRAIES, s. f. pl. haut-de-chausse, βράκαι, ῶν (ai), Diod. Sic. : βράκια, ων (τὰ), Hésych. Il vaut mieux employer πιρίζωμα, ατος (τδ). Linge qu'on place sous les enfants, σπάργανα, ων (τὰ).

BRAILLARD, ε. m. κραύγασος, ου (δ): χράχτης, ου (δ).

BRAILLER, v. n. κραυγάζω, fut. άσω : κράζω ου κέκραγα. Jul. κεκράξομαι.

BRAIMENT ou BRAIRE, s. m. δγκηθμός, οῦ (δ) : όγκημα, ατος (τὸ).

BRAIRE, v. n ογκάτμαι, ωμαι, fut. ήστμαι.

BRAISE, s. f. μ apían, no (n).

BRAISIER, s. m. huche pour serrer la braise, ἀνθρακιά, ᾶς (ή). || Étouffoir, πνιγεύς, έως (ό).
BRAMER, υ. n. ἐγκάςμαι, ῶμαι, ſυι. ἡσομαι.

BRAME, ου Βιαμίν, ου Βιαμίνε, ε. m. βραχμάνης, ου (δ).

BRAN, s. m. μίνθος, ου (έ).

BRANCARD, s. m. φέρετρον, ου (τό). BRANCHAGE, s. m. κλάδοι, ων (οί).

BRANCHE, ε. f. rameau, κλάδος, ου (δ). Petite branche, κλαδίσκος, ου (δ). Grosse branche ἀκρίμων, ονος (δ). Jeune branche, κλών, ωνός (δ). Le premier rudiment d'une branche, κλωνάριον, ου (τδ). Couper les branches d'un arbre, τὸ δίνδρον κλαδιύω, fut. εύσω. Couper les jeunes branches, κλωνίζω, fut. είσω, acc. Pousser trop de branches, ύλομανίω, ω, fut. πσω. Qui en pousse trop, ύλημανής, πς, ές.

BRANCHE, espèce qui se sépare du genre, είδος, ευς (τὸ). || Partie d'un tout, μέρος, ους (τὸ). || Section d'une famille, γενεά, ᾶς (ἡ): γένος, ους (τὸ). || Bras de rivière, ρείθρον, ου (τὸ). || Ramification d'une montagne, ὁ τοῦ ὅρους ἀγκών, gén. ἀγκῶνος.

BRANCHER, v. a. pendre à une branche, ξx δρυὸς ἀρτάω, ω, fut. ήσω, acc. || v. n. se percher sur une branche, iπὶ δίνδρου καθ-ίζω, fut. ίσω.

BRANCHE-URSINE, s. f. ἄκανθος, ου (δ). **BRANCHU**, υε, αdj. κλαδώδης, ης, ες.

BRANDILLEMENT, s. m. δόνησις, εως (ή).

BRANDILLER, v. a. mouvoir deçà et delà,
δονέω, ω, fut. ήσω, acc. || Se brandiller sur

sms balançoire, αἰωρέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι ου
πθήσομαι.

BRANDILLOIRE, s. f. αἰώρα, ας (ή). **BRANDIR**, v. a. σείω, fut. σείσω, acc.:
τιχάσσω, fut. άξω, acc.

BRANDON, s. m. δάς, gén. δάδός (ή), Χέη.
BRANLANT, ΑΝΤΕ, αθj. κινούμενος, η, ον.
BRANLE, s. m. agitation, κίνησις, εως (ή):
δόνησις, εως (ή). On me verra dormir au branle
de sa roue, κοιμήσομαι ὑπ' αὐτοῦ δονούμενος τοῦ
τροχοῦ (κοιμάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι : δονίω,
ῶ, fut. ήσω). || Première impulsion, ἡ πρώτη
κίνησις, εως. Donner le branle à, κινίω, ῶ,
fut. ήσω, αcc. : ἀνα-κινίω, ῶ, fut. ήσω, αcc.
L'affaire est en branle, ἀνα-κεκίνηται τὸ πρᾶγμα.
[] Incertitude, ἀπορία, ας (ή).

Brants, danse en rond, χορεία, ας (ή): χορός, droit de quelqu'un, τινί το παν υπηρετέω, ω,

οῦ (δ). Mener le branle, τοῦ χοροῦ ἡγίομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Celui qui mène le branle, δ κορυφαῖος, ου.

BRA

BRANLEMENT, s. m. — de tête, ὁ τῆς κιφαλῆς τρόμος, ου.

BRANLER, v. a. agiter, πνίω, ω, fut. ήσω, acc.: δονίω, ω, fut. ήσω, acc. Branler la tête, τη πιφαλή νευστάζω, fut. άσω.

BRANLER, v. n. bouger de place, χινίομαι, εῦμαι, fut. ηθήσομαι. Si tu branles! ἀν χινηθῆς. [Ετε prêt à tomber, ὑπο-φέρομαι, fut. ὑπενεχθήσομαι. Maison qui branle et menace ruine, ἡ ὑπο-φερομένη καὶ τῷ γήρα τετρυμένη εἰχία, ας. [[Fléchir, n'être pas ferme dans son sentiment, κάμπτομαι, fut. καμφθήσομαι. |[Au fig. Branler au manche, être suspect, ὑπόπτως έχω, fut. Εξω.

BRAQUEMART, s. m. sorte de coutelas, μάχαιρα, ας (ή).

BRAQUER, v. a. diriger, pointer, εὐθύνω ou δι-ευθύνω, fut. υνῶ, acc.

BRAQUES, s. f. pl. pinces d'écrevisse, χηλαί, ων (ai).

BRAS, s. m. βραχίων, ονος (δ). Les muscles du bras, βραχίονες, ων (ci). Le bras, depuis le coude jusqu'au poignet, whim, no (i). Le bras, au-dessus du coude, άγκάλη, ης (ή). Les bras considérés comme servant à embrasser, à qualat, ων (ai). Prendre entre ses bras, είς τὰς ἀγκάλας λαμβάνω, fut. λήψομαι, acc. Porter un enfant à bras, τὸν υίον ἐπ' ἀγκάλης ἔχω, fut. ἔξω. Le porter partout dans ses bras, τὸν υίον ἀγκάλαις ου έν ταις άγκάλαις περι-φέρω, fut. cίσω. Enfant qu'on porte dans ses bras, δύπαγχάλιος παίς, gén. παιδός. Dans les phrases où il n'est pas très-nécessaire de distinguer le bras de la main, les Grecs emploient toujours de présérence χείρ, gén. χειρός (ή). Le bras de Dieu, ή του Θεού χείρ. Allonger le bras, την χείρα έx-τείνω, fut. τενώ. Recevoir dans ses bras. ταϊς χεροίν ύπο-δέχομαι, σει. δέξομαι, ασο. Ουvrir les bras, τὰς χεῖρας δι-έχω, fut. έξω. Ouvrier qui pour vivre n'a que ses bras, xetροδάναυσος, ου (δ). A bras, χερσίν. A force de bras, par les efforts de beaucoup de travailleurs, μόγις καὶ μετὰ πολλών καμάτωυ. Rester les bras croisés, sans rien faire, ἀργίω, ω. ful. ήσω : σχολήν άγω, ful. άξω : οὐδεν ποιών κάθημαι, imp. ·iκαθήμην, Dém. || Être le bras σίαν Εγευσι παρα-δίδωμι, fut. δώσω, acc. | Se jeter entre les bras de quelqu'un, avoir recourr à lui, ἐπί τινα κατα-φεύγω, fut. φεύξ:μ.αι. || Avoir sur les bras, soutenir, supporter, ὑπο-μένω, ful. μενώ, acc. Ayant sur les bras une grande guerre, πόλεμον οὐ μικρὸν ὑπομένων. Avoir sur les bras un ennemi terrible, φεδερῷ έχθρῷ καὶ οὐ καταφρονήτω έν-τυγγάνω, fut. reufouat. Avoir sur les bras une affaire, πράγματι περι-πίπτω, fut. πεσούμαι. S'attirer sur les bras une facheuse affaire, δυσχερές τι πράγμα έμαυτῷ περι-ποιέω, ῶ, fut. τόσω. | Avoir toute une famille sur les bras, τὴν κἰχίαν δλην δια-τρέφω, fut. θρέψω.

Bras de fauteuil, ἀγκών, ῶνος (ὁ). Chaise à bras, θρόνος, ου (δ). | Bras de rivière, ρείθρον, ου (τὸ): ἀγκών, ῶνος (δ). Ville située sur un bras du Nil, πόλις έπ' άγκωνι του Νείλου κειμένη, ης. | Bras de mer, πορθμός, εῦ (δ). Hes séparées par un bras de mer très-étroit, νήσοι λεπτώ παντάπασι πορθμώ δι-ηρημέναι (δι-αιρέω, ω, fut. aionow), Plut.

BRASER, v. a. souder le fer, κιλλάω, ω, fut. now, acc.

BRASIER, s. m. avopazia, as (i).

BRASSARD, s. m. βραχιονιστήρ, ήρος (δ).

BRASSE, s. f. ὀργυια, ας (ή). Long de deux brasses, de trois brasses, διόργυιος, τριόργυιος, ca, ov, et ainsi de suite.

BRASSÉB, s. f. άγκάλισμα, ατος (τὸ).

BRASSER, v. a. remuer à force de bras, φυράω, ω, fut. άσω, acc. | Faire de la bière, ζύθον ποιέω, ω, fut. ήσω. || Tramer, ourdir un complot, μπχανάφμαι, ωμαι, fut. πσομαι, acc.

BRASSERIE, s. f. το ζυθοποιικόν έργαστήpicy, cu.

BRASSEUR, s. m. ζυθοποιός, οῦ (ὁ).

BRASSIÈRES, s. f. pl. Être dans les brassières, être gené, στενοχωρέσμαι, σύμαι, fut. managuar.

BRAVACHE, s. m. ἀλάζων, ονος (δ).

BRAVADE, s. f. άλαζόνευμα, ατος (τό).

BRAVE, adj. intrépide, avoquioc, a, ov (comp. ότερος, sup. ότατος): θαρραλέος, α. ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Quelquefois on emploie άγαθός, ή, όν. Braves soldats, ανδρες άγαθοί, ών (ci). Un brave, άνηρ άγαθος, οῦ

fut. ήσω. || Livrer au bras séculier, τοῖς έξου- ος (partic. parf. de θαβρίω, ω, fut. ήσω). Brave dans l'exécution, δραστικός, ή, όν : δραστήριος, ος ου α, ον : ένεργος, ος, ον. Brave de la langue, θρασόγλωσσος, ος, ον. Faux brave, θρασύδειλος, ου (¿). || Honnête, vertueux, άγαθός. ή, όν: χρηστός, ή, όν: γενναίος α, ον. Un brave. homme, ἀνὰρ ἀγαθός, οῦ (ὁ). Oh! le brave homme! ώς γενναίος (sous-ent. έστί). || Magnifique dans son extérieur, εύστολος, ος, ον : εὐείμων, ων, cv, gén. cvoç. Être brave dans ses habits, sùπρεπέστερον στολίζομαι, fut. ισθήσομαι. Il veut que vous vous fassiez brave pour paraître devant lui, βούλεταί σε ώς εύχοσμότατα καὶ λαμπρότατα προσ-ελθείν (βούλομαι, fut. βουλήσομαι : προσέρχομαι, fut. ελεύσομαι), Xén.

> BRAVER, v. a. défier, προ-καλέςμαι, εθμαι, fut. xalisopat, acc. | Au fig. Braver le danger. τον χίνδυνον αξρομαι, fut. άρουμαι, ου ύποδύομαι, fut. δύσομαι, ου υφ-ίσταμαι, fut. υποστήσομαι, ου άν-αιρέομαι, ούμαι, fut. αιρήσομαι. ου ανα-λαμβάνω, ful. λήψομαι, ου ανα-δέγομαι, fut. δίξομαι : τῷ κινδύνῳ ἀπ-αντάω, ω, fut. αντήσομαι, ου όμόσε χωρέω, ω, fut. ήσω: τεῦ κινδύνου κατα-φρονίω, ω, fut. ήσω, ου κατατολμάω, ω, fut. ήσω. Braver la fortune, τις τύχης κατα-φρονέω, ω, fut. ήσω. Braver les coups du sort, τοις δεινοίς παρα-βάλλομαι, fut. δαλουμαι. Braver la mort, τῷ θανάτῷ ἀπ-αντάω, ω, fut. αντήσεμαι. Il a bravé la mort pour me sauver, του ζην χίνδυνον υπέρ της έμου σωτηρίας αν-έρριψε (αναρ-ρίπτω, fut. ρίψω). Braver tout pour la liberté, πάντα χίνδυνον ὑπὲρ τζε έλευθερίας αιρομαι, fut. άρουμαι, Dém.

BRAVERIE, s. f. parure, στολισμός, οῦ (ό). BRAVOURE, s. f. ἀνδρεία, ας (ή).

BRAYER, s. m. bandage pour les hernies. στήριγμα, ατος (τὸ).

BREBIETTE, s. f. δίδιον, ου (τὸ).

BREBIS, s. f. i oic, gen. cisc, dat. cii, acc. civ, plur. oiec, gén. olwv, dat. oioi.

BRECHE, s. f. fente ou cassure en général, ρωγμή, ης (ή). || Dégradation d'un mur, τὸ του τείχους δι-εβρωγός, ότος (partic. parf. de διαβ-ρήγυμαι). Faire une breche, τὸ τειχος διαβ-βήγνυμι ου παραβ-βήγνυμι, fut. βήξω. Faire une grande brèche, ἐπιπολύ τοῦ τείχους καταεαλλω, fut. εαλώ. Mur où il est impossible de faire brèche, τὸ αρρημτον τείχος, ους. Réparer (δ), ou simplement ἀνήρ, gén. ἀνδρός (δ). Brave la brèche, τὰ τοῦ τείχους δι-εξόωγότα ἀκόςdans les dangers, προς κίνδυνον τεθαρρηκώς, υία, μαι, ούμαι, fut. άκέσεμαι : τοῦ τείχους τὰ κατα-

143

πεπτωχίτα ἀν-ίστημι, fut. ἀνα-στήσω. Défendre la brèche, ὑπὶρ τοῦ τείχους ἀμυνομαι, fut. ἀμωνοῦμαι. Monter sur la brèche, τοῦ τείχους ἐπι-δαίνω, fut. δήσομαι, Hérodn. Combattre sur la brèche, τειχομαχίω, ῶ, fut. ήσω. Il mourut sur la brèche, τειχομαχῶν ἀπ-ίθανε (ἀπο-θνήσχω, fut. θανοῦμαι). Battre en brèche à coups de bélier, χριοκοπίω, ῶ, fut. ήσω.

Briche, tort, dommage, βλάδη, ης (ή): λύμη, ης (ή). Faire brèche à, βλάπτω, fut. β.άψω, acc.: λυμαίνομαι, fut. ανευμαι, acc. ου dat. Faire une brèche à sa réputation, την έμαυτου δόξαν κατ-αισχύνω, fut. υνώ.

BRECHE-DENT, s. m. ou f. νωδός, ου (δ, ή).

BRECHET, s. m. partie antérieure de la poitrine, δώραξ, ακος (δ).

BREDOUILLEMENT, s. m. βατταρισμός, οῦ(ό). BREDOUILLER, v. n. βατταρίζω, fut. ίσω: παφλάζω, fut. άσω.

BREDOUILLEUR, s. m. βατταριστής, εῦ (δ). BREF, Bravs, adj. βραχύς, εῖα, ὑ (comp. ὑτεεςς, sup. ὑτατος). Faire une syllabe brève, τὴν συλλαθὴν βραχύνω, fut. υνῶ.

Βακτ, adv. brièvement, βραχίως: συντόμως. Parlet bref, βραχυλογίω, ω, fut. ήσω. Qui parle bref, βραχύλογος, ος, ον. || Bref, en un mot, ως δὶ συν-τίμνοντι είπειν: συν-πεμόντι ου συν-ελόντι δ' είπειν (συν-τίμνω, fut. τεμώ: συν-αιρίω, ω, fut. αιρήσω: λίγω, aor. 2 είπον).

BREF, lettre d'un pape, intotodn, \tilde{n} ; (\tilde{n}) : $\eta \approx \tilde{n} + \tilde{n}$, \tilde{n} ; (\tilde{n}) :

BRELAN, s. m. jeu de hasard, κυθεία, ας (τ΄). || Lieu où l'on y joue, αυθευτήριον, ου (τό).

BRELANDER, v. n. εἰς τὰ κυθευτήρια φοιτάω, ω, fut. ήσω: κυθεύω, fut. εύσω.

BRELANDIER, s. m. πυδευτής, c5 (ό).

BRELOQUES, s. f. pl. πρίμδαλα, ων (τὰ).

BRENEUX, πυσε, adj. μεμινθωμίνος, η, ον.

BRESILLER, v. a. θραύω, fut. θραύσω, acc.:

συν-τρίδω, fut. τρίψω, acc.

BRETAILLER, ν. η. ξιφομαχέω, ω, fut.

BRÉTAILLEUR, **s.** m. φιλόμαχος, cu (ό). **BRETELLE**, **s.** f. iμάς, άντος (ό) : iμαντί-διον, cu (τὸ).

BRETTE, s. f. έρέε, ξίφος, ους (τό). BRETTÉ ou BRETTELÉ, adj. denté, όδονσωτός, ή, όν.

BREUIL, s. m. φιλόμαχος, ου (δ). BREUIL, s. m. taillis, δρυμός, οῦ (δ). BREUVAGE, ε. m. πόμα, ατος (τὸ): πόσις, εως (ή): πότος, ου (ὁ). Breuvage amoureux, φίλτρον, ου (τὸ). Breuvage empoisonné, φάρμακον, ου (τὸ).

BREVET, s. m. δίπλωμα, ατος (τὸ).

BREVETER, v. a. διπλώματος άξιώω, \bar{u} . fut. ώσω, acc. Breveté, ée, δίπλωμα έχων. ουσα, ον (partic. d'έχω, fut. έξω).

BRIBE, s. f. gros morceau de pain, πύρνος, ω (δ). || Les bribes, les restes, λείψανα, ων (τὰ): ψιχία, ων (τὰ).

BRICOLE, s. f. bretelle, ἰμάς, άντος (δ). BRIDE, s. f. ρυτής, προς (δ): ήνία, ας (ή). A toute bride, ἀπὸ ἡυτῆρος. Courir à toute bride, ἀπὸ ρυτῆρος Ελαύνω, fut. ελάσω. S'enfuir à toute bride, ἀφ-ιππάζομαι, fut. άσεμαι. Tourner bride, τον ίππον άπο-στρέρω, fut. στρέψω. Tirer la bride, the heigh $i\pi$ -igo, fut. $i\varphi$ -i\u00e4o. Lâcher la bride, tàs fivias av-inui, fut. av-now. Lacher la bride et fouetter les chevaux, àmo δυτήρος καὶ μετά μάστιγος έλαύνω, fut. άσω, Den. Hal. | Au fig. Tenir la bride aux passions, τάς των ήδονων ορέξεις χαλιναγωγέω, ω, fut. ήσω, Luc. Mener quelqu'un la bride haute, μετά χαλινού τινά χυδιρνάω, ω, fut. ήσω, Plut. Lacher la bride au peuple, τῷ δήμω τὰς ἡνίας av-inμι, fut. av-now. Avoir la bride sur le cou, πάση έξουσία χράομαι, ώμαι, fut. χενσομαι. Qui a la bride sur le cou, αὐτόνομος, ος, ον: αὐτεξούσιος, ος, ον. Aller bride en main, εὐλαθέςμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Qui va bride en main, εὐλαδής, ής, ές.

BRIDER, v. a. χαλινόω, ω, fut. ώσω, acc. Brider l'insolence du peuple, τω δήμω τον της υξρεως χαλινόν έμ-ξάλλω, fut. δαλω, Plut. Se laisser brider, τον χαλινόν δίχομαι, fut. δίξομαι, Xén. Vous vous êtes laissé brider, τον χαλινόν ήδη έχετε (έχω, fut. έξω), Aristt.

BRIDON, s. m. χαλινός, οῦ (δ).

BRIÈVEMENT, adv. ἐν βραχεῖ ου διὰ βραχείων. Plus brièvement, μᾶλλον ἐν βραχεῖ. Trèsbrièvement, ἐν βραχυτάτεις. Je vous le dirai le plus brièvement que je pourrai, ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχείων ὡς οἶόντε (ἀγορεύω, fut. ἐρῶ), Luc. BRIÈVETÉ, s. f. βραχύτης, ητος (ἡ).

BRIFER, v. n. manger avidement, ἀδδηφαγίω, ω, fut. ήσω.

BRIGADE, s. f. compagnie de soldats, λόχος, cu (δ). || Petit corps d'armée, τάξις, εως (ħ).

BRIGADIER, s. m. λοχαγός, οῦ (δ).

gands en général, τὸ ληστικόν ου τὸ ληστρικόν, ου. Purger le pays de brigands, τὸ ληστικὸν έκ τῆς χώρας καθ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω, Thuc.

BRIGANDAGE, s. m. ληστεία, ας (ή). Exercer des brigandages, ληστεύω, fut. εύσω. Pays qui est un théâtre de brigandages, ή ληστευσμένη χώρα, ας. Vivre de brigandages, ἀπὸ ληστείας ζάω, ω, fut. ζήσομαι.

BRIGANDER, v. n. ληστεύω, fut. εύσω. BRIGANTIN, s. m. μυσπάρων, ωνος (δ).

BRIGUE, s. f. sollicitation, intrigue, mayαγγελία, ας (ή). Il y avait des brigues pour le consulat, ὑπατείας ήσαν παραγγελίαι. | Faction, parti, στάσις, εως (ή). Faire des brigues, στάσεις ποιέρμαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Avoir une forte brigue, πολλούς τους μετ' έμου φρονούντας ου τους τα έμα φρονούντας έχω, fut. ξω. Avoir une forte brigue contre soi, πολλούς έχω τούς έναντίους ου τούς άντιπαρ-αγγέλλοντας (άντιπαραγγέλλω, fut. αγγέλω). N'avoir pour toute brigue que son seul mérite, διὰ τῆς ἀρετῆς μόνον είς τὰς ἀρχὰς προ-κόπτω, fut. κόψω.

BRIGUER, v. a. solliciter les honneurs, παρ-αγγέλλω, fut. αγγελώ, acc. | Capter, rechercher, άντι-ποιέσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι, gén. Briguer les faveurs du peuple, τὸ πλήθος δημαγωγέω, ω, fut. ήσω. Briguer la faveur de quelqu'un, πινός εύνοιαν θηρεύω, fut. εύσω.

BRILLAMMENT, adv. λαμπρῶς.

BRILLANT, ANTE, adj. λαμπρός, ά, όν (comp. ύτερος, sup. ότατος). Être brillant λάμπω, fut. λάμψω, ou λάμπομαι, fut. λάμψομαι. Être plus brillant que la neige, ὑπὶρ χιόνα λάμπω, fut. λάμψω. Son visage est brillant de clarté, πυρί λάμπεται αὐτοῦ τὸ πρόσωπον (λάμπομαι, fut. λάμψομαι). Brillant de pierreries, λίθοις λαμπόμεvoc. n. ov. Tout brillant de l'éclat des marbres les plus précieux, παντοδαποίς μαρμάροις περι-λαμπόμενος, η, ον. Nuit brillante d'étoiles, νὺξ ἀστράσι περι-λαμπομένη, ης. Toujours brillant, ἀειλαμπής, ής, ές. Qui n'a rien de brillant, άλαμπής, ής, ές. Rendre brillant, λαμπρύνω, fut. υνώ, acc. : φαιδρύνω, fut. υνώ, acc. Noces brillantes, οἱ λαμπροὶ γάμοι, ων. Brillantes espérances, αι λαμπραί έλπίδες, ων. Il concevait de brillantes espérances, év rais ελπίσι λαμπρός ήν. Faire quelque action brillante, λαμπρόν τι ποιέω, ω, fut. ήσω. Brillante santé, εὐρωστία, ας (ή). Brillant de santé,

BRIGAND, s. m. ληστής, ου (δ). Les bri- εύρωστος, ος, ον. Brillant de fraicheur, ώραιος a, cv : φαιδρός, ά, όν. Le brillant du style. τὰ τοῦ λόγου χομψείματα, ων. Parsemer son style de traits brillants, τους λόγους κομμόω, ω, fut.

> BRILLANT, s. m. éclat, λαμπρότης, ητος (ή): αὐγή, ῆς (ή). || Pierre précieuse, ή πιμία λίθος, gén. τιμίας λίθου. || Faux brillants, en parlant d'éloquence, τὰ χρώματα, ων. Ces faux brillants destinés à éblouir, τὰ πρὸς χάριν κεχρωσμένα, ων.

> BRILLANTE, EE, adj. κεχρωσμένος, η, ον. BRILLER, v. n. λάμπω, fut. λάμψω. Briller d'un vif éclat, κατα-λάμπω. Briller un peu. ὑπο-λάμπω. Briller comme un astre, ως ἀστὰρ άπο-λάμπω. Quand le soleil du printemps vint à briller, έπι-λάμψαντος του έαρος (έπι-λάμπω, fut. λάμψω). Briller d'or, χρυσῷ λάμπομαι, fut. λάμψομαι. La grace brillait sur son visage, πολλή του προσώπου χάρις άπ-ελάμπετο (άπολάμπομαι, fut. λάμψομαι). Faire briller les épées, τὰ ξέφη ἐχ-λάμπω, .fut. λάμψω.

> BRILLER, être remarquable, ἀπο-φαίνομαι, fut. particopat. Briller par ses belles actions, τοίς έργοις άπο-λαμπρύνομαι, fut. υνθήσομαι. Briller plus que les autres, τῶν άλλων ὑπερλάμπω, fut. λάμψω. || Faire briller, mettre au grand jour, φαίνω, fut. φανώ, acc. Faire briller son éloquence, τῶ λόγω ελ-λαμπρύνομαι, fut. υνεύμαι. Faire briller sa science, την σοφίαν έπι-δείχνυμαι, fut. δείξομαι.

BRIMBALER, v. a. ἡιπτάζω, fut. dow, acc. BRIMBORIONS, s. m. pl. παιγνίδια, ων (τὰ). BRIN, s. m. fétu, κάρφος, ους (τὸ). Un brin d'herbe, ποάριον, ου (τὸ). || Un brin, un peu de quelque chose, δλίγον τι, gén. δλίγου TIVÓS.

BRINDE, s. f. toast, santé que l'on se porte, πρόποσις, εως (ή): φιλοτησία, ας (ή).

BRINDILLE, s. f. menue branche, κάρφος. ους (τό).

BRIOCHE, s. f. πλακούς, ούντος (δ). Petite brioche, πλακούντιον, ου (τὸ).

BRIOINE, s. f. plante, βρυωνία, ας (ή). BRIQUE, s. f. πλίνθος, ου (ή). Faire de la brique, πλινθεύω, ful. εύσω : πλινθουργέω, ω, fut. ήσω. Fait de brique, πλίνδινος, η, ον. Entourer une ville d'un mur de brique, πλίνθοις την πολιν τειχίζω, fut. ίσω.

BRIQUET, s. m. morceau d'acier pour

battre le fusil, χαλυψ, υδος (δ). Matière pour battre le briquet, πυρεία, ων (τά). Battre le briquet, έχ τῶν πυρείων τὸ πῦρ ἐχ-τρίδω, fut. τρίψω. || Petit sabre, χοπίς, ίδος (ή).

ΒRIQUETAGE, s. m. πλινθεία, ας (ή). BRIQUETERIE, s. f. πλινθείαν, ου (τό). BRIQUETIER, s. m. πλινθουργός, οῦ (ὁ). BRIQUETTE, s. f. πλινθίς, ίδος (ή).

BRIS, s. m. action de briser, κάταξις, εως (ή). || Débris, κάταγμα, ατος (τὸ). Bris d'un vaisseau, ναυάγιον, ου (τὸ).

BRISANTS, s. m. pl. écueils, σκόπελοι, ων (εί): βαχίαι, ων (αί).

BRISE, s. f. vent doux, aupa, as (i).

BRISÉES, s. f. pl. traces, piste, ίχη, ων (τὰ). Suivre les brisées de quelqu'un, ou aller sur ses brisées, ίχην τινὸς στείδω, fut. στείψω.

BRISEMENT, s. m. κατάκλασις, εως (ή). Brisement de cœur, ή τῆς καρδίας σύντριψις, εως, Eccl.

BRISER, v. a. mettre en pièces, xataxλάω, ω, fut. xλάσω, αcc. : συν-τρίδω, fut. τρίψω, acc. | Gasser, κατ-άγνυμι, fut. άξω, acc. Briser son vaisseau contre un rocher. περί σκόπελον την ναῦν περιβ-βήγνυμι, fut. ρήξω. Se briser contre les rochers, σκοπέλοις προσ-χρούω, fut. χρούσω. Briser ses fers, τά δισμά καταβ-βήγνυμι, fut. βήξω. Brisé de coups, πληγαίς συν-τετριμμένος, η, ον (συν-τρίδω, fut. τρίψω). Étre brisé de douleur, τῆ ἀλγηδόνι συντρίδομαι. J'en ai le cœur brisé de douleur, την καρδίαν συν-τέτριμμαι (parf. passif de συν-τρίξω). Mon cour se brisa, κατ-εκλάσθη μοι ή καρδία (zaτa-xλάω, ω, fut. xλάσω). || Briser un discours, l'interrompre, τον λόγον δια-κόπτω, fut. κόψω. Brisons là, άλις.

BRISEUR, s. m. xatáxteg, ou (ó).

BRISK-VENT, ε. m. ἀνέμου πρόδλημα, ατος (τὸ).

BRISURE, s. f. κάταγμα, ατος (τὸ). **BROC**, s. m. εἰνοφόρον, ευ (τὸ).

BROCANTER, v. n. trafiquer de vieux meubles, γρυτοπωλίω, ω, fut. ήσω. || Trafiquer en général, προ-πωλίω, ω, fut. ήσω, acc.

BROCANTEUR, s. m. γρυτοπώλης, ου (δ). BROCARD, s. m. plaisanterie, σχώμμα, ατος (τὸ).

BROCARDER, v. a. brocher une étoffe en or, en argent, χρυσόν, ἄργυρον ἐσθπτι ἐν-υφαίνω, ſut. υφανω. || Plaisanter, railler, σχώπτω, fut.

oxeche, acc. seul ou avec siz.

BROCART, s. m. riche étoffe, τὸ σηρικόν ου άτταλικὸν ύφασμα, ατος.

BROCHE, s. f. meuble de cuisine, δεελός, οῦ (δ). Mettre à la broche, δεελῷ δια-πείρω, fut. περῶ, acc. || Défense de sanglier, χαυλιόδους, οντος (δ).

BROCHER, v. a. — une étoffe, ἐν-υφαίνω, fut. ανῶ, acc. Broché en or, διάχρυσος, ος, ον. || Brocher, faire négligemment ou à la liâte, αὐτοσχιδιάζω, fut. άσω, acc. || Brocher un livre, en assembler les feuilles, τοῦ βιδλίου τὰς σανίδας συβ-βάπτω, fut. βάψω. || Brochant sur le tout, de plus, καὶ προσέτι : καὶ πρὸς τούτοις έτι.

BROCHETTE, s. f. deliance, ou (6). BROCHETTE, s. f. deliance, ou (6).

BROCHURE, s. f. livre frivole, βιδλάριον, ου (τὸ): συγγραμμάτιον, ου (τὸ).

BROCOLI, s. m. rejeton ou jeune pousse, de chou, χυμάτιον, ου (τό).

BRODEQUIN, s. m. ποδάτον, ου (τὸ), Théophr. BRODER, v. a. ποικίλλω, fut. ιλώ, acc. Brodé, ée, πεποικιλμένος, η, ον: ποικιλτός, ή, όν. Brodé en or, χρυσώ πεποικιλμένος, η, ον. Chlamydes brodées en fleurs, χλαμύδες διηνθισμένας, ων (partic. parf. passif de διανθίζω, fut. ίσω). Broder une histoire, την διήγησιν ποικίλλω, fut. ιλώ.

BRODERIE, s. f. ouvrage brodé, πci xilma, $\alpha \tau c c$ (τd). || Travail du brodeur, πc ixilous, $\epsilon \omega c$ (τd).

BRODEUR, s. m. ποικίλτης, ου (ό). Brodeur à l'aiguille, βελονοποικίλτης, ου (ό).

BROIEMENT, ε. m. τρίψις, εως (ή).

BRONCHADE, s. f. πταϊσμα, ατος (τὸ).

BRONCHER, v. n. πταίω, fut. πταίσω. Une pierre le fit broncher, λίθω προσ-έπταισε (προσ-πταίω, fut. αίσω). Obstacle qui fait broncher, πρόσπταισμα, ατος (τδ). Cheval qui ne bronche pas, δ άπταιστος ἵππος, σι. || Au fig. Il lut sans broncher, sans se reprendre, ἀν-εγίνωσκεν σὰ προσ-πταίων, σὰ δισσολογῶν (ἀνα-γινώσκω, fut. γνώσσμαι: προσ-πταίω, fut. πταίσω: δισσολογίω, ῶ, fut. ήσω), Synés.

BRONCHES, s. f. pl. ramifications de la trachée artère des poumons, βρόγχια, ων (τὰ).

BRONZE, s. m. χαλκός, οῦ (ό). De bronze, χαλκοῦς, ηι, οῦν. Ouvrage en bronze, χαλκιυμα, ατος (τὸ). Ouvrier en bronze, χαλκιυτής, οῦ (ό). L'art de travailler le bronze, η χαλκιυτική, ης (sous-ent. τέχνη). Revêtir de bronze,

χαλκόω, ω, fut. ώσω, acc. Jeter en bronze, γαλιεύω, ful. εύσω, acc.

BRONZER, v. a. colorer en bronze, χαλκόω, S. fut. 600, acc. | Bronzé, ée, qui a la couleur du bronze, zadxoudis, is, is.

BROQUETTE, s. f. πασσάλιον, ου (τό). **BROSSE**, ε. f. ψήκτρα, ας (ή).

BROSSER, v. a. ψήχω, fut. ψήξω, acc. Enlever en brossant, ἀπο-ψάω, ω, fut. ψήσω, acc. || v. n. Brosser dans les bois, les parcourir à cheval, τους δρυμούς δι-ελαύνω, fut. ελάσω.

BROU DE NOIX, s. m. το του χαρύου χλωpóv, oũ.

BROUAILLES, s. f. intestins des poissons, τά των ίχθύων έντερα, ων.

BROUEE, s. f. petite pluie, à mérpios beros, oo, Plut.

BROUET, s. m. potage, ζωμός, αι (δ).

BROUETTE, s. f. το μονότροχον άμαξιον, ου. BROUETTER, v. a. άμαξίω ou άμαξίοις δια-χομίζω, fut. ίσω, acc.

BROUHAHA, s. m. θόρυδος, ου (δ).

BROUILLARD, s. m. ὁμίχλη, ης (ή). Le brouillard tombe, δια-σκιδάννυται ή όμίχλη (διασκεδάνγυμι, fut. σκεδάσω). Couvert de brouillards, outyledong, ng, ec.

BROUILLE, s. f. Voyez BROUILLERIE.

BROUILLER, v. a. mêler, xuxáu, w, fut. ήσω, acc.: συγ-χυχάω, ω, ful. ήσω, acc.: φύρω, fut. φυρώ, acc. : συγ-χέω, fut. χεύσω, acc. | Diviser, rendre ennemi, δια-δάλλω, fut. δαλώ, acc. Ne me brouillez pas avec Thrasymaque, μή διά-δαλλε έμε και Θρασύμαχον, Plat. Être brouillé avec quelqu'un, τινὶ δια-βέβλημαι (parf. passif de δια-δάλλω), Plut. Ils sont brouillés, άπ-ηλλοτρίωνται άλλήλων (άπ-αλλοτριόω, ω, fút, ώσω). Ils se brouillèrent à la suite d'une dispute, en parlant de deux personnes, δι-ιστήτην έρ (σαντε (δι-ίσταμαι, fut. δια-στήσομαι: έρίζω, fut. (5w), Hom. | Se brouiller, en parlant du temps, σκοτίζομαι, fut. ισθήσομαι: συν-νεφόρμαι, ούμαι, fut. ωθήσεμαι. Le temps se brouille, συν-νέφει, impers.

BROUILLERIE, s. f. loig, idog (1). S'il survient entre eux quelque brouillerie, iav no αύτοις παρα-γένηται έρις (πάρα-γίνομαι, fut. γενήσομαι). Le sujet de la brouillerie, τὸ ἀμφισδητούμενον, ου.

έστιι, τὸ αὐτοσχέδιον, ου.

BROUILLON, s. m. et adj. qui sème le trouble, θορυδοποιός, ός, όν. | Désordonné dans ce qu'il fait, draxtoc, oc, ov : àovotatoc, oc, ov. || Indiscipliné, indocile, ἀχόλαστος, ος, ον.

BROUIR, v. a. brûler, gâter, en parlant des grains, des feuilles, etc. λυμαίνομαι, fut. avoupat, acc. ou dat.

BROUISSURE, s. f. καυθμός, οῦ (δ), Théophr. BROUSSAILLES, s. f. pl. θάμνοι, ων (οί). Broussailles sèches, φρύγανα, ων (τά).

BROUT, s. m. jeunes branches de vigne, οί έαρινοί κλώνες, ών.

BROUTER, v. a. ronger, τρώγω, ful. τρώξομαι, acc. | Pattre, βόσκομαι, fut. βοσκήσομαι, acc.: vépopat, fut. vepcopat, acc.

BROUTILLES, s. f. pl. menues branches, φρύγανα, ων (τὰ). | Bagatelles, mêmes objets, ρώπια, ων (τά).

BROYER, v. a. τρίδω, fut. τρίψω, acc. Aisé à broyer, εὕτριπτος, ος, ον. Nouvellement broyé, νεοτριδής, ής, ές.

BROYEUR, s. m. — de couleurs, papua**χ**οτρίδης, ου (δ).

BRU, s. f. belle-fille, voo;, ov (1).

BRUINE, s. f. frimas légers, πάχνη, ης (ή). Couvert de bruine, παχνώδης, ης, ες.

BRUINER, v. n. Il bruine, πάχνη γίνεται (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

BRUIR, v. a. pénétrer de vapeurs, θυμιάω, ω, fut. άσω, acc. Quand l'étoffe aura été bruie, όταν έκ του άνα-φερομένου άτμου γένηται διάδροχον το υφασμα (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Diosc.

BRUIRE, v. n. βιμείω, ω, fut. ήσω. Bruire aux oreilles de quelqu'un, πινά περι-Ειμβέω, ω. BRUISSEMENT, s. m. βόμδος, ου (δ). J'entends un bruissement dans mes oreilles, βομβούσιν al axeai μου (βομδίω, ω, fut. ή..., Saph.

BRUIT, s. m. son, ψόφος, ου (δ): ήχος, ου (ό). Avec bruit, μετὰ ψόφου. A ce bruit, πρός έκεινον του ψόφου. Un bruit s'élève, ψόφος άνα φέρεται (φέρομαι, fut. ενεχθήσομαι), Plut. Il se fait du bruit, ψόφος γίνεται (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Le bruit qu'elles font avec leurs ailes, δ γινόμενος τοις πτέρυξι φόφος, Aristt. Le bruit du fouet retentissait à ses oreilles, ψέφες ην υσπληγγος εν τοιν ώτοιν (είμί, fut. έσομαι), Anthol. Faire du bruit, ψοφέω, ω, fut. ήσω. BROUILLON, s. m. minute grossière d'un Elle ne pousse aucun cri, ne fait aucun bruit, εύτε φθέγγεται, ούτε ψοφεί οὐδένα ψόφον (φθέγτομπι, fut. φθέγξομαι), Aristt. En tombant il fait | generalement repandu, πολύς τότε περι-εφέρετο un grand bruit, κατα-πισών μέγαν τον ψόφον λογάζεται (έργάζομαι, fut. άσομαι : κατα-πίπτω, ful mecunai). Les métiers qui font du bruit, τέχναι αί ψόφον ποιεύσαι (πειίω, ω, fut. ήσω), Athen. Qui sait du bruit, popprusos, n, ov. Oui n'en fait pas, άψοφος, ος, ον : άψόφητος, ος, er. Sans saire de bruit, άψοφητί. Qui tremble au moindre bruit, πρός τὰ πολλὰ ψοφοδεής, ής, sc. Luc. | Grand bruit, fracas, comme de la mer, du tonnerre, du vent, etc. πάταγος, ου (δ). Faire un grand bruit, παταγίω, ω, fut. κίσω. Au bruit de la mer en fureur, μίγα παταγούσης της θαλάσσης : περι-ηχούντος του κλύδωνος (περι-ηγέω, ω, fut. ήσω). Le bruit du tonnerre, ό της βρεντής ήγες ου ψόφος ου πάταγος, ου. Bruit clair et sonore, comme celui des trompettes, etc. κλαγγή, ῆς (ή). J'entends le bruit des trompettes, τῆς σάλπιγγος ἀκούω, fut. ούsouze. || Bruit aigu, comme d'une porte qui crie, τρισμός, οῦ (δ). Faire un bruit aigu, τρίζω ου τέτριγα, fut. τετρίξομαι. || Bruit sec, de deux choses qui s'entrechoquent, xpórce, ou (¿). Le bruit des ailes, ό των πτερύγων πρότος, ου. || Doux bruit, mumure agréable, ψιδύρισμα, ατος (τό). | Au fig. Vain bruit de paroles, δ κενὸς ἡημάτων όγκος, ου. Il ne fait que du bruit, λόγους λέγει (λέγω, fut. λέξω). Il fait plus de bruit que de besegne, λόγφ το πλείον ή έργω δια-πράσσει (πράσσω, ful. πράξω).

BRUIT, tumulte, confusion, désordre, députos. ου (ό) : ταραχή, ης (ή). Faire grand bruit, 60ρυδίω, ω, fut. τίσω. Il y a eu du bruit dans ce pays, ταραχαί έν τη χώρα γεγένηνται (γίνοmai. ful. yevicopai). || Criaillerie, xpauyń, ñs (ń). Faire beaucoup de bruit pour rien, tà oùδενός άξια έχ-τραγωδέω, ω, fut. ήσω. Il fait grand bruit de cela, έπι-τραγωδεί τούτοις, Plut. || Querelle, tois, idos (i). Avoir du bruit avec quelqu'un, πρός τινα έρίζω, fut. ίσω.

BRUIT, nouvelle qui circule, φήμη, ης (ή): λόγος, ου (έ) : κληδών, όνος (ή). Bruit sans fondement, φήμη άδίσκοτος, ου (ή). Prêter l'oreille aux bruits qui courent, ταις των πολλών φάμαις επομαι, fut. εψομαι. Je parle d'après le bruit public, ταῦτα λέγω ταῖς τῶν πολλῶν ἐπόservos valuers, Basil. J'ai appris cela par le bruit public, ταυτα άκεύων οίδα, fut. είσομαι. C'est le bruit public, τοῦτ' έστι τὸ θρυλλούμενον brûlante, ή φλίγουσα σποδός, οῦ (partc. prés.

λόγος (περι-φέρω, fut. cίσω), Chrysost. Un bruit court que, φήμη γίνεται, ώς (γίνεμαι, fut. γενήσεμαι). Répandre le bruit que, φήμην διαδίδωμι (fut. δώσω), ώς. On fit courir ou on répandit le bruit que j'étais mort, mepi épou deπλθεν ο λόγος ώς τεθνεώς είνν (δι-έρχομαι, fut. sλεύσομαι), Plat. Le bruit se répandit aussitôt. ταχύ προ-πλθε φήμη (προ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Plat. Il s'était réjorndu je ne sais quel bruit, φήμη ούχ οίδ όπως δι-εσχέδαστο (δια-σχεδάννυμι, fut. σχιδάσω). Le bruit s'en répandit bien vite dans toutes les villes, ταχίως είς τὰς πόλεις δ λόγος δι-εσπάρη (δια-σπείρω, fut. σπερώ), Diod. Ce bruit est venu jusqu'à nous, εἰς ἡμᾶς δι-εφοίτησεν ο λόγος (δια-φοιτάω, ω, fut. ήσω), Hérodn. Le bruit se confirme, λόγος κατ-έχει (κατ-έχω, fut. καθ-έξω). Au premier bruit de la victoire, εύθυς της νίκης άγγελθείσης (άγγελλω. fut. ἀγγελῶ). On fait grand bruit de cette affaire, πολύς λόγος περί τούτου έγήγερται (έγείρω, fut. έγερω), Diod. Cette paix dont on fait grand bruit, ή υπό πάντων θρυλλουμένη είρήνη, πο (θρυλλίω, ω, fut. ήσω), Dém. Cette affaire fit grand bruit, διαδόπτον το πράγμα έγένετο (γίνομαι. fut. yeviscuai), Diod. Il n'était bruit que de votre justice, της σης δικαιοσύνης πολύς ή, έ λόγος (εἰμί, fut. έσομαι), Hérodt.

BRUIT, renom, réputation, δέξα, ης (ή). Avoir bon bruit, εὐδακιμέω, ω, fut. ήσω. Avoir mauvais bruit, κακῶς ἀκούω, fut. ἀκούσομαι. Qui fait du bruit, περιδόητος, ος, ov. Qui ne fait aucun bruit, άδεξες, ες, εν. J'ai désiré faire du bruit, iπ-εθύμησα περιδόητος γενέσθαι (imθυμέω, ω, fut. ήσω: γίνομαι, fut. γενήσομαι), Lys. | Bruits injurieux, διαδολαί, ων (ai): Ορύλλοι, ων (ci). Ne vous exposez pas aux bruits que l'on ferait courir sur votre compte, undi σεαυτόν τοίς του δήμου θρύλλοις ix-δώς (ix-δίδωμι, fut. δώσω), Plan.

BRULANT, ANTE, adj. περιφλεγής, ής, ές: έμπυρος, ος, ον : διάπυρος, ος, ον. Charbon brùlant, ανθραξ διάπυρος, ου (¿). Les ardeurs brûlantes du soleil, ci repiphereig flice, wv. Chaleur brûlante, καῦμα, ατος (τὸ). Air sec et brûlant, ἀὴρ σκληρὸς καὶ διακαής, εῦς (¿). Pays brûlant et aride, ή ένθερμος καὶ άνυδρος χώρα, ας. Vent brûlant, πρηστήρ, ήρος (δ). Cendre (θρυλλέω, ω, fut. τσω). C'était alors un bruit de φλίγω). Un mal brûlant, ή πυρφόρος νόσος,

ου. Fièvre brûlante, ό καυσώδης πυριτός, ου. C'est là ce qui rend la fièvre brûlante, τοῦτο διακαή ποιεί τον πυρετόν (ποιέω, ω, fut. ήσω), Al. Aphr. Estomac brulant, & καυσούμενος στόμαχες, ου (partic. de καυσόομαι, εύμαι), Gal. Dévoré d'une soif brûlante, περιφλεγώς διψήσας (partic. aor. 1er de διψάω, ω, fut. ήσω), Plut. | Au fig. Passions bralantes, of phequaivortes fowtes, wy (partic. de plequaira, fut. ανώ). Style brûlant, ή περιπαθής λέξις, εως. BRULEMENT, s. m. xaūσις, εως (ή).

BRULER, v. a. xaiw, fut. xaucw, acc. Brûler en dessus, im-καίω, acc. - par-dessous, ὑποκαίω, acc. — tout autour, περι-καίω, acc. jusqu'au fond, δια-καίω, acc. Brûler entièrement, xara-xaiw, acc. Il brûla tout le pays, δλην κατ-έκαυσε την χώραν. Brûler une ville, une maison, πόλιν, οίχίαν έμ-πίπρημι ου έμπρήθω, fut. πρήσω. Être brûlé vif, ζων καταπίμπραμαι, fut. πρησθήσομαι. Brûler à petit feu, σταθμεύω, fut. εύσω, acc. Brale à petit feu, σταθμευτός, ή, όν. Propre à être brûlé, καύσιμος, ος ou n, ov. A demi brûlé, ήμιχαής, ής, ές : ήμίχαυστος, ος, ον. Se brûler, en s'approchant trop du feu, xaiopat ou mpog-xaiopat, fut. καυθήσομαι. - en se jetant volontairement dans le feu, iuaur xaiw, fut. xaucw, Luc. Ayoir le teint brûlé par le soleil jusqu'à être tout noir, δια-χέχαυμαι τὸ δέρμα εἰς τὸ μελάντατον (δια-καίω, fut. καύσω), Luc. Ceux qui ont le corps brûlé par le soleil, οἱ τὰ σώματα ὑπὸ του ήλίου έπι-κεκαυμένοι, ων (έπι-καίω, fut. καύσω), Plat.

BRULER, v. n. être brûlant, φλίγω, fut. φλίξω. || Etre en feu, φλίγομαι, fut. φλεχθήσομαι. II brûlait sans [être consumé, ἐφλέγετο μέν, οὐ κατ-εφλέγετο δί, Suid. || Etre ou pouvoir être brûlé, καίομαι, fut. καυθήσομαι. Qui brûle aisément, εὐκαής, ής, ές. Qui brûle dissicilement, δυσκαής, ής, ές. Qui ne peut brûler, ακαής, ής, ές : άκαυστος, ος, ον.

BRULER, être consumé d'une passion, pléγομαι, fut. φλεχθήσομαι: φλεγμαίνω, fut. ανώ. Bruler du désir de, περιφλεγώς έπι-θυμέω, ω, fut. ήσω, gin. Brûler d'amour pour quelqu'un, τινός περι-καίομαι, fut. καυθήσομαι. Brûler à petit seu, au fig. τήχομαι ου κατα-τήχομαι, sut. ταχήσομαι.

BRULOT, s. m. τὸ πρηστικόν πλοϊον, σο. BRULURE, s. f. inixavoic, euc (i). Guérir les brûlures, τὰ κεκαυμένα άρμοζω, fut. όσω.

BRUMAL, ALE, ασί. χειμέριος, ος οτι α, ον BRUME, s. f. $\delta\mu$ (χ) η , η (η).

BRUMEUX, EUSE, adj. ouxxx odne, ne, ec. BRUN, une, adj. de couleur brune, paioc, á, όν. || D'une couleur sombre, μέλας, αινα, αν (comp. μελάντερος, sup. μελάντατος). Temps brun, ὁ σχοτεινὸς ἀήρ, gên. σχοτεινοῦ ἀέρος.

BRUNE, s. f. l'approche de la nuit, n δείλη; ης. Avant la brune, πρὸ δείλης. Sur la brune, πρός ου περί την δείλην.

BRUNET, εττε, adj. ὑπομέλας, αινα, αν. BRUNIR, v. a. polir les métaux, lauπρύνω, fut. υνώ, acc. Armes dont l'acier a été bruni, δπλα λελαμπρυμμένα, ων. || Brunir ou se brunir, v. n. ou r. devenir brun, μελαίνομαι, fut. ανδήσομαι. En parlant du temps, σκετίζομαι, sut. ισθήσομαι.

BRUNISSAGE, s. m. τὸ λαμπρύνειν (infin. de λαμπρύνω, sut. υνώ, acc.).

BRUSC, s. m. plante, δξυμυρσίνη, ης (ή).

BRUSQUE, adj. qui agit par mouvements subits, δρμητικός, ή, όν: προπετής, ής, ές. || Emporté, violent, ὀξύθυμος, ος, ον : ὀργίλος, η, ον. Subit, inattendu, aiqvidioc, oc ou a, ov. Faire une brusque irruption, εξαιφνής είσ-δάλλω, fut. δαλώ. Exorde brusque, ή άπ-ερβωγυία άρχή, ῆς (ἀπ-ερρωγώς, partic. parf. α ἀπορ-ρήγνυμι).

BRUSQUEMENT, adv. subitement, έξαιφνής: αἰφνιδίως : άφνω. || Sans préparation, άπαρασκεύως : έξ ἐπιδρομῆς. Entrer brusquement en matière, άνευ προοιμίου άρχομαι, fut. άρξομαι. | Avec impétuosité, ὁρμη. Attaquer brusquement, έφ-κρμάω, ω, fut. ήσω, dat. Sortir brusquement, ίξ-κρμάω, ω, fut. ήσω, gentt. Entrer brusquement, είσ-ορμάω, ω, fut. ήσω, l'acc. avec is. | Avec colère, opy : opyil.ws: χαλεπώς : πιχρώς.

BRUSQUER, v. a. Brusquer une affaire, l'entreprendre brusquement, iξ ἐπιδρομῆς τι πράσσω, fut. πράξω. || Brusquer quelqu'un, le traiter durement, χαλεπώς τινὶ ἐπι-πλήσσω, fut. πλήξω. Brusquer une place, la prendre d'assaut, modiv αύτοδοεὶ αίρέω, ω, fut. αίρήσω.

BRUSQUERIE, s. f. τὸ ὀξύθυμον, cu.

BRUT, ute, adj. informe, axatipyactos. BRULEUR, s. m. incendiaire, έμπρηστής, ος, ον. || Non policé, mal appris, ἀπαίδευτος, ος, οῦ (ό). Bruleur de villes, καταφλεξίπολις, εως (ό). ον. [Brutal, άγριος, ος ου α, ον : ἀνήμερος, ος ev. Manières brutes, οἱ ἀνήμεροι τρόποι, ων. | ποιίω, ω, fut. ήσω. Mettre le feu au bûcher. Il Dénué de raison, aloyos, os, ov. Les bêtes brutes, rà dicya, wv. Voyer Baure, s. f.

BRUTAL, ALE, adj. qui tient de la brute, Φηριώδης, ης, ες. | Stupide, insensible, avaisontes, es, ev. || Dur, inhumain, appros, es ou α, ον : άπηνής, ής, ές : άεικής, ής, ές. Traitement brutal, ὕΕρις, εως (ή) : αἰχία, ας (ή). Passion brutale, axchasia, as (i). Un brutal, onpior, ov (tò).

BRUTALEMENT, adv. άγρίως : άεικως. Traiter brutalement, voyez BRUTALISER.

BRUTALISER, v. a. i ερίζω, fut. ίσω, acc.: αιχίζομαι, fut. ίσομαι, αcc.

BRUTALITE, s. f. caractère brutal, amíveia, ας (ή): τὸ τοῦ τρόπου θηριώδες. || Parole ou action brutale, αξικές ρήμα ου έργον, ου (τό): υθρις, aως (ή). Dire ou faire une brutalité, ακικές τι λέγω, fut. λέξω, ου πράσσω, fut. πράξω. à quelqu'un, τινα ύθρίζω, fut. ίσω. Toutes ses brutalités, έσα άειχως έπραξε: τὰ ύδρισμένα, ων. || Passion impure et grossière, axchasia, as (n): άσέλγεια, ας (ή).

BRUTE, s. f. bête, θηρίον, ου (τὸ): ζῶον άλογον, ου (το). Les brutes, τὰ ἄλογα, ων (sous-ent. ζωα). Instinct que les brutes mêmes ont en partage, όπες καί πολλά των άλόγων συν-ίησι (συν-ίημι, fut. συν-ήσω). C'est là ce qui nous distingue de la brute, τοῦτ' έστιν ῷ τῶν ἀλόγων δια-φέρομεν (δια-φέρω, fut. δι-οίσω). | Au fig. C'est une brute, αναίσθητός έστι καὶ θηριώδης. Si vous aviez entendu cette brute, εί αὐτοῦ τοῦ θηρίου άχηκόειτε (ἀκούω, fut. ἀκούσομαι), Eschin.

BRUYAMMENT, adv. μετά ψόφου.

BRUYANT, ANTE, adj. ψοφώδης, ης, ες. Discours bruyant, λόγος ψόφου πλέως, gén. πλέω. Assemblée bruyante, έχλος θερυδώδης, ευς. Acclamation bruyante, κροτοθόρυθος, ου (δ).

BRUYERE, s. f. plante, μυρίκη, ης (ή). Plein de bruyères, μυρικώδης, ης, ες.

BUANDERIE, s. f. πλυνός, οῦ (δ).

BUANDIÈRE, s. f. πλύντρια, ας (ή).

BUBE, s. f. BUBON, s. m. twneur à l'aine, βαυθών, ώνος (δ).

BUCHE, s. f. morceau de bois, κορμός, οῦ (δ). | Imbécile, βλάξ, gén. βλακός (δ): ἀξίλτερος, ου (δ, ή): ἀναίσθητος, ου (ό, ή).

BUCHER, s. m. lieu pour serrer le bois, Eulobium, ns (n). || Pile de bois pour brûler les corps, πυρά, ᾶς (ή). Dresser un bûcher, πυράν

την πυράν ύφ-άπτω, sul. άψω. Mettre sur le bacher, τῆ πυρά ἐπι-τίθημι, fut. θήσω, acc. Les bûchers ne cessaient de brûler, del mupai ίκαίοντο (καίομαι, fut. καυθήσομαι), Hom.

BUCHERON, s. m. ύλοτόμος, ου (δ). De bûcheron, ύλοτομικός, ή, όν.

BUCHETTE, s. f. $\sigma_{\chi}(\zeta_a, \eta, \zeta_a)$: $\sigma_{\chi}(\delta_a \xi, \alpha_{\chi \zeta_a}(\delta))$. BUCOLIQUE, adj. βουκολικός, ή, όν. | Les Bucoliques, poésies pastorales, τὰ Βουκελικά, ων.

BUFFET, s. m. armoire, σκευεδήκη, η; (ή). | Table pour poser la vaisselle, acat, axos (6).

BUFFLE, s. m. o appros raupos, ou. Buffle femelle, ή άγρία βούς, gén. άγρίας βούς.

BUGLOSE, s. f. plante, βούγλωσσον, ου (τό). BUIS, s. m. πύξος, ου (ύ), De buis, πύξινος, η, ov. De couleur de buis, πυξοειδής, ής, ές. Couvert de buis ou abondant en buis, muξώδης, ης, ες. Tablette de buis, πυζίον, ου (τό). Bolte de buis, πυξίς, ίδις (τ΄).

BUISSON, s. m. θάμνες, ευ (έ). Plein de buissons, θαμνώδης, ης, ες. Qui a la forme d'un buisson, θαμνοειδής, ής, ές.

BUISSONNEUX, etse, αιβ. θαμνώδης, ης, ες. BULBE, s. m. et f. βολθός, οῦ (δ).

BULBEUX, EUSE, adj. Behecenotic, tic. ic.

BULLE, s. f. Bulle d'eau, d'air, etc. nouφολυξ, υγος (ή): φυσαλίς ομ φυσαλλίς, ίδος (ή). || Bulle du pape, δίπλωμα, ατος (τό). || Bulle que portaient au cou les enfants romains, ornocδέσμιον, ου (τό).

BULLETIN, s. m. petit billet, σχεδάριον, ου (τό). || Vote, suffrage, ψήφος, ου (ή). || Journal ou note rédigée chaque jour, impuspic, ίδος (ή). BURALISTE, s. m. γραμματεύς, έως (ό).

BURE, s. f. grosse étoffe, έριον παχύτερον, ου (τὸ). De bure, εἰροῦς, ῆ, οῦν.

BUREAU, s. m. grosse étoffe de laine, έριον, ου (τὸ).

BUREAU, s. m. table pour écrire, τράπεζα, nç (n). || Lieu où travaillent les gens de plume, γραμματείον, ου (τό). | Bureau d'impositions ou d'octroi, τελώνιον, ου (τὸ). || Comité, assemblée, συνέδριον, ου (τό).

BURETTE, s. f. ληχύθιον, ου (τό).

BURIN, s. m. γλυφείον, ου (τό).

BURINER, v. a. γλύφω, fut. γλύψω, acc.

BURLESQUE, adj. redoice, a, ov (comp. **ότερος**, **sup**. ότατος).

BURLESQUEMENT, adv. γελοίως.

BURSAL, ALE, adj. ταμιευτικός, ή, όν. BUSC, s. m. espèce de corset, περιστήθιον, ου (τό). BUSE, s. f. oiseau de proie, τριόρχης, ου (δ). || Imbécile, abentepos, ou (6, 1) : avaigontos, ου (δ, ή): ἀνόητος, ου (δ, ή).

BUSTE, s. m. προτομή, ñ; (ή).

BUT, s. m. où l'on vise, σκοπός, εῦ (¿). Tirer au but avec le javelot, κατά σκοποῦ ἀκοντίζω, fut. ίσω. — avec l'arc, κατά σκοπού τοξεύω, fut. εύσω. Frapper au but, τὸν σχοπὸν βάλλω, fut. βαλώ. Atteindre le but, σκοπού τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Manquer le but, σκοποῦ ἀπο-τυγχάνω, fut. τεύζομαι. Viser au but, του σκοπού στοχάζομαι, fut. άσεμαι. Diriger son arc vers le but, σχοπώ τοξον έπ-έχω, fut. έφ-έζω. Atteindre bien près du but, άγχιστα του σκοπου ἀκεντίζω, fut. ίσω. Frapper bien loin du but, παραπολύ του σκοπου άμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι. || But à but, έξ ίσου. || De but en blanc, ἀπὸ σχοποῦ: εἰχῆ: ἄλλως.

Buτ, fin qu'on se propose, σεοπός, ου (¿). Avoir pour but quelque chose, πινός ου πρός τι στοχάζομαι, fut. άσομαι. Avoir pour but le plaisir, στοχάζομαι της ήδονης, Aristt. Avoir pour but d'être agréable, στοχάζομαι του ήδυς sivat, Aristt. J'ai pour but d'écrire l'histoire de ce qui s'est passé pendant soixante-dix ans, έμοι σκοπός υπ-άρχει έτων έβδομήκοντα πράξεις γράψαι (ὑπ-άρχω, fut. άρξω : γράφω, fut. γράψω), Hérodn. Mon but à moi, c'est de, suòs de oxoπός (s.-ent. ἐστί), avec l'infin. Hérodn. Tendre au but que l'on s'est proposé, πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σχοπόν συν-τείνω, fut. τενώ, Aristt. Nous nous sommes proposé ce but dans notre discours, τούτον τὸν σχοπὸν ὑπ-εστήσαμεν τοῦ λόγου (ὑφ-ίστημι, fut. ὑπο-στήσω), Lv.c.

BUTER, v. n. frapper au but, του σκοπού τυγχανω, fut. τεύξομαι. || Tendre à un but, στο-

χάζομαι, fut. άσομαι, gén. || Se buter, s'opiniatrer, αὐθαδιάζομαι ου ἀπ-αυθαδιάζομαι, fut. άσομαι: ἀπο-λιθόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι.

BUTIN, s. m. λεία, ας (ή). Faire du butin, Asian ayw, fut. atw: Lenhariw, w, fut. now. Les prémices du butin, πρωτόλεια, ων (τά). La meilleure part du butin, axpohera, wr (rà). BUTINER, v. n. λιηλατίω, ω, fut. ήσω. - dans tout un pays, πᾶσαν τὰν χώραν.

BUTIREUX, EUSE, adj. Boutupusons, ne, es. BUTOR, s. m. oiseau, dorepíac, ou (6). | Imbécile, ¿ ἀναίσθητος, ευ.

BUTTE, s. f. petit tertre élevé, λόφος, ou (ό) : γεώλοφον, ου (τὸ) : χολωνός, οῦ (ό). | Éminence de terre où l'on place le but, siç ou θίν, τνός (ή): χωμα, ατος (τό). !! Etre en butte, être exposé à, πρό-κειμαι, fut. κείσομαι, dat. Être en buite à la haine, à l'envie, aux injures, etc., tournez, être hal, envié, injurié, etc., et voyex les substantifs.

BUTTER, v. a. entourer de terre à la base, περι-χώννυμι, fut. χώσω, acc. | Soutenir, étayer, ipciow, fut. ipciow. | v. n. se heurter contre un obstacle, broncher, maio, fut. πταίσω.

BUVABLE, adj. πότιμος, ος ou n, ov.

BUVEUR, s. m. qui boit, à mivou, ovroç (partic. prés. de πίνω, fut. πίσμαι), acc. ou gén. Buveur d'éau, ύδροπότης, ου (δ), et ainsi de beaucoup d'autres composés. || Qui aime à boire, πότης, ευ (δ): φιλοπότης, ευ (δ). Grand buveur, ποτίστατος, ου (6). N'être pas grand buveur, μετριοποτέω, ω, fut. ήσω. Buveur moderé, μετριοπότης, ου (δ). Petit buveur, δλιγοπότης, ευ (δ): άγαθοδαιμονιστής, εῦ (δ).

BUVEUSE, s. f. πότις ιδος (ή). BUVOTTER, v. n. xeidomorém, a, fid. nom. BYSSUS, s. m. βύσσος, αυ (ή).

ÇA

ÇA

θάδε: δεύρο. Viens çà, δεύρο άγε. Çà et là, ίνθα καὶ περι-φέρω, fut. περι-ώσω, acc. Pousser çà et ένθα. Courir cà et là, δεύρο κάκεισε περι-τρέχω, fut. là, περι-ωθέω, ω, fut. ήσω, acc. Errer ça et περι-δραμούμαι. Répandre çà et là, ώδε κάκτισε là, περι-πλανάομαι, ώμαι, fut. καομαι. Et ainsi

LA, adv. ici, avec mouvement pour y venir, i-, δια-σπιίρω, fut. σπιρώ, acc. Porter ch et là,

de beaucoup d'autres composés. Deçà et delà, foter καὶ foter. Qui cà, qui là, άλλος άλλη. || Depuis trois ans en cà, τὸ τρίτον ήδη έτος.

GA, interject. άγε ου φίρε: plur. άγετε, φέpere. Çà donc! φίρε τοινῦν, φίρε δή. Çà, mettezvous tous à danser, εία, ἀπαξάπαντες όρχεῖσθε
(όρχίομαι, οῦμαι, fut. πουμαι), Arisiph. Çà
voyons! φίρε δή, σκοπῶμεν (σκοπέω, ῶ, fut. ήσω),
Plut.

CABALE, s. f. science occulte des Juifs, ἡ ἀπόχρυφος διδασκαλία, ας : κάβδαλα, ης (ή),
G. M.

Carle, intrigue, παρασκινή, π̄ς (π̄). Par cabale, ix παρασκινῆς. Sans aucune cabale, οὐδεμιῷ παρασκινῆ. Monter une cabale, παρασκινὴν ποιέομαι, οῦμαι, fut. ἡσομαι. Persuadé qu'auprès de vous aucune cabale ne prévaut ni sur la loi ni sur la justice, ἡγούμενος οὐδεμίαν παρασκινὴν ἰσχύειν παρ' ὑμῖν μιζον τῶν νόμων καὶ τῶν δικαίων (ἰσχύω, fut. ύσω), Dêm.

Capale, faction, στάσις, εως (i). En avoir une, στάσιν $\xi \chi \omega$, fut. $\xi \xi \omega$. Chef de cabale, στασίαργος, ω (i).

CABALER, v. n. comploter, στάσεις ποιέσμαι; σύμαι, fut. πσομαι. — contre quelqu'un, πρός τίνα.

CABALEUR, s. m. στασιαστής, οῦ (δ). CABALISTIQUE, αdj. μυστικός, ή, όν.

CABANE, s. f. καλύδη, ῆς (ή). Petite cabane, καλύδιον, ου (τὸ). Construire une cabane, καλύδην στήγουμι, fut. πήξω. Vivre dans des cabanes où l'on étousse, ἐν καλύδαις πνιγηραῖς διαιτάςμαι, ὅμαι, fut. πουμαι, Thuc. Se faire une cabane, καλυδοποιέσμαι, σϋμαι, fut. πουμαι, Strab.

CABARET, s. m.: καπηλείον, ου (τό). Hanter les cabarets, ἐν τοῖς καπηλείοις κυλινδέομαι, οῦμαι, fut. κυλισδήσομαι. De cabaret, καπηλικός, ή, όν. || Plateau pour mettre des verres, ἄδαξ, ακος δ). || Sorte de plante, ἄσαρον, ου (τὸ).

CABARETIER, s. m. κάπηλος, συ (δ). Cabaretière, s. f. καπηλίς, ίδος (ή). Le métier de cabaretier, καπηλεία, ας (ή). — Faire ce métier, καπηλεία, ας (ή). — Faire ce métier, καπηλείω, fut. εύσω.

CABAS, s. m. ταρσός, οῦ (δ). Cabas de figues, παλάθη, ης (ή).

CABESTAN, s. m. έργάτης, ου (δ).

CABINET, s. m. petite chambre, οἰκημάτιον, ου (τὸ): δωμάτιον, ου (τὸ): μυχός, οῦ (ὁ). sait tenir cachée, τὸ κρυπτὸν πρότερον διὰ φοδον Cabinet d'étude, σχολαστήριον, ου (τὸ): μουστῖον, ου (τὸ). Homme de cabinet, φιλόμουσος, σιγῆ τι στέγω, fut. στίζω. Être ou rester

cu (δ). Cabinet de tableaux, πινακοθήκη, ης (ή). Cabinet de verdure, σκιάς, άδος (ή). || Armoire à papiers, χαρτοφυλάκιον, ου (τὸ). || Lieu d'aisance, ἀφοδευτήριον, ου (τὸ) : ἀφεδρών, ῶνὸς (δ).

Cabinet, conseil d'un roi, ή τοῦ βασιλίως βουλή, ῆς. Les secrets du cabinet, τὰ τῆς πολιτείας ἀπόβρητα, ων.

CABLE, s. m. κάλως, ω (δ). **Cable** d'une ancre, ἀγκυρίτης, ου (δ). **Cable** qui sert à amarrer, πρυμνήσιον, ου (τὸ).

se CABRER, v. r. en parlant d'un cheval, άνα-χαιτίζω, fut. ίσω. || Se cabrer contre quelqu'un, au fig. πρός τινα άφ-ηνιάζω, fut. άσω.

CABRI, s. m. έριφος, cu (δ). Sauter comme un cabri, σχιρτάω, ω, fut. ήσω.

CABRIOLE, s. f. σχίρτημα, ατος (τὸ).
CABRIOLER, v. n. σκιρτάω, ω, fut. ήσω.
CABRIOLET, s. m. τὸ μόνιππον όχημα, ατος.
CACHALOT, s. m. φυσητάρ, ῆρος (ὁ).

CACHE, s. f. κατάδυσις, εως (ή). Sortir de sa cache, άνα-δύομαι, fut. δύσομαι.

CACHECTIQUE, adj. καχεκτικός, ή, όν. CACHER, υ. α. χρύπτω, fut. χρύψω, αcc. - une chose à quelqu'un, πνά π. Cacher une chose dans la terre, κρύπτω τι γῆ ου κατά γῆς ου είς γῆν. Cacher profondément, κατα-κρύπτω, fut. κρύψω, acc. — dans un lieu détourné, ἀπο-χρύπτω, fut. χρύψω, acc. Cachant leurs armes sous des vêtements bourgeois, τὰ ὅπλα ἀπο-κρύπτοντες ἐν ἰδιωτῶν σχήματι, Hérodn. Voulant cacher ce qui était arrivé, χρύψαι σει άπο-χρύψαι τὸ γενόμενον βουλόμενος (βούλομαι, fut. βουλήσομαι), Hérodn. Il cachait à sa fille la perte qu'elle avait faite de son έρουχ, την θυγατέρα έχρυπτε τον θάνατον τοδ άνδρός, Lys. Les choses que Dieu a cachées aux hommes, & έχρυψες άπο των άνθρώπων ο Θεός, Synés. Cacher à quelqu'un un secret, nivá n άποβρητον άπο-χρύπτομαι, ∫ut. χρύψομαι. Je ne youx rien yous cacher, οὐδὶν ἀπο-χρυψάμενος; άπαντα δι-ηγήσομαι (fut. de δι-ηγίομαι, ουμαι). Lus. Il ne cacha point sa façon de penser, cùx άπ-έκρυψεν ήν είχε γνώμην (έχω, fut. έξω), Χέπ. Cacher sa cruauté sous un air de clémence, év έπιειχείας πλάσματι την ώμότητα κλίπτω, βεί. κλέψω, Grég. Caché, ée, κεκρυμμένος, η, ον: πρυπτός, ή, όν. La haine que la crainte lui faisait tenir cachée, το χρυπτον πρότερον διά φάδον μίσος, ους, Hérodn. Tenir une chose cachée,

cache. rester inconnu, λανδάνω, fut. λήσω. - à quelqu'un, nivá. Vivre caché dans l'ombre d'une condition privée, ev ίδιώτω μέρει λεληθότως δι-άγω, fut. άξω. Caché dans un coin, έν μυχώ κατα-δεδυκώς, υία, ός (partic. parf. de κατα-δύομαι, fut. δύσομαι), Luc.

se Cacher, χρύπτομαι, fut. χρυφθήσομαι, ου έμαυτὸν πρύπτω, fut. πρύψω. Se cacher dans sa maison, είχοι έμαυτὸν χρύπτω. Il ne s'est point caché pour le faire, οὐδὲν ἀπο-χρυψάμενος πεποίηκε (ἀπο-κρύπτω, ful. κρύψω: ποιέω, ω, ful. ήσω). Se cacher de honte, ὑπ' αἰσχύνης καταδύομαι, fut. δύσομαι, Xén. Se cacher au fond de la terre, κατά γῆς κατα-δύςμαι, Xén. Ils se cachent dans des ravins, κατα-δίονται είς φάραγγας, Xén. Se cacher dans un bois, iv τῷ δρυμῷ φωλέω, ῶ, fut. ήσω, ου φωλεύω, fut. εύσω. Se cacher derrière un rempart, τείχους προδλήματι χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι: τείχος προ-δάλλομαι, fut. δαλούμαι. Se tenant cachés derrière les cuirassiers, προ-Εεδλημένοι τοὺς θωραχοφόρους, Χέπ.

se Cacher d'une personne, τινά λανθάνειν βούλομαι, fut. βουλήσομαι. Il parvint à se cacher de lui, ελαθεν αὐτόν (λανθάνω, fut. λήσω). || Se cacher d'une chose, ἀπο-χρύπτομαι, fut. χρύψομαι, acc. Je ne me cache point de ma pauvreté, εὐκ ἀπε-κρύπτομαι τὴν πενίαν. Il n'y a pas moyen de s'en cacher, σύα έστιν δπως τις ἀπο-χρύψεται. On ne s'en cache point, οὐ χρύπτεται τὸ πράγμα.

CACHET, s. m. σφραγίς, ίδος (ή). Contrefaire un cachet, σφραγίδα παρα-ποιέομαι, ούμαι, sut. ήσομαι. L'apposition d'un cachet, ή τῆς σφραγίδος επιδολή, ής. Mettre son cachet, σφραγίδα έπι-δάλλω, fut. δαλω, dat. L'empreinte d'un cachet, σφράγισμα, ατος (τὸ).

CACHETER, ν. α. σφραγίζω, fut. ίσω, αcc. : έπ-σφραγίζω, fut. ίσω, acc. : σημαίνομαι, fut. σημανούμαι, acc. Dém. Cacheté, ée, ἰσφραγισμένος, η, ον : σεσημασμένος, η, ον, Plut. Qui n'est point cacheté, ἀσφράγιστος, ος, ον.

CACHETTE, s. f. κατάδυσις, εως (ή). || En cachette, xpuedny. En cachette de quelqu'un, χρύεδην ου χρύφα τινός. Fait en cachette, χρύφιος, ος, εν: πρυφαίος, α, ον.

CACHEXIE, s. f. xaxetía, as (1).

cachot, εἰς χρύπτην έμ-δάλλω, fut. δαλω, arc.

Homme cacochyme, xaxixras, ou (6). Humeur cacochyme, au fig. δυσχολία, ας (ή).

CACOCHYMIE, s. f. κακοχυμία, ας (ή). CACOPHONIE, s. f. κακοφωνία, ας (ή). CADASTRE, s. m. ἀπογραφή, ῆς (ή). CADASTRIER, s. m. opiotríc, oū (ô).

CADAVÉREUX, euse, adj. νεκρώδης, ης, ες. CADAVRE, s. m. πτωμα, ατος (τὸ): νεχρός, οῦ (ὁ): νεκρόν, οῦ (τὸ). Le cadavre d'un homme, ό του άνθρώπου νεχρός, ου, Paus. Les cadavres de ses filles, τὰ τῶν θυγατέρων νεκρά, ῶν, Plut. Passer sur le cadavre de sa mère, νεκράν τὴν τεχούσαν ύπερ-βαίνω, fut. βήσομαι, Plut. Monceau de cadavres, γεκάς, άδος (ή), Luc. : νε-

χρών σωρός, οῦ (δ), Xén. CADRAU, s. m. présent, δωρεά, ας (ή): δωρον, ου (τό). Faire à quelqu'un des cadeaux, δωρεαίς τινά ύπο-δέχομαι, fut. δέζομαι. Il lui fit cadeau de cent talents, έχατὸν τάλαντα δωρεάν αὐτῷ ἔπεμψε (πέμπω, fut. πέμψω), Plut.

CADENAS, s. m. άλύσιον ου άλυσίδιον. ου (τὸ).

CADENASSER, v. a. κλειδόω, ō, fut. ώσω.

CADENCE, s. f. ἡυθμός, οῦ (δ). En cadence, εὐρύθμως. Mettre de la cadence dans le style, τὸν λόγον ρυθμίζω, fut. ίσω.

CADENCER, v. a. ἡυθμίζω, fut. ίσω, acc. Cadencé, ée, ἔνρυθμος, ος, ον. Bien cadencé, εῦρυθμος, ος, εν. Il faut que le discours soit cadence, ρυθμόν δει έχειν τον λόγον (δει, fut. δεήσει: έχω, fut. έζω), Aristt.

CADET, s. m. le plus jeune de deux, νεώτερος, α, cv. | Le plus jeune de plusieurs, νεώτατος, η, ον.

CADRAN, s. m. ωρολόγιον, ου (τὸ). — solaire, naxóv, ou. L'aiguille d'un cadran, yvoμων, ενος (δ).

CADRER, v. n. convenir, άρμοζω, fut. όσω: συν-αρμόζω, fut. όσω : εὐαρμοστέω, ω, fut. ήσω : συμ-φωνίω, ω, fut. ήσω. — avec quelque chose, τινί. Choses qui cadrent ensemble, τὰ εὐάρμοστα, ων. Qui cadrent mal, τὰ ἀνάρμοστα,

CADUC, vous, adj. qui menace ruine, bnoφερόμενος, η, cv. Maison caduque, ή ύπο-φερομένη οικία, ας. Santé caduque, καχεξία, ας (ή). CACHOT, s. m. χρύπτη, ης (ά). Mettre au Avoir une santé caduque, καχικτίω, ω, fut. ήσω. || Périssable, φθαρτός, ή, όν. || Vieux, cassé, CACOCHYME, adj. κακόχυμος, ος, ον. Ισχατόγηρως, ως, ων, Plut.: ὑπέργηρως, ως, ων, El. Age caduc, τὸ έσχατον γῆρας, ως. | Mal caduc, ἐπιληψία, ας (ή). Attaqué de ce mal, ἐπίληπτος, ος, ον.

CADUCÉE, s. m. κηρυκείον, ου (τό).

CADUCITÉ, s. f. dégradation par le temps, φδίσις, εως (ή). Mur en caducité, qui menace ruine, δ ύπο-φερόμενος τοίχος, ου. || Age caduc, τὸ έσχατον γῆρας, ως. L'extrême caducité de ce vieillard, ή ἐσχάτη τοῦ γέροντος ήλυία, ας.

CAFARD, s. m. ὑποκριτής, οῦ (δ).

CAFARDERIE, s. f. ψευδολατρεία, ας (ή). CAFÉ, s. m. grains, δ Άραδικὸς κύαμος, cu. || Liqueur qu'on en tire, δ έκ τοῦ Άραδικοῦ κυάμου θερμὸς πότος, cu. || Lieu où fon vend du café, etc. θερμοπώλιον, cu (τὸ).

CAFETIER, s. m. δερμοπώλης, ου (δ). CAFETIERE, s. f. χυτρίδιον, ου (τό).

CAGE, s. f. pour un oiseau, οδώσκος, ου (δ). Cage d'osier, κύρτη, ης (ή). || Pour enfermer un animal malfaisant, γαλεάγρα, ας (ή). Il le fit mettre dans une cage de fer comme une bête féroce, ἐμ-δληθήναι αὐτὸν εἰς σιδηρᾶν γαλεάγραν ἐκίλευσε, δίκην θηρίου (ἐμ-δάλλω, fut. δαλῶ: κελεύω, fut. εύσω), Athén.

CAGNARD, ARDE, adj. νωθρός, ά, όν (comp. νωθέστερος, sup. νωθέστατος). •

CAGNARDER, v. n. νωθρεύω, fut. εύσω. CAGNARDISE, s. f. νωθρεία, ας (ή). CAGNEUX, κυσκ, adj. βαιδός, ή, όν. Qui

a les jambes cagneuses, βαιδοσκελής, ής, ές. CAGOT, οτε, αdj. θρήσκος, ος, ον.

CAGOTERIE, s. f. ψευδολατρεία, ας (ή). CAHIER, s. m. βίδλος, ου (ή), ου misux αυ pl. βίδλοι, ων (αί).

CAHOT ου CAHOTAGE, s. m. ὑποσεισμός, οῦ (δ). CAHOTER, v. a. ὑπο-σείω, ful. σείσω, acc. CAHUTE, s. f. καλύδιον, ου (τδ).

CAIKU, s. m. bulbe, βολδάριον, ου (τό).

CAILLR, s. f. oiseau, δρτυξ, υγος (ό). || Le

roi des cailles, oiseau, ὀρτυγομήτρα, ας (ή).

CAILLE-LAIT, s. m. plante, γαλάπιον, ου (τὸ).

CAILLEMENT, s. m. πῆξις, εως (ή).

CAILLER, v. a. faire cailler, πήγνυμι, fut. πήξω. $\|$ v. n. se cailler, πήγνυμαι, fut. παγήσομαι : iν-ίσταμαι, fut. iν-στήσομαι. Caillé, ie, πεπηγώς, υία, ός. Lait qui se caille, τὸ iν-ιστάμινον γάλα, gén. γάλαχτος.

CAILLETRAU, s. m. petite caille, ορτύγιον, ου (τὸ).

CAILLETOT, s. m. petit turbot, βόμδος, ου (δ).

CAILLETTE, s. f. présure, πυτία, ας (ή). **CAILLETTE**, s. f. femms frivole, γυνάριον,

ου (τὸ): γύναιον, ου (τὸ).

CAILLOT, s. m. de sang, θρέμδος, ου (δ).

CAILLOU, s. m. χάλιξ, ικος (δ ου ή), Plut.

Caillou à battre le briquet, πυρίτης, ου (δ).

CAILLOUTAGE, s. m. χάλιξ, ικος (ή), Plut.: χαλίκωμα, ατος (τὸ), Gloss. Mur en cailloutage, τοῖχος ἐκ χαλίκων, Suid. Chemin de cailloutage, όδὸς χάλιξεν ἐστρωμένη, ης (part. parf. passif de στρώννυμι, fut. στρώσω), Luc.

CAISSE, s. f. coffre, πιδωτός, οῦ (ή): κάμψα ου κάψα, ης (ή). Petite caisse, πιδώτιον, ου (τὸ): καμψίον, ου (τὸ). || Endroit οὰ t'on serre t'argent, ἀργυριοθήκη, ης (ή): χρηματοφυλάκιον, ου (τὸ). J'ai en caisse dix talents, ὑπ-άρχει μοι δίκα τάλαντα (ὑπ-άρχω, fut. άρξω). || L'argent même qui est en caisse, ἀργύριον, ου (τὸ): χρήματα, ων (τὰ). La caisse militaire, τὰ στρατιωτικὰ χρήματα, ων. Tenir la caisse, τὸ ἀργύριον ου τὰ χρήματα φυλάσσω, fut. άξω.

CAISSIER, s. m. ταμίας, ου (δ).

CAISSON, s. m. duata, no (n).

CAJOLER, v. a. δωπτύω, fut. εύσω, acc. Se laisser cajoler, τοῖς δωπτύμασι χαίρω, fut. χαρήσομαι. Qui ne se laisse pas cajoler, ἀδώπτυτες, ος, ον.

CAJOLERIR, s. f. θωπεία, ας (ή).
CAJOLEUR, s. m. θώψ, gén. θωπός (ό).
CAL, s. m. dwillon, τύλος, ου (ό).

CALAMENT, s. m. plante, καλαμίνδη, ης (ή). CALAMINAIRE, adj. κάδμειος, α, ον.

CALAMINE, s. f. pierre, καδμεία, ας (ή).

CALAMITÉ, s. f. συμφορά, ᾶς (ή). Calamité
publique, ή κοινή συμφορά, Dém. Ce serait une
calamité, δεινή τις αν γίνειτο συμφορά (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Regarder quelque chose
comme une calamité, συμφοράν τι ποιέομαι,
οῦμαι, fut. ήσομαι; Luc.

CALAMITEUX, EUSE, adj. άθλιος, ος ου α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

CALANDRE, s. f. machine à presser, xûλινδρος, ου (δ).

CALANDRE, s. f. insecte, τρώξ, ωγός (δ). || Oiseau, κορυδαλλίς, ίδος (ή).

CALANDRER, v. a. χυλινδρώω, ω, fut. ώσω, acc.

CALCAIRE, adj. τιτανώδης, ης, ες. CALCEDOINE, s. f. pierre précieuse, χαλ.

κηδών, όνος (δ), Bibl. : λευκαχάτης, ου (δ), Plin.

CALCINATION, s. f. διάκαυσις, εως (ή). Cendre obtenue par la calcination, κονία, ας (ή), Gal.

CALCINER, v. a. δια-καίω, fut. καύσω, acc. CALCUL, s. m. compte, λογισμός, cū (δ). Se tromper dans ses calculs, τοῦ λογισμοῦ ἀμαρτάνω, fut. ἀμαρτάσιμαι. Les calculs de l'intérêt personnel, δ τοῦ συμφέροντος λογισμός, οῦ. Faux calcul, παραλογισμός, αῦ (δ). Tromper par un faux calcul, παρα-λογίζομαι, fut. ίσομαι, acc.

CALCUL, maladie de la pierre, λίθος, ω (δ). Avoir le calcul, λιθιάω, ω, fut. λιθιάσω.

CALCULABLE, adj. ἀριθμητός, ή, όν.
CALCULATEUR, s. m. ἀριθμητής, οῦ (ὁ).
CALCULER, v. a. λογίζομαι, fut. ίσομαι,
acc. Si vous calculez bien, ἐὰν ὁρθῶς λογίσησθε,

Dém. Calculez en vous-mêmes, λογίσασθε πρός ὑμᾶς αὐτούς, Dém.

CALCULRUX, RUSE, adj. λιθώδης, κς, ες.
CALE, s. f. petite pièce de bois pour caler,
σφηνίσχος, ου (δ). || Petite rade, κόλπος, ου (δ).
|| Supplice de l'immersion dans la mer, βαπτισμός, οῦ (δ). || Plomb qui fait enfoncer l'hameçon, βολίς, ίδος (ή).

CALE, ou fond de cale, le fond d'un vaisseau, τροπίς, ίδος (ή). Se cacher à fond de cale, εἰς τὰ κοῖλα τῆς νεὼς κατα-δύομαι, fut. δύσομαι.

CALEBASSE, s. f. κωλοκώνδη, ης (ή).

CALECHE, s. f. άρμα, ατος (τό).

CALECON, s. m. περίζωμα, ατος (τό).

CALÉFACTION, s. f. θέρμανσις, εως (ή).

CALEMBOUR, s. m. παρονομασία, ας (ή).

CALENDES, s. f. pl. zadávoai, wv (ai), Plut.

CALENDRIER, ε. m. ήμερολόγιον, ου (τό). Oter une sete du calendrier, εορτήν τινα, ώς άδόκιμον, άν-αιρέω, ω, fut. ήσω.

CALER, v. a. affermir, βεδαιόω, ω, fut. ώσω, acc. || Baisser, en parlant des voiles, χαλάω, ω, fut. άσω, acc. || Abaisser son orgueil, τὸ φρόνημα ἀν-ίημι, fut. ἀν-ήσω.

CALFAT, s. m. radoubement d'un vaisseau, ἐπισκευή, ῆς (ἡ). || Celui qui radoube un vaisseau, ἐπισκευαστής, οῦ (ὁ). || L'étoupe dont il se sert, στυππείου, ου (τὸ).

CALFEUTRAGE, s. m. ή των δι-εβρωγότων επισκευή, τζ.

CALFEUTRER, v. a. boucher les trous, τὰ δι-ερρωγότα ἐπι-σκευάζω, fut. άσω.

CALIBRE, s. m. grosseur, μέγεθος, ους (τδ). Du même calibre, ἱσομεγίθης, ης, ες. || Δυ fig. Du même calibre, de la même espèce, δμοιος, α, ον : ὁμοειδής, ής, ές.

CALICE, s. m. κύλιξ, ικος (ή).

CALIFOURCHON, s. m. Aller à califourchon, ἱππιώω, fut. εύσω. — sur un âne, ἐπ΄ ὄνου. — sur les épaules de quelqu'un, ἐπί πνος ώμων.

CALIN, ιπε, adj. paresseux, δκνήρος, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Délicat, τρυφερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). || Flatteur, αἰμύλος, π, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

CALINER, v. n. faire le paresseux, δινίω, ω, fut. ήσω. || Flatter, choyer, θωπτύω, fut. τόσω, acc. || Se caliner, prendre ses aises, τρυφάω, ω, fut. ήσω.

CALLEUX, ευσε, αdj. τυλώδης, ης, ες. CALLOSITE, ε. f. τύλωμα, ατος (τὸ) : τύλος, ου (ὁ).

CALMANT, ANTE, αdj. σχετικός, ή, όν : σχετήριος, ος ου α, ον. || Un calmant, τὸ σχετή-ριον, ου.

.CALMAR, s.-m. animal marin, τευδίς, ίδος (ή). || Écritoire, μελανοδοχεῖον, ου (τό).

CALMB, s. m. absence complète de vent, μαλακία, ας (ή): ἀνηνεμία, ας (ή). || Beau temps, γαλήνη, ης (ή): εὐδία, ας (ή). Un calme profond règne dans l'air et sur les flots, εὕδια πάντα καὶ εὐστάθευν τὸ πέλαγες (εὐσταθέω, τως fut. ήσω), Luc. || Tranquillité, ἡρεμία, ας (ή): Le calme de ce lieu, ἡ κατὰ τόπον ἡρεμία, ας, Aristt. Avec calme, ἡρέμα. Jouir d'un grand calme, ἡρεμέω, τω, fut. ήσω. L'État jouit d'un calme profond, γαλήνην έχει ἡ πόλις (έχω, fut. εξω). || Tranquillité d'esprit, ἡσυχία, ας (ή): εὐσυμία, ας (ή): Supporter ses malheurs avec calme, ἡσύχως ου εὐθύμως τὰς συμφερὰς φέρω, fut. οἴσω.

CALME, adj. serein, γαληνής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): γαληνός, ή, όν: γαληναῖος, α, ον. || Tranquille, ἡρεμαῖος, α, ον (comp. ἡρεμάστερος, sup. έστατος): ἦσυχος, ος ου n, ον (comp. αίτερος, sup. αίτατος): εὐσταλής, ής, ές: γαληνής, ής, ές. Son regard était calme, γαληνῶς είχε τὴν ὄψιν (έχω, fut. έξω). Se tenir calme, plus calme, très-calme, ἡρεμα, ἡρομαστέρως, ἡρεμέστατα έχω, fut. έξω,

CALMER, v. a. apaiser, xara-orille, fut. στελώ, acc. Calmer par de douces paroles, λώγοις κιλίω, ω, fut. riσω, acc. Calmer les flots agilés, τὰ χύματα κατα-στέλλω, ful. στελώ. Calmer la laim, the neivae nata-nace, ful. παύσω. Calmer la soif, την δίψαν κατα-σδίνvujui, fut. obiou. Calmer les désordres de l'âme, τους έγ-γινομείνους τῆ ψυχῆ θορύδους χοιμάω, ω, fut. ήσω. | La mer se calme, ήρεμεστέρα γίνεται ή θάλασσα (γίνομαι, ful. γενήσομαι. La tempête se calme, ἀνί-ησιν ὁ χειμών (ἀν-ίτιμι, fut. ἀν-ήσω). Le vent s'est calmé, έληξε το γαλεπον του ανέμου (λήγω, fut. λήξω). La colère se calme, έν-δίδωση ή όργη (έν-δίδωμι, fut. δώσω). Quand sa fureur sera calmée, δταν παύσηται της όργης (παύομαι, fut. παύσομαι).

CALOMNIATEUR, s. m. TRICE, s. f. ou-

κοφάντης, ου (δ). Au fém. συκοφάντρια, ας (ή). CALOMNIE, s. f. délation injuste, ouxoφαντία, ας (ή). Pour vous démontrer que ses reproches sont de pures calomnies, ίνα υμίν δείξω τάς βλασφημίας αὐτοῦ συκοφαντίας εύσας (δείκνυμε, fut. δείξω), Dém. | Imputation fausse et méchante, διαδολή, ης (ή). Répandre des calomnies sur le compte de quelqu'un, διαδολάς ψευδείς τινός κατ-αντλίω, ω, fut. ήσω: τινά δια-δάλλω, fut. δαλώ. Réfuter une calomnie, διαδολήν δια-λύω ou άπο-λύω, fut. λύσω. Être en butte à la calomnie, ταις διαθιλαίς οὐ δικαίαις περι-πίπτω, fut. πεσούμαι, Diod. : είς διαδολήν έμ-πίπτω, fut. πεσούμαι, Plut. : διαδολήν έχω, fut. έξω, Plut. La calomnie que jai à repousser, ή έμη διαδολή, Plat. Qui ne donne point de prise à la calomnie, άδιάθλητος. og, ov, Arists.

CALOMNIER, v. a. accuser faussement, συκοφαντίω, ω, fut. ήσω, acc. Esclaves qui calomnient leurs maîtres, δεϋλοι κατὰ τῶν κυρίων ψευδόμενοι (ψεύδομαι, fut. ψεύσομαι). || Noircir par des calomnies, δια-δάλλω, fut. δαλω, acc. Calomnier la modération de quelqu'un, τινὸς μετριότητα δια-δάλλω.

CALOMNIEUS MENT, adv. συκοφαντικώς. CALOMNIEUX, κυσε, adj. συκοφαντικός, ή, έν (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος).

CALORIQUE, s. m. θερμόν, οῦ (τὸ).

CALOTTE, s. f. πιλίδιον, ου (τὸ).

CALQUE, s. m. ἐκτύπωμα, ατος (τὸ).

CALQUER, v. a. ἐκ-τυπόω, ῶ, fut. ώσω,

acc. — sur un dessin, πρὸς γραφήν.

CAMAIEU, s. m. μονοχρώματον, ου (τό). CAMAIL, s. m. ἐπωμίς, ίδος (ή).

CAMARADE, s. m. ἱταῖρος, ου (δ). — d'etudes, συμμαθητής, οῦ (δ). — de lit, συνευνέτης, ου (δ): σύνευνος, ου (δ). — de chambre, σύσκινος, ου (δ). — de chambre, σύσκινος, ου (δ). — d'armes, συστρατιώτης, ου (δ). — de table, συμπότης, ου (δ). — de voyage, συνοδοιπόρος, ου (δ).

CAMARD, ARDE, adj. σιμός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Nez camard, αί σιμαί ρίνες, ων. Un peu camard, ύπόσιμος, ος, ον.

CAMBRER, ν. α. κάμπτω, ful. κάμψω, αστ. CAMBRURE, ε. f. κάμψις, εως (ή).

CAMÉE, s. m. sculpture en relief sur une pierre précieuse, $\hat{\eta}$ lives dvá $\hat{\eta}$ lu $\hat{\varphi}$ os, ou. Graveur de camées, lu $\hat{\theta}$ oglu $\hat{\varphi}$ os, ou (δ): $\hat{\theta}$ artullographi $\hat{\varphi}$ os, ou (δ).

CAMELEON, s. m. animal, $\gamma \alpha \mu \alpha i \lambda \epsilon \omega \gamma$, over (δ) . || Personne inconstante, dilomposation, ou (δ, η) .

CAMION, s. m. épingle, βελονίς, ίδος (ή). || Charrette, ἄμαξα, ης (ή).

CAMISADE, s. f. attaque de nuit, voxto- $\mu \alpha \chi(\alpha, \alpha \zeta(n))$.

CAMISOLE, s. f. χιτώνιον, συ (τὸ) : χίτωνίσκος, συ (ὁ).

CAMOMILLE, s. f. plante, χαμαίμηλον, συ (τό).

CAMP, s. m. στρατόπεδον, ου (τδ). Former un camp, στρατόπιδον ποιέσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι. Asseoir son camp, στρατόπεδον ίδρύω. fut. ύσω, ou κα-ίζω, fut. ίσω. Choisir l'emplacement d'un camp, στρατόπεδον κατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Lever le camp, μετα-στρατοπεδεύω. ful. εύσω, ου μετα-στρατοπεδεύομαι, ful. εύσομαι. Camp retranché, camp fortifié, παρεμδολή. τις (τί): χάραξ, ακος (δ). Des camps, qui concerne les camps, ou plutôt la guerre, expaτιωτικός, ή, όν. Vie des camps, ή στρατιωτική δίαιτα, ης. Homme habitué à la vie des camps, άνλρ στρατιωτικός, οῦ : άνλρ τὰ πολεμικά noκημίνος, ου (partic. parf. passif d'àσκίω, ω. fut. ήσω). Dans les camps, à l'armée, èv ταῖς στρατείαις.

CAMPAGNARD, ARDR, adj. άγροικος, ος, ov. || Un campagnard, ὁ άγροικος, ου. Franc campagnard, ὁ άνὴρ άγροῦ πλίως, ω, Hésych. CAMPAGNE, s. f. champ ou possession rurale, άγρός, οῦ (ὁ). A la campagne (ubi), ἐν

ἀγρῷ. De la campagne (undè), εξ ἀγρῷ. A la campagne (quò), εἰς ἀγρῷν. Qui vit à la campagne, ἄγροικος, ος, ον. Maison de campagne, ἀγροικία, ας (ή): ἐπαυλις, εως (ή). || Pays, ἀγρῷς, οῦ (ὁ): χώρα, ας (ή). La campagne de Troie, ἡ Τρωάς, άδος (sous-entendu γῆ ου χώρα, ας). La campagne de Rome, ὁ Ρωμαϊκὸς ἀγρῷς, οῦ. || Plaine, πεδίον, ου (τὸ). Rase campagne, πεδίον, ου (τὸ): ἡ ἄπεδος χώρα, ας, Hérodt.

CAMPAGNE, guerre, στρατεία, ας (ή). Sur la In de la campagne, της στρατείας ήδη ληψύσης (partic. de λήγω, fut. λήξω). Se mettre Za campagne, στρατεύομαι ου έx-στρατεύομαι, fut. εύσομαι: έξ-έρχομαι, fut. έξ-ελεύσομαι. Mettre une armée en campagne, στρατὸν έξ-άγω, fut. άξω. || Une année de service militaire, ή ένιαύσιος στρατεία, ας. Première campagne, ή πρώτη στρατεία, ας. Faire toutes ses campagnes, πάσας τάς στρατείας στρατεύομαι, fut. εύσομαι. Avoir dejà fait cinq campagnes, πέντε ένιαυσίους ήδη στρατείας έχω, fut. έξω, Polyb. Avant d'avoir fait dix campagnes, πρίν αν δέχα στρατείας ένιαυσίους ή τετελεχώς (είμί, fut. έσομαι : τελέω, w, fut. τελέσω), Polyb. || Mettre ses amis en campagne, τους φίλους δια-πέμπω, fut. πέμψω.

CAMPAGNOL, s. m. Voyez Mulot.

CAMPEMENT, s. m. στρατοπέδευσις, εως (ή). CAMPER, v. n. στρατοπεδεύω, fut. εύσω, ου στρατοπεδεύομαι, fut. εύσομαι. Les formes active et moyenne s'emploient indistinctement, même dans les composés. Camper en face, άντι-στρατοπεδεύω, fut. εύσω, dat. Camper auprès de, παρα-στρατοπεδεύω, fut. εύσω, dat. Camper autour de, περι-στρατοπεδεύω, fut. εύσω, acc. Camper hors de la ville, έχ-στρατοπεδεύομαι έξω της πόλεως, Thuc. Ktant campé loin de la ville, ποβρωτάτω στρατοπεδεύων τῆς πόλεως, Plut. Les Hébreux étant campés par tribus, κατά φύλας έστρατοπεδευκότες οι Έδραζοι, Phil. | Faire camper, κατα-στρατοπεδεύω, fut. εύσω, acc. Ayant fait camper son armée, καταστρατοπεδεύσας τους ξαυτου, Xén.

 CAMPHRE, s. m. κάπφουρα, ας (ή), G. M.
 CAN

 CAMPOS, s. m. congé, σχολή, ῆς (ή). Avoir
 ου (τὸ).

 campos, σχολήν ἄγω, fut. ἄξω.
 CAN

CAMUS, use, adj. σιμός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Qui a le nez camus, ό τὴν ρίνα σιμός, οῦ. Nous avons le nez camus, ἀποσειμώμεθα τὴν ρίνα (ἀποσειμόω, ῶ, fut. ώσω), Luc.

CANAILLE, s. f. $\delta n\mu axi\delta cov$, ou (70): $\delta \chi \lambda c\varsigma$, cu (6).

CANAL, s. m. tuyau, σωλήν, ήνος (δ). || Lit d'une rivière, ρείθρον, ευ (τὸ). || Fossé propre à la navigation, διώρυξ, υγος (ἡ): τάφρος, ευ (ὁ). Canal souterrain, χρυπτή διώρυξ, ύγες (ἡ). Tirer un canal, τάφρον δι-ορύσσω, fut. ορύξω. || Au fig. Voie pour arriver, όδος, εῦ (ἡ): ἰφεδιεν, ευ (τὸ). Par le canal de, διά, génit.

CANAPĖ, s. m. σχίμπους, οδος (ό) : σχίμποδιον, ου (τό).

CANARD, s. m. νῆσσα, ης (ή). Jeune canard, νησσάριον, ου (τό).

CANCELLER, υ. α. περι-γράφω, fut. γράψω, αcc.

CANCER, s. m. maladie, καρκίνος, ου (ό): καρκίνωμα, ατος (τὸ). || Signe du zodiaque, καρκίνος, ου (ό).

CANCEREUX, EUSE, adj. καρκινώδης,

CANCRE, s. m. écrevisse, καρκίνος, ευ (δ).

| Homme sans intelligence, ἀδίλτερος, ευ (δ).

CANDÉLABRE, s. m. λυχνούχος, ου (δ).

CANDEUR, s. f. αφέλεια, ας (ή).

CANDI, adj. m. Voyez CANDIR.

CANDIDAT, s. m. ὁ παρ-αγγελλων, εντος (partic. de παρ-αγγελλω, fut. αγγελῶ), acc. — à une charge, ἀρχήν τινα. — au consulat, τὰν ὑπατείαν.

CANDIDE, adj. ἀφελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): ἀπλοῦς, $\tilde{\eta}$, οῦν (comp. ούστερος, sup. ούστατος): ἀπλοῦχός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

CANDIDEMENT, adv. ἀφελῶς : ἀπλῶς : ἀπλοϊ-×ῶς.

CANDIR ου FAIRE CANDIR, υ. α χρυσταλλόω, ῶ, fut. ώσω, acc. Candi, ie, χεχρυσταλλωμένος, η, εν.

CANE, s. f. femelle du canard, n ondia vñoca, nc.

CANEPETIÈRE, s. f. oiseau, τέτραξ, αγος, (δ), Athén.

CANETON, s. m. petit canard, νησσάριον, ου (τὸ).

CANEVAS, s. m. qui fait le fond d'un tapis, κάναδος, ευ (έ). Tracer un canevas, κάναδον γράφω, fut. γράψω, Aristt. || Au fig. Tracer le canevas de quelque chose, en esquisser le plan, Ιργον τι σχιδιάζω, fut. άσω. Travailler sur un canevas bien mince, tournez, labourer

une terre légère, γῶν ἀραιὰν ἐργάζομαι, f. άσομαι. CANGRÈNE, s. f. Voyez GANGRÈNE.

CANICHE, s. f. ή χύων μαλλωτή, ñ...

CANICULAIRE, adj. Les jours caniculaires, ai ini κυνί ου ύπο κυνός ου ύπο κύνα ήμέραι, ων: αὶ ἀμφὶ τὸν σείριον ήμέραι, ων.

CANICULE, s. f. κύων, gén. κυνός (δ): σείριος, ου (δ). Pendant la canicule, ἐπὶ κυνί ου ὑπὸ κυνός ου ὑπὸ κύνα. Après la canicule, μετὰ τὸν κύνα.

CANIF, s. m. opin, no (n).

CANIN, me, adj. κυνικός, ή, όν. Faim canine, βουλιμία, ας (ή). Avoir la faim canine, βουλιμιάω, ω, fut. άσω. Dent canine, κυνό-δους, οντος (ό).

CANNAIE, s. f. lieu planté de cannes, δο-

CANNE, s. f. roseau, κάλαμος, ου (δ).

CANNELER, ν. α. χαράσσω, fut. χαράξω, αcc.: σωληνόω, ω, fut. ώσω, acc. Cannelé, ée, partic. ou adj. κιχαραγμένος, η, ον: σωληνωτός, ή, όν: βαξδωτός, ή, όν.

CANNELLE, s. f. écorce du cannellier, xaoia,

CANNELLE, s. f. Robinet, tuyau, σωληνίσκος, το (δ).

CANNELLIER, s. m. arbre, κασία, ας (ή).
CANNELURE, s. f. ράδδωσις, εως (ή).

CANON, s. m. pièce d'artillerie, tò πυρο-Εολον μηχάνημα, ατος.

CANON, s. m. Décret d'un concile, xavov, évos (6).

CANONIQUE, adj. κανονικός, ή, όν. CANONIQUEMENT, adv. κανονικώς.

CANONISATION, s. f. ή εἰς τοὺς ἀγίους ἀναγραφή, ῆς.

CANONISER, υ. α. είς τοὺς άγίους ἀναγράφω, fut. γράψω, αcc.

CANONNADE, ε. f. ή τῶν πυροδολων βίψις, εως. CANONNER, ε. α. τοῖς πυροδολοις βάλλω, fut. βπλῶ, ἀcc.

CANONNIER, s. m. δ ἐπὶ τῶν πυροδολων. CANOT, s. m. μονόξυλον, συ (τδ).

CANTATE, s. f. & on, nc (n).

CANTATRICE, s. f. ψάλτρια, ας (ή).

CANTHARIDE, s. f. xavdapic, idos (i).

CANTINE, s. f. cabaret, χαπηλείον, ου (τό). CANTINIER, s. m. χάπηλος, ου (δ). Can-

tinière, s. f. καπηλίς, ίδος (ή). CANTIQUE, s. m. υμνος, ου (δ).

CANTON, s. m. δτμος, cu (6).

CANTONNEMENT, s. m. ή κατά κώμας διανόμησις, εως, ου διανομή, ῆς. Cantonnement pour l'hiver, χειμάδιον, ου (τὸ), Dém.

CANTONNER, v. n. être distribué dans des cantonnements, δια-νίμεμαι, fut. νεμπθήσεμαι. Faire cantonner les troupes, την δύναμιν κατα κώμας δια-νίμω, fut. νεμῶ. || Se cantonner, s'enfermer dans un lieu sûr, τόπον όχυρὸν πρεκατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Ils se cantonnèrent dans leurs retranchements, κατ-ίστειλαν έαυτοὺς είσω τοῦ χάρακος (κατα-στέλλω, fut. στελῶ).

CANULE, s. f. σωληνίσκος, ου (δ).

CAP, s. m. promontoire, ἀκρωτήριον, cu (τὸ): ἄκρα, ας (ή). || Tête, dans ces phrases: Armé de pied en cap, πάνοπλος, ος, ον. Armer de pied en cap, πανοπλία φράσσω, fut. φράζω, acc.

CAPABLE, adj. qui a le pouvoir de, ixavos. ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): αὐτάρχης, ής, ίς (comp. έστερος, sup. έστατος). — de faire quelque chose, mouiv n. Egalement capable de bien et de mal faire, ixavos so xal xaxos noteiv (ποιέω, ω, fut. ήσω). Capable de quelque chose. ίκανὸς ἐπί τι ου πρός τι, ou quelquefois, ἰκανές τι : αὐτάρχης πρός τι. Capable d'exercer la médecine, ίκανὸς τὴν ἰατρικήν ἀσκεῖν. Capable do vertu, αὐτάρχης πρὸς ἀρετήν. Être capable de faire quelque chose, ixavés sina ou clés t' είμί ου αὐτάρκης είμί ου δύναμαί τι ποιείν ου ποιήσαι. Ils sont plus capables que les autres de, μάλλον των άλλων εἶεί τέ εἰσι (εἰμί fut. focuai), avec l'infin. Si vous en êtes capable, εί γε δύνασαι (δύναμαι, fut. δυνήσομαι). Autant qu'il en était capable, δσον ήδύνατε. Il est capable de supporter une si grande affliction, πρός το του πένθους μέγεθος δι-αρχεί (δι-αρχίω, ω, fut. αρχίσω), Luc. Comment la ville sera-t-elle capable de résister à de tels préparatifs? πως ή πόλις δραέσει έπὶ τοσαύτην παρασκευήν (άρκίω, ω, fut. άρκίσω), Plat. Capable de tout, είς πάντα ου είς τὰ πάντα δεινός. n, ov, Aristph. Il n'y a rien dont il ne soit capable, ούχ έστιν οὐδὶν αὐτῷ ἄδατον. || Ētre capable d'un crime, αἰτίαν τινά χωρίω, ω, fut. ήσω, ou δίχομαι ou iv-δίχομαι, ful. δίξομαι. Il n'est point capable de ce crime, τοσοῦτον οὐ δέγεται άλίτημα. Il n'en est point capable à beaucoup près, ποβρωτάτω έστι τούτου. || C'est un homme savant et capable, σοφός καὶ δεινές έστιν ανήρ. Un général capable, δ στρατιγός δευνές, ου : δ άντρ στρατηγικός, ου.

CAPACITÉ, s. f. grandeur, χώρησις, εως (ή). || Aptitude, δεινότης, ητος (ή). || Pouvoir, δύναμις, εως (ή). Selon ma capacité, δσον ἐπ' ἐμοί. Au-dessus de sa capacité, ὑπὲρ τὴν ἐαυτοῦ φύσιν. Au-dessus de notre capacité, ὑπὲρ ἡμᾶς. || Homme de grande capacité, σοφὸς ἀνὴρ καὶ δεινός, οῦ : ἀνὴρ εἰς τὰ μάλιστα εὐφυής, οῦς.

CAPARAÇONNER, ν. α. ἐφιππίοις κοσμέω, ῶ, fut. ήσω, ου κατα-σκευάζω, fut. άσω, αcc.

CAPARAÇONS, s. m. pl. ἐφίππια, ων (τὰ).

CAPE, s. f. sorte de manteau, χλαμύς, ὁδος (ή). || Au fig. Rire sous cape, ὑπο-γελάω, ͽ, fut. γελάσομαι.

CAPELINE, s. f. chapeau de femme à larges bords, xausia, aç (\dot{n}) .

CAPILLAIRE, s. f. plante, άδίαντον, ου (τό). CAPILLAIRE, adj. τριχώδης, ης, ες: τριχοειδής, ής, ές.

CAPILOTADE, s. f. sorte de ragoût, μυττωτόν, οῦ (τὸ). || Au fig. Mettre en capilotade, κατα-κιρματίζω, fut. ίσω, acc.

CAPITAINE, s. m. commandant d'une compagnie, iκατόνταρχος ou iκατοντάρχης, ου (δ). [] Général, στρατηγός, οῦ (δ). Capitaine de navire, ναύαρχος, ου (δ). Capitaine de corsaire, ἀρχιπειράτης, ου (δ). Capitaine de voleurs, ἀρχιλήστης, ου (δ). Capitaine des gardes, ἀρχισωματοφύλαξ, ακος (δ).

CAPITAL, ALE, adj. principal, παφαλαίος, α, ον: κύριος, α, ον (comp. ώτιρος, sup. ώταττς). Le point capital de l'affaire, τὸ τοῦ πράγματος κιφάλαιον, ου. μ Digne de mort, θανατικός, π΄, όν. Crime capital, π΄ θανατική αἰτία, ας. Accuser quelqu'un d'un crime capital, θανάτου τινὰ ὑπ-άγω, fut. άξω. Peine capitale π΄ ἐσχάτη τιμωρία, ας. Infliger à quelqu'un la peine capitale, θανάτω τινὰ ζημιόω, ω, fut. ώσω. Subir la peine capitale, θανάτω ζημιόυμαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι, Μέτiter la peine capitale, θανάτου δίκην δφλω, fut. ὀφλήσω.

CAPITAL, s. m. principal d'une dette, ἀρχαῖον, ου (τὸ). Payer le capital et les intérêts, τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους ἀπο-δίδωμι, fut. δώσω, Isocr. Neus ne pouvons pas même retirer le capital, οὐδέ τ' ἀρχαῖον ἀπο-λαδεῖν δυ-νάμεθα (ἀπο-λαμδάνω, fut. λήψ εμαι: δύναμαι, fut. δυνήσομαι), Dém. || Capitaux, fonds d'argent, χρήματα, ων (τὰ). Avoir des capitaux, χρήματα ἔχω, fut. ἔξω. Qui a de grands capitaux, πολυχρήματος, ος, ον.

CAPITALE, s. f. chef-lieu, μητροπολις, εως (ή).

CAPITÁLISTE, s. m. ὁ πολυχρήματος ἀνήρ, gén. πολυχρημάτου ἀνδρός.

CAPITAN, s. m. fanfaron, ἀλάζων, ονος (ċ) CAPITANE, s. f. vaisseau amiral, ἡ ναυαρχίς; ίδος (sous-ent. ναῦς).

CAPITATION, s. f. δ καθ΄ διαστον φόρος, cu. CAPITEUX, adj. Vin capiteux, οἶνος κεφαλικρούστης, cu (ό).

CAPITULAIRE, adj. xavovixóς, ń, óv. []
S. m. xavóv, óvoς (ö).

CAPITULATION, s. f. δμολογία, ας (ή). CAPITULER, v. n. εἰς δμολογίαν ἔρχομαι, fut. ἐλεύσομαι. Forcer une ville à capituler, πολιν δμολογία παρ-ίσταμαι, fut. παρα-στήσομαι, Tiuc.

CAPORAL, s. m. ὁ λοχαγός, οῦ. CAPOTE, s. f. ἰφαστρίς, ίδος (ή). CAPRE, s. f. καππάριον, ου (τὸ).

CAPRICE, s. m. fantaisie, δριξις, εως (ή):
δρμή, ῆς (ή). J'ai eu le caprice de faire cela,
εδοξέ μοι τοῦτο ποιεῖν (δεκέω, ῶ, fut. δοξω).
Suivant leur caprice, κατὰ τὸ δεκεῦν αὐτοῖς
(partic. neutre de δοκέω, ῶ). Il satisfait tous
ses caprices, ὅ,τι καθ' ἡδονὴν αὐτῷ γίγνεται,
πειεῖ (γίνεμαι, fut. γενήσομαι: ποιέω, ῶ, fut. ἡσω).
Agir par caprice, ὁρμῆ μᾶλλον ἡ λόγῳ χράσμαι,
ῶμαι, fut. χρήσομαι. || Les caprices de la fortune, αὶ τῆς τόχης μεταδολαί, ῶν.

CAPRICIEUSEMENT, adv. par caprice, όρμη : iξ iπιδρομής.

CAPRICIEUX, EUSE, adj. qui agit par eaprice, ερμητικός, ή, όν. || Inconstant, ἄστατος, ος, ον. Humeur capricieuse, ἄστατον, ου (τδ). || Bizarre, fantasque, δύσκολος, ος, ον.

CAPRICORNE, s. m. αιγάκερως, ωτος (δ). CAPRIER, s. m. arbrisseau, κάππαρις, εως (τ).

CAPRISANT, adj. sautillant, en parlant du pouls, δορκαδίζων, ουσα, εν, gén. εντες.

CAPSULAIRE, adj. άγγειώδης, ης, ες. CAPSULE, ε. f. άγγειον, ου (τὸ).

CAPTER, v. a. δηρεύω, fut. εύσω, acc.: δηράω, ω, fut. άσω. Capter la bienveillance de quelqu'un, τινὰ δεραπεύω, fut. εύσω. Capter la faveur du peuple, τῷ δήμω χαρίζομαι, fut. ίσομαι. Habile à capter la faveur du peuple, δημεχαρίστης, ου (ό).

CAPTIEUSEMENT, adv. σεφιστικώς.

(comp. ώτερος, sup. ώτατος). Argument captieux, σύφισμα, ατος (τό). Employer des arguments captieux, σοφίζομαι, fut. ίσομαι. Tromper par des arguments captieux, κατα-σοφίζομαι, fut. icoual, acc.

CAPTIF, we, adj. fait prisonnier à la guerre, αίγμάλωτος, ος, ον. Une captive, s. f. αίγμαλώτις, ιδος (ή). || Prisonnier, en général, δεσμώτης, ω (δ). Δυ fém. δεσμώτης, ιδος (ή). [] Au fig. esclave, assujetti, δεδουλωμένος, η, ον (partic. parf. passif de doudou, ü, fut. wou). Retenu, condamné à ne pas bouger, natexcinevos ou συν-εχόμενος, n, or (partic. prés. passif de zat-ize ou ouv-ize, ful. Ee). Les liens qui le retiennent captif, τὰ κατ-έχοντα ου συν-έχοντα αὐτὸν δεσμά, ων. Une maladie, ses occupations le retiennent captif, voce, πράγμασι συν-έχεται.

CAPTIVER, v. a. assujettir, subjuguer, xuρόομαι, εύμαι, fut. ώσομαι; acc. Qu'on ne saurait captiver, άχείρωτος, ος, ον. Se captiver, se rendre volontairement esclave, δουλιύω; fut. εύσω, dat. | Attirer à soi, gagner, προσάγομαι, fut. άξομαι, acc. Se laisser captiver, προσ-άγομαι, fut. αχθήσουαι, avec ὑπό et le gén.

CAPTIVITÉ, s. f. état d'un prisonnier de guerre, αίχμαλωσία, ας (ή). || Esclavage, δουλεία ας (ή). || Emprisonnement, φυλακή, ης (i) : δεσμά, ών (τὰ).

CAPTURE, s. f. l'action de prendre, σύλληψις, εως (ή). || Butin, λεία, ας (ή): άγρα, ας (1). Bonne capture, εὐαγρία, ας (1).

CAPTURER, v. a. aipiw, w, fut. aipńow, acc. : συλ-λαμξάνω, fut. συλ-λήψομαι, acc. Etre capturé, άλίσχομαι, fut. άλώσομαι. Vaisseaux capturés, ai adcorat vite, gén. vewv.

CAPUCE Ou CAPUCHON, s. m. κάλυμμα, **ατος** (τὸ).

CAQUE, s. f. baril, κάδος, ου (δ).

CAQUET, s. m. babil, στωμυλία, ας (ή). Qui a bon caquet, στωμύλος, η, ον (comp. ώτερος, **sup**. **ώ**τατος) : λάλος, η, ον (comp. ίστερος, sup. ίστατος). Il a trop de caquet, λαλίστερός έστι του δίοντος. Étourdir quelqu'un par son caquet, τινά περ:-λαλίω, ω, fut τίσω. Rabattre le caquet de quelqu'un, rivi tò etoma imφράσσω, ful. φράξω.

CAPTIEUX, εισε, adj. σεφιστικός, ή, όν ville, οί κατά την πολιν δια-σπειρόμενοι λόγοι, ων (δια-σπείρω, fut. σπερώ). Les caquets de la médisance, al διαθολαί, ων.

> CAR, conj. yap, qui se met toujours après un mot : καὶ γάρ, au commencement de la phrase.

> CARABÉ, s. m. ambre jaune, Therepov. cu (To). CARACOL, s. m. escalier en limaçon, Luc. ικος (ή).

> CARACOLE, s. f. tour qu'on fait faire à un cheval, $\gamma \tilde{v} \rho o c$, o v (δ): $\pi \epsilon \rho v \sigma \tau \rho o \phi \dot{\eta}$, $\ddot{\eta} c$ ($\dot{\eta}$).

> CARACOLER, v. n. terme de manége, vupaúw, fut. súow. Faire caracoler son cheval. τον ίππον περι-στρέφω, ful. στρέψω : τον ίππεν άνω και κάτω διεξ-ελαύνω, fut. ελάσω. Caracoler autour, en parlant d'un cavalier, περι-ιππιύω. fut. εύσω, acc.

> CARACTERE, s. m. lettre, γράμμα, ατος (τὸ). Caractère gravé, χαρακτής, ῆρος (ὁ). Écriteau où on lisait en gros caractères, πιγάμον μεγάλοις γράμμασι λίγον, οντος (partic. neutre de λέγω), Luc. Caractères effacés et peu lisibles, τά άμυδρά γράμματα, ων, Thuc. Très-petits caractères, γράμματα πάνυ σμικρά, ων (τά). | Le caractere de quelqu'un, son écriture, xsip, gén. γειρός (τ), Hyperid.

CARACTÈRE, ligne magique, ή μαγική γραμμή. πς. | Amulette, περίαμμα, ατος (τό). | Philtre, φίλτρον, ου (τό).

CARACTÈRE, disposition naturelle de l'âme, φύσις, εως (ή). Bon caractère, φύσις χρηστή, ñs. Doué d'un bon caractère, εὐφυής, ής, ές. Mauvais caractère, φύσις πονηρά, ας. D'un mauvais caractère, xaxogung, ng, ig. Avoir un bon. un mauvais caractère, την φύσιν εὖ ου κακῶς διά-κειμαι, fut. κείσομαι : εὖ ου κακῶς πέφυκα (parfait de que que , fut. quochai). Tel est mon caractère, ούτω πίφυκα. Je ne force point mon caractère, ώς πέφυκα, ζω (de ζάω, ω, fut. ζήσω). Par caractère, πεφυκότως: φύσει. Juger le caractère par les traits du visage, quotoqueμονίω, ω, fut. τσω. Qui juge ainsi, φυσιογνώμων, cvcς (δ, ή). | Mœurs, habitudes, ήθος, συς (τὸ): τρόπος, ου (δ). Changer de caractère, τὸ Ϋθος μετα-δάλλω', fut. δαλώ. Il avait un très-bon caractère, πάνυ χρηστον ην αὐτῷ τὸ ήθος οκ πάνυ χρηστὰ τὰ ήθη.

CARACTERE, qualité distinctive, χαρακτήρ, προς (δ). — de la physionomie, τῆς φύσεως. — de Caquers, rapport indiscrets, δρύλλοι, αν (ci): l'esprit, τῆς ψυχῆς. Donner à quelque chose un ευλλήματα, ων (τά). Les caquets de toute une caractère quelconque, χαρακτήρα τινι έπι-δαλλω,

fut. δαλῶ. Caractère frappant, χαρακτὴρ δεινὸς καὶ ἐπίσημος, ου. Le caractère du style épistolaire, δ ἐπιστολικὸς χαρακτήρ, ῆρος. Caractère particulier, ἰδίωμα, ατος (τὸ). Jusqu'à ce qu'elles aient perdu ce caractère particulier dont nous avons parlé, ἄχρις ἀν τὸ προ-ειρημένον ἰδίωμα ἀπο-λίπωσιν (ἀπο-λείπω, fut. λείψω), Diosc. C'était là son caractère particulier, χρατίστη αὐτοῦ ἦν αὖτη καὶ χαρακτηρικωτάτη ἀρετή, Den. Hal.

CARACTÈRE, fermeté, courage, ἀνδρεία, ας (ή). Qui a du caractère, ἀνδρείος, ος ου α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Montrer du caractère, ἀνδρείαν ἐπι-δείχνυμαι, fut. δείξομαι. C'est maintenant qu'il faut montrer du caractère, νῦν δεῖ τολμᾶν (τολμάω, ω, fut. ήσω).

CARACTERISER, v. a. χαρακτηρίζω, fut. iow, acc.

CARACTÉRISTIQUE, adj. χαρακτηρικός, ή, όν. Le trait le plus caractéristique du style de Lysias, τῶν Αυσίου έργων τὸ χαρακτηρικώτατον, ου, Den. Hal. || Lettre caractéristique, en terme de grammaire, τὸ χαρακτηριστικὸν γράμμα, ατος.

CARAFE, s. f. sorte de bouteille, $\lambda \acute{a}\gamma \eta$ - $\circ \varsigma$, cu (\acute{c}).

CARAFON, s. m. λαγήνιον, ου (τδ).

CARAVANE, ε. f. δ έμπορικός στολος, ου.

CARAVANSÉRAIL, s. m. πανδοχεῖον ου πανδοκεῖον, ου (τὸ).

CARBONISATION, s. f. ἀνθράκωσις, εως (ή). CARBONISER, v. a. ἀνθρακόω, ω, fut. ώσω, acc.

CARCAN, s. m. χύφων, ωνος (δ). Attacher au carcan, $\dot{\epsilon}$ ν τῷ χύφωνι δέω, $\dot{\epsilon}$ μει. δήσω, $\dot{\epsilon}$ αce. La peine du carcan, χυφωνισμός, $\dot{\epsilon}$ οῦ (δ).

CARCASSE, s. f. charpente des os du corps, τὸ τῶν ὀστῶν τάρσωμα, ατος. | Ossements dépouillés de chair, ὀστᾶ, ῶν (τὰ). || Carcasse d'un vaisseau, στείρωμα, ατος (τὸ).

CARDAMINE, s. f. plante, καρδαμίνη, ης (ή). CARDAMOMB, s. m. plante, καρδάμωμον, ου (το).

CARDE, s. f. peigne à carder, ξάνιον, ου (τό). || Feuille d'artichaut, σχέλυμος, ου (δ).

CARDER, v. a. ξαίνω, fut. ξανώ, acc.

CARDEUR, s. m. $\xi \alpha v \tau \dot{\eta} \zeta$, cũ (ô). Cardeuse, s. f. $\xi \dot{\alpha} v \tau \rho \iota \alpha$, $\alpha \zeta$ ($\dot{\eta}$).

CARDIALGIE, s. f. καρδιαλγία, ας (ή).

CARDINAL, ALE, adj. κύριος, α, ον. Les points cardinaux, κίντρα, ων (τα). Les quatre vents cardinaux, εί τέσσαρες άνεμες, ων.

CARDINAL, s. m. καρδινάλης, ου (ό), G. M. CARDON, s. m. σκολυμος, ου (ό).

CARÊME, s. m. ή τεσσαρακονθήμερος, cu (sous-ent. νηστεία). Faire le carême, jeûner. νηστείαν άγω, fut. άξω.

CARÉNAGE, s. m. action de caréner un vaisseau, ἐπισκιυή, ῆς (ή). || Lieu où se fast cette opération, νεώλκιον, ου (τὸ).

CARÈNE, s. f. τρόπις, ιδος (ή). Vaisseau dont la carène est solide, ναῦς ἰκανῶς τετροπισμίνη, ης. La carène et ses dépendances, στείρωμα, ατος (τὸ). || Donner carène à un vaisseau, le mettre en carène, ναῦν ἀν-ίλχω, fut. ἐξω, ou d'un seul mot νεωλκίω, ѿ, fut. ήσω.

CARÉNER, v. a. ἐπι-σκιυάζω, fut. άσω, acc. CARESSANT, ante, adj. άρισκος, cç, cv. Manières caressantes, ἀρισκιά, α; (ή) Être caressant pour tout le monde, πᾶσι χαρίζωμαι, fut. ίσομαι. D'un air caressant, φιλοφρόνως. Αccueil caressant, φιλοφρόνησις, εως (ή). Faire à quelqu'un un accueil caressant, φιλοφούνομαι, εῦμαι, fut. ήσομαι, acc. : ἀσπάζομαι, fut. [άσομαι, αcc. : ἀσμένιζω, fut. ίσω, acc. : ἀσμένως ου φιλοφρόνως ὑπο-δίχομαι, fut. δίξομαι, acc. : ασμένως ου φιλοφρόνως ὑπο-δίχομαι, fut. δίξομαι, acc.

CARESSE, s. f. φιλοφροσύνη, ης (ή). Recevoir de quelqu'un une caresse ou des caresses, φιλοφροσύνης παρά τινος τυγχάνω, fut. πύξειμαι. Faire à quelqu'un des caresses, τινὰ φιλοφρονίτμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Caresse faite avec la main, ψηλάφησις, εως (ή). Terme de caresse, ή ὑποκοριστική λίξις, εως.

CARESSER, v. a. φιλοφρονίσμαι, οῦμαι, fut. τσομαι, acc. Être caressé par quelqu'un, φιλοφροσύνης παρά τινος τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Ayant été caressés par lui, ὑπ' ἐκείνου φιλοφρονηθίντις (aor. 1er passif de φιλοφρονίσμαι, οῦμαι). [[Ironiquement, je vous caresserai avec ce hoyau, φιλοφρονήσομαί σε τῆ δικέλλη.

CARGAISON, s. f. φόρτος, ου (δ): γόμος, ου (δ): φορτία', ων (τὰ): ἀγώγιμα, ων (τὰ). Cargaison de marchandises, φόρτος ἐμπορικός, οῦ (δ), Plut. Jeter à la mer la cargaison, τὰ ἀγώγιμα ἐκ-δάλλω, fut. 6αλῶ, Basil. Sauver la cargaison, τὰ ἀγώγιμα ἀνα-σώζομαι, fut. σώσοιμαι, Suid.

CARGUER, v. a. — les voiles, τὰ ῖστια στέλλω, fut. στελῶ.

CARGUES, s. f. pl. κερούχοι, ων (οί). **CARIATIDE**, s. f. καριάτις, ιδος (ή).

CARICATURE, ε. f. ή γελοία γραφή, ής. CARIE, ε. f. σφάκελος, ου (ό): σηπεδών, όνος (ή). La carie d'un os, τὸ τοῦ δστοῦ σαπρόν, οῦ. Carie des dents, τὸ τῶν ὁδόντων ἐμερωμα, ατος.

CARIER, ν. α. σφακελόω, ω, fut. ώσω, αcc.: σήπω, fut. σήψω, αcc.: δια-φθείρω, fut. φθερω, αcc. Se carier, σήπημαι, fut. σαπήσεμαι: δια-φθείρομαι, fut. φθαρήσεμαι. Carie, ée, σε-σηπώς, υῖα, ός, gén. ότος: δι-εφθαρμένος, η, cv: δι-εφθορώς, υῖα, ός, gén. ότος.

CARILLON, s. m. battement de cloches, π τῶν χωδώνων συμφωνία, ας. || Grand bruit, θόρυδος, ου (δ). Faire carillon, θορυδίω, ῶ, fut. πίσω.

CARILLONNER, υ. n. χωδωνίζω, fut. ίσω. CARILLONNEUR, ε. m. δ χωδωνίζων, εντος. CARISTADE, ε. f. διεημεσύνη, ης (ή). CARMIN, ε. m. χινιάθαρι, εως (τὸ).

CARMINATIF, ive, adj. qui chasse les vers, τὰς ὑμινθας ἐκ-τινάσσων, cuσα, cv, gén. cvτος (partic. d'ἐκ-τινάσσω, fut. άξω).

CARNAGE, s. m. σφαγή, πς (ή). Faire un carnage, σφαγήν πειέω, ω, fut. ποω, ου πειέσμαι, εύμαι, fut. πομαι. Faire un grand carnage de ses ennemis, φένον πολύν των έναντίων έργαζομαι, fut. άσομαι. Odeur de carnage, ή όσμή δεινή καὶ φονώδης, ους, Théophr. Respirer le carnage, φόνον ου φένου πνέω, fut. πνεύσω. Théatre de carnage, ὁ τόπος φένου έμπλεως, ω. Se rassessier de carnage, αϊματος έμ-φορίσμαι, σύμαι, fut. πλάσομαι. Qui aime le carnage, αϊματογαρής ου αϊμεγχερής, ής, ές.

CARNASSIER, ière, adj. qui aime la chair, sapressios, co, cv.

CARNASSIERE, s. f. sac de chasseur, bi-

CARNATION, s. f. $\chi z \circ \pi$, $\alpha \in (\pi)$. Belle carnation, $x \circ \chi z \circ \pi$, $\alpha \in (\pi)$. Qui en a une belle, $x \circ \chi z \circ \pi$, $\cos x$.

CARNAVAL, s. m. διανύσια, ων (τά). Faire le carnaval, τά διανύσια τελέω, ω, fut. τελέσω. CARNE, s. f. angle d'une pierre, γωνία, ας (ή).

CARNET, s. m. livret, πινακίς, ίδος (ή). Petit carnet, πινακίδιον, ου (τό).

CARNIVORE, adj. σαρκιθόρος, ος, ον. CARNOSITÉ, s. f. σάγκωμα, ατος (τό). CAROTTE, s. f. plante ou racine, δαῦκος, ου (ό)? καρωτόν, ου (τό)?

CAROUBE ou CAROUGE, s. m. fruit, κεράτιον, ου (τὸ): ξυλεκέρατον, ου (τὸ).

CAROUBIER, s. m. arbre, περατέα, ας (ή). CARPE, s. f. poisson, κυπρίνος, ου (δ).

CARQUOIS, s. m. φαρίτρα, ας (ή): γωρυτός, εῦ (δ). Petit carquois, φαρέτριεν, ευ (τὸ). Armé d'un carquois, φαρετρεφέρος, ος, εν.

CARRÉ, πε, adj. πετράγωνος, ος, εν. Corpulence carrée, τὸ τετράγωνον σῶμα, ατος. Épaules carrées, εἰ πλατεῖς ὧμοι, ων. || Bataillon carré, πλινθίον, ου (τὸ). En bataillon carré, πλινθπδόν. || Période carrée, ἡ τετράκωλος περέδος, ευ.

CARRÉ, s. m. figure carrée, τετράγωνον, eu (τό). Être carré, former le carré, τετράγωνος ωι ful. ίσω. En forme de carré, τετράγωνου δίκην. Carré long, πλινδίον, ου (τὸ): τὸ πλινδωτόν σχῆμα, ατος. Fait en forme de carré long, πλινδωτός, ή, όν: ἀδακοειδής, ής, ές. En carré, en long et en large, κατὰ μῆκός τε καὶ πλάτος. || Planche de jardin, πρασιά, ᾶς (ή).

CARREAU, s. m. corps plat de forme carrée, αδαξ, ακος (δ). || Pavé plat, πλινδίον, ευ (τδ). || Le sol, έδαφος, ευς (τδ). Étendre sur le carreau, renverser, ἐπὶ τὸ ἔδαφος κατα-τείνω, fut. τενῶ, acc. || Carreau de vitre; ὕαλος, ευ (δ). || Carreau de foudre, ἀκτίς ου ἀκτίν, ἴνος (ή). || Grosse lime, ῥίνη, ης (ή). || Goussin, προσκεφάλατον, ευ (τδ).

CARREFOUR, s. m. tolodos, ou (t).

CARRELAGE, s. m. $\vec{\tau}$ idamition (infin. didamition, fut. iow, acc.): quelquefois idamoc, our ($\vec{\tau}$).

CARRELER, v. a. ίδαφίζω, fut. ίσω, acc. CARRELET, s. m. poisson, ψῆττα, n.ς (ή). || Filet, δίκτυον, cu (τὸ). || Aiguille, ἀκέστρα, ac (ή).

CARREMENT, adv. τετραγώνου δίκην.

CARRER, v. a. rendre carré, τιτραγωνίζω, fut. ίσω, acc. | Se carrer, v. r. άδρὰ βαίνω, fut. βήσυμαι. Qui se carre en marchant, άδρο- βάτης, ου (ό).

CARRIER, s. m. qui travaille aux carrières, λατόμος, ου (δ).

CARRIERE, s. f. lieu d'où l'on extrait !a pierre, λατομείον, ου (τὸ): λατομέα, ας (τ΄). Creuser une carrière, travailler aux carrières, λατομέω, ω, fut. πσω. Tirer les pierres d'une carrière, λιθουλείω, ω, fut. πσω.

CARRIÈRE, lieu pour la course, atádico, ou (12).

Entrer dans la carrière, είς τὸ στάδιον καταδαίνω, fut. δήσομαι. Fournir la carrière, τὸ στάδιον δια-τρέχω, fut. δια-δραμούμαι. Qui court dans la carrière, σταδιοδρόμος, ος, ον. S'exercer à courir dans la carrière, in τῷ σταδίῳ γυμνάζομαι, fut. ασθήσομαι. L'entrée de la carrière, βαλδίς, ίδος (ή): ὕσπληξ, ηγος (ή): ἀφεταρία, ας (ή): γραμμή, ῆς (ή). Dès l'entrée de la carrière, ἀπὸ βαλείδων εὐθύς. Extrémité de la carrière, τίρμα, ατος (τὸ). || Au fig. Vous voici entré dans la carrière, είσω του σχάμματος έστακας (ίσταμι, fut. στάσω). Ouvrir à quelqu'un une plus ample carrière, rivà siç psiζονα σκάμματα καλέω, ω, fut. καλέσω, Chrys. Voilà une belle carrière pour exercer vos talents en cuisine, iππόδρομος οὐτός ἐστί σοι μαγειρικής, Athén. Donner carrière à, tournez, lâcher les rênes, ràs nivias av-inqui, fut. avτίσω, dat. Se donner carrière, prendre ses aises, τω θυμώ γαρίζομαι, fut. ίσομαι.

Carrière, genre de vie, ἐπιτήδιυμα, ατος (τό). Parcourir une belle carrière, καλὸν ἐπιτήδιυμα ἐσκίω, ω, fut. ήσω. Ceux qui ont choisi cette carrière, οῖτινες ταύτην προαίρισιν ἐπαν-ήρηνται τοῦ βίου (ἐπαν-αιρίσμαι, σῦμαι, fut. ήσομαι), Entrer dans une carrière pénible, τραχὸν βίον ἀνα-δέχομαι, fut. δίξομαι, Chrys.

CABRIÈRE, la vie elle-même, picç, cu (¿). Fournir une longue carrière, μαχρόν τὸν βίον διέργομαι, fut. δι-ελεύσομαι. Fournir une glorieuse carrière, iv μεγάλη δοξη βίον δι-άγω, fut. άξω, Isocr. La carrière que nous avons fournie, έ βεδιωμένος ήμιν βίος, ου (ζάω, ω, fut. βιώσομαι). Dêm. Ils fournissent une plus longue carrière, χρόνον ζώσι πολύ πλείω, Plat. Allonger sa carrière, τον βίον ου το ζην παρα-τείνω, fut. Tayo. Dans toute sa carrière il n'a pas fait un seul faux pas, βίον απταιστον έδραμε (τρέχω, fut. δοαμεύμαι), Luc. Etre au bout de sa carrière, εν δυσμαίς του βίου είμί, fut. έσομαι. Achever sa carrière, του βίου τὸ λοιπὸν διανύτω, fut. ανύσω, ου δια-τελέω, ω, fut. τελέσω, Suid.

CARRIOLE, s. f. άμάξιον, ου (τδ).

CARROSSE, s. m. ἀπίνη, ης (ή). C'était proprement une voiture trainée par des mulets. Atteler des mulets à un carrosse, ἡμιόνους ὑπ' ἀπίνη ζεύγνυμι, fut. ζεύξω. Se promener en carrosse par la ville, ἀνὰ τὴν πόλιν ἐχέςμαι, ῶμαι, fut. ηθήσομαι.

CARROSSIER, s. m. άρματοπηγός, οδ (έ). CARROUSEL, s. m. course de chars, άρματοδρομία, ας (ή). || Lieu où se font les courses, iππόδρομος, ου (ό).

CARRURE, s. f. τὸ μεταξὺ τῶν ὧμων πλάτος, ους. Large de carrure, πλατύς, εῖα, ύ.

CARTE, s. f. petit carré de carton fin, χαρτίον, ου (τὸ). || Au fig. Carte blanche, pleins pouvoirs, ή πᾶσα έξουσία, ας. Αγοίτ carte blanche, πᾶσαν έξουσίαν έχω, fut. έξω. Qui a carte blanche, αὐτοκράτωρ, ορος (δ).

Carte à jouer, χαρτίον, ου (τό). Jouer eux cartes, τοῦς χαρτίοις παίζω, fut. παιξοῦμαι.

'Mu fig. Brouiller les cartes, ταραχὰς ποιέω,
ω, fut. ήσω.

Carte de géographie, πίναξ, ακος (δ). La carte d'un pays, ή τῆς χώρας τοπογραφία, ας. Savoir la carte d'un pays, le connaître, τὴν χώραν είδα, fut. εἴσομαι. Qui sait bien la carte d'un pays, τόπων εὖ εἰδώς, υῖα, ός, génit. ότος. Qui ne la sait point, τῶν τόπων ἀπειρος, ος, εν. || La carte, pris pour la géographie même, γεωγραφία, ας (ἡ). L'étude de la carte, ή περὶ τὴν γεωγραφίαν διατριξή, ῆς. || Δu fig. Perdre la carte, être embarrassé, δι-απορέςμαι, εῦμαι, fut. ήσομαι.

CARTEL, s. m. πρόκλησις, εως (ή). Envoyer un cartel à quelqu'un, μονομαχείν ου είς μονομαχίαν τινά προ-καλέσμαι, ou simplement τινα προ-καλέσμαι, ούμαι, fut. καλέσσμαι.

CARTIER, s. m. χαρτοπώλης, cu (δ). CARTILAGE, s. m. χόνδρος, cu (δ). CARTILAGINEUX, zusz, adj. χονδρώδης, πς, ες.

CARTON, s. m. δ παχύς χάρτης, cu. CARTONNER, v. a. χάρταις τοῖς παχυτέροις περι-καλύπτω, fut. ύψω, acc.

CARTONNIER, s. m. fabricant ou marchand de cartons, χαρτοπώλης, ου (έ). || Endroit à serrer des cartons, χαρτοφυλάκιον, ου (τὸ).

CARTOUCHE, s. f. χαρτάκιον, ου (τὸ), G. M. CARVI, s. m. plante ou graine, κάρον, ου (τὸ).

CAS, s. m. terme de grammaire, πτωσις, εως (ή). Cas employé pour un autre, ἀντίπτωσις, εως (ή). Qui concerne les cas, πτωτικός, ή, όν.

Cas, fait, événement, σύμπτωμα, ατος (τὰ): καιρός, οῦ (ὁ). Ordinairement on n'exprime pas

ce mot, et l'on a recours à différentes tour- | τὸ ἀπὸ τῶν πετρῶν κατα-λειδίμενον δψοθεν δδωρ. nures. Ce cas serait très-embarrassant, τοῦτό γε χαλεπώτατον αν γένοιτο (γίνομαι, ful. γενήσομαι) ου συμ-δαίη (συμ-δαίνω, fut. δήσοραι). Prévoir tous les cas qui arriveront, τὰ μέλλοντα συμ-δαίνειν ου τά συμ-δησόμενα πάντα προ-νοίω, ω, fut. now. Les cas que la loi n'a pas prévus, ά μή δι-είρηκεν ο νόμος (δι-αγορεύω, fut. διερω). Le cas actuel, τὸ νῦν συμ-δαῖνον, εντες : τὸ νῦν έχον, οντος : ὁ παρ-ων καιρός, gén. παρ-όντις καιρού, Dém. Cas possible, το έν-δεχόμενον, ου (partic. d'èv-d'éyopat, fut. d'ékopat). Ce cas est possible, τοῦτο έν-δέχεται. Poser le cas, supposer, ribnut, fut. bijou. Posons le cas que cela arrive, θώμεν ούν είναι τοιούτον τούτο. Si le cas arrive, ἐἀν τύχη (subj. aor. 2 de τυγχάνω, fut. τεύξομαι). En cas de mort ou qu'il meure, εάν τι πάθη (subj. aor. 2 de πάσχω, fut. πείσεμαι). Voilà le cas, τοῦτ' αὐτό ἐστι. En ce cas, alors, Tors on. - par consequent, odxouv. En tout cas, πάντως.

Cas, crime dont quelqu'un est prévenu, aiτία, ας (ή). Cas pendable, ή θανατική αίτία, ας. [Cas de conscience, question sur un point de morale, ή ήθωή άμφισθήτησις, εως.

Cas, estime, λόγος, ου (δ). Faire cas de, περί πολλου (sous-ent. λόγου) ποιέτμαι, συμαι, fut. riscuat, acc. Faire peu de cas, moins de cas, autant de cas de, περί ολίγου, περί μείονος, περί τοσούτου ποιέσμαι, σύμαι, acc. Faire plus de cas des richesses que des amis, περί πλείονος γρήματα ποιόξμαι ή φίλους. Je ne fais aucun cas de lui, περί ούδενός αύτον ποιούμαι. Vous ne faites aucun cas de moi, σù δέ μου λόγον οὐδένα ποιή. Ne faisant aucun cas de la puissance romaine, iv ούδενε λόγω τὰ 'Ρωμαίων τιθέμενος (partic. de τίθεμαι, fut. θήσομαι), Plut. Oui ne mérite point qu'on en fasse cas, cùδενός λόγου άξιος, α, ον.

CASANIER, tere, adj. circupós, ós, év. Vie casanière, οἰκουρία, ας (ή). Habitudes casanières, τὸ εἰκευρικόν, ου. Être casanier, εἰκευρέω, ω, fut. now.

CASAQUE, s. f. χλαμύς, ύδος (ή). Vêtu d'une casaque, χλαμυδοφόρος, ου (δ, ή). Petite casaque, χλαμύδιον, ου (τό). | Au fig. Tourner casaque à quelqu'un, άφ-ίσταμαί τινος, fut. άπο-στήσεμαι. CASAQUIN, s. m. χιτώνιον, ου (τὸ).

eau qui tombe en cascade du haut des rochers, | qu'un, τὰ ἐστᾶ τινὶ ἀράσσω, fut. ἀράξω. Lui.

gen. εδατος (de κατα-λείδω, fut. λείψω), Théocr. CASE, s. f. petite loge, σπκός, οῦ (i). || Endroit où l'on serre une chose, bixa, aç (1). Compartiment d'un échiquier, etc. àbáxios, ou (18). CASÉRUX, RUSE, adj. qui tient de la nature du fromage, τυροειδής, ής, ές.

CASEMATE, s. f. imovopos, ou (6): origo. ης (ή): ὑπόγεως, ω (ή).

CASER, v. a. placer dans un lieu, tássu! fut. τάξω, acc. Se caser dans un endroit, ίν ίδιφ τόπφ ίδρύομαι, fut. ίδρυθήσομαι.

CASERNE, s. f. τὸ στρατιωτικὸν καταγώγιον, ου. CASERNEMENT, s. m. συνειχισμός, οῦ (δ). CASERNER, v. a. συν-οικίζω, fut. οικίσω, acc. || v. n. συν-οικίζομαι, fut. οικισθήσομαι: συν-οικίω, ω, fut. ήσω.

CASEUX, RUSE, adj. Voyes CASEEUX.

CASQUE, s. m. xpávoc, ouc (Tô): περικεφαλαία, ας (ή). Casque d'or, τὸ χρουσοῦν κράνος, ους. Casque d'airain, ή χαλκή περικεφαλαία, ας. Casque de cuir, κυνῆ, ῆς (ή). Casque orné d'un cimier, κόρυς, υθος (ή). Guerrier armé d'un casque, περυστής, εῦ (δ). Armé d'un casque d'airain, χαλκεκερύστης, ευ (δ).

CASSANT, ANTE, adj. euxlastic, oc. ev: εύθραυστος, ος, ον, Plut.: ψαθυρός, ά, όν. CASSATION, s. f. ἀχύρωσις, εως '(ή).

CASSE-NOIX, ε. m. καρυσκατάκτης, ου (δ). CASSER, v. a. briser, κατ-άγνυμι, fut. άξω, acc. : θραύω, fut. θραύσω, acc. : ἐήγνυμι, fut. ρήξω. Casser net, κλάω ου κατα-κλάω, ω, fut. κλάσω, acc. Casser tout autour, περι-κλάω, ω, fut. κλάσω, acc. : περιβ-βήγνυμι, fut. βήξω, acc. : περι-θραύω, fut. θραύσω, acc. : περικατ-άγνυμι. fut. άξω, acc. Casser en mille pièces, συντρίδω, fut. τρίψω, acc. Casser un vase, σκιδός τι ρήγνυμι, fut. ρήζω. Casser un œul, ώδν καλάπτω, fut. άψω. Casser une noix, κάρυςν κατάγνυμι, fut. άξω. En le cassant on y trouve un noyau, περικατ-αγνύμενος έχει πυρήνα (έχω. fut. ξω), Théophr. Casser un os, ἐστοῦν κατάγνυμι, fut. άξω. Il se casse la jambe en tombant, πεσών κατ-άγνυσι τὸ σκέλος. Un os cassé, όστουν κατ-αγέν, έντος, ου κατ-εαγός, ότος, Gal. J'ai la tête cassée, κατ-έαγα τὴν κεφαλήν, Luc. Se casser le cou, ex-toaynhiceuai, fut. 100nσεμαι. Se casser l'épaule, τον ώμον ἀποβ-βήγνυ-CASCADE, s. f. κατάδουπος, ου (δ). Cette μαι, fut. βαγήσομαι, Xén. Casser les os à quelcasser la tête, au propre, τὴν κιφαλὴν αὐτῷ συν-τρίδω, fut. τρίψω. || Au fig. Casser la tête à quelqu'un par ses questions, ἐρωτήμαεί τινα κόπτω, fut. κόψω, Plut. Se casser la tête pour résoudre un problème, ἀμφί τι πρόδλημα πολυπραγμονίω, ῶ, fut. πόω. || Casser la voix, τὴν φωνὴν ἀπο-κέπτω, fut. κόψω. Voix cassée, φωνὴ ἀπο-κέκομμίνη, πς. || Se casser, vicillir, κατα-γηράσω, fut. γηράσω. Cassé de vicillesse, κατα-γεγηρακώς, υῖα, ός, gén. ότος.

Casser, annuler, ἀκυρόω, ω, ful. ώσω, acc. Casser par un décret, ἀπο-ψηφίζομαι, ful. ίσομαι, acc. || Destituer, τοῦ τάλους ἐκ-δάλλω, fut. δαλω, acc.: τῆς ἀρχῆς παύω, fut. παύσω, acc. Casser un magistrat, τὸν ἄρχοντα ἀπο-χειροτονίω, ω, fut. ήσω. Casser un soldat, τὸν στρατιώτην ἀπο-στρατεύω, fut. εύσω. Il était général, et vous l'avez cassé, στρατηγούντα αὐτον ἐκαύσατε (στρατηγίω, ω, fut. ήσω: παύω, fut. παύσω). Casser aux gages, ἐκμισθος, ος, ον. fut. ήσω. Cassé aux gages, ἔκμισθος, ος, ον.

CASSEROLE, s. f. $\chi \circ \tau \circ \alpha$, $\alpha \in (\dot{\eta})$.

CASSETIN, s. m. deaxioxes, ou (\dot{e}).

CASSETTE, s. f. κιδώτιον, συ (τό).

CASTAUR, s. m. κατάκτης, ου (ό). || Au.fig. Casseur Jassiettes ou de raquettes, fanfaron, άλαζών, όνος (ό).

CASSIDOINE, s. f. pierre précicuse, leuxa-

CASSINE, s. f. καλύθη, ης (ή): καλύδιον, ευ (τό).

CASSOLETTE, s. f. ουμιατήριον, ου (τὸ). CASSONADE, s. f. τὸ ἀκάθαρτον σακχάριον, ου.

CASSURE, s. f. κλάσις, εως (ή).

CASTAGNETTES, s. f. pl. πρέμθαλα, ων ίκω. (τά). Jouer des castagnettes, πρεμθαλίζω, fut. ίσω: πρεμβαλιάζω, fut. άσω. Joueur de castagnettes, πρεμβαλιάζω, fut. άσω. Joueur de castagnettes, πρεμβαλιάστής, οῦ (ὁ).

CASTE, s. f. tribu, $\varphi v \lambda \hat{\eta}$, $\tilde{\eta} \in (\hat{\eta})$.

CASTILLE, s. f. querelle, έρις, ιδος (ή): φιλονικία, ας (ή). Etre en castille, φιλονικέω, ω, fut. ήσω. — avec quelqu'un, τινί.

CASTOR, s. m. animal, $x \acute{a} \sigma \tau \omega \wp$, $c \wp c \varsigma (\delta)$. Chapeau de feutre, $\pi \widetilde{\iota} \lambda c \varsigma$, $c \wp (\delta)$.

CASTRAMÉTATION, s. f. στρατοπέδευσις, εως (ή): στραποπεδεία, ας (ή).

CASTRATION, s. f. ixtouri, v.; (v.).

CASUEL, ELLE, adj. éventuel, συχπρός,

CASUELLEMENT, adv. τυχηρῶς.

CASUISTE, s. m. δ ήθικὸς θεολόγος, ου. CATACHRESE, s. f. κατάχρησις, εως (ή). Par catachrèse, καταχρηστικώς.

CATACLYSMB, s. m. κατακλυσμός, οῦ (δ). CATAFALQUB, s. m. τάφος, ου (δ).

CATAPLASME, s. m. κατάπλασμα, ατος (τὸ). CATAPULTE, s. f. καταπέλτης, ου (δ).

CATARACTE, s. f. chute d'eau, καταφβάκτης, ου (ό).

CATARRHAL, ALB, adj. καταρφοϊκός, ή, όν. CATARRHE, s. m. κατάρρους, ου (δ). Ανοίτ un catarrho, καταρ-ρείζομαι, fut. ρεϊσθήσομαι.

CATARRHEUX, ευσε, adj. καταβροϊκός, ή, όν: CATASTROPHE, s. f. καταστριφή, ῆς (ή). CATECHISER, υ. α. κατ-ηχίω, ω, fut. ήσω. acc.: κατ-ηχίω, fut. ίσω, Eccl.

CATÉCHISME, s. m. κατήχησις, εως (ή): κατηχισμός, οῦ (δ).

CATECHISTE, s. m. nathynthe, $\tilde{co}(\delta)$: nathynthe, $\tilde{co}(\delta)$:

CATÉCHUMENE, s. m. δ κατ-ηχεύμενος (partic. prés. passif de κατ-ηχέω, ω).

CATÉGORIE, s. f. κατηγορία, ας (ή). || Au fig. Qui est de la même catégorie, semblable, analogue, όμοῖος, α, ον: όμογενής, ής, ής : όμοειδής, ής, ής. Être de la même catégorie, όμοῖος είμι, fut. ἔσυμαι: όμοίως έχω, fut. ἔξω. Et d'autres de la même catégorie, καὶ ἄλλοι τοιούτοι, ων.

CATÉGORIQUE, adj. terme de philosophie.
κατηγορικός, ή, όν. || Exact dans les termes.
δι-ειρημένος, η, ον : ἀκριδής, ής, ές. || Convenable,
εὐάρμεστος, ος, ον.

CATEGORIQUEMENT, adv. διαβρήδην.

CATHÉDRALB, s. f. église, ή άρχαρατική ἐκώπσία, ας.

CATHOLICISME, s. m. ή καθολική πίστις, τως.

CATHOLICITÉ, s. f. foi catholique, ή καθαλική όρθοδοξία, ας. || Le monde catholique, ή καθολική οἰκουμένη, ης.

CATHOLIQUE, adj. xabolixós, n, év.

CATHOLIQUEMENT, adv. καθολικώς.

CATIR, v. a. donner le lustre à une étoffe, γναφεύω, fut. εύσω, acc.

CATISSEUR, s. m. γναφεύς, έως (δ).

CATON, s. m. homme d'une sagesse rigide. στωϊκές, οῦ (δ). Faire le Caton, στοϊκίζω, fut. ίσω. Vivre en Caton, αὐστερῶς ζάω, ῶ, fut. ζέσομαι.

CAUCHEMAR, s. m. ἰφιάλτης, ου (δ). CAUSAL, ALE, adj, airicions, ns, es.

CAUSE, s. f. principe ou raison d'une chose, ziτία, ας (ή): αίπον, ου (τὸ). Cause principale, τὸ εύριον αίτιον, ου. Cause efficiente, τὸ αὐτοτελές αί-TION, OU. Cause prochaine, to mposeric altrov, cu. Cause première, τὸ πρώτον αίτιον, ου. Causes concomitantes, συναίτια, ων (τά). Cela peut avoir bien des causes, πολλά μέν ουν ίσως τα αίτια του ταυθ' ούτως έχειν (έχω, fut. έξω), Dém. Sans cause, avaitios. Si rien ne se fait sans cause, εί μπδέν άναιτίως γίνεται (γίνομαι, fut. γενήσιμαι), Al. Aphrod. Expliquer la cause d'un Lait conteste, to Critcourson aircologie, e, fut. now, Sext. Dont on ne peut expliquer la cause, αναιτιολόγητος, ος, ον, Diosc. Rapporter, attribuer la cause à, Thy airian ana-timpu, fut. άνα-θήσω, ου έπι-τίθημι, ful. θήσω, ου έπι-φέρω, fut. iπ-cίσω, dat. Nous en pourrions chercher la cause dans, δικαίως αν έπ-πνέγκαμεν την airiar (im-φέρω, fut. in-ciow), avec le datif. Voilà la cause de, τουτ' έστι τὸ αίτιον ότι, avec l'indic. Les causes pour lesquelles, di de airiac. Pour celle cause, διά ταύτην την eiriav.

CAUSE, auteur, airioc, a, ov. Etre cause de ou que, αίπιος είμα του. Il est cause de mon chagrin, αἴτιός ἐστι λύπης μοι. Vous serez cause qu'il mourra, αίτιος έση του θανάτου αὐτω. Pour que nous ne soyons pas cause de sa mort, ενα μη αυτώ παραίτιοι θανάτου γινώμεθα (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Basil. Qui plus que lui en a été la cause? Tiva de Tic aitiontepor sival voμέσειε (νεμίζω, fut. ίσω); Isocr. Eux seuls en sont la cause, to action in autois ioti. Etre regardé comme la cause de, airiav txio, fut. Œω, gėn.

A CAUSE DR, diá, acc. : Evexa, gén. : Evexev. gen. : yapıv, gen. Ces trois derniers mots se mettent toujours après leur régime. A cause de cela, διά τεύτο : τεύτου ένεκα : τεύτου χάριν. Α cause de vous, διὰ σέ : σοῦ ἔνεκα : σὴν χάριν. A cause de moi, δι' έμε : έμου χάριν. A cause de son indigence, ὑπ' ἐνδείας αὐτοῦ. A ces causes, διὰ ταῦτα : τούτων ένεκα : διὰ ταύτας τάς αίτίας. A cause que, ότι : διότι. Pour quelle cause? διὰ τί; τίνος χάριν; του χάριν; τίνος ένεκα; | ήδονήν, δέος, πράγματά τινι παρα-σκευάζω, fue. Je ne sais pour quelle cause, ούα είδα τίνος άσω, ου παρ-έχω, fut. έξω, ου περι-πειέω, ω, ένεκα (οίδα, fut. alσομαι). Pour quelle cause fut. ήσω. vous êtes-vous jeté dans l'Étna? τί παθών

σαυτόν είς τους πρατπρας έν-έδαλες (πάσχω, fut. πείστμαι: (ἐμ-Εάλλω, fut. δαλῶ); Luc. Avec connaissance de cause, sidorus. Sans connaissance de cause, destatactes.

CAUSE, proces, Sixn, x, (1). Gagner sa cause, dixny aipiw, w, fut. aipisw. La perdre, 177; δίκης έκ-πίπτω, sut. έκ-πεσούμαι. Être hors de cause, the airias givomat, fut. georgeman A roir une bonne cause, δίκαια λίγω, fut. λέξω. En avoir une mauvaise, άδικα λίγω. Donner gain de cause à quelqu'un, τὸ διαδίκασμά τινι ψηφίζομαι, fut. ίσομαι, Lys. Plaider sa cause, άπολογέομαι, ουμαι, fut. κοιμαι. Plaider la cause de quelqu'un, bπίρ τινος άπο-λογίομαι, οθμαι. Cause civile, ὁ περὶ τῆς οὐσίας ἀγών, ῶνος. Cause criminelle, ὁ περὶ τοῦ σώματος ἀγών, ωνος. Cause où il y va de la vie, ή θανατική airia, ac. Mettre en cause, sic dixny xadio. ώ, fut. καλέσω, acc. Les ayants cause, σύνδικει, es (oi). || Prendre fait et cause pour quelqu'un, τινί συλ-λαμδάνω, ful. λήψομαι.

CAUSE, intérêt, parti, aipeoic, euc (n). La cause de Dieu, τά του Θεου : θεία, ων (τά). La cause de l'État, τὰ τῆς πόλεως. Épouser la cause de quelqu'un, τά τινος φρονίω, ω, fut. κίσω. Servir la cause de quelqu'un, τινί συμ-πράσσω. fut. πράξω. S'attacher à la cause de quelqu'un, έμαυτόν τινι προσ-άπτω, fut. άψω. Il n'abandonnera point leur cause, οὐχ ἀπο-στήσεται των έχείνοις συμ-φερόντων (άφ-ίσταμαι, ful. άποornochai).

CAUSER, v. a. être cause de, aimog γίvouai, ful. yevhochai (alticc, a, cv, se décline). Voilà ce qui a causé ma mort, ταῦτα μὶν οὐν καί του άπο-θανείν μοι αίτια γεγένηται (άποθνήσκω, fut. θανευμαι). Défaite qui causa. dit-on, tous les malheurs de Sparte, no nocas φασί τινες αἰτίαν γενέσθαι τῆ Σπάρτη τῶν κακῶν (φημί, fut. φήσω). Il a causé la ruine des Phoceens, τευς Φωκέας επείησεν απ-ελέσθαι (ποιίω, ω, fut. ήσω : άπ-ολλυμαι, fut. ολουμαι). Dém. Ce qui leur a causé ce malheur. δι' θν αίτίαν τουτο πάσχουσι (πάσχω, ful. πείσομαι), Dém. Quels désastres il cause! ¿σας συμφοράς παρα-σκευάζει (παρα-σκευάζω, ful. άσω). Causer du plaisir, de la crainte, de l'embarras,

CAUSER, v. n. converser avec quelqu'un,

δια-λίγομαι, fut. λίζομαι, dat. : διελίω, ω, Se rendre caution pour quelqu'un, έγγνασμαι: ful. ήσω, dal. : λαλέω, ω, fut. ήσω, dal. ou πρός et l'acc. Nous avons causé peu de temps ensemble, δλίγον χρόνον άλλήλοις δι-ειλέγμεθα, Plat. En causant ainsi, τοιαύτα δια-λεγόμενοι, Xén. Je n'ai pas encore pu causer avec lui sur les affaires de Dion, ἐκείνο οκ πρὸς ἐκεῖνον περί των του Δίωνος πραγμάτων δι-ελέχθην σύδεν έπ, Plat. Qui aime à causer, φιλολαλος, ος, ev : όμιλητικός, ή, όν. On en cause beaucoup, πολύς έστι λόγος περί τούτου. Qui fait causer, dont on parle beaucoup, περιθρύλλητος, ος, ον. Causer avec soi-même, ἐμαυτῷ λαλέω, ῷ, ful. now.

CAUSERIE, s. f. entretien familier, duéλογος, ου (ό): έντευξις, εως (ή): όμιλία, ας (ή): λόγοι, ων (ci). || Bavardage, λαλιά, ας (ή).

CAUSEUR, s. m. et quelquefois adj. λάλος, n, ον (comp. ίστερος, sup. ίστατος), Anacr.

CAUSTICITÉ, s. f. qualité corrosive, xauστικόν, οῦ (τὸ). | Malignité, δηκτικόν, οῦ (τὸ): σκωπτικόν, εῦ (τὸ) : φιλεσκωμμοσύνη, ης (ή): φιλολοιδορία, ας (ή).

CAUSTIQUE, adj. corrosif, καυστικός, ή, ev. || Mordant, δηκτικός, ή, όν. Qui a l'humeur caustique, σχωπτικός, ή, όν: φιλοσκώπτης, ου (έ). Avoir l'humeur caustique, φιλοσκωπτέω, ω, ful. now.

CAUTELE, s. f. fourberie, πανουργία, as (n).

CAUTELEUSEMENT, adv. πανούργως.

CAUTELBUX, EUSE, adj. maveupyoc, oc, ov (comp. ότερος, sup. ότατος).

CAUTERE, s. m. καυτήριον, ου (τό).

CAUTERISATION, s. f. καῦσις, εως (ή). CAUTÉRISER, v. a. xaio, fut. xaioo,

acc. : καν ηριάζω, fut. άσω, acc. Fer à cautériser, χαυτήρ, προς (δ).

CAUTION, s. f. assurance, garantie, egyon, no (ή). Donner caution, έγγύας παρ-έχω, fut. Εξω. Donner caution jusqu'à la concurrence de à mettre le vin, εἰνών, ωνος (έ). vingt talents, είχοσι ταλάντων τοὺς ἐγγύους καθίστημι, fut. κατα-στήσω, Aristt. Sommer quelqu'un de donner caution, τινά την έγγύην άπαιτίω, ω, fut. ήσω, Dém. L'argent donné pour caution, τὰ έγγυα χρήματα, ων. Donner sous caution, ἰγγυάω, ω, fut. ήσω, acc. Sous caution, ὑπεγγύως. Sans caution, ἀνεγγύως. | Au fig. Sujet à caution, suspect, υποπτος, ος, ον.

Caution, celui qui répond, έγγυπτής, οῦ (ό). | CAVERNEUX, EUSE, adj. σπηλαιώδης, τίς.

-

ωμαι, fut. πουμαι, acc. Caution valable, & iκανὸς έγγυπτής, οῦ. Qui a de bonnes cautions. έχέγγυος, ος, ον.

CAUTIONNEMENT, s. m. igginate, suc (1)-CAVALCADE, s. f. innacía, ac (i).

CAVALCADOUR, s. m. ἱπποκόμος, ου (δ). CAVALE, s. f. (Exroc, ou (i)).

CAVALERIE, s. f. innuxév, ou (tò): innoc. ου (ή): iππεῖς, έων (οί). De cavalerie, iππικός, ή, όν. Corps de cavalerie, τὸ ἰππικὸν στράτευμα, ατος. Un gros de cavalerie, τὸ ίππικὸ» στίφος, ευς. Mille hommes de cavalerie, χιλία ίππος, ου. La cavalerie persane, ή Περουκώ ίππος, ου. Combat de cavalerie, Ιππομαχία, ας. Engager le combat avec la cavalerie, iππομαχίω, ω, fut. | ήσω. Remporter l'avantage dans un combat de cavalerie, insupario, ώ, fut. ήσω. Général de cavalerie, ιππαρχος, ου (δ). Commandement de la cavalerie, iππαρχία. ας (ή). Commander la cavalerie, ἐππαρχίω, ω, ful. now. Commode au développement de la cavalerie, ίππεύσιμος, ος, ον. Lieux accessibles à la cavalerie, ἱππάσιμα, ων (τὰ).

CAVALIER, s. m. iππεύς, έως (δ). Bon cavalier, ίππικός, οῦ (δ). Mauvais cavalier, ἄφιππος ου (ό). Je suis très-mauvais cavalier, δεινώς αφιππός είμι, Luc. Celui qui n'est pas très-bon cavalier, ὁ μὴ καλῶς. ἱππιύειν ἐπιστάμενος, ου (inneve, fut. even : iniorapai, fut. iniornocuai), Isocr. || Un joli cavalier, un homme bien tourné, ὁ εὐτράπελος ἀνήρ, gén. ἀνδρός.

CAVALIER, mer, adj. libre, dégagé, ideuθίριος, ος ou α, ov. | Arrogant, impertinent, ύπερήφανος, ος, ον. Air cavalier, ύπερηφανίαas (11).

CAVALIEREMENT, adv. arrogamment, imepηφάνως. Traiter quelqu'un cavalièrement, τινὶ έν-τρυφάω, ω, ful. ήσω.

CAVE, s. f. caveau, κρύπτη, ης (ή). Cave

CAVE, adj. Veine cave, inaritus, edes (%). CAVEAU, s. m. κρύπτα, κς (ή).

CAVEÇON, s. m. φιμός, οῦ (δ).

CAVER, v. a. xcilów, &, fut. wow, acc.: χοιλαίνω, fut. ανώ, acc. La maladie lui a cavé les yeux, ἐχοίλωσεν αὐτοῦ τὰς ὅφεις ή νόσος.

CAVERNE, s. f. σπήλαιον, ου (τὸ) : σπήλυγξ, υγγος (ή): ἄντρον, ου (τό).

ες: σπαλυγγώδες, ες; ες: σεραγγώδες, ες, ες. fort, είκω, fut. είξω, gén.: παρα-χωρέω, ω Colline dont les flancs sont caverneux, λόφος fut. ήσω, gén.: έξ-ίσταμαι, fut. έκ-στάσομαι, αντρα καὶ πετρών κειλώματα περι-έχων (partic. gén. — quelque chose, τινός. — à quelqu'un, σε περι-έχω, fut. εξω).

Τινί. Céder sa place à des vieillards, γέρουσι

CAVIAR, s. m. œufs de poisson conservés dans la saumure, wà τάριχα, ων (τὰ).

CAVILLATION, s. f. $\sigma \circ \phi \iota \sigma \mu a$, a $\tau \circ \varepsilon$ ($\tau \circ$): $\sigma \circ \phi \iota \sigma \mu a \circ \varepsilon$, $\sigma \circ \omega$ (δ).

CAVITÉ, s. f. κοίλωμα, στος (τό): κοιλάς, αδος (τί): Cavité dans l'intérieur d'un rocher, σπραγξ, αγγος (τί). Plein de cavités, σπραγγώδες, κς, ες. Énorme cavité, χάσμα, ατος (τό). Cavité articulaire d'un os, κοτύλη, κς (τί).

CE, CET, Cette, celui-ci, adj... ἀντος, αύτη, τοῦτο, ου έδε, ήδε, τόδε. || Celui-là, ἐκεῖνος, η, ο. || Cèla, χοῦτο.

Cz οτι, Cz οτz, δ, neutre du pronom δς, ou δ,τι du pronom δστις. Tout ce qui, tout ce que, παν δ,τι, ou devant un futur, παν δ,τι εν ανες le subj. Ce que vous aimez le plus, δ μάλιστα φιλεῖς (φιλίω, ω, fut. ήσω). Je sais ce que vous aimez le plus, δίδα δ,τι μάλιστα φιλεῖς (εἴδα, fut. εἴστμαι). En ce que, καθό. Α ce qu'on dit, ως φασι (φημί, fut. φήσω). Α ce que je vois, ως έστιν ίδειν (δράω, ω, fut. ξψομαι). A ce qu'il semble, ως έσικε (parf. d'είσκω inus.).

C'est ... Que, C'est ... Qui. C'est lui qui, coros lotte d, avec le participe. C'est lui qui a vaincu, Persée, εὐτός ἐστιν ὁ τὸν Πέρσην χρατήσας (χρατέω, . fut. ήσω). C'est lui qui le veut, αὐτὸς βούλεται (βούλομαι, fut. βουλήσομαι). Est-ce lui? αρ' οὐτός ἐστι; Est-ce moi que vous cherchez? έμε γάρ ζητείς; Ce qui est le plus facheux, c'est que, routo de dervotator, but, indicat. C'est être sage que, avopos σώφρονος έστιν, avec l'inf. Ce n'est pas pour son plaisir que, ούκ έφ' ήδονή μόνον, avec l'indic. C'est alors que, τότε δή. C'est pourquoi, c'est pour cela que, did xxi. || C'est-à-dire, ou c'est-à-dire que, τοῦτ' έστι. Ce n'est pas à dire que, οὐ μήν: οὸ μέντοι: οῦ τοι. Ce n'est pas que j'en doute, ού τοι άμφισθητίω, ω, fut. ήσω.

CÉANS, adv. ici, sans mouvement, ἐνταῦθα.

Avec mouvement, δεῦρο. A la maison, οῖκοι :

ἔνδον. || De céans, d ici, ἐνταῦθεν. Le maître
de céans, ὁ τοῦ οῖκου δεσπότης, ου.

CECI, pronom, τούτο, gén. τούτου. CÉCITÉ, s. f. τυφλότης, ητος (ή). CÉDER, v. a. laisser, abandonner au plus

gén. — quelque chose, rivos. — à quelqu'un, τινί. Céder sa place à des vieillards, γέρουση ίδρας είχω, fut. είξω. Ceder le passage, τῆ όδου παρ-είχω, ou simplement παρ-είχω, ful είξω, dat. Céder à quelqu'un le pas ou le haut du pavé, τινί τῆς όδου έξ-ίσταμαι, fut. ixerrioquai. Céder à quelqu'un le prix de l'éloquence, έξ-ίσταμαί τινι της λογιότητος. Céder le premier prix à quelqu'un, των πρωτείων Tivi παρα-χωρέω, &, fut. now. Je vous cede l'empire, έγώ σα της άρχης παρα-χωρώ. Céder peu à peu du terrain, κατά μικρόν ύπο-χωρέω, ω. ful. now. || Le céder, c'est-à-dire, céder l'avantage, être inférieur, παρα-χωρίω, ω, fut. ποω, dat.: ίλασσότμαι, δύμαι, ful. ωθήστμαι, gén.: ήσσάςμαι, ώμαι, ful. πασπθήσομαι, gén.: υστερέω, ω, fut. τίσω, gên. : υστερίζω, fut. ίσω, gên. Le bourdonnement des abeilles ne le cède en douceur à aucune espèce de musique, Tuy usλισσών ο βόμδος εἰς πόδονῆς λόγον οὐδεμιᾳ παραχωρεί μουσική (παρα-χωρέω, ω, fut. ήσω), Synés. Le céder à quelqu'un en courage, rhy dyδρείαν ου τη ανδρεία τινός ελασσόρμαι, εύμαι, ful. whisepat. on thasser tyw, fut. Thu.

CEDER, v. n. se soumettre, sixe, fut. sixe, dat. Céder à la crainte des châtiments, rais ζημίαις είχω. Cédant à la paresse, όχνω είχων. cuoa, cv. Qui cède à la douleur, τῆς λύπης ήσσων ου δλάσσων, ων, ον, gén. evec. Céder à l'amour, του έρωτος πσσάσμαι, ώμαι, fut. ήσσηθήσομαι. Céder par condescendance, ύπείχω, fut. είξω. Céder aux circonstances, ὑπείκο τοις καιροίς. Je n'ai ni cédé ni plié, οὐκ είξα οὐδ' ὁπ-εχώρησα (ὑπο-χωρέω, ω, fut. ήσω). Dem. L'hiver cède à l'été, xeipaves ex-xupouou θέρει (έχ-χωρέω, ω, fut. κσω), Soph. Cèder aux lois et à la volonté d'autrui, rois vousis xai τῆ τῶν άλλων βουλήσει συγ-χωρέω, ῶ, ʃut. ήσω, Dem. Coder à la fatigue, succomber, uno reu. πένου άπ-αγορεύω, fut. άπ-ερω, ου άπο-κάμνω. fut. καμούμαι. || Terre qui cède sous le pied en marchant, γη τους έπι-δαίνοντας υπ-έχειν μπ καρτερά (έπι-δαίνω, fut. δήσομαι : ὑπ-έχω, fut. ύφ-έξω): γε των έπι-δαινόντων μή στέγουσα τους πόδας (στέγω, fut. στίξω). Le bois cédant à la force des coups, τοῦ ξύλου τας πληγάς μπ στέγοντος, Plut.

CRDRE, s. m. xiδρος, ou (n). Le grand

ev. Fruit du cèdre, xespic, idec (n). Poix tirée du cèdre, κεδρία, ας (ή). Huile de cèdre, κεδρέλαιον, ου (τό). Frotter d'huile de cèdre, ziδούω, ω, fut. ώσω, acc. Frotté de cette huile, κεδρωτός, ή, όν.

CÉDULE, s. f. χειρόγραφον, ου (τό).

CEINDRE, v. a. mettre autour, ζώννυμι ου περι-ζώνγυμι, fut. ζώσω, acc. Se ceindre les reins, τάς οσφύας περι-ζώννυμαι, fut. ζώσυμαι. Ceindre l'épée, το ξίφος ὑπο-ζώννυμαι, fut. ζώτομαι. Ceint d'une corde, χείνικα ὑπ-εζωσμένες, n, ev. Ceindre la tête du diadème, τη χιφαλή τὸ διάδημα περι-άπτω, fut. άψω. Ceindre une ville de murailles, τείχες τῷ πόλει ου τὴν πόλιν περι-δάλλω, ful. δαλώ: την πόλιν περι-τειχίζω, fut. iou.

CEINTURE, s. f. ζώνη, ης (ή). La ceinture de Vénus, καστός, οῦ (¿). || Être toujours pendu à la ceinture de quelqu'un, συνεχώς έχ τινος άρτάομαι, ώμαι, fut. ηθήσεμαι.

CEINTURIER, s. m. ζωνοπλόκες, ευ (δ). CEINTURON, s. m. ζωστήρ, ήρος (δ).

CELA, pronom, ixivo, co (neutre d'ixivo, n, c) : τοῦτο (neutre de οὖτος). Cela m'asslige, έκεινο ομ τουτό με λυπεί. Et cela, quand il aurait dû faire le contraire, καὶ ταῦτα, δίον τα έναντία έργάζεσθαι (έργάζομαι, fut. άσομαι).

CÉLADON, adj. vert pale, θαλάσσινος, η, ον. CÉLÉBRATION, s. f. heitcupyia, as (i). On tournera mieux par le verbe.

CÉLEBRE, adj. en bonne part, Ivoceço, oc, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): εὐκλεής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): εὐδόκιμος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : λαμπρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): ἐπιφανής, ής, ές (comp. iotepes, sup. iotates). Célèbre par sa vertu, τη άρετη λαμπρός, ά, όν. Célèbre par sou érudition, τοῖς λόγοις εὐδόχιμος, ος, εν. Homme célèbre par ses talents militaires, avie είς τὰ πολεμικά ενδοξος, ου. République trèscélèbre par sa sagesse et sa puissance, πόλις είς σοφίαν καὶ ίσχὺν εὐδοκιμωτάτη, ης, Plat. Étre ou devenir célèbre, εὐδοκιμέω, ω, fut. κσω. - à quelque titre, πί ou περί τι. Être ou devenir très-célèbre, ὑπερ-ευδοχιμέω, ω, fut. ήσω. Etre plus célèbre que les autres, τους άλλους fut. τελέσω. ππο-ευδοχιμέω, ω, fut. κοω.

CELEBRE, lant en bonne qu'en mauvaise part, περιδόητος, ος, ον. J'ai voulu devenir célèbre, (i). Au fem. ταμία, ας (ή).

cèdre, πεδρελάτη, ης (ή). De cèdre, πίδρινος, η, ίπ-εθύμησα περιδόητος γενέσθαι (έπι-θυμέω, ω, ful. ήσω: γίνομαι, ful. γενήσομαι). En makraise part seulement, διαβόπτος, ος, ον. Célèbre par sa méchanceté, έπι τη κακία διαδόπτος, ου.

> CELEBRER, v. a. vanter, έγ-κωμιάζω, ful. 2σω, acc. : ἐπ-αινέω, ω, fut. αινέσω, acc. : ὑμινέω, ω, ful. ήσω, acc. | Faire avec solennité, τελίω, ω, fut. τελίσω, acc. Célébrer un sacrifice, une pompe solennelle, θυσίαν, πομπήν τελέω, ω. fut. έσω. Célébrer une sète, ἐορτήν τελέω, ω, fut. ίσω, ou άγω, fut. άξω. Les fêtes célébrées en l'honneur de J.-C., αι έπὶ τῷ Χριστῷ τελούμεναι έορταί, ων, Grég. Célébrer une noce, γάμον ποιέτμαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Célébrer les funérailles de quelqu'un, τὰ νομιζόμενά τινι πειίω, ω, fut. ήσω. Célébrer des jeux, άγωνας τίθημι, fut. θήσω.

> CÉLÉBRITE, s. f. grande réputation, xiéo; gén. xlicus (70). Qui n'a point de célébrité, άκλεής, ής, ές. Qui en a une grande, περικλεής, ής, ές : περικλυτός, ή όν. Qui s'est fait une malheureuse célébrité, διαθόπτος, ος, cv. Acquérir de la célébrité, έξ άδοξου λαμπρὸς γίνεμαι, fut. γενήσεμαι. || Pompe, magnificence, παρασκευή, ης (ή). Avec une grande célébrité, πολλή παρασκευή, ου μετά πολλής παρασκευής.

> CELER, v. a. ἀπο-κρύπτομαι, fut. κρύψομαι. - une chose à quelqu'un, τί τινα ου προς πνα. Je ne veux rien vous celer, εὐδὶν ἀπεκρύψεμαι ύμας ου πρός ύμας. | Se faire celer. μή ένδον είναι προσ-ποιέρμαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

CELERI, s. m. plante, σέλινον, ου (το).

CÉLÉRITÉ, s. f. τάχος, ους (τὸ) : ταχυτής, ήτος (ή). Avec célérité, ταχέως : εν τάχει : μετά τάχους: μετά πολλής ταχυτήτες. Faire quelque chose avec célérité, έργον τι κατα-σπεύδω, fut. σπεύσω, αςς.

CÉLESTE, adj. des cieux, εὐράνιος, ες ου α. ov: ἐπουράνιος, ος, ον. || Dirin, admirable, θεσπέσιος, ος ou a, ov. Benuté céleste, τὸ θεσπέσιον κάλλος, ους.

CELIAQUE, adj. xoiliaxós, n, óv.

CÉLIBAT, s. m. δ άγαμος βίος, ου. Vivre dans le célibat, αγαμον βίον αγω, fut. αξω: άγαμες δι-άγω, ful. άζω, ου δια-τελέω, ώ,

CÉLIBATAIRE, s. m. et adj. άγαμος, ου (δ, τ). CELLERIER, s. m. iere, s. f. tapias, cu

CKLLIER, s. m. ancorn, ne (n).

CELLULE, s. f. petite chambre, οἰκημάτιον, ου (τὸ). || Petite case, σκκές, οῦ (ὁ). || Cellules des abeilles, κύτταρα, ων (ά).

CELLULEUX, EUSE, adj. aparog, a, ov. CELUI, CELLE, CEUX, CELLES, pronom, 6, 1/1, τό. Celui qui veut, δ βουλόμενος, ου (part. de Βούλομαι, fut. βουλήσομαι). Cette maison est plus grande que celle du voisin, puicos ioris αύτη ή οικία της του γείτονος. Ceux du parti de César, ci and reu Kaisapos. Ceux d'autresois. ci πάλαι, indécl. Ceus d'Athènes, oi Abnyaïα, wy. Ceux de Corinthe, ci Kopivoici, wy. [Celui qui, celui que, δς, ή, δ, ου δοτις, ήτις, δ,τι. Celui que vous aimez, en στέργεις (στέργει fut. στίρξω). Celui que vous me demanderez, οντινα αν αιτήσης (αιτέω, ω, fut. ήσω). || Celuici, corce, auth, reuto. Celui-là, ixeivoe, n, c. Celui-ci repondit, δδε ημείφθη (κμείδομαι, fut. άμειφθήσεμαι). Mais, répliqua celui-ci, que pouhais-je y faire? ail'. H & oc. ti av Emallov (ή pour fon, de φημί, fut. φήσω : πάσχω, fut. meigenze). Celui-ci pleure, et celui-là rit, è μέν κλαίει, ὁ δὲ γελῷ (κλαίω, fut. κλαύσομαι: γελάω, ω, fut. γελάσιμαι).

CÉNACLE, s. m. ἀνώγεων, ω (τὸ).

CENDRE, s. f. τίρρα, ας (ή). Cendre mêlée de charbon, σποδός, οῦ (ή). Se nourrir de cendres, τὴν σποδόν σττίσμαι, εῦμαι, fut. ἡσομαι, Luc. Je ne suis que cendre, σποδός εἰμι, Anthol. Cendre chaude, θερμοσποδιά, ᾶς (ή), Diosc. Faire cuire sous la cendre, σποδίζω, fut. ίσω, acc. Plat. Pain cuit sous la cendre, ὁ σποδίτης ἄρτος, ου, Athén. Réduire en cendres, τεφρώω, ῶ, fut. ώσω, acc. Action de réduire en cendres, τέφρωσις, εως (ή). || La cendre des morts, c'est-d-dire leurs restes, ἡ τῶν τεθνηχήτων χύνις, εως. Conjurer quelqu'un par les cendres de son père, πρὸς τῶν πατρώων τάφων τινὰ ἰκετεύω, fut. εύσω.

CENDRĖ, εκ, adj. τεφρός, ά, όν, Aristt.: τεφροειδής, ής, ές, Diosc. D'un noir cendré, σποδοειδής, ής, ές, Aristt.: ένσποδος, ος, ον, Diosc.: σποδόες, ος ου α, ον, Athén. D'un brun cendré, πυρροῦ καὶ τεφροῦ μέσος, η, ον, Aristt. Un peu cendré, qui tire sur le cendré, ὑπότεφρος, ος, ον, Diosc. Prendre une couleur cendrée, τῆ χρόα ὑποσποδίζω, fut. ίσω, Diosc.

CENDREUX, RUSE, ασί. τεφρώδης, ης, ες: τεφροειδής, ής, ές.

CÉNE, s. f. τὸ μυστικόν δείπνον, ου. CÉNOBITE, s. m. κοινόζιος, ου (δ).

CÉNOTAPHE, s. m. κενοτάφιον, ου (τὸ).

CENS, s. m. estimation du revenu, τίμησις, εως (ή). || Le revenu, πρόσοδος, ω (ή). Donner à cens, μισθοῦ δίδωμι, fut. δώσω, acc.

CENSÉ, ε, adj. νεμιζομενες, n, ον (partic. passif de νεμίζω, fut. ίσω). Étre censé sage, σοφές νεμίζεμαι, fut. ισθήσειμαι.

CENSEUR, s. m. magistrat, τιμπτίς, οῦ (δ). Étre censeur, τιμπτεύω, fut. εύσω. [] Examinateur, εξεταστής, οῦ (δ), Dém. [] Qui blâme, ἐπιτιμπτής, οῦ (δ). Censeur impitoyable, δ τραχὸς ἐπιτιμπτής, οῦ. Répondre à ses censeurs, πρὸς τοὺς ἐπι-τιμῶντας ἀπο-λογίομαι, (ἐπι-τιμῶν, ῶ, fut. ήσω : ἀπο-λογίομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι).

CENSURABLE, adj. ἐπιτιμήσεως άξιες, α, ον: ἐπίμεμφες, ος, ον: ἐπίψογες, ος, εν.

CENSURE, s. f. dignité de censeur, τιμητεία, ας (ή). Exercer la censure, τιμητεύω, fut. εύσω. || Exumen, εξέτασις, εως (ή). || Blume, επιτίμησις, εως (ή). Encourir la censure, επιτιμάτιμαι, ωμαι, fut. ηθήσειμαι. Qui ne donne aucune prise à la censure, ἀνεπιτίμητες, ες, ον.

CENSURER, v. a. iπι-τιμάω, ω, fut. τσω, dat. Censurer les fautes ou celui qui les conmet, τοῖς άμαρτανομένοις ου τῷ άμαρτανοντι ἐπι-τιμάω, ω, fut. τσω. Qui aime à censurer, φιλεπιτιμητώς, οῦ (ὁ).

CENT, adj. numéral, ixaτόν, indécl. Deux cents, διακόσιοι, αι, α. Trois cents, τριακόσιοι, αι, α. Quatre cents, τετρακόσιοι. Cinq cents, πιντακόσιοι. Six cents, ίξακόσιοι. Sept cents, ίπτακόσιοι. Huit cents, όκτακόσιοι. Neuf cents, έννακόσιοι. Cent et un, ίκατὸν εἶς. Cent deux, έκατὸν δύο. Cent mille, δικάκις μύριοι, αι, α. Cent fois, έκατοντάκις. Deux cents fois, διακοσιάκις, εἰς. Un pour cent, ἐκατοστή, ῆς (ή). Cinq pour cent, αὶ πέντε ἐκατοσταί, ῶν. || Un cent, s. m. ἐκατοντάς, άδος (ή). Deux cents d'œuss, ἀὰ διακόσια, ων.

Cent, pris pour beaucoup, μυρίοι, αι, α.

J'ai cent choses à vous dire, μυρία σει εἰπεῖν έχω, fut. έξω. Il a cent belles qualités, μυρία ου πελλά έχει άγαθά. Il dit cent choses làdessus, περὶ τούτου λόγους πλείους ἐποιήσατο (ποιέσμαι, σῦμαι, fut. ήσεμαι).

CENTAINE, s. f. έκατοντάς, άδος (ή). CENTAURE, s. m. κίνταυρος, ου (δ). De centaure, κανταυρικές, ή, όν. CENTAURĖE, s. f. plante, χενταύριον, ου (τό). CENTENAIRE, adj. ἐχατονταετής, ής, ές. CENTENIER, s. m. ἐχατοντάρχης, ου (δ): ἐχατόνταρχος, ου (δ).

CENTIÈME, adj. izatostóc, ń, óv. Le deux centième, διακοσιοστός, ń, óv. Et ainsi de suite.

CENTON, s. m. χίντρων, ωνος (τὸ).

CENTRAL, ALR, adj. μίσος, η, ον.

CENTRALISATION, s. f. ένωσις, εως (ή).

CENTRALISER, ν. a. ένοω, ω, fut. ώσω, acc.

CENTRE, s. m. — d'un cercle, χίντρον, ου

(τὸ). || Milieu, μίσον, ου (τὸ). La terre est au

centre du monde, χατὰ τὸ μίσον τοῦ χόσμου τὸ

γῆ συν-ίστιχε (συν-ίσταμαι, fut. συ-στήσομαι).

Qui est au centre, μίσος, η, ον. Au centre

de la place, ἀνὰ μίσην τὴν ἀγοράν. Le centre

de la terre, ὁ τῆς γῆς ὁμφαλός, οῦ. || Au fig.

Athènes était le centre des beaux-arts, εἰς

'Αθήνας συν-άβρουν αὶ ελευθέριαι τέχναι (συệ-ρέω,

fut. ρεύσω). Être au centre des plaisirs, ταῖς

τόδοναῖς περιệ-ρέομαι, fut. ρυήσομαι.

Centre, position naturelle, στάσις, εως (ή). Étre dans son centre, την στάσιν έχω, fut. έξω. N'être pas dans son centre, της στάσεως έξω γίνομαι, fut. γενήσομαι.

CENTUMVIRS, s. m. pl. oi icaróv, indéclin. Un centumvir, «ίς των icaróv, gén. ivóς.

CENTUPLE, adj. ἐκατονταπλάσιος, α, ον : ἐκατονταπλασίων, ων, ον, gén. ονος. Le centuple, τὸ ἐκατονταπλάσιον, ου. Au centuple, ἐφ' ἐκατοστά. Rendre au centuple, en parlant d'un champ, καρπὸν ἐκατονταπλασίονα ποιέω, ω, fut. ήσω.

CENTUPLER, v. a. ἐχατονταπλάσιον ου ἐχατονταπλασίονα ποιίω, ω, fut. ήσω.

CENTURIE, s. f. iκατοστύς, ύος (ή). Ranger
par centuries, εἰς iκατοστύας συλ-λοχίζω, fut.

CENTURION, s. m. έχατοντάρχης, ου (δ): έχατόνταρχος, ου (δ). Office de centurion, έχατονταρχία, ας (ή).

CEP, s. m. pied de vigne, ἄμπελος, ου (ή).

| Au pl. ceps, liens, entraves, πίδαι, ῶν (αί):
δεσμά, ῶν (τὰ).

CEPENDANT, adverbe, δμως : καίτοι au commt. d'une phrase: μίντοι après un mot. Pendant ce temps-là, èν τοσούτφ : èν τῷ μεταξύ.

CÉPHALIQUE, adj. κεφαλικός, ή, όν. CÉRAT, s. m. κηρωτόν, οῦ (τὸ). CERCEAU, s. m. jouet d'enfant, τροχός, εῦ (έ). || Pour lier les tonneaux, περίδεσμος, ου (δ).

CERCLE, s. m. rond, circonférence, xúxlos. ου (¿). Fait en forme de cercle, χυχλικός, ή, όν. Cercle od'une roue, ὁ τοῦ τροχοῦ χύκλος, ου. Décrire un cercle, le tracer, χύκλον γράφα, fut. γράψω. Décrire un cercle, tourner en cercle, χύχλον περι-άγω, fut. άξω: χύχλω φέρομαι, fut. ένεχθήσομαι: χυχλοφορέομαι, ούμαι, fut. πθήσομαι: χύχλω έμαυτον περι-δινέω, ω, fut. ήσω. Entourer d'un cercle, xuxlów, w. fut. wow. acc. En cercle, χυκληδόν: κύκλω. Ranger les vaisseaux en cercle, χύχλον των νεών τάσσομαι, fut. τάξεμαι, Thuc. Former un cercle autour de quelqu'un, εν κύκλω τινά άμφ-ίσταμαι, fut. άμφι-στήσομαι, Soph. Demi-cercle, ήμιχύκλιον, ου (τὸ). Disposé en demi-cercle, ήμυχύχλιος, oc, ov.

Cercle, assemblée, κύκλος, ου (δ): δμιλος, ου (δ). Cercle d'assistants, περίστασες, εως (ή). Cercle d'amis, φίλων χορός, οῦ (δ). Fréquenter les cercles, εἰς τοὺς κύκλους φοιτάω, ῶ, ful. ήσω-Cercle, cerceau, περίδεσμος, ου (δ).

CERCLER, v. a. περι-δίω, ω, fut. δήσω,

CERCUEIL, s. m. σορός, οῦ (ὁ).

CÉRÉAL, ALE, adj. σιτώδης, ής, ες. Plantes céréales, σιτώδη, ων (τά).

CÉRÉMONIAL, s. m. νόμιμα, ων (τὰ).

CÉRÉMONIE, s. f. λειτουργία, ας (ή). Cérémonie sacrée, λειτουργία, ας (ή): τελετή, ῆς (ή). Grande cérémonie, πομπή, ῆς (ή). Habit de cérémonie, ἡ πομπική ἰσθής, ῆτος. En grande cérémonie, μετὰ πολλῆς παρασκευῆς. Les cérémonies d'usage, νόμιμα, ων (τὰ). || Politesse superflue, περιεργία, ας (ή). Faire des cérémonies, des politesses exagérées, περιέργως ἀστείζομαι, fut. τσομαι. — faire des façons, θρύπτομαι, fut. θρύψομαι : ἀκκίζομαι, fut. ίσομαι. Sans cérémonie, ἀπλῶς : ἀφελῶς.

CÉRÉMONIEUX, RUSE, adj. περίεργος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

CERF, s. m. έλαφος, cu (έ). De cerf, ελάφειος, α, cv. Bois de cerf, τὰ ελάφεια κέρατα ou κέρα, pluriel de κέρας, ως (τὸ). La chasse aux cerfs, ελαφηθολία, ας (ή).

CERFEUIL, s. m. plante, χαιρίφυλλον, ου (το)
CERF-VOLANT, s. m. insecte, κάνθαρος,
ου (έ).

CERISE, s. f. xapásiov, ou (tò), Athon.

Théophr.: xipasia, as (+), Géop.

CERNE, s. m. xúxloc, ou (6). Cerne autour des yeux, ὑπώπιον, ου (τὸ). — autour d'une plaie, μώλωψ, ωπος (δ), Aristt.

CERNEAU, s. m. noix fraiche, to vezpov záguov, cu.

CERNER, v. a. couper en rond, περι-τίμνω, fut. τιμώ, acc. || Entourer, χυχλόω, ω, fut. ώσω, acc. Cerner une place, πόλιν περι-καθέζομαι, ου περι-κάθημαι, fut. καθεδεύμαι. Η cernait la ville avec une nombreuse armée, πολλή δυνάμει την πολιν περι-εκάθητο. Cerner les ennemis, τους πολεμίους χυχλόω, ω, fut. ώσω ου περι-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Craignant d'être cernés, δείσαντες μή ποτε περι-ληφθώσι (deide ou didoux, fut. deise).

CERTAIN, AME, adj. positif, hors de doute, άνενδοίαστος, ος, ον : άναμφίδολος, ος, ον : άκριδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): άτρεκής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): ἀσφαλής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): βίδαιος, α, ον (comp. ότιρος, sup. ότατος), Thuc. Signe certain, to dupidic onjustion, ou. Notion certaine, i arpenic defa, nc. Savoir d'une manière certaine, ἀτρεκῶς ἐπίσταμαι, fut. ἐπιστήσομαι. Acquerir sur une chose des connaissances certaines, άχριδώς τι κατα-μανθάνω, fut. μαθήσω. Il est certain que, δήλον En . avec l'indic. Pour qui cela peut-il être certain? τίνι τώτο δήλον; Qui n'est pas certain, adnhee, ee, ev. Sacrifier le certain pour l'incertain, τὰ φανερά των άδηλων ένεκα καταναλίσχω, fut. αλώσω.

CERTAIN, qui sait d'une manière certaine, ευ ου σαφως είδως, υία, ός (partic. d'oίδα). Etre certain d'une chose, so cooa, ou sapes ciδa, fut. είσομαι, acc. Étant bien certain d'avoir le dessous, ευ είδως ότι έλασσον έξει (έχω, fut. ξω). Certains de son arrivée, σαφῶς είδότες ότι ήδη άφ-ίκται (άφ-ικνέομαι, ούμαι, fut. ίξομαι). Il disait n'en être pas certain, cux έφη άτρεκες είδεναι (φημί, fut. φήσω). On n'est pas encore certain si, οὐδέπω δήλον εί, avec l'indicat.

CERTAIN, fixe, déterminé, TETAYMÉVOS, M. OV (part. parf. passif de τάσσω, fut. τάξω): ώρισμένος, η, ον (partic. parf. passif de ὁρίζω,

CERISIER, s. m. arbre, χέρασος, ου (έ), | ταγμένα σιτείται (σιτέρμαι, ούμαι, fut. ήσομαι). Plut. || Certain, employé d'une manière indéfinie, τίς, τίς, τί, gên. τινός. Un certain homme, άνήρ τις, gén. άνδρός τινος. Certaines choses, drra rivá. Certain jour, à certaine époque, ποτί. D'une certaine manière, πώς. En certain lieu, πιύ. Tous ces mots sont enclitiques, et se placent après un autre mot.

> CERTAINEMENT, adv. d'une manière certaine, ανενδοιάστως, άχριδως, άτρεχως ou άτρικές, σαφώς. Savoir certainement, άτρικές ou σαφώς οίδα, fut. είσομαι. | Certes, sans doute, αμέλει, δηλονότι.

> CERTES, adv. pour affirmer, auther: attχνως: δηλονότι: δηλαδή: δή. Ce dernier ne se place qu'après un mot. Et certes, xal di.

CERTIFICAT, s. m. τὸ έγγραφον μαρτύρημα,

CERTIFIER, v. a. μαρτυρέω, ω, fut.

CERTITUDE, s. f. qualité d'une chose certaine, ακρίδεια, ας (ή): ατρέκεια, ας (ή). Avec certitude, άτρεκῶς ου άτρεκές. || Connaissance certaine, πληροφορία, ας (ή). Avoir la certitude d'une chose, περί τινος πληροφορέσμαι. ουμαι, fut. ηθήσομαι. J'en ai la certitude, άτρικές ἐπίσταμαι τοῦτο, fut. ἐπιστήσομαι. Acquérir la certitude d'une chose, σαφώς τι μανθάνω, fut. μαθήσομαι.

CERUMEN, s. m. xuyedic, idec (n).

CÉRUMINEUX, EUSE, adj. xnpoetonic, nic, éc. CÉRUSE, s. f. ψίμυθος ου ψίμμυθος, ου (δ): ψιμύθιον, ου (τὸ). Farder avec de la céruse. ψιμμυθιόω, ω, fut. ώσω, acc.

CERVEAU, s. m. excepados, ou (6). | Au fig. Cerveau creux, qui n'a point de raison, appor, wy, oy, gén. cycç. Je crois que vous avez le cerveau timbré, παρα-κόπτειν μοι δοκείς: τὸν ἐγκέφαλον σεσείσθαί μοι δοκείς (παρα-κόπτω, fut. κόψω : σείω, fut. σείσω : δικίω, ω, fut. δίξω). CERVELAS, s. m. allag, artog (6).

CERVELET, s. m. πάρεγκεφαλίς, ίδος (ή). CERVELLE, s. f. inxipalos, ou (i). Belle tête, dit-il, mais de cervelle, point, & cia κεφαλή, έγκέφαλον ούκ έχει (έχω, fut. έξω), Ésop. Faire sauter la cervelle à quelqu'un, έγκέφαλόν τινος έχ-ραίνω, fut. ρανώ, Soph. [Au figuré. Renverser la cervelle à quelqu'un, fut. (σω). A la guerre on n'a point de nour- του φρονείν τινα έξ-ίστημι, fut. έχ-στησω. Qui riture certaine et régulière, ὁ πολεμος οὐ τι- a une bonne cervelle, καρτερόφρων, ων, ον,

gen. ονος. Qui n'en a point, αφρων, ων, ον, gen. evec. Mettre quelqu'un' en cervelle, lui inspirer de l'inquiétude, φροντίδα τινί έμ-Εάλλω, fut. Eada.

CERVOISE, s. f. boisson, Cúbic, cu (6). CESARIEN, ENNE, adj. Opération césarienne, ivroun, no (h).

CESSATION, s. f. majous, sws (i). Cessation momentanée, διάπαυσις, εως (ή). Cessation definitive, κατάπαυσις, εως (ή). Cessation d'hostilités, avaxent, $\bar{n}_{\zeta}(\bar{n})$: adeparía, as (\bar{n}) . Cessation d'affaires ou de commerce, avayoρησις, εως (ή).

CESSE, s. f. διάλειψις, εως (ή). Sans cesse, άδιαλείπτως : άκαταπαύστως : συνεχώς : διηνεκώς : διηνεκές. Il y travaille sans cesse, συνεχώς περί τουτο σπουδάζει (σπουδάζω, fut. άσω). Η n'aura point de cesse que, οὐ παύσεται (παύςμαι, fut. παύσεμαι) πρίν ή, indicatif, ou πρίν αν, subjonctif, ou mpiv, avec l'infinitif.

CESSER, v. a. et n. παύτμαι, fut. παύσομαι, gén.: λήγω, ful. λήξω, gén. Cessez vos travaux , παύσαι ου λέζε των πόνων. Lorsqu'il est suivi d'un verbe, on met ce dernier au participe présent. Elle cessa de pleurer, inaugato δακεύουσα. Ne cesser de, οὐ παύομαι, fut. παύσομαι, οὐ δια-λείπω, fut. λείψω, avec le participe. Je ne cesserai point d'étudier la philosophie, οὐ μὴ παύσομαι φιλοσοφών. Il ne cesse de discourir avec ses amis, οὐδένα χρόνον διαλείπει τοις φίλοις δια-λεγόμενος (δια-λέγομαι, fut. λέξομαι). Je n'ai jamais cessé de chercher, ού πώποτε δι-έλιπον ζητών (ζητέω, ώ, ful. ήσω). Il ne cesse d'y penser, cudimert τουτον ή έννοια έπι-λείπει (έπι-λείπω, fut. λείψω). On tourne aussi par continuer, δια-τελίω, ω, fut. τελίσω, avec le partic. Il ne cesse d'écrire, πάντα τὸν χρόνον δια-τελεί γράφων (γράφω, fut. γράψω). Faire cesser, παύω, fut. παύσω, acc. — la guerre, τὸν πόλεμον. - l'irrésolution, τὴν ἀπορίαν. J'ai fait cesser son insolence, τῆς ὕδρεως αὐτὸν ἔπαυσα. Je fais cesser les maux de la ville, δυστυχούσαν παύω την πολιν (δυστυχέω, ω, fut. ήσω), Isocr.

CESSION, s. f. παραχώρησις, εως (ή). Faire cession de ses droits, των δικαίων παρα-χωρέω, ω, fut. ήσω. Faire cession de biens, των όντων έξ-ίσταμαι, ful. ix-στήσομαι.

CESTE, s. m. gantelet, neoros, ou (6). CESURE, s. f. τομή, ης (ή).

CHA

CET, CETTE, pronom, adj. Voyez CE. CÉTACE, en, adj. xntώδης, τς, ες. [Un célacé, s. m. xñroc, ouc (tè).

CÉTÉRAC, s. m. plante, donarou, co (76). CHABOT, s. m. poisson, xweitne, w (i). CHACAL, s. m. animal, θώς, génit. θωός (δ). CHACUN, UNE, pronom, Exactor, n. ov. UB chacun, είς έκαστος. Tout chacun, πᾶς έκαστος. Autant que chacun le pouvait, ώς έκαστος έδύνατο (δύναμαι, fut. δυνήσεμαι), Thue. Its s'en retournaient chacun dans sa tente, & miv siç τάς σχηνώς έχαστος έπαν-ή:σαν (έπάν-ειμι, fut. ειμι), Hérodn. Apportant chacun ce qu'il avait de plus digne, φέρεντες δ,τι έκαστος άξιον είχε (έχω, fut. έξω), Xén. Chacun des deux, έκάτερος, α, ev. Chacun des deux partis ou chacune des deux armées, ixarepoi, wy (ci). Chacun en particulier, à xab' éxagrev : à xab' éva. Il les interrogeait chacun en particulier, auτους καθ' έκαστον έπ-ηρώτα (έπ-ερωτάω, ω, fut. i,ow).

CHAGRIN, s. m. douleur, ennui, λύπη. ης (ή). Chagrin cuisant, ἀνία ας (ή): ἄλγος, ους (τὸ): ἀλγηδών, όνος (ή): όδύνη, ης (ή). Causer du chagrin à quelqu'un, πνά λυπίω, ω, fut. ήσω : ου ἀνιάω, ω, fut. ήσω. Il m'a fait bien du chagrin, μεγίστην έμοι λύπην παρ-έσχε (παρέχω, fut. έξω). Se faire du chagrin, τὸν θυμὸν αἰχίζομαι, fut. ίσεμαι. Avoir ou ressentir du chagrin, λυπέςμαι, ευμαι, fut. ηθήσεμαι: άνιάομαι, ωμαι, fut. αθήσομαι. Avoir de grands chagrins, μεγάλαις άνίαις δια-τείνομαι, fut. ταδήσομαι. Partager les chagrins de ses amis, τῆ τῶν φίλων λύπη ἀλγέω ου συν-αλγέω, ῶ, fut. now. Adoucir le chagrin de quelqu'un, τινός λύπην ου τινά τῆς λύπης κουφίζω, fut. ίσω. Dissiper les chagrins, τὰς ἀνίας λύω, fut. λύσω. S'abandonner au chagrin, έχδιτον έμαυτον τη λύπη ποιέω, ω, fut. ήσω. Mourir de chagrin, ὑπὸ τῆς λύπης ἀπο-θνήσκω, fut. θανούμαι. Accable de chagrins, έσχάταις ανίαις συν ών, εῦσα, όν (part. de σύν-ειμι, fut. έσομα:). Usé par le chagrin, τη ανία τετρυμένος, n, cv (partic. parf. pass. de τρύχω, fut. τρύσω).

CHAGRIN, INE, adj. triste, affligé, λυπούμενος, η, ον (partic. passif de λυπέω, ω). Rendre chagrin, λυπίω, ω, fut. ήσω, acc. Être chagrin, λυπίομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι. Cela me rend tout chagrin, ίσχυρῶς τῷ πράγματι ανιάςμαι, ώμαι, fut. αθήσεμαι. | De mauraise humeur, σχυθρός, ά, όν : σχυθρωπές, ός, | ευ (τό). Chair bouillie, χρίας έφθέν, ευ (τδ) év. Avoir l'humeur chagrine, φύσει σκυθρωπός είμι, fut. tocμαι. Prendre un air chagrin, σχυθρωτάζω, fut. άσω.

CHAGRINANT, ANTE, adj. λυπτρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

CHAGRINER, v. a. λυπίω, ω, fut. ήσω, acc. Se chagriner, λυπέσμαι, σύμαι, fut. πθήστικαι: άλγίω, ω, fut. τσω. - de quelque chose, rivi ou ini tivi.

CHAINE, s. f. pour attacher, άλυσις, εως (ή): δεσμός, ου (ό). Porter une chaine, άλυσιν φερίω, ω, fut. ήσω. || Chaines, au pluriel, δεσμεί, ών (ci): δισμά, ων (τά). Délivrer quelqu'un de ses chaines, των δεσμών τινά άν-ίπμι, fut. άντίσω. Rompre ses chaines, τὰ δισμά ἀποβράγνυμι, fut. ράξω. Il le fait charger de chaines, τούτον κελεύει άλύσεσι δεθήναι, ou simplement τούτον κελεύει δεθήναι (κελεύω, fut. εύσω: δέω, fut. δήσω). Atlaché avec une chaine, άλυσί-Serce, oc, ov. | Chaine, ornement que l'on porte αυ του, άλύσιον, ου (τό).

CHAIRE, enchaînement, siquis, ou (8): ourξιομός, εῦ (δ). Former une chaîne de plusieurs choses, πολλά συν-είρω, sans futur. Choses qui serment ensemble une chaine, τὰ συν-ειρόμενα, wy. Ainsi les générations forment une chaine non interrompue, εύτω συν-είρεται τὰ γένη. Elles se tiennent de manière à former une chaîne qu'on ne saurait rompre, αλύσεως τρόπω συνκομοσμένα έστιν ώστε μή δια-κεκόφθαι (συναρμόζω, fut. όσω: δια-κόπτω, fut. κόψω), Luc.

CHAINE de montagnes, ¿cc, cuç (tò). || Chaine d'une étoffe, στήμων, ενες (έ).

CHAINETTE, s. f. ἀλύσιον, ου (τὸ) : ἀλυσίδιαν, αυ (τὸ).

CHAINON, s. m. xpixog, cu (6).

CHAIR, s. f. partie molle et sanguine du corps, σάρξ, gén. σαρχός (ή). Corps sans chair, τὸ άσαρχον σώμα, ατος. Qui a la chair ferme, πυκνόσπρκος, ας, ον. Qui a la chair molle, ὑγρόσαρκος, ος, ον. Qui ressemble à de la chair, σαρκώδης, ης, ες. Dépouiller les os de leur chair, τὰ ὀστά σαρχάζω, fut. άσω. Excroissance de chair, σάρχωμα, ατος (τὸ).

CHAIR, viande, xpias, gen. xpies (tè). Chair de bœuf, τὸ βόειον κρίας, ou simplement τὸ Bonov, cu. - de cochon, to unico, cu. - d'agneau, τὸ ἄμνειον, ευ. Chair salée, κρέας (ή). Avec chaleur, έρμη : σπουδή. Se mettre

Qui se nourrit de chair, κρινοφάγες, ες, εν. Dont la chair est agréable au goût, iduxosus. ως, ων. La chair d'une jeune chèvre est excellente, xalov to the yunapou xpiae, Theor.

CHAIR, opposée à l'esprit, ox; ξ, gén. σαρκός (ή). Attaché à la chair, σαρκικός, ή, όν. Avoir des pensées de chair, τὰ τῆς σαρκὸς φρονέω, ω, fut. ήσω. Les plaisirs de la chair, αί περί το σώμα ήδοναί, ών.

CHAIRE, s. f. siège élevé, xabidpa, aç (n). || Tribune sacrée, αυ. εων, ωνος (δ), Eccl.

CHAISE, s. f. $\delta(\phi \rho \circ c)$, cu (6). Chaise curule, δ άγκυλόπους δίφρος, gén. άγκυλόποδος δίφρου. || Chaise à porteurs, φορείον, ου (τό). Porteur de chaise, φερεαφόρες, ευ (¿). || Chaise roulante, que l'on tire à bras, χειράμαζα, τς (ή), Orib. || Chaise percée, σκαφίον, ου (τό).

CHALAND, s. m. www.rris, ou (8).

CHALCEDOINE, s. f. Voyez CALCEDOINE. CHALCITE, s. m. minéral, & yalxites, cu, sous-ent. Libec.

CHALCOGRAPHE, s. m. χαλχεγράφες, ευ (δ). CHALCOGRAPHIE, s. f. χαλκιγραφία, ας (ή). CHALEUR, s. f. état physique des corps, θερμότης, ητος (ή): θερμόν, οῦ (τὸ). Chaleur naturelle, τὸ έμφυτον θερμόν, ου. Chaleur de l'âge, τὸ τῆς ήλικίας θερμόν, cũ. Envoyer de la chaleur, θερμότητα έξ έμαυτου άνα-δίδωμε. fut. δώσω. Chaleurs qui montent à la tête, αί της πεφαλής θερμαί, ων. Chaleur de la sièvre. καύμα, ατος (τὸ). Ètre dans la chaleur de la sièvre, καυματίζομαι, fut. ισθήσομαι.

CHALRUR, température de l'air, baixnos, ous (τό). Il fait une grande chaleur, θερμότατός έστιν ὁ ἀήρ. Quand la chaleur sera diminuée, έπειδαν απο-ψύξη (απο-ψύχω, fut. ψύξω), Plat. Les chaleurs de l'été, à τοῦ θέρους ἀχμή, ῆς. Durant les grandes chaleurs, τοῦ θέρους ἀχμάζοντος. Chaleur excessive du soleil, τὸ τοῦ ήλίου υπερ-βάλλον πυρ, gen. πυρός, Hérodn. Chaleur étoussante, πνίγος, ους (τὸ). La chaleur est moins étoussante, τὸ πνίγος τλπιώτερον γέγονε (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Plat. Chaleur brûlante, καύσων, ωνος (δ). Se mettre à l'abri de la grande chaleur, τὸν τοῦ ἡλίου ἰσχυρὸν καύσωνα δια-φεύγω, fut. φεύξομαι.

CHALEUR, ardeur, coun, ne (n): oncuon, ne ταριγηρόν, οῦ (τὸ). Chair fumée, κρίας καπνιστόν, lavec plus de chalcur à son ouvrage, τῆς διαporter à quelque chose avec chaleur, δεινώ πόθα fermé, είργω ou καθ-είργω, fut. είρξω, acc. ! ἐπί τι φέρομαι, fut. ἐνεχθήσομαι. La chaleur du Tirer à l'écart, ἀπ-άγω, fut. άξω, acc. combat, ή τῆς μάχης ἀκμή, ῆς. La chaleur du debit, ή έν τῷ λέγειν θερμότης, ητος, Athèn.

Chalbur, rut des animaux, σχύζα, ης (ή). Être | ύσπληξ, gén. ηγος (ή). en chaleur, σκυζάω, ω, fut. ήσω.

CHALEUREUX, EUSE, adj. θερμός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

CHALIT, s. m. xlivn, 75 (7).

CHALOUPE, s. f. σκάφη, ης (ή).

CHALUMEAU, s. m. κάλαμος, cu (δ). Jouer du chalumeau ou fredonner sur un chalumeau, καλαμίζω, fut. ίσω. Qui joue du chalumeau, καλαμαυλητής, οῦ (ὁ).

CHAMADE, s. f. Battre la chamade, capituler, είς όμολογίαν έρχομαι, fut. ελεύσομαι.

BE CHAMAILLER, v. r. se battre, διαμάχομαι, fut. μαχούμαι. || Disputer, se quereller, φιλονεικέω, ω, fut. ήσω : έρίζω, fut. ίσω. Ils se chamaillent sans cesse, συνεχῶς ἐρίζουσιν ἀλλήλοις ου πρός άλλήλους.

CHAMARRE, ez, adj. ποιχίλος, n, ov. Vetu d'habits chamarrés, ποικιλείμων, ων, ον, gén. ovec.

CHAMARRER, v. a. δια-ποικίλλω, fut. ποικιλώ, acc. || Chamarrer de ridicules, δια-σύρω, fut. συρώ, acc. : πλύνω, fut. πλυνώ, acc.

CHAMARRURE, s. f. πείκελμα, ατος (τό). CHAMBELLAN, s. m. κλειδούχος, ου (δ). Les chambellans du roi, εί ἐπὶ θύραις τοῦ βα-

CHAMBRANLE, s. m. πρόσπηγμα, ατος (τὸ). Montants du chambranle, παραστάδες, ων (αί).

CHAMBRE, s. f. είχημα, ατες (τὸ) : δωμάτιον, ου (τό). Chambre retirée, μυχός, ου (ό). Chambre à coucher, xcitow, avec (i). Garder la chambre, έν τῷ κοιτῶνι δι-κιμερεύω, fut. εύσω : είχοι δια-τρίδω, fut. τρίψω. Valet de chambre, εὐναστής, οῦ (ό) : κοιτωνίτης, ου (δ).|| Assemblée législative, συνίδριον, ου (τό).

CHAMBREE, s. f. συσκήνιον, ου (τὸ), Xén. Camarade de chambrée, σύσκηνος, ου (¿), Xén. Être camarade de chambrée, συσχηνίω, ω, ful. ήσω, Xen. : όμοσκηνέω, ω, fut. ήσω, Xen.de quelqu'un, nvi.

CHAMBRER, v. n. habiter dans une chambre, σκινόω, ω, fut. ώσω. Chambrer ensemble, συ- | CHAMPETRE, adj. άγροικος, ος ου n, cv

χονίας θερμότερον απτομαι, fut. αψομαί, Plut. Se σκηνίω, ω, fut. ήσω, Χέπ. || v. a. Tentr en-

CHAMBRETTE, s. f. oixnuátion, ou (tò)-CHAMBRIERE, s. f. servante, abpa, ac (n). || Espèce de fouet, ύσπληγξ, gén. ηγγος, ομ

CHAMEAU, s. m. xáµnhos, ou (ó). De chameau, καμήλειος, α, ον. Conducteur de chameaux, χαμηληλάτης, ου (έ).

CHAMELIER, s. m. χαμηληλάτης, ου (δ).

CHAMOIS, s. m. αἴγαγρος, ου (ό, ή).

CHAMP, s. m. pièce de terre labourable, άγρός, εῦ (ὁ). Cultiver un champ, άγρὸν γεωργίω, ω, fut. τοω. Petit champ, αγριδιον, ου (τό). Champ labouré, ἀρεύρα, ας (ή).

CHAMP, campagne, ἀγρός, οῦ (ὁ). Habiter aux champs, εν άγρῷ ου επὶ τῶν άγρῶν κικέω, ω, fut. ήσω. Revenir des champs, έξ άγροῦ ίπανέρχομαι, fut. ελεύσομαι. Aller aux champs, είς άγρὸν είμι, fut. είμι. A travers champs, δισ τῶν ἀγρῶν. La vie des champs, ή ἐν ἀγρῷ δίαιτα, ης. Passer la nuit dans les champs, άγραυλίω, ω, fut. τίσω. Qui y passe la nuit, άγραυλος, ος, ον. || Courir les champs, vagabonder, ἀλάςμαι, ωμαι, ful. ήσομαι: πλανάςμαι, ωμαι, fut. ήσομαι.

CHAMP, plaine, πεδίον, ου (τό). Champ de Mars, τὸ Αρειον πεδίον, ου. Champ de bataille, ὁ τῆς μάχης χῶρος, ου. Ils demeurèrent maîtres du champ de bataille, τοῦ χώρου ἐν ῷ ἐμάχοντο έχράτησαν (μάχομαι, fut. μαχέσομαι: χρατέω, ω, fut. ήσω). Combattre en champ clos, μενομαχίω, ω, fut. ήσω. En plein champ, iv ύπαίθοω. Dormir en plein champ, αίθριοκοιτίω, w. fut. now. Qui se fait ou qui a lieu en plein champ, υπαιθρος, ος, ον : ὑπαίθριος, ος , cv. || Les champs de l'air, αἰθήρ, έρος (ὁ).

CHAMP, matière, ὑπόθεσις, εως (ή). Beau champ pour discourir, ή άφθονος λόγων ὑπόθεσις, εως. Ouvrir à quelqu'un un beau, un vaste champ, καλήν, ἄφθονον ὑπόθεσίν τινι παρ-έχω, fut. έξω. Beau champ pour exercer son courage, to xalor τής άρετής άσκημα, ατος.

Sur-le-champ, de suite, αὐτίκα : παραυτίκα: παραχρήμα έκ του παραχρήμα : εύθύς : εύθέως. Parler sur-le-champ, improviser, ix του παραχρήμα λέγω, fut. λέξω. | A tout bout de champ, πάντοτε: ἐχάστοτε.

(comp. étipic, sup. étatic).

CHAMPIGNON, s. m. μύκης, ητος (δ). Les champignons qui se forment à la chandelle, οί περί τον λύχνον μύπητες, ων.

CHAMPION, s. m. guerrier, άγωνιστής, οῦ (έ). || Défenseur, προαγωνιστής, οῦ (δ).

CHANCE, s. f. coup de dé, xú605, ou (6). La chance en est jetée, πᾶς ἐρρίφθη κύθος (ρίπτω, fut. ρίψω). || Fortune, τύχη, ης (ή). Avoir une heureuse chance, εὐτυχέω, ω, fut. ήσω. La chance ayant tourné, πάλιν κατα-πισούσης τῆς τύγης (κατα-πίπτω, fut. πισεύμαι). Faire tourner la chance, την τύχην μετα-τρέπω, fut. τρέψω. Courir la chance de, κινδυνεύω, fut. εύσω, acc.de faire quelque chose, muit ri.

CHANCELANT, ANTE, adj. Uno-corpineros, η, or (partic. de υπο-φέρομαι) : παράφορος, ος, cu : σφαλερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Le parti chancelant de Marius, ή του Μαρίου ύπο-φερομένη στάσις, εως, Plut. Raison chancelante, ή παράφορος διάνοια, ας.

CHANCELER, v. n. ὑπο-φέρομαι, fut. ὑπενεχθήσεμαι. Il chancelle en marchant, σφαλερόν βαδίζει και παράφορον (βαδίζω, fut. βαδίσο-, μαι). || Son esprit chancelle irrésolu, ή ψυχή δεύρο κάκεισε νεύει (νεύω, fut. νεύσω).

CHANCELIER, s. m. σφραγιδοφύλαξ, ακος (δ): δ ἐπὶ τῶν δκικοσίων γραμικάτων.

CHANCELLERIE, s. f. γραμματοφυλάκιον cu (જ).

CHANCEUX, EUSE, adj. heureux, εὐτυχής ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος. | Malheureus, κακοδαίμων, ων, ον (comp. ονέστερος, sup. ονέctate;).

CHANCIR, v. n. ou se Chancir, v. r. se moisir, εύρωτιάω, ω, fut. άσω. Chanci, ie, εύρωδης, ης, ٤ς.

CHANCISSURB, s. f. εὐρώς, ῶτος (ό). **CHANCRE**, s. m. καρκίνος, ου (ό) : καρκίνωμα, ατος (τό).

CHANCREUX, EUSE, adj. καρκινώδης, ης, ες. CHANDELEUR, s. f. fête de la Présentation, h Ynanavrh, ne, G. M.

CHANDELIER, s. m. xnpontiquev, ou (to). Chandelier à branches, candélabre, huyveuyog, ou (6). CHANDELLE, s. f. xnpicy, co (tc), G. M.

CHANGE, s. m. troc, $d\lambda\lambda x\gamma n$, \tilde{n} ; (\tilde{n}) : $\mu \epsilon$ - $-\alpha\lambda\lambda\alpha\gamma\dot{n}$, \tilde{n}_{5} (i): $\dot{\alpha}uci\delta\dot{n}$, \tilde{n}_{5} (ii). || Au fig.

(comp. ότιρος, sup. ότατος) : άγριος, ος, ον | ne perdrez rien au change, οὐδίν &ν έλασσον freig. Rendre le change, rois lous apailonas, fut. ἀμείψομαι. — à quelqu'un, πινά.

> CHANGE, apération de commerce, in tou doγυρίου άμοιδή, πε. Agent de change, άργυραμοιδός, οῦ (δ). Lettres de change, τὰ κολλυδιστικά σύμδολα, ων. Ce que l'on paye pour le change, κολλυδος, συ (δ). Bureau de change, τράπεζα, ης (ή). Faire le change, τραπεζιτεύω, fut. EÚGW.

> CHANGE, erreur. Donner le change à quelqu'un, τινά παρα-κρούομαι, fut. κρούσομαι. Ne vous laissez pas donner le change, μή παρακρούσθητε, Dém. Prendre le change, άμαρτάνω ου δι-αμαρτάνω, fut. αμαρτήσομαι : σφάλλομαι. fut. σφαλήσεμαι. Il a pris le change, έσφάλη της γνώμης. Qui ne prend pas facilement le change, δυσαπάτητος, ος, ον.

CHANGEANT, ARTE, adj. εὐμετάθολος, ος, ον : εύμετάθλητος, ος, ον : εύμετάλλακτος, ος, ον: εὐαλλοίωτος, ος, ον: εὐμετάστατος, ος, ον. Caractère changeant, τὸ τοῦ τρόπου εὐμετάδολον. ου, Basil. La fortune est changeante, έξείαι αί της τύχης μεταθολαί, ών, Isocr.

CHANGEMENT, s. m. μεταθολή, ñ; (ή). Changements fréquents, πυχνόταται μεταδολαί, ων. Le changement qui survint, ή έμ-πεσεύσα μεταθιλή, ής (έμ-πίπτω, fut. πεσούμαι), Thue. Faire ou apporter de grands changements, molλάς καί μεγάλας μεταδολάς έν-εργάζομαι, fut. εργάσομαι. - dans quelque chose, πινί. Faire aux lois de grands changements, πολλά των νόμων μετα-ποιέω, ω, fut. ήσω, Dém. Il éprouva un si grand changement, τοσαύτης έπειράθη μεταθολής (πειράσμαι, ώμαι, fut. αθήσομαι), Diod. Passer par tous les changements, τᾶσαν μεταδολήν μετα-δάλλομαι, fut. εαλούμαι, Plut. Sujet au changement, εὐμετάδολος, ος, ον : εὐμετάόλητος, ος, ον. Être sujet à des changements el à des vicissitudes, τροπάς καὶ μεταδολάς δίχομαι, fut. δίξομαι, Phil. N'être pas sujet au change ment, ἀχινήτως έχω, fut. έξω. Qui n'est point sujet au changement, άμετάδλητος, ος, ον. Changement de pays, μετοιχία, ας (ή). Changement de demeure, μετανάστασις, εως (ή). Changement d'avis, μετάγνωσις, εως (ή).

CHANGER, v. a. troquer, donner en échange, ά)λάσσω ου μετ-αλλάσσω, fut. άξω, acc.: άμείδω, fut. αμείψω, acc. — de l'argent pout de l'or, Perdre au change, ελασσον έχω, fut. έξω. Vous | άργυρον χρυσού. — avec quelqu'un, τινί. Οκ bien l'on tourne par le moyen en renversant la [ballouat, fut. Onbiscuat). Faire changer d'avis. phrase. Il ne changerait pas la liberté pour la royauté, tournez, il ne prendrait pas la royauté en échange de la liberté, του αν αλλάξαιτο τῆς ελευθερίας την βασιλείαν, Plut. || Changer de l'argent, le convertir en petite monnaie, τὸ ἀργύριον κιρματίζω, fut. ίσω.

CHANGER, modifier en tout ou en partie, μεταδάλλω, fut. δαλώ, acc. Si nous changeons le gouvernement, ἐὰν μιτα-δάλλωμιν τὰν πολιτείαν. Changer les lois, τους νόμους μετα-ποιέω, ω, fut. ήσω. Changer la face des affaires, τὰ πράγματα καινοποιέω, ώ, fut. ήσω. Changer, le nom de quelqu'un, τινά μετ-ονομάζω, fut. άσω.

CHANGER, métamorphoser, μετα-δάλλω, comme ci-dessus, ou μετα-μορφόω, ω, fut. ώσω, acc. - quelqu'un en bœuf, en poisson, πινά εἰς βούν, είς ίχθύν. Se changer en taureau, τὸ είδος είς ταύρον άμειδομαι, fut. άμειψομαι.

CHANGER, v. n. faire échange de, auxi60mai ου δι-αμείθεμαι, fut. αμείψομαι, acc. Il changes d'habits avec lui, δι-ημείδετο πρός αὐτὸν τὰ ίμάτια, Plut. Ils en changent entre eux, διαμείδονται άλλήλοις ου πρός άλλήλους.

CHANGER de quelque chose, en prendre d'une autre espèce, μετα-βάλλω, fut. βαλώ, ου μετα-Εάλλομαι, fut. δαλούμαι, acc.: μετ-αλλάσσω, fut. άξω, ου μετ-αλλάσσομαι, fut. άξομαι, acc. : αμείδω, fut. αμείψω, ου αμείδομαι, fut. αμείψομαι. Si nous changeons de mœurs, ην μεταδαλώμεθα τὸν τρόπον (μετα-δάλλομαι, fut. δαλουμαι), Isocr. Changer de pays, την χώραν άλλάσσω, fut. άλλάξω: μεταν-ίσταμαι, fut. μετανα-στήσομαι. En changer souvent, άλλην γῆν έξ άλλης άμείδω, fut. άμείψω, ou άμείδομαι, fut. άμείψομαι : άλλοτε άλλην γην άλλάσσω, fut. άξω, Luc. Ils ont changé de pays, et non de mœurs, οὐ τὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸν τόπον μετήλλαξαν (μετ-αλλάσσω, fut. αλλάξω), Eschin. Changer de couleur à tout moment, allas άλλοτε χρόας μετα-λαμδάνω, ful. λήψομαι, Gréq. Changer de forme, μετα-μορφόσμαι, εύμαι, fut. ωθήσομαι. Changer de face, τὸ είδος μετα-δάλλω, fut. δαλώ. La ville avait changé de face, ἐπέρα τις όψις έφαίνετο της πολεως (φαίνομαι; ful.

μετα-πείθω, fut. πείσω, αcc. : τῆς γνώμης ἀφίστημι, fut. ἀπο-στήσω, acc.

CHANGER, devenir tout autre, addicioquai, ouquai, fut. ωθήσεμαι. Changer avec la fortune, τείς καιροίς συμμετα-δάλλω, fut. δαλώ. La fortune ayant change, της τύχης μετα-πεσούσης (μεταπίπτω, fut. πεσεύμαι), Isocr. Le mode de gouvernement changea tout à fait, μετ-έδαλεν ή τάξις πάσα τῆς πολιτείας, Aristt. Il a tellement changé, είς τοσαύτην μεταδολήν ήλθε (έρχομαι, fut. ελεύσομαι), Isocr. Changer en mieux, έπανορθέσμαι, σύμαι, Jul. ωθήσομαι : άμείνων έχ χείpovoc givopat, fut. gevrischat. Changer en pis, έπὶ τὸ χειρον τρέπομαι, fut. τραπήσομαι.

CHANGEUR, s. m. άργυραμοιδός, οῦ (δ).

CHANOINE, s. m. κανονικός, οῦ (δ), G. M. CHANSON, ε. f. ἀσμα, ατος (τὸ): ἀδή, κ (ή). Petite chanson, ἀσμάτιον, ου (τὸ): ὡδάριον, ου (τό). Chanson amoureuse, έσμα έρωτικόν, οῦ (τὸ). — à boire, βακχικόν, οῦ. — indécente, αἰσχρόν, οῦ. Faire une chanson, ἄσμα ποιίω, ω, fut. ήσω. Mettre une chanson en musique, φσμα μελοποιέω, ω, fut. ήσω. | Δυ fig. Vous chantez toujours la même chanson, τὸ αὐτὸ ἄδεις ἀσμα (ἄδω, fut. ἄσομαι). Chansons que tout cela! Appon.

CHANSONNER, v. a. — quelqu'un, nivà ado, fut. doopat. On le chansonnait par toute la ville, πολλοί ήδον άσματα καί σκώμματα είς αὐτὸν κατά την πολιν (ήδον, imparf. α άδω).

CHANSONNETTE, s. f. ἀσμάτιον, ου (τὸ). CHANSONNIER, s. m. recueil de chansons, τὸ λυρικὸν άνθολόγιον, ου. || Faiseur de chansons, άσματοποιός, οῦ (δ).

CHANT, s. m. action de chanter, &δή, τζ (ή). Le prix du chant, τὰ τῆς ὡδῆς πρωτεία, ων. Le chant du rossignol, ή της απδόνος φωνή, ης. Le chant du coq, ή του άλεκτρυόνος φωνή ου ωδή, ης: άλεκτροφωνία, ας (ή). Au premier chant du coq, περί τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων ἀδάς... Étourdir par ses chants, πιρι-άδω, fut. άσομαι, acc. || Ce que l'on chante, ωρδή, ης (ή): καμα. ατος (τό). Chant de départ pour les guerriers, τὸ ἐμδατήριον ἄσμα, ατος. Chant de victoire, τὸ φανήσομαι). Changer de discours, έτέρωσε τὸν ἐπινίκιον ἄσμα, ατος. Ils le célébraient dans leurs λόγον τρέπω fut. τρέψω. Changer de résolution, discours et dans leurs chants, αὐτὸν διὰ στόμετα-θουλεύουαι, fut. εύσομαι. Changer d'avis, ματος είχον καὶ εν τῷ λόγω, καὶ εν ὡδαῖς (έχω, μετα-γινώσκω, fut. γνωσομαι. Tout d'un coup fut. ξω). || Air de musique, μέλος, ους (τδ). l'ai change d'avis, εξαίωνης μετα-δέδλημαι (μετα- Mettre des paroles en chant, λόγους μελοπειίω, ω, fut. ήσω. || Livre ou partic d'un poème, έπος, ως (τὸ) : βιδλίον, ου (τὸ). Les chants de l'Iliade, αὶ τῆς 'Ιλιάδος ἡαψωδίαι, ων.

CHANTANT, ΑΝΤΕ, ασίρ. μουσικός, ή, όν. CHANTEAU, ε. m. — de pain, πύρνος, εω (δ). CHANTER, ν. α. άδω, fut. άσεμπι, αες. Chanter bien, μευσικώς άδω. Chanter mal, ἀμεύσως άδω. Chanter aux oreilles de quelqu'un, τινὶ ἐπάδω, fut. άσεμαι, αες. Inviter à chanter, άδειν κελιώω, fut. εύσω, αες. [] Célébrer, ὑμνίω, ω, fut. ήσω. Chanter les louanges de quelqu'un, ἐγκώμιον εῖς τινα άδω, fut. άσεμαι. Socrate dont tout le monde chante les louanges, Σωκράτης ὁ παρὰ πάντων ἀδόμενος, ευ. [] Chanter la palinodie, παλινωδίω, ω, fut. ήσω. Chanter toujours la même chanson, νογες Chanson. [] Pain à chanter, ἀρτίσχος, ευ (δ).

CHANTERELLE, s. f. corde d'instrument, π ίσχάτη χόρδη, ης. || Oiseau qui sert d'appeau, ή παλιύτρια, ας, sous-ent. όρνις.

CHANTEUR, s. m. Celui qui chante, δ κόων, εντος (partic. prés. d κόω, fut. κόσομαι). Habile chanteur, ὡδικός, ή, όν. Plus habile chanteur que les cygnes, ὡδικωτερος τῶν κύκνων. Mauvais chanteur, ὁ κακῶς κόδειν ἐπιστάμενος, ου. || Chanteur de profession, ὡδός, οῦ (ὁ): μελιστής, οῦ (ὁ): ψάλτης, ου (ὁ). Chanteuse, s. f. ψάλτρια, ας (ή).

CHANTIER, s. m. lieu où l'on serre le bois, ξυλοδίκη, ης (ή). || Morceau de bois qui sert d'appui, τὸ ξύλινον έρισμα, ατος. || Atelier pour la construction des vaisseaux, ντώριον, ου (τὸ). || Au fig. Mon ouvrage est encore sur le chantier, tournez, sur l'enclume, έστι μοι τὸ έργον ἐπ' άκμονι.

CHANTOURNER, v. a. περι-τέμνω, fut. τιμώ, acc.

CHANTRE, s. m. ψ aλτης, ου (δ). || Le chantre d'Achille, δ τὸν 'Αχιλλία ὑμνήσας ου ποιήσας, αντος (partic. aor. 1^{ar} de ὑμνίω, $\tilde{\omega}$, fut. ήσω, ου de ποιώ, $\tilde{\omega}$, fut. ήσω).

CHANVRE, s. m. xávva6ις, εως (f.). Fait de chanvre, xavvá6ινος, η, ον.

CHAOS, s. m. χάος, ευς (τό). Dieu débrouilla le chaos, δ Θεὸς τὴν πανδεχῆ φύσιν δι-εκόσμησε (δια-κοσμέω, ω, fut. ήσω). Le monde rentrera dans le chaos, forai κόσμες άκοσμος (εἰμί, fut. έσεμαι), Sibyll. || Désordre, ἀταξία, ας (ή). Tirer

ποιίω, ω, fut. ήσω. || Livre ou partie d'un une chose du chaos, είς τάξιν τι εξ άταξιας moëme. (πος. ους (τό) : βιθλίον, ου (τό). Les άγω, fut. άξω, Phil.

CHAPE, s. f. ornement de prêtre, άλουργίς, ίδος (ή). || Couvercle d'un alambic, πώμα, ατος (τὸ).

CHAPEAU, s. m. coiffure à bords plus ou moins larges, πίτασος, co (έ). Arrondi en forme de chapeau, πιτασώδης, ης, ες. Chapeau à larges bords pour garantir du soleil, καυσία, ας (ή). Chapeau de feutre, d'une forme quelconque, πίλες, co (δ). Qui porte un chapeau, πιλεφόρες, ος, co. Petit chapeau, πιλίον co (τὸ). Sans chapeau, γυμνή τη κιφαλή. Qui va sans chapeau, την κιφαλήν γυμνός, ή, όν. Oter son chapeau, την κιφαλήν γυμνόω, ω, fut. ώσω. Mettre son chapeau, την κιφαλήν καλύπτω, fut. ύψω. || Chapeau de fleurs, στίφανος, co (ὁ).

CHAPELAIN, s. m. desservant d'une chapelle, ἰερεύς, ίως (ό).

CHAPELER, v. a. écroûter le pain, περιλέπω, fut. λέψω, acc.

CHAPELIER, s. m. κουδολόγιον, ου (τό), G. M. CHAPELIER, s. m. πιλοποιός, οῦ (δ). De chapelier, πιλοποιάς, ή, όν. Le métier de chapelier, πιλοποιάα, ας (ή). Être chapelier, πιλοποιάω, ω, fut. ήσω.

CHAPELLE, s. f. vai Sicv, cu (tò), Xén.

CHAPELURE, s. f. το τοῦ άρτου λίπυρον, ου. CHAPERON, s. m. petit chapeau, πιλίον, ου (τό). || D'un oiseau de proie, πιρικάλυμμα, ατος (τό). || D'un mur, στιφάνη, ης (ή): θρίγμος, ου (ό).

CHAPITEAU, s. m. ἐπιστύλιον, ου (τὸ).

CHAPITRE, s. m. division d'un livre, κεφάλαιον, ου (τὸ). || Sujet dont on parle, ὑπόθεσις, εως
(ή). Sur le chapitre de, περί, génit. Nous avons
longtemps causé sur votre chapitre, πολλὰ
περὶ σοῦ δι-ειλέγμεθα (δια-λέγομαι, fut. λέξομαι).
En voilà assez sur ce chapitre, ἐξαρχούντως εἴρηται περὶ τούτων (λέγω ου ἀγορεύω, fut. ἐρῶ).

Chapitre, assemblée de chanoines, τὸ τῶν κανονικῶν συνέδριον, cu. Tenir chapitre, συν-εδρεύω fut. εύσω. || Au fig. Voix au chapitre, βουλευτικόν, cũ (τὸ). Avoir voix au chapitre, ψῆφον έχω, fut. εξω.

Cuapitar, réprimande, ἐπιτίμησις, τως (ή). Faire à quelqu'un un beau chapitre, τινὶ καλῶς ἐπιτιμάω, ῶ, fut. ήσω.

CHAPITRER, v. a réprimander, κατελέγχω,

πολλά ὑπὸ τοῦ πατρὸς κατ-ηλέγχθη.

CHAPON, ε. m. ὁ τομίας άλεκτρυών, ένες.

CHAPONNER, v. a. ἐχ-τέμνω, fut. τεμῶ, acc. CHAQUE, adj. exactos, n, ov. Chaque soldat, oi xab' exactor ou ci xab' éva creatimeau, mv. Entrer dans l'examen de chaque détail, act εν έκαστον έξ-ετάζω, fut. άσω. Chaque jour, καθ' ήμέραν. Chaque année, καθ' έκαστον έτος. A chaque met, έφ' ἐκάστιφ ῥήματι.

CHAR, s. m. apua, atos (tò). Rire porté sur un char, άρματι όχέςμαι, ούμαι, fut. όχηθάσομαι. Conduire un char, άρματεύω, fut. εύσω. Faire voler un char dans la carrière, appearnλατίω, ω, fut. ήσω. La course des chars, άρματοδρομία, ας (ή). Combattre du haut d'un char, άρματομαχίω, ω, fut. ήσω. | Au fig. Attacher à son char, soumettre à son empire, un' inaute ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

CHARANÇON, s. m. xíc, gén. xióc (é), Théophr.:

τρώξ, gén. τρωγός (δ), Scol.

CHARBON, s. m. avepak, axos (d), Athen. Petit charbon, ἀνθράκιον, ου (τό). Noir comme du charbon, ἀνθρακίας, ου (δ). Faire du charbon, ανθρακεύω, fut. εύσω, Théophr. Réduire en charbon, ἀπ-ανθρακόω, ω, fut. ώσω, acc. Luc. Être réduit en charbon, avepaucopat, apat, fut. whiteoual.

CHARBONNER, v. a. avôpam prápu, fui.

γράψω, αcc.

CHARBONNIER, s. m. ἀνθρακεύς, έως (ὁ): åνθρακευτής, οῦ (δ).

CHARBONNIÈRE, s. f. lieu où l'on fait le

charbon, ἀνθρακιά, ᾶς (ή).

CHARCUTIER, s. m. állaytorwing, ou (ó). CHARDON, s. m. σκολυμος, ου (δ). Chardon bénit, ἀτρακτυλίς, ίδος (ή). Chardon à carder, κνάφος, ου (δ). Chardon roland ou roulant, πρύγ-YLOV, CU (To), Aristt. | Au pl. Chardons, spines, ακανθαι, ων (αί). Lieu plein de chardons, άκανθιών, ώνος (ό).

CHARDONNERET, s. m. oiseau, examic, idos (7).

CHARDONNETTE, s. f. plante, σκολυμος, ου (δ). CHARGE, s. f. fardeau, φορτίου, ου (τό): άχθος, ους (τὸ). S'abattre sous sa charge, τῷ βάρει απο-πίπτω, fut. πεσούμαι. || Navire de charge, φορτηγίς, ίδος (ή). Vaisseau en charge, φορταγίς άπ-αίρειν μελλουσα (άπ-αίρω, fut. άπ-αρώ: μελλω, sut. μελλήσω). Au fig. Qui est à charge, ressemble à une charge, παρωδικός, ή, όν. C'est

fut. ελίτξω, acc. Il fut chapitre par son pere, inagenic, ic, ic (comp. iστερος, sup. iστατες): άχθεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): βαρύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Α charge à ses alliés, τοις συμμάχοις βαρύς, εία, ú. Ce qui est le plus à charge dans la vie, τὸ ἀχθεινότατον τοῦ βίου, Xén. Être à charge à quelqu'un, τινά βαρύνω, fut. βαρτίσω. La vic m'est à charge, τῷ βίῳ ου τὸν βίον βαρύνομαι, fatt. βαρυνθήσομαι.

CHARGE, impôt, φύρος, ου (δ). Imposer des charges, popolic im-ribijui, fut. bhow. Porter les charges de l'État, ὑπέρ τῆς πολεως συν-τελέω, ώ, fat. πλάσω.

CHARGE, devoir imposé, πρόσταγμα, ατος (τό). Donner charge à quelqu'un, πνὶ προσ-τάσσω, ful τάξω, ou iπι-τάσσω, ful τάξω, ou èvτέλλω, fut. τελώ. - de faire quelque chose, ποιείν τι. J'ai charge de vous arrêter, έγω συλ-λαβείν σε προσ-τέταγμαι (συλ-λαμβάνω, fat. λήφομαι). S'acquitter de sa charge, τὸ πρόσταγμα σε τό προσ-τεταγμένον τελέω, ω, fulτελίσω. Prendre sur soi une charge bien difficile, γαλιπόν έργον ύπο-δίχομαι, fut. δέξομαι.

CHARGE, dignité, τέλος, ους (τὸ): ἀρχή, ης (ή). Rire en charge, iv ridet eini, fut. loonat. Ceux qui sont en charge, oi iv tilet, gén. tov iv τών. Entrer en charge, είς την άρχην είσειμι, fut. ειμι. Sortir de charge, τῆς ἀρχῆς άφ-ίσταμαι, fut. ἀπο-στήσομαι. Se défaire d'une charge, την άρχην άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω, συ 'άπο-τίθομαι, fut. άπο-θήσομαι.

CHARGE, condition, buología, as (i). A la charge de , io' w, ou io' ore, avec l'infin. ou le fut. de l'indic. A la charge de vendre, io' ore πωλείν (πωλέω, ω, fut. ήσω). A la charge qu'ils sortiront, eq' ore ig-ieval (infinit.) ou ig-iace (3e pers. pl. futur).

GHARGE, attaque, ἐφορμή, ῆς (ή): προσδολή. ης (ή): εφοδος, ου (ή). Aller à la charge, έφορμάω, ω, fatt. ήσω. Sonner la charge, την έφοδον συμαίνω, fut. ανώ. Revenir à la charge, recommencer le combat, τὴν μάχην ἀνα-νεύομαι. ούμαι, fut. ώσομαι. | Au fig. Revenir à la charge, faire de nouvelles instances, maliv xai έτι μάλλον λιπαρίω, ω, fut. ήσω. Revenir sonvent à la charge, πολλάκις έπ-αιτέω, ω, fut. nou, acc.

CHARGE, pointure burlesque, i yeloia ypaqui, της. | Imitation burlesque, παρωδία, ας (τί). Qui

une mauvaise charge, άμιούσως τουτο παρ-φδείται | de ses forces, μείζον της δυνάμεως έργον άνα-(παρ-φδίω, ω, fut. ήσω).

CHARGES, chefs d'accusation, igrafuata, we (τά). Les charges sont fortes contre lui, πολλά καὶ χαλεπά έγ-καλείτα: αὐτῷ (έγ-καλέομαι, οῦμαι, fut. κληθήσομαι). | Témoin à charge, δ κατα-μαρτυρών, ούντος (partic. de κατα-μαρτυρίω, ώ, fut. now). Les témoins à charge et à décharge, εἰ ἐπ' ἀμφότερα μαρτυροῦντες, ων.

CHARGEMENT, s. m. cargaison, φόρτος, ω (δ) : γόμος, ου (δ) : φερτία, ων (τὰ) : ἀγώγιμα, ων (τά). || Inventaire de la cargaison, δ τῶν φερτίων κατάλογος, ου.

CHARGER, v. a. donner quelque chose à porter, φερτίζω, fut. ίσω, acc. Plus souvent on tourne par le verbe imposer, en grec, im-tibuui, fut. bio., acc. Charger quelqu'un d'un fardeau, tournez, lui imposer un fardeau, copτίον τινὶ ἐπι-τίθημι. Si vous chargez un roseau du moindre poids, αν καλάμω έπι-θης βάρος, Al. Aphr. Charger un vaisseau de blé, Triv ναῦν σίτου γιμίζω, fut. ίσω. Charger trop, βαρύνω, fut. βαρήσω, ου κατα-δαρίω, ω, fut. now, acc. Cela chargera trop le navire, βαρήσει ταύτα τὸ πορθμείον, Luc. Charger ses sujets d'impôts, δασμοίς τους υπηκόους πιέζω, fut. έσω, ou θλίδω, fut. θλίψω. Charger la mémoire de trop de choses, την μνήμην βαρύνω, fut. βαρήσω. Être chargé ou trop chargé de, βρίθω, fut. βρίσω, avec le dat. ou ὑπό et le gén. Elle était chargée de fruits abondants, ύπ' εὐφορίας καρπών ευριθε, Phil. Vaisseau chargé de marchandises, ναύς φορτίων γέμουσα (participe de γίμω), Xén. Table chargée de mets, τραπεζα έδεσμάτων πλήθουσα, ης (participe de πλήθω). Mémoire trop chargée, ή ἀπο-κάμνουσα μνήμη, ης (partic. ď άπο-χάμνω). Étre chargé d'iniquités, πολλών άμαρτημάτων γίμω, fut. γεμώ, Isocr. Chargé d'années, κατάγερως, ως, wy. Charge de dettes, xaráypews, ws, wy. Dans le sens favorable. Charger quelqu'un de présents, δωριαίς ταις μεγίσταις τινά δωρέςμαι, evuat, fut. risouat.

SE CHARGER, v. r. s'imposer une charge, alφομαι, ful. άρουμαι, αις. : άν-αιρέςμαι, ουμαι, fut. αιρήσομαι, acc. : υπο-δέχομαι, fut. δέξομαι, acc. : ἀνα-δίχομαι, fut. δίξομαι, acc. : ὑφίσταμαι, fut. ὑπο-στήσομαι, acc. Se charger d'un fardeau, d'un travail, φορτίου, πόνου αίρομαι, fut. ἀρεύμαι. Se charger d'une têche au-dessus dat. Ils se chargent, άλλήλοις έπ-ελαύνουσι, Χέπ.

δίχομαι, fut. δίζομαι. Se charger de l'odieux d'une affaire, la prendre sur soi, τον του πράγματος φθόνον άν-αιρίομαι, ούμαι, fut. αιρήσομαι. Je me charge des suites, τους ἀπό τούτων χινδύνους ύφ-ίσταμαι, fut. ὑπο-στήσομαι. Se charger d'une faute, την αιτίαν έν-δέχομαι, fut. δέξομαι. Il ne voulut pas s'en charger, του πθελεν ύποδέχεσθαι το πράγμα (έθελω, fut. έθελήσω: υποδέχομαι, fut. δέξομαι). || Je me charge de cela, μελήσει μοι τούτου (μέλει, fut. μελήσει). Je n: suis point chargé de cela, cύδεν μέλει μοι τούτου. Se charger de quelqu'un, τινός ἐπιμάheray aipicuat, comat, fut. aipriocuat.

CHARGER quelqu'un d'une commission, tí tive έπι-τρέπω, ful. τρέψω, ou έπι-στέλλω, ful. στελώ, ου προσ-τάσσω, ful. τάξω, ου έπι-τίθεμαι, fut. ἐπι-θήσομαι. Charger quelqu'un d'un soin, τινός ἐπιμελειάν τινι ἐπι-τρέπω. Je vous charge du soin de toute ma famille, ivé σοι άπασαν την οἰκίαν ἐπι-τρέπω. Si nous youlions charger quelqu'un de l'éducation des enfants, εί βουλοίμεθά τινι έπι-τρέψαι παίδας παιδεύσαι (βούλομαι, fut. βουλήσομαι : παιδεύω, fut. εύσω), Xén. Ceux qui étaient chargés de faire la garde, ci im-respannieves the quantie. Je ne vous ai point chargé de cela, τοῦτό σοι οὐδαμώς in-iστειλα. Les ordres que votre père vous a chargé d'exécuter, ἐπιστολαὶ ας σοι πατήρ έφ-είτο (έφ-ίεμαι, fut. έφ-ήσομαι), Eschyl. Toutes les choses dont il m'a chargé, πάνθ' όσα μοι προσ-έταξε (προσ-τάσσω, fut. τάξω). Je suis charge de vous dire, προσ-τεταγμαί σοι λέγειν (λέγω, fut. λέξω). Il chargea ses parents d'écrire sur sa tombe, έπ-έθετο τοῖς είχείοις έπιγράψαι αὐτοῦ τῷ μνήματι (ἐπι-τίθεμαι, fut. ἐπι-θήσομαι : ἐπι-γράφω, fut. γράψω). || Charger quelqu'un d'une lettre pour un autre, γράμματά τινι πρός τινα έπι-τίθημι, fut. έπι-θήσω.

Charger, attaquer, έπι-τίθεμαι, fut. έπιθήσομαι, dat. : έφ-ορμάω, ω, fut. ήσω, dat. : im-δάλλω, fut. δαλώ, dat. : προσ-δάλλω, fut. δαλώ, dat. Charger les ennemis en queue et à l'improviste, δπισθεν τοις πολεμίοις απαρασκεύοις έπι-τίθεμαι, fut. έπι-θήσομαι, Diod. Charger avec fureur, avec acharnement, iπι-Ερίθω, fut. δρίσω, dat. : imi-xerpar, fut. xeisopar, dat. : ip-copais, ω, fut. now, dat. En parlant de la cavalerie, on emploie plus souvent iπ-ελαύνω, fut. ελάσω,

Ayant chargé l'ennemi avec fureur, προθύμως είς πολεμίους παρ-ελάσαντες (παρ-ελαύνω, ful. Elágw), Xen.

CHARGER, déposer contre un accusé, xaraμαρτυρίω, ω, fut. ήσω, génit. || Charger quelqu'un d'un crime, airias rivi im-ribiqui, fut. imbησω. Charge d'un crime, αίτία ένοχος, ος, ον.

CHARGER, exagérer, δεινώω, ω, fut. ώσω, acc. Charger un portrait, πινός είκονα παραπαιέω, . ω, fut. ήσω. Portrait charge, ή είκων παρα-πεποιημένη, τι.

CHARGEUR, s. m. portefuix, φερτηγός, εῦ (έ). CHARIOT, s. m. auaga, ne (n). Petit thariot, άμάξιον, ου (τὸ). Petit chariot d'enfant, άμαξίς, ίδος (ή), Aristph. | Chariot ou char armé de faux, τὸ δρέπανοφόρον άρμα, ατος. || Le Chariot de David, la grande Ourse, Apata ης (ή) : Αρκτος, ου (ή).

CHARITABLE, adj. envers les pauvres, ilinμων, ων, ον, gén. ονος (comp. evictipes, sup. evistates). || Envers tous les hommes, φιλάνθρωπος, ος, ον (comp. ότερος, ευρ. ότατος).

CHARITABLEMENT, adv. avec charité, quλανθρώπως. | Par bienveillance, δι' εύντίας.

CHARITE, s. f. amour de Dieu, n mpoc Otov άγάπη, ης. || Envers les hommes, φιλανθρωπία, ας (ή). Charité bien ordonnée commence par -oi-même, πᾶς τις αύτον του πέλας μάλλον φιλεί (ziλίω, ω, fut. ήσω). || Envers les paurres, banυρσύνη, ης (t.). Faire des charités, τοις δεομίyets im-apxies, w, fut. apxisu.

CHARIVARI, s. m. bruit confus, πάταγος, ευ (ό). Il y aura un beau charivari, ἐνταῦθα πολὺς ίσται δ πάταγος. Faire le charivari, παταγίω, ū. ful. ricu.

CHARLATAN, s. m. άγύρτης, ου (ό). De charlatan, digne d'un charlatan, αγυρτικός, ή, όν. Tour de charlatan, αγύρτευμα, ατος (τό).

CHARLATANERIE, s. f. CHARLATA-NISME, s. m. άγυρτεία, ας (ή).

CHARMANT, ANTE, adj. χαρίεις, εσσα, εν (comp. έστερος, sup. έστατος): ἡδύς, εῖα, ὑ (comp. ίων ομ ύτερος, sup. ιστος): γλυκύς, εία, ύ (comp. ier ομ ύτερος , sup. ύτατος) : τερπνός , ή , όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Plaisir charmant, ή γλυκεία ήδονή, ής. Pays charmant, ήδεία χώρα, ας (ή). Beaute charmance, τὸ θεσπέσιον κάλλος, ους. Homme charmant, ανήρ εὐτράπελος, ου (δ). Μαnières charmantes, ή των τρόπων αστειότης, ατος. | θνησιμαΐον, ου (τδ). || Chair gatés et corrom-Doue d'un caractère charmant, εὐάρεστος, ος, ον. | pue, πενίδρια, ων (τά).

CHARME, s. m. enchantement, ἐπφδή, ῆς (τ΄). Attrait, delegator, ou (tò) : deluctiques, ou (tò): φίλτρον, ου (τό). La vertu nous attire par ses charmes, ταις έαυτης ήδοναις ή άρετη ήμας υπάγει (ὑπ-άγω, fut. άξω). | Agrément, χάρις, ιτες (ή). Quel charme et quelle mélodie n'ont pas les chants naturels! τοις αδιδάκτοις γηρώμασιν δση μεύσα και χάρις έπ-εστι (έπ-ειμι, fut. έσομαι). Les charmes d'une femme, sa beauté, τὸ τῆς γυναικὸς κάλλος, ους.

CHARME, s. m. arbre, ζυγία, α; (i), Théophr. De charme, ζύγινος, κ., ον, Théophr.

CHARMER, v. a. enchanter par un charme, ἐπ-άδω, fut. άσομαι, acc. Elles ne laissent plus partir ceux qu'elles ont charmés, cux ap-iaes τους υφ' αυτών έπ-ασθέντας (άφ-ίκμι, fut. άφriow). | Adoucir, alleger, κηλίω, ω, fut. riow, acc. : παρα-μυθέρμαι, ούμαι, fut. ήσομαι, acc. Pour charmer l'ennui de la navigation, ini παραμυθία του πλου. | Séduire, θέλγω, fut. θέλξω, acc. : κηλέω, &, fut. ήσω, acc. : iπάγω, ful. άξω, ou in-άγ:μαι, ful. άξιμαι, acc.: ψυχαγωγέω, ω, fut. τσω, acc. Charmer les esprits, τὰς ψυχὰς θπρεύω, fut. εύσω. Charmer les oreilles, τὰς ἀχοὰς ἐν-πδύνω, fut. uvã. Elle le charma par sa beauté, ἐπ-ηγάγετο αὐτὸν τῆ ώρα (ἐπ-άγομαι, fut. αξομαι). Nous nous laissons tous charmer par la gloire, नर्डें δοξης απαντες ήσσώμεθα (ήσσάςμαι, ώμαι, ∫ει. ήσσηθήσομαι). || Satisfaire, τέjouir, τέρπω, fut. τέρψω, acc. : ἐπι-τέρπω, fut. τέρψω. Être charmé d'une chose, Tivi ou it Tivi hochai, fut. habkachai: χαίρω, fut. χαιρήσω ou χαρήσομαι. Je suis charme de cela, τούτοις ήδομαι. Il fut charmé de ces discours, άκούσας ταύτα, ποθη τοίς λόγοις (άκεύω, fut. άκούσεμαι). La louange le charme, xaipet in-aircumercs (in-airem, w, fat. alvésu).

CHARMILLE, s. f. haie, φραγμός, οῦ (ό). CHARNEL, ELLE, adj. σαρχικός, ή, όνο Les plaisirs charnels, αί περί τὸ σῶμα ἡδοναί, ῶνο CHARNELLEMENT, adv. σαρχιχώς.

CHARNEUX, EUSE, adj. σαρχώδης, ης, ες. CHARNIER, s. m. octoboxelov, ou (to).

CHARNIERE, s. f. γίγλυμος, ου (δ).

CHARNU, TE, adj. εύσαρχος, ος, ον.

CHARNURE, s. f. σάρξ, gén. σαρκός (ή). CHAROGNE, s. f. cadavre, bete morte,

CHARPENTE, s. f. ξύλωσις, τως (ή). | | lœuss, ή διμαξα τον βιῦν (sous-ent. Dass), Luc. Au fig. La charpente du corps humain, ή τοῦ σώνατος συνάρθρωσις, εως. La charpente d'un discours, ή του λόγου σύστασις, εως.

CHARPENTERIE, s. f. in textomeri, ifc. CHARPENTIER, s. m. Tixtwy, eye; (6). Faire le métier de charpentier, τεκτονεύω, fut. woo.

CHARPIE, s. f. τιλτόν, οῦ (τό). Faire de la charpie, τίλματα βάκους ποιίω, ω, fut. ήσω. Bouchon de charpie, μότος, ου (δ). Boucher avec de la charpie, μιτόω, ω, fut. ώσω, acc. Ayant bouché la plaie avec de la charpie sèche, dizμοτώσαντες τοις ξηροίς τελτοίς τέν πληγην (διαμετόω, ω, fut. ώσω), Paul Égin.

CHARREE, s. f. cendre de lessire, xovia, as (7).

CHARRETÉE, s. f. αμαξα, ης (ή). Vomir contre quelqu'un des charretées d'injures, δλας άμαξας βλασφηριών τινός κατα-σκιδάννυμι, Jul. ံ တားဝိုင်တမှ

CHARRETIER, s. m. άμαξεύς, έως (δ): ζευγηλάτης, ου (δ). Être charretier, en faire le métier, άμαξεύω, fut. εύσω, Plut. : ζευγηλατίω, ω, fut. ήσω.

CHARRETTE, s. f. duaga, no (1).

CHARRIAGE, s. m. κομιδή, π; (ή): ἀγωγή, πς (ή). Chemin de charriage, έδος άμαξήρης, ευς (ή): άμαξιτός, εῦ (ή).

CHARRIER, v. a. voiturer, άμαξιύω, fut. εύσω, acc. | Entrainer, δικφ, fut. δίξω. La rivière charrie, ὁ πιταμός παγετούς φέρει (φέρω, fut. olow). | Charrier droit, se bien conduire. έδον εύθεταν τέμνω, fut. τεμώ.

CHARROI, s. m. σκευαγωγία, ας (ή). CHARRON, s. m. άμαξεπηγός, οῦ (ό).

CHARRONNAGE, s. m. άμαξοπηγία, ας (ή). CHARROYER, v. a. κομίζω, fut. ίσω, acc. : σκευαγωγίω, δ, fut. ήσω, acc.

CHARRUE, s. f. apotpov, ou (tò). Atteler à la charrue, ὑπ' ἀρότρω ζεύγνυμι, fut. ζεύξω, acc. Où la charrue n'a pas encore passé, aviperce, ee, ev. Ils le trouvèrent à sa charrue, εύρον αὐτὸν ἀροτριῶντα (ἀροτριάω, ω, ful. άσω). Prendre les consuls à la charrue, & των άγρων υπάτους αιρέομαι, ούμαι, fut. αίexecuat. Tirer la charrue, au propre, aperpopopie, e, ful. ήσω. Au figurė, ποιίω, e. fut. ήσω. - avec quelqu'un, τινί συμ-πονίω.

CHARTE Ou CHARTER, 3. f. diplome, &:πλωμα, ατος (τδ). Charte constitutionnelle, ό πολιτικός θεσμός, ω. || Les chartres, les archives, les vieux manuscrits, τὰ άρχατα γράμματα, ων. Trésor des chartres, γραμματοφυλάκιον, ου (τὸ).

CHARTRE, s. f. prison, slouth, no (1). Tenir quelqu'un en chartre privée, rivà adixus είργω, fut. είρξω. || Langueur, άτρεφία, ας (ή). Être ou tomber en chartre, ἀτροφίω, ω, fut. πσω. Qui tombe en chartre, άτροφος, ος, ον.

CHASSE, s. f. cercueil d'un saint, pedévas, cu (¿).

CHASSE, s. f. poursuite des animaux, bipa, α; (f): άγρα, α; (f). Aller à la chasse, ini Onpav E-eine, fut. eine. Mener à la chasse, έπι θήραν έξ-άγω, fut. άξω, acc. Faire une partie de chasse, θήραν ποιέω, ω, fut. ήσω. S'adonner à la chasse, του θηράν έπι-μελέσμα:, ευμαι, fut. πσεμαι. L'amour de la chasse, ή φιλεθηρία, ας. Qui concerne la chasse, θηρευτικές, ή, έν. Chiens de chasse, εί θηρευτικοί xives, ou plus souvent au séminin, al broevruxi xuver, uv. Pays de chasse, i onpeuduce χώρα, ας. Vivre de la chasse, ἀπὶ θήρας ζάω, ω, fut. ζήσεμαι. Donner la chasse à un animal, ζώον δηρεύω, fut. εύσω. Prendre à la chasse un animal, ζώον άγρεύω, fut. εύσω. Temps où la chasse est désendue, avaypia, ας (ή). Chasse au chien courant, κυνηγεσία, ας (ή): χυνηγέσιον, ου (τό). Qui aime cette chasse. φιλοχύνηγος, ος, ον. Traité sur cette chasse, ό χυνηγετικός λόγος, cu. Aller à cette chasse avec quelqu'un, πνί συγ-κυνηγίω, ω, fut. τσω. Compagnon de chasse, en général, συνθηρευτής, ου (δ): au chien courant, συγχύνηγος, ου (δ). || Produit de la chasse, αγρα, ας (ή). Pays où la chasse est abondante, ή πολύαγρο; ου πελύθηρος χώρα, ας. Bonne chasse, ή είθηρος άγρα, ας. Heureux à la chasse, εύθηρος, ος, ev. Qui n'a point fait bonne chasse, δύσonpos, os, ev. | Au fig. Donner la chasse aux ennemis, τους πολεμίους έλαύνω, fut, έλάσω.

CHASSE-MARÉE, s. m. & rous lydus xoμίζων, εγτος (part. de χεμίζω, fut. ίσω).

CHASSER, v. a. aller à la chasse, onpie. w, fut. dow, acc. Suivi d'un régime, c'est w, fut. now. | C'est mettre la charrue devant les plus souvent ongrie, fut. riow, acc. Chasser aux renards, aux oiseaux, αλώπεκας, έρνιθας ιο, fut. ήσω. Outrage à la chasteté, ή άσελθηρεύω, fut. εύσω. Chasser avec des chiens, xuνηγίω, ω, fut. ήσω. | Au fig. Chasser de race, ne pas degénérer, πατριάζω, fut. άσω.

CHASSER, forcer à s'éloigner, ix-ξάλλω, fut. δαλώ, acc. : έξ-ελαύνω, ∫ul. ελάσω, acc. : ἀπελαύνω, fut. ελάσω, acc. : έξ-ωθέω ου άπ-ωθέω, το, fut. ωθήσω ou ώσω, acc. - d'un lieu, τόπου, ου έχ τόπου. - de sa patrie, τῆς πατρίδος. - du senat, τῆς συγκλήτου. Chasser quelqu'un de la maison, ix της σίχιας τινά έξελαύνω, fut. ελάσω. Quand il fut chassé d'ici, iπειδή έντευθεν έξ-ελάσθη. Chasser quelqu'un d'un banquet, του συμποσίου τινά άπ-ωθίω, ω, fut. ωθήσω ou ώσω. Chasser le venin, τὸ φάρμακον ίξ-ωθίω, ω, fut. ωθήσω ου ώσω. Chasser quelqu'un de ses possessions, των κτημάτων τινά εξ-ίστημι, fut. ix-στήσω. Chasser les mouches τάς μυίας σεθέω, ω, fut. ήσω. Ne chasserezvous point ces oiseaux loin de nous? où ocεήσετ' έξω τὰς έρνιθας ἀφ' ήμων; Mén. Chasser devant soi un animal, etc. ελαύνω, fut. ελάσω, acc. || Chasser un clou, l'enfoncer, πάσσαλον θείνω, fut. θενώ. Un clou chasse l'autre, πάσσαλος πάσσαλον έχ-χρούει (έχ-χρούω, fut. κρούσω).

CHASSERESSE, s. f. χυνηγέτις, ιδος (ή). CHASSEUR, s. m. Inpeutic, cu (6), et le plus souvent κυνηγός, οῦ (ὁ): κυνηγίτης, ου (ὁ). C'est proprement celui qui chasse avec des chiens. Grand chasseur, bon chasseur, avnp onρευτικός ου κυνηγετικός, οῦ (ό). Le métier de chasseur, ή θηρευτική, ης (sous-ent. τέχνη). La vic

de chasseur, ὁ θηρευτιχὸς βίος, ου. CHASSIE, s. f. $\lambda \eta \mu \eta$, $\eta \varsigma$ ($\dot{\eta}$).

CHASSIEUX, EUSE, adj. λημαλέος, a, ov. Dire chassieux, λημάω, ω, fut. ήσω.

CHASSIS, s. m. cadre, encadrement, xpáσπεδον, ου (τό). Châssis d'une senêtre, κιγκλίς ides (4).

CHASTE, adj. άγνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Être chaste, avoir des mœurs chastes, άγνεύω, fut. εύσω.

CHASTEMENT, adv. άγνως.

CHASTETE, s. f. ayreia, as (n). Conserver a chasteté pendant toute sa vie, άγνὸς δλον τέν βίον δι-άγω, fut. άξω. Qui observe exactement la chasteté, άγνευτικές, ή, όν. Qui est la chasteté même, πάναγνος, ες, ον. Attenter à la chasteté de quelqu'un, είς τινα ἀσελγεω, ου (δ).

yera, aç.

CHASUBLE, s. f. abouggis, ides (1). CHAT, s. m. γαλη, ης (ή). Chat mâle, αίλουρος, ου (ό). Chat sauvage, ή άγρία γαλή, ñς. || Prov. Ne réveillez pas le chat qui dort, en grec, la panthère hors de sa tannière, πάρδαλιν έκ κείτης (sous-ent. μή έγείρης).

CHATAIGNE, s. f. xágtavov, ou (tò). CHATAIGNIER, s. m. i zaotavaiki zaρύα, ας.

CHATEAU, s. m. forteresse, φρούριον, so (τὸ). | Maison de campagne, έπαυλις, εως (ή). || Palais, Bacilition, ou (tò). || Prov. Batir des châteaux en Espagne, en grec, avoir tout ce qu'on voit en rêve, δσα έν δνείρω φαίνοντα ίχω, fut. ίξω.

CHATEPELEUSE, s. f. insecte, σκολοπένδρα,

CHAT-HUANT, s. m. oiseau de nuit, aiquλιός, οῦ (ό).

CHATIER, v. a. punir, χολάζω, fut. άσω, acc. Châtier pour rendre sage, σωφρονίζω, fut. ίσω, acc. Châtier trop sévèrement, άφειδίστερον κολάζω, fut. άσω, acc. Celui qui châtie, κολαστής, οῦ (δ). Qui aime à châtier, κολαστικός, ή, όν. '

CHATIER, polir un ouvrage, δια-πονίω, ω, fut. ήσω, acc. Châtier son style, διαπεπονημένως λέγω, fut. λέξω, ou γράφω, fut. γράψω. Style châtie, ή δια-πεπονημένη λέξις, εως. Ouvrage châtie, τὸ παριδωμένον έργον, ου (partic. parf. passif d'àκριδόω, ω, fut. ώσω).

CHATIMENT, s. m. κολασις, εως (ή): κολασμα, ατος (τὸ) : τιμωρία, ας (ή) : ποινή , ῆς (ἡ) : ζημία, ας (ή). Châtiments sévères, τὰ σχυθρωπά χολάσματα, ων. Infliger à quelqu'un un châtiment, κόλασιν ου τιμωρίαν τινὶ έπι-τίθημι, fut. έπι-θήσω: δίκην παρά τινος λαμδάνω, fut. λήψομαι. Subir un châtiment, τιμωρίαν ύπ-έχω, fut. ύφ-έξω, ου ὑπο-μένω, fut. μενῶ : δίκην δίδωμι, fut. δώσω. Subir un châtiment proportionné à ses fautes, τιμωρίαν των άμαρτημάτων άντίρροπον δίδωμι, fut. δώσω, Chrysost.

CHATON, s. m. petit chat, γαλιδεύς, έως (ό). || Fleur de certains arbres, ἀνθήλη, ης (ἱ): ανθήλιον, ου (τὸ).

CHATON, s. m. partie saillante d'une baque, σφενδόνη, ης (ή).

CHATOUILLEMENT, s. m. γαργαλιαμός,

acc. Le plaisir nous flatte tant qu'il chatonille ή έντονος προσδιλή, ης. | Zélé, πρόθυμος, ος, ον nos sens, ή ήδυπάθεια μέχρι τινός ήδεια δοκεί είναι, έως αν γαργαλίζη του ανθρωπου (δακέω, ω, fut. δοξω). Chatouiller les oreilles, τάς exces ev-nouve, fut. uve. || Chatouiller la faiblesse de quelqu'un, le flatter, rais mhanciais τινά ψυχαγωγίω, ω, fut. ήσω.

CHATOUILLEUX, RUSE, adj. au propre, εὐερέθιστος, ος, ον. || Trop susceptible, ὀξύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος) : ὀξύθυμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): ἀκρόχολος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). || Difficile et dangereux, σφαλερός, ά, όν (comp. ώτερος, εκφ. ώτατος): ἐπισφαλής, ής, ίς (comp. έστερος, sup. écraroc).

CHATOYANT, ARTE, adj. στιλπνός, ή, όν. CHATOYER, v. n. rayonner, en parlant des pierres précieuses, στίλδω, fut. στίλψω.

CHATRER, v. a. ix-τίμνω, fut. τεμώ, acc. CHATTE, ε. f. γαλή, ῆς (ή).

CHATTEMITE, s. f. qui affecte un faux air de douceur, aipuilos, n, ov.

CHATTER, v. n. mettre bas, en parlant d'une chatte, τίκτω, fut. τίξομαι.

CHAUD, AUDR, adj. δερμός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Eau chaude, τὸ θερμόν, οῦ (sous-ent. vous). Se baigner à l'eau chaude, δερμολουτέω, ω, fut. ήσω. Boisson chaude, θερμοποσία, ας (ή). Boire chaud, θερμοποτέω, w, fut. now. Le chaud et le froid, rè depμὸν καὶ τὸ ψυχρόν, οῦ: en parlant de la température, τὸ θάλπος καὶ τὸ ψῦχος, ους. Temps chaud, δ θερμός ἀήρ, έρος, ou simplement θάλπος, ους (τό). Il fait chaud, θερμός έστιν ὁ ἀήρ : θάλπος έστί. Avoir chaud, θερμώς έχω, fut. έξω. Au plus chaud de l'été, τοῦ θέρους ἀχμάζοντος (partic. daxμαζω, fut. άσω), Thuc. Au plus chaud de la mêlée, iv τη της μάχης άχμη. Les jours les plus chauds, θερμημερίαι, ων (αί). Pleurer à chaudes larmes, δάκρυα θερμά χέω, fut. χεύσω, Hom. || Fièvre chaude, καῦμα, ατος (τὸ): καύσων, wvos (6). Avoir la fièvre chaude, xaupaticopat fut. 100niocpat. || Jeu de la main chaude, xolλαδισμός, εῦ (δ). Y jouer, κολλαδίζω, fut. ίσω.

CHAUD, vif, ardent, θερμός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος) : έξύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. υτατος): διάθερμος, ος, ον. Une tête chaude, θερμευργός, ου (έ). Les jeunes gens ont naturellement la tête chaude, διάθερμοί είσιν ci

CHATOUILLER, v. a. γαργαλίζω, fut. ίσω, | νέοι όπο τῆς φύσιως, Aristi. Chaude attaque, (comp. ότερος, sup. ότατος). Ami chaud, ὁ περὶ φιλίαν σπουδάζων, οντος (partic. de σπουδάζω, fut. άσω), ou simplement ὁ σπουδή φίλος, ου. Être chaud partisan de quelqu'un, περί τινος ου πρός τινα σπουδάζω: τά τινος σπουδάζω, fut. ácopa.

CHAUDEMENT, adv. au propre, θερμώς. Lieu où l'on est chaudement, à l'obsques Tomos. ου. Tenir un malade chaudement, νοσεῦντί τινι τὸ χρύος ἀμύνω, fut. ἀμυνῶ. Se tenir chaudement, τὸ χρύος ἀμύνομαι, fut. ἀμυνουμαι. Qui demande à être tenu chaudement, φιλώθερμος, ος, ov.

CHAUDEMENT, avec ardeur, oncooff. Poursuivre chaudement les vaincus, σπουδή τους κρατηθέντας διώκω, fut. διώξομαι. Poursuivre chaudement une entreprise, έργον τι δια-πράξασθαι σπεύδω, fut. σπεύσομαι.

CHAUDIERE, s. f. lienc, nroc (6).

CHAUDRON, s. m. libne, ntoe (6). Petit chaudron, λιδήτιον, ου (τό).

CHAUDRONNEE, s. f. Shoe hisne, ntoe (8). CHAUDRONNERIE, s. f. art du chaudronnier. γαλκοτυπική, ῆς (ή). || Vases de cuivre, χαλχεύματα, ων (τά).

CHAUDRONNIER, s. m. χαλκοτύπος, ου (δ). CHAUFFAGE, s. m. consommation annuelle de bois à brûler, ή ένιαύσιος ξυλεία, ας. Bois de chaussage, τὰ καύσιμα ξύλα, ων. Fournir à quelqu'un son chaussage, τὸ πῦρ ου τὰ ξύλα: τινὶ χορηγέω, ω, fut. ήσω.

CHAUFFE, s. f. partie de la fournaise, πυραίθουσα, ης (ή).

CHAUFFER, v. a. bejw, fut. bejw, acc. : θερμαίνω, fut. ανώ, acc. Il chausse, mais ne brule pas, θέρει μέν, ου φλέγει δέ (θέρω, fut. θερῶ : φλέγω, sut. φλέξω). Se chausser, θέρομαι, fut. θερούμαι, ου θερμαίνομαι, fut. θερμανθήσομαι. Se chausser à un brasier, τῷ ιπνο θέρομαι. Se chauster au soleil, πλιάζομαι, fut. πλιασθήσομαι. | Chausser, v. n. Le sour chausse, atte δ κάμινος (αίθω, peu usité au futur).

CHAUFFERETTE, s. f. albeavos, ou (6). CHAUFFOIR, s. m. lieu où l'on chauffe, πυριατήριον, ου (τό). || Linge chaud, πυρίαμα, ατος (τὸ). Appliquer des chaussoirs sur la partie malade, τὸ νοσούν μόριον πυριάω, ω, fut. άσω.

CHAUMAGE, s. m. καλαμητομία, ας (ή).

de chaume, καλαμοστεφής, ής, ές.

CHAUMER, v. a. arracher le chaume xxλαμάςμαι, ωμαι, fut. ήσεμαι.

CHAUMIÈRE, s. f. xalúen, n. (n).

CHAUMINE, s. f. καλύδιον, ου (τὸ)

CHAUSSE, s. f. veiement de jambe, megiκέλιον, ου (τό). Haut-de-chausse, αναξυρίδες, wv (ai). || Chausse de docieur, ἐπωμίς, ίδος (ή). || Chausse à passer les liqueurs, ήθμός, ου (6). Clarifier en saisant passer par la chausse, ήθέω, ω, fut. ήσω: ήθίζω, fut. ίσω, acc.

CHAUSSEE, s. f. χωμα, ατος (τὸ). Faire une chaussée, χώμα χώννυμι, fut. χώσω. Voyant la chaussée s'élever, ές ωντες το χώμα αιρόμενον (έράω, ω, fut. όψομαι : αξρομαι, fut. άρθήσομαί). Traverser ou couper par une chaussée, δια-χώννυμι, fut. χώσω, acc. Entourer d'une chaussée, περι-χώννυμι, fut. χώσω, acc. Chaussée sur le bord d'un sleuve, πρόσχωμα, ατος (τὸ). || Rez-de-chaussee, έδαφος, τυς (τὸ). Appartement au rez-de-chaussée, το περίγειον οίχημα, ατος. Demeurez au rez-de-chaussée, κάτω κίκεω, w. fut. now.

CHAUSSER, v. a. mettre des souliers à quelqu'un, ὑπο-δίω, ω, fut. δήσω, acc. Chausser quelqu'un, τινά ύπε-δέω, ω. Chausser quelqu'un d'un cothurne, τὸν κάθερνον τινι ὑπε-δέω, ω. Être chaussé à la manière du pays, ὑποδήματα έπιχώρια έχω, fut. έζω. Se chausser d'un . brodequin, πέδιλον ύπο-δέομαι, ούμαι, fut. δήσομαι. Se faire chausser, ύπο-δέομαι, εδμαι, fut. δεθήσομαι. || Ce soulier me chausse bien, έχνειταί μοι το υπόδημα (ίχνέομαι, ούμαι, fut. ζωμαι). Souliers qui chaussent bien, υποδήματα ποσίν εὐάρμοστα, ων (τά). | Au fig. Chausser une opinion dans sa tête, δοξη προκατα-λαμδάrouse, fut. anotherical.

CHAUSSE-TRAPE, s. f. petit instrument de fer, τρίδολος, ου (ό). || Piége, σκανδάληθρον, ου (τό). CHAUSSON, s. m. $\dot{\alpha}$ σκέρα, ας $(\dot{\gamma})$.

CHAUSSURE, s. f. ὑπόδημα, ατος (τὸ).

CHAUVE, adj. φαλακρός, ά, όν (comp. ότερες, sup. ότατος). Rendre chauve, φαλακρόω, ω, fut. ώσω, acc. Devenir chauve, φαλακρόσμαι, σύμαι, fut. worgecuzi.

CHAUVE-SOURIS, s. f. vuntepis, ides (n). CHAUX, s. f. pierre à chaux, titaves, eu acc. Enduit de choux, τιτανωτός, π, όν. Chaux droit son chemin, εύθυωρέω, ω, fut. πσω. Se de-

CHAUME, s. m. καλάμη, η; (ή). Couvert | vive, ή ασδιστος, ου. Faire de la chaux, τήν άσδεστον έργάζομαι, fut. άσομαι.

> CHAVIRER, v. n. se renverser, en parlant d'un vaisseau, περι-τρεπομαι, fut. τραπήσομαι. Faire chavirer, περι-τρίπω, fut. τρέψω, acc. Peu s'en fallut qu'il ne sit chavirer notre vaisseau, ολίγου δείν περι-έτρεψεν ήμιν την ναύν, Luc.

> CHEF, s. m. têle, xeqaln, ne (n). | Libre arbitre, volonté, βουλή, τ; (ή). Qui agit de son chef, αὐτόδουλος, ος, ον. De son chef, ἀφ' ἐαυτοῦ. De mon chef, ἀπ' ἐμαυτοῦ.

> CHEF, le premier, celui qui conduit ou qui commande, ἀρχός, εῦ (ό) : ήγεμών, ενες (ό). Ètre le chef de, ἄρχω, ſut. ἄρξω, gên. : ἡγέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, gén. Chef de samille, cixcocomorne, cu (6). Chef d'office, ταμίας, cu (δ). Chef de cuisine, ἀρχιμάγειρος, ου (δ). Chef du conseil, πρύτανις, εως (ό). Chef de parti, στασίαρχος, ου (ό). Chef de secte, αίρεσίαρχος, ου (ό). Chef de brigands, ἀρχιληστής, ου (ό). Chef d'une armée, στρατηγός, εῦ (ὁ): ἡγεμών, όνες (ὁ). Conmander en chef une armée, στραταγίω, ω, fut. ήσω. Général en chef, άρχιστράτηγος, ου (¿). || Le chef de l'Église, ὁ τῆς Ἐκκλησίας προστάτης, ου.

> CHEF, chapitre, xspanacev, co (70). Chef d'accusation, έγκλημα, ατος (τὸ).

> CHEF-D'OEUVRE, s. m. φιλοτέχνημα, ατος (τὸ). Le chef-d'œuvre du Créateur, ή ίδιάζουσα του Θεου φιλοτέχνησις, εως, ou simplement τὸ κάλλιστον του Θεου έργον, ου. || Faire son chefd'œuvre, en parlant d'un ouvrier, επίδειξιν της τέχνης ποιέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

> CHEF-LIRU, s. m. μητρόπολις, εως (ή). CHELIDOINE, s. f. plante, yeludóvico, cu (70). Pierre precieuse, à yeardouce ailles, cu.

CHEMIN, s. m. route, ¿δές, εῦ (ή). Chemin large, όδος πλατεία, ας. - étroit, στενή, ής. - raboteux, owinga, as. - difficile, Sucarce, cu. - facile, εύπερος, ου. - en plaine, πεδινή, ής. - sur les montagnes, έρεινή, ής. Conduire son armée par des chemins montagneux, τὰς ὀρεινάς έδευς στρατίαν άγω, f. άξω. Très-souvent on sousentend όδός. Grand chemin, ή λεωφόρος, ου. Chemin où l'on peut passer en voiture, ή άμαξήλατο;, cu : άμαξιτός, οῦ (ή). Chemin de traverse, ἀτραπός, cũ (ή). Droit chemin, ή εὐθεῖα, ας (sous-ent. όδός). Par le droit chemin, δι' εὐθείας. Suivre le droit (ή). Enduire de chaux, πιτανόω, ω, fut. ώσω, chemin, δι' εύθείας πορεύτμαι, fut. εύστμαι. Aller

tourner du chemin direct, της είθείας έχ- | ευσω : πορεύομαι, fut. εύσομαι. | Au fig. προτρέπομαι, fut. τραπήσεμαι. Se détourner un peu du chemin, της όδου ix-νεύω, fut. νεύσω. S'écarter du chemin, της έδου δι-αμαρτάνω, fut. αμαρτήσομαι. Sortir du chemin, τῆς όδοῦ ίξίσταμαι, fut. ix-στήσομαι. Pourquoi quittezvous ce chemin pour en prendre un autre? πί ταύτην άφ-έντες έδον, έτέραν τέμνετε (άφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω: τέμνω, fut. τεμώ), Chrys. Prendre le chemin de, έδον τίμνω, fut. τιμώ, ou simpiement πορεύομαι, fut. εύσομαι, avec ini ou sic et l'acc. Se mettre en chemin, être en chemin, πορεύσμαι, fut. εύσσμαι. Suivre un chemin, . δδον χωρίω, ω, fut. τσω. Rebrousser chemin, την έδον άνα-κάμπτω, fut. κάμψω. Faire du chemin, όδω πρό-ειμι, fut. ειμι, ου προέρχιμαι, ου προ-χωρίω, ω, fut. ήσω. Faire tout le chemin à pied, πεζή την έδον απασαν διαπεραίνω, fut. ανώ. Nous avons encore bien du chemin à faire pour arriver à la ville, έτι πολὸ ήμειν το λειπόν έστι πρός το άστυ, Luc. Chemin le plus court, ή σύντομος ου συντομωτάτη όδός, cũ. Abréger le chemin, συντομωτέραν την έδον πειίω, ω, fut. τίσω. En chemin, iv έδω. Chemin faisant, μεταξύ τῆ; όδοῦ. Rencontrer quelqu'un en chemin, τινί καθ' έδον έν-τυγχάνω, fut. τεύ-Ecual. Montrer le chemin, The coor deixvous, fut. δείξω. Demander le chemin, την όδον έκπυνθάνουσι, fut. πεύσομαι. Où va ce chemin? ποι φέρει ή όδος (φέρω, fut. είσω); Ce chemin condust à la ville, άγει ή όδος πρός την πολιν (iγω , fut. aξω).

GREMIN, au figuré, moyen d'arriver à un but, οδός, οῦ (ή). Le chemin qui conduit à la gloire, τό όδος τό πρός την δυξαν. S'ouvrir un chemin aux honneurs, πρός τὰς ἀρχὰς έδδν τέμνω, fut. τεμώ. Être en beau chemin, saire son chemin, mpoγωρίω, ω, fut. ήσω : πος-κόπτω, fut. κόψω. Mettre quelqu'un en beau chemin pour argiver aux honneurs, τινὶ είς τὰς ἀρχὰς προεδοποιίω, ω, fut. ήσω. Fermer à quelqu'un le chemin des honneurs, τινί την πρός τάς τιμάς δδον απο-φράσσω, fut. φράζω. Etre dans le chemin de quelqu'un, τινί έμποδών είμι, sut. Looper Couper chemin aux séditions, à la maladie, τὰς στάσεις, την νόσον ἀπο-τέμνω, fut. τεμώ.

CHEMINÉE, s. f. foyer où l'on se chauffe, έστία, ας (τ). | Tuyau pour la fumée, καπνο-Sonn, 75 (7).

CHEMINER, r. n. au propre, idio, fut.

χωρίω, ω, fut. τίσω. L'affaire chemine bien, τὸ πράγμα προ-χωρεί. Cheminer droit, εὐθυωρίω, ω, ful. ήσω.

CHEMISE, s. f. yitwv, wwo; (6). Nu en chemise, πλήν του χιτώνος γυμνός, ή, όν. Mettre queiqu'un en chemise, τινά γυμνόω, ω, fut. ώσω.

CHEMISETTE, s. f. xiterioxog, cu (2).

CHÉNAIE, s. f. δρυμός, οῦ (δ).

CHENAL, s. m. canal, τάφρος, ου (δ). | Conduit pour amener l'eau, ¿¿ιτός, οῦ (¿). || Goultière, bopcoboa, as (i).

CHENAPAN, s. m. ραδιουργός, οῦ (δ): λεωργός, οῦ (ό).

CHÈNE, s. m. δρύς, gén. δρυός (ή). De chêne, δρύϊνος, η, ον. Bois de chêne, το δρύϊνον ξύλον, cu. Forêt de chênes, δρυμός, cũ (έ). || Chêne vert, πρίνος, ου (έ). Voyez Yeure.

CHENBAU, s. m. jeune chêne, ή άπαλή δοῦς. gén. δρυός.

CHENEAU, s. m. gouttière, udpoppia, as (n). CHENET, s. m. τὸ τοῦ πυρὸς στήριγμα, ατος. CHENEVIS, s. m. xavvaGis, sws (i).

CHENIL, ε. m. σκυλακοτροφείον, ου (τό).

CHENILLE, s. f. xxumn, n; (n).

CHENU, UE, adj. πολιός, ά, όν (comp. ώτερος. sup. ώτατις).

CHER, tre, adj. tendrement aimé, φίλος, η, ον (comp. φίλτερος, sup. φίλτατος): προσφιλής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): άγαπητός, ή, όν: γλυκύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος): ήδύς, εία, ύ (comp. ύτερος ου ίων, sup. ιστος). Appeler quelqu'un son cher ensant, πινά παιδίον γλυκύτατον δνομάζω, fut. άσω. Toi qui es cher à mon cœur, ème xeyapiqueve boue, Hom. Mon cher, & táv. Devenir cher à quelqu'un, auνοιάν τινος κτάσμαι, ωμαι, fut. κτήσομαι. || Précieux, τίμιος, ος ou a, ev (comp. ώτερος, sup. ώτατος): πολλου άξιος, α, ον (comp. πλέονος, sup. πλείστου). Notre réputation doit nous être bien chère, περί πολλού ποιητέον ήμιν έστι την δόξαν. Plus cher, τιμιώτερος, α, ον : αίρετώτερος, α, ov. L'honneur doit être plus cher que la vie, δόξα σωτηρίας έστιν αίρετωτέρα. La gloire leur est plus chère que la vertu, την δεξαν προτέραν ήγουνται της άρετης (ήγευμαι, ούμαι, fut. ήσομαι). La sagesse lour est plus chère que le reste, την σοφίαν ύπερ άλλα πάντα τιθείσι (τίθημι, fut. briow).

CHER, qui coûte cher, τίμιος, ος ou a, cv,

τίμιος, ος, ον. Qui n'est pas cher, peu cher, εύωνος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Les vivres ne sont pas chers, εὐωνία ἐστὶ κατ' ἀγοράν. , CHER, adv. à haut prix, πολλού. Plus cher, πλέονος. Vendre plus cher qu'un autre, τῶν άλλων τιμιώτερον πωλέω, ω, ful.. ήσω, acc. J'ai acheté cela trop cher, ὑπερτίμιον τοῦτο Αγόρακα (ἀγοράζω, fut. άσω). Estimer trop cher, ix-πιμάω, ω, fut. ήσω, acc. Il fait cher vivre, έχ-τετίμηται τὰ σιτία (parf. pass. đ ἐχ-τιμάω).

CHERCHER, v. a. et n. tâcher de trouver, ζητίω, ω, fut. ήσω. Chercher l'occasion de nuire, άδικεῖν ζητέω, ω. Chercher à vivre, τροφήν ζητίω, ω. Cherchez et vous trouverez, ευρήσεις ήπτων (ευρίσκω, fut. ευρήσω). Action de chercher, ζήτησις, εως (ή). De peur qu'en cherchant à vivre ils ne ravagent le territoire, μὴ τῆς τροφής ζητήσει πορθώσι την χώραν (πορθέω, ω, fut. ήσω). Chercher avec soin, έρευνάω, ω, fut. now. Étant montés à bord ils cherchaient partout dans le vaisseau, είσ-βάντες είς τὸ πλοΐον, πρεύνων, Antiph. Chercher jusque dans les recoins les plus cachés, τους μύχους δι-ερευνάω, ω, fut. ήσω, App. Chercher la trace du lièvre, τὸν λαγών ἰχνηλατίω, ω, ful. ήσω. | Aspirer à, faire en sorte de, Intim, &, fut. now, avec l'inf. Tu cherches à nous persuader cela, ζητείς τουθ' ήμας άνα-πείθειν ου άνα-πείσειν (ἀνα-πείθω, fut. πείσω), Aristph. Souvent on tourne par le substantif. Chercher à s'introduire, εἴσοδον ζητίω, ω, fut. ήσω. Je cherche volontiers à m'instruire des affaires, ζητητικός είμι των πραγμάτων, Esch. Socr. || Chercher à plaire, χαρίζομαι, fut. ίσομαι, dat. Chercher à plaire par ses discours, πρὸς χάριν λέγω, fut. λέξω. || Chercher querelle à quelqu'un, τινά είς έριν προ-χαλέομαι, ούμαι, fut. χαλέσομαι. Chercher les intérêts de quelqu'un, πινὸς ἀγαθὸν σπουδάζω, fut. άσω ου άσομαι. || Se chercher soi-même, ne penser qu'à ses intérêts, tà épavτου φρονέω, ω, fut. ήσω. Qui se cherche en tout, φίλαυτος, ος, ον.

CHERCHEUR, s. m. ilepeuvnthic, ou (6). CHERE, s. f. nourriture, τροφή, ης (ή): δίαιτα, ης (ή). Bonne chère, εὐωχία, ας (ή): τρυφή, ης (ή). Faire bonne chère à quelqu'un, τινα εὐωγέω, ω, fut. ήσω. Faire bonne chère, εὐωχέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι: τρυφάω, ώ, fut. ήσω. Aimer la bonne chère, εὐωχίαις επί τοῦ ίππου βεδαίως ίδρυμαι (parf. passif de

(comp. . ώτερος, sup. ώτατος). Trop cher, ὑπερ- | χαίρω, fut. χαιρήσω. Le vin et la bonne chère, σίτος καὶ πότος, ου (ό). Mauvaise chère, ή εὐτελής τροφή, ής. Faire mauvaise chère à quelqu'un. εύτελως τινά σιτέω, ω, ful. ήσω. La faire soimême, εὐτελῶς σιτέομαι, σῦμαι, ful. ήσομαι.

CHEREMENT, adv. avec amour, φιλοστόργως. A un prix élevé, τιμίως ου τίμιον (comp. ώτερον, sup. ώτατα): πολλοῦ (comp. πλέονος, sup. πλείστου). Vendre chèrement sa vie, tournes, en mourant obtenir la plus grande vengeance possible, άπο-θνήσκων όπως μεγίστης τιμωρίας τυγχάνω (ἀπο-θνήσκω, ful. θανούμαι: τυγχάνω, fut. τεύξομαι), Thuc.

CHERIR, v. a. στίργω, fut. στίρξω, acc.: άγαπάω, ω, fut. τσω, acc. Chérir tendrement, ύπερ-αγαπάω, ω, ∫ui. ήσω, acc. : ύπερ-φιλίω, a, fut. ήσω, acc. Chérir ses enfants, son père, τὰ τέκνα, τὸν πατέρα στέργω, ſul. στέρξω: πρός τὰ τέκνα, πρός τὸν πατέρα φιλοστόργως έχω, fut. Kw. Ktre chéri de quelqu'un, ύπερουώς πνί φιλέσμαι, ούμαι, fut. πθήσομαι. Knfant chéri, δ φίλος παις, gén. φίλου παιδός. Chéri des dieux, θεοῖς φίλος, η, ον. Chéri des muses, μούσαις χεχαρισμένος, η, ον (partic. parf. de χαρίζομαι).

CHERISSABLE, adj. άγαπητός, ή, όν. CHERSONESE, s. f. Xepoovnoog, ou (1).

CHERTE, s. f. to timeou, co. Cherté excessive, τὸ ὑπερτίμιον, cu. La cherté en fait tout le mérite, μεγίστη αὐτῷ άρετὴ τὸ πολλοῦ ώνηθήναι (ώνέςμαι, εύμαι, ful. ηθήσομαι).

CHERVIS, s. m. plante, σίσαρον, ου (τό). CHÉTIF, IVE, adj. exigu, λεπτός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): ἰσχνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Vil, de nul prix, εὐτελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): φαῦλος, η, εν (comp. ότερος, sup. ότατος).

CHÉTIVEMENT, adv. εὐτελώς.

CHEVAL, s. m. ίππος, ου (δ). Cheval de prix, ίππος πολύτιμος, cu. Cheval magnifique, ίππος μεγαλοπρεπής και περίδλεπτος, cu. Cheval de bataille, ίππος πολεμιστήριος, ου. Jeune cheval, πώλος, ου (δ). Vieux cheval, ίππος γεγαραχώς, ότος (έ). Mauvais petit cheval, τὸ πογηρον Ιππάριον, ου. Cheval de poste, de trait, de relai, voyez ces mois. Aller à cheval, ixπεύω, fut. εύσω. Qui va bien à cheval, ὁ καλῶς inπεύειν imιστάμενος, ου (partic. prés. d'imiσταμαι, fut. ἐπιστήσομαι). Se bien tenir à cheval,

ίδρύω, fut. ύσω), Xén. Qui est à cheval, έφιππος, cc. ov. Marchant à cheval devant eux, προμγούμενος αὐτῶν έφιππος (προ-πγέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι), Xén. Pousser son cheval, τὸν ἵππον έλαύνω, ou simplement διαύνω, fut. διάσω. S'avancer à cheval vers quelqu'un, rivi ou mpos τινα προσ-ελαύνω. Entrer à cheval dans un lieu, είς τόπον είσ-ελαύνω. Faire à cheval le tour du camp, το στρατόπεδον περι-ελαύνω. Parcourir la ville à cheval, την πολιν δι-ελαύνω. Monter UB cheval, ίππω χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. Cheval qu'on ne peut monter, & aduntos innos, co. Sortir de la ville à cheval, έκ τῆς πολιως έξ-ιππάζομαι, fut. άσομαι. S'enfuir de toute la vitesse de son cheval, δσον τάχος άφ-ιππάζομαι, fut. áochai. Chemin praticable pour les gens à cheval, ή όδος ἱππάσιμος, συ. Chemin où 'l'on ne peut passer à cheval, ή όδος ανιππος, ev. Monter à cheval, innov ava-baire, fut. 6nσομαι. Mettre quelqu'un à cheval, ini τὸν ίππον τινα ανα-διδάζω, fut. άσω, acc. Descendre de cheval, άφ' ίππου κατα-δαίνω, fut. δήσομαι. Aider à descendre de cheval, κατα-διδάζω, fut. ago. acc. Combat à cheval, innouavia, ας (ή). Manie d'avoir de beaux chevaux, iππομανία, ας (ή). Avoir la passion des chevaux, ίππομανίω, ω, fut. ήσω. Amateur de chevaux, έπποτρόφος, ου (δ). Qui a de bons chevaux, εδίππος, ec, ev. Qui n'a point de cheval, ou qui va sans cheval, ανιππος, ος, ον. || Gens de cheval, tracic, iwy (ci). Mille chevaux, mille cavaliers, h gulia innoc, gén. guliaç innou. Deux, trois, quatre chevaux attelés de front, voyez ATTELAGE. | Au figuré. Se mettre à cheval sur les épaules de quelqu'un, ἐπὶ τινὸς ώμων ἐππαστὶ καθ-ίζω, fut. καθ-ίσω. || Cheval sauvage, ξεπαγρος, ου (δ). || Cheval marin, ιππόχαμπος, eu (6). | Le cheval de bois qui prit Troie, 6 Βόρειος ου δοράτιος ίππος, ου. || Cheval de frise, instrument employé à la guerre, ixivoc, ou (b).

CHEVALER, v. a. étayer, στηρίζω, fut. ίξω, acc. : ipείδω, fut. ipείσω, acc.

CHEVALERESQUE, adj. qui a quelque chose de noble, ileudipios, os ou a, ev.

CHEVALERIE, s. f. ίππάς, άδος (ή). Qui concerne la chevalerie, immusoc, n. ov.

CHEVALET, s. m. instrument de torture, στρέδλη, ης (ή) : κλίμαξ, ακος (ή). Mettre sur le chevalet, ἐπὶ κλίμακος δίω, ω, fut. δήσω, acc.

ου (τδ). || Chevalet d'un instrument à corde, μαγάς, άδος (ή). || Charpente pour étayer les bâtiments, στήριγμα, ατος (τὸ) : έρεισμα, ατος (τὸ).

CHEVALIER, s. m. ἐππεύς, έως (δ). Reccvoir chevalier, sie τους inπίας προσ-αιρέσμαι, ουμαι, fut. αιρήσομαι. Armer chevalier, ίππία άσπαζομαι, fut. άσομαι. L'ordre des chevaliers. ίππας, άδος (ή). || Chevalier du guet, ό τῆς φυλακής άρχων, οντος. || Chevalier d'industrie, παν- $\tilde{\omega}_{\rho\gamma}$ os, $\tilde{\omega}$ (δ).

CHEVAUCHEE, s. f. innagia, as (1). CHEVAUCHER, v. n. innalouat, fut. aschat. CHEVAU-LEGER, s. m. δ ψιλὸς ἐππεύς, gén. ψιλοῦ Ιππίως.

CHEVELU, ve, edj. qui a une longue chevelure, xouw, waa, w, gen. wreck (partic. prés. de xoµáw, w, fut. ńow). La Gaule chevelue, ή κομοτροφούσα Γαλατία, ας (partic. prés. de πομοτροφέω, a, fut. ήσω). Etoile chevelue. iστηρ χομήτης, ου (δ). || Garni de longs poils. πολύθριξ, gén. πολύτριχος (δ, ή, τὸ): πολύτριχος, ος, ον : τριχώδης, ης, ες. Racine chevelue, ρίζα τριχώδης, ους (ή).

CHEVELURE, s. f. xóun, no (n). Avoir une longue chevelure, κομάω, ω, fut. ήσω. A Lacédémone on attache du prix à une belle chevelure, iv Λακιδαίμονι κομάν καλόν, Aristt. Laisser croitre sa chevelure, την χόμην τρέφω, ful. θρέψω : χεμετροφέω, ω, ful. ήσω. Π leur permit de laisser croître leur chevelure, xouav έφ-πκεν αύτοις (κομάω, ω, fut. ήσω: έφ-ίημι, fut. έφ-ήσω), Xén. Chevelure longue et flottante, ideipa, as (i). En porter une, ideipalo. fut. άσω. Être soigneux de sa chevelure, φιλίθειρος σει φιλόχομός είμι: περί χόμην φιλόχοσμός είμι, fut. έσομαι, Plut. || Le même mot κόμη se dit aussi des arbres et des plantes.

CHEVET, s. m. ὑπαυχένιον, ευ (τὸ).

CHEVEU, a. m. θρίξ, gén. τριχός (ή). Qui n'a pas de cheveux, άθριξ, gén. άτριχος (ό, ή, τὸ). Qui a peu de cheveux, ἀλιγόθριξ, gén. τριχος (δ, ή, τὸ). Qui en a beaucoup, πολύθριξ, gên. τριχος (ό, τί, τὸ). Perdre ses cheveux, τριχορρείω, ω, fut. ήσω. Qui empêche les cheveux de tomber, ou qui les fait croître, τριχοφυής, ής, ές. Cheveux pendants, κόμη καθ-ειμένη, ης (partic. parf. passif de xab-inut, fut. xab-iou). Cheveux retroussés ou relevés, xoun ava-osoupμένη, ης (partic. parf. passif d'ava-σύρω, fut. Aristph. || Chevalet de peintre, etc. πόδιον, συρώ). Cheveux sottants sur le cou, κόμα τῷ μεταφρένω περιο-ρέωσα, ης (partic. de περιο-ρέω, fut. βεύσω). Cheveux qui se jouent sur les épaules, κόμη τοις ώμοις προσ-παίζουσα, ης (partic. de προσ-παίζω, fut. παιξούμαι). Chereux qui se partagent sur le front, κόμη τῷ μετώπω περι-σχιζομένη, ης (partic. prés. passif de περι-σχίζω, fut. σχίσω). Les Eubéens qui rejettent leurs cheveux en arrière, et les Thraces qui les relèvent sur le sommet de la tête, ci omicéonijan Euconic na angenijan Ogane, wv. Hérodi. Relever ses cheveux avec un ruban, ταινία την κόμην άνα-δέςμαι, εύμαι, fut. δήσομαι, Paus. Porter de longs cheveux, xouzo, a, fut. nou. Laisser crottre ses cheveux, xcuc-popéw, w, fut. τίσω. Se couper les cheveux, την κόμην κείρομαι, ful. καρήσυμαι. Couper les cheveux à quelqu'un, τινά κείρω, fut. κερώ. L'action de couper les cheveux, xouoá, ã; (i). Arracher les cheveux, την κόμην τίλλω, fut. τιλώ. Α qui l'on a arraché les cheveux, τὰν κόμπν έχτετιλμένος, η, ον. Prendre quelqu'un aux cheveux, τινά τῆς κόμης αίρέω, ω, fut. αίρήσω. D'une main l'ayant saisi par les cheveux, 📆 έτέρα χειρί δραξάμενος της κύμης αὐτοῦ (δράσσεμαι, fut. δράζομαι), Plut. | Au fig. Ne tenir qu'à un cheveu, έκ τριχός κρέμαμα:, fut. xoepaobiocpai.

CHEVILLE, s. f. clou de bois, πάσσαλος, cu (έ). || Cheville de violon, κέλλαδος, cu (έ). || Cheville du pied, σφύρεν, cu (τέ). || Cheville, dans un vers, τὸ πάρεργον ἡτίμα, gén. παρέργου ἡτίματος.

CHEVILLER, υ. α. πασσαλεύω, fut. εύσω, acc. Cheviller une chose à une autre, τί τινι προσ-πασσαλεύω, fut. εύσω, Eschyl. Chevillé, ée, πασσαλευτός, ή, όν.

CHÉVRE, s. f. αῖζ, gén. αἰγός (ή). Chèvre sauvage, αἴγαγρες, ου (ή). De chèvre, αἴγειος, α, ον. Troupeau de chèvres, αἰγονίμεν, ου (τὸ). Rochers où paissent les chèvres, πίτραι αἰγονίμει, ων (αἰ). Garder les chèvres, αἰγακόω, ω, fut. ήσω. Qui a des pieds de chèvre, αἰγόπους, ους, ουν, gén. οδος. || Prendre la chèvre, se fâcher, δυσχεραίνω, fut. ανῶ. Qui prend aisément la chèvre, ἔξύθυμος,

CHEVAR, machine à lever des fardeaux, 71pavier, ou (70).

CHEVREAU, s. m. έριφες, ου (δ). De chevreau, έρίφειος, α, ον.

CHEVREFEUILLE, s. m. plante, περικλύμενον, ου (τό).

CHEVRE-PIED, s. m. qui a des pieds de chèvre, αἰγόπους, οδος (δ).

CHEVRETTE, s. f. petite chèvre, χίμαρος, cu (ή). || Chevreuil femelle, δορχάς, άδος (ή).

CHEVREUIL, s. m. δόρχος, ου (έ): δορχάς. άδος (ή).

CHEVRIER, s. m. αἰπολος, ου (δ): αἰγονόμος, ου (δ). De chevrier, αἰπολικός, ή, όν.

CHEVRON, s. m. petite poutre, δοχίς, ίδος (ή).

CHEVROTER, v. n. mettre bas, en parlant de la chèvre, τίκτω, fut. τίζεμαι. || Chanter d'une voix cassée, γραϊκίν άδω, fut. άτιμαι.

CHEVROTIN, s. m. peau de chevreau, τὸ ἐρίφειον δίρμα, ατος.

CHEZ, prépos. sans mouvement, παρά, dat. Avec mouvement, παρά, acc.: πρός, acc.: είς. acc. Le chemin qui conduit chez moi, ή είς εμὶ ἐδός, οῦ. || Chez soi, dans sa maison, sans mouvement, είχοι: avec mouvement, είχοι είχοι στίν τοτί. Je vais chez moi, ερχεμαι είχαδε, fut. ελεύσεμαι. || De chez, παρά, génit. De chez soi, είχιδεν. Il sort de chez moi, ἀπ' εμεῦ ερχεται (ερχεμαι, fut. ελεύσεμαι).

CHICANE, s. f. art d'embrouiller les procès, δικεβραφία, ας (ή): στρεψεδικοπανουργία, ας (ή), Aristph. Employer les détours de la chicane, στρεψοδικίω, ω, fut. τίσω, Aristph. Homme qui possède à fond la chicane, δ δικεβράφες άνηρ και ίκανος πάσας στροφάς στρέφεσθαι (στρέpouzi, sul straphochai). || Ruse de procédure. et en général ruse, subtilité, στροφή, ης (ή): τέχνη, ης (ή): τέχνασμα, ατος (τό): σύφισμα, ατος (τὸ). Ils ont recours à la même chicane, τέν αύτέν στροφέν στρέφονται (στρέφομαι, ful. στραφήσεμαι), Gal. Point de mauvaise chicane, ούκ έργον έστ' ούδεν στροφών, Aristph. Pourquoi donc cherchez vous des chicanes? ni ούν συκοφαντείς και λόγους πλάσσεις (συκοφαντέω, ω, fut. ήσω: πλάσσω, fut. πλάσω), Dem. Ce sont là de vaines chicanes, ίστι ταῦτα πάντα τεχνάσματα. || Dispute, querelle, φιλονεικία, ας (ή). Chercher chicane à quelqu'un, μάτην τινὶ φιλοveixio, o, fut. 7,00.

CHICANER, v. n. employer les détours de la chicane, στριψοδικίω, ω, fut. ήσω: συκοφαντίω, ω, fut. ήσω: || Disputer, φιλονεικίω, ω, fut. ήσω: || Chicaner sur des riens, μικρολώ-

γίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Chicaner pour une bagatelle, tournez, sur l'ombre d'un ane, περί σκιᾶς όνου έρίζω, fut. isω. || ». a. Chicaner quelqu'un, lui chercher querelle, tivi φιλογεικέω, ω, fut. νίσω. Chicaner un ouvrage, le critiquer minutieusement, tà x20' Exactor τοῦ συγγράμματος δια-σύρω, sul. συρώ.

CHICANERIE, s. f. otpogri, no (n).

CHICANEUR, suse, adj. plaideur, δικεφδάφος, ου (δ, ή) : φιλόδικος, ου (δ, ή). || Plaiieur de mauvaise foi, à στρεψεδικών, εύντες, fem. ή στρεψεδικούσα, ης (partic. prés. de στρεψεδικέω, i, ful. now).

CHICANIER, thee, adj. μικριλόγος, ου (δ, ή). CHICHE, adj. perowhor, n, ov (comp. oteps;, sup. ότατος). Etre chiche de quelque chose, Tivas peidenat, fut. priocuat.

CHICHEMENT, adv. φειδωλώς.

CHICORÉE, s. f. κιχώριον, ου (τό). || Chicorée sauvage, sucis, ides (n).

CHICOT, s. m. tige de chou, de laitue, καυλός, ου (ό). | Morceau d'une dent cassée, τὸ του εδόντος κλάσμα, ατος.

CHIEN, s. m. χύων, gén. χυνός (δ). Jeude chien, σώλαξ, αχος (έ). Petit chien, χυνίδιον, ου (τὸ) : κυνάριον, ου (τὸ). Chien bichon, τὸ μελιταΐον κυνάριον, ου. Gros chien, dogue, δ pedeggi, cu, sous-ent. xuw. Chien de cour, δ χύων είκευρός , gén. χυνός είκευρεῦ. — de chasse, & wiew bapeutikis, ed. - de berger, δ κύων παιμενικός, ευ. Consulter le dictionnaire pour les autres épithètes. De chien, xuvixos, n, év. Dresser des chiens, τους κύνας ἀσκίω, ω, fut. ήσω. Les lacher après leur proie, τεὺς χύνας έπαφ-ίημι, fut. ἐπαφ-ήσω. Etre aussi effronté qu'un chien, κυνὸς όμματα έχω, fut. έζω, Hom. Vivre comme un chien, κυνίζω, fut. ίσω. A la manière des chiens, xxxx86v. || Faire le chien couchant devant quelqu'un, τινά σαίνω, fut. cave. || Entre chien et loup, le matin, ὑπ' άμφιλύκη. — le soir, περί δείλην.

CHIENDENT, s. m. plante, dypwotic, two (1). CHIENNE; s. f. xww, gen. xwoc (7). Petite chienne, zovioza, no (n), ou plus souvent zoγάριον, Οκ κυνίδιον, ου (τό).

CHIER, v. n. xizo, fut. xéochai.

CHIFFON, s. m. vieux morceau de linge, ράκος, σις (τό). . Δu plur. menus objets de toi-Lette, γρυτάρια, ων (τὰ): γρύτη, ης (ή). Qui sert à serrer des chissons, γρυτοδόχος, ος, ον, Anthol. γία, ας (ή). Faire une opération de chirurgie,

CHIFFONNER, v. a. τρίδω, fut. τρίψω, acc. CHIFFRE, s. m. τὸ ἀριθματικόν σημείον, ου.

Ecriture secrète, σύνθημα, ατος (τδ). Les chiffres d'une lettre, onquia, un (tà). Écrire en chistres, διά σημείων γράφω, fut. γράψω. Qui écrit en chissres, σημειογράφος, ου (έ). || Chisfres entrelacés, δνόματα συμ-πεπλεγμένα, ων (partic. parf. pass. de συμ-πλίκω, fut. πλίξω).

CIIIFFRER, v. a. numéroter, tor apisude iπι-γράφω, fut. γράψω, dat. || Ecrire en chiffres, στιμειογραφέω, ω, fut. τίσω.

CHIGNON, s. m. le derrière du cou, auxiv. ένος (ό) : μεταυχένιον, ου (τό). || Touffe de cheveux noués par derrière, à ôπισθέδετος χόμη, ης.

CHIMERE, s. f. monstre fabuleux, Xiμαιρα, ας (ή). \parallel Illusion, φαντασία, ας (ή): xενοδοξία, α; (ή). Se repaltre de chimères, xναϊς έλπίσιν αίωρέςμαι, ςύμαι, fut. κθήσομαι. Les sots ont la tête remplie de chimères, κενοί κενά λογίζονται (λογίζομαι, fut. ίσομαι), Sol. La vertu n'est pas une chimère, cù yap μάταιόν έστι τῆς ἀρετῆς ὅνομα.

CIHMERIQUE, adj. xavos, no ov (comp. with ρος, sup. ότατος): μάταιος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Opinion chimérique, κενοδεξία, ας (ή). Projet chimérique, κενεθουλία ου ματαιεθουλία, ας (ή). Rempli d'espérances chimériques, κενών ελπίδων μεστές, ή, όν, Isocr. Se sorger un bonheur chimérique, xiviv µaκαρίαν έμαυτφ άνα-πλάσσω, fut. πλάσω, Luc. || Esprit chimérique, xevoqpour ou matacoqpour, wy, oy, gén. oyoç.

CHIMIE, s. f. h youxin, no, sous-ent. τέχνη, G. M.

CHIMIOUE, adj. χυμικός, ή, όν.

CHIMISTE, s. m. 6 seek the younder onceδάζων (partic. de σπιυδάζω, fut. άσω).

CHIOURME, s. f. troupe de rameurs, igéται, ων (οί): κωπηλάται, ων (οί).

CHIQUENAUDE, s. f. σκανθαρισμός, οῦ (έ). Donner des chiquenaudes à quelqu'un, rivà σκανθαρίζω, ful. ίσω.

CHIRAGRE, s. f. zerpáypa, as (i).

CHIROGRAPHE, s. m. χειρόγραφον, ου (τό). CHIROMANCIE, s. f. xeipoparteia, ac (1). CHIROMANCIEN, s. m. χειρόμαντις, ιος (i). CHIRURGICAL, ALE, adj. ympoupymae, v. in.

CHIRURGIE, s. f. i zerpcupyuni, ne (sousent. τίχνη). Opération de chirurgie, χειρουρΧειρουργέω, ω, fut. ήσω. — sur quelqu'un, τινά. Instruments de chirurgie, τὰ χειρουργικά σχεύη. ων.

CHIRURGIEN, s. m. χειρουργός, οῦ (έ). CHISTE, s. m. χόστη, ης $(\dot{\eta})$, G. M. CHIURE, s. f. ἀποπάτημα, ατος $(\dot{\tau}\dot{\eta})$. CHLAMYDE, s. f. χλαμύς, $\dot{\psi}\dot{\phi}$ ος $(\dot{\eta})$.

CHOC, s. m. heurt, κροϋσις, εως (ή): σύγκρουσις, εως (ή): σύρραξις, εως (ή). Choc de
nuages, ή τῶν νεφελῶν σύρραξις, εως. Choc de
voyelles, ή τῶν φωνηέντων σύγκρουσις, εως. \parallel Attaque, προσδολή, ῆς (ή). Soutenir le choc des
ennemis, τοὺς πολεμίους ὑπο-δέχομαι, fut. δέξομαι. Au premier choc, ἐκ προσδολῆς.

CHOCOLAT, s. m. χωρός, σῦ (δ). Former un chœur, χορὸν ποιέομαι, οῦμαι, fut. πουμαι. Chanter dans un chœur, χορφδίω, ῶ, fut. πόσω. Chanter en chœur, συμ-φωνίω, ῶ, fut. πόσω. Chanter à deux chœurs, ἀμοιδαδίς συμ-φωνίω, ῶ. || Chœur d'une église, ὁπισθόδομος, εν; (δ).

CHOIR, v. n. Se laisser choir, πίπτω, fut. πεστομαι. Voyez Tomber.

CHOISIR, v. a. faire un triage de ce qu'il y a de mieux, ix-λίγω, fut. λίξω, acc. Mots choisis, βήματα έχ-λελεγμένα, ων. Choisir pour son usage ce qu'il y a de mieux, εξ άπάντων τὸ βελτιστον έχ-λέγομαι, fut. λέξομαι. Choisir à l'exclusion de tout le reste, έξ-αιρέσμαι, σύμαι, fut. αιρήσομαι, acc. Choisir de préférence, προαιρίομαι, ουμαι, fut. αιρήσομαι, acc. Parmi tous les sujets qui se présentaient, j'ai choisi celui-ci, ταύτην έξ άπασων προ-ειλόμην την υπόbeatv. Choisir quelqu'un pour roi, pour juge, τινά βασιλέα, δικαστήν αίρέςμαι, ουμαι, Jut. αἰρήσομαι. Choisir trois cents hommes dans l'armée, του στρατού τριακοσίους άπο-λέγω, fut. λίξω. Soldats choisis pour un coup de main, στρατιώται άπολεκτοι, ων (ci).

CHOIX, s. m. triage, έκλογή, ῆς (ή). Le choix des mots, ή τῶν ἐριμάτων κρίσις, εως. Très-délicat dans le choix des mots, περὶ ἐριμάτων κρίσιν ἀκριδέστατος, η, ον. Sans choix, ἀδιακρίτως.

Chorx, option, αίρεσις, εως (ή). Faire un choix, πρὸς ἄπαντα δυσ-χεραίνω, fut. χερανω. Être choqué, άγανακτέω, ω, fut. ήσω. — de quelque choix, γίνεταί μοι αίρεσις (γίνομαι, fut. γενή- chose, τινί, τι, ου ἐπί τινι. || Choquer la raison, σομαι). Se tromper dans ses choix, περὶ τὰς le sens commun, la convenance, ἄλογόν τι ἡ αἰρέσεις ἀμαρτάνω, fut. ἀμαρτήσομαι. Laisser ἄτοπον ἡ παρὰ τὸ πρέπον ποιέω, ω, fut. ήσω.

à quelqu'un le choix de ce qu'il aime le mieux, τινί την αίρεσιν δίδωμι, τί μάλλον βούλεται (δί-δωμι, fut. δώσω: βούλομαι, fut. βουλήσομαι). Cela ayant été laissé à mon choix, αίρεσεώς μοι δοθείσης. Si l'on me donnait le choix, ει τις αίρεσεν μοι δοίη, Isocr.

CHOLERA-MORBUS, s. m. violent épanchement de bile, χολίρα, ας (ή). Attaqué de cette maladie, χολερικός, ός, όν.

CHOMAGE, s. m. interruption des travaux, ἀπραξία, ας (ή).

CHOMER, v. a. célébrer une fête, ἐερτάζω, fut. άσω, acc. Fête chômée, ἡ ἐερτάσιμος ἡμέρα, gén. ἐερτασίμου ἡμέρας. || Ne rien faire, ἀπρακτίω, ω, fut. ήσω.

CHOPINE, s. f. mesure de capacité, xorúlm, $ns(\dot{n})$.

CHOPINER, v. n. xuabiζω, fut. ίσω.

CHOQUANT, ANTE, adj. offensant, ἀιντής, ής, ής : ὑδριστικός, ή, όν. Traiter d'une manière choquante, αἰκίζω, fut. ίσω, acc. : ὑδρίζω, fut. ίσω, acc. : ὑδρίζω, fut. ίσω, acc. Blesser par des paroles choquantes, λοιδορίαις ου ὀνείδεσι βάλλω, fut. βαλῶ, acc. ou simplement ὀνειδίζω, fut. ίσω, acc. Dire à quelqu'un des paroles choquantes, πινὰ λοιδορίω, ῶ, fut. ήσω. || Indécent, ἀπρεπής, ής, ίς (comp. ίστερος, sup. ίστατος). Cela est choquant, τοῦτο οὐχὶ πρίπει (πρίπω, fut. πρίψω). || Désagréable, ἀπδής, ής, ίς (comp. ίστερος, sup. ίστατος). D'une manière choquante, ἀπδῶς.

CHOQUER, v. a. heurter, χρούω, fut. χρούσω, acc. — une chose contre une autre, τί τινι προσχρούω, fut. χρούσω. — deux choses ensemble, συγ-χρούω, fut. χρούσω, acc. Les vaisseaux qui se choquaient l'un contre l'autre, al συγ-χρούσυσαι άλλπλαις νῆες, gén. νιῶν, Polyb. Se choquer la tête contre un mur, τὴν χιφαλὴν τῷ τείχει προσ-χρούω, fut. χρούσω. [] Se choquer, en parlant de deux armées, συγ-χρούω, fut. χρούσω. συβ-βάσσω, fut. βάξω.

Choquer, offenser, προσ-χρούω, fut. χρούσω, dat. Si quelqu'un a pu lui faire de la peine ou le choquer, εἴ τις ελύπησεν αὐτὸν ἢ προσ-έχρουσε που (λυπέω, ὧ, fut. ήσω: προσ-έχρουω, fut. χρούσω). Se choquer de tout, ἄπαντα ου πρὸς ἄπαντα δυσ-χεραίνω, fut. χερανῶ. Être choqué, ἀγανακτέω, ὧ, fut. ήσω. — de quelque chose, τινί, τι, ου ἐπί τινι. || Choquer la raison, le sens commun, la convenance, ἄλογόν τι ἢ ἄτοπον ἢ παρὰ τὸ πρέπον ποιέω, ὧ, fut. ήσω.

CHORÉGRAPHE, s. m. maître de ballets, 200 οδιδάσιαλος, ου (δ).

CHOREGRAPHIE ou Choreographie, s. f.

γ γοροδιδασκαλική, ής (sons-ent. τέχνη).

CHOREGRAPHIQUE, ασί. χοροδιδασκαλικός,

CHORISTE, s. m. ou f. χορωδός, εῦ (δ, ἢ). CHOROGRAPHIE, s. f. description d'un pays, χωρογραφία, ας (ἡ).

CHOROGRAPHIQUE, adj. χωρογραφικός,

CHOSE, ε. f. χρῆμα, ατος (τὸ): πρᾶγμα, ατος (τὸ). Chose admirable, δαῦμα, ατος (τὸ). Chose inique, ἀδίκημα, ατος (τὸ), etc. Il y a une infinité de manières de rendre le mot Chose, suivant les mots qui l'accompagnent; mais rien n'est plus ordinaire que de sous-entendre τὸ πρᾶγμα, en mettant, comme en latin, l'adjectif am neutre. Les choses bonnes ou mauvaises, τὰ ἀγαδὰ ἡ τὰ κακά, ῶν. Chose plaisante! γελοῖον. Une chose plaisante, γελοῖόν τι. La chose du monde la plus plaisante, τὸ πάντων γελοιότατον. Sur toutes choses, περὶ πάντων.

CHOU, s. m. plante, κράμξη, ης (ή).

CHOUCAS, s. m. oiseau, καλοιός, οῦ (δ).

CHOURTTE, s. f. oiseau, $\gamma \lambda \alpha \dot{\omega} \xi$, $\alpha \omega \alpha \dot{\omega} \zeta$ (%).

CHOYER, v. a. δεραπεύω, fut. εύσω, acc. Qui choie trop ses enfants, λίαν περί τους παϊδας φιλόστοργος, ος, ον. || Se choyer, άδροδιαιτέω, ω, fut. ήσω.

CHRÊME, s. m. onction, χρίσμα, ατος (τδ).

CHRÉTIEN, IENNE, adj. χριστιανός, ή, όν.

De chrétien, qui convient à un chrétien, χριστιανικός, ή, όν. Être chrétien, en professer la religion, χριστιανίζω, fut. ίσω.

CHRÉTIENNEMENT, adv. χριστιανικώς. CHRÉTIENTE, s. f. τὸ χριστιανικόν, οῦ.

CHRIST, s. m. oint, consacré par une onction, χριστός, οῦ (δ). Jésus-Christ, Ἰπσοῦς Χριστός, οῦ (δ). La mère de Jésus-Christ, ἡ Χριστοτόκος, οῦ (sous-ent. παρθένος). Faux Christ, Ψευδόχριστος, ου (δ).

CHRISTIANISME, s. m. χριστιανισμός, εῦ (ὁ). CHROMATIQUE, adj. Musique chromatique, χρῶμα, ατος (τὸ).

CHRONIQUE, s. f. histoire rédigée par ordre de temps, τὰ χρονικά, ῶν. || Bruit public, φήμη, το (ή). La chronique scandaleuse, αὶ τῶν πιρὶ τοιαῦτα ἀσγολουμένων διαδολαί, ῶν.

CHRONIQUE, adj. xperusés, n, ov.

CHRONOLOGIE, s. f. χρονογραφία, ας (ή). CHRONOLOGIQUE, adj. χρονογραφικός, ή, όνο CHRONOLOGISTE, s. m. χρονογράφος, ου (δ). CHRYSALIDE, s. f. χρυσαλλίς, ίδος (ή).

CHRYSOCOLLE, s. f. xpuscxchla, ns (n).

CHRYSOLITHE, s. f. χρυσολιθος, συ (δ).
CHUCHOTEMENT, s. m. CHUCHOTERIE, s. f.

ψιθυρισμός, οῦ (δ): ψιθύρισμα, ατος (τὸ).

CHUCHOTER, ν. π. ψιθυρίζω, fut. ίσω. — à
l'orelle de quelqu'un, τινί σω πρὸς τινά. Chu-

choter ensemble, $\sigma_{i}\mu_{-}\psi_{i}\delta_{i}\psi_{i}\zeta_{i}\omega$, fut. (5): CHUCHOTEUR, s. m. $\psi_{i}\delta_{i}\psi_{i}\sigma_{i}\tau_{i}\dot{\tau}$, $c\bar{\nu}$ (6): $\psi_{i}\delta_{i}\psi_{j}\sigma_{i}\tau_{i}\dot{\tau}$, $c\bar{\nu}$ (6):

CHUT! interj. σίγα.

CHUTE, s. f. action de tomber, πτώσις, εως (ή). Faire une lourde chute, tournez, se casser en tombant, πεσών συν-τρίδομαι, fut. τριφθήσομαι. || Chute des cheveux, ή τῆς κόμης ἀποβροή, ῆς. Chute des feuilles, συλλόβροια, ας (ή). || Chute d'eau, καταβράκτης, συ (έ). || La chute d'un si grand empire, ή τοιαύτης ἀρχῆς καταστροφή, ῆς.

Chute, faute on maurais succès, σφάλμα, ατος (τὸ): πταῖσμα, ατος (τὸ). Chute dont on me peut so relever, πταῖσμα ἀνεπανόρθωτον, ω (τὸ).

CHYLE, s. m. $\chi u \lambda c \zeta$, $o \tilde{u}$ (δ).

CI, adv. ici, ίνταῦθα. Par-ci par-là, ίνθα καὶ ένθα: τῆδε κἀκεῖσε. Celui-ci, οὖτος, αὖτη, τοῦτο: έδε, ἦδε, τόδε. Cet homme-ci, οὖτος ὁ ἀνήρ. Cette année-ci, τοῦδε τοῦ ἐτους. Ci-dessus, ἄνω: ἀνωτέρω. Ci-devant, πρόσδεν: ἐμπροσθεν: πρίν: τὸ πρίν. Nous avons dit ci-dessus, προ-ει-ρίκαμεν (parf. de προ-αγορεῦω, fut. προ-ερῶ). Ci-dessous, κάτω: κατωτέρω. Ci-après, ἐν τοῖς ἰξῆς. Comme nous dirons ci-après, ὡς μελλομεν λέγειν (μέλλω, fut. μελλήσω: λίγω, fut. λίξω). Ci-joint, προσ-πρτημένος, η, ον (partic. parf. passif de προσ-αρτάω, ῶ, fut. ήσω). Ci-glt, ὧδε κεῖται (κεῖμαι, fut. κείσομαι).

CIBLE, s. f. σκιπός, οῦ (δ).

CIBOIRE, s. m. χιδώριον, ου (τό).

CIBOULE, s. f. plante, Ynovev, ou (Tò).

CICATRICE, s. f. σὐλή, τζς (ή): ὡτειλή, τζς (ή). On voyait encore ses cicatrices, τῶν τραυμάτων ἔτι φανερὰς εἶχε τὰς ὡτειλάς (ἔχω, fut. ఔω).

CICATRISATION, s. f. ἀπούλωσις, εως (ή). CICATRISER, v. a. σύλόω ου ἐπ-ουλόω ου κατ-ουλόω ου ἀπ-ουλόω ου συγ-ουλόω, δ. fut. ώσω, acc. Qui a la vertu de cicatriser, έπουλωτικός, ή, όν. Ulcère qui se cicatrise, τὸ ἀπ-ουλούμενον έλκος, ους. Qui se cicatrise difficilement, δυσκατούλωτος, ος, qv. Plaie mal cicatrisée, τὸ ῦπουλεν έλκος, ους. || Cicatrisé, couvert de cicatrices, οὐλώδης, ης, ες.

CICEROLE, s. f. poids chiche, ipicivoc, ev (6).

CIDRE, s. m. boisson faite de pommes, σίχερα, gén. σίχερα (τὸ), Bibl.

CIEL, s. m. CIEUX, pl. voûts céleste, cùpavic, es (6). Le pluriel copavei, ev, ne s'emploie que pour désigner plusieurs cieux. Elever jusqu'au ciel, είς τὸν củρανὸν αίρω, fut. ἀρω. Le ciel ayant paru s'ouvrir, σύρανου βαγήναι διξαντος (βήγνυμαι, Jut. βαγήσομαι : δικίω, ω, fut. δέξω). Qui s'élève jusqu'au ciel, ούρανομήκης, ης, ες. Votre gloire ira jusqu'au ciel, xhios cupavourmes in andpointing their (to, fut. Εω), Aristph. Sur le ciel et sur la terre, iv ούρανώ και έπι της γης, Athén. Tomber du ciel, έξ ούρανου ου έκ του ούρανου πίπτω, fut. πεσούμαι. Tombé du ciel, οὐρανοπετής, ής, ές. Né du ciel, cupavoquitautes, os, ev. Les habitants du ciel, oi èv σύρανφ. Qui est dans le ciel, εὐράνιος, α, εν. - sous le ciel, ὑπευράνιος, cc. ov. - au-dessus du ciel, ὑπερουράνιος, ος, ev. Il est écrit dans le ciel, c'est la destinée, είμαρται ου πέπρωται (parfaits passifs de μείρω et de περατόω, ω, inus.). Ce qui est écrit dans le ciel, τὸ εἰμαρμένον, ου : τὸ πεπρωμένον, ου. Le royaume des cieux, i aves βασιλεία, ας.

Cirl, pris pour Dieu, Θεός, οῦ (ἐ). Il faut obéir au ciel, τῷ Θεῷ πειστέον (πείθω, fut. πείσω). Le ciel en a ordonné ainsi, οῦτω δίσδικται τῷ Θεῷ (δικέω, ῷ, fut. δεξω). O ciel! ὧ πόποι; Grâce au ciel! σὰν Θεῷ. Que le ciel nous en préserve, que cela n'arrive pas, μὴ γένοιτο, ὧ πάντες θεοί (γίνομαι, fut. γενήσεμαι). Fasse le ciel que! εἶτε, optatif. Fasse le ciel que cela arrive, εἶτε γένοιτο. Plût au ciel qu'il nous entendit, εἶτ' ὡφελεν ἡμῶν ἐπ-ακοῦσαι (ὀφείλω, fut. ὀφειλήσω: ἐπ-ακοῦσαι (ὀφείλω, fut. ὀφειλήσω: ἐπ-ακοῦσ, fut. ακούσομαι).

Ciel, pris pour l'air, αήρ, έρος (δ). Ciel pur, αίθρία, ας (ή). Ciel nébuleux, δ άὴρ νεφώδης, gén. άέρος νεφώδους. Ciel rigoureux, δ άὴρ γαχύς καὶ ἀνήμερος, gén. άέρος τραχίος καὶ ἀνημέρου.

CIEL DE LIT, οὐρανίσκος, ου (δ) CIERGE, s. m. κηρός, οῦ (δ). CIGALE, s. f. insecte, τίτηξ, τηςς (δ). Petite cigale, τεττηγόνιον, εω (τό). Le chant des cigales, ή μουσική τῶν τεττίγων ἀδή, ῆς, Plat. Larve de cigale, τεττηγομήτρα, ας (ή).

CIGNE, s. m. Voyez CYGNE.

CIGOGNB, s. f. oiseau, πελαργός, οῦ (δ). w Cou de cigogne, δ δολιχός αὐχήν, ένες. Qui a un cou de cigogne, δελιχόδειρες, ος, ον.

CIGUE, s. f. plante ou poison, xwvstor, ou (tò).

CIL, s. m. poil au bord des paupières, βλεφαρίς, ίδος (ή).

CILICE, s. m. xilixiov, ou (tò).

CILLEMENT, s. m. σκαρδαμυγμός, οῦ (δ).

CILLER, v. a. — les yeux, σκαρδαμύσσω, fut. σκαρδαμύζω. Sans même ciller les yeux, ἀσκαρδαμυκτί. Je ne leur permets pas même de souffler ou de ciller les yeux, οὐδὶ πνεῖν ἰᾶ, οὐδὶ σκαρδαμύττειν (ἰάω, ῶ, fut. ἰάσω: πνείω, fut. πνείσω: σκαρδαμύσσω, fut. ύξω).

CIMBALE. Voyez CYMBALE.

CIME, s. f. κορυφή, ñ; (ή). La cime la plus élevée de l'Olympe, ή τεῦ 'Ολύμπου ἀκροτάτη κερυφή, ñc, Hom.

CIMENT, s. m. chaux mélée de sable, ψαμμωτόν, οῦ (τὸ). || Δα fig. Tout ce qui sert à lier, δισμός, οῦ (ὁ) : σύνδισμος, ου (ὁ). Voyex Ci-MERTER.

CIMENTER, v. a. χολλάω, ω, fut. ήσω, acc.: συν-δίω, ω, fut. δήσω, acc.: μα ββ. Bien cimenté, solide, εὐ βεδηχώς, υῖα, ός (partic. parf. de βαίνω, fut. βήσομαι). Mal cimenté, βία συν-εξευγμένος, η, ον (partic. parf. passif de συ-ξεύγγυμι, fut. ζεύξω). Paix mal cimentée, ¾ άδίδαιος ου ἀνέγγυος ου ᾶπιστος εἰρήνη, ης. Voilà ce qui affermit et cimente l'amitié, τοῦτο μέν φιλίαν χολλᾶ χαὶ συν-δεῖ (κελλάω, ω, fut. ήσω: συν-δίω, ω, fut. δήσω), Plat.

CIMETERRE, s. m. dxiváxns, ou (b).

CIMETIÈRE, s. m. πολυάνδριον, ου (τό) & κειμητήριον, ου (τό), Eccl.

CIMIER, s. m. — d'un casque, κῶνος, ου (δ). CIMOLÈE, s. f. π΄ κιμωλία, ας (sousent. γπ).

CINABRE, s. m. πινιάδαρι, εως (τὸ). CINÉRAIRE, adj. Urne cinéraire, συρός, εῦ (ὁ).

CINGLER, ν. n. πλίω, ful. πλεύσομαι : ίστιοδρομέω, ω, ful. ήσω : εὐθυπλοίω, ω, ful. ήσω. Cingler en pleine mer, ἀνα-πλίω, ful. πλεύσιμαι. Cingler vers la côte d'Épire, πρός την Ήπειρον τον πλούν ποιέομαι, εύμαι, fut. κόσιμαι. Cingler, v. a. frapper, βαπίζω, fut. ίσω, ecc.

CINNAMOME, s. m. aromale, κιννάμωμεν, ου (τὸ).

CINQ, adj. num. nívre, indécl. Qui a cinq mois, πεντάμηνος, ος, ον. Qui a cinq ans, πενraerne, ne, ec. Qui se fait tous les cinq ans, πενταετηρικός, ή, όν. Espace de cinq ans, πενταιτηρίς, ίδος (ή). Qui a cinq lettres, cinq mesures, cinq feuilles, πεντάγραμμος, πεντάμετρος, πεντάφυλλος, ος, ον, et ainsi d'un trèsgrand nombre de composés. Divisé en cinq, πενταμερής, ής, ές. En cinq parties, πενταμερως. Cinq fois aussi grand, πενταπλάσιος, ος ου α, ον: πενταπλασίων, ων, ον, gén. ονος. Cinq cents, πιντακόσια, αι, α. Qui commande cinq cents hommes, πενταχοσιάρχης, ου (έ). Cinq centième, πεντακοσιοστός, ή, όν. Cinq mille, πεντακισχίλιοι, αι, α. Cinq fois, πεντάκες. De cinq en cinq, dvà πέντε.

CINQUANTAINE, s. f. Une cinquantaine d'hommes, ανδρες ως πεντήκοντα, indécl.

CINQUANTB, adj. num. πεντήκωντα, indécl. Qui a cinquante ans, πεντηκονταετής, ής, ές. Qui a cinquante têtes, πεντήκωντακάρηνος, ος, εν. Cinquante et un, πεντήκωντα είς, ου είς καὶ πεντήκωντα. Cinquante-deux, πεντήκωντα δύο. Cinquante et unième πεντηκωστός πεωτος, ευ. Cinquante-deuxième, πεντηκωστός δεύτερος, ευ.

CINQUANTIÈME, adj. πεντηχεστός, ή, όν. CINQUIÈME, adj. πέμπτος, η, ον. Pour la cinquième fois, en cinquième lieu, πέμπτον: τὸ πέμπτον.

CINQUIÈMEMENT, adv. τὸ πέμπτον.

CINTRE, s. m. νοûte, ἀψίς, ίδος (ή): καμάρα, ας (ή). || Support d'une voûte, τὸ τῆς καμάρας στήριγμα, ατος.

CINTRER, v. a. volter, καμαρόω, ω, fut. ώσω, acc. || Arrondir en cintre, κυρτέω, ω, fut. ώσω, acc.

CIPPE, s. m. petite colonne isolée, στήλη,

CIRCONCIRE, v. a. περι-τέμνω, fut. τεμώ, acc. Circoncis, ise, part. περι-τετμημένος, η, ον. Les peuples circoncis, οι έχ περιτομής.

CIRCONCISION, s. f. περιτομή, ής (ή).

CIRCONFÉRENCE, s. f. περιφέρεια, ας (ή). En forme de circonférence, κατὰ κύκλου περιφέρειαν. Avoir six toises de circonférence, εξ δργυιάς κύκλω περι-έχω, fut. έξω.

CIRCONFLEXE, αdj. περι-σπώμενος, η, ον. Marquer d'un accent circonflexe, περι-σπάω; ώ, fut. σπάσω, acc.

CIRCONLOCUTION, s. f. περίφρασις, εως (ή). User de circonlocutions pour rendre sa pensée, την νόπσιν περι-φράζω, fut. φράσω. Qu'est-il besoin de tant de circonlocutions? τί δεῖ τοσούτων λόγων (δεῖ impers. fut. δεήσει);

CIRCONSCRIPTION, ε. f. πιριγραφή, π. (ή). CIRCONSCRIRE, υ. α. πιρι-γράφω, fut. γράψω, acc.

CIRCONSPECT, εστε, adj. περι-εσχεμμένος, η, ον (partic. parf. de περι-σχέπτομαι, fut. σχέψομαι): εὐλαδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Peu circonspect, ἀπερίσχεπτος, ος, ον.

CIRCONSPECTION, s. f. περίσκεψες, εως (ή): εὐλάβεια, ας (ή). Avec circonspection, περιεσχεμμένως: εὐλαβῶς: πεφυλαγμένως. Il ne faut louer et critiquer qu'avec beaucoup de ménagement et de circonspection, ἐπαίνους ή ψόγους εἶναι δεῖ πάνυ πεφεισμένους καὶ περι-εσχεμμένους (φεί-δομαι, fut. φείσομαι: περι-σχέπτομαι, fut. σχέμμαι), Luc. User d'une sage circonspection, εὐλαβέομαι, οῦμαι, fut. ἡσομαι. Apporter à quelque chose beaucoup de circonspection, πρός τι πεφυλαγμένως έχω, fut. εξω. Pécher par trop de circonspection, ἀχνέω, ω, fut. ήσω.

CIRCONSTANCE, s. f. détail, fait accessoire, περίστασις, εως (ή). Toutes les cuconstances, τὰ καθ' έκαστον. Expliquer jusqu'aux moindres circonstances, τὰ καθ' έκαστον άκριδως έξ-ηγέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. || Conjoncture, περίστασις, εως (ή): καιρός, οῦ (ό): συμφορά, ας (ή). Par quelque circonstance, κατά περίστασιν: έκ τύχης: τυχόν ου ούτω τυχόν, (partic. neutre aor. 2 de τυγχάνω). En toute circonstance, πάντως : πάντοτε : έχάστοτε. Prendre le bon parti en toute circonstance, πάσης τιριστάσεως εύστοχέω, ω, fut. ήσω. Quand la circonstance vous y force, έταν τὰ τῆς περιστάσεως κατ-επείγη (κατ-επείγω, fut. επείξω), Pol b. Circonstance favorable, καιρός, οῦ (ὁ): εὐκαιρία, ας (ή). Circonstance peu favorable, ακαιρία, ας (i). Les circonstances, en général, xaipoi, a (oi). Dépendre des circonstances, xaipo dous

λτόω, fut. εύσω. Dans les circonstances les plus graves, iv τοις μεγίστοις καιροίς. Les circonstances où nous nous trouvons, οἱ περι-εστώτες τμάς καιροί, ων (de περι-ίσταμαι, fut. περι-στήσομαι).

CIRCONSTANCIER, v. a. raconter avec detail, ixδι-ηγίσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι, acc. Récit circonstancié, ή ἀχριδής χατὰ πάντα διήγησις,

CIRCONVALLATION, s. f. περιτειχισμός, (δ). Mur ou ligne de circonvallation, περιπίχισμα, ατος (τδ). Entourer d'une ligne de circonvallation, περι-τειχίζω, fut. ίσω, acc.

CIRCONVENIR, ν. α. περικατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, αcc. Circonvenir les simples à force d'artifices et de ruses, τεὺς ἀπλοῦς τέχναις καὶ πανουργίαις ἐξ-απατάω, ω, fut. ήσω. Sc laisser circonvenir, παρα-κρεύσμαι, fut. κρουσθήσεμαι.

CIRCONVENTION, **s. f.** περικατάληψις, εως (ή).

CIRCONVOISIN, me, adj. περίωκες, ες, εν. Les lieux circonvoisins, τὰ πέριξ, indécl.: τὰ κύκλω, indécl.

CIRCUIT, s. m. enceinte, περίδολος, ω (δ). Voyage autour, περίδευσις, εως (ħ). περιαγωγή, ῆς (ħ). Faire faire un circuit à son armée, την στρατιάν περιαγωγή ου μετρία χράσιατι, ωμαι, fut. χρήσομαι. Les circuits d'une route, ελιγμοί, ων (οί): περιαμπαί, ων (αί). Sentier qui fait beaucoup de circuits et de détours, ή σκολιά άτραπός και πολλοίς έλιγμοῖς πεπανημένη, ης (πλανάω, ω, fut. κοω). Circuit de paroles, ή των λόγων περιαγωγή ου περισολή, ῆς. Voyez Circonlocution.

CIRCULAIRE, adj. κυκλικός, ή, όν: περιφερής, ής, ές. Mouvement circulaire, περιφορά, ᾶς (ή). Forme circulaire, περιφέρεια, ας (ή). Lettre circulaire, ή περιφόρητος έπιστολή, ῆς.

CIRCULATREMENT, adv. κυκληδόν: κύκλφ. CIRCULATION, s. f. περιφορά, α̃ς (τ). — des passants, περιφοίτησις, εως (τ).

CIRCULER, ν. π. περι-φέρομαι, ful. περιενεχθήσομαι: περι-τρίχω, ful. περι-δραμούμαι: περι-φατάω, ω, ful. ήσω.

CIRE, s. f. κηρός, οῦ (ό). De cire, κήρινος, η, ον. Qui a la consistance de la cire, κηροειδής, ής, ής. Attaché avec de la cire, κηροδετος, ος, ον. Représenter en cire, κηρο-

πλαστίω, ω, fut. ήσω. Figure de cire, πηρος πλαστον, ου (τὸ). Ouvrier qui fait des figures de cire, πηροπλάστης, ου (ἐ). Je faisais en cire de petites figures de cheyaux, de bœus et même d'hommes, ἀπο-ξίων τὸν πηρόν, ἡ βόας, ἡ ἵππους, ἡ καὶ νὴ Δι' ἀνθρώπους ἀν-ίπλαττον (ἀπο-ξίω, fut. ξύσω : ἀνα-πλάσσω, fut. πλάσω), Luc. Bâtir des cellules de cire, en parlant des abeilles, πηροδομέω, ω, fut. ήσω, Théogn.

CIRER, v. a. enduire de cire, κατα-κηρόω, ω, fut. ώσω, acc. || Barbouiller avec du cirage, ἀλείφω, fut. ἀλείψω, acc.

CIRIER, s. m. qui travaille la cire, xne $\rho = \rho + \rho + \rho$, $\rho = \rho$, ρ

CIRON, s. m. insecte, axapt, sws (tò).

CIRQUE, s. m. iππόδρομος, ου (δ). Les jeux du cirque, πιρκήσια, ων (τὰ).;

CIRURE, s. f. κήρωμα, ατος (τό) : άλειμμα, ου άλειφα, ατος (τό).

CISAILLER, v. a. ψαλίζω, fut. ίσω, acc. CISAILLES, s. f. pl. ψαλίς, ίδος (ή).

CISEAU, s. m. — de sculpteur, γλυφεῖον co (τὸ). || Ciseaux, s. m. pl. ψαλίς, ίδος (τἰ). Couper avec des ciseaux, ψαλίζω, fut. ίσω, acc. Anacr.: δια-ψαλίζω, fut. ίσω, acc. Gal. Retrancher en coupant avec des ciseaux, ἀποψαλίζω, fut. ίσω; acc. Diosc. Petits ciseaux, ψαλίδιον, cu (τὸ).

CISELER, υ. α. γλύφω, fut. γλύψω, αcc. Ciselé, ée, γλυπτός, π΄, όν. Bien ciselé, εθγλυπτός, cς, ον. Ciseler tout autour, περι-γλύφω, fut. γλύψω, acc. Ciseler en relief, ἀνα-γλύφω, fut. γλύψω, acc.

CISELET, s. m. γλυφίδιον, ου (τὸ).

CISELEUR, s. m. γλυφεύς, έως (δ).

CISELURE, s. f. γλυφή, ῆς (ή).

CITADELLE, s. f. axpositalis, swe (i): α equa, as (ii).

CITADIN, s. m. ἀστός, οῦ (δ).

CITATION, s. f. assignation judiciaire, κλήσις, εως (ή). || Allégation d'un passage, d'un exemple, προφορά, ας (ή). || Le passage luimème, μαρτυρία, ας (ή). Faire une citation, μαρτυρίαν προ-φέρομαι, fut. προ-οίσομαι. Ce discours contient beaucoup de citations des poètes, πολλά ποιητών άξιώματα περι-έχει δ λόγος (περι-έχω, fut. έξω), Lascar.

ροειδής, ής, ές. Attaché avec de la cire, κη- CITE, s. f. πολις, εως (ή). Droit de cité, ρόδετος, ος, ον. Représenter en cire, κηρο- πολιτεία, ας (ή). Donner le droit de cité, τίν

πολιτείαν δίδωμι, fut. δώσω. L'ôter, τὰν πολιτείαν άφ-αιρίσμαι, οῦμαι, fut. αιράσομαι.

CITER, ν. α. assigner en justice, καλίω, ε, fut. καλίσω, αςς.: κλητεύω, fut. εύσω, αςς. Citer en témoignage, είς μαρτυρίαν παρ-ίστημι, fut. παρα-στήσω, ου παρ-ίσταμαι, fut. παραστήσομαι. || Citer un auteur, προ-φίρομαι, fut. προ-οίσομαι, αςς.: παρ-ίχομαι, fut. εξομαι, αςς.: παρ-ίσταμαι, fut. παρα-στήσομαι, αςς. Citer une loi, νόμον παρ-ίχομαι, fut. εξομαι.

CITÉRIBUR, EURE, adj. ενδότερος, α, ον. La région citérieure, tournez, la région en deçà, ή ἐπίταδε χώρα, ας (ἐπίταδε, adv.).

CITERNE, s. f. λάκκος, ου (δ). Bau de citerne, τὸ λακκαῖον ὕδωρ, gén. ὕδατος.

CITOYEN, ε. m. πολίτης, ου (δ). CITOYENNE, ε. f. πολίτης, ιδος (ή). Inscrire au nombre des citoyens, είς τὴν πολιτείαν ἰγ-γράφω, fut. γράψω, αcc. Les meilleurs citoyens, οἱ τῶν ἐν πόλει βέλτιστει, ων. Les devoirs du citoyen, τὰ εἰς τοὺς πολίτας καθ-ήκοντα, ων (partic. neutre de καθ-ήκω, fut. ήξω). Les remplir, τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν εὖ ποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Citoyen du monde entier, κοσμοπολίτης, ου (δ).

CITRE ou Citaus, s. m. arbre, θυία ou θύα, α; (ή). De bois de citre, θύϊνες, η, εν. CITRON, s. m. fruit, κίτριον, ου (τό).

CITRONNELLE, s. f. plante, μελισσοδότανον, συ (τὸ).

CITRONNIER, s. m. arbre, κιτρία, ας (ή). CITROUILLE, s. f. plante ou fruit, κολόκυνθα ου κολοκύνθη, ης (ή).

CIVIERE, s. f. popelov, ou (Tò).

CIVIL, IIE, adj. qui concerne les citoyens, πολιτικός, ή, όν. Guerre civile, δ ἐμφύλιος πόλεμος, co. || Honnête, poli, ἀστεῖος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότετος).

CIVILEMENT, adv. politiquement, πολιτικώς. | Honnêtement, ἀστείως.

CIVILISATION, s. f. ή των τρόπων ήμερότης, ητος. Les progrès de la civilisation, τὸ καθ' ἡμέραν ἄμεινον πολιτεύεσθαι (infin. de πολιτεύομαι, fut. εύσομαι).

CIVILISER, v. a. adoucir les mœurs, ήμεβόω, ω, fut. ώσω, acc. Se civiliser, s'adoucir,
ήμερουμαι, σύμαι, fut. ωθήσομαι: τιθασσεύομαι,
fut. ευθήσομαι. Qu'on ne pourra jamais eiviliser, άτιθάσσευτος, ος, ον. || Civiliser quelqu'un,
le former aux bonnes manières, ήθοποιίω, ω,
ifut. ήσω, acc.

CIVILITÉ, s. f. urbanité, άστειότης, ητος (ή). Avec civilité, άστείως. || Civilités, bon accueil, caresses, φιλοφροσύναι, ων (αί). Faire des civilités à quelqu'un, τινὰ φιλοφρονίομαι, εῦμαι, fut. ήσεμαι. Faire à quelqu'un toutes sortes de civilités, πᾶσαν φιλοφροσύνην τινὶ προσφέρομαι, fut. προσφούσομαι. Faites-lui aussi mes civilités, ἄσπασαι κάκείνον παρ' έμεῦ (ἀσπάσομαι, fut. ἀσπάσομαι), Synés.

CIVIQUE, adj. πολιτικός, ή, όν.

CIVISME, s. m. ή πολιτική άρετή, ής.

CLABAUDAGE, s. m. aboiement, ύλαγμός, οῦ (ὁ). || Criaillerie, χραυγή, ῆς (ή). || Bruit médisant, διατολή, ῆς (ή): βλασφημία, ας (ή).

CLABAUDER, v. n. aboyer, δλακτέω, ĕ
fut. ήσω. || Crier, κίκραγα, fut. κικράξεμαι. η
Clabauder contre quelqu'un, le décrier, τινά
δια-δάλλω, fut. δαλῶ, ou δια-σύρω, fut. συρῶ,
ou βλασφημέω, ῶ, fut. ήσω.

CLABAUDERIE, ε. f. κραυγή, πε (ή). CLABAUDEUR, ε. m. κράκτης, ου (δ).

CLAIE, s. f. ταρσός, cũ (ό). Garnir d'une claie, façonner en forme de claie, ταρσώω, ω, fut. ώσω, acc. Entrelacé en forme de claie, ταρσώδης, ης, ες.

CLAIR, AIRE, adj. qui jette de la clarté, φαιδρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): φανός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): λαμπρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Rendre clair, λαμπρύνομ, fut. υνδισομαι. Temps clair, αίθρία, ας (ή). Nuit claire, νὸξ αίθρία, ας (ή). Il sait clair, le jour luit, φαίνει ὁ πλιος (φαίνω, fut. φανώ). Il commençait à saire clair, ὑπ- έφαινεν ἡμέρα (ὑπο-φαίνω, fut. φανώ), Luc.

GLAIR, transparent, διαυγής, ής, ής (comp. έστερος, sup. έστατος): διαφανής, ής, ής (comp. έστερος, sup. έστατος). On ne saurait voir une eau plus claire, οἰχ έστιν ύδωρ τοῦδε διαυγέστερον, Plat. || Tirer à clair, clarifier, ἀπ-ηθίω, $\tilde{\omega}$, ful. ήσω. Au fig. éclaireir une affaire, διασαφίω, $\tilde{\omega}$, fut. ήσω, acc. : ἀχριδόω ου έξαχριδόω, $\tilde{\omega}$, fut. ήσω, acc. : ἀχριδόω ου έξαχριδόω, $\tilde{\omega}$, fut. ώσω, acc.

CLAIR, peu foncé en couleur. Rouge clair, το ὑπίρυθρον, ου. D'un rouge clair, ὑπέρυθρος, ος, ον. Brun clair, το ὑπόφαιον, ου.
D'un brun clair, ὑπόφαιος, ος, ον. [] Teint clair,
άδιαυγής χρόα, ας.

Clair, peu abondant, σπανός, ή, όν (comp. ώτιρος, ευρ. ώτατος) : σπάνιος, α, ον (comp.

ώτερος, sup. ώτατος. | Mince, peu serré, άραιός, | clairement une affaire, τὸ πράγμα δια-σαφίω ! ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Étoffe claire, τὸ ἀραιὸν ὕφασμα, ατος.

CLAIR, percant, en parlant du son, λαμπρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Voix claire, ή λαμπρά φωνή, ής. Parler d'une voix claire, λαμπροφωνέω, ω, fut. ήσω. Qui a la voix claire, λαμπρόφωνος, ος, ον. | En parlant de la vue, όξύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Vue claire, ὀξυδορχία, ας (ή). Qui a la vue claire, όξυδερχής, ής, ές.

CLAIR, évident, facile à comprendre, quνερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): δήλος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): σαφής, νίς, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Il est clair que, pavepor ou d'alco oti, indic. Il est clair que j'ai raison, φανερός ομ δηλός είμε δίκαια λέγων (λέγω, fut. λέξω). Rien de plus clair, πάντων σαφέστατον. Rendre plus clair, σαφηνίζω, fut. ίσω, acc. : ἀπο-σαφέω, ω, fut. naw. | C'est clair, cela doit être, cela est naturel . sixotos, Dém.

CLAIR, s. m. - de lune, σελήνιον, ου (τό). Au clair de la lune, πρὸς τὸ σελήνιον. Il faisait clair de lune, ην σελήνη λαμπρά (εἰμί, fut. focuat), Thuc.

CLAIR, adv. Voir clair, βλέπω, fut. βλέψομαι. Voir plus clair qu'un autre, εξύτερον τενος βλέπω. | Au fig. Voir clair dans une affaire, άκριδώς τὸ πράγμα δια-γινώσκω, fut. γνώσομαι. Il ne voit clair que dans ses intérêts, de rois xpubbne. πέρδεσι μόνον δέδορκε (parf. de δέρκομαι, fut. δέρξομαι), Soph. A l'heure de la mort, il voit plus clair dans l'avenir, έγγὺς ῶν θανάτου μάλλον τι καθ-ορά τὰ μελλοντα (καθ-οράω, ω, fut. κατ-όψομαι), Esch. Socr. || Voir clair dans ses affaires, être à son aise, καλώς πράσσω, fut. πράξω: εὐπραγέω ου εὐπορέω, ω, fut. ήσω. || Parler clair, s'expliquer nettement, άπ' εὐθείας φράζω, fut. φράσω : εὐθέως λέγω, fut. λέξω ου έρω : εύθυρρημονέω, ω, fut. ήσω.

CLAIREMENT, adv. évidemment, σαφώς (comp. έστερον, sup. έστατα): φανερῶς (comp. ώτερον, sup. ώτατα). On voit clairement que, φανερον δτι, indic. On voyait clairement qu'il se portait mal, έδήλου πονηρώς έχων (δηλόω, ä, fut. ώσω: έχω, fut. εξω). Faire voir clairement, εν φανερώ δείχνυμι, fut. δείξω. | En termes précis, διαβρήδην. S'expliquer claire- fut. κρεύσω, acc. Claquer des dents, τεθε

ω, fut. ήσω. Il ne s'exprime jamais clairement, et ne me parle jamais que par ironie, oute άπο-σαφεί εὐδεν, είρωνεύεται τε πρός έμε (άποσαφέω, ω, fut. ήσω : είρωνεύομαι, fut. εύσομαι). Plat. Expression qui rend clairement la pensé c, λίξις την διάνοιαν σαφώς παρ-ιστάσα, ης (partic. prés. de παρ-ίστημι, fut. παρα-στήσω), Basil. Je vous dirai clairement la vérité, παρρησιάσομαι τὸ άληθές πρὸς ὑμᾶς (παββησιάζομαι, fut. άσομαι), Dém.

CLAIRET, adj. Vin clairet, & xippos civos, cu. CLAIRE-VOIE, s. f. ouverture dans un mur, εις. χάσμα, ατος (τό). | A claire-voie, άραιῶς; σπανίως.

CLAIRIERE, s. f. δ άδενδρος τόπος, ευ.

CLAIRON, s. m. σάλπιγξ, gén. σάλπιγγος (ή). CLAIR-SEMB, ex, adj. apatós, a, ov (comp. ότερος, sup. ότατος): σπάνιος, ος ου α, εν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

CLAIRVOYANCE, s. f. όξυδέρχεια, ας (ή): έξυδορχία, ας (ή).

CLAIRVOYANT, ARTE, adj. όξυδερχής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Être clairvoyant, όξυδερκέω, ω, ful. ήσω.

CLAMEUR, s. f. xpauyri, ñ; (ti).

CLANDESTIN, INE, adj. λαθραΐος, α, ον: χρυφαίος, α, ον : χρύφιος, ος ομ α, ον : χρυπτός,

CLANDESTINEMENT, adv. λάθρα : κρύφα:

CLANDESTINITE, s. f. τὸ κρυπτόν, cũ. CLAPIER, s. m. trou de lapin, pulsos εῦ (ċ).

se CLAPIR, v. r. φωλεύω, fut. εύσω.

CLAQUE, s. f. soufflet, xolacos, ou (i): κελάφισμα, ατος (τό). Donner une claque à quelqu'un, τινά κολαφίζω, fut. ίσω.

CLAQUEMENT, s. m. xpóros, ou (6). Claquement d'un fouet, ὁ τῆς ὕσπληγγος ψόφος, ου. — d'une porte, ὁ τῆς θύρας ἀραγμός, οῦ. || Claquement de dents, γομφιασμός, εῦ (δ).

CLAQUEMURER, v. a. xad-sipyvum ou xadείργω, fut. είρξω, acc.

CLAQUER, v. n. xporéw, w, fut. now 1 ψοφίω, ω, fut. ήσω. Il entendait le fouet claquer à ses oreilles, ψόφος ην υσπληγγος εν ταις άχοαις (είμί, fut. Ισομαι). Faire claquer, χρούω, ment, εὐθυβρημονίω, ω, fut. ήσω. Expliquer | όδόντας συγ-προτίω, ω, fut. ήσω, Luc. Claquer des mains, ταῖς χεροί προτίω, ω, fut.

CLARIFICATION, s. f. καθαρμές, οῦ (ἐ). CLARIFIER, v. a. καθαίρω, fut. αρῶ, acc. CLARINETTE, s. f. αὐλός, οῦ (ἐ).

CLARTÉ, s. f. tumière, aὐγή, \tilde{n}_i ς (\dot{n}). || Transparence, διαύγεια, α_i ς (\dot{n}). || Clarté de la vue, δξυδορχία, α_i ς (\dot{n}). || — de la voix, λαμπροφωνία, α_i ς (\dot{n}). || Qualité de ce qui est facile à comprendre, σαφήνεια, α_i ς (\dot{n}). Mais reprenons ce nous avons dit, pour plus de clarté, \dot{n}). Επανα-λαμδάνοντες τὸν λόγον σαφηνείας χάριν, εἴπωμιν (ἐπανα-λαμδάνω, fut. λήψομαι: ἀγορεύω, ασοτ. 2 εἶπον). La clarté du style, τὸ τῆς λίξεως σαφές, οῦς. Défaut de clarté, ἀσάφεια, α_i ς (\dot{n}). Qui manque de clarté, ἀσαφής, \dot{n} ς, ές.

CLASSE, s. f. ordre, τάξις, εως (ή). Qui n'appartient à aucune classe, άτακτος, ος, ον. Cet artiste est de première classe, τῶν τεχνιτῶν εὖτος τὰ πρωτεῖα έχει (έχω, fut. εξω.)

CLASSE, division d'élèves dans un collège, τάξις, εως (ή). || La classe, les élèves qui la composent, μαθηταί, ὧν (οί): συμμαθηταί, ὧν (οί). Ε̂tre le premier de sa classe, τῶν συμμαθητῶν ἀριστεύω fut. εύσω. || Faire ses classes, τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν παιδεύομαι, fut. ευθήσομαι. || Aller en classe, εἰς τὸ διδασκαλεῖον φειτάω, ὧ, fut. ήσω.

CLASSEMENT, s. m. διάταξις, εως $(\dot{\eta})$: διανέμησις, εως $(\dot{\eta})$: διανομή, $\ddot{\eta}$ ς $(\dot{\eta})$.

CLASSER, v. a. δια-τάσσω, fut. τάξω, acc. : δια-νέμω, fut. νεμῶ, acc.

CLASSIFICATION, s. f. διάταξις, εως (ή). CLASSIQUE, adj. σχολαστικός, ή, όν.

CLAUDICATION, s. f. $\chi \dot{\omega} \lambda \alpha \nu \sigma \iota \varsigma$, $\epsilon \omega \varsigma$ ($\dot{\eta}$): $\chi \dot{\omega} \lambda \dot{\epsilon} \dot{\alpha}$, $\alpha \varsigma$ ($\dot{\eta}$).

CLAUSE, s. f. πεφάλαιον, ου (τὸ): ὁμολογία,

CLAUSTRAL, ALE, adj. μοναστικός, ή, όν. CLAVEAU, s. m. ou CLAVELEE, s. f. ma-ladie des bêtes à laine, φλυκτίς, ίδος (ή): φλύκταινα, ης (ή).

CLAVECIN, s. m. αλοθίριον, ου (τό), G. M. CLAVELE, εκ, ασί, φλυαταινώδης, ης, ες.

CLAVELER, s. f. Voyez CLAVEAU.

CLAVETTE, s. f. $\sigma \phi n vi \sigma x o c$, σv (i). CLAVICULE, s. f. $x \lambda s i c$, $g \delta n$. $x \lambda s i \delta c c$ (i).

CLAVIER, s. m. cercle ou anneau pour attacher des clefs, κρίκος, ου (δ). || Touches d'un instrument, κανόνες, ων (οί).

CLAYON, s. m. targos, $c\bar{u}$ (δ): $ta-\lambda arcs$, ou (δ): taraften, ou ($t\bar{c}$): taraftenes, ou (\bar{z}).

CLAYONNAGE, s. m. τάρσωμα, ατος (τὸ).

CLEF, s. f. instrument pour ouvrir et sermer, κλείς, gén. κλειδός, acc. κλείν (ή). Petite cles, xleidiov, ou (rc). Fausse cles, ψευδοκλείδιαν, αυ (τό). Fermer à clé, κλαιδόω, ω, fut. ώσω, acc. Être sous la clef, κατα-κίκλεισμαι (parf. pass. de κατα-κλείω, ful. κλείσω). || Entrée, εἴσοδος, ου (i): ἔφοδος, ου (i). Corinthe est la clef du Péloponnèse, Kópivôce έφοδον έχει είς την Πελοπόννησον (έχω, fut. έξω). La grammaire est la clef des sciences, προοδοποιεί είς τὰ μαθήματα ή γραμματική (προcocπαιίω, ω, fut. ήσω). Avoir la clef des sciences, την εγκύκλιον παιδείαν μεμύκμαι (parf. passif de μυίω, ω, fut. ήσω). Donner à quelqu'un la cles des sciences, περί την παιδείαν τινά μυσταγωγίω, ω, fut. ήσω. Avoir la clef des cœurs, των ψυχών κρατέω, ω, fut. ήσω. Donner à quelqu'un la cles des champs, τινά ἀφ-ίημι, fut. άφ-ήσω. || Explication, λύσις, εως (ή). Clef d'une énigme, ή του αίνίγματος λύσις, εως. Clef de chiffre, σύνθημα, ατος (τὸ).

CLEP de voûte, ψαλίς, ίδος (ή). || Clef d'un robinet, τὸ τοῦ σωλῆνος ἐπιστόμιον, ου. || Clef de violon, κολλαδος, ου (έ). || Clef d'un ressort, d'une machine, σχαστηρία, ας (ή).

CLÉMENCE, s. f. ἐπιείκεια, ας (ή): συγγωμοσύνη, ης (ή): πραότης, ητος (ή). Avec clémence, ἐπιεικῶς: συγγωμονικῶς. User de clémence envers les suppliants, ἐμαυτὸν τοῖς ἰκετεύουσι πρᾶον παρ-έχω, fut. έξω. Gagner les cœurs par sa clémence, τὴν τῶν ἀνθρώπων εύνοιαν πραότητι κτάομαι, fut. κτήσομαι.

CLEMENT, ΕΝΤΕ, αdj. ἐπιικής, ής, ίς (comp. έστερος, sup. έστατος): συγγνώμων, ων, ον, gen. ονος (comp. ονίστερος, sup. ονίστατος): πρᾶος, εία, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Être clément envers tout le monde, πρὸς ἀπαντας πράως έχω, fut. έξω.

CLERC, s. m. ecclésiastique, κληρικός, εῦ (ό). || Scribe, γραμματεύς, έως (ό). || Pas de clerc, faute, σφάλμα, ατος (τὸ). En faire un σφάλλομαι, fut. σφαλήσομαι. Il a fait et fera encore plus d'un pas de clerc, οὐχ ἄπαξ, άλλα πολλάκις ἐσφάλη καὶ ἔτι σφαλήσεται.

CLERGE, s. m. κλπρος, ου (δ).

CLÉRICAL, ALE, adj. xànquxóc, ń, óv.

CLÉRICALEMENT, adv. κατά τὸν κλπρικόν | σεισις, εως. Cliquetis des armes, dans le combat, τρόπον.

CLERICATURE, s. f. isparsia, ac (1). CLIENT, s. m. πελάτης, ου (¿). CLIENTE, s. f. πελάτις, ιδος (ή). Être le client d'un autre, τινὶ πελάζω, fut. άσω.

CLIENTELE, s. f. état de client, πελατεία, ac (ή). Se mettre sous la clientèle de quelqu'un, έμαυτόν τινι έγ-χειρίζω, fut. ίσω. | Tous les clients, to medatixov, ou.

CLIGNEMENT ou CLIGNOTEMENT, S. m. oxapδαμυγμός, οῦ (ό).

CLIGNER OU CLICNOTER, v. n. oxapoaphouse, fut. ύξω. Qui a l'habitude de clignoter, σκαρδωμυκτικός, ή, όν. Sans cligner, άσκαρδαμυκτί. Qui ne cligne pas, ἀσκαρδάμυκτος, ος, ον. Regarde-moi sans cligner, βλέψον είς έμε άσκαρδάμυκτος (βλέπω, fut. βλέψομαι), Aristph.

CLIMAT, s. m. degré de latitude, xxiµa, ατος (τὸ). Les régions situées sous le climat du midi, al iv τῷ νοτίῳ κλίματι χῶραι, ῶν. || Région en général, χώρα, ας (ή): γη, ης (ή). Dans d'autres climats, εν άλλαις χώραις. Dans tous les climats, ὁποίποτε γῆς. | Température, ἀήρ, έρος (δ): του άέρος πράσις, εως (ή). S'accoutumer à un climat humide et froid, ὑγρῷ καὶ χειμερίω αέρι έν-εθίζομαι, fut. εθισθήσομαι, Hérodn. Les plantes et les hommes sont modifiés par les elimats, καὶ τῶν φυτῶν τὰ σπέρματα, καὶ των ανθρώπων οι βίοι ταις χώραις συνεξ-εμειεύνται (συνεξ-ομοιότμαι, σύμαι, fut. ωθήσομαι), Plut.

CLIMATERIQUE, adj. xλιμαχτηρικός, ή, όν. CLINCAILLIER, s. m. Voyez Quincaillier.

CLIN Β'ŒΙL, ε. m. σκαρδαμυγμός, οῦ (δ). Faire un clin d'œil à quelqu'un, πινὶ σκαρδαμύσσω, fut. μύξω. En un clin d'œil, èv ἀκαρεί. CLINIQUE, adj. κλινικός, ή, όν. Médecine clinique, h xlivin iatoria, as.

CLINQUANT, s. m. métal faux et brillant, δρείχαλκες, ευ (δ). | Faux brillant dans le discours, χρώματα, ων (τά). Mettre du clinquant dans un discours, χρώματα τω λόγω έπι-γρωματίζω, fut. ίσω. Morceaux de clinquant destinés à éblouir, τὰ πρὸς χάριν κιχρωσμένα, ων (partic. parf. pass. de χρώννυμι ου χρώζω, fut. χρώσω).

CLIQUE, s. f. σύστασις, εως (ή). Toute la clique d'Anytus, οἱ ἀμφὶ Άνυτον. .

CLIQUETIS, s. m. ψόφος, cu (δ). Cliquetis des armes que l'on agile, ή των δπλων επανά- (τό). || Monastère, κοινόδιον, ου (τό).

ή των δπλων σύρραξις, εως.

CLIQUETTES, s. f. pl. xpiµ6aλa, ων (τά). Jouer des cliquettes, χριμδαλιάζω, fut. ασω. Habile à en jouer, κρεμδαλιαστής, εῦ (ὁ).

CLISSE, s. f. petite claie, τάλαρος, ου (δ): ταλαρίσκος, ου (ό): ταλάριον, ου (τὸ). En termes de chir. petite planchette, σχίδαξ, ακος (ή).

CLOAQUE, s. m. auaga, as (i). L'eau impure des cloaques, ἀμάρευμα, ατος (τὸ). 🎚 Rome, cloaque impur de tous les vices, Peina, είς θν συβ-βεί παν τὸ μαχθηρόν (συβ-βέω, βαί. စုံရပ်တမာ).

CLOCHE, s. f. instrument sonore, κώδων, ωνος (δ). Coup de cloche, δ τοῦ κώδωνος κόμπος, cu. Le son des cloches, εί κωδωνεφέροι χόμποι, ων. La cloche sonne, χομπεί δ χώδων (χομπέω, ω, fut. ήσω). Sonner la cloche, χωδωνίζω, fut. ίσω. Battant d'une cloche, βόπτρον, ου (τὸ). Four portatif, xlibaves, eu (6). Pain cuit sous la cloche, άρτος κλιδανίτης, ου (¿).] Abri de verre pour les plantes, τὸ ὑαλοῦν στίγασμα. ατος. | Ampoule, φλυκτίς, ίδος (ή): φλύκτωινα, ກຣ (ກ່).

CLOCHEMENT, s. m. χώλασμα, ατις (τέ).

A CLOCHE-PIED, adv. io' ivès onincus: χατά θατέρου σχέλους. Sauter à cloche-pied, άσκωλιάζω, ful. άσω.

CLOCHER, s. m. δ κωδωνοφέρες πύργες,

CLOCHER, v. n. boiter, ywdaivw, fut. avw : χωλεύω, fut. εύσω. De quel pied cloche-t-il? ποτέρω σκέλει ου πότερον πόδα χωλός έστι; Clocher des deux jambes, ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ίγνύαις χωλαίνω, fut. ανώ, Grég. Clocher tout bas, boiter un peu, σκάζω ου ύπο-σκάζω, sut. σχάσω. | Au fig. Vertu qui cloche, ή χωλή άριτή, ής, Plut. Période courte et qui semble clocher, ή άπο-χεχομμένη καὶ χωλή όμεία πεpicoc, cu, Dém. Phal. Il y a quelque chose qui cloche, tournez, il manque quelque chose. έλ-λείπει τι (έλ-λείπω, fut. λείψω).

CLOCHETTE, s. f. δ μικρός κώδων, ωνος.

CLOISON, s. f. φράγμα, ατος (τό). Entourer d'une cloison, περι-φράσσω, fut. φράξω, acc. Séparer par une cloison, δια-φράσσω, sut. φράξω. Cloison de séparation, διάφραγμα; ατος (τὸ).

CLOITRE, s. m. portique, περιστύλιον; ου

Ma, acc.

CLOPINER, v. n. σκάζω, fut. σκάσω.

CLOPORTE, s. m. insecte, ovioucs, ou (c). CLORE, v. a. fermer, φράσσω, fut. φράξω, acc. Clore une vigne de haies, φραγμών τη άμπέλω περι-τίθημι, fut. περι-θήσω. Porte close, θύρα πεφραγμένη ου κικλεισμένη, ης (partic. passif de φράσσω, fut. φράξω, et de κλείω, fut. κλείσω. A huis clos, κατ' ίδίαν. || Clore les yeux, μύω, fut. μύσω : καμμύω, fut. ύσω. Je n'ai pu clore l'œil de toute la nuit, της νυκτός εὐδ' έμυσα. Clore les yeux à quelqu'un, του δανόντος όφθα).μεὺς συν-τίθημι, fut. συν-θήσω. A yeux clos, en aveugle, προπετώς. | Clore la bouche à queiqu'un, το στόμα τινὶ ἐμ-φράσσω, sut. φράξω. ου βύω, fut. βύσω. Bouche close! silence! σίγα.

lettres closes, τούτων άμώπτος είμι, fut. έσομαι. CLORE, terminer, conclure, συμ-περαίνω, fut. ανώ, acc. Clore un compte, καθαράς τὰ; ψήφους ποιέω, ω, fut. ήσω.

|| Nuit close, ή νόξ βαθεία, gén. νυκτός βαθείας.

A nuit close, βαθείας ήδη νυκτός. | Clos et cou-

vert, στεγανός, ή, όν. Se tenir clos et couvert,

έν χρυπτῷ δι-άγω, fut.άξω. || Ce sont pour moi

CLORE, v. n. se fermer. Porte qui clot bien, δύρα στεγανώς μεμυκυία, ας (partic. parf. de μύω, ∫ι. μύσω).

CLOS, s. m. champ fermé, appis mipiφρακτις, ου (δ).

CLOTURE, s. f. ce qui sert à clore, space, ους (τὸ) : φράγμα, ατος (τὸ). Haie de clôture, φραγμός, οῦ (ό). Mur de clôture, έρχίον, ου (τὸ). || Fin, conclusion, συμπέρασμα, ατος (τὸ). Cloture d'un compte, ¿ των εύθυνων συμπιρασμός, σῦ. || Clôture d'une assemblée, λύσις, τως ά). Avant la clôture de l'assemblée, πρίν λυθήναι την εκκλησίαν (λύω, ful. λύσω).

CLOU, s. m. pour attacher, Thee, ou (6). Il portait des clous d'or à ses souliers, xouσους πλους έν τοις υποδήμασιν έφορει (φορέω, ω, fut. ήσω), Athén. Garni de clous d'or, χρυσόπλος, ος, ev. — de clous d'argent, άργυpóndos, os, ov. Sceptre enrichi de clous d'or, σιεππτρον χρυσοίς ήλοις πεπαρμένον, ου (partic. parf. passif de πείρω, fut. περω), Hom. Clou à grosse tête, γόμφος, ου (ό). Attaché avec des clous, γεμφεπαγής, ής, ές. Arracher un clou, πλεν ου γόμφον έξ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω. Enfoncer un clou, πλεν ου γέμφεν κατα-πέγγυμι, fut.

CLOITRER, v. a. εἰς κεινέδιον κατ-άγω, ful | πίξω. — dans la terre, κατά γῆς. Clou ou cheville pour suspendre quelque chose, πάσσαλος, ευ (έ). Suspendre à un clou, πασσάλω άνακρεμάννομι, fut. κρεμάσω. | Au fig. Chasser un clou par un autre clou, λλον τλω έχ-κρούω. fut. κρεύσω, Luc. Un clou chasse l'autre, D. ... τίν ήλεν, πασσάλω δε πάσσαλεν, Poll.

> CLOU, maladie, διθιήν, ήνες (δ). || Clou de girofle, aromate, καρυσφυλλον, ου (τὸ).

> CLOUER, v. a. xx8-nhów, w, ful. wow. acc. Clouer une statue sur sa base, ἀνδριάντα τη βάσει προσ-κλόω, ω, fut. ώσω. Etre cloud sur la croix, τῷ σταυρῷ προσ-πλόομαι, ou sintplement προσ-ηλόσμαι, σύμαι, fut. ωθήσομαι. Οπ voyait Andromède clouée sur un rocher, & av ήν την Ανδρόμεδαν έπί τινος πέτρας προσ-πεπασσαλευμένην (έράω, ω, fut. δψομαι: προσ-πασσαλεύω, f. εύσω), Luc. Cloué, ée, au propre, πασσαλευτός, τ, όν. | Au fig. Cloue sur les livres, τοίς βιθλίοις προσ-τετηχώς, υία, ός (partic. parf. de προσ-τήχομαι, fut. ταχήσομαι). Cloué sur un lit par la maladie, xλινήρης, ης, ες : xλιν:πετής, ής, ές : ou comme en français, τη κλίνη προσ-ηλωμένος, η, ον (partic. parf. passif de προσ-ηλόω, ω), Chrysost.

> CLOUTER, v. a. garnir de clous, Thei; πείρω ομ δια-πείρω, fut. περώ, acc.

> CLOUTIER, s. m. δ σιδηρών ήλων έργάτης, cu. CLYSTERE, s. m. xlustnp, npog (6): xlustrριον, ου (τό). Donner un clystère à, κλύζω, fut. κλύσω, αςς.

> COACCUSE, ee, adj. συν-διωχόμενος, η, εν (partic. présent passif de ouv-diwxw. fut. διώξομαι).

COACTIF, ive, adj. αναγκαστικός, ή, όν. COACTION, s. f. bia, as (7).

COADJUTEUR, s. m. συνεργός, οῦ (δ).

COAGULATION, s. f. mitic, swc (vi).

COAGULER, v. a. épaissir, congeler, nie γνυμι, sut. πάξω, acc. Se coaguler, πήγνυμαι, fut. παγάσομαι. Coagulé, ée, πεπηγώς, υία, ός, gėn. ότες.

SE COALISER, v. r. ouv-iotamai, fut. ouστήσομαι. Coalisé, ée, συν-εστηχώς υία, ός, gėn. ότος.

COALITION, s. f. σύστασις, εως $(\dot{\eta})$.

COASSEMENT, s. m. xpauyri, ric (ri).

COASSER, υ. n. κράζω, fut. κράξω, ου mieux au parfait, κίκραγα, fut. κεκράξομαι.

COCHE, s. m. voiture publique, to au-

200

δόκον δχημα, ατος. Coche d'eau, 😘 πανδόκον flammé de colère, καρδία δρηή έζ-ημμένη, ης, ναυκλήριον, ου.

COCHE, s. f. la semelle du porc, 55, gen. ύός (ή).

COCHE, s. f. entaille, fente, ivround, no (1). COCHEMAR, s. m. Voyez CAUCHEMAR.

COCHENILLE, s. f. κόκκος, ου (δ).

COCHER, s. m. nvicyos, ou (6). Etre le cocher de quelqu'un, τινὶ ήνισχίω, ω, fut. ήσω, ου ήνιοχεύω, fut. εύσω. Métier de cocher, ήνιοyeia. as (1).

COCHERE, adj. f. Porte cochère, n auleuce θύρα, ας, Plat. ou simplement ή αύλειος, ου, Plut. COCHET, s. m. jeune coq, & véoç àleπτρυών, όνος.

COCHEVIS, s. m. oiseau, xopuδαλλίς, ίδος (ή). COCHON, s. m. xcipoc, ou (6). Marchand de cochons, χοιροπώλης, ου (δ). Étable à cochons, χαιροτροφείον, ου (τό). Chair de cochon, τὸ χείρειον χρίας, gén. χρίως. Cochon de lait, δέλφαξ, ακος (δ). Petit cochon de lait, δελφάχιον, ου (τὸ).

COCHONNER, v. n. mettre bas, en parlant de la truie, τίχτω, fut. τέξομαι.

COCHONNERIE, s. f. malpropreté, ρυπαρία, ας (ή). | Cochonneries, orderes, καθάρματα, ων (τὰ).

COCON, s. m. coque de ver à soie, \u03b3cuδύχιον, ου (τὸ).

COCTION, s. f. $\pi \dot{\epsilon} \psi \iota \varsigma$, $\epsilon \omega \varsigma$ ($\dot{\eta}$).

CODE, s. m. recueil de lois, τὸ τῶν νόμων σωμα, ατος : πανδέκται, ων (οί) : νόμοι, ων (οί).

CODICILLAIRE, adj. &, n, tò iš imidiaθήχης ου κατ' ἐπιδιαθήκην.

CODICILLE, s. m. inidiatrian, no (n). COEMPTION, s. f. συνώνησις, εως (ή). COERCITIF, IVE, adj. xoλαστικός, ή, όν.

COEUR, s. m. partie noble de l'animal, xapδία, ας (ή). Le cœur me bat, χαρδία μει πηδα (πηδάω, ω, fut. ήσω), Plat. Mal de cœur. καρδιαλγία, ας (ή). Avoir mal au cœur, καρδιαλγίω, ω, fut. ήσω. Sujet aux maux de cœur, καρδιαλγικός, ή, όν : καρδιακός, ή, όν. Soulèvement de cœur, ναυτία, ας (τί). Soulever le cœur, ναυτιάν ου καρδιώττειν ποιέω, ω, fut. ήσω). Qui fait mal au cœur, ναυτιώδης, ης, ες. Sentir son cœur défaillir, λειποψυχέω, ω, fut. now.

ου δυμός έξ-ημμένος, ου (partic. parf. passif d'έζ-άπτω, fut. άψω). J'ai cela sur le cœur, cela me tient au cœur, τοῦτο βαρύνομαι, fut. βαρυνθήσομαι: τουτο ου έπὶ τούτω άχθομαι, fut. άχθεσθήσομαι, ου άγανακτέω, ω, fut. ήσω. Qu'avezvous sur le cœur? τί άλγεις; ἐπὶ τίνι άλγεις (άλγέω, ω, fut. ήσω); Percé jusqu'au fond du cœur, τὴν καρδίαν πληγείς, είσα, έν (partic. aor. 2 passif de πλήσσω, fut. πλήξω). Avoir le cœur serré de tristesse, λύπη ου άνία ου περιωδυνία πεζομαι. fut. πιεσθήσομαι. Cœur serré de tristesse, ή περίλυπος ψυχή, ής. Ce qui lui fait surtout mal au cœur, 8 δε μάλιστα λυπείται (λυπέςμαι, σύμσι, fut. ηθήσομαι). Aimer de tout son cœur, έχ χαρδίας ου έκ της καρδίας φιλέω, ω, fut. ήσω, acc. Bon cœur, χρηστότης, ητος (ή) : φιλανθρωπία, ας (ή) : φιλοφροσύνη, ης (ή). Qui a bon cœur, χρηστός, ή, όν : φιλάνθρωπος, ος, ον: φιλόφρων, ων, εν, gén. ονες. Mauvais cœur. κακοήθεια, ας (ή). Qui a mauvais cœur, κακοήθης, ης, ες : άεικής, ής, ές. Dureté de cœur, τραγύτης, ητος (ή). Gagner tous les cœurs, τὰς ψυχὰς θηρεύω, fut. εύσω, ου in-άγομαι, fut. άξομαι, ου έφ-ελχομαι, fut. ελξομαι : πάντας άνθρώπους ψυχαγωγέω, ώ, fut. ήσω. N'avoir qu'un seul cœur, être parfaitement d'accord, buoθυμέω, ω, fut. ήσω : όμονοέω, fut. ήσω. Ils n'ont qu'un cœur, δμόθυμοί είσιν άλλήλοις. || Mon cœur, terme de tendresse, ζωή καὶ ψυχή, Juvén.

-Coeur, pensée, vous, gén. vou ou vois (6): διάνοια, ας (ή): γνώμη, ης (ή). Ouvrir son cœur, την διάνοιαν άνα-πτύσσω, fut. πτύξω. Je vous ouvrirai mon cœur, ἀνα-φανούμαι ὑμίν ά γινώσκω (άνα-φαίνομαι, fut. φανεύμαι). Celui qui cache ce qu'il a dans le cœur, δ μη λέγων ά φρονεί (λέγω, ful. λέξω: φρονέω, ω, ful. ήσω). Le cœur me dit que, προ-γινώσκω, fut. γνώσοιιαι, ου προ-αισθάνομαι, fut. αισθήσομαι, ανες on et l'indic.

Coeur, volonté, ardeur, bumos, su (6): πρεθυμία, ας (ή). Avoir le cœur à l'ouvrage, θυμόν in' έργω έχω, fut. Κω. Cela m'est à cœur, τουτό μοι πρός θυμού ίστί. Je n'ai rien tant à cœur que de, οὐδίν μοι οῦτω πρὸς θυμοῦ ἐστίν : οὐδὲν ούτω προ-θυμέρμαι, οῦμαι, ful. nocual, avec is el l'infinit. Ce que j'ai Cour, dme, siège du sentiment; καρδία, ας le plus à cœur, δ περί πλείστου ποιέομαι, ούμαι, (ή): θυμός, οῦ (δ): ψυχή, ής (ή). Cœur en- [fut. ήσομαι : δ μάλιστα προ-θυμέςμαι, οῦμαι,

12º pers. indie. prés. de βούλομαι) : el βουλομένω σεί έστι, Dém. De bon cœur, ἀσμένως. De tout cœur, προδύμως : προφρόνως : έχ ψυχές : ix xapdias. Louer quelqu'un de tout cœur, έκ ψυχῆς τινὰ αἰνίω, ω, fut. αἰνίσω. Qui agit de bon cœur, ixáv, cusa, óv, gên óvros. A contrecœur, axousiws. Qui sait quelque chose à contrecoeur, down, ouga, ov, gén. ovros. Ils ne parlaient ainsi qu'à contre-cœur, axovres ταῦτα έλεγον (λέγω, fut. λίξω). De gaieté de cœur, έχ περιουσίας, Dém.

Coeur, courage, θυμός, οῦ (δ): εὐθυμία, **ας (ή) : εὐψυχία, ας (ή) : φρόνημα, ατος (τὸ) :** ανδρεία, ας (ή): άρετή, ης (ή). Homme de cœur, άνηρ εύψυχος ου εύκαρδιος, ου (ό): ἀνὴρ ἀγαθός, οῦ (δ), ou simplement ἀνήρ, gên. ανδρός (δ). En homme de cœur, ανδρείως. Agir en homme de cœur, ἀνδραγαθέω, ω, fut. τίσω: ἀνδραγαθίζομαι, fut. ίσομαι. Avoir du cœur, avopriar Izu, fut. Kw. Avoir trop de cœur, ὑπέρμετρα φρονέω, ω, fut. ήσω. Avoir le cœur haut, μεγαφρονέω, ω, fut. ήσω. Avoir un cœur invincible, ψυχήν ἀήττητον έχω, fut. εξω. Cela est insupportable pour un homme de cœur, άλγεινον τουτο άνδεί γε φρόνημα έχοντι. Bassesse de cœur, ταπεινεφρεσύνη, ης (ή). N'avoir point de cœur, ταπεινά φρονέω, ω, fut. ήσω. Qui n'a point de cœur, άθυμος, ος, ον : ἀκάρδιος, ος, ον. Perdre cœur, άθυμίω, ω, fut. ήσω. Ayant tout à fait perdu cœur, ès μεγίστη άθυμία καθεστακώς, ότος (partic. parf. de καθ-ίσταμαι). Reprendre cœur, ἀνα-θαρρίω, ω, fut. ήσω. Avoir le cœur de, θαρρίω, ω, fut. ήσω: ὑπο-μίνω, fut. μενω: καρτερίω, ω, fut. ήσω. - de faire quelque chose, πιμίν τι ου πιιήσαί τι. Donner du cœur, θαβρύνω ου θαρσύνω, fut. υνῶ, acc. Faire contre fortune bon cœur, ini τοῖς παρcon xaptepie, e, ful. how.

Cour, mémoire, uviun, no (i). Par cœur, άπο μνήμης. Savoir par cœur, διά μνήμης έχω, Jul. Εω, acc. Apprendre par cœur, ix-μανθάνω fut. padricopai, acc. Je pourrais réciter par cœur l'Iliade et ·l'Odyssée, δυναίμην αν 'Diáδa Επν καὶ 'Οδυσσείαν ἀπὸ στόματος είπεῖν (δύναμαι, ful. δυνήσομαι: είπον, aor. 2 de λέγω ou d'àγερεύω), Χέπ.

fut. ήσεμαι. Si le cœur vous en dit, el βεόλει de Pété, χειμώνος, θέρους μεσούντος (μεσέω, ω, fut. ήσω). Le cœur de l'arbre, τὸ τοῦ πρέμνη έγκαρδιον, ου.

COFFIN, s. m. panier, κόφινος, ου (δ).

COFFRE, s. m. bolle, ziberóc, ou (n): záva. n; (ή). Petit coffre, κιδώτιον, ου (τό). Caisse à serrer l'argent, άργυριοθήκη, ης (ή). Les coffres du roi ou de l'État, τὸ βασιλικὸν ου δημόσιον ταμείον, cu. | Cercueil, σερός, εῦ (δ). | Poitrine, θώραξ, ακος (έ).

COFFRER, ν. α. καθ-είργω ου καθ-είργυμε, fut. είρξω, acc.: δίω, fut. δήσω, acc.

COFFRET, s. m. x16úticv. ou (tò).

COFFRETIER, s. m. κιδωτοποιός, ου (δ).

COGNASSIER, s. m. arbre, i zudwia urilia, ac.

COGNEE, s. f. deivn, no (1). Mettre it l'arbre la cognée, τῷ δένδρῳ πέλεκυν ὑφ-ίημι. fut. ὑφ-ήσω. || Jeter le manche après la cognée, renoncer par désespoir, άπ-αγορεύω, fut. άπερω : άπο-γινώσκω, fut. γνώσομαι.

COGNER, v. a. xpoù w, fut. xpoù o w, acc. θείνω, fut. θενώ, acc. Cogner un clou, une cheville, ήλον, πάσσαλον θείνω, fut. θενώ. Il s'est cogné la tête contre un mur, thy xiφαλήν τείχω προσ-έχρουσε (προσ-χρεύω, fut. χρούσω).

COHABITATION, s. f. συνείκησις, εως (ή). COHÉRENCE, s. f. συνάφεια, ας (ή): συνέχεια, ας (ή).

COHERENT, ENTE, adj. συναφής, ής, ές: סטעניאר. אר. בר.

COHÉRITIER, ε. m. συγκληρονόμος, ου (δ). COHESION, s. f. συναφή, ης (ή): σύμ. φυσις, εως, (ή). Avoir une cohésion naturelle,

συμ-πίφυχα (parf. de συμ-φύομαι, fut. φύσομαι). COHORTE, s. f. τάγμα, ατος (τὸ). Préset d'une cohorte, ταγματάρχης, ου (δ).

COHUE, s. f. oxidos, ou (6).

COI, adj. Se tenir coi, drpemio, o, ful. ricu.

COIFFE, s. f. pour la tête des femmes, καλύπτρα, ας (ή). || Bouchon ou couvercle, πωμα, ατος (το). | Membrane des intestins, ἐπίπλοον, ου (τὸ).

COIFFER, v. a. couvrir la tête, The xeφαλήν καλύπτω, fut. ύψω. Bire coiffé d'un Coura, milieu, μέσον, ου (τό). Au cœur de chapeau à larges bords, πίτασον φορίω, ω, la ville, is μίση τή πόλει. Au cœur de la Grèce, fut. ήσω. Coisser un vase, une bouteille, etc. ἀνὰ μίσην τὴν Ἑλλάδα. Au cœur de l'hiver, | πωμάζω, fut, άσω, acc. || Orner la chevelure,

την κόμην ου την κεφαλήν κοσμέω, ω, fut. ήσω. | mortalité, άθανάτου δόξης χαρακτήρα τοις έρησες Se coiffer, την χόμην ου την χεφαλήν χοσμέσμαι, εύμαι, fut. πσεμαι. | Au fig. Se coiffer d'une opinion, δίξαν προ-λαμβάνω, fut. προ-λήψεμαι. Se coisser de quelqu'un, ini rive maivemat, sut. μανήσεμαι. Être né coissé, avoir du bonheur, άγαθη μείρα πράσσω, fut. πράξω.

COIFFEUR, s. m. xsuuwtis, ou (6). Coif-FEUSE, s. f. κομμώτρια, ας (ή).

COIFFURE, s. f. couverture de tête, xáλυμμα, ατος (τὸ). | Manière d'être coiffé, è περί την χεφαλήν χόσμος, ου.

COIN ou COING, s. m. fruit du cognassier. τὸ χυδώνιον μπλον, ου.

COIN, s. m. angle, $\gamma \omega via$, as (\vec{r}_i) : άγχών, ῶνος (¿). A tous les coins de rue, ίν ταϊς γωνίαις των πλατειών, Bibl. Dans un coin formé par le mur, ἐπ' ἀγκῶνος τοῦ TRIVEUS. Hom. Ils se disputent pour l'emplacement d'une maison, pour un coin de terre, ύπερ είχεπεδευ και γωνίας δια-μάχονται άλλπλεις (δια-μάχομαι, fut. μαχεύμαι), Plut. Coin le plus retiré d'une maison, ὁ τῆς κἰχίας μυχές, c5. Se cacher dans un coin, είς μυχών τινα bπε-πιήσσω, fut. πτήξω. || Coin de l'ail, κάνθος, ου (ό). Regarder du coin de l'œil, παρα-δλέπω, fut. δλέψομαι, l'acc. avec είς. || Coin du feu, ioria, as (i). Ne bouger du coin du feu, την έστίαν φυλάσσω, fut. άξω. Qui garde le coin du feu, παρίστιος, OÇ, CY.

Coin, à fendre du bois, opin (¿), gén. opinis. Petit coin, σφηνίσκος, ου (ό). Qui a la forme d'un coin, σφηνοειδής, ής, ές. S'allonger en s'amincissant comme un coin, σφηνέσμαι, εῦuat, fut. worischat.

Com, marque de la monnaie, τύπος, cu (δ) : κόμμα, ατος (τὸ). Monnaies frappées à un mauvais coin, νομίσματα κοπέντα τῷ κακίστω κόμματι (κόπτω, fut. κόψω), Aristph. Il permit de frapper des médailles à son coin, νομίσματα αύτου χοπήναι έπ-έτρεψε (χόπτομαι, ful. χοπήσεμαι : iπι-τρίπω, ful. τρίψω), Hérodn. Frapper à un faux coin, παρα-κόπτω, fut. κόψω, acc. | Au figuré, σημείον, ου (τὸ). Marqué

im-θάλλω, fut. δαλώ, Isocr.

COINCIDER, v. n. συμ-πέπτω, on συνέκπίπτω, fut. πεσεύμαι, dat.

COITE, s. f. Voyez Couerte.

COL, s. m. partie du corps. Voyez Cov. Partie de l'habillement qui couvre le cou, περιτραχήλιον, ου (τὸ). || Passage de montagnes, στενοπορία, ας (ή).

COLERE, s. f. δργή, πς (ή): θυμός, εῦ (έ): χελος, ου (δ). Avec colère, μετ' όργπς. Ρατ colère, δι' έργπς. Dans la colère où j'étnis, ώς είχον ὀργῆς (έχω, fut. έξω.) Être en colère contre quelqu'un, τινά δι' έργπς έχω. Colère implacable, ή ἀείμνηστος ὀργή, ής. Se mettre en colère, έργίζομαι, fut. ισθήσομαι: θυμέρμαι, εύμαι, ful. ωθήσεμαι : χολότμαι, τύμαι, fει. ωθήσομαι. - contre quelqu'un, τινί. Se laisser aller à la colère, τῆ ἐργῷ ἐν-δίδωμι. fut. iv-δώσω. Enclin à la colère, έργίλος, n, ev (comp. ώτερος, sup. ώτατος): εἰς ὀργὰν ἀξός, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος): όξύθυμες, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Penchant à la colère, ή πρός όργην ευχέρεια, ας. Exciter la colère de quelqu'un, οργών τινι έμ-ποιέω, ω, fut. ήσω. Allumer la colère, δυμόν άνα-φλέγω, fut. φλέζω. Réveiller la colère, δυμέν ήσιγάζοντα αν-εγείρω, fut. εγερω. Cela fit entrer le roi dans une furieuse colère, ταῦτα τὸν βασιλέα είς ου μετρίαν όργην κατ-έστησε (καθίστημι, fut. κατα-στήσω), Plut. Être enflammé de colère, όργη έμ-πίπραμαι, fut. έμ-πρησθήσομαι. Transporté de colère, χαλεπώς θυμεύμενος, η, ον (partic. de θυμέομαι, εύμαι). Qui ne peut retenir sa colère, θυμοῦ ἀκρατής, ής, ές. N'être pas maître de sa colère, 60 α.5 άκρατῶς έχω, fut. έξω. Faire éclater sa colère, the oppie ex-prigrout, fut. prico. Décharger sa colère sur quelqu'un, es tiva tiva όργην έχ-χέω, fut. χεύσω. Ne sachant sur qui décharger leur colère, oùx égevres once tiv θυμόν απ-ερείσονται (απ-ερείδω, fut. ερείσω), I'iut. Assouvir sa colère, τὴν ὀργὴν ἀνα-πληρόω, ω, fut. ώσω. Vaincre sa colère, τῆς ἐργῆς κατκκρατέω, ω, fut. ήσω. Contenir sa colère, ττν ου frappé au bon coin, ἐπίσημος, ος, ον. Qui ὀργὴν κατ-έχω, fut. καθ-έξω. Calmer sa con'est pas frappé au bon coin, παράσημος, ος, lère, τῆς ὀργῆς λήγω, fut. λήξω. Dissimuler sa ov. Frappé au coin de la sagesse, τὸ τῆς σε- colère, τὸν δυμὸν κλέπτω, fut. κλέψω. Qui disφίας σημείου έχων, ουσα, ου (part. d'έχω, fut. simule sa colère, κρυψίχολος, ος, ον. Réserver τζω). Frapper ses ouvrages au coin de l'im- sa colère pour de justes sujets, είς τὸ δένν το θυμώ χράςμαι, ωμαι, fut. χρήσεμαι. Apaiser la colère de quelqu'un, rivos bouco xataστέλλω, ful. στιλώ. Arrêter les essets de la colère de quelqu'un, πινός τη όργη έμποδών γίνομαι, fut. γενήσημαι. || Sainte colère, ζήλος, ου (δ). La colère divine, θεομπνία, ας (ή).

COLERE ou Colenique, adj. oppides, n, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): είς όργην έξύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος): όργης Zoow, w, o, gén. cvcs. Humeur colérique, έργελότης, ητος (ή).

COLIFICHET, s. m. παίγνιον, ου (τὸ). COLIMAÇON, s. m. Voyez LIMAÇON.

COLIN-MAILLARD, s. m. jeu, ψηλάφινδα, ης (ή). Jouer au colin-maillard, την ψηλάφινδαν παίζω, fut. παίξω. || Celui qui est pris à ce jeu, ovec, ou (c).

COLIQUE, s. f. στρόφος, ου (δ): λεός, οῦ (δ) : τὸ κωλικὸν πάθες, ευς. Avoir la colique, στροφόςμαι, εύμαι, fut. ωθήσομαι : κωλικεύομαι, fut. εύσομαι. Sujet à la colique, κωλικός, ή, όγ. Remède contre la colique, τὸ χωλικὸν φάρμακον, ου.

COLISÉE, s. m. xologgaiov, ou (tò). COLLABORATEUR, s. m. συνεργός, οῦ (δ). COLLAGE, s. m. χολλησις, εως (ή).

COLLANT, ANTE, adj. xchlubne, ne, ee: έχέχολλος, ος, ον : πολλητικός, ή, όν.

COLLATERAL, ALE, adj. συγγενικός, ή, όν. Un collateral, un parent, συγγενής, εύς (δ). COLLATION, s. f. comparaison, σύγκρισις, εως (ή). | Léger repas, το δειλινόν, οῦ (sous-ent. βρώμα).

COLLATIONNER, v. a. comparer, naρανα-γινώσκω, fut. γνώσομαι, acc. Collationner un manuscrit avec un autre, βιελίον βιδλίω παρανα - γινώσκω. | Goller , το δειλινόν προσ-φίρομαι, fut. προσ-οίσομαι.

COLLE, s. f. xolla, no (n). Marchand de colle, κολλοπώλης, ου (δ). Fabricant de colle, πολλέψης, ου (έ). Si la colle se détache, ίὰν γαλάση τὸ ἐγέκολλον (γαλάω, ω, fut. γαλάσω). Colle forte, ξυλοχολλα, ης (ή). Colle de poisson, ίχθυσχολλα, ης (ή).

COLLECTE, s. f. perception d'impôts, είσπραξις, εως (ή). || Quête, ερανος, ου (ό). En faire une, ipaviζω, fut. iow. Qui en fait une, ερανάρχης, ου (δ). Faire une collecte τίθεμαι, fut. περι-θήσεμαι). || Collier de chien, δίpour quelqu'un, τινὶ ἀγείρω, fut. ἀγερω. ραιον, ευ (τὸ). Collier armé de pointes, δι-Le produit d'une collecte, ou (d). | paíapece, eu (d).

COLLECTEUR, s. m. είσπράκτωρ, ορος (δ): άποδεκτήρ, ήρος (ό).

COLLECTIF, IVE, adj. περιληπτικός, ή, όν. COLLECTION, s. f. $\sigma u \lambda \lambda c \gamma \hat{\pi}$, $\tilde{\pi} s (\hat{\pi})$.

COLLECTIVEMENT, adv. dans un sens collectif, περιληπτικώς. | Tout pris ensemble. שואלנטליים

COLLEGE, s. m. assemblée de gens de la même profession, ouvedes, eu (i). || Maison d'éducation, διδασκαλείον, ου (τὸ): γυμνάσιον, ου (τό). Directeur d'un collège, γυμνασιάρχης, cu (δ). Aller au collège, είς τὸ διδασχαλείον φοιτάω, ω, fut. ήσω.

COLLEGUE, s. m. dans une magistrature, σύναρχος, ου (¿). Étre le collègue de quelqu'un, πινί συν-άρχω, fut. άρξω. Collègue dans le consulat, συνύπατος, ου (έ). Étre collègue d'un consul, συν-υπατεύω, sut. εύσω, dat. Prendre pour collègue, προσ-αιρέτωπι, εύμαι, fut. αιρήσεμαι, acc. | Collaborateur, συνεργός, εῦ (δ).

COLLER, v. a. xcllaw, w, fut. iow, acc. Coller à ou sur, τί τινι προσ-χολλάνο, ω. Coller ensemble, συγ-κολλάω, ω. | Areir la peau collée sur les os, τὰ ὀστᾶ μόνεν καὶ τὸ δίρμα έχω, fut. έξω. Tenir les yeux ce!lés sur quelque chose, τινὶ τὴν δψιν ἐπepeide ou ev - epeide, fut. epeide. Toujours collé sur les livres, βιδλίοις προσ-τετηχώς, υία, ός (part. parf. de προσ-τήπομαι, fut. τακήσεμαι). || Coller le vin, τον είνεν καθαίρω, fut. αρώ.

COLLERETTE, s. f. ornement de cou, περιστήθιον, cu (το). || Enveloppe de fleurs en ombelle, κάλυξ, υκος (ή).

COLLET, s. m. partie de l'habillement autour du cou, περιτραχήλιον, ου (τό). [Co!let, pris pour cou, τράχηλος, ου (δ). Mettre à quelqu'un la main sur le collet, tàs yellas τινι ἐπι-Εάλλω, fut. δαλω. || Espèce de filet, δεραιοπέδη, ης (ή).

se COLLETER, v. r. συμ-παλαίω, fat. αίσω. - avec quelqu'un, τινί.

COLLEUR, s. m. xchintis, cũ (6).

COLLIER, s. m. περιδέραιαν, ου (τό). Collier de pur'ornement, στρεπτός, ου (¿): στρεπτόν, εῦ (τὸ). Ayant mis un collier autour de son cou, περι-θέμενος στρεπτόν (περι-

COLLINE, s. f. πάγος, ου (δ): γεώλοφος, ου | (δ) : χολωνός, οῦ (δ) : βουνός, οῦ (δ). Colline escarpée, πάγος ἀνάντης, ους (δ). Le penchant d'une colline, τὸ τοῦ πάγου κάταντες, ους. Cette plante croft sur les collines marécageuses, φύεται τὸ βότανον ἐν ἐλώδεσι καὶ γεωλόφοις γωρίοις (φύομαι, fut. φύσομαι), Diosc.

COLLIOUATIF, IVE, adj. συντηκτικός, ή, όν. COLLIQUATION, s. f. σύντηξις, εως (π). COLLISION, s. f. σύγκρουσις, εως (ή).

COLLOQUE, s. m. διάλογος, ω (δ). Ils ont de longs colloques, πολλά δια - λέγονται πρός άλλήλους (δια-λέγομαι, fut. λέζομαι).

COLLOOUER, v. a. xab-iotripi, fut. xataστήσω, acc.

COLLUDER, v. n. συγ-κακευργέω, ω, fut. τίτω: συν-τεχνάζω, fut. άσω.

COLLUSION, s. f. συγκακουργία, ας (ή). User de collusion, συγ-κακουργίω, ω, fut. κίτω. Qui use de collusion, συγκάκουργος, ος, cy. Pour prévenir entre eux la collusion, μπ τι συν - τεχνάσωσιν άλλήλοις (συν - τεχνάζω, ful. άτω).

COLLUSOIRE, adj. συν-τετεχνασμένος, η, cy (partic. parf. passif de συν-τεχνάζω, fut. άσω).

COLLUSOIREMENT, adv. μετὰ συγκακουργίας : έκ συνθέτου.

COLLYRE, s. m. κολλύριον, ου (τό). COLOMBE, s. f. περιστερά, ας (ή).

COLOMBIER, s. m. περιστερεών, ωνος (δ): περιστεροτροφείον, ου (τό).

COLON, s. m. habitant d'une colonie, απικος, ου (δ). | Qui travaille à défricher une partie de terrain, κληρούχος, ου (δ). Il amena d'Athènes des colons pour cultiver les terres de l'Eubée, iπ-ήγαγεν είς Εύδοιαν Άθηναίων κληρούχους (ἐπ-άγω, fut. άξω), Paus. || Fermier, άγρονόμος, ου (δ).

COLON, s. m. gros boyau, xwlov, ou (tò). COLONEL, s. m. χιλίαρχος, cu (δ).

COLONIAL, ALE, adj. 6, 1, to mepi tac άποικίας. Denrées coloniales, τὰ ἀπὸ τῶν ἀποικιῶν ἀγώγιμα, ων

COLONIE, s. f. établissement dans un pays étranger, ἀπουία, ας (ή) Faire une colonie, ἀποιχίαν ποιέσμαι, ευμαι, fut. ήσομαι. Envoyer une colonie, ἀποικίαν έκ-πέμπω, fut. πέμψω. Ktablir une colonie dans un

est une colonie d'Athènes, πολις των 'Abm ναίων αποιχος, ου, ου αποιχίς, ίδος (ή). Les colonies grecques, ή άποιχος Έλλάς, άδος, Aristid. Les colonies s'attachent par reconnaissance à la mère patrie, ἀποιχία εδ μέν πάσχουσα τιμα τέν μητροπολιν (τιμάω, ω, fut. ήσω), Thuc. | Colonie de nouveaux habitants qui viennent repeupler une ville, iποικία, ας (ή). Les Apolloniates ayant admis dans leurs murs une colonie d'étrangers, Άπολλωνιαται ἐποίχους ίπ-αγαγόμενοι (partic. aor. 2 moy. α ἐπ-άγω, fut. άξω), Aristt.

COLONNADE, s. f. περιστύλιον, ου (τό).

COLONNE, s. f. pilier pour soutenir ou orner un édifice, στύλος, αυ (δ). Qui a six, huit, dix colonnes, έξάστυλος, όχτάστυλος, δεκάστυλος, ος, ον. Dont les colonnes sont trop écartées, άραιόστυλος, ος, ov. Dont les colonnes sont trop rapprochées, πυκνόστυλος, ος, ον. Qui a de belles colonnes, εύστυλος, oc, ov. | Au figuré. Les colonnes de l'Église, οί της έρελησίας στύλοι, ων.

COLONNE, cippe isolé pour couronner un tombeau ou porter une inscription, στήλη, ης (ή). Petite colonne, στηλίδιον, ου (τὸ). Blever une colonne, στήλην τίθημι, fut. θήσω. Inscrire sur une colonne, siç στήλην άναγράφω, fut. γράψω, acc. Ayant élevé sur une colonne une statue de cuivre, εἰκόνα χαλκῆν άνα-στηλώσας (άνα-στηλόω, ω, fut. ώσω), Plut. Colonnes qui indiquent le nom et la patrie des défunts, στήλαι τὰ τῶν τεθνηχότων δνόματα καί δήμον λέγουσαι (λέγω, ful. λέξω), Paus. Les colonnes d'Hercule, al Hpanhetot ornλαι, ῶν.

Colonne d'armée, τάγμα, ατος (τὸ). L'armée marchait sur trois colonnes, τρίχα δι-ηρημένον ἐπορεύετο τὸ στράτευμα (δι-αιρέω, ω. fut. αιρήσω: πορεύομαι, fut. εύσομαι).

COLOPHONE ou COLOPHANE, s. f. sorte de résine, xolopavía, a; (1).

COLOQUINTE, s. f. plante ou fruit, xλοχυνθίς, ίδος (ή).

COLORER, v. a. revêtir d'une couleur. χρώζω ου χρώννυμι, fut. χρώσω, acc. Colorer à la surface, ἐπι-χρώννυμι ου ἐπι-χρώζω, fut. χρώσω, acc. | Au fig. Colorer une action honteuse, πράγμα αίσχιστον ύπο-κορίζομαι, fut. ίουμαι. Colorer ses excès du nom de liberté, pays, χώραν άπ-οικίζω, fut. ίσω. Ville qui Daubegiav ταις άσελιγείαις προ - τείνομαι, fut. τενούμαι. Colorer ses démarches de raisons spé- combat, πρίν συμ-μιζαι καί συμ-δαλείν είς cieuses, προφάσεις εύλογους προ-φασίζομαι, fut. isouat. A-t-il seulement le moindre prétexte raisonnable pour colorer ses démarches? ποία πρόφασις καὶ τίς μετρία σκηψις φαίνεται των πεπραγμένων αὐτῷ (φαίνομαι, ful. φανήσομαι), Dém.

COM

COLORIER, ν. α. χρώννυμι ου χρώζω, fut. χρώσω, acc. : χρωματίζω, fut. ίσω, acc. COLORIS, s. m. d'un tableau, χρωματισμός, ου (δ). La fraicheur du coloris, ή των χρωμάτων ώρα, ας. Répandre le coloris sur un tableau, την γραφήν άπο-χραίνω, fut. χρανώ. Donner à un tableau le plus brillant coloris, τλν γραφήν έξ-ανδίζω, fut. ίσω.

Coloris du visage, yooa, as (n): xpciá, ας (ή). Coloris vermeil, ή άνθηρα χροιά, ας. Perdre le coloris de son teint, τὸ τῆς χροιᾶς ανθος αμείδω, fut αμείψω, Eschyl.

COLORISTE, s. m. χρωματογράφος, ου (δ). COLOSSAL, ALE, adj. xchoggaics, a, ev. COLOSSE, s. m. χολοσσός, οῦ (έ).

COLOSTRE, s. m. le premier lait des femmes, πρωτόγαλα, ακτος (τό).

COLPORTER, v. a. porter pour vendre, προ-πωλίω, ω, fut. ήσω. || Colporter une nouvelle, την άγγελίαν δια-φέρω, fut. δι-cίσω.

COLPORTEUR, s. m. προπώλης, ου (δ). COLURE, s. m. cercle de la sphère, xóλουρος, ου (δ).

COLZA, s. m. plante, ή δλαιοφόρος χράμδη, ης. COMBAT, s. m. μάχη, ης (ή). Combat sanglant, ή καρτερά μάχη, ης. Combat terrible, ή δεινή μάχη, ης. Il y eut un combat terrible, μάχη πάνυ ἰσχυρὰ γίγονε (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Après un grand combat, μάχης ισχυράς γενομένης. Sans combat, άμαχεί. Combat naval, ναυμαχία, ας (ή). Livrer un combat naval, ναυμαχίω, ω, fut. ήσω. Combat d'infanterie, πεζομαχία, ας (ή). En livrer un, πεζομαχίω, ω, fut. ήσω. Combat de cavalerie, ξππομαχία, ας (ή). Le livrer, ἐππομαχίω, ω, fut. ήσω. Combat singulier, μενομαχία, ας (ή). Appeler au combat, είς μάχην προ-καλίομαι, ούμαι, fut. καλίσομαι. Engager le combat, μάχην συν-άπτω, fut. άψω. En venir à un combat, διὰ μάχης έρχομαι, fut. ελεύσομαι. - avec quelqu'un, πνί. On en vint à un combat, siç μάχην ήλθε τὸ πρᾶγμα. Avant d'en venir aux mains et d'engager le

χείρας (συμ - μίγνυμι, fut. μίξω : συμ - Εάλλω, fut. 6αλω), Luc. Offrir le combat, μάχης χαιρόν ou simplement μάχην δίδωμι, fut. δώσω. Refuser le combat. μάχην ἐχ-κλίνω, fut. κλινώ, ου ύπο-δύομαι, jut. δύσομαι: τῆς μάχης ἀφίσταμαι, fut. ἀπο-στήσομαι. Accepter le combat, άντιπαρεξ-άγω, fut. άξω. Se préparer au combat, είς μάχην παρα - σκευάζομαι ο ιι δια-σκευάζομαι, fut. ασθήσομαι. S'élancer au combat, είς μάχην δρμάω, ω, fut, ήσω. Sc retirer du combat, έχ τῆς μάχης ἀνα-χωρέω, ω, fut. ήσω. Retourner au combat, άνα-μάχομαι, fut. μαχίσομαι. Rétablir le combat, τέν μάχην άνα-νεόω, ω, fut. ώσω. Dans le fort du combat, άχμαζούσης τῆς μάχης (άχμάζω, fut. άσω). Exposer toutes ses forces dans un combat, μια μάχη πανδημεί δια-χινδυνεύω, fut. εύσω. Livrer un combat décisif, μια μάχη τὸν πολεμον χρίνω, fut. χρινω. Le combat fut longtemps douteux, έπὶ πολύν χρόνον ἰσόβροπος Το ή μάχη (εἰμί, fut. έσομαι), Diod. Combat dont l'issue est douteuse, μάχη ἀμφισδητήσιμος, ου (%), Plat. Qui ne prend point part au combat, άμαχος, ος, ον. Inhabile aux combats, ἀπόλεμος, ος, ογ. Qui n'est plus propre au combat, ἀπέμαχος, ος, ον. Mettre quelqu'un hors de combat, ἀπόμαχόν τινα καθ-ίστημι, fut. χατα-στήσω. Aimer les combats, φιλεμαχέω, ω, fut. ήσω. Qui les aime, φιλόμαγος, ος, εν. Combats, jeux solennels de la Grèce, aya-

νες, ων (ci). Y prendre part, άγωνίζομαι, fut. ίσομαι. Y présider, άγωνοθετέω, ω, fut. ήσω. || Combat des athlètes, άθλος, ου (ό). Υ présider, άθλοθετέω, ω, fut. ήσω. Le prix du combat, žôλον, ου (τὸ).

COMBAT, lutte, effort pour soutenir uns cause, άγων, ώνος (δ). Combat d'esprit, δ περί τους λόγευς άγών, ώνος. Il aura bien des combats à soutenir, πολλά δεήσει αὐτὸν άγωνίζισθαι (δεί, fut. δεήσει: άγωνίζομαι, fut. ίσομαι). | Emulation, φιλονεικία, ας (ή). Il y a entre eux un combat de générosité, piloveixou ou πρός την ανδραγαθίαν (φιλονεικίω, ω, fut. ήσω): περὶ τῆς ἀνδραγαθίας άμιλλῶνται ου φιλοτιμούνται (άμιλλάομαι, ώμαι, δυί. ήσομαι: φιλοτιμίομαι, ούμαι, ful. ήσεμαι).

COMBATTANT, s. m. δ μαχόμενος, συ (partic. de μάχομαι, fut. μαχίσομαι).

COMBATTRE, v. a. et n. μάχεμαι, sul.

μαγέσομαι. Combattre quelqu'un ou contre lorsqu'il n'est pas dubitatif, δπόσον, auque quelqu'un, τινί ου πρός τινα. - pour quelque répond l'adjectif δπόσος, η, ον. Je sais comchose, ὑπέρ ου περί τινος. Combattre pour la bien ils sont, οίδα ἐπόσοι εἰσί. || Dans les exreligion, la liberté, τῆς εὐσεδείας, τῆς χοινῆς ελευθερίας υπερ-μάχομαι, fut. μαχέσομαι, ου ὑπερ-μαχέω, ω, fut. ήσω. Ils combattent pour leurs maîtres, ὑπερ-μαχοῦσι τῶν δεσποτῶν. Combattre pour la justice, ύπλο του δικαίου άγωνίζεμαι, fut. ίσεμαι, ου άμυνεμαι, fut. υνευμαι. Combattre courageusement pour sa patrie, δπέρ τῆς πατρίδος έρρωμένως ἀμύνομαι. Combattre à forces égales, iξ ίσου μάχομαι, fut. μαγέσομαι. — avec acharnement, δια-μάχομαι, fut. μαγέσομαι. Combattre avec courage, θυμομαχέω, ω, fut. ήσω. Combattre corps à corps, μενεμαχίω, ω. Combattre à outrance, δια-μονομαχίω, ω. Combattre à force ouverte, έχ του φανερού μάχην ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσοuai. Ils n'avaient pas dessein de combattre, μαχίσασθαι ούκ έποιούντο βουλήν, Hérod. Se plaire à combattre, φιλομαχίω, ω, fut. ήσω. Il cherchait toujours l'occasion de combattre Annibal, έφιλομάχει πρός τον 'Avvibav, Plut. Personne n'osa se présenter pour le combattre, m. à m. ne s'opposa à lui, où deic αὐτῷ ἐς μάχην ήντιώθη (ἀντιόομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι), Hérodt. | Avoir à combattre la faim et la soif, λιμώ καὶ δίψει μάχομαι, fut. μαzisopat, Plut.

COMBATTRE une opinion, δοξη τινὶ ἀνθ-ίσταμαι, fut. άντι-στήσομαι, ου έν-αντιόομαι, ουμαι, fut. ωσυμαι. Combattre pour une opinion, ύπέρ τινος γνώμης άγωνίζομαι, fut. ίσομαι. || Choses qui se combattent, τὰ μαχόμενα, ων (partic. neutre de μάχομαι).

ÈTRE COMBATTU, irrésolu, δι-απορέομαι, ούμαι, fut. noonat. Je suis bien combattu, iv usγάλη ἀπορία καθ-ίστηκα (parf. de καθ-ίσταμαι. fut. xata-othoquat).

COMBIEN, adv. devant les verbes ordinaires, mogor. Devant ceux de prix ou d'estime, πόσου. Devant les comparatifs, πόσω. Toutes ces locutions s'emploient lorsque combien est interrogatif ou dubitatif. Combien sont-ils? πόσοι είσί; Combien de? πόσος, η, cy: Combien de temps? πόσον χρόνον; Depuis combien de temps? έχ πόσου χρόνου; Dans combien de temps? πότε; l'ignore combien il combles, ύπωρόφιος, ος, ον. | Au fig. courona d'argent, ούχ οίδα πόσον έχει άργύριον (οίδα, nement, addition, surcrott, χολοφών, ώνος (δ): fut. εξουμαι). || Combien entre deux verbes, πορωνίς, ίδος (ή): προσθήκα, ης (ή): ἐπίμετρον ,

clamations, book, dont l'adj. est bocc, n, ex. Combien il a d'amis! occus eyes pilous (eyes, fut. Kw); Souvent et surtout devant les adjectifs on emploie les adv. ώς et έπως. Combien il m'aime! ώς φιλεί με (φιλέω, ω, fut. ήσω); Combien il est beau, ώς καλός (sous-ent. ἐστί); Vous savez combien il est beau, ciota ones έστι καλός, ou mieux όπως έχει κάλλους (έχω, ful. (\$\omega).

Commen grand, modes, n. ov : makines, n. cv. Sans interrogation ni dubitation, imisoc, η, ον : ὁπηλίχος, η, ον. Dans les exclamations, έσος, η, ον: ήλίχος, η, ον. || Combien peu, ώς δλίγον, interrogatif ou dubitatif. Vous savez combien peu j'ai d'amis, εἶσθα ἔπως ολίγοις χρώμαι φίλοις (χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι). || Combien de fois, ποσάκις. Sans interrogation ni doute, δποσάχις. Dans les exclamations, bodius.

Commen que, quoique, xei ou ei xai, avec l'indic. : xãy, avec le subj.

COMBINAISON, s. f. assemblage de deux choses, συνδυασμός, οῦ (¿). | Assemblage en général, σύναψις, εως (ή). | Amalgame, mélange, σύγκρασις, εως (ή). || Calcul, raisonnement, λογισμός, οῦ (δ). || Projet, βουλή, ῆς (ή): βούλευμα, ατος (τὸ).

COMBINER, v. a. assembler deux à deux. συν-δυάζω, ful. άσω, acc. Assembler en général, συν-άπτω, fut. άψω, acc. — une chose avec une autre, τί τινι. | Amalgamer, συγχεράγγυμι, fut. χεράσω, acc. — deux choses de nature très-différente, δύο τὰ γύσει άλλοιό-

COMBLE, s. m. ce qui peut tenir audessus des bords d'une mesure, inquerpor, ou (τὸ). Mesure dont on a rasé le comble, χαίνιξ άπο-μεμαγμένη, ης (άπο-μάσσω, fut. μάξω), Aristoh.

Comble, fatte d'une maison, 620000, cu (6). De fond en comble, dodny. Ruiner de fond en comble, ἀπο-θεμελιώω, ω, ful. ώσω, acc. Les combles, le dernier étage, ή ὑπωρόφιος στέγη, ης: ὑπωροφία, ας (ή). Situé sous les ευ (τὸ). Mettre le comble à, τὸν κορωνίδα συι αcc. Les vallées seront comblées, πᾶσα φάραγξ τον χολοφώνα έπι-τίθημι, fut. imi-θήσω, dat. Vous y mettrez le comble, πολλήν την προσθήκην τούτοις ποίχσεις (ποιέω, &, fut. ήσω). Cela met le comble au bonheur, μεγάλη αύτη γίνεται προσθήχη της εύδαιμονίας (γίνομαι, fut. γενήσογια:. Pour comble de malheur, πρὸς ταῖς άλλαις άτυχίαις. | Le plus haut degré, κορυφή, τζ (ή) : τὸ έκρον, τὸ ἀκρότατον, τὸ ἔσχατον, ου: πέρας, ατος (τὸ). Parvenir au comble de la sagesse, είς άχρον σοφίας ελαύνω, fut. ελάσω. Arriver au comble de ses désirs, siç to mipaç των εύχων άφ-ικνέςμαι, ουμαι, fut. άφ-ίξομαι. Parvenu au comble des honneurs, siç ràs άκριτάτας τιμάς έλπλακώς (part. parf. d'έλαύν», fut. ¿λάσω). Parvenus au comble, les uns de la justice, les autres de l'injustice, ei; tò έσχατον ελπλυθότες, οί μέν της δικαιοσύνης, οί δέ της άδικίας (ελήλυθα, parf. d'έρχομαι), Plat. C'est le comble de l'impudence, αύτη έσχάτη έστιν αναισχυντία. Ce serait le comble de l'absurdité, άτοπώτατον αν είη πάντων.

COMBLE, adj. plein jusqu'au - dessus des bords, έκπλεως, ως, ων. Mesure comble. μέτρον έπι-μεμετρημένον, ου (partic. parf. passif d'im-μετρέω, ω, fut. ήσω. | Au fig. La mesure est comble, tournez, cela atteint le terme, έχει ταύτα τὸ πέρας (έχω, fut. €ξω).

COMBLEMENT, s. m. tyxwois, sws (1). COMBLER, v. a. remplir jusqu'au comtle, ix-πληρόω, ω, fut. ώσω, acc. Combler la mesure de ses crimes, rois vidux prévois xopeeda im-ridnus, fut. im-biou. || Combler de biens, Le gloire, χρημάτων, δοξης ξιμ-πίπλημι, fut. έμ-πλήσω. Combler d'honneurs, μεγίσταις τιμαῖς τιμάω, ω, fut. ήσω. Être comblé d'hon-Deurs, τάς μεγίστας τιμάς χαρπόομαι, ούμαι, fut. έστιμαι. Combler de bienfaits, πολλά καί μεγάλα εὐεργετέω, ω, fut. ήσω, acc. Ayant été comblé de ses bienfaits, πολλά ύπ' αὐτοῦ εὐεργεταθείς, είσα, έν. Combler quelqu'un de louanges, ὑπερεπ-αινίω, ω, fut. α:νίσω, acc. Combler des louanges les plus excessives, µuρίοις έγχωμίοις άπο-σεμνύνω, fut. υνώ, ασο. Combler quelqu'un de joie, μεγίστην τινί τέρψιν παρ-έχω, fut. έξω. Être comblé de joie, υπερ-ήδομαι, fut. potήσομαι. Comblé de ξοίε, περιχαρής, ής, ές.

Combler un fossé, iy-xwwqu, fut. xwow,

πληρωθήσεται (πληρόω, ω, fut. ώσω), Bibl.

COMBUSTIBLE, adj. καύσιμος, ος, ον. Le combustible, le bois de chauffage, ή κπύσιμος ύλη, ης. Matières combustibles, πυρεία, ων (τά).

COMBUSTION, s. f. action de brûler, κατάκαυσις, εως (ή). || Désordre, σύγχυσις, εως (ή). Mettre tout en combustion, πάντα συγχίω, fut. χεύσω : πάντα κινέω, ώ, fut. ήσω, ου κυκάω, ω, fut. ήσω. Etre en combustion. συγ-χίομαι, fut. χυθήσομαι. Toute la ville est en combustion, πάσα συγ-κέχυται καὶ ἐν ταραχαίς έστιν ή πολις.

COMEDIE, s. f. xwuwdia, as (1). L'ancienne, la moyenne, la nouvelle comédie, ή άρχαία, ή μέση, ή νέα ου καινή κωμφδία, ας. Jouer la comédie, την κωμφδίαν υποκρίνομαι, fut. κρινούμαι. Donner au théâtre une comédie, χωμωδίαν διδάσκω, fut. διδάξω. Do comédie, κωμωδικές, ή, όν : κωμικές, ή, év. | Au fig. Donner la comédie à ses dépens, γέλωτα παρ-έχω, fut. ξω. C'est une pure comédie, άτεχνῶς πεπλασμένα έστὶ ταῦτα καὶ προσ-ποίητα (πλάσσω, ful. πλάσω).

COMÉDIEN, s. m. qui jous la comédie, χωμωδός, οῦ (δ). Acteur en général, υποκριτής, εῦ (δ): μῖμος, ου (δ).

COMESTIBLE, adj. έδώδιμος, ος, ον. [Comestibles, s. m. pl. τὰ ἰδώδιμα, ων : σιτία, ων (τά). Marchand de comestibles, έφθοπώλης, cu (ó).

COMÈTE, ε. f. χομήτης, ου (δ). .

COMICES, s. m. pl. άρχαιρέσια, ων (τά). COMIQUE, adj. appartenant à la comédie, χωμικός, ή, όν. Poēte comique, δ κωμωδοποιός, οῦ: κωμιφιδοδιδάσκαλος, ου (δ): κωμικός. ου (c). Risible, γελοιος, a, ov (comp. ότερος, **sup.** ότατος).

COMIQUEMENT, adv. γελοίως. COMITÉ, s. m. συμδούλιον, ου (τό).

COMMANDANT, s. m. & apres, evec (6) \$ ήγεμών, όνος (ό).

COMMANDE, s. f. commission, evroling ที่: (ที่). Ouvrage de commande, тò เท-าะาสมุนย์νον έργον, ου (partic. parf. passif div-τέλλω, fut. τελώ). | Au fig. De commande, feint, simulé, προσποίητος, ος, ον. Tristesse de commande, ή προσποίητος άνία, ας. Larmes de commande, τὰ ἐπείσακτα δάκρυα, ων.

COMMANDEMENT, s. m. ordre, ivroli,

ης, (ή): παράγγελμα, ατος (τὸ): προσταγμα, į ατος (τὸ). Exécuter les commandements de quelqu'un, τὰ ὑπό τινος προσ-τεταγμένα ποιέω, ω, fut. ήσω. Les commandements de Dieu, αί του Θεου έντολαί, ων: τὰ Θεου παραγγέλματα, wv. Les dix commandements, ci δίκα λόγει, ev. Exécuter les commandements de Dieu, τάς του Θεου έντολάς τελέω, ω, fut. τελέσω. Pouvoir de commander, άρχή, ης (ή): ήγεμονία, ας (ή). Avoir le commandement de, άρχην έχω, fut. έξω, gén.: άρχω, fut. άρξω, gen. : ήγεμενίω, ω, ful. ήσω, gen. : ήγειμαι, ούμαι, fut. ήσομαι, gén. Avoir un commandement important, άρχην μεγίστην άρχω, fut. ερξω. Avant de prendre en main le commandement, πρίν είς άρχην κατα-στήναι (καθίσταμαι, fut. κατα-στήσεμαι). Donner le commandement de l'armée à quelqu'un, τω στρατώ τινα έφ-ίστημι, fut. έπι-στήσω. Il recut le commandement de l'armée grecque, ireμών των Ελλήνων κατ-ίστη (aor. 2 de καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι). Confier à quelqu'un le suprême commandement, την των όλων ήγεμονίαν τινὶ έμ-πιστεύω, fut. εύσω. | A commandement, κατά θέλημα. Avoir les paroles, les larmes à commandement, δημάτων, δακρύων εύπορέω, ω, ful. ήσω, ou εύπορίαν έχω, fut. Et ..

COMMANDER, v. a. ordonner, in-tillo, fut. τελώ, acc.: παρ-αγγέλλω, fut. αγγελώ, acc. : προσ-τάσσω, fut. τάξω, acc. : ἐπι-τάσσω, fut. τάξω, acc. - quelque chose à quelqu'un, τί τινι. Commander à quelqu'un de faire quelque chose, τινί έν-τέλλω ου παρ-αγγέλλω, είς. ou τινά κελεύω, fut. εύσω, avec l'infinitif. Il commanda à ses gens d'examiner, παρ-ήγγειλε τοις έαυτου έφ-οράν (παρ-αγγέλλω, fut. αγγελώ: έφ-οράω, ω, fut. έπ-όψομαι). N'ayant commandé aucun préparatif, κύδὶ παρασκευήν κύδεμίαν παρ-αγγείλας, Hérodt. Je vous commande de parler, πελεύω σε φράσαι (πελεύω, fut. εύσω : φράξω, fut. φράσω). On lui commanda de chanter, άδειν έκελεύθη (άδω, fut. άσομαι). Δvoir l'autorité, ἄρχω, fut. ἄρξω. Il commande dans le pays, άρχιι τῆς χώρας. Commander l'armée, τῆς στρατιᾶς ἄρχω. Ne commandez pas avant d'avoir appris à obéir, μή άρχε πρίν αν μάθης άρχεσθαι (μανθάνω, fut. smonde, πάντων κρατείν έθελει (κρατέω, ω, fut.) ρίας λειπομένης (λείπομαι, fut. λείθομαι).

now: iliko, fut. ileknow). Commander à ses passions, των επιθυμιών κατα-κρατέω, ώ, fut. ήσω. Se commander à soi-même, εμαυτοῦ κρατέω, ω, fut. ήσω. Qui sait se commander, έγκρατής, ής, ές. Qui ne peut se commander, έαυτοῦ ἀχρατής, ής, ές.

COMMANDER, dominer sur, ini-xeimai, sul. neischat, dat. Etre commandé ou dominé par, bend-xeimai, fut. xeiochai, dat. La ville est commandée par la citadelle, ὑπό-κειται ά πολις τη άκρεπολει.

COMME, adv. &: . & onep : xabanep : 7. Comme on dit, ώς φασι (φημί, fut. φήσω). Comme il est naturel, ώς εἰχός ἐσπ. Comme on l'a dit au commencement, καθάπερ έν τῆ άρχη είρηται (άγορεύω, fut. έρω). Comme on s'y attendait, κατά δοξαν. Comme on l'espère, κατ' ελπίδα ου κατά την ελπίδα. Comme on peut, κατά δύναμιν: κατά τὸ δυνατόν: ώς οιόν τε: ώς ου όσον έν-δέχεται: κατά τὸ έν-δεχόμενον (δέχομαι, fut. δέζομαι). Comme je pourrai, ούτως, όποίως αν δύνωμαι (δύναμαι, fut. δυνήσομαι). D'autres iles, comme Rhodes, Samos, Chio, allai vñooi, olov Podos xai Σάμος καὶ Χίος, Isocr. Les bons comme les méchants, άγαθεί τε καὶ πονηρεί. || Comme, en qualité de, an. Comme un richard qu'il était, άτε πλούσιος ών. Aimons la vertu comme devant faire notre bonheur, την άρετην φιλείν ήμας δεί, άτε της δαιμονίας ήμιν αιτίαν γενησομένην (γίνομαι, fut. γενήσομαι). || Regarder comme un crime, εν άδικήματος μέρει τίθημι, fut. θτσω, acc. Je le regarde comme un frère, ἐστί μα έν άδελφου μέρει ου άντι άδελφου. On le regarda comme mort, τεθνάναι ένομίσθη (τέθνηκα, parf. de θνήσκω, fut. θανούμαι : νεμίζω, fut. ίσω). Je l'aime comme un père, ίσεν πατρέ τούτον φιλέω, ω, fut. ήσω. Il est regardé on traité comme un domestique, εἰκέτευ τάξιν έχει (έχω, fut. έξω). || Comme si, ώσεί : ώσπερεί: olovei: ωσπερ αν εί, avec l'indic. ou l'opt. Comme si vous n'en saviez rien, ωσπερ αν εί μηδέν γνοίης (γινώσκω, fut. γνώσομαι).

Comme, lorsque, ώς : έπει : έπειδή : avec l'indic. Comme on lui eut annoncé la victoire, ώς ήγγελθη αὐτῷ ή νίκη (άγγελλομαι. fut. ελθήσομαι). Le plus souvent on tourne par le génitif absolu. Comme il ne leur restait μαθήσεμαι). Il veut commander à tout le aucun espoir de salut, εὐδεμιᾶς αὐτοῖς σωτη-

COMMEMORATIF, we, adj. αναμνηστικές, [δεμπι, fut. ψεύσεμπι), Xên. Il est temps de ή, όν. - de quelque chose, τινός.

COMMÉMORATION, s. f. ἀνάμνησις, εως (i): μνεία, ας (i). Faire commémoration d'une chose, μνείαν τινός ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. En commémoration de, είς μνημόσυνον, ou simplement μνημόσυνον, avec le gén.

COMMENÇANT, ANTE, s. m. et f. qui en est encore aux éléments, στοιχειακός, ή, έν. | Qui en est encere à son essai, πρωτό-ERIPCE, CE, OV.

COMMENCEMENT, s. m. $\dot{\alpha}_{\xi} \chi \dot{\tau}_{i}$, $\tilde{\tau}_{i} \xi$ $(\dot{\tau}_{i})$. Dès le commencement, έξ άρχης. Depuis le commencement du monde, ἀπ' ἀρχῆς κόσμου. Depuis le commencement jusqu'à la fin, ἀπ' άρχης άχρι τέλους. Prendre commencement, άρχην λαμβάνω, fut. λήψομαι. En toute chose ce qui importe le plus c'est le commencement, άρχη παντός έργου μέγιστον. Au commencement, d'abord, την άρχην, ου το κατ' άρχάς. Au commencement du printemps, έπρος άρχομένου (partic. ď άρχομαι, fut. άρξομαι). Au commencement du mois, μηνές ισταμένου (ισταμαι, fut. στήσομαι). Au commencement de son règne, δτ' πρξατο βασιλεύειν (άρχομαι, fut. άρξομαι : βασιλεύω, fut. εύσω). Dès le commencement de son discours, εύθυς λέγοντος αυτου (λέγω, fut. λέξω). [Les commencements, les premiers éléments d'une science, στοιχεία, ων (τά): στοιχειώματα, ων (tà). Les commencements de la science sont difficiles, χαλεπόν έστι τὸ τῆς παιδείας ἄργεσθαι (άρχομαι, fut. άρξομαι).

COMMENCER, v. a. et n. faire ou agir avant les autres, άρχω, fut. άρξω, gén. : κατ-άρχω, fut. $\alpha \rho \xi \omega$, gén.: $\delta \pi - \alpha \rho \chi \omega$, fut. $\alpha \rho \xi \omega$, gén.: προ-άρχω, fut. άρξω, gén. Il commence les hostilités, άρχει του πολέμου. C'est moi qui ai commencé à bouder, έγω πρχον χαλεπαίνων (χαλεπαίνω, fut. ανώ), Hom. C'est à Phèdre à commencer, κατ-αρχίτω Φαίδρος, Plat. || Débuter, se mettre en train de, αρχομαι, fut. αρξομαι, gén.: xaτ-άρχομαι, ful. άρξομαι, gèn.: ivάρχομαι ου ίξ-άρχομαι, fut. άρξομαι, gén. Commencer le combat, τῆς μάχης ἄρχομαι ου κατ - άρχομαι. Commencer le sacrifice, των συμαι, fut. ήσομαι, acc. | Interpréter malileção κατ-άρχομαι. Il commence à parler,] αρχεται λόγου : αρχεται του λέγειν : αρχεται λέγων (λέγω, fut. λέξω ou έρω). Ils commencent à ne plus mentir, άρχονται του μή ψεύσασθαι (ψεύ- έ γυναικείος θρύλλος, ου.

commencer, νῦν ἀρχτέον τὸ πρᾶγμα ου τοῦ πράγματος. Bien commencer, δρθώς την άρχην ποιέομαι, ουμαι, ful. κοςμαι, ου άπο-τίθεμαι. fut. ἀπο-θήσομαι. Son discours commence brusquement, ή του λόγου άρχη άπ-εβρωγυία τυγχάνει (ἀπ-ἰρρωγώς, partic. parf. d'aποβ-βήγνυμαι : τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Commence, ée, έξ-ηργμένος, η, ον, ου έξ-αρχθείς, είσα, έν (partic. parf. ou aor. 1er passif d'iξ-άρχομαι, fut. άρξομαι. Le discours commencé, ὁ έξ-πρημένος λόγος, co. L'ouvrage commencé, τὸ ἐπι-χειρηθέν έργον (iπι-χειρίω, ω, fut. ήσω). Commencer par. αρχομαι fut. αρξομαι, ου την άρχην ποιέσμαι, ουμαι, fut. ήσομαι, avec άπό ou it et le gén. Il commença par la fin, ἀπὸ τοῦ τέλους πρξατο. C'est par là que nous commencerons, έντεϋθεν δεί την άρχην ποιήσασθαι, Isocr. Je commencerai par vanter la noblesse de son origine, άρχην του λόγου ποιήσομαι άρχην του γένους αὐτοῦ, Isocr. C'est par là qu'il faut commencer, από τούτων δεί άρχην άρχεσθαι, Plat. Ils commencent leur vie par souffrir, Tou ζην από λύπης άρχονται, Plat. Commencer par faire, tournez, faire en commençant, doróμενος ου άρξάμενος ποιέω, ω, fut. ήσω. Com. mencez par me dire, άρξάμενος είπε μοι (ἀγορεύω, fut. έρω). Il commença par des plaintes, άρχόμενος έμέμψατο (μέμφομαι, fut. μέμψομαι).

COMMENSAL, ALE, s. m. et f. σύσσιτος, ου (ό, ή) : συντράπεζος, ου (ό, ή).

COMMENT, adv. interrogatif et dubitatif, πως; Comment se porte-t-il? πως έχει; || Sans interrogation ni doute, δπως. Je sais comment il s'appelle, είδα όπως καλείται (είδα, fut. εἴσομαι : καλέω, ω, fut. καλέσω).

COMMENTAIRE, s. m. explication, ifiγησις, εως (ή). || Interprétation maligne, παρεξήγησις, εως (ή). | Au pl. mémoires, documents historiques, απομνημονεύματα, ων (τά).

COMMENTATEUR, s. m. ignynthis, ou (6). Les commentateurs anciens, les scoliastes, σχολιασταί, ών (οί).

COMMENTER, v. a. expliquer, if-nyiouar, gnement, παρεξ-κγέσμαι, συμαι, fut. ποσμαι,

COMMERAGE, s. m. propos de semmes,

COMMERÇANT, s. m. έμπερες, ευ (δ). | τι πλημμεληθή. Commettre un crime, άλιτεω. Ville commerçante, ή έμπορική πολις, εως.

COMMERCE, s. m. négoce, imacoia, as (i). Faire le commerce, immopias moiscuat, τύμαι, fut. ήσομαι, Isocr. Se livrer au commerce, τον θυμόν ἐπ' ἐμπορίαν τρέπω, ful. τρέψω, Hésiod. Qui a le goût du commerce, φιλίμπορος, ος, ον. De commerce, qui concerne le commerce, έμπορικός, ή, όν. Objets de commeree, τὰ ἐμπορικὰ χρήματα, ων. Voyager pour assaires de commerce, κατ' έμπορίαν άποδημέω. w, fut. ήσω. Aller en Asie pour affaires de commerce, είς 'Ασίαν έμ-πορεύομαι, fut. εύσομαι. Faire le commerce plus en grand, είς μείζον έμ-πορεύομαι, Synés. Faire commerce de philosophie et de vertu, σοφίαν και άρετην έμπερεύομαι, Chion.

Commerce, société, xervavía, as (n): ourlia, ας (ή). - avec quelqu'un, μετά τινος ου πρός τινα. Avoir commerce avec quelqu'un, τινὶ κοινωνίω, ω, fut. ήσω. Ils ne veulent avoir ensemble aucun commerce, καινωνείν άλλήλοις ούκ έθελουσιν (έθελω, fut. έθελήσω). Je n'ai eu aucun commerce avec lui, ου μοι κοινέν τι πρός έχεινου γεγένηται (γίνομαι, fut. γενήσομαι). || Commerce de lettres, ή δι' ἐπιστολῶν ἐμιλία, ας.

COMMERCER, v. n. έμ-πορεύομαι, fut. εύ-

COMMERCIAL, ALE, adj. ἐμπορικός, τί, όν. COMMERE, s. f. qui est marraine avec une autre personne, συνανάδοχος, ου (ή). Femme bavarde, γύναιον, ου (τὸ): γυναικάριον, ου (τὸ). Vieille commère, γραίδιον ου γράδιον, ου (τό). De commère, γυναικείος, ος ου a. ov. De vieille commère, γραϊκός, ή, όν: γραώδης, ης, ες. | C'est une commère, une femme rusée, πανούργος τίς έστιν ή γυνή.

COMMETTRE, v. a. faire, δράω, ω, fut. δράσω, acc.: πράσσω, fut. πράξω, acc.: ποιέω, ω, fut. ήσω, acc. — une mauvaise action, φαυλόν τι. Suivant la nature de l'action commise, on se sert de différentes expressions. Commettre une faute, une erreur, άμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι. Il commet bien des sautes, πολλά άμαρτάνει. Toutes les fautes commises par les Lacédémoniens, πάνθ' έσα έξ-ημάρτηται τοίς Λακεδαιμονίοις. Commettre une faute par négligence, par légèreté, πλημμελίω, ω,

ώ, fut. ήσω. Commettre une injustice, άδ-xiω, ω, fut. ήσω. Commettre un délit, une con vention aux lois, παρα-νομέω, ω, fut. ήσω. Quel si grand crime a-t-il pu commettre envers yous? τί τοσούτον είς σε παρα-νενόμηκε; Une grande injustice a été commise, δεινόν άδιχημα έγένετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Lyc. COMMETTRE, confier, πιστεύω, fut. εύσω, acc. Les objets commis à sa foi, τὰ πιστευθέντα αὐτῷ. Commettre quelque chose à la foi de quelqu'un, τί τινος πίστει έγ-χειρίζω, fut. ίσω. || Charger du soin de , ἐπι-τάσσω , fut. τάξω, acc. Commettre quelqu'un à un office, Tivà πρός τι έπι-τάσσω. Commettre quelqu'un à la garde de quelque chose, τινός φυλακήν τινι έπι-τρέπω, fut. τρέψω. Il fut commis à la garde du pont, την της γεφύρας έπ-ετράπη φυλακήν.

COMMETTRE, mettre en question ou en danger, εἰς ἀγῶνα καθ-ίστημι, fut. κατα-στησω, acc. : είς χίνδυνον άγω, fut. άξω, acc. Commettre sa dignité, sa fortune, περί του αξιώματος, περί των ούσιων χινδυνεύω, fut. εύσω. Se commettre pour quelqu'un, κινδυνεύω ὑπέρ τ:wos. || Se commettre avec quelqu'un, se compromettre en disputant avec lui, τινὶ παρά τὸ πρέπον φιλονεικέω, ω, fut ήσω. | Commettre deux personnes, les brouiller, τινάς είς εριδα συμ-δάλλω, fut. δαλώ.

COMMINATOIRE, adj. aneilytucic, n, cv., COMMIS, s. m. qui travaille sous les ordres d'un autre, υπηρέτης, ου (δ): ὑπουργος ου (δ). || Qui travaille dans un bureau, γραμματεύς, έως (δ).

COMMISÉRATION, s. f. EASOC, OU (6): έλεος, ους (τὸ): οἴχτος, ου (ὁ): οἰχτιρμός, οῦ (d). Avoir de la commisération pour quelqu'un, τινα έλείω, εω, fut εήσω, ου οίκτείρως fut. ερώ, ou cixτίζω, fut. ίσω : τινί συμπάσχω, fut. πείσομαι, ου συν-αλγέω, ω, fut. ήσω. Exciter la commisération, ελέου τυγχάνω, fut. τύξομαι. Voyez Compassion.

COMMISSAIRE, s. m. chargé d'une commission ou fonction publique, ἐπιμελητής, οῦ (d). Nommer un commissaire pour quelque chose, ἐπιμελητήν τινά τινος ου ἐπί τι χειροτονίω, ω, fut. ήσω. Commissaire de police. ἀστυνόμος, ευ (δ). Commissaire de vivres, σιfut. ήσω. S'il se commet quelque faute, εάν τάρχης, ω (δ). Commissaire de la marine,

Soulos, ou (8). | Juge extraordinaire, & itaiσιες δικαστής, ου.

COMMISSION, s. f. iv = 0.0 Å, $\tilde{\pi} \in (\tilde{\pi})$: $i\pi = 0.0 \text{ Å}$ στελή, ής (ή). Donner à quelqu'un une commission, τινί τι έν-τέλλω, fut. τελώ, ου έπιστέλλω, fut. στελώ. S'acquitter d'une commission, το έν-τεταλμένον ποιίω, ω, fut. ήσω. Je ne vous avais pas donné cette commission, ούκ ήν σοι ὑπ' έμοῦ ἐπ-εσταλμένον τοῦτο. Je me charge de cette commission, sis imaurou to πράγμα άνα-δέχομαι, fut. δέξομαι. | Emploi public, τῶις, ους (τὸ). — avec juridiction, ἀρχή, ກິເ (ກໍ). Commission extraordinaire, ກໍ ຂໍດູχກ ເຊັ່ນ:peroc, ou. | Comité, réunion des commissaires, συμδούλιον, ου (τό).

COMMISSIONNAIRE, s. m. qui achète en vend par commission, προπώλης, ου (δ). Portefaix, φορτηγός, οῦ (δ). || Qui fait une commission, ύπηρέτης, ου (δ).

COMMISSURE, s. f. συνάρθρωσις, εως (ή). COMMODE, adj. avantageux, ἐπιτήδειος, Raipor forai ou Agei (eipi, fut. foopai : Axw. ful. TEw).

Commode, qui est d'un usage facile, suyanστος, ος, ον : χρήσιμος, ος ου η, ον (comp. ώτιρος, sup. ώτατος). Meuble commode, τὸ σκιῦςς σχρηστον, cu. Vêtement commode, ή εὐφόρητος ἐσθής, ήτος. Maison commode, είχος ὁ 🚅 ταitable, sociable, ευχολος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Humeur commode, εὐχολία, ας (ή). Vertu commode, dv-equevn aperń, ης (partic. parf. passif d'aίημι, fut. αν-ήσω).

COMMODE, s. f. meuble à serrer divers effets, σκευοθήκη, ης (ή).

COMMODÉMENT, adv. avantageusement, έπιτηδείως : εὐκαίρως : πρὸς καιροῦ. || Facilement, ράδίως (comp. ράον, sup. ράστα). Si vous le pouvez commodément, εάν σοι εν καιρώ ου ή κοινή των, ανθεώπων περληψις, εως : ή κωινή

λιμενάρχης, ου (δ). || Membre d'un comité, σύμ- | πρός καιρού τούτο γίνηται (γίνεμαι, fut. γενήoopai).

> COMMODITE, s. f. introducting, nrog (1): εὐχαιρία, ας (ή): ραστώνη, ης (ή). La commodité de cette occasion, ή ἐπιτηδειότης του καιρού. A votre commodité, δταν καιρού τύχης (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Aimer ses commodités, φιληδέω, ω, fut. ήσω. Qui les aime. φιληδής, ής, ές. | Les commodités de la vie, έπιτέδεια, ων (τά). Avoir toutes ses commodites, πάντων των κατά τον βίον εύπορέω, ομ simplement εὐπορίω, ω, fut. ήσω. Ceux qui ont en abondance toutes les commodités de la vie, οί σφόδρα εύκαιρούντες τοῖς βίοις (εὐκαιρέω, ώ, fut. τσω).

> Commodités, lieux d'aisance, apodeutifice. cu (τὸ): ἀφεδρών, ῶνος (ὁ): ἀπόπατος, cu (ὁ). COMMOTION, s. f. συγκίνησις, 4ως (ή). COMMUABLE, adj. μεταθλητός, ή, όν. COMMUER, v. a. μετα-βάλλω, fut. βαλώ.

acc. — une chose en une autre, τί τινι.

COMMUN, THE, adj. xcivos, n. ov (comp. a. αν (comp. ότερος, sup. ότατος). -- pour ότερος, sup. ότατος). D'un commun avis, κεινή quelque chose, είς τι. - pour la guerre, είς γνώμη. Entre amis tout est commun, κοινά ου πρὸς τὰ πολιμικά. Des deux ports, le Pi- τὰ τῶν φίλων, Eurip. Faire bourse commune. rée est le plus commode aux navigateurs, τοῖς τὰς δαπάνας κοινὰς ἔχω, fut. έζω. — avoc πλίουσιν έπιτηδειότερος ὁ Πειραιεύς, Paus. || Op- | quelqu'un, τινί. Commun à tous, πάντων ου portun, qui se rencontre à propos, εύχαιρος, πάσι χοινός, ή, όν. Commun à plusieurs, ες, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Occa- πολλών ου πολλοίς κοινός, ή, όν. Le reste est sion commode, εὐχαιρία, ας (ή) : καιρὸς ἐπιτν- comπ.un à tous les Grecs, τ' ἄλλα πάντα δειος, ου (δ), Dem. Heure commode, ή ευ- Ιστί κανά των Έλλήνων, Athen. Ce malheur χαιρος ώρα, ας. Cela sera commode, τοῦτο είς m'est commun avec eux, εμοί το δεδυστυχηκέναι κοινόν έστι πρός τούτους (δυστυγέω, ω, fut. πσω), Eschin. Ce que j'ai de commun avec VOUS, δπερ έμοὶ καί σοι κοινόν ὑπ-άργει (ὑπάρχω, fut. άρξω). J'ai cela de commun avec VOUS, τοῦτό σοι χοινωνίω, ω, fut. ήσω: τούτου σοι μετ-έχω, fill. μεθ-ίζω: τούτου σοι καὶ έμοὶ μέτ-εστι, fut. μετ-έσται. Cette affaire n'a rien de commun avec l'autre, ἐχείνω τῷ πράγματι τούτο οὐδεν προσ-ήκει (προσ-ήκω, fut. ήξω). Choses qui n'ont entre elles rien de commun, τά παντί τρόπω δια-φέροντα, ων (δια-φέρω, fut. δι-cίσω). | La cause commune, τὸ κοινόν, co. Servir la cause commune, κοινώς ώφελέω, ω, fut. ήσω. L'intérêt commun, τὸ καινή συμφέρον, οντος (part. neutre de συμ-φέρω, fut. συνcίσω). Pour le bien commun des alliés, ὑπέρ του κοινού των συμμάχων. || Le sens commun,

αἴσθησις, εως. Qui n'a pas le sens commun, άτοπος, ες, εν: ἀλόγιστος, ες, εν: άλογος, ες, εν: ἀνόπτος, ες, εν: ἀνευς, ευς, ευν. N'avoir ni raison ni sens commun, εύτε λόγον κεινὸν εύτε λογισμὸν έχω, fut. Εξω, Anthol. || Lieux communs, terme de grammaire, τόποι, ων (εί). Un lieu commun, discours sur un sujet rebattu, λόγες ἀπ-πρχαιωμένες, ευ (partic. parf. passif d'àn-αργαιώ, ω, fut. ώσω).

Commun, abondant, άφθονος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. 7 ώτατος). Les fruits sont communs, άφθονία έστὶ καρπῶν. Pays où l'eau est commune, τὶ ἄφθονος ὕδασι χώρα, ας, Aristt. Quand les vivres sont communs et à bon compte, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ βίων ἀφθονωτίροις καὶ εὐωνετίροις, Dém. || Facile à trouver, que l'on se procuse alsément, εὐπόριστος, ος, ον. Qui n'est pas commun, δυσπόριστος, ς, ον : σπάνιος, ος, ον. Cet objet est peu commun, δυσπόριστον τοῦτο καὶ σπάνιον, Plut. Les amis ne sont pas communs, επάνις ἐστὶ φίλων.

Commun, répandu parmi le peuple, περιφόρητος, ος, ον. C'est un bruit commun que, λόγος έχει, avec ως ou όπ, ou avec l'inf. C'est le bruit commun, ούτως έχει ὁ λόγος.

Commun, vulgaire, peu distingué, apopaios, α. ον : εὐτελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): ταπεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Ne dire rien que de commun, ούδέν έξοχον λέγω, fut. λέξω. Je voudrais savoir au moins les choses les plus communes, εὐξαίμην ἄν τὰ κοινὰ ταῦτα εἰδέναι (εὕχομαι, fut. εύξομαι: είδα, fut. είσομαι), Eschin. Socr. Personnage fort commun, fort médiocre, ເປັນພτης, ου (ό): ἀνὴρ ὁ τυχών, όντος, ου εἶς τῶν τυχόντων (partic. aor. 2 de τυγχάνω, fut τεύξομαι). Avoir l'esprit fort commun, ίδιωτικώς πέφυκα την διάνοιαν (πέφυκα, parf. de φύομαι). S'exprimer en style fort commun, ίδιωτικώς λέγω, fut. λέξω. Dans tout le reste il était fort commun, τὰ δ' ἄλλα ἰδιώτης, Hérodn. Air commun, extérieur sans dignité, σχημα ανελεύθερον, ου (τὸ). || Le commun des hommes, οί πελλεί, ων : εί τυχέντες, ων (partic. aor. 2 de τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Homme du commun, ίδιώτης, ευ (δ). Homme au-dessus du commun, άντρ ούχ ὁ τυχών, όντος (partic. de τυγχάνω). Au-dessous du commun, ivros του μετρίου.

Commun, qui a les deux genres, en terme de grammaire, inixerveç, eç, ev.

επ Commun, κοινή. En commun avec ses amis, κοινή τοις φίλοις, ου σύν τοις φίλοις. Mettre quelque chose en commun, κοινόν ου είς κοινόν κατα-τίθημι, fut. κατα-θήσω, acc. Ils mettent tout en commun, πάντα κοινά ου πάντα είς τὸ κοινόν κατα-τίθιασι. Délibérer en commun, είς τὸ κοινόν βουλεύομαι, fut. εύσομαι, ου simplement συμ-δουλεύομαι, fut. εύσομαι. Vivre en commun, συν-διαιτάομαι, ωμαι, fut. ήσομαι.

COMMUNAL, ALR, adj. δημόσιος, ος ου α, ον.

COMMUNAUTR, s. f. jouissance commune, κοινωνία, ας (ή). L'amitié consiste dans une communauté parsaite, su κοινωνία ή φιλία, Aristt. Qui est en communauté, κοινός, ή, όν. Qui n'y est pas, ἀκοινώνητος, ος, ον. Parce qu'il n'y avait pas communauté de biens, διὰ τὴν τῶν κτήσεων ἀκοινωνησίαν, Aristt. Vivre en communauté, συν-διαιτάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι. || Société de personnes qui jouissent en commun, τὸ κοινόν, οῦ. Dans l'intérêt de la communauté, ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ. || Couvent, maison religieuse, κοινοῦιον, ου (τὸ), G. M.

COMMUNE, s. f, ville ou village ayant une administration municipale, δήμος, ου (δ). Appartenant à la commune, δημόσιος, ος ου α, ον. La commune de telle ville, τής πόλως δ δήμος ου τὸ κοινόν, οῦ. || Les communes, le peuple lui-même, ὁ κατὰ τὰς πόλιες οἰκούμενος δήμος, ου.

COMMUNEMENT, adv. τὰ πολλά: ὡς τὰ πολλά. Le plus communément, τὰ πλείστα. Comme on le croit communément, ὡς εἴοντατ εἰ πολλοί (εἴομαι, fut. οἰπσομαι). Ce qu'on appelle communément bonheur, ἡ λεγομένη εὐδαιμονία, ας (partic. passif de λέγω, fut. λίξω).

COMMUNICABLE, ασί, διαδόσιμος, ος, ον. COMMUNICATIF, τνε, ασί, κεινωνητικές, τι, ον: όμιλητικός, τί, όν. Qui n'est pas communicatif, ακεινώνητος, ος, ον.

COMMUNICATION, s. f. rapport, καινωνία, ας (ή). Je ne veux pas avoir de communications avec lui, εὐ βεύλομαι εὐδίν αὐτῷ κοινωνίν (βεύλομαι, fut. βευλήσεμαι : κοινωνίω, ῶ. fut. ήσω). ||| Conférence, pourparler, συνευσία, ας (ή) : ἔντευξις, εως (ή) : ὁμιλία, ας (ή). Ανοίr des communications avec quelqu'un sur un sujet quelconque, περί τινός τινι κοινόομαι, εῦμαι, fut. ώσομαι, ου κοινελεγέτμαι, εῦμαι, fut.

τίσευαι. || Contagion, ή τῆς νέσευ διάδοσις, εως. || Passage, δίεδες, ου (ή).

COMMUNIER, ν. α. donner la sainte communion, των άγιων δώρων ου των άγιαντων μυστηρίων μετα-δίδωμε, fut. μετα-δώσω, dat. || ν. η. la recevoir, των άγιων δώρων ου των άγραντων μυστηρίων μετα-λαμδάνω, fut. λήψεμαε, ου κοινωνίω, ω, fut. ήσω.

COMMUNION, s. f. le sacrement de l'eucharistie, ή των άνων δώρων μετάληψις, εως (ή). || Communauté de culte, ή των ἰερων καινωνία, ας.

COMMUNIQUER, v. a. faire part de, xouvéw, ω, fut. ώσω, acc. : ἀνα-κεινόω, ω, fut. ώσω, ου ανα-κεινότμαι, ευμαι, sul. ώσεμαι, acc. Ayant communiqué sa pensée aux Acarnaniens, xc:νώσας την ἐπίνοιαν τοις 'Ακαρνάσι, Thuc. Il lui communiquait tout ce qu'il voulait dire ou faire, αν-εκεινούτο ό,τι έμελλεν ή λέγειν ή πράσσειν (μέλλω, fut. μελλήσω), Xin. Communiquer à quelqu'un une partie de sa gloire, τῆς δόξης τινί μετα-δίδωμι, fut. μετα-δώσω. Communiquer une maladie, the vocor dia-didumi, fut. δια-δώσω. Le soleil communique sa chaleur à tous les objets, είς πάντα τὰ όντα άνα-δίδωσιν έξ αύτου θερμότητα ό ήλιος (άνα-δίδωμι, fut. aνα-δώσω). || Communiquer le mouvement, xiνησιν έμ-πειέω, ω, fut. ήσω.

Communiquen, v. n. avoir des rapports, κοινωνίω, ω, fut. ήσω : ἀνα-κοινόςμαι, σύμαι,
fut. ώσομαι. — avec quelqu'un, τινί. Commumiquer par lettres avec quelqu'un, διὰ γραμμάτων συνουσίαν τινὶ πριέομαι, σύμαι, fut. ήσομαι. || Δνοίτ un passage commun, δίοδον
έχω, fut. έξω. Ces passages se communiquent,
δίοδον έχουσι πρὸς ἀλλήλας αὶ ὁδοί. Ville qui
communique par un pont avec la Suisse, πολις
άφ' ής γίφυρα εἰς τὴν Ἑλθητικήν δι-ήκει (διήκω, fut. ήξω), Gaz.

se Communiques, en parlant d'une maladie, δια-δίδομαι, fut. δια-διθήσομαι. Maladie qui se communique, ή διαδόσιμος νόσος, ου. L'odeur se communique aux habits, είς τὰς ἐσθῆτας δια-δίδοται ή δομή.

se Communiquen, découvrir ses pensées, φανεράς τὰς διανοίας ποιέω, ω, fut. ήσω. Qui ne se communique pas volontiers, ὁ τὰς διανοίας τὰς ἐαυτοῦ κλέπτων, εντος (partic. de κλέπτω, fut. κλέψω), ou d'un seul mot κρυψίνους, ευς, sur : στεγανός, ή, όν. COMMUTATION, ε. f. μεταδολή, ῆς (ῆ).

COMPACITÉ, ε. f. πυχνότης, ητυς (ή):
άδρότης, ητος (ή).

COMPACTE, adj. $\pi_0 \times \circ \circ_i$, $\hat{\eta}_i$, \hat{v}_i (comp. $\hat{\sigma} \circ \circ_i$, sup. $\hat{\sigma} \circ \circ_i$): $\hat{a} \circ \circ_i \circ_i$, \hat{a}_i , \hat{c}_i (comp. $\hat{\sigma} \circ \circ_i \circ_i$); sup. $\hat{\sigma} \circ \circ_i \circ_i$

COMPAGNE, s. f. celle qui accompagne, ἀκόλουθος, ου (ή). La tranquillité, compagne de la paix, ήσυχία τῆς εἰρήνης ἀκόλουθος, ου (ή). La sottise est ordinairement compagne des richesses, συν-ακολουθεί τοῦς πλούτοις ἡ ἄνοια, ας (συν-ακολουθείω, ω, fut. ήσω). || Amie de cœur ou d'habitude, φίλη, ης (ή). Compagne du même âge, ὁμήλιξ, ικος (ή). || Épouse, σύζυγος, ου (ή): σύζυξ, υγος (ή). || Celle qui fait ou qui partaye une chose avec un autre, κοινωνός, οῦ (κ). Voyez Compagnon.

COMPAGNIE, s. f. société, opidía, as (4): συνουσία, ας (ή). Goûter la compagnie de quelqu'un, όμιλία τινός ήδομαι, fut. ήσθήσομαι. On se plait ordinairement dans la compagnie de ceux de son âge, ώς τὸ πολύ ήλικες άλληλεις σύν-εισι (σύν-ειμι, fut. έσομαι), Xén. Vous deviendrez sage dans la compagnie des sages. σοφοίς όμιλων αύτος έχ-θήση σοφός (έχ-θαίνω, fut. Εήσομαι), Prov. Les bonnes compagnies, έμιλίαι χρησταί ου υγιειναί, ων (ai). Les mauvaises compagnies, δμιλίαι κακαί, ων (αί). Fréquenter les mauvaises compagnies, τοις πονηροίς πλησιάζω, sut. άσω, ου έμιλέω, ω, sut. ήσω, ου χοινωνίω, ω, fut. τσω. | La bonne compagnie, εί εὐτράπελει, ων : εί ἀστεῖει, ων : εί καλεκαγαθεί, ων. Homme de bonne compagnie, ανής εὐτράπελος, ου. Le ton de la bonne compagnie, ἀστεϊσμός, οῦ (ὁ). || Il recevait chez lui une grande compagnie, παρ' αὐτὸν πολλοί ἐφοίτων (φοιτάω, ω, fut. ήσω). Il est en compagnie, κατ-έχουσιν αύτον τινες δια-λεγομένοι (κατ-έχω. fut. καθ-ίξω - δια-λέγομαι, fut. λίξομαι). | Faire compagnie à quelqu'un, τινὶ σύν-ειμι, fut. έσομαι, ου συγ-γίνομαι, fut. γενήσεμαι, ου συνδια-τρίδω, fut. τρίψω : μετά τινος δια-τρίδω, fut. τρίψω, Isocr. De compagnie, αμα: όμοῦ: κοινή. Aller de compagnie, συμ-περεύεμαι, fut. εύσομα:.

Compagnie, réunion, assemblée, σύνεδες, ευ
(ή). || Société de marchands, συμθελαΐον, ου (τό).
|| Compagnie de soldats, λόχος, ου (ό). Capitaine d'une compagnie, λεχαγός, εῦ (ό). Par compagnie, κατὰ λόχευς. Compagnie de cava-

lerie, Dn, ης (ή). Capitaine d'une compagnie εύσω, acc. Sommation de comparaitre, κλήσις. perdrix, ή περδίχων άγελη, ης.

COMPAGNON, s. m. qui accompagne, axiλουθος, ου (¿). | Ami de cœur ou d'habitude, šτατρος, ου (δ). | Celui qui fait ou qui partage une chose avec un autre, κοινωνός, οῦ (έ). Compagnon de fortune, δ τῆς αὐτῆς τύχης μετ-έχων, οντος (partic. de μετ-έγω, fut. μεθ-έξω). Compagnon de voyage, συγοδίτης, ου (δ). — d'armes, συστρατιώτης, ου (δ). — d'étude, συμμαθητής, οῦ (δ). - de table, συντράπεζος, ου (δ). - de jeu, συμ- $\pi \alpha x \pi i \zeta$, $c \bar{v}$ (6). — d'esclavage, σύνδουλος, ου (6). - de travail, συνεργός, εῦ (έ). Recevoir pour compagnon, προσ-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Choisir pour compagnon, προσ-αιρέομαι, ούμαι, fut. αιρήσεμαι, acc. S'offrir pour compagnon, έμαυτόν τινι προσ-τίθημι, fut. προσ-θήσω. Refuser quelqu'un pour compagnon, rivi ouvτύαι του εθέλω, fut. εθελήσω. Vivre de pair à compagnon, ἀπὸ τοῦ ໃσου όμιλέω, ῶ, fut. τίσω - avec quelqu'un, τινί. - plusieurs ensemble, άλλήλοις.

Compagnon, ouvrier, xeipwyzt, extos (6). COMPAGNONNAGE, s. m. zerpwagia, ac (n). COMPARABLE, adj. qu'on peut comparer, παραθλητός, ή, όν. - à quelqu'un ou à quelque chose, τινί. | Egal ou équivalent, αντάξιος, ος, ov. - à quelque chose, τινός.

COMPARAISON, s. f. σύγκρισις, εως (ή): παραδολή, ης (ή). Juger par comparaison, συγαρινω, fut. κρινώ. Faire comparaison d'une chose avec une autre, παραδολήν τινος πρός τι ποιέςμαι, ούμαι, ful. ήσομαι: τί τινι συγ-κρίνω, sui. χρινώ, ου παρα-βάλλω, fui. βαλώ, ου παρ-εικάζω, fut. άσω, ου παρα-τίθημι, fut. παρα-θήσω. En comparaison de, πρός ου παρά, acc.: συγκρίσει ου κατά σύγκρισιν ου πρός γε σύγκρισιν, avec le gén. Entrer en comparaison avec, συγ-κρίνομαι, fut. κριθήσομαι, dat. ou πρός avec l'acc. Nous manquons d'objet de comparaison, οὐκ ἔχομεν πρὸς ὅ,τι παρα-θώμεν αὐτόν (παρα-τίθημι, fut. παρα-θήσω). Sans comparaison, extrêmement, διαφερόντως: ὑπερδαλλόντως.

COMPARAITRE, v. n. en justice, siç Triv πυρίαν άπ-αντάω, ω, fut. αντήσομαι. Jour assigné pour comparaître, κυρία, ας (ή), ου προθεσμια, ας (ή). Faire comparattre devant le juge, τῷ κριτῆ παρ-ίστημι, fut. παρα-στήσω,

de cavalerie, ἱλάρχης, εν (έ). Compagnie de εως (ή). S'obliger de comparaître, ἐγγύην ὁμολογιω, ω, fut. ήσω. Refuser de comparaitre, φυγοδικέω, ω, fut. ήσω. Refus de comparaître, φυ $\gamma c \delta ixia, a c (n).$

> COMPARATIF, IVE, adj. συγκριτικός, ή, όν. Le comparatif, s. m. terme de grammaire, ό συγκριτικός, όῦ.

> COMPARATIVEMENT, adv. κατὰ σύγκρισιν. COMPARER, v. a. juger par comparaison, συγ-κρίνω, fut. κρινώ, acc. : συμ-δάλλω οκ παρα-δάλλω ου άντιπαρα-δάλλω, fut. δαλώ, acc. : παρ-ειχάζω, fut. άσω, acc. : παρα-τίθημι fut. παρα-θήσω, acc. — une chose à une autre, τί τινι ου πρός τι. - deux choses entre elles, άλλήλοις. Il est injuste de me comparer avec lui, παρα-βάλλειν έμε ου έξ-ετάζειν έμε πρός έχεινον άδιχον έστι (παρα-βάλλω, fut. βαλώ: εξετάζω, fut. άσω). Oserait-il se comparer à moi? μῶν δύναται ἐαυτὸν πρὸς ἐμὲ ἀντιπαρατείναι (δύναμαι, fut. δυνήσομαι : άντιπαρα-τείνω fut. τενώ); Plat. Comparer la médecine de l'ame à celle du corps, τῆ τοῦ σώματος θεραπεία την των ψυχών ιατρείαν άντεξ-ετάζω, fue. άσω, Grég. Nous le comparons, c'est-à-dire, nous l'égalons à Hercule, 'Ηρακλεί εἰκάζομεν αὐτόν (εἰκάζω, fut. άσω), Luc.

COMPARTIMENT, s. m. partie d'un tout, μερίς, ίδος (ή). Diviser en compartiments, μερίζω ου δια-μερίζω, fut. ίσω, acc. C'est moi-même qui ai tracé le plan de tous ces compartiments, έγω πάντα και δι-εμέτρησα και διέταξα (δια-μετρέω, ω, fut. ήσω: δια-τάσσω, fut. τάξω), Xén. Compartiment d'un pavé, πλινθίον, ου (τό). Compartiment d'un damier, d'une mosalque, ἀξάχιον, ου (τό). Compartiment formé par des cloisons, σηκός, οῦ (ὁ). Compartiment d'un jardin, d'un parterre, πρασιά, ας (ή). Arbres rangés par compartiments, δένδρα κατα-μεμετρημένα, ων (partic. par/. passif de κατα-μετρέω, ώ, fut. ήσω).

COMPARTIR, v. a. diviser regulièrement, κατα-μετρέω, ω, ful. ήσω, acc.

COMPARUTION, s. f. ἀπάντησις, εως (ή), On towne ordinairement par le verbe comparaître.

COMPAS, s. m. διαθήτης, ου (ό), Aristph. COMPASSER, v. a. mesurer, δια-μιτρίω, ω, fut. ήσω, acc. Périodes savamment comacc. Sommer de comparaitre, κλητεύω, fut. passées, περίοδοι πρός κανόνα και διαδήτην άπmos ωμέναι, ων, Plut. || Faire avec poids et me- | qu'un , πινός τλικία. Compatir à la folie des were, K-ακριδόω ου άπ-ακριδόω, ω, fut. ώσω, acc. Compassé, ée, άπ-πκριδωμένος, η, ον: experience, vic. ic. Rien de mieux compassé, oùδίν αχριδίστερον. Compasser ses actions, τάς πράξεις εν μέτρο δια-τίθεμαι, fut. δια-θέσομαι. Compasser son temps, τον χρόνον δια-μετρέω, ω, fut. ήσω. Compasser sa démarche, iv μίτρω βαδίζω, fut. βαδίσομαι. Démarche compassée, τὸ έμμετρον βάδισμα, ατος.

COMPASSION, s. f. theor, ou (6) : outros cu (¿). Mériter ou obtenir la compassion, facov έχω, fut. Κω: ελέου ου είκτου τυγχάνω, fut. πεύξευαι. Exciter par ses larmes la compassion de ses juges, τοις δακρύοις τους δικαστάς είς έλευν προσ-άγομαι, fut. άξομαι, Antiph. Être un objet de compassion pour quelqu'un, ὑπό τινος ελείομαι, ελεούμαι, fut. ελεηθήσομαι. J'implore votre compassion, υφ' υμών ελεεισθαι άξιοω, ω, fut. ώσω, Dém. Discours propre à exciter la compassion, ελεεινολογία, ας (ή). Cherener par ses discours à exciter la compassion, ileuvoλεγίω, ω, fut. ήσω. Avoir compassion de quelqu'un, πνί συμ-πάσχω, fut. πείσομαι. Sans compassion, ανηλεώς. Mouvement de compassion, curoc, ou (6). Se sentir touché de compassion, είς ούκτον έρχομαι, fut. ελεύσομαι, Diod. Les assistants étaient touchés de compassion, είκτος ελάμδανε τους παρ-όντας (λαμεάνω, fut. λήψομαι), Diod. Il eut compassion de son malheur, του πάθους ώχτειρεν αὐτόν (cixτείρω, fut. cixτερω), Xén. Digne de compassion, theeroof ou thervos, n, ov (comp. orepos. sup. ότατος): οίχτρός, ά, όν (comp. οίκτρότερος, sup. είκτρότατος ου είκτιστος). Indigne de compassion, ou qui n'excite aucune compassion, EVOLKTOS, OS, OV.

COMPATIBILITE, s. f. τὸ εὐάρμεστον, cu. COMPATIBLE, adj. εὐάρμοστος, ος, ον : σύμφωνος, ος, ον. - avec une autre chose, έτέρω τινί. Ces choses ne sont pas compatibles, ταῦτα , σù συμ-φωνεί (συμ-φωνέω, ω, fut. ήσω).

COMPATIR, v. n. être sensible à, oupπάσχω, ful. πείσομαι, dat. : συμ-παθέω, ω. fut. now, dat. Compatir au sort des malheueux, τείς άτυχεύσι συν-αλγέω, ω, fut. ήσω. Peut-on ne pas compatir à vos maux? τίς οὐ τοίς σοίς κακοίς συν-ασχαλά (συν-ασχαλάω, ω, (ut. ασχαλάσω); Eschyl. | Pardonner, συγ-γινώσκω, sut. γνώσομαι, dat. — à la jeunesse de quel-1

autres, πρὸς τὰν τῶν ἄλλων ἄνοιαν πράως έχω, fut. ξω. | S'accorder, συμ-φωνίω, ω, fut. now. Voyez Compatible.

COMPATISSANT, ANTE, adj. Deriuw, wy, ον « είκτίρμων, ων, ον, gén. ονος (comp. ενέστερος, sup. ονέστατος). 1

COMPATRIOTE, s. m. Inporte, cu (6). COMPENSATION, s. f. apolon, n. (n).

COMPENSER, v. a. balancer, avri-onzow. ω, fut. ώσω, acc. - le bien par le mal, τά κρείσσω τοῖς χείροσι.

COMPERE, s. m. celui qui est parrain avec une autre personne, συνανάδιχες, ου (δ). Qui est d'intelligence ou de connivence, oupπράχτωρ, ορος (δ).

COMPRIENCE, s. f. to red-fixer, cutos (partic. neutre de xal-úxu). Etre de la compétence de quelqu'un, rivi ou es tra xalήχω, fut. ήξω. Faire ce qui est de sa compélence, τὰ καθ-ήκοντα ἀπο-τελέω, ῶ, fut. τελέσω. Juger ce qui n'est pas de sa compétence, περί των μή καθ-ηκόντων δικάζω, fut. άσω.

COMPRTENT, ENTE, adj. xal-nxwy, cuea, ov (partic. de καθ-ήκω, fut. ήξω). Pouvoir compétent, ή καθ-ήκουσα άρχή, ῆς. Juge compétent, ὁ καθ-ήκων δικαστής, οῦ. Être compétent pour juger d'une affaire, έξουσίαν έχω περί τινος δικάζειν (έχω, fut. έξω: δικάζω, fut. άσω). Ils sont compétents pour juger en qualité d'arbitres, κατά νόμον έξ-εστιν αδτοίς διαιταν (εξ-εστι, impers. fut. έξ-έσται : διαιτάω, ũ, fut. row).

COMPETER, v. n. xab-rixw, fut. rizw, avec sig et l'acc.

COMPÉTITEUR, s. m. δ άντιπαρ-αγγέλλων, οντος (partic. d'aντιπαρ-αγγέλλω, fut. αγγελώ). Domitius fut le compétiteur de Pompée au consulat, Πομπηΐω είς την ύπατείαν άντιπαρτηγειλεν δ Δομίτιος, Αρρ.

COMPILATEUR, s. m. & ava-leyousous, ου (partic. d'àva-λίγομαι, fut. λίξομαι), avec l'accusatif.

COMPILATION, s. f. avalenta, ov (ta). COMPILER, v. a. ἀνα-λίγομαι, fut. λέζο uzi, acc.

COMPLAIGNANT, s. m. δ ἐν-άγων, οντος (partic. d'èv-άγω, fut. άξω) : δ διώκων, οντος (partic. de διώχω, fut. διώξεμαι).

COMPLAINTE, s. f. plainte en justice,

γραφή, ῆ; (ή). || Romance plaintive, μονωδία, ας (ή). Chanter une complainte, μονωδίω, ω, fut. ήσω.

complaire, v. n. ἀρίσκω, fut. ἀρίσω, acc. ou dat. Chercher à complaire, χαρίζομαι, fut. ίσομαι, dat. || Se complaire en une chose, τωὶ ου ἐπί τινι ἔδομαι, fut. ἐσθήσομαι. Se complaire à faire une chose, ἔδομαί τι ποιῶν ου τῷ ποιεῖν τι. Π se complait dans la louange, χαίρει ἐπ-αινούμενος (χαίρω, fut. χαρήσομαι: ἐπ-αινοίω, ω, fut. αινίσω), Plut. Se complaire en quelqu'un, τινὶ ου ἔν τινι εὐδοκέω, ω, fut. ήσω, Bibl. Se complaire en soi-même, ἐμαυτῷ ἀρίσκω, fut. ἀρίσω. Qui se complait en soi-même, αὐτάρεσκος, ος, ον.

COMPLAISAMMENT, adv. φιλοφρόνως.

COMPLAISANCE, s. f. aproxia, as (i). Avoir pour quelqu'un des complaisances assidues, συνεχώς τινὶ άρεσκεύομαι, fut. εύσομαι. Avoir peu de complaisance, δυσάρεσκές είμε, fut. facuat. Faire preuve de complaisance pour quelqu'un, τινὶ χαρίζομαι, fut. ίσομαι. Faites cela par complaisance pour nous, τούτο ποίησον χαριζόμενος ήμιν (ποιέω, ω, fut. ήσω). Nous avons cru qu'il méritait cette complaisance, έδοξεν ήμιν έχείνω χαριστέον (δοκέω, ω, fut. δόξω), Isocr. Par complaisance, πρός χάριν. Se prêter par complaisance aux désirs d'autrui, των άλλων επιθυμίαις χαρίζομαι, fut. ίσομαι, ου υπ-είχω, fut. είζω. Être pour quelqu'un d'une servile complaisance, δουλοπρεπῶς τινὶ ὑπ-ηρετέω, ω, fut. ήσω.

COMPLAISANT, ΑΝΤΕ, αdj. άρισκες, ος, εν (comp. ότερος, ειφ. ότατος). Peu complaisant, δυσάρεσκες, ος, ον. Étre le complaisant de quelqu'un, τινὶ ἀρεσκεύομαι, fut. εύσεμαι. Soyex complaisant pour tout le monde, ήδίως έχε πρὸς άπαντας (έχω, fut. έξω), Isocr. Humeur complaisante, εὐκελία, ας (ή). Qui est d'humeur complaisante, εὐκελία, ας (ή). Qui est d'humeur complaisante, εὐκελία, ας, εν. Trop complaisant pour ses enfants, λίαν φιλόστεργος, ος, εν.

COMPLANT, s. m. plant de vigne, άμπελών, ωνος (δ): άμπελουργεῖον, ου (τδ).

COMPLANTER, ν. α. συμ-φυτεύω, fut. εύσω, αcc.

COMPLEMENT, s. m. πλήρωμα; ατος (τό): συμπλήρωμα, ατος (τό): άναπλήρωμα, ατος (τό). COMPLEMENTAIRE, αdj. συμπληρωτικές, τί, όνο

COMPLET, ETE, adj. maniers, ris, es (comp. έστερος, sup. έστατος) : έντελής, ής, ές (comp. έστερος, ευφ. έστατος): παντελής, ής, ές: τέλειος, ος ou α, ον : έλος, η, ον. Six légions complètes, έξ έντελη τάγματα, ων. · Un tout complet, όλου τι, gén. όλου τινός. Il en fit un tout complet, in όλου iξ άπάντων ίτεκτήνατο (τεκταίνομαι, fut. ανούμαι), Plat. Armure complète, πανοπλία, ας (ή). Revêtu d'une armure complète, πανοπλία πεφραγμένος, η, εν (φράσσω, fut. φράξω). Être dans une erreur complète, του παντός άμαρτάνω, fut. άμαρτάσεμαι. Qui est au complet, έκπλεως, ως, ων. Déjà la cavalerie persane était au complet, ήδη οι Πέρσαι ίππεις έχπλεφ ήσαν (είμι, fut. ίσομαι), Xέn.

COMPLÉTEMENT, adv. τελείως : τελέως : έθτελως : δλως.

COMPLETER, v. a. πληρόω, ω, fut. ώσω, acc.: συμ-πληρόω, ω, fut. ώσω, acc.: ἀνα-πληρόω, ω, fut. ώσω, acc.

COMPLEXE, adj. σύνθετος, ος, ον.

COMPLEXION, s. f. κρᾶσις, εως (ή): έξις, εως (ή). Être d'une bonne complexion, εὐεκτέω, ῶ, fut. ήσω. Qui est d'une bonne complexion, εὕεκτός, ος, ον. Être d'une mauvaise
complexion, καχεκτέω, ῶ, fut. ήσω. Qui est
d'une mauvaise complexion, κάχεκτος, ος, ον.

COMPLEXIONNÉ, éx, adj. Voyez Complexion.

COMPLICATION, s. f. συμπλακή, ῆς (ή). COMPLICE, s. m. συναίτιος, ος, ον: μεταίτιος, ος, ον. — de quelqu'un, πνί. — de quelque crime, ἀδικήματός πνος. Être le complice de quelqu'un, πνὶ συν-αδικίω, ω, fut. ήσω. Les meurtriers et leurs complices, σφαγείς τε καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ έργου. Être complice d'une injustice, συν-αδικέω, ω, fut. ήσω. — d'une défection ou d'une révolte, συν-αφίσταμαι, fut. συναπο-στήσομαι. Ainsi se forment avec la prép. σύν plusieurs verbes composés.

COMPLICITE, s. f. τὸ συναίτιον, cu. De complicité avec quelqu'un, κοινή τινί, ου σύν τινι. Agir de complicité avec quelqu'un, τινί συμ-πράσσω, fut. πράξω, ου συν-αδικίω, ω, fut. τσω.

COMPLIMENT, s. m. discours flatteur, ό πρὸς χάριν λόγος, cu, Dém.: εὐλογία, ας (ή): Ιπαινος, cu (δ). Compliment de félicitation, de condoléance, royez ces mots. || Compliments,

civilités, politesses, ἀσπασμός, οῦ (δ). Faiteslui mes compliments, ασπασαι έκείνον παρ' έμου (άσπάζομαι, fut. άσομαι).

COMPLIMENTER, v. a. haranguer, προσαγορεύω; fut. εύσω, acc. || Féliciter quelqu'un, τινὶ συγ-χαίρω, fut. χαρήσομαι.

COMPLIMENTEUR, s. m. δ πάντα πρὸς χάριν λίγων, οντος (partic. de λίγω, fut. λίξω).

COMPLIQUE, iz, adj. συμ - πεπλεγμένος, r. ov (partic. parf. passif de συμ-πλίκω, fut. πλέξω). Qui n'est pas compliqué, ἀσύμπλεκτος ου ἀσύμπλοχος, ος, ον. Maladie compliquée de plusieurs maux, νόσος έκ πολλών κακών συγκεκροτημένη, ης (συγ-κροτέω, ω, fut. ήσω).

COMPLIQUER, v. a. συμ-πλίχω, fut. πλίξω,

COMPLOT, s. m. σύστασις, εως $(\dot{\eta})$: συνωμοσία, ας (ή). Je révélerai tous vos complots, ύμων απάντων τας συνωμοσίας έρω (fut. d'aγοριύω), Aristph. Ceux qui étaient du complot, εί συνωμέται, ων : εί συν-εστώτες, ων (partic. parf. de συν-ίσταμαι, fut. συ-στήσομαι).

COMPLOTER, v. a. et n. συν-ίσταμαι, fut. συ-στήσεμαι. — avec quelqu'un, τινί. contre quelqu'un, ini niva. Comploter la perte de quelqu'un, εξώλειαν τινι συ-σκευάζω, fut. aco.

COMPONCTION, s. f. κατάνυξις, εως (ή). COMPORTER, v. a. permettre, iv-Sixoμαι, ful. δίζομαι, acc.: χωρίω, ω, ful. ήσω, acc.: συγχωρίω, ω, fut. ήσω, acc. Autant que le comportent ses moyens, κατά δύναpur. Autant que le comporteront les circonstances, δσεν κατά τους καιρούς έξ-έσται (ful. d'Ex-sort, impers.).

SE COMPORTER, v. n. προσ-φέρομαι, ful. προσ-ενεχθήσομαι: άνα-στρέφομαι, fut. στραφήσομπ. Épict. — en homme de cœur, ἀνδρείως. en ami, φιλίως. — envers quelqu'un, τινί ου πρός τινα. Voilà comme je me suis comporté à votre égard, έγω μέν ούτως ύμιν προσ-ενήνεγμαι (parf. de προσ-φέρομαι), Philip. Je me suis comporté avec tant de douceur envers mes concitoyens, πρός τους πολίτας μετά τοσαύτης πραότητος προσ-ηνέχθην, Isocr. Vous devez vous comporter comme dans un festin, ώς èv συμποσίω δεί σε ανα-στρέφεσθαι (infin. d'ava-στρέcouga). Épict. La manière dont il s'est comporté, τὰ αὐτῶ πιπραγμίνα, ων (partic. parf. passif de πράσου. ful. πράξω). Se mal com-l Travail du musicien, μελοπείτα, ας (ή).

porter avec ses amis, cudiv δίκαιον πράσσω πρός τους φίλους. Ils se comportent avec peu de modération, αύτοι αύτους μή σώφρονας παρέχουσι (παρ-έχω, fut. έξω).

COMPOSE, s. m. to σύνθετον, cu. C'est un composé de tous les vices, in mayreiuv κακών συγ-κεκρότηται (συγ-κροτέω, ω, ful. ήσω). C'est un composé de vices et de vertus, ¿E άρετης και πονηρίας κέκραται (κεράννυμι, fut. χεράσω).

COMPOSER, v. a. former un tout de diverses parties, συν-τίθημι, fut. συν-θήσω, acc. Composer un remède, φάρμακον συν-τίθημι. Composé de dissérentes parties, de διαφόρων σύνθετος, ος, ον. | Composer un livre, βιδλίου συγ-γράφω, fut. γράψω. Composer un poëme. une comédie, έπος, χωμωδίαν ποιίω, ω, fut. ήσω. Ceux qui ont composé l'histoire de la Grèce, ci tà Ellnyixà ouy-bivtes, wy (part. uor. 2 de συν-τίθημι), Thuc. Ayant composé sur mon compte des fables et des histoires. λόγους καὶ μύθους συν-θείς ἐπ' ἐμοί, Dém. || Déguiser, πλάσσω, fut. πλάσω, acc.: ou au moyen, πλάσσομαι, fut. πλάσομαι, acc. Composer son visage sur celui d'un autre, πρός τινα τὸ έμαυτοῦ πρόσωπον πλάσσω, fut. πλάσω. Se composer, prendre un faux air, σχηματοποιέςμαι, couat, fut. risouat.

Composen, v. n. travailler à un ouvrage d'esprit, γράφω, fut. γράψω, acc. Composer facilement, ἀπόνως γράφω. - péniblement. ίπιπόνως. Composer de nuit, νυκτογραφίω, ω, fut. ήσφ. Il est occupé à composer, περί τους λόγους κατ-ασχολείται (κατ-ασχολέομαι, ουμαι, fut. ηθήσομαι). | Faire un morceau de musique, μελοποιίω, ω, fut. ήσω. — sur des paroles, τους λόγους, sams prép.

Composer, capituler, eis ouchcyiav έρχομαι, fut. Ελεύσομαι.

COMPOSITEUR, s. m. musicien, μελοποιός, οῦ (δ).

COMPOSITION, s. f. assemblage, σύνθεσις, εως (ή). | Mélange de matières hétérogènes, σύγκραμα, ατος (τό). | Travail littéraire, συγγραφή, ης (ή). Rien n'est plus utile que la composition, οὐδέν τῆς συγγραφῆς μάλλον ώφελει (ωφελέω, ω, fut. ήσω). || Ouvrage d'esprit, σύγγραμμα, ατος (τό). || Plan d'un ouvrage, d'un tableau, etc. οἰκονομία, ας (ή). U

Composition, traité, capitulation, épodogía, α; (ή). Prendre une ville à composition, έξ όμελογίας πολιν αίρίω, ω, fut. αίρήσω. Se rendre à composition, είς έμολογίαν έρχομαι, sut. ελεύσομαι. Faire bonne composition, έξ ίσου δμελογίαν πειέω, ω, fut. ήσω. - à quelqu'un, rivi. || Être de bonne composition, d'humeur facile, εŭκολον ου εύχερη έμαυτον παρ-έχω, fut. εξω. Qui est de bonne composition, εὐχερής, ής, ές.

Composition, concours sur un objet littéraire ou classique, ὁ σχολαστικὸς ἀγών, gén. ἀγώνος. Sujet d'une composition, déua, atoc (tò).

COMPOTE, s. f. confiture de pommes, etc. τά έχ του μέλιτος μήλα, ων.

COMPRÉHENSIBLE, adj. καταληπτός, ή, όν. COMPRÉHENSION, s. f. κατάληψις, εως (ή). COMPRENDRE, v. a. concevoir, xataλαμδάνω, fut. λήψομαι, acc.: συλ-λαμδάνω, fut. λήψομαι : συν-ίημι, fut. συν-ήσω, acc.: συν-νοίω, ω, fut. ήσω, acc. Je comprends que je me trompe, άμαρτάνων συν-ίπμι, fut. συννίσω. Pour qu'on puisse mieux comprendre, iva paddor ein padeir (eipi, fut. ecopat : parθάνω, fut. μαθήσομαι). Capable de comprendre, qui comprend facilément, καταληπτικός, ή, όν : συνετός, ή, όν. Difficile à comprendre, δυσκατάληπτος, ος, ον: δυσκατανόπτος, ος, ον: δυσνόητος, ος, ον. Faire comprendre quelque chose à quelqu'un, ri rivi év-onjuzivojuzi, fut. oruzvojuat.

COMPRENDRE, contenir, embrasser ou envelopper dans, περι-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc.: συλ-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. : χωρέω, ω. fut. ήσω, acc. Compris dans le traité, ενσπονδος, oc, ov. N'ayant pas été compris dans le traité, άπο-μονωθείς της συμδάσεως (άπο-μονόομαι, ούμας, fut. whisepat), Thuc.

COMPRESSE, s. f. περίπλασμα, ατος (τό). Compresses appliquées sur une blessure, tà

COMPRESSIBLE, adj. xttord;, n, dv. COMPRESSION, s. f. miesis ou xatamiesis, εως (ή).

COMPRIMER, v. a. xxxx-m: (w) ou oumπιίζω, fül. ίσω, acc.

COMPROMETTRE, v. a. remettre à des arbitres, τοις διαιτηταίς im-τρίπω, fut. τρίψω, fut. ίσομαι), Aristph. | Au fig. Temir comple à acc | Mettre en danger, είς κίνδυνον καθ-ίστημι, | quelqu'un de quelque chose, πνί π έλ-λογίω,

περί χρημάτων χινδυνεύω, fut. εύσω. Il compromet sa réputation, χινδυνεύει σερί του κώς άκεύσεται (άκεύω, fut. άκεύσεμαι). || Se compromettre, δια-χινδυνεύω, fut. εύσω. Comme il s'est compromis! ποι κινδύνου καθ-έστηκε (parf. de xal-ioranai, fut. xara-orriconai); Vous ne voyez pas combien vous êtes compromis, oix έν-θυμή είς δσον ήλθες χίνδυνον (έν - θυμέρμαι ούμαι, fut. ήσεμαι : έρχεμαι, fut. ελεύσεμαι).

COMPROMIS, s. m. arbitrage, imponi, ῆς (ή). Faire un compromis, εἰς ἐπιτροπήν έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Mettre en compromis, έπι-τρέπω, fut. τρέψω, acc. — quelque chose entre les mains de quelqu'un, ri nu. Jugement par compromis, δίαιτα, ης (ή). Le compromis est entre mes mains, je suis chargé du compromis, την δίαιταν επι-τέτραμμαι (parf. passif d'iπι-τρέπω). || Mettre en compromis, en danger, voyez Compromettre.

COMPTABILITÉ, s. f. obligation de rendre compte, τὸ ὑπεύθυνον, ου. || Les comptes euxmémes, súbovat, wv (al).

COMPTABLE, adj. ὑπεύθυνος, ος, ον. — de quelque chose, πινός. — à quelqu'un, πινί. Je suis comptable de mes conseils, et vous ne l'êtes pas de vos actions, ὑπεύθυνον παραίνεσιν έχω πρός άνευθύνους τὰς ύμετέρας πράξεις (έχω, fut. ξω), Thuc. Qui n'est pas comptable, ἀνεύ-Buves, os, ov.

COMPTANT, adj. m. Argent comptant, map->y άργύριον, gén. παρ-όντος άργυρίου (partic. prés. de πάρ-ειμι, fut. (σεμαι). Je n'ai point d'argent comptant, σύα έστι μοι έν τό παρ-έντι άργύριον. Vendre argent comptant, άργυροπωλέω, ω, fut. ήσω, acc. Payer argent comptant, αύtixa ix-tive, fut. tise, acc.

COMPTE, s. m. calcul, supputation, \lambdaγισμός, εῦ (ὁ). Le compte est juste, ἐρθῶς έχει δ λογισμός (έχω, fut. έζω). Trouver le compte juste, trouver son compte, όρθως έχοντα τὸν λογισμόν εύρίσκω, fut. εύρήσω. Faire le compte de, λογίζομαι, fut. ίσομαι, acc. Porter en compte, ano-logicouri, fut. iocuri, acc. Je te crois capable de dépenser trois mines, et d'en porter douze en compte, δοχείς μοι, τρείς μνάς άν-αλώσας, λογίσασθαι άν δυόδεκα (δικέω, ... fut. δόξω: ἀν-αλίσκω, fut. ἀν-αλώσω: λογίζομαι, fut. κατα-στήσω, acc. Compromettre sa fortune, | ω, fut. ήσω. Mettre sur le compte de, αναTibnut, fut. ava-biou, acc. Il met tout sur rous sopols av-apibutu, &, fut. iou, acc. On notre compte, πάντα ήμιν άνα-τίθησι. Cela sera mis sur mon comple, τουτ' έμοι άνα-τεθήσεται. Prendre sur son compte ou à son compte, ava-Seronal, fut. dichal, acc. : bno -direnal, fut. δίξυμαι, acc. | Ne tenir compte de, οὐδίνα λόγον ποιέσμαι, ούμαι, fut. ήσομαι, gén.: πιρί εύδενὸς ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι, acc. : άμελίω, ω, fut. ήσω, gén. Dont on ne tient aucun comple, ouderoc afroc, a, ov.

Compte d'une gestion, ἀπολογισμός, οῦ (ὁ): λέγος, ου (δ). Rendre compte, λόγον δίδωμι, fut. δώσω, ου υπ-έχω, fut. υφ-έξω, Vous rendrez compte de l'argent que vous avez manie, λόγον δώσεις ών μετ-εχείρισας χρημάτων (μετα-γειρίζω, fut. ίσω), Dém. Rendre compte de sa vie, του βίου ου περί του βίου λόγον ύπεχω, fut. υφ-ίξω). Se faire rendre compte, λογον λαμδάνω, fut. λήψομαι. - par quelqu'un, παρά τινος. Demander compte de quelque chose, τινός λόγον απ-αιτέω, ω, fut. ήσω. - à quelqu'un, πνέ. || Comptes rendus officiellement, εύθύναι, ων (αί). Rendre ses comptes, τάς εὐτυνας δίδωμι, fut. δώσω: έπὶ τὰς εὐθύνας ήχω, ful. $f\xi\omega$: $\sinh v\alpha = \sin \pi - i\chi\omega$, ful. $\log - i\xi\omega$. Je rendrai compte de mon administration, 69εξω τάς εὐθύνας, ὧν δι-ώκκκα (δι-εικέω, ῶ, fut. 7,00), Grég. Etre toujours prêt à rendre ecs comples, αειλογίαν παρ-έχω, fut. έξω, ου που-τείνομαι, fut. τενούμαι. Dispense de rendre des comptes, άλογία, ας (ή). Qui n'a pas de emptes à rendre, aveubuves, es, ev : avuneubuves, ες, ev. Vérificateur de comptes, εύθυνος, ευ (δ): εὐθυντήρ, ήρος (δ). Les maîtres des comptes, ci להל דשי שטלטישיי."

A COMPTE DE, ix, ou it, avec le gén. A compte sur ce qui m'est dû, ix two coelleμένων μει. Un à-comple, τὸ τεῦ χρέους μέρος, συς. || A ce comple, σύτω γε : εἰ ούτως έχει. || Au bout du compte, τέλος : τελευταΐον. A bon compte, à bon marché, εὐώνως. A meilleur compte, sunvorepor.

COMPTE, profit, xipoo, out (tò). Trouver son compte à quelque chose, ex rives ou amo τινος περδαίνω, fut. ανώ. Il y a bien trouvé son comple, πολλά ένταῦθα ἐκέρδανε.

COMPTER, v. a. nombrer, ἀριθμέω, ω, fut. now, acc. Ne sachant pas même compter, μπδ' έριθμείν το παράπαν είδώς (partic. d'cida, fut.

pourrait compter la fatalité au nombre des ressorts de la poésie, The simapuient de tois ποιητικοίς αίτίοις δικαίως αν κατ-αριθμοίμεν (καταριθμίω, ω, fut. ήσω). || Faire un compte, λογίζομαι, fut. ίσομαι, acc. Comptons ensemble. λογισώμεθα, Luc. || Compter pour beaucoup, pour peu, pour rien, πολλού, δλίγου, οὐδενὸς άξιοω, ω, fut. ωσω, acc. Ne compter pour rien l'opinion des hommes, τῆς δοξης όλιγωρίω. ω, fut. ήσω. | A compter de, ἀπό, génit.

Compten , avoir confiance , motevo , fut. 1650: πέπεισμαι ου πέποιδα, fut. πεποδώς έσομαι (de πιίθομαι). - sur quelqu'un ou sur quelque chose, rivi. Comptant sur eux-mêmes, apigir aurcic mierevortes on mexciotes. Comptant sur son éloquence, πιστεύσας τῷ λέγειν. On compte sur moi, πιστεύομαι, fut. ευθήσεμαι. Sur qui l'on peut compter, mioriós, n. ov. Sur qui I'on ne peut pas compter, απιστος, ος, ον. Je compte obtenir de vous, πιστεύω πείσειν ύμας (πείθω, fut. πείσω). Je compte qu'il agira bien, πέποιθα αὐτὸν εὖ ποιήσειν (ποιέω, ω, fut. τίσω). On peut compter qu'il fera cela, βί-Caióς dore ταύτα ποιήσειν (ποιέω, ω, fut. ήσω).

COMPTOIR, s. m. table d'un marchand, etc. τράπιζα, ης (ή). | Marché, entrepôt de commerce, έμπόριον, ου (τό).

COMPULSER, v. a. ἀν-ελίσσω, fut. ίξω, acc. COMPUT, s. m. xpovodogia, as (i).

CONCASSER, v. a. συν-τρίθω, fut. τρίψω, acc. CONCAVE, adj. xothos, n, ov.

CONCAVITE, s. f. qualité de ce qui est concave, xoilottis, ntos (n). || Enfoncement, cavité, τὸ κατλον, ου : κοιλάς, άδος (ή). Concavité des os, των δστων τὸ κείλον, ου. Concavité du cœur, du cerveau, du corps humain, ή τῆς καρδίας, του έγκεφάλου, του σώματος κοιλία, ας.

CONCEDER, ν. α. συγ-χωρέω, ω, fut. τίσω, acc. On me concède cela, συγ-χωρείται μα τούτο, ου τούτο συγ-χωρέσμαι, ούμαι, ful. ηθήσεμαι.

CONCENTRATION, s. f. συστολή, ης (ή). CONCENTRER, v. a. réunir au centre, ouστέλλω, fut. στελώ, acc. Le froid concentre la chaleur, avrement-tornor to Voxos elow the bepμότητα (αντιπερι-ίστημι, fut. στήσω), Aristt. Se concentrer, συ-στέλλομαι, fut. σταλήσομαι: άνείσομαι). Compter au nombre des sages, είς πιπερι-ίσταμαι, fut. στήσομαι. | Rassembler, είς έν ου είς ταύτο συν-άγω fut. άξω, acc. | hen- treprise bien on mal concertic, το καλώς ή ποfermer dans son cœur, πίπτω ου κατα-πίπτω, fut. πίψω, acc. Concentrer son chagrin, sa colère, τὴν λύπην, τὸν χολον πέπτω. || Se concentrer, rentrer en soi-même, résléchir, in έμαυτου γίνομαι, fut. γενήσομαι.

CONCENTRIQUE, adj. δμόχεντρος, ος, ον. CONCEPTION, s. f. fecondation, σύλληψις, εως (ή). || Intelligence, σύλληψις, εως (ή): καταληψις, εως (η): σύνεσις, εως (η). Conceptionprompte ou facile, άγχίνεια, ας (ή). Qui a la conception prompte, άγχίνους, ους, ουν. Conception lente, βραδύνοια, ας (ή). Qui a la conception lente, βραδύνους, ους, ουν.

CONCERNANT, prép. περί, gén.

CONCERNER, υ. α. αν-ήχω ου καθ-ήχω, ful. ήξω, avec είς et l'acc. : προσ-ήχω, fut. ήξω, dat. C'est vous que concernent les affaires, είς σὲ ἀν-ήκει τὰ πράγματα. Ce qui concerne la naissance, τὰ είς τὸ γένος ἀν-πκοντα, ou simplement τὰ πρὸς τὸ γένος. Ce qui concerne l'administration, τὰ περὶ τὰν πελιτείαν. Pour ce qui me concerné, tò xat' iµi. Une pctite affaire qui me concerne, πραγμάτιον τ: -iμόν. Tout cela vous concerne maintenant, είς σε νύν πάντα ταύτα τείνει (τείνω, fut. πενῶ).

CONCERT, s. m. réunion musicale, perσικόν άκρόαμα, ατος (τό). Concert de voix, συμφωνία ας (ή). Faire un concert de voix, συμφωνίω, ω, fut. ήσω. Concert d'instruments, συναυλία, ας (ή). En faire un, συν-αυλέω, ω, fut. ήσω. || Concert de plaintes et de gémissements, ή των όλοφυρμών συναυλία, ας.

Concert, accord, συμφωνία, ας (ή). Qui est de concert, σύμφωνος, ος, ον. Bire de concert avec un autre, τινὶ συμ-φωνίω, ω, fut. ήσω. Nous sommes de concert avec vous pour cela, πρός ταύτα ου έπὶ τούτοις ou simplement, ταύτά σοι συμ-φωνούμεν. De concert, έχ συνθή-MOLTOC.

CONCERTER, v. a. exécuter un air d'avance, προ-μελετάω, ω, fut. ήσω, acc. | Faire un concert, συμ-φωνίω, ω, fut. ήσω: συναυλίω, ω, ∫ut. ήσω.

Concerter, au fig. méditer, βουλεύομαι, fut. εύσομαι, αςς.: συν-τεχνάομαι, ώμαι, ∫ut. ήσομαι, acc. Concerter sa désense, την απολογίαν βουλεύςμαι. Ceci paralt bien concerté, ταῦτα καλῶς Bendeubnvat dente (dente , w, fut. dofw). En-

νηρώς βεδουλευμένον, ου. | Se concerter sur, βουλεύομαι ου συμ-δουλεύομαι, fut. εύσομαι, ανεσ περί et le gén. Concertons-nous sur les moyen-s de fuir, βουλευώμεθα πως άπο-δρώμεν (άποδιδράσχω, fut. δράσεμαι). Il faut nous concerter, βουλευτέον ήμιν. | Jour concerté, fixe davance, i prin imipa, ac.

CONCESSION, s. f. l'action de concéder, συγχώρησις, εως (ή). || La chose concedée, συγγωρημα, ατὸς (τὸ). D'après la concession qui m'a été faite, κατά τὸ συγ-χωρηθέν έμοί (partic. pass. aor. 1er de συγ-χωρίω, ω, fut. ήσω).

CONCESSIONNAIRE, s. m. δ λαδών, όντος (partic. aor. 2 de λαμδάνω, fut. λήψομαι).

CONCETTI, s. m. ornements de mauvais gout dans le discours, κομψεύματα, ων (τά): καλλωπίσματα, ων (τά).

CONCEVABLE, adj. καταληπτός, ή, όν. CONCEVOIR, v. a. être fécondé, συλ-λαμβάνω, fut. λήψομαι, acc. | Imaginer, créer par la pensée, iv-voiw, w, fut. how, acc.: ivνοίτμαι, εύμαι, fut. ήστμαι, acc. Concevoir de grands desseins, μεγάλα δια-νοίομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι. Concevoir des soupçons de quelqu'un, κατά τινος υποψίαν λαμδάνω, fut. λήψομαι. En faire concevoir à quelqu'un, πνά είς ὑποψίαν εμ-δάλλω, fut. δαλώ. Concevoir des craintes, είς φόδους έμ-πίπτω, fut. πεσούμαι. Concevoir de trop grandes espérances, Anidos άμηγάνου πληρόσμαι, σύμαι, fut. ωθήσομαι. Concevoir de grandes espérances de quelqu'un, μεγάλας περί τινος ελπίδας έχω, fut. έζω. Faire concevoir une espérance, ελπίδα παρ-έχω, fut. έξω, dat. | Comprendre, συλ-λαμβάνω, fut. λήψομαι, αcc. : xατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. : xατα-νείω, ω, ful. ήσω, αcc. : συν-νείω, ω, ful. ήσω, acc. : συν-ίημι, ful. συν-ήσω, acc. Facile à concevoir, suxaravontos, os, cv: suxaτάλπητος, ος, ον. Difficile à concevoir, δυσκατάληπτος ος', ον. Impossible à concevoir, ακατάληπτος, ος, ον. L'impossibilité de concevoir, άχαταληψία, ας (ή). Parce qu'il lui est impossible de concevoir, δι' άκαταληψίαν. || Être conçu, exprimé d'une certaine manière, ixu, sul. έξω, avec un adv. La loi est ainsi conçue, à νόμος εύτως έχει. La formule du serment est conçue en ces termes, εύτως ἐν τῷ ἔρχῳ γί– γραπται (parf. passif de γράφω, ful. γραψω), πεφύλαξ, ακες (δ). — d'une prison, δεσμεφύλαξ, αχος (δ).

CONCIERGERIE, s. f. quaaxi, n; (i).

CONCILE, s. m. σύνεδες, ου (ή). Assembler un concile, σύνεδον πειέτμαι, ευμαι, fut. πισεμαι. Annoncer un concile, σύνεδεν προγγράφομαι, fut. γράψομαι. Le concile se tint, έγένετο ή σύνοδος (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Par décision du concile, άπὸ συνόδου. Qui concerne les conciles, συνοδικός, ή, όν. Concile général, σύνοδος οίκουμενική, τζ.

CONCILIABLE, adj. εὐσυνάλλακτος, ος, ον. CONCILIABULE, s. m. συμδούλιον, ου (τὸ). CONCILIATION, s. f. συναλλαγή, $\tilde{\tau}_i$; $(\tilde{\tau}_i)$. CONCILIER, v. a. accorder, συγαλλάσσω, fut. αξω, acc. | Se concilier la bienveillance de quelqu'un, έμαυτώ τινά συν-οικειόω, ω, fut. ώσω. Se concilier des amis, φίλους έμαυτῷ παρα-σχευάζω, fut. άσω.

CONCIS, me, adj. σύντομος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Avoir un style concis, συντόμως λέγω, fut. λέξω.

CONCISION, s. f. συντομία, ας (ή). Avec concision, συντόμως.

CONCITOYEN, s. m. δημότης, ου (δ). Ο vous, mes concitoyens, υμείς, & ανδρες δη-

CONCLAVE, ε. m. ή τῶν χαρδιναλῶν σύνοδις, ου, G. M.

CONCLUANT, ANTE, adj. έλεγκτικός, ή, όν. Preuve concluante, à ioxupòs theyxos, ou. Cela n'est pas concluent, ταῦτα οὐκ έλεγχον έχει (έχω, fut. έξω).

CONCLURE, v. a. tirer des conclusions, περαίνω ου συμ-περαίνω, fut. ανώ. Concluez enfin, ανύσας πέραινε (partic. aor. 1 α α άνύω, fut. ἀνύσω). On peut en conclure, έχ τούτου τις αν περαίνοι, infin. | Terminer, συμ-περαίνω, fut. avo, acc. Ayant conclu l'affaire qui les avait amenés, δια-πράξαντες ων ένεκεν άφ-ίκοντο: διχ-πράσσω, fut. πράξω (άφ-ιχνέςμαι, ευμαι, fut. ikeual. Arrêter une convention, ourdixny ου δμολογίαν ποιέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Contlure la paix, την είρηνην ποιέςμαι, ούμαι. Le traité fut conclu, considen ή συνθήκη (σπένδω, fut. σπείσω). Comme on l'avait conclu, κατά τά έσπισμένα. C'est une chose conclue, διέγνωσται ήδη (δια-γινώσκω, fut. γνώσεμαι).

CONCLUSION, s. f. —d'un raisonnement, cible, tò ôpextuzóv, cu.

CONCIERGE, s. m. — d'une maison, d' συμπέρασμα, ατος (τὸ). En forme de conclusion, συμπερασματικώς. || Conclusion d'un discours, ἐπίλογος, ου (δ). || Conclusion d'une affaire, διάπραξις, εως (ή).

CONCOCTION, s. f. $\pi i \psi_{i\varsigma}$, $\epsilon \omega_{\varsigma}$ ($\dot{\eta}$).

CONCOMBRE, s. m. σικύα, ας (ή).

CONCOMITANCE, s. f. duchcubia, as (i). CONCOMITANT, ANTE, adj. συνακολουθος,

CONCORDANCE, s. f. συμφωνία, ας (ή). CONCORDAT, s. m. συνθήκη, ης (ή).

CONCORDE, s. f. δμόνοια, as (i). Conserver la concorde, δμόνοιαν δια-τηρίω, ω, fut. ήσω. Inviter à la concorde, είς ἐμόνοιαν παραχαλίω, ω, fut. χαλίσω, acc. Ayant rétabli la concorde entre les villes, δι-αλλάξας τὰς πόλεις πρός άλλήλας (δι-αλλάσσω, fut. άξω).

CONCORDER, v. n. συμ-φωνίω, ω, fut. ήσω. - avec quelqu'un ou quelque chose, τινί.

CONCOURIR, v. n. être en concurrence, άγωνίζομαι, fut. ίσεμαι : άμιλλάεμαι, ώμαι, fut. ήσομαι. - avec quelqu'un, τινί. - pour quelque chose, περί τινος.

Concouring, contribuer, συμ-πρασσω, fut. πράξω: συν-εργέω, ω, fut. ήσω: συν-εργάζομαι, ful. άσομαι: συν-τελέω, ω, ful. τελέσω. — avec quelqu'un, rivi. — pour quelque chose, siç τι : πρός τι, ου έπί τι. Tout cela concourt à le faire aimer de ses sujets, ταῦτα είς τὸ φιλεϊσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων συν-εργεί (φιλέομαι. ουμαι, fut. πθήσομαι: συν-εργέω, ω, fut. ήσω).

CONCOURS, s. m. affluence, συνδρομκ, ης (ή). || Rencontre, σύγκρουσις, εως (ή). Concours de voyelles, ή των φωνηίντων σύγκρουσις εως. | Réunion de circonstances, σύστασις, εως (ή). Par le concours des événements, κατα σύστασιν.

CONCRET, ETE, adj. σύμπηχτος, ος, ον. CONCRÉTION, s. f. passage à l'état concret, σύμπηξις, εως (ή). || Chose devenue concrète, mỹyua, arcç (tò).

CONCUBINAGE, s. m. παλλακία, ας (i). Vivre dans le concubinage, παλλακιύομαι, fut. εύσομαι.

CONCUBINE, s. f. nallaxin, n. (7).

CONCUPISCENCE, s. f. opegic, aws (1). Concupiscence de la chair, ή σαρχική έπιθυμία, ας, Eccl.

CONCUPISCIBLE, adj. Appétit concupis-

222

CONCURREMMENT, adv. δμοῦ. — avec | ήσω. Nous passons condamnation , δμολογείται quelqu'un, rivi. Souvent on tourne par un verbe composé de ou, prép. Il le fit concurremment avec moi, τοῦτο έμοὶ συν-έπραξε (συμ πράσσω, fut. πράξω).

CONCURRENCE, s. f. (whome, two (7)). lls sont en concurrence, αλλήλους ζηλούσι (ζηλόω, ω, fut. ωσω). La concurrence anime leur zèle, διὰ τὸ άμιλλᾶσθαι άλλήλοις, προθυμότερον άντι-λαμβάνονται του έργου (άμιλλάομαι, ωμαι, fut. ήσομαι : άντι-λαμδάνομαι, fut. λήфеция). Souvent on tourne par les composés de la prép. avri. Concurrence pour une place, άντιπαραγγελία, ας (ή). Être en concurrence pour une place, άρχην άντιπαρ-αγγέλλω, fut. αγγελώ. - avec quelqu'un, πνί. Être en concurrence pour un objet désiré, αντιπι-θυμίω, w, fut. now, gen. - pour l'adjudication d'un cuvrage, avr-epyolabiw, w, fut. now, acc. avec quelqu'un, rivi. || Jusqu'à concurrence de, μίχρι, gén.

CONCURRENT , **s.** m. ζηλωτής , οῦ (ὁ) : άνταγωνιστής, οῦ (δ). Qui n'a point de concurrent, άνανταγώνιστος, ος, ον. Triompher faute de concurrents, άμαχεί ου άμαχετί ου ακονιτί νικάω, ω, fut. ήσω. Être le concurrent de quelqu'un, voyez CONCUR-AENCE.

CONCUSSION, s. f. zázwoic, ewc (i). Jugement pour fait de concussion, ή κακώσεως δίκη, ης. Accuser quelqu'un de concussion, κακώσεώς τινα γράφομαι, fut. γράψομαι. Commettre d'horribles concussions dans les provinces, ώμως τὰς ἐπαρχίας δια-φορέω, ω, fut.

CONCUSSIONNAIRE, s. m. xaxώσιως αίτιος, α, ον.

CONDAMNABLE, adj. digne de condamnation, καταγνωστέος, α, εν. || Blamable, ἐπίψογος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Étre condamnable, en ce sens, ψόγον έχω, fui. εξω: ψόγου ου χαταμέμψεως ου έπιμομφής άξιός tipe, fut. toopar.

CONDAMNATION, s. f. xaráyvwaic, two (ή). Condamnation prononcée d'avance, προχατάγνωσις, εως (ή). Porter une condamnation, κατα-δικάζω, fut. άσω. — contre quelqu'un, δικάζουσα ψήφος, ου. | Passer condamnation, πάσας εξόδους παρα-φράσσεντες. avouer son tort, τὸ ἔγκλημα όμωλογώω, ω, fut. L CONDENSATION, s. f. πύκνωσις, εως (ή).

παρ' ήμων άδικήσαι (άδικίω, ω, fut. ήσω).

CONDAMNER, v. a. rendre un jugement contre quelqu'un, xata-quisaus, fut. quisoμαι, gén. : κατα-δικάζω, fut. άσω, gén. : καταχρίνω, ful. χρινώ, gén. Avec ces verbes ia tournure inverse de la tournure française est la plus élégante en grec : on met le nom de la personne au génitif et celui de la punition ou du crime à l'accusatif. Je vous condamnerai à mort, κατα-γνώσομαί σου θάνατον. ll fut condamné pour son injustice, κατ-εγνώσθη αὐτοῦ ή άδικία. Cependant on trouve aussi. surtout au passif, la tournure française. Il fut condamné à l'unanimité, ἀπάσαις ταῖς ψήφεις κατ-εγνώσθη. Condamner d'avance, προκατα-γινώσκω, fut. γνώσομαι, mêmes régimes que χατα-γινώσχω. Nous sommes condamnés d'avance, προχατ-εγνωσμένην δίχην χρινόμεθα (χρίνομαι, fut. κριθήσομαι). Condamner par son suffrage, καταψηφίζομαι, fut. ίσομαι, mêmes régimes que χατα-γινώσκω. Condamner quelqu'un pour vol. κατα-ψηφίζομαί τινος κλοπήν. Condamner par sentence arbitrale, κατα-διαιτάω, ω, fut. ήσω, mêmes régimes. Etre condamné, se dit aussi άλίσχομαι, fut. άλώσομαι. Être condamné sans être entendu, ανιυ κρίσεως άλίσκομαι. Condamné par défaut, εξ ερήμης άλους (part. aor. 2 de άλίσχομαι). Être condamné à une amende. ζημίαν δφλω ου όφλισκάνω, fut. όφλήσω. Condamné à payer dix talents, δέκα τάλαντα ώφληχώς, υῖα, ός. Condamné justement, διχαίως την δίκην ώφληκώς, υία, ός. Injustement condamné, άδίχως δφλων, συσα, εν. Qui n'est pas condamné ou qui ne peut l'être, axaramegres, OC. 0V.

Condamner, blamer, μέμφομαι ου έπι-μέμφομαι, fut. μέμψομαι, dat. On le condamne d'avoir agi ainsi, αὐτῷ μέμφονται ταῦτα ποιήсачти. Je ne condamne pas la douleur, ci την λύπην εν αιτία τίθημι, fut. θήσω. || Se com. damner, avouer son tort, to fyxlyna ouchories. ω, fut. now. Vous vous condamnez yousmême, κατά σεαυτου την ψήφον φέρεις (φέρω, fut. είσω). Il se condamna à l'exil, έσυτεῦ φυγήν κατ-έγνω (κατα-γινώσκω, ful. γνώσομαι).

CONDAMNER, fermer, παρα-φράσσω, fut. φράξω, τινός. || Sentence de condamnation, ή κατα- acc. Faisant condamner toutes les issues,

acc. Ce qui sert à condenser, πύχνωμα, ατος (τὸ). Propre à condenser, πυκνωτικός, τί, όν. Se condenser, πυχνόσμαι, σύμαι, fut. ωθήσομαι.

CONDESCENDANCE, s. f. υπειξις, εως (ή). User de condescendance avec quelqu'un, τινί bu-eixe , fut. eice , ou yapilopat , fut. ischat. Avoir de la condescendance pour les autres hommes, τοίς άλλοις ανθρώποις συμπερι-φέρομαι, fut. everθήσομαι, Diog. Je suppliai les juges d'avoir pour lui un peu de condescendance, έδεήθην των δικαστών μικρέν αύτῷ συγ-χωρῆσαι (δέςμαι, fut. δεήσεμαι : συγ-χωρέω, ω, fut. ήσω), Dém. Par condescendance, πρὸς χάριν. Par condescendance pour lui, πρὸς χάρω αὐτῷ : αὐτοῦ χάριν. Tout ce qu'il a fait par condescendance pour moi, δσα μοι έχαρίσατο (χαρίζομαι, fut. ίσομαι).

CONDESCENDANT, ANTE, adj. imienzis, ής, ίς (comp. ίστερος, sup. έστατος).

CONDESCENDRE, v. n. bn-sixe, ful. είξω, dat.: χαρίζομαι, fut. ίσομαι, dat. Condescendre aux désirs l'un de l'autre, allaisse ύπ-είκω, fut. είξω. Il faut condescendre à la vicillesse, τῷ γήρα ὑπ-εικτίον. Condescendre aux désirs d'autrui, των άλλων επιθυμίαις γαρίζομαι. fat. iconai. Condescendre à faire quelque chose. είς το ποιπσαί τι συγκατα-βαίνω, fut. βήσομαι, Chrysost.

CONDISCIPLE, s. m. συμμαθητής, οῦ (¿). CONDITION, s. f. état ou rang d'une personne, τάξις, εως (ή) : στάσις, εως (ή) : κατάστασις, εως (ή): ἀξίωμα, ατος (τό). Rester dans sa condition, τη τάξει έμ-μένω, fut. μενω. Suivant sa condition, κατά τὸ προσ-πκον (partic. neutre de προσ-ήσω, fut. ήχω). Homme ou femme de condition, εὐγενής, ής, ές. De basse condition, ayevic, ic, ic. | Profession, έπιτήδευμα, ατος (τό). Changer de condition, τὸ ἐπιτήδευμα μετ-αλλάσσω, fut. άξω. Faire changer de condition, του έπιτηδεύματος άφ-ίστημι, fut. ano-ornow, acc. | État de domesticité, à xar είκον ὑπηρεσία, ας. Être en condition chez quelqu'un, πινί τὰ κατ' οίκον ὑπ-πρετέω, ω, fut. 2000. Chercher une meilleure condition, αμείνω οχίαν ζητέω, ω, fut. ήσω.

Condition, clause d'un traité, ouodogia, as (n). Faire ses conditions, τὰς ὁμολογίας ἐπι-τάσσω, fut. τάξω. Soumettre à des conditions, δμολογίσις αναγκάζω, fut. ασω, acc. Observer les

CONDENSER, ν. α. πυχνόω, ω, fut. ώσω, | conditions, ται ε έμελεγίαις έμ-μένω, fut. μενώ. Les violer, τὰς ὁμολογίας παρα-δαίνω, fut. Ετίσομαι. Prêter de l'argent sous condition , ie έμελογίαις άργύριον δανείζω, fut. είσω. A condition que ou de, io' & Te, indicat. ou infin. A condition qu'il viendra, έφ' ώ τι ήξει ου ήξειν (ήχω. fut. ήξω). A condition de ne plus rester, έφ' ὧ τε μπκέτι δια-τρίδειν (δια-τρίδω, fut. τρίψω). Α ces conditions, ini routers. A quelque condition que ce soit, παντί τρόπφ. A cette condition je vous promets tout, ἐπὶ λόγω τοιούτω πάντα ύπ-ισχνέομαι, εύμαι, fut. ύπο-σχήσομαι.

> CONDITIONNEL, ELLE, adj. inteletizos, ri, sv. CONDITIONNELLEMENT, adv. & modertixão;. CONDITIONNER, v. a. κατα-σκευάζω, fut. άσω, acc. Bien conditionné, εὖ κατ-εσκευασμένος, η, ον.

CONDOLÉANCE, s. f. Compliment de condoléance, παραμυδία, ας (ή). Faire à quelqu'un ses compliments de condoléance, τινά παραμυθίομαι, ούμαι, fut. πσομαι.

CONDUCTEUR, s. m. guide, δδηγός, cũ (ό): ήγεμών, όνος (ό). Être le conducteur de quelqu'un, πνά όδηγέω, ώ, fut. ήσω. J'étais votre conducteur, έγω δε δόζο ήγεμένευς (ήγεμενεύω, fut. εύσω), Théocr. | Au fig. Conducteur d'une intrigue, δ τες παρασκευές ήγουμενος, ου (partic. de ήγίτμαι, ούμαι, fut. ήστμαι). CONDUCTRICE, s. f. δδηγός, οῦ (ή).

CONDUIRE, v. a. mener, guider, άγω, fut. αξω, acc. Conduire à la ville, εἰς τάν πόλιν άγω, acc. Conduire au bonheur, έπ την ευδαιμονίαν άγω, acc. Je vous conduis par le chemin le plus facile, αγω σε τέν ράστην όδόν. Conduire dans le chemin. όδηγίω, ω, fut. ήσω, acc. Conduire en marchant devant, ήγεομαι ου προ-ηγέομαι, ουμαι, fut. ńochai, gén. Conduire par la main, χειραγωγέω, ω, fut. ήσω, acc. La fortung l'avait conduit à l'empire, comme par la main, ὑπὸ τᾶς τύχης ἐπὶ τὴν ἀρχὰν ἐκεχειεαγώγητο. Difficile à conduire, δυσαγωγός, ός, όν.

Conduire de l'eau par un canal, par une rigole, orerevo, fut. evou, acc. | Conduire un mur, le prolonger, reixes masareivo, fut. revo.

Conduire, pousser, amener, au fig. apoάγω, fut. άξω, acc. J'ai été conduit jusqu'à dire, προ-ήχθην τουτο λέγειν (λέγω, fut. λέξω).

Conduire, être à la tête de, diriger, ἡγίομαι, εῦμαι, fut. ἡσομαι, gén. Conduire une armée, στρατοῦ ἡγίομαι, οῦμαι. Conduire les travaux, τῶν ἔργων ἐπι-στατέω, ῶ, fut. ἡσω. Conduire les affaires, τὰ πράγματα δι-οιχέω, ῶ, fut. ήσω. Comment a-t-il conduit ses affaires? πῶς τὰ ἐαυτοῦ διώχησε; Conduire bien ou mal ses affaires, καλῶς ἡ κακῶς τοῖς πράγμασι χράσμαι, ῶμαι, fut. χρήσομαι. || Conduire un poème, en soutenir la marche, τὸ δρᾶμα οἰχονεμίω, ῶ, fut. ήσω, acc.

se Conduire, se comporter, προσ-φέρομαι, 'ful. προσ-ενεχθήσομαι : άνα-στρέφομαι, ful. στραφήσομαι. Nous qui nous sommes si bien conduits, ήμεις ούτω προσ-ενήνεγμένοι. Conduisez-vous mieux envers les autres, πρὸς τοὺς ἄλλους βέλτιον προσ-φέρου. Il se conduit avec orgueil, avec arrogance, υπερηφάνως προσ-φέρεται, ομ mieux d'un seul mot, ὑπερηφανεί ου ὑπερηφανεύεται (ὑπερηφανέω, ω, ful. ήσω: ὑπερηφανεύομαι. 'fut. εύσομαι). Se conduire en jeune homme, νεανιεύομαι ου νεανισκεύομαι, fut. εύσομαι. Se conduire en insensé, ανοπταίνω, fut. ανοπτήσω. Beaucoup de substantifs et d'adjectifs ont ainsi leurs verbes dérivés. Se conduire selon sa dignité, άξίως έμαυτου πράσσω, fut. πράξω. Il s'est conduit en tout avec justice, πάνθ' ὁσίως έπραξε. Conduisons-nous comme il convient, τοιούτους ήμας παρά-σχωμεν οίους προσ-ήχει (παρέχω, fut. έξω: προσ-ήχω, fut. ήξω).

CONDUIT, s. m. passage souterrain, $b\pi\dot{\phi}$ vc μ oc, co ($\dot{\phi}$). \parallel Aquéduc, $\dot{b}\delta\rho\alpha\gamma\omega\gamma\dot{\phi}c$, co ($\dot{\phi}$). \parallel Tuyau, $\sigma\omega\lambda\dot{\eta}\nu$, $\tilde{\eta}\nu$ oc ($\dot{\phi}$). \parallel Rigole, $\dot{\delta}\chi$ et $\dot{\phi}c$ co ($\dot{\phi}$).

CONDUITE, s. f. άγωγή, ῆς (ή). Sous sa conduite, αὐτοῦ ἡγουμένου (ἡγίσμαι, οῦμαι, fut. ἡσομαι). || Direction, ἐπιστασία, ας (ή). ἐνοἰτ la conduite de, ἐπι-στατίω, ω, fut. ἡτω, gén. : ἡγέσμαι, οῦμαι, fut. ἡσομαι, gén.]] eut la conduite des affaires, τοῖς πράγμασιν ἐγεμῶν κατ-έστη (aor. 2 de καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι). Donner à quelqu'un la conduite des affaires, τινὰ τοῖς πράγμασιν ἐφ-ίστημι, fut. ἐπι-στήσω, acc. Nous lui donnons la conduite des plus grandes affaires, αὐτὸν τοῖς μεγίστοις πράγμασιν ἐφ-ίσταμεν ου ἐπὶ τὰ μέ-γιστα πράγματα καθ-ίσταμεν (ἰφ-ίστημι, fut. ἐπι-στήσω: καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω). Donner la conduite de l'armée, ἡγιμόνα τινὰ τῆς στρα-τίας καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω. Donner la

conduite de la guerre, τοῦ πολέμου τινὰ προτοτημι, fut. προ-στήσω. Prendre la conduite des affaires, τῶν πραγμάτων ἀντι-λαμδάνομαι, fut. λήψομαι. || Surveillance, ἐπιμέλεια, ας (ή). Être sous la conduite de quelqu'un, τινὶ ἐπιμελιτῆ χράομαι, ῶμαι, fut. χρήσομαι. Se mettre sous la conduite de quelqu'un, ἐμαυτόν τινι ἐπι-τρέπω, fut. τρέψω. Donner à quelqu'un la conduite d'un enfant, παϊδά τινι ἐπι-τρέπω. fut. τρέψω. On me charge de la conduite de cet enfant, ἐπιμέλειαν τοῦ παιδὸς ἐπι-τρέπομαι, fut. τραπήσομαι.

Conduite, façon d'agir, άγωγή, ῆς (ή). Cette conduite n'a aucun but, σύδίνα σκοπόν έχει ή τσιαύτη άγωγή (έχω, fut. έξω). J'ignore le motif de sa conduite, σύχ σίδα διότι σύτως άνα-στρέφεται, ου διότι τσιαϋτα δρᾶ (σίδα, fut. είσσμαι: άνα-στρέφεται, fut. στραφήσομαι: δράω, ω, fut. δράσω). Telle fut la conduite de nos ancêtres, σύτως έσχον οί παλαιοί (έχω, fut. έξω. Sa conduite est irréprochable, ἀμέμπτως έχει τοῦ βίου. Sa conduite est indigne de lui, ἀνάξια ἐαυτοῦ πράσσει (πράσσω, fut. πράξω).

CONDUITE ou esprit de conduite, prudence, εὐδωνλία, ας (ή). Qui a de la conduite, εὔ-Εκυλος, ος, εν. Défaut de conduite, ἀδωνλία, ας (ή). Qui n'a pas de conduite, ἄδωνλος, ος, εν.

Conduite, plan d'un poème ou d'un ouvrage, cixovouía, ac (n).

CONE, s. m. corps de figur conique, xuvoc, co (6).

CONFECTION, ε. f. κατασκευή, ῆς (ή). CONFECTIONNER, υ. α. κατασκευάζω, fut. άσω, αcc.

CONFEDERATION, s. f. σύστασις, εως (ή): συμμαχία, ας (ή). La confédération achéenne, τὸ τῶν ἀχαιῶν κοινόν, σῦ. Qui n'est pas compris dans la confédération, ἄσπονδος, ος, ον.

CONFÉDÉRÉ, žε, αdj. σύμμαχος, ος, ον. se CONFÉDÉRER, ν. n. συν-ίσταμαι, fut. συ-στήσομαι: συμμαχίαν ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι.

τιας καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω. Donner la conduite de l'armée, ήγεινόνα τινά τῆς συμ- μεγίστοις πράγμας, fut. κατα-στήσω. Donner la ίμιξα (συμ-μίγγυμι, fut. μίξω), Plat. Entrer

en conference avec quelqu'un, είς λόγους ου , διά λόγων τινί έρχομαι, fut. έλεύσομαι, ου είμι, fut. sim).

CONFERER, v. a. donner, accorder, anoνέμω, ful. νεμώ, acc.: προσ-νέμω, ful. νεμώ, acc. | Comparer, συμ-δάλλω, fut. δαλώ, acc.: συγ-κρίνω, fut. κρινώ, acc. — une chose avec une autre, πί τινι. | v. n. délibérer, δια-λίγομαι, fut. decena: xorvodoreopat, oupat, fut. nochat. - avec quelqu'un, πικί. - de quelque chose, ύπέρ τινος.

CONFESSE, s. Aller à confesse, τὰς άμαρτίας εξ-ομολογέομαι, ou simplement εξ-ομολογέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι, Eccl. A confesse, pendant la confession, μεταξύ τοῦ έξ-ομολογείσθαι.

CONFESSER, v. a. avouer, δμολογέω ου έξ-ομολογίω, ω, fut ήσω, acc. Confesser naivement sa faute, την άμαρτίαν εύήθως έξ-ομολογέω, ω. Je confesse l'avoir fait, πεποιημέναι ου ποιήσας όμολογίω, ω. Je confesse que je mérite la mort, έμαυτὸν τοῦ θανάτου τιμάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι. || Déclarer hautement, μαρτυρίω ου δια-μαρτυρίω, ω, fut. ήσω, acc.: άνα-κπρύσσω, fut. ύξω, acc.

Confesser, entendre en confession, Tivos έξ-ομολογουμένου άκροάςμαι, ώμαι, fut. άσεμαι. || Se confesser, έξ-ομολογέομαι, σύμαι, fut. πσομαι (on sous-entend τὰς ἀμαρτίας).

CONFESSEUR, s. m. δ τῶν ἐξ-ομολογουμένων άχροατής, ου. [Confesseur de la foi, ό της πίστεως μάρτυς ου μάρτυρ, υρος.

CONFESSION, s. f. έξομαλόγησις, εως (ή). CONFESSIONNAL, s. m. to lepor duagra-PLGY, CU.

CONFIANCE, s. f. ferme espérance, niστις, εως (ή). Avec confiance, πεποιθότως. Avoir confiance, πέπεισμαι ου πέποιδα (parf. de meibepai), dat. : moreve, fut. evou, dat. Ayez confiance en vous-même, σαυτώ πίστευε. Avoir la confiance de quelqu'un, ὑπο τενος πιστεύομαι, fut. ευθήσομαι. Il n'a plus la confiance des soldats, πρός τών στρατιωτών c buirt moriverai. Ils nuisent à ceux dont ils ont la consiance, πιστευθέντες τους πιστεύοντας πιαν πεπίστευται. Consier le soin de, έπιά δικούσι (άδικέω, ω, fut. ήσω). Digne de confiance, ἀξιόπιστος, ος, ον: πιστός, ή, όν. le soin d'instruire ses enfants, τους παϊδάς Homme de confiance, ανήρ πιστός, οῦ (δ). Dé- τινι παιδεύσαι έπι-τρέπω (παιδεύω, fut. εύσω). faut de confiance, amoria, as (i). N'avoir

dat. | Assurance, bapaoc, ouc (ro). Prendro confiance, δαβρίω, ω, fut. ήσω. Avec confiance, άδιως. Parler avec confiance, παρέμσιάζομαι, fut. άσομαι. Il n'aurait pas parlé avec cette confiance, ταῦτα λέγειν τὸκ αν εθαβρησεν ου ύπ-έμεινε (θαβρέω, ω, ful. ήσω: ύπο-μένω, fut. μενώ). Noble confiance, εὐθάρσεια, ας (ή). Excès de confiance, θράσος, ους (τό). Inspirer de la confiance aux soldats, τὸ στρατιωτικὸν θαρσύνω ομ θαββύνω, fut. υνώ.

CONFIANT, ARTE, adj." qui prodigue sa constance, πιστευτικός, ή, όν: ταχυπειθής, ής, ίς. || Hardi, assuré, λαβραλίος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

CONFIDEMMENT, adv. iv anciphircis, ou δι' άποβρήτων.

CONFIDENCE, s. f. confiance, mioric, εως (ή). Être dans la confidence de quelqu'un, τα πλείστά τινι σύν-οιδα, fut. συν-είσι μαι. L'homme qui était dans la confidence de Philippe, ὁ πάντα τῷ Φιλίππῳ συν-ειδώς, ότος (partic. de σύν-οιδα). Il est dans ma confidence, των αποβρήτων έμοι κοινωνεί (κοινωνίω, ω, fut. ήσω). Mettre quelqu'un dans sa confidence, τὰ ἀπόβρητά τινι κοινόω, ω, fut. ώσω. || Chose confiée sous le secret, τὸ ἀπόρρητον, ου. Faire confidence à quelqu'un de quelque chose, των ἀποβρήτων τί τινι πιστεύω, fut. εύσω. En confidence, έν ἀποβρήτοις, οιι δι' ἀποβρήτων.

CONFIDENT, ENTE, s. m. ou f. & Tivi πάντα συν-ειδώς, ότος : au féminin, συν-ειδυία, ας. Être le confident de quelqu'un, πάντα τινί σύν-οιδα, fut. συν-είσομαι. Il est le confident de tous mes secrets, πάντα μοι τὰ ἀπόρρητα σύν-οιδε.

CONFIDENTIEL, ELLE, adj. ἀπόβρητος, ος, ον : ἀπόχρυφος, ος, ον.

CONFIDENTIELLEMENT, adv. iv amopρήτω : ἐν ἀπορρήτοις : δι' ἀπορρήτων.

CONFIER, v. a. πιστεύω, fut. εύσω, acc. – quelque chose à quelqu'un, πί πινι. On me confie cette chose, τοῦτο πιστεύομαι, fut. ευθήσομαι. On lui a confié l'armée, την στρατρέπω, fut. τρέψω, acc. Confier à quelqu'un se Confier, v. r. πιστεύω, fut. εύσω, dat.: pas de confiance, άπιστίω, ω, fut. ήσω, πίποιδα ου πίπεισμαι (parf. de πείδομαι, fut.

πεισθήσομαι), dat. Dans le reste ils se confient sur eux-mémes, τὰ λοιπὰ σφισίν αὐτοῖς πιστιύουσι. Se confiant dans son éloquence, τῷ δεινότητι πιποιθώς, υῖα, ός (partic. de πέπειθα). Confiez-vous aveuglément en moi, δός κοι σεαυτόν (δίδωμι, fut. δώσω).

CONFIGURATION, s. f. μ cp ϕ $\dot{\eta}$, $\ddot{\eta}$ c ($\dot{\eta}$): $\delta_{12}\mu_{2}$ cp ϕ ω σ c, ϵ ω c ($\dot{\eta}$).

CONFINER, v. a. reléguer, ἀπο-πίμπω, fut. πίμψω, acc. Consiner au bout du monde, είς τὰς ἐσχάτας χώρας ἀπο-πίμπω. || Consiner en prison, ἐν δεσμωτηρίω καθ-είργω ου καθ-είργυμι, fut. είρξω, acc. || Se consiner dans une campagne, είς ἀγρεικίαν ἀπο-χωρίω, ω, fut. ήσω.

Confiner, v. n. toucher aux confine, συνερέω, ω, fut. ήσω, dat. : συν-ορίζομαι, fut. εσθήσεμαι, dat.

CONFINS, s. m. pl. limites, συνορία, ας (ή): μεθόρια, ων (τά). Jusqu'aux confins, εἰς τὰ μεθόρια. Marquer les confins de deux peuples, δύο έθνη δι-ορίζω, fut. ίσω. || Ètre sur les confins de la vie et de la mort, εν μεθορίοις ζωῆς καὶ θανάτου καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι, Basil.

CONFIRE, v. a. ἡδύνω, fut. υνω, acc. Confit, ite, ἡδυντός, ή, όν. Confire dans le miel, μελιτόω, ω. fut. ώσω, ace. Pommes confites dans le miel, τὰ ἐκ τοῦ μελιτος μῆλα, ων.

onfiles dans le miel, τὰ έχ τοῦ μέλιτος μήλα, ων. CONFIRMATIF, ινε, adj. βεδαιωτικός, ή, όν.

CONFIRMATION, s. f. affermissement, βεδαίωσις, εως (ή): ἰμπίδωσις, εως (ή): στερίωσις,
εως (ή). || Assurance, πίστωσις, εως (ή): διαδεδαίωσις, εως (ή). || Sacrement de l'Égliss, ή
αχία μύρωσις, εως-

CONFIRMER, ν. ε. affermir, rendre plus durable, βιδαιόω, ω, fut. ώσω, αcc.: κατα-ξιδαιόω, ω, fut. ώσω, αcc.: έμ-πιδόω, ω, fut. ώσω, αcc.: στηρίζω, fut. ετηρίζω, αcc. Confirmer la paix, την εἰρήνην βιδαιόω, ω, fut. ώσω. Confirmer le brait public, την φήμην βιδαιόω, ω. Le temps confirme l'opinion que j'avais conçue de vous, ήν πιρί σου ὑποληψιν είχον, ὁ χρόνος προ-ιών ἀεὶ βιδαιό, Basil. || Rendre plus certain, πιστόω, ω, fut. ώσω, acc.: βιδαιόω ου δια-ξεδαιόω, ω, fut. ώσω. acc. Ceci est confirmé par les Siciliens, τοῦτο πρὸς πολλών Συκλιωτών δια-ξεδαιόται. Les bruits de paix se confirment, βιδαιός ἐστιν ὁ λόγος πιρὶ εἰρήνης.

Confirment, donner le sacrement de confirmation, pupeu, &, fut. wow, acc.

CONFISCABLE, adj. δημεύσει ένοχος, ος, ου. CONFISCATION, ε. f. δήμευσις, εως (ή). CONFISQUER, υ. a. δημεύω, fut. εύσω, acc.: δημοσιεύω, fut. εύσω, φcc. On confisque

acc.: δημοσιεύω, fut. εύσω, ecc. On confisque mes biens, την εὐσίαν δημεύομαι, fut. ευθήσομαι.

CONFLAGRATION, ε. f. χατάφλεξις εως (\vec{n}) : πύρωσις, εως (\vec{n}) .

CONFLIT, s. m. σύγκρευσις, εως (ή). CONFLUENT, s. m. συβροή, \vec{n}_S (ή): σύβροτα, ας (ή).

CONFONDRE, v. a. mêter, συγχίω, fut. χεύσω, acc. Confondu dans la foule, τῷ ὅχλῷ συγ-χυθείς, εῖσα, έν. || Se méprendre sur, κὐα ὀρθῷς δια-κρίνω, fut. κρινῷ, acc. Confondre le mensonge avec la vérité, τὸ ψεῦδος ἀπὸ τῆς ἀληθείας κὐ δια-κρίνω. Π ne faut pas confondre, tournex, il faut distinguer, δια-κρίνειν δεῖ, fut. δεήσει. Vous confondex les noms. ὄνομα έτερον ἀνδ' ἐτέρου ὑπο-λαμδάνεις (ὑπε-λαμδάνω, fut. λήψομαι).

CONFONDER, couvrir de confusion, αἰσχύνω.
ου κατ-αισχύνω, fut. υνῶ, αcc.: δυσωπίω, ῶ, fut. ήσω, αcc.: ἐν-τρίπω, fut. τρίψω, αcc. Se confondre, être confondu, αἰσχύνομαι, fut. υνθήσομαι: δυσωπίσμαι, οῦμαι, fut. πθήσομαι: ἐντρίπομαι, fut. τραπήσομαι. Sans se confondre, ἀναισχύντως: ἀναιδῶς.

CONFORMATION, ε. f. μορφή, $\tilde{\eta}$ ς ($\tilde{\eta}$): μόρφωσις, εως ($\tilde{\eta}$): $\tilde{\delta}$ ιαμόρφωσις, εως ($\tilde{\eta}$).

conforme, adj. semblable, σύμφωνος, ος, ον: εὐάρμοστος, ος, ον: εὐμοῖος, α, ον. — à quelque chose, τινί. Être conforme, άρμοζω, ου άρμόττω, fut. όσω, dat. Ses discours sont conformes à ses actions, άρμόττων τοῖς πράγμασιν οἱ λόγοι. Actions conformes à la vertu, αἰ κατ' ἀρετὴν πράξεις, εων. Mon sentiment est conforme au vôtre, τῆς αὐτῆς γνώμης ὑμῖν εἰμῖ, fut. ἔσιμαι.

CONFORMÉMENT, αdv. συμφώνως : άρμοζύντως. Conformément à , κατά , αcc. Vivre conformément à la nature, κατά φύσιν ζάω , ω, fut. ζήσομαι. Conformément aux ordres reçus , κατὰ τὰ προσ-τασσόμενα (προσ-τάσσω , fut. τάξω).

CONFORMER, v. a. άρμοζω on συν-αρμόζω ου προσ-αρμόζω, fut. όσω, acc.: όμοιόω ου προσ-ομοιόω, ω, fut. ώσω, acc. — une chose à une autre, τί τινι. Se conformer à, συμ-φίρομαι, fut. συν-ενεχθήστμαι, dat. Se conformer au temps, τοῖς πράγμασιν ἀκολουθίω, οῖς (ή). Être couvert de confusion, ὑπ' αἰσχώω, fut. κίσω. Se conformer aux volontés des autres, τη των άλλων ἐπιθυμία συν-αγορεύω, fut. συν-αγορεύσω ου συν-ερώ. || Bien conformé, bien fait, εύμορφος, ος, ον. Mal conformé, διάστροφος, ος, ον.

CONFORMITE, s. f. emotions, notes (n). avec une chose, πρός τι. Conformité de mœurs, ή των ήθων δμοιότης. Conformité d'affections, έμειεπάθεια, ας (ή). Conformité d'habitudes, όμοιοτροπία, ας (ή). Conformité d'opinions, δμοδοξία, α; (ή). Conformité de sentiments, δμοφροσύνη, 1,5 (i,). On forme ainsi un grand nombre de composés.

CONFORTATIF, IVE, adj. postuzóc, ń, óv. CONFORTATION, s. f. past, eng (n): ἐπίἐρωσις, εως (ή).

CONFORTER, υ. α. φώννυμι ου έπιβ-βώννυμι, ful. βώσω, acc.

CONFRATERNITE, s. f. iraipía, aç (n). CONFRÈRE, s. m. traipos, ou (b).

CONFRÈRIE, s. f. φρατρία, ας (ή). Membre d'une confrérie ou de la même confrérie, φράτωρ, ορος (δ). Être d'une confrérie, φρατρίας τινός μετ-έχω, fut. μεθ-έξω. Être de la même confrérie, φρατριάζω, fut. áσω. Fête de confrérie, φράτριον, ου (τὸ).

CONFRONTATION, ε. f. σύγχρισις, εως (ή). CONFRONTER, v. a. faire comparaitre ensemble, συμπαρ-ίστημι, fut. συμπαρα-στήσω, acc. -Juger par comparaison, comparer, συγ-κρίνω, fut. xpivo, acc. — une chose avec une autre, τί τινι. || Collationner un écrit avec un autre, άντανα-γινώσκω, fut. άντανα-γνώσομαι, acc.

CONFUS, cse, adj. melé, συγ-κεχυμένος, η, ev (partie. parf. passif de συγ-χίω, fut. χεύσω). Troupe confuse, & συγ-κεχυμένος δγλος, ου. Paroles confuses, τὰ συγ-κεχυμένα δήματα, ων. | Honteux, aioxuvóusvoc, n, ov (partic. d'aioxúνομαι). Être confus de, αἰσχύνομαι, fut. υν-Onochai, avec ini et le datif, ou avec le datif seul, ou mieux avec l'acc. Confus de l'honneur qu'il avait reçu, την τιμήν αισχυνόμενος.

CONFUSEMENT, adv. συγκεχυμένως : χύδην. CONFUSION, s. f. mélange confus, σύγχυσις, εως (ή). Mettre en confusion, συγ-χίω, fut. χεύσω, acc. : συν-ταράσσω, fut. άξω, acc. Tout est dans la confusion, πάντα συν-τετάpaxtat. En confusion, συγκεχυμένως.

ντς κατα-δύομαι, fut. δύσομαι. Cela vous couvre de confusion, τώτο σει αισχύναν προσ-άπτει (προσ-άπτω, fut. άψω). Se couvrir le visage pour cacher sa confusion, έγ-καλύπτομαι, fut. ύψεμαι. Avoir de la confusion d'une chose, τί ου τινί ου έπί τινι αἰσχύνομαι, Jut. υνθέσομαι. Je le dis à ma confusion, αἰσχύνομαι λέγειν ου λέγων (λέγω, fut. λέξω). A sa confusion, έπὶ τῆ αὐτοῦ αἰσχύνη.

CONGE, s. m. permission de partir, apeax. εως (ή). Denner à quelqu'un sen congé, πικά άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω. Recevoir son congé, άφ-ίεμαι, fut. άφ-εθήσεμαι. Demander son congé, ádetar rou ámo-ympeir airéonat, cunat. fut. nocuau. Prendre congé de quelqu'un, τινὶ ἀπο-τάσσομαι, fut. τάξομαι, Bibl. || Vacance des écoliers, σχαλή, ης (ή). Avoir congé, σχολήν άγω, fut. άξω.

CONGEDIER, v. a. ap-inut, fut. nou. acc. CONGELATION, s. f. χρυστάλλωσις, εως (ή). CONGELER, v. a. κρυσταλλόω, ω, fut. ώσω, acc.

CONGENERE, adj. συγγενής, ής, ές. CONGESTION, s. f. — des humeurs, ή τῶν ύγρῶν συνάθροισις, εως.

CONGLOBATION, s. f. συνείλησις, εως (ή). CONGLOMERER, v. a. συνειλίω, ũ, ful. ήσω, acc.: συ-σπειράω, ω, ful. άσω, acc. CONGLUTINATION, s. f. outholdhous.

CONGLUTINER, v. a. συγ-κελλάω, ω. fut. now.

CONGRATULATION, s. f. Voyex Fill-CITATION.

CONGRATULER, v. a. συγγαίρω, fut zaipńow, dat. Voyes Filicina.

CONGREGATION, s. f. φρατρία, ας (ή). CONGRES, s. m. σύνεδος, ω (ή).

CONGRU, ve, adj. άρμοζων, ουσα, ον, gén. οντος (partic. prés. de άρμοζω, ful. όσω).

CONGRUMENT, adv. άρμεζόντως.

CONIFERE, adj. xwvoqoooc, oc. ov.

CONIQUE, adj. xωνικός, ή, όν : κωνσειδής.

CONJECTURAL, ALE, adj. στοχαστικές, ή, όν. CONJECTURALEMENT, adv. GTOYAGTULGE CONJECTURE, s. f. στοχασμός, οῦ (ὁ): είκασία, ας (ή), Luc. : ὑποληψις, εως (ή), Ιεος. Confesion, honte, aloxiva, no (i): aloue, Tout cela n'est que conjecture, erogenue τοῦτο. Se tromper dans sa conjecture, τοῦ στοχασμοῦ ἀμαρτάνω, fut. ἀμαρτήσομαι. Deviner la vérité par conjecture, τῆς ἀληθείας στοχάζομαι, fut. ἀσομαι. Ma conjecture n'est pas sans raison, οὐχ ἄνευ λόγου στοχάζομαι. Le fondement d'une conjecture, τεχμήριον, ου (τὸ). Tirer de quelque chose une conjecture, τεχμήριόν τι ποιέομαι, εῦμαι, fut, ήσομαι.

CONJECTURER, v. a. στοχάζομαι, fut. άσομαι, acc.: εικάζω, fut. άσω, acc.: τεκμαίρομαι, fut. αροϋμαι, acc.: συμ-δάλλομαι, fut. δαλοϋμαι, acc. Habile à conjecturer, στοχαστικός, ή, όν. Conjecturer juste, δρθῶς εἰκάζω, fut. άσω. Autant qu'on peut conjecturer, δσον ἐστὶν εἰκάσαι, ou simplement ὡς εἰκάσαι: ὡς ἔν-εστι τεκμαίρεσθαι. Conjecturer l'avenir par le passé, τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν γεγενημένων τεκμαίρου, fut. αροϋμαι. Motif de conjecturer, τεκμήριον, συ (τὸ). Donner lieu de conjecturer, τεκμήριον παρ-έχω, fut. εξω.

CONJOINDRE, v. a. συ-ζεύγνυμι, fut. ζεύξω, acc. Les conjoints, en parlant de deux époux, σύζυγες, ων (οί): σύζυγοι, ων (οί).

CONJOINTEMENT, adv. άμα. Cet adverbe se construit souvent avec le datif. Conjointement avec quelqu'un, άμα τινί.

CONJONCTIF, IVE, adj. συνδετικός, ή, όν. CONJONCTION, ε. f. union par mariage, σύζευξις, εως (ή). || Terme d'astronomie, σύνοδος, ου (ή). La lune se trouva en conjonction avec le soleil, σύνοδος έγένετο σελήνης πρὸς ήλιον (γίνομαι, fut. γενήσομαι). || Terme de grammaire, συνδεσμός, οῦ (δ).

CONJONCTURE, ε. f. περίστασις, εως (ή): συμφορά, ᾶς (ή): καιρός, οῦ (δ). Dans cette conjoncture, κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν. Conjoncture favorable, καιρός, οῦ (δ): εὐκαιρία, ας (ή). Se servir d'une heureuse conjoncture, άρμοζοντα καιρόν λαμδάνω, fut. λήψομαι. Il s'est présenté une beureuse conjoncture, εὐκαιρία παρ-ίστη (παρ-ίσταμαι, fut. παρα-στήσομαι).

CONJUGAISON, s. f. action de conjuguer, κλίσις, εως (ή). || Forme de conjugaison, συζυγία, ας (ή). Qui est de la deuxième conjugaison, δευτεροζυγος, ος, ον.

CONJUGAL, ALE, adj. γαμικός, ή, όν. Lois conjugales, οἱ γαμικοὶ νόμοι, ων. La foi conjugale, ἡ ἰχ γάμου πίστις, εως. Violer la foi conjugale, γαμοκλοπίω, ω, fut. ήσω.

CONJUGALEMENT, adv. γαμικώς : κατά τοὺς γαμικούς νόμους.

CONJUGUER, v. a. κλίνω, ful. κλινώ, acc. CONJURATEUR, s. m. conspirateur, σταστάς, εῦ (ὁ). || Qui se mêle de conjurer le démon, ἐπορκιστάς, εῦ (ὁ): ἐξορκιστάς, εῦ (ὁ).

CONJURATION, s. f. complot, συνωμοσία, ας (ή): σύστασις, εως (ή). Former une conjuration, συνωμοσίαν συν-άγω, fut. άξω, ου συγ-αροτίω, ω, fut. ήσω. Il se forme une conjuration dans la ville, γίνεται συνωμοσία ἐν τῷ πόλει (γίνομαι, fut. γενήσομαι). || Exorcisme, ἐποραισμός, οῦ (ὁ): ἐξοραισμός, οῦ (ὁ). || Prière instante, supplication, προσλιπάρησις, εως (ή): δέησις, εως (ή): ἰκεσία, ας (ή).

CONJURÉ, s. m. συνωμότης, ου (ό). Les conjurés, συνωμόται, ων (οί): οί συν-ομόσαντες, ων (partic. aor. 1er de συν-όμνυμι).

CONJURER, v. a. adjurer, exorciser, iπορχίζω, fut. ίσω, acc.: ίξ-ορχίζω, fut. ίσω,
acc. || Au fig. détourner, άπο-τρέπω, fut. τρέψω,
ou άπο-τρέπομαι, fut. τρέψομαι, acc.: παραιτίσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι, acc.

Conjurer, supplier, ixatión, fut. εύσω, acc. Je vous en prie et vous en conjure, δέςμαι ύμῶν καὶ iκατεύω, fut. εύσω, infin. Je vous conjure de faire cela, δέομαί σου τοῦτο ποιείνου ποιῆσαι (δίομαι, fut. δεήσομαι). Je vous conjure au nom de vos enfants, δέομαί σου πρὸς παίδων.

CONJURER, v. n. et a. comploter, συνόμνυμι, fut. συ-στήσειμαι. — avec quelqu'un, τινί. — contre quelqu'un, έπί τινα. Ils conjurèrent entre eux, συν-ώμεσαν άλλήλοις (aor. 1er de συν-ώμυμι).

CONNAISSABLE, adj. Qui n'est pas connaissable, ἀγνώριστος, ος, ον. A peine connaissable, δυσγνώριστος, ος, ον.

CONNAISSANCE, s. f. notion, γνώσις, εως (ή). Connaissance de soi-même, ή έαυτοῦ γνώσις. Nulle connaissance de soi-même, ή έαυτοῦ ἄγνοια, ½ ας. Connaissance de l'avenir, ή τοῦ μιλλοντος πρόγνωσις, εως. Ανοίτ connaissance de, γνώσιω, fut. γνώσομαι, αcc.: οἶδα, fut. είσομαι. Ανεχ-νους connaissance de, ἀρ' οἶσθα (2° personne ἀ΄οἶδα); αcc. Je n'en avais aucune connaissance, οὖδ' ὁπωστιοῦν ἤδειν (imparf. ἀ΄οἶδα). Je n'ai pas connaissance de l'état des affaires, οὺχ οἶδα πῶς ἔχει τὰ πράγματα. Personne n'a eu connaissance

de son départ, απαντας λίλιθεν απ-ελθών (λαν- rapporu, δ γνώριμος, ου, Plat. Au féminin, θάνω, ful. λήσομαι : ἀπ-έρχομαι, ful. ελεύσομαι). Dès qu'il eut connaissance, & lyw (aor. 2 de γινώσκω), acc.: ώς έμαθε (aor. 2 de μανθάνω, rut. μαθήσομαι), acc. : ώς ἐπύθετο (aor. 2 de πυνθάνομαι, fut. πεύσομαι), acc.: ως ποθετο (aor. 2 d'aiobavouai, fut. aiobnocuai), gén. Tous ces verbes peuvent aussi se construire avec en ou avec l'infinitif. Donner connaissance, τί τινι γνωρίζω, fut. ίσω, ου γνώριμον ποιέω, ω, fut. ήσω, ου γνώριμον καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω. On eut connaissance que, αίσθησις έγένετο (γίivoual, fut. yevhoomai), avec l'infin. Prendre connaissance d'une affaire, τὸ πράγμα έξ-ετάζω, fut. acu. Laissez-moi prendre connaissance de cette affaire, la με τοῦτο έξ-ετάσαι (ἐάω, ἐω, fut. Łácu).

CORNABBANCE, usage des sens, aiobnois eus (ή). Privé de connaissance, αίσθήσεως ξω γιγονώς, υία, ός (partic. parf. de γίνομαι, fut. γινήσομαι). Perdre connaissance, λειποψυχίω, ω, fut. ήσω. Reprendre connaissance, έμαυτὸν ἀνα-λαμδάνω, ful. λήψομαι. Ayant repris connaissance, λειποθυμίας άν-ενεγκών (άναφέρω, fut. αν-κίσω).

CONNAISSANCES, instruction, μαθήματα, ων (τὰ): ἐπιστῆμαι, ων (αί): παιδεία, ας (ή). Qui a de grandes connaissances, πελυμαθής, ής, ές: πεπαιδιυμένος, η, ον (partic. parf. passif de παιδεύω, fut. εύσω). Qui n'en a point, άμαθής, τίς, ές: ἀπαίδευτος, ος, ον. Qui a des connaissances suffisantes, παιδείας ίχανως έχων, ουσα, ov (partic. d'iza, fut. έξω): iκανώς πεπαιδευμένος, η, ον. Rempli de connaissances en tout genre, πάσης παιδείας άνάπλεως, ως, ων. Etre distingué par ses connaissances, έπὶ λόγοις εὐδαμιίω, ω, fut. ήσω.

CONNAISSANCE, rapports avec des personnes dont on est connu, γνωριμότης, ητος (ή), Stob. Être de la connaissance de quelqu'un, γνωρίμως τινὶ έχω, fut. έξω, Dém. Faire la connaissance de quelqu'un, γνώριμός τινι γίν κριαι, fut. γινήσομαι. Procurer la connaissance fut. ήσω). || Connu, ue, γνωστός, ή, όν: de quelqu'un, πνά πνι γωρίζω, fut. ίσω, γιώριμος, ος ou n, ov. — de tout le monde, Plut. Je vous sais beaucoup de gré de m'avoir fait faire la connaissance de cet homme, πολλήν χάριν οἶδά σει τῆς τεῦδε γνωρίσεως partie, εἰς τὰ τειαῦτα εὐδακιμεῖ (εὐδακιμέω, ω, (είδα, fut. είσημαι), Plat. Gens de connais- | fut. ήσω). || Fidélité connue, πίστις δεδιχιμαsance, οι γνώριμοι, ων, Plat. : οι συνήθεις, σμίνη, ης (partic. parf. passif de δοκιμάζω). ων, Plat. Personne avec qui l'on a des FAIRE CONNAITRE, γνωρίζω, fut. ίσω, οι

ή γνωρίμη, ης. Plat. J'avais parmi eux quelques connaissances, τούτων τινές γνώριμοι έτύγχανον έμοι (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Qui a beaucoup de connaissances, πλείστεις γνωστός, ή, όν. Mes connaissances, εδς έχω συνήθεις (ίχω, fut. ίξω). Une de mes connaissances, γνώριμός τις έμός. C'est une de mes anciennes connaissances, τούτω πάλαι προσ-ομιλίω, ω, fut. ήσω. Faire de nouvelles connaissances, άλλους τινάς άνθρώπους οίχειόςμαι, ευμαι, fut. ώσομαι. Cultiver ses connaissances. τούς έπιτηδείους θεραπεύω, fut. εύσω.

CONNAISSEUR, s. m. EURE, s. f. intστήμων, ονος (ό, ή). Être connaisseur en fait d'éloquence, περί των λόγων έπ-αίω, sans futur. Les connaisseurs en fait de beauxarts, ci των τεχνών έπ-αίοντες, ων. Connaisseur en agriculture, γεωργικός, εῦ (ό). en musique, μωσικός, ω (¿). — en littérature, λογικός, οῦ (δ). On forme ainsi beaucoup de dérivés. Faire le connaisseur, dortuxos είναι βούλομαι, fut. βουλήσομαι, Luc.

CONNAITRE, υ. α. γινώσκω, fut. γνώσομαι, acc.: οίδα, fut. είσομαι, acc. Connaître quelqu'un de nom, de vue, τινά έξ δνόματος, έξ όψεως γινώσκω. Il m'est connu, γινώσκω αὐτὸν έστις έστί. Autant que je puis le connaître, δσον γνώναι έζ-εστιν αὐτόν (έζ-εστι, fut. έξ-έσται). Ceux qui me connaissent bien, εί έμε σαφώς ίσασι (3º pers. pl. d'ciδa, fut. είσομαι). Connaitre d'avance, προ-γινώσκω, fut. γνώσεμαι, acc. Connaître à fond, ἀκριδώς γινώσκω, fut. γνώσομαι, acc. ou d'un seul mot axpibów. ω, fut. ώσω, acc. Connaître bien un art, un métier, τέχνην τινά άχριδώς ου καλώς έπίσταμαι, fut. ἐπιστήσομαι. Aisé à connaître. εύγνωστος, ος, ον. Difficile à connaître, δύσγνωστος ου δυσγνώριστος, ος, εν. | Se connaître soi-même, έμαυτὸν γινώσκω, fut. γνώσεμαι. Connais-toi toi-même, γνῶθι σεαυτόν. L ne se connaît pas, ἐαυτὸν ἀγνοεῖ (ἀγνοέω, ω, πάσι. Connu avantageusement, εύδοχιμος, ος, ov. Il est connu avantageusement dans cette γνώριμον καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, ατc. Ilsont fait connaître leur caractère, γνώριμον την έαυτῶν φύσιν κατ-ίστησαν. Faire connaître son talent, την δύναμιν ἐπι-δείκνυμαι, fut. δείξομαι, αcc. Je vous ferai connaître les avantages de l'amitié, τὰ τῆς φιλίας ἀγαθά σοι φανερὰ ποιήσω (ποιέω, ῶ, fut. ήσω). Je vous ferai connaître mes sentiments pour lui, ὑμῖν ποιήσω φανερὸν, οίως πρὸς αὐτὸν έχω. Par là je vous ferai connaître que, ἐκ τούτων ὑμῖν δείξω (δείκνυμι, fut. δείξω), ανες ὅτι et l'indic. || Se faire connaître, ἐπι-φαίνομαι, fut. φανήσομαι. — par ses vertus, ταῖς ἀρεταῖς.

επ Connaitre en une chose, πινός έμπειρως έχω, fut. Εξω. Qui se connaît dans un art, τέχνης έμπειρος, ος, ον, ου έπιστήμων, ων, ον, ου έπιστάμενος, η, ον (partic. d'iπίσταμαι, fut. iπιστήσομαι). Qui ne s'y connaît pas, άπειρος, ος, ον, avec le gén. Vous ne vous connaissez pas en gymnastique, σύδιν έπιαξεις γυμναστικής ου περί γυμναστικήν (iπιαξω, sans futur).

CONNETABLE, s. n. d'un crime, d'une affaire; την αιτίαν, τὸ πράγμα έξ-ετάζω, fut. άσω.
CONNETABLE, s. m. κοντόσταυλος, ου

(δ), G. M.
 CONNEXE, adj. συναφής, ής, ές.
 CONNEXION, s. f. συνάφεια, ας (ή).
 CONNEXITÉ, s. f. συνάφεια, ας (ή).

d'une chose avec une autre, τινός πρός τι.

CONNIVENCE, s. f. accord pour mal faire, συγκακευργία, ας (ή). Être de connivence, συγ-κακευργίω, ω, fut. ήσω. — avec quelqu'un, τινί. || Faiblesse coupable, ανεσις, εως (ή). Fermer les yeux par connivence, vouez Connivence.

CONNIVER, v. n. être de connivence, συγ-κακουργίω, ω, fut. ήσω. || Fermer les yeux par trop de faiblesse, παρ-οράω, ω, fut. όψομαι, acc. — aux défauts de ses enfants, τὰς τῶν τίκνων κακίας.

CONNU, UE, part. Voyex Connaitre.
CONQUE, s. f. χόγχη, ης (ή).
CONQUERANT, s. m. νικητής, εῦ (ὁ).
Peuple conquerant, τὸ πολεμικὸν έθνος, ευς.

CONQUERIR, v. a. ύπ' έμαυτῷ ποιέτμαι, cience, τὸ πονηρὸν συν-ειδός, ότος. Le témoiσῦμαι, fut. ήσομαι, acc. : κατα-στρέφομαι, fut.
στρέψομαι, acc. Ayant conquis beaucoup de
pays, πολλήν γῆν κατ-ιστραμμένος, Hérodt.
Étre conquis, κατα-στρέφομαι, fut. στραφήvous dérober à votre conscience. κᾶν τοὺς

γνώριμον καθ-Ιστημι, fut. κατα-στήσω, αις. Πε συμαι, Thue. Conquis, ise, κατ-εστραμμένες, ont fait connaître leur caractère, γνώριμον την η, ον.

CONQUÊTE, s. f. se tourne ordinairement par le verbe. Les conquêtes d'Alexandre, tournez, les pays conquis par Alexandre, τὰ ὑπ' ἀλεξάνδρου κατ-εστράφμαι, fut. στρίψομαι). Il étendit ses conquêtes jusqu'en Asie, πάντα μίχρι τῆς ἀσίας κατ-εστρίψατο. La conquête de la Perse prépara la voie à celle de l'Inde, κατα-στραφείσα ἡ Περσίς τῷ τοῖς Ἰνδοῖς ἐπιχειρίν προωδοποίκοι (ἐπι-χειρίν, ῷ, fut. ήσω: προσοποιίω, ῷ, fut. ήσω.) Faire des conquêtes, νοψες Conquêrar.

CONSACRER, v. a. καθ-ιερόω, δ., fut. ώσω, acc.: καθ-σσιόω, ω, fut. ώσω, acc. Le régime indir. au datif. Consacrer un temple, τῷ Θτῷ ἰερὸν ἀνα-δείκνυμι, fut. δείξω. Consacrer des offrandes, ἀναθήματα ἀνα-τίθημι, fut. ἀνα-θήσω. Se consacrer soi-même au service de Dieu, ἐμαυτὸν τῷ Θτῷ καθ-ιερόω, ω, fut. ώσω. Consacrer à l'immortalité, ἀθανατίζω σω ἀπ-αθανατίζω, fut. ίσω, acc.

Consacrer, employer à, ἀπο-νίμω, fut. νεμῶ, acc.: προσ-ιέμω, fut. νεμῶ, acc.: ἐπι-δίδωμι, fut. ἐπι-δώσω, acc. Le régime indir. au datif. Consacrer son temps à la recherche de la vérité, ὑπὲρ ἀλκθείας χρόνον ἀν-αλίσκω, fut. ἀν-αλώσω. Il te consacre sa vie, ἐν σοὶ μόνω τὴν ἐαυτοῦ ζωὴν περι-ορίζει (περι-ορίζω, fut. ίσω).

se Consacrer, se livrer à, ίμαυτὸν ἐπιδίδωμι, fut. ἰπι-δώσω, dat. Se consacrer à la
littérature, ίμαυτὸν διὰ παντὸς τοῖς λόγοις
δίδωμι, fut. δώσω. Se consacrer au bonheur
des autres, τῆ τῶν ἀλλων εὐδαιμονία προσφιλοπονίω, ῶ, fut. ήσω. Se consacrer à la
philosophie, τῆ φιλοσοφία προσ-καρτερίω, ῶ,
fut. ήσω.

CONSANGUIN, INE, adj. δμαιμος, ος, cv. CONSANGUINITÉ, s. f. όμαιμοσύνη, ης (ή). CONSCIENCE, s. f. le sentiment du bien et du mal, συνείδησις, εως (ή): τὸ συν-ειδός, ότος (partic. neutre de σύν-οιδα, ful. είσομαι). Bonne conscience, ή ἀγαθή συνείδησις, εως, ου τὸ ἀγαθόν συν-ειδός, ότος. Mauvaise conscience, τὸ πονηρὸν συν-ειδός, ότος. Le témoignage d'une bonne conscience, ή τοῦ καλῶς βεδιωμίνου βίου συνείδησις. εως. Quand vous échapperiez aux regards, vous ne pourricz vous dérober à votre conscience, κᾶν τοὺς

άλλευς λάθης, σαυτόν γε οὐ λήσεις (λανδάνω, fut. λήσω). Avoir la conscience de, έμαυτώ σύν-οιδα, ou simplement σύν-οιδα, fut. είσομαι, acc. J'ai la conscience d'avoir bien sait, εμαυτώ σύν-οιδα καλώς ποιήσας ου καλώς ποιήσαντι. N'avoir rien sur la conscience, inauro adiner cubir con-cida. Avoir quelque chose sur La conscience, έμαυτῷ ποναρόν τι σύν-οιδα. Votre conscience doit vous reprocher votre impiete, ανάγκη έστι πολλήν σιαυτώ συν-ειδέναι doibeiav, Xin. Je parlerai selon ma conscience, & σύν-ειδα λίξω, fut. de λίγω. Il agit contre sa conscience, παρ' ά καλῶς έχειν σύν-οιδε, πράσσει (πράσσω, fut. πράξω). Examiner sa conscience, πό συν-ειδές το έμαυτοῦ έξ-ετάζω, fut. άσω. Faire conscience de, aidiopat, oupat, f. aidiopat, acc. ou inf. Pour l'acquit de sa conscience, πρὸς ἀφοσίωσιν: ἀφοσιώσεως χάριν. || Sans conscience, effrontément, avaidus. Qui est sans conscience, qui n'a pas de conscience, αναιδής, ής, ές. En conscience, avec loyauté, δοίως : δικαίως. En conscience, en vérité, άλκθῶς : ἀτεχνῶς.

Conscience, connaissance intérieure d'une chose, σύνεσις, εως (ή). Avoir la conscience d'une chose, en être intimement convaincu, σύν-οιδα, fut. είσομαι, acc. : συν-ίπμι, fut. συνnow, acc. Ayant la conscience de ma faiblesse et de ma nullité, ἐπ-αισθανόμενος τῆς ἐμαυτοῦ ταπεινότητος και άσθενείας (έπ-αισθάνομαι, fut. αισθήσεμαι), Basil.

CONSCIENCIEUSEMENT, adv. ¿σίως : διxainc.

CONSCIENCIEUX, EUSE, adj. qui a de la conscience, botos, os ou a, ov (comp. witeρος, sup. ώτατος): δίκαιος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). || Fait en conscience, άχριεής, τίς, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): πριδωμένος, η, ον (partic. parf. passif d'axpi-600, 0, fut. 600).

CONSCRIPTION, s. f. xaraypaph, hs (h). CONSCRIT, adj. m. Pères conscrits, ci ouyγεγραμμένα πατέρες, ων (partic. parf. passif de συγ-γράφω, fut. γράψω).

Conscrit, s. m. soldat qu'on emble, à xataγεγραμμένος στρατιώτης, ου (partic. parf. passif de κατα-γράφω, fut. γράψω). || Soldat qui fait ses premières armes, à aprierpateuroc, ou.

CONSECRATION, s. f. mathipwore, sur; (ή): x2θοσίωσις, εως (ή).

Pendant plusieurs jours consécutifs, modais iff: ήμέρας.

CONSECUTIVEMENT, adv. συνεχώς: Εξής: iφιξής.

CONSEIL, s. m. avis, συμδούλευμα, ατος (tò). Par le conseil de quelqu'un, ix tives συμδουλής. Donner conseil, συμ-δουλεύω, fut. εύσω. Donner un mauvais conseil, κακόν τι συμ-δουλεύω, fut. εύσω, συ παρ-αγγέλλω, fut. αγγελώ. - à quelqu'un, τινί. Celui qui donne un conseil, δ συμ-Εουλεύων, οντος : δ σύμΕουλος. ω. Demander conseil à quelqu'un, τινὶ συμ-Couλεύομαι, fut. εύσομαι. Celui qui demande conseil, 6 συμ-δουλευόμενος, ου. Prendre conseil de quelqu'un, σύμδουλόν τινα παρα-λαμδάνω. fut. λήψομαι. Suivre les conseils de quelqu'un, συμ-δεύλω τινί χράςμαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. Vous n'avez jamais eu à vous repentir de mes conseils, έμει συμδεύλω χρώμενες άει κατώρθωσας (κατ-ορθόω, ω, fut. ώσω). Ne prendre conseil que de soi-même, idictionais, a, fut. ήσω : ίδιογνωμονέω, ω, fut. ήσω.

Conseil, s. m. assemblée, Boulin, ng (i). Bire du conseil, βουλεύω, fut. εύσω. Lieu οù s'assemble le conseil, βουλευτήριον, ου (τέ). Droit d'y assister, to βουλευτικόν, ου. Assembler le conseil, την βουλήν συν-άγω, fut. άξω. Tenir conseil, βουλεύομαι ου συμ-δουλεύομα:, fut. εύσομαι... Δu fig. Tenir conseil avec quelqu'un, τινί συμ-δουλεύομαι, fut. εύσομαι, ou xcivologéopai, cupai, ful. recepai. - sur un sujet quelconque, περί τινος.

CONSEILLER, v. a. - quelque chose à quelqu'un, τί τινι συμ-δουλεύω, ful, εύσω, ου παρ-αινέω, ώ, fut. αινέσω, ου παρ-αγγέλλω fut. αγγελώ, ου είσ-ηγέομαι, ούμαι, fut. ηγήσεμαι. Je vous conseille de partir, συμ-δευλεύω σα ἀπ-ελθείν (ἀπ-έρχομαι, ful. ελεύσομαι). || Conseiller quelqu'un, lui donner des conseils, τινὶ συμ-δουλεύω, fat. εύσω.

CONSELLER, s. m. membre d'un conseil, βουλευτής, ου (δ). || Gelui qui donne un conseil, σύμθουλος, ου (δ).

CONSENTEMENT, s. m. συναίνεσις, εως, $(\dot{\eta})$: xataiveous, eas $(\dot{\eta})$: συγκαταίνεσης, εως $(\dot{\eta})$: συγκατάθεσις, εως (ή). D'un consentement unanime, έχ μιᾶς γνώμης. De mon consentement, έμου έκόντος (gén. de έκών, ούσα, όν). Donner son consentement, voyez Consentin. Refuser CONSECUTIF, we, adj. covernic, nic, in. son consentement, voyex Refuser. Arracher par force le consentement de quelqu'un, πνά | τὸ μέλλον. Ceci n'est d'aucune conséquence ix-διάζομαι, fut. άσομαι.

CONSENTIR, v. n. συν-αινίω, ω, fut. αινέσω, dat. : συγκατ-αινέω, ω, fut. αινέσω, dat. : συν-τίθεμαι, fut. συν-θήσομαι, dat. : συγκατα-τίθεμαι, fut. θτίσομαι, dat. Je consens à vos demandes, τοῖς παρα-χαλουμένοις συν-τίθεμαι. Qui ne dit rien consent, ή σιωπή συγκατάθεσίς έστι. Je consens que vous partiez, συγ-χωρώ σοι ἀπ-ιέναι (συγ-χωρέω, ω, ful. ήσω). Faire consentir, συγ-χωρείν έπ-άγω, fut. aξω, acc. — quelqu'un à quelque chose, τινά τινι. Consenti, ie, ώμολογημένος, η, ον (partic. parf. passif de έμελογίω, ω, fut. ήσω).

CONSEQUEMMENT, adv. d'une manière conséquente, ἐπομένως : ἀχολούθως : ἀρμοζόντως. - à quelque chose, rivi. - avec soi-même, έαυτω. Parler ou agir conséquemment, ἀκόλουθα ου σύμφωνα έμαυτώ λέγω, fut. λέξω, ου πράσσω, fut. πράξω. || En conséquence, ουν. après un mot : au commencement de la phrase, oùxcũv.

CONSEQUENCE, s. f. conclusion, oupπέρασμα, ατος (τὸ): πέρας, ατος (τὸ). Porter avec soi sa conséquence, συμπέρασμα έχω, fut. έξω. Tirer une conséquence, συμπεραίνω, fut. ανω, acc. Telle est la conséquence qu'il en faut tirer, έχ τούτων έχεινό γε συμ-περαντέον. On peut tirer la même conséquence de ces deux propositions, iξ άμφοτέρων εν πέρας συν-άγεται (συν-άγω, ful. άξω). Généraliser une conséquence, το καθολου συλλογίζομαι, fut. ίσομαι. Cette conséquence n'est pas juste, τούτο ούχ έπεται (έπεμαι, fut. έψομαι). || Suite, résultat, τὸ ἐπόμενον, ου (partic. de έπομαι, fut. έψομαι). J'en ai prévu les con-Sequences, τὰ ἐκ τούτων ἐπόμενα προ-είδον (προ-οράω, ω, fut. οψομαι). En général il vaut mieux tourner par le verbe. La violence n'est pas une conséquence du pouvoir, τῷ χρατούντι ούχ έπεται το βίαιον (έπομαι, fut. iψομαι). || En conséquence de ces choses, ix τούτων, ου διά ταῦτα. Agir en conséquence, τὰ ἐκ τούτων πράσσω, fut. πράζω. En conséquence, par conséquent, cuxouv.

Consequence, importance d'une chose, pont, ñc (ή). Ceci est d'une grande conséquence pour, τοῦτο μεγάλην έχει βοπήν (έχω, fut.]

pour la vie, τούτο οὐ ποιεί ροπήν τῆς ζωῆς (ποιίω, ω, fut. ήσω). Qui est d'une grande conséquence, πολλού λόγου άξιος, α, ον. De quelque conséquence, λόγου τινός άξιος, α, ον. Chose sans conséquence, φαῦλόν τι καὶ αὐδιvòc action, ou. Homme sans consequence, άνηρ εὐτιδανός, οῦ (δ). Homme de conséquence, άνηρ άξιωματικός, οῦ (δ). Faire l'homme de conséquence, τίς είναι δοκίω, ω, fut. δοξω.

CONSEQUENT, adj. qui est d'accord avec soi-même, έαυτώ ου έαυτή όμολογούμενος, η, ον (partic. de όμολογίομαι, ούμαι, ful. ήσομαι). Vous n'étes pas conséquent, οὐ σεαυτώ όμολογή. || Subst. Le conséquent, ce qui s'ensuil, τὸ ἐπόμενον, ου (partic. neutre de ἔπομαι, fut. έψομαι). Par conséquent, donc, ούν, après un mot : cuxouv, au commencement de la phrase.

CONSERVATEUR, s. m. σωτήρ, ήρος (6). Conservatrice, s. f. owterpa, as (i).

CONSERVATION, s. f. action de conserver, de garder, διατήρησις, εως (ή). Veiller à la conservation de l'État, τὰ τῆς πολεως δια-τηρέω, ώ, fut. ήσω, ου δια-φυλάσσω, fut. άξω. Préposé à la conservation des archives, τὴν τῶν ουτοσίων γραμμάτων φυλακήν έπι-τετραμμένος. η, ον (partic. parf. passif d'iπι-τρίπω, fut. τρίψω). || Bonheur d'être conservé, salut, σωτηρία, ας (ή). Il n'y a pas d'autre moyen de conservation, οὐδεμία άλλη έν-εστι τος πράγμασι σωτηρία, ας. Je vous dois ma conservation, αίτιος σύ τῆς ἐμῆς σωτηρίας. Jamais je n'oublierai que je vous dois ma conservation, εὐδέπετε έπι-λήσομαι ύπο σου σωθείς (έπι-λανθάνομα:, ful. λήσομαι : σώζω, ful. σώσω).

CONSERVATOIRE, adj. διαφυλακτικός, ή,

CONSERVE, s. f. confiture, housea, atos (τὸ) : γλύκασμα, ατος (τὸ). || Vaisseau qui fait roule avec un autre, ή συμ-πλίουσα ναύς, gén. νιώς. Faire route de conserve, συμ-πλέω, fut. πλεύσομαι, dat. *

CONSERVER, v. a. δ:α-τηρίω, ū, fut. ήσω, acc.: δια-φυλάσσω, fut. άξω, acc.: δια- ! σώζω, fut. σώσω, acc. Conserver sa santé, την υγίειαν δια-σώζω, fut. σώσω. Il ne cherche pas à se consérver, του ζην ούδεμίαν ποιείται ξω), avec είς et l'acc. Choses qui tirent à φειδώ (ποιέομαι, συμαι, fut. ήσομαι). Vieilconsequence pour l'avenir, τα ροπήν έχοντα είς lard bien conservé, ώμογέρων, οντος (δ). Conserver les usages de ses ancêtres, τὰ τῶν προ- ιδυμιόδην), acc. Considérez l'état où la ville γόνων έπιτεδεύματα δια-φυλάσσω, fut. άξω, ου δια-τηρίω, ω, fut. ήσω.

CONSIDÉRABLE, adj. illustre, impavis, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Considérable par son rang, κατά γένος περιφανής, ής, ές. Considérable par sa vertu, έπ' άρετη περίδλεπτος, ος, ον. Les plus considérables de l'État, οἱ μάλιστα έντιμοι, ων. Se rendre considérable par, έπί τινι εὐδακιμέω, ω, fut. ήσω. | D'importance, άξιολογος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Plus souvent on tourne par' πολύς, πολλή, πολύ (comp. πλείων, sup. πλείστος). Nombre considérable, ὁ πολὺς ἀριθμός, cũ. Armée considérable, ή πολλή στρατιά, ας. Somme d'argent plus considérable, τὰ πλείω χρήματα, ων. Aussi considérable, τηλικούτος, αύτη, οῦτο. Assez considérable, ἐκανός, τί, ον: μέτριος, ος ου α, ον. Peu considérable, δλίγος, η, ον: ὸλίγου άξιος, α; ον.

CONSIDERABLEMENT, adv. διαφερόντως. CONSIDERANT, s. m. motif d'un jugement, airior, cu (Tò).

CONSIDERATION, s. f. examen, σκίψις, εως (ή). Après une mûre considération, έχ πελλής σχέψεως. Avec considération, έσκεμμένως. Prendre en considération, σχέπτομαι, fut. σχίψομαι, acc.: λογίζομαι, fut. ίσομαι, acc.: έγ-θυμέρμαι, ούμαι, fut. ήσομαι, acc. | Motif déterminant, airia, as (1). Pour bien des considérations, πολλών ένεκα.

Consideration, estime, aciwoic, euc (n): άξίωμα, ατος (τό). Il jouissait d'une grande considération, η άξιώματος μεγάλου (είμί, fut. Loquai). Jouir de la considération générale, παρά πάσιν εύδοκιμέω, ω, fut. ήσω: καλώς παρά πάντων ἀχούω, fut. ἀχούσομαι. Jouir d'une grande considération parmi ses concitoyens, τοίς παλίταις έν-αυθεντέω, ω, fut. ήσω. Nous savons de quelle considération vous jouissez auprès de lui, δσον παρ' έχείνω ἰσχύεις ζομεν (ἰσχύω, fut. ύσω: οίδα, fut. είσομαι). | Avoir de la considération pour quelqu'un, rivà aldécμαι, ευμαι, fut. αίδέσεμαι. N'avoir aucune consideration pour lui, αὐτὸν ἐν σὐδενὶ λόγω τί-Ospat, fut. Onsopat. En considération de quelqu'un, τινός χάριν.

fut. σπάψομαι, acc. : λογίζομαι, fut. ίσομαι, Faire consister le bonheur dans les richesses, acc.: ἐν-θυμέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι (αοτ. ἐν- τὴν εὐδαιμονίαν τῷ ἀργυρίφ κρίνω, fut. κρινώ.

est réduite, σχέψαι έν τίνι τρόπω καθ-έστηκεν 🛊 πόλις (καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι). Tout bien considéré, πάντων έσχεμμένων (partic, parf. passif de σκίπτομαι). || Estimer, τιμάω, ω, fut. ήσω, acc. : αἰδέομαι, οῦμαι, fut. αἰδέσομαι, acc. Homme considéré, ávio (vriuos, ou (6). Considérer beaucoup, περί πολλού ποιέςμαι, εύμαι, fut. noomat, acc. Considérer comme un père, έν πατρός τάξει πειέομαι, ουμαι, acc. Je le considère comme un frère, έστι μα έν άδελφαϊ

CONSIGNATAIRE, s. m. μεσέγγυος, ου (δ). CONSIGNATION, s. f. μεσεγγύημα, ατος (τὸ). CONSIGNE, s. f. ordre donné à un factionnaire, πρόσταγμα, ατος (τὸ).

CONSIGNER, v. a. mettre en dépôt, naρακατα-τίθημι, fut. παρακατα-θήσω, acc. une chose entre les mains de quelqu'un, τί τινι. Faire consigner, μεσεγγυάτμαι, ώμαι, fut. ήσομαι, acc. Consigner d'avance le montant de l'amende, τὸ τίμημα πρικατα-δάλλω, fut. δαλώ. || Consigner par écrit, γραφή ου τή γραφή ου τείς γράμμασι παρα-δίδωμι, fut. παρα-δώσω, acc. || Consigner quelqu'un à la porte, lui interdire l'entrée, τινά της είκιας είργω, fut.

CONSISTANCE, s. f. degré de solidité, παγιότης, ήτος (ή): στεβρότης, ητος (ή). Qui a de la consistance, στεβρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): πάγιος, ος ou a, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Prendre de la consistance, se solidifier, πήγνυμαι, fut. παγήσομαι. || Stabilité, βεδαιότης, ητος (ή). Qui a de la consistance, βίδαιος, ος ου α, ον (comp. ότερος, ευρ. ότατος): σταθερός, ά, όν: εὐσταθής, ής, ές. Qui n'en a point, ἀσταθής, ής, ές: ἀσύστατος, ος, ον. Défaut de consistance, άσυστασία, ας (ή). Les choses humaines n'ont pas de consistance, οὐδέν ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων βέδαιον, ου. Prendre de la consistance, βεδαιόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι.

CONSISTER, v. n. être composé de, ouviorapai, fut. ou-orriocpai, avec ix ou it et le gén. | Dépendre de, minat, sul misonat. Le bonheur consiste dans la vertu, iv apern κείται ή εὐδαιμονία. Faire consister, τίθημι, CONSIDERER, v. a. examiner, σχίπτομαι, fut. θήσω, acc. - dans quelque chose, fo tim.

CONSISTOIRE, ε. m. συνίδριον, ευ (τό). CONSOLABLE, adj. παραμυθίαν δεχόμενος, η, ον (partic. de δίχομαι, fut. δίζομαι).

CONSOLANT, ΑΝΤΕ, αdj. παραμυθητικός, π, όν: παρηγορικός, ή, όν. C'est bien consolant! φεῦ τῆς καλῆς παρηγορίας.

CONSOLATEUR, s. m. atrice, s. f. παρήγορος, ου (ό, ή): quelquefois au masc. παραμυθητής, οῦ (ό). L'Esprit consolateur, le Saint-Esprit, δ Παράκλητος, ου, Bibl.

CONSOLATION, s. f. παραμυθία, ας (ή): παρηγορία, ας (ή). Apporter de la consolation à la douleur, τῆ λύπη παραμυθίαν φέρω, fut. είσω. En recevoir, παραμυθίαν καρπότραι, σῦμαι, fut. ώσομαι. — de quelque chose, έκ τινες. Quelle consolation pour vous! έση χρήσεσθε παραμυθία (χράτραι, ῶμαι, fut. χρήσερμαι). Avoir pour motif de consolation, παραμυθίαν έχω, fut. εξω. Il ne vous reste plus qu'une consolation, μία ὑμῖν ὑπο-λείπεται παραμυθία (ὑπο-λείπεται, fut. λειφθήσομαι), Basit. Discours de consolation, ὁ παραμυθήτικὸς λόγος, συ. Qui n'admet point de consolation, παραμυθίαν εὐ διχόμενος, η, εν (partic. de δίχομαι, fut. δεξεμαι): ἀπαραμύθητος, ες, εν.

CONSOLE, s. f. pièce d'architecture, προδυρίς, ίδος (ή). Console d'une corniche, άγκωνες, ων (οί).

CONSOLER, v. a. παρα-μυθέσμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. - quelqu'un d'un malheur, τινός άτυχίαν, ου τινά έν άτυχία. Le temps m'a consolé, παραμυθίαν μοι πνεγκεν ο χρόνος (φέρω, fut. cίσω). Rien ne peut me consoler, οὐδὶν παραμυθίας τη λύπη υπ-άρχει (υπ-άρχω, fut. άρξω). Vous dites cela pour me consoler, ταυτά μοι παρτηρρείς (παρηγορέω, ω, fut. ήσω). Facile à consoler, εὐπαραμύθητος, ος, ον. Difficile à consoler, δυσπαραμύθητος, ος, ον. | Se consoler dans son malheur, τῆς ἀτυχίας παραμυθίαν λαμθάνω, sut. λήψομαι. Je me console de la pensée que, παραμυθίαν έχω, ότι (έχω, fut. εξω). Il se console d'être boiteux par la gloire qu'il s'est acquise, χωλότητα μετά τιμής παρηγορεί (παρηγορέω, ω, fut. ήσω). Plut.

CONSOLIDANT, adj. m. qui a la vertu de consolider les chairs, χολλητικός, ή, όν.

CONSOLIDATION, s. f. affermissement, στερέωσις, εως $(\dot{\eta})$. \parallel En termes de chirurgie, συγκόλλατις, εως $(\dot{\eta})$: συσσάρκωσις, εως $(\dot{\eta})$.

CONSOLIDER, v. a. affermir, στιρεόω. ω, ful. ώσω, acc.: βιδαιόω, ω, ful. ώσω. acc. || En termes de chirurgie, συγ-καλλάω, ω. ful. ήσω, acc.: συσ-σαρχόω, ω, ful. ώσω. acc.

CONSOMMATION, s. f. destruction par l'emploi, ἀνάλωσις, εως (ή). Faire une grande consommation de blé, πλείστω σίτω χράσμαι, ωμαι, fut. ήσομαι. Ils font une grande consommation de vivres, πολλά ἐπι-νέμονται ὀψώνια (ἐπι-νέμομαι, fut. νεμοῦμαι). || Achèvement, συντέλεια, ας (ή). Jusqu'à la consommation des siècles, μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

CONSOMMÉ, εκ, adj. τίλιιος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). D'une science consommée, της έπιστήμας έπὶ τέλει ών, ούσα, ὄν (partic. d'εἰμί, fut. έσομαι). D'une prudence coissommée, ἐν τοῖς μάλιστα φρόνιμος, ος ου κ, ον. Consommé dans les affaires, τῶν πραγμάτων μάλα ἐμπείρως έχων, ουσα, ον (partic. d'ἔχω, fitt. εξω).

.CONSOMMER, v. a. détruire par l'usage, άν-αλίσχω, ful. αλώσω, acc. : δαπανάω, ω, ful. κίσω, acc. : χράομαι ου κατα-χράομαι, ωμαι, ful. χρήσομαι, dal. || Achever, συν-τιλίω, ω, ful. τιλίσω, acc. Consommer le sacrifice de sa fille, θυγατρὸς φόνον ἰχ-πράσσομαι, ful. πράξομαι. Tout est consommé, πάντα δια-πέπρακται (δια-πράσσω, ful. πράξω) : τετίλισται (parf. passif de τελέω, ω, ful. τελίσω), Bibl.

CONSOMPTIF, ive, adj. συντηχτικός, ή. cv. CONSOMPTION, s. f. destruction, κα-τανάλωσις, εως (ή). || Maladie de langueur, σύντηξις, εως (ή): φθίσις, εως (ή). Mourir de consomption, φθίσιι άπο-θνήσιω, ful. άπο-θανώμαι.

CONSONNANCE, ε. f. δμοφωνία, ας (ή). CONSONNANT, ΑΝΤΕ, αdj. δμόφωνος, ες, εν. CONSONNE, ε. f. τὸ σύμφωνον, ου.

CONSORTS, s. m. pl. σύγκλαρει, ων (οί). CONSOUDE, s. f. plante, σύμφυτον, ευ (τὸ).

CONSPIRATEUR, s. m. συνωμότης, συ (ό). CONSPIRATION, s. f. συνωμοσία, ας (ή). Former une conspiration, συνωμοσίαν συγ-προτέω, ω, fut. ήσω.

CONSPIRER, v. n. faire un comptot, συνωμοσίαν ποιέυμαι, οῦμαι, ful. ήστμαι: συνίσταμαι, ful. συ-στήσομαι. — contre quelqu'un, είς τινα. Ils conspiraient avec Catilina, συν-

ίσταντο τῷ Κατιλίνα, Plut. || Etre d'accord, avoir les mêmes vues, συμ-πνίω, fut. πνεύσω, dat. Ils conspirent avec nous pour, συμ-πνέουσιν ήμιν ώστε ou είς τό, infin. || v. a. comploter, machiner ensemble, συ-σκευάζω, ful. άσω, acc. Conspirer la mort de quelqu'un, eni rivos baνατον συν-ίσταμαι, fut. συ-στήσρμαι.

CONSPUER, v. a. κατα-πτύω, fut. ύσω, gen. ou acc. Conspué, ée, κατάπτυστος, ος, ον.

CONSTAMMENT, adv. avec perseverance, ἐπιμόνως : ἐχμενῶς. | Assidûment, sans cesse, συνεγώς : ενδελεγώς. Il a constamment la même bienveillance, την αυτήν εύναιαν δια-τελεί έχων (δια-τελέω, ω, fut. τελέσω: ίχω, fut. ξω), Dém. || Certainement, σαφώς: ἀχριδώς.

CONSTANCE, s. f. persévérance, import, τζ (τ): έμμένεια, ας (τ): εὐστάθεια, ας (τ). Ανοίτ de la constance, εὐσταθῶς έχω, fut. Εζω. Ανες constance, ἐπιμόνως. | Patience, καρτερία, ας (n). Montrer de la constance dans l'adversité, τη άτυχία προσ-καρτερίω, ω, fut. ήσω.

CONSTANT, ANTE, adj. ferme, invariable. ἐπίμονος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): έμμενής, ής, ές : εὐσταθής, ής, ές. Être ferme dans ses résolutions, τοις δεδογμένοις έμ-μένω, fut. μενώ. | Indubitable, certain, σαφής, ής, ές: άχριξής, ής, ές: όμολογούμενος, η, ον (partic. passif de δμολογίω, ω, fut. ήσω). Il est constant que, δμολογείται ότι. Il est constant qu'il a fait cela, δήλος έστι τοῦτο ποιήσας ου ποιήσαι (ποιέω, ω, fut. ήσω).

CONSTATER, ν. α. ίξ-ελίγχω, fut. ελίγξω, acc.

CONSTELLATION, s. f. dotpov, ou (Tò). CONSTERNATION, s. f. κατάπληξις, εως (ή). Être frappé de consternation, κατα-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι. Plonger dans la consternation, voyes Consterner.

CONSTERNER, v. a. κατα-πλήσσω, fut. πλήξω, acc. Il sut consterné à la vue de la multitude, τω πλήθει σε το πλήθος κατ-επλάγη (κατα-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι). Consterné au bruit de la guerre, τῷ πολίμο καταπεπληγμένος, η, ον.

CONSTIPATION, ε. f. στύψις, εως (ή). CONSTIPER, v. a. στύφω, fut. στύψω, acc. Qui s la propriété de constiper, oruntation, ń, óv.

είς τιμήν. Les autorités constituées, ci άρχεντες, ων. | Bien constitué, d'un bon tempérament, so xexpansivos, n, or (partic. parf. passif de περάγνυμι, fut. περάσω): εύπρατος, ος, ον: εύεκτος, ος, ον. Mal constitué, κάχεκτος, ος, ον.

CONSTITUTIF, IVE, adj. συστατικός, ή, έν. CONSTITUTION, s. f. établissement, xaráστασις, εως (ή). || Composition, σύστασις, εως (i). || Complexion, tempérament, $\mathcal{E}_{i,\zeta}$, ω_{ζ} (i.): φύσις, εως (ή): χράσις, εως (ή). Bonne constitution, svekia, as (i). Mauvaise constitution, xaχεξία, ας (ή). D'une bonne, d'une mauvaise constitution, voyex Constituen. |Loi fondamentale ό πολιτικός νόμος, ου. Changer la constitution d'un pays, την πολιτείαν μετα-δάλλω, fut. δαλώ. [Ordonnance, décret, διάταξις, εως (ή): διαταγί, τζ (ή): διάταγμα, ατις (τό).

CONSTITUTIONNEL, ELLE, adj. mohitizis,

CONSTITUTIONNELLEMENT, adv. moliτικώς: κατά τὸν πολιτικόν νόμον.

CONSTRICTEUR, s. m. en termes d'anatomie, σφιγκτήρ, ήρος (ό).

CONSTRICTION, s. f. en termes de physique, συστολή, ῆς (ή).

CONSTRUCTEUR, s. m. —de maisons, ci**ποδόμος**, ου (δ). — de vaisseaux, ναυπηγός, οῦ (δ).

CONSTRUCTION, s. f. action de construire, cixodojunous, εως (ή). Construction d'un rempart, τειχοποιία, ας (ή). Construction d'un navire, ναυπηγία, ας (ή). Construction d'un pont, γεφύρωσις; εως (ή). Bois de construction, τὰ ἐργάσιμα ξύλα, ων. || Ce qui est construit, οίκοδόμημα, ατος (τό). Construction du corps humain, ή του σώματος κατασκευή, ής. Arrangement des mois d'une phrase, σύνταξις, εως (ή).

CONSTRUIRE, v. a. oixoδομίω; ū, fut. ήσω, acc. — une maison, οίκίαν. Faire construire, cixcocpicpat, oupat, fut. noopat. Arranger, συν-τάσσω, fut. τάξω, acc. Construiro bien ses phrases, τους λόγους καλώς συν-τάσσω. Pièce bien construite, μῦθος εὖ συν-εστώς, ὧτος (partic. parf. de συν-ίσταμαι). Construire un poēme, τὸ πείτμα εἰχονεμίω, ω, fut. ήσω.

CONSUBSTANTIEL, ELLE, adj. δμοούσιος, og, cv, Eccl.

CONSUL, s. m. υπατος, ου (έ). Consul CONSTITUER, v. a. établir, καθ-ίστημι, pour la deuxième fois, δ δίς υπατος, ου. Rire sut. κατα-στήσω, acc. — en dignité, είς άρχήν: consul, ύπατεύω, sut. εύσω. Désigner quelqu'un consul, υπατόν τινα άνα-διίκνυμι, fut. δείξω. CONSULAIRE, adj. υπατικός, ή, όν.

CONSULAT, ε. m. υπατεία, ας (ή). Briguer le consulat, τὴν υπατείαν παρ-αγγελλω, fut. ελω.

CONSULTANT, ante, adj. tournez par le verbe Consultant, βικογράφος, ου (δ).

CONSULTATIF, IVE, adj. βουλευτικός, ή, όν. Voix consultative, τὸ βουλευτικόν, οῦ.

CONSULTATION, ε. f. συμδουλή, πε (ή). Il y eut une consultation, συμδουλή έγένετο περί, .gén. Faire une consultation, συμδουλήν ποιέσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι. Résultat de la consultation, συμδούλευμα, ατος (τό).

CONSULTER, v. a. prendre conseil, ouuδουλεύομαι, fut. εύστιμαι, dat. Je vous consulte sur ce que j'ai à faire, συμ-δουλεύομαί σοι τί χρή με ποιείν (χρή, fut. χρήσει : ποιέω, ω, fut. ήσω). Consulter un oracle, μαντεύομαι, fut. εύσομαι : τῷ μαντείῳ χράομαι, ou simplement χράομαι, ωμαι, fut. χρήσομαι, Ayant consulté le dieu, χρησάμενος τῷ θεῷ, Eschin. L'oracle consulté lui répondit, χρωμένω αὐτῷ ὁ θεὸς ἀνether (aor. 2 d'av-aipiω, ω, fut. aipήσω), Hermog. Consulter son miroir, εσοπτρίζομαι, fut. ίσομαι. || Examiner, rechercher, σκοπέω, ω, fut. ήσω, acc. Consulter les intérêts de quelqu'un, τὸ τιγί συμ-φέρον σχοπέω, ω, fut. ήσω. Consulter ses propres intérêts, τὸ συμφέρον ζητέω, ω, fut. ήσω. Consulter ses forces, έμαυτον ου την έμαυτου δύναμιν έξ-ετάζω, fut. άσω. Sans rien consulter, ἀπροδουλεύτως: προπετως: εἰκῆ. || Consulter en soi-même ou se consulter, réfléchir, βουλεύςμαι, fut. εύσομαι. Consulter ou se consulter, délibérer ensemble, ouu-Εσυλεύομαι, fut. εύσομαι. - sur un sujet, περί TLYCS.

CONSUMER, v. a. détruire, αν-αλίσκω, fut. αλώσω, acc.: καταν-αλίσκω, fut. αλώσω, acc.: δαπανάω, ω, fut. ήσω, acc. Le temps consume tout, πάντα φθείρει ὁ χρόνος (φθείρω, fut. φθερω). Consumer sa fortune, τὴν ἐμαυτοῦ củσίαν κατ-εσθίω, fut. ἐδομαι. Consumer sa vio dans les plaisirs, τὸν βίον καθ-ηδυπαθέω, ω, fut. ήσω. || Se consumer, dépérir, φθίνω, fut. φθίσω: ἐκ-τίκομαι, fut. τακήσομαι. Il se nourrit en se consumant lui-même, αὐτὸς ἐαυτῷ τροφὴν τὴν ἐαυτοῦ. φθίσιι παρ-έχει (παρ-έχω, fut. ξω).

CONTACT, s. m. inaph, ñs (h), Plat.

CONTAGIBUX, ευσε, adj. τῆ ἀφῆ διαδιδόμενος, η, ον (partic. passif de δια-δίδωμ., fut. δια-δώσω): διαδόσιμος, ος ου η, ον, Synés.: λοιμικός, ή, όν, Longin.: λοιμώδης, ης, ες, Plut.

CONTAGION, s. f. communication d'une maladie, ἀνάχρωσις, εως (ή), Plut. | Maladie contagieuse, λοιμός, οῦ (ὁ). Contagion répandue dans l'air, ή τοῦ ἀίρος φθορά, ᾶς, Hérodn. | Mu fig. La contagion du vice, ή τῆς κακίας ἀνάχρωσις, εως, Plut. S'exposer à la contagion du vice, en fréquentant les méchants, τοῖς μογοροῖς συνανα-γρώννυμαι, fut. χρωσθήσομαι, Plut.

χθηροῖς συνανα-χρώννυμαι, fut. χρωσθήσομαι, Plut. CONTAMINATION, s. f. μολυσμός, σῦ (δ). CONTAMINER, v. a. μολύνω, fut. υνῶ, acc.

CONTE, s. m. récit fabuleux. Conte sait à plaisir, ὁ πεπλασμένος μῦθος, ου (partic. parf. passif de πλάσσω, fut. πλάσω). Forger des contes, μυθοπλαστέω, ω, fut. ήσω. Faiseur de contes, μυθοπλάστης, ου (ό). Il y a un vieux conte, παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται ὁ λόγος (μυθεύομαι, fut. ευθήσομαι). [] Imposture, mensonge, πλάσμα, ατος (τὸ). C'est un conte, πλασματίας ὁ λόγος (sous-ent. ἐστί): πέπλασται ὁ λόγος (parf. passif de πλάσσω, fut. πλάσω). Contes que tout cela, λῆροι ταῦτα (pluriel de λῆρος, ου (ὁ).

CONTEMPLATEUR, s. m. δεωρητής, σ3 (δ): δεωρός, οῦ (δ).

CONTEMPLATIF, IVE, adj. θεωρνιτικός, ή, όν.

CONTEMPLATION, s. f. θεώρησις, εως (ή): θεωρία, ας (ή).

CONTEMPLER, v. a. θεωρίω, ῶ, fut. τσω, acc. Plat. : ἀθρίω, ῶ, fut. τσω, acc. : θεάομαι, ῶμαι, fut. ἀσομαι, acc. : σκοπίω, ῶ, fut. τσω, acc. Que l'on peut contempler, θεωρητός, π΄, όν. Qu'on ne peut contempler, ἀθεώρητος, cς, ον.

contemporain, aine, adj. σύγχρονος, ος, ον. — de quelqu'un, τινί. Être le contemporain de quelqu'un, τινί συγ-χρονίζω, fut. ίσω. Mes contemporains, οί κατ' ἐμέ.

CONTEMPTEUR, s. m. καταφρονητής, εῦ (ὁ): καταφρονητικός, ή, όν.

CONTEMPTIBLE, adj. εὐκαταφρόνητος, ος, ον. CONTENANCE, s. f. capacité, χώρησις, εως (ή). || Maintien, σχήμα, ατος (τό). Prendre la contenance d'un homme affligé, λυπουμένου σχήμα προσ-ποιέρμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι: τὴν λύπην ὑπο-κρίνομαι, fut. κρινοῦμαι.

Faire bonne contenance, The stages to \$200, fut. &ω. Perdre contenance, έξ-ίσταμαι, fut. έx-στήσομαι. Qui ne perd pas contenance, ἀχί-VATOC, OC, OV.

CONTENANT, s. m. ce qui contient, tò ywρούν, ούντος (partic. neutre de χωρίω, ω, fut. ήσω). CONTENDANT, ANTE, adj. qui débat une affaire d'intérêt, avriduxos, os, ov. Les contendants, of artiduce, wy: artayweigtai, wy (oi).

CONTENIR, v. a. renfermer, χωρίω, ω, fut. now, acc. : ouv-ixw, fut. itw, acc. Le monde contient tout, πάντα χωρεί ὁ χόσμος. Dieu contient et embrasse tout, evros exes έαυτου πάντα ὁ Θεός (έχω, fut. ίζω). || Retenir, κατ-έχω, fut. καθ-έξω, acc. Contenir sa langue, την γλώσσαν κατ-έχω, fut. καθ-έξω: τῆς γλώσσης χρατίω, ω, fut. ήσω. Contenir la loquacité de quelqu'un, τινά τῆς φλυαρίας iπ-ίχω, fut. έφ-ίξω. Se contenir, se modérer, έμαυτου χρατέω, ω, fut. ήσω. Qui ne peut se contenir, έαυτοῦ άχρατής, ής, ές.

CONTENT, ENTE, adj. qui se contente, άρχούμενος, η, ον. - de quelque chose, τινί. Être content de, aprional, ounal, ful. apreσθήσομαι, dat.: άγαπάω, ω, fut. ήσω, acc. ou dat. : στέργω, fut. στέρξω, acc. ou dat. ou ini avec le dat. Etre content de ce que l'on a, τοῖς παρ-οῦσιν ομ τὰ παρ-όντα άγαπάω, ῶ, fut. now. || Satisfait, qui se loue de, aproxóμενος, η, ον (partic. prés. d'apéσχομαι, fut. apsobnocuat), avec le dat. Il n'est pas content de Simonide, τῷ Σιμωνίδη οὐχ ἀρέσκεται, Aristt. Je suis content de votre discours, loyous rois ἀπὸ σοῦ ἀρίσκομαι, Thue. Je suis content de son caractère, αὐτοῦ τῆ φύσει ήδομαι, fut. ποθήσεμαι: αὐτὸν τῆς φύσεως ἐπ-αινέω, δ., fut. αινίσω. Qui n'est content de rien, δυσάρεστος, ες, ον. N'être content de rien, πασι δυσαρεστίω, ω, fut. ήσω, Hippocr. Content de sof-même, αὐτάρεστος, ος, ον. Être content de soi-même, ἐραυτῷ ἀρέσκω, fut. ἀρέσω. || Joyeux, χαίρων, συσα, ον, gén. οντος (partic. de χαίρω). Etre content, χαίρω, fut. χαρήσομαι : ήδομαι, fut. ήσθήσομαι : εὐφραίνομαι, fut. εὐφρανθήσομαι. - de quelque chose, riví ou iní rivi. Être res-content, ύπερ-χαίρω, ful. χαρήσομαι : ύπερndopat, fut. notriochat, avec les mêmes régimes. Très-content, υπιρχαρής, ής, ίς: περιχαρής, ής, ές. Avoir l'air content, χαίρειν δικεω, ώ, fut. δίξω.

CONTENTEMENT, s. m. xapá, āç (1): ήδονή, ής (ή) : εὐφροσύνη, ης (ή). Éprouver du contentement, voyez Content. Donner du contentement, voyex Contenter.

CONTENTER, v. a. satisfaire, apione. fut. apisu, dat. ou acc. Facile à contenter. εὐάρεστος, ος, ον. Difficile à contenter, δυσάprotoc, oc, ov. Je contente tout le monde. excepté moi-même, τοις μέν άλλοις άπασιν έξapxã, suaura de cudinore ex-apxical eya (ixαρχίω, ω, fut. αχρίσω: έχω; fut. έξω). Contenter ses créanciers, τους χρήστας άπ-αλλάσσω, fut. άξω. Contenter ses passions, τὰς ἐπιθυμίας ἐμπίπλημι, fut. iμ-πλήσω, ου άνα-πίμπλημι, fut. άνα-πλήσω. Passion que rien ne peut contenter, έπιθυμία ἄπληστος, ου (ή).

Contenter quelqu'un, faire quelque chose qui lui soit agréable, τινί χαρίζομαι, fut. ίσομαι. — en quelque chose, π. — en toutes choses, πάντα.

se Contenter de, apioncuai, fut. aprotriσομαι, dat. : άρχέσμαι, ούμαι, fut. άρχεσθήσομαι, dat. : ἀγαπάω, ω, fut. ήσω, acc. ou dat. : στέργω, fut. στέρξω, acc. ou dat. ou ἐπί avec le dat. Il faut se contenter de ce que l'on a, δει άρέσκεσθαι καὶ άγαπᾶν τοις παρouorv, Luc. Le plus riche est celui qui se contente de moins, ὁ ελαχίστοις άρχούμενος πλουσιώτατος, Socr. | Il ne se contenta pas de commettre ces injustices, οὐκ έξ-ήρκεσεν αὐτῷ τ:σαύτα άδικήσαι (έξ-αρκέω, ω, fut. αρκέσω: άδικίω, ω, fut. ήσω), Antiph. Je ne mo contente pas de cela, ούκ έμοὶ τοῦτο ἀπό-γεη, fut. ἀπο-χρήσει. Je me contente de vous dire, ἀπό-χρη μοι τοσούτον, ἐὰν λέγω (subj. de λέγω, fut. λέξω ou έρω). Il ne se contenta pas d'écrire, ούχ άλις έσχε γράψαι (έχω, fut. έξω). II ne se contenta pas de cet outrage, xai oux ivταύθα έστη ύδρεως (ίσταμαι, fut. στήσομαι), Dém. CONTENTIBUSEMENT, adv. epistixãs :

φιγολείχως. .

CONTENTIEUX, EUSE, adj. qui aime les disputes, έριστικός, ή, όν : φιλόνεικος, ος, ον. || Qui aime les procès, φιλόδικος, ος, ον. || Qui est la matière d'un procès, inidixes, es. ov. | Qui concerne les procès, δικαστικός, ή, ών. CONTENTION, s. f. débat, épis, idos (i): φιλονεικία, ας (ή): άγων, ωνος (ό). || Contention de la voix, de l'esprit, tò l'ytovoy ou diatoνον, ου. Travailler avec contention à, πρός consul, υπατόν τινα άνα-διίκνυμι, fut. δείξω. CONSULAIRE, adj. υπατικός, ή, όν.

CONSULAT, s. m. υπατεία, ας (ή). Briguer le consulat, την υπατείαν παρ-αγγέλλω, fut. ελώ.

CONSULTANT, ANTE, adj. tournez par le verbe Consulter. || Avocat consultent, δικογράφος, ω (δ).

CONSULTATIF, τνε, adj. βουλευτικός, ή, όν. Voix consultative, τὸ βουλευτικόν, οῦ.

CONSULTATION, s. f. συμδουλή, ῆς (ή). Il y eut une consultation, συμδουλή δγίνετο περί, .gén. Faire une consultation, συμδουλήν ποιίομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Résultat de la consultation, συμδούλευμα, ατος (τό).

CONSULTER, v. a. prendre conseil, ounδουλεύομαι, fut. εύσεμαι, dat. Je vous consulte sur ce que j'ai à faire, συμ-δουλεύομαί σοι τί χρή με ποιείν (χρή, fut. χρήσει : ποιέω, ω, fut. ήσω). Consulter un oracle, μαντεύομαι, fut. εύσομαι: τῷ μαντείφ χράομαι, ou simplement χράομαι, ωμαι, fut. χρήσομαι, Ayant consulté le dieu, χρησάμενος τῷ θεῷ, Eschin. L'oracle consulté lui répondit, χρωμένω αὐτῷ δ θεὸς ἀνsiler (aor. 2 d'an-αιρέω, ω, fut. αιρήσω), Hermog. Consulter son miroir, ἐσοπτρίζομαι, fut. ίσομαι. || Examiner, rechercher, σχοπίω, ω, fut. ήσω, acc. Consulter les intérêts de quelqu'un, τὸ τιγί συμ-φέρον σχοπέω, ω, fut. ήσω. Consulter ses propres intérêts, τὸ συμφέρον ζητέω, ω, fut. ήσω. Consulter ses forces. έμαυτον ου την έμαυτου δύναμιν έξ-ετάζω, ful. άσω. Sans rien consulter, ἀπροδουλεύτως: προπετώς: εἰκῆ. || Consulter en soi-même ou se consulter, réfléchir, βουλεύςμαι, fut. εύσομαι. Consulter ou se consulter, délibérer ensemble, ouu-Εσυλεύομαι, fut. εύσομαι. - sur un sujet, περί TIVOS.

CONSUMER, v. a. détruire, ἀν-αλίσκω, fut. αλώσω, acc. : καταν-αλίσκω, fut. αλώσω, acc. : δαπανάω, ω, fut. ήσω, acc. Le temps consume tout, πάντα φθείρει ὁ χρόνος (φθείρω, fut. φθερω). Consumer sa fortune, την έμαυτοῦ οὐσίαν κατ-εσδίω, fut. εδομαι. Consumer sa vie dans les plaisirs, τὸν βίον καθ-ηδυπαθέω, ω, fut. ήσω. || Se consumer, dépérir, φθίνω, fut. φθίσω : ἐκ-τήκομαι, fut. τακήσομαι. Il se nourrit en se consumant lui-même, αὐτὸς ἐαυτῷ τροφήν τὴν ἑαυτοῦ φθίσι, παρ-έχει (παρ-έχω, fut. ξω). CONTACT, s. m. ἐπαφή, ῆς (ή), Plat.

CONTAGIEUX, ευσε, adj. τη άφη διαδιδόμενος, η, ον (partic. passif de δια-δίδωμ., fut. δια-δώσω): διαδόσιμος, ος ου η, ον, Synés.: λοιμικός, ή, όν, Longin.: λοιμώδης, ης, ες, Plut.

CONTAGION, s. f. communication d'une maladie, ἀνάχρωσις, εως (ή), Plut. | Maladie contagieuse, λοιμός, οῦ (ὁ). Contagion répandue dans l'air, ἡ τοῦ ἀίρος φθορά, ᾶς, Hérodn. | Au fig. La contagion du vice, ἡ τῆς κακίας ἀνάχρωσις, εως, Plut. S'exposer à la contagion du vice, en fréquentant les méchants, τοῖς μογοθηροῖς συνανα-χρώννυμαι, fut. χρωσθήσομαι, Plut.

CONTAMINATION, ε. f. μολυσμός, οῦ (δ). CONTAMINER, ν. a. μολύνω, fut. υνῶ, acc. CONTE, ε. m. récit fabuleux. Conte sait à plaisir, ὁ πεπλασμένος μῦθος, ου (partic. parf. passif de πλάσσω, fut. πλάσω). Forger des contes, μυθοπλαστίω, ῶ, fut. ήσω. Faiseur de contes, μυθοπλάστης, ου (δ). Il y a un vieux conte, παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται ὁ λόγος (μυθεύοιμαι, fut. ευθήσομαι). [Imposture, mensonge, πλάσμα, ατος (τὸ). C'est un conte, πλασματίας ὁ λόγος (sous-ent. ἐστί): πίπλασται ὁ λόγος (parf. passif de πλάσσω, fut. πλάσω). Contes que tout cela, λῆρος ταῦτα (pluriel de λῆρος, ου (δ).

CONTEMPLATEUR, s. m. θεωρητής, ο3 (δ): θεωρός, οῦ (δ).

CONTEMPLATIF, IVE, adj. θεωρπτικός,

CONTEMPLATION, s. f. designate, ewe (i): designate, as (i).

CONTEMPLER, v. a. θεωρίω, ω, fut. ήσω, acc. Plat. : άθρίω, ω, fut. ήσω, acc. : θεάομαι, ωμαι, fut. άσομαι, acc. : σκοπέω, ω, fut. ήσω, acc. Que l'on peut contempler, θεωρητός, ή, όν. Qu'on ne peut contempler, άθεώρητος, ος, ον.

CONTEMPORAIN, AINE, adj. σύγχρονος, ος, ον. — de quelqu'un, τινί. Être le contemporain de quelqu'un, τινί συγ-χρονίζω, fut. ίσω. Mes contemporains, οί κατ' έμέ.

CONTEMPTEUR, s. m. καταφρονητής, εῦ (έ): καταφρονητικός, ή, όν.

CONTEMPTIBLE, adj. εὐχαταφρόνητος, ος, ον. CONTENANCE, ε. f. capacité, χώρησις, εως (ή). || Maintien, σχήμα, ατος (τό). Prendre la contenance d'un homme affligé, λυπουμένου σχήμα προσ-ποιέομαι, οῦμαι, ful. ήσομαι : τὴν λύπην ὑπο-κρίνομαι, ful. κρινοῦμαι.

Faire bonne contenance, την στάσιν εὖ έχω, fut. Εξω. Perdre contenance, εξ-ίσταμαι, fut. έκ-στήσομαι. Qui ne perd pas contenance, ακίνατος, ος, ον.

CONTENANT, s. m. ce qui contient, tò yo-

ροῦν, οῦντος (partic. neutre de χωρίω, ῶ, fut. ήσω).

CONTENDANT, ΑΝΤΕ, adj. qui débat une affaire d'intérêt, ἀντίδικος, ος, ον. Les contendants, οἱ ἀντίδικοι, ων: ἀνταγωνισταί, ῶν (οἱ).

CONTENIR, ν. a. renfermer, χωρίω, ῶ, fut. ήσω, acc.: συν-ίχω, fut. ίξω, acc. Le monde contient tout, πάντα χωρεῖ ὁ κόσμος. Dieu contient et embrasse tout, ἐντὸς έχει ἐαυτοῦ πάντα ὁ Θεός (έχω, fut. εξω). || Retenir, κατ-ίχω, fut. καθ-εξω, acc. Contenir sa langue, τὴν γλῶσσαν κατ-ίχω, fut. καθ-εξω: τῆς γλώσσης κρατίω, ῶ, fut. ήσω. Contenir la loquacité de quelqu'un, τινὰ τῆς φλυαρίας ἐπ-ίχω, fut. ἐφ-εξω. Se contenir, se modérer,

έμαυτου πρατέω, ω, fut. ήσω. Qui ne peut se

contenir, έαυτοῦ ἀχρατής, ής, ές. CONTENT, ENTE, adj. qui se contente, άρχούμενος, η, ον. - de quelque chose, τινί. Être content de, aprioual, ouual, fut. apreσθήσομαι, dat.: άγαπάω, ω, fut. ήσω, acc. ou dat. : στέργω, fut. στέρξω, acc. ou dat. ou imi avec le dat. Etre content de ce que l'on a, τείς παρ-ούσιν ου τὰ παρ-όντα άγαπάω, ω, fut. now. | Satisfait, qui se loue de, aproxóμενος, η, ον (partic. prés. d'àpέσκομαι, fut. άρεobjectial), avec le dat. Il n'est pas content de Simonide, τῷ Σιμωνίδη οὐκ ἀρίσκεται, Aristt. Je suis content de votre discours, λόγοις τοῖς ἀπὸ σοῦ ἀρέσκομαι, Thuc. Je suis content de son caractère, αὐτοῦ τῆ φύσει ήδομαι, fut. ποθήσομαι: αὐτὸν τῆς φύσεως ἐπ-αινέω, δ, fut. αινέσω. Qui n'est content de rien, δυσάρεστος, ος, ov. N'être content de rien, πασι δυσαριστίω, ω, fut. ήσω, Hippocr. Content de sof-même, αὐτάρεστις, ος, ον. Être content de soi-même, ἐραυτῷ ἀρέσκω, fut. ἀρέσω. || Joyeux, χαίρων, ουσα, ον, gén. οντος (partic. de χαίρω). Bire content, yaipw, fut. yaphoonat : hoonat, (ut. ήσθήσομαι : εὐφραίνομαι, fut. εὐφρανθήσομαι. - de quelque chose, πνί ου έπί πνι. Être res-content, ύπερ-χαίρω, fut. χαρήσομαι : ὑπερiδομαι, fut. nobnocμαι, avec les mêmes régimes. Très-content, ὑπιρχαρής, ής, ίς: περιχαρής, ής, ές. Avoir l'air content, χαίρειν Serse , & , fut. dogo.

CONTENTEMENT, s. m. χαρά, ᾶς (ή): ήδονή, ῆς (ή): εὐφροσύνη, ης (ή). Éprouver du contentement, νουες Contents. Donner du contentement, νουες Contenten.

CONTENTER, v. a. satisfaire, ἀρίσκω, fut. ἀρίσω, dat. ou acc. Facile à contenter, εὐάρεστος, ος, ον. Difficile à contenter, δυσάρεστος, ος, ον. Je contente tout le monde, ειcepté moi-même, τοῖς μὲν ἄλλοις ἀπασιν ἰξαρκῶ, ἰμαυτῷ δὲ οὐδίποτε ἰξαρκίσαι ἰχω (ἰξαρκίω, ῶ, fut. ακρίσω: ἐχω; fut. ἔχω). Contenter ses créanciers, τοὺς χρήστας ἀπαλλάσσω, fut. άξω. Contenter ses passions, τὰς ἐπιθυμίας ἐμπίπλημι, fut. ἐμ-πλήσω, ou ἀνα-πίμπλημι, fut. ἀνα-πλήσω. Passion que rien ne peut contenter, ἐπιθυμία ἀπληστος, ου (†).

Contente quelqu'un, faire quelque chose qui lui soit agréable, τινὶ χαρίζομαι, fut. (σεμαι. — en quelque chose, τι. — en toutes choses, πάντα.

se Contenten de, apéaucuai, fut. apsatriσομαι, dat. : άρχέομαι, ούμαι, fut. άρχεσθήσομαι, dal. : άγαπάω, ω, ful. ήσω, acc. ou dal. : στέργω, fut. στέρξω, acc. ou dat. ou iπί avec le dat. Il faut se contenter de ce que l'on a, δεί άρέσκεσθαι καὶ άγαπᾶν τοῖς παρouorv, Luc. Le plus riche est celui qui se contente de moins, δ έλαχίστοις άρχούμενος πλουσιώτατος, Socr. | Il ne se contenta pas de commettre ces injustices, οὐκ έξ-ήρκεσεν αὐτῷ τωσαύτα άδικήσαι (έξ-αρκίω, ω, fut. αρκίσω: ἀδικίω, ω, fut. ήσω), Antiph. Je ne mo contente pas de cela, οὐκ ἐμοὶ τοῦτο ἀπό-χρη, fut. ἀπο-χρήσει. Je me contente de vous dire, ἀπό-χρη μοι τοσούτον, ἐὰν λέγω (subj. de λέγω, fut. λίξω ou έρω). Il ne se contenta pas d'écrire, ούχ άλις έσχε γράψαι (έχω, fut. έξω). Η ne se contenta pas de cet outrage, xai oùx èvταύθα έστη ύδρεως (Ισταμαι, fut. στήσεμαι), Dém.

CONTENTIEUSEMENT, adv. έριστικώς : φιλονείχως.

CONTENTIEUX, ruse, adj. qui aime les disputes, ipιστικός, ή, όν: φιλόνεικος, ος, ον. || Qui aime les procès, φιλόδικος, ος, ον. || Qui est la matière d'un procès, ἰπίδικος, ος, ον. || Qui concerne les procès, δικαστικός, ή, όν. CONTENTION, s. f. débat, ίρις, ιδος (ή): φιλονεικία, ας (ή): ἀγών, ῶνος (ὁ). || Contention de la voix, de l'esprit, τὸ ίντονον ου διάτονον, ου. Travailler avec contention à, πρός

τι δια-τείνομαι, fut. δια-ταθήσομαι. Avec beau- | ε5 (δ). || Qui trompe par de faux récits, μυcoup de contention, διατεταμένως.

CONTENU, s. m. ce qu'une chose contient, τὸ χωρούμενον, ου (partic. passif de χωρίω, ω, fut. ήσω). || Teneur d'un écrit, τὸ περι-εχόμενον, ου (partic. passif de περι-έχω, fut. εξω). Le contenu d'une lettre, τὸ τῆ ἐπιστολή περι-εχόμενον, ου.

CONTER, v. a. δι-ηγίομαι, ουμαι, fut. πσομαι, acc. Conter de point en point, de fil en aiguille, δι-έρχομαι ου διεξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι, acc. Conter une chose que l'on sait ou que l'on a vue, istopie, e, fut. now, acc. Conter des fables, des histoires imaginaires, μυθεύομαι, fut. εύσομαι, acc. || En conter, en imposer, μύθους πλάσσω, fut. πλάσω. On yous en a conté sur moi, έμυθεύθη έπ' έμοι πολλά (aor. passif de μυθεύομαι), Luc.

CONTESTABLE, adj. άμφισεπτήσιμος, ος, ον. CONTESTATION, s. f. άμφισδήτησις, εως (ή): ἀγών, ῶνος (δ). Vive contestation, βρις, εδος (ή): νείχος, ους (τὸ): φιλονειχία, ας (ή). Être en contestation, avoir une contestation, άμφισδητίω, ω, fut. ήσω. - avec quelqu'un, τινί. - sur quelque chose, περί τινος. On est en contestation sur cela, τούτο άμφισδητείται. Sans contestation, αναμφισδητήτως. Sujet de la contestation, αμφισδήτημα, ατος (τὸ). Tel est l'objet de la contestation, περί τούτων ὁ ἀγών don. Ils ont ensemble de vives contestations, φιλονείχως ομ έριστικώς έχουσι πρός άλλήλους. Exciter des contestations, φιλωνικίας έμ-δάλλω, fut. Εαλώ. Qui aime la contestation, φιλόνεικος, ος, ον. || Contestation judiciaire, άντιδιxia, as (n).

CONTESTER, v. n. et act. αμφισδητίω, ω, fut. ήσω. - avec quelqu'un, τινί. - sur quelque chose, περί τινος. Je vous conteste la vérité de votre assertion, άμφισδητῷ μη άληθη λίγειν σε (λέγω, fut. λέξω). Il lui conteste ses droits, άμφισθητεί αύτῷ περί τῶν δικαίων. On lui conteste le droit de citoyen, aupro-Entertal moditing de (partic. d'eipi, fut. lochai). Chose contestée, τὸ ἀμφισδητούμενον, ου. C'est une chose contestée par les philosophes, routo παρά φιλοσόφοις άμφισδητείται. Qu'on peut contester, άμφισδητήσιμος, ος, ον. Qu'on na peut contester, άναμφισδήτητος, ος, ον.

θιπλάστης, ου (ό).

CONTEXTURE, s. f. συμπλοκή, ης (ή). CONTIGU, UR, adj. προσεχής, ής, ές, avec le dat. Plut. : προσ-κείμενος, η, ον (partic. de πρόσ-κειμαι), avec le dat. Être contigu à quelque autre chose, έτέρω τιν πρόσ-κειμαι, fut. κείσομαι: έτέρου τινός έφ-άπτομαι, fut. άψομαι, ου έχομαι, fut. έξομαι. Rendre contigu, συνάπτω, fut. άψω, acc.

CONTIGUITE, s. f. τὸ προσεχές, σῦς.

CONTINENCE, s. f. expáreia, as (i). Avec continence, έγκρατῶς. Vivre avec continence, έγ-κρατεύομαι, fut. εύσομαι.

CONTINENT, ENTE, adj. έγχρατής, ής, ές. CONTINENT, s. m. TITELPOG, OU (1).

CONTINGENCE, s. f. Selon la contingence, κατά τὸ άπε-δησόμενον, ου (partic. newre d'arco-baive, fut. δήσομαι).

CONTINGENT, ENTE, adj. possible, Eventuel, έν-δεχόμενος, η, ον (part. d'év-δέχομαι). || Qui revient à chaque copartageant, xab-ixwy, ousa, cv (partic. de καθ-ήκω, fut. ήξω).

CONTINGENT, s. m. mise, apport à la masse, συμδολή, $\tilde{\eta}_{\zeta}$ ($\tilde{\eta}$).

CONTINU, UR, adj. συνεχής, ής, ές. Plaisirs continus, ai ἐπάλληλοι ἡδοναί, ων. Suivre un travail continu, τῷ πόνφ προσ-καρτερίω, ω, fut. ήσω. | A la continue, avec le temps, χρόνω : σύν χρόνω : αμα τω χρόνω.

CONTINUATEUR, s. m. — d'un ouvrage, ό την συγγραφήν άνύσας, αντος (part. aor. α άνύω ου άνύτω, fut. άνύσω).

CONTINUATION, s. f. suite, prolongement, παράτασις, εως (ή): ἐκπλήρωσις, εως $(\dot{\eta})$: $\ddot{\alpha}$ yours, ω_{α} $(\dot{\eta})$. Plus souvent on tourne par le verbe δια-τελίω, ω, fut. τελίσω, avec un participe. Je vous demande la continuation de votre amitié, δίομαί σου δπως φίλος ών έμοι δια-τελής (δέομαι, fut. δεήσομαι : διατελίω, ω, fut. τελίσω).

CONTINUEL, ELLE, adj. ouveric, ic, ic ένδελεχής, ής, ές.

CONTINUELLEMENT, adv. ouvexão: iv δελεχώς.

CONTINUER, v. a. poursuivre, δια-τελέω ω, fut. τιλίσω, acc. L'infinitif français qui suit le verbe se traduit par le participe. Il continue de gémir, στενάζων δια-τελεί (στενάζω, CONTEUR, s. m. qui conte, dinyntis, fut. ofte). Sowent même les substantiss se tournent par ·le participe. Il continue ses plaintes, δια-τελεί μεμφόμενος (μέμφομαι, fut. μέμψομαι). Le participe du verbe Être s'exprime ordinairement devant les adjectifs. Il continue d'être sage, σοφὸς ὧν δια-τελεί (ὧν, partic. d'εἰμὶ, fut. Ισομαι). Mais quelquefois aussi il se sousentend. Vous continuez d'aller sans souliers et sans tunique, ἀνοπόδητος καὶ ἀχίτων δια-τελείς, Χέπ. || Prolonger, παρα-τείνω, fut. τενῶ, acc. Il continua son travail bien avant dans la nuit, τὸ Γργον ἐπὶ πολὸ τῆς νυκτὸς παρέτεινε. Continuer un magistrat dans sa charge, τινὸς ἀρχὴν παρα-τείνω, fut. τενῶ.

Continues, v. n. durer, δια-μένω, fut. μενῶ: δι-αρχέω, ω, fut. αρχέω. Cela ne peut continuer plus longtemps, τὸκ έστιν δπως ἐπὶ πλέον ταῦτα δι-αρχέσει (futur de δι-αρχέω, ω). Si cela continue, ἐὰν οὕτως ἔχοντα δια-τελῆ τὰ πράγματα (δια-τελίω, ω, fut. τελέσω). La pluie continue, ne se ralentit pas, οὐδὲν ἀν-ίποιν ὁ ὅμβρος (ἀν-ίπμι, fut. ἀν-ήσω).

CONTINUITÉ, s. f. συνέχεια, ας (ή).

CONTORSION, s. f. συστροφή, πζ (ή). Faire des contorsions, στρίφομαι ου συ-στρίφομαι, fut. στραφήσομαι.

CONTOUR, s. m. circuit, περίδολος, ου (δ). || Dessin d'une figure, περιγραφή, ῆς (ή).

CONTOURNER, s. a. tracer les contours, περι-γράφω, ful. γράψω, acc. || Tourner en rond, περι-στρίφω, ful. στρίψω, acc. Discours contourné, λόγος ἐστραμμένος, ου (partic. parf. passif de στρίφω, fut. στρίψω).

CONTRACTER, v. n. prendre un engagement, traiter, συν-αλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. Les parties contractantes, οἱ συν-αλλάσσως των ων εντικός τον εντικό

CONTRACTER, reserver, συ-στέλλω, fut. στελώ, acc. Se contracter, συ-στέλλομαι, fut. στελήσομαι. CONTRACTION, s. f. συστολή, πς (ή). CONTRACTUEL, RILE, adj. συναλλακτικός, η, όν.

CONTRADICTEUR, s. m. ἀντίλογος, ου (δ).
CONTRADICTION, s. f. ἀντιλογία, ας (π).
Impliquer contradiction, ἀντιλογίαν ἔχω, fut.
εξω. Bsprit de contradiction, τὸ φιλόνεικον, ευ.
Ανοίτ un esprit de contradiction, ἀεί τι φιλονεικέω, ω, fut. ήτω. Être en contradiction
avec, ἐν-αντιόσμαι, εῦμαι, fut. ώσομαι, dat.
Vos paroles sont en contradiction avec νοίτο
conduite, τεῖς πεπραγμένοις ἐναντία λέγεις (λέγω,
fut. λέξω), Dém.

CONTRADICTOIRE, adj. αντιφατικός, ή, όν: iναντίος, α, ον. Propositions contradictoires, al άντι-κείμεναι φάσεις (part. d'àντί-κειμαι, fut. κείσομαι).

CONTRADICTOIREMENT, adv. en sens contraire, εναντίως. || Dans les deux sens, επ' έμφότερα.

CONTRAINDRE, v. a. forcer, αναγκάζω, fut. άσω, acc. Ils furent contraints de se réfugier ici, πναγκάσθησαν ένθαδε κατα-φυγείν. Il fut contraint par la pauvreté de se faire sophiste, εξ άνάγκης ἐπὶ τὸ σοφιστεύειν πλθε διὰ πενίαν (έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Contraindre par la violence, βιάζομαι, fut. άσομαι, acc. Ils paraissent avoir été contraints, βε-διάσθαι δοκοῦσι (δοκίω, ω, fut. δοξω). Si on le contraignait d'avancer, εἰ βιασθείη προ-ελθεῖν (προ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). || Se contraindre, ἐμαυτὸν βιάζομαι, fut. βιάσομαι. Être incapable de se contraindre, ἐμαυτοῦ ἀκρατῶς έχω, fut. ξω.

Contraindre, gêner, embarrasser, άγγω, fut. άγξω, acc. || Style contraint, λόγος ἰστενωμένος, ου (partic. parf. passif de στενόω, ω, fut. ώσω).

CONTRAINTE, s. f. action de contraindre, βία, ας (ή): ἀνάγκη, ης (ή). Imposer à quelqu'un une dure contrainte, χαλιπήν ἀνάγκην τινὶ ἰπι-τίθημι, fut. ἰπι-θήσω. Par contrainte, βία. || Vivre sans contrainte, ἀνειμένως ζάω, ῶ, fut. ζήσομαι.

CONTRAIRE, adj. ivavrice, α, εν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Être contraire, iν-αντιόυμαι, ευμαι, fut. ωθήσομαι. La fortune nous est contraire, iν-αντιουται ήμιν ή τύχη. Proposition contraire, άντιπρότασις, εως (ή). Impulsion contraire, άντιπρότασις, εως (ή). Être d'un avis contraire, άντι-δοξίω ου άντι-γνωμενίω, ω, fut. ήσω. On forme ainsi avec άντί une infinité de composés. Contraire à la nature, δ, ή, τὸ παρά φύσιν. Contraire aux lois, παράνεμος, eς,

ov. Contraire à l'opinion commune, παράδο-| ξος, ος, ον. On forme ainsi avec παρά un certain nombre de composés. En sens contraire, είς τουναντίον. Tirer en sens contraire, άντισπάω, ω, fut. σπάσω, acc. Le vent était contraire, σκαιὸς ην ὁ άνεμος (είμὶ, fut. Ισομαι). | Nuisible. L'ombre est contraire aux plantes, σκιὰ ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖς. Les événements contraires, τὰ ἀντι-πίπτοντα, ων (partic. prés. αάντι-πίπτω, fut. πισούμαι).

LE CONTRAIRE, s. m. to évantion, ou - de quelque chose, τινός, ου τινί. Le contraire de ce qu'il voulait, τὸ έναντίον τῆς προαιρέσεως. Le contraire de ce qu'il fallait, ένανriov & Bet (det; fut. dengee). Faire le contraire des autres, έναντίον τοῖς άλλοις ποιέω, ω, fut. ήσω. Il m'est arrivé le contraire de ce qu'on avait avancé, των έναντίων έτυχον ων άπ-ήγγειλαν (τυγχάνω, fut. τεύξομαι: άπ-αγγέλλω, fut. αγγελώ). | Au contraire, adv. τουναντίον. · Je ne vais pas au contraire, οὐδὶν ἀντι-λέγω, fut. ἀντι-λέξω ου άντ-ερω. Au contraire de, τουναντίον, génitif.

CONTRARIANT, ANTE, adj. qui aime à contrarier, αντιστατικός, ή, όν : δύσκολος, ος. cv (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Humeur contrariante, δυσχολία, ας (ή). Être d'une humeur contrariante, δυσχόλως έχω, fut. έξω. | Facheux, désavantageux, ἀσύμφορος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ἄκαιρος, ος; εν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): χαλεπός, ή, όν , (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

CONTRARIER, v. a. s'opposer à, résister à, ἀνθ-έλχω, fut. έλξω, dat. : ἀντι-σπάω, ω, fut. σπάσω, dat. : iv-αντιόομαι, ούμαι, fut. ώσομαι, dat. : ανθ-ίσταμαι, fut. αντι-στήσομαι, dat. || Gêner, survenir à contre-temps, έμποδών γίνομαι, fut. γενήσομαι, dat.: ἀντι-πίπτω, fut. πεσούμαι, dat. Les événements qui viennent nous contrarier, τὰ ἀντι-πίπτοντα, ων. Contrarier les volontés ou les projets de quelqu'un, τινὶ ἐμποδών γίνομαι, fut. γενήσομαι. Il fut contrarió par le vent, οὐριας οὐκ έτυχε (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). || Contredire, αντι-λίγω, fut. άντι-λίξω ου άντ-ερω, dat. Qui aime à conirarier, en ce sens, ἀντιλογικός, ή, όν. | Faire de la peine, λυπίω, ω, fut. ήσω, acc. Vous me contrariez beaucoup, έμλ πολλά λυπείς.

CONTRARIÉTÉ, s. f. opposition de deux choses

sentiments, ἀντιγνωμοσύνη, ης (ή). || Obstacle, difficulté, ivavτίωμα, ατος (τό). Eprouver des contrariétés, πολλά έναντία πάσχω, fut. πείσομαι. Il m'est survenu bien des contrariétés, πολλά μοι ἐναντιώματα συν-έδη (συμ-δαίνω, ∫υι. Gńocuai).

CONTRASTE, s. m. διαφορά, ας (ή): διαφωνία, ας (ή): άντίθεσις, εως (ή). Présenter un contraste, δια-φέρω, fut. δι-cίσω : διαφωνίω, ω, fut. ήσω. Quel contraste entre eux, δσφ δια-φέρουσιν άλλήλων.

CONTRASTER, v. n. δια-φέρω, fut. δ:οίσω : δια-φωνέω, ω, ful. ήσω : άντί-κειμα:, fut. xxioopai.

CONTRAT, ε. m. συνάλλαγμα, ατος (τὸ). Faire un contrat, συν-αλλάσσω, fut. αλλάξω. Faire un contrat en forme, ἐγνόμως συν-αλλάσσω. Contrat de mariage, αἱ γαμικαὶ συνθῆκαι, ων.

CONTRAVENTION, s. f. παράδασις, εως (ή). A cause des contraventions, τῶν παραβάσεων χάριν. Contravention à la loi, ή τοῦ νόμου παράδασις, εως, ou simplement παρανομία, ας (ή). En cas de contravention, έχν τις παρα-δαίνη τὸν νόμον (παρα-δαίνομαι, fus. δήσομαι): ἐάν τις παρα-νομή (παρα-νομέω, ω, Jut. ήσω).

CONTRE, prép. zará, gén. Parler contre quelqu'un, κατά τινος λέγω, fut. λίξω ου έρω..... contre une loi, xarà vónco. Le discours contre Eschine, ὁ κατὰ Αἰσχίνου λόγος, ου. Il se brisa contre les rochers, κατά πετρών έάγη (άγνυμι, fut. άξω). || Contre, avec mouvement. lorsqu'il peut se tourner par sur, sic ou ini. avec l'acc. S'élancer contre les ennemis, sie ου έπὶ τοὺς πολεμίους έξ-ορμάω, ω, fut. πσω. || Contre, lorsqu'il signifie malgré, παρά, avec l'acc. Contre la coutume, παρά τὸ έθος. Contre la bienséance, παρά τὸ πρέπον. Contre nature, παρά φύσιν. Contre les lois de la nature, παρ' δ πέφυχε (parf. de φύομαι). Contre les règles de l'harmonie, παρά μέλος. Contre son attente, παρ' & προσ-εδέχετο (προσ-δέχομαι, fut. δίξομαι). Contre la loi, παρά τὸν νόμον. Contre les lois, παρά νόμους. Agir contre la loi ou contre les lois, παρα-νομίω, ω, fut. ήσω. Agir contre l'avis de ses parents, παρά την των γονέων γνώμην πράσσω, fut. πράζω. Dans toutes les significations précédentes, Contre se rend très-bien par la préposition avri comcontraires, ivavuotas, ntos (i). Contrariété de binée avec un verbe qui gouverne alors le

datif. Parler contre une opinion, τῆ δοξη άντι-λίγω, fut. ἀντι-λίξω ου ἀντ-ερῶ. Marcher contre l'ennemi, τοῖς πολεμίοις ἀντεξ-ορμάω, ῶ, fut. ήσω.

Contre, signifiant proche ou auprès, παρά dat. sans mouvement, ou acc. avec mouvement. Contre le mur, παρά τῷ τείχει. Naviguer tout contre le rivage, παρὰ τὴν ἀκτὴν πλίω, fut. πλεύσομαι. Dans ce sens on emplois fréquemment les composés de παρά ou de πρός, avec le dat. Être placé contre le mur, τῷ τείχει παρά-κειμαι ου πρόσ-κειμαι, fut. κείσομαι.

Contre, pris substantivement. Le pour et le contre, τὰ ἀμφότερα, ων. Soutenir le pour et le contre, εἰς ἀμφότερα δια-λίγομαι, fut. λίξομαι.

CONTRE-ALLÉR, s. f. δ παρα-κείμενος ξυστός, οῦ (partic. prés. de παρά-κειμαι, ful. κείσομαι).

CONTRE-AMIRAL, s. m. ἀντιναύαρχος, ου (ό).

CONTRE-BALANCER, v. a. ἀντι-σηχώω, ω, fut. ώσω, acc.: ἀντι-ταλαντεύω, fut. εύσω, acc. Contre-balancer le mal par le bien, τω χαχώ την διόρθωσιν ἀντι-σηχώω, ω, fut. ώσω, Greg. On peut contre-balancer ainsi, ούτως ἀντισήχωσις γίνεται (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

CONTREBANDE, s. f. ή παράνομος είσφορά, āς. Faire la contrebande, ἀγώγιμα παρὰ νόμους είσ-φέρω, fut. είσ-οίσω. Marchandises de contrebande, τὰ παράνομα ἐμπορεύματα, ων. || Δu fig. De contrebande, de mauvais aloi, ἀδύχιμος, ος, ον : νόθος, ος ου η, ον.

CONTRE-BATTERIE, ε. f. άντιπαράταξις, εως (τ.).

CONTRE-BOUTER, v. a. αντ-ερείδω, fut. ερείσω, acc.

CONTRECARRER, v. a. ἰμ-ποδίζω, fut. τον αος. : ἰμποδών γίνομαί, fut. γιν ήσομαι, dat. : ἀνθ-ελχω, fut. είξω, dat. : ἀντι-σπάω, ω, fut. σπάσω, dat. : ἰν-αντιόομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι, dat. Ètro contrecarré par quelqu'un, ὑπό τινος ἐιμ-ποδίζομαι, fut. ισθήσομαι.

A CONTRE-COEUR, adv. ἀκοντί: ἀκόντως: ἀκουσίως. Agissant à contre-cœur, ἄκων, ουσα, εν, gén. εντος.

CONTRE-COUP, s. m. ἀντιτυπία, ας (ή). Frapper par contre-coup, ἀντι-τύπτω, fut. τύψω, acc. Écho qui répète le tonnerre par contre-coup, ἡ ἀντίτυπος βρονταῖς ἡχώ, οῦς.

CONTREDIRE, v. a. ἀντι-λίγω, fut. ἀντιλίζω ou ἀντ-ερῶ, dat. En ce point je ne vous contredis pas, πρὸς τοῦτό σει εὐα ἀντιλίγω. Qui aime à contredire, ἀντιλογικός, ή, όν. || Être contredit, démenti, λλίγχομαι, fut. ἐλεγχθήσομαι. || Se contredire, ἐμαυτῷ περιπίπτω, fut. πεσεῦμαι. Ils ne sentent pas qu'ils se contredisent, αὐτεῖς περι-πίπτεντες εὐα αἰσθάνονται (αἰσθάνομαι, fut. αἰσθήσομαι). Choses qui se contredisent, τὰ μαχόμενα, ων (partic. neutre de μάχομαι, fut. μαχίσομαι).

CONTREDIT, s. m. Sans contredit, ἀναντιβρήτως.

CONTRÉE, s. f. χώρα, ας (ή). De contrée en contrée, κατὰ χώρας. La carte d'une contrée, χωρογραφία, ας (ή). Faire le plan d'une contrée, χωρογραφίω, ω, fut. ήσω, acc.

CONTRE - ÉCHANGE, s. m. ἀνταλλαγή, \tilde{n}_{ς} (\dot{n}): ἀνταμοιδή, \tilde{n}_{ς} (\dot{n}).

CONTRE-ÉPREUVE, s. f. αντίτυπον, ου (τό). CONTREFAÇON, s. f. παραποίησις, εως (ή). Accusation intentée pour contrefaçon, ή παραποίησιως γραφή, ῆς. En cas de contrefaçon, ἐάν τις παρα-ποιήται (subj. de παρα-ποιέρμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι).

CONTREFACTEUR, 5. m. δ παράνομος μιμπτής, οῦ.

CONTREFAIRE, v. a. représenter en imitant, ὑπο-χρίνομαι, fut. χρινοῦμαι, acc.: μιμέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, acc. Contrefaire l'homme joyeux, ὑπο-χρίνομαι φαιδρὸς εἶναι. Contrefaire le mort, τὸν νεκρὸν ὑπο-χρίνομαι. Habile à contrefaire, ὑποχριτικός, ή, όν. Il contrefait à merveille, ὑπο-χριτικώτατός ἐστι.

Contrepaire, imiter frauduleusement, παραποιίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, αcc. Cachet qu'on a contrefait, σφραγίς παραπεικικμένη, κς. Contrefaire l'écriture de quelqu'un, πινός χείρα μιμέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι ου παραποιίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

CONTREFAIRE, déquiser, πλάσσομαι, fut. πλάσσομαι, acc. Contrefaire son naturel, τὸν τρόπεν τὸν ἐμαυτοῦ πλάσσομαι, Lys.

CONTREFAIRE, défigurer, rendre difforme, διαστρίφω, fut. στρίψω, acc. Contresait, difforme, διάστροφος, ος, ον.

CONTRE-FINESSE, s. f. ἀντινίδραι, ῶν (αι). CONTRE-FORT, s. m. ἀντιρίς, ίδος (ή). CONTRE-JOUR, s. m. τὸ ἄκαιρον φῶς, gén. φωτός. A contre-jour, ἐν ἀκαίρω φωτί.

CONTRE-MAITRE, s. m. d'un navire, πρωράτης, ου (δ): πρωρεύς, έως (δ). - d'un atelier, ipyastnpidpync, ou (6).

CONTREMANDEMENT, s. m. to dytemiτασσόμενον, ου (part. passif d'àντεπι-τάσσω).

CONTREMANDER, v. a. ἀντεπι-τάσσω, fut. τάξω, acc. On contremanda la députation, av-existrous of mpioters (ava-xalia, ũ, fut. καλέσω.

CONTRE-MARCHE, s. f. inávodoc, ou (ή): ἐπαναστροφή, ῆς (ή). S'occuper de marches et de contre-marches, περὶ όδοὺς καὶ ἐπανόδους έχω, fut. έξω. Faire une contremarche, ἀνα-στρέφω, fut. στρέψω : ἀνα-στρέφομαι ου ἐπανα-στρέφομαι, fut. στραφήσομαι.

CONTRE-MARQUER, v. a. προσεπι-σημαίνω, fut. ανώ, acc.

CONTRE-MINE, s. f. άνθυπόρυγμα, ατος (τὸ). CONTRE-MINER, v. a. au propre, aθυπ-ορύσσω, filt. ορύξω, acc. | Au figuré. Contre-miner les artifices de quelqu'un, revi άντεπι-δουλεύω, fut. εύσω, ου άντι-μηχανάομαι, ώμαι, ful. ήσομαι, ου άντεπι-τεχνάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι, ου άντι-τεχνάζω, fut άσω.

A CONTRE-MONT, adv. ἀνάπαλιν.

CONTRE-MUR, 8. m. παρατείχισμα, ατος (τὸ). CONTRE-MURER, v. a. παρα - τειχίζω, fut. iow, acc.

CONTRE-ORDRE, s. m. to avtem-taggoμενον, ου (partic. passif d'aντεπι-τάσσω). Donner contre-ordre, ἀντεπι-τάσσω, fut. τάξω. - à quelqu'un, τινί.

CONTRE-PARTIE, s. f. en musique, dytωδή, ης (ή). — au figuré, le contraire ou le pendant d'une chose, τὸ ἀντίστροφον, ου. Chanter la contre-partie, au propre, ἀντ-άδω, fut. άσομαι. — au figuré, παλινωδίω, ω, fut. ήσω.

CONTRE-PIED, s. m. to evavtion, ou: τὸ ἀντίστροφον, ου. - de quelque chose, τινί. Prendre le contre-pied d'une chose, dvriστρέφω, fut. στρέψω, acc. A contre-pied, άντιστρόφως.

CONTRE-POIDS, s. m. ἀντισήχωμα, ατος (τὸ): σήκωμα, ατος (τὸ). Servir de contrepoids à, άντι-σηκόω, ω, fut. ώσω, acc. Pour servir de contre-poids, σηχώματος χάριν.

CONTRE-POIL, a. m. A contre-poil, avtiστρόφως.

CONTRE-LETTRE, s. f. ανταποχή, ής (ή). | deux côtés, αμφοτέρωθεν κεντίω, ω, fut. ήσω, acc. | Pointer contre une autre batterie, a.0ίστημι, fut. αντι-στήσω, acc. | Contrecarrer, contredire, and-elxo, fut. elko, dat.

> CONTRE-POISON, s. m. avridorov, ou (rò). Faire prendre du contre-poison, ἀντίδετεν δίδωμι, fut. δώσω.

> CONTRE-REVOLUTION, s. f. i Ti; TOλιτείας άντιμεταδολή, ής.

> CONTRE-RUSE, ε. f. ἀντιτέχνησις, εως (ή). CONTRE-SCELLER, ν. α. προσεπι-σφραγίζομαι, fut. ίσομαι, acc.

> CONTRE-SENS, s. m. méprise, παράχουσμα, ατος (τὸ). Faire un contre-sens, ἄλλο άντ' ελλου νοίω, ω, fut. ήσω. | Le contraire d'une chose, τὸ ἐναντίου, ου : τὸ ἀντίστροφου, ου. A contre-sens, à rebours, ἀνάπαλιν: ἀντιστρόφως.

> CONTRE-SIGNER, v. a. προσ-γράφω, fut. γράψω, dat.

> CONTRE-TEMPS, s. m. axaipía, as (i). A contre-temps, ἀκαίρως. Qui arrive à contretemps, άκαιρος, ος, ον.

> CONTREVALLATION, s. f. avritsixiqua. ατος (τὸ).

CONTREVENANT, s. m. παράνεμες, ευ (δ). CONTREVENIR, v: n. παρα-ξαίνω, fut. δήσομαι, acc. Contrevenir aux lois, τοὺς νόμους παρα-δαίνω, fut. δήσομαι, ou d'un seut mot παρα-νομίω, ω, fut ήσω, acc. On contrevient au traité, παρα-βαίνεται ή οπονδή (passif de παρα-δαίνω), ou d'un seul mot παρα-σπονδείται (passif de παρα-σπονδίω, ω, fut. ήσω). Contrevenir à sa promesse, την ὑπόσχεσιν ψεύδομαι, fut. ψεύσομαι.

CONTREVENT, s. m. volet d'une femètre. άντιπαράθυρον, ου (τό), G. M.

CONTRE-VERITE, s. f. eipoveia, as (7). Dire des contre-vérités, sipovevoyai, fut. euσομαι, acc.

CONTRIBUABLES, s. m. pl. ci τελούντες, ων (partic. de τελέω, ω, fut. τελέσω).

CONTRIBUER, v. n. donner chacun sa part, συνεισ-φέρω, fut. συνεισ-οίσω, acc. Contribuer de ses facultés aux frais de la guerre, είς πολεμον άπο των ούσιων είσ-φέρω. Η a contribué de toute sa fortune, πᾶσαν την οὐσίαν συν-ενήνοχε (συμ-φέρω, fut. συν-οίσω). | Aider, coopérer, συμ-πράσσω, fut. πράξω : συμ-δαλ-CONTRE-POIN_R, v. a. coudre des homas, fut. Gadoumas : συμ-φέρω, fut. συν-αίσω.

— à quelque chose, είς τι ου πρός τι. — à faire ruelque chose, είς τὸ ποιείν τι ου ώστε ποιείν τι. Contribuer de tout son pouvoir à, πάση δυνάμει συμ-Εάλλομαι, fut. Εαλούμαι. Cela ne contribue pas peu au bonheur, τοῦτο οὐχ ἐλά-λισταν, μέρος πρὸς τὰν εὐδαιμενίαν συμ-Εάλλεται, fsocr. Ne contribuer en rien au salut de l'État, ciδίν εἰς τὰν τῆς πολεως σωτηρίαν συμ-Εάλλω, fut. Εαλώ, Lyc.

CONTRIBUTION, s. f. action de fournir en commun, συνεισφορά, ᾱς (ή): έρανος, ου (δ), Dém. || Part de chacun, τίλος, ους (τὸ): μοῖρα, ας (ή): έρανος, ου (ὁ). || Δu pl. contributions, impots, φόροι, ων (οἰ). Les percevoir, τοὺς φόρους ἐχ-λίγω, ful. λίξω, Synés. ου εἰσ-πράσσω, ful. πράξω, Isocr. Les payer, τοὺς φόρους τελίω, ω̄, Hérodt. ου ὑπο-τελίω, ω̄, ful. τελέσω, Isocr. || Mettre à contribution, αυ propre et au fig. δασμολογίω, ω̄, ful. ήσω, acc. Dém.

CONTRISTER, v. a. λυπίω, ω, ful. ήσω, acc. CONTRIT,. πε, adj. συν-τετριμμίνος, η, ον. Avoir le cœur contrit, την καρδίαν συν-τέτριμμαι (parf. passif de συν-τρίδω, ful. τρίψω).

CONTRITION, s. f. συντριδή, ῆς (ή). CONTROLE, s. m. ἀντίγραφον, ου (τὸ).

CONTROLER, v. a. enreguster, αντι-γράφω, fut. γράψω, acc. || Examiner, vérifier, critiquer, εξ-ετάζω, fut. άσω, acc. Habitué à contrôler tout ce qui se fait, των πρασσομένων εξεταστικός, ή, όν.

CONTROLEUR, s. m. officier public, άντιγραφεύς, έως (δ). || Qui critique les autres, επτιμιτής, εῦ (δ).

CONTROUVER, ν. α. πλάσσω, fut. πλάσω, αcc. Tout ceci est controuvé, πάντα πέπλασται ταύτα.

CONTROVERSE, s. f. discussion, ἀμφισδήτοις, εως (ή). Point de controverse, ἀμφισδήταια, ατος (τὸ). Qui aime la controverse, ἀμπισδητητικός, ή, όν. || La controverse, l'art de soutenir les discussions, ή διαλικτική, ής (sous-lent. τέχνη).

CONTROVERSE, ±z, adj. ἀμφισδητώμενος, π. ον. Ce point est controverse, ἀμφισδητείται τεύτο (passif d'άμφισδητίω, ω, fut. ήσω).

CONTROVERSISTE, s. m. διαλικτικός, οῦ (δ).

CONTUMACE, s. f. absence de l'accusé, φυγοδικία, ας (ή). Juger par contumace, τινὸς συγοδικίαν κατα-δικάζω, fut. άσω. || Δdj. qui manque à l'accusation, φυγοδικός, ος, ον.

CONTUMACER, v. a. juger par contumace, τινὸς φυγοδικίαν κατα-δικάζω, fut. dow, gén. CONTUMAX, adj. Voyez Contumace.

CONTUS, υσε, adj. τεθλασμίνες, η, ον (partic. parf. passif de θλάω, ω, fid. θλάσω), Égin.

CONTUSION e f δράσε και (Δ) Picas.

CONTUSION, s. f. δλάσις, εως (ή), Diosc. : δλάσμα, ατος (τὸ), Égin.

CONVAINCANT, ANTE, adj. ελεγατικός, ή, όν. Cet argument n'est pas convaincant, εὐκ ἀξιώ χρεως πρὸς πίστιν ὁ έλεγχος (sous-ent. ἐστί). Preuve convaincante, ὁ ἰσχυρὸς έλεγχος, συ.

CONVAINCRE, v. a. persuader, πείθω, fut. πείσω, deux acc. Je ne puis vous convaincre de cela, ύμᾶς τεῦτο οὐ πείθω. J'en suis convaincu, τεῦτο πέπεισμαι. Je suis convaincu que je n'ai jamais fait d'injustice volontairement, πέπεισμαι έγω των μπδένα άδικῆσαι άνθρώπων (άδικέω, ω, fut. ήσω). || Se convaincre par ses propres yeux, αὐτὸς δι' έμαυτοῦ έξ-ετάζω, fut. άσω, acc.

Convainca, prower la culpabilité, λίγχω, fut. ελίγξω, acc. : κατ-ελίγχω, fut. ελίγξω, acc. Convaincre quelqu'un d'une faute, άδικίας τινὰ αἰρίω, ῶ, fut. αἰρήσω. Au passif, on emploie le verbe ἀλίσκομαι, fut. ἀλώσομαι, avec le gén., quelquefois avec ini et le dat., trèssouvent avec un participe. Ètre convaincu d'un larcin, κλοπῆς ἀλίσκομαι. Convaincu de révolte, ἐπὶ στάσισιν ἀλούς, οῦσα, όν, gén. όντες. Il fut convaincu d'impiêté, ἀστέων ἐάλωκε (ἀστέων, οῦσα, οῦν, partic. «ἄἀστείω, ῶ).

CONVALESCENCE, s. f. ἀνάρρωσις, εω; (ή).
Entrer en convalescence, ραίζω ου ἀναφ-ραίζω,
fut. ίσω : ἀναφ-ρώννυμαι, fut. ἡωσθήσιμαι, Plut.
Être en parfaite convalescence, πάλιν εὐρωστίω,
ω, fut. ήσω.

CONVALESCENT, επτε, adj. ἀναβ-βαίζων, ευσα, ον (partic. đάναβ-βαίζω).

CONVENABLE, adj. πρίπων, ουσα, ον (partic. de πρίπω): εὐπρεπής, ής, ές (comp. έστερος, εωρ. έστατος): πρεπώδης, ης, ες (comp. έστερος, εωρ. έστατος. Le régime indirect se met au datif. Convenable à son caractère, πρέπων εὐτοῦ τῷ φύσει. Souvent on emploie les adjectifs composés. Convenable à un homme de bien, ἀγαδοπρεπής, ής, ές, — à un saint, ἀγιοπρεπής, ής, ές, et ainsi de beaucoup d'autres. Être convenable, πρέπω (imparf. έπρεπον, sans futur). Il n'est pas convenable qu'il agisse ainsi, οὐ πρέπει αὐτὸν ταῦτα πράσσειν (πράσσω, fut.

πραζω). D'une manière convenable, πρεπόντως [μαι]. Faire autre chose que ce qui était con-(comp. iστερος, sup. iστατος). D'une manière peu convenable, άπριπώς.

CONVENABLEMENT, adv. πρεπόντως: προσrecorrect. Il se conduisit convenablement aux tirconstances, προσηχόντως τοῖς παρ-ούσιν έαυτὸν είχε (έχω, fut. έξω).

CONVENANCE, s. f. bienséance, to mpiπον, οντος. Selon les convenances, κατά τὸ πρίπον. Selon leur convenance particulière, κατά τὸ πρέπον αὐτῶν ἐκάστῳ. Garder les convenances, τὸ πρέπον φυλάσσω, fut. άξω. Blesser les convenances, έξω του πρέποντός είμι, fut. focust. Etre dans les convenances, πρίπω (imparf. Imperov, sans futur). Tout co qui sera dans les convenances, δσα μέλλει πρέπειν (μέλλω, fut. μελλήσω). Être à la convenance de quelqu'un, τινὶ άρμοζω, ου άρμόττω, fut. όσω.

CONVENIR, v. n. être convenable, πρέπω (imp. imperov, point de futur), dat. Il convient à un orateur, τῷ λίγοντι πρίπει. Cela vous convient très-bien, πρέπει σοι κάλλιστα ταῦτα. Cette conduite yous convient, πρέπει σε τοιούτον είναι. Il conviendra, μέλλει πρίπειν (μέλλω, fut. μελλήσω). Comme il convient, πρεπόντως. Autrement qu'il ne convient, παρά τὸ πρέπον. Plus qu'il ne convient, πλέον τοῦ προσ-ήχοντος. || Etre en harmonie avec, άρμόζω ου άρμόττω, fut. όσω, datif, ou πρός avec l'acc. Nos lois conviennent à nos mœurs, οί νόμοι ήμων τοις ήθεσιν άρμοζουσι. Leur langage convient aux circonstances, τοίς παρ-ούσιν άρμόττει ὁ λόγος.

Convenie, demeurer d'accord, opologia, a, fut. fow: συμ-φωνέω, ω, fut. ήσω. - de quelque chose, n. - avec quelqu'un, rivi. Nous convinmes d'un prix, ώμολογήσαμεν μισθόν. Je conviens avec vous d'un denier par jour, ouuφωνώ σοι έκ δηναρίου την ημέραν, Bibl. Avant que le priz ne fût convenu, πρίν ή συμ-φωνηθήναι μισθόν, Grég. Ils convincent enfin de, συν-εφώνησάν ποτε ότι, indicat. On convint de partir, συν-εφωνήθη άπ-ελθείν (άπ-έρχομαι, fut. άπ-ελεύσομαι). Convenu, ue, συν-τεθειμένος, η, ov (partic. parf. passif de συν-τίθημι) : συγγημένος, η, ον (partic. parf. passif de δμολογίω, ῶ, fut. ήσω). C'est une chose convenue, συμ- tions, πᾶσι διὰ στόματός είμι, fut. έσομαι. είδημε τουτο (parf. de συμ-βαίνω, fut. 6ήσο- | CONVERSER, v. n. avoir commerce, συνανα-

Qui n'est pas convenable, άπριπής, ής, ές venu, παρά τὸ συμ-δάν ου παρά τὸ συγ-χιίμινον ου παρά τὸ συν-τεθειμένον ου παρά τὸ όμολογούμενον ποιίω, ω, fut. ήσω. | Avouer, όμολογίω, ω, ful. ήσω, ου όμολογίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, acc. J'en conviens, όμολογώ συ όμολογούμαι ταύθ' ούτως έχειν (έχω, fut. έξω). Il est convenu franchement de sa faute, surθως ώμολόγησε την άμαρτίαν. Je conviens avec vous que les jeunes gens doivent être modestes, όμολογώ σοι δείν τους νεωτέρους την σωφροσύνην άσκεῖν (άσκέω, ω, fut. ήσω). Tout le monde convient que, παρά πασιν όμολογείται, Dém. avec on ou avec l'infinitif.

> CONVENTICULE, s. m. συμδούλιον, αυ (τό). CONVENTION, s. f. σύμβασις, εως (ή): συνθήκη, ης (ή): όμολογία, ας (ή). Selon les conventions, κατά την σύμδασιν ου κατά την συνθήκην. Contre les conventions, παρὰ τὰ όμωλογούμενα. Faire une convention, συμ-δαίνω, fut. Εήσομαι : συν-τίθεμαι, fuk συν-θήσομαι : συνθήκην ου όμολογίαν ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Voici quelle fut enfin leur convention, συν-εφώνησάν ποτε τουτο (συμ-φωνέω, &, ful. ήσω). Violer les conventions, τὰς δμολογίας παρα-δαίνω, Jut. δήσομαι. Les remplir, τὰ συν-τεθέντα έπι-τελέω, ω, fut. τελέσω.

> CONVENTIONNEL, ELLE, adj. de la nature des conventions, συμβατικός, τ, όν.

CONVENTIONNELLEMENT, adv. xatà σύμδασιν: συμδατιχώς.

CONVENTUBL, ELLE, adj. qui concerne les couvents, κοινοδιακός, ή, όν, Eccl.

CONVERGENCE, s. f. tournez par le verbe. CONVERGER, v. n. συγ-κύπτω, fut. κύψω. CONVERSATION, s. f. δμιλία, ας (ή): διάλογος, ου (δ). Avoir ou tenir une conversation, δια-λέγομαι, fut. λέξομαι : όμιλέω, ώ, fut. ήσω. – avec quelqu'un, πινί. — sur un sujet, περί TIVOS. Je n'ai jamais eu de conversation avec lui, τούτω οὐδέποτε δι-ελέχθην. La conversation que nous avons eue, & δι-ελέχδημεν. Entrer en conversation avec quelqu'un, είς λόγους τιν ὶ έρχομαι, fut. ελεύσεμαι. La conversation roulait sur différents sujets, λόγος δην περί πολλών (εἰμέ, fut. foomat). La conversation tomba sur vous, κείμενος, η, ον (partic. de σύγ-κειμαι) : ώμολο- περὶ σοῦ ἐν-έπεσεν ὁ λόγος (ἐμ-πίπτω, fut. πεσούμαι). Être le sujet de toutes les conversa-

στρέφομαι, ful. στραφήσομαι, dal. : όμιλέω, ω, banquet, οὐ παρ-εκλήθης έφ' έστίασίν τινος, fut. now, dat. En conversant avec les sages, vous le deviendrez vous-même, σοφοίς όμιλων x' autòs ex-bhon sopós (ex-baive, fut. bhooμαι). Ne converser avec personne, οὐδενί πλησιάζω, fut. άσω. | S'entretenir, causer, όμιλίω, ω, ful. τσω, dat. : δια-λίγομαι, fut. λίξομαι, dat. Voyez Conversation.

CONVERSION, s. f. changement de face, έπιστροφή, ής (ή). Faire une conversion, έπιστρέφομαι, fut. στραφήσομαι, ου έπι-στρέφω, fut. στρέψω (sous-ent. έμαυτόν). Quart de conversion, ἀναστροφή, ῆς (ή). En faire un, ἀναστρέφομαι, ful. στραφήσομαι, ου άνα-στρέφω, fut. στρέψω (sous-ent. έμαυτόν). Faire une conversion en sens contraire, αντεπι-στρέφω, fut. στρίψω. || Changement en général, μεταστροφή, ñς (ή): μεταλλαγή, ῆς (ή). | Retour au bien, έπιστροφή, ῆς (ή), Bibl.

CONVERTIR, v. a. faire changer de face, im-στρέφω, fut. στρέψω, acc. || Changer en général, μετα-στρέφω, fut. στρέψω, acc.: μεταλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. Convertir la joie en tristesse, χαράν λύπης άντ-αλλάσσω, fut. αλλάξω. Convertir en argent, έξ-αργδρίζω, fut. ίσω, acc. — en eau, έξ-υδατόω, ω, fut. ώσω, acc. - en fumée, en vapeur, ίξ-ατμίζω, fut. ίσω, acc. | Faire changer de mœurs, ἐπι-στρέφω. fut. στρέψω, acc. Bibl. Convertir de l'hérésie à la vraie foi, έξ αίρέσεως είς την όρθην πίστιν iπι-στρίφω, acc. Celui que l'on convertit à la religion, δ προσήλυτος, ου. Nouveau converti, νεοπειθής, ής, ές. Se convertir, έπιστρίφομαι, ful. στραφήσομαι.

CONVEXE, adj. xuptoc, n, ov.

CONVEXITÉ, s. f. xuptotra, ntos (n).

CONVICTION, s. f. míoric, swc (1). J'ai la conviction que, πίπεισμαι ου πίποιδα (parf. de milouai), avec l'infin. ou avec on et l'indic. Avec conviction, πιποιθότως. Dans cette conviction j'ose dire, ούτω πεποιδώς θαβρά λέγειν (πεποιθώς, partic. de πέποιδα : θαβρέω, ω, fut. now). Manquer de conviction, n'avoir pas la conviction que, amorie, e, fut. now, dat. ou quelquefois avec l'infinitif.

CONVIER, ν. α. καλίω, ω, fut. καλίσω, acc.: παρα-χαλίω, ω, ful. χαλίσω, acc. à diner, ἐπὶ δείπνον. Les conviés, εἰ καλού- - avec quelqu'un, τινί. - pour quelque chose, μενα, ων. Celui qui vous convie, δ καλών, είς τι. On peut dire aussi, τί τινι συν-εργαζοσύντος. Vous n'avez pas été convié à un μαι, fut. εργάσομαι, ου συμ-πονέω, ω, fut. ήσω.

CONVIVE, s. m. σύνδειπνος, ου (έ): συμπότης, ου (δ).

CONVOCATION, s. f. κατάκλησις, εως (ή). CONVOI, s. m. pompe funèbre, xñocs. ους (τό), Aristt. Faire un convoi à quelqu'un, τινά κηδεύω, fut. εύσω. Assister à un convoi, έπὶ τὸ κῆδος παρα-γίνομαι, fut. γενήσομαι, Isocr. : τὸν τεθνεώτα παρα-πέμπω, fut. πέμψω : τώ θανόντι πρός ου έπὶ τὸ μνῆμα ἀκολουθέω, ω. fut. now, Dem.

Convoi de vivres, σιτοπομπία, ας (ή): σιταγωγία, ας (ή): σιτία ου ἐπισίτια, ων (τὰ). Απεner un convoi, σιταγωγίαν σιταγωγέω, ω, fut. ήσω. || Convoi de vaisseaux, στολος, ου (δ).

CONVOITER, v. a. δρίγομαι, fut. δρίξομαι, génit.: ἐπι-θυμίω, ω, fut. ήσω, gén.: ἰφίεμαι, fut. έφ-ήσομαι, gén. — les biens d'autrui, τών άλλοτρίων.

CONVOITEUX, EUSE, adj. δρεκτικός, ή, όν: έπιθυμητικός, ή, όν.

CONVOITISE, s. f. opetic, euc (i) : inθυμία, ας (ή).

CONVOLER, v. n. - en secondes noces, δευτερογαμέω, ω, fut. ήσω.

CONVOQUER, v. a. συγ-καλίω, a, fut. xalisu, acc.: xaliu, ū, fut. xalisu, acc. ses amis, τους φίλους. - l'assemblée publique, την έχκλησίαν. Qui est convoqué, σύγκλητος, ος, cv. Qui ne l'est pas, ακλητος, ος, ον.

CONVOYER, v. a. σιταγωγίω, ω, fut. ńow, acc.

CONVULSIF, IVE, adj. σπασμώδης, ης, ες: σπασματώδης, ης, ες. Rire convulsif, ὁ βρασματώδης γέλως, ωτος.

CONVULSION, s. f. σπάσμα, ατος (τὸ): σπασμός, οῦ (δ). Tomber en convulsions, σπάσμασι δια-τείνομαι, fut. δια-ταθήσομαι. Étre sujet aux convulsions, σπάσματα λαμδάνω, fut. λήψομαι.

CONVULSIONNAIRE, adj. ev-epycopeevoc, n. ον (partic. passif d'iν-εργίω, ω, fut. ήσω).

COOPERATEUR, s. m. συνεργός, οῦ (δ). COOPERATION, s. f. συνεργία, ας (i). Avec la coopération de, ou, dat.

COOPERER, v. n. συν-εργέω, ω, fut. ήσω.

246

COORDONNER, v. a. our-apueta, ful. cow . acc.

COPEAU, s. m. σχίδαξ, ακος (δ) : σχιδίεν, eu (10).

COPIE, s. f. action de copier, μεταγραφή, τζς (ή). || Ouvrage du copiste, ἀντίγραφον, ου (tò). Collationner une copie avec l'original, τὸ ἀντίγραφον τῷ αὐτογράφι συμ-δάλλω, ful. Eαλã.

COPIER, v. a. transcrire, μετα-γράφω, fut. γράψω, acc. Donner un livre à copier, μεταγράφειν το βιωλίον δίδωμι, fut. δώσω. Copier une statue, την εὐκόνα ἀπ-εικάζω, fut. άσω. Le sujet que l'on copie, τὸ ὑπο-κείμενον, ου / part. neutre de ὑπό-κειμαι, fut. κείσομαι). Copier mai, του ύπο-κειμένου άμαρτάνω, fut. άμαρ-Trigopat. | Imiter, pspiopat, oupat, fut. nocμαι, acc. Copier les airs de quelqu'un, πρός τινα σχηματοποιέρμαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι.

COPIEUS BMENT, adv. ἀφθόνως: δαψιλώς. COPIEUX, Etse, adj. acobovoc, oc, ov (comp. ώτερος, sup. ώτατος): δαψιλής, ής, ές (comp. έστερος, ευρ. έστατος).

COPISTE, s. m. μεταγραφεύς, έως (δ): δ μετα-γράφων, οντος, ου μετα-γράψας, αντος (part. de μετα-γράφω, fut. γράψω, acc.

COPULATIF, ive, adj. συμπλεκτικός, ή, όν. COQ, s. m. οίσεαυ, άλεκτρυών, όνος (δ): άλέχτωρ, ορος (δ). Jeune coq, άλεχτοριδεύς, έως (δ). Chant du coq, άλεκτοροφωνία, ας (ή). Au chant du coq, πρός άλεκτρυόνων ώδην. Qui appartient au coq, άλεκτόρειος, ος, ον. | Le coq de la perdrix, πέρδιξ, ικος (δ). Coq faisan, φασιανός, οῦ (δ). Coq d'Inde, δ Ἰνδικὸς άλεκτρυών, όνος. Coq de bruyère ou des bruyères, τετράων, ωνος (δ): τέτραξ, αγος (δ).

Coo-des-jardins, plante, βάλσαμον, ου (τό). [Crête-de-coq, plante, άλεκτορόλοφος, ου (ό). COQ-A-L'ANE, s. m. discours extravagant, μωρολογία, ας (ή). En faire, μωρολογίω, ω, fal. τίσω. Qui en fait, μωρολόγος, ος, ον.

COQUATRE, s. m. espèce de chapon, è ήμιτομίας άλεχτρυών, όνος.

COQUE, s. f. xilupos, ous (to). Coque de noix, coque d'œuf, τὸ τοῦ καρύου, τοῦ ώςῦ κελυφος, συς. OEuf à la coque, ώδν αὐτώ κελύφει πεπτόν, οῦ (τὸ).

COQUELICOT, s. m. μήχων, ωνος (τί). COQUELUCHE, s. f. Brit, gen. Britis (i). COQUEMAR, a. m. heling, ntog (n).

COQUET, ETTE, adj. xallumotikis, i, iv. COQUETER, v. n. nallowillowal, fut. isc-

COQUETIER, s. m. marchand de volaille, άλεχτρυονοπώλης, ου (ό). COQUETTERIE, s. f. καλλωπισμός, οῦ (ὁ).

COQUILLAGE, s. m. κογχύλιον, ου (τὸ. Pécheur de coquillages, πογχυλιευτής, ου (δ). COQUILLE, s. f. coquillage, κογχύλιον, εν (τδ). | Écaille ou enveloppe dure d'un coquillage, őstpaxov, ou (tò). Coquille en spirale, coquille de limaçon, κέχλος, ου (έ). Contourné en forme de coquille, xexlicións, ns, es. || Coque d'œuf, enveloppe de noix, etc. 60-02201.

COQUIN, INE, adj. paulos, n, sv (comp. ότερος, sup. ότατος): πονηρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Un coquin, άνηρ πενηρός, οῦ (ό). Un insigne coquin, ἀνὰρ ποναρότατος, ου (ό): ἡαιδιουργός, οῦ (ό): λεωργός, οῦ (ό).

ου (τὸ) : κελυφος, ους (τὸ).

COQUINERIE, s. f. φαυλότης, ητος (ή): πονηρία, ας (ή).

COR, s m. instrument à vent, xipaç, arcs (τὸ). Celui qui en sonne, κεραπαύλης, ου (ἐ): κεραύλης, ου (δ), Poll.

COR, s. m. durillon aux pieds, τύλος, ou (6).

CORAIL, s. m. κεράλλιον, ου (τό). Ανοίτ la couleur du corail, ποραλλίζω, fut. ίσω.

CORALLINE, s. f. φῦχος, cuς (τὸ).

CORBEAU, s. m. κόραξ, ακος (δ). De corbeau, κοράκινος, η, ον. Qui ressemble au corbeau, πορακοειδής, ής, ές. Petit corbeau, κορά**χιον, ου** (τὲ).

CORBEILLE, s. f. xaladoc, au (6). Petite corbeille, xalábiov, ou $(\tau \hat{o})$: xalabíc, idoc (\hat{n}) : καλαθίσκος, ου (δ).

CORBILLARD, s. m. τὸ νεκροφόρον άρμα, atos.

CORBILLON, s. m. xalablov, ou (tò).

CORDAGE, s. m. xáluc, w (¿). Petit cordage, καλώδιον, ου (τό).

CORDE, & f. lien, cordage, oxolvoc, ou (8). Petite corde, σχανίον, συ (τὸ). Grosse corde, χάλως, ω (δ). Attaché avec des cordes, σχανόδετος, ος, ον. Danser sur la corde, σχοινόδατίω, ω, fut. ήσω. Danseur de corde, εχανοδάτης, ου (ό). || Corde à nœuds coulants, βρόγος, ου (δ). || Corde à puits, διαυστήρ, προς (6). !! Corde à boyaux, veupov, ou (Té).

des cordes pour les arcs, νευράν έκ τούτου ποιούνται τοις τοξοις (ποιέομαι, ούμαι, ful. ήσομαι), Arisu. Tendre avec force la corde d'un arc, σφόδρα την νευράν έπι-τείνω, ful. τενώ, Luc.

Conde d'un instrument de musique, yopon, τις (ή). Se tromper de corde, παρα-χορδίω, ω, fut. ήσω. Instrument à une corde, τὸ μενόχορδον, cu (sous-ent. έργανον). A trois, à quatre cordes, τὸ τρίχορδον, τετράχορδον, elc. Toucher les cordes, τάς χορδάς προύω, fut. κρώσω.

Conde à pendre, anción, no (n). Digne de la corde, άγχονιαΐος, α, ον, ου άγχόνης αξιος, a, ov. Marcher avec la corde au cou, ancomy τῷ τραχήλῳ περι-φέρω, ful. περι-οίσω.

CORDE, les fils d'un tissu, στήμων, ονος (ό). Qui montre la corde, ἀνάτριπτος, ος, ον : τετριμμένος ου άνα-τετριμμένος, η, ον (part. parf. passif de τρίδω, ou d'ava-τρίδω, ful. τρίψω).

CORDRAU, s. m. στάθμη, ης (ή). Au cordeau, πρός στάθμην. Tirer au cordeau, πρός στάθμην ίθύνω, fut. υνώ, ou en un seul mot σταθμάτμαι, ώμαι, ful. ήστμαι, acc. Action de tirer au cordeau, στάθμησις, εως (n). Tiré au cordeau, σταθμητός, n, όν.

CORDELETTE, s. f. oxciviou, ou (To).

CORDER, v. a. faire de la corde, σχοίνους πλέκω, fut. πλέξω. | Mesurer, μετρέω, w, fut. now, acc.

CORDERIE, s. f. τὸ σχοινοπλακικὸν ἐργαστήpicy, cu.

CORDIAL, ALE, adj. qui soutient l'estomac, στομαχικός, ή, όν. Des cordiaux, τὰ βωστικά φάρμακα, ων. | Amical, de tout cœur, φιλόφρων, er, or, gén. evec (comp. evéctepec, sup. evéστατος): πρόφρων, ων, ον, gén. ονος (comp. ενέστερος, sup. ονέστατος).

CORDIALEMENT, adv. φιλοφρόνως : προφρόνως.

CORDIALITÉ, s. f. φιλοφροσύνη, ης (ή). Avec cordialité, piloppéves.

CORDIER, s. m. σχοινοπλόχος, αυ (δ).

CORDON, s. m. petite courroie, imác, ávros (έ) : ἰμάντιον ου ἰμαντάριον, ου (τό). Cordon de bourse, άρτημα, ατος (τὸ). Cordon de souliers, ζυγός, οῦ (δ), αυ pl. ζυγά, ῶν (τὰ). Cordon de muraille, στεφάνη, ης (ή). | Cordon de troupes, δ ένοπλος χύχλος, ου.

Conds d'un arc, veupa, ac (n). On en fait | donnier, ouvreior, cu (tò). | Métier de cordonnier, i skutotomuch, ne (sous-ent. téxyn). CORDONNET, s. m. petit ruban, raividicy.

ou (Tò).

CORDONNIER, s. m. σκυτεύς, έως (δ): σκυτοτόμος, ου (δ). Etre cordonnier, σκυτοτομίω, ä, fut. ήσω. De cordonnier, σουτοτομικός, ή, όν. Le métier de cordonnier, ή σκυτοτομική, ής (sous-ent. τέχνη).

CORIACE, adj. σκληρός, ά, όν (comp. ότερος, ευρ. ότατος): ἀτέραμνος, ος, ον.

CORIANDRE, s. f. plante, xcpiarvov, ου (τέ).

CORMES, s. f. pl. fruits du vormier, oa, ων (τά), Gal.: của, ων (τά), Théophr.

CORMIER, s. m. on, ns (n), Théophr.: ιὖα, ας (ή), Théophr.

CORMORAN, s. m. φαλακροκόραξ, ακος (δ). CORNALINE, s. f. δ σάρδιος λίθος, ου.

CORNE, s. f. xipac, gén. xipatoc ou tiρως (τὸ). Petite corne, χεράτιον, ου (τὸ), Théophr. Qui a deux cornes, δίχερως, ως, ων. Qui en a trois, τρίχερως, ως, ων. Qui n'a qu'une corne, μονόκερως, ως, ων : μονοκέρατος, ος, ον. Ανοίτ des cornes, περατοφορίω, ω, fut. ήσω. Qui a des cornes, κερατοφόρος, ος, ον : κερασφόρος, cc. ov. Bêtes à cornes, τὰ περατοφέρα, ων. Qui n'a point de cornes, axipatos, os, ov: άκερως, ως, ων. Dresser ou montrer les cornes, χερουτιάω, ω, fut. άσω. Se battre à coups de cornes, πυρίζεμαι, fut ίξεμαι. Bouc qui frappe des cornes, τράγος κερατιστής, ου. | Corne d'abondance, τὸ τῆς Ἀμαλθείας χέρας, ατος ου ως.

Connu du pied des quadrupèdes, ôndi, no (π): δνυξ, υχος (δ). Dont la corne est d'une seule pièce, μονώνυξ ου μώνυξ, υχος (δ, ή).

Corne, matière employée dans les arts, κέρας, ατος (τὸ), Hom. Fait de corne, κεράτινος, η, ον. Vase de corne, περάτινον άγγείον, ου (τὸ). Qui fait des ouvrages de corne, κερατουργός, οῦ (δ). Qui ressemble à la corne, χερατοειδής, ής, ές.

Corne-de-cert, plante, κορωνόπους, οδος (δ). CORNER, s. f. partie de l'ail, à reparoetonic χιτών, ώνος.

CORNEILLE, s. f. oiseau, xopwin, nc (n). CORNEMUSE, s. f. doxic, ou (d). Joueur de cornemuse, ἀσκωδός, οῦ (ὁ).

CORNER, v. n. βυκανάω, ω, fut. ήσω: βυ-CORDONNERIE, s. f. boutique de cor- | xaviço, fut. ico. | Corner aux oreilles de quelqu'un, τινὸς ὧτα χόπτω, fut. χόψω. Les ουσα, εν, gen. οντος : πράσσω, fut. πράξω). oreilles me cornent, βομδούσιν αι άχοαί μου (βομδέω, ω, fut. τίσω).

CORNET, s. m. petit cor, κέρας, ατος (τὸ). Qui en joue, περαταύλης, ου (δ). || Instrument pour jouer aux dés, πύργος, ου (δ). || Écritoire, μελανοδοχείον, ου (τό).

CORNETTE, s. f. coiffe de femme, xaλύπτρα, ας (ή). || Étendard, σημαία, ας (ή). || Porte-étendard, σημαιοφόρος, ου (δ).

CORNICHE, s. f. κορωνίς, ίδος (ή). CORNICHON, s. m. σίχυςς, ου (δ) : σί-

CORNIER, mere, adj. qui fait le coin, γωνιαίος, ος ου α, ον.

CORNIÈRE, s. f. coin, ywvia, as (i). CORNOUILLE, s. f. fruit, à tris xpavesas καρπός, οῦ.

CORNOUILLER, s. m. arbre, xpaveia, a; (n).

CORNU, ve, adj. en parlant d'un animal, περατοφόρος, ος, ον: περασφόρος, ος, ον, Hérodn. || En parlant des choses, χερατώδης, ης, ες : περατίτης, ου (δ), et au fém. περατίτις, ιδος (ή). || Arguments cornus, κέρατα, ων (τὰ), pl. de xipaç, Luc.

CORNUE, s. f. aubit, ixos (6). COROLLAIRE, s. m. πόρισμα, ατος (τὸ). COROLLE, s. f. $x \neq \lambda u \xi$, $u x \in (\eta)$.

CORPORATION, s. f. φρατρία, ας (ή). Membres d'une même corporation, ὁμοφράτριοι, ων (oi).

CORPOREL, ELLE, adj. σωματικός, ή, όν. Les biens corporels, τὰ περὶ τὸ σῶμα. Les plaisirs corporels, ai περί τὸ σῶμα ἡδοναί, ων. Infliger une punition corporelle, πληγαίς κολάζω, fut. άσω, acc. Revêtir d'une nature corporelle, σωματόω, ω, fut. ώσω, acc.

CORPORELLEMENT, adv. σωματιχώς.

CORPS, s. m. partie étendue, σωμα, ατος (τὸ). Qui a du corps, σωματώδης, ης, ες. Prendre du corps, σωματόρμαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι. Petit corps, σωμάτιον, ου (τό). || Corps à corps, συστάδην ου συσταδόν. Combattre corps à son corps défendant, άχων έπραξε (άχων, fut. ήσω.

A corps perdu, προπετώς : ριψοκινδύνως. Se jeter à corps perdu dans le péril, βιψεκινδυνίω, ω, fut. ήσω. || Les gardes du corps, σωματοφύλακες, ων (οί).

Corps, compagnie, τάξις, εως (ή). Entrer dans le corps des sénateurs, είς τους βουλευτάς γράφομαι, fut. γραφθήσομαι. En être chassé. έχ της βουλής χινέομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι. En corps, άθροως. Le sénat en corps, άθροος ή βουλή, ής.

Corps d'armée, στράτευμα, ατος (τὸ). Corps de cavalerie, τὸ ἱππικὸν τάγμα, ατος. Corps d'infanterie, τὸ πεζικὸν τάγμα, ατος. Corps de réserve, ἐπίταγμα, ατος (τὸ). Corps de bataille, σύνταγμα, ατος (τὸ). En corps de bataille, έχ παρατάξεως. En deux corps, δίχα. En trois corps, τρίχα. Il partagea l'armée en trois corps, είς τέσσαρα δι-είλε τὸν στρατόν (aor. 2 de δι-αιρίω, ω, fut. αιρήσω). || Corps de garde, φρουρά, ᾶς (ή).

Corps, assemblage de parties, σωμα, ατος (τὸ). Réunir en un corps, σωματοποιέω ομ συσ-σωματοποιίω, ω, fut. riou, acc. : siς to σωμα συν-άγω, fut. άξω, acc. Former un corps de nation, de lois, etc. τὰ έθνη, τοὺς νόμους σωματοποιέω, ω. Corps d'histoire, Ιστερία σωματοιιδής, ούς. Dans le corps de la phrase, έν τῆ συνεπεία. Se réunir pour ne former qu'un seul corps, είς έν συν-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Corps de logis, cixqua, atos (tò).

Corps, consistance, στεβρότης, ητος (ή). Qui a du corps, στερρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): στερεός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Prendre du corps, στεβρόομαι ου στερεόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι.

CORPULENCE, s. f. σωμάτωσις, εως (ή). En avoir trop, ύπερ-σαρχίω, &, fut. ήσω.

CORPULENT, ENTE, adj. σωματώδης, ης, ες. Devenir corpulent, σωματόςμαι, ούμαι, fut. whisopat.

CORPUSCULE, s. m. σωμάτιον, ου (τὸ). CORRECT, εστε, adj. ἀκριδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): ὀρθός, ή, όν à corps, συστάδην μάχομα:, fut. μαχέσομαι. Qui (comp. ότερος, sup. ότατος). Style correct, combat corps à corps, άγχίμαχος, ος, ον. | | όρθοίπεια, ας (ή). Écriture correcte, όρθογγα-Par corps, κατά σῶμα. S'engager par corps, φία, ας (ή). Il est plus correct de dire, ορέμαυτον έγγυαω, ω, fut. ήσω. | A son corps θύτερον έστι λέγειν. Écrire d'une manière peu désendant, ακόντως : ακοντί : ακουσίως. Il le sit correcte, της ακριδεστέρας λέξεως όλιγωρέω, ω,

CORRECTEMENT, adv. δρδώς. Écrire cor- συμ-φωνεί τὰ έργα λόγεις. || Etre place en regard, rectement, έρθογραφίω, ω, fut. ήσω. Parler correctement, ὀρθωλογίω, ω, ful. ήσω.

CORRECTEUR, s. m. διορθωτής, εῦ (δ).

CORRECTIF, s. m. imavopouous, sws (1): παραμυδία, ας (ή). En y joignant un correctif, μετά τινος παραμυδίας. Il eut soin d'y ajouter un correctif, οὐ τοῦτο είασεν άπαραμύθητον (ἰάω, ἰω, fut. ἰάσω). Adoucir par un correctif, imay-optional, ounal, fut. woohal, acc.: παρα-μυθέτμαι, ούμαι, fut. ήσομαι, acc.: ύπο-χορίζομαι, fut. ίσομαι, acc.

CORRECTION, s. f. action de corriger, διόρθωσις, εως (ή): ἐπανόρθωσις, εως (ή). Μαυvaise correction, παραδιόρθωσις, εως (ή). | Réprimande, punition, xolagic, suc (n). Il méritait bien cette correction, κολάσεως ταύτης δικαίως έτυχε (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). User de correction envers quelqu'un, τινά κολάζω, fut. άσω. Subir une correction, χολάζομαι, ful ασθήσομαι. Ils ont besoin de souffrir une sévère correction, έβρωμένως αὐτούς κολάζειν 'δεί, fut. denou. Qui n'a pas besoin de correction, έχτὸς τὸς χολάσεως ών, ούσα, δν (part. ď είμί, fut. tochai): xolaciv où dezohevoc, n, ev (part. de dégouat, fut. découat).

CORRECTIONNEL, ELLE, adj. nolastunos, τί, όν.

CORRELATIF, IVE, adj. xatallnlog, og, ov. CORRELATION, s. f. xatallnlotne, ntoe (n).

CORRESPONDANCE, s. f. commerce, relation, όμιλία, ας (ή): συνουσία, ας (ή). Correspondance par lettres, ή δι' ἐπιστολών όμιλία, ας. Être en correspondance, voyez Con-RESPONDER. || Concordance, συμφωνία, ας (ή). Correspondance de sentiments, δμοδοξία, ας (ή). Correspondance de mœurs ou de caractère, δμοτροπία, ας (ή).

CORRESPONDANT, s. m. celui qui correspond par lettres, voyez Correspondre. || Correspondant d'affaires, ὁ συμπραγματευόμενος, συ.

CORRESPONDANT, ANTE, adj. άνάλογος, ος, ον. - à quelque autre chose, πρὸς έτερον τι. CORRESPONDRE, v. n. être en rapport, ενάλογον είμί, fut. έσομαι, ου έχω, fut. έξω, Eccl.: avapopav txw, fut. txw. — à quelque chose, πρός τι. Ces choses se correspondent parfaitement, ανάλογον έχει ταῦτα διὰ παντός. Etre d'accord, συμ-φωνίω, ώ, fut. ήσω, dat. Les discours correspondent aux actions, corrompu, doantie, tie, ie.

αντί-κειμαι, fut. κείσομαι, dat. || Entretenir un commerce de lettres, δι' ἐπιστολών όμιλίω, ω, fut. now.

CORRIDOR, s. m. μεσαύλιον, ου (τό).

CORRIGER, v. a. réformer, réparer, δ_{t-0p} θόω, ω, fut. ώσω, acc. : iπαν-ορθόω, ω, fut. ώσω, acc. : θεραπεύω, fut. εύσω, acc. Facile à corriger, εὐδιόρθωτος, ος, ον. Difficile à corriger, δυσεπανόρθωτος, ος, ον. || Tempérer, adoucir, dxiopai, copai, fut. dxiocpai, acc.: θεραπεύω, fut. εύσω, acc. : κολάζω, fut. άσω, acc. Corriger la crudité de l'eau, τὰ σκληρά τῶν ὑδάτων χολάζω, fut. άσω. Corriger l'àpreté du vin avec de l'eau, τὸν σκληρὸν καὶ ώμότερον οίνον χεράννυμι, fut. χεράσω. | Rendre plus sage, δι-ορθόω, ω, fut. ώσω, acc.: έπανορθόω, ω, ful. ώσω, acc. : σωφρονίζω, ful. ίσω, acc. || Punir, châtier, χολάζω, fut. άσω, acc. : σωφρονίζω, fut. ίσω.

SE CORRIGER, v. r. έπ-ανορθόομαι, ούμαι, fut. ώσομαι. Non-seulement ils ne se sont pas corrigés, ούχ δπως έπαν-ωρθώσαντο.

CORRIGIBLE, adj. εὐδιόρθωτος, ος, ον.

CORROBORATIF, IVE, adj. δωστικός, ή, έν. CORROBORER, ν. α. δώγγυμι, ου έπιξβώννυμι, fut. βώσω, acc. : στερεόω, ω, fut. ώσω, acc.

CORRODER, v. a. ἀνα-διδρώσκω, fut. ἀναδρώσομαι, αcc.

CORROMPRE, v. a. au propre et au figuré, δια-φθείρω, fut. φθερώ, acc. Se glisser pour corrompre, παρεισ-φθείρομαι, fut. φθαρήσομαι, dat. [Corrompre par des présents, δώροις διαφθείρω, fut. φθερά, acc. : δωροκοπέω, ω, fut. ήσω, acc. : δωροδοχίω, ω, fut. ήσω, acc. Se laisser corrompre par quelqu'un, παρά τινος δωροδοχίομαι, ούμαι, fut. πθήσομαι. Corrompu, ou qui se laisse corrompre, δωροδόχος, ος, ον. Action de se laisser corrompre, δωροδοχία, ας (ή).

se Corrompre, au propre et au figuré, diaφθείρομαι, fut. φθαρήσομαι (au parf. δι-έφθαρμαι ου δι-έφθορα). Sang corrompu, αίμα δι-εφθορός, ότος (τὸ). Mœurs corrompues, δι-εφθορότες τρόποι, ων (ci). | Au propre, se gater, pourrir, σήπομαι, fut. σαπήσομαι (parf. σίσηπα). Viandes corrompues, τὰ σεσηπότα ου τὰ σαπρὰ τῶν κριών. Sujet à se corrompre, σηπτός, ή, όν. Qui ne peut se corrompre, ou qui n'est pas CORROSIF, τνε, αdj. ἀναδρωτικός, ή, όν. CORROSION, s. f. ἀνάδρωσις, εως (ή). CORROYER, v. a. δίψω, fut. δεψήσω, acc. CORROYEUR, s. m. βυρσοδέψης, ου (ό). CORRUPTEUR, s. m. διαφθορεύς, έως (ό). CORRUPTEUR, s. f. δια-φθείρουσα, ης (partic. de δια-φθείρω, fut. φθερῶ, acc.). || Corrupteur, trice, adj. φθοροποιός, ός, όν.

CORRUPTIBILITE, s. f. φθαρτόν, οῦ (τὸ). CORRUPTION, s. f. pourriture, σῆψις, εως (ἡ): σηπεδών, όνος (ἡ). Tomber en corruption, σήπομαι ου κατα-σήπομαι, fut. σαπήσομαι. || L'action de corrompre ου de se laisser corrompre, διαφθορά, ᾶς (ἡ). La corruption des mœurs, ἡ τῶν τρόπων διαφθορά, ᾶς, ου par le participe, οἱ δι-εφθορότες τρόποι, ων. || Véna-lité d'un juge, d'un magistrat, δωροδοκία, ας (ἡ). Action en corruption de juges, δωροδοκίας δίκη, ης (ἡ). Le prix de la corruption, δωροδόκημα, ατος (τὸ). Inaccessible à la corruption, ἀδωροδόκητος, ος, ον. Qui cède à la corruption, δωροδόκος, ος, ον.

CORS du cerf, s. m. pl. les branches de son bois, xipata, wv (tà), dat. pl. xipata.

CORSAGE, s. m. θώραξ, ακος (ό): στήθες, συς (τό).

CORSAIRE, s. m. πειρατής, οῦ (δ). De corsaire, πειρατικός, ή, όν. Chef de corsaires, ἀρχιπειρατής, οῦ (δ). Vaisseau de corsaires, ἡ πειρατική ναῦς, gén. νεώς: μυσπάρων, ωνος (δ). Retraite de corsaires, πειρατήριον, ου (τὸ). Métier de corsaire, πειρατεία, ας (ἡ). Faire ce métier, πειρατεύω, fut. εύσω. | Homme dur et inflexible, σιδηρόφρων, gén. ονος (ὁ).

CORSELET, s. m. θώραξ, απος (δ). CORSET, s. m. περιστήθιον, ου (τὸ).

CORTÉGE, s. m. παραπομπή, ñς (ή). Qui fait partie du cortége, παραπομπός, οῦ (ό). Faire cortége à quelqu'un, πινὰ παρα-πέμπω, fut. πέμψω. Entouré d'un grand cortége, ὑπὸ παλλῶν παρα-πεμπόμενος, η, ον.

CORTICAL, ALR, adj. φλοΐνος, η, ον. CORVEE, s. f. άγγαρεία, ας (ή). Charger quelqu'un d'une corvée, τινὰ άγγαρεύω, fut. εύσω, Bibl. Être contraint de faire quelque corvée, τὶ άγγαρεύομαι, fut. ευθήσομαι. Avoir la corvée de porter quelque chose, τὶ άγγαροφορέω, ω, fut. ήσω.

CORVETTE, s. f. τὸ κατασκοπικὸν πλοΐον, ου. **CORVPHÉE**, s. m. κορυφαΐος, ου (δ) .

COSMÉTIQUE, adj. κοσματικός, ή, όν-COSMOGONIE, s. f. κοσμογονία, ας (ή). COSMOGRAPHE, s. m. κοσμογράφος, αι (ὑ). COSMOGRAPHIE, s. f. κοσμογραφία, ας (ἡ). COSMOGRAPHIQUE, adj. s, ή, τὸ περὶ τὴν κοσμογραφίαν.

COSMOLOGIE, s. f. κεσμολογία, ας (ή).
COSMOLOGIQUE, αdj. κεσμολογικός, ή, όν.
COSMOPOLITE, s. m. κεσμοπολίτης, ον (έ).
COSSE, s. f. λοδός, οῦ (έ). Semblable à une
cosse, λοδώδης, ης, ες. Enfermé dans une
cosse, λλοδός, ος, ον. Fleurs dont la semence
est enfermée dans une cosse, τὰ λλοδοσπέρματα άνδη, έων.

COSSER, v. n. heurter de la tête, κορύπτω, fut. ύψω, acc.

COSSON, insecte, s. m. xiς, gén. xιος (δ). COSSU, τε, adj. qui a beaucoup de cosses, πολύλοδος, ος, ον. || Riche, εύπορος, ος, ον.

COSTAL, ALE, adj. δ, ή, τὸ περὶ τὰς πλευράς.
COSTUMB, ε. m. σχήμα, ατος (τὸ): ἐσθάς, ῆτος (ἡ): στολισμός, οῦ (ὁ): στολή, ῆς (ἡ). D'après son costume, ἀπὸ τοῦ σχήματος. Prendee un costume, σχήμα λαμδάνω, fut. λήψομαι, ου ἐν-δύομαι, fut. δύσομαι. Prendre un costume brillant, λαμπρῶς σχηματίζομαι, fut. ισθήσομαι, ου στολίζομαι, fut. ισθήσομαι.

COSTUMER, v. a. σχηματίζω, fut. ίσω, acc. : στολίζω, fut. ίσω, acc.

COTE, s. f. nombre, αριθμός, οῦ (ὁ). Cote mal taillée, ἡ κατ' ἀποκοπὴν ὁμολογία, ας. || Quote-part, συμθολά, ῆς (ἡ). Cote des impositions, σύνταγμα, ατος (τὸ).

COTE, s. f. os du corps, πλευρά, ᾶς (ή). Qui a de larges côtes, εὐπλευρος, ου (ό, ή). Côte à côte, παρ' ἀλλήλοις. || Côtes de vaisseau, de tonneau, πλευραί, ῶν (αί).

Cote; penchant d'une montagne, κλίτος, ους (τὸ). A mi-côte, διὰ μίσον κλίτος. Situé sur une côte, ἀνα-κικλιμένος, π, ον (partic. parf. passif d'ἀνα-κλίνω, fut. κλινῶ. [] Colline, λόφος, ου (ὁ): γεώλοφον, ου (τὸ): κολωνός, οῦ (ὁ). [] Rivage, ἀκτά, ῆς (ἡ). Qui est sur la côte, ἀκταῖος, ος, ον. Garder les côtes, ἀκταιωρίω, ῶ, fut. ἡσω.

COTÉ, s. m. flanc, πλευρόν, οῦ (τὸ): πλευρά, ᾶς (τὸ). Ανοίτ le côté percé d'une flèche, τὰ πλευρὰ τοξεύματι βάλλομαι, fut. βληθήσομαι, Plut. Point de côté, ὁ πλευρᾶς πόνος, ου. Ανοίκ mal au côté, τὸν πλευράν ἀλγέω, ῶ, fut. τ΄σω.

Par le côlé, πλευρόδεν. Mettre l'épée au côlé, | ψομαι, Dém. Avoir quelqu'un de son côlé, με? τὸ ξίφος ὑπο-ζώννυμαι, fut. ζώσομαι. [] Côté d'un triangle, etc. πλευρά, ας (ή), Euclid. Qui a trois, quatre, cinq côtés, τρίπλευρος, τετράπλευρος, πεντάπλευρος, ος, ον, Euclid. | A côté de, mapa, dat. Marcher à côté de quelqu'un, τινί παρ-ακολουθέω, ω, fut. ήσω. Être à côté, παρά-κειμαι, fut. κείσομαι, dat. Coucher à colé, παρα-κειμάρμαι, ώμαι, fut. ήσομαι, dat. On forme ainsi avec la préposition mapá un grand nombre de verbes qui gouvernent le datif.

Cott, endroit, partie, μίρος, ους (τὸ). Situés du même côté, ἐπὶ τὰ αὐτὰ μέρη κείμενοι (partic. de xiluai, fut. misopai), Euclid. Le côté droit et le côté gauche, τὸ δεξιὸν καὶ τὸ ἀριστερὸν μέρος. Du côté droit, ἀπὸ τῆς διξιᾶς. Du côté gauche, ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς. Du côté opposé, ἐχ τοῦ ἐναντίου. De quel côté, ποῦ; ποῖ; πόθεν; πῆ; selon qu'on veut exprimer la question ubi, and, un'de ou qua. De quel côté est-il? ποῦ . ἐστί; De quel côté me tourner? ποι τράπωμαι (subj. aor. 2 moyen de τρίπομαι); De ce côté-ci, Tros. De ce côté-là, quivn. De chaque côté, ixaσταχόθεν. De tous côtés, πάντοter. Aller de tous côtés, deupo xaxeire qéρομαι, fut. ένεχθήσομαι. Tourner son esprit de tous côlés, πάντοσε την διάνοιαν τρέπομαι, fut. τρίψομαι. Aller d'un autre côté, αλλοσε πορεύομαι, fut. εύσομαι. Etre d'un autre côté, αλλοθί πού είμι, fut. τουμαι. Venir d'un autre côté, άλλοθεν έρχομαι, fut. ελεύσομαι. De l'autre côté, šτέρωθεν. De côté et d'autre, άλλη καί άλλη. Courir de côté et d'autre, περι-τρέχω, fut. περιδραμούμαι. Porter de côté et d'autre, περι-φέρω, fut. περι-οίσω, acc. Des deux côtés, εκατέρωθεν. Ni d'un côté, ni de l'autre, σύδετέρωθεν. D'aucun côté, coδαμώθεν. De nul autre côté, của αλλοθεν σύδαμώθεν. L'un d'un côté, l'autre de l'autre, δ μέν ταύτη, δ δ' έχείνη. Ils allaient les uns d'un côté, les autres d'un autre, ώλοι ώλη ώχοντο (είχομαι, fut. είχήσομαι). D'un côté la fermeté, de l'autre la fureur, τά μέν εὐστάθεια, τὰ δὲ ὀργή. || Du côté de, ἀπό, gén. Du côté du nord, ἀπὸ τοῦ Βορέου. Du côté d'Hercule, c'est-à-dire de sa race, έξ Ήρακλέους. Du côté paternel, πατρόθεν. Du côté de la mère, marpober. Etre du côté de quelqu'un, c'est-à-dire de son parti, pará τινός είμι, fut. έσομαι : τὰ αὐτοῦ φρονέω, ω, fut. ήσω, Dem. : αὐτῷ συλ-λαμδάνω, fut. λή- se colise à son gré avec ses amis, δ βουλό-

έμαυτου τινά έχω, fut. έξω. Dieu se range toujours du côté de la justice, μεθ' ών τὸ δίκακέν έστι, μετ' έχείνων καὶ δ Θεός. N'être d'aucun côté, άδιαφορίω, ω, fut. ήσω. Qui se range tantôt d'un côté, tantôt de l'autre, άλλοπρόσαλλος, ος, ov. Pencher du côté de quelqu'un, είς τινος αίρεσιν βέπω, fut. βέψω. Pencher des deux côlés, ἐπ' ἀμφότερα ῥέπω, ou d'un seul mot άμφοτιρίζω, fut. ίσω. De mon côté, quant à moi, tò xat' iui, Dém. De votre côté, tò xa6' unão, Dém.

DE Cote, adv. πλαγίως. Tourner ou être tourné ου se tourner de côté, πλαγιάζω, fut. άσω. Qui est de côté, πλάγιος, ος ου α, ον. Regarder de côlé, παρα-δλέπω, fut. Ολέψομαι. Se pencher de côté, παρα-χύπτω, fut. χύψω. On forme ainsi avec mapá un grand nombre de composés. || Laisser de côté, omettre, παρα-λείπω, fut. λείψω, acc. : παρ-ίημι, fut. παρ-ήσω, acc.: ἀφ-ίημι, ful. ἀφ-ήσω, acc.: iáw, iw, fut. iáw, acc. Mettre de côté, séparer, χωρίζω, fut. ίσω, acc.: ἀπο-χωρίζω, ful. ίσω, acc. — Meltre en réserve, απο-τίθιμαι, sut. ἀπο-θήσομαι, acc. Les choses qu'on a mises de côté, τὰ ἀπο-χείμενα, ων (part. αἀπόxechac, fut. xecochac).

COTEAU, s. m. βουνός, ου (δ): γεώλοφον, cu (τὸ). Riche en coteaux, βουνώδης, ης, ες. COTELETTE, s. f. $\pi\lambda \omega \rho \dot{\alpha}$, $\ddot{\alpha}\varsigma$ ($\dot{\eta}$).

COTER, v. a. κατ-αριθμίω, &, fut. τίσω, acc. : τὸν ἀριθμὸν σημειόςμαι, οῦμαι, fut. ώσεμαι. COTERIE, s. f. iraipia, as (n). De coterie, staipsioc, oc, ov. Former une colerie, έταιρίαν ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι.

COTHURNE, s. m. xidopvos, cu (6).

COTIER, s. m. qui a la connaissance des côtes, τῆς ἀχτῆς ου τῶν ἀχτῶν ἔμπειρος, ος, ον. COTIÈRE, s. f. suite de rivages, axin, ης (ή). || Planche de jardin en pente, ή κατάν-

της πρασιά, ᾶς. COTILLON, s. m. χιτώνιον, ου (τὸ).

COTISATION, s. f. spavoc, ou (6). Faire une cotisation, έρανον συλ-λέγω, fut. λέξω, Dém. Produit d'une cotisation, τὸ ἐρανιζόμενον, cu (partic. neutre d'ipaviζω, fut. ίσω).

COTISER, v. a. ipaviζω, fut. isw, acc.: δασμολογίω, ω, ful. ήσω, acc. | Se cotiser, έρανίζω ου συν-ερανίζω, fut. ίσω. Que chacun μενος συν ερανιζέτω, φίλος παρά ς:λω. Aidé par ses amis, qui se cotisèrent, ὑπὸ τῶν φίλων έραννοδείς (partic. aor. 1 passif d'épaviζω).

COTON, s. m. $i\rho$ ιοξυλον, ου (τὸ): ξύλον, ου (τὸ). De coton, ξύλινος, n, ον.

COTONNEUX, κυκκ, adj. κναφαλώδης, πς, ες.
COTONNIER, s. m. arbuste, ξύλον, ευ (τό).
COTOYER, v. a. marcher à côté, παρακολουδίω, ω, fut. ήσω, dat. || Aller le long de, παρα-λίγομαι, fut. λίξομαι, acc.: παρ-ίρχομαι, fut. ελεύσομαι, acc. || Naviguer le long de, παρα-πλίω, fut. πλευσούμαι, acc.

COTRET, s. m. petit fagot, φρυγάνων δίσμη, ης (ή).

COTTE, s. f. jupon, χιτώνιον, ου (τὸ). [Cotte d'armes, ἐπιθωραχίδιον, ου (τὸ). Cotte de mailles, ἀλυσιδωτόν, οῦ (τὸ).

COU, ε. m. τράχηλος, ου (δ): δέρη, ης (ή). Du cou, qui appartient au cou, τραχηλιαῖος, α, ον. Prendre au cou, τοῦ τραχήλου ἐπι-λαμδάνομαι, fut. λήψομαι. Couper le cou, τραχηλίζω ου ἐκ-τραχηλίζω, fut. ίσω, acc. Tordre le cou, τραχηλίζω ου ἐκ-τραχηλίζω, fut. ίσω, acc. Se rompre le cou, ἐκ-τραχηλίζομαι, fut. ισθήσομαι. Le devant du cou, λαιμός, οῦ (δ). Le derrière du cou, αὐχήν, ένος (δ). Situé derrière le cou, μεταυχένιος, ος, ον. Qui a le cou long, μακροτράχηλος, ος, ον: δολιχόδει-ρος, ος, ον. Qui a le cou court, βραχυτράχηλος, ος, ος.

COUARD, ARDE, adj. lache, poltron, δειλός, n, όν.

COUARDISE, s. f. δειλία, ας (ή).

COUCHANT, adj. en parlant des astres, δυόμενος, η, ον. Au soleil couchant, δυομένου πλίου. || En parlant d'un chien. Faire le chien couchant, σαίνω, fut. σανώ. — devant quelqu'un, τινά.

12 COUCHANT, s. m. foccident, δύσις, εως (ή): έσπέρα, ας (ή). Du levant au couchant, ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς ἄχρι τῆς δύσεως. Situé au couchant, δυτικός, ή, όν : ἐσπέριος, ος ου α, ον.

COUCHE, s. f. lit, κοίτη, ης (ή): κλίνη, ης (ή): λίκτρον, ου (τὸ). || Accouchement, λύω, λοχεία, ας (ή): τόκος, ου (ὁ). Femme en couches, λιχώ, οῦς (ή). Le temps des couches, τῆς λοχείας ὁ καιρός, οῦ. Faire ses couches, λοχεύω, fut. εύσω. Ses couches ont été heureuses, καλῶς ἐλόχευσε. Faire ses premières συμαι,

couches, πρωτοτοχίω, ω, fut. ήσω. Qui fait ses premières couches, πρωτοτόχος, ω (ή). Faire une fausse couche, έχτρωσις, εως (ή). Faire une fausse couche, έχ-τιτρώσχω, fut. έχ-τρώσω. || La couche, les langes d'un enfant, σπάργανα, ων (τὰ).

Coucas de terre ou de pierres, στρώσις, εως (ή): δόμος, ου (ό). || Couche de jardin, δρυγμα μικοπρισμένον, ου (τὸ), Géop.

Couche, enduit, χρίσμα, ατος (τό). Couche de peinture, χρωματισμός, οῦ (δ). Donner une légère couche, ἐπι-χρωματίζω, fut. ίσω, acc. Couche de plâtre ou de mortier, κονίαμα, ατος (τό). Enduire d'une couche de plâtre, κονιάω, ῶ, fut. άσω, acc.

COUCHÉE, s. f. halte pour coucher, xataywyń, $\tilde{\eta}_{c}$ ($\dot{\eta}$). || Lieu où l'on couche, xataywyń, $\tilde{\eta}_{c}$ ($\dot{\eta}$) : xataywytov, cu ($\dot{\tau}$ 0).

COUCHER, v. a. étendre dans un lit ou à terre, κατα-κλίνω, fut. κλινώ, Aristph.: στορέννυμι ου κατα-στορέννυμι, fut. στορέσω, acc. Les vents ont couché les blés, ιστόρισαν τὰ λήτα οι άνεμοι. Coucher en joue, στοχάζομαι, fut. άσομαι, gén.

Coucher les couleurs, les étendre sur la toile, τὰ χρώματα ἐπι-χρώζω, fut. χρώσω, ou ἐπι-χρίω, fut. χρίσω, ou ἐπ-αλείφω, fut. αλείψω.

Coucher par écrit, άνα-γράφω, fut. γράψω, acc. Coucher quelqu'un sur une liste, τινά εἰς κατάλογον άνα-γράφω, fut. γράψω. On le coucha sur le tableau de la magistrature, εἰς τὸ λεύκωμα ἀν-εγράφη (aor. 2 passif d'ἀναγράφω).

Coucher, v. n. passer la nuit quelque part, νυκτερεύω, fut. εύσω. Coucher dehors, ἀπονατερεύω, fut. εύσω, Dém. Coucher à part, ἀπο-κοιτίω, ω, fut. ήσω. Coucher à côté de quelqu'un ou avec quelqu'un, τινὶ παρα-κοιμάσμαι, ωμαι, fut. ήσομαι, ου παρακαθ-εύδω, fut. καθ-ευδήσω. Coucher sur un lit de feuillage, έπὶ φυλλάδος κοιμάσμαι, ωμαι, fut. ήσω. Coucher à terre, χαμαικοιτίω, ω, fut. ήσω. Coucher en plein air, ὑπ-αιθριάζω, fut. άσω. S'arrêter dans un lieu pour y coucher, εξς τινα τόπον κατ-άγομαι, fut. άξομαι, ου καταλύω, fut. λύσω.

SE COUCHER, s'étendre ou se mettre au lit, κατα-κλίνομαι, fut. κλινοῦμαι ου κλιθήσομαι. Se coucher sur l'herbe, iv ποία κατα-κλίνομαι. S'aller coucher, είς κλίνην έρχομαι, fut. έλείσουμαι.

an Couchea, en parlant des astres, δύνω ou | ήμιπηχυαίος, α, ον. || Avoir ses coudées fran-Suchat, fut. Succepat. Le soleil va se coucher, eic dugry whiver o throg (whive, fut whive). Il est déjà couché, diduxer non (parf. de diopat). Que le soleil ne se couche pas sur votre colère, δ πλιος μπ έπι-δυέτω έπὶ τῷ παροργισμῷ ύμων (ἐπι-δύω pour ἐπι-δύομαι), Bibl.

THE COUCEE, xeipal ou xatá-xeipal, ful. κείσομαι. Couché par terre, ἐπὶ γἢ κείμενος, n, ov. Couché sur un lit de feuilles, iπὶ φυλλάδι κατα-κείμενος, η, ον. Couché sur le dos, όπτιος, α, ον. Etre couché sur le dos, banaζω, fut. άσω. Etre bien couché, άδρῶς κοιτάζομαι, fut. άσομαι. Etre mal couché, δυσxoιτίω, ω, fut. ήσω. Qui est mal couché, δύσκαιτος, ος, ον. | Le soleil est couché, δίδυκεν ό ήλιος (δέδυκα, parf. de δύομαι, fut. δύσομαι). Voyez ci-dessus.

COUCHER, s. m. en parlant de l'homme ou des animaux, κοίτη, ης (ή). Bon coucher, bon lit, i áboà xhívn, nc. Mauvais coucher, δυσκοιτία, ας (ή). || En parlant des astres, δύσις, εως (ή). Au coucher du soleil, ήλίου δύνοντος ομ δυομένου (δύνω ομ δύομαι, fut. δύσομαι). Avant le coucher du soleil, πρὸ ἡλίου δύνοντος, ου πρό δύντος ήλίου. Ceux qui n'ont jamais vu le lever ni le coucher du soleil, οί σύτε δυόμενον, σύτ' άνα-τελλοντα ήλιον έωραπότες (δύομαι, fut. δύσομαι : άνα-τέλλω, fut. τελώ : δράω, ω, fut. δψομαι).

COUCHETTE, s. f. xλινίδιον, ου (τό): σκιμπόδιαν, ου (τό).

COUCHEUR, s. m. EUSE, s. f. GUYEUYOG, ου (δ, ή). Mauvais coucheur, mauvaise coucheuse, δυσχολόχοιτος, ος, ον.

COUCOU, s. m. oiseau, xóxxxx, vyoc (d). COUDE, s. m. partie du bras, ἀγκών, ώνος (δ) : χύδιτον, ου (τὸ). Sur le coude, ἐπ' άγκῶνος. S'appuyer sur le coude, δι-αγκωνίζομαι, fut. ίσομαι Frapper du coude, κυδιτίζω, fut. ίσω, acc. | Angle, ἀγκών, ῶνος (δ). Petit coude, άγκωνίσκος, ου (δ). Faire un coude, άγκωνίζομαι, fut. ισθήσομαι. Le coude que formait la muraille, δ τοῦ τοίχου ἀγκών, ῶνος.

COUDEE, s. f. πήχυς, εως (δ). D'une coudée, πηχυαίος, ος ou a, ov. De deux coudées, διπηχυαίος, α, ον: δίπηχυς, υς, υ, gén. εος. De trois coudées, τρίπηχυς, υς, υ, gén. εος. De quatre coudées, τετράπηγυς. De dix ment, παρ-άπτομαι, fut. άψομαι, gén. coudées, hexamyus. Haut d'une demi-coudée,

ches, être tout à fait libre, autovouia youqua. what, fut. xphoohat.

COU

COU-DE-PIED, s. m. to dve tou ποδός \ (dva, adv. indécl.).

COUDER, υ. α. χάμπτω, fut. χάμψω, αος. COUDOYER, υ. α. πυδιτίζω, fut. ίσω, αcc. COUDRAIR Ou COUDRETTE, s. f. movinai χαρύαι, ών (αί).

COUDRE, υ. α. βάπτω, fut. βάψω, acc. Coudre une chose à une autre, ri rim moorράπτω. Coudre une chose sur une autre, τί τινι έπιβ-βάπτω. Coudre ensemble, συβ-βάπτω, acc. Coudre autour, περιβ-βάπτω, acc. Coudre par-dessous, ὑποβ-βάπτω, αεс. Cousu, ue, βαπτός, ή, όν. Pièce cousue, ἐπίρραμμα, ατος (τὸ). Ouvrage cousu de plusieurs pièces, xívrpev, **ων**ος (δ).

COUDRIER, s. m. arbre, xapúa, aç (n). COUENNE, s. f. to below deput, atoc. COULAGE, s. m. διαβροή, ης (ή). COULAMMENT, adv. bypas.

COULANT, ANTE, adj. εύρους, ους, ουν: ύγρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): μαλακός, τί, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Style coulant, λόγος ὑγρός, οῦ : λέξις μαλακή, ής. Peu coulant, ὑπότραχυς, υς, υ, gén. εος: ύπόσκληρος, ος, ον. Nœud coulant, βρόχος. ou (6).j

COULER, v. n. en parlant des liquides. ρέω, fut. ρεύσω ου ρεύσομαι. Couler dedans. είσ-ρέω. Couler dessous, ὑπορ-ρέω. Couler de tous côtés, διαβ-βέω. Couler en bas, καταβρίω. Couler auprès, παραβ-ρίω, dat. Couler autour, περιβ-βέω, acc. Couler ensemble, συβρίω. Le fleuve coulait au milieu, μέσος έρρει ο ποταμός. Ce vase coule, διαρ-ρεί το άγγείον. Les larmes coulaient de ses yeux, δάχρυα αύτῷ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἐχώρει (χωρέω, ῷ, fut. ήσω). Les larmes coulaient abondamment. ήν δακρύων φορά (είμί, fut. ἔσομαι). Ses larmes coulaient encore, έτι θερμός διν έν δάκρυσι, Phil. Faire couler les larmes de quelqu'un, δάχουά τινι χινίω, ω, fut. ήσω, Grég. | Au figuré. Le temps coule, ἀπορ-ρεί ὁ χρόνος (ἀπορ-ρέω, fut. δεύσω). Les mots coulaient de sa bouche, φωνή ἀπὸ στόματος έρβει (imparf. de βίω), Hom. || Couler sur une chose, en parler légère-

COULER, W4. t de la vigne ou des arbres έγένετο (ροάς, gén. ροάδος: γίνομαι, ful. γενήecuai).

Coulen, v. a. faire passer par la couloire, Hollo ou di-nollo, fut. iou, acc. | Mettre en fonte. Ywveiw, fut. evow, acc. | Verser furtivement, mapey-yew, ful. yevow, acc. | Introduire furtivement, παριισ-άγω, fut. άξω, acc.: παρεμ-δύω, fut. δύσω, acc. Voyez su Couler. || Passer le temps, δι-άγω, fut. άξω, acc. Couler ses jours, δια-ζάω, ω, fut. ζήσυμαι. Couler d'heureux jours, sur pepée, a, fut.

Coulen à fond, submerger, en parlant d'un vaisseau. κατα-δύω, fut. δύσω, acc.: καταδαπτίζω, fut. ίσω, acc. : κατα-ποντίζω, fut. igo, acc. Le vaisseau coule à fond, coule bas, dans le sens neutre, κατα-δύεται ή γαῦς (καταδύομαι, fut. δύσομαι). | Au fig. perdre, faire périr, άπ-ολλυμι, fut. ολίσω, acc. Je suis coulé à fond, ἀπ-ολωλα, parf. d'ἀπ-ολλυμαι. || Couler quelqu'un à fond par ses raisonnements, \u03b20γισμοίς τινά κατ-ελέγχω, fut. ελέγξω. | Couler une matière à fond, la traiter à fond, viv ύπόθεσιν δι-ακριδόω, ω, ful. ώσω, ου δι-ακριδολογίομαι, εύμαι, ful. ήσομαι.

SE Couler, se glisser, παρεισ-δύομαι, fut. δύσομαι. Se couler dans la foule, εἰς τὸν ὅχλον παρεισ-δύομαι. Pour empêcher qu'on ne se coule dans la maison, un tic sic outor manεισ-δύη. Se couler le long d'une corde, διά σχοίνου κατα-δαίνω, fut. Επσομαι.

COULEUR, s. f. effet général de la lumière, χρόα, ας $(\dot{\eta})$: χρώμα, ατος $(\dot{\tau}\dot{o})$. Ce dernier se dit surtout de la couleur artificielle. Qui est d'une couleur, μονόχρους, ους, ουν. De deux couleurs, δίχρους, ους, ουν. De diverses couleurs, ἐτερόχρους, ους, συν. Parce qu'ils sont d'une même couleur, διὰ τὴν δμόγροιαν. Bonne couleur, εύχρεια, ας (ή). Mauvaise couleur. δύσχοτια, ας (ή). D'une mauvaise couleur, δύσχρους, ους, ουν. Sans couleur, άχρους, ους, wv. Perdre ses couleurs, axpoia, a, fut. now. Prendre la couleur de, The xpoar pupispat, ουμαι, fut. ήσομαι, avec le gén. Prendre la couleur de l'émeraude, άμαραγδίζω, fut. ίσω. - de l'azur, κυανίζω, fut. ίσω, et ainsi de quelques autres verbes. || Coloris du visage, pooa, ας (ή): χροιά, ας (ή). Changer de couleur,

fruitiers. La vigne a coulé, των άμπελων βοάς μαι, fut. άλλάζομαι, Phil. Sans changer := couleur, οὐδέν παρα-τρέψας τῆς χροιᾶς (παρ 1τρέπω, fut. τρέψω), Basil. Changer à chaque? instant de couleur, είς μυρία χρώματα τρέπομας ful. τραπήσομαι, Luc.

> Couleur, pour la peinture, xpopa, atos (to). Mettre en couleur, χρωματίζω, fut. ίσω, ακα Appliquer des couleurs sur, παρα-γρώννυμι, fut. χρώσω, acc. Peint d'une seule couleur, μονοχρώματος, ος, ον. Préparation des conleurs, χρωματοποιία, ας (ή). Marchand de couleurs, χρωματοπώλης, ου (δ). || Couleur du style, τὸ τοῦ λόγου είδος, ους. Prendre de la couleur, en parlant du style, έπι-χρώννυμαι, fut. χρωσθήσομαι.

> Couleur, prétexte, πρόφασις, εως (ή). Donner une couleur à ses sautes, πρόφασιν τη άμαρτία προ-δάλλω, fut. δαλώ. Sous couleur de, ἐπὶ προφάσει, avec le génitif.

> COULEUVRE s. f. serpent, ooic, suc (¿). COULBUVREE, s. f. plante, βρυωνία, ας (ή) βρυώνη, ης (ή): βρυωνίς, ίδος (ή): βρυωνιάς, άδος (ή).

COULIS, s. m. potage, ζωμός, οῦ (δ).

COULIS, use, adj. Vent coulis, o mapersδυόμενος ανεμος, ου (partic. de παρεισ-δύομαι, fut. δύσομαι). Porte coulisse, καταράκτης, ου (δ).

COULISSE, s. f. rainure, γίγγλυμος, ου (δ). || Entrée de la scène, mapagunino, ou (70).

COULOIR, s. m. passage, δίοδος, ου (ή). COULOIRE, s. f. et Couloir, s. m. rase où Con coule une liqueur, houce, or (d).

COULURE, s. f. ροάς, άδος (ή).

COUP, s. m. $\pi \lambda \eta \gamma \eta$, $\tilde{\eta} \in (\tilde{\eta})$. Coup mortel, πληγή καιρία, ας. Coup de grâce, πληγή τελευταία, ας. Blessé d'un coup mortel, καιρίως πληγείς, είσα, έν (part. aor. 2 passif de πλήσσω, fut. πλήξω). Donner un coup, πληγην έπι-φέρω, fut. έπ-οίσω, ου έν-τρίδω, fut. τρίψω. Charger quelqu'un de coups, πολλάς πληγάς τινι έπι-τίθημι, fut. έπι-θήσω. Recevoir force coups, πιλλάς (sous-ent. πληγάς) τύπτομαι, fut. τυφθήσομαι, ου δέρομαι, fut. δαρήσομαι, Bibl. Je reçois autant de coups que vous, τύπτομαι ίσας σοι πληγάς, Aristph. Coup de baton, d'épée, ξύλου, ξίφους πληγή, ης (ή). Recevoir un coup d'épée, ξίφει βάλλομαι, fut. βληθήσομαι. Coup de fouet, μάστιξ, ιγος (ή). Donner à quelqu'un des coups de fouet, nvz την χροιάν μετα-δάλλω, Γω Επικα Αλάσσο- μαστιγών 😘 🙉 😘 Recevoir des coups

de fouet, μαστιγότμαι, ούμαι, fut. ωθήστμαι. | ω, fut. ήσω. Mauvais coup, κακούργημα, ατος Coup de pierre, de javelot, d'un projectile quelconque, λίθου, ακεντίου βολή, ής (ή). Δοcueillir à coups de pierres, λίθοις βάλλω, fut. Bαλώ, acc. | Coup de vent, ή ανέμου ριπή, ης: άλλα, ης (ή). Coup de mer, κλύδων, ωνος (d). Coup de soleil, autrecocia, as (i). Receveir un coup de soleil, άπτινοδολέομαι, ευμαι, fut. κθήσομαι. Coup de foudre, πιραυνοδολία, ας (ή). Être atteint d'un coup de foudre, περαυνοδολέομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι. || Coup de filet, βολος, ου (δ). Δυ fig. άγρα, ας (ή). || Coup de dés, βολος, ου (δ) : χύδος, ου (ό). Amener un coup, κύδον ἀναβρίπτω, fut. ρίψω. Heureux coup, bon coup, κύδος εὐτυχής, ούς. | Coup de dent, au propre, $\delta \tilde{\eta} \xi (\zeta, \epsilon \omega \zeta (\tilde{\eta}) : \delta \tilde{\eta} \gamma \mu \alpha, \alpha \tau \circ \zeta (\tau \circ).$ Coup de dent, coup de langue, au figuré, dific, euc (n). Donner un coup de dent, dans, fut. δήξομαι, acc. : κερτομέω, ω, fut. ήσω, acc. | - Coup d'œil, βλίμμα, ατος (τδ). Lancer un coup d'œil, βλέμμα βάλλω, fut. βαλώ. Lancer des coups d'œil enflammés, ὀφθαλμῶν βολὰς πυρώδεις ρίπτω, fut. ρίψω. Au premier coup d'œil, έχ τῆς πρώτης όψοως. Saisir d'un coup d'eil, όψει λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc.

Cour, exprimant le bruit, comme coup de tonnerre, etc. xτύπος, ου (¿).

Cour que l'on vise, στόχασμα, ατος (τὸ): στοχασμός, ου (δ). Viser son coup, του σκοπεύ στεχάζομαι, ou simplement στοχάζομαι, fut. άσομαι. Manquer son coup, τοῦ στοχασμοῦ άμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι. Ne pas manquer son coup, του σκοπου έφ-ικνέςμαι, ουμαι, fut. ίξομαι. Qui ne manque jamais son coup, εύστοχος, ος, ον. Je suis sûr de mon coup, οὐχ άπο-τεύξομαι του σκοπου, ful. αάπο-τυγχάνω. Mu figuré. Porter coup, avoir de l'instuence boπην έχω, fut. Κω. A coup sur, sans danger, άσφαλῶς. Certainement, ἀμίλει. Non à coup sûr, οὐ μὰ Δία : οὐ δητα.

Cour, action, έργον, ου (τό): πράγμα, ατος)(τὸ): πρᾶξις, εως (ή). Coup de maitre, ή τῆς άρετης επίδειξις, εως. Coup d'essai, πείρα, ας (ή): πρωτοπειρία, ας (ή). Faire son coup d'essai, τέχνης πείραν ποιέςμαι, συμαι, fut. ήσομαι. Coup hardi, τόλμημα, ατος (τό). Coup de désespoir, άπ-εγνωκότος άνδρὸς τολμημα, ατος. Coup d'État, πολιτικόν τόλμημα, ατος. Faire un coup d'État, πολιτικόν τι τολμημα τολμάω, par les verbes άδικίω, ω, fut. ήσω, ου άμας-

(τό). Faire un mauvais coup, φαῦλόν τι πράσσω, fut. πράξω. Un bon coup à faire, έργον λυσιτελές, εῦς (τὸ) : έργον χρήσιμον, ρυ (τὸ). Faire un bon coup, xipdaivo rt, fut. xipdavo : tomaico τυγχάνω, fut. τεύξομαι. || Coup du ciel . ή θεία τύχη, ης. Ce fut un coup du ciel, έκ θείας τύχης ταῦτα συν-ίδη (aor. 2 de συμ-ξαίνω, fut. δήσ:μαι). Coup de bonheur, ή άγαθή τύχη. Par un coup de bonheur, metà toyne. Coup de malheur, δυστυχία, ας (ή). Quel coup de malheur! φεῦ τῆς τύγης.

Cove, quantité que l'on prend à la fois. Un coup de vin, tournez, un peu de vin, δλίγον σίνου, ou un verre de vin, à σίνου κύαθος, ου : ή είνευ κύλιξ, ou simplement κύλιξ. ικος. Boire deux ou trois coups, δύο ή τρεῖς χύλικας άπο-πίνω, fut. πίσμαι. A chaque coup qu'il boit, όσάκις αν πίη, ου όσας αν πίη (sous-ent. χύλικας). Boire à petits coups, ληκυδίζω, fut. ίσω. Qui boit à petits coups, άγαθεδαιμενιστής, οῦ (δ). Boire à grands coups, ἀμυστὶ πίνω, fut. πίομαι. D'un seul coup, αμυστί. Avaler d'un seul coup, ἀμυστίζω, fut. ίσω, acc.

Cour, fois. Du premier coup, sur-le-champ, εὐθύς. Π mourut sur le coup, εὐθύς ἀπ-έθανε (ἀπο-θνήσκο, fut. θανεύμαι). Vaincre du premier coup, έκ προσδολής κρατέω, ω, fut. ήσω. Tout d'un coup, δμοῦ. Ils s'élancent tout d'un coup, πάντες συνεξ-ορμώσι (συνεξ-ορμάω, ω, fut. ήσω). Tout à coup, αφνω : εξαίφνης. Qui vient tout à coup, aiquidioc, oc, ev. Pour le coup, τότε δή, ου νῦν δή. Pour le coup me voici, νῦν δη πάρ-ειμι, fut. παρ-έσομαι. Encore un coup, πάλιν. Encore un coup vous l'avez entendu, πάλιν πανύσατε (άκούω, fut. άκούσομαι). Après coup, δστερον. Venir après coup, των πραγμάτων ύστερέω, ou simplement ύστερέω, ω, fut. ήσω, ou bστερίζω, fut. ίσω. Qui vient coup sur coup, συχνός, ή, όν. Envoyer des lettres coup sur coup, συχνάς ἐπιστολάς ἀποπέμπω, fut. πέμψω. A tous coups, έκάστοτε.

COUPABLE, adj. airtos, os, ov. — de quelque chose, πινός. Coupable envers l'État, το πολει υπαίτιος, ος, ον : τῆ πολει ένοχος, ος, ον. Coupable de tous les crimes, mágaic ádixiais freχος, ος, ον. Coupable de sacrilége, ενοχος ιεροσυλίας, sous-ent. αἰτία. Coupable de violence, των βιαίων ένοχος. || Sans régime, il se tourne plutot

τάνω, fut. άμαρτήσομαι. II est bien coupable. μεγάλα ήδύκηχεν ου ήμάρτηχε. Le coupable est dans les fers, δ άδικήσας έν δεσμοῖς έστί. Se sentir coupable, ήμαρτημένον τι ου ήμαρτηχώς τι ου ήμαρτηχέναι τι έμαυτώ σύν-οιδα, fut. συν-είσομαι. Ne pas se sentir coupable, έμαυτῷ ούδεν σύν-οιδα.

COUPANT, ANTE, adj. τομός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): όξυτόμος, ος, ον (comp. . ώτερος, sup. ώτατος). Le côté coupant d'un couteau, d'un rasoir, etc. στόμα, ατος (τὸ). Rendre coupant, στομόω, ω, fut. ώσω, acc.

COUPE, s. f. action de couper, roun, no (ή). Coupe de bois, ὑλοτομία, ας (ή). Bois en coupe réglée, ὑλοτόμιον, ου (τὸ). Coupe des pierres, λιθοτομία, ας (ή). Art de la coupe des pierres, ή λιθοτομική, ής (sous-ent. τέχνη).

COUPE, s. f. sorte de vase, xúlit, unos (ή). Petite coupe, πυλίπιον ου πυλίχνιον, ου (τό). COUPEAU, s. m. cime d'un mont, xopuph, ที่ (ที่).

COUPE-GORGE, s. m. avopextoveior, ou (tò). COUPE-JARRET, s. m. φονεύς, έως (δ). COUPELLE, ε. f. χωνευτήριον, ου (τὸ). Passer à la coupelle, χωνεύω, fut. εύσω, acc. Or passé à la coupelle, tò office ou (sous-ent. χρύσιον).

COUPER, v. a. τίμνω, fut. τεμώ, acc. Couper en deux ou à travers, δια-τέμνω, acc. Couper tout autour, περι-τέμνω, acc. Couper d'avance, προ-τέμνω, acc. Couper en secret, δπο-τέμνω, acc. Couper par petits morceaux, κερματίζω, fut. ίσω, acc. Action de couper, σομή, ης (ή). Morceau coupé, τμήμα, ατος (τό). Couper les cheveux, χείρω ου άπο-χείρω, fut. κερώ, acc. Se les couper, κείρομαι, fut. κερούμαι. Se les faire couper, κείρομαι, fut. καρήσεμαι. Couper le cou, δειροτομέω, ώ, fut. ήσω. - à quelqu'un, πινά. Couper la gorge, λαιμοτομίω, ω, fut. ήσω, acc. Couper la langue. γλωσσοτομίω, ω, ful. ήσω, acc. el ainsi de plusieurs autres. Qui a le cou, la gorge, la langue coupée, δειρότμητος, λαιμότμητος, γλωσσότμητος, ος, ον. || Cheval coupé, δ τομίας ίππος, ου. | Au fig. Couper court à, ἀπο-τέμνω, ου ὑπο-τέμνω ου περι-τέμνω, ful. τεμώ, acc. Couper l'herbe sous le pied, τὰς Διπίδας ὑποτέμνω, ful. τεμώ.

Couper une communication, un pont, ano-

ennemis, τους πολεμίους άπο-τέμνομαι, fut. τεμούμαι, Polyb. Ayant coupé à leur flotte le chemin de Samos, άπο-τεμόμενος αὐτοῖς τὸν ές Σάμον πλούν. Ayant été coupés par la cavalerie, ils furent pris, περι-τεμνόμενοι ὑπὸ τῶν ίππίων ήλίσκοντο (άλίσκομαι, fut. άλώσομαι), Χέπ. Couper les vivres, τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων άπο-κλείω, fut. κλείσω, Xén. Couper les aqueducs, ύδατος άγωγοὺς έχ-χόπτω, fut. χόψω, Hérodn. || Couper la parole à quelqu'un, l'interrompre, λίγοντά τινα δια-κόπτω, fut. κόψω. Course, partager, σχίζω ou δια-σχίζω, fut.

εχίσω, acc. : δι-αιρίω, ω, fut. αιρήσω, acc.: δια-τέμνω, fut. τεμώ, acc. : δια-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc.

Couper le vin, τον οίνον χεράννυμι, fut. κεράσω. Vin coupé, ὁ κεκραμένος εἶνος, ου.

Couper le style, la phrase, etc. τίμνω, fut. τεμώ, acc. Style coupé, ὁ σύντομος λόγος, ου. Art de couper le style, ή τοῦ λόγου τομή, ῆς...

SE Couper la gorge, se battre à outrance, δια-ξιφίζομαι, fut. ίσομαι. || Se couper en parlant, se contredire, έμαυτῷ περι-πίπτω, fut. πεσοῦμαι. Témoin qui se coupe, δ δια-φερόμενος έαυτῷ μάρτυς, gên. υρος (δια-φέρομαι, ful. διενεχθήσομαι).

COUPERET, s. m. μάχαιρα, ας (ή).

COUPEROSE, s. f. vitriol, χαλκάνδη, ης (ή): χάλωανθον , ου (τό). || Rougeur au visage , φλόγωσις, εως (ή).

COUPEROSE, ie, adj. φλυκταινώδης, ης, ες. COUPEUR, s. m. τομεύς, έως (δ). Coupeur de bourses, βαλαντιοτόμος, ου (δ).

COUPLE, s. f. courrois pour attacher ensemble les chiens de chasse, ζευκτηρία, ας (ή). Deux choses de même espèce, ζεῦγος, συς (τὸ). Une couple de tourterelles, ζεύγος τρυγόνων. Sept couples d'éperviers, δεράκων έπτὰ ζεύγα. Par couples, κατά ζεύγη. Être assorti par couples, συν-δυάζω, fut. άσω.

COUPLE, s. m. ζεῦγος, ους (τὸ): συνωρίς, ίδος (ή). Deux cents couples de gladiateurs. μονομάχων ζεύγη διακόσια, ων. Trois couples d'amis, τρείς κατά ζεύγος φιλίαι, ων. Nous ne paraissions former qu'un couple de frères, συγωρίς έδοχουμεν είναι των άδελφων (δοχέω, ω, fut. δοξω).

COUPLER, v. a. ζεύγνυμι, fut. ζεύξω, acc. COUPLET, s. m. strophe, στροφή, ης (ή). τέμνω, ful. τεμώ, acc. Couper le chemin aux | | Chanson à une seule stance, ἀσμάτιον, ου (τὸ): σκολιόν, οῦ (τὸ). Qui fait des couplets, άσματοποιός, οῦ (δ).

COUPOLE, s. f. bolog, ou (6).

COUPON, s. m. ἀπόχομμα, ατος (τὸ).

COUPURE, s. f. action de couper, ou blessure faite en coupant, τομή, ης (ή). | Action de retrancher ou d'intercepter, αποτομή, $\vec{n} \in (\vec{n}) : \vec{a} = \vec{n} \times \vec{n} \in (\vec{n}).$

COUR, s.f. espace découvert entre les bâtiments, αὐλή, ής (ή). Quí donne sur la cour, αύλιιος, os ou a, ov. Porte de la cour, ou qui donne sur la cour, ή αύλειος, ου (sous-ent. δύρα), Plut. : n ablaia, ac. Gardien de la cour, abλωρός, ου (i). | Résidence d'un souverain, αὐλή, ῆς (ή): βασίλειον, ου (τὸ). S'attacher à la cour, την αυλήν θεραπεύω, fut. εύσω. Fréquenter la cour, είς τὰ βασίλεια φοιτάω, ω, fut. now. De la cour, qui convient à la cour, αὐλικός, τί, όν. Homme de cour, ὁ αὐλικός, οῦ. Attentions complaisantes pour les grands, θεραπεία, ας (ή). Faire sa cour au roi, τὸν βασιλία θεραπεύω, fut. εύσω. Faire sa cour aux magistrats, τὰς τῶν ἀρχόντων θύρας θεραπεύω. Faire sa cour à un vieillard pour hériter de ses biens, έπὶ διαθήκαις τὸν γέροντα θεραπεύω. Habile à faire sa cour, θεραπευτικός, ή, όν. Yous ne faites pas assez votre cour au peuple, ένδεεστέρως του προσ-ήχοντος θεραπευτικός εἶ τοῦ πλήθους, Plat. Faire bassement sa cour, ὑπέρχομαι, fut. ελεύσομαι, acc. : κολακεύω, fut. εύσω, acc.: θωπεύω, ful. εύσω, acc.: σαίνω, ful. savo, acc. | Officiers qui entourent un monarque, προκομποί, ων (οί). || Réunion de magistrate, συνέδρων, ου (τό). Cour de justice, δικαστήριον, ου (τό). Cour d'appel, τὸ δικλητον δικαστήριον, ου.

COURAGE, s. m. valeur, θυμός, οῦ (δ): άρετή, ης (ή): ἀνδρεία, ας (ή). Avec courage, θυμώ : μετ' άνδρείας : άνδρείως. Avec le courage, l'âme est invincible, παρ-όντος θυμοῦ αποσητος η ψυχή (sous-ent. ioti), Plat. Ils combattirent jusqu'au dernier instant avec courage, et perdirent la vie avant de perdre cœur, μέχρι της έσχάτης άναπνοής θυμομαχούντες, τὸ ζήν πρότερον ή την άρετην έξ-έλιπον (θυμομαχέω, ω, ful. now: ex-λείπω, fut. λείψω), Diod. || Force d'ame **φρόνημα, ατος (τὸ): παράστημα, ατος (τὸ).** Abattre le courage, τὸ φρόνημα κατα-δάλλω, fut. 6αλω. Laisser faiblir son courage, τὸ φρόναμα άν-ίτμι, fut. άν-ήσω. || Confiance dans emporter au courant, κατά βοῦν φέρομαι, fut.

les forces, δυμός, οῦ (δ): δάρσος, ους (τό). Quí a bon courage, εύθυμος, ος, ον. Avoir bon courage, εὐθυμέω, ω, fut. ήσω. Perdre courage, άθυμέω, ω, fut. ήσω. Qui a perdu courage ou qui n'en a point, doupos, os, ov. Manque de courage, άθυμία, ας (ή). Reprendre courage, τὸν θυμόν ου τὸ θάρσος ἀναλαμδάνω, fut. λήψομαι. Prenez courage, δάδ. per (imper. de babbie, e, fut. now). Donner du courage, tapouva, fut. uva, acc. | Constance, xaptepia, as (i). Courage à supporter le froid et la chaleur, ή χειμώνων καὶ έναντίως χαρτέρησις, εως. Soutenir la faim et la soif avec courage, doitoς και τιψών καρτερέω, ώ, fut. ήσω. Montrer du courage dans l'adversité, τοις δυστυχήμασι προσ-καρτερέω, ω, ful. ήσω. Avoir le courage de, dv-ézonat, sut. Eonat : ύπο-μένω, ful. μενώ : χαρτερέω, ώ, ful. ήσω, avec l'infin. Je n'aurai pas le courage de le faire, οὐχ ἀν-εξομαι ταῦτα πράσσειν (πράσσω, fut. πράξω). Avez-vous le courage de nier, άναίνεσθαι τολμάς ου θαβρείς (τολμάω, &, fut. ήσω: θαβρέω, ω, fut. ήσω); Je n'en ai pas le courage, ἄτολμός είμι τοῦτο δράν (δράω, ω, fut. δράσω), Eschyl. Il faut pourtant que j'en aie le courage, όμως άνάγκη τωνδέ μοι τολμαν έχειν (έχω, fut. ξω), Eschyl. || Courage, pour exhorter, εία. Allons, courage, άγε δή.

COURAGEUSEMENT, adv. avec valeur, άνδρείως. | Avec constance, καρτερικώς.

COURAGEUX, EUE, adj. valeureux, dyδρείος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Elre courageux, ανδρείως διά-κειμαι, fut. κείνομαι. Constant, xaptepixóg, n, ov (comp. wtepog. sup. ώτατος). Etre courageux au travail, πρὸς πόνους ου έν τοις πόνοις χαρτερέω, ω, fut. ήσω.

COURAMMENT, adv. padius. Lire couramment, έχ προχείρου άνα-γινώσκω, fut. γνώσομαι.

COURANT, ANTE, adj. qui court, propre d la course, δρομαΐος, α, ον. Chien coursnt, i δρομαΐος χύων, gén. χυνός. | Qui passe, qui coule, bian, ova, or (partic. de bia, fut. ρεύσω). Bau courante, ύδωρ ρέον, οντος (τό). || Présent, actuel, παρ-ών, οῦσα, όν, génit. όντος. Année courante, è παρ-ών ένιαυτός, οῦ. || Qui a cours, en parlars de l'argent. Monnaie courante, άργύριον νενομισμένον, ου (τό).

Courant, s. m. hous, gen. hou (b). Se laisser

Leuve, ανά τὸν ποταμὸν πλέω, fut. πλεύσομαι. Courir au-devant des périls, τοῖς κινδύνοις ἀπ-Nager contre le courant, τῷ ποταμῷ ἀντι- αντάω, ῷ, fut. ήσω. Courir au combat, εί; νήχομαι, fut. νήξομαι. || La coutume, τὸ συνήθες, | ους. Suivre le courant, τὰ συνήθη ποιέω, ω, fut. now.

COURBATU, UE, adj. xara-πεπονημένος, η, cv (partic. parf. pass. de κατα-πονίω, ω, ful. ήσω). COURBATURE, s. f. ή έχ τοῦ κόπου ἀσθένεια, ας. Avoir une courbature, έχ του χόπου

arbevém, w., fut. riow.

COURBE, adj. καμπύλος, η, ον. Ligne courbe, ή καμπύλη γραμμή, ής. Qui forme des lignes courbes, χαμπυλόγραμμος, α, αν.

Course, s. f. ligne courbe, ή καμπύλη γραμμή, πς. || Pièce de charpente recourbée, το καμπύλον ξύλον, ου. Les courbes du tillac, σταμίνες ου σταθμίδες, ων (αί).

COURBER, υ. α. χάμπτω, fut. κάμψω, acc. Action de courber, κάμψις, εως (ή). Qui est courbé, qui se courbe, καμψός, ή, όν: καμπτός, ή, όν. Courbé en avant, πρηνής, ής, έ;. || Se courber, se baisser, χύπτω, fut. χύψω: vsύω, fut. vsύσω. Les arbres sont courbés sous le poids des fruits, τὰ δένδρα καρποίς βρίθει ου υπ' ευφορίας χαρπών βρίθει (βρίθω, ful. βρίσω), Phil. | Être courbé par l'age, πυρτώςμαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι.

COURBETTE, s. f. mouvement que l'on fait faire au cheval, σκέρτησις, εως (ή). Faire des courbettes, en parlant d'un cheval, σκιρτάω ω, fut. ήσω. | Au figuré. Faire des courbettes, s'humilier, aaivo, fut. aavo. - devant quelqu'un, πινά.

COURBURE, a. f. xapari, ns (i). Courbure d'une roue, d'une voûte, άψίς, ίδος (ή). COUREUR, s. m. léger à la course, docusúc. im (6), au dat. pl. δρομέσι. | Vagabond, πλάνης, ητος (δ). || Soldat envoyé à la déconverte, xaráoxonoc, ou (b). || Valet de pied, ήμεροδρόμος, ου (δ).

COUREUSE, s. f. δρομάς, άδος (ή).

COURGE, s. f. citrouille, xcdoxúvôn, nc (n). COURIR, v. n. τρίχω, fut. θρίξομαι ου δραμούμαι : θίω, fut. θεύσομαι. Courir devant, προτρέχω ου προ-θέω. Courir çà et là, περι-τρέχω. Courir en foule, συν-τρίχω. Sortir en courant, après, μετα-τρέχω, acc. Courir sus, έπι-τρέχω, τύχης μετ-έχω, ful. μεθ-έξω. /at. En courant, δρόμφ. Il est venu en cou- trae Cour, être en voque, εὐδοκιμέω, ω,

ένεγθήσομαι. Remonter contre le courant du rant, δρομαΐος ήλθεν (έρχομαι, fut. έλευσομαι). την μάχην δρμάω, ω, fut. ήσω. Se mettre à courir, δρμάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι. Courir à sa perte, είς όλεθρον έρρω, point de futter Courir à la servitude, ¿μαυτὸν ἐκών εἰς δουλείαν έν-ίημι, fut. έν-ήσω. Courir à la fortune, την τύχην διώκω, fut. διώξομαι. Courir après les honneurs, τὰς τιμὰς διώκω. Courir droit à, εὐθυδρομέω, ω, fut. ήσω, ανες πρός et l'acc. Courir au secours, δρόμω βοηθέω, ω, fut. now. - de quelqu'un, rivi.

Courin, s'écouler, en parlant du temps, à mojρέω, fut. ρεύσω. Le temps court, απορ-ρεί δ χρόνος. L'année qui court, ὁ παρ-ων ένιαυτός, ευ. Les intérêts courent, οἱ τόχοι χωρούσι (χωρίω, io, fut. ήσω). || Se répandre, en parlant d'un bruit, δια-σκεδάννυμαι, fut. σκεδασθήσομαι: δια-φοιτάω, ω, fut. ήσω: δια-θρυλλέομαι, ευμαι, fut. ηθήσεμαι : χωρέω, ω, fut. ήσω. Il court des bruits, χωρούσι λόγοι. Le bruit court partout, λόγος δι-εσκέδασται πολύς, ότι (δια-σκεδάννυμαι, fut. σκεδασθήσομαι). Faire courir des bruits, λόγους δια-σπείρω, fut. σπερω. | En parlant d'une maladie : cette maladie court, imδημεί αύτη ή νόσος (έπι-δημέω, ω, fat ήσω). Monnaie qui court, ou qui a cours, tò veνομισμένον άργυριον, ου (parf. passif de νομίζω, fut. iou).

Course, v. a. poursuivre, diaxa, fut. dia-Egnat. Courir le cerf, le lièvre, tou flagou, τὸν λαγών θηράω, ω, fut. άσω.

Courir, parcourir, περι-τρέχω, fut. περιδραμούμαι, acc. Courir les mers, θαλασσεύω, fut. εύσω: θαλασσοπορέω, ω, fut. ήσω. Courir le stade, σταδιοδρομέω, ω, fut. ήσω. Courir sa quatrième année, τὸ τέταρτον έτος άγω, fut. άξω.

Course un danger, xivouvov τρέχω, fut. θρέξεμαι ου δραμούμαι. Courir danger de perdre la vie, την έσχάτην (sous-ent. τύχην) σει τον περί ψυχής (sous-ent. χίνδυνον) τρέχω. Courie risque, κινδυνεύω, fut. εύσω. Nous avons couru bien des risques, πολλά ἐκινδυνεύσαμεν. Courir risque de perdre la vue, τοῖς ὀφθαλμοῖς κινδυνεύω. Il court risque de mourir de besoin, δι ενδειαν απ-ολέσθαι χινδυνεύει (απ-ολλυμαι, fec. ix-τρίχω. Revenir en courant, ανα-τρίχω. Courir ολούμαι). || Courir la même fortune, τῆς αὐτῆς

 f_{nl} , ήσω. Oraleur des plus courus, ὁ ἡήτωρ ἐν | φανηφόρος, ος, ον. || Proclamer roi, βασιλία ἀν- π τοῖς μάλιστα εὐδώμιος, ου. αγορεύω, ful. ἀν-αγορεύω ου ἀν-ερῶ , acc. ||

COURONNE, s. f. ornement de 1ête, eriwavec, eu (¿). Petite couronne, στεφανίσκος, eu (6). Couronne de fleurs, 6 avolves στέφανος, cu. Couronne de toutes sortes de sleurs, πλεκτός στέφανος παντοδαπών άνθίων. Couronne de roses, de violettes, de myrte, de chêne, στέφανος δόδων, ΐων, μυβρίνης, δρυός. Mettre une couronne sur la tête, στέφανον έπι-τίθημι, άμφιτίθηρι, περι-τίθημι, fut. θήσω : στέφανον άνάπτω, fut. άψω, ου περι-δίω, ω, fut. δήσω. - à quelqu'un; rivi. Attacher des couronnes sur la tête des vainqueurs, στιφάνοις τους νικώντας άνα-δίω, ω, fut. δήσω. Prendre une couronne, se la mettre sur la tête, στίφανον έπι-τίθεμαι, fut. ἐπι-θήσομαι, ου άν-άπτομαι, fut. άψεμαι, ου περι-δέομαι, ευμαι, fut. δήσομαι. Porter une couronne, στέφανον έχω, fut. έξω, ou φερίω, ω, ful. ήσω: en un seul mot στεφανηφερίω, ω, fut. ήσω. Oter sa couronne, τὸν στίφανον περι-αιρίω, ω, fut. αιρήσω. La jeter loin de soi, ἀποβ-βίπτω, fut. βίψω. Décerner une couronne, στέφανον δίδωμι, fut. δώσω. Tresser une couronne, στέφανον πλέκω, fut. πλίξω, ου υφαίνω, fut. ανώ. Qui tresse des couronnes, στεφανοπλώκος, ου (δ, ή). Recevoir la couronne du mérite ou de la valeur, tà άριστεία στεφανόρμαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. Combat dont une couronne est le prix, & dywv στεφανίτης, ου.

Couronne, insigne de la royauté, στέφανος, ευ (έ): διάδημα, ατος (τό). || Au fig. Les droits de la couronne, τὰ βασιλικὰ δίκαια, ων. Se disputer la couronne, περί τῆς βασιλείας φιλονεικέω, ω, fut. ήσω.

COURONNEMENT, s. m. action de mettre une couronne, στιφάνωσις, εως (ή). || Sacre d'un roi, ἀναγόρευσις, εως (ή). || Terme d'architecture, στιφάνη, ης (ή). || Achèvement d'un ouvrage, κορώνη, ης (ή): κορωνίς, ίδος (ή): κορυγή, ῆς (ή). Mettre le couronnement à un ouvrage, κορώνην ου κορωνίδα ου κορυφήν τῷ Εργω. ἐπιπτίθημι, fut. ἐπιπθήσω.

COURONNER, v. a. orner d'une couronne, στιφανόω, ω, fut. ώσω, acc. Se couronner de leurs, d'Asci στιφανόομαι, ουμαι, fut. ώσωμαι. Être couronné pour prix de sa vertu, άριτης ένεκα στιφανόομαι, ουμαι, fut. ωθήσομαι, Dem. Couronné, ée, qui porte une couronne, στι-

φανηφόρος, ος, ον. || Proclamer roi, βασιλία άναγορεύω, fut. άν-αγορεύωω ου άνερω, acc. || Terminer glorieusement, πορυφόω, ω, fut. ώσω, acc. La fin couronne l'œuvre, πορυφήν έπιτόθησι τὸ τώλος (ἐπι-τίθημι, fut. ἐπι-θήσω).

Couronner, entourer, πιρι-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. La ville est couronnée de forêts, δρυμοῖς κύκλω περι-λαμδάνεται ή πόλις.

ar Couronner, se dessécher par le haut, en parlant des arbres, την κεφαλήν ξηραίνομαι, fut. ανθήσομαι.

COURRIER, s. m. άγγελος, ω (δ). Envoyer courriers sur courriers, τους άει άγγελους άπεστιλω, fut. στελώ. Courrier de cabinet, άγγελιαφόρος, ου (δ).

COURROIE, s. f. Ιμάς, άντος (δ). Petite courroie, Ιμάντιον ου Ιμαντάριον, ου (τὸ).

COURROUCER, ν. α. παρ-οργίζω, fut. ίσω, acc. — quelqu'un contre un autre, τινά τινι. Se courroucer, δργίζομαι, fut. ισθήσομαι : άγριαίνομαι, fut. ανούμαι. || Mer courroucée, ή άγρία θάλασσα, ης.

COURROUX, ε. m. όργή, ῆς (ή). Retenir son courroux, τῆς όργῆς κρατίω, ῶ, fut. ήσω. Εττε l'objet du courroux de quelqu'un, όργῆς τυγχάνω παρά τινος, fut. τεύξομαι. Son courroux s'apaise, ή όργὴ παρ-ακμάζει (παρ-ακμάζω, fut. άσω). Le courroux d'Achille, ἡ τοῦ 'Αχλλλίως μῆνις, ιος, Hom. || Le courroux de la mer, ἡ τῆς δαλάσσης ὕδρις, εως. Le courroux de la mer s'apaise, ἀφ-υδρίζει τὸ πέλαγος (ἀφ-υδρίζω, fut. ίσω), Synés.

COURS, s. m. — des eaux, ροῦς, οῦ (ὁ): ἐκροῦς, ου (ὁ). Avoir son cours, ρίω, ƒωι. ρίνοω : ἐκροῦν ἔχω, ƒωι. ἔχω. Prendre son cours, ἐκ-ρίω, ƒωι. ρεύσω. Continuer son cours sous la terre, εἰς τὴν γῆν ὑπορ-ρίω, ƒωι. ρεύσω. || Donner cours à ses larmes, δακρυβροίω, ῶ, ƒωι. ποω. Arrêter le cours des larmes, τὰ δάκρυα ἴστημι, ƒωι. στήσω. || Cours de ventre, διάρροια, ας (π).

Cours des astres, ή των αστρων ἐπιστροφή ου περιστροφή, ῆς, ου περιφορά, ᾶς. Le cours de la lune, ή τῆς σελήνης περιφορά, ᾶς. Achever son cours, faire sa révolution, περι-στρέφομαι, fut. στραφήσομαι: περι-φέρομαι, fut. περι-ενεχθήσομαι. Son cours est égal à celui du soleil, ἱσόδρομός ἐστιν ἡλίφ.

παι. Rtre couronné pour prix de sa vertu, Cours, étendue en longueur, μπκος, ους (τό). άρετης ένεκα στεφανόσμαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι, De long cours, μακρός, ά, όν. Voyage de Dem. Couronné, ée, qui porte une couronne, στι- long cours, μακροπορία, ας (ή). Faire un voyage

de long cours, μακράν όδοιπορέω, ω, fut. ήσω, ou ἀπο-δημίω, ω, fut. ήσω. || Étendue en durée. χρόνος, ου (δ). Le cours de la vie, δ τοῦ βίου χρόνος, ου : βίος, ευ (δ). Pendant tout le cours de sa vie, δι' όλου τοῦ βίου. Tout le cours de sa vie fut une suite de prospérités, εὐτυχέστατα τὸν βίον δι-ετέλεσε (δια-τελέω, ω, fut. τελέσω).

Cours, suite, entraînement, ne se rend pas, hu se tourne de différentes manières. Le cours tes affaires, πράγματα, ων (τὰ). Le cours des circonstances, xaipci, wv (ci). D'après le cours des affaires, ώς τὰ πράγματα φέρεται (φέρομαι, fut. ένεχθήσομαι). Il n'en faut accuser que le cours des événements, των πραγμάτων χαλεπήν τινα φοράν αἰτίαν τούτων δει ήγεισθαι (ήγίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι). Arrêter le cours du mal, τὸ ἐπ-ιὸν (partic. đểπ-ειμι, fut. ειμι) κακὸν ἐπ-έχω, fut. ἐφ-έξω. Il fut arrêté dans le cours de ses exploits, μεταξύ τῶν καλῶς πρασσομένων έπ-εσχέθη (aor. pass. d'έπ-έχω).

Cours, instruction régulière, maissia, as (7). Cours complet, ή έγχώκλιος παιδεία, ας. Faire un cours complet, την έγκύκλιον παιδείαν παιδεύομαι, fut. ευθήσομαι. Faire son cours de droit, de théologie, τους νόμους, την θεολογίαν παιδεύομαι. Faire un cours de droit, de théologie, enseigner ces différentes sciences, rous νόμους, την θεολογίαν διδάσκω, fut. διδάξω.

AVOIR Cours, en parlant des expressions, des monnaies, etc. νομίζομαι, fut. ισθήσομαι: νομιστεύομαι, fut. εύσομαι. N'avoir plus de cours, άπ-ηρχαίωμαι (parf. ď άπ-αρχαιόομαι, ουμαι, .fut. ωθήσομαι). Qui n'a plus de cours, ἀπηρχαιωμένος, η, ον. | Donner du cours à une chose, la mettre en vogue, dokay tivi mipiποιέω, ω, fut. ήσω.

LE Cours, en parlant des marchandises, i κατ' άγορὰν τιμή των ώνίων, gén. τιμής.

Cours, promenade, περίδρομος, ου (δ).

COURSE, s. f. action de courir, δρόμος, ου (δ). Faire une course, δρόμον τινά τρέχω, fut. δραμεύμαι. Léger à 🚣 course, ταχύδρομος, ος, ov. Se sauver à la course, δρόμω ομ δρομάδην φεύγω, fut. φεύξομαι. S'exercer à la fournit pas une longue, βραχύδρομος, ος, ον. || Course de chevaux, iπποδρομία, ας (ή). Faire une course de chevaux, iπποδρομίω, ω, fut. ήσω. Course de chars, άρματοδρομία, ας (ή). En faire une, άρματοδρομέω, ω, fut. ήσω.

Course, incursion, είσθολή, ής (ή). Faire des courses sur les frontières, είς τὰ δρία είσ-δάλλω. fut. 6αλῶ. Pays exposé aux courses des ennemis, ή τοις πολεμίοις είσδατος χώρα, ας. Pays où l'ennemi ne peut faire de courses, i dueέμδολος χώρα, ας. Armer un vaisseau en course, είς πειρατείαν ναῦν κατα-σκευάζω, fulάσω. Vaisseau armé en course, ή πειρατική ναῦς, gén. νεώς.

Course, voyage, όδοιπορία, ας (ή). Qui a fait beaucoup de courses, πολύπλανος ου πολύπλαγκτος, ος, ον. Course sur mer, πλούς. génit. πλοῦ (δ). Course à cheval, ἐππασία, ας (ή). Faire une course à cheval, iππάζομαι, fut. άσομαι.

Course, durée de la vie, voyez CARRIÈRE. COURSIER, s. m. cheval, (ππος, ου (δ). !! Terme de marine, ἰδώλιον, ου (τὸ).

COURT, courte, adj. βραχύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Courte durée, δ βραχὺς χρόνος, ου. Courte existence, δ βραχύς βίος, ου. Qui n'a qu'une courte existence, βραχύδιος, oc, ov. Vue courte, au propre et au figuré, άμδλυωπία, ας (ή). Voyex Vox. Chemin court, ή σύντομος όδός, ου. Le chemin le plus court, ή συντομωτάτη, ης, scus-ent. όδός. Le plus court est de lui dire, συντομώτατα αν είποις (είπον, aor. de λέγω). Être court dans sa harangue, βραχυλογίω, ω, fut. ήσω. Je serai court, διά βραχίων έρω (fut. de λέγω).

Court, adv. βραχίως. Coupé court, βραχύτομος, ος, ον. Couper court aux projets de quelqu'un, τὰ βεδουλευμένα τινὶ ἀπο-κολούω. fut. ooow. Couper court à tous les discours, τους λόγους άπο-χόπτω, fut. χόψω. Pour faire court, wore dia Brayiws eineis (inf. aor. 2 de λέγω): ώστε συλ-λαμδάνοντα ου συν-τέμνοντα είπειν (συλ-λαμδάνω, fut. λήψομαι: συν-τέμνω, fut. τεμώ): συν-τεμόντι δ' είπειν (sous-ent. ώς έξ-εστί μοι). Demeurer court, άπο-σιωπάω, ω, course, i τῷ σταδίφ γυμνάζομαι, fut. άσομαι. fut. ήσομαι. Rester court par défaut de mê-Disputer le prix de la course, σταδιοδρομέω, moire, του λόγου έκ-πίπτω, fut. πεσούμαι." Arω, fut. ήσω. Qui n'est plus propre à la rêter tout court, dans le sens actif, ίστημι, course, ἀπόδρομος, ος, ον. Qui fournit une fut. στήσω, acc. : ίσχω, fut. σχήσω, acc. : έπlongue course, μακρόδρομος, ος, ον. Qui n'en ίχω, fut. έφ-έξω, acc. Arrêter ou s'arrêter tout

court, Kaiφνης ίσταμαι, fut. στήσομαι. || Être i court d'argent, των χρημάτων άπορίω, ω, fut. ήσω. || Tenir quelqu'un de court, le traiter severement, την ήνίαν τινί έπ-έχω, fut. έφ-έχω.

COURTAGE, s. m. προξενία, ας (ή). Faire le courtage, προ-ξενίω, ω, fut. ήσω. Droit de courtage, τὸ προξενητικόν, οῦ.

COURTAUD, AUDE, adj. de taille courte et ramassée, στρογγύλος, n, ον. || Qui a les oreilles et la queue coupées, κολουρος, ος, ον.

COURTAUDER, v. a. οὐροτομίω, ω, ful.

COURTE-HALBINE, s. f. ἄσθμα, ατος (τὸ). Qui a la courte-haleine, ἀσθματικός, ή, όν.

COURTE-POINTE, s. f. στρωμνή, ῆς (ή). COURTIER, s. m. προξενητής, οῦ (ό).

COURTILIERE, s. f. insecte, βιύπρηστις, αως (ή).

COURTINE, s. f. rideau, κωνωπείον, ου (τὸ). [Partie d'un rempart, τείχος, ους (τὸ).

COURTISAN, s. m. qui hante la cour des princes, αὐλικός, οῦ (ό). De courtisan, αὐλικός, vi, ov. L'empressement des courtisans, n αὐλική περιεργία, ας (ή). Il ne craindra point de passer pour un courtisan, ού φοδηθήσεται τὸ σύλικός καλείσθαι καί θεραπευτικός (φοδέομαι, ουμαι, ful. ηθήσομαι: καλέομαι, ουμαι, ful. κληβήσομαι). Courtisan assidu, άνηρ θεραπευτικός, οῦ (δ). Adroit courtisan, ἀρεσκός, οῦ (δ). Vil courtisan, χολαξ, αχος (δ). Courtisan de quelqu'un, πελάτης, ου (ό). Ses courtisans, ci περὶ αὐτόν. Rtre le courtisan de quelqu'un, τινά θεραπεύω fut. εύσω: τινὶ ἀρεσκεύομαι, fut. εύσομαι. Séduit par les flatteries de ses courtisans, ταίς των άρεσχευομένων ήσσώμενος χολαχείαις (άρεσχεύομαι, fut. εύσομαι: ἡσσάομαι, ωμαι, fut. ηθήσομαι).

COURTISANE, s. f. $\dot{\epsilon}$ traipa, $\alpha \varsigma(\dot{\eta})$; $\dot{\epsilon}$ transis, $\dot{\epsilon}$ dos $(\dot{\eta})$. Vile courtisane, $\pi \dot{\epsilon} \dot{\rho} \gamma \eta$, $\eta \varsigma(\dot{\eta})$.

COURTISER, ν. α. θεραπεύω, ful. εύσω, acc. COURTOIS, οισε, adj. φιλόφρων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονίστερος, sup. ονίστατος). COURTOISEMENT, adv. φιλοφρόνως.

COUSIN, s. m. parent, συγγινής, σῦς (δ). Cousin germain, ἀνεψιός, οῦ (δ). Cousine germaine, ἀνεψιά, ᾶς (ή). Cousine issue de germain, ἐξανεψίας, συ (δ). Cousine issue de germain, ἐξανεψία, ας (ή).

COUSIN, s. m. sorte de mouche, χώνωψ, COUSINAGE, s. m. συγγένεια, ας (ή). ωπος (δ).

COUSINER, v. n. vivre en cousin avec quelqu'un, οἰκιίως τινὶ χράομαι, ωμαι, fut. χρήσομαι.

COUSINIÈRE, s. f. xwvwmeiov, ou (tò).

COUSSIN, s. m. — pour appuyer la tête, προσκιφάλαιον, ου (τὸ). — pour appuyer le bras, ὑπαγχώνιον, ου (τὸ). Coussins pour s'asseoir, στρώματα, ων (τὰ): ῥαπτά, ων (τὰ).

COUSSINET, s. m. τύλη, ης (ή).

COUT, s. m. dépense, $\delta \alpha \pi \acute{\alpha} v n$, η , $(\acute{\eta})$: $\delta \alpha - \pi \acute{\alpha} v n \mu \alpha$, $\alpha \tau o \varsigma$ $(\tau \acute{o})$.

COUTEAU, s. m. μάχαιρα, ας (ή). Petit couteau, μαχαιρίδιον, ου (τό). Couteau de cuisine, ή μαγιιρική κοπίς, ίδος. || Ils sont à couteaux tirés, en guerre ouverte, φιλονιίκως έχουσιν ου στασιάζουσι πρὸς άλλλήλους (έχω, fut. έξω: στασιάζω, fut. άσω). Il fallut jouer des couteaux, on en vint aux mains, άχρι μάχης ου άχρι χειρών ήλθι το πράγμα (έγχομαι, fut. ελεύσομαι). COUTELAS, s. m. μάχαιρα, ας (ή).

COUTELIER, s. m. qui vend des couteaux, μαχαιροπώλης, ου (δ). || Qui en fail, μαχα.-ροποιός, οῦ (δ).

COUTELLERIE, s. f. lieu où l'on vend des couteaux, μαχαιροπωλείον, ου (τὸ). || Art du coutelier, ή τοῦ μαχαιροποιοῦ τέχνη, ης.

COUTER, v. n. se vendre ou être acheté un certain prix, πωλίομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι: πιπράσχομαι, ful. πραθήσομαι: ώνιός (ος ou a, ov) sim, fut. toupat : toujours avec le gén. Combien coûte-t-il? πόσου πωλείται; Combien coûtent les laitues? Une obole, πόσου πιπράσχονται θρίδακες; 'Οδολού. On peut aussi employer différentes tournures. Il lui en coûta dix talents. tournez, il y dépensa, άν-άλωσεν είς τοῦτο δέκα τάλαντα (άν-αλίσκω, fut. αλώσω). Cela coûte de l'argent, tournez, demande ou exige de la dépense, τουτο δαπάνης δείται (δέομαι, fut. δεήσομαι). Qui coûte cher, τίμιος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Qui coûte excessivement cher, ὑπερτίμιος, ος, ον. Cela me coûte bien cher, έχω λαδών τουτο πολλής τιμής (έχω, ful Κω: λαμδάνω, fut. λήψεμαι). Guerre qui coût beaucoup, πολιμος δαπανηρός, οῦ (δ). La guerre coûte beaucoup, ὁ πολεμος χρήματα πολλά άναλίσκει (άν-αλίσκω, fut. αλώσω). Sa rançon coûta des sommes énormes, ελύθη χρημάτων μεγάλων (λύομαι, ful. λυθήσομαι). Qui coûte peu, εύωνος, ος, ον. Qui ne coûte presque rien, εὐτελής, ric, ic. Qui ne coûte rien, προύμιος, ος ου α,

ev : ἀδάπανος, ος, ον. De tous les ornements,] ειωθός τεῖς "Ελλησι (εἰωθώς, υῖα, ός, partic. ἄ εἶωθα): c'est celui qui coûte le moins, των χόσμων άδαπανώτατός έστιν ούτος. Sans qu'il en coûte, άνευ δαπάνης. Il no vous a rien coûté, πρείκα έλαδες σύτον καὶ άμισθί (λαμδάνω, fut. λήψομαι).

Couten, être cause de perte, de gain, etc. αίτιός (ος ou α, ον) είμι, fut. έσομαι, avec le gén. Cette faute vous coûtera bien des larmes, πολλών σοι ζακρύων αίτιον έσται το άμάρτημα. Son trop de franchise lui coûta la vie, Shacev αὐτὸν ή άγαν παβρησία (δλυμι, fut. όλέσω). Qui coûte la vie, δλίθριος, ος συ α, ον : θανα-ηφόρος, ος, ον. Ce peu de gain lui a calté la perte de son salut, τοικύτου του πέρδους άπημπολησε την έαυτου σωτηρίαν (άπ-εμπολέω, ω, fut. ήσω). Il m'en coûte de vous affliger, tournez, je vous afflige malgré moi, έχων σε λυπῶ (λυπίω, ω, fut. ήσω). Il en coûte bien de la peine et de la dépense, δείται ταῦτα καὶ πόνου καὶ δαπάνης (δέομαι, fut. δεήσομαι). Il en coûte pour réussir, οὐκ ἄνευ πόνου προχωρεί τὰ πράγματα (προ-χωρέω, ω, fut. ήσω). La victoire leur coûta cher, ἐκράτησαν εὐ μὴν άκονιτί (κρατίω, ω, fut. ήσω). Qui coûte à dire, δύσλεκτος, ος, ον. - à avouer, δυσομολόγητος, oc, ov. On forme ainsi un très-grand nombre d'adjectifs composés.

COUTEUX, EUSE, adj. δαπανηρός, ά. όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Qui n'est pas coûteux, άδαπανος, ος, ον.

COUTRE, s. m. soc de charrue, vyng, sws (i). COUTUME, s. f. habitude, focc, our (rò). Coutume ancienne, έθος μακρόν καὶ χρόνιον, ου. Par une sotte coutume, έθει τινὶ φαύλω. Introduire une mauvaise coutume, movapor tooc είσ-άγω, fut. άξω. Se défaire d'une mauvaise coutume, κακὸν έθος ἀπ-εθίζομαι, fut. ισθήσομαι. Avoir coutume, elwba (parf. d'ibw inusité). Ils ont coutume de mendier, πτωχεύειν εἰώθασι (πτωχεύω, fut. εύσω). Il a coutume de parler peu, έθος έχει όλίγα λέγειν (έχω, fut. έξω). C'est sa coutume de rester à la maison, tournez, il a pour coutume, δι' έθους έχει οΐκαι μένειν. C'est ma coutume d'agir ainsi, 6000 imoi xet-EGTARE TAUTA MOISIN (RAB-IGTAMAI, ful. RATAστήσομαι). C'est la coutume, έθος τουτ' έχει (έχω, fut. εξω). Comme c'est la coutume, ως φιλεί γί-

κατά τους Ελληνας: ou seulement Ελληνικώς. adv. Contre la coutume de leur pays, mara τὸν ἐπιχώριον τρόπον. Agir contre la coutume, παρά το είωθος ποιέω, ω, fut. ήσω. Autrement que de coutume, παρά τὸ είωθός οι τὸ συντόλες. Plus tôt que de coutume, πρό τοῦ συνήθους. || Passer en coutume générale, νομίζομαι, fut. νομισθήσομαι. Les coutumes qui ont pris force de loi, τὰ νενομισμένα, ων. Cela est contraire à la coutume, τοῦτ' έξω τῶν νενομισμένων έστί. Suivre les coutumes établies, τεῖς νενομισμένοις έμ-μένω, fut. μενώ. Cela passa en coutume, τούτο έν έθει έγένετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

COUTUMIER, ière, adj. ouvidne, ne, ec. Il est coutumier du fait, δι' έθους έχει τὰ τοιαῦτα πράσσειν (ίχω, ful. έξω: πράσσω, ful. πράξω).

COUTURE, s. f. action de coudre ou endroit cousu, papri, no (n). Reste d'une cicatrice, σὐλή, κζ (ή). | Au fig. A plate couture, κατά κράτος. Il les désit à plate couture, διράτησεν αὐτοὺς ἐχ πολλοῦ τοῦ περι-όντος (χρατέω, ω. * ful. now).

COUTURE, it, adj. culábne, ne, ec. COUTURIÈRE, s. f. pantoia, as (n). COUVAIN, s. m. œufs des abeilles, tà των μελισσών ώά, gén. ωων.

COUVEE, s. f. les œufs d'une poule, èa, gén. www (tà). || Ses petits, veogoci, wv (oi). COUVENT, s. m. xolvoblov, cu (tò).

COUVER, v. a. $i\pi - \omega \alpha \zeta \omega$, fut. $\alpha \sigma \omega$, acc. L'action de couver, ἐπωασμός, οῦ (ὁ). Δυ fig. Couver dans son esprit un projet, etc. μηχανάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι, acc. Couver une maladie, νοσείν μέλλω, fut. μελλήσω (νοσέω, ώ, fut. ήσω). || Couver des yeux, έπ-οφθαλμιάω, ω, fut. άσω, dnt. : ἐπ-οφθαλμέω, ω, fut. ήσω, dat.

Couver, v. n. ou se Couver, v. r. être cach & et comme endormi, κοιμάσμαι, ωμαι, fut. ήσομαι. Feu qui couve sous la cendre, πῦρ καιμώμενον ύπο τέφρα, ου d'un seul mot ζώπυρον, ου (τό). Rallumer un feu qui couvait sous la cendre, ζώπυρόν τι έξ-άπτω, fut. άψω, ου άναβ-ριπίζω, fia ίσω. | S'accrottre en silence, φύομαι, fut. φύσομαι. Cette guerre couvait depuis longtemps, πάλαι έφύετο ὁ πόλεμος. Π se νεσθαι (φιλίω, ω, fut. ήσω). Selon la coutume couve quelque chose de fâcheux, φύεταί τι des Grecs, κατά τὸν 'Ελληνικόν τρόπον : κατά τὸ Ικακόν. Il se couve quelque chose, les affaires se browillent, ciðsī τὰ πράγματα (ciðiω, ω, | άμαρτίας τι προ-δάλλομαι, fut. δαλούμαι, ou ful. now), Hérodn.

COUVERCLE, s. m. πωμα, ατος (τὸ). Mettre le couvercle à un vase, άγγειον τι πωμάζω, ful. ácu.

COUVERT, s. m. logement où l'on est à t'abri, στίγη, ης (ή). Refuser à quelqu'un le couvert, στέγης τινὶ φθονέω, ω, fut. ήσω. Donner à quelqu'un le couvert, στέγην τινὶ παρ-έχω, fut. Kw.

Couvert, ombre des arbres, oxiá, aç (i): σκιάς, άδος (ή): τὸ συνηρεφές, οῦς. Qui donne du couvert ou un beau couvert, συνηρεφής, τίς, ές : κατάσκιος, ος, ον. Donner du couvert, συν-πρεφέω, ω, fut. ήσω. Dès la troisième année, les arbres donnent du couvert, τῷ τρίτῳ έτει τό ύλη συν-πρεφεί, Théophr.

Couvert, ce qu'on met sur une table à manger, τὰ ἐπιτραπέζια σκιύη, ων : τράπεζα, κς (ή). Mettre le couvert, την τράπεζαν κοσμέω, ω, fut. κοω. Oter le couvert, την τράπεζαν άπο-σκιυάζω, fut. άσω.

A COUVERT, adv. sous un toit, but στέγης. Se mettre à couvert, ύπὸ στέγην κατα-δύομαι, fut. δύσομαι. Se mettre à couvert de la pluie, du froid, τον δμέρον, το πρύος άμύνομαι, fut. υνούμαι. Qui est à couvert, ὑπόστεγος, ος, εν. Lieu où l'on est à couvert, τόπος ἐπισχεπής. ους (δ). En sûreté, iv ἀσφαλεί. Être à couvert de quelque chose, ἀσφαλῶς έχω πρός τι, fut. Εω. Être à couvert de tout danger, in àσφαλεί είμι του μή παθείν (είμι, fut. έσομαι: πάσχω, fut. πείσομαι). Etre à couvert de ses ennemis, τῆς πρὸς τῶν ἐχθρῶν ἀσφαλείας τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Mettre quelqu'un à couvert des ennemis, έξω τῶν πολεμίων πινά παίω, ω, fut. ήσω. Être à couvert du blame, έξω του ψόγου γίνομαι, fut. γενήσομαι. Se mettre à couvert derrière quelqu'un ou derrière quelque chose, τινά ου τὶ προ-δάλλομαι, fut. δακουμαι. Être à couvert sous l'autorité de quelqu'un, άξίωσίν τινος προ-δέδλημαι.

COUVERTEMENT, adv. secrètement, xpúpa: λάθρα. | En termes couverts, δι' αίνιγμων.

COUVERTURE, s. f. ce qui sert à couwir, χάλυμμα, ατος (τὸ). Couverture de lit, στρώμνη, πς (ή). — de mulet, de bêțe de somme, έπίστρωμα, ατος (τὸ). — de maison, ὄροφος, ου (δ).

Couverture, prétexte, πρόσχημα, ατος (τὸ). Donner une couverture à sa faute, πρὸ τᾶς |

προ-τείνομαι, fut. τενούμαι.

COUVEUSE, adj. ou s. f. Spvic immagrixa, ñ; (ή). Elles sont meilleures couveuses les unes que les autres, επωαστικωτέραι είπιν έτεραι έτερων.

COUVRE-CHEF, s. m. xepalic, idec (i). COUVRIR, v. a. revêtir d'une enveloppe quelconque, καλύπτω, fut. ύψω, acc.: περιχαλύπτω, ful. ύψω, acc. : σχιπάζω, ful. άσω, acc. : σχέπω, fut. σχέψω, acc. Couvrir la tèle, την χεφαλήν χαλύπτω, fut. ύψω. Se couvrir le visage de honte, έγ-καλύπτομαι, fut. ύψομαι. Couvrir les jambes de vêtements, tà oxidn έσθητι σχέπω, fut. σχέψω, ου σχεπάζω, fut. άσω. Ce n'est pas assez pour eux d'avoir la tête et les pieds couverts, ου μόνον πεφαλήν και πέδας άρχει αύτοις έσχεπάσθαι, Xén. Couvrir un malade, τὸν νεσεῦντα σκιπάζω, fut. άσω. Se couvrir d'un mauvais manteau, βυπαρόν τριδώνιος άμπ-έχομαι, fut. άμφ-έζομαι. || Couvrir un lit, le tendre, χλίνην στρώννυμι, fut. στρώσω ου στορέννυμι, fut. στορέσω. Il ordonna aux chênes de se couvrir de branches, ixideuse δρυμώς κλάδοις σκέπεσθαι (κελεύω, fut. εύσω : σκέπω, fut. σχίψω), Planud. Couvert d'une fourrure, μαλλωτός, ή, όν. Couvert de plumes, πτιλωτός, ή, iv. Et ainsi d'une infinité d'autres adjectifs.

Couvrin un vase, y mettre un couvercle, άγγεῖον πωμάζω, fut. άσω. || Couvrir une maison, y faire un toit, obiar iciow, fut. iciow. Couvert de chaume, καλαμοστεφής, ής, ές.

Couvrir, enduire d'une couche de quelque chose, περι-χρίω, fut. χρίσω, acc. Couvrir d'or, περι-χρυσόω, ω, fut. ώσω. Couvert d'or, πιρίχρυσος, ος, ov. On forme ainsi plusieurs composés.

Couvrin, ombrager, έπι-σκιάζω, fut. άσω, acc. On dit que ces arbres couvrent de leur ombre l'espace de dix stades, φασί τὰ δίνδρα έπὶ δέκα στάδια ποιείν σκιάν (ποιέω, ω, fut. ήσω). Lieu couvert d'arbres, σκιάς, άδος (ή).

Couvrin, cacher, καλύπτω, fut. ύψω, acc. : χρύπτω, fut. χρύψω, acc. Couvrir d'une nuit épaisse, γυχτί έπι-χαλύπτω, fut. ύψω, acc. Couvrir de ténèbres, im-occtée, e, fut. nou, dat. Se couvrir de nuages, νεφόομαι, ευμαι, fut. ωθήσομαι. Temps couvert, άτρ νεφώδης, ους (6). su Couvrin d'une rivière, pour ne pas être cerné, ποταμόν προ-δάλλομαι, fut. δακούμαι.

Couvain, parsemer, joncher, remplir, στρών-

νυμι, fut. στρώσω, acc. : στορίννυμι ου στέρνυμι, fut. στορίσω, acc. Couvrir la plaine de cadavres, νικροῖς στορίννυμι τὸ πιδίον. Couvrir la terre de sleurs, τὴν γῆν ἄνθισι κατα-στορίννυμι, fut. στορίσω. Ayant couvert la mer de ses vaisseaux, τὴν θάλασσαν ναυσί κατα-στορίσας. Couvrir une table de mets, τοῖς ἰδίσμασι τράπιζαν εὐτρεπίζω, fut. ίσω. Couvrir de sang, de boue, αῖματι, βορδόρω καταβ-ραίνω, fut. ρανώ, acc. Couvrir de blessures, κατα-τραυματίζω, fut. ίσω, acc.

Couvair, au figuré. Couvrir quelqu'un de gloire, δόξαν τινὶ περι-ποιίω, ῶ, fut. ήσω. Se couvrir de honte, d'honneur, αἰσχύνην, δόξαν έμαυτῷ περι-ποιίω, ῶ. Couvrir d'outrages, καθ-υδρίζω, fut. ίσω, acc. Couvrir de honte, κατ-αισχύνω, fut. υνῶ, acc. Couvert de gloire, περικλιάς, ής, ές. Couvert de honte, αἰσχύνης περίπλιως, ως, ων.

Couvair, voiler, déguiser, καλύπτω, fut. ύψω, acc. Couvrir la voix, τὴν φωνὴν ἐπικαλύπτω, fut. ύψω. Couvrant par ses clameurs effrayantes leurs voix plaintives, μάλα τραχεία καὶ ἀπήνει τῷ φωνῷ τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπι-καλύπτων, Luc. Se-couvrir d'un prétexte, πρόσχεμα προ-καλύπτομαι, fut. ύψομαι, Plat. Couvrir une action d'un beau prétexte, πρόφασιν εὔλογον πράγματι προ-τείνομαι, fut. τενοῦμαι. Couvrir ses desseins ou sa pensée, dissimuler, τα βουλεύματα, τὴν διάνοιαν κλίπτω, fut. κλίψω. CRABE, s. m. écrevisse de mer, κάραδος, ου (δ).

CRACHAT, ε. m. πτύσμα, ατος (τὸ). CRACHEMENT ρ ε. m. πτύσις, εως (τὸ).

CRACHER, ν. α. πτύω, fut. πτύσω, αcc. Chez les Perses il est indécent de cracher et de se moucher, αἰσχρόν ἐστι Πέρσαις καὶ τὸ ἀπο-πτύειν καὶ τὸ ἀπο-μύττεσθαι (ἀπο-πτύω, fut. πτύσω: ἀπο-μύττομαι, fut. μύξομαι), Χέπ. Cracher du sang, αἰμα πτύω. Qui crache le sang, αἰμοπτυϊκός, ή, όν. Cracher sur quelqu'un, ἐμ-πτύω ου προσ-πτύω, fut. πτύσω, avec le dat. de la personne ou εἰς et l'acc. S'étant coupé la langue avec les dents, il la lui cracha au visage, τὴν γλῶσσαν ἀπο-τραγὼν προσ-επτυσε (ἀπο-τρώγω, fut. τρώξομαι: προσ-πτύω, fut. πτύσω), Plat. Faire un effort pour cracher, χρίμπτομαι, fut. χρέμψομαι. Cracher avec effort, ἀπο-χρίμπτομαι, fut. χρέμψομαι, acc.

CRACHEUR, s. m. ό πτυελίζων, οντος.

CRACHOTEMENT, s. m. πτυελίσμός, οδ (ό... CRACHOTER, v. n. πτυελίζω, fut. ίσω. CRAIE, s. f. ή κιμωλία γñ, gén. γῆς.

CRAINDRE, v. a. avoir peur, pobiopat, ouμαι, fut. ήσομαι (αστ. έφοδήθην), αςς. : δίδακα ou didia, fut. duco, acc. Voici ce que je crains, τουτο δίδοικα: τουτον έγω φοδουμαι τὸν φόδον. On n'aime pas celui que l'on craint. oudeic, er pobeitau, pelei (peles, &, fut. now): μισεί τις, δν δέδοικε (μισέω, &, ful. ήσω). Οπ le craint et on le hait, μισεί, τις έπείνον καὶ δίδιε, Dém. Homme craignant Dieu, δ τὸν Θεὸν δεδιώς ου δεδοικώς, ότος. Craindre de quelqu'un, ou de la part de quelqu'un, πρός τινος φοεούμαι ου δίδοικα, acc. Je crains tout de lui. πάντα πρὸς αὐτοῦ δίδοικα. On n'avait rien à craindre de la Bretagne, σὐδί τι δίος Την άπὸ Βρεττανίας, Hérodn. Craindre pour quelqu'un oz: pour quelque chose, περί τινος ου περί τινι οκ ύπερ τινος ou simplement τινὶ φοδοῦμαι ou δεδοικα. Je crains pour ma vie, φοδούμαι περί του βίου. - pour l'avenir, περί των μελλόντων. Je crains bien pour mon fils, περί τῷ παιδί σφόδρα δίδια. Je crains fort pour la république, υπέρ τῆς πολιτείας λίαν φοδούμαι. Ne rien craindre ou n'avoir rien à craindre, άδιῶς έχω, fut. εξω. Qui ne craint rien ou n'a rien à craindre, άδιής, ής, ές. Je ne crains plus rien pour ma patrie, περί τῆς πατρίδος άδεὴς γίνομαι, fut. γενήσομαι. Ne craignez rien, θάβρει (impératif de θαβρίω, ω, fut. ήσω). Craint, crainle, part. pass. qui inspire la crainte, qoδερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Craint de tout le monde, même de ses amis, πᾶσι φοδερός και τοίς φίλοις.

Cambar de ou que, φοδοῦμαι, ou δίδια μή avec le subj. ou δπως μή avec le futur de l'indicatif. Craindre de ne pas, δίδια δπως, avec le futur, ou μή οὐχ avec le subjonctif. Je crains de m'écarter trop de mon sujet, δίρι δοιχα μή πόξρω λίαν τῆς ὑποδίσιως ἀπο-πλανίνοῦ ἀπο-πλανάομαι, ῶμαι, fut. ήσεμαι), Isocr. Je crains de paraître absurde, δίδια δπως μή λίαν ἀποπος δόξω (δοχίω, ῶ, fut. δόξω). Je crains de ne pouvoir le prendre, δίδια δπως τοῦτα λαβεῖν δυνήσομαι (δύναμαι, fut. δυνήσομαι: λαμβάνω, fut. λήψομαι). Ils craignent toujours que, ἀεὶ διὰ φόδου εἰσὶ μή, subj. || Faire craindre que, δίος παρ-έχω, fut. έξω, μή, subj. Il fit craindre aux citoyens, εἰς δίος τοὺς πο-

hitae nat-iothor (nab-iothue, fut. nata-othow), avec μή et le subj. Faire craindre quelque ότερος, sup. ότατος). chose à quelqu'un, τινός φόδον τινί έν-εργαζομαι, ful. άσομαι.

CRAINDRE, hésiter à, oxvios," is, fut. nou. Je ne craindrai pas de le dire, oùx ἀκνήσω τοῦτο είπειν. Je crains de lui parler, ἀτολμός είμι προσ-ειπείν αὐτόν (προσ-αγορεύω, fut. προ-αγορεύσω ου προσ-ερώ).

CRAINTE, s. f. δίος, gén. δίους (τὸ). Grande **crainte**, φόδος, ου (δ): δείμα, ατος (τδ). Ανες crainte, μετά δίους. Il était dans la crainte et dans les larmes, iv φόδω ήν και δάκρυσι. La crainte s'empare de moi, είσ-έρχεταί μοι δέος (είσ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι), Plat. Rempli de crainte, περιδεής, ής, ές. Rempli de soupçon et de crainte, ὑποψίας καὶ δείματος μεστός, ή, όν. Pale de crainte, υπό δίους χλωρός, á, óv, Plat. Avoir une crainte mal fondée, adeic dice didia, fut. deiow, Plat. Etre frappé de crainte, φόδω ix-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι. Vivre dans des craintes continuelles, pobe διηνεκώς συ-ζάω, ώ, fut. ζήσω. Inspirer de la crainte, δίος ἐμ-δάλλω, fut. δαλώ. Jeter dans la crainte, είς δέος καθ-ίστημι, fut. καταστήσω, acc. Saisir de crainte, φόδω κατα-πλήσσω, fut. πλήξω, acc. Chasser la crainte, τὸ δέος άπι-σείω, fut σείσω. Délivrer quelqu'un d'une crainte, φόδου τινά άπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω. Il a dissipé nos craintes, έξ-ετίναξεν ήμων τὸν φόδον (έχ-πινάσσω, fut. άξω). Revenir de sa crainte, έμαυτον έχ του φόδου άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Sans crainte, άδιως. Qui est sans crainte, ading, ng, ic. Vie exempte de crainte, ό άδελς βίος, ου. Être hors de crainte, έξω δέους είμί, fut. έσομαι. Je n'ai plus la crainte de la mort, οὐχέτι μοι θανάτου δέος έστί. Inaccessible à la crainte, adeimartos, os, ov. Supérieur à la crainte, possou xpaisseur, ev, cv. gén. ovoc. Parler sans crainte, sans détour, παβρησιάζομαι, fut. άσομαι. Expliquezvous sans crainte, άδεως λέγε, ό,τι σοι δοκεί (λίγω, fut. λίξω : δοχίω, ω, fut. δοξω). Je le dirai sans crainte de passer pour slatteur, ταύτα λέξω ού διδοιχώς μή χολαχεύειν δοχώ (δεδοικώς, part. de δίδοικα : δικέω, ω, fut. δοξω). || De crainte que ou que ne, δπως un ou tra un avec l'aor. du subj. ou le futur de l'indic. De crainte d'accidents, φόδω τῶν τυχόντων.

CRAINTIF, IVE, adj. δειλός, ή, όν (comp.

CRAINTIVEMENT, adv. δειλώς.

CRAMOISI, IE, adj. φοινικούς, ñ, ούν.

CRAMPE, s. f. contraction des muscles. τέτανος, ου (δ).

CRAMPON, s. m. άγκιστρον, ου (τὸ).

CRAMPONNER, v. a. άγκιστρόω, ω, fut. ώσω, acc. | Au fig. Se cramponner à, s'accrocher à, lyopai, fut. Kopai, gén.

CRAN, s. m. γλύφη, ης (ή). Le cran de la slèche où se met la corde de l'arc, γλυφίς, ίδος (ή).

CRANE, s. m. bolle de la tête, xpárico, ου (τό). || Fanfaron, ἀλάζων, ενος (δ).

CRAPAUD, s. m. φρῦνος, ω (δ): φύσαλος, cu (6). Qui ressemble à un crapaud, φρυνοειδής. ńs. is.

CRAPAUDINE, s. f. pierre précieuse, Baτραχίτης, ου (δ). || Plante, σιδηρίτις, ιδος (ή).

CRAPULE, s. f. axchaoía, as (f). Plongé dans la crapule, ἀκολαστος, ος, ον. Se jeter dans la crapule, ἀκολασταίνω, fut. ἀκολαστήσω.

CRAPULEUX, EUSE, adj. axolagroc, oc. ev. Partager les goûts crapuleux de quelqu'un, Tivi συν-αχολασταίνω, fut αχολαστήσω. Orgie crapuleuse, άσωτοποσία, ας (ή).

CRAQUELIN, s. m. πλαχούντιον, ου (τὸ). CRAQUEMENT, s. m. ψόφος, ου (δ). Craquement de dents, γομφιασμός, οῦ (ὁ).

CRAQUER, v. n. faire un bruit sec, ψοφέω. ω, fut. now. | Se vanter effrontement, αλαζονεύομαι, fut. εύσομαι.

CRAQUETER, v. n. κροτέω, ω, fut. ήσω. CRAQUEUR, s. m. άλαζών, όνος (δ).

CRASSE, s. f. saleté, αὐχμός, οῦ (ὁ): αὕχμη, ης (ή): ρύπος, συ (δ): ρυπαρία, ας (ή). Crasse qui se forme sur la peau, άλουσία, ας (ή). Vivre dans la crasse, βίω αὐχμπρῷ συ-ζάω, ω, fut. ζήσω, Luc. || Crasse des toisons, γράσος, cυ (δ). || Crasse des métaux, σχωρία, ας (ή). || Crasse d'huile, ἀμοργή, ῆς (ή).

CRASSE, adj. Humeur crasse, i maxim ίχμάς, άδος. | Avarice crasse, ρυπαρία, ας (ή). Qui est d'une avarice crasse, ρυπαρός, ά, όν. || Ignorance crasse, ή άχρα άμάθεια, ας. Qui est d'une ignorance crasse, αμαθέστατος, n, ov (superl. ď άμαθής).

CRASSEUX, EUSE, adj. adyumpóg, á, óv (comp. ότερος, sup. ότατος) : ρυπαρός, ά, όν

seux, ρυπάω, ω, fut. ήσω. Hommes sales et crasseux, ανθρωποι δυπώντες και αυχμηροί (ci). Vôtement crasseux, ἐσθής ῥυπῶσα, ης (ή). Chevelure crasseuse, κόμη αύχμηρά, ᾶς (ή). Π avait la tête ou la chevelure crasseuse, auxunpos no Thy xoury (sous-ent. xata), Luc.

CRATERE, s. m. κρατήρ, ήρος (δ).

CRAVATE, s. f. περιτραχήλιον, ου (τό). CRAYON, s. m. instrument propre à dessiner, γράφιον, ου (τό). || Esquisse, γραφίς, ίδος (ή). || Ébauche faite à la hâte, σχεδίασμα, ατος (τὸ).

CRAYONNER, v. a. écrire au crayon, γράφω, fut. γράψω, acc. || Faire à la hâte, σχιδιάζω, fut. ásw, acc.

CREANCE, s. f. foi, confiance, πίστις, εως (ή). H Ce qui est du à quelqu'un, xpicc, gén. xpicoc (τὸ), pl. χρία (τὰ). || Instruction secrète d'un souverain à son ambassadeur, συνθήματα, ων (τά).

CREANCIER, s. m. xpriotes, ou (6). Ses créanciers le pressaient, ci χρήσται κατ-ήπειγον αὐτόν (κατ-επείγω, fut. επείξω). Echapper à ses créanciers, τους χρήστας δι-αλισθαίνω, fut. ολισθήσω. Frauder ses créanciers, χριωχοπίω, ū, fut. now.

CREATEUR, s. m. ποιητής, οῦ (ὁ): πλάστης, ου (ό) : δημιουργός, οῦ (ό) : απίστης, ου (ό), Bibl. Le Créateur du monde, à του χόσμου δημιουργός, ου, ου άρχιτέχτων, ονος. Le souverain Créateur de toutes choses, ὁ πάντα τεκτηνάμενος, ου (partic. aor. de τεκταίνομαι, fut. ανεύμαι). | adj. Génie créateur, νεύς ένεργεία ποιητικός, οῦ (ό).

CREATION, s. f. action de créer, moinois, εως (ή): πτίσις, εως (ή), Bibl. La création du monde, ή του κόσμου κτίσις, εως. Depuis la création du monde, ἀπ' ἀρχῆς κόσμου. | L'ensemble des choses créées, ή των συμπάντων φύσις, sως. | Ouvrage, production de l'esprit, ποίτμα, ατος (τὸ): έργον, ου (τὸ). || Nomination de magistrats, etc. άναγόρευσις, εως (ή): άναχήρυξις, κως (ή). La création d'une nouvelle charge. ή καινής τινός άρχης κατάστασις, εως.

CRÉATURE, s. f. ouvrage de Dieu, to tou Θεοῦ έργον, ου : χτίσμα, ατος (τὸ), Bibl. : χτίσις, sws (1), Bibl. Rendre à la créature l'hommage dù au Créateur, τὸ πωητὸν ἀντι τοῦ ποιήσαντος λατρεύω fut. εύσω. Les créatures, les êtres en général, tà ovta, wy. | En parlant d'une persounc. C'est une bonne créature, αγαθόν τι chose, τί τινι έλ-λογίω, ω, fut. ήσω.

(comp. ώτερος, sup. ώτατος). Être sale et cras- | χρήμα άνθρώπου έστί. Quelle créature est-ce la? σύτος τίς και ποιός έστι; Quoi, c'est cette misérable créature! exsivos yap o cutioavos xa!

> CREATURE, celui qui doit à un autre son élévation. Les créatures de Pompée, ci une τοῦ Πομπηίου προ-ηγμένοι, ων (partic. parf. passif de προ-άγω, fut. άξω). || Protégé, client, πιλάτης, ου (¿). Qui a beaucoup de créatures, δ πολλούς έχων τους πελάζοντας αυτώ (έχω, fut. ζω: πιλάζω, fut. άσω). Se faire des créatures, φίλους καὶ πελάτας έμαυτῷ περι-ποιέω, ω, ful. fow.

CRÉCELLE, s. f. instrument, xpóralos, ou (tò). CRÉCERELLE, s. f. oiscau, xeygeic, idoc (n). CRECHE, s. f. pátvn, ng (n). CRÉDENCE, s. f. abat, axos (6).

CRÉDIBILITÉ, ε. f. τὸ πιστόν, οῦ.

CREDIT, s. m. confiance dans les transactions commerciales, πίστις, εως (ή). Qui a du crédit, έχέγγυος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : άξιόχρεως, ως, ων (comp. ώτερες, sup. ώτατος). || Terme accordé pour le payement, àvaδολή, ης (ή). Faire crédit à quelqu'un, αναδολήν τινι δίδωμι, fut. δώσω. A crédit, in αναδολή. Au fig. Travailler à crédit, perdre

CREDIT, croyance, mioric, suc (n). Les récits les plus faux trouvent du crédit, των λόγων οί μάλιστα ψευδείς έχουσι πίστιν (έχω, fut. έξω). Qui mérite du crédit, άξιόπιστος, ος, ον. Qui n'en mérite pas, άπιστος, ος, ον. Perdre tout crédit, άπιστέςμαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι.

son temps, μάτην ποδίω, ω, fut. ήσω.

CREDIT, influence sur l'esprit d'un autre, mioric, εως (ή). Avoir du crédit, ou être en crédit auprès de quelqu'un, παρά τινι ου ὑπό τινος πιστεύομαι, fut. ευθήσομαι. Un homme qui avait à Thèbes plus de crédit que personne, dvip έν Θήδαις πιστευθείς ώς οὐδείς έτερος, Eschin. [] Faveur publique, άξίωσις, εως (ή): άξίωμα, ατος (τὸ): χάρις, ιτος (ή): πίστις, εως (ή). L'homme juste n'aura plus aucun crédit, ούτις ανδρός ένόρχου χάρις έσται, Théogn. Donner à quelqu'un du crédit, πίστιν τινὶ περι-τίθημι, fut. περι-θήσω, οκ περι-ποιίω, ω, fut. ήσω. Être en crédit, ίσχύω, fut. ύσω. L'art militaire était en crédit chez les Romains, παρά τοις 'Ρωμαίοις πλείστον ίσχυε τά πολεμικά.

CREDITER, v. a. — quelqu'un de quelque

CREDULE, adj. εὐπειθής, ής, ές: ταχυπειθής, sup. ότατος). Avoir les cheveux crépus, σύλςτίς, ές. Vraiment je ne suis pas si crédule, έγω δί τις ου ταχυπειθής, Théoer. Que l'amour est crédule! ώς εταιμόπιστον δ έρως, Planud. Peu crédule, άπειθής, ής, ές : δύσπειστος, ος, ον.

CREDULITE, s. f. εὐπείδεια, ας (ή). Sachons nous défaire d'une excessive crédulité, to . ayav της πίστεως άφ-αιρώμεν (άφ-αιρέω, ώ, ful. αιρήσω).

CRÉER, v. a. ποιίω, ω, fut. ήσω, acc. : πλάσσω, fut. πλάσω, acc. : δημιουργέω, ω, fut. ήσω, acc.: dans le style de la Bible, κτίζω, fut. κτίσω, acc. || Créer un magistrat, αρχοντα καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, ου άν-αγορεύω, fut. άν-αγορεύσω ομ άν-ερω, ομ άνα-πηρύσσω, fut. ύξω, ou αἰρίομαι, οῦμαι, fut. αἰρήσομαι. Assemblée pour créer des magistrats, appaipέσια, ων (τὰ). Il fut créé consul, υπατος άνεξότιθη (aor. 1er passif d'av-αγορεύω). Créer une magistrature nouvelle, ἀρχήν τινα καινήν καθ - ίστημι, fut. κατα-στήσω. || Créer des dettes, χρέα ποιέςμαι, ούμαι, fut. ήσεμαι. || Créer une rente en faveur de quelqu'un, έγιαύσιον τινι πρόσοδον έγγυάςμαι, ώμαι, sul. ήσομαι.

CREMAILLERE, s. f. xpopeábpa, as (n).

CREME, s. f. le dessus du lait, του γάλακτος τὸ παχύ, έος (neutre de παχύς, εία, ύ), ου τὸ άνθος, ους, ου ό πάγος, ου, ου ό ἐπίπαγος, ου. || Crème de tartre, τρυγίας, ου (δ). || Au figuré, l'élite, la fleur, avoc, ouc (tò).

CRÉMER, v. n. παχύνομαι, fut. υνθήσομαι. CRENBAU, s. m. έπαλξις, εως (ή).

CRÉNELER, v. a. garnir de créneaux, ἐπάλξεσιν όχυρόω, ω, fut. ώσω, acc. : γεισόω, ω, fut. ώσω, acc. Crénelé, ée, γεισωτός, ή, όν. || Garnir de dents, οδοντόω, ω, fut. ώσω, acc. Crénelé, ée, dans ce dernier sens, οδοντωτός, ή, όν.

CRENELURE, s. f. odovtec, wv (ci). CREPE, s. m. τὸ σηρικόν υφασμα, ατος.

Crêpe de deuil, i milatra raivia, ac.

CRÉPER, v. a. rendre crépu, ούλον ποιίω, ώ, fut. ήσω. | v. n. être crépu, βοστρυχόομαι, copat, fut. whisopat.

CREPI, s. m. κονίαμα, ατος (τὸ).

CRÉPIR, v. a. xcnáw, w, ful. wow, acc. CREPISSURE, s. f. xcviagic, ewc (i): xcπαμα , ατος (τὸ).

CREPITATION, s. f. ψόφος, ου (δ).

τριχίω, ω, fut. ήσω. Qui a les cheveux crépus. οὐλότριχος, ος, ον : οὐλοχόμος, ος, ον. Qui a les feuilles crépues, οὐλόφυλλος, ος, ον.

CRÉPUSCULE, s. m. — du matin, appre $\lambda \dot{u} \times n$, $n \in (\dot{n})$. — du soir, $\delta \dot{u} \times \dot{u} \times n$, $n \in (\dot{n})$.

CRESSON, s. m. plante, σισύμεριον, ου (τὸ). || Cresson alénois, κάρδαμον, ου (τὸ).

CRETE, s. f. dans tous les sens, λέφες, ευ (δ). Qui a la tête surmontée d'une crête, λεφίας, ου (δ): λοφωτός, ή, έν. La crête des montagnes, ci των δρων λόφοι, ων. || Lever la crête, s'en faire accroire, κερουτιάω, ω, fut. άσω. Rabaisser la crête de quelqu'un qui s'en fait accroire, τό τινος φρόνημα κατα-στέλλω, fut. στελώ.

CREUSER, v. a. rendre creux, καιλαίνω, fut. ανώ, acc. Rendre profond, βαθύνω, fut. uvω, acc. Rendre vide, xενέω, ω, fut. ώσω, acc. | Fouir avec le bêche, σκάπτω, fut. σκάψω, acc. Creuser tout autour, πιρι-σχάπτω, acc. | Ouvrir avec la pioche, δρύσσω, fut. δρύξω, acc. Creuser par-dessous, ύπ-ορύσσω, acc. Creuser la fosse d'un mort, bixen dougge te releuthgarti. Creuser sa fosse, hater sa mort, τὸν ἐμαυτοῦ θάνατον ἐπείγω, ʃut. ἐπείξω. || Se faire un lit, en parlant des eaux, yapássw, fut. άξω. Les torrents creusent leurs lits. έγχαράγματα ποιούσιν οί χειμάββοι (ποιέω, ω, fut. ήσω). Polyb. Lit creusé par un torrent, χαράδρα as (n). | Au fig. approfondir, examiner sérieusement, άχριδοω ου δι-αχριδοω, ω, sut. ώσω, acc. | Se creuser la têle, à force de réslexions, rais medérais ex-réximai, sul raxήσομαι. Après s'être longtemps creusé la tête, wollà provisac (partic. aor. 1er de provτίζω, fut. (σω).

CREUSET, s. m. zweicy ou zweuthpicy, cu (τὸ). Faire passer par le creuset, χωνεύω, fut. εύσω, acc. | Vertu passée au creuset, άρετη δεδοχιμασμένη, ης (partic. parf. passif de δςκιμάζω, fut. άσω).

CREUX, EUSE, adj. qui forme une cavité. xcilos, n. cv (comp. crepos, sup. cratos). Yeux creux, εί έγχειλει όφθαλμεί, ων. | Vide, χενές. ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Ventre creux, δ κενός στόμαχος, ου. Viandes creuses, τὰ ἄσιτα σίτια, ων. | Au fig. vain, chimérique, xivó;, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : μάταιος, CREPU, ve, adj. σύλος, η, ον (comp. ότιρες, α, ον (comp. ότιρος, sup. ότιλτος). Songes creux, vaines espérances, ai xevai ελπίδες, ων. | fut. θανούμαι. Crever de soif, δίψη εξ-ολλυμας Cerveau creux, χενόφρων, ων, ον, gén. ονος.

CREUX, s. m. cavité, xollov, ou (tò). — de la main, de l'œil, τῆς χειρός, τοῦ ὀφθαλμοῦ. [Le creux d'un arbre, d'un rocher, κοιλάς, άδος (ή).

CREVASSE, s. f. en général, δωγμός, οῦ (δ) : βωγάς, άδος (ή) : βωγή, ῆς (ή) : διαββωγή, ης (ή). Boucher les crevasses, τὰ διιβ-βωγότα βύω, fut. βύσω. || Crevasse de la peau, ραγάς, άδος (ή).

CREVASSER, v. a. διαφ-φήγνυμι, fut. φήξω, acc. Crevassé, ée, διεβ-ρωγώς, υία, ός, gên. οτος (partic. parf. de διαβ-βήγνυμαι) : διαββώξ, ῶγος (δ, ή): ἡωγαλέος, α, ον. Lieu crevassé par l'eau de la pluie, τόπος χεχαραγμένος ὑπ' όμδρίου ύδατος (χαράσσω, fut. άξω). || Se crevasser, en parlant de la peau, βαγόσμαι, σύμαι, fut. ωθήσεμαι. Crevassé, ée, dans ce sens, βαγόεις, εσσα, εν, gén. εντος.

CRÉVE-COEUR, s. m. ἀχθηδών, όνος (ή): αχθος, ους (τό). Crève-cœur insupportable, τό υπερθριθές άχθος, ους. Avoir du crève-cœur, αχθομαι, fut. αχθεσθήσομαι: βαρύνομαι, fut. υνθήσομαι. Avoir bien des crève-cœurs, άγθειγά πολλά πάσχω, fut. πείσομαι.

CREVER, v. a. ou faire Crever, Siajρήγυμι, fut ρήξω, acc. Il mange jusqu'à se faire crever, υπερεμ-πίπλαται, έστ' αν διαβραγή εσθίων (υπερεμ-πίπλαμαι, fut. πλησθήσιμαι: ἐσθίω, fut. Εδομαι). || Crever les yeux, au propre, τους δφθαλμούς έχ-χόπτω, fut. χόψω. au fig. aveugler l'esprit, τυφλόω, ω, fut. ώσω, acc. La passion lui crève les yeux, τῷ ἐπιθυμία τυφλώττει (τυφλώττω, fut. ώξω). || Proverbialement, crever les yeux, être sous les yeux, έν δφθαλμείς είμί, fut. Ισομαι. Qui crève les yeux par son évidence, προφανής, ής, ές. Crever le cœur, être insupportable, imagine είμι, fut. έσομαι. Qui crève le cœur, έπαχθής, τς, ές. Cela me crève le cœur, έπὶ τούτω άχθομαι, fut. ἀχθεσθήσομαι. || Que la peste me crève! απ-ολοίμην (opt. ααπ-ολλυμαι, fut. ελούμαι).

CREVER, v. n. ou se CREVER, v. r. διαφ-ρήγυμαι, fut. paγήσομαι. Puisses-tu crever! διαρpayring. Quand ils devraient en crever, xdv διαβ-βαγωσί τινες τούτων, Dém. || Au fig. Crever de graisse, τῷ λίπει δια-τείνομαι, fut. ταθήσομαι. Se crever à force de courir, άπνευστί τρέχω,

ful. ολούμαι. Crever d'envie, ύπο του φθόνου διαφ-βήγνυμαι, fut. βαγήσομαι.

CRI, s. m. clameur, κραυγή, ης (ή). Jeter un cri, πραυγήν άφ-ίημι, ful. άφ-ήσω. Laisser échapper un cri, φωνήν βήγγυμι, fut. βάξω. Jeler un petit cri, λεπτόν τι φθέγγομαι, fut. φθίγξομαι. Cri plein et retentissant, βοή, πε (ή). Pousser un grand cri, ἀνα-δοάω, ω, fut. ήσομαι. Appeler par ses cris, έπι-δοάω, ω. fut. nocuat, acc. J'appellerai mon père à grands cris, βοήσομαι τὸν πατίρα (fut. de βοάω, ω), Luc. Il demande à grands cris ses pantoulles, xiκραγεν έμβάδας (κέκραγα, ful. κεκράξομαι), Aristph. Il s'enfuyait en poussant de grands cris, xexpaγώς καὶ βοών έφευγε (φεύγω, fut. φεύξομαι), Aristph. Les barbares chargèrent avec de grands cris, ci βάρδαροι πολλή βοή και θορύδο προσ-έκειντο (πρόσ-κιμαι, fut. κείσομαι) Thuc. Pousser des cris furieux contre quelqu'un, τινὸς κατα-δοάω, ω, fut. ήσομαι. || Cri de joie ou de guerre, αλαλή, ης (ή) : άλαλαγμός, οῦ (δ). En pousser un. άλαλάζω, fut. άξω. Cri de douleur, στεναγμός, οῦ (¿). En pousser, στινάζω, fut. άξω. || Cri des rameurs pour s'encourager, κέλευσμα, ατος (τό). || Cri des petits enfants, κλαυθμυρισμός, εῦ (¿). Pousser de pareils cris, κλαυθμυρίζω, fut. ίσω. || Petit cri aigu, τρισμός, ου (δ). Dès qu'ils eurent entendu le cri des éléphants, έπεὶ μένον τετριγότων πχουσαν έλεφάντων (τέτριγα, ful. τετρίξομαι), Luc. Les noms grecs des cris de plusieurs animaux se trouveront aux mots français correspondants.

Cai public, proclamation, ανακήρυξις, εως (ή). Annoncer par le cri public, ανα-κηρύσσω, fut. ύξω, acc. | Il n'y a eu qu'un cri pour le condamner, πάντες έκ μιᾶς γνώμης κατεγίνωσκον αὐτοῦ (κατα-γινώσκω, fut. γνώσομαι).

CRIAILLER, v. n. κίκραγα, fut. κεκράζομαι. Criailler contre quelqu'un, τινὶ έγ-κέκραγα, ful. πεκράξομαι. Il ne cesse de criailler, οὐκ άν-ίησι χεχραγώς (άν-ίημι, fut. άν-ήσω).

CRIAILLERIE, s. f. κεκραγμός, οῦ (δ). CRIAILLEUR, s. m. xp iny x
CRIANT, ante, adj. qui crie vengeance, δεινός, ή, όν (comp. ότερος, ευρ. ότατος): ἐπίφθονος, ος, ον : ἀγανακτητός, ή, όν. Injustice criante, n detvn aducia, ac. Action criante, τὸ δεινόν τολμημα, ατός. Ce serait une chose fut. δραμούμαι. Crever de rire, γίλωτι έχ-θνήσκω, criante, si, δεινόν γάρ, εί. Cette action sernit criante, ἐπίφθονον ἀν είν τοῦτο. Cela n'estil pas criant? οῦχουν καὶ τοῦτο ἀγανακτητόν (sous-ent. ἐστί); Plat.

CRIARD, and, adj. xpaxtixóc, $\dot{\eta}$, $\dot{\phi}v$ (comp. $\dot{\omega}$ tepce, sup. $\dot{\omega}$ tatoc). \parallel s. m. Un criard, xpáxtne, su ($\dot{\phi}$).

CRIBLE, s. m. κόσωνον, ου (τὸ). Petit crible, κοσκίνιον, ου (τὸ). En forme de crible, κόσωνον νηδόν. Je l'ai percé comme un crible, κόσωνον αὐτὸν ἀπο-δίδειχα (ἀπο - δείκνυμι, fut. δείξω), Athén.

CRIBLER, v. a. passer par le crible, κοσανίζω, fut. ίσω, acc. || Cribler de coups, άποτυμπανίζω, fut. ίσω, acc. Cribler de blessures, κατα-τραυματίζω, fut. ίσω, acc. Crible de dettes, κατάχρεως, ως, ων. || Cribler une affaire, τὸ πρᾶγμα διεξ-ετάζω, fut. άσω.

CRIBLURES, s. f. pl. περισσεύματα, ων (τά).

CRIÉE, s. f. vente publique, πράσις, εως
(ή): ἀπακήρυξις, εως (ή). Faire une criée de ses biens, των έντων πράσιν πειέςμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Mettre à la criée, ἀπο-χηρύσσω, fut. ύξω, acc. Luc.

CRIER, v. n. χίχραγα, fut. χιχράξομαι: βοάω, ω, fut. βοήσομαι. Crier à pleine tête, άνα-δοάω, ω, fut. δοήσομαι. Crier bien haut, μέγα φθέγγομαι, fut. φθέγξομαι. — plus haut, μείζον. — le plus haut possible, μέγιστον. Crier aux armes, έπὶ τὰ δπλα χαλίω, ω, fut. χαλίσω.

[] Crier après quelqu'un, pour l'appeler, τινὰ βοάω, ω, fut. ήσομαι. — en dire du mal, τινὰ δια-σύρω, fut. συρω. — lui faire des réprimandes, τινὶ ἐπι-πλήσσω; fut. πλήξω.

Caura, se plaindre, ἀγανακτίω, ῶ, fut. ήσω. Crier contre quelqu'un, τινὶ ἀγανακτίω, ὧ. Vous n'auriez pas tant crié contre nous, οὐκ ἀν τοσοῦτον ἡμιν ἐν-ἐκραγες (aor. 2 d'ἐγ-κέκραγα, fut. κικράξομαι), Aristph. || Cela fera crier, tournex, sera odieux, ἐπίφθονον τοῦτ' ἔσται (fut. d'εἰμί). || Crier vengeance, τιμωρίαν ἐξ-αιτέω, ὧ, fut. ήσω.

CRIER, publier, κηρύσσω ομ άνα-κηρύσσω, fut. ύξω, acc. Mettre en vente, άπο-κηρύσσω, fut. ύξω, acc. Faire crier les biens de son père, les mettre en vente, τὰ πατρῶα ἀπο-κηρύσσω. Il a été crié à deux oboles, δύ όδολῶν ἀπο-κικήρυκται, Luc.

Caua, comme les enfants au berceau, κλαυθμυρίζω, fut. ίσω. | Rendre un bruit aigu, τρίζω, fut. τρίσω: mais le parfait τέτριγα est plus usité;

il sert de présent, et fait au futur τετρίζομαι. L'antenne criait, τὸ κέρας έτετρίγει (plus-que-parf servant d'imparf. à τέτριγα), Synés. || Grouiller en parlant des intestins, βορδορύζω, fut. ύξω. CRIERIE, s. f. κεκραγμός, οῦ (δ).

CRIEUR, s. m. — public, κήρυξ, υκος (δ). Faire les fonctions de crieur, κηρυκεύω, fut. εύσω.

CRIME, s. m. αλίτημα, ατος (τό). Plus souvent on tourne par logov avec une épithète. comme τὸ ἀνόσιον έργον, ου : τὸ δεινόν έργον, ou, ou bien l'on sous-entend spyor. Ne point commettre de crime, avoctor cubir motém, m. fut. now. C'est un crime de hair l'auteur de vos jours, ανόσιον έστι τὸ μισείν τὸν γεννησάμενον (μισέω, ω, fut. ήσω). Ne sont-ce point des crimes? πως ούκ ἀνόσια ταῦτα; Les Grecs n'ayant pas de mot bien précis pour rendre l'idée générale de crime, on se sert d'un grand nombre d'équivalents, comme àdixqua, ατος (τὸ), action injuste : ἀδικία, ας (ή), injustice : κακόν, οῦ (τὸ), mal : κακία, ας (ή), méchangeté: μύσος, ους (τό), horreur, etc. Un grand crime a été commis, desvèv àdiκημα έγένετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Commettre un si grand crime, τοσαύτην παρανομίαν παρα-νομέω, ω, fut. ήσω. Il avait commis des crimes si affreux, τοσαύτα κακά εξργαστο (έργάζομαι, fut. άσομαι). Il n'est pas un crime qu'ils n'aient commis, οὐδέν αὐτοὺς ἀδίκημα δι-έφυγεν (δια-φεύγω, fut. φεύξομαι). Commettre crime sur crime, τῷ μύσει μύσος προσ-τίθημι, fut. προσδήσω. Se porter aux plus grands crimes, πρὸς τὸ ίσχατον τῆς κακίας ὑπο-φέρομαι, fut. ὑπ-ενεχθήσομαι. Se souiller de tous les crimes, πάσης άδικίας μετ-έχω, fut. μεθ-έξω. Souille de tous les crimes, πάσης άδικίας μεστός, ή, όν. | Crime qui fait la matière d'une accusation, Ιγκλημα, ατος (τὸ). Les crimes qu'on lui reproche, τὰ αὐτοῦ ἐγκλήματα, ων. Crime d'État, ἀπεισαγγελία, ας (ή). Etre poursuivi pour crime de lèse-majesté, ἀπεισαγγελίας δίκην φεύγω, fut. φεύξομα:. Faire un crime à quelqu'un de sa bonté, τὴν χρηστότητά τινι ἐγ-καλέω, ω, fut. χαλίσω. On fait un crime à la fortune de ce que, έγ-καλείται τη τύχη ότι, indic. On me fait un crime d'avoir conseillé la guerre, aiτίαν Ιχω τὸν πολεμον ποιήσαι (Ιχω, fut. έξω: ποιίω, ω, fut. ήσω).

CRIMINEL, ELLE, adj. dittiquos, os ou a,

εν: ἀλιτρός ου ἀλιτηρός, ά, όν: ἀνόσιος, ος. ον: μιαρός, ά, όν. Action criminelle, ἀλίτημα, ατος (τὸ). Mener une vie criminelle, ἐν κακίαις ζάω, ῶ, fut. ζήσω. Le plus criminel des hommes, ὁ τῶν ὅντων ἄπάντων πονηρότατος, ου. || Jugement criminel, ἡ δημοσία δίκη, ης, Ulp. Accusation criminelle, τὸ δημόσιον ἐγκλημα, ατος, Ulp.

CRIMINELLEMENT, adv. ἀνοσίως. | Juger

criminellement, δημοσίαν δίκην δικάζω, fut. άσω.

CRIN, s. m. δρίξ (ή), gén. τριχός, dat. pl. δριξί.

CRINIÈRE, s. f. χαϊτα, ης (ή): φόδη, ης (ή).

CRINON, s. m. ver capillaire, σκωλήκιον, ου (τό).

CRIQUE, s. f. petite baie, δρμος, ου (δ).

CRIQUET, s. m. petit cheval, ἱππάριον, ου (τὸ).

CRISE, s. f. moment décisif, κρίσις, εως (ή): ἀκμή, ῆς (ή). Amener une crise, κρίσιν ποιέω, ω, fut. ήσω. Jour de crise, ή κρίσιμος ήμέρα, ας. L'affaire est dans sa crise, ἐπ' ἀκμῆς ου ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς ἐστὶν ὁ καιρός.

(Circonstance grave et périlleuse, ή δεινή περί-

στασις, εως : ὁ δεινὸς καιρός, cũ. Dans les plus grandes crises, ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς. Nous avons échappé à de grandes crises, μεγίστων κινδύνων ἀπ-πλλάγμεθα (ἀπ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγθήσομαι).

CRISPATION, s. f. σπάσμα, ατος (τὸ).

CRISPATION, s. f. σπάσμα, ατος (τό). CRISPER, v. a. σπάω, ω, fut. σπάσω, acc. CRISSER, v. n. fairs un bruit algu, τρίζω ou mieux τέτριγα, fut. τετρίζομαι.

CRISTAL, s. m. corps cristallisé, χρύσταλλος, ου (ή). Cristaux, χρύσταλλα, ων (τὰ). Fait de cristal, χρυστάλλινος, η, ον. \parallel Au fig. Le cristal des eaux, τὸ διαυγὶς ὕδωρ, gén. ὅδατος. Le cristal d'une fontaine, ἡ δι-αυγάζουσα πηγή, ῆς (partic. de δι-αυγάζω, fut. άσω).

CRISTALLIN, ine, adj. χρυσταλλώδης, ης, ες. CRISTALLISER, ν. α. χρυσταλλώω, ω, fut. ώσω, acc.

CRITIQUABLE, adj. ἐπίψογος, ος, ον.

CRITIQUE, adj. décisif, xρίσιμος, ος, ον : xριτικός, ή, όν. || Dangereux, δεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Situation critique, ή δεινή περίστασις, εως. Dans les circonstances critiques, ίν τοῖς δεινοῖς. || Qui concerne la censure littéraire, κριτικός, ή, όν. || Qui aime à censurer, à critiquer, ἐπιτιμητικός, ή, όν : φιλόψογος, ος, ον.

Caiπque, s. m. qui juge les ouvrages d'esprii. πριτικός, οῦ (δ). Excellent critique, ἀνης

εν : άλιτρός ου άλιτηρός, ά, όν : άνόσιος, ος, ον : χριτικώτατος, οῦ (δ). Critique minutieux, δ λιαν μιαρός, ά, όν. Action criminelle, άλίτημα, ατος (τὸ). άκριδολόγος, ου.

Critique, s. f. art de juger les ouwrages d'esprit, ή κριτική τέχνη, ης. Qui excelle dans la critique, κριτικότατος, η, ον. Le talent de la critique, ή κριτική δύναμις, εως. || Jugement porté sur un ouvrage, κρίσις, εως (ή): ἐξίτασις, εως (ή). Faire la critique de, κρίνω, fut. κρινῶ, acc. : ἐξ-εταζω, fut. άσω, acc. || Censure matigne, ψόγος, ου (δ). Penchant à la critique, τὸ φιλόψογον, cu. Donner prise à la critique, ψόγον έχω, fut. έξω. Qui ne donne point de prise à la critique, ἄψογος, ος, ον : ἀψεγής, ής, ές : ἄμεμπτος, ος, ον : ἀνεπιτίμητος, ος, ον. Faire taire la critique, τοὺς κακηγοροῦντας παύω, fut. παύσω.

CRITIQUER, v. a. juger un ouvrage, ίξετάζω, fut. άσω, acc. || Censurer, blamer, ψέγω, fut. ψίξω, acc. Qui almo à critiquer, φιλόψογος, ος, ον.

CROASSEMENT, ε. m. κρωγμός, οῦ (δ). CROASSER, ν. n. κρώζω ου κράζω ου κίκραγα, fut. κικράξομαι.

CROC, s. m. fer recourbé, άγκιστρον, ου (τό). Hérissé de crocs, άγκιστρωτός, ή, όν. Pendre au croc, πασσάλω ου έκ πασσάλου κοιμάννυμι, fut. κριμάσω, acc. || Croc de batelier, κοντός, οῦ (ὁ). || Croc pour arrêter les nayires, άρπαγή, ῆς (ἡ).

CROC-EN-JAMBE, au propre, ἀγκύρισμα, ατος (τὸ). Le donner à quelqu'un, πινὰ ἀγκυρίζω, fut. ίσω, ου ὑπο-σκιλίζω, fut. ίσω. | Au fig. supercherie, παράκρουσις, εως (τὸ). Donner un croc-en-jambe, au fig. παρα-κρούω, fut. κρούσω, acc.

CROCHET, s. m. petit croc, ἄγκιστρον, συ (τὸ). | Pour cucillir des noisettes ou des figues, ἀγκύρισμα, ατος (τὸ). || Pour retirer d'un puits ce qui y est tombé, ἀρπαγή, ῆς (τ΄).

CROCHETEUR, s. m. φορτηγός, συ (τό). CROCHETEUR, s. m. φορτηγός, συ (δ). Langage de crocheteur, δ καπηλικός λόγος, συ.

CROCHU, we, adj. ἀγωλος, η, ον. Devenir crochu, ἀγωλόομαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι. Qui a les ongles crochus, τοὺς ὁνυχας ἀγωλωμένος, η, ον (part. parf. passif đάγωλόω, ῶ, fut. ὡσω). L'aigle aux serres crochues, ἀιτὸς ἀγωλοχήλης, ου (ό).

Cours, fut. mustisopar. - quelque chose, re. - quelqu'un, rivi. Il faut croire les gens de bien, dei rois yonorcis micreveiv. Je vous crois sur parole, λέγοντί σοι πιστεύω. Là-dessus je ne yous crois pas, ταῦτά σοι οὐ πείθομαι. S'il faut en croire Platon, εί τι δεί Πλάτων πείθεσθαι, Basil. Si vous m'en croyez, εί τί μοι πείδη, Greg. Je ne pouvais en croire mes yeur, ούκ ἐπειθόμην τοῖς ὀφθαλμοῖς, Jul. Π ne faut pas en croire ceux qui disent, où πειστέςν έστι τοῖς λέγουσι (λέγω, fut. λέξω). Je vous crois facilement, εὐπειθής σοι γίνομαι, fut. γενήσομαι. Ne pas croire ce que l'on vous dit, τοῖς λεγομένοις ἀπιστέω, ω, fut. ήσω. Cela ne se peut croire, τουτ' έστιν έξω της πίστεως. Facile à croire, πιθανός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Difficile à croire, ἀπίθανος, ος, εν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Digne d'être cru, πίστιως άξιος, α, ον: άξιόπιστος, ος, ον. Homme qui mérite d'être cru, άνηρ προς πίστιν άξιοχριως, ω (δ), Phil. Faire croire à quelqu'un, πνά πείθω, fut. πείσω. - quelque chose, τί. que les choses sont ainsi, ταύτα ούτως έχειν. Lui ayant fait croire que, ανα-πείσας αὐότν (dva-meile, fut. meiow), avec on et l'indic. Il fit croire aux ennemis, docar map-eixe rois moλεμείοις (παρ-έχω, fut. έξω). La raison me force à le croire ainsi, δ λόγος ούτω με πείθεσθαι άναγκάζει (πείθομαι, fut. πεισθήσομαι: άναγκάζω, fut. ágw). J'aime à croire, tournez, je me persuade à moi-même, έμαυτὸν πείθω, fut. πείσω.

CROIRE, penser, ciouai ou ciuai, fut. cinooμαι, ασε.: νεμίζω, fut. ίσω, ασε.: ὑπο-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. A ce qu'il croyait, ώς ώετο (imparfait d'οίεμαι). A ce que l'on croit, ώς clorat. Croyez-vous qu'à la fin il ne sera pas force de le hair? ούκ, οίει, ἀναγκασθήσεται τελευτών αὐτὸν μισεῖν (ἀναγκάζω, fut. άσω); Je gardai le silence, mais combien croyez-vous qu'il m'en coûta? ἐσιώπησα πῶς, είει, δακνόμενος (σιωπάω, ω, fut. ήσομαι); Se croire heureux, εὐδαίμονα ἐμαυτὸν νομίζω, fut. ίσω. Le croyant coupable d'une injustice, νομίζων αὐτὸν Adunxivat (aducio, w, fut. now). On tourne somment par le verbe dexim, w, fut. detw, paraitre, sembler. A ce que je crois, inol dozeiv. Je crois que vous pensez de même, 80κείς μοι τούτο αὐτὸς γινώσκειν (γινώσκω, fut. γνώαομαι). Je crus qu'il n'en fallait rien faire,

Plus agréablement que vous ne croyez, πδιον π δοκείς. Quelquefois par le substantif δόξα, κς (π΄), opinion, ou tel autre semblable. Plus grand qu'on ne croit, μείζων τῆς δόξης. Autrement qu'on ne croyait, παρὰ δόξαν. Plus tôt qu'on n'aurait cru, θᾶσσον ἐλπίδος.

CROISADE, s. f. expédition contre les infidèles, n listà orparila, ac.

CROISÉE, s. f. fenêtre, oupis, ides (4).

CROISEMENT, s. m. disposition en croix, γ_1 cro μ s $_{\mathcal{C}}$, ε $_{\mathcal{C}}$ (δ). || Mélange des races, η $_{\mathcal{C}}$ η $_{\mathcal{C}}$

CROISER, v. a. disposer en croix, χιαστὶ δια-τίθημι, ful. δια-θήσω, acc. Croiser les bras, τὰς χεῖρας συν-τίθημι, ful. συν-θήσω. Croiser les jambes, τὸ σκέλος συγ-κάμπτω, ful. κάμψω. || Se croiser, se couper en forme de croix, χιάζωμαι, ful. ασθήσομαι: ψαλίζομαι, ful. ισθήσομαι, Aristl. Ces choses se croisent et se confondent, ταῦτα ψαλίζεται πρὸς άλληλα, Aristl. Routes qui se croisent, αὶ δια-σχιζομίναι ὁδοί, ων (partic. prés. passif de διασσχίζω, ful. σχίσω). Chemin croisé par un autre, ή σχιστή όδος, οῦ. Période croisée, ή χιαζομίνη περίεδος, οῦ.

Croiser un écrit, le biffer, τὰ γιγραμμένα περι-γράφω, fut. γράψω.

Choisen les races, les mêler, τὰ γίνη μίγνυμι, fut. μίξω. Parmi les hommes, c'est l'intérêt qui croise les races, πλοῦτος έμιξε γένος, Théogn.

Choisen, contrarier, έμποδών γίνομαι, fut. γενήσομαι, dat. Ils se croisent Pun l'autre, έμποδών γίνονται άλλήλοις.

Croiser sur mer, πλίω, fut. πλεύστμαι. Croiser le long des côtes, παρὰ γῆν πλίω, ου τὴν γῆν παρα-πλίω. Croiser autour des côtes, τὴν ἀκτὴν περί-πλίω. Croiser devant un port, τῶ λιμένι ἐφ-ορμέω, ῶ, fut. ήσω.

BE CROISER, s'engager dans une croisade, στρατείαν την ίεραν στρατεύομαι, ful. εύσομαι.

CROISÉS, s. m. pl. soldats d'une croisade, οί σταυροφόροι, ων, G. M.

CROISEUR, s. m. qui croise sur mer, δ περι-πλίων, οντος (partic. de περι-πλίω, fut. πλεύσομαι). Vaisseau croiseur, ή περι-πλίουσα ναῦς, gên. νεώς.

CROISIÈRE, s. f. πλοῦς, εῦ (δ).

κεΐν. Je crois que vous pensez de même, δοκεῖς μοι τοῦτο αὐτὸς γινώσκειν (γινώσκω, fut. γνώπομαι). Je crus qu'il n'en fallait rien faire, ξής, ής, ίς. Dont la croissance est lente ou tarἐδεξί μοι μὰ δρᾶν ταῦτα (δραω, ω, fut. δράσω). dive, δυσαυξής, ής, ίς. Prendre sa croissance,

αὐξάνομαι ου αὕξομαι, fut. αὐξηθήσομαι. — en destin, τὴν πιπρωμένην χρή φέρειν ὡς ῥᾶστα parlant d'un jeune arbre, devopospai, oupai, ful. whisouxi. - en parlant d'un jeune homme, μειραχιόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι.

CROISSANT, s. m. de la lune, un'vn, no (ή). Quand la lune est dans son croissant, όταν μηνοειδής φαίνηται ή σελήνη (φαίνομαι, fut. φανήσομαι). Qui a la forme d'un croissant, μηνοειδής, ής, ές. Phalange rangée en forme de croissant, ή μηνοειδής φάλαγξ, αγγος. Ornement qui a la forme d'un croissant, μηνίσκος, op (6).

CROISURE, s. f. Thanh, he (h).

CROIT, s. m. augmentation d'un troupeau, έπίδοσις, εως (ή).

CROITRB, v. n. aŭξομαι ου αὐξάνομαι, fut. αὐξηθήσομαι : ἐπ -αυξάνομαι, fut. αυξηθήσομαι : φύομαι, fut. φύσομα: ἐπι-δίδωμι, Jut. δώσω. Crolire en hauteur, είς μππος αὐξάνομαι, fut. αὐξηθήσομαι. Crostre avec le temps, τῷ χρόνω συν-αύξομαι. Qui ne peut croître, αναυξής, ής, ές. Qui a la faculté de croître, αὐξητικός, ή, όν. Gloire qui va toujours en Proissant, ή παλιναυξής τιμή, ής. Faire croitre, αύξω ου αὐξάνω, fut. αὐξήσω, acc. Laisser crottre sa barbe, ses cheveux, τὸν πώγωνα, την χόμην τρέφω, fut. θρέψω. | Croitre en vertu, είς άρετην έπι-δίδωμι, fut. δώσω. Le mal croft de jour en jour, φύεται καθ' ήμέραν τὸ κακόν (φύομαι, fut. φύσομαι).

CROIX, s. f. instrument de supplice, σταυρός, οῦ (δ). Planter une croix, σταυρὸν πήγγυμι οκ κατα-πήγνυμι, fut. πήξω, ou ίστημι, fut. στήσω, ou έφ-ίστημι, fut. έπι-στήσω. Mettre en croix, σταυρόω, ω, fut. ωσω, acc. Elever en croix, άνα-σταυρόω, ω, fut. ώσω, acc. Attacher à une croix, έπὶ τοῦ σταύρου ου έπὶ τοῦ ξύλου άναπήγνυμι, fut. πήξω, acc. Chacun des criminels porte lui-même sa croix, των κολαζομένων έκαστος έχ-φέρει τὸν αὐτοῦ σταυρόν (έχ-φέρω, fut. έξοίσω). Plut. || Croix de Saint-André, χιασμός, οῦ (δ). Disposé en croix, χιαστός, ή, όν. En forme de croix, χιαστί. || Croix de par Dieu, τὸ ἄλφα και βήτα, indécl. | Signe de la croix, σφράγισμα, ατος (τό). Faire le signe de la croix. έμαυτὸν σφραγίζω, fut. ίσω, Eccl. | Au fig. Porter sa croix avec résignation, tournes, supporter ses chagrins, ses peines, τοὺς πόνους, ου πρός τους πόνους, ου έν τοις πόνοις χαρτερίω, ω, fut. ήσω. Il faut porter sa croix le mieux que l'on peut, tournes, supporter son

(φέρω, fut. είσω).

CROOUER, v. a. manger, τρώγω, fut. τρώξομαι, acc. | Faire du bruit, προτίω, ω, fut. ήσω. || Ebaucher, σχεδιάζω, ful. άσω, acc.

CROQUET, s. m. πόπανον, ου (τὸ).

CROQUIGNOLE, s. f. chiquenaude, oxavθαρισμός, οῦ (δ). En donner une à quelqu'un, τινά σκανθαρίζω, fut. ίσω. || Sorte de pâtisserie, πεμμάτιον, ου (τό).

CROQUIS, s. m. σχεδίασμα, ατος (τὸ): σκιαγραφία, ας (ή). Faire le croquis d'un tableau, την γραφήν σχεδιάζω, fut. άσω, ou σκιαγραφέω, ω, ful. ήσω.

CROSSE, s. f. baton recourbé, καμπύλη: ກς (ກ່).

CROSSER, v. a. πατάσσω, fut. άξω, acc. CROTTE, s. f. boue, fange, húc, úcc (1): πηλός, οῦ (δ): βόρβορος, ου (δ). | Fiente d'animaux, κόπρος, ου (ή).

CROTTER, v. a. βορδόρω περιβ-ραίνω, fut. ρανώ, acc. Crotté, qui est tout crotté, βεδορδορωμένος, η, ον.

CROTTIN, s. m. κόπρος, ου (ή).

CROULEMENT, s. m. xaraφορά, ᾶς (ή). CROULER, v. n. xara-φέρομαι, fut. xarενεχθήσομαι.

CROUPE, s. f. derrière d'un cheval, vota; ων (τά). Voyager en croupe, δπισθεν του ίππαζομένου όχέομαι, ούμαι, fut. πθήσομαι. Prendre quelqu'un en croupe, τινά ἐπὶ τὸν ἴππον ἀναδίχομαι, fut. δίξομαι. || Croupe d'une montagne. λόφος, ου (δ).

CROUPÉ, adj. Cheval bien croupé, o supuνωτος ίππος, ου.

CROUPIER, s. m. associé au jeu ou en affaires, χοινωνός, οῦ (ό).

CROUPIERE, s. f. ὑπουρίς, ίδος (ή). Au fig. Tailler à quelqu'un des croupières, πράηματά τινι παρα-σκιυάζω, ful. άσω.

CROUPION, s. m. οὐροπύγιον, ου (τὸ).

CROUPIR, v. n. en parlant de l'eau, liμνάζω, fut. άσω. Au fig. Croupir dans l'ordure, αὐχμάω, ω, fut. ήσω. Croupir dans l'oisiveté, νωθρεύω, fut. εύσω. Qui croupit dans l'oisiveté, νωθρός, ά, όν.

CROUPISSANT, ANTE, αdj. λιμνάζων, ουσα, ον (partic. de λιμνάζω, fut. άσω). Raux croupissantes, τὰ τῶν ὑδάτων στάσιμα, ων.

CROUSTILLE, s. f. ψιχίον, ου (τὸ).

ές (comp. ίστιρος, sup. ίστατος).

CROUTE, s. f. πλάξ, gén. πλακός (ή). Se couvrir d'une croûte, πλακόσμαι, συμαι, fut. ωθήσομαι. || Croûte d'une plaie, ἐσχάρα, ας (ή). Se recouvrir d'une croûte, en parlant d'un , leère, loχαρόςμαι, σύμαι, fut. ωθήσομαι.

CROUTE, mauvais tableau, ή πεφυρμένη γραφή, της (partic. parf. passif de φύρω, fut. φυρω). CROUTON, s. m. — de pain, πύρνος, ου (δ). CROYABLE, adj. πιθανός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Rendre croyable, πιστόομαι, ουμαι, fut. ώσομαι. Ce que vous dites n'est pas croyable, παράδοξα και οὐ πάνυ πιστά φής (φημί, fut. φήσω), Luc. Si ce discours yous a paru peu croyable, εί ὑμίν ἀπιστώτερος προσπέπτωκε τοιούτος ὁ λόγος (προσ-πίπτω, fut. πεσούmai), Eschin. Il n'est pas croyable, tournez, on ne saurait dire, οὐχ αν εἴποι τις (εἶπον, αοτ. 2

CROYANCE, s. f. πίστις, εως (ή). Qui mérite toute croyance, πρός πίστιν άξιόχρεως, ως, av. Les objets les plus dignes de notre croyance, περί ών μάλιστα χρή πιστεύειν (πιστεύω, fut. εύσω). Qui passe toute croyance, πίστεως μείζων, ων, ον, génit. ονος. N'avoir pas de croyance en quelque chose, ἀπίστως έχω πρός τι (έχω, fut. εξω). La croyance générale, ή κοινή δόξα, ns. Saine croyance, en matière religieuse, doθεδεξία, ας (ή), Eccl.

de λίγω οπ αάγορεύω).

CROYANT, s. m. Les croyants, morci, ww (ci). CRU, s. m. fonds de terre, appos, co (6). Vin de mon cru, δ ἀπὸ τῆς ἐμῆς τρύγης εἶνες, ου. Vin du cru, είνος αὐθιγενής, ους (έ). | Au fig. Ajouter quelque chose de son cru, ἀπ' έμαυτοῦ τι προσ-τίθημι, fut. προσ-θήσω.

CRU, UE, adj. & μός, ή, όν (comp. ότερος. sup. ότατος). Il faut les dévorer tout crus, τούτους καὶ ώμοὺς δεί κατα-φαγείν (aor. 2 de κατεσθίω, fut. κατ-εδούμαι). A demi cru, ένωμος, c;, ov. | Au fig. Réponse crue, ή σκληρά ἀπόκρισις, εως. Dire les choses toutes crues, εὐθυρβημονίω, ω, fut. ήσω : παβρησιάζομαι, fut. άσομαι. La vérité toute crue, ή άπλη καὶ γυμνή άλήθεια, ας. | Monter un cheval à cru, γυμνόν τὸν Εππον άνα-δαίνω, fut. Εήσεμαι.

CRUAUTÉ, s. f. férocité, wuiths, ntcs (n): άπήνεια, ας (ή). La plus assreuse cruauté,

CROUSTILLEUX, Euse, adj. acilyne, ne, fut. Daou), over our et l'infin. Athèn. Il traite ses sujets avec tant de cruauté, τοιαύτην ώμότητα κατά των ύπο-τεταγμένων έχει (έχω, fut. ξω), Diod. Épuiser tous les rassinements de la cruauté, οὐδέν ώμοτητος είδος παρα-λείπω fut. λείψω, Suid. Se rendre coupable d'une !" signe cruaute, πυκροτάτην ώμοτητα έφλω, fut. όφλήσω, Phaler. | Action cruelle, τὸ ώμὸν έργον, co. Une affreuse cruauté, τὸ ώμὸν καὶ ἀπηνὶς έρ. γον, ου. C'est une cruauté de les abandonner, δεινόν γάρ έστι τούτους προ-έσθαι (προ-ίεμαι, fut. προ-ήσομαι). Voulant essacer par un trait de clémence son odieuse cruauté, έπιεικές έργον ώμοτάτω καὶ σκυθρωποτάτω παρα-δαλείν βουλόμενος (παρα-Εάλλω, fut. **δαλώ**: βούλομαι, fut. βουλήσομαι), Plut.

CRUCHE, s. f. vase pour puiser de l'eau, xάλπη, ης (ή), Aristph. || Pour mettre du vin, στάμνος, ου (¿, quelquefois ή). || Imbécile, άναίσθητος, ου (δ, ή).

CRUCHON, s. m. σταμνίον, ου (τὸ).

CRUCIAL, ALE, adj. Incision cruciale, i χιαστὶ ἐντομή, ῆς (χιαστί, adv. indécl.).

CRUCIFIEMENT, s. m. σταύρωσις, εως (ή). CRUCIFIER, v. a. σταυρόω, ω, fut. ώσω, acc. Être crucifié avec Jésus-Christ, Χριστώ συ-σταυρόςμαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι.

CRUCIFIX , s. m. σταυρός, οῦ (δ).

CRUDITÉ, s. f. qualité de ce qui est cru, ώμέτης, ητος (ή). Crudité de l'eau, ή του ύδατος άτεραμνότης, ητος. Rau qui a ce défaut, ύδωρ άτέραμνον, ου (τὸ). Oter à l'eau sa crudité, τὸ ύδωρ χλιαίνω, fut. avo. | Crudités, aliments crus, τὰ ώμά, ων (pl. neutre d'ώμός, ή, όν). Crudités d'estomac, ωμότητες, ων (αί). En avoir, ώμότησιν άλίσκομαι, fut. άλώσομαι.

CRUE, s. f. croissance, authous, eus (n).

CRUEL, ELLE, adj. barbare, wuice, in, ov (comp. ότερος, sup. ότατος): ἀπηνής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): ἄγριος, ος ou a, cv (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Être cruel pour tout le monde, πρὸς πάντας ώμῶς έχω, fut. έξω. Qui serait assez cruel pour, τίς εύτω άσυμπαθής καὶ ἀνήμερος (sous-ent. ἐστίν) ώστε infin. Les bêtes les plus sauvages et les plus cruelles, θήρια τὰ άγριώτατα καὶ πλείστης ωμότητος μεστά, ων, Isocr. Rendre cruel, άγριαίνω ou iξ-αγριαίνω, fut. avo, acc. Devenir cruel, π έσχάτη ωμότης, Hérodn. Ils poussèrent la έξ-αγριαίνομαι, fut. ανδήσομαι. La guerre cruelle, cruauté jusqu'à είς τοῦτο ἀμότητος ἦλασαν (ελαύνω, ό ἄγροος πόλεμος, ου. Blessure cruelle, τὸ ἄγροοDung, out. Une haine cruelle, to dypion misses, ους. Les supplices les plus cruels, αἱ ἔσχαται τιμωρίαι, ων. Dém. || Dur. facheux, δεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Il est cruel pour un père et pour une mère d'être privés de leurs fils, χαλεπόν πατρί και μητρί παίδων στερηθήναι (στερέω, ω, fut. ήσω), Dém. Extrémité cruelle, ή γαλεπή ανάγκη, ης. Etre réduit à une extrémité cruelle, είς γαλεπήν ἀπορίαν καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι.

CRUELLEMENT, adv. ώμ.ως (comp. ότερον, sup. ότατα): ἀπηνῶς (comp. έστερον, sup. έστατα). Traiter quelqu'un cruellement, είς τινα ώμως προσ-φέρομαι, fut. προσ-ενεχθήσομαι.

CRUMENT, adv. durement, σκληρώς. | Franchement, ἀπ' εὐθείας. Dire les choses crûment, εὐθυβρημονέω, ω, fut. ήσω. Qui en a l'habitude, εὐθυβρήμων, ων, ον, gén. ονος.

CRURAL, ALE, adj. κατά τὸ σκέλος κείμενος, v., or (partic. prés. de zeinai). L'artère crurale, ή κατά τὸ σκέλος άρτηρία, ας.

CRUSTACE, EE, adj. ¿στρακόδερμος, ος, ον. CRYPIE, s. f. χρύπτη, ης (ή). CUBE, s. m. xύδος, ου (δ). CUBIQUE, adj. xubixóc, n, óv. CUBITAL, ALE, adj. mnyvaios, a, cv. CUCURBITACE, EE, adj. πολοκυνθοειδής, ής, ές. CUCURBITE, s. f. σικύα, ας (ή).

CURILLETTE, s. f. συλλογή, ñ; (ή). Faire la cueillette des olives, ελαιολογέω, ω, fut. ήσω. - des figues, συκολογέω, ω, fut. ήσω. - des fruits en général, καρπίζω, fut. ίσω, acc.

CUEILLIR, v. a. δρίπω, fut. δρίψω, ou δρέπομαι, fut. δρέψομαι, acc. Cueilli, ie. δρεπτός. τί, όν. Cueillir les fruits d'un arbre, δένδρον καρπίζω, fut. ίσω, οπ καρπολογέω, ω, fut. ήσω. Arbres dont on cueille le fruit, τὰ καρπολογούμενα δένδρα, ων. || Cueillir les doux fruits de la sagesse, σοφίας καρπόν ήδιστον δρέπομαι, fut. δρέψομαι, Basil. Cueillir la fleur d'un sujet. τὸ τῶν λόγων ἄνθος ἀπο-δρίπομαι. Cueillir des lauriers, m. à m. recueillir de la gloire, dokav καρπόςμαι, ευμαι, fut. ώσεμαι.

CUEILLOIR, s. m. xahadog, cu (d). CUILLER, CUILLEREE, s. f. xcxliapion, ou (tò). CUIR, s. m. σχώτος, ους (το): δέρμα, ατος (τό). De cuir, σχύτινος, η, εν : δερμάτινος, η. ev. Le cuir entier d'un animal, βύρσα, ης (ή).

Couvrir de cuir, κατα-δυρσύω, ω, fut. ώσω, acc. Vaisseau doublé de cuir, ή βυρσοπαγής ναῦς, gén. νεώς. L'ayant cousu dans un sac de cuir, ils le jetèrent à la mer, αὐτὸν εἰς βύρσαν ένράψαντες κατ-πόντισαν (έν-ράπτω, fut. ράψω: κατα-ποντίζω, fut. ίσω), Plut. Entre cuir et chair, μεταξύ τῆς σαρχός χαί του δέρματος.

CUIRASSE, s. f. θώραξ, ακος (ό). Le défau' se la cuirasse, τὸ ἀσθενέστερον μέρος τοῦ θώραχος, gén. ασθενεστέρου μέρους.

CUIRASSER, v. a. θωρακίζω, fut. ίσω, acc. CUIRASSIER, s. m. θωρακοφόρος, ου (ό). CUIRE, v. a. πέσσω ου πέπτω, fut. πέψω, acc. Cuire parfaitement, κατα-πίσσω ου καταπίπτω, acc. Cuit, Juite, πιπτός, τί, ον. Pain bien cuit, άρτος εὖ πεπεμμένος, ου (δ). Cuire a l'eau, tψω, fut. ἐψήσω, acc. Cuit à l'eau, έφθός, ή, όν. Facile à cuire, en parl. des légumes, τεράμων, ων, ον, gén. cvc. Difficile à cuire, ἀτέραμνος, ος, ον. | Le soleil cuit les fruits, πεπαίνει τους χαρπους ὁ πλιος (πεπαίνω, ful. avw).

Cuire, v. n. ou se Cuire, v. r. méntouat, fut. πεφθήσομαι. || En parlant des fruits qui mūrissent, πεπαίνομαι, fut. ανθήσομαι, et quelquefois πεπαίνω, fut. πεπανώ.

Cuire, causer une douleur vive, δάχνω, fut. δήζομαι, acc. Ma blessure me cuit, δάκνει με τοῦ τραύματος ή όδύνη. | Au fig. Cela me cuit, m'afflige, δάχνει με τοῦτο, Aristph. S'il dit un mot, je réponds qu'il lui en cuira, τεῦτον, έαν γρύξη τι, ποιήσω δακείν την καρδίαν (γρύζω, fut. γρύξω), Aristph.

CUISANT, ANTE, adj. δηκτικός, ή, όν: δρ:μύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος) : όξύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Douleur cuisante, ή δριμεία όδύνη, ης. Saveur cuisante, δριμύτης, ητος (ή). Exciter dans quelqu'un un remords cuisant, δηγμόν καὶ μετάνοιάν τινι έμπαιίω, ω, fut. ήσω, Plut.

CUISINE, s. f. magespetov, ou (tò). Ustensiles de cuisine, τὰ μαγειρικά σκεύη, ων. Couteau de cuisine, ή μαγειρική κοπίς, ίδος. Faire la cuisine, μαγειρεύω, fut. εύσω. L'art de faire la cuisine, μαγειρική, ής (ή). Chef de cuisine, άρχιμάγειρος, ου (δ).

CUISINER, v. n. μαγειρεύω, fut. εύσω. CUISINIER, s. m. μάγειρος, ου (δ). Luisinière, s. f. mayeipiosa, ne (n). Petit cuisi-Appreter les cuirs, βυρσεδεψέω, ω, fut. ήσω. nier, μαγειρίσκος, ου (δ). Bon cuisinier, αγαθὸς εψοποιός, οῦ (δ). Manvais cuisinier, κακὸς établi par vos ancêtres, τὰ περί τοὺς θεοὺς ποίες, δψοπαιός, αῦ (δ).

CUISSARDS, s. m. pl. παραμπρίδια, ων (τά). CUISSE, s. f. μπρός, οῦ (ό). Le haut de la cuisse, logion, co (tò).

CUISSON, s. f. action de cuire, πέψις, εως 1π). || Douleur vive, άλγηδών, όνος (ή).

CUISSOT, s. m. cuisse d'animal, xw). ήν, 7,705 (ó).

CUISTRE, s. m. pédant, σχολαστικός, ή, όν. CUITE, s. f. cuisson, πέψις, εως (ή).

CUIVRE, s. m. yalxis, ou (6). De cuivre, γαλκός, ñ, εῦν. Entouré ou garni de cuivre, περιχαλκος, ος, ον. Garnir de cuivre, χαλκόω, ω, fut. ώσω, acc. Ouvrages ou vases en cuivre, χαλχώματα, ων (τά).

CUIVRE, in, adj. yalmerdig, is, is.

CUL, s. m. le derrière, les fesses, muyai, wu (ai). || Le fond d'une chose, πυθμήν, ένος (δ). Cul-de-sac, στενωπός, οῦ (ή). Cul de basse-fosse, βέραθρον, ου (τό). Jeter dans un cul de bassefosse, βαραθρόω, ω, fut. ώσω, acc. | Cul-dejatte, καλοδόπους, αδος (ό, ή).

CULASSE, s. f. πυθμήν, ένος (δ).

CULBUTE, s. f. cabriole, xubiornpa, arcs (-b). Faire la culbute ou des culbutes, xu61στάω, ω, fut. ήσω. | Chute, πτωσις, εως (ή). . Faire la culbute, tomber, κατα-πίπτω, fut. πεσούμαι.

CULBUTER, v. a. renverser κατα-δάλλω, fut. baλώ, acc. | Mettre en fuite, είς φυγέν τρέπω, fut. τρέψω, acc. Culbuter les ennemis, τροπήν των πολεμίων ποιέω, ω, fut. ήσω. | v. n. tomber, κατα-πίπτω, fut. πισούμαι.

GULÉE, s. f. χῶμα, ατος (τὸ).

CULOT, s. m. résidu métallique, bnoornua, ατος (τὸ). || Dernier né, en parlant des oiseaux, ὁ ὕστατος νεοσσός, οῦ.

CULOTTE, s. f. vétement, βράκαι, ων (αί). CULTE, s. m. σεδασμός, οῦ (δ): θρησκεία, ας (ή). Objet du culte, σίδασμα, ατος (τὸ): σέδος, indécl. (τὸ). O digne objet de mon culte! & σίδας εμοί μέγιστον; Rendre un culte, σέδω ου σίδομαι, fut. σίψομαι, ace. Rendre Paux dieux le culte qui leur est dû, τὰ πρὸς **Θεούς εὐσεδέω, ω,** fut. ήσω. Le culte des dieux, n περί τους θεούς εὐσέδεια, ας, ου θεραπεία, ας. Le plus beau culte qu'on puisse leur rendre, π μεσγίστη θεραπεία, ας. Les cérémonies du culte, τὰ νόμιμα, ων. Rendez aux dieux le culte!

ώς οί πρόγονοι κατ-έδειξαν (ποιέω, ω, fut. ήσω, κατα-δείχνυμι, fut. δείξω), Isocr.

CULTIVABLE, adj. ἐργάσιμος, ος ου π, ον: γεωργήσιμος, ος ου η, εν.

CULTIVATEUR, s. m. γεωργές, εῦ (δ).

CULTIVER, v. a. - la terre, un champ, έργάζομαι, fut. άσομαι, acc. : γεωργέω, ω, fut. now, acc. Il cultivait leurs terres, va έκείνων έγεώργει, Dêm. Il ne manquait pas de bras pour cultiver la terre, πελλούς είχε τους τέν γῆν γεωργούντας (ίχω, fut. ίζω), Hérodn. Cultiver un champ sans relache, άγρον φιλοπόνως έπ-εργάζομαι, fut. άσομαι, Luc. Terre cultivée, γτ, γεωργουμένη, ης (ή). Terre non cultivée, γη ανέργαστος ομ άγεώργητος, ου. Cultiver une plante, φυτόν θεραπεύω, fut. εύσω. Arbres faciles à cultiver, τὰ εύθεράπευτα δένδρα, ων. || Cultiver les arts, τάς τέχνας έργάζομαι, fut. άσομαι. Cultiver la vertu, la sagesse, sa mémoire, etc. τὰν ἀρετάν, τὰν σερίαν, την μνήμην ἀσκίω, ω, fut. ήσω. Tout ce qui est beau et bon mérite, selon moi, d'êtro cultivo, έμοι γε δοκεί πάντα τὰ καλά καί τὰ ἀγαθὰ ἀσκατὰ είναι (δικέω, ω, fut. δίξω), Xén. | Cultiver ses amis, τοὺς φίλους θεραπεύω, fut. woo.

CULTURE, s. f. d'un champ, etc. ipyacia, α ; (ή): γεωργία, α ς (ή). Mettre un champ en culture, άγρὸν ἐργάζομαι, fut. άσομαι, ou γεωργέω, ω, fut. πσω. Défaut de culture, άγεωςγησία, ας (ή). Terre sans culture, γη ανέργαστος ου άγεώργητος, ου (ή). Une grande partie de la terre resta sans culture, ασπορος ή πλείστη καὶ ἀγεώργητος ἀπ-ελείφθη τῆς χώρας (ἀπο-λείπομαι, fut. λειφθήσομαι), Plut. || Culture de l'esprit, des beaux-arts, aomoic, suc (i). Esprit qui ne manque pas de culture, νοῦς οὐκ ἀπαίδευτος, ου (δ). Défaut de culture dans l'esprit, απαιδευσία, ας (ή). Les arts périssent saute de culture, φθίνουσιν άμελούμεναι τέχναι (φθίνω, fut. φθίσω: άμελέω, ω, fut. ήσω).

CUMIN, s. m. plante, xúµνον, ου (τὸ). CUMULATIVEMENT, adv. ix Orizms.

CUMULER, v. a. ouv-aveipe, fut. avepa, acc. CUPIDE, adj. πλεονεκτικός, ή, όν. Un homme cupide, nasovéatne, ou (6). Le plus cupide des hommes, ὁ τῶν ἀνθρώπων πλεονεκτίστατος, συ. Être cupide, πλεονεκτέω, ω, fut. ήσω.

CUPIDITE, s. f. nheoveția, ac (n). Cupidité

insatiable, ἀπληστία, ας (ή). Avec une insatiable cupidité, ἀπλήστως.

CURABLE, adj. θεραπεύσιμος, ος ou n, ov: ιάσιμος, ος ου η, ον.

CURAGE, s. m. κάθαρσις, εως (ή).

CURATELLE, s. f. imtroomn, ne (n). Mettre quelqu'un en curatelle, ἐπίτροπόν τινι ἐφ-ίστημι, | ήσω; gén. fut. im-orniow.

CURATEUR, s. m. Curatrice, s. f. iniτροπος, ου (ό, ή). Être curateur, έπι-τροπεύω, fut. εύσω, gén.

CURATIF, IVE, adj. θεραπευτικός, ή, όν. CURE, s. f. traitement d'une maladie, 0sραπεία, ας (ή). Maladie dont la cure est difficile, ή δυσίατος νόσος, cu. Faire de belles cures, νόσους άνηχέστους ιάομαι, ίωμαι, fut. iáscuai. || Bénéfice d'un curé, impuspia, as (n), G. M. : ἱερατεία, ας (ή).

CURÉ, s. m. ἐφήμερος, su (δ), G. M. : ἱερεύς, έως (δ). Etre curé d'une église, ναοῦ τινὸς ίερατεύω, fut. εύσω.

CURE-DENT, s. m. οδοντογλυφίς, ίδος (ή). CUREE, s. f. pature, iliopicy, ou (ro).

CURE-OREILLE, s. m. ωτογλυφίς, ίδος (ή). CURER, v. a. xxbaipo, fut. xabapo, acc. CUREUR, s. m. — de puits, δ τὰ φρέατα μισθού καθαίρων, οντος (partic. de καθαίρω).

CURIAL, ALE, adj. ispatikóc, n, ov. CURIE, s. f. φρατρία, ας (ή).

CURIEUSEMENT, adv. περιέργως : πολυπραγμόνως. Si vous observez curieusement la beauté d'une autre personne, αν περι-εργάση κάλλος άλλότριον (περι-εργάζομαι, ful. άσομαι), Chrysost. Ces gens-là recherchent curieusement les causes, ούτοι πολυπραγμονούσι τὰς αἰτίας έρευνώντες (πολυπραγμονέω, ω, fut. ήσω: έρευνάω, w, fut. now), Plat.

CURIEUX, EUSE, adj. qui s'occupe de quelque chose avec un soin excessif, περίεργος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Être curieux de, περι-εργάζομαι, fut. άσομαι, acc. : περί τι πολυπραγμονέω, ω, fut. ήσω. Curieux de savoir le prix de chaque chose, πολυπραγμονών πόσου πωλείται έχαστον (πωλέομαι, ουμαι, fut. nonocuat). Etre curieux des affaires d'autrui, άλλοτριοπραγίω, ο, fut. ήσω. || Qui aime à apprendre des nouvelles, φιλοπευθής, ής, ές. Être curieux de nouvelles, φιλοπευστέω, ω, fut. ήσω. | Qui aime à s'instruire, φιλομαθής, ν.ς, ές. Etre curieux de s'instruire, φιλομαθίω, Ιπρος (δ): πλυντήριον, ου (τδ).

ω, fut. ήσω. | Amateur, έραστής, ευ (δ). Curieux de nouveautés, φιλόκαινος, ος, ον. Curieux des beaux-arts, φιλότεχνος, ος, ον. On form: ainsi un grand nombre de composés. Etre curieux de quelque chose, περί τι σπουδάζω, fut. άσω. N'en être pas curieux, ἀμιλίω, ω, fut.

Cunieux, digne d'être connu, oncubi; afici, α, ον: άξιοσπούδαστος, ος, ον: άξιολογος, ος, ov (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Spectacle curieux, καλόν θέαμα καὶ σπουδής άξιον. Livre curieux, τὸ έξαίρετον βιδλίον, ου. Curieux à voir, άξιοθέατος, ος, ον. Curieux à entendre, άξιάκουστος, ος, ον. Curieux à lire, άξιος άναγνωσθήναι (άνα-γινώσκω, fut. γνώσομαι).

Curieux, singulier, étrange, παράδοξος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Cela serait curieux, παράδοξον αν είη τοῦτο.

CURIOSITÉ, s. f. empressement curieux, περιεργία, ας (ή). Il a la curiosité de savoir tout ce qui se passe sur la terre et dans les cieux, περι-εργάζεται ζητών τά τε ύπο γην καί τά έπουράνια (περι-εργάζομαι, fut. άσομαι), Plat. Désir d'apprendre des nouvelles, pidonevoria ou φιλοπυστία, ας (ή). || Désir de s'instruire, φιλομάθεια ου φιλομαθία, ας (ή).

Curiosité, chose rare et singulière, bauua, ατος (τὸ): παράδοξόν τι (neutre de παράδοξος). Les curiosités de la nature, των όντων τὰ φύσει θαυμαστά, ων.

CURULE, adj. Chaise curule, ὁ άγκυλοπους δίφρος, gén. άγκυλόποδος δίφρου.

CURURES, **s.** *f. pl.* καθάρματα, ων (τὰ). CUSTODE, ε. f. περιπέτασμα, ατος (τὸ).

CUTANE, ΕΕ, adj. ό, ή, τὸ περὶ τὸ δέρμα: δερματικός, ή, όν.

CUVE, s. f. hnvos, ou (6).

CUVEAU, s. m. πιθάριον, ου (τὸ).

CUVEE, s. f. le contenu d'une cuve. Cuvec de vin, δ άπὸ τοῦ αὐτοῦ ληνοῦ είνος, ου.

CUVER, v. n. fermenter, ζίω, fut. ζίσω. || υ. a. Cuver son vin, ἀπο-χραιπαλίζομαι; fut. ίσομαι. Dormir pour cuver son vin , κραιπάλην ύπνω έξ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω. N'ayant pas encore cuvé son vin de la veille, κραιπαλών έτι έχ της προτεραίας (χραιπαλών, part. de χραιπαλάω, ω, fut. ήσω), Plat.

CUVETTE, s. f. ἀπόνιπτρον, ου (τὸ). CUVIER, ε. m. πλυνός, οῦ (ό): πλυντηρ, CYATHE, s. m. xúadoc, ou (¿).

CYCLAMEN, s. m. plante, χυχλάμινος, ου (ό). **CYCLE**, s. m. χύχλος, ου (ό).

CYCLIQUE, adj. κυκλικός, ή, όν.

CYCLOPE, s. m. κύκλωψ, ωπος (δ). De cy-¿ Ope, κυκλώπιιος, ος ου α, ον : κυκλωπικός, ή, όν.

CYGNE, s. m. oiseau, χύχνος, ου (δ). De cygne ou qui concerne les cygnes, χύχνειος, ος ου α, εν. Le chant du cygne, τὸ χύχνειον μέλος, ους. Il voulait faire entendre en mourant le chant du cygne, ἤθελε τὸ χύχνειον ἄσας ἀπο-θανεῖν (ἄδω, fut. ἄσομαι: ἀπο-θνήσχω, fut. θανεῦμαι), Athén.

CYLINDRE, s. m. χύλινδρος, ου (δ). CYLINDRIQUE, adj. χυλινδρικός, ή, όν.

CYMAISE, s. f. χυμάτιον, ου (τὸ).

CYMBALE, s. f. χύμδαλον, ου (τό). Jouer des cymbales, χυμδαλίζω, fut. ίσω. Joueur de cymbales, χυμδαλιστής, οῦ (δ).

CYNIQUE, adj. κυνικός, ή, όν. Philosophe cynique, κυνικός, οῦ (ὁ). Philosophie cynique, κυνισμός, οῦ (ὁ). Vivre en cynique, κυνίζω, fut. ίσω. | Au fig. obscène, impudent, ἀναιδής, ής, ής : ἀσχήμων, ων, ον, gén. ονος. Langage cynique, αἰσχρολογία, ας (ή): αἰσχροβρημοσύνη, ης (ή).

CYNISME, s. m. morale cynique, χυνισμός, c5 (δ). || Au fig. impudence, obscénité, αναίδεια, ας (ή): ἀσχημοσύνη, ης (ή).

CYNOCÉPHALE, s. m. espèce de singe, xuvoxiqualoc, ou (δ) .

CYNOGLOSSE, s. f. plante, κυνόγλωσσον, ου (τὸ).

CYNOSURE, s. m. plante. πυνοσούρα, ας (ή). CYPRES, s. m. arbre, πυπάρισσος, ου (ή). Fait de bois de cyprès, πυπαρίσσινος, η, ον. Botte de cyprès, πυπαρισσίνη πυξίς, ίδος.

CYTISE, s. m. arbuste, κύτισος, ω (δ).

D

DAI

DA, interjection employée dans le style familier, δή ου δῆτα. Oui-da, ναὶ δή. Nennida, οὐ δῆτα.

D'ABORD, adv. Voyez ABORD.

DACTYLE, s. m. δάκτυλος, ου (δ).

DACTYLIQUE, adj. δακτυλικός, ή, όν.

DAGUE, s. f. espèce de poignard, iγχειρίδιαν, αυ (τὸ). || Les dagues d'un cerf, son premier bois, τὰ νέδρεια κίρα, pour κίρατα, ων, dat. κίρασι.

DAGUET, s. m. jeune cerf, νεδρός, εῦ (ὁ).

DAIGNER, ». n. ἀξιόω, ῶ, fut. ώσω. Il daigna me faire un présent, πξίωσί με δώρου.

On ne daigna pas même l'entendre, οὐδὶ λόγου τυχεῖν πξιώθη (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Ceux que je ne daigne pas même nommer, εδς οὐδ' ἀν ἐνομάσαιμι ἐγώ (ὀνομάζω, fut. άσω). Il ne daigna pas même le regarder, οὐδ' εἰς αὐτὸν παρ-έκυψε παρα-κύπτω, fut. κύψω). Il ne daigna pas nous parler, οὐδὶ προσ-εφώνησεν ἡμᾶς (προσφωνέω, ῶ, fut. ήσω).

DAM

DAIM, s. m. animal, δόρξ, yen. δορχός (ή).

DAIS, s. m. sorte de tenture, σχιάς, άδος (ή).
 DALLE, s. f. tablette de pierre, πλάξ, gén.
 πλαχός (ή): ἀξαχίσχος, ου (ό): πλινθίον, ου (τό).
 Tranche de poisson, ψωμός, οῦ (ό).

DALMATIQUE, s. f. habit ecclésiastique, ή δαλματική, ῆς (sous-ent. ἐσθής, ῆτος).

DAM, s. m. dommage, ζημία, ας (ή). A mon dam, μετὰ ζημίας τῆς ἰμῆς. || La peine du dam, l'enfer, γίιννα, ης (ή), Bibl.

DAMASQUINER, v. a. enchasser de l'or ou de l'argent dans du fer, χρυσόν ου ἄργυρον ίγ-καίω, fut. καύσω, acc. — dans une épèe, τῷ ξίφει.

DAMASQUINERIE, s. f. n igraugtum, ñç (sous-ent. τίχνη).

DAMASQUINEUR, s. m. ἐγκαυστής, οῦ (ὁ). DAMASQUINURE, s. f. τὰ ἔγκαυστα, ων (pl. neutre d'ἔγκαυστος, ος, ον).

DAMASSER, ν. α. ποιχίλματα έν-υφαίνω,

fut. ανῶ, dat. Damassé, ée, ἐνύφαντος, ος, ον: δένα κίνδυνον ὀκνέω, fut. ήσω. Mettre en dam-ποικιλτός, ή, όν.

ger, εἰς κίνδυνον καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω,

DAME, s. f. femme, η vri, gén. γ vvaux $\dot{\alpha}_s(\dot{\eta})$. vocat. sing. γ vvau. \parallel Mattresse de maison, $\delta \dot{\epsilon}$ - σ nciva ou cixc δ i $\dot{\sigma}$ nciva, $\dot{\eta}$; $(\dot{\eta})$: xupia, $\dot{\alpha}$; $(\dot{\eta})$.

Dame à jouer, πεσσός, οῦ (ὁ). Jeu de dames, πεσσεία, ας (ἡ). Jouer aux dames, πεσσεύω, fut. εύσω. L'art de jouer aux dames, ἡ πεσσευτική τέχνη, ης. Joueur de dames, πεσσευτής, οῦ (ὁ).

DAMER, v. a. doubler une dame, τὸν πισσὸν διπλόω, ω, fut. ώσω. || Au figuré. Damer le pion à quelqu'un, τινὰ ὑπο-σκιλίζω, fut. ίσω. DAMERET, s. m. καλλωπιστής, οῦ (ό). Faire

le dameret, καλλωπίζομαι, fut. ίσομαι.

DAMIER , s. m. acaxiov , ou (tò).

DAMNABLE, adj. digne de la damnation, τῆς γεέννης ἄξιος, α, ον, Eccl. || Exécrable, μυσαρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

DAMNABLEMENT, adv. μυσαρώς.

DAMNATION, s. f. ή τῆς γεέννης κατάκρισις, εως, Eccl.

DAMNER, υ. α. τινὸς γέενναν κατα-κρίνω, fut. κρινω. Se damner, τῆς γεένης ἄξια ἐργάζομαι, fut. ἀσομαι. Les damnés, ὑποταρτάριοι, ων (εί).

DAMOISEAU, s. m. καλλωπιστής, εῦ (ὁ). DANDIN, s. m. βλάξ, gén. βλακός (ὁ). se DANDINER, v. r. βλακῶδες βαδίζω, fut.

βαδίσομαι: άδρα βαίνω, fut. βήσομαι.

DANGER, s. m. xίνδυνος, cu (¿). Etre en danger, courir un danger, être exposé à un danger, κινδυνεύω, fut. εύσω. Etre en danger de perdre sa réputation, περί της δόξης κινδυνεύω. Rire en danger de tout perdre, περί πάντων ου sans prép. τοις πασι χινδυνεύω. Être en grand danger, μέγαν χίνδυνον χινδυνεύω. La ville court de grands dangers, ή πόλις έν έσχάτοις κινδύνεις έστί. Je cours les mêmes dangers que lui, έχείνω τὰ αὐτὰ κινδυνεύω, fut. εύσω. S'exposer au danger, τῷ χινδύνῳ παρα-δάλλομαι, fut. δαλεύμαι, ου έμαυτον παρα-δάλλω, fut. βαλώ: τον χίνδυνον ύπο-δύομαι, fut. δύσομαι, ου αξρομαι, fut. cocunat, ou av-arpionat, ounat, fut. atpriσcual : ou d'un seul mot, κινδυνεύω, fut. εύσω: δια-χινδυνεύω, fut. εύσω: ἀπο-χινδυνεύω, fut. sogw. Il faut s'exposer à des dangers tels que, χινδυνευτέςν τοιούτους χινδύνους, έν οίς, indic. Affronter les dangers pour ses amis, των φίλων

ger, είς κίνδυνον καθ-ίστημε, fut. κατα-στήσω, acc. Il nous a mis en danger de périr, viuiv περί ψυχῆς χίνδυνον ἐπ-ήγαγε (ἐπ-άγω, fut. άξω). Exposer quelqu'un à de grands dangers, µ4γίστοις τινά κινδύνοις παρα-δάλλω, fut. εαλώ. Délivrer quelqu'un du danger, ix του κινδύνου τινά δια-σώζω, fut. σώσω. Ètre délivré des plus grands dangers, έχ μεγίστων κινδύνων σώζομαι, fut. σωθήσεμαι. Se tirer du danger, του κινδύνου περι-γίηνομαι, fut. γεντίσομαι. Reculer à la vue du danger, πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπο-δειλιάω, ω, fut. άσω. Fermer les yeux au danger, πρός τὸ δεινόν παρα-καλύπτομαι, fut. ύψεμαι. Un grand danger menace la ville, μέγας χίνδυνος την πολιν χατ-είληφε (χατα-λαμβάνω, fut. λήψομαι). A l'approche du danger, πλησίον όντος του χινδύνου (είμί, fut. έσομαι). Il y a danger que, δέος ἐστὶ μή, subj. Sans danger, ἀχινδύνως : ἀσφαλῶς. Qui est sans danger, exempt de danger, axivouves, es, ev: ἀσφαλής, ής, ές. Vous ne pouvez le faire sans danger, ούχ έστι σοι άσφαλές τούτο ποιείν (ποιέω, ω, fut. πσω). Etre hors de danger, ἀσφαλως ίχω, fut. έξω: ἐν ἀσφαλεῖ καθ-έστηκα (parf. de καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσεμαι). Ètre à l'abri de tous les dangers, έξω των κινδύνων είμί, fut. tocuai.

DANGEREUSEMENT, adv. ἐπιχινδύνως: ἐπισφαλῶς. Dangereusement malade, δεινῶς ου χαλεπῶς νοσῶν, οῦσα, οῦν (partic. de νοσέω, ῶ, fut.
ήσω). Être très-dangereusement malade, πάνυ
πονηρῶς δια-τίθεμαι, fut. τεθήσομαι, ου διά-χειμαι, fut. χείστμαι.

DANGEREUX, ευςκ, ασίρ. ἐπιχίνδυνος, ος, εν (comp. ότερος, sup. ότατος): ἐπισφαλής, ης, ες (comp. ἐστερος, sup. ἐστατος): ἐπισφαλής, ής, ἐς (comp. ἐστερος, sup. ἐστατος). Il est dangereux de faire, οὺκ ἀσφαλῶς ἔχει τὸ ποιεῖν (ἔχω fut. ἔξω). || Homme dangereux, à craindre, ἀνηρ δύσπιστος, ου (δ).

λεύμαι, ου ἐμαυτὸν παρα-Εάλλω, fut. δαλῶ : τὸν κύδυνον ὑπο-δύομαι, fut. δύσομαι, ου αἰρομαι, fut. δύσομαι, ου αἰρομαι, fut. αι-ρήσομαι : ου ἀν-αιρίομαι, οῦμαι, fut. αι-ρήσομαι : ου ἀν πεν πολυνεύω, fut. εύσω : ἀπο-κινδυνεύω, fut. εύσω : ἀπο-κινδυνεύω il faut s'exposer à des dangers tels que, κινδυνευτίον τοιούτους κινδύνους, iν οἶς, indic. Affronter les dangers pour ses amis, τῶν φίλων ρίψω. || Marquant le temps, iν, dat. Dans l'esὑπερ-κινδυνεύω. Ne refuser aucun danger, οὐ-

ment έπτα ήμέραις. Dans dix ans, après dix ide soleil, ακτινοθολίω, ω, fut. ήσω. Darder ans, μετά δέκα έτα, τω δεκάτω έτει. Dans peu, su langue, en parlant des serpents, λιχμάτμαι, μετ' δλίγεν. | Devant un nom d'auteur, παρά, ωμαι, fut. κουμαι. Darder des regards fouaat. Dans Homère, πας' Όμπρω. On lit dans droyants sur quelqu'un, είς πινα αστραπάς Platon, έν τοις του Πλάτωνος γέγραπται (γράφω, fut. γράψω).

DANSE, s. f. όρχησις, εως (ή). Qui concerne la danse, dounatione, n, ov. L'art de la danse, ή δρχηστική τέχνη, ou simplement ή όρχηστική, ής. Maltre de danse, όρχηστοδίδάσκαλος, ου (δ). Danse figurée, ή παντόμιμος ξργησις, εως. Danse boussonne, κόρδαξ, ακος (¿) : κερδακισμές, εῦ (¿). Une danse, en général, ερχημα, ατος (τὸ). Chœur de danse, χορός, οῦ (ό): χορεία, ας (ή). Mener la danse, του γορού πγέσμαι, σύμαι, fut. πσομαι. Celui qui mène la danse, χορηγός, ου (δ). Exécuter des danses, χορούς ποιέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

DANSER, v. n. ou a. δρχέσμαι, σύμω, fut. τίσομαι. — en mesure, εὐρύθμως. — en rond, κύκλω. - au son de la flûte, πρὸς αὐλόν. Danser la danse appelée Silène, τον Σειληνον όρχεομαι, εύμαι. Danser des danses insames, m. a m. qu'on hésiterait à nommer, έρχουμαι τοιαύτα, οιάπερ αν τις έχνοι δνομάζειν (όχνέω, ω, fut. τισω : ὀνομάζω, fut. άσω), Dém. Danser des danses boussonnes, κερδακίζω, fut. ίσω. Danser sur la corde, σχεινεδατίω, ω, fut. ήσω. L'art de danser sur la corde, ή σχοινοβατική, ής (sousent. τέχνη). || Bondir, sauter de joie, σχιρτάω, w, ful. now.

DANSEUR, s. m. DANSEUSE, s. f. cpynotnic, ου (δ): au fém. δρχηστρίς, ίδος (ή). Bon danseur, bonne danseuse, όρχηστικός, ή, όν. Danseur de corde, σχοινοδάτης, ου (δ).

DARD, s. m. trait qui se lance, axwv, όντος (ό) : ἀχόντιον, ου (τὸ) : βελος, ους (τὸ). Lancer un dard, dxovri(w, fut. iow. Percer d'un dard, κατ-ακοντίζω, fut. ίσω, acc. | Δiguillon, xivrpov, ou (tò). Qui n'a point de dard, axeytpog, og, ov. Qui en a un, xexey-. τρωμένος, η, ον (partic. parf. passif de xevτρόω, ω, fut. ώσω). Armé d'un long dard, μαχράχεντρος, ος, ον. Laisser le dard dans la plaie, τὸ κέντρον τῆ πληγῆ ἐγκατα-λείπω, fut. λείψω. Retirer le dard de la plaie, τὸ κέν-Tocy &-aipiopai, copiai, fut. aiphochai, Aristt.

fut. ίσω, acc. Darder la foudre, κιραυνοδολίω, επί πλέον δι-αρκίσει (δι-αρκίω, ώ, fut. αρτέσω). ω, fut. ποω. Darder ses rayons, en parlant S'étant avancé davantage, ποβρωτέρω προ-

βλίπω, fut. βλίψομαι, Aristph. | Darder le poisson, le percer d'un dard, τας ίχθυς κατο ακοντίζω, fut. ίσω.

DARTRE, s. f. leight, hives (6). Avoir des dartres, λειχηνιάω, ω, fut. άσω.

DARTREUX, RUBE, adj. qui a des dartres λειχηνιών, ώσα, ών, gén. ώντος (partic. de λειχηνιάω, ω, fut. άσω). || De la vature des dar. tres, heignvosidife, vie, éc.

DATE, s. f. indication du jour, ou le jour lui-même, ήμέρα, ας (ή). Mettre la date, της ήμέραν ίπι-γράφω, fut. γράψω. Lettre sam date, έπιστολή την ήμέραν ούκ έπι-γεγραμμένη, ης. || Temps, époque, xpovos, ou (6). La science det dates, χρονολογία, ας (ή). De fraiche date, καινός, ή, ον : πρόσφατος, ος, ον. De vieille date, παλαιός, ά, όν : άρχαῖος, α, εν. Être le premier en date, προτερεύω, fut. εύσω.

.DATER, υ. a. την ημέραν έπι-γράφω, fut. γράψω. — une lettre, τη ἐπιστολή. Daté de tel jour, ταύτην την ήμεραν έπι-γεγραμμένος, η , οχ Cette lettre est datée de Rome, impagn au 'Pώμπς (aor. 2 passif de γράφω), Bibl.

DATIF, s. m. in Sotiani, ne (sous-ent, mil σις, εως).

DATTE, s. f. fruit, δάκτυλος, ου (δ).

DATTIER, s. m. arbre, φείνιξ, ικες (δ). DAUBER, v. a. battre, κόπτω, fut. κόψω,

acc. | Blamer, im-πλήσσω, fut. πλήξω, dai DAUPHIN, s. m. cétacé, δελφίς ου δελφίν νος (δ).

D'AUTANT. Voyez AUTANT.

DAVANTAGE, adv. maicv. Un peu davantage, δλίγω πλέον. Quarante ans et davantage. τεσσαράχοντα έτη χαί έτι πλίον. N'en demandez pas davantage, μπδίν πλίον ἐπ-ερωτήσης (iπ-ερωτάω, ω, fut. ήσω). Nous n'y gagnerons pas davantage, cudir πλέον ανύσομει (ἀνύω ου ἀνύτω, fut. ἀνύσω). Estimer davantage, περί πλέονος τη έςμαι, ούμαι, fut. πσεμαι. Pour ne rien dire davantage, ίνα μή άλλο είπου (είπου, aor. 2 de λίγω ou d'aγγρεύω). Qu'est-il besoin d'en dire davantage? τί πρὸς τούτοις έτι DARDER, v. a. lancer un trait, ἀκοντίζω, (sous-ent. χρη λίγειν); Il durera davantage, Ειδικώς, υῖα, ός (partic. parf. de προ-δαίνω).

N'avancez pas davantage, μὰ πορρωτέρω βαΐνε (βαίνω, fut. βάσομαι).

De soi-même, cela est fort inutile, ἀπό genit.

De soi-même, cela est fort inutile, ἀπό tara

DAVIER, s. m. instrument de dentiste, εδουτάγρα, ας (ή).

DE, prép. qui se compose souvent avec l'article (du pour de le, des pour de les). Elle se rend ordinairement en grec par le génitif. L'amour de la vertu, δ τῆς ἀριτῆς ἔρως, ωτος. Plein de vin, πλήρης εἴνου. S'abstenir de viandes, κριῶν ἀπ-έχεμαι, fut. ἀφ-έζεμαι. Hors du chemin, ἔζω τῆς ὁδοῦ. Quelquefois de ne se traduit pas: La rivière du Tibre, ὁ Θύμβρις ποταμός, οῦ. La grande ville d'Athènes, 'Αθῆναι ἡ μεγάλη πόλις, εως.

Dr., indiquant la matière, ix, génit. Statue d'ivoire, ἀνδριὰς ἰξ ἐλέφαντος, ou micux par l'adjectif, ἀνδριὰς ἐλεφάντινος, cu (δ). Vase d'or, ποτήριον χρυσοῦν, οῦ (τὸ). Armes de fer, ὅπλα σιδηρῶ ου σιδηροποίητα, ων (τὰ).

Dr., marquant l'instrument, se traduit par le datif seul ou précédé de iv. Battu de verges, βά6δοις κεκομμίνος, 'n, ον (part. parf. passif de κόπτω, fut. κόψω). Frapper d'un bâton, ξύλω σα έν ξύλω πατάσσω, fut. άξω, acc.

De, marquant la cause, υπό, génit. Il mourra de chagrin, υπό, λύπης τιθνήξεται (θνήσχω, fut. θανούμαι, futur passé τιθνήξομαι).

Dr., marquant le temps, ix, génit. De tout temps, ix παντὸς τοῦ χρόνου. De temps en temps, ἐνιότε. De jour en jour, καθ' ἡμέραν. De cinq ans en cinq ans, τῷ πέμπτω ἀεὶ ἐνιαυτῷ. De deux jours l'un, τῷ δευτεραία ἀεί. || De jour, μεθ' ἡμέραν. De nuit, νύκτωρ. De nuit et de jour, τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας. || Il ne reviendra de dix jours, πρὸ δέκα ἡμερῶν κὐκ ἐπάν-εισι (ἐπάν-εισι, fut. ειμι).

De, marquant le point de départ, quand on sort du lieu même, ix avec le génit. Quand on vient d'auprès d'un lieu, ἀπό, génit. Avec un nom de personne, παρά, génit. Elle sortit de la tête de Jupiter, ix τῆς Διὸς χεφαλῆς ἰξείθερε (ἐκ-θρώσκω, fut. θορεῦμαι). Il sauta de dessus la table, ἀπὸ τῆς τραπίζης ἀπ-επήδησε (ἀπο-πηδάω, ω, fut. ήσω). Je l'ai reçu du roi, παρὰ τοῦ βασιλίως ελαδον (λαμεάνω, fut. λήψομαι). De ville en ville, κατὰ πόλιν ου κατὰ πόλις. De degré en degré, βαθμηδόν. De près, ἔγγοῦν. De loin, ποβρωθεν.

DE, marquant le sujet dont on parle, περί, διασκορπισμός, ου (έ).

genit. On parle de vous, περί σοῦ ἰστίν ὁ λόγις, De, devant un pronom réfléchi, ἀπό, genit. De soi-même, cela est fort inutile, ἀφ' ἐα· τοῦ πάνυ ἀνόνητόν ἐστι. Qui agit de soi-même, αὐτόματος, η, εν. Je suis venu de moi-même, αὐτόματος τίλθον (ἔρχομαι, fut. ἐλεύσομαι). Fleur qui vient d'elle-même, τὸ αὐτοφυὸς ἄνθος, συς.

De, signifiant au lieu de, ἀντί, génit. De bons ils sont devenus méchants, ἀντ' ἀγαθῶν κακοὶ γιγίνηνται (γίνομαι, fut. γινήσομαι).

DE, devant un infinitif, s'il est précédé d'un nom, se traduit ordinairement par l'article rev. Le désir de faire quelque chose, i imibupia του ποιείν τι. Quelquefois on sous-entend le substantif, et l'infinitif se construit comme un nom neutre : Le crime de tuer, to poseuer. Entre deux verbes, de ne se traduit pas. Il tache de s'instruire, πειράται μανθάνειν (πειράομαι, ώμαι, ful. άσομαι : μανθάνω, ful. μαθήσομαι). Quelquefois il se tourne par un participe. Je cesse de parler, παύτμαι λίγων, fut. παύσομαι. || Quand il signifie si ou puisque, il se tourne par si ou on. Tu es bien misérable de vouloir cela, άθλιώτατος εἶ πάντων, εἰ σὰ βουλομένω έστι τουτο. Je vous félicite d'avoir fait cela, μακαρίζω σε ότι τουτο εποίησας.

De entre encore dans beaucoup de locutions que le dictionnaire indiquera.

DÉ, s. m. à coudre, δακτυλήθρα, ας (ή).

| Dé à jouer, κύθες, ευ (έ). Jeu de dés, κιδεία, ας (ή). Jouer aux dés, κυθεύω, ful
εύσω. Coup de dé, ὁ κυθευτικός βολος, ευ, οκ
simplement βολος, ου (έ). || Δu fig. Jeter là
dé, risquer, τὸν κύθον ἀναβ-ῥίπτω, fut. ῥίψω. La
dé en est jeté, πᾶς ἐβ-ῥίφθη κύθες (ἐβ-ῥίφθην,
αοτ. 1er pass. de ῥίπτω).

DÉBACLE, s. f. — de glaçons, ή τῶν παγετῶν λύσις, εως.

se DÉBACLER, v. r. en parlant d'une rivière, των παγιτων άπ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι.

DÉBALLAGE, ε. m. ή τῶν φακέλλων λύσις, εως.

DÉBALLER, v. a. ἀπο-σχευάζω, fut. άσω, acc. DÉBANDADE, s. f. A la débandade, σποράδην. Qui va ou qui est à la débandade, δι-εσπαρμένος, η, ον (partic. parf. pass. de διασπείρω).

DÉBANDEMENT, s. m. διασπορά, ᾶς (τ΄): διασκορπισμός, οῦ (δ΄).

DÉBANDER, v. a. détendre, au propre et au figure, χαλάω, ω, fut. χαλάσω, acc. Débander un arc. τέξον άν-ίημι, fut. άν-ήσω. Se débander l'esprit, την ψυχην άν-ίεμαι, fut. άν-Jospan. L'esprit se débande, av-ieran o vous av-ieuat, fut. av-ebijocuat). || Débander les Rux, τους όφθαλμους έχ-χαλύπτω, fut. ύψω. Whander une plaie, τους ἐπιδεσμούς ἀπὸ τῆς πληγής περι-αιρέω, ω, fut. αιρήσω. || Se débanær, se disperser, δια-σπείρομαι, fut. σπαρήσομαι : δια-σκερπίζεμαι, fut. ισθήσεμαι.

DÉBARBOUILLER, v. a. σμήχω, fut. wήξω, acc. C'est comme s'il débarbouillait un egre, τουτ' Ιστιν Αιδίοπα σμήχειν.

DEBARQUEMENT, s. m. ἀπόδασις, εως (ή). Ayant opere leur debarquement, απόδασιν πειησάμενοι (ποιέςμαι, ουμαι, fut. ήσομαι), Thuc. Troupes de débarquement, στολος, ου (δ).

DEBARQUER, v. a. — des personnes, άποειδάζω, fut. άσω, acc. Il débarqua son armée à Taurium, απ-εξίδασε τὸ στράτευμα ές Ταύ-2.cv, Xén. | - des marchandises, ex-τίθημι, fut. ix-biow, ou ix-tibeuat, fut. ix-biocuat, scc. Ils débarquent tout leur butin dans un port de Bithynie, την λείαν πάσαν είς Βιθύνους be-ribertal, Plut.

DEBARQUER, v. n. anc-Saive, fut. Shochai: έχ-δαίνω, fut. δήσομαι. — à terre, είς γῆν. dans une île, siç vijocv. Ayant débarqué à Méthone en Laconie, είς Μεθώνην τῆς Λακωνικῆς ἀπο-δάντες, Thuc. Soldats nouvellement debarques, στρατιώται άρτι των νεών έχ-βεδηxότες, ων (d). || Un nouveau débarqué, un étranger. έπηλυς, υδος (δ).

DEBARRASSER, v. a. — un passage, The δίοδον χαλάω, ω, fut. χαλάσω, acc. Debarrasser un chemin, την όδον εύτρεπίζω, fut. ίσω. | Déparrasser un lieu, ranger ce qu'il contient, tov τόπον ου τὰ έν τῷ τόπφ δια-κοσμέω, ω, fut. Kow. — le vider, xevów, w, fut. wow, acc. Il a complétement débarrassé la place, τὰ ἐμποδών Εχντα έκποδών έποίησε (έμποδών ει έκποδών, ulv. indécl.: ποιίω, ω, fut. ήσω).

DEBARRASSER, délivrer, ἀπ-αλλάσσω, fut. αλάξω, acc. - de quelque chose, τινός. Je vous debarrasserai de ce mal d'yeux, ταύτης άπαλλάξω σε τῆς ὀφθαλμίας, Aristph. Débarrasser quelqu'un d'une circonstance difficile, άπαλλάσσω τινα των δεινών, Isocr. Vous seriez bauche, άσωτεύςμαι, fut. εύσομαι. Lieu de debarrasses de toute affaire, πάντων αν ήτε άπ- debauche, περνείον, ου (τό). Hanter les lieux

πλλαγμένοι πραγμάτων, Dém. Être débarrasse de toute affaire, άπὸ πάντων σχολήν άγω, fut. dξω. Se débarrasser de quelque chose, dπαλλάσσομαι, fut. αλλάξομαι ου αλλαγήσομαι, gén. Débarrassez-vous de cette accusation, σεαυτὸν τῆσος τῆς αἰτίας ἀπό-λυσον (ἀπο-λύω, fut. λύσω), Isocr. || Se débarrasser de quelqu'un, en l'éloignant, τινὸς ἀπ-αλλάσσομαι, fut αλλαγήσεμαι. — en le faisant mourir, τινά άν. αιρέω, ω, fut. αιρήσω, ου έκποδών τινα ποιές. μαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

DEBARRER, v. a. - une porte, ris buogs τον μέχλεν απ-ωθέω, ω, fut. ωθήσω. | Debarret deux personnes d'avis contraire, τὰς ἰσεβρόπεις γνώμας έτέρωσε βέπω, fut. βίψω.

DEBAT, s. m. vif démêlé, ἀγών, ῶνος (δ); έρις, ιδος (ή): φιλονεικία, ας (ή). Avoir de grands débats, πολλά δι-αγωνίζομαι, fut. ίσο μαι. Les débats de Rome et de Carthage. ή πρός τους Καργηδονίους των 'Ρωμαίων φιλονεικία. ας. | Contestation, discussion, άμφισδήτησις, εως (ή). Il s'éleva un débat, αμφισθήτησις έγένετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Susciter un débat, άμφισδήτησιν ποιίω, ω, fut. ήσω. Terminer uk débat, άμφισδήτησιν δια-λύω, fut. λύσω. Etre en débat sur une chose, τὶ ου περί τινος άμφισδητίω, ω, fut. ήσω. - avec quelqu'un, τινί ου πρός τινα. La matière d'un débat, άμφισδήτημα, ατος (τό). Qui peut donner matière à un débat, άμφισδητήσιμος, ος, ον.

DEBATER, ν. α. ἀπο-σάττω, fut. σάξω, αcc. : άπο-σχευάζω, fut. άσω, acc.

DEBATTRE, v. a. - une question, auφισδητίω, ω, fut. ήσω, acc. ou περί avec le gén. Les questions tant de fois débattues, τὰ πολλάκις άμφισδητεύμενα, ων. Débattre un compte, τάς εὐθύνας έξ-ετάζω, fut. άσω. Débattre son droit, δικαιολογέσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι. | Se débattre, δι-αγωνίζομαι, fut. ίσομαι : δια-μάχεμαι, fut. μαχέσεμαι. Se débattre contre la force, &πι-βιάζομαι, fut. άσομαι : τῆ βία ἀντ-ερείδομαι, fut. ερείσομαι : την βίαν άμύνομαι, fut. υνούμαι. Se débattre contre la mort, πρὸς θάνατον δι-αγωνίζομαι, fut. ίσομαι, ου άγωνίζομαι, fut. ίσεμαι, ου άγωνιάω, ω, fut. άσω.

DEBAUCHE, s. f. vice, déréglement, àouτεία, ας (ή) : ἀχολαστία, ας (ή). Perdu de debauches, ασωτος, ος, ον. Vivre dans la déplaisir, τέρψις, εως (ή). Se permettre une petite débauche, τέρψιν τινά τῷ θυμῷ χαρίζομαι, jut. ίσομαι. || Débauche d'imagination, παρία-Exorg, ewg (n).

DEBAUCHE, es, adj. aswtos, os, ov : axiλαστος, ος, ον.

DEBAUCHER, v. a. jeter dans la débauche, δια-φθείρω, fut. φθερω, acc. | Ebranler la fidelité de quelqu'un, àφ-ίστημι, fut. àπο-στήσω, acc. || Détourner, emmener, ἀπ-άγω, fut. άξω, acc.

DÉBAUCHEUR, s. m. διαφθορεύς, έως (ό). DEBET, s. m. λοιπάς, άδος (ή).

DEBIFFE, ee, adj. ix-ledumivos, n, ov (partic. parf. passif d'ix-λύω, fut. λύσω). Avoir l'estomac débiffé, τὸν στόμαχον κακῶς δια-τίθεμαι, fut. τεθήσομαι.

DEBIFFER, v. a. débiliter, délabrer, ixλύω, fut. λύσω, acc.

DEBILE, adj. ἀσθενής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): ἄξρωστος, ος, ον: ἄτονος, ος, ον. Etre tout à fait débile, πάνυ ἀσθενέω, ω, fut. ήσω, ου ἀσθενῶς έχω, fut. έξω. Corps débile, τὸ ἄἐρωστον σῶμα, ατος. Estomac débile, ὁ ἄτονος στόμαχος, cu. Avoir l'estomac débile, τὸν στόμαχεν. άσθενέω, ω, fut. ήσω. Vue débile, ή άμδλυτέρα όψις, εως. Avoir la vue débile, άμ-Ελύτερον βλέπω, fut. βλέψομαι. Esprit débile, ή ἄρρωστος ψυχή, ης. Mémoire débile, ή σφαλερά μνήμη, ης.

DEBILEMENT, adv. ἀσθενῶς.

DÉBILITATION, s. f. Exhugic, $\epsilon \omega c$ ($\dot{\eta}$). DEBILITE, s. f. ἀσθένεια, ας (ή): ἀξρωστία, ας (ή): ἀτονία, ας (ή).

DEBILITER, v. a. ἐx-λύω, fut. λύσω, acc. Débiliter l'estomac, les nerss, τὸν στόμαχον, τὰ ιεύρα έχ-λύω. Débiliter la vue, την όψιν άμαυ-္κώ, ω, ful. ώσω.

DEBIT, s. m. vente, πράσις, εως (ή). Qui est de bon débit, πράσιμος, ος, ον. Qui est de mauvais débit, δύσπρατος, ος, ον.

DEBIT, action de prononcer un discours, mpocepá, ας (ή). ∥ Manière de le prononcer, ὑπό-× giσiς, εως (ή). Débit facile, εύροια, ας (ή): εὐέπεια, ας (ή). Orateur qui a un débit facile, ρήτωρ εύρους, ου (δ).

DEBITER, v. a. partager, diviser, δια-νέμω, fut. γεμω. | Vendre, δια-πωλέω, ω, fut. ήσω, acc. : | ἀπ-εμπολάω, ω, fut. ήσω, acc. Se débiter, se avec impétuosité, ex-ρήγγυμαι, fut. ραγήvendre, mudichai, oupai, sul. nonochai: m- chai.

de débauche, ποργεύω, fut. εύσω. | Partie de | πράσκομαι, fut. πραθήσομαι. || Répandre un bruit, une nouvelle, δια-σπείρω, fut. σπερω, acc.: διασκεδάννυμι, fut. σκεδάσω, acc. Il débita le bruit que, την φήμην δι-εσκέδασεν ότι. Débite des mensonges à quelqu'un, πρός τινα ψεύδομαι, fut. ψεύσεμαι. || Prononcer, προ-φέρω, fut. προ-οίσω, acc. Le discours débité par un orateur ό ἐν προφορᾶ λόγος, ου. Voyez Debit.

DEBITEUR, s. m. operherns, ou (6) : xpewφειλέτης, ου (δ). Bon débiteur, δ άξιόχρεως όφειλέτης, ου. Mauvais débiteur, ὁ ἄπιστος όφειλέτης, ου. Il est depuis longtemps mon débiteur, χρέος μοι οφείλει ούτι νέον γε (οφείλω, fut. ὀφειλήσω), Luc.

DEBLAI, s. m. to ex-xapeiv ou ex-xable PELV. Voyez DEBLAYER.

DEBLATERER, v. n. - contre quelqu'un είς τινα άπο-τείνομα:, fut. τενούμαι.

DEBLAYER, v. a. ix-χορίω, ω, fut. χορίσωacc.: ἐx-καθαίρω, ful καθαρώ, acc.

DEBLOQUER, v. a. τῆς πολιορχίας ἀπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω, acc.

DEBOIRE, s. m. goût désagréable, aon, ης (ή). Causer du déboire, ασην παρ-έχω, fut. εξω. Vin qui n'a qu'un déboire affreux, ὁ ναυτιώδης είνος, ευ. | Chagrin, anδία, ας (ή). Eprouver du déboire, andie, w, fut. iou. Éprouver un grand déboire, χαλιπώτατον τι πάσχω, fut. πείσεμαι. Avoir mille déboires, μυρίας τας απδίας αν-έχεμαι, fut. έξεμαι. Causer du déboire à quelqu'un, λύπην πνὶ έμ-ποιέω, ω, fut. ήσω. C'est pour nous un grand déboire, οὐ μικρὸν ήμᾶς λυπεῖ ταῦτα (λυπέω, ω, fut. now).

DEBOITEMENT, s. m. déplacement d'ux membre, εξάρθρωσις, εως (ή). Η Le mal qui ex résulte, εξάρθρωμα ου εξάρθρημα, ατος (τό). Débottement peu sensible, παράρθρημα, ατος (τό).

DEBOITER, v. a. έξ-αρθρόω, ω, fut. ώσω, acc. Se déboiter, έξ-αρθρέω, ω, fut. ήσω. Se déhofter légèrement, παρ-αρθρίω, ω, fut. ήσω. Déboité, εξαρθρος, ος, ον : έξ-ηρθοπκώς ου παρηρθρηκώς, υια, ός, gên. ότος (partic. parf. d'iξαρθρέω ou de παρ-αρθρέω, ω). Remettre le membres déboltés, τὰ έξ-ηρθρηκότα ἀποκαθίστημι, ful. ἀποκατα-στήσω.

DÉBONDER, v. a. déboucher, ava-stouses, w, fut ώσω, acc. | Se debonder, v. r. sortir ei σω, acc.

BÉBONNAIRE, adj. sorbre, re, se. DÉBONNAIREMENT, adv. εὐέθως.

DEBORDE, ze, partic. ou adj. Voyez Di-

DEBORDEMENT, s. m. - des eaux, xaτακλυσμός, ου (δ). — des humeurs, κατάβρους, cu (δ). — des ennemis, εἰσδολή, ῆς (ή). Le débordement des Thraces dans ce pays, ή τῶν Θρακών είς τήνδε την χώραν είσθολή. || Débordement des mœurs, axodasia, as (n). Arrêter le débordement des mœurs, τους αν-ειμένους τρόπους κολάζω, fut. άσω.

DEBORDER, v. a. ôter la bordure, tò κράσπεδον περι-τέμνω, fut. τεμώ, acc. || Dépasser, προ-ίχω, fut. έξω, gén. : ὑπερ-ίχω, sut. ξω, gėn.

DEBORDER, v. n. s'avancer en saillie, mpoέχω, fut. έξω : έξ-έχω, fut. έξω.

DEBORDER ou se DEBORDER, en parlant d'un fleuve, παρεκ-βαίνω, fut. δήσομαι : ὑπερ-χέομαι, fut. χυθήσομαι. Fleuve débordé, ὁ παρεκ-Εάς ποταμός, gén. παρεχ-βάντος ποταμού. Les eaux se débordent souvent, πολλάκις ύπερ-χείται το ύδωρ. Plein jusqu'à se déborder, έκπλεως, ως, ων. | Au fig. Se deborder sur un pays, l'envahir, είς την χώραν είσ-βάλλω, fut, δαλώ. Se déborder en injures contre quelqu'un, rivà διαλοιδορέομα:, ουμαι, fut. ήσομαι. Se déborder dans ses mœurs, axodactio, o, fut. now. Débordé dans ses mœurs, ἀκολαστος, ος, ον. Vie débordée, ἀχολασία, ας (ή). Mener une vie débordée, απολασταίνω ου απολαστίω, ω, fut. ήσω.

DEBOTTER, v. a. Voyez DECHAUSSER.

DEBOUCHE, s. m. issue, δίοδος, ου (τ). Moyen, expédient, πόρος, ου (δ).

DEBOUCHEMENT, s. m. αναστόμωσις, εως (ή).

DEBOUCHER, v. a. ouvrir, άνα-στομόω, ω, fut. ώσω, acc. | Sortir d'un défilé, εξ-έρχομαι, ful. ελεύσομαι : έξ-ειμι, ful. ειμι : έκ-πορεύομαι, /ut. εύσομαι: έχ-μπρύομαι, fut. ύσομαι. Les déalés par lesquels on débouche dans la Syrie, al είς Συρίαν εκδολαί, ων, Plut.

DEBOUCLER, v. a. détacher ce qui tient à une boucle, lúw, fut. lúcw, acc.

DEBOUQUER, v. n. sortir d'un détroit, exπορθμεύομαι, fut. εύσομαι, gén.

DÉBONDONNER, v. a. ἀνα-στομόω, ω, fut. | bourber, en parlant du poisson, τὸν πηλλη άπο-πτύω, fut. πτύσω. ∥ Nettoyer, καθαίρω ου ix-xaθaίρω, fut. xaθaρώ, acc.

> DEBOURRER, v. a. vider, xevów, &, fut. ώσω, acc. | Civiliser, rendre plus poli, ήμερέω, ū, fut. ώσω, acc. Se débourrer, se polir, τρόπους άστειοτέρους παιδεύομαι, fut. ευθήσομαι.

> DEBOURS ou DeBourse, s. m. dépense faile, καταθολή, \vec{n} ς (ή): προκαταθολή, \vec{n} ς (ή): δαπάνημα, ατος (τὸ) : δαπάνη, ης (ή) : ἀνάλωμα. ατος (τὸ).

> DEBOURSEMENT, s. m. xatacohi, ñ.c (f.). DEBOURSER, v. a. κατα-ξάλλω, fut. ξαλώ, acc. : δαπανάω, ω, fut. ήσω, ου δαπανάςμαι, ώμαι, fut. ήσομαι, acc. Ayant déboursé tant d'argent, τοσαύτας δαπάνας δεδαπανημένος. Sans rien débourser, άδαπάνως.

> DEBOUT, adv. Qui est debout, έρθός, ή, όν. Se tenir debout, έστηκα (parf. de ίσταμαι, fut. στήσομαι). Il se tint debout, έρθες forn. Tenez-vous debout près de votre père, o.70, πλησίον του πατρός, Soph. Se lever debout όρθος αν-ίσταμαι, fut. ανα-στησομαι. Debout! en parlant à un seul, a.7,81 : en parlant à plusieurs, ornite.

> DEBOUTER, ν. α. έξ-ίστημι, fut. έχ-στήσω, acc. : ἐχ-χρούω ου ἀπο-χρούω, fut. χρούσω, acc. Débouter quelqu'un de ses espérances, έξ-ίστημί τινα της ελπίδος. - de sa demande. τῆς αἰτήσιως τινὰ ἀπο-χρούω, fut. χρούσω.

> DÉBOUTONNER, v. a. λύω, fut. λύσω, acc. : χαλάω, ω, ful. χαλάσω, acc.

> SE DÉBRAILLER, v. r. τὸν τράχηλον ou τὸν χόλπον γυμνόςμαι, ούμαι, fut. ώσεμαι.

> DÉBRIDER, v. a. ἀπο-χαλινόω, ω, fut. ώσω, acc. Cheval débridé, ίππος άχάλινος, ου (έ). | Au fig. Travailler sans débrider, συνεχῶς ἐργαζομαι, fut. áccuai.

DEBRIS, s. m. reste, literon, ou (70). Débris ou ruines d'un édifice, ipiima, we (τà). Débris de couronnes, στεφάνων σπαράγματα, ων. Les débris d'un vaisscau, ναυάγια, ων (τά). Recueillir les débris de son naufrage, τὰ ναυάγια λέγω, fut. λέξω. Chercher à sauver les débris de la république, τὰ ναυάγια λέγων πολιτεύομαι, fut. εύσομαι, Plut. Toute la plaine fut remplie de débris de chars fracassés: m. à m. fut remplie de naufrages, παν τὸ πε-DÉBOURBER, v. a. ôter de la bourbe, τῆ; δίον ἐπίμπλατο ναυαγίων (πίμπλαμαι, fut. πλητύος έξ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω, acc. | Se dé- σθήσομαι), Soph. Ramasser les débris d'une

λέξω.

DEBROUILLEMENT, s. m. ἀνάπτυξις, εως (ή). DEBROUILLER, v. a. au propre et au fig. kva-πτύσσω, fut. πτύξω, acc. Tout ceci commence à se débrouiller, σαφέστερα γίνεται τὰ πράγματα (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

DEBRUTIR, v. a. polir, au propre, leiaivo Du λεαίνω, fut. ανώ, acc. | Au figuré, τίθοποιέω, ω, fut. ήσω.

DEBUCHER, v. n. sortir du gite, ifavισταμαι, fut. έξανα-στήσομαι.

DEBUSQUEMENT, s. m. έξανάστασις, εως (ή). DEBUSQUER, v. a. faire sortir, faire lever, Kav-iornui, fut ikava-ornow, acc.

DEBUT, s. m. ἀρχή, ñς (ή). Son début a été brillant, καλώς την άρχην εποιήσατο (ποιέομαι, ούμαι, fut. τσομαι).

DEBUTER, v. a. ôter du but, ἀπὸ γραμμῆς xivia, a, fut. now, acc.

DEBUTER, v. n. commencer, apyopai, fut. apξομαι. Il débute dans la vie par la douleur, του ζην από λύπης αρχεται (ζάω, ω, fut. ζήσω), Plat. Bien débuter, καλώς την άρχην ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Je ne sais par où débuter, par où commencer mon discours. ούκ έχω έθεν άρξομαι (fut. d'άρχομαι). Je débuterai par là, έντεῦθεν ἄρξομαι λόγου, Xén. Paratre pour la première fois en public, to πρώτον είς τὸν δημον παρ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Orateur qui débute dans la carrière du barτεαυ, ό άρτι προσ-ελθών τοῖς δικανικοῖς λόγοις (προσ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Acteur qui débute, ό πρώτον άγωνιζόμενος ύποχριτής, ου (άγωνίζομαι, fut. ίσομαι).

DECA, EN DEÇA de, prép. Sans mouvement, έντός, génil. Avec mouvement, έσω ou είσω, génit. Avec ou sans mouvement, ἐπὶ τάδι ou d'un seul mot ἐπίταδε, gén. En deçà du sieuve. εντός του ποταμού. S'avancer jusqu'en decà de la portée du trait, είσω βέλους έρχομαι, fut. ελεύσομαι, Synés. En deçà du rempart, έπί τάδε του τείχους. || Deçà et delà, δευρο κάmics.

DÉCACHETER, v. a. λύω, fut. λύσω, acc. DÉCADE, s. f. δεκάς, άδος (ή).

DÉCADENCE, s. f. $\pi \alpha \rho \alpha x \mu \dot{\eta}$, $\tilde{\eta}_{\varsigma}(\dot{\eta})$: $\tilde{v}_{\pi o}$ φορά, ας (ή). Approcher de sa décadence, παρακμάζω, fut. άσω. Aller en décadence. ὑποφέρου πει fut. ὑπ-ενεχθήσου αι. Les affaires vont πεια, ας (ή): εὐσχημισύνη, ης (ή). Αγες dé-

armée, τους σωθέντας έχ μάχης συλ-λέγω, fut. en décadence, ερρει τὰ πράγματα (ερρω, verb. sans fut.). Tout allait en décadence, πάντα έπὶ τὸ χείρον ἐτρέπετο (τρέπομαι, fut. τραπήσομαι), Xén. Dans la décadence de leurs affaires, των πραγμάτων πρός το χείρον έπιρρεόντων (ἐπιρ-ρέω, fut. ρεύσω), Basil.

DECAGONE, adj. δεκάγωνος, ος, ον. DECALOGUE, s. m. δεκάλογος, ου (δ). DÉCAMPEMENT, s. m. αναστρατοπεδεία. as (n).

DECAMPER, v. n. lever le camp, avaστρατοπεδεύω, fut. εύσω. || Fuir précipitamment, άπο-διδράσκω, fut. δράσομαι.

DÉCANTATION, s. f. μεταγγισμός, εῦ (ό). DÉCANTER, v. a. μετ-αγγίζω, fut. ίσω, acc. DÉCAPER, v. n. passer un cap, τὸ ἀκρωτήριον παρα-πλέω, fut. πλεύσομαι. || v. a. rendre à un métal son brillant, λαμπρύνω, fut. υνώ, acc.

DÉCAPITATION, s. f. ἀποκεφαλισμός, οῦ (δ). DÉCAPITER, v. a. ἀπο-κεφαλίζω, ful. ίσω. acc. L'ayant pris et décapité, συλ-λαθόντες αὐτὸν καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφ-ελόντες (συλ-λαμδάνω, ful. λήψομαι : ἀφ-αιρίω, ω, ful. αιρήσω).

DÉCARRELER, ν. α. τὸ έδαφος ἀν-αιρέω. ω, fut. αιρήσω.

DECEDER, v. n. τελευτάω, ω, fut, ήσω, Décédé, ée, τετελευτηχώς, υία, ός : έχ το 5 βίου μετ-πλλαχώς, υία, ός (partic. parf. act. de μετ-αλλάσσω, ful. αλλάξω).

DÉCÉLEMENT, s. m. ἀνακάλυψις, εως (ή). DECELER, v. a. ἀνα-καλύπτω, fut. ύψω, acc. : δηλόω, ω, fut. ώσω, acc. : μηνύω, fut. ύσω, acc. Déceler ses complices, τους συναιτίους έξ-αγγέλλω, fut. αγγέλω. Craignant qu'il ne vint à déceler sa honte, pobnôtica insiveμη έξ-αγορεύση τὸ αἶσχος αὐτῆς (έξ-αγορεύω, fu:έξ-αγορεύσω ou έξ-ερω), Grég. Il décèle sa méchanceté, δηλοί κακόνους ών (δηλόω, ω, fut. ώσω: ων, partic. d'εἰμί, fut. έσομαι). Ceci décèle un mauvais caractère, τεκμήριον τοῦτο τῆς xaxondeías (sous-ent. iotí).

DÉCEMBRE, s. m. δεκέμδριος, ου (δ), G. M. DÉCEMMENT, adv. εὐχόσμως.

DÉCEMVIR, s. m. δέκάρχης ου δεκαδάρχης; ou (d). Les décemvirs, ci déxa (sous-ent. ap-XOVTEG).

DÉCEMVIRAT, s. m. δεκαρχία ου δεκαδαρχία, ας (ή).

DÉCENCE, s. f. κοσμιότης, ητος (ή) : εὐπρέ-

cence, ποσμίως : εὐπρεπῶς : εὐσχημόνως. Contraire | chainés contre nioi, οὐδ' εἰ πάντα μοι έμ-πεσ a la décence, ἀπρεπής, ής, ές. Choquer la décence, excouso, o, fut. now.

DECENNAL, ALE, adj. δεκαέτηρος, ου (δ), Plat. Au fem. δεκαιτηρίς, ίδος (ή), Dion.

DÉCENT, ERTE, adj. convenable, πρίπων, ουσα, υν (partic. de πρέπω): εὐπρεπής, ής, ές (comp. έπτερος, sup. έστατος). Il serait décent, πρέπον αν είη. Il serait plus décent, μαλλον αν πρέποι, (πρίπω, inus. au fut.) | Modeste dans ses mœurs, χόσμιος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Qui a un air décent, εὐσχήμων, ων, ον, gén. ονος comp. (ονέστερος, sup. ονέστατος). Air décent, εὐσχημοσύνη, ης (ή). Avoir un air décent, εὐσχημονέω, ω, fut. ήσω.

DECEPTION, s. f. ἀπάτη, ης (ή): φεναχισμός, εῦ (ό).

DE CE QUE, conj. &n, indić.

DÉCERNER, v. a. ἀπο-νέμω, fut. νεμῶ, acc. Décerner à quelqu'un une récompense, γέρας τινὶ ἀπο-νέμω. Décerner à quelqu'un les plus grands honneurs, ἀπο-νέμω τινὶ τιμάς έξαιρέτους. Décerner par voie de suffrage, ψηφίζομαι, fut. ίσομαι, acc. On lui décerna les honneurs du triomphe, έψηφίσαντο αὐτὸν θριαμδεύειν (δριαμδεύω, fut. εύσω). Décerner contre quelqu'un la peine de mort, θάνατόν τινος κατα-ψηφίζομαι, fut. ίσομαι.

DECES, s. m. τελευτή, ης (ή). Après le décès de son père, τελευτήσαντος του πατρός (partic. de τελευτάω, ω, fut. ήσω).

DECEVABLE, adj. εὐαπάτητος, ος; ον. DECEVANT, ANTE, adj. ἀπατηλός, ή, όν.

DÉCEVOIR, v. a. ἀπατάω, ω, fut. ήσω, acc. : παρα-χρούω, ful. χρούσω, acc. : φεναχίζω, ful. iou, acc.: opállu, ful. opalu, acc. Étre décu dans ses espérances, τῆς ἐλπίδος σφάλλομαι, fut. σφαλήσομαι, ου άμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι.

DECHAINEMENT, s. m. elocohn, nc (7). Le déchainement des mauvaises langues, ai των λοιδορούντων βλασφημίαι, ων. C'est contre lui un horrible déchainement, διαθόπτος ων τυγχάνει (ων, partic. d'είμί, fut. έσομαι : τυγχάνω, fut. τεύξομαι).

DECHAINER, v. a. délivrer des chaines, λύω, fut. λύσω, acc. | Lacher contre, έπαφίπμι, fut. ἐπαφ- ήσω, acc. Déchaîner les dé- λύω, fut. λύσω. Se décharger d'un reproche lateurs contre quelqu'un, έπαφ-ίημί τινι τους το έγκλημα άπο-τρίδομαι, fut. τρίψομαι. Se deτυκοφάντας Quand tous les maux seraient de-charger d'une faute sur un autre, τὰν αἰτία.

κακά (έμ-πίπτω, fut. πισούμαι). Les vents son t déchainés, im-κρατούσιν ανεμοι (im-κρατέω, ω ful. now).

se Dechainer, s'élancer, έξ-ορμάω, ω, fut. ήσω, dat. | Au fig. Se déchainer contre quelqu'un, είς τινα άπο-τείνομαι, fut. τενούμαι. Voir tout le monde déchainé contre soi, ίπο πάντων δια-σύρομαι, fut. συρθήσομαι.

DÉCHALANDER, v. a. Voyez Désactialen. DÉCHALASSER, v. a. — une vigne, άμπέλου τοὺς χάρακας ἀφ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω. DECHAPERONNER, v. a. découvrir la tête,

ix-xaλύπτω, fut. ύψω, acc. DECHARGE, s. f. action de déposer un fardeau, une cargaison, έκθεσις, εως (ή). || Quittance, acquit, ἀποχή, ῆς (ή). Porter une somme à la décharge de quelqu'un, τί τινι ἀπο-λογίζομαι, fut. ίσομαι. || Témoignage favorable, iπιμαρτυρία, ας (ή). Témoins à décharge, εί ὑπέρ τινος μάρτυρες, ων. | Soulagement, ἐπικουφισμός, οῦ (δ). Pour la décharge de la conscience, πρὸς άφοσίωσιν: άφοσιώσεως χάριν. || Explosion, έκδολή, ñς (ή). || Écoulement, ἐκρινή, ῆς (ή). || Lieu où l'on serre les choses embarrassantes, ἀποθήκη, ກະ (ກ່).

DECHARGEMENT, s. m. έκθεσις, εως (ή). DECHARGER, v. a. ôter la charge d'un navire, d'une voiture, την ναύν, την άμαξαν άποφορτίζομαι, fut. ίσομαι. Décharger des marchandises, τὰ φορτία έχ-τίθημι, fut. έχ-θήσω. || Délivrer d'un fardeau, ἀπο-κουφίζω, fut. ίσω, acc. le régime indirect au génitif. Etre déchargé de ses chaines, των δεσμών δια-λυθέντων χουφίζομαι, fut. ισθήσομαι. Se décharger d'un fardeau, τὸ φορτίον ἀπο-τίθεμαι, fut. ἀπο-θήσομαι. S'en décharger brusquement, τὸ ἄχθος ἀποσείομαι, fut. σείσομαι. | Au fig. Décharger de soins, d'embarras, φροντίδων άπο-κουφίζω, fut. ίσω, acc. ou ἀπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. Je yous déchargerai de ce soin, ταύτης άπαλλάξω σε της έπιμελείας. Décharger les débiteurs d'une partie de leur fardeau, σεισαχθεία τινὶ τοὺς ὀφειλέτας χουφίζω, fut. ίσω, acc. Plut. Décharger quelqu'un de sa dette, τὸ χρέος τινὶ ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω. Décharger quelqu'un d'une accusation, πινά τῆς αἰπίας ἀπο-

εί; τινα άνα τίθημι, fut. άνα-θήσω. C'est sur άπο-τρίδομαι, fut. τριδήσομαι. | Perte ou détrimoi qu'il se déchargea de sa faute, iμοὶ τὸ έσυτου άμαρτημα επ-έδαλε (έπι-δάλλω, fut. 6χλω). Se décharger sur quelqu'un du soin de ses affaires, τὰ ἐμὰ πράγματά τινι πάντα ἐπι-τρέπω, fut. τρέψω. || Décharger son cœur dans le sein d'un ami, τὰ τῶν νοημάτων ἀπόβρητα τῷ φίλω κοινόσμαι, σύμαι, fut. ώσομαι. Se décharger le ventre, ἀπο-σκευάζομαι, fut. ás: v.zt.

DECHARGER, faire éclater, faire explosion, ixρήγνυμι, fut. ρήξω, acc. | Verser, déverser. έχ-χέω, fut. χεύσω, acc. Ce sleuve se décharge dans la mer, ό ποταμός τὸν ἔκρουν εἰς θάλασσαν έχει (έχω, fut. έξω), Hérodt. || Asséner, ivτρίδω, fut. τρίψω, acc. : ἐπ-αράσσω, fut. άξω, acc.: ἐπι-σχήπτω, fut. σχήψω, acc. — un coup. πληγήν. - sur la tête de quelqu'un, πινός xεφαλή. || Décharger sa colère sur quelqu'un, είς τινα την όργην άπο-σχήπτω, fut. σχήψω, Den. Hal.

DECHARGEUR, s. m. φορτηγός, ω (δ). DÉCHARNÉ, ÉE, adj. σχελετός, ή, όν : κατ-εσκληκώς, υία, ός (partic. parf. de κατασχέλλομαι). Il en est revenu décharné comme un squelette, . έπαν-πλθεν ίσχνὸς καὶ κατ-εσκελετευμένος (έπαν-έρχομαι, fut. ελεύσομαι : κατασχελετεύω, fut. εύσω), Diog.

DÉCHARNER, v. a. dépouiller de chairs, ix-σαρχίζω, fut. ίσω, acc. || Rendre maigre, κατισχναίνω, fut. ανώ, αςς: κατα-σκελετεύω, fut. εύσω, acc. Ses chagrins l'ont dicharné, κατέσκληκεν όλος υπό των φροντίδων (κατ-έσκληκα, parf. de xata-cxillouai), Luc.

DÉCHASSER, v. a. ix-xpcúw, fut. xpcúσω, acc.

DECHAUSSEMENT, s m. - d'un arbre. περιόρυξις, εως (ή). — de la vigne, γυρεία, ας (ή).

DECHAUSSER, v. a. ôter la chaussure, ύπο-λύω, fut. λύσω, acc. Se déchausser, ύπολύομαι, fut. λύσομαι. Se faire déchausser par quelqu'un, δπό τινος δπο-λύομαι, fut. λυθήσομαι. | Déchausser les arbres, τὰ δένδρα περιορύσσω, fut. ορύξω. - la vigne, την αμπελον γυρεύω, fut. εύσω. | Déchausser les dents, τους οδόντας άνα-γλύφω, fut. γλύψω.

DECHAUSSOIR, ε. m. όδοντογλυφίς, ίδος (ή). **DECHEANCE**, s. f. $\ell \times \pi \tau \omega \sigma \iota \zeta$, $s \omega \zeta$ $(\dot{\tau})$.

DÉCHET, s. m. perte causée par le froi-

ment en général, βλάθη, κς (ή). Éprouver du déchet, en général, βλάπτομαι, fut. βλα-Εκσομαι : ελασσέομαι, ούμαι, fut. ωθκοσμαι.

DÉCHEVELER, υ. α. την κέμην δια-σχεδάννυμι, fut. σκεδάσω. Déchevelé, ée, τλη κέμπο δι-εσκεδασμένος, η, ον.

DÉCHIFFRABLE, adj. είος τε άνα-γνωσθηναι (cice, a, ov : ava-yivosom, fut. yvosouai).

DÉCHIFFREMENT, s. m. ἀνάγνωσι;, εως (ή). DÉCHIFFRER, v. a. lire, ἀνα-γινώσκω, ful. γνώσεμαι, acc. | Au fig. démêler, distinguer, δια-κρίνω, fut. κρινώ, acc. : δια-γινώσκω, fut. γνώσεμαι : acc. Caractère difficile à déchiffrer, φύσις άδιάκριτος, ου (ή).

DÉCHIFFREUR, s. m. ὁ τὰ ἀποβρητα ἀναγινώσκων, οντος (partic. d'aνα-γινώσκω).

DÉCHIQUETER, v. a. κατα-κόπτω, fut. κόψω. acc. : κατα-κερματίζω, fut. ίσω, acc.

DÉCHIQUETURE, s. f. ἐντομή, ης (ή). DÉCHIRAGE, s. m. σπάραξις, εως (ή): διάσπασις, εως (ή).

DÉCHIRANT, ANTE, adj. ἐξύς, εῖα, ὑ (comp. ύτερος, ευρ. ύτατος).

DÉCHIREMENT, s. m. $\sigma \pi \alpha \rho \alpha \gamma \mu \delta \epsilon$, $c \tilde{\nu}$ ($\dot{\epsilon}$). DÉCHIRER, v. a. mettre en pièces, onzράσσω, ful. άξω, acc. : δια-σπαράσσω, fut. άξω, acc. : δια-σπάω, ω, fut. σπάσω, acc. Arracher en déchirant, ἀπο-σπαράσσω, fut. άξω, αcc. Peu s'en fallut qu'elles ne me déchirassent. δλίγου με δι-εσπάσαντο (δια-σπάομαι, ωμα., fut. σπάσομαι), Luc. Il mourut déchiré par leuis mains, δια-σπασθείς υπ' αυτών έτελευτησε (τελευτάω, ω, fut. ήσω), Isocr. Déchirer ses vêlements, την έσθητα διαβ-βήγυμι, fut. βήξω. Se déchirer le visage, τὰς παρειάς κατοδρύπτομαι, fut. δρύψομαι. || Être déchiré par la douleur, rais δδύναις δια-χναίσμαι, fut. χναισθήσεμαι. Cela me déchire le cœur, ταῦτα ἀπεχναίει με · (ἀπο-χναίω, fut. χναίσω). || Ville déchirée par les factions, πόλις εν έαυτῆ στασιώζουσα, ης (στασιάζω, fut. άσω).

Decuirer, au fig. noircir la réputation, diaσύρω, fut. συρώ, acc.

DÉCHIREUR, s. m. σπαράκτης, ου (δ).

DÉCHIRURE, s. f. σπάραγμα, ατος (τὸ). Déchirure légère, ἀμυχή, ῆς (ή).

DÉCHOIR, v. n. έκ-πίπτω, fut. πεσεύμαι. - de sa première fortune, τῆς πάλας τύχης. tement, αποτριμμα, ατος (τό). En éprouver. - de se faveur auprès du prince τζε του βασιλίως εὐνοίας. — do ses espérances, τῆς ἐλπίδος. L'esprit déchoit avec l'âge, συνδια-φθείρεται τῷ σώματι ἡ ψυχή (συνδια-φθείρεμαι, fut. φθαρή-σεμαι). Commencer à déchoir, ὑπο-φέρομαι, fut. ὑπ-ενεγθήσεμαι.

DÉCIDÉ, κα, adj. hardi, θρασύς, εῖα, ὑ (comp. ὑτερος, sup. ὑτατος): θαρσαλέος ου θαββαλέος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ὑτατος): εὐτολμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): τεθαββηκώς, υῖα, ός (partic. parf. de θαββίω, ω, fut. ποω). D'un air décidé, τεθαββηκότως.

DECIDER, v. a. conclure, arrêter, résoudre, δια-γινώσχω, fut. γνώσομαι, acc. Si vous avez décidé de me brûler, εἰ χαῦσαί με διεγνώχατε (χαίω, fut. χαύσω), Luc. Le sénat décida que, ἡ σύγκλητος ἐψηφίσατο, inf. (ψηφίζομαι, fut. ίσομαι): έδοξε τῆ βουλῆ, inf. (δοχίω, ω, fut. δοξω). || Terminer un différend, χρίνω ου δια-χρίνω, fut. κρινῶ, acc. C'est ainsi qu'il décida la question, εῦτως ἔχρινε τὸ πρᾶγμα. Faisons décider notre affaire en justice, δια-χρινώμεθα δίχη (δια-χρίνομαι, fut χρινοῦμαι), Hésiod. || Déterminer, engager, πείθω, fut. κείσω, acc. — quelqu'un à faire quelque chose, τινὰ ποιείν τι.

Décider de, v. n. κρίνω, fut. κρίνω, avec l'acc.

οπ περί et le gén. Décider du sort de la guerre
par un combat, διὰ μάχης πόλιμον κρίνω, Diod.

C'est moins la force du corps que celle de
l'esprit qui décide des combats, αὶ μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς ἡ ταῖς τῶν σωμάτων
βώμαις, Χέπ.

se Décider à, δια-γινώσεω, fut. γνώσεμαι.—
à faire quelque chose, τὶ ποιείν. Il se décida
à les faire venir, ίδοξεν αὐτῷ μετα-πέμπειν
αὐτούς (δοκίω, ῷ, fut. δοξω). J'y suis décidé,
κέκρικα, parf. de κρίνω.

DÉCILLER, v. a. décoller les cils des paupières, τὰς βλεφαρίδας δια-ζεύγνομι, fut. ζεύξω. μ Au fig. Déciller les yeux à quelqu'un, ἐφθαλμεις τινος ἐκ-καλύπτω, fut. ύψω.

DÉCIMAL, ALE, ασί. δεκαδικός, ή, όν.
DÉCIMATEUR, s. m. δεκατηλόγος, ου (ό).
DÉCIME, s. f. δεκατή, ῆς (ή). Lever les décimes, τὰς δεκατὰς συλ-λέγω, fut. λέξω. Celui qui les perçoit, δεκατευτής, οῦ (ό). Lieu pù on les perçoit, δεκατευτήριον, ου (τὸ).

DÉCIMER, v. a. δικατιύω, fut. εύσω, acc. DÉCINTRER, v. a. — une voûte, τοῦ θόλου τὰ ἄὐλα ὑφ-αιρέσμαι, οῦμαι, fut. αιράστμαι.

DÉCISIF, τνε, ασj. κρίσιμος, ος ου η, ον : κριτικός, ή, όν : κεφαλαΐος, α, ον. Le point décisif, τὸ κεφαλαΐον, ου. Le moment décisif, ἀκμή, ῆς (ή). Saisir dans les affaires le moment décisif, τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Il ne faut pas tarder, voici le moment décisif, ὁ καιρὸς ουχὶ μεῦλειν, ἀλλ' ἄστιν ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς (μεῦλω, fut. μελλήσω), Aristph. || Jugement décisif, ἡ αὐθεντική κρίσις, εως. || Τοη, décisif, tranchant, impérieux, αὐθαδία, ας (ή). Qui a le ton décisif, αὐθάδης, ης, ες (comp. ἐστερος, sup. ἐστατος). || Esprit décisif, présence d'esprit, ἀχείνοια, ας (ή). Qui a l'esprit décisif, ἀγχίνους, ους, ουν.

DÉCISION, s. f. action de décider, διάγνωσις, εως (ή): χρίσις, εως (ή). Avant la décision de l'affaire, πρὶν χρίνεσθαι τὸ πρᾶγμα (χρίνω, fut. χρινώ. || Chose que l'on décide, βουλή, τ̄ς (ή): βούλευμα, ατος (τὸ). Prendre une décision, βουλεύρμαι, fut. εύσομαι. Ayant pris une décision très-contraire à leurs propres intérêts, τὰ χάκιστα περὶ ἐαυτῶν βουλευσάμενοι.

DÉCLAMATEUR, s. m. qui déclame publiquement, δ τὰς μελίτας ἐπι-δειχνύμενος, c. (partic. d'iπι-δείχνυμαι, fut. δείξομαι). || Qui parle avec emphase, υψηλολόγος, cu (δ).

DÉCLAMATION, s. f. are de déclamer, φωνασιά, ας (ή). S'exercer à la déclamation, φωνασιάω, ω, fut. ήσω. Maître de déclamation. φωνασκός, οῦ (ὁ).
Lecture faite publiquement et avec emphase, μελίτη, ης (ή): ἐπίδειξις, εως (ή). Matière à déclamation, μελίτημα, ατος (τὸ): μελετητήριον, ου (τὸ). Discours qui sent la déclamation, λόγος ἐπιδεικτικός, οῦ (ὁ). Rempli de déclamation, δήκου πλέως, ως, ων. Vaines déclamations, λόγοι ὑψηλοὶ καὶ φλυαρώδεις, έων.
Discours plein d'invectives, κακηγορία, ας (ἡ): διασυρμός, οῦ (ὁ): διαλοιδόρησις, εω; (ἡ): πομπεία, ας (ἡ). S'emporter en déclamations contre quelqu'un, τινὸς κατα-πομπεύω, fut. εύσω.

DÉCLAMATOIRE, adj. ὀγκώδης, ης, ες (comp. έστερες, sup. έστατος). Ton ou style declamatoire, όγκες, ου (ό).

DÉCLAMER, v. a. réciter à haute voix. S'exercer à déclamer, φωνασχίω, ω, fut. ήσω. Débiter avec emphase, ἡητοριύω, fut. εύσω, acc.: τραγωδίω, ω, fut. ήσω, acc. Il déclamo beaucoup sur ce sujet, ἐπι-τραγωδεῖ τούτοις (ἐπι-τραγωδίω, ω, fut. ήσω), Plut. Il déclame 288

avec emphase l'éloge des morts, παντηγορικώς Γτιμέςα, Bibl. Le soleil étant déjà sur son déέμπομπεύει τοῖς έγχωμίοις τῶν μακαρίων (ἐμ-πομπεύω, fut. εύσω), Basil. Déclamer avec force contre quelqu'un, είς τινα άπο-τείνομαι, fut. TEVOULLAL, Gal.

DÉCLARATIF, IVE, adj. ἀποφαντικός, ή, όν. DECLARATION, s. f. action de déclarer, ἀπόφασις, εως (ή). Déclaration de biens, ή των όντων ἀπόφασις. Faire la déclaration de ses biens, ἀπόφασιν των όντων ποιέσμαι, συμαι, fut. ήσομαι, ου δίδωμι, fut. δώσω: την ουσίαν ἀπο-φαίνω, fut. φανώ. Déclaration de guerre, ή του πολέμου ἐπαγγελία, ας. En faire une, voyez Declarer. | Témoignage, μαρτυρία, ας (ή). Faire sa déclaration en justice, την μαρτυρίαν φίρω, fut. οίσω.

DECLARER, v. a. faire connaître, ἀποφαίνω, fut. φανώ, acc. Déclarer sa façon de penser, τὴν γνώμην ἀπο-φαίνομαι, fut. φανεύμαι. Déclarer l'état de ses biens, ἀπόφασιν των έντων δίδωμι, fut. δώσω. Déclarer la guerre, τον πολεμον έπ-αγγέλλω, fut. αγγελώ. - αυχ Romains, τοις 'Ρωμαίοις. || Déclarer quelqu'un consul, général, υπατον, στρατηγόν αν-αγορεύω, fut. αν-αγορεύσω ou αν-ερω, acc. Déclarer innocent, ἀπο-ψηφίζομαι, fut. ίσομαι, acc. Déclarer coupable, κατα-ψηφίζομαι, gén.

se Declarer, v. r. se manifester, paivoual, fut. pavnocuat. Leur haine s'est déclarée, paνεράν πεποίηνται την πρός άλληλους έχθραν (ποιέομαι, εύμαι, fut. ήσεμαι). Sa maladie se déclara, έδήλωσε πονηρώς έχων (δηλόω, ώ, fut. ώσω). | Se déclarer pour quelqu'un, τὰ τινὸς προ-αιρίομαι, ουμαι, fut. αιρήσομαι. Celui pour leguel on s'est déclaré, ὁ προδήλως σπουδαζόμενος, ου (partic. passif de σπουδάζω, fut. άσεμαι). Ne se déclarer ni pour l'un ni pour l'autre, οὐδίτερα σπουδάζω, fut. άσομαι. Se déclarer pour une opinion, γνώμη τινὶ προσ-τίθεμαι, fut. προσ-δήσομαι. Se déclarer contre quelqu'un, τινὶ φανιρώς έν-αντιόομαι, ούμαι, fut. ώσcuaι.

DÉCLIN, s. m. παρακμή, ñ; (ή). Être sur son déclin, παρ-ακμάζω, fut. άσω. Qui est tout à fait sur son déclin, παρ-κκμακώς, υία, ός, gên. ότος. Déclin de l'âge, à τῆς ήλιχίας παρακμή, ης. Sur le déclin de l'âge, δψὶ τῆς filixías. La république était sur son déclin, ή πολις έπὶ τὸ γείρον έκλινε (κλίνω, fut. κλινώ), Aén. Le jour est sur son déclin, téchagy à

clin, ήδη έπι δύσιν ήλιου αλίνοντος, Luc. Lune sur son déclin, ή άμφικυρτος σελήνη, ης Sur le déclin de la lune, ou sur la sin du mois, μπνός φθίνοντος (φθίνω, fut. φθίσω). | Déclin de la fièvre, ή του πυρετού παρακμη, ής.

DECLINABLE, adj. xlitos, n, ov.

DECLINAISON, s. f. terme de granmaire, κλίσις, εως (ή). || Terme de physique ou d'astronomie, $d\pi \dot{c} \times \lambda \iota \sigma \iota \zeta$, $\omega \zeta$ ($\dot{\gamma}$).

DÉCLINATOIRE, s. m. παραίτησις, εως (ή). DECLINER, v. a. éluder, ex-xxivo, fut. xliva, acc. Décliner la juridiction de quelqu'un, δικαστήν τινα παρ-αιτίομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. || En terme de grammaire, κλίνω, fut. xliva, acc. | Par ext. Décliner son nom. όνομα τὸ ἐμαυτοῦ λέγω, fut. λέξω ου ἐρῶ.

Decliner, v. n. déchoir, map-axualo, fut. άσω. La maladie va en déclinant, παρ-αχμάζει ή νόσος. Le malade décline, βέπει πρὸς τὸς τελευτήν ό νοσων (βέπω, fut. βέψω). || Le jour décline, κλίνει ή ήμέρα (κλίνω, fut. κλινώ).

DECLIVITÉ, s. f. κατωφέρεια, ας (ή). DECLORE, v. a. ανα-φράσσω, fut. φράξω, acc. DECLOUER, v. a. ἀποκαθ-ηλόω, ω, fut. ώσω, *αcc*.

DÉCOCHEMENT, s. m. $\tilde{\alpha}\varphi \epsilon \sigma : \zeta$, $\epsilon \omega \zeta$ $(\tilde{\eta})$. DÉCOCHER, v. a. àp-inpu, fut. àp-nou, acc. Hom.

DÉCOCTION, s. f. ἀφέψημα, ατος (τὸ). DÉCOIFFER, v. a. découvrir la tête, the κεφαλήν άπο-καλύπτω, fut. ύψω. | Mêler les cheveux, την κόμην άπο-τινάσσω, fut. άξω. || Oter l'enduit du bouchon d'une bouteille, vo άλειφαρ άπο-λίω, fut. λύσω, Théocr.

DECOLLATION, s. f. ἀποκεφάλισμα, ατος (τὸ). DÉCOLLER, v. a. couper le cou, ἀπικεφαλίζω, fut. ίσω, acc. || Détacher ce qui est collé, ἀφ-αιρίω, ω, fut. αιρήσω, acc. Se décoller, αφ-ίσταμαι, fut. απο-στήσομαι.

DECOLLETER, v. a. découvrir le cou, -cy τράχηλον γυμνόω, ω, fut. ώσω. Décolleté, de, part. ou adj. τὸν κόλπον γυμνός, ή, όν.

DECOLORER, v. a. άμυδρόω, ω, fut. ώσω, acc. : ἀφανίζω, fut. ίσω, acc. Décoloré, ée, Sigrecus, ous, our. Tout à fait décoloré, axpous, cue, cuv. Etre tout décoloré, άχροείω, ω, fut. ήσω.

DÉCOMBRER, v. a. ôter les décombres. τα έρείπια έξ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω.

DECOMBRES, s. m. pl. ipiima, wy (72).

Plein de décombres, fostmisons, no, se.

DECOMPOSER, v. a. άνα-λύω, fut. λύσω, acc. DÉCOMPOSITION, ε. f. ἀνάλυσις, εως (ή). DECOMPTE, s. m. action de décompter, ύφαίρεσις, εως (ή). ∥ Ce qu'on a décompté, το υφ-αιρεθέν, έντος (partic. aor. 1er passif de ύφ-αιρέω, ω). Il y a du décompte, ελ-λείπει τι του άριθμου (έλ-λείπω, fut. λείψω).

DÉCOMPTER, v. a. του λογισμού ύφ-αιρέομαι, ουμαι, fut. αιρήσομαι, acc. | Au fig. της ελπίδος ύστερέω, ω, fut. ήσω. Trouver à décompter, άπο-λείπομαι, fut. λειφθήσομαι.

DECONCERTER, v. a. troubler, iauteu τινά έξ-ίστημι, ou simplement έξ-ίστημι, fut. έχ-στήσω, αις. : ταράσσω ου δια-ταράσσω, fut. αξω, acc. Qui n'eût été déconcerté à cette vue? τίς οὐκ αν ίδων ταῦτα δι-εταράχθη; Luc. Se déconcerter, έμαυτοῦ έξ-ίσταμαι, ου simplement έξ-ίσταμαι, fut. ix-στήσομαι. Il ne se déconcerte point, οὐδαμῶς έξ-ίσταται. Déconcerté, ée, ig-estancis, via, os, gén. otos. Nétant pas déconcerté, μή δια-ταρασσόμενος (partic. passif de δια-ταράσσω), Isocr. Cette vue le déconcerta, ταύτην έξ-επλάγη την όψιν (ix-πλήσσυμαι, fut. πλαγήσυμαι), Plut. Sans se déconcerter, άδιως.

DECONFIRE, v. a. tailler en pièces, itολλυμι, fut. ολέσω, acc.

DÉCONFITURE, s. f. εξώλεια, ας (ή). Leur déconfiture fut complète, έξωλείς έγένοντο (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

DECONFORT, s. m. αθυμία, ας (ή).

DÉCONFORTER, v. a. εἰς ἀθυμίαν καθίστημι, fut. κατα-στήσω, acc.

DECONSEILLER, v. a. μετα-πείδω, fut. πίσω, acc. — de faire quelque chose, μή muñodí Ti.

DÉCONTENANCER, v. a. ix-rapágos, ou δια-ταράσσω, fut. άξω, acc. Voyez Dicon-CERTER.

DECONVENUE, s. f. ἀπότευγμα, ατος (τὸ): Ευστύχημα, απις (π).

DECOR, s. m. Voyez DECORATION.

DÉCORATEUR, ε. m. σχηνογράφος, ου (δ). L'art du décorateur, ή σκηνογραφική, ής. Qui concerne cet art, σκηνογραφικός, ή, όν.

DECORATION, s. f. ornement, xiquos, ou (i). || Décor de la scène, σκηνογραφία, ας (ή). Marque Chonneur, παράσημον, ου (τό).

DÉCORER, v. a. x00µiw, w, fut. now, acc. DÉCORUM, s. m. τὸ πρέπον, οντος. Garder le décorum, τὸ πρέπον φυλάσσω, fut. άξω. Ne point le garder, axoquie, e, fut. nou.

DÉCOUCHER, v. n. coucher dehors, andνυχτερεύω, fut. εύσω : ἀπο-χοιτέω, ω, fut. ήσω: άπο-χοιμάσμαι, ώμαι, fut ηθήσομαι. | v. a. Oler à quelqu'un son lit, τινὰ τῆς κλίνης ἀπο-στερίω, ū, fut. now.

DECOUDRE, v. a. défaire les coutures, tas ραφάς δια-λύω, fut. λύσω. || Fendre, déchirer, δια-σχίζω, fut. σχίσω, acc. || Décousu, ue, incohérent, δι-εβρωγώς, υια, ός, gén. ότος (partic. parf. de διαβ-βήγνυμαι, fut. βαγήσομαι). || En découdre, en venir aux mains, μάχεμαι ou δια-μάχομαι, fut. μαχίσομαι. Il fallut en découdre, είς μάχην ἀπ-έδη τὰ πράγματα καί χειρών έργον (άπο-δαίνω, fut. δήσομαι).

DÉCOULEMENT, s. m. ἀποβροή, ῆς (ή).

DÉCOULER, v. n. ἀπορ-ρέω, fut. ρεύσω. | Au fig. Découler d'un même principe, ix της αυτής άρχης γίνομαι, fut. γενήσομαι.

DÉCOUPER, v. a. δια-τέμνω, fut. τεμώ, acc. Découper en petits morceaux, περματίζω, fut. ίσω, acc. | Découper à table, δαιτρεύω, fut. rúgw, acc.

DECOUPLER, v. a. séparer un couple. άπο-ζεύγνυμι, fut. ζεύξω, acc. | Au fig. dechainer, aposter, έπαφ-ίημι, fut. έπαφ-ήσω, acc. | Bien découplé, bien fait, sussons, ns, is. DÉCOUPURE, s. f. evroun, ns (n).

DECOURAGEANT, ANTE, adj. qui ôte le courage, άθυμίαν περι-ποιών, οῦσα, οῦν (partic. de περι-ποιέω, ω, fut. ήσω). | Par ext. facheux, accablant, δεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. otatoc).

DÉCOURAGEMENT, s. m. ἀθυμία, ας (ή). Tomber dans le découragement, ἀθυμία πιριπίπτω, fut. πεσευμαι.

DÉCOURAGER, v. a. είς άθυμίαν καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. Etre décourage, άθυμίω, ω, fut. ήσω : ἀθύμως έχω, fut. έξω. Se décourager, άθυμία περι-πίπτω, fut. πεσούμαι : άποκάμνω, fut. καμούμαι : άπ-αγορεύω, fut. άπαγορεύσω ου άπ-ερω: άπο-γινώσκω, fut. γνώσομαι. Las de soutenir tant d'attaques, il s'est décourage, κέκμηκε καὶ ἀπ-είρηκε πρὸς τὰς συνεχείς προσδολάς (χάμνω, fut. καμούμαι : άπαγερεύω, fut. ἀπ-ερω), Diod. Découragé par DECORDER, v. a. ανα-πλέκω, fut. πλέξω, acc. l'excès du mal, τῷ μεγέθει τῶν κακῶν ἀπ-ειρηκώ;,

courager, εὐκ ἀπ-εκνητέεν. Ne point se découtravail sans se décourager, τοις πόνοις προσκαρτερέω ου έγ-καρτερέω, ω. N'être point découragé par le péril, ανενδότως πρός τον κίνδυνεν έχω, fut. έξω.

DÉCOURS, s. m. παραχμή, ñ; (ή). Être en son décours, παρ-αχμάζω, fut. άσω. | La lune est dans son décours, φθίνει ή σελήνη (φθίνω, fut. φθίσω).

DECOUSU, UE, adj. Voyez DECOUDER. DÉCOUSURE, s. f. ἡωγμός, οῦ (ὁ).

DÉCOUVERTE, s. f. action de découvrir, ανεύρησις, εως (ή). | Chose découverte, ευρεμα on εύρημα, ατος (τὸ): ἀνεύρημα, ατος (τὸ). Les découvertes dues au génie, τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν εὑρημένα, ων. Faire une découverte, καινόν τι ευρίσκω, fut. ευρήσω. Aller à la découverte de la vérité, την αλήθειαν έρευναω, ω, fut. ήσω. Faire la découverte d'un pays nouveau, χώραν τινά καινήν γνωρίζω, fut. ίσω. || Aller à la découverte, terme de guerre, κατα-σκοπεύω, fut. εύσω, acc. L'action d'y aller, κατασκοπή, ñs (ή). Qui va à la découverte, κατάσκοπος, ου (δ). Envoyer des gens à la découverte, κατασχόπους πέμπω, fut. πέμψω. Ceux que Cyrus avait envoyés à la découverte, εθς ἐπεπόμφει ¿ Κύρος ἐπὶ κατασκοπή, Xén. Vaisseau léger

DÉCOUVRIR, v. a. δter la couverture, ἀπισχεπάζω, fut. άσω, acc. Découvrir une maison, οίχιαν άπο-στεγάζω, fut. άσω. Découvert, erte, sans abri, ασκέπαστος, ος, ον: ασκεπής, ής, ές. Lieu découvert, τόπος ὑπαίθριος, ου (ὁ). A découvert, sans autre abri que le ciel, iv aiθρίω.

pour aller à la découverte, τὸ κατασκοπικὸν

πλείον, ου : τὸ κατασκόπιεν, ου.

Decouvrir, laisser sans défense, ἀσκέπαστον ου ἀφύλακτον ἰάω, ω, fut. ἰάσω, acc. : γυμνόω, ū, fut. ώσω, acc.

Decouveir, dévoiler, ανα-καλύπτω, fut. ύψω, acc. : ἐχ-καλύπτω , fut. ὑψω , acc. : γυμνέω , ω , fut. wow, acc. Se découvrir le visage, ixκαλύπτομαι, fut. ύψομαι. Qui a le visage déconvert, ix-xexalummévos, n, cv. Se découfut. ώσομαι. Se découvrir la tête, την πεφαλήν φαίνω, fut. φανώ), Bibl. άπο-καλύπτομαι, fut. ύψομαι. Qui a la tête de l. DÉCRASSER, v. a. ôter la crasse, σμάσο.

υία, ός, Phil. Se décourager lachement, απ- couverte, την κεφαλήν γυμνός, ή, όν. Il découεχνίω, ω, fut. ήσω. Il ne faut point se dé- vrit ses jambes robustes, μπρούς έφηνε χαλούς μεγάλους τε (φαίνω, fut. φανώ), Hom. || Le ciel rager, καρτερέω, ω, fut. ήσω. Supporter le s'est découvert, αίθρία πάλιν γίγενε (γίνομα:, fut. γενήσομαι). | A visage découvert, sans déιους, προφανώς.

Decouvrir, manifester, φαίνω, fut. φανώ, acc. : δηλόω, ω, fut. ώσω, acc. : φανερώω, ω, fut. ώσω, acc. : δείχνυμι, fut. δείξω, acc. His découvrent leur inimitié, δηλούσιν έχθροι όντες (δηλόω, ω, fut, ώσω). Découvrir ses forces, φανεράν επίδειξιν της ρώμης ποιείμαι, ούμαι, fut. παςμαι. Découvrir à quelqu'un ses desseins, τὰ βουλεύματα τινί κοινόςμαι, ούμαι, fut. ώσομαι. Je veux tout vous découvrir, πάντα ὑμῖν ὁποῖά έστιν έξ-ερω (fut. d'έξ-αγορεύω). Tout le mystère est découvert, φαίνεται τὸ ἀποβρητον (φαίνεμαι, fut. φανήσεμαι). Découvert, qui n'est plus un secret, προφανής, ής, ές: πρόδηλος, ος, ον. A découvert, έχ τοῦ έμφανοῦς : έχ τοῦ προφανούς ου προδήλου. Son imposture est à découvert, φανερός έστι ψευδή λέγων (λέγω, fut. λέξω ou έρω). || Découvrir une conjuration, la dénoncer, την συνωμοσίαν είσ-αγγελλω, fut. άγγελω. Découvrir un secret, le trahir, τὸ ἀποξέητον έξ-αγγέλλω.

Decouvrir, pénétrer, connaître, xata-lauβάνω, fut. λήψομαι, acc. — une conjuration, συνωμεσίαν. Découvrir les secrètes pensées d'autrui, έτέρου τὰς διανοίας κατα-λαμβάνω. J'ai découvert en lui beaucoup de bienveillance pour moi, πολλήν έν-είδον αὐτῷ τὴν πρὸς έμλ εύνοιαν (έν-οράω, ω, fut. έν-όψομαι). Dès qu'il découvrit de quel côté était l'avantage. imusin τάχιστα συν-ήχε του κρείσσονος (συν-ίημι, ful. συν-ήσω).

DECOUVRIR, inventer, trouver, av-eupiane, ou έφ-ευρίσκω, fut. ευρήσω, acc. Ceux qui ont découvert les arts, οἱ τὰς τέχνας ἀν-ευρηκότες, ων. Terre nouvellement découverte, ή άρτι γνωριζομένη χώρα, ας (γνωρίζω, fut. ίσω).

DECOUVRIR, apercevoir de loin, xal-opáe, ω, fut. κατ-όψομαι. D'en haut l'on découvre tout, έξ ύψους πάντα έστι καθ-οράν ου κατιδείν. De ce lieu on découvre la mer, φαίνεται έντεῦθεν ή θάλασσα (φαίνομαι, fut. φανήσοuai). || En termes de marine. Ayant découvert vrir la poitrine, τὸ στῆθες γυμνόομαι, εῦμαι, l'île de Chypre, ἀνα-φήναντις τὴν Κύπρον (ἀνα-

. f.et. σμήσω, acc.: σμήχω, fut. σμήξω, acc. [] Civiliser, rendre poli, huspiw, w, fut. wow, acc.

DÉCRÉDITER, v. a. — quelqu'un, ἀξίωμά τινος διασσόω, ω, fut. ώσω. Π est tout décrédité, πάσης τιμής και πίστεως έξ-έπεσε (έκπίπτω, fut. πισεύμαι).

DECREPIT, πε, adj. ὑπεργήρως ου έσχατογήρως, ως, ων, Diod. : τῷ γήρα ἀπ-ειρηπώς, υία, ός (partic. parf. d'an-αγορεύω, fut. άπ-ιρω), Plat.

DECREPITUDE, s. f. τὸ ἴσχατον γῆρας, ως. DÉCRET, s. m. ψήφισμα, ατος (τὸ). Proposer un décret, τὸ ψήφισμα γράφω, fut. γράψω. Porter un décret, ψηφίζομαι, fut. ίσομαι. Abolir les anciens décrets, τὰ πάλαι ψηφισθέντα καταλύω, ful. λύσω.

DECRETER, v. a. rendre un décret, Inφιζομαι, fut. ίσομαι, acc. La guerre fut décrétée, o modeuce innoionn. Ils décrétèrent tout le contraire, ψήφον έναντίαν έθεντο (τίθεμαι, fut. δήσομαι). || Décréter quelqu'un de prise de corps, δεθηναί τινα χρίνω, fut. χρινώ.

DECRI, s. m. interdiction légale, ἀπαγόρευσις, εως (ή). Décri de la monnaie, ή των νομισμάτων αποδοκιμασία, ας. | Perte de réputation, anuia, as (i). Tomber dans le déeri, άτιμία περι-πίπτω, fut. πεσούμαι. Être dans le décri, άτιμος πρό-κειμαι, fut. κείσομαι.

DECRIER, v. a. prohiber, ἀπ-αγερεύω, fut. εύσω, acc. Monnaie décriée, τὸ ἀδόχιμον άργύριον, co. | Oter la réputation de quelqu'un, δια-δάλω, fut. δαλώ, acc. Décrié, ée, διαδόητος, ος, εν : άτιμες, ες, εν. Décrié dans toute la ville, κατά την πολιν διαδόητος, ος, ον. Etre décrié, κακῶς ἀκούω, fut. ἀκούσομαι. Sa conduite est décriée, ini τῷ βίφ ου ini τοις τρόmous xxxãs axcúst.

DECRIRE, v. a. tracer, δια-γράφω, fut. γράψω, acc. Il faut décrire, δια-γραπτέον. Peindre par la parole, sixovi(w, fut. icw, acc. : απ-ειχάζω, fut. άσω, acc. Objet décrit au naturel, χρήμα πρός την άληθειαν άπ-εικασμένον, ου (τό). Décrire d'une manière vive et frappante, υπο-τυπόω, ω, ful. ωσω, acc. | Rapporter en détail, di-nyioual, cupal, ful. nochal, acc. : ં દેદ-મુયુંલ્માતા, ભામતા, ful. મંદલ્માતા, acc. : ઠાંદર્દέρχομαι, fut. ελεύσομαι, αcc.

DÉCROCHER, υ. α. άπὸ πασσάλου λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc.

DECROITRE, v. n. diminuer, iν-δίδωμι, fut. δώσω. Sa puissance décroit, έν-δίδωσιν αύτου ή δύναμις. || La lune décroit, φθίνει σελήνη. (φθίνω, fut. φθίσω).

DECROTTER, v. a. xabaipu, fut. apū, acc.: την ίλυν ἀπο-σμάω, ω, fut. σμήσω.

DÉCROTTEUR, s. m. δ τὰς κρηπίδας καθαίρων, οντος (partic. de καθαίρω).

DECROTTOIRE, s. f. otherris, ides (i). DECU, UR. Voyez DECEVOIR.

DECUIRE, v. a. do-ivo, fut. synow, acc. DÉCUPLE, adj. δικαπλάσιος, α, ον : δικαπλασίων, ων, ον, gén. ονος. Le décuple, τὸ δεκαπλάσιον, ου.

DÉCUPLER, v. a. δικαπλασιάζω, ful. άσω, acc.

DECURIE, s. f. δεκάς, άδος (ή).

DÉCURION, s. m. δεκάδαρχος ου δεκαδάρχης, ου (ό).

DEDAIGNER, v. a. ne pas daigner, &παξιόω, ω, fut. ώσω, acc. Plut. - de faire quelque chose, ποιείν τι, Plut. Il dédaigna de me répondre, ἀποχρίσεως ούχ ήξίωσε με, ou par le passif σύχ ήξιώθην ὑπ' αὐτοῦ ἀποχρίσεως (άξιόω, ω, fut. ώσω). | Mépriser, καταφρονέω, ω, ful. ήσω, gén.: ὑπερ-οράω, ω, ful. ύπερ-όψομαι, acc. ou gén. Dédaigner les présents, τάς δωρεάς παρά μικρόν ήγέομαι, εύμαι, fut. ήσυμαι. Je dédaigne tout cela, οὐδίνα λόγον τούτων πειέςμαι, οῦμαι, fut. καςμαι. Rire dédaigné par quelqu'un, ὑπό τινος κατα-φρονέςμαι, εύμαι, ful. ηθήσομαι, ου ύπερ-οράςμαι, ώμαι, fut. ὑπερ-οφθάσομαι. Qui n'est point à dédaigner, ούκ εύκαταφρόνητος, ος, ον.

DEDAIGNEUSEMENT, adv. ὑπεροπτικῶς. DEDAIGNEUX, EUSE, adj. ὑπεροπτικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

DÉDAIN, s. m. ὑπεροψία, ας (ή). Essuyer les dédains de quelqu'un, ὑπό τινος ὑπεροράομαι, ωμαι, fut. υπερ-εφθήσομαι. D'un air de dédain, ὑπεροπτικώς.

DEDALB, s. m. labyrinthe, confusion de choses entrelacées, λαθύρινθος, ου (δ): μαίανδρος, ου (δ). Le dédale des lois, ai τῶν κ΄μων περιπλοκαί, ών.

DEDANS, adv. au dedans, ou en dedans, sans mouvement, Evoor: avec mouvement, iou: ces deux adverbes se construisent avec le génitif. Au dedans de la maison, suder ou sou DECROISSEMENT, s. m. ένδοσις, εως (ή). της είκίας. Du dedans, ένδεδεν, gén. Par dedans, διά, génit. || Le dedans, τὰ ίνδον ου τὰ ίνδουν, indécl.

DÉDICACE, s. f. — d'un temple, καθιέρωσις, εως (ή). Faire la dédicace, voyez Dédikn. || — d'un livre, ἀνάδειξις, εως (ή). Discours en forme de dédicace, ὁ ἀναθηματικός πρόλογος, ευ.

DÉDICATOIRE, αdj. ἀναθηματικές, ή, όν.
DÉDIER, ν. α. consacrer, ἀνα-τίθημι, fut. ἀνα-θήσω, αcc. La chose dédiée, ἀνάθεμα, ατος (τό). Dédier un temple, νεών καθ-ιερόω, ω, fut. ώσω. Dédier un autel à quelque dieu, βωμόν τινι θεῷ ίδρύω, fut. ύσω, ou ἰδρύσμαι, fut. ύσομαι. | Dédier un livre à quelqu'un, βιδλίον τινὶ ἀνα-τίθημι, fut. ἀνα-θήσω, ou ἀνα-δείκνυμι, fut. δείξω, ou προσ-φωνίω, ω, fut. ήσω.

DÉDIRE, v. a. démentir, ἀντι-λίγω, fut. ἀντι-λίζω ου ἀντ-ερῶ, dat. Je ne vous en dédirai pas, τοῦτό σοι οὐχ ἀντ-ερῶ. || Se dédire, v. r. se rétracter, παλινωδίω, ῶ, fut. ήσω, acc. Déjà vous commencez à vous dédire et à retirer votre promesse, τοῦτο μὶν ήδη ἀνα-δύη καὶ ἀνα-καλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν (ἀνα-δύομαι, fut. δύσομαι : ἀνα-καλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν (ἀνα-δύομαι, fut. δύσομαι : ἀνα-καλεῖω, ῶ, fut. καλέσω), Luc. Je me suis dédit de ce que j'avais avancé, μετ-έγνων τὰ πρόσθεν εἰρπμένα (μετα-γινώσαω, fut. γνώσομαι), Eurip. Ils ne pourront plus s'en dédire, οὐχ ἐσται αὐτοῖς μετα-γνῶναι, Thuc.

DÉDIT, s. m. rétractation, παλινωδία, ας (ή). Avoir son dit et son dédit, τὰ αὐτά φημι καὶ ἀπό-φημι, fut. φήσω. || Indemnité pour un marché rompu, ἡ ὡμολογημίνη ζημία, ας.

DÉDOMMAGEMENT, s. m. indemnité d'une perte, ἀμειδή, ῆς (ἡ). Donner une chose en dédommagement d'une autre, τί τινος ἀντι-δίδωμι, fut. δώσω. Recevoir en dédommagement, τί τινος ἀντι-δίχομαι, fut. δέξομαι. Tout ce qui sert à consoler, παραμυθία, ας (ἡ): παραμύθιεν, ου (τὸ). Ce fut un léger dédommagement, αὐτη παραμυθία πως ἰγίνετο (γίνεμαι, fut. γενήσεμαι). C'était pour moi un ample dédommagement de tant de peines, τεῦτό μει ἔψερε παραμυθίαν οὐ μικρὰν τῶν πόνων ἐκείνων (φέρω, fut. είσω), Chrys. Dédommagements de l'ennui du voyage, τὰ τῆς ἐδοῦ παραμύθια, ων, Plat.

DÉDOMMAGER, v. a. rendre l'équivalent, fut. αλλά άμειδομαι, fut. ἀμείψομαι, acc. — quelqu'un de ses fatigues, τινά τῶν πόνων. — quelqu'un de l'avoir fait attendre, τινά τῆς διατριδῆς. Se diflommager d'une perte, τὴν βλάδην ἀχέομαι, ses marc εῦμαι, fut, ἀχέσεμαι. Il fut dédommagé de sa fut. ήσω.

laideur, παραμυθίαν είχε τῆς ἀμορφίας (έχω, fut. εξω), Plat. Se dédommager des persécutions de l'envie, τὸν φθόνον παρα-μυθέομαι, εῦμαι, fut. πουμαι, Plut.

DÉDORER, ν. α. τὸν χρυσὸν ἀπο-ξύω, fut. ξύσω, gén. Se dédorer, τὸν χρυσὸν ἀπο-τρίδομαι, fut. τριδήσομαι. Dédoré, ée, τὸν χρυσὸν ἀπ-εξυσμένος ου ἀπο-τετριμμένος, η, ον.

DÉDOUBLER, v. a. partager en deux, δίχα δι-αιρίω, ω, fut. αιρήσω, acc.

DÉDUCTION, s. f. soustraction, υφαίρεσις, εως (ή). || Somme déduite, το ύφ-αιρεθέν, έντος. || Rapport détaillé, διήγησις, εως (ή).

DÉDUIRE, v. a. retrancher, ὑφ-αιρίσμαι, οῦμαι, fut. αιρήσομαι.— une somme d'une autre, πί τινος. || Faire dériver, παρ-άγω, fut. αξω, acc. Déduire de quelque chose une conséquence, fx τινός τι συμ-περαίνω, fut. ανῶ, acc. Conséquence mal déduite, τὸ ἀνακολουθον συμπέρασμα, ατος. || Énumérer, exposer en détail et par ordre, δι-ηγίσμαι, σῦμαι, fut. ἡσομαι, acc. : δι-έρχομαι ου διεξ-έρχομαι, fut. ελεύσσμαι, acc. Déduire par ordre tous les faits, πάντα ἐφεξῆς διεξ-έρχομαι. Déduire ses preuves, τοὺς ἐλέγχους παρ-έχομαι, fut. εξομαι.

DÉESSE, s. f. διά, ᾶς (ή). On dit aussi, διάς, οῦ (ή). Tous les dieux et toutes les déesses, διοὶ πάντις καὶ πᾶσαι, ῶν, Đέm.

se DÉFACHER, v. r. τῆς ὀργῆς παύομαι, fut. παύοιμαι.

DÉFAILLANCE, s. f. λειποψυχία, ας (ή).
Tomber en défaillance, λειποψυχίω, ω, fut. ήσω.
DÉFAILLER y n. tomber en défaillance.

DÉFAILLIR, v. n. tomber en défaillance, λειποψυχίω, ω, ful. ήσω. || Perdre ses forces, ίξ-αδυνατίω, ω, ful. ήσω.

DÉFAIRE, v. a. rompre, délier, δια-λύω, fut. λύσω. — un nœud, δισμόν. — un traité, συνθήκην. — un mariage, γάμον. Défaire une toile, la désourdir, τὸν ἰστὸν ἀνα-λύω, fut. λύσω.

Differe, détruire, καθ-αιρίω, ω, fut. αιρήσω, acc. Défaire son fruit, par avortement, ἀμωλίσκω, fut. ἀμωλώσω. Se défaire, se donner la mort, ἰμαυτὸν ἰξ-άγω, fut. άξω.

Dέγριας, délivrer, débarrasser, άπ-αλλάσσω. fut. αλλάξω, acc. Défaites-moi de cet homme, άπ-άλλαξόν με τοῦδε τοῦ ἀνδρός. Se défaire de quelqu'un, dans tous les sens, ἐχποδών τινα ποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. || Se défaire de ses marchandises, τὰ χρήματα δια-πωλέω, ῶ, fut. ήσω.

τίθεμαι, fut. ἀπο-δήσομαι, acc. Il s'est desait de | ἀφροσύνη, ης (ή). Desaut d'humidité, ἀϋδρία. sa charge, την άρχην άπ-ίθετο. Se désaire de sa frayeur, τον φόδον άπο-δύομαι, fut. δύσομαι. Se défaire d'une mauvaise habitude, xaxòv étics απ-εθίζομαι, fut. εθισθήσομαι. Délaites-vous de votre lenteur et de votre indolence, βραδυτήτα καὶ βαθυμίαν ἀπό-θεσθε (impér. aor. 2 d'àποτίθεμαι, ful. ἀπο-θήσομαι), Dém.

DEFAIRE, vaincre, tailler en pièces, xpariw, ω, ful. ήσω, acc. ou gén.: νικάω, ω, ful. now. acc. Leur aile droite desit notre aile gauche, τὸ δεξ:ὸν αὐτῶν ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ πριετέρω εὐωνύμου, Luc. Ayant desait les barbares en bataille rangée, παρατάξει έπιφανεί τους βαρδάρους νικήσας (νικάω, ω, fut. ήσω), Diod. Désaire complétement l'armée ennemie, τούς πολεμίους καθ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω. Etre defait, ήσσάςμαι, ωμαι, fut. ήσσηθήσομαι. — par quelqu'un, τινός. Ayant été désait non loin d'Orchomène, περί 'Ορχομενόν ήσσηθείς μάχη, Diod.

DEFAIRE, amaigrir, ix-τήχω, fut. τήξω, acc. Désait par la maladie, τῆ νόσω έχ-τετηχώς, υία, ός (partic. parf. d'ix-τήχομαι, fut. ταχήσιμαι). Désait par la misère et la satigue, πενία καὶ πόνω τετρυμένος, η, ον (partic. parf. passif de τρύχω), Anthol.

DEFAITE, s. f. bataille perdue, noca, no (ή): πληγή, ης (ή). Avouer sa défaite, την Aσσαν έμελεγέω, ω, fut. ήσω. Après une si grande défaite, τηλικαύτης πληγής γεγενημένης (\gammaivouat, fut. \gammaivouat). || Excuse, prétexte, σκηψις, εως (ή): πρόφασις, εως (ή). Co sont làde pures défaites, σχήψεις ταῦτα καὶ προφάσεις, Chrys. Mauvaise défaite, πρόφασις οὐ δικαία, ας. Chercher des défaites, τὰς προφάσεις ἄλλοτε ἄλλας σχήπτομαι, fut. σχήψομαι. Du moins vous n'aurez pas recours à cette défaite, οὐ γὰρ δήπου τοῦτό γε σχήψη, Eschyl. || Débit d'une marchandise, πράσις, εως (ή). De bonne défaite, πράσιμος, ος, ον. De nulle désaite, απρατος, ος, ον.

DEFALCATION, s. f. ὑφαίρεσις, εως (ή). DEFALQUER, v. a. υφ-αιρέςμαι, συμαι, fut. aipriocuzi. acc.

DÉFAUT, s. m. imperfection, έλλειμμα, ατος (το): ελάσσωμα, ατος (το). Qui a des défauts, έλλειπής ου έλλιπής, ής, ές : ἀτελής, ής, ac. Qui n'en a point, τέλειος, ος ou α, ον. |

SE Deraue d'une chose, la quitter, ἀπο- ας (ή): σπάνις, εως (ή). Défaut de prudence, ας (ή). Défaut d'habitude, ἀήθεια, ας (ή). On forme ainsi avec la particule négative un grand nombre de composés. Au défaut ou à défaut de, ἀντί, gén. | Vice, κακία, ας (ή): κακότης. nτος (ή). Il a des défauts qui lui sont naturels, cixuaς έχει κακότητας (έχω, fut. έξω). Reprocher à un autre ses défauts, τὰ αὐτοῦ χαχά τινι δνειδίζω, fut. ίσω. || Défaut de la cuirasse. endroit où elle laisse le corps à découvert, tò ασθενέστερον μέρος του θώρακος, gén. ασθενεστέρου μέρους, ou en un seul mot γύμνωσις, εως (ń), Suid. Etre frappé au défaut de la cuirasse, μεταξύ του ώμου και του θώρακος βάλλομαι, fut. βληθήσομαι.

> DEFAUT, resus de comparaltre en justice, φυγοδικία, ας (ή). Faire défaut, φυγοδικέω, ω. fut. ήσω. Condamnation par défaut, ερήμη, πε (ή). Etre condamné par défaut, ἐρήμην δφλω, fut. όφλήσω. Donner défaut, ερήμην δίδωμι, fut. δώσω. Gagner son procès par désaut, έρήμην λαμδάνω, fut. λήψομαι.

> DÉFAVEUR, s. f. perte de faveur ou de crédit, ή του άξιώματος ελάσσωσις, εως. Tomber en délaveur, του άξιώματος ου τής χάριτος έx-πίπτω, fut. πεσούμαι. || Malveillance, άπέχθεια, ας (ή). Craignant votre défaveur, δείσας την πρός υμάς απέχθειαν (δείδω, ου δέδια, fut. δείσω, Isocr. Je tombai dans une grande defaveur, πολλή μοι ἀπέχθεια γέγονε και πρὸς πολλούς (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Plat. Etre en defaveur auprès de quelqu'un, τινὶ ἀπ-εχθάνομαι, fut. απ-εχθήσομαι. Jeter de la défaveur sur quelqu'un, φθόνον πινὶ συν-άγω, fut. άξω.

> DÉFAVORABLE, adj. désavantageux, àvoφελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Cela vous est défavorable, τεῦτό σοί έστι πρὸς κακεῦ. Contraire, mal disposé pour, evavilos, a. ον : δυσμενής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Etre désavorable à quelqu'un, τινὶ ἐναντιόομαι, ουμαι, fut. ώσομαι. Jugement défavorable, ή ἐναντία ψῆφος, ου. Préjugé défavorable, προχατάγνωσις, εως (ή). Avoir sur le compte de quelqu'un des préventions désayorables, τινός προχατα-γινώσχω, fut. γνώσομαι. Avoir de quelqu'un une opinion défavorable, τὴν χείρω περί τινος δόξαν έχω, fut. έξω.

DÉFAVORABLEMENT, adv. κακῶς. Parler Absence ou manque de quelque chose, ένδεια, de quelqu'un désavorablement, τινά κακῶς λέγω.

pin, &, fut: riou, acc. Traiter desavorablement, xaxos déxoua:, fut. decuat, acc. Juger défavorablement, ἀπο-δοκιμάζω, fut. άσω,

DÉFÉCATION, s. f. ὑφίζησις, εως (ή). DÉFECTIF, IVE, adj. Dalmis, ns, és. DEFECTION, s. f. abandon, autoracía, ας (ή). || Éclipse, έκλειψις, εως (ή).

DEFECTUEUSEMENT, adv. oux optos. DEFECTUEUX, EUSE, adj. idlimne, ne. ic. La coquette cherche à couvrir ce qu'elle a de défectueux, ή καλλωπίζομένη γυνή θεραπεύει τὸ Ελλειπές (θεραπεύω, fut. εύσω), Philostr. Etre desectueux en quelque chose, τὶ ου τινός ελλείπω, fut. λείψω.

DÉFECTUOSITÉ, s. f. δλειμμα, ατος (τὸ): ελάσσωμα, ατος (τό): τὸ έλ-λειπον, οντος (partic. neutre d'in-λείπω, fut. λείψω).

DÉFENDEUR, s. m. celui qu'on attaque en justice, à φεύγων, οντος.

DEFENDRE, v. a. soutenir, protéger contre, άμύνω, fut. υνώ, dat. ου άμύνομαι, fut. υνουμαι, gén. avec ὑπέρ. Désendre ses enfants, τέχνοις άμύνω, ου ύπερ των τέχνων άμύνομαι. Désendre quelqu'un contre l'oppression, auive τινί την ύδριν. - contre le froid, τὸ χρύος. Défendre ses amis dans un danger imminent, ἀμύνω τοίς φίλοις τον έφ-εστώτα χίνδυνον. On tourne souvent par les verbes qui signifient proprement garder ou secourir. Désendre quelqu'un de tout accident, ἀπὸ τῶν δυσχερῶν τινὰ φυλάσσω, fut. άξω. Défendre ses droits, των έμαυτου δικαίων προ-ίσταμαι, fut. προ-στήσομαι. Défendre les intérêts de quelqu'un, πινὶ βοηθέω, ω, fut. ήσω. Est-ce ainsi que vous le défendez contre moi? ούτω σὺ τοῦδε ὑπερ-μαχεῖς έμοι (ὑπερ-μαχέω, ω, fut. ήσω); | Désendre quelqu'un en justice, τινὶ συν-ηγορέω, ω, fut. ήσω, Dém. ου συν-αγορεύω, fut. συν-αγορεύσω ου συν-ερώ, Dém. ου συναπο-λογέομαι, ούμαι, ful. ήσομαι, Dém.: ὑπέρ τινος λέγω, ful. λέξω ου έρω, Dém. : ὑπέρ τινος ου περί τινος ἀπολογέτμαι, ούμαι, fut. ήστμαι, Isocr. Celui qui vous a désendu dans les causes les plus difficiles, ὁ συνήγορός σοι των δεινοτάτων. Toutes les causes que j'ai désendues, πασαι ων συντητόρησα δίκαι.

ful λίξω ou έρω, ou d'un seul mot κακηγο- | justifier, υπέρ έμαυτου άπο-λογέσμαι ou simplement ἀπο-λογέτμαι, ούμαι, fut. ήστμαι: ἀπολογίαν ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι.

> se Defendre de, refuser, παρ-αιτέσμαι, συμαι, fut. ήσομαι, acc. - de faire quelque chose, τὸ μὰ ποιείν τι. Il s'en défendit en alleguant sa vieillesse, παρ-ητήσατο τὸ γῆρας ισχόμενος (ισχομαι, fut. σχήσομαι).

> Defendre, interdire, ἀπ-αγορεύω, fut. ἀπαγερεύσω ου άπ-ερω, acc. Je vous défends de faire cela, άπ-αγορεύω σοι τοῦτο ποιείν ου μπ τούτο παιείν. On lui a désendu de s'en aller, ἀπ-είρηται αὐτῷ ἀπ-ελθείν. La loi désendait de monter à cheval, ἀπ-ηγόρευτο κατά νόμον ἴππω χρήσθαι (χράςμαι, ωμαι, fut. χρήσομαι), Plut. Chose défendue, πράγμα άπ-αγορευθέν, έντος, ου άπειρημένον, ου (τό). Le législateur a désendu d'insulter même les esclaves, ὁ νομοθέτης ἐχώλυσε μηδ' είς δούλους υδρίζειν (υδρίζω, fut. ίσω, Dém. La loi leur désend de paraître à la tribune, τούτους ὁ νόμος έξ-είργει τοῦ βήματος (έξ-είργω. fut. είρξω), Eschin. Désendre à quelqu'un l'entrée de la ville, πινά τῆς πόλεως ἀπ-είργω, fut. είρξω. Désendre le vin à quelqu'un, τινὰ οίνου είργω, fut. είρξω. || Se désendre une chose à soi-même, s'en abstenir, ἀπ-έγομαι, fut. ἀφέξομαι, gén. Je n'ai pu me désendre de le faire, οὐκ ἀπ-εσχόμην τὸ μὴ οῦτω ποιείν.

DEFENSE, s. f. résistance à l'agression, αμυνα, ης (ή). Faire une vigoureuse désense. ίσχυρως άμύνομαι, fut. υνούμαι. Prendre ou embrasser la défense de quelqu'un, πνὶ ἀμύνω. fut. uvo. Défense d'une place, d'un pays, τὸ ὑπὲρ τῆς πολεως ου ὑπὲρ τῆς χώρας ἀμύνεσθαι : τὸ τῆ πόλει ου τῆ χώρα ἀμύνειν. Souvent le mot désense ne se traduit point. Pour la désense de la patrie, ὑπὶρ τῆς πατρίδος. Pour sa propre défense, ὑπὶρ τῆς ἰαυτοῦ σωτηρίας. Négligeant le soin de sa propre défense, àueλήσας δαυτοῦ (ἀμελέω, ῶ, fut. ήσω). Prenez la désense de ses ensants, των αὐτοῦ παίδων ἐπιμέλου (έπι-μέλομαι, fut. μελήσομαι). Se mettr en défense, άντιπαρα-σκευάζομαι, fut. άσομαι. Préparatifs de défense, αντιπαρασκευή, ης (ή). Qui est sans défense, ἀπαράσκευος, ος, ον : ἀφύλακτος, ος, εν. Place de peu de défense, φρεύριον δυσφύλακτον, ου (τὸ). En état de désense, όχυρός, α, όν. Ville parfaitement en état de se Defendre, résister à la force, άμύνομαι, υ-sense, πόλις γενναίως φρουρουμένη τε καί κευνούμαι. - contre quelqu'un, τινά. || Se | κλεισμένη, τις (φρουρέω, ω, fut. ήσω : κλείω,

fut. κλαίσω), Hérodn. || Défense en justice, συν- | sentiment d'un autre, τινός γνώμη συν-τίθεμαι, ηγορία, ας (ή). Embrasser la désense d'un accusé, τῷ φεύγοντι συνκηορέω, ῷ, ʃul. κσω, Dém. ου συν-αγορεύω, ful. συν-αγορεύσω ου συν-ερώ, Dém. ου συμπάρ-ειμι, Jul. έσομαι, ου συμπαρ-ίσταμαι, fut. συμπαρα-στήσομαι. Hypéride, dans sa défense pour Phryné, Υπερείδης συν-αγερεύων το Φρύνη (partic. de συναγορεύω), Athén. Je prie mes amis de prendre ma défense, άξιω μοι των φίλων τινά συνειπείν (infin. aor. 2 irrég. de συν-αγερεύω, Dém. J'alléguerai les lois pour ma désense, map-Εξεμαι συνεγόρους τους νόμους (παρ-έχομαι, fut. étemai), Eschin. Rédiger la désense de quelqu'un par écrit, την συνηγορίαν έν γράμμασι πειέτμαι, εύμαι, fut. ήσεμαι, Synés. Moyen de désense, ἀπολογία, ας (ή). Employer un moyen de défense, ἀπο-λογία τινὶ χράομαι, ώμαι, fut. ήσομαι. Préparer sa désense, άπολογίαν μελετάω, ω, ful. ήσω.

Defense, prohibition, ἀπαγόρευσις, εως (ή). Faire défense, voyex Défendre.

DEFENSEUR, s. m. qui combat pour, ouvαγωνιστής, ου (δ): υπερασπιστής, ου (δ): βοηθος, ου (i). | Protecteur, conservateur, προστάτης, ου (ό) : σωτής, ήρος (ό) : φύλαξ, ακος (ό). | Qui parle en faveur de, συνήγερος, ευ (δ).

DÉFENSIF, ive, adj. Armes défensives, δπλα σκιπαστήρια, ων (τὰ). || Ligue désensive, έπιμαχία, ας (ή). Ligue offensive et défensive, συμμαχία, ας (ή).

DEFENSIVE, s. f. Se tenir sur la désensive, ἀμύνομαι, fut. υνούμαι.

DEFERENCE, s. f. υπειξις, εως (ή). Avoir de la déférence pour quelqu'un, τινὶ ὑπ-είκω, fut. είξω. Ayez pour moi cette déférence, τοῦτ' αν έμοι χαρίσαιο (χαρίζομαι, fut. ίσομαι). Manquer de désérence pour quelqu'un, τινός παρapelie, e, fut. now.

DRFERER, v. a. décerner, ἀπο-νέμω, fut. veus, acc. Désérer à quelqu'un la suprême autorité, την των δλων έπιμελειάν τινι έμπιστεύω, fut. εύσω. Déférer à quelqu'un le commandement, ήγεμόνα τινά καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω. Déférer à quelqu'un le serment, δρχον παρά τινος λαμδάνω, fut. λήψομαι. || Déférer un coupable, le dénoncer, τινὸς άδυμαν είσ-αγγέλλω, fut. αγγελώ.

Differen, v. n. condesendre, un-sixo, fut. εξω: χαρίζομαι, fut. ίσομαι, dat. Désérer au how. La maladie l'a tout défigure, in τῆς νό-

ful. ouv-briochat.

DEFERLER, v. a. ouvrir les voiles, ra latia άνα-πετάννυμι, ful. πετάσω.

DÉFERRER, v. a. ôter les ferrements, tà σιδηρώματα περι-αιρέω, ω, fut. αιρήσω, gón. Descree une lance, την της λόγχης αίχμην έξαιρέω, ω, fut. αιρήσω. Déserrer un cheval, ίππου τάς χρηπίδας έξ-αιρέω, ω. Quand un cheval se deferre, όταν ίππος τις κρηπίδα άπο-δάλη (άποξάλλω, fut. ξαλῶ).

DEFEUILLAISON, s. f. φυλλόβροια, ας (ή). DEFI, s. m. πρόκλησις, εως (ή). Faire ou porter un dési, προ-καλέσμαι, σύμαι, fut. καλέσεμαι. - à quelqu'un, τινά Voyez Defier.

DÉFIANCE, s. f. amistia, as (n). Désiance de soi-même, το έαυτω απιστείν (infin. d'aπιστίω, ω, fut. ήσω). Avoir une juste déliance de ses propres forces, ου μέγα ουδ' υπέρ την δύναμιν φρενέω, ω, fut. ήσω. Eprouver de la désiance, ἀπιστέω, ω, fut. ήσω. Inspirer la desiance, απιστίομαι, ευμαι, fut. ηθήσομαι: ύπ-οπτεύομαι, fut. ευθήσομαι. Qui inspire la défiance, άπιστος, ες, ον : υπεπτος, ος, ον. Entrer en defiance, είς ὑποψίαν ἐμ-πίπτω, fut. πεσεύμαι. Regarder d'un œil de défiance, μεθ' ύπ-εψίας δράω, ω, fut. έψεμαι, acc. Défiance réciproque, ἀντιφυλακή, ῆς (ή).

DEFIANT, ANTE, adj. ταχύποπτος, ος, οω DÉFIER, v. a. προ-καλέσμαι, σύμαι, fut. καλέσομαι. - quelqu'un au combat, τινά είς μάχην. Il défiait tous les Perses en combat singulier, προ-εχαλείτο τενα βουλόμενον των Περσων μονεμαχήσαι (μονεμαχέω, ω, fut. ήσω). Au fig. Délier quelqu'un, être capable de lui disputer le prix, τινὶ ου πρός τινα άμιλλάςμαι, ωμαι, fut. ήσομαι. | Je vous défie de faire cela, je gage que vous ne le ferez pas, inγυώμαί σε μή ποιήσειν τοῦτο (έγγυάομαι, ώμαι, fut: nochat : notio, o, fut. now).

se Dérier de, ἀπιστέω, ω, fut. ήσω, dat. Ils se défient les uns des autres, amorovoir άλλήλοις. On se défie de lui, άπιστείται. Se desier de tout, πάντα ὑπ-οπτεύω, fut. εύσω. Il se défie de tout le monde, ὑπόπτως έχει πρὸς άπαντας (έχω, fut. έξω). || Ne se défier de rien, ne pas s'attendre à ce qui arrivera, cidies κακὸν ἐλπίζω, fut. ίσω.

DÉFIGURER, v. a. mapa-maio, o, fut.

λω, fut. ξαλώ). Visage tout défiguré, ή αμορφος δψις, εως. | Défigurer les mots, les mal prononcer, τα ρήματα δια-φθείρω, fut. φθερώ.

DÉFILÉ, s. m. aùxnv, svoc (6). Les déflés, τὰ στενά, ών.

DEFILER, v. a. it-eipw, fut. spis, acc. Defiler une aiguille, to vilux the bedovne exείρω, fut. ερώ, ου έξ-αιρέω, ώ, fut. αιρήσω. Défiler de la toile, τὸν ἰστὸν ἀνα-λύω, fut. λύσω. | Au fig. Défiler son chapelet, πάντο έφεξης διεξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι.

Défiler, v. a. passer à la file, map-ipχομαι, fut. ελεύσομαι : δι-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Défiler par des lieux étroits, τὰς στενοχωρίας ix-μηρύομαι, fut. ύσομαι, Suid. Ayant fait défiler ses troupes, ix-μηρυσάμενος την δύvautiv, Suid.

DÉFINIR, v. a. ὁρίζω, fut. ίσω, ou au moyen ορίζομαι, fut. ίσομαι, acc. : άφ-ορίζω ου δι-ορίζω, fut. ίσω, αco. : άφ-ορίζομαι ου δι-ερίζεμαι, fut. ίσομαι, acc. Ils définissent la vertu une certaine impassibilité de l'âme, δρίζονται τὰς ἀρετὰς άπαθείας τινάς, Aristt. Facile à définir, εὐόριστος, ος, ev. Difficile à définir, δυσέριστος, GG, OV.

DÉFINITION, s. f. action de définir, èpiσμός, εῦ (δ). Définition contraire, ἀνθορισμός, ou (b). | Formule ou termes d'une définition, δρος, ου (¿), Eucl. Regarder les définitions géométriques comme les plus sûres, τούς γεωμετρικούς δρους άληθεστάτους ήγεομαι, cupat, fut. nochat, Synés.

DEFINITIVEMENT, adv. τελευταΐον : τὸ τελευταΐον : τέλος.

DEFLAGRATION, s. f. διάκαυσις, εως (ή). DÉFLEURIR, v. a. $\dot{\alpha}\pi$ -avôiζω, fut. ίσω, acc. $\|v. n. d\pi - \alpha v\theta i\omega, \tilde{\omega}, \int ut. \dot{\eta} \sigma \omega.$

DEFONCEMENT, s. m. tournez par le verbe. DEFONCER, v. a. faire sauter le fond, ver πυθμένα άφ-αιρέω, ω, fut. ήσω. || Défoncer le sol, creuser profondement, την γην δρύσσω, fut. ύξω.

DÉFORMER, v. a. δια-στρέφω, fut. στρέψω, acc. DEFRAYER, v. a. — quelqu'un de ses dépenses, χρήματά τινι ἐπὶ τὰς δαπάνας χορηγίω, ω, fut. ήσω. Défrayer quelqu'un de sa route, ἐφόδιά την δίδωμι, fut. δώσω. Se faire défrayer, ἐφοδιάζομαι, fut. άσομαι.

σου πάνυ μετα-δίδληται τὸ πρόσωπον (μετα-δάλ- | τοὺς παρ-όντας ἐπι-τέρπω, fut. τέρψω. - en lui servant de jouet, γέλωτα τοίς άλλοις παρ-έγω. fut. Œw.

> DEFRICHEMENT, s. m. ipyacía, aç (n). DEFRICHER, v. a. εργάζομαι, fut. άσομαι, acc. DEFRISER, v. a. défaire la frisure, reis βοστρύχους άνα-πετάννυμι, ful. πετάσω.

DÉFRONCER, v. a. ἀνα-πτύσσω, fut. πτύζω, acc. | Au fig. Défroncer le sourcil, το μέτωπον χαλάω, ω, ful. χαλάσω, ou έπαν-ίκμι, fut. inav-now. Ayant un peu défroncé le sourcil, μιχρόν έπαν-είς των όφρύων, Luc.

DEFUNT, τκτε, adj. μετ-πλλαχώς, υΐα, ός. génil. ότις (part. parf. de μετ-αλλάσσω, fut. αλλάξω): τετελευτηχώς, υία, ός (partic. parf. de τελευτάω, ω, ful. ήσω) : τεθνηχώς, υία, ός (partic. parf. de θνήσκω, fut. θανεύμαι). On emploie aussi le subst. μαχαρίτης, ου (¿).

DEGAGEMENT, s. m. action de retirer un gage, ή του ένεχύρου άνάληψις, εως. | Action de délivrer, de débarrasser, ἀπαλλαγή, ῆς (ή). || Sortie secrète, διέξοδος, ου (ή).

DEGAGER, v. a. retirer ce qui était engagé, ανα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Dégager sa parole, se dégager, την πίστιν άνα-λαμδάνω. Dégager la parole de quelqu'un, rivà Tis ύποσχίσεως ἀπο-λύω, fut. λύσω. || Délivrer, ἀπαλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. Je ne sais comment me dégager, οὐκ οἶδα ὅπως ἀπ-αλλαχθήσομαι. Se dégager des filets, έχ-λινέω, ω, fut. ńow. || Dégager un soldat, lui faire obtenir son congé, τινά της στρατίας άπο-λύεμαι, fut. λύσομαι.

DÉGAINER, v. a. ôter du fourreau, ixxevóω, ω, fut. ωσω, acc. || Etre toujours prêt à dégainer, φιλομαχίω, ω, fut. τσω. Il fallut dégainer, το πράγμα είς μάχην άπ-έδη καὶ χειρών έργον (άπο-δαίνω, fut. δήσομαι).

se DÉGANTER, υ. r. τω χείρε γυμνότμαι, εύμαι, Jul. ώσεμαι.

DEGARNIR, v. a. démeubler, απο-σκευάζω, fut. άσω, acc. || Dépouiller, γυμνόω, ω, fut. ώσω, acc. : ψ:λόω, ω, fut. ώσω, acc. Le régime indir. se met au génitif. Dégarni de, ενδεής, ής, ές, gén. : γυμνός, ή, όν, gén. : ψιλός, ή, όν, gén. Dégarni d'arbres, άδενδρος, ος, ον. Dégarni de soldats, άφρουρος, c;, ov. Dégarni d'argent, αχρήματος, cc, ov. On forme ainsi avec la particule négative un Défrayer la compagnie, par ses bons mots, grand nombre de composés. | Dégarnir une ville. la laisser sans garnison, the nohie ava, acc. | Habituer au commerce des hommes, Φρούρητον έάω, έω, fut έάσω. Dégarnir le centre de l'armée, τὸ μέσον τῆς τάξεως κενόω, ω, fut. wow. Dégarnir les rangs d'une phalange, τήν φάλαγγα λεπτύνω, fut. υνώ.

DEGAT, s. m. κάκωσις, εως (ή) : βλάδη, τις (ή): λύμπ, ης (ή). Qui n'a éprouvé aucun degat, ακάκωτος, ος, ον : άδλαδής, ής, ές: άλύμαντος, ος, ον. Qui n'en fait aucun, άδλαδής, ής, ές. Sans dégât, άδλαδώς.

DEGAUCHIR, v. a. imay-option, w, fut. wow, acc.

DÉGAUCHISSEMENT, ε. m. ἐπανόρθωσις, eus (1).

DEGEL, s. m. ή του πάγου λύσις, εως. DEGELER, v. a. Tixo, fut. Tiko, acc. il v. n. rixoual, fut. raxiocual.

DÉGÉNÉRATION, s. f. ὑποφορά, ας (ή). DEGENERER, v. n. n'être plus digne de sa naissance, του γίνους έχ-πίπτω, fut. πισουμαι. Dégénérer de la vertu de ses pères, τῆς των προ-γεγονότων ανδραγαθίας έξ-ίσταμαι, fut. ex-ornoquae. Dégénéré, ée, duoyevne, ne, ée. La faiblesse de cette ame dégénérée, ή ἐν τῆ ψυχῆ δυσγένεια, ας. Qui n'a point dégénéré, τοῦ γένους άξιος, α, ον. No pas dégénérer, τῆς πατρώας άρετης αξιος δια-τελέω, ω, fut. τελέσω. Ne laissez point dégénérer la gloire de votre père, μή περι-όρα την πατρώαν δοξαν έν σοί κατα-λύουσαν (περι-οράω, ω, ful. όψομαι : καταλύω, fut. λύσω). Les races dégénèrent, δια-Φθείρεται τὰ γένη (δια-φθείρομαι, fut. φθαρήσομαι).

Diginiar, se détériorer, empirer, imaurou χείρων γίνομαι, fut. γενήσημαι : έπὶ τὸ χείρον τρέπομαι, fut. τραπήσομαι : ύπο-φέρομαι, fut. υπ-ενεχθήσομαι. Dégénérer en maladie, είς νόσον άπο-δαίνω, fut. δήσομαι.

DEGLUER, ν. α. τοῦ ίξοῦ ἀπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω, acc.

DEGLUTITION, s. f. κατάποσις, εως (ή). Le conduit de la déglutition, καταπότρα, ας (ή). DEGOISER, v. a. λαλίω, ω, fut. ήσω, acc. DEGORGEMENT, s. m. ixpon, ñs (n).

DEGORGER, v. a. déboucher, ανα-στομόω, ω, ful. ώσω, acc. | Se déborder, se répandre, ix-ρέω, fut. ρεύσω. | Se dégorger, en partant du poisson, την ιλύν απ-ερεύγομαι, fut. ερεύζομαι, οπ άπ-εμέω, ω, ful. εμέσω.

fut. ἐγερῶ, acc. | Faire tiédir, χλικίνω, fut. | σομαι).

ήθοποιέω, ω, fut. ήσω, acc. Se dégourdir, τοις άνθρώποις χρήσθαι διδάσκομαι, fut. διδαγθήσομαι.

DEGOURDISSEMENT, s. m. (yepong, swg (1)). DEGOUT, s. m. aversion pour une chose dégoûtante, xóρος, cu (δ) : dsn, ns (h). Jusqu'au dégoût, axet xieco. Donner du dégoût, χόρον ου άσην έμ-ποιέω, ω, fut. ήσω. – pour quelque chose, τινός. Prévenir le dégoût, τῷ κόρφ ἀπ-αντάω, ω, fut. ήσω. Eprouver du dégoût, ἀσάομαι, ωμαι, fut. ηθήσομαι. Les malades prennent en dégoût les mets les plus sains, δυσχεραίνουσιν οί νοσούντες των βρωμάτων τά' χαθαριώτατα (δυσχεραίνω, fut. ανώ), Plut. Dégoût général pour tous les mets, avogstia. ας (ή). Oter le dégoût, την άνορεξίαν πραύνω. fut. υνώ. | Dégoût superbe, τὸ άψέκερεν, ου. Avec dégoût, áψικόρως,

Discour, au figuré. Dégoût pour la vie, & του βίου χόρος, ου. Causer des chagrins et des dégoûts, λύπας καὶ άσας παρ-έχω, fut. έξω. Avoir du dégoût pour, ἀπο-στρέφομαι, fut. στραφήσομαι, αcc.

DEGOUTANT, ARTE, adj. qui soulève le cœur, ἀσώδης, ης, ες : ναυτιώδης, ης, ες. | Δu figuré, alσχρός, ά, όν (comp. αlσχρότερος, sup. αίσχρότατος ου αίσχιστος).

DÉGOUTÉ, ix, adj. qui a perdu l'appétit, άνόρεκτος, ος, ον. || Qui se dégoûte aisément. άψίχορος, ος, ον. Faire le dégoûté, ἀχχίζομαι, fut. iocuat. Il n'est pas dégoûté, il sait ce qui est bon, cide to xalor (cida, fut. elaquat).

DÉGOUTER, v. a. inspirer le dégoût, xopor τινί έμ-ποιέω, ω, fut. ήσω. - du vin, του οίνου. - de l'étude, των λόγων. Je veux vous en dégoûter, υπέρχορόν σε τούτου ποιήσω. Etre dégoûté, éprouver du dégoût, àcáchat, what, fut. ηθήσομαι. — de quelque chose, π. Je suis dégoûté de tout, πόρος έχει με πάντων (έχω, fut. Ew). Il n'est pas encore dégoûté de viντο, οὐδ' αὐτὸν τοῦ ζῆσαι μεταμέλειά τις έχει. Ils se dégoûtent de la vie, μίσος αὐτοῖς ἐγγίνεται τῆς ζωῆς (ἐγ-γίνομαι, fut. γενήσομαι). On se dégoûta de lui, κόρος ὑπ-πλθεν αὐτοῦ (ύπ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Qui ne se dégoute point, ἀκόρεστος, ος, ον. — du travail, τοῦ πόνου. On s'est dégoûté de cette coutume, ἀπ-ηρχαίω-DEGOURDIR, v. a. éveiller, exciter, εγείρω, ται τὸ ίδος (άπ-αρχαιόομαι, ούμαι, fut. ωθήDÉGOUTTER, v. n. tomber goutte à goutte, στάζω, fut. στάζω: ἀπο-στάζω, fut. στάζω: λείδομαι ου κατα-λείδομαι, sans fut. L'eau dégoutte de son front, ix τοῦ προσώπου στάζει ὁ ίδρως. Dégouttant dé sueur, de sang, etc. ἰδρωτι, αίματι στάζων, ουσα, ον, gén. οντος.

DÉGRADATION, s. f. destitution, ἀποδοκιμασία, ας (ή). || Note d'infamie, ἀπιμασμός, οῦ (ὁ). || Avilissement, ἀπιμία, ας (ή). || Dépât, dommage, κάκωσις, εως (ή). || Dépárissement, φθιρά, ᾶς (ή).

DÉGRADER, v. a. démettre de son rang, ἀπο-δοκιμάζω, fut. άσω, acc. || Noter d'infamie, ἀτιμάζω, fut. άσω, acc. || Avilir, ταπεινόω, ω, fut. ώσω, acc. || Détériorer, endommager, κακόω, ω, fut. ώσω, acc. : λυμαίνομαι, fut. ανούμαι, acc. || Ruiner, φθείρω ου δια-φθείρω, fut. φθερώ, acc. DÉGRAFER ν. α. δίω, fut. φθερώ, acc.

DEGRAFER, v. a. λύω, fut. λύσω, acc. DEGRAISSAGE, s. m. σμπξις, εως (ή).

DÉGRAISSER, v. a. ôter la graisse, τὸ λίπος ἀφ-αιρίω, ῶ, fut. αιρήσω, gén. || Enlever les taches, σμήχω, fut. σμήξω, acc. Savon à dégraisser, σμήγμα, ατος (τὸ).

DÉGRAISSEUR, s. m. σμήχτης, cu (δ).

DEGRÉ, s. m. βαθμές, cū (δ). Les degrés, l'escalier, χλίμαξ, αχος (ή). De chaque côté sont des bancs disposés en forme de degrés, ἐκατίρωθεν βάθρα σύγ-κειταί πινα ἐν κλίμακος σχήματι (σύγ-κειμαι, ful. κείσομαι), Πέτοdn. On y descendait par un grand nombre de degrés, διὰ κλιμάχων πυκνῶν ἡ κατάδασις ἰγίνετο (γίνομαι, ful. γινήσομαι), Διhên. Par degrés, βαθμηδόν.

Degré, partie d'un cercle, μοῖρα, ας (ή).
Partager en plusieurs degrés, δια-μερίζω, fut.
ίσω, acc. || Intensité, quantité d'une chose, ποσότης, ητος (ή). || Ordre de consangulnité, γινεά, ᾶς (ή). Être parent de quelqu'un au sixième degré, ἀπὸ τῆς ἐκτης γενεᾶς τινὶ προσ-ήκω, fut. ήξω.

Dεσκέ, au moral. Le plus haut degré, πορυφή, ῆς (ή). S'élever au plus haut degré de la sagesse, εἰς ἄπρον σοφίας ελαύνω, fut. ελάσω. Parvenir au plus haut degré de l'érudition, εἰς τὴν ἀπροτάτην παιδείαν ἀφτικνίσμαι, σῦμαι, fut. ἀφτίξομαι. Le dernier degré de l'injustice, ἡ ἰσχάτη ἀδικία, ας. Τοπber au dernier degré de la misère, εἰς ἐσχάτην ἀπορίαν μετα-πίπτω, fut. πεσοῦμαι. Au suprème degré, εἰς τὸ ἴσχατον. A un tel degré que, εἰς τσορῦτον, ώστε, infinit. N'attei-

DĚGOUTTER, v. n. tomber goutte à goutte, gnant pas à ce degré d'éloquence, τῆς μὲν ἐν αζω, fut. στάξω : ἀπο-στάζω, fut. στάξω : τῷ λέγειν δυνάμεως κὰκ ἐπὶ τοσκῦτον ἀν-ήκων εξομαι ου κατα-λείζομαι, sans fut. L'eau dé- (part. d'àv-ήκω, fut. εξω), Dém.

DÉGRÉER, v. a. ἀπο-σκευάζω, fut. άσω, acc. se DÉGRISER, v. r. ἀνα-νήφω, fut. νήψω. DÉGROSSIR, v. a. παρα-τυπόω, ω, fut. ώσω, acc.

DEGUENILLE, εξ., adj. ἡακόδυτος, ος, ον.
DEGUERPIR, ν. n. faire abandon d'un bien, παρα-χωρίω, ω, fut. ήσω, gen. || Prendre la fuite, ἀπο-διδράσκω, fut. δράσομαι, gén.

DÉGUERPISSEMENT, s. m. παραχώρησις,

DÉGUISEMENT, s. m. travestissement, σχηματισμές, εῦ (δ). || Feinte, πλάσμα, ατος (τὸ). Sans déguisement, ἀπλάστως.

DEGUISER, v. a. travestir, σχηματίζο, fut. ίσω, acc. Se déguiser, την εσθήτα μετα-δάλλω, fut. δαλώ. Se déguiser en esclave, δουλικόν σχήμα άμπέχομαι, fut. άμφέξομαι. Déguisé en marchand, ἐμπορικὴν ἐσθῆτα λαδών (λαμδάνω, fut. λήψομαι). | Cacher par feinte, κλέπτω, fut. ελέψω, acc. Déguiser ses sentiments, τὰς έντὸς κλέπτω διανοίας. Déguiser son nom, τὸ ονομα ψεύδομαι, fut. ψεύσομαι. Déguiser sa voix, φωνήν άλλοτρίαν προσ-ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Déguiser son naturel, τον έμαυτου τρόπον πλάσσομαι, fut. πλάσομαι. Ils déguisent leur joie, μή προσ-ποιούνται χαίρειν (χαίρω, fut. χαρήσομαι). || Dénaturer, changer, παρα-ποιίω, ... fut. ήσω, acc. Déguiser la qualité du vin, τὸν οίνον καπηλεύω, fut. εύσω. || Celer, tenir caché, ἀπο-κρύπτομαι, fut ύψομαι. Je ne vous déguiserai rien, οὐδὲν ἀπο-κρύψομαι ὑμᾶς οκ πρὸς ὑμᾶς. A ne rien déguiser, ίνα μή τι ἀποχρύψωμαι.

DEGUSTATION, s. f. γεῦσις, εως (ή).

DEGUSTER, υ. α. γεύομαι ου προ-γεύομαι, fut. γεύσομαι, gén.

DÉHALER, v. a. blanchir le teint, anohturaive, fut. avo, acc.

DÉHANCHÉ, it, adj. τὰ ἰσχία παρ-πρθρτχώς, υια, ός (partic. parf. de παρ-πρθρίω).

DÉHARNACHER, v. a. ἀπο-σκευάζω, fut, άσω, acc. : ἀπο-σάττω, fut. σάζω, acc.

DEHONTE, in, adj. Voyes Enonte.

ber au dernier degré de la misère, εἰς ἐσχά
Την ἀπορίαν μετα-πίπτω, fut. πεσούμαι. Au

suprème degré, εἰς τὸ ἐσχατεν. A un tel degré que, εἰς τοσούτον, ώστε, infinit. N'attei
εκθάλω, fut. βαλώ, acc. S'avancer en de-

hors, mpo-tyw, fut. &w. De dehors, ou par dehors. Exrosoev: Kwoev. Guerre du dehors, & άποδημος πολεμος, ου.

DEHORS, s. m. Le dehors, τὰ έξω, indécl. gen, two Ew. Du dehors, Kuber. Les dehors d'une maison, τὰ έξωθεν τῆς κἰκίας, gén. τῶν Embay, indécl. Les dehors d'une ville, ses emvirons, τὰ κύκλω τῆς πόλεως. Les dehors d'une place, ses fortifications, τὰ προτειχί-GLATA, MY.

DEBORS, apparence, σχήμα, ατος (τὸ): είδος, ους (τό). Conserver avec quelqu'un les dehors de l'amilié, ἀρχαίαν φιλίαν τινὶ τῷ σχήματι έπι-δείχνυμι, fut. δείξω, Memn. Les dehors de la vertu, τὸ τῆς ἀρετῆς εἶδος, ους. Il a les debors d'un honnête homme, έσικεν άνδρὶ άγαθῷ (laxa, parf. d'iloxu, imusité). Cacher sa cruauté sous les dehors de la clémence, iv imenaias πλάσματι την ωμέτητα κλίπτω, fut. κλίψω, Grég. || Garder les dehors, les bienséances, το πρέπον φυλάσσω, fut. άξω.

DEIFICATION, s. f. ἀπεθέωσις, εως (ή). DÉIFIER, v. a. ἀπο-θεύω, ω, fut. ώσω, acc. DEISME, s. m. ή των ίερων, πλήν του Θεού μόνου, καταφρόνησις, εως. 🕳

DEISTB, s. m. ό των ίερων, πλήν του Θεού μόνου, καταφρονών, ούντος (partic. de καταφρονέω, ω, ful. ήσω).

DEITE, s. f. dieu ou déesse, δαίμων, ονος (δ, ή). DEJA, adv. ήδη.

DÉJECTION, s. f. ὑποχώρημα, ατος (τὸ). SE DÉJETER, v. r. en parlant du bois, δια-στρέφομαι, fut. στραφήσομαι: έλχομαι, fut. έλχυσθήσυμαι.

DÉJEUNER, v. n. axparizonal, fut. (σομαι. DEJEUNER, s. m. axparov, ou (tò).

DÉJOINDRE, v. a: — des choses liées ensemble, δια-ζεύγνυμι, fut. ζεύξω, acc. | des choses simplement rapprochées, δι-ίστημι, fut. δια-στήσω, acc.

DÉJOUER, v. a. σφάλλω, fut. σφαλώ, acc. DEJUCHER, v. a. igav-iornut, fut. igavaerrice, acc.

DELA, adv. de cet endroit, l'voir. S'étant placés, l'un deçà, l'autre delà, παρα-στάς δ μέν ένθεν, ό δε ένθεν (παρ-ίσταμαι, fut. παραστήσεμαι), Dém. De là où je suis, ἐντεῦθεν. De là-bas, de là où il est, izeiber.

DELA, par delà, en parlant des lieux, πέραν,

delà, n nipar byon, nc. Ce qui est au delà de la rivière, τὰ πέραν τοῦ ποταμοῦ. Au delà de la mer, πέραν θαλάσσης. Au delà des Indes. πίραν Ίνδων. En deçà ou au delà des frontières, ἐπιτάδε ή ἐπεκείνα τῶν μεθορίων. || En parlant du temps, perá, acc. A deux ou trois jours de là, μετά δύο που ήμέρας. A quelque temps de là, μετ' όλίγον. A quelques années de là, in baircis l'esoi. || En parlant des choses en général, πίρα, gén.: ὑπίρ, acc. N'allez pas au delà, τούτου μή πέρα πρό-δαινε (προ-δαίνω. fut. Επσυμαι). Au delà de toute expression, πέρα του λόγου. Au delà des forces humaines, πέρα άνθρώπου. Au delà de ce que demandent la nature et la raison, πέρα τοῦ φυσικοῦ καὶ μετρίου. Au delà de notre attente, πέρα ών προσ-εδεχόμεθα (προσ-δέχομαι, fut. δεξομαι). Τυ es malheureux au delà de ce que tu as mérité, ύπερ την άξιαν δυστυχείς (δυστυχέω, ω. fut. ήσω). On ne saurait rien faire au delà. έχει ταύτα το πέρας (έχω, fut. έξω).

De LA, par suite de cela, evosv. Il suit de là. έπεται (3º pers. sing. de Επομαι, fut. έψεμαι). avec le que retranché. De là vient que, avoir, ou όθεν, indicat. Que suit-il de là? τί μετα ταῦτα; On voit bien ce qui doit résulter de là, τὸ έντεῦθεν αν κατ-ίδοι τις (καθ-οράω, ω, ful κατ-όψομαι), Aristt.

DÉLABREMENT, s. m. φθορά, ας (ή).

DELABRER, v. a. endommager, φθείρω, fut. φθερώ, acc. : δια-φθείρω, fut. φθερώ, acc. : λυμαίνομαι, fut. ανούμαι, acc. Se délabrer. διαρ-ρέω, fut. ρεύσω ου ρυήσομαι. Affaires délabrées, πράγματα διαβ-βίοντα, ων (τά). Armée délabrée, στρατία δι-ιρόυηχυία, ας (ή). Flotte toute délabrée, στόλος δι-εσπαραγμένος, ου (part. parf. passif de δια-σπαράσσω, fut. άξω). Estomac délabré, στόμαχος κακῶς δια-κείμενος, ου (partic. de διά-κειμαι, fut. κείσωμαι). Santé délabrée, καχεξία, ας (ή). Avoir une santé délabrée, καχεκτίω, ω, fut. ήσω.

DELACER, v. a ἀπο-ζώννιμι, fut. ζώσω, acc. DELAI, s. m. retard, avacodn, ne (n). [] vint sans delai, πλθεν οὐδεμίαν ἀναδολήν ποιησάμενος (έρχομαι, fut. ελεύσομαι: ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσεμαι). Cette affaire ne comporte ni délai ni lenteur, τὸ πράγμα μέλλησιν καὶ διατριθήν οὐκ άν-έχεται (άν-έχομαι, fut. άνέξομαι). Sans délai, άμελλητί: εὐθύς : αὐτίκα: gén. : ἐπέκεινα, gén. : ὑπέρ, acc. La rive de | παραυτίκα, παραχρῆμα. || Délai de payement; sous la foi du serment, ή ενορχος αναδολή, ñs. Demander un délai, αναδολήν αίτίω, ω, fut. ήσω. Accorder un délai, την διαδικασίαν άνα-δάλλομαι, fut. δαλουμαι. Gagner délai sur délai, ήμέραν έξ ήμέρας άνα-δάλλομαι.

DÉLAISSEMENT, s. m. ionuia, as (i). DELAISSER, v. a. ipnuow, w, fut. wow, acc. : ἀπο-λείπω, fut. λείψω, acc. Délaissé de ses amis, de ses alliés, de tout le monde, φίλων, συμμάχων, πάντων έρημος, ος ου η, ον.

DÉLASSEMENT, s. m. \dot{a} va ψ v $\chi\acute{n}$, \tilde{n} ; (\acute{n}) : άνάπαυσις, εως (ή): άνάπαυλα, ης (ή). Ανοίτ besoin de délassement, αναψυχής τινὸς δίομαι, fut. δεήσομαι. Ne prendre aucun délassement, ούδεμίαν άναψυχήν έχ-πορίζομαι, Jut. ίσομαι. Il trouve dans la lecture un délassement agréable, έκ τῆς ἀναγνώσεως γλυκεῖαν έχει ἀνάπαυλαν των πόνων (έχω, fut. ξω). Mon ame demande à jouir d'un peu de délassement, άξιοι ή έμη ψυχή άναπαύσεώς τινος τυγχάνειν (ἀξιόω, ω, fut. ώσω: τυγχάνω, fut. τεύξομαι), Xén.

DELASSER, v. a. ἀνα-ψύχω, fut. ψύξω, acc. : ἀνα-παύω, fut. παύσω, acc. Se délasser de ses travaux, των πόνων ου έχ των πόνων άναπαύομαι, fut. παύσομαι. Se delasser l'esprit, άνάπαυλαν τη ψυχη δίδωμι, fut. δώσω.

DÉLATEUR, ε. m. συχοφάντης, ου (δ). Faire le métier de délateur, συχοφαντίω, ω, ful. ήσω.

DELATION, s. f. συκοφαντία, ας (ή). DELAYER, v. a. δια-Ερέχω, fut. 6ρέξω,

acc. — dans le vinaigre, τῷ όξει. | Style délayé, ὁ ἐπεκ-τεινόμενος λόγος, ου (partic. passif α έπεχ-τείνω, ful. τενώ).

DELECTABLE, adj. ήδύς, εῖα, ὑ (comp. ήδίων, sup. ήδιστος): γλυχύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος) : τερπνός, ή, όν (comp. έτερος, ευρ. ότατος).

DELECTATION, ε. f. τέρψις, εως (ή).

DÉLECTER, v. a. τέρπω, fut. τέρψω, acc. Se délecter à quelque chose, rivi ou ini rive Ιτέρπομαι, fut. ταρπήσομαι.

DÉLÉGATION, s. f. ἐπιτροπή, ῆς (ή). DELEGUE, s. m. chargé d'une affaire, ἐπίτροπος, ου (ό). | Envoyé, député, ἀπόστολος, ev (6).

DELEGUER, v. a. charger d'une affaire, τινὶ τὸ πράγμα ἐπι-τρέπω, fut. τρέψω. Dele- τρυφερός ἐκείνος καὶ άθρός. Faire le délicat,

υπιρημιρία, ας (ή). || Délai obtenu en justice gué pour une affaire, το πράγμα έπι-τιτραμμένος, η, ον (partic. parf. passif d'iπι-τρέπω). | Envoyer en mission, en ambassade, ἀποστέλλω, fut. στελώ, acc.

> DÉLESTER, v. a. — un vaisseau, tò loua τής νεώς έξ-αιρέω, ω, ful. αιρήσω.

DÉLIBÉRANT, ANTE, adj. βουλευόμενος, n, ov. Assemblée délirante, βουλή, ῆς (ή): συμδούλιον, ου (τό): συνέδριον, ου (τό).

DELIBERATIF, IVE, adj. βουλευτικός, ή όν. Voix délibérative, τὸ βουλευτικόν, οῦ. Avoir voix délibérative, βουλής μετ-έχω, fut. μεθ-έξω. || Le genre délibératif, en termes de rhétorique, tò δημηγορικόν είδος, cuç. Discours délibératif, λόγος δημηγορικός, οῦ (δ).

DELIBERATION, s. f. βουλή, τς (t). Mettre une chose en délibération, βουλάν περί τινος προ-τίθημι, fat. προ-θήσω. Faire quelque chose avec délibération, προ-δουλευσάμενός π ποιέω, ω, fut. ήσω. Après une mûre délibération, προδεδουλευμένως. Sans aucune dé. libération, ἀπροδουλεύτως. L'objet de la délibération, το βουλευόμενον, ου. Délibérations secrètes, τὰ σιγή βουλευόμενα, ων.

DELIBERE, in, adj. hardi, opaoúc, sia. ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος): εῦτολμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

DELIBEREMENT, adv. εὐτολμως.

DÉLIBÉRER, v. n. βουλεύομαι, fut. εύσομαι. - avec quelqu'un, μετά τινος. - sur quelque chose, περί τινος. Délibérer en soimême, βουλεύομαι κατ' έμαυτόν. Délibérer avant d'agir, προ-δουλεύομαι, fut. εύσομαι : τῷ βουλεύεσθαι πρό των πραγμάτων χράςμαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. On en délibère, περὶ τούτου βουλή γίνεται (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Il faut délibérer, βουλευτίον (verbal de βουλεύομαι, fut. εύσομαι). Ils délibèrent s'ils y mettront le feu, βουλεύονται εί κατα-καύσουσι (κατα-καίω, fut. χαύσω, acc.), Thuc. Délibérez si vous voulez nous faire la guerre ou être nos amis, βουλεύεσθε είτε βούλεσθε πολεμείν ήμιν, είτε φίλοι είναι (πολεμέω, ω, fut. ήσω), Xén. | De propos délibéré, προδεδουλευμένως: ἐχ προνοίας: ἐχ προαιρέσεως : έξεπίτηδες.

DELICAT, ATE, adj. sensuel, qui rassine sur les plaisirs, άδρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): τρυφερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Ce voluptueux, ce délicat, δ

θρύπτομαι, fut. θρύψομαι. Quand il veut faire | θρίψω, acc. Délicater un enfant, τὸν παίδα le délicat, stay áspòs sivas bûn (bûw, fut. Baλήσω), Dion. || Recherché, exquis, άδρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Vie délicate, ή άδρα δίαιτα, ης. Chère délicate, ή άδρα τράπιζα, ης. Délicat au goût, γλυχύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος): ήδύς, εία, ύ (comp. ήδίων, sup. ήδιστος). Vin délicat, ὁ άπαλὸς είνος, ου. || Tendre, frêle, ἀπαλός, ή, ον (comp. ώπερος, εμρ. ώτατος): μαλακός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Pieds délicats, οἱ ἀπαλοὶ πόδες, ῶν. Qui a la peau délicate, άπαλόχρους, ους, ουν. Qui a la chair délicate, άπαλόσαρχος, ος, ον. Presser des lèvres délicates, άστυκὰ χείλη θλίδω, fut. θλίψω.

DEL

DELICAT, subtil, délié, λεπτός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Fil délicat, τὸ λεπτὸν νῆμα, ατος. Travail délicat, λεπτουργία, ας (ή). Ouvrage délicat, λεπτούργημα, ατος (τό). || Esprit délicat, δ λεπτός νεῦς, gén. νοῦ : ἀγχίνοια, ας (ή): ἀστειότης, ητος (ή). Plaisanteries délicates, τὰ ἀστείως παιζόμενα, ων (partic. passif de παίζω). Goût délicat, φιλοκαλία, ας (ή). Homme doue d'un goût délicat, à φιλόκαλος ανήρ καὶ ἀγχίνους, ου. Ce jugement demanderait un goût plus fin et plus délicat, τὸ τοιαῦτα πρίνειν των άδρων μάλλον και άστυκων αν είν (xpiva, fut. xpiva), Luc.

Délicat, scrupuleux, εὐλαδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Homme d'une conscience délicate, ανήρ δίχαιος καὶ εὐλαδής, οῦς (δ). Délicat sur le point d'honneur, τὰ πρὸς τὴν δόξαν εὐλαδής, ής, ές.

DILICAT, difficile, qui demande de la finesse, δυσχερής, ής, ές : έπισφαλής, ής, ές. Affaire délicate, πράγμα δυσμεταχείριστον, ου (τό). Conjoncture délicate, περίστασις δεινή, ης (ή).

DÉLICATEMENT, adv. mollement, voluptueusement, άδρῶς : άπαλῶς : μαλακῶς. Vêlu délicatement, άδροείμων, ων, ον, gên. ονος. S'habiller délicatement, άδρως στολίζομαι, fut. εσθήσομαι : άδρὰ ου μαλακὰ φορίω, ω, fut. φορίσω. Vivre délicatement, άδροδιαιτάομαι, ώμαι, fut. τόσομαι: τρυφάω, ω, fut. ήσω. | Légèrement, finement, linimis. Travailler délicatement, laπτουργίω, ω, fut. ήσω. Toucher délicatement. ψηλαφάω, ω, fut. ήσω, acc. ∥ Avec grace, avec esprit, ἀστείως : ἀστυχῶς : χαριέντως. | Avec soin et précaution, εὐλαδῶς.

DÉLICATER, v. a. μπλακώς τρέφω, fut.

σκιατριφέω, ω, fut. ήσω. Se délicater, θερμερύνομαι, ful. υνούμαι.

DELICATESSE, s. f. recherche ou mollesse dans la manière de vivre et de s'habiller, &Coó-The, htoe $(\dot{\eta})$: truph, $\ddot{\eta}$ e $(\dot{\eta})$: $\chi \lambda i \delta \dot{\eta}$, $\ddot{\eta}$ e $(\dot{\eta})$. Nous n'avons pas été élevés avec délicatesse, ούκ έν χλιδή τεθράμμεθα (τρέφω, fut. θρέψω). Xén. On gâte les enfants par trop de délicatesse, θρύπτει τοὺς παϊδας ή λίαν άν -ειμένη δίαιτα (θρύπτω, fut. θρύψω: άν-ειμένος, η, ον. partic. parf. passif d'av-inui).

Délicatesse de tempérament, activata, a. (1). La délicatesse de son tempérament fait craindre pour ses jours, άσθενῶς τὸ σῶμα δια-τίθεται ώστε μή δικείν βιώσιμος είναι (δια-τίθεμαι, fut. δια-τεθήσομαι : δικίω, ω, fut. διζω).

Delicatesee, finesse, άπαλότης, ητος (ή). Qui a le teint délicat, άπαλόχρους, ους, ουν. Son teint, sa peau sont d'une extrême délicatesse. άπαλόχρουν έχει το σώμα και λεπτόδερμον (έχω. fut. Εω). || Délicatesse de l'odorat, ή δσφοαντική δύναμις, εως. Délicatesse du goût, ή γευστική δύναμις, εως. | Délicatesse de la voix, τὸ τῆς φωνῆς λιγυρόν, cũ. Voix d'une admirable délicatesse, φωνή ύπερφυως λιγεία, ας (ή). || Délicatesse du travail, λεπτουργία, ας (ή). Admirez la délicatesse du travail, θαύμασον δε τοῦ έργου ώς λελεπτούργηται (λεπτουργέω, ώ, ful. ήσω). || Délicatesse d'esprit, ή των φρενών λεπτότης, ητος : ἀγχίνοια, ας(η) : ἀστειότης, ητος (η). Délicatesse du goût, άστειότης, ητος (ή): φιλοχαλία, ας (ή). Voulant faire preuve de délicatesse, βουλόμενος άστεῖος είναι (βούλομαι, fut. βουλήσομαι), Luc. Ménager la délicatesse de ses auditeurs, τοῖς ἀκροαταῖς πρὸς χάριν λέγω, fut. λέξω. Délicatesse de langage, ή του λόγου κεμψεία, ας. Toutes les délicatesses de la langue. αί της διαλέκτου κομψότητες πάσαι, ών.

Delicatesse de conscience, εὐλάβεια, ας (ή). Homme d'une extrême délicatesse de conscience, άνήρ εὐλαδής μάλιστα καὶ δίκαιος, ου (δ). Contraire à la délicatesse, dvoorios, os, ov. Cela répugne à ma délicatesse, εὐλαδούμαι τοῦτο ποιείν ώς ανόσιον (εύλαδέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι: ποιέω, ω, fut. ήσω). Délicatesse outrée sur le point d'honneur, ή άγαν φιλοδοξία, ας.

DELICATESSE, difficulté d'une affaire, duoyéρεια, ας (ή). La délicatesse des circonstances où nous nous trouvons, τὰ περι-εστώτα ήμᾶς δεινά, ων (περι-ιστώς pour περι-ιστικώς, parlic. parf. de περι-ίσταμαι). || Ménagement, soin, précaution, εὐλάξεια, ας (ή). Cette affaire veut être maniée avec beaucoup de délicatesse, εὐλάξως ἀπτέον τοῦ πράγματος (ἄπτομαι, fut. άψομαι).

DÉLICES, s. f. pl. τρυφή, ης (ή). Ils lui rappelaient les délices de Rome, ύπεμίμνησκον αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμη τρυφῆς (ὑπο-μιμνήσχω, fut. ὑπο-μνήσω). Passer sa vie dans les délices, έν τρυφή δι-άγω, fut. άξω: τρυφερώς ζάω, ω, fut. ζήσομαι. Nager dans les délices, ὑπὸ τῆς τρυφῆς διαρ-ρέω , fut. ρεύσω, ou d'un seul mot τρυφάω ου δια-τρυφάω, ω, fut. ήσω. Elevé dans les délices, δια-τρυφώση παιδεία τεθραμμένος, η, ον (τρέφω, fut. θρέψω), Plat. Faire ses délices de quelque chose, χαίρω, fut. xaipńow ou xapńochai, dat. seul ou avec επί: ήδομαι ου ύπερ-ήδομαι, fut. ποθήσομαι, mêmes régimes. Faire ses délices d'un lieu, τόπω τινί έμ-φιλοχωρέω, ω, fut. ήσω. Les mortifications dont ils font leurs délices, πόνος καὶ κακοπάθεια διν τρυφωσιν έκείνοι ἀεί (τρυφάω, ū, fut. ήσω), Grég. Faire les délices de quelqu'un, lui être agréable, rivi di hoovis simi, fut. loopar.

DÉLICIEUSEMENT, adv. á6pas.

DÉLICIEUX, **EUSE**, adj. άξρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): ήδύς, εῖα, ύ (comp. ήδίων, sup. ήδιστος): γλυκύς, εῖα, ὑ (comp. ὑτερος, sup. ὑτατος).

DÉLIÉ, κε, adj. mince, grêle, λεπτός, τ, όν, (comp. ότερος, sup. ότατος). Taille déliée, τὸ ἰσχνὸν σῶμα καὶ ἐλαφρόν, cũ. || Esprit délié, νοῦς λεπτός, οῦ (δ). Qui a l'esprit délié, ἀγχίνους, cuς, cuv.

DÉLIER, v. a. λύω, fut. λύσω, acc.
DÉLINÉATION, s. f. σχιδογραφία, ac (ή).
DÉLINQUANT, ante, s. m. et f. παρά-

DÉLINQUER, v. n. παρα-νεμέω, ω, fut. ήσω. DÉLIQUESCENCE, s. f. τῆξις, εως (ή). Tomber en déliquescence, τήκομαι, fut. τακήσομαι.

woμες, ευ $(\delta, \dot{\eta})$.

DÉLIRE, s. m. μανία, ας (ή): παραφροσύνη, ης (ή). Être dans le délire, μαίνομαι, fut. μανοῦμαι ου μανήσομαι. Être dans le délire de la passion, τῆ ἐπιθυμία ου ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας μαίνομαι. Tomber dans le délire, εἰς μανίαν τρέπομαι, fut. τραπήσομαι: τοῦ φρονεῖν ἐξ-ίσταμαι, fut. ἐκ-στήσομαι.

DELIT, s. m. παρανόμημα, ατος (τὸ): παρανεμία, ας (ή). Prendre en flagrant délit, ἐπ' αὐτοφόρω κατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Pris en flagrant délit, ἐπ' αὐτοφώρω άλούς, οῦσα, α΄ (partic. aor. 2 de άλίσκομαι, fut. άλώσομαι).

DÉLIVRANCE, s. f. affranchissement, λύσις, εως (ή). La délivrance des prisonniers, ή τῶν αἰχμαλώτων λύσις, εως. La délivrance de la Grèce, ή τῆς Ελλάδος ελευθέρωσις, εως. || Débarras, ἀπαλλαγή, ῆς (ή). Délivrance de tous maux, ή τῶν κακῶν ἀπαλλαγή, ῆς, ου ἀφαίρεσις, εως. || Accouchement, τόκος, ου (ό). Heureuse délivrance, εὐτοκία, ας (ή). || Livraison, ἐγχείρισις, εως (ή).

DELIVRER, v. a. rendre libre, λύω, fut. λύσω, acc. Délivrer les captifs, en les rachetant, τους αίχμαλώτους λύομαι, fut. λύσεμαι. Délivrer les prisonniers, ne plus les retenir, τους είρχθέντας λύω, fut. λύσω, ου άφ-ίημι. fut. άφ-ήσω. Délivrer de la servitude, affranchir, έλευθερόω, ω, fut. ώσω, acc. Je vous délivre de l'esclavage, τῆς πρόσθεν σε δουλιίας άπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω. Délivré du joug des tyrans, τυράννων έλεύθερος, α, ον. || Débarrasser, ἀπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. Délivrer quelqu'un de son incertifude et de sa crainte, τῆς ἀπορίας καὶ τοῦ φόδου τινὰ ἀπαλλάσσω. Se délivrer de la vie, εμαυτόν τοῦ βίου ἀπ-αλλάσσω. Délivrés du danger, κινδύνων άπ-αλλαγέντες ου των χαχών άπ-πλλαγμένοι, ων-Être délivré d'une mauvaise semme, movne ac γυναικός άπ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι.

Deliver une femme en travail, την τίκτουσαν μαιεύομαι, fut. εύσομαι. Se délivrer, accoucher, τίκτω, fut. τέξομαι.

Délivara, livrer, $i\gamma$ - χ eipi ξ w, fut. $i\sigma$ w, acc. || Distribuer, δ ia-vé μ w, fut. ve μ w, acc. || Donner à entreprise, ie γ o δ o τ iw, $\bar{\omega}$, fut. $\dot{\eta}\sigma$ w, acc. || Rendre, $\dot{\alpha}$ xo- $\dot{\delta}$ i $\dot{\delta}$ w μ u', fut. $\dot{\alpha}$ xo- $\dot{\delta}$ w $\dot{\sigma}$ w, acc.

DÉLOGEMENT, s. m. μετανάστασις, εως (ή).

DÉLOGER, v. a. faire changer de domicile ou de place, μεταν-ίστημι, ful. μετανα-στήσω, acc. Déloger l'ennemi d'un poste, ix τινος χώρας τοὺς πολεμίους έξαν-ίστημι. Ils auraient rougi de se laisser déloger d'un poste, αἰσχυνθεῖεν ἀν λιπεῖν τινὰ χώραν βιαζόμενοι (αἰσχύνομαι, ful. υνοῦμαι: λείπω, ful. λείψω), Thuc.

Delocer, v. n. changer de logis, μετανίσταμαι, fut. μετανα-στήσομαι. [] S'enfuir, άποδιδράσκο, fut. άπο-δράσομαι. || Décamper, μεταστρατοπεδεύω, fut. εύσω.

DELOYAL, ALE, adj. amorec, ec, ev (comp. ότερος, sup. ότατος): άδικος, ος, ον (comp. without, sup. witates).

DELOYALEMENT, adv. existus: edixus. DELOYAUTE, s. f. amoria, as (ii): abxia, as (n).

DELUGE, s. m. κατακλυσμός, οῦ (δ). | Au fig. Déluge de larmes, ή πολλή δακρύων φορά, ας. Répandre un déluge de larmes, δακρυβροίω, ω, fut. ήσω. Déluge de sang, αίμάς, άδος (ή). Un déluge d'affaires, ή πραγμάτων κατάκλυσις, εως. Faire pleuvoir sur quelqu'un un déluge d'épigrammes, ἐπιγράμμασί τινα κατα-κλύζω, fut. κλύσω, Anthol.

DÉLUTER, v. a. ἀπο-χρίω, fut. χρίσω, αcc. DÉMAGOGIE, s. f. δημαγωγία, ας (ή). DEMAGOGUE, ε. m. δημαγωγός, εῦ (ὁ). DEMAILLOTER, υ. α. τῶν σπαργάνων λύω, fut. λύσω, acc. : ἀπο-σπαργανόω, ω, fut. ώσω, acc.

DEMAIN, adv. auptov. Le jour de demain, τη αύριον (sous-entendu τμέρα). Renvoyer à demain, ές αύριον ου ές την αύριον άνα-δάλλομαι. fut. Galcouat, acc. Si vous venez demain matin, ην αύριον της πρωί (είμι, fut. είμι), Xén. | Aprèsdemain, μεταύρων. Le jour d'après-demain, ή ειεταύριον (sous-ent. ήμέρα).

DEMANCHEMENT, s. m. enlèvement du manche. ή της λαβής ἀφαίρεσις, εως.

DEMANCHER, v. a. tournez, ôter le manche, την λαθήν άφ-αιρίω, ω, fut. αιρήσω. | Δκ fig. Se démancher, tomber en décadence, ou aller de travers, υπο-φέρομαι, fut. υπ-ενεχθήσομαι.

DEMANDE, s. f. action de demander, αίτησις, εως (ή). Comme leur demande n'était pas juste, ώς οὐ δικαίαν ἐποιούντο τὴν αίτησιν (ποιίτμαι, τομαι, fut. ήστιμαι), Isoer. Je vous fais une demande conforme à la justice, diepar υμών δικαίαν δέησιν (δέομαι, fut. δεήσομαι), Dém. Il est honteux de ne pas réussir dans sa demande, αίσχρὸν τὸ αἰτήσαντα μή τυχεῖν (τογχάνω, ful. τιύξομαι : αἰτίω, ω, ful. ήσω), Thuc. L'objet de la demande, airqua, arco (τί). Accorder à quelqu'un sa demande, τὸ αῖτημά τινι χαρίζομαι, fut. ίσομαι. Obtenir sa demande, τὸ αἰτούμενον φίρω, fut. οίσω. | Demande en mariage, μνηστύς, ύος (ή). Faire la demande d'une fille en mariage, γάμον κόtice, γραφή, ñ; (ń). Présenter sa demande. γραφήν φέρω, fut. ciou. Faire une demande en justice, γραφήν γράφομαι, fut. γράψομαι.

DEMANDE, question, ipernua, ercs (to). Faire une demande ridicule, γελείον έρωτάω, ω, ful, now. Belle demande! yeloicy.

DEMANDER, v. a. faire la demande d'une chose, airia, a, fut. now, ou airiqual, cuμαι, fut. ήσομαι. - quelque chose, τι. - i quelqu'un, τινά ου παρά πινος. Je demande aux dieux leurs saveurs, αίτουμαι τάγαθά παρά των δεών. Je vous demande du pain et de l'argent, αίτω σε σίτον καί χρήματα. Demander à manger, σίτον αίτίω, ω. Demander à boire, παίν αίτιω, ω. Je demande que vous veniez, αίτω σε ελθείν (έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Il lui dit de demander tout ce qu'elle voudrait, qu'elle était sure de l'obtenir, ixileuσεν αὐτὴν αἰτῆσαι δ,τι βούλεται, πάντα γάρ τεύξεσθαι αἰτήσασαν (κελεύω, fut. εύσω : βούλομαι, fut. βουλήσομαι : τυγχάνω, fut. τεύξομαι), Hérodt. On me demande, αλτίσμαι, σύμαι, fut. ηθήσεμαι, acc. Autant qu'on nous demande. όσον αίτουμεθα. Thémistocle lui ayant demande un cheval, il répondit, αίτηθείς ύπο του Θεμιστοκλέους Εππον, άπ-εκρίνατο (άπο-κρίνομαι, fut. χρινούμαι), Plut. Demander sa part de quelque chose, Tivos per-aitie, e, fut. now (sous-ent. μέρος). Demander en outre ou de surplus, iπαιτίω, ω, fut. ήσω, acc. Demander le payement d'une dette, τὸ χρίος ἀπ-αιτίω, ω, fut. ήσω. Demander compte, λόγον ἀπ-αιτίω, ω. - à quelqu'un, τινά ου παρά τινος. Demander à quelqu'un sa fille en mariege, παρά τινες την θυγατέρα είς γάμον αίτέω, ω, fut. ήσω, Plut. Voyez DEMANDE.

DEMANDER, solliciter, prier, Seomal, fut. Senσομαι, acc. - quelque chose à quelqu'un, πί rivoç. Je vous demande en grace de faire cela, δέομαί σου τούτο ποιείν (ποιέω, &, fat. ήσω). Je ne vous demande que cette seule chose, έν τοῦτό σου δέομαι. Demander quelque chose avec beaucoup d'instances, πολλάς δεήσεις περί TIVOS MOISOMAI, CUMAI, Sut. MOCMAI. Je vous demande et je vous prie instamment de m'écouter, δίσμαι ύμων καὶ ίκετεύω άκουσαί μου (ίκετεύω, fut. εύσω : ἀκούω, fut. ἀκούσομαι). Dém. | Demander conseil, συμ-δουλεύομαι, fist. εύσομαι. - à quelqu'un sur quelque chose, πνί ρης μνηστεύομαι, fut. εύσομαι. || Demande en jus- | περί τινος. Demander la vie, towner, demander

ουμαι, fut. ήσομαι. Demander grace, justice, ctc. Voy. tous ces mots.

DEMANDER quelqu'un ou après quelqu'un, chercher après lui, ζητίω, ω, fut. ήσω, acc. Demander à parler à quelqu'un, δίομαί τινι έν-τυχείν (έν-τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Il frappa à la porte et demanda après Socrate, xpousaç την θύραν, έπυνθάνετο περί Σωχράτους εί ένδον έστί (πυνθάνομαι', fut. πεύσομαι).

DEMANDER, s'informer, chercher à savoir, έρωτάω, ω, fut. τσω, acc. : έρομαι ου άν-έρομαι, fut. ερήσομαι, acc. — quelque chose à quelqu'un, τί τινα. Je veux vous demander une chose, μέλλω τί σε έρωταν (μέλλω, ful. μελλήσω: έρωτάω, ω, fut. ήσω). Il demanda encore, έπ-ηρώτησε καὶ τοῦτο (έπ-ερωτάω, ω, ful. ήσω). On demandera peut-être, ίσως αν τις έρειτο (ξρομαι, fut. ἐρήσομαι). Il demanda à quelqu'un pourquoi on riait si fort, ήρετό τινα, τί έστιν έφ' ὁ τοσούτον γελώσι (γελάω, ω, fut. γελάσομαι). On towne souvent par s'informer de, πυνθάνομαι, fut. πεύσομαι, le nom de la chose à l'acc., celui de la personne au gén. avec ou sans mapa. Demander à quelqu'un son avis, γνώμην τινός, πεία τίς έστι, πυνθάνομαι. Il en demandait la cause, έπυνθάνετο τὴν airiay. Demander si, πυνθάνομαι, εί, indic. Je vous demanderais volontiers si, ήδίως αν παρά σου πυθοίμην, πότερον, indicat. On tourne aussi par interroger, άνα-κρίνω, fut. κρινώ, acc. Il lui demanda qui il était, τον άνθρωπον άνέχρινε, τίς έστι;

Demander, exiger, au figuré, an-aitém. o. fut. now, acc.: δίομαι, fut. διήσομαι, gén. Ce que demandent les circonstances, όπερ άπαιτεί τὰ τῆς χρείας. Cela ne demande pas beaucoup de travail, τοῦτο οὐ πολλοῦ δεῖται πόνου. Les circonstances actuelles demandent de sérieuses réflexions, δ μέν παρ-ών καιρός πολλής φροντίδος δείται. On ne demande pas à la vieillesse beaucoup de vigueur, ούκ ἀπ-αιτείται τὸ γήρας ίσχύν (άπ-αιτίομαι, ούμαι, passif d'àπ-αιríω, ω). La circonstance demandait des hommes riches et opulents, έχεινος ὁ καιρὸς πλουσίους ανδρας έχαλει (χαλίω, ω, fut. καλίσω).

DEMANDERESSE, s. f. qui demande en justice, ή διώχουσα, ης (partic. de διώχω, fut. διώξομαι).

de ne pas mourir, τὸν θάνατον παρ-αιτίομαι, | ttce, δ διώχων, οντος (partic. de διώχω). || Solliciteur importun, προσαίτης, ου (δ): ἀνὴρ δεητικός, οῦ (δ).

DEMANDEUSE, s. f. qui demande toujours quelque chose, ή αξί τι προσ-δεομένη, ης.

DEMANGRAISON, s. f. ανησμός, οῦ (δ): κνησμονή, ής (ή): κνισμός, οῦ (ό): κνίσμα, ατος (τό). Causer des démangeaisons, κνησμούς ποιέω, ω. fut. ήσω. Qui cause des démangeaisons, χνησμώδης, ης, ες. Eprouver une demangeaison, κνησιάω, ω, fut. άσω: κνήθομαι, fut. χνησθήσομαι : χνίζομαι, fut. χνισθήσομαι. Vive démangeaison, οδαξησμός, οῦ (δ). En éprouver, δδαξάω ου δδαξίω, ω, fut. ήσω. Qui en fait éprouver, εδαξητικός, ή, έν. | Au fig. Démangeaison d'écrire, τὸ τοῦ γράφειν κακόηθες, ους. Démangeaison de parler, γλωσσαλγία, ας (ή). Être tourmenté de cette démangeaison, γλωσσαλγίω, ω, fut. ήσω. Avoir une démangeaison d'écouter, την ακοήν κνήθομαι, fut. xvnσθήσομαι.

DEMANGER, v. n. causer une démangeaison; xνίζω, fut. xνίσω, acc. La tête me démange, την πεφαλήν πνήθομαι, fut. πνησθήσομαι, ου κνίζομαι, fut. κνισθήσομαι, ου κνησιάω. ū, fut. ácu.

DEMANTELEMENT, s. m. xaragnagn, no (n). DÉMANTELER, v. a. — une ville, tà the πόλεως τείχη κατα-σκάπτω, fut. σκάψω.

DÉMANTIBULER, v. a. rompre la machoire, τους οδόντας ix-θλίδω, fut. θλίψω. | Briser, détruire, συν-τρίδω, fut. τρίψω, acc.

DEMARCATION, s. f. medopion, ou (To). Établir une ligne de démarcation entre deux pays, τὰς δύο χώρας δι-ορίζω, fut. ίσω. Séparer ou retrancher par une ligne de démarcation, άφ-ορίζω, fut. ίσω, acc.: άπο-σχοινίζω, ful. (ow, acc.

DEMARCHE, s. f. manière de marcher, βάδισμα, ατος (τὸ). Avoir la démarche sière, μεγάλα βαίνω, fut. βήσομαι. Avoir une demarche effeminée, άδρα βαίνω. Les Perses qui ont la démarche efféminée, οἱ άδροδάται Πέρσαι, ων, Eschyl.

DEMARCHE, action, πράξις, εως (ή). Souvent on sous-entend le subst. et l'on tourne par l'adj. ou le partic. neutre. Cette démarche est d'un honnête homme, τοῦτο ἀνδρὸς. άγαθοῦ ἐστί. Démarches obligeantes, τὰ δι' DEMANDEUR, s. m. qui demande en jus- | εύνειαν πεπραγμίνα, ων (partic. parf. passif de

πράσοω(. Fausse démarche, σφάλμα, ατος (τὸ). [Faire une fausse démarche, spállouat, fut. σφαλήσομαι. Démarches inutiles, ή περίεργος πολυπραγμοσύνη, ης. Faire des démarches pour quelqu'un, ὑπίρ τινος πολυπραγμονίω, ω, fut. now. Faire toutes les démarches possibles auprès de quelqu'un, πάσαν φιλοτιμίαν τινί προσφέρομαι, fut. προσ-οίσομαι. Faire les premières démarches, devancer quelqu'un, τινά φθάνω, fut. φθάσω. Enseignez-moi les démarches que j'ai à faire, δίδαξόν με πως τράπωμαι (διδάσκω fut. διδάξω: τρέπομαι, fut. τραπήσομαι). Epier toutes les démarches de quelqu'un, xat' 12405 τινά διώχω, fut. διώξομαι.

DEMARIER, v. a. δια - ζεύγνυμι, fut. ζεύξω, αςς.

DÉMARQUER, v. a. tournez, ôler la marque, τὸ σημείον ἀφ-αιρίω, ω, fut. αιρήσω. DEMARRER, v. a. détacher, λύω, fut. λύσω, acc. | v. n. se mettre en mer, ανάγομαι, fut. αγθήσομαι. — partir, s'en aller, άπ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι : άπ-άγω, fut. άξω.

DEMASQUER, v. a. έχ-καλύπτω, fut. ύψω, acc. Se démasquer, έχ-καλύπτομαι, fut. ύψομαι. | Au fig. J'ai beau me déguiser, il prétend qu'il me démasquera, xav ey-xalóεπωμαι, έχ-καλύψειν μέ φησι (φημί, fut. φήσω).

DÉMATER, v. a. tournez, abattre le mât, τὸν ίστὸν κατα-βάλλω, fut. δαλῶ.

DEMELE, s. m. νείκος, συς (τὸ): φιλονεικία, ας (ή): έρις, ιδος (ή): άμφισδήτησις, εως (ή): ἀγών, ωνος (δ). Avoir un démêlé avec quelqu'un, την φιλονεικίω, ω, fut. ήσω. Ils ont entre eux de fréquents démèlés, συχνά στασιάζουσι πρὸς άλλήλους (στασιάζω, fut. άσω).

DEMELKR, v. a. séparer ce qui est mélé, δια-χρίνω, fut. χρινώ, acc. Démèler des fils entortillés, στήμονας συγ-κεχυμένους διαπρίνω. Démêler les cheveux, την πόμην διακρίνω, fut. κρινώ, ου δια-κτενίζω, fut. ίσω. Cheveux démêlés, xóun di-exteriquérn, no (n). Cheveux démèlés avec soin, χόμη διακριδον ήσκημένη, ης (part. parf. passif d'àσχίω, ω, fut. က်ဖမ).

Dinkler, distinguer ce qui est confus, diaκρίνω, ful. κρινώ, acc.: δια-γινώσκω, ful. γνώcopat, acc. Démêler quelqu'un dans la foule, έκ του σχλου τινά δια-κρίνω. Au point que ses parents pouvaient à peine démêler ses traits, δστε τους συνήθεις μόλις αν δια-γνωναι quelqu'un, ψευδός τινι όνειδίζω, fut. ίσω. Re-

αὐτοῦ τὸ πρόσωπον. On démèle aisément ce qui est clair de ce qui ne l'est pas, τὸ ἀφανές έχ του φανερού ταχίστην την διάγνωσιν έχει (ξω, fut. ξω), Isocr. Sachez démêler les flatteurs des véritables amis, δι-έρα τους τέχνη χολαχεύοντας χαὶ τοὺς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντας (δι-cράω, ω, fut. δι-όψομαι), Isocr. Démêler les sentiments de quelqu'un, γνώμην τινός δι-οράω. ω, fut. δι-όψομαι. Démêler les artifices de quelqu'un, τάς πεπλεγμένας ύπό τινος τέχνας άνα-πτύσσω, fut. πτύξω. Démêler une affaire, τὸ πράγμα έξ-ετάζω, fut. άσω, ου έξ-ακριδόω, ω, fut. ώσω, ου δι-ακριδόω, ω, fut. ώσω. Je n'ai rien à démêler avec lui, où div fy w πράγμα πρὸς αὐτόν, fut. ξω. Qu'ai-je à démêler avec vous? Tí och xal huch uht-sott; fut. ustέσται.

se Dentilen, se tirer d'une affaire, του πράγματος άπ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι. Se démeler d'un piège, ἐκκλινίω, ω, fut. ήσω.

DÉMÉLOIR, s. m. machine à dévider. ρόμεος, ου (δ). | Espèce de peigne, κτείς. gén. xrevóc (ò).

DEMEMBREMENT, s. m. διαμελισμός, οῦ (δ): διαμερισμός, οῦ (δ): διασπαραγμός, οῦ (δ).

DEMEMBRER, v. a. arracher les membres, δια-μελίζω, ful. ίσω, acc.: δια-σπαράσσω, fut. άξω, acc.: δια-σπάω, ω, fut. σπάσω, acc. Ils faillirent me démembrer, δλίγου με δι-έσπασαν, Luc. || Démembrer l'empire, την άρχην διασπαράσσω, fut. άξω.

DE MEME. Voyez Mine.

DÉMÉNAGEMENT, s. m. enlèvement des meubles, $\dot{\alpha}$ mookeum, $\ddot{\eta}$ ($\dot{\eta}$): $\dot{\alpha}$ vackeum, $\ddot{\eta}$ ($\dot{\eta}$): σκευαγωγία, ας (ή). || Changement de demeure, μετοίχισις, εως $(\dot{\eta})$: μετανάστασις, εως $(\dot{\eta})$.

DEMENAGER, v. n. enlever les meubles, άπο-σκευάζω, fut. άσω, acc.: άνα-σκευάζω, fut. άσω, acc.: σκευαγωγίω, ω, fut. ήσω, Dém. | Changer de demeure, per-cixio, o, fut. ήσω : μεταν-ίσταμαι, fut. μετανα-στήσομαι.

DEMENCE, s. f. παραφροσύνη, ης (ή). Etre en démence, παρα-φρονίω, ω, fut. ήσω. Ceux que la maladie a fait tomber en démence, of τη νόσφ παρα-φρονήσαντις, ων, Plut.

se DEMENER, v. r. s'agiter, s'échauffer, δια-τείνομαι, fut. τενούμαι. | Faire beaucoup de démarches, πολυπραγμονίω, ω, fut. ήσω.

DEMENTI, s. m. Donner un démenti à

cevoir un démenti, ως ψιυδόμενος ενειδίζομαι, fut. ισθήσομαι.

DÉMENTIR, v. a. accuser de mensonge, ώς ψευδόμενον ὀνειδίζω, fut. ίσω, acc. || Contredire, ἀντι-λίγω, fut. ἀντι-λέξω, ou ἀντ-ερῶ (aor. ἀντ-είπον, etc.), dat. ou πρός avec l'acc. Je ne puis vous démentir, οὐχ έχω πρὸς σὰ ἀντι-λίγειν ου ἀντιλίξαι ου ἀντ-ειπείν. Je ne démens point ce que vous disiex du mauvais état des affaires, οὐχ ἀντι-λίγω σει ὡς οὐ πάνυ πονηρὰ εῖη τὰ πράγματα, Thuc. || Démentir la gloire de ses ancêtres, τὴν τῶν προγόνων δεξαν κατ-ελίγχω, fut. ελίγξω. Ses actions démentent ses paroles, τὰ δργα τεὺς λόγευς κατ-ελέγχει.

SE DÉMENTIR, se contredire, ἐμαυτῷ ἀντιλίγω, fut. λέξω: ἐμαυτῷ περι-πίπτω, fut. πεστῦμαι. Ne point se démentir, ἐμαυτῷ ὁμολογέω, ῶ, fut. ἡσω, ου ὁμολογόρμαι, σῦμαι, fut. ἡσωμαι. || Il s'est bien démenti, il n'est plus guère ce qu'il était autrefois, πολὺ μεθ-ίστακεν, ὧν πρότερον είχε, τρόπων (μεθ-ίσταμαι, fut. μετα-στήσομαι: έχω, fut. ξξω). Sa conduite ne se dément en rien, πάντα ἐν τῷ αὐτοῦ βίω συμφωνεῖ (συμ-φωνέω, ῷ, fut. ήσω). Conduite qui ne se dément pas, ὁ ὁμολογούμενος ἑαυτῷ βίος, ου (ὁμολογόρμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι). Sa douceur ne s'est jamais démentie, σὰκ ἐξ-ίστη τοῦ εὐαρόστου ἡθους (ἐξ-ίσταμαι, fut. εκ-στήσομαι).

DEMERITE, s. m. n. άχάριστον, ου (neutre d'άχάριστος, ος, ον).

DÉMÉRITER, υ. η. χάριτος ἀπο-τυγχάνω, fut. τεύξομαι.

DÉMESURÉ, πε, ασί. αμετρος, ος, ον : ὑπέρμετρος, ος, ον : ὑπερμεγέδης, ης, ες.

DEMESUREMENT, adv. ἀμίτρως : ὑπερμίτρως.

DÉMETTRE, v. a. disloquer, ίξ-αρθρόω, ω, fut. ώσω, acc. So démettre, en parlant d'un membre, ίξ-αρθρίω, ω, fut. ήσω. Membre démis, τὸ ίξ-ηρθρηκὸς ου ίξ-αρθρήσαν κώλον, ου. Il s'est démis l'épaule, τὸν ὧμον ίξ-ηρθρώθη (ίξ αρθρόομαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι). || Se démettre d'une charge, abdiquer, τῆς ἀρχῆς ἀφ-ίσταμαι, fut. ἀπο-στήσομαι.

DEMEUBLEMENT, s. m. $\dot{\alpha}$ ποσκευή, $\ddot{\eta}_{\zeta}$ (ή): $\dot{\alpha}$ νασκευή, $\ddot{\eta}_{\zeta}$ (ή).

DÉMEUBLER, v. a. ἀπο-σκιυάζω, fut. άσω, acc. La crainte vous fit démeubler vos maisons de campagne, φοδηθέντις έκ τῶν ἀγρῶν ἐσκιυαγωγήσατε (σκιυαγωγίω, ῶ, fut. ήσω).

DEMEURANT, s. m. ce qui reste d'une chose, τὸ λοιπόν, ω: τὸ λειπόμενον, σο. || Au demeurant, λοιπόν: τὸ λοιπόν: τάλλα. Bon homme au demeurant, τάλλα δ' ἀγαθός.

DEMEURE, s. f. habitation, είχημα, ατος (τὸ): εἰκητήριον, ου (τὸ): είδρα, ας (ή). Cette the était la demeure d'Orion, αύτη ή νήσος τοῦ Ωρίωνος ήν οἰκητήριον. La demeure des dieux, τὸ τῶν θεῶν ἔδος, ευς, Hom. Les dieux qui ont leur demeure dans l'Olympe, θεοὶ οἱ Ὁλυμπον έχουσι (έχω, fut. ἔξω), Hom. Ktablir en un lieu sa demeure, τόπεν κατ-οικίω, ῶ, fut. ήσω. Voyex Demeurer.

A DEMEURE, à posts fixe, βιδαίως. Établir quelque chose à demeure, βιδαίως τι καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω. Établi à demeure, βιδηκώς, υία, ός, gén. ότος (partic. parf. de βαίνω). Il est à demeure dans cet endroit, ένθα βίδηκα (parf. de βαίνω).

DEMEURER, v. n. habiter, οἰκίω, ω, fut. κόσω. — à la ville, ἐν τῷ ἀστα. — aux champs, ἐν ἀγρῷ. Demeurer près d'un fleuve, τῷ ποταμῷ προσ-οικίω, ω, fut. κόσω. Demeurer sous des tentes, ἐν σκηναῖς κατ-οικίω, ω. Demeurer ensemble, συν-οικίω, ω. — avec quelqu'un, τινί. Demeurer loin de quelqu'un ου de quelque chose, πόβρω τίνὸς ἀπ-οικίω, ω.

DEMEURER, rester, μένω, fut. μενώ: δια-μένω, fut. μενώ. Demeurez, μείνον. Il demeure immobile, μένει έμπεδον. Le plaisir passe, mais la honte demeure, τὸ μεν ήδυ οίχεται, τὸ 🖧 αίσχρον μένει. Demeurer interdit, έχ-πέπληγμαι (parf. passif d'ix-πλήσσω, fut. πλήξω). Demeurer court, του λόγου έχ-πίπτω, fut. πεσούμαι. Il en demeura beaucoup sur la place, il en périt beaucoup, πολλοί ἀπ-ώλοντο (ἀπ-ολλυμαι, fut. ολούμαι). || Demeurer à l'ancre, όρμίω, ω, fut. now. || Demeurer au fond, υφ-ίστηκα (parf. de δφ-ίσταμαι, fut. δπο-στήσομαι). Ce qui demeure au fond, le sédiment, ὑπόστημα, ατος (τὸ). Demeurer sur l'estomac, en parlant d'une mets indigeste, στόμαχον βαρύνω, fut. βαρήσω. || Demeurer constamment, persévérer, δια-μένω, fut. psvw. Elles demeurent toujours les mêmes αι αι αυταί δια-μένουσι. Il est toujours demeuré ami du peuple, ἀεὶ φίλος τῷ δήμῳ ởί... iusive. On emploie aussi très-élégamment diaτελίω, ω, fut. τελέσω, avec un participe. Il demeura fidèle, πιστὸς ών δι-ετέλεσε. || Demeurer en arrière, and-leinquat, fut. lughi-

souse. gén. : borepie, e, ful. now, gén. Ne demeurer en arrière de personne, cubivos έπο-λείπομαι. Prenez garde de demeurer en arrière des circonstances, δπως μή των καιρών borsphonts. Demeurer au-dessous de sa renommée, της φήμης άπο-λείπομαι, fut. λείψομαι. A Demeurer on tomber en partage, ini-xànpooμαι, ουμαι, fut. ωθήσομαι. - à quelqu'un, τινί. La maison lui demeura, τὴν εἰχίαν έλαχε (λαγχάνω, fut. λήζομαι). La victoire nous est demeurée, ή νίκη καθ' ήμας έγένετο (γίνομαι, fut. yevicouzi). Toute la gloire lui demeura, πάσαν την δύξαν άπ-ηνέγκατο (άπο-φέρομαι, fut. άπ-ασεμαι).

DEMI, π., adj. ήμισυς, εια, υ. Une demipart, ή ήμίσεια μοίρα, ας. Monstre demifemme et demi-serpent, ήμισυ μέν νύμφη, ήμισυ δέ πέλωρος δφις, Hésiod. Le plus souvent on emploie des mots composés: Demi-dieu, huiθεος, ω (δ). Demi-homme, ημίανδρος, ου (δ, ή). Demi femme, ἡμίγυνος, ου (δ, ή). Un demi-pied, πρωποόδιον, ου (τό). Une demi-livre, πμίλιτρον, co (τὸ). Une demi-heure, τμιώριον, ου (τὸ). | A demi, έχ του ήμίσους, ου έξ ήμιστίας. Le plus souvent on emploie des adj. composés. Demi-nu ou à demi nu, πμίγυμνος, ος, εν. Α demi mort, ό, ή ήμιθνής, gén. ήμιθνήτες. Α demi ivre, ήμιμέθυσος, ος, ον. A demi brûlé, ήμίχαυστες, ος, ον. A demi rompu, ήμιβραγής, ńs, is. On forme ainsi une infinité de mots. | Au figuré. Entendre à demi-mot, τον λέγοντα τῆ ἀχοῆ φθάνω, fut. φθάσω. Ne dire les choses qu'à demi, aivioccuai, fut. aivitouai, acc. Ne les saire qu'à demi, ἀφ-οσιόσμαι, ούμαι, fut. ώσομαι, acc. N'aider qu'à demi, μαλακώς βοηθέω, w. fut. fow, dat.

Demi précédé de la conj. et. Un et demi, ήμιολιος, ος οπ α, ον. Une part et demie, τὸ πρασλιον μέρος, ους. Une fois et demie aussi grand que les autres aigles, ήμιολιος των άλλων ἀντών, Aristt. Une heure et demie, ώρα fpuolia, ας (ή). Une livre et demie, λίτρα ήμιολία, ας (ή), ου τριημίλιτρον, ου (τό). Une drachme et demie, τὸ τρίτον ἡμίδραχμον, ου. Um pied et demi, τριημιπόδιον, ου (τό). Un ton et demi, τρικμιτόκον, ου (τό). Un sixième et demi, τριημίεκτον, ου (τό). Deux parts et demie, δύο μέρη καὶ ήμισυ. Midi et demi, 20urnez, une demi-heure après midi. ἡμιώριον ρέω, ω, fut. ήσω, acc. || Renverser de cheperà permedian.

DEMIE, s. f. moitié, to futou mégos, ouc. ου simplement τὸ ήμισυ, ους, ου ή ήμίσεια, ας. DEMIS, participe. Voyez DEMETTRE.

DEMISSION , s. f. ή τῆς ἀρχῆς ἀπόθεσις, εως (ή). Donner sa démission, την άρχην άποτίθεμαι ου κατα-τίθεμαι, fut. θήσομαι : τῆς άρχής άφ-ίσταμαι, fut. άπο-στήσομαι. Demandes à quelqu'un sa démission, ἀπο-στήναι τής άρχῆς τινὰ πελεύω, fut. εύσω. Ils n'osèrent lui demander se démission, ούκ έτολμησαν αύτον άναγκάσαι την άρχην κατα-θίσθαι (τολμάω, ō, fut. ήσω : ἀναγκάζω, fut. άσω : κατα-τίθεμαι, ∫ul. xατα-θήσομαι).

DÉMISSIONNAIRE, s. m. δ τὴν ἀρχὰν ἀποθέμενος, ου.

DÉMOCRATE, s. m. δ δημοκρατικός, οῦ. DÉMOCRATIQUE, adj. δημοκρατικός, ή, όν. Vivre dans un État démocratique, δημοκρατέομαι, εύμαι, fut. ηθήσεμαι.

DÉMOCRATIE, s. f. δημοκρατία, α; (ή). Partisan de la démocratie, δημοκρατικές, ής έν. Être partisan de la démocratie, δημοκρατίζω, fut. ίσω.

DEMOISELLE, & f. jeune fille, παρθένος, cu (ή). || Instrument de paveur, λίστρον, ου (τό). DEMOLIR, v. a. κατα-σκάπτω, fut. σκάψω, acc. **DÉMOLITION**, s. f. κατασκαφή, $\tilde{\eta}_s$ $(\tilde{\eta})$. Les démolitions, έρείπια, ων (τά).

DÉMON, s. m. génie, δαίμων, ονος (ό). || Esprit malin, δαιμόνιον, ου (τὸ). Le démon, τὸ δαιμόνιον, ου : ὁ κακοδαίμων, ονος : ὁ διάθολος, ου: ὁ πονηρός, οῦ.

DEMONETISATION, s. f. axipmois, ems (i). DÉMONÉTISER, v. a. ἀχυρόω, ω, fut. ώσω, αcc.

DÉMONIAQUE, adj. δαιμενιακός, ή, όν: έν-εργούμενος, η, ον (partic. passif d'iv-εργέω, ω, fut. ήσω).

DÉMONSTRATEUR, s. m. δ ἀπο-δεικνύς, ύντος, ου απο-δειχνύμενος, ου (partic. actif ou moyen d'àπο-δείχνυμι, fut. δείξω), avec l'acc. DEMONSTRATIF, IVE, adj. ἀποδεικτικός. ή, όν. | Le genre démonstratif, τὸ ἐπιδεικτικόν γένος του λόγου, gén. ἐπιδεικτικου γένους.

DÉMONSTRATION, s. f. ἀπόδειξις, εως (ή). DÉMONSTRATIVEMENT, adv. ἀποδειχτιχῶς. DEMONTER, v. a. priver quelqu'un de sa monture, τὸν ίππον ου τοῦ ίππου τινά ἀπο-στε-| val , άφ' ίππου άπο χρούω, fut. χρούσω , acc. | Arracher de ses gonds, en parlant d'une porte, άνα-μογλεύω, fut. εύσω, acc. | Décomposer en plusieurs parties, ava-lúw, fut. lúgw, acc. | Dé-"oncerter, έξ-ίστημι, fut. ix-στήσω, acc. || Chanχτ, μετα-βάλλω, fut. βαλώ, acc.

DEMONTRABLE, adj. ἀποδεικτός, ή, όγ. DÉMONTRER, v. a. άπο-δείχνυμι, fut. δείξω, acc. Je vous démontrerai cela facilement, ραδίως ύμιν φενερόν ποιήσω τούτο (ποιέω, ω, fut. ήσω). C'est ce qu'Eudémus démontre dans la troisième partie de sa physique, ταῦτα δ' Εύδημος εν τῷ τρίτῳ τῶν φυσικῶν παρ-ίστησι (παρίστημι, fut. παρα-στήσω), 1 Jmist.

DEMORDRE, v. n. lacher sa proie, doέημι, fut. ἀφ-ήσω, acc. Sans démordre, αὐτοδάξ. || En démordre, changer d'avis, μιταγινώσχω, fut. γνώσομαι : μετα-πείθομαι , fut. πεισθήσομαι. Qui n'en veut pas démordre, àμετάπειστος, ος, ον. Sans vouloir en démordre. άμεταπείστως. Il n'en démordra point, οὐ μεταδαλεί την γνώμην (μετα-δάλλω, fut. δαλώ). Faire démordre quelqu'un de son avis, TÃS γνώμης τινά έξ-ίστημι, fut. ex-στήσω.

DÉMUNIR, v. a. ψιλόω, ω, fut. ώσω, acc. DEMURER, v. a. δι-ορύσσω, fut. ύξω, acc.

DENATTER, v. a. ôter la natte ou les nattes, την χάνναν ου τὰς χάννας ἀφ-αιρίω, ω, fut. aiphow, génit. | Défaire le tissu d'une natte, ἀνα-λύω, fut. λύσω, acc.

DENATURÉ, ±z, adj. inhumain, ἀπάνθρωπος, ος, ον. Mère dénaturée, μήτηρ άμήτωρ. ορος (ή). Père dénaturé, πατήρ ἀπάτωρ, ορος (δ).

DÉNATURER, v. a. παρα-στρίφω ou διαστρέφω ου μετα-στρέφω, fut. στρέψω, acc. : παρα-ποιίω, ω, fut. ήσω, acc. Dénaturer la verite, το άληθες δια-στρέφω, fut. στρέψω. Denaturer un nom, τὸ ὅνομα παρα-ποιέω, ω, fut. τίσω. Dénaturer ses biens, τὰ κτήματα μεταλλάσσω, fut. αλλάξω.

DÉNÉGATION, s. f. εξάρνησις, εως (ή). DENI, s. m. - d'obéissance, ἀπειθαρχία, ας $(\dot{\eta})$: $\dot{\alpha}$ vnxoustía, as $(\dot{\eta})$. — de justice, $\dot{\eta}$ such άπάρνησις, εως.

DENIAISER, v. a. rendre plus malin, 180ποιίω, ω, fut. ήσω, acc.

DENICHER, v. a. ôter du nid, τῆς γεοσσιᾶς έξ-αιρίω, ω, ful. αιρήσω, acc. || Découvrir, έξtyνεύω, fut. εύσω, acc. || Chasser d'une retraite, έζαν-ίστημι, fut. έξανα-στήσω, acc. || v. n. s'en-| fut. ωθήσομαι. fuir d'une retraite. ἀπο-διδράσκω, fut. δράσομαι. | DENOUMENT, s. m. d'une pièce de théa-

DENICHEUR, s. m. qui cherche des nids, ό ταις νεοσσιαίς έπι-δουλεύων, οντος (partic. d'έπιδουλεύω, [ut. εύσω).

DENIER, v. a. nier, it-aprioual, ouual, fut. ήσομαι. || Refuser, απ-αρνέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι, αcc. : ἀπο-γεύω ου ἀγα-γεύω, fut. γεύσω, αcc.

DENIER, s. m. pièce de monnaie, δηνάριον, ου (τὸ), Bibl. N'avoir pas un denier, ουδ' όδολον έχω, fut. έξω. || Denier à Dieu, arrhes, άξραθών, ώνος (δ). | Le denier cinq, le cinquième de la somme, ή πεμπτή, ής. Le denier vingt, le vingtième, à sixorrà, ñç. Et ainsi du reste.

Deniers, s. m. pl. argent, χρήματα, ων (τὰ). Les deniers publics, τὰ δημόσια χρήματα, ων. De ses propres deniers, ταῖς ἐμαυτοῦ δαπάναις : ix των ίδιων άναλωμάτων ou simplement έχ των ίδιων: έξ ου άπο της ίδιας ούσίας.

DENIGREMENT, s. m. διαδολή, ης (ή). DENIGRER, v. a. δια-δάλλω, fut. δαλώ, acc. DENOMBREMENT, s. m. κατάλογος, ου (δ). Faire le dénombrement, κατάλογον ποιέομαι, εῦμαι, fut. ήσομαι, ou mieux d'un seul mot κατα-λέγομαι. fut. λέξομαι, acc. ou άπ-αριθμίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, acc. Ayant fait le dénombrement de toute l'armée, ἀπ-αριθμησάμενος άπαν τὸ στράτευμα, Xén.

DENOMBRER, v. a. ἀπ-αριθμίσμαι, σύμαι, ful. ήσομαι, acc. : κατα-λέγομαι, ful. λέξοµau, acc.

DENOMINATION, s. f. evequaria, as (i). DENOMMER, v. a. ὀνομάζω, fut. άσω, acc. DENONCER, v. a. — en justice, sig-ayγέλλω, fut. αγγελώ, acc. ou quelquefois περί avec le génit. Ils me dénoncèrent au grand conseil, είσ-ήγγειλάν με ou περί έμοῦ είς την βουλήν. Il fut dénoncé au sénat, είσ-ηγγάλθη πρὸς την σύγκλητον. || Déclarer. Dénoncer la guerre, τὸν πολεμον κατ-αγγέλλω ου έπ-αγγέλλω, συι. αγγελώ.

DÉNONCIATEUR, ε. m. δ είσ-αγγέλλων, οντος (partic. d'sig-αγγέλλω). Voyes Denoncea.

DENONCIATION, s. f. εἰσαγγελία, ας (ή). DÉNOTER, v. a. onuaivo, fut. avo, acc. DÉNOUER, v. a. en parlant d'un nœud, ou au figuré, d'une intrigue, ἀνα-λύω, fut. λύσω, acc. || Rendre plus souple, en parlant des membres, iλαφρίζω, fut. ίσω, acc. | Se dénouer, croître, en parlant d'un jeune homme, μειραχιόομαι, ούμαι,

tre, πιριπέτεια, ας (ή). Dénoûment par caltastrophe, καταστροφή, ῆς (ή). || Le dénoûment d'une affaire, τὸ τελευταῖον ἐκ-δάν, gén. Il n'ose pas même desserrer les dents, οὐδί γρύζω, fut. γρύζω. δάντος (partic. neutre aor. 2 d'ἐκ-δαίνω, γρύζειν τολμᾶ (τολμάω, ω, fut. ήσω). Rire du fut. δήσομαι), Dém. Je ne sais quel sera le dénoûment de cette affaire, ἀπορῶ πῶς ἀπο-δαίνω. Armé jusqu'aux dents, πανοπλία δήσεται ταῦτα (ἀπο-δαίνω, fut. δήσομαι).

πεφραγμένος, η, ον (partic. γιαf. passif de

DENRÉES, s. f. pl. comestibles, σιτία ων, (τὰ). Rareté ou cherté des denrées, σιτοδεία, ας, (ή). Bas prix ou abondance des denrées, ή απτ' άγορὰν εὐωνία, ας. || Marchandises quelconques, τὰ ώνια, ων : τὰ ἀγώγιμα, ων. || Au sing. C'est une chère denrée, σπάνιον τοῦτο καὶ πολλοῦ ώνιον (sous-ent. ἰστί). Mauvaise denrée, δύσπρατόν τι (neutre de δύσπρατος, ος, ον).

DENSE, adj. πυχνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): άδρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

DENSITĖ, s. f. πυχνότης, ητος: (ή) άδρότης, κτος (ή).

DENT, s. f. όδούς, όντος (ό). Dents incisives, τομείς, έων (ci). Dents canines, χυνόδοντες, ων (οί). Dents molaires, γόμφιοι, ων, (οί). Dents machelières ou de sagesse, σωφρονιστήρες, ων (εί). Dents qui tiennent à une même racine, οδόντες μιᾶς ρίζης έχ-πεφυχότες (ex-quoquai, fut. quoquai). Rangée de dents, è οδόντων στοίχος, ου. L'age ou percent les dents, όδοντοφυία, ας (ή). Il y a des dents qui percent vers le septième mois, εδοντοφυίαι γίνονται περί εξδομον μήνα (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Paul Égin. Lorsque les dents de l'enfant commencent à percer, οδοντοφυούντος ήδη του παιδίου (οδοντοφυίω, ω, fut. ήσω), Grég. Enfant à qui les dents percent, τὸ ὀδοντοφυές βρέφος, ους. Qui a les dents saillantes, προοδους, εντος (δ, ή). Qui n'a plus de dents, νωδός, ή, όν, Mal de dents, δδονταλγία, ας (ή). Avoir mal aux dents, όδονταλγίω, ω, fut. ήσω. Apaiser les maux de dents, όδονταλγίας παρα-μυθέομαι, εύμαι, fut. ήσομαι. Arracher les dents, τοὺς έδόντας άρπάζω, fut. άρπάσω. Limer les dents, τους οδόντας ξίω, fut. ξύσω. Nettoyer les dents. τους οδόντας περι-καθαίρω, fut. καθαρώ. Se Totter les dents, τους οδόντας τρίδομαι, fut. τρίψομαι. || Coup de dent, δήξις, εως (ή). Avec les dents, à belles dents, odat. Saisir avec les dents, όδαξ λαμβάνομαι, fut. λήψομαι, gén. Déchirer à belles dents la réputation de quel-

ler entre ses dents, μύζω, fut. μύζω. Ne pas desserrer les dents, οὐδὶ γρύζω, fut. γρύζω. Il n'ose pas même desserrer les dents, οὐδὶ γρύζειν τολμᾶ (τολμάω, ω, fut. ήσω). Rire du bout des dents, χείλεσιν ἄχροις γελάω, ω, fut. άσωμαι. Armé jusqu'aux dents, πανοπλία πεφραγμίνος, η, ον (partic. p.af. passif de φράσσω, fut. φράζω). Montrer les dents à quelqu'un, le menacer, τινὶ ἀπειλίω, ω, fut. ήσω. Rire sur les dents, être abattu, ἀπο-χείχμαχα (parf. de χάμνω, fut. χαμευμαί). La maladie l'a mis sur les dents, ὑπὸ τῆς νόσου δεδαπαντιαι (δαπανάσμαι, ωμαι. fut. ηθήσομαι). Vieillard que l'âge et la maladie ont mis sur les dents, ἀπὸ νόσο χεὶ γήρα τετρυμένος, ου (partic. parf. passif de τρύχω), Anmol.

DENTÉ, DENTELÉ, π. adj. δδεντωτός, ή, όν. Denté en forme de scie, πριονωτός, ή, όν. Feuilles dentelées, τὰ πριονώδη φύλλα, ων. DENTELER, υ. α. όδοντόω, ω, fut. ώσω, αcc.

DENTELLE, ε. f. τρίχαπτον, ου (τὸ).

DENTELURE, s. f. δδόντες, ων (ci).

DENTICULE, s. f. οδόντιον, ου (τό).

DENTIFRICE, adj. Poudre dentifrice, έδοντότριμμα, ατος (τὸ).

DENTISTE, s. m. oderretarpes, su (6).

DENTITION, s. f. όδοντοφυία, $\alpha \epsilon$ (ή). DENTURE, s. f. όδοντες, ωv (ci).

DÉNUER, v. a. ψιλόω, ω, fut. ώσω, acc. quelqu'un de quelque chose, τινά τινος. Être dénué de, ἀπορίω, ω, fut. ήσω, gén. : ἐν-δεως έχω, fut. εξω, gén. Dénué de, ψιλός, ή, όν : ἄπορος, ος, ον: ἐνδιής, ής, ές : ἐρημος, ος ου η, ον. Τους ces mots se construisent avec le gén. Dénué d'auxiliaires, συμμάχων ψιλός, ή, όν. Dénué d'amis, φίλων ἔρημος, ος, ον. Dénué d'argent, χρημάτων ἐνδιής, ής, ές. Dénué de tout, ἀπάντων ἄπορος, ος, ον. Être dénué de tout, ἐν ἀπορία πάντων καθίστηκα (parf. de καθίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι).

DÉNUMENT, s. m. ἀπορία, ας (ή). Étre réduit au plus entier dénûment, εἰς τὴν ἰσχάτην ἀπορίαν καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι, Dém.
DÉPAQUETER, v. a. ἀνα-τυλίσσω, fut.
ίξω, acc.

les dents, όδαξ λαμδάνομαι, fut. λήψομαι, gén. DÉPAREILLER, v. a. δια-ζεύγνυμι, fut. Déchirer à belles dents la réputation de quel- ζεύξω, acc. Dépareillé, ée, différent, ἀνόμοιος, qu'un, φήμην, πινός δια-σύρω, fut. συρώ. | Par- ος, ον. — Qui n'est pas semblable dans toute-

ses parties, ξαυτῷ εὐχ ὅμοιος, α, ον. — incomplet, tronque, ἀτελής, ής, ές.

DÉPARER, v. a. ôter les ornements, τèν κόσμον περι-αιρίω, ω, fut. αιρήσω. || Souiller, déshonorer, κατ-αισχύνω, fut. υνω, acc.

DÉPARIER, v. a. δια-ζεύγνυμι, fut. ζεύξω, acc. DÉPARLER, v. n. Il ne déparle point, εὐ παύεται λέγων (παύεμαι, fut. παύσεμαι: λέγω, fut. λέξω).

DÉPART, s. m. — d'auprès de quelqu'un, ἀπαλλαγή, ῆς (ή). Après le départ de son ami, τοῦ φίλου ἀπ-αλλαγίντος (ἀπ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγίσομαι). || Sortie d'un pays, ξεδος, ου (ή). Le départ pour la Grande-Bretagne, ή είς Βρετανίαν έξεδος, ου. Se préparer au départ, περί έξεδον έχω, fut. έξω. Avant le départ, περί έξεδον ποιείσθαι (ποιέσμαι, οῦμαι, fut. ποιναι). Le lendemain de mon départ d'Athènes, τῆ υστεραία ἡ ἀπ-ῆλθον 'λθήνηθεν (ἀπ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι).

DÉPARTEMENT, s. m. répartition, διανομή, $\tilde{\kappa}$; (ή). || Administration, διακησις, εως (ή). Le département de la guerre, ή τῶν πολεμικῶν διοίκησις, εως. Avoir ce département, τὰ πολεμικὰ δι-οικίω, $\tilde{\omega}$, fut ήσω. || Division territoriale d'un état, διοίκησις, εως (ή): ἐπαρχία, $\tilde{\omega}$ ς (ή).

DÉPARTIR, v. a. distribution, δια-νίμω, fut. νιμω, acc. || Se départir, v. τ. renoncer à une chose, ἀφ-ίσταμαι, fut. ἀπε-στήσεμαι, gén.: παρα-χωρίω, ω, fut. ήσω, gén. — de ses droits, των διαίων. Je ne me départirai point de mon opinion, εὐχ ἀν ἀπε-σταίην ων διενεήθην (ἀφ-ίσταμαι, fut. ἀπε-στήσεμαι: δια-νείεμαι, σύμαι, fut. ήσεμαι), Isocr. Se départir d'une accusation, την αίτίαν ἀφ-ίτμι, fut. ἀφ-ήσω.

DÉPASSER, v. a. outre-passer, ὑπιρ-Εάλλω, fut. Εαλώ, acc. — en dessus, ὑπιρ-ίχω, fut. εξω, acc. ou gén. — en dehors, προ-ίχω, fut. εξω, acc.

DÉPAVER, v. a. δίετ le pavé, το έδαφες ξε-ερύσσω, fut. ύξω, gén.

DÉPAYSER, v. a. faire changer de pays, μ st-cixi $\zeta \omega$, Jul. iow; acc. $\parallel Au$ figuré, donner le change, $\pi \alpha \rho$ - $\acute{\alpha}\gamma \omega$, ful. $\acute{\alpha}\xi \omega$, acc.

DEPECEMENT, s. m. διαμελισμές, οῦ (δ).
DEPECER, v. a. δια-μελίζω, fut. ίσω, acc.:
δια-τέμνο, fut. τεμῶ, acc.

DÉPĚCHE, s. f. γράμματα, ων (τά).

DÉPÈCHER, v. a. hâter, ἐπιταχόνω, fut. υνῶ, αcc. : ἐπείγω ου κατιεπείγω, fut. επείξω, acc. || Envoyer, expédier, πέμπω ου διαπέμπω, fut. πέμψω, acc. || Faire mourir, κατιεργάζομαι, fut. εργάσιμαι, acc.

se Dépècuen, se hâter, σπεύδω, fat. σπεύσω ou σπεύσομαι: ἐπείγομαι, fat. ἐπείξομαι. — de faire quelque chose, ποιείν τι ου ποιδισαί τι.

DÉPEINDRE, v. a. décrire, ἀπ-αικάζω, fut. άσω, acc. Dépeindre vivement, ὑπο-τυπόω, ω, fut. ώσω, acc. || Montrer, faire connaître, ἀπο-δείκνυμι, fut. δείξω, acc. : ἀπο-φαίνω, fut. φανω, acc. : δηλόω, ω, fut. ώσω, acc. Il lui dépeignit le matheureux état de sa patrie, ἀπο-δείκνυμι, fut. δείξω : διά-κειμαι, fut. κείσομαι).

DEPENDANCE, s. f. sujétion, ὑποταγή, ñ; (ή). Être dans la dépendance de quelqu'un, ὑπο-τάσσομαί τινι, ου ὑπό τινι τάσσομαι, fut. ταχθήσομαι. Les villes qui sont sous sa dépendance, αὶ ὑπ' ἰκιίνω γινόμιναι πόλιις, των (γίνομαι, fut. γινήσομαι). Se mettre sous la dépendance de quelqu'un, ἰμαυτόν τινι ὑποτάσσω, fut. τάξω. Il se mit volontairement sous la dépendance des Thébains, ὑπ-ίξαλεν ἱτυτὸν φίρων Θηδαίοις (ὑπο-δάλλω, fut. δαλῶ). Εκchin. Vivre dans la dépendance de quelqu'un, m. à m. Vivre selon ses caprices, κατὰ τὸ δοκοῦν τινὶ ζάω, ω, fut. ζήσομαι. Cela n'est point dans notre dépendance, en notre pouvoir, εὐκ ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ ταῦτα. Ερίει.

Dependance, ce qui relève ou fait partie de, ἐπάρτποις, εως (ή): προσάρτημα, ατος (τὸ): προσάρτημα, ης (ή). La ville et ses dépendances, η πολις καὶ τὰ κύκλω ἄπαντα, ων.

Dependance, connexion nécessaire, συναφή, ης (ή). Unir deux choses par une dépendance mutuelle, τί τινί συν-άπτω, fut. συν-άψω, acc.

DÉPENDRE, v. a. détacher ce qui est pendu, xal-aipio, o, fut. aipnow, acc.

Dέρεκορα, v. n. être une dépendance, àmapráopai, έξ-αρτάομαι, ωμαι, ful. νθήσομαι, gén. Tout ce qui dépend de la maison, πάντα όσα τῆς οἰχίας ἀπ-ήρτηται. Cette ville dépend de la Grèce, en fait partie, ἡ πολις καθ-ήκε: εἰς τὴν Ἑλλάδα (καθ-ήκω, ful. ήξω).

Βέρεκοκε, être au pouvoir de, ὑπό-κιιμαι, fut. κιίσομαι, dut.: ὑπο-τίταγμαι (parf. d'ὑπο-τάσομαι, fut. ταχθήσομαι), dat. Dépendre d'au-

trui. ὑπὸ τοῖς ἄλλοις εἰμί, fut. ἔσομαι. Qui dépend d'un autre, υποχείριος, ος, ον. Ne dépendre que de soi-même, αὐτονομία χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. Qui ne dépend que de soi-même, αὐτόνομος, ος, ον. Pourquoi ne l'ai-je pas tué quand sa vie dépendait de moi, dià τί ούχ ἀπ-έχτεινα, ὑποχείριον λαθών τὸ σωμα (ἀπο-κτείνω, fut. κτενω : λαμδάνω, fut. λήψομαι); Lys. Il dépend de moi de donner, πρόχειρον έστί μει δούναι : ἐπ' ἐμεί ἐστι δεύναι (δίδωμι, fut. δώσω). Cela ne dépend pas de moi, τοῦτο ἐπ' έμωι εύχ έστιν. Les choses qui ne dépendent pas de nous, τὰ của tợ' τμίν, Épict. Il dépend de nous de bien ou mal faire, do' fuiv & apern xai ouciwe xaxia (sous-ent. eori), Epict. Autant qu'il dépend de nous, το γε έφ' πμίν, Synés. Autant qu'il a dépendu de lui, coor Tv in' inimo, Dem. Notre salut depend d'eux, ή σωτηρία ήμων έπ' αὐτοῖς ἐστί. Dépendre de la fortune, έπὶ τῆ τύχη γίνομαι, fut. γενήσομαι, Eschin, Socr. Ne dépendre en rien des caprices de la fortune, ίζω τῶν τυχόντων εἰμί, fut. focuat. Quelques-uns dépendent tellement de leurs plaisirs, ούτως έξ-ήρτηνται των ήδυπαθειών τινές (ίξ-αρτάρμαι, ώμαι, fut. ηθήσομαι), Athen. Ils nous font dépendre de tant de juges, τοσούτων ήμας έξ-αρτώσι κριτών (έζ-αρτάω, ω, fut. riow), Synes.

DEPENDRE, consister en, reposer sur, apracuat ου εξ-αρτάομαι, ωμαι, fut. κθήσομαι, gén.: ἐπί τινι ou er ne neimai, fut. neisomai : ini tivi ou ei; τι ἀνά-κειμαι, ful. κείσομαι. Voyant que tout l'espoir de son salut dépendait de Mentor, raç της σωτηρίας έλπίδας έν τῷ Μέντορι κειμένας όρῶν (κείμαι, fut. κείσομαι : όράω, ω, fut. όψομαι). Toute la puissance romaine dépend de votre sourage, πρτηται πάσα ή Ρωμαίων άρχη της ύμετέρας ἀνδρείας (ἀρτάςμαι, ωμαι, fut. ηθήσομαι), Hérodn. Dépendre d'un rien, μικρᾶς βοπῆς έξαρτάτμαι, ωμαι, fut. ηθήστμαι. || Faire dépendre, faire consister, ik-apraw, w, fut. now, acc. de quelqu'un, ou de quelque chose, πνός. Faire dépendre le bonheur de la vertu, The εὐδαιμονίαν εν τη άρετη ὑπο-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Faire dépendre sa fidélité des circonstances, The mistry toil raipois putpin, in, ful. ZGW.

DEPENS, s. m. frais, depenses, δαπανήματα, ων (τὰ): δαπάναι, ων (αί): ἀναλώματα,

vaic. A ses propres dépens, in tuy idian άναλωμάτων. Je l'ai fait à mes frais et dépens, ἐποίησα παρ' ἐμαυτοῦ ἀν-αλώσας (ποιέω. ω, ful. ήσω: ἀν-αλίσκω, ful. αλώσω), Dem. Aux dépens du public, έχ των δημοσίων χρημάτων: έχ του δημοσίου: δημοσία. Bire nourri aux dépens du public, πρυτανεύςμαι, fut. εύσεμαι. || Se divertir aux dépens de quelqu'un. τινί ίμ-παίζω, fut. παιξούμαι. Devenir sage aux dépens d'autrui, τοῖς άλλοτρίοις κινδύνοις σωφρονίζομαι, fut. ισθήσομαι.

DÉPENSE, s. f. ce que l'on dépense, daπάνη, ης (ή): δαπάνημα, ατος (τό): ἀνάλωμα. ατος (τό). Entre autres dépenses que cela lui fit faire, πρός τοις άλλοις άναλώμασιν οίς άγήλωσεν είς τουτο (αν-αλίσκω, fut. αλώσω), Dém. Régler sa dépense sur son revenu, τὰς δαπάνας ταις προσόδοις μετρέω, ώ, fut. τίσω, Indemniser quelqu'un de ses dépenses, ra; δαπάνας τινί απο-δίδωμι, fut. απο-δώσω. Folles dépenses, al άφειδεϊς δαπάναι, ων. Faire des dépenses inutiles, περιέργους τινάς δαπάνας δαπανάω, ω, fut. ήσω, El. Consumer son bien en folles dépenses, τὴν εὐσίαν κατ-αν-αλίσκω, fut. αλώσω, ου δια-σπαθάω, ω, fut. ήσω. Ne pouvoir plus saire sace à la dépense, τῆ δαπάνη άπ-αγορεύω, fut. άπ-ερω, Eschin. Il n'avait pas de quoi fournir à ses dépenses journalières, εὐσία εὐκ ὑπ-ῆρχεν αὐτῷ ώστε τὰ καθ* ήμέραν άναλώματα ύπο-φέρειν (ύπ-άρχω, fut. άρξω: ὑπο-φέρω, fut. ὑπ-οίσω).

DEPENSE, garde-manger, ταμιείον, ου (τό). DÉPENSER, v. a. débourser, δαπανάω, ū, fut. 1600, ou δαπανάρμαι, ώμαι, fut. nochai. Dépenser une partie de son bien, πολλά των ίδίων δαπανάςμαι, ωμαι. Celui qui a beaucoup doit beaucoup dépenser, rov πολλά έχοντα, πολλά δαπανάν άνάγχη έστί, Χύπ. | Consumer, employer, δαπανάω, ω, fut. ήσω, acc.: άν-αλίσκω, fut. αλώσω, acc. Dépenser son bien en choses inutiles, τὰ ὄντα είς củδέν δέον αν-αλίσκω. Dépenser follement, κατ-αναλίσκω, fut. αλώσω, acc. Dépenser des fortunes entières pour un seul repas, δλας οὐσίας είς ένὸς δείπνου παρασκευήν κατ-αν-αλίσκω, Phil. Dépenser, outre son bien, celui d'autrui, rois έμαυτου καί τὰ τῶν άλλων προσ-αν-αλίσκω.

DÉPENSIER, MERE, adj. prodigue, δαπανηρός, ά, όν (comp. ότιρος, sign. ότατος): δαπανατιων (τά). Aux dépens de, ταις τινός δαπά- κός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). || SubstDépensier, celui qui fait les dépenses d'une | xaipeo ion. || Cet homme est déplacé dans cet maison, ταμίας, ου (ό).

DÉPERDITION, s. f. ἀπώλεια, ας (ή).

DEPERIR, v. n. φθίνω, fut. φθίσω: φθείρομαι, fut. φθαρήσομαι. Le malade dépérit, φθίνει ό νοσων (partic. de νοσέω, ω). Commencer à dépérir, παρ-αχμάζω, fut. άσω. Dépérir de chagrin, τη λύπη τήκομαι ου κατα-τήκομαι, fut. τακήσομαι. Laisser dépérir son bien, των χρημάτων άν-αλισκιμένων όλιγωρέω, ω, ful. ήσω (άν-αλίσκομαι, passif d'àyαλίσκω, fut. αλώσω).

DÉPÉRISSEMENT, s. m. φθίσις, εως (ή). DÉPÊTRER, v. a. débarrasser, ἀπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. Se dépêtrer de quelqu'un, τινός απ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσεμαι.

DÉPEUPLEMENT, s. m. ἐρήμωσις, εως (ή). DEPEUPLER, v. a. ignuow, w, fut. ώσω, αςς.

DÉPIÈCER, v. a. Voyez Dépecer. DÉPILATIF, IVE, adj. ψιλωτικός, ή, όν. **DÉPILATOIRE**, s. m. ψίλωθρον, ου (τό). . SE DÉPILER, v. a. τριχοβροέω, ω, fut. ήσω. DÉPISTER, v. a. έξ-ιχνεύω, fut. εύσω, acc.

DEPIT, s. m. άγανάκτησις, εως (ή). Avoir du dépit, ἀγανακτίω, ω, fut. ήσω. — de quelque chose, έπί τινι ου περί τινος ου διά τι ου πρός τι, ou quelquefois τι sans prép. Partager le dépit de quelqu'un, rivi ouy-ayayακτίω, ω. Causer du dépit à quelqu'un. τινά δάχνω, fut. δήξομαι. Ces paroles causèrent du dépit à Cyrus, ταῦτα ἀκούσας ὁ Κῦρος έδήχθη (δάκνομαι, fut. δηχθήσομαι), Kén. Faire crever de dépit, διαβ-βήγνυμι, fut. βήξω, aec. Crever de dépit, διαβ-βήγνυμαι, fut. βαγήσομαι. || Par dépit, ὑπ' ὀργῆς. Avec dépit, δργη. | En dépit de quelqu'un, βία σινός : ακοντός τινος (gén. d'ακων, ουσα, ον). En dépit de nous, ἀχόντων ήμων.

se DÉPITER, v. r. άγανακτίω, ω, fut. ήσω. — contre quelqu'un, τινί ου πρός τινα ου κατά τινος. - de quelque chose, ἐπί τινι ου περί τινος.

DEPLACE, EE, adj. qui vient ou qui se fait mal à propos, axaipes, es, ev (comp. ότερος, sup. ότατος). Les choses déplacées ne sauraient que déplaire, τὸ ἄκαιρον πανταγοῦ λυπηρόν, Isocr. Propos déplacés, τὰ άνευ acc. Déplanter pour replanter, μετα-φυτεύω, sut. καιρού λεγόμενα, ων (partic. passif de λέγω). εύσω, acc. Un tel langage est déplacé, τოῦ-' ઑπεῖν ἀπὸ DÉPLIER, v. a. ἀνα-πτύσσω, fut. πτύξω, acc.

emploi, ό άνηρ άνεπιτηδείως έχει πρός την άρχην (ίχω, fut. ίξω).

DÉPLACEMENT, s. m. μετάθεσις, εως (ή). DÉPLACER, v. a. ôter de sa place, µετατίθημι fut. μετα-θήσω, acc.: μεθ-ίστημι, fut. μετα-στήσω, αcc : κινέω ου μετα-κινέω, ω, fut. ήσω. Il cherche à déplacer la pierre d'auprès de la ligne, ἀπὸ γραμμής κινεί τὴν λίθον, Théocr. Facile à déplacer, εὐμετάθετος, ος, ον: εὐμετάστατος, ος, ον: εὐμεταχίνητος, ος, ον. Qu'on ne peut déplacer, άμετάθετος, ος, ον: άμετάστατος, ος, ον : άμεταχίνητος, ος, ον : ακίνητος, ος, ον : έμπεδος, ος, ον. N'aimer pas à se déplacer, φιλοχωρίω, ω, fut. τίσω. Priver quelqu'un de son emploi, le destituer, της άρχης ου του τέλους παύω, fut. παύσω, αςς.

DEPLAIRE, v. n. ἀπ-αρίσκω, fut. ἀπ-αρίσω, dat. Le jeu me déplatt, ἀπ-αρίσκει μοι παίζειν (παίζω, fut. παιξούμαι). De tels philosophes me déplaisent, ἀηδώς χρώμαι τοῖς οὕτω φιλοσοφούσι (χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι). Tout leur déplait, δυσαρεστούνται πασι (δυσαρεστέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι). Il n'a jamais eu dessein de vous déplaire, εύποτέ σοι έν-εχλήσαι προ-είλετο (έν-οχλέω, ω, fut. ήσω : προ-αιρέομαι, ουμαι, fut. αιρήσομαι). Ne vous en déplaise, τλεως είπς λέγοντί μοι (είμί, fut. ἔσομαι).

se Déplaire, v. r. être mécontent, anduç έχω, fut. έξω: δυσαρεστέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. DÉPLAISANCE, s. f. ἀηδία, ας (ή). Prendre quelque chose en déplaisance, ἀπδῶς πινὶ χράςμαι, ώμαι, fut. χρήσομαι.

DEPLAISANT, ANTE, adj. andric, ric, ic (comp. έστερος, sup. έστατος) : χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): όχληρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

DÉPLAISIR, s. m. ἀηδία, ας (ή): λύπη, ης (ή). Causer du déplaisir, λύπην παρ-έχω, fut. έξω. Ressentir de quelque chose un vif déplaisir, μεγίστην έπί τινι λύπην λυπέςμαι, οῦμαι, fut. ηθήσομαι. J'ai encore cet autre sujet de déplaisir, έμε δε καί λυπει τουτο (λυπέω, ω, fut. ήσω). Étre en butte à mille déplaisirs, μυρίας απδίας αν-έχομαι, fut. έξομαι.

DÉPLANTER, v. a. άν-ερύσσω, fut. ύξω,

DEPLORABLE, adj. οἰκτρός, ά, όν (comp. οἰκτρότερος, ευρ. οἰκρότατος ου οἴκτιστος) : έλεειγός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

DÉPLORABLEMENT, adv. είκτρως: Διεινώς. DÉPLORER, ν. α. άπο-κλαίω, fut. κλαύσω, acc. : δδύρομαι, fut. υρούμαι, acc. : δλοφύρομαι, fut. υρούμαι, acc.: δακρύω ου καταδαχούω, ful. ύσω, acc. : θρηνίω, ω, ful. ήσω, acc. : είκτείρω ου κατ-οικτείρω, fut. ερώ, acc. : πενθίω, ω, fut. ήσω, acc. ou quelquefois iní avec le dat.

DÉPLOIEMENT, s. m. ἀνάπτυξις, εως (ή). DÉPLOYER, v. a. ouvrir, άνα-πτύσσω, fut. πτύξω, acc. Déployer les bras, τάς χειρας άναπτύσσω. Déployer les ailes, τὰς πτέρυγας έχπετάννυμι, fut. πετάσω. Déployer les voiles, τὰ ἰστία ἀνα-πετάννυμι, fut. πετάσω. A voiles déployées, πασι τοις άρμένοις. || Déployer les rangs, τὴν παράταξιν ἐκ-τείνω, fut. τενω. Déployer la phalange, την φάλαγγα έξ-ελίσσω, fut. ίξω. || Rire à gorge déployée, ταϊς άλλοτρίαι; γνάθεις γελάω, ω, fut. γελάσομαι.

DÉPLOYER, montrer avec ostentation, im-biχνυμαι, fut. δείξομαι, acc. : έχ-δείχνυμι ου άποδείχνυμι, fut. δείξω, acc. — toute son éloquence, πάσαν την των λόγων δύναμιν.

DÉPLUMER, v. a τίλλω, fut. τιλώ, acc. Se déplumer, πτεροβροέω, ω, fut. ήσω. Déplumé, πτιλός, ή, όν.

DÉPOLIR, v. a. άμαυρόω, ω, fut. ώσω, acc. DÉPONENT, ENTE, adj. ἀποθετικός, ή, όν. DÉPOPULARISER, v. a. τῆς τοῦ δήμου εὐνοίας άπο-στερέω, ω, fut. ήσω, αcc. : τῷ δήμῳ άπ-εχθαίρω, fut. αρώ, acc. Se dépopulariser, της του δήμου εύνοίας έκ-πίπτω, fut. πεσουμαι.

DÉPOPULATION, s. f. ἐρήμωσις, εως (ή). DÉPORTATION, s. f. έξορισμός, οῦ (δ). **DÉPORTEMENT**, s. m. τρόπος, ου (δ).

DÉPORTER, v. a. exiler, εξ-ορίζω, fut.

ίσω, acc. | Se déporter, se désister, ἀφ-ίσταμαι, ful. ano-ornocual, gen.

DEPOSANT, ANTE, adj. qui dépose en justice, μαρτυρών, ούσα, ούν, gén. ούντος (partic. prés. de μαρτυρίω, ω, fut. ήσω).

DÉPOSER, v. a. mettre bas, ἀπο-τίθημι, fut. ἀπο-θήσω, ou mieux ἀπο-τίθεμαι, fut. ἀπο-Φήσυμαι, acc. Déposer les armes, τὰ δπλα ου τον πολεμον κατα-τίθεμαι, fut. κατα-θήσομαι. Déposer le commandement, την άρχην κατα-τίθιμαι

DEPLISSER, v. a. τετανόω, ω, fut. ώσω, acc. | ου άπο-τίθεμαι. Deposer sa haine, την εχθραν άπο-τίθεμαι.

Déposer, laisser au fond un sédiment. Déposer une matière terreuse, υπόστασιν γιώδη ίχω, fut. ίξω. | v. n. aller au fond, ipίσταμαι, fut. ὑπο-στήσομαι. Le marc qui dépose au fond', τὸ ὑφ-ιστάμενον, ου.

Diposen, destituer, ἀπο-χειροτονίω, ω, ful. ήσω, acc. Ils n'osèrent le déposer, οὐκ ἐτολμησαν άναγχάσαι αὐτὸν τὴν ἀρχὴν χατα-θίσθος. (ἀναγχάζω, fut. άσω: χατα-τίθεμαι, fut. χαταθήσομαι).

Dirosen, mettre en dépôt, παρακατα-τίθεμαι. fut. θήσομαι, acc. — de l'argent chez quelqu'un, ἀργύριον τινι. L'argent est déposé chez lui, τὰ χρήματα κιῖται παρ' αὐτῷ (κιῖμαι, fut. κείσομαι). Déposer en main tierce, παρ-εγγυάομαι, ωμαι, fut. ήσομαι, acc. Déposer en gage, κατα-τίθημι, fut. κατα-θήσω, acc. Déposer pour cautionnement, παραχατα-δάλλω, fut. ര്മിയ്, acc. || Je dépose tous mes secrets dans votre sein, παν σοι ό,τι μάλιστα έχω ἀπιβρητον πιστεύω, fut. εύσω.

Déposer en justice, μαρτυρέω, ω, fut. ήσω, gén. — en faveur de quelqu'un, ὑπέρ τινος. contre quelqu'un, xará rives. On joint aussi la préposition au verbe. Il déposera contre eux, κατα-μαρτυρήσει αὐτῶν. | La société tout entière dépose en faveur de cette opinion, ouvernμαρτυρεί τωδε τω δογματι ό βίος απας, Aristt.

DEPOSITAIRE, s. m. et f. παρακατ-έχων, cuσa, cv, gén. cvτος. Être dépositaire de quelque chose, παρακατ-έγω, fut. παρακαθ-έξω, acc. Faire quelqu'un dépositaire de quelque chose, τινί τι παρακατα-τίθεμαι, fut. θήσομαι. Être le dépositaire des secrets de quelqu'un, παν το αποβρητόν τινι σύν-cιδα, fut. συν-είσομαι.

DEPOSITION, s. f. destitution, ἀπεχειροτονία, ας (ή). | Témoignage en justice, μαρτυρία, ας (ή). Déposition d'un témoin absent, έκμαρτυρία, ας (ή). Vous avez entendu leurs dépositions, άκηκόατε μαρτυρούντων αὐτῶν (άκούω, fut. ἀκούσομαι: μαρτυρίω, ω, fut. ήσω). Charger quelqu'un par sa déposition, τινός κατα-μαρτυρίω, ω, fut. ήσω.

DEPOSSEDER, v. a. ἀπο-στερέω, ω, fut. ήσω, acc. Il a été injustement dépossédé, άδίχως άπ-εστερήθη. || Se déposséder d'une chose, l'aliéner, ἀπο-ατάσμαι, ωμαι, fut. ατήσομαι, acc Ce dont on s'est dépossédé, τὸ ἀπο-κτηθέν, έντος.

DEPOSTER, v. a. igav-iornut, fut. igavaorniow, acc.

DÉPOT, s. m. chose confide, παρακαταθήκη, ης (ή). Conservez-moi ce précieux dépôt, φύλασσέ μοι καλήν παρακαταθήκην (φυλάσσω, fut. άξω, Grég. En attendant nous le garderons en dépôt, μέχρι τοῦδε έξομεν παρακαταθήκην (έχω, fut. έξω), Thuc. Ayant reçu Hélène en dépôt, παρακαταθήκην Ελένην λαδών (λαμβάνω, fut. λήψομαι), Eschin. Avoir en depôt, παρακατ-έχω, fut. παρακαθ-έξω, acc. Mettre en dépôt, παρακατα-τίθεμαι, fut. θήσομαι, acc. - entre les mains de quelqu'un, rivi. Il met la ville en dépôt entre les mains de Nestor, Νέστορι παρακατα-τίθεται την πόλιν, Isocr.

Depot, lieu où l'on met en réserve, ancorixn, ne (ή). | Abces forme par les humeurs, ἀπόστημα, ατος (τὸ). || Sédiment, ὑπόστασις, εως (ή).

DEPOTER, v. a. ôter une plante d'un pot, μετα-φυτεύω, fut. εύσω, acc.

DEPOUDRER, v. a. essuyer la poudre, την χόνιν ἀπο-σμάω, ω, fut. σμήσω.

DEPOUILLE, s. f. ce qu'on ôte à quelqu'un, σύλημα, ατος (τό). Dépouilles prises sur les ennemis vivants, λάφυρα, ων (τὰ). — sur les ennemis morts, σκῦλα, ων (τὰ). || Corps d'un mort, leivava, wv (ta). || Peau d'une bête féroce, σχύλον, ου (τό): δορά, αζ (i). La dépouille d'un serpent, λεδηρίς, ίδος (ή). Celle d'un lion, λεοντή, ής (ή). || Récolte d'un champ, φορά, ας (ή).

DÉPOUILLEMENT, s. m. action de dépouiller, ἀπόδυσις, εως (ή). || Inventaire, έξέτασις, εως (ή).

DÉPOUILLER, v. a. ôter ce qui couvre, άπο-δύω ou ix-δύω, fut. δύσω, acc. - quelqu'un de ses habits, πινά τὸ ίμάπιον. Se dépouiller de sa robe, τὸν χιτῶνα ἀπο-δύομαι ou ix-δύομαι, fut. δύσομαι. Dépouiller les morts, τους νεκρούς συλάω, ω, fut. ήσω, ου σκυλεύω, fut. εύσω. Dépouiller les temples, les autels, τεὺς ναούς, τοὺς βωμοὺς συλάω, ώ, fut. now. || Écorcher, enlever la peau d'un animal , ἀπο-δέρω, fut. δερώ, acc. : σκυλεύω, fut. Evow, acc.

Depomiler, priver, απο-στερίσκω ου αποστερίω, ω, fut. ήσω, acc. Etre dépouillé du commandement, the applie ou the applie and-

DÉPOSSESSION, s. f. ἀποστέρησις, εως (ή). 1 a dépouities de toutes leurs richesses, d άφ-αιρεθέντες τὰ χρήματα (άφ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω).

> DEPOULLER, se dépouiller de, απι-δύτμαι, fut. δύσομαι, acc.: ἀπο-τίθεμαι, fut. ἀπο-θήσομαι, acc. Dépouiller sa férocité, την άγριότητα άπο-δύομαι, fut. δύσομαι. Dépouiller toute humanité, απ-ανθρωπεύομαι, fut. εύσομαι. Déponiller toute pudeur, ἀπ-ερυθριάω, ω, fut. άσω. | Se dépouiller de tout, πάντα προ-ίεμαι, fut. προnocual.

DEPOURVOIR, v. a. ψιλόω, ω fut. ώσω, acc. - de quelque chose, τινός.

DEPOURVU, un, partic. et adj. evoris, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος: απορος. ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ψιλός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). - d'amis, φίλων. — de biens, χρημάτων. — de tout, πάντων. | Au dépourvu, à l'improviste, έξ άπροοδοχήτου: εξ ἀπαρασχεύου. Prendre les ennemis au dépourvu, απαρασκεύοις πολεμίοις έπι-πίπτω ου προσ-πίπτω, fut. πεσουμαι. Il fut pris au . depourvu, απαράσκευος κατ-ελήφθη (κατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι).

DÉPRAVATION, s. f. διαφθερά, ας (ή). DEPRAVER, v. a. δια-φθείρω, fut. φθερώ, acc. Dépravé par le luxe, δι-εφθαρμένος ὑπὸ τρυφής. Homme dépravé, ανήρ πονηρός, ου (δ). Mœurs déprayées, τὰ πονηρὰ πθη, ων. Se depraver le goût, au propre, την γεύσιν άμβλύνομαι, fut. υνθήσομαι. Qui a tous les sens dépravés, ο τὰς αἰσθήσεις δι-εφθαρμένος, η, ov (partic. parf. passif de δια-φθείρω).

DEPRECATION, s. f. mapairmous, ews (i). DEPRÉCIER, v. a. haggów, w, fut. wow, acc. Déprécier le mérite des actions de quelqu'un, έργα τινὸς τῷ λόγῳ ἐλάσσω ποιέω, ω, fut. ήσω.

DÉPRÉDATEUR, s. m. συλητής, οῦ (δ). DÉPRÉDATION, s. f. σύλησις, εως (n): σύλαⁱ ou σύλη, ης (ή). Faire des déprédations, συλαγωγέω, ω, fut. ήσω. — dans un pays, έχ τίνος χώρας.

DEPRENDRE, v. a. détacher, if-aipew. ω, fut. αιρήσω, acc. Déprendre deux combattants, τοὺς μαχομένους δια-λύω, fut. λύσω. Se déprendre d'un piége, τῆς πίδης ἀπ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι.

DEPRESSION, s. f. enfoncement, xaraστερέομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι. Ceux qu'on πίεσις, εως (ή). || Humiliation, ταπείνωσις, εως (ή). νης δοξης άφ-ίστημι, fut. άπο-στήσω, acc.

DEPRIER, v. a. avrt - xelevo, fut. evou, acc. DÉPRIMER, v. a. aplatir, κατα-πιζω, fut. έσω, acc. | Déprécier, λασσόω, ω, fut. ώσω, acc.

DEPRISER, v. a. εὐτελίζω, fut. ίσω, acc. DEPUIS, prép. ami ou ix, gén. (ix se change en it devant une voyelle). Depuis le commencement, ἀπ' ἀρχῆς. Depuis le lever jusqu'au coucher du soleil, ἀφ' πλίου άνιόντος μέχρι δύοντος. Depuis l'enfance, έχ παίδων. Depuis le berceau, ἀπὸ νηπίου. Depuis ce temps-là, έχ τεύτευ. Depuis longtemps, ix πολλού. Depuis peu, άρτι : πρώην. Depuis quand? έχ πόσου γρόνου. Depuis le jour que, εξ λς λμέρας. Depuis combien de jours l'avez-vous vu? πόσας ήμέρας ούκ είδες αὐτόν (ὁράω, ω, fut. όψομαι); Depuis dix ans il n'est pas venu chez nous, δίχα ἐτῶν củx πλθε δεύρο πρός ήμας (έργομαι, fut. έλεύσομαι). Depuis que, it ou : it co on, Hom, avec l'indic. Depuis qu'il est monté sur le trône, it co την βασιλείαν έλαθε (λαμβάνω, fut. λήψομαι).

Depuis, adv. ensuite, l'πειτα : μετέπειτα : ύστεpov. On ne l'a pas vu depuis, έπειτα ούκ εφάνη (φαίνομαι, fut. φανήσεμαι). Tout le temps qui s'est écoulé depuis, πάντα τὸν μετέπειτα xpóvov. Cette année-là et celles qui ont suivi depuis, έχεινός τε καὶ οἱ έξης ένιαυτοί, ων. Depuis ce temps, έκ τούτου: έν τῷ μεταξὺ χρόνω, ou simplement έν τῷ μεταξύ.

DÉPURATIF, IVE, adj. καθαρτικός, ή, όν. DÉPURATION, s. f. κάθαρσις, εως (ή).

DÉPURER, v. a. xadaipo, fut, xadapo, acc. DÉPUTATION, s. f. mission d'un ou de plusieurs députés, πρεσδεία, ας (ή). Aller en députation dans le Péloponèse, είς Πελοπόννησον πρεσδεύω, fut. εύσω, Dém. Il partit pour aller en députation chez le grand roi, πρὸς βασιλέα πρεσδεύων ώχετο (είχομαι, fut. είχήσομαι, Xén. Envoyer en députation, πρισδεύομαι, fut. εύσομαι, acc. || Les députés euxmêmes, πρεσδεία, ας (ή): πρέσδεις, εων (ci). Il envoya ici une députation, πρεσδείαν ου πρέσεεις δεύρο έπεμψε (πέμπω, fut. πέμψω) : δεύρο έπρεσδεύετο (πρεσδεύομαι, fut. εύσομαι), Thuc. Recevoir une députation, πρέσδεις δέχομαι, fut. Sécual, Isocr.

DÉPRÉVENIR, ν. α. τῆς προκατ-ειλημμί- | Les députés de Philippe, οἱ πρίσδεις τοῦ Φιλίππου ου παρά του Φιλίππου. Là se trouvaient les députés des villes assiégées, map-nouv amb τών πολιορχουμένων πολεων οί πρέσθεις (πάρ-ειμι. fut. (σομαι), Plut.

> DEPUTER, v. a. πρεσδεύομαι, fut. εύσομα: acc. Etre député, πρεσδεύω, fut. εύσω. - par ou pour les Athéniens, ἀπὸ ου ὑπὶρ τῶν Abnuziou. Ayant été élu député à la diète des Amphyctions, αίρεθείς πρεσδευτής είς τους Άμφικτόονας (αίρεω, ω, fut. αίρτισω), Eschin.

> DERACINEMENT, s. m. expicagic, euc (fi). DÉRACINER, v. a. ix-p(ζόω, ω, fut. ώσω, acc. Arbre déraciné, τὸ προβρίζον δένδρον, ου. | Au fig. Déraciner une opinion, δόξαν πρόβρίζον αίρεω, ω, fut. αίρήσω. Déraciner une passion de son cœur, πρόβριζον την ἐπιθυμίαν ix-ρίπτω, fut. ρίψω.

> DÉRADER, ν. π. έξ-ορμίω, ω, fut. ήσω DÉRAISON, s. f. ἀλογία, ας (ή) : ἀφροσύνη, ης (ή): ανοια, ας (ή): παράνοια, ας $(\dot{\eta})$: $\pi \alpha \rho \alpha \phi \rho c \sigma \dot{v} v \eta$, ηc $(\dot{\eta})$: $\pi \alpha \rho \alpha x c \pi \dot{\eta}$, $\tilde{\eta} c$ $(\dot{\eta})$.

> DERAISONNABLE, adj. en parlant des personnes, Elayec, oc, or (comp. interoc, sup. ώτατος): άφρων ου παράφρων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, sup. ονέστατος) : ανους, cuc, cuv (comp. cύστερος, sup. ούστατος). Étre déraisonnable dans ses demandes, τὰ μὰ δίxaιa aiτίω, ω, fut. ήσω. || En parlant des choses, άλογος ou άτοπος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Rien ne serait plus déraisonnable, άλογώτατον πάντων αν είη (είμί. fut. (σομαι), Dém.

DÉRAISONNABLEMENT, adv. ἀλόγως.

DÉRAISONNER, v. n. être insensé, mapaφρονίω, ω, fut. ήσω : παρα-κόπτω, fut. κόψω. || Parler à tort et à travers, ληρίω ou παρα-ληρίω, ω, fut. ήσω.

DÉRANGEMENT, s. m. désordre, àtalia, ας (ή). Dérangement des saisons, ή τῶν ώρων άκρασία, ας. Dérangement dans les affaires, ή των πραγμάτων άκαταστασία, α... — dans la santé, ἀξρωστία, ας (ή). — dans l'esprit, παρακοπή, ῆς (ή). Léger dérangement dans l'esprit, παραφορά, ας (ή). | Embarras. distraction importune, όχλος, ου (δ). Causer du dérangement, voyes Déranger.

DÉRANGER, v. a. ôter de sa place, xi-DEPUTE, s. m. πρεσδευτής, οῦ (δ). Αυ νίω ου μετα-κινίω, ω, fut. ήσω, acc. : μεταplurici l'on dit plus souvent πρίσδεις, εων (ci). Τίθημι, fut. μετα-θήσω, acc. | Bouleverser. mettre en désordre, συγ-χέω, fut. χεύσω, acc. :] κυκάω ου συγ-κυκάω, ω, fut. ήσω, acc. Déranger une maison, ἐν τῷ κίκφ πάντα κυxáw, w, fut. now. Dérangé, ée, qui n'est pas en ordre, άταχτος, ος, ον. Ranger ce qui était dérangé, τὰ ἄτακτα καὶ συγ-κεχυμένα πάλιν είς τάξιν έξ ἀταξίας άγω, fut. άξω. Affaires dérangées, πράγματα άκαταστάτως έχοντα, ων (τά). Kstomac dérangé, στόμαχος κακῶς δια-κείμενος, ου (δ). Étre dérangé, en ce sens, κακῶς διάxxunat, fut. xxioonat. Déranger l'esprit de quelqu'an, τινά του φρονείν έξ-ίστημι, fut. έχστήσω. Avoir l'esprit dérangé, παρα-κινέω, ω, fut. ήσω : παρα-κόπτω, fut. κόψω. Ceux qui ont l'esprit dérangé, οἱ παρα-κεκινηκότες, ων. Qui a l'esprit un peu dérangé, παράφορος, oc, ov. Vous avez dérangé toutes mes idées, έξ-έστησάς με πάνυ ων δι-ενοούμην (δια-νοέομαι, συμαι, fut. ήσομαι). Déranger les projets de quelqu'un, τινός βουλαίς έμποδών γίνομαι, fut. γινήσομαι. Déranger quelqu'un dans sa conduite, τινά του βελτίστου τρόπου παρατρέπω, fut. τρέψω. Se déranger dans sa conduite, ἀτακτίω, ω, fut. ήσω. Dérangé dans sa conduite, τους τρόπους άχολαστος, ος, ον.

DERANGER, incommoder, gêner, παρεν-εχλίω, w, fut. ήσω, dat. | Troubler, distraire, περισπάω ω, fut. σπάσω, acc. | Se déranger, faire des démarches, πραγματεύομαι, fut. εύσομαι.

DÉRATER, v. a. ôter la rate, τὴν σπλῆνα έξ-αιρίω; ω, fut. αιρήσω. Dératé, ée, part. ou adi. aominyos, os, ov.

DERECHEF, adv. αὐθις.

DEREGLE, iz, adj. átaxtoc, oc, ov : áxoσμος, ος, ον. Appétit déréglé, ή άλογος δρεξις, εως. | Déréglé dans ses mœurs, ἀχολαστος, of, ov : dowter, of, ov.

DEREGLEMENT, s. m. atakía, as (1). Déréglement des mœurs, axodacía, aç (n): ασωτία, ας (ή). Vivre dans le déréglement, ακολασταίνω ου άκολαστίω, ω, fut. ήσω: άσωτεύομαι, fut. εύσομαι. Arrêter le déréglement des mœurs, τους ακολάστους τρόπους κολάζω, fut. aco. Livré au déréglement des passions, των ἐπιθυμιών ἀχρατής, ής, ές.

DEREGLEMENT, adv. sans ordre, atáκτως. || Sans retenue, ἀκρατώς.

ήσω. Déréglé, ée, ατακτος, ος, ον : ακοσμος, ε; ov. Déréglé dans ses mœurs, axolactos, co, ov : άσωτος, ος, ον. Être déréglé ou se dérégler dans ses mœurs, axoxactaive ou axcλαστίω, ω, fut. τίσω.

DERIDER, v. a. ôter les rides, τετανόω, ö, fut. ώσω, acc. | Au fig. Dérider le front, τὸ πρόσωπον ἀν-ίημι, fut. ἀν-ήσω. Se dérider un peu, μιχρόν άν-ίημι των όφρύων.

DÉRISION, s. f. κατάγελως, ωτος (δ). C'est une dérision que la manière dont nous traitons les affaires, γελως έστιν, ώς χρώμεθα τοις πράγμασι (χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι), Dém. Tourner en dérision, κατα-γελάω, ω, fut. γιλάσομαι, gén. Étre tourné en dérision, καταγελάομαι, ώμαι, fut. γελασθήσομαι. Ces fables, objet de dérision, οί κατα-γελώμενοι μύθοι, ων, Plut. Être un objet de dérision pour ses concitoyens, κατάγελων πάμπολύν τοῖς δημέταις παρίχω, fut. έξω, Aristph.

DÉRISOIRE, adj. καταγιλαστικός, ή, όν. Cela est tout à fait dérisoire, γίλως έστὶ τοῦτο και παιδιά. Honneurs dérisoires, αι επί γελωτι πεπλασμέναι τιμαί, ων (πλάσσω, fut. πλάσω). Réponse dérisoire, ή πεπαιγμένη ἀπόχρισις, εως (παίζω, fut. παιξιύμαι). Excuse dérisoire, πρόφασις ούχ εύλογος, ου (ή).

DERIVATIF, IVE, adj. παραγωγός, ός, όν. DERIVATION, s. f. - d'un ruisseau, deτεία, ας $(\dot{\eta})$. — d'un mot, παραγωγή, ης $(\dot{\eta})$.

DERIVER, v. a. — les eaux par des rigoles. ογετεύω ου παρ-ογετεύω, fut. εύσω, acc. Faire des tranchées pour dériver les eaux dans la plaine, δρύγμασι τὸ ύδωρ είς τὸ πεδίον παράγω, fut. άξω.

DERIVER, v. n. s'écarter de sa route, mapaτρέπομαι, fut. τραπήσομαι. Le vaisseau dériva vers le nord, είς τὸν βοβράν ή ναῦς ἀπ-έκαμψε (ἀπο-χάμπτω, fut. χάμψω).

DERIVER, nattre, provenir, γίνομαι, fut. γενήσομαι. — d'une certaine cause, έχ τινος αίτίας, ou δι' αιτίαν τινά. Tout le mal dérive de cette source, αύτη πάντων αίτία κακών έγένετο. C'est de là que dérive leur inimitié, ή ίξ άρχης έχθρα έχειθεν συν-έδη (συμ-δαίνω, fut. δήσομαι). En termes de grammaire. Faire dériver un mot d'un autre, ρήματα άλλο άπ' άλλου DEREGLER, v. a. άτακτον ποιέω, ω, fut. παρ-άγω, fut. άξω. Mots qui dérivent d'un ήσω. acc. : τῆς εὐταξίας έξ-ίστημι, fut. in- autre, τὰ παρ-αγόμενα ὀνόματα, ων. Mots deστέσω, acc. Etre déréglé, ατακτίω, ω, fut. rivés d'une même racine, τὰ σύζυγα, ων.

DERNIER, 12az, adj. - en nombre, vora- | ocuat. - quelque chose à quelqu'un, ti tiva τος, η, ον. — en rang, logatoς, η, ον. — par ordre de temps, ίσχατος ου ύστατος, η, ον. Il arriva le dernier, υστατος πλθε (έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Jusqu'au dernier, μέχρι του έσχάτου. Ils furent tous tués jusqu'au dernier, πανωλιθρία άπ-ώλοντο (άπ-όλλυμαι, fut. ολεύμαι). Le dernier jour, ή τελευταία ήμέρα, ας. La dernière heure, ή του βίου τελευτή, ής. Les dernières volontés, ή ἀποδιώσιμος διάταξις, εως, ou d'un seul mot ἐπίσκηψις, εως (ή). Rendre le dernier soupir, βίον έχ-πνίω, fut. πνεύσω. Après nous être fait les derniers adieux, υστατον προσ-ειπόντες άλλήλους (προσ-αγορεύω, fut. προσερώ). En dernier lieu, τέλος : τελευταΐον : τὸ τελευraicy. C'est ce que je dirai en dernier lieu, τούτο έν τοις υστάτοις φράσω (fut. de φράζω). || La dernière vieillesse, τὸ έσχατον γῆρας, ως. Y parvenir, είς τὸ έσχατον γήρας έλαύνω, fut. ελάσω. Parvenu à la dernière vieillesse, ίσχατόγηρως, ως, ων. | Au dernier degré, είς τὸ εσχατον. Le dernier degré de l'injustice, τὸ εσχατον της άδικίας. Le dernier supplice, ή ἐσχάτη τιμωρία, ας. Être réduit aux dernières extremités, iv rais logárais amopiais simi, fut. foquai. Ître traité avec la dernière inhuma-Dité, τὰ πάντων ἐσχατώτατα πάσχω, fut. πείσομαι. Avoir les dernières obligations à quelqu'un, τὰ μέγιστα ὑπό τινος ώφελέομαι, οῦμαι, fut. ηθήσομαι. || La dernière classe du peuple, ¿ έσχατος δήμος, ου. Le dernier des hommes, ο των ανθρώπων φαυλότατος, ου. | Avoir le dernier, l'emporter dans une dispute, περι-γίνομαι, fut. yevisopat.

DERNIEREMENT, adv. άρτι : πρώην : πρὸ δλίγου.

DÉROBER, v. a. prendre en cachette, κλέπτω, fut. κλίψω, acc. - quelque chose, τί. - à quelqu'un, rivá, rarement riví. Leur ayant dérobé leurs otages, έχ-κλαπών αὐτοῖς τοὺς όμήρους (ἐχ-χλέπτω, fut. χλέψω), Plut. Rendre le double de ce qu'on a dérobé, τὸ κλαπὶν διπλάσιον έχ-τίνω, fut. τίσω, Plat. Un homme à qui on avait dérobé de l'argent appartenant au trésor, ανήρ κλαπείς χρύσιον δημόσιον, Synés. Choses dérobées, rà xlonaia, wy. Enfant dérobé, τὸ κλοπαΐον παιδίον, συ. Vivre de ce qu'on a dérobé, κλοπίμων ἀπό χειρών βιστεύω, fut. suca, Théogn. | Prendre, ravir, usurper, άφ-αιρέομαι ου υφ-αιρέομαι, ούμαι, fut. αιρή-

ου τινός. Dérober à quelqu'un sa gloire, δόξαν τινός ύφ-αιρίομαι, ούμαι. Dérober la lumière, τό φως δια-λαμδάνω, fut. λήψομαι, ου d'un seul mot int-npootie, e, fut. i.ou. Les objets qui nous dérobent la lumière du soleil, τὰ ἐπι-προσθούντα τῷ ήλίω. Dérober la vue de quelque chose, τη θέα έπι-προσθέω, ω. Dén. Aréop.

Dinoben, soustraire à quelque mal, ixχομίζω, fut. ίσω, acc. — quelqu'un au châtiment, τινά τῆς τιμωρίας. Dérober quelqu'un à la fureur des ennemis, έχ τῶν πολεμίων τινὰ ίζ-αρπάζω, fut. αρπάσω. On ne peut dérober un homme au destin qui l'attend, ex-xcuious άδύνατον έστιν άνθρωπον έχ του μέλλοντος γίνεσθαι πράγματος (μέλλω, fut. μελλήσω: γίνομαι, fut. γενήσομαι), Hérodt. Se dérober à, δια-δύομαι ου παρεχ-δύομαι, fut. δύσομαι, acc.: έχ-χλίνω ου παριχ-κλίνω, fut. κλινώ, acc. Se dérober aux châtiments, τὰς τιμωρίας δια-δύομαι, fut. δύσεμαι. Par ce moyen il se dérobera au châtiment, τούτω το δουναι δίκην δια-κρούσεται (διαxpoúcuai, fut. xpoúccuai), Dém. Se dérober par la fuite, δια-διδράσκω ου άπο-διδράσκω, fut. δράσομαι. - à quelque chose, τί. Il se déroba sans mot dire, σιγή ὑπεξ-έδυ (ὑπεκ-δύομαι, fut. δύσομαι). | Soustraire à la vue, cacher, κλέπτω, fut. χλίψω, acc. Dérober quelque chose à la vue ou à la connaissance de quelqu'un, πινά τι κλίπτω, fut. κλίψω. Jouer avec des osselets que leur vitesse dérobe à la vue, ψήφοις παίζω (fut. παιξεύμαι) την έψιν κλεπτεύσαις τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως. Se dérober à la vue ou à la connaissance de quelqu'un, τινά λανθάνω, fut. λήσω. Dérober sa marche aux ennemis, τους πολεμίους λανθάνω πορευόμενος (πορεύομαι, fut. εύσομαι). || Se dérober à ses affaires, τὰ πράγματα διεχ-δύομαι, fut. δύσομαι. Si c'est pour cela que vous vous êtes dérobé à ces importantes fonctions, εί διά τουτο σαυτόν ύπεξ-ήγαγες της τοιαύτης λειτουργίας (ὑπεξ-άγω, fut. άξω), Chrysost. Houres dérobées, heures de loisir, ὁ πάρεργος χρόνος, cu : σχολή, ής (ή). A des heures dérobées, διά σχιλής. Voyez Denobe, adj.

Denobe, adj. caché, χρυπτός, ή, όν : χρυφαίος, a, cv : λαθραΐος, a, ov. Escalier dérobé, ή λαθραία κλίμαξ, ακος. | A la dérobée, κρύφα: λάθρα.

DEROGATION, s. f. tournes par le verbe.

DEROGATOIRE, adj. μεταποιητικός, ή, ον, avec le gén.

DÉROGEANCE, s. f. ή τοῦ γένους λώθη, ης.

DÉROGER, v. n. modifier une loi, un contrat, etc. μετα-ποιίω, ω, fut. ήσω, acc. || S'écarter de, faire exception à, ίξ-ίσταμαι, fut. έκ-στήσομαι, gén. || Contrevenir à, παρα-δαίνω, fut. δήσομαι, acc. || Déchoir de, se rendre indigne de, έχ-πίπτω, fut. πεστύμαι, gén. Déroger à sa noblesse, τὸ τῶν προγόνων ἀξίωμα χατ-ελίγχω, fut. ελίγξω. — à sa dignité, τῆς ἐμαυτοῦ ἀξιώσεως χαταδείστερος φαίνομαι, fut. φαγήσομαι.

DEROUGIR, v. a. effacer le rouge, τὸ ἔρευθος ἀφανίζω, fut. ίσω.

DÉROUILLER, v. a. ôter la rouille, τὸν ἐνο ἀπο-ξύω, fut. ξύσω. || Se dérouiller, prendre des manières polies, ήθοποιίσμαι, οῦμαι, fut. πθήσομαι.

DÉROULER, v. a. έξ-ελίσσω, fut. ίξω, acc. DÉROUTE, s. f. τροπή, ης (ή). Mettre les ennemis en déroute, τους πολεμίους είς φυγήν τρέπω, fut. τρέψω. On peut sous-entendre είς φυγήν, et dire simplement τρέπω, où même τρίπομαι, fut. τρίψομαι. Je mettrai en déroute les héros grecs, τρέψω ήρωας Αχαιούς, Hom. Les ayant mis en déroute, τρεψάμεναι αὐτούς, Xén. La cavalerie avait reçu l'ordre de mettre en déroute les assaillants, mais de ne pas les poursuivre, τοις ίππόταις είρητο προσ-δάλλοντας τρέπεσθαι, τρεψαμένους δέ μή πορρω διώχειν (είρητο plus-que-parf. pass. de λίγω ou άγορεύω), Plut. L'aoriste itpefaunt a, comme on voit, le sens actif, mais l'aoriste έτραπόμην a le sens passif. Ils furent effrayés et mis en déroute, impobiθησαν καὶ τραπόμενοι έφευγον (φοδέομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι: φεύγω, fut. φεύξομαι), Thuc. Ses affaires sont en déroute, vont mal, ippet τὰ ἐκείνου πράγματα (ἐβρω, verbe défectueux). Affaires en déroute, πράγματα δι-εβρυηχότα, ων (partic. parf. de διαβ-βίω, fut. βεύσω).

DÉROUTER, v. a. faire sortir de la vraie route, πλανάω ου ἀπο-πλανάω, ῶ, fut. ήσω, acc.: παρ-άγω, fut. άξω, acc.: τῆς ὀρθῆς ἐδοῦ ἰξ-ίστημι, fut. ἐκ-στήσω, acc. Être dérouté, avoir perdu son chemin, πιπλάνημαι (parf. de πλανάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι), Anacr.: τῆς ὁδοῦ ἀπορίω, ῶ, fut. ήσω. || Être tout dérouté, tout deconcerté, ἐν ἀπορία καθ-ίστηκα (parf. de καθ-ίστηκαι, fut. κατα-στήσομαι)

DERRIÈRE, prép. όπισθεν ου ξέσπισθεν, gén.: ὁπίσω, gén.: κατόπιν, gén. Derrière la maison, όπισθεν τῆς εἰχίας. Derrière moi, ξεόπισθέν μευ. Regarder derrière soi, εἰς τιώπισθεν βλέπω, fut. βλέψεμαι. Laisser derrière soi ὁπισθεν ποιέτμαι, οῦμαι, fut. ἡσομαι, acc. Marcher derrière quelqu'un, κατόπιν πινὸς έρχομαι, fut. ἐλεύσεμαι, ου βαδίζω, fut. βαδίσομαι. Se cacher ou se retrancher derrière quelque chose, πρόδλημά τι προ-δάλλομαι, fut. δαλεύμαι. Il établit son camp derrière leurs positions, ίδρυσε τὴν στρατιὰν κατόπιν αὐτῶν (ἰδρύω, fut. ἰδρύσω). Plut. Lier les mains derrière le dos, τὰ χεῖρε ἐπίσω δίω, fut. δήσω. Qui a les mains liées derrière le dos, ὁπισθόδετος, ες, εν.

Dernière ou par Dernière, adv. Emigbey, ou έξόπισθεν, ου όπίσω, ου κατόπιν. Venir derrière, όπισθεν ου κατόπιν έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Suivre quelqu'un par derrière, κατόπιν τινὸς ἀκολουθέω, ω, fut. ήσω. Ayant saisi mon mantesu par derrière, και μου όπισθεν λαδόμενος του ίματίου (λαμδάνεμαι, fut. λήψομαι), Plat. S'approcher par derrière, έξύπισθεν παρ-ίσταμαι, fut. παραστήσομαι, Plut. Voir en même temps par devant et par derrière, τὰ έμπροσθεν άμα καὶ τὰ όπισθεν όράω, ω, fut. όψομαι, Xén. Blessures reçues par derrière, ai όπισθεν πληγαί, ων. Som vent on tourne par des adjectifs composés. Qui est derrière, ὁπίσθιος, ος ου α, ον. Lié par derrière, όπισθόδετος, ος, ον. Chauve par derrière, ἐπισθοφάλακρος, ος, ev. Page écrite par derrière, ό όπισθόγραφος χάρτης, ου.

DERRIÈRE, s. m. la partie postérieure, τὰ ὁπισθεν, indécl. Le derrière d'une maison, d'un temple, ὁπισθόδομος, ου (ὁ). Porte de derrière, παραθύριον, ου (τὸ). || Le dos, νῶτος, ου (ὁ). || Les fesses, πυγαί, ῶν (αἰ). || Les derniers rangs d'une armée, ἡ ἰσχάτη τάξις, εως. Tomber sur les derrières de l'ennemi, τοῖς πολεμίοις κατὰ νώτου ἐπι-Ερίθω, fut. Ερίσω.

DES, prép. ix ou ἀπό, gén. Dès le commencement, iξ ἀρχῆς. Dès l'enfance, ἀπὸ νηπίου. Dès le berceau, ἐχ πρώτων σπαργάνων. Dès la jeunesse, εὐθὺς ἐχ νέων. Dès le matin, ἄμα έω. Dès leur jeunesse ils agirent ainsi, εὐθὺς νέοι ὅντες ἐπόιπσαν τάδε (ποιέω, ω, fut. ήσω). Dès à présent, ἀπὸ τοῦ νῦν. De i lors, dès ce temps-là, ἰχ τούτου. Dès lors, en conséquence, ςὐχοῦν.

Dis Que, conj. ἐπειδή τάχιστα, indic. Suivi

fut venu, ἐπειδή τάχιστα ήλθε (ἔρχομαι, fut. ἐλεύσεμαι). Dès qu'il sera venu, ἐπειδάν τάχιστα ελόη. Dès qu'il fut relevé de cette maladie, ώς αν-έστη τάχιστα έξ έχείνης της άσθεveias (av-iotapas, fut. ava-otriocpas). Dès que l'été commença, του θέρους εύθυς άρχομένου (άρχομαι, fut. αρξομαι). Dès qu'il parut, αμα τώ φανήναι (φαίνομαι, fut. φανήσομαι). Dès que le jour parut, αμα τη ήμέρα. Dès que j'eus entendu ce discours, αμα τῷ τὸν λόγον τοῦτον άχουσαι, ou par le participe, dua ou sùθύς τὸν λόγον τοῦτον ἀκούσας (ἀκούω, fut. ἀκούσεμαι. Dès qu'il se fut jeté à ses pieds, il obtint son pardon, αμα τε προσ-έπεσε πρός τους πόδας αύτου, και σωτηρίας έτυχε (προσ-πίπτω, fut. πεσούμαι: τυγχάνω, fut. τεύξομαι), Chrysost.

DESABUSER, v. a. μετα-διδάσκω, fut. διδάξω, acc.: μετα-πείθω, fut. πείσω, acc. quelqu'un de ses préjugés, τινά τάς προειλημμένας αὐτῷ δοξας. Être désabusé, ou se laisser desabuser, μετα-πείθομαι, fut. πεισθήσεμα:. — de quelque opinion, δέξαν τινά. Se désabuser, μετα-γινώσκω, fut. γνώσυμαι, acc. DESACCORDER, v. a. ίξ-αρμόζω, fut. όσω, acc.

DESACCOUPLER, v. a. ἀπο-ζιύγνυμι, fut. ζεύξω, αcc.

DÉSACCOUTUMANCE, s. f. anoleia, as (n). DESACCOUTUMER, v. a. απ-εθίζω, fut. ίσω, acc. — quelqu'un d'une habitude, τινά τὸ έθος. Se désaccoutumer, ἀπ-εθίζομαι, fut. εθισθήσομαι. — de faire quelque chose, μή ποιείν τι. Il faut s'en désaccoutumer, ταῦτα χρη ἀπομανθάνειν (άπο-μανθάνω, fut. μαθήσεμαι).

DESACHALANDER, υ. α. των άγοραστων ipaμόω, ω, fut. ώσω, acc.

DESAGREABLE, adj. andris, ris, is (comp. έστερος, ευρ. έστατος).

DÉSAGRÉABLEMENT, adv. ἀπδώς.

DÉSAGREER, v. n. déplaire, απ-αρίσκω, fut. apiaw, dat. | v. n. ôter les agrès. Voyez DEGRÉER.

DÉSAGRÉMENT, s. m. andía, ac (n). Si vous avez eu avec eux quelque désagrément, εί πρός αὐτούς ἀπδές τί σοι συμ-δέδηπεν (συμ-Gaire, fut. Groopen). Causer des désagréments a quelqu'un, πράγματά τινι έχω ου παρ-έχω, fut. έξω. Les plus grands désagréments, τὰ δυσχερίστατα, ων. Le désagrément de se faire ξύω, fut. ξύσω. Se désargenter, τὸν ἄργυριν attendre, το διατριθήν τοις άλλοις ποιείν, χα- άπο-ξύομαι, Jut. ξυσθήσομαι.

d'un futur, iπειθάν avec le subjonctif. Dès qu'il λεπὸν ούτω καὶ ἀηδίς. Quelle portion de la vie n'est pas pleine de désagréments? τί μέρος τζε ήλικίας οὐ τῶν ἀνιαρῶν (sous-ent. ἐστι); Plat.

> DÉSAFFOURCHER, v. a. Voyez Désancres. DESAJUSTER, v. a. ίξ-αρμόζω, fut. έσω, acc. DESALTERANT, ANTE, adj. qui ôte la soif, άδιψος, ος, εν.

> DESALTÉRER, v. a. apaiser la soif, The δίψαν κατα-παύω, fut. παύσω, gén. Se désaltérer dans le courant d'un sleuve, άπὸ τοῦ παραβ-βέοντος ποταμού πίνω, fut. πίομαι, Χέπ. Les peuples qui se désaltèrent dans les caux profondes de l'Ésépus, cl πίνον-ες τὸ τοῦ Αἰσήπου μέλαν ύδως, Hom. | Arroser, ποτίζω, fut. ίσω, acc. : άρδω, fut. άρσω, acc. : άρδεύω, fut. εύσω, acc. Terre désaltérée, ή ποτιζομένη γι, gén. γñς, Luc.

> DESANCRER, v. a. The agrees on the άγεύρας αίρω, fut. άρω.

> DESAPPAREILLER, v. a. rendre disparate, ίξ-αρμόζω, fut. όσω, acc. | En termes de marine, τὰ ἄρμενα κατα-στέλλω, fut. στελώ.

> DESAPPOINTER, v. a. priver de ses appointements, lxutolov notio, o, fut. now, acc. Soldat désappointé, στρατιώτης έχμισθος, ου (ό). || Frustrer de ses espérances, τῆς ἐλπίδος ixχρούω, fut. χρούσω, acc. Etre ou se trouver désappointé, της έλπίδος έχ-πίπτω, fut. πεσοῦμαι.

> DESAPPRENDRE, v. a. ἀπο-μανθάνω, fut. uatriocuai, acc.

> DÉSAPPROBATEUR, s. m. ἐπιτιμητής, οῦ (i). | Adj. ἐπιτιμητικός, ή, όν. Langage désapprobateur, δ έπιτιμητικός λόγος, ου.

> DÉSAPPROBATION, s. f. ἀποδοχιμασία, ας (ή).

> DESAPPROPRIATION, s. f. ή τῶν ὅντων παραχώρησις, εως.

> DESAPPROPRIER, v. r. perdre la propriélé, ἀπο-κτάσμαι, ωμαι, ful. κτήσομαι, acc. DESAPPROUVER, v. a. ἀπο-δοχιμάζω, fut. άσω, acc. Il désapprouva sa conduite, ταῦτα

> DESARCONNER, v. a. faire perdre l'équilibre à un cavalier, ἀπο-κρούω, fut. κρούσω, acc. : ix-tpaxn) (w , fut. icw , acc. : xataδάλλω, fut. ξαλώ, acc.

> δράσαντι ἐπ-ετίμησεν αὐτῷ (ἐπι-τιμάω, ῷ, ʃul. ήσω).

DESARGENTER, v. a. τὸν ἄργυρον ἀπο-

armes, τὰ δπλα ἀπο-δύω, fut. δύσω, acc. : τῶν δπλων γυμνόω, ou simplement γυμνόω, ω, fut. ώσω, acc. Ils les désarmèrent tous, τὰ δπλα πάντων παρ-είλοντο (παρ-αιρέομαι, ουμαι, fut. αιρήσομαι), Xén. Désarmé, ée, ανοπλος, ος, ον : δπλων γυμνός, ή, όν ου simplement γυμνός, ή, όν. | Désarmer un vaisseau, lui ôter ses agrès, τὴν γαῦν ἀπο-σκευάζω, fut. άσω. Désarmer, v. n. poser les armes, τὰ δπλα τί-Ospat, fut. Onoopat.

Desarmer, fléchir, apaiser, κατα-πραθνω, fut. uva, acc. Désarmer la colère, The opphe πατα-στέλλω, fut. στελώ. La colère de Jupiter n'est pas facile à désarmer, Διὸς δυσπαραίτητοι φρένες (sous-ent. είσί), Eschyl. Se laisser désarmer par les prières, ταῖς ἰκεσίαις κάμπτομαι, fut. χαμφθήσομαι, ου έπι-χλάομαι, ώμαι, fut. κλασθήσομαι, Plut.

DĖSARROI, s. m. axatastasia, as (i). Être en grand désarroi, άκαταστάτως έχω, fut. Ew.

DESASSEMBLER, v. a. séparer ce qui était uni, δι-ίστημι, fut. δια-στήσω, acc.

DESASSORTIR, v. a. détruire un ensemble. τὸ σύστημα λύω, fut. λύσω.

DÉSASTRE, s. m. συμφορά, ας (ή). Eprouver un désastre, συμφορά περι-πίπτω, fut. πισούμαι. Ils ont éprouvé de grands désastres, πολλά καί δεινά άτυχήματα συν-έδη αύτοις (συμ-δαίνω, fut. δήσομαι), Dém.: πολλά δεινά έπαθον (πάσχω, fut. πείσομαι), Chrys. Les désastres de la guerre, al mepì tou moλεμον άτυχίαι, ων. S'enrichir des désastres de la **Patrie**, τάς τῆς πόλεως συμφοράς καρπόομαι, οῦμαι, fut. woonat, Lys.

DÉSASTREUSEMENT, αdv. ἀθλίως. 🔩 🖟 DÉSASTREUX, EUER, adj. αθλιος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

DÉSAVANTAGE, s. m. δλάσσωμα, ατος (τὸ). - du lieu, du temps, τοῦ τόπου, τοῦ καιρού. Avoir du désavantage, ελασσον έχω, fut. Κω : ελασσονεύω, fut. εύσω : ελασσόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. - à la guerre, τῷ πολέμφ, ου έν τῷ πολέμφ. J'ai dans cette cause bien du désavantage, πολλά μέν ούν έγωγ' έλασσούμαι κατά τουτονί τον άγωνα, Dém. S'ils δάσω. ont, n'importe comment, quelque désayantage, ήν τι καὶ όπωσοῦν ελασσωθώσι, Thuc. | ου άπ-αρνέομαι ου έξ-αρνέομαι, ουμαι, fut.

DESARMER, v. a. ôter à quelqu'un ses καίπερ τοσαύτα διασσούμενοι άντ-είγον (άντ-έγω, fut. ἀνθ-εξω). Il n'est pas juste qu'il se retire avec désavantage, οὐχ Ελασσον έχων δίκαιός έστιν άπ-ελθείν (έχω, fut. έξω: άπ-έρχομαι, fut. ἀπ-ελεύσομαι), Dém.

> DESAVANTAGE, dommage, to xaxov, ou : Blace, ης (ή): ζημία, ας (ή). A notre désavantage, avec désavantage pour nous, πρὸς κακοῦ ἡμίν. Au désavantage d'un autre, μετὰ τῆς ἄλλου βλάδης ou ζημίας. Faire quelque chose à son grand desavantage, μετά βλάδης τι ποιέω, ω. fut. ήσω. Il pensait qu'il y aurait du désavantage, μή πρός άγαθου είναι ένομίζε (νομίζω, fut. ίσω). Il y a dans cela plus de désavantage que d'avantage, μάλλον βλάπτει τοῦτο ἡ ώφελεῖ (βλάπτω, fut. βλάψω: ώφελέω, ω, fut. τσω). Si vous craignez d'y trouver du désavantage. εί δέδοικας μή τι κακόν έκ τούτου άπο-λαύσης (δίδοικα, parf. de δείδω, fut. δείσω : ἀπολαύω, fut. λαύσω).

> DESAVANTAGEUSEMENT, αdv. ἀσυμφόρως : άνωφελώς : άλυσιτελώς. Parler désavantageusement de quelqu'un, κακῶς τινα λίγω, fut. λέξω ou έρω, ou d'un seul mot κακηγορίω. ω, fut. ήσω, acc. Juger désavantageusement de quelqu'un, την χείρω περί τινος δόξαν έχω, fut. ξω, Grég.

> DESAVANTAGEUX, ευσε, αφί, ἀσύμφαρος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): άνωφελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): άλυσιτελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Chose désavantageuse à l'état, πράγμα άσύμφορον τῆ πολει. Être désavantageux à quelqu'un, πινὶ ἀσυμφόρως έχω, fut. έξω. Paix désavantageuse, ή άλυσιτελής είρήνη, ης. Faire un traité désavantageux, οὐχ ἀπὸ τοῦ ἴσου συμδαίνω, fut. δήσομαι. Donner de soi à quelqu'un une idée désavantageuse, δόξαν οὐ τὰν βελτίστην περί έμαυτου τινὶ παρ-έχω, fut. έξω. Avoir de quelqu'un une opinion désavantageuse, την χείρω περί τινος δόξαν έχω, ful. έξω, Grég.

> DESAVEU, s. m. efápynou, eug (i). On tourne mieux par le verbe DESAVOUER.

> DÉSAVEUGLER, v. a. — quelqu'un, ὀφθαλμών πινος την όμιχλην άπο-σχεδάννυμι, fut. σχε-

DESAVOUER, v. a. nier, renter, apvicuas Malgré tous ces désavantages, ils tenaient bon, | ήσομαι. Je ne désavoue pas ce nom, σὸκ ἀπαρνούμαι τὸ δνομα, Dém. La chose était si claire | qui change de place, καταβ-βίω, fut. ρεύσω. qu'on ne pouvait la désavouer, ούκ ήδύνατο άρνηθήναι το πράγμα διά την περιφάνειαν, Dém. Oui désavoue un fait, Exaproc, oc, ov. Loin de désavouer ce que j'ai dit, τοσούτου δίω έξαρνος γενέσθαι ώς ούκ είπον ταύτα (γίνομαι, ful. γενήσομαι: είπον, aor. 2 de λίγω), Luc. Choses qu'ils ne pourront désavouer, & où duσήσονται έξαρνοι γενέσθαι (δύναμαι, fut. δυνήσομαι), Dém. Je désayoue cette prétendue parenté avec des heros, την είς ήρωας οίκειότητα άπο-γινώσκω, fut. Tris source, Synés. | Désavouer son fils, tor υίον άπο-ποιίομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Maintenant, Alexandre, tu ne me désavoueras pas pour ton père, νῦν μέν, & Αλέξανδρε, οὐκ αν Εξαρνος γένοιο μή ούκ έμος υίος είναι (γίνομαι, fut. yavnoouss), Luc. Désavouer les démarches d'un ambassadeur, tournez, les annuler, rà πεπρεσδευμένα άκυρόω, ω, fut. ώσω.

DESCELLER, v. a. décacheter, liu, fut. λύσω, acc. || Détacher ce qui est scelle dans un mur, it-aipie, e, fut. aipise, acc.

DESCENDANCE, s. f. yévoc, ouc (rò).

DESCENDANT, ANTE, s. m. et f. ἀπόγονος, ου (ό, ή). Nos descendants, οἱ ἐξ ἡμῶν γεγονότες ou yengopavol, we (partic. parf. ou fut. de γίνομαι, fut. γενήσομαι).

DESCENDRE, v. n. se transporter de haut en bas, xara-baive, fut. bhoopat : xarέρχομαι, ful. κατ-ελεύσομαι συ κάτ-ειμι. Descendre de cheval, and rou innou xara-baivo. - de la tribune, ἀπὸ τοῦ βήματος. - du ciel, ουρανόθεν. Descendre sur la terre, επὶ τὴν γην κατ-έρχομαι. — aux enfers, εἰς ἄδην ου sic άδου. Faire descendre, κατα-διδάζω, fut. άσω, acc. - quelqu'un de cheval, τινά ἀπὸ τοῦ ίππου. Faire descendre quelqu'un des hauteurs de la philosophie, κατα-διδάζω τινά του της φιλοσοφίας άξιώματος. Faire descendre la lune du ciel, την σελήνην κατ-άγω, sut. άξω. En descendant, καταδάδην. Qui va en descendant, πρηγής, ής, ές. Qui descend jusqu'aux pieds, en parlant d'une robe, modifique,

Descendre par eau, suivre le cours d'une rivière, ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ κατα-φέρομαι, fut. κατsvexthoopai. | Descendre, se retirer, en partant de la mer, avad-bico sut. bicoco. Lorsque la mer descend, brav duments giveral (givepal, ful. γενισομαι). | Descendre en parlant d'un mal | Irruption, είσδολή, κζ (κ). Faire une des-

Le mal est descendu sur la poitrine, siç tov πνεύμονα κατ-εβρύηκεν ή νόσος. | Descendre, en parlant de la voix, nab-isual (sans fut.). DESCENDRE, v. a. transporter en bas, xara-pipe. ful. κατ-ώσω, acc. : κατ-άγω, ful. άξω acc. : x2τα-διδάζω, fut. άσω, acc. | Abaisser, xallinpu, ful. xab-now, acc.: xata-otilde, ful. στιλώ, acc.

DESCRIBER, s'humilier, s'abaisser, ταπεινίομαι, ούμαι, sut. ωθήσομαι. Descendre jusqu'à la portée de quelqu'un, μέχρι τινός ταπεινόομαι, ούμαι. Descendre aux prières et aux supplications, πρός διήσεις και έκεσίας τρέπομαι, ful. τραπήσομαι.

Descendre, débarquer, ano-baires ou ixbaive, fut. bήσομαι. — sur un rivage, είς άκτήν. | Faire une descente, une irruption, έμ-δάλλω ου είσ-δάλλω, fut. δαλώ. — dans un pays, els ympav. || Se présenter au combat, είς άγώνα κατ-έρχομαι, fut. κατ-ελεύσομαι ομ хат-им. Descendre en champ clos avec ses adversaires, τοις άντιπάλως συγκατα-δαίνω, fut. биоораг.

DESCENDRE, tirer son origine de , to vivos Dxo. fut. Εξω, avec ἀπό ou iξ et le gén. Descendre d'une grande famille, it oixías μεγάλης γέγονα (parf. de γίνομαι, fut. γενήσομαι). Descendu de parents libres, ελευθέρων γεγονώς, υία, ός. De qui descendait-il? τίνων Τι ἀπόγονος; Il descend de lui au cinquième degré, πέμπτος ἀπόγονός ἐστιν αύτοῦ, Hérodt. Il prétendait descendre de lui par sa mère, ἀπ' αύτου ξαυτόν έγενεαλόγει μητρόθεν (γενεαλογέω, ω, fut. ήσω). Se faire descendre de quelqu'un, είς τινα την του γένους διαδοχήν άναpipu, ful. av-oisu, Hérodl.

DESCENDRE, loger quelque part, xata-lúw, ful. λύσω, Thuc.: κατ-άγομαι, fut. άξομαι, Eschin. – chez quelqu'un, παρά τινα , Thuc. : παρά τινι, Dém. - dans une auberge, eic mavdogeier, Plut. DESCENTE, s. f. action de descendre, κατάδασις, εως (ή). La descente aux enfers, ή εἰς ἀδου κατάδασις, εως. | Lieu par οὰ l'on descend, καταδαθμός, οῦ (ὁ). || Penchant d'une colline, to xátavtec, ouc. Quana sur la route ils rencontrent des descentes, ore xarάντεις τόπους έρχοιντο (έρχομαι, fut. ελεύσομαι), Eustath. | Débarquement, έκδασις, εως (ή).

21

armes, τὰ ὅπλα ἀπο-δύω, fut. δύσω, acc. : τῶν δπλων γυμνόω, ou simplement γυμνόω, ω, fut. ώσω, acc. Ils les désarmèrent tous, τὰ καιός έστιν ἀπ-ελθείν (έχω, fut. έξω: ἀπ-έρχομαι, δπλα πάντων παρ-είλοντο (παρ-αιρέομαι, ουμαι, fut. αιρήσομαι), Xén. Désarmé, ée, ανοπλος, ος, ον : δπλων γυμνός, ή, όν ou simplement γυμνός, ή, όν. || Désarmer un vaisseau, lui ôter ses agrès, τὴν ναῦν ἀπο-ακευάζω, fut. άσω. | Désarmer, v. n. poser les armes, τὰ δπλα τί-Ospai, fut. Oncopai.

Desarmer, flechir, apaiser, κατα-πραύνω, fut. υνώ, acc. Désarmer la colère, τὴν ὀργὴν κατα-στέλλω, fut. στελώ. La colère de Jupiter n'est pas facile à désarmer, Διὸς δυσπαραίτητοι φρίνες (sous-ent. siσί), Eschyl. Se laisser désarmer par les prières, ταις ίχεσίαις χάμπτομαι, fut. χαμφθήσομαι, ου έπι-χλάομαι, ώμαι, fut. κλασθήσομαι, Plut.

DESARROI, s. m. axataotacía, ac (1). Être en grand désarroi, ακαταστάτως έχω, fut. Ec.

DESASSEMBLER, v. a. séparer ce qui était uni, δι-ίστημι, fut. δια-στήσω, acc.

DESASSORTIR, v. a. détruire un ensemble, τὸ σύστημα λύω, fut. λύσω.

DÉSASTRE, s. m. συμφορά, ᾶς (ή). Eprouver un désastre, συμφορά περι-πίπτω, fut. πεσούμαι. Ils ont éprouvé de grands désastres, πολλά καί δεινά άτυχήματα συν-έδη αύτοις (συμ-δαίνω, fut. δήσομαι), Dém.: πολλά δεινά επαθον (πάσχω, fut. πείσομαι), Chrys. Les désastres de la guerre, al mepì tou moλεμον άτυχίαι, ων. S'enrichir des désastres de la **Patrie**, τάς τῆς πολεως συμφοράς χαρπόομαι, οῦμαι, fut. woonat, Lys.

DÉSASTREUSEMENT, ατου. άθλίως. 📉 / DÉSASTREUX, EUSE, adj. άθλιος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

DESAVANTAGE, s. m. Δάσσωμα, ατος (τὸ). — du lieu, du temps, τοῦ τόπου, τοῦ καιρού. Avoir du désavantage, έλασσον έχω, fut. Εω : ελασσονεύω, fut. εύσω : ελασσόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. — à la guerre, τω πολέμφ, ου έν τῷ πολέμφ. J'ai dans cette cause bien du désavantage, πολλά μέν οὖν έγωγ' έλασσούμαι κατά τουτονί τον άγωνα, Dém. S'ils δάσω. ont, n'importe comment, quelque désavantage, ήν τι καὶ όπωσοῦν έλασσωθώσι, Thuc. | ου ἀπ-αρνίομαι ου έξ-αρνίομαι, οῦμαι, fut.

DESARMER, v. a. διετ à quelqu'un ses καίπερ τοσαύτα διασσούμενοι άντ-είγον (άντ-έγω. fut. ανθ-εξω). Il n'est pas juste qu'il se retire avec désavantage, ούχ δλασσον έχων δίfut. ἀπ-ελεύσομαι), Dém.

> Desavantage, dommage, τὸ κακόν, οῦ : βλείδη, ης (ή): ζημία, ας (ή). A notre désavantage, avec désavantage pour nous, πρὸς κακοῦ ἡμίν. Au désavantage d'un autre, μετὰ τῆς άλλου βλάδης ou ζημίας. Faire quelque chose à son grand désavantage, μετά βλάδης τι ποιέω, ω, fut. ήσω. Il pensait qu'il y aurait du désavantage, μή πρός άγαθου είναι ένομίζε (νομίζω. fut. (σω). Il y a dans cela plus de désavantage que d'avantage, μάλλον βλάπτει τουτο ή ώφελει (βλάπτω, fut. βλάψω: ώφελίω, ω, fut. ήσω). Si vous craignez d'y trouver du désavantage, εί δέδοικας μή τι κακὸν έκ τούτου ἀπο-λαύσκο (δίδοικα, parf. de δείδω, fut. δείσω : άπολαύω, fut. λαύσω).

> DÉSAVANTAGEUSEMENT, adv. ἀσυμφόρως : ἀνωφελώς : άλυσιτελώς. Parler désavantageusement de quelqu'un, κακῶς τινα λίγω, fut. λέξω ou έρω, ou d'un seul mot κακηγορέω, w, fut. now, acc. Juger désavantageusement de quelqu'un, την χείρω περί τινος δόξαν έχω, fut. ξω, Grég.

> DÉSAVANTAGEUX, ευσε, adj. ἀσύμφαρος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : άνωφελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): άλυσιτελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Chose désavantageuse à l'état, πράγμα ἀσύμφορον τῷ πόλει. Être désavantageux à quelqu'un, τινὶ ἀσυμφόρως έχω, fut. έξω. Paix désavantageuse, ή άλυσιτελής είρήνη, ης. Faire un traité désavantageux, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἴσου συμδαίνω, fut. δήσομαι. Donner de soi à quelqu'un une idée désavantageuse, δοξαν οὐ τὴν βελτίστην περί έμαυτου τινί παρ-έχω, fut. έξω. Avoir de quelqu'un une opinion désavantageuse, την χείρω περί τινος δοξαν έχω, fut. έξω, Grég.

> DESAVEU, s. m. εξάρνησις, εως (ή). On tourne mieux par le verbe Disavouer.

> DÉSAVEUGLER, v. a. — quelqu'un, δφθαλμών τινος την όμιχλην άπο-σχεδάννυμι, ful. σχε-

DESAVOUER, v. a. nier, renter, apvicuas Malgre tous ces désavantages, ils tenaient bon, | ήσομαι. Je ne désavoue pas ce nom, ούκ ἀπαρνούμαι τὸ δνομα, Dêm. La chose était si claire | qui change de place, καταβ-βίω, fut. βεύσω. gu'on ne pouvait la désavouer, ούκ πδύνατο άρνηθήναι το πράγμα διά την περιφάνειαν, Dém. Qui désavoue un fait, Expvoc, oc, ov. Loin de désavouer ce que j'ai dit, τοσεύτου δίω έξαρνος γενέσθαι ώς ούχ είπον ταύτα (γίνομαι, ful. γενήσομαι: είπον, αστ. 2 de λέγω), Luc. Choses qu'ils ne pourront désavouer, & où duνήσονται εξαρνοι γενέσθαι (δύναμαι, fut. δυνήσομαι), Dém. Je désavoue cette prétendue parenté avec des heros, την είς ήρωας οίχειότητα άπο-γινώσκω, fut. You source, Synés. | Désavouer son fils, rov υίον άπο-ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Maintenant. Alexandre, tu ne me désavoueras pas pour ton père, vu mi, a Alikavope, oux av Καρνος γένοιο μή ούχ έμος υίος είναι (γίνομαι, fut. yernoonat), Luc. Désavouer les démarches d'un ambassadeur, tournez, les annuler, tà πεπρεσδευμένα άκυρόω, ω, fut. ώσω.

DESCELLER, v. a. décacheter, lue, fut. λύσω, acc. || Détacher ce qui est scelle dans zen mur, ik-aipiw, w, fut. aipńow, acc.

DESCENDANCE, s. f. yévoc, ouc (rò).

DESCENDANT, ANTE, s. m. et f. aπόγονος, ου (ό, ή). Nos desceudants, οἱ ἰξ ἡμῶν γεγονότες ou yevacousevo, we (partic, parf. ou fut. de Tivopat, fut. Terrisopat).

DESCENDRE, v. n. se transporter de haut en bas, xata-baive, fut. bijoonal: xatέρχομαι, fut. κατ-ελεύσομαι συ κάτ-ειμι. Descendre de cheval, άπὸ τοῦ ίππου κατα-δαίνω. - de la tribune, ἀπὸ τοῦ βήματος. - du ciel, ουρανόθεν. Descendre sur la terre, έπὶ τὴν γπν κατ-έρχομαι. — aux enfers, εἰς ἄδην ου είς άδου. Faire descendre, κατα-διδάζω, fut. άσω, acc. - quelqu'un de cheval, τινά ἀπὸ του ίππου. Faire descendre quelqu'un des hauteurs de la philosophie, κατα-διδάζω τινά του της φιλοσοφίας άξιώματος. Faire descendre la lune du ciel, την σελήνην κατ-άγω, fut. άξω. En descendant, xarabadny. Qui va en descendant, πρηγής, ής, ές. Qui descend jusqu'aux pieds, en parlant d'une robe, modifipne, MG , 6C.

Descendre par eau, suivre le cours d'une **τίνιὰτε, ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ κατα-φέρομαι, ʃul. κατ**evertificouat. | Descendre, se retirer, en partant de la mer, avaf-pio fut. pevos. Lorsque la mer descend, brav aumeric giveral (givenal, ful.

Le mal est descendu sur la poitrine, sic vov πνεύμονα κατ-εβρύηκεν ή νόσος. | Descendre, en parlant de la voix, xab-ispat (sans fut.).

Descendre, v. a. transporter en bas, κατα-φέρω, ful. κατ-cίσω, acc. : κατ-άγω, ful. άξω acc.: xara-bibálu, fut. ásu, acc. | Abaisser, xallinμι, fut. xab-ήσω, acc. : xaτα-στέλλω, fut. στελώ, acc.

DESCRIBER, S'humilier, S'abaisser, Tamervéoμαι, ούμαι, fut. ωθήσυμαι. Descendre jusqu'à la portée de quelqu'un, μέχρι τινός ταπεινόομαι, ουμαι. Descendre aux prières et aux supplications, πρός δεήσεις και έκεσίας τρέπομαι, fut. τραπήσομαι.

Descenore, débarquer, ano-baivo ou ixbaive, fut. bijoquat. - sur un rivage, sic authi. Faire une descente, une irruption. ίμ-δάλλω ου είσ-δάλλω, fut. δαλώ. — dans un pays, sic xwpav. || Se présenter au combat, είς άγωνα κατ-έρχομαι, fut. κατ-ελεύσομαι ου xάτ-ειμι. Descendre en champ clos avec ses adversaires, τοις άντιπάλως συγκατα-δαίνω, fut. Grigoman.

DESCENDRE, tirer son origine de, tò yévos Dam. fut. ελξω, avec ἀπό ou iξ et le gén. Descendre d'une grande famille, it oixies μεγάλης γέγονα (parf. de γίνομαι, fut. γενήσομαι). Descendu de parents libres, έλευθέρων γεγονώς, υία, ός. De qui descendait-il? τίνων ήν ἀπόγονος; Il descend de lui au cinquième degré, πέμπτος ἀπόγονός ἐστιν αὐτοῦ, Hérodt. Il prétendait descendre de lui par sa mère, ἀπ' αὐτοῦ έαυτὸν έγενεαλόγει μπτρόθεν (γενεαλογέω, ū, fut. ήσω). Se saire descendre de quelqu'un, είς τινα την του γένους διαδοχήν άναφίρω, fut. αν-οίσω, Hérodt.

Descendre, loger quelque part, xata-lúm, fut. λύσω, Thuc.: κατ-άγομαι, fut. άξομαι, Eschin. - chez quelqu'un, παρά τινα, Thuc.: παρά τινι, Dem. - dans une auberge, sic mavooysiov, Plus. DESCENTE, s. f. action de descendre, κατάδασις, εως (ή). La descente aux enfers, ή εἰς ἄδου κατάδασις, εως. ∥ Lieu par οù l'on descend, καταδαθμός, οῦ (δ). || Penchant d'une colline, to xatantes, suc. Quana sur la route ils rencontrent des descentes, ore xarάντεις τόπους έρχοιντο (έρχομαι, ful. ελεύσομαι), Eustath. | Débarquement, ένδασις, εως (ή). yevicopas). | Descendre en parlant d'un mal | Irruption, είσδολή, κ (ή). Faire une des-

cente dans un pays, είς χώραν είσ-ξαλλω, ful. Eada.

DESCENTE de boyaux, hernie, evrepounian, ns (ti), ou simplement xilin, ns (ti). Qui en a une, ὁ ἐντεροκηλικός, οῦ.

DESCRIPTIF, IVE, adj. γραφικός, ή, όν. DESCRIPTION, s. f. l'action de tracer, διαγραφή, ης (ή). || L'action de peindre par le style, διατύπωσις, εως (ή). | Morceau descriptif. ou tableau, sixwy, over (7). Exceller dans les descriptions, τὰς εἰκόνας μάλιστα ἀκριείω, ω, fut. ώσω. Faire une description, πράγμα τι είκονίζω, fut. ίσω, ou είκονογραφίω, ω, fut. ήσω. Faire une description vive, ὑπο-τυπόω, ω, fut. ώσω, acc. Description vive ou frappante, ὑποτύπωσις, εως (ή).

DESEMBALLER, v. a. défaire les ballots, τὰ φερτία λύω, fut. λύσω.

DESEMBARQUEMENT, s. m. ἀπίδασις. EDG (7).

DESEMBARQUER, v. a. aπο-διδάζω, fut. άσω, acc.

DESEMBOURBER, v. a. τοῦ πηλοῦ έξαιρέω, ω, fut. αιρήσω, acc.

DESEMPARER, v. a. ôter les agrès d'un vaisseau, ἀπο-σκευάζω, fut. άσω, acc. | v. n. quitter un lieu, ἀφ-ίσταμαι, fut. ἀπο-στήσομαι. Faire désemparer, ἀφ-ίστημι, fut. ἀποστήσω, acc.: ἀφ-ελκω, fut. ελξω, acc. Sans désemparer, συνεχῶς.

DESEMPLIR, v. a. ἀπο-γεμίζω, fut. ίσω, acc. | v. n. Sa maison ne désemplit pas, tournez, il y a chez lui foule de visiteurs, όχλος έστι των παρ' αὐτὸν φοιτώντων (φοιτάω, ũ, fut. ńow).

· DESEMPRISONNER, v. a. τῆς φυλακῆς ἀφinpu, fut. aq-now, acc.

• DESENCHANTEMENT, s. m. action de ompre un sortilège, ή των ἐπασμάτων λύσις, ως. || Cessation des illusions, ή των φαντακών διάλυσις, εως.

DESENCHANTER, v. a. rompre l'enchantement, τὰ ἐπάσματα λύω, fut. λύσω. || Détruire les illusions, τὰς φαντασίας ουτό φαντασιώδες δια-λύω. ful. λύσω. Se désenchanter, άνα-νήφω, fut. νήψω.

DESENFLER, v. a. dissiper une tumeur, τὸ οίδημα δια-φέρω, fut. δι-οίσω, ου διαsenssies, to two skedus with oldame de-theκται, (δια-φέρομαι, fut. δι-ενεχθήσομαι).

DESENIVRER, v. a. chasser l'ivresse, vin μέθην ου την κραιπάλην άπο-σκεδάννυμι, fut. σκεδάσω. | v. n. ἀπο-κραιπαλάω, ω, fut. ήσω. Il ne désenivre pas, σωνιχώς μεθύει, fut. μεθυσθήσομαι.

DESENNUYER, v. a. τέρπω, fut. τέρψω, ace. Se désennuyer en jouant aux dames, πεσσείς τὸν θυμόν τέρπω. Se désennuyer en lisant, τῆ ἀναγνώσει τέρπομαι, fut. ταρπήσομαι.

DESENRHUMER, v. a. τῆς χορύζης παίω, fut. παύσω, acc.

DESENRAYER, v. a. ou n. ôter le sabot d'une roue, τὸν ἐποχλία τοῦ τροχοῦ έξ-αιρίω. ũ , fut. aipríse.

DÉSENROLER, v. a. ἀπο-ζώννυμι, fut. ζώσω, acc.

DÉSENROUER, υ. α. τοῦ βράγχου παύω, fut. παύσω, acc.

DÉSENSEIGNER, v. a. μετα-διδάσκω, fut. διδάξω, acc.

DÉSENSEVELIR, v. a. The outdoine inτυλίσσω, fut. ίξω, acc.

DESENSORCELER, v. a. The Backarias άπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. Remède propre à désensorceler, τὸ τῆς βασκανίας φάρ-MAXOY, CU.

DESENSORCELLEMENT, s. m. h the Baσκανίας λύσις, εως.

DESENTETER, v. a. soulager d'un mai de tête, τῆς καρηδαρίας παύω, fut. παύσω, acc. Désabuser, μετα-πείθω, fut. πείσω, acc.

DESENTORTILLER, v. a. if-ediaco, fut. ελίξω, αςς.

DÉSENTRAVER, v. a. ἀπο-λύω, fut. λύσω, acc. DESENVENIMER, v. a. xnliw, w, fut. τίσω, αςς.

DESEQUIPER, υ. α. άπο-σκευάζω, fut. άσω, αςς.

DESERT, ERTE, adj. Epnplos, of ou n. ev (comp. o'tepos, sup. o'tatos). Pays désert, i éprimos ou iphun χώρα, ας, ou simplement ή έρημες, ευ. Lieu désert, ipnuia, as (n). Chercher les lieux déserts, ipnualo, fut. áou. Rendre désert, ipnuow, w, fut. wow, acc. Tant de villes sont devenues désertes, modeic rocaide rippwitness, Thuc.

DESERT, ε. m. ή έρημος χώρα, ας : έρπφορέω, ω, fut. ήσω. Ses jambes se sont dé- μία, ας (ή). Le désert, ή έρημος, ου (sous-ent. χώρα).

DESERTER, v. a. abandonner, deines ou

άπο-λείπω, fut. λείψω, acc. Déserter son poste, Thy τάξεν λείπω ou ἀπο-λείπω, ou en un seul mot λειποτακτίω, ω, fut. ήσω. Déserter la cause de quelqu'un, ἀπό τινος ἀφ-ίσταμαι, fut. άπο-στήσομαι. | v. n. quiller l'armée, τὴν στρατιαν λείπω, fut. λείψω. Déserter à l'ennemi, αὐτομολέω, ώ, ful. ήσω.

DESERTEUR, s. m. celui qui déserte son corps, luncotrations, w (i). || Transfuge, wiτόμελος, ου (ό).

DESERTION, s. f. deincorparia, ac (n). Accusation pour crime de désertion, à lumeστρατίου γραφή, ης. Désertion à l'emnemi, auτομολία, ας (ή).

DESESPERANT, ANTE, adj. dwapos, a, όν (comp. ότερος , ευφ. ότατος).

DESESPERE, EE, adj. dont on désespère, ἀπ-εγνωσμένος, η, ον (partic. parf. passif d'àπcγινώσκω, ful. γνώσομαι): άπ-ηλπισμένος, η, ον (partic, parf. passif d'an-ελπίζω). Affaire désespérée, τὸ ἀπ-εγνωσμένον πράγμα, ατος. Dans l'état désespéré de vos affaires, των υμετέρων πραγμάτων άνελπίστως έχόντων (έχω, fut. έξω). Quand il vit que son état était désespéré, m. à m. quand il désespéra de vivre, ἐπειδή του ζην ἀπ-έγνω (ἀπο-γινώσκω, fut. γνώσομαι), Diod. Réduit au désespoir, ἀπ-εγνωκώς, υία, ός (partic. parf. αάπο-γινώσκω): άπο-νενοημένος, η, ον (partic, parf. d'ano-voiqual, ounal, fut. noplat): an-eiphpieros, n, or (partic. parf. passif d'an-αγορεύω, fut. an-αγορεύσω, ου an-ερω). Il ne faut pas s'exposer à combattre contre des gens désespérés, οὐ χρὰ ἀπο-κινδυνεύειν πρὸς ἀνθρώπους ἀπο-νενοκμένους (ἀπο-κινδυνεύω, fut. εύσω), Thuc. En désespéré, ἀπονενοημένως. Agir en désespéré, ou tenter un coup désespéré, ανδρὸς άπ-ειρημένου έργον πειράσμαι, ώμαι, fut. άσομαι.

DESESPERER, v. a. mettre au désespoir, είς ἀπόνειαν καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. | Affliger grandement, ἀνιάω, ω, fut. άσω, aec.

se Desesperen, se désoler, αδημονέω, ω, fut. ήσω: ἀνιάομαι, ώμαι, fut. ασθήσομαι. Perdre courage, adoptio, o, fut. now. Il ne faut pas se désespérer à cause de l'état présent des choses, ούκ άθυμητέον τοίς παρ-ούσι πράγμασι. Isocr.

Disespiere, υ. η. άπο-γινώσκω, fut. γνώσομαι, acc. ou gén. — de son salut, την σωτηρίαν. - de la vic, του ζην. Désespérer de μαι. Se faire déshabiller, ou être déshabille

soi-même, έμαυτοῦ ἀπο-γινώσκω, fut. γνώσομαι, Dém. Désespérant de remonter sur le trone, ἀπο-γνούς τῆς ἀρχῆς ἀνάληψιν, Plut. II ne désespéra point de la patrie, τὴν πολιν κὸκ άπ-ίγνω, Plut. Désespérant de réussir par la persuasion, πειθεύς ἀπ-εγνωκότες, Synés. Je désespère de pouvoir entendre, ἀπο-γινώσκω ἀκούσεσθαι (ἀκούω, fut. ἀκούσομαι). Il désespérait de sercer les ennemis, άπ-εγίνωσκεν έκ-διάζεσθαι τους πολεμίους (ix-Ειάζομαι, fut. Ειάσομαι), Plut. On se sert très-bien aussi des verbes απ-ελπίζω, ful. ίσω, acc: : ἀπ-αγορεύω, ful. ἀπ-αγερεύσω ου άπ-ερω, αςς. : άπο-λέγεμαι, ful. λέξεμαι, αςς. Désespérer d'un malade, τὸν νοσοῦντα ἀπ-ελπίζω, fut. iou, Gal. Être réduit à désespérer de son salut, πρός ἀπόγνωσιν τῆς σωτηρίας τρίπομαι, fut. τραπήσομαι, Phil. Dont on désespère, άπεγνωσμένος, η, εν (partic. parf. passif d'àπογινώσχω). Dont il faut désespérer, άπογνωστέος, a, ov. Il ne faut désespérer de rien, cux fortiv ούδεν άνελπιστου.

DESESPOIR, s. m. ἀπόγνωσις, εως (ή): άπόγνοια ου άπόνοια, ας (ή). Jeter dans le désespoir, είς ἀπόγνωσιν έμ-δάλλω, fut. δαλώ, acc. Eschin. Réduire au désespoir, είς ἀπόνοιαν καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. Thuc. Être réduit au désespoir, ἀπεγνωκότως έχω. fut. εζω. Réduit au désespoir à force de souffrir, πρός τὰς ἀλγηδόνας ἀπο-γνούς, gén. όντος (partic. aor. 2 d'àπο-γινώσκω, fut. γνώσεμαι), Chrys. Réduits tout à coup au désespoir, mpos τὸ ἀνελπιστον εὐθός τραπόμενοι τῆ γνώμη (τρέποιιαι, fut. τραπήσομαι), Thuc. Se laisser abattre par le désespoir, άπογνώσει πρός δυσθυμίαν κατα-πίπτω, fut. πεσούμαι, Basil. Il ne faut pas s'abandonner soi-même par désespoir, où δει έχυτον προ-έσθαι διά της άνελπιστίας (προίεμαι, fut. προ-ήσομαι), Basil. Faire quelque chose en désespoir de cause, ανελπίστως τι ποιίω, ω, fut. ήσω. Ouvrage qui est le désespoir des imitateurs, έργον ου σύγγραμμα άμίμηταν, αυ (τό). || Etre au désespoir, être bien fáché, ὑπερ-λυπέομαι, οῦμαι, fut. κθήσομαι. - de quelque chose, τινί ου ἐπί τινι. - de ce que, on, indic.

DESHABILLE, s. m. habillement du matin, ή κατ' είκον ἐσθής, ῆτος.

DESHABILLER, v. a. amo-dúm, fut. dúom, acc. Se déshabiller, ἀπο-δύομαι, fut. δύσοpar un autre, ἀπο-δύομαι, fut. δυθήσομαι. DÉSHABITÉ, es, adj. ἐρημωθείς, εἶσα, ἐν (partic. aor. 1° passif d'ἐρημώω, ω, fut. ώσω).

DÉSHABITUER, v. a. ἀπ-ιδίζω, fut. ίσω, acc. — quelqu'un de quelque chose, τινά τι. — de faire quelque chose, μλ ποιείν τι. Voulant déshabituer les hommes de juger sur de simples soupçons, ἀπ-ιδίζων τοὺς ἀνδρώπους μλ ἐξ ὑπεψίας τὰς κρίσεις πειείσδαι (ποιέσμαι, οῦμαι, ήσεμαι), Eschin. Se déshabituer de, ἀπ-εδίζομαι, fut. εδισδήσεμαι, acc. Je me suis déshabitué de cela, ἀπ-είδισμαι τοῦτο.

DESHERBNCE, s. f. andnpia, as (n).

DESHERITER, ν. α. τῆς κληρονομίας ἀποστερίσκω ου ἀποστερίω, ω, fut. ήσω, αcc. Déshérité, ée, ἀπωληρόνομος, ος, ον : ἀπόκληρος, ος, ον. Řtre déshérité, τῆς κληρονομίας ἐκπίπτω, fut. πεσούμαι.

DÉSHONNÈTE, adj. αἰσχρός, ά, όν (comp. αἰσχιών ου αἰσχρότερος, sup. αἰσχιστος ου αἰσχρότατος). Action déshonnête, αἰσχρουργία, ας (ή). Gain déshonnête, αἰσχρονόρδεια, ας (ή). Propos déshonnête, αἰσχρονόγία, ας (ή). En tenir, αἰσχρολογίω, ω, fut. ήσω. Ils tenaient en sa présence des propos déshonnêtes, αἰσχρὰ ἰφθίγγοντο ἐναντίον αὐτῆς (φθίγγομαι, fut. φθίγξομαι), Dém.

DESHONNETEMENT, adv. alogeoc.
DESHONNETETE, alogeocne, ntoe (n).

DÉSHONNEUR, s. m. άτιμία, ας (ή): αἰσχύνη, ης (ή). Faire déshonneur à ses parents, τοὺς γονεῖς κατ-αισχύνω, fut. υνῶ. Faire le déshonneur de quelqu'un, κἰσχύνην τινὶ περιβάλλω, fut. δαλῶ. Imprimer sur quelqu'un le déshonneur, δνειδός τινι προσ-τρίδομαι. — l'effacer, ἀπο-τρίδομαι, fut. τρίψομαι.

DESHONORABLE, on DESHONORANT, ANTE, adj. αίσχρός, ά, όν. Voyer Deshonnete.

DÉSHONORER, v. a. κατ-αισχύνω, fut. υνῶ, acc. Déshonorer ses nobles ancêtres, τὸ τῶν προγόνων ἀξίωμα καθ-κιρίω, ῶ, fut. αιρήσω, ου κατα-λύω, fut. λύσω. Cela vous déshonore, αἰσχόν σοι τοῦτο (sous-ent. ἰστί). Se déshonorer, αἰσχύνην ἰμαυτῷ περι-ποιέω, ῶ, fut. ήσω. || Déshonorer une femme, attenter à sa pudeur, γυναϊκά δια-φθείρω, fut. φθερῶ. Déshonoré, ée, en ce dernier sens, διε-φθαρμένος, η, ον.

DESIGNATIF, IVE, adj. σημαντικός, ή, ον. | ωφελείας εξω τίθημι, fut. οποω-

DESIGNATION, s. f. univous, see (i).

DÉSIGNER, v. a. σημαίνω, fut. ανώ, acc.: μηνίω, fut. ύσω, acc. Désigner obscurément, ύπο-σημαίνω, fut. ανώ, acc. Voulant par ces mots désigner Pompée, εν-σημαινόμειος τὸν Πομπήιον (εν-σημαίνομαι, fut. ανούμαι), App. Désigner du doigt, τῷ δακτύλω διέκνυμι, fut. δείξω. || Désigner quelqu'un consul, τινὰ ύπατον ἀπο-δείκνυμι, fut. δείξω. Consul désigné, ύπατος ἀπο-δείκνυμι, fut. λήξομαι. — pour quelque chose, π, sans prép. — pour faire quelque chose, ποιείν π.

DESINCORPORER, v. a. ig-opico, fut. ico, acc.

DÉSINENCE, s. f. καταληξις, εως (ή). Désinences semblables, τὰ δμοιοτώλευτα, ων.

DÉSINFATUER, v. a. désabuser d'une opinion chérie, μιτα-πείθω, fut. πείσω, acc. — quelqu'un de quelque chose, τινά τι. || Détacher d'une personne chérie, ἀλλοτριόω ου ἀπ-αλλοτριόω, ω, fut. ώσω, acc. — quelqu'un d'une sutre personne, τινά τινι.

DESINFECTER, v. a. xabaipo, fut. xabapo, acc.

DESINFECTION, s. f. κάθαρσις, εως (ή).

DESINTERESSE, εε, ασj. qui néglige ses intérêts, τοῦ ἰδία συμ-φίροντος ἀμελής, ής, ές. Se montrer désintéressé, τῶν ὡφελειῶν ἐμαυτὸν ξω τίθημι, fut. θήσω. Ami désintéressé, ὁ προῖκα φίλος, ου. || Exempt d'ambition, ἀφιλότιμος, ος, ον. || Exempt d'avarice, αφιλάργυρος, ος, ον ἐ ἀφιλοχρήματος, ος, ον. || Qui n'a aucun intérêt dans une affaire, τῷ πράγματι ἀλλότριος, α, ον. Parler en homme désintéressé, ὡς περὶ ἀλλοτρίων λέγω, fut. λέξω.

Desirteresse, en parlant des choses, άκερδής, ής, ές. Biensait désintéressé, ή δωρεάν δεδείσα χάρις, gén. δοδείσης χάριτος. L'amitié doit être désintéressée, προίκα φιλητίον έστί. || Avec un esprit désintéresse, sans prévention, άνευ προλήψεως.

DÉSINTÉRESSEMENT, s. m. ή τοῦ ἰδίς συμ-φέροντος όλιγωρία, ας. — en fait d'argent, de richesses, ἀφιλοχρηματία, ας (ή). Faire preuve de désintéressement, τοῦ ἰδία συμ-φέροντος όλιγωρίω, $\tilde{\omega}$, fnt. ήσω.

DESINTERESSEMENT, adv. προϊχά.

DESINTERESSER, v. α. τινά τῆς ίδίας

σελείας & τίθημι, fut. θησω-

(6) : 60 s E(c. swc (4) : (µspoc, ou (6). Concevoir un désir, ἐπιθυμία άλίσκομαι, fut. άλώσομαι : είς ἐπιθυμίαν έρχομαι, fut. ἐλεύσομαι, ου άφ-ιχνίομαι, σύμαι, fut. άφ-ίξομαι. Etre possédé d'un ardent désir de quelque chose, bavμαστώς εν τινος επιθυμία γίνομαι, Jul. γενήσοuat, Luc. Malgré mon violent désir d'entendre Prodicus, καίπερ λιπαρώς έχων άκούειν Προδίκου (έχω, fut. έξω : ἀκούω, fut. ἀκούσομαι), Plat. Vous n'avez pas un grand désir d'acquérir de la science, οὐ σφόδρα ποθείς λαβείν την επιστήμην (πιθέω, ω, ful. ήσω: λαμδάνω, fut. λήψομαι), Phil. Inspirer le désir, imbuμίαν έμ-δάλλω, fut. δαλώ. — de quelque chose, τινός. - à quelqu'un, τινί. Si ces biens-là vous inspirent quelque désir, είγε πόθος αίρει σε τις τών έκει άγαθων (αίρεω, ω, fut. αίρήσω), Alciphr. Réprimer un désir, τῆς ἐπιθυμίας κρατέω, ω, fut. now. Contenter, satisfaire un désir, thy έπιθυμίαν άνα-πληρόω, ω, fut. ώσω. Tout arriva au gré de ses désirs, άπαντα τῆ εὐχῆ όμοια συν-έπεσεν αὐτῷ (συμ-πίπτω, fut. πεσοῦμαι). | Le désir des honneurs, φιλοτιμία, ας (ή). — du commandement, φιλαρχία, ας (ή). Et ainsi d'un grand nombre de mots composés.

DESIRABLE, adj. woletvos, n, ov (comp. ότερος, ευρ. ότατος).

DESIRER, v. a. im-bumio, o, fut. noo, gén. Désirer faiblement, ολίγον τι έπι-θυμίω, ω, gen. Desirer fortement, ὑπερεπι-θυμίω, ω, gén. Désirer faire quelque chose, ποιείν τι έπι-θυμέω, ω. Désirer avec impatience, avec ardeur, ορέγομαι, fut. ορέξομαι, gén.: γλίχομαι, (sans fut.), gén. : eq-ieual, fut. eq-noqual, apreu, o, fut. now. gén. Désirer toujours davantage, ἀεὶ τοῦ πλίονος δρίγομαι, fut. δρίξομαι. Désirer tout savoir, τοῦ Vivre dans le désœuvrement, άργως διαιτάω, είδέναι πάντα ὀρέγομαι (είδέναι, infinit. d'οίδα). ω, fut. διαιτήσω : άργέω, ω, fut. ήσω : ἡαθ»ευμαι, fut. ήσομαι : πρωτεύω, fut. εύσω). Que άγω, fut. άξω. pouvons-nous désirer de plus que ce que nous possedons? τι προσ-γένεσθαι ήμιν βουλομεθα έξω (comp. οτερος, sup. στατος). των νῦν ὑπ-αρχέντων (βούλομαι, fut. βουλήσομαι: DESOLATEUR, s. m. πορθητής, οῦ (δ). προσ-γίνομαι, fut. γενήσομαι). Je désire que

DESIR, s. m. imbunia, ac (i): πόδος, ου τινι. Se faire désirer, inaurou πόδον τοις ελλοις iμ-παίω, a, fut. ήσω.

> DESIREUX, ace, adj. επιθυμητικός, ή. óv, génit.

> DÉSISTEMENT, s. m. παραχώρησις, εως (ή). se DÉSISTER v. r. ἀφ-ίσταμαι, fut. ἀποστήσομαι, gén. : παρα-χωρίω, ω, ful. ήσω, gén. Se désister d'une demande, tò althua magαιτέφμαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Se désister d'une accusation, την κατηγορίαν δια-γράφομαι, fut. γράψομαι, Liban.

> DESOBEIR, v. n. anubio, wy fut. now, dat. DESOBEISSANCE, s. f. ameideia, ac (i). DÉSOBÉISSANT, ANTE, adj. άπειθής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

> DÉSOBLIGEAMMENT, adv. ἐπαχθῶς: χαλεπώς.

> DESOBLIGEANT, ANTE, adj. andrig, ric, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): ἐπαχθής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος) : χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

> DESOBLIGER, v. a. moog-xoou , fut. xpouσω, dat. Ne désobligez personne, μηδενί προσκρούσης.

DESOBSTRUCTIF, ME, DESOBSTRUANT, ANTE, adj. άναστομωτικός, ή, όν.

DÉSOBSTRUER, v. a. ἀνα-στομόω, ω, ful ώσω, acc. : χαλάω, ω, fut. χαλάσω, acc.

DESOCCUPATION, s. f. ἀπραγμοσύνη, ns (n).

DÉSOCCUPÉ, ετ, adj. ἀπράγμων, ων, ον, gén. evoc (comp. evictepoc, sup. evictatoc).

DESOBUVRÉ, zz. adj. dogóc, óc. óv (comp. ότερος, sup. ότατος). Etre désœuvré,

DÉSOEUVREMENT, s. m. apria, as (i). Tous désirent parler, πάντες γλίχονται λέγειν, μέω, ω, fut. ήσω : ράστωνεύω, fut. εύσω. ου έφ-ίνται του λίγειν (λίγω, fut. λίξω ου έρω). Passer toute sa vie dans le désœuvrement, Tous désirent arriver au premier rang, άπαν- πάντα τὸν βίον σχολάζω, fut. άσω. Être dans τες του πρωτεύειν άντι-ποιούνται (άντι-ποιέομαι, un désœuvrement absolu, άπὸ πάντων σχολκν

DESOLANT, ANTE, adj. aviapos, a, ov

DESOLATION, s. f. dévastation, mophinges ou vous le fassiez, βεύλεμαί σε τεύτο πειείν (πειέω, έκπορθησις, εως (ή) : έρήμωσις, εως (ή). Porter ω, fut. ήσω). Faire désirer, ἐπιθυμίαν ἰμ-δάλιω, la désolation dans un pays, χώραν ἐρημόω, ω, fut, 6αλώ, - quelque chose à quelqu un, τινε; fut. ώσω. | Extrême affliction, ανία, ας (ή). άνιαθήσομαι.

DESOLER, v. a. ravager, ix-πορθίω, ω, fut. ήσω, acc. : iρημόω, ω, ful. ώσω, acc. | Causer une vive affliction, aviáu, ü, fut. sácu, acc. Se désoler, être désolé d'une chose, Tril ou ini Tril άνικομαι, ώμαι, ful. αθήσομαι, ου ύπερ-αλγέω, B. ful. now.

DESOPILATIF, ive, adj. ἀναστομωτικός, ή, όν. DÉSOPILATION, s. f. αναστόμωσις, εως (ή). DESOPILER, v. a. ἀνα-στομόω, ω, fut. ώσω, acc. DÉSORDONNÉ, ÉE, adj. ataxtoc, oc, ov. Passions désordonnées, αἱ ἄταχτοι ἐπιθυμίαι, ων. Vie désordonnée, ὁ ἄτακτος βίος, ου. Mener une vie désordonnée, ataxtio, o, fut. nou.

DESORDONNÉMENT, adv. ἀτάχτως.

DESORDRE, s. m. défaut d'ordre, àvalia, ας (ή). En désordre, ἀτάχτως. Fuir en désordre, ἀτάκτως φεύγω, fut. φεύξομαι. Trouver les ennemis en désordre, ἀτάκτους τοὺς πολεμίους λαμδάνω, fut. λήψομαι. Vêtements en desordre, ή δι-εσπασμένη έσθής, ήτος (partic. parf. passif de δια-σπάω, ω, fut. σπάσω). Chevelure en désordre, à di-equidaquivn xoun, no (partic. parf. passif de δια-σκεδάννυμι, fut. σκεδάσω).

DESORDRE, tumulte, trouble, rapayn, no (n): θόρυδος, ου (δ). Qui se platt dans le désordre, θορυδοποιός, ός, όν. Causer du désordre, θορυδοποιέω, ω, fut. ήσω. Jeter le désordre dans l'âme, την ψυχήν ταράσσω ου δια-ταράσσω ου συν-ταράσσω, ful. άξω.

DESORDRE, déréglement de mœurs, axolaστία, ας (ή): ἀσωτία, ας (ή): ἀχρασία, ας (ή). Vivre dans le désordre, axolagraive ou axoλαστίω, ω, fut. ήσω. S'abandonner à tous les désordres, πάση άκρασία έμαυτον έπι-δίδωμι, fut. δώσω: πάσαν κακίαν έπ-έρχομαι, ου πάν είδος κακίας διεξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι.

DESORGANISATION, s. f. διάλυσις, εως (ή). DESORGANISER, v. a. δια-λύω, fut. λύσω, acc.

DESORIENTER, v. a. είς άπορίαν καθίστημι, ful. κατα-στήσω, acc.

DESORMAIS, adv. eig to λοιπόν.

DÉSOSSER, v. a. ôter les os, τὰ ὀστα ἐξαίρεω, ω, fut. αιρήσω.

DESPOTE, s. m. δεσπότης, ου (ό).

DESPOTIQUE, adj. δεσποτικός, ή, Pouvoir despotique, δεσποτεία, ας (ή). Gou- τί σοί έστιν ένθύμιον; Dans le dessein de dé-

Étre dans la désolation, άνιάομαι, διμαι, fut. | verner avec un pouvoir despotique, δεσπετεύω, ful. wow. gén.

> DESPOTIQUEMENT, adv. δισποτικώς. Řire gouverné despotiquement, δεσποτεύομαι, fut ευθήσομαι.

DESPOTISME, s. m. δισποτεία, ας (ή). SE DESSAISIR, v. r. lacher, laisser aller, άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω, acc. | Δu fig. SE dessaisir de ses biens en faveur de quelqu'un, τῆς οὐσίας τινὶ παρα-χωρέω, ω, fut. ήσω.

DESSAISISSEMENT, s. m. παραχώρησις, εως (ή).

DESSALER, v. a. faire dissoudre le sel, τὸ άλας δια-δρέχω, fut. δρέξω. Se dessaler, άναλος γίνομαι, fut. γενήσομαι.

DESSANGLER, v. a. ἀπο-ζώννυμι, fut. Cúsa acc.

DESSECHEMENT, s. m. ξήρανσις, εως (ή): αύανσις, εως (ή).

DESSECHER, v. a. rendre sec, Enpaire ou άπο-ξηραίνω, fut. ανώ, αcc. : αὐαίνω, fut. ανώ, acc. Feuille qui se desséche, φύλλον ξηραινόμενον, cu (τὸ), Théophr. Desséché, ée, partic. ou adj. ξηρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Étredesséché, ἀπ-έσκληκα ου κατ-έσκληκα (parf. d'àποσκίλλομαι ou de κατα-σκίλλομαι, inus.). Ame desséchée par trop d'austérité, απ-ισκληκυία ψυχή τη λίαν αύστηρότητι, Chrysost.

DESSEIN, s. m. βούλευμα, ατος (τὸ): προαίρεσις, εως (ή). Former un dessein, βουλεύσμαι, ful. εύσομαι, acc. ou infin.: προ-αιρέομαι, οῦμαι, fut. αιρήσομαι, acc. ou infin. : δια-νοίομαι, ουμαι fut. novemen, acc. ou infin. Former un dessein très-glorieux, ενδοξότατα βουλεύομαι, fut. εύσομαι, Dém. Ayant formé le dessein ou ayant dessein de m'injurier, προ-ηρημένος με ύδρίζειν (προ-αιρέομαι, ούμαι, ful. αιρήσομαι: ὑδρίζω, ful. ίσω). Ils avaient dessein d'engager le combat, δι-ενοούντο μάχην συν-άπτειν (δια-νοέομαι, εύμαι, fut. ηθήσεμαι : συν-άπτω, fut. άψω), Plut. Changer de dessein, μετα-δουλεύομαι, fut. εύσομαι. Qui change de dessein, μετάδουλος, ος, ov. Ferme dans ses desseins, ίσχυρογνώμων, ων, ov, gén. ovoç. Faire renoncer quelqu'un à son dessein, της προαιρέσεως τινά άφ-ίσταμι, fut. άπο-στήσω. Prévenir les desseins de ses en-DÉSOURDIR, v. a. ἀνα-λύω, fut. λύσω, acc., nemis, τὰς τῶν ἐχθρῶν ἐπιδουλὰς φθάνω, fut. φθάσω. Accomplir ses desseins, τὰ νεήματα έκόν. τελέω, ω, fut. τελέσω. Quel est votre dessein?

livrer sa patrie, δστε την πατρίδα έλευθερευν (έλευθερόω, ω, fut. ωσω). A dessein ou de dessein prémédité, έκ προαιρέσεως: ἐπίτηδες: ἐξεπίτηδες. Sans dessein, ἀπροδουλεύτως: ἀπροαιρέτως. A quel dessein? τίνος ένεκα; τίνος χάριν; τοῦ χάριν;

DESSELLER, v. a. ἀπο-σάττω, fut. σάξω, acc. DESSERRE, s. f. vieux mot français. Dur à la desserre, φιδωλός, ή, όν.

DESSERRER, v. a. χαλάω, ω, fut. χαλάσω, acc. Il n'osa pas même desserrer les dents, ειδὲ δι-ᾶρε τὸ στοίμα (δι-αίρω, fut. αρω).

DESSERT, s. m. τὰ ἐπιδείπνια, ων: τὰ ἐπιδείπνια, ων: τὰ ἐπιδείπνια, ων. Qui se fait ou se mange au dessert, ἐπιδείπνιος ου ἐπιδείπνιος, ος, ον. Il arriva au dessert, ἐπιδείπνιος ἢλθε (ἔρχομαι, ſut. διεύσεμαι). Prendre le dessert, ἐπιδείπνιώ ου ἐπιδορπεω, ῶ, ſut. ήσω. Action de prendre le dessert, ἐπιδορπεσμός, οῦ (δ). Plat de dessert, ἐπιδορπεσμά, ατος (τὸ). Friandises que l'on sert au dessert, τραγήματα, ων (τὰ). Servir le dessert, τραγήματα παρα-τίθημι, ſut. παρα-θήσω. On apporte ensuite un dessert abondant et varié, ὕστερον δὲ πολλά τε καὶ ποικλα ἐπι-φέρονται (ἐπι-φέρονται, ſut. ἐπι-ενεχθήσεμαι).

DESSERTE, s. f. reste d'un repes, πιρισειύματα, ων (τά). || Fonctions d'un desservant, d'un curé, lιριυργία, ας (ή).

DESSERVANT, s. m. lepeuc, euc (à).

DESSERVIR, v. a. — une table, την τράπιζαν άπο-σχιυάζτμαι, fut. άσομαι. || — un bénéfice, την ἱερατείαν λειτουργίω, ω, fut. ήσω.

Desservir, rendre un mauvais service, κακῶς τοιδω, ῶ, ful. ήσω, αcc. : κακῶς ἐργάζομαι, fut. ἀσφαι, αcc. Jamais il n'a desservi personne, οὐδέποτε οὐδένα κακῶς ἐποίησε. Je ne vous desservirai en rien, οὐδέν σε βλάψω (fut. de βλάπτω). Desservir par de mauvais rapports, δια-δάλλω, fut. δαλῶ, αcc. Desservir quelqu'un auprès du peuple, δια-δάλλω τινά πρὸς τὸν δῆμον.

DESSICCATIF, IVE, adj. ξαραντικός, ή, όν: αὐαντικός, ή, όν.

DESSIGCATION, s. f. Expanse, enc (i): abavoic, enc (ii).

DESSILLER, v. a. Voyez Dichler.

DESSIN, s. m. sequisse au crayon, συαγραφία, ας (ή). L'art du dessin, ή γραφική, ής (sou-ent. τίχνη). Le dessin, le plan d'un édites, ξυνογραφία, ας (ή).

DESSINATEUR, s. m. γραφεύς, έως (έ).

DESSINER, v. a. γράφω eu δια-γράφω.

fut. γράψω, aec. Dessiner les premiers traits
d'un tableau, συαγραφέω, ω, fut. ήσω, acc.

Dessiner le plan d'un ouvrage, εργον τι προτυπέω, ω, fut. ώσω.

DESSOLER, v. a. enlever le fer d'un cheval, învou xonnida do-aisée, e, ful. aiphou.

DESSOUDER, v. a. enlever ce qui est soudé, τὸ κολληθέν ἀν-αιρίω, ω, fut. αιρίωω. DESSOULER, v. a. dissiper l'ivresse, τὰν μίθην ου τὰν κραιπάλην δια-σκιδάννυμι, fut. σκιδάσω.

DESSOUS, AU-DESSOUS, PAR-DESSOUS, EN Dessous, adv. ὑποκάτω. De dessous, ὑποκάruber. Plus souvent on tourne par les composés de la prép. υπό. Il y avait quelque chose audessous, υπ-έκειτό τι (υπό-κειμαι, fut. κείσομαι). L'herbe croît par-dessous, ή πόα ύποφύεται (ὑπο-φύομαι, fut. φύσομαι). Miner en dessous, υπ-ορύσσω, fut. ορύξω, acc. Se glisser en dessous, bπο-δύομαι, fut. δύσομαι. Rire en dessous, ὑπο-γελάω, ω, fut. γελάσομαι. Regarder en dessous, ύπο-διέπω, fut. διέψομαι, acc. En dessous, en cachette, lábpa : xpúpa. Attaquer en dessous, λάθρα έπι-δουλεύω, fut. εύσω, dat. Faire en dessous ses préparatifs, ὑποκατα-ακευάζομαι, fut. άσομαι. || Mettre tout sens dessus dessons, τὰ ἄνω χάτω παίω, ω, fut. ήσω : πάντα ἄγω καὶ φέρω, fut. άξω καὶ οίσω. Mettre une maison sens dessus dessous, τὰ κατ' οἶκον πάντα κυκάω, ã, ful. rica.

DESSOUS, AU-DESSOUS de, prép. ὑπό, dat. gên. ou acc. Plus souvent on emploie les composés de ὑπό. Couler au-dessous de, ὑπορ-ρέω, fut. privou, dat. Placer quelqu'un à table au-dessous d'un autre, τινά τινι ὑπακατα-κλίνω, fut. κλινώ. | De dessous, δπό, gén. S'élancer de dessous terre, ὑπὸ γᾶς ἀν-ορούω, fut. ούσω. Retirer le seu de dessous un corps, tò muo tou σώματος ύφ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω. Une ile sortit de dessous la mer, de-itelde eñocc in the badaoone (ἀνα-τέλλω, fut. τελώ). || Dessous ou au-dessous, au figuré. Qui est au-dessous de, ήσσων ου Dásour, wr, or, gén. oroc, avec un régime au gén. Etre ou rester su-dessous de quelqu'un, πασων ου ελάσσων τινός είμι, fut. έσομαι : έλασσόν τινος έχω, fut. έξω: τινός ελασσονεύω, fut. εύσω, ου . Ελασσόςμαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι, ου ήσσάομαι, ώμαι, ful. ποσηθήσομαι, ου άπο-λείπομαι, fut. λειφθήσομαι, ου ύστιρίω, ω, fut. ήσω. Je βίψω, acc. Oter son voile de dessus son visais que je suis bien au-dessous de vous, 71νώσχω ήσσων ών πολύ ύμων (ών, partic. α είμί: γινώσκω, fut. γνώσομαι). Mépriser quelqu'un comme au-dessous de soi, τινὸς ώς ελάσσονος ката-фроміш, ш, fut. now. Rire au-dessous de sa réputation, τῆς δοξης έλασσόομαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι. Sa fortune est au-dessous de ses esperances, απο-λείπεται ή τύχη αὐτοῦ τῶν ἐλπίδων (ἀπο-λείπομαι, fut. λειφθήσομαι). Regarder comme au-dessous de soi, mépriser, ὑπιρ-οράω, ω, ful. υπερ-οψομαι, acc. ou gén. : παρ-οράω, ω, ful. παρ-όψομαι, acc.

LE DESSOUS, s. m. tò xátu ou tà xátu, indécl. Le dessous de la montagne, τὰ κάτω τοῦ όρους. || Au fig. Avoir le dessous, tλασσον έχω, fut. ξω. Qui n'a jamais le dessous, αποσητος, ος, ov. Il choisissait les jeux où il croyait avoir le dessous, απερ ηδει έαυτον ήσσονα όντα, ταυτα έξ-πρχε (cloa, imparf. ήδειν: έξ-άρχω, fut. άρξω), Xén. Avoir le dessous à la guerre, τῶ πολέμω Daggéopai, ούμαι, fut. ωθήσομαι. Avoir du dessous dans plusieurs combats, πολλάς μάχας ήσσάομαι, ώμαι, fut. ήσσηθήσεμαι.

DESSUS, AU-DESSUS, EN DESSUS, adv. UTEQ-Plus souvent on tourne par θεν : ἐπάνω. les composés de ini ou de uniq. Etre situé au-dessus, ini-xermar ou unip-xermar, fut. xeiσομαι, dat. Flotter au-dessus, έπι-πολάζω, fut. άσω, dat.

Dessus, AU-Dessus de, prép. ὑπέρ, acc. Audessus de l'eau, ὑπὶρ τὸ ὕδωρ. | Au fig. Ce qui est au-dessus de nous ne nous touche pas, τά ύπερ ήμας ούδεν πρός ήμας. Au-dessus de ses forces, υπέρ δύναμιν. On tourne aussi par les verbes composés de uniq. Etre au-dessus de toute intelligence, πάντα νοῦν ὑπερ-ίχω, fut. έξω. Être au-dessus de tout éloge, πάντα έπαινον bπιρ-δαίνω, fut. δήσεμαι. Enfin l'on emploie différentes tournures. Au-dessus de la fortune d'un particulier, μάλλον ή κατ' ίδιώτην. Le maître est au-dessus du valet, πρό δούλου δεσπότης έστί. Qui est au-dessus de l'envie, φθόνου πρείσσων, ων, ov. gén. ovoc. N'avoir personne au-dessus de soi, ούδενος ήσσων είμί, fut. έσομαι. Être au-dessus de ses affaires, τά κατ' οίκον καλώς πράσσω. fut. πράξω. Il est au-dessus de tout cela, έπάνω των τοιούτων έστί.

DE DESSUS, prép. ἀπό, gén. Jeter de dessus un pont, από της γεφύρας καταβ-βίπτω, fut.

sage, ἀπο-καλύπτομαι ου ἐκ-καλύπτομαι, fut: ύψομαι. Lever les yeux de dessus quelqu'un, άπό τινος άνα-δλέπω, fut. δλέψομαι. Ne pas lever les yeux de dessus quelqu'un, tournez, attacher sa vue sur lui, els riva the offer inepeide, fut. epeice.

LA-DESSUS, sur ce sujet, περί τούτου ου περί τούτων. Je pourrais m'étendre fort au long làdessus, πολλά περί τούτων έχω διεξ-ιέναι (διέξειμι, fut. ειμι). || En ce moment, alors, τότε: έπειτα : είτα. Là-dessus il s'en alla, είτ' άπέδη (ἀπο-δαίνω, fut. δήσομαι) : μετά τάθτα έχετ' άπ-ιών (είχομαι, fut. είχήσομαι: άπ-ειμι, fut. ειμι).

PAR-Dressus, prép. ὑπέρ, acc. Sauter pardessus un fossé, ύπερ τάφρον πηδάω, ω, fut. ήσω. J'ai cel avantage par-dessus vous, τοῦτό σου ύπερ-έχω, fut. έξω. Il a cet avantage par-dessus les autres, τοῦτο τῶν άλλων πλέον έχει (έχω, fut. έξω) ου πλεονεκτεί (πλεονεκτέω, ω, ful. ήσω).

LE DESSUS, s. m. le haut, to uneplev ou tà υπερθεν, indécl. Xén. Aristt. - de la montagne, τοῦ δρους. | La surface, τὸ ἐπιπολῆς, indécl. - de l'eau, τοῦ ὕδατος. | Le dessus, en musique, δ δξύτερος τόνος, ου. | Δυ figuré. Avoir le dessus, l'emporter, mipi-vivopai, fut. viviσομαι. — sur quelqu'un, τινός. — en toutes choses, πάντα.

Le Par-dessus, ce qu'on donne par-dessus le marché, ἐπίμετρον, ου (τὸ).

DESTIN, s. m. μοϊρα, ας (ή): ή είμαρμένη, ης: ή πεπρωμένη, ης. Malgré le destin, ύπέρ μοϊραν. Les lois du destin, of είμαρμένος νόμοι, ων. Les temps marques par le destin, ol είμαρμένοι χρόνοι, ων. Les arrêts du destin, τα είμαρμένα ου τα πεπρωμένα, ων. Il est dans l'ordre du destin que, είμαρται ου πέποωται, infin. C'était l'ordre du destin, είμαρτο ου έπέποωτο, infin. Son destin portait que, αὐτῷ Τν είμαρμίνον, infin. Puisqu'ils ont succombé au destin, έπειδή ή πεπρωμένη τούτους άν-είλεν (άν-αιρεω, ω, fut. αιρήσω). | Le destin ou les destins de quelqu'un, sa fortune bonne ou mauvaise, μοίρα, ας (ή), sans pluriel. Heureux destin, εὐποτμία, ας (ή). Fácheux destin, κακοδαιμονία, ας (ή).

DESTINATION, s. f. tournez par le verbe. Quelle est sa destination, tournez, à quoi estil destiné? είς τί ου πρός τί ἀπο-τέτακται (parf. passif d'aπο-τάσσω, fut. τάξω);

DESTINEE, s. f. pecipa, ac (i): i sipapusin,

ης : ή πεπρωμένη, ης : τὸ πεπρωμένον, ου. Accomplir, ou finir sa destinée, τὸ πεπρωμένον τελίω, ω, fut. τελίσω, Plut. C'est sa destinée, τούτο αὐτῷ πέπρωται ου είμαρται (parf. passif irreg. de neparcio et de puipo, inus.). C'était votre destinée de mourir misérablement, cieriere σε θανάτφ είμαρτο άλωναι (άλίσκιμαι, ful. άλώgoual), Hom. Sa funeste destinée l'entrainait, τὸν δ' ἦγε μοῖρα κακή (ἄγω, fut. ἄξω), Hom. Entraîné par la destinée, ὑπὸ μοίρας τινὸς ἀγόμενος (partic. passif dayw), Xen. Echapper à sa destinée, την μοίραν φεύγω, fut. φεύξομαι, Hom. Malheureuse destinée, δυστυχία, ας (ή). Heureuse destinée, εὐποτμία, ας (ή). La glorieuse destinée de cet homme, τὸ πεπρωμένον αὐτῷ κλέος, ους. Souvent on tourne simplement par l'adj. neutre. Sa malheureuse destinée, τὰ αὐτοῦ κακά ομ δανά, ων. Plaindre la destinée de quelqu'un, των κακών τινά οἰκτείρω, fut. οἰκτερώ. Plaignez ma triste destinée, συναλγείτε μοι δεινά πάσχοντι (συν-αλγέω, ω, ful. έσω: πάσχω, fut. πείσομαι). Voyez quelle est ma destinée, όρᾶτε μ' οἶα πάσχω (όράω, ω, fut. ὄψομαι), Eschyl.

DESTINER, v. a. ἀπο-τάσσω, fut. τάξω, ace. - à quelque usage, πρὸς χρείαν τινά. L'argent destiné à cet usage, τὰ ἀπο-τεταγμένα εἰς τούτο χρήματα, ων. La maison qui lui était destinée, ὁ ἀπο-τεταγμένος είχος αὐτῆ, Chrysost. Destiner au sacrifice, inì θυσίαν ἀπο-τάσσω, ful. τάξω, ου ἀπο-τίθεμαι, ful. ἀπο-θήσομαι, acc. Biche destinée à l'autel, ή βωμία έλαφος, ου. Destiner quelqu'un à l'empire, int την βασιλείαν τινά αἰρέομαι, ούμαι, fut. αἰρήσομαι. Se destiner à l'état ecclésiastique, τὸν κληρικὸν βίον προ-αιρίομαι, σύμαι. Être destiné à régner, βασιλεύειν ου βασιλεύσειν μέλλω, fut. μελλήσω. Le sort qui nous est destiné, τὰ μελλοντα ήμιν συμ-δήσεσθαι (συμ-δαίνω, fut. δήσομαι). Si j'6tais destiné à souffrir cet affront, εί ταῦτα ήμελλον πάσχειν (πάσχω, fut. πείσομαι). Je suis destiné à vicillir, είμαρταί μοι γηράσκειν (γηράσκω, fut. γηράσω: είμαρται, verbe défectueux). Ce lieu était destiné à devenir la capitale de l'Italie, Τι τῷ τόπῳ πεπρωμένον ἐκείνῳ της Ίταλίας πεφαλή γενέσθαι (γίνομαι, fut. γενήσεμαι), Plut. Les dieux vous destinent ce triomphe, τουτό σοι τροπαΐον ταμιεύονται οί θεοί (ταμιευομαι, fut. εύσομαι). Ces biens vous sont destines, miret or rauta (mire, fut. mere).

DESTITUÉ, εκ, adj. qui manque de, ενδεής, ής, ίς : άπορος, ος, ον : ψιλός, ή, όν. —
de biens, d'amis, χρημάτων, φίλων. Être destitué de tout, εν ἀπορία πάντων καθ-ίστηκα
(parf. de καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι).
Qui a perdu sa place. Voyes Destriue.

DESTITUER, v. a. priver de sa place, τῆς ἀρχῆς κατα-λύω, fut. λύσω, acc. Χέπ. Destituer par une délibération publique, ἀπο-χειροτονίω, ω, fut. ήσω, acc. : ἀπο-ψηφίζομαι, fut. ίσομαι, acc. Magistrat destitué, ὁ τὴν ἀρχὴν ἀφ-αιριθείς, ίντος (partic. aor. 1° passif d'àφ-αιρίω, ω, fut. αιρήσω).

DESTITUTION, ε. f. townes par le verbe.

DESTRUCTEUR, ε. m. ἀναφίτης, ου (δ) ε καθαιρίτης, ου (δ).

DESTRUCTIF, IVE, adj. avaipetixóc, ń, óv: xabaipetixóc, ń, óv.

DESTRUCTION, s. f. ἀναίρεσις, εως (ή): καθαίρεσις, εως (ή): κατάλυσις, εως (ή). — d'une ville, ή τῆς πόλεως κατασκαφή, ῆς. — d'un gouvernement, ή τῆς πολιτείας κατάλυσις, εως. — d'un homme, ὁ τοῦ ἀνθρώπου δλεθρος, ου. DÉSUÉTUDE, s. f. ἀήθεια, ας (ή). Tomber en désuétude, ἀπ-αρχαιόομαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι.

DÉSUNION, s. f. séparation, διάστασις, εως (ή). || Dissentiment, ἀπίχθεια, ας (ή): φιλονεικία, ας (ή). Mettre la désunion entre des amis, τεὺς φίλους δια-στασιάζω, ful. άσω.

DÉSUNIR, v. a. disjoindre, δι-ίστημι, fut. δια-στήσω, acc.: δια-ζεύγνυμι, fut. ζεύξω, acc. Se désunir, δι-ίσταμαι, fut. δια-στήσομαι. || Désunir deux smis, τοὺς φίλους δια-στασιάζω, fut. άσω.

DÉTACHEMENT, s. m. abnégation, ἀπόδυσις, εως (ή). Être dans un parfait détachement
des choses de ce monde, τὰ ἐπὶ γῆς πάντα
ἀπο-δίδυμαι (parf. đἀπο-δύομαι, fut. δύσεμαι).
|| Détachement, troupe de soldats, λόχος, ευ (δ):
ἀπόμοιρα, ας (ή). Détachement de cavalerie,
λπ, ης (ή).

DÉTACHER, v. a. désunir, séparer, ôter, άφ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω, acc.: άφ-ίστημι, fut. ἀπο-στήσω, acc. Chairs qui se détachent, σάρχις ἀφ-ιστάμιναι, ων. Tuile détachée du toit, χαλυπτήρ τῆς στέγης ἀπ-ολισθήσας, αντος (partic. aor. 1 er d'ἀπ-ολισθαίνω, fut. ολισθήσω). Détacher un bandage, τὸν ἐπιδισμὸν περι-αιρέω, ω, fut. αιρήσω. Détacher les fruits de l'arbre, τους παρπούς άπο-δράσσομαι, fut. δράξομαι, ου άπο-δρέπομαι, fut. δρέψομαι. Il détacha les haches du milieu du faisceau, τάς πελέκεις των φάδδων άπ-ελυσε (άπο-λύω, fut. λύσω), Plut. Détacher les mains d'un prisonnier, του αίχμαλώτου τάς γείρας λύω, fut. λύσω. | Maison détachée de toutes les autres, οἰκία πασῶν τῶν άλλων κεγωρισμένη, ης (partic. parf. passif de χωρίζω, fut. ίσω). Ces choses sont tout à fait détachées les unes des autres, πλείστον άλλήλων κεγώρισται ταῦτα, Isocr. Choses détachées, qui n'ont aucune liaison, tà à ouvápthta, ev. | Détacher des soldats pour une expédition, στρατιώτας έξαιρετούς τινας έχ-πέμπω, fut. πέμψω. Se détacher du reste de l'armée, τῆς τάξεως ξω προ-γωρίω, ω, fut. ήσω. || Détacher l'Ionie du parti des Perses, τὴν Ἰωνίαν τῶν Περσῶν ἀφίστημι, fut. ἀπο-στήσω, Thuc. Il détacha quelques villes du parti de Pharnabaze, των πολιων παρ-εσπάτό τινας του Φαρναδάζου (παρα-σπάομαι, ώμαι, fut. σπάσομαι), Xén. || Si vous vous détachez de ces amis, no δια-λύσησθε την πρές τούτους φιλίαν (δια-λύομαι, fut. λύσομαι).

Ditacher, dans le sens moral. Détacher quelqu'un des plaisirs, τινὰ τῶν ἡδονῶν ἀφίστημι, fut. ἀπο-στήσω. Se détacher de loutes
les affaires, τῶν πραγμάτων ἀφ-ίσταμαι, fut. ἀπο-στήσυμαι. Se détacher du monde, ἀπὸ
τῶν ἀνθρώπων ἀνα-χωρίω, ῶ, fut. ήσω. Se détacher entièrement du jeu, τὴν πεσσείαν πολλὰ χαίρειν κελεύω, fut. εύσω.

DETACHER, v. a. ôter les taches, ἀποσμάω, ω, ου ἀπο-σμήχω, ful. σμήξω, acc.

DÉTAIL, s. m. vente partielle, ἀπιμπόλησις, sως (ή). Vendre en détail, έξ-εμπολέω ου ἀπεμπολέω, ω, fut. ήσω, acc.

Ditail, récit circonstancié, διήγησις, εως (ή):
ἐξήγησις, εως (ή). || Les détails, les particularités, τὰ καθέκαστον: τὰ κατὰ μέρος. Souvent
on sous-entend le mot détail, en mettant l'adjectif au neutre. Ne point s'occuper des meres
détails, τὰ μικρὰ κὸκ ἀλίγω (sans futio). Insister sur les moindres détails, μικρολογίσμαι,
εῦμαι, fut. ήσομαι. Raconter avec les plus petits détails, λεπτομερῶς δι-ηγίσμαι, οῦμαι, fut.
ήσομαι, acc. Et pourquoi m'arrêter sur tous
ces détails? καὶ τί δεῖ καθ' έκαστον λίγοντα
δια-τρίδειν (δια-τρίδω, fut. τρίψω); Examiner
en détail, καθ' έν έκαστον διεξ-ετάζω, fut.
άσω, acc.

DETAILLER, v. a. vendre en détail, ἐπεικολίω, ω, fut. τίσω, acc. ∦ Raconter en détail, δι-ηγίομαι ου ἐκδι-ηγίομαι, εῦμαι, fut. τίσωμαι, acc.

DÉTAILLEUR, ou Ditaillant, s. m. qui vend en détail, ἀπιμπολειτής, οῦ (έ).

mu en aetau, απεμπολήτης, ου (ε). DÉTALAGE, s. m. σκευαγωγία, ας (ή).

DÉTALER, v. a. serrer des marchandises, τὰ ὁνια σχιυαγωγίω, ω, fut. ποω. || Prendre la fuite, ἀπο-διδράσχω, fut. δράσομαι.

DÉTEINDRE, v. a. enlever la teinture, τὸ χρῶμα ἐκ-πλύνω, fut. πλυνῶ. Se déteindre, ἐκ-πλύνομαι, fut. πλυνθήσομαι. Déteint, qui est déteint, ἐκπλυτος, ος, ον.

DÉTELER, ν. α. λύω, ful. λύσω, αcc. : ἀπα-ζυγόω, ful. ζεύξω, αcc. : ἀνα-ζυγόω, ω. ful. ώσω, αcc.

DÉTENDRE, v. a. décrocher une tenture, το παραπέτασμα ἀφ-αιρίω, ω, fut. αιρήσω. || Débander, relacher, ἀν-ίημι, fut. ἀν-ήσω, αcc.: χαλάω, ω, fut. χαλάσω, acc. Détendre un arc, détendre son esprit, τὸ τοξον, τὸν νοῦν ἀν-ίημι, fut. ἀν-ήσω. Cordes détendues, αὶ παρανευμισμέναι χορδαί, ων (partic. parf. passif de παρα-νευμίζω, fut. ίσω), Aristt.

DÉTENIR, v. a. κατ-έχω, fut. καθ-έξω, acc. Détenir prisonnier, èv φυλακή κατ-έχω, fut. καθ-έξω, acc. : καθ-έξογω ου καθ-έξογγυμι, fut. είρξω, acc. Détenu en prison, καθ-ειργμένος, η, ov. Détenu au lit, κλινήρης, ης, ες.

DÉTENTION, s. f. l'action de retenir, καττοχή, $\bar{\eta}_c$ (ή). || Emprisonnement, κάθειρξις, εως (ή): εἰρημός, οῦ (ὁ): φυλακή, $\bar{\eta}_c$ (ή): δέσις, εως (ή). Maison de détention, φυλακή, $\bar{\chi}_c$ (ή): δεσμωτήριον, ου (τὸ). Faire cesser la détention de quelqu'un, τῆς φυλακῆς τινὰ ἰξ-αιρέω, $\bar{\omega}$, fut. αιρήσω.

DÉTERGER, ν. α. φύπτω ου διαφ-φύπτω, fut. φύψω, acc. Diosc. Gal.

DÉTÉRIORATION, s. f. διαφθορά, ᾶς (ή).
DÉTÉRIORER, v. a. δια-φθείρω, fut. φθερω,
αcc.

DÉTERMINANT, Ame, adj. πιδανός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Raison déterminante, λόγος ίκανός ου άναγκαῖος, ου (δ). C'est une zaison déterminante pour agir, μεγίστα αύτη αίτία τοῦ δρᾶν (δράω, ῶ, fut. δράσω).

DÉTERMINATIF, ινε, αdj. όριστικός, ή, όν. DÉTERMINATION, s. f. action de déterminer, έρισμός, οῦ (δ). La détermination du seems d'un mot, ὁ τοῦ ἐτὰματος ὁρισμός, οῦ. || | υῖα, ός (partic. parf. de θαἰρίω, ω, fut. ποω). Résolution, δόγμα, ατος (τό). Telle est ma détermination, ώτω μοι δίδακται (δακίω, ω, fut. 3cξω). La détermination que j'ai prise, τὸ δεdoquiver inci. Prendre une détermination, ducγινώσκω, fut. γνώστιμαι, acc. ou infin.

DETERMINEMENT, adv. expressement, διαδότίδην : δητώς. | Résolument, obstinément, αὐθαδως. | Hardiment, τεθαβρημότως.

DÉTERMINER, v. a. statuer, fixer, opice ou άφ-ορίζω, fut. ίσω, acc. Déterminer les conditions pour, tac ouchorias opile, ip' ais, indic. Déterminons maintenant à quel genre de plaisir elle appartient, περί ποίας ούν τῶν άδονων έστί, τον άφ-ορίσωμεν, Aristt. Déterminé, ée, ώρισμένος σε άφ-ωρισμένος, η, εν. Chaque science appartient à un genre déterminé, rav έπιστημών έκαστη περί τι γένος άφ-ωρισμένον ectiv. Al. Alphr. Mal déterminé, ou non déterminé, ἀόριστος, ος, ον. Il n'est rien qui n'ait été prévu et déterminé d'avance, oùsiv άνεξέταστον, οὐδ' άόριστον ήμεληται (άμελέω, ω, ful. now), Dan.

Direnmun, engager à, persuader, milo, fut. mion, acc. — quelqu'un à prendre la fuite, τινά φυγείν (φεύγω, fut. φεύξομαι). C'est co qui le détermina à prendre co parti, τοῦτο ήν αὐτῷ αίτιον του τοιαυτα βουλεύεσθαι (ήν, imparf. α είμί, fut. Ισομαι: βουλεύομαι, fut. εύσομαι).

SE Détenmen, prendre enfin une résolution, δια-γνώσκω τι, sat. δια-γνώσομαι. Se déterminer à, δια-γινώσκω, fut. γνώσομαι, συ προ-ακρίομαι, εύμαι, fut. αιρήσομαι, avec l'acc. ou l'infin. Je me déterminai à vous écrire, προ-ειλόμην προς σὶ γράφειν (γράφω, fut. γράψω). Déterminé à mourir plutot qu'à se rendre, mpo-nonuévos θανείν μάλλον ή Ικδοτος γίνεσθαι (θνήσκω, fut. θατούμαι: γίνομαι, fut. γενήσομαι). Bi vous êles déterminé à souffrir, si δι-έγνωκας πάσχειν (διαγενώσκω, fut. γνώσομαι : πάσχω, fut. πείσομαι). J'y suis déterminé, xixpixa (parf. de xpivo, ut. xpww), Sénèq. Ne sachant à quoi se déterminer, in απορία καθ-εστηκώς (parf. de καθέσταμαι, fut. κατα-στήσομαι). Il se détermina à les faire venir, έδοξε τούτω μετα-πέμπειν · αθτούς (μετα-πέμπω, fut. πέμψω: δοχέω, ω, ful. dotu).

6 (comp. ύτερος, sup. ύτατος): θαβραλέες, α, δια-στρέφομαι, fut. στραφήσομαι. Pied détors, en (comp. ώτιρος, sup ώτατος) : τεθαβρημώς, δ δι-εστραμμένος πους, gen. ποδός.

D'un air déterminé, θαβραλίως : τοθαβρακότως. C'est un déterminé, un homme capable de tout, ραδιούργος τίς έστιν άνηρ και τολμητικός.

DÉTERRER, v. a. tirer de terre, av-spusson ομ έξ-ορύσσω, fut. ύξω, acc. Ayant déterré les restes des morts, των άπο-θανόντων τοὺς νεπρούς άν-ορύξαντες. Visage de déterré, τὸ νεπρώδες πρόσωπον, ου. || Découvrir ce qui est caché, άν-ευρίσκω, fut. ευρήσω, acc. : έξ-ιχνεύω, fut. wow, acc. Déterrez-moi cet homme que je cherche, if-igneus mos ducinon.

DETERSIF, IVE, adj. puntuxoc, n. ou.

DETESTABLE, adj. abominable, βδελυκτός. ή, όν : ἀποτροπαῖος, α, ον : μιαρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): μυσαρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : στυγερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). | Mauvais, trèsmauvais, κάκιστος, η, ον (superl. de κακός). Caractère détestable, ή μιαρωτάτη φύσις, εως. Vers détestables, τὰ ἔχθιστα ποιήματα, ev. Chemin détestable, ή άδατος όδός, ου. Odeur détestable, δυσωδία, ας (ή). Gout détestable, andia, ας (n). C'est la chose du monde la plus détestable, πάντων έχθρότατόν έστι τοῦτο.

DETESTABLEMENT, adv. xáxiota.

DÉTESTATION , s. f. ἀποτροπιασμός, οῦ (δ). DETESTER, ν. α. βδελύσσομαι, fut. ύξομαι, acc. : μυσάττομαι, fut. άξομαι, acc. : άποτροπιάζομαι, fut. άσομαι, αcc. : στυγέω ου άποστυγίω, ω, fut. στυγήσω, acc. Détesté, ée, άπότροπος, ος, ev. Je déteste les flatteurs, τοὺς κόλακας μισίω, ω, fut. ήσω. Ils sont détestes de tout le monde, μίσος παρά πάντων έχουσιν (έχω, fut. ξω), Luc. De tous les dieux tu es celui que je déteste le plus, έχθιστος εί μοι θεών (superl. ď ἰχθρός, ά, όν), Hom. Se faire détester de quelqu'un, πινί άπ-εχθάνομαι, fut. άπ-εχθήσομαι.

DETIRER, ν. α. δια-τείνω ου παρα-τείνω, ful. tevo, acc.

DETONATION, s. f. explosion, xrúmos, su (8). DETONNER, v. n. fairs une explosion, xruπίω, ω, fut. ήσω.

DETONNER, v. n. sortir du ton, en t. de musique, δια-φωνίω, ω, fut. ήσω.

DETORDRE, v. a. détortiller, av-shioou, DÉTERMINÉ, 12, adj. hardi, θρασύς, εῖα, | fut. ελίξω, acc. | Se détordre le pied, τὸν πόδα xlive acc.

DETORSE, s. f. Voyez Entorse.

DETORTILLER, v. a. Voyez Detordan.

DETOUR, s. m. sinuosité, iliquée, ou (6). Chemin qui se perd en mille détours, arpaπος πολλοίς έλιγμοίς πεπλανημένη, τις (ή). Au détour de la rue, èv ἀγκῶνι τῆς ὁδοῦ. Faire un détour, όδον κάμπτω ου ύπο-κάμπτω, fut. κάμψω. Faire beaucoup de tours et de détours, χύχλοις πολλοίς και πλάναις χράομαι, ωμαι, fut. χρήσομαι, Xén. Le lièvre faisant mille détours, πολλούς τινάς δρόμους του λαγώ θέοντος (θέω, fut. θεύσομαι), El. Faire faire un détour à quelqu'un, τινά πιρι-άγω, fut. άξω.

Detour, ruse, prétexte, strooph, ns (n). User de beaucoup de détours, πάσας στροφάς στρίφομαι, fut. στραφήσομαι, Plat. Il prend le même détour, την αὐτην στροφήν στρέφεται, Gal. Ouelques détours qu'il prenne, οὐδ' αν πολλά στραφή, Grég. || Circonlocution, περίφρασις, εως (ή). Parler sans détour, εὐθυβρημονίω, ω, fut. ήσω. Il prit de longs détours pour me dire, πολλά προ-πειρασάμενος είπε (προ-πειράομαι, ώμαι, fut. άσομαι : εἶπον, aor. 2 de λέγω).

DETOURNER, ν. α. ἀπο-τρίπω, fut. τρίψω, acc. Détourner quelqu'un du chemin, τῆς ὁδοῦ τινά παρα-τρίπω. Détourner un char, αμαξαν άπο-στρέφω, fut. στρέψω. || Détourner l'eau, τὸ ύδωρ έχ-τρέπω, fut. τρέψω, ου παρ-οχετεύω, fut. súgu. Ayant détourné le cours de l'eau, παρα-τρέψας άλλη το ύδωρ (παρα-τρέπω, ful. τρέψω), Thuc. Faire des tranchées pour détourner l'eau dans la plaine, τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν είς τὸ πεδίον παρ-άγω, fut. άξω, Plut. | Détourner une maladie, την νόσον έχ-τρέπω, fut. τρίψω. Détourner le mai sur la tête de quelqu'un, τὸ κακὸν εῖς τινος κεφαλήν τρέπω, fut. τρίψω. Je prie les dieux de détourner cette horrible vision, εύχομαι τοῖς θεοῖς ἀπο-στρέψαι τὸ ἀλλόχοτον του φαντάσματος (ἀπο-στρέφω, ful. στρίψω), Luc. || Détourner les yeux, ἀπο-δλίπω, fut. δλίψομαι. - vers quelque chose, πρός τι. - de quelque chose, ἀπό τινος. || Détourner son attention de quelque chose, την διάνοιάν τινος ου ἀπό τινος ἀφ-ίσταμαι, fut. ἀπο-στήσομαι. Détourner des maux présents l'attention de là la détresse, είς ἀπορίαν καθ-ίστημι, sut. καταquelqu'un, ἀπὸ τῶν παρ-όντων δεινῶν τὴν γνώμην στήσω, acc. Être dans la détresse, ἐν πάνάπ-άγω, fut. άξω, Thuc. || Détourner les mots | των άπορία καθ-ίστηκα (parf. de καθ-ίσταμαι,

DÉTOROUER, v. a. παρικ-κλίνω, fut. de leur sens ordinaire, τους λόγους τῆς συναθείας έx-τρέπω, fut. τρέψω, Plut.

> se Detourner, se tourner d'un autre côté, άπο-στρέφομαι, ful. στραφήσομαι. Se détourner d'une chose ou d'une personne avec horreur, τὶ ου τινὰ ἀπο-στρίφομαι. Se détourner pour éviter un coup, πληγήν έκ-κλίνω σε παρεκxlive, ful. xlive.

se Detourner, changer de chemin, τῆς ὁδοῦ παρα-τρέπομαι, fut. τραπήσομαι. Se détourner de ceux que l'on rencontre, τοὺς ἀπαντώντας έχ-τρέπομαι, ful. τραπήσομαι, Chrysost. Ils se détournèrent, et firent semblant de ne pas me voir, έξ-ετρέποντο καὶ οὐκ ἐδόκουν έτι όραν με (δικέω, ω, σει. δοξω: όραω, ω, σει. δψομαι), Aristph. Le Nil se détournant un peu vers l'orient, ὁ Νείλος παρεπι-στρέφων μικρὸν πρὸς την δω (παρεπι-στρίφω, fut. στρίψω), Strab. Le sang se détourne vers les autres parties du COTPS, απο-στρέφεται καὶ απο-τρέπεται τὸ αίμα πρός έτερα μορία (άπο-στρέφομαι, fut. στραφήσομαι : ἀπο-τρέπομαι, fut. τραπήσομαι), Gal.

Detourner, au fig. dissuader, απο-τρίπω ομ παρα-τρίπω, fut. τρίψω, acc. — quelqu'un de quelque chose, τινά τινος. — de faire quelque chose, του ποιείν τι, ου του μή ποιείν τι. Ils détournent leurs amis du maniement des affaires publiques, τους συνήθεις άπο-τρέπουσι του τά κοινά πράσσειν (πράσσω, fut. πράξω), Plut. Les choses dont je cherche à vous détourner, ών έγω πειρωμαι άπο-τρέπειν ύμας (πειράομαι, ώμαι, fut. άσομαι), Thuc.

DETOURNER, distraire pour un usage illicite. παρα-τρέπω, fut. τρέψω, acc.: παρα-χράομαι, ωμαι, fut. χρήσομαι, dat. Détourner les fonds publics, τὰ δημόσια έχ-κλέπτω, fut. κλέψω.

DÉTRACTEUR, s. m. βλάσφημος, ου (δ). DÉTRACTION, s. f. βλασφημία, ας (ή).

DÉTRAQUER, v. a. déranger le pas d'un cheval , ίππου τὸ βάδισμα δια-στρέφω, fut. στρέψω. 🗗 Détraquer une machine, to unyamua diaλύω, fut. λύσω. | Détraquer l'estomac, τον στόμαχον χαχώς δια-τίθημι, fut. δια-θήσω.

DETREMPE, s. f. to διάδροχον ομ δια-δεδρεγμένον χρώμα, ατος.

DETREMPER, v. a. δια-Ερίχω, fut. Ερίξω, acc. DÉTRESSE, s. f. ἀπερία, ας (ή). Réduire feet. πατα-στήσομαι). Signal de détresse, τὸ αποκοπή, ῆς. Avoir des dettes, δρείλω, fet. της έσγάτης άπονοίας σημείον, ου.

DETRIMENT, s. m. ζημία, ας (ή): βλάδη, της (ή). A mon détriment, μετά ζημιας τῆς εικής. Au détriment des auditeurs, int ζημία ομ έπὶ βλάδη τῶν ἀχουόντων. Au détriment de la république, κὸκ άζημίως τη πολει.

DETROIT, s. m. πορθμός, οῦ (δ). Iles séparées par un mince détroit, al λεπτφ παντάπαπιν πορθμώ δι-ηρημέναι νήσοι (δι-αιρέω, ώ, ful. apriow), Plut.

DETROMPER, v. a. μετα-διδάσκω, fut. διδάξω, αςς.: μετα-πείθω, fut. πείσω, αςς. Se détromper, μετα-γινώσκω, fut. γνώσομαι. de quelque chose, ní. Détrompez-vous, tournez, sachez la vérité, lot tò dantés (olda, fut. elcouau).

DETRONER, ν. α. τῆς ἀρχῆς καθ-αιρίω, e. ful. aiprise, acc.

DETROUSSER, v. a. laisser retomber, xabίπμι, fut. καθ-ήσω, acc. Se détrousser, τὴν iσθητα καθ-ίημι, fut. καθ-ήσω. || Dépouiller, voler, συλάω, ä, fut. ήσω, acc.

DETRUIRE, v. a. av-aipio, o, fut. aipriow, acc. : xab-aipiw, &, fut. aipriow, acc.: κατα-λύω, fut. λύσω, acc. Détruire une ville, πολίν έξ-αιρέω ου άν-αιρέω, ω, ful. αιρήσω. Plusieurs Romains étaient d'avis qu'il fallait détruire Carthage, ή Καρχηδών πολλοίς των "Ρωμαίων έξαιρετέα έδόκει είναι (δοκέω, ü, fut. δοξω), Polyb. Crésus détruira un grand empire, Κροίσος μεγάλην άρχην κατα-λύσει (κατα-λύω, ful. λύσω), Hérodt. Combien de démocraties ont été détruites, δσαι δημοκρατίαι κατ-ελύ-Inoav, Xén. || Détruire quelqu'un dans l'esprit d'un autre, tournez, rendre suspect, υποπτόν τινά τινι ποιίω, ω, ful. ήσω.

SE Détruire, v. r. tomber en ruines, xarapipopat, fut. xat-everthoopat. | du fig. Les fausses opinions se détruisent avec le temps. φθίνουσι σύν χρόνω αί ψευδείς δόξαι (φθίνω, sans fut.). Les amitiés des méchants se détruisent bientôt, τὰς τῶν πονηρῶν φιλίας ὀλίγος χρόνος κατ-έλυσε (κατα-λύω, fut. λύσω), Isocr. | Se détruire soi-même, se donner la mort, imautor in-aipie, e, fut. aipiese: imautor του βίου έξ-άγω, fut. άξω.

DETTE, s. f. xpics, ous (tò), au pl. xpia, wv (tà). Les datifs sing, et pluriel sont peu usités. Abolition des dettes, h Tav primy Suciv. ou moins bien Suci, acc. Súo. Vingt-deux.

όφειλήσω : χρεωστέω, ω, ful. ήσω. N'avoir point de dettes, codevi opeilm, fut. opeiλήσω. Qui a des dettes, ὑπόχριως, ως, ων. Accable de dettes, κατάχριως, ως, ων. Ils firent beaucoup de dettes, κατάχριω έγένοντο (Yivopai, fut. Yevrisopai), Athen. Comment sans le savoir avez-vous contracté des dettes? πόδεν σαυτόν ελαθες υπόχρεως γενόμενος (λανθάνω, fut. λήσω); Aristph. Payer ses dettes, τὰ χρία ixτίνω, ful. τίσω : χρεωλυτέω, ω. ful. τίσω. Acquitter une ancienne dette, παλαιού χρίους έχτισιν άπο-πληρόω, ω, fut. ώσω. Demander le payement d'une dette, τὸ ὀφειλόμενον ἀπαιτίω, ω, fut. ήσω. Remettre à quelqu'un sa delle, τὸ όφειλόμενον ου τὸ χρέος τινὶ ἀφ-ίκμι, ful. έφ-ήσω. La mort est une dette que nous ne pouvons éviter de payer, dnaoi xata-baveiv όφείλετα:, καὶ οὐκ έστι τὸ χρέος φυγείν (καταθνήσκω, fut. θανούμαι : ὀφείλομαι, fut. ὀφληθήσομαι), Alciphr.

DRUIL, s. m. affliction, πίνδος, ους (τὸ). Etre dans le deuil, nevoiw, w, fut. now. Maison en deuil, cixia nevôcica, ne (n). Toute la ville est dans le deuil, πίνθει κατ-έχεται ή πολις (κατ-έχω, fut. καθ-έξω). Passer la vicillesse dans le deuil, διά πένδους τὸ γῆρας δι-άγω, fut. άξω. Sujet de deuil, πένθημα, ατος (τὸ). Digne sujet de deuil, πράγμα άξιοπενθές, εῦς (τὸ). Habit de deuil, ή πενθική ἐσθής, ήτος. Prendre le deuil, σχήμα πενθικόν περιδάλλομαι, fut. δαλούμαι. Ils prirent le deuil, πένθος προ-ίθεντο (προ-τίθεμαι, fut. προ-θήσομαι). Être vêtu de deuil, μελανειμονίω, ω, fut. ήσω. Vêtu de deuil, μελανείμων, ων, ον, gén. ονος. Se mettre en grand deuil πάνυ πενθικώς σχευάζεμαι, fut. ασθήσομαι. Porter le deuil de quelqu'un, rivà nerbiw, w, fut. riom. Porter le deuil pendant dix mois, δίκα μήνας άπο-πενδίω, &, fut. ήσω, Plut. Il ne faut pas porter le deuil de toute espèce de mort, cux έπὶ παντί θανάτω τὰ πένθη δεί γενέσθαι (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Plut. Quitter le deuil, τοῦ πένθους παύομαι, ful. παύστμαι : τὰς πενθικάς έσθητας μετα-δάλλω, fut. δαλώ. Après avoir quitté le deuil, mot à mot, après le deuil, μετά πένδος. En signe de deuil, ἐπὶ πένδει.

DEUTERONOME, s. m. Δευτερονόμιον, ου (τό). DRUX, adj. duc, gén. duciv ou duciv, dut. δύς καὶ είκεσι, ου είκεσι δύο. Trente-deux, δύο en porte deux fois l'an, διφόρες, ος, ον. Τουκαὶ τριάκοντα, ου τριάκοντα δύο. Qui a deux têtes, δικέφαλος, ος, ον. Qui a deux pieds, δίπους, ους, ουν, gén. οδος. Agé de deux ans, διετής, ής, ίς. On forme ainsi une infinité d'adjectifs. Longueur de deux pieds, διπόδιον, ου (τὸ). Espace de deux ans, διετηρίς, ίδος (ή). Attelage de deux chevaux, διζυγία ας (ή). On forme ainsi un grand nombre de substantifs. || Deux, précédé de l'article, se traduit ordinairement par aupa, pour tous les genres, gén. aupoir, ou par aupórepu, a., a, gén. ων. Les deux mains, αμφω τω χείρε. Des deux mains, άμφοιν χεροίν ου χερσί : άμφοτέραις χερσί. Prendre à deux mains, άμφὶ χερσὶ λαμδάνω, fut. λήψομαι. acc. Les deux pieds, αμφω τω πόδε. Se tenir ferme sur ses deux pieds, ἐπ' ἀμφοτέρων βέδηκα, parf. de βαίνω, fut. Bnocuat. Voir de ses deux yeux, et entendre de ses deux oreilles, δυοίν δφθαλμοίν εράω, ω, (fut. εψομαι), και δυοίν ωτοίν ακούω, (fut. exousoman), Xen. Tous deux, appe ou άμφότεροι, comme ci-dessus. Tous deux moururent d'une mort violente, αμφότεροι βιαίφ θανάτω άπ-έθανον (άπο-θνήσκω, ful. θανούμαι), Athén. Ils s'aiment tous deux, c'est-à-dire, l'un l'autre, άλλήλους φιλούσι (φιλέω, ω, fut. χίσω). Deux ensemble, deux à deux, σύνδυο. On dit que les dieux habitent deux ensemble, τους θεους φάσκουσι σύνδυο οίκειν (φάσκω, fut. φήσω: οἰκίω, ω, fut. ήσω). Tous deux ensemble, tous les deux, oi συνάμφω. L'un des deux, έτερος, α, ον. Chacun des deux, έκάτερος, α, ον. Qui que ce soit des deux, δπότερος, α, ον. Qui des deux? lequel des deux? πότερος, α, ον; Qui de nous deux? πότερος νωίν: Aucun des deux, οὐδέτερος, α, ον: devant un infin. ou un mode oblique, unδέτερος, α, ον. | En deux parts, δίχα. Diviser en deux, δίχα δι-αιρίω, ω, fut. αιρήσω. Plié en deux, δίπτυχος, ος ev. Des deux côlés, in' άμφότερα ou άμφοτέρωθεν. Des deux manières, άμφοτέρως. || Deux fois, δίς. Deux fois plus grand, διπλάσιος, ος ου α, ον : διπλασίων, ων, ον, gén. cvoς. Deux fois teint. δίδαφος, ος, ον. Labouré deux fois, δίπολος, ος, cy. Et ainsi de plusieurs adj. composés. Deux fois par jour, δίς τῆς ἡμίρας. Deux fois par an, die rou inaurou. Porter du fruit deux fois l'an, διφορίω, ω, fut. now, acc. Qui | LE DEVANT, s. m. la partie antérieure,

tes les deux fois, auporspaus. De deux fois l'une, ἐναλλάξ. N'en pas faire à deux fois, άπαξ δια-πράσσομαι, fil. πράξομαι, acc.

DEUXIEME, adj. δεύτερος, a, ov. La deuxième jour, τη δευτέρα, σα τη δευτεραία. Il vint le denxième jour, deurspaios hider (έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Pour la deuxième fois, to destrepor.

DEUXIRMEMENT, adv. δεύτερον.

DÉVALER, v. a. faire descendre, xaláu. ω, fut. χαλάσω, acc. : καθ-ίημι, fut. καθ-ήσω, acc. | v. n. descendre, être porté de haut en bas, χατα-φέρομαι, ful. κατ-ενεχθήσομαι.

DÉVALISER, v. a. συλάω, ū, fut. ήσω, acc.

DEVANCER, v. a. prendre les devans sur quelqu'un, φθάνω, fut. φθάσω, acc.: προλαμδάνω, fut. λήψομαι, αcc.: προτερέω, ω., fut. ήσω, gén. : προ-τρίχω, fut. προ-δραμούμαι, gén. Les Scythes devancèrent de beaucoup les Perses, Ιφθασαν πολλώ οι Σκύθαι τους Πέρσας (φθάνω, fut. φθάσω), Hérodt. Le courrier d'Athènes ayant devancé celui de Lacédémone, φθάσας ὁ Αθηναίων άγγελος τὸν Δακεδαιμονίων, Hérodt. L'emportement devance la réflexion, φθάνει ὁ θυμὸς τὸν λογισμόν. La vue devance l'oule, ή όψις προ-λαμδάνει την ακτήν (προ-λαμδάνω, fut. λήψομαι). Le pin devance les autres arbres par sa végétation, ή πίτυς προτερεί τη βλαστήσει (προτερέω, ω, fut. ήσω), Théoph. Chez beaucoup de gens la langue devance la pensée, πολλοίς ή γλώσσα προ-τρέχει τῆς διανοίας (προ-τρέχω, fut. προ-δραμούμαι). Isocr. Devancer l'attente de quelqu'un, idnidaç τινός προ-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Devancer les désirs, ταις έπιθυμίαις άπ-αντάω, ω, fut. αντήσομαι. | Surpasser, l'emporter sur, απο-λείπω, fut. λείψω, acc. Devancer les autres de bien loin. πόβρω τους άλλους άπο-λείπω. Notre ville devance de si loin tous les autres peuples en sagesse, τοσούτον άπο-λάλοιπεν ή πόλις ήμών τοὺς άλλους άνθρώπους περί του φρονείν (φρονέω, ώ, fut. now), Isocr. Voyez Surpasser.

DEVANCIER, s. m. δ προ-γεγενημένος, ου (partic. parf. de mpo-rivopat, fut. revisopat). Nos devanciers, οί κατά τους έμπροσθεν χρόνους γεγενημένοι, ων, ou sans le verbe, οἰ έμπροσθεν, οί πρό ήμων.

τὸ εμπροσθεν, indéclin. Le devant de la mai- ίσω, οπ άνθ-ορμάω, ω, fut. ήσω, ου άντεξ-SOn , τὸ έμπροσθεν τῆς οἰκίας. Prendre les devants, gagner les devants sur quelqu'un, τινά φθάνω, fut. φθάσω: τινός προ-τρέχω, fut. ετρο-δραμούμαι: τινός προτερίω, ώ, ful. ήσω.

BEVANT, prép. en avant de, mpo, gén. Devant le temple, προ του ναου. Devant la porte, mpò ruy supuy. Avoir devant les yeux, ετρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὀράω, ῶ, fut. δψομαι. Ce qu'on a devant les yeux, τά πρό όφθαλμών. Porter devant soi, πρὸ ἐμαυτοῦ φέρω, fut. elaw, acc. Conduire devant sei un troupeau, άγελην προ-άγω, fut. άξω. ή En présence de, εναντίον, gen. : ενώπιον, gen. Parler devant tout le monde, εναντίον άπάντων λέγω, fut. λίξω. Se présenter devant quelqu'un, ivavτίον τινός ζοταμαι, βυι. στήσομαι: τινί παρίσταμαι, fut. παρα-στήσομαι. Devant Dieu et devant les hommes, evavrior ou evértor tou άνδρώπων καὶ τοῦ Θιοῦ. Devant les juges, είς τους δικαστάς. Je lui défends de paraître devant moi, άπ-αγορεύω μηκέτι μοι αὐτὸν έν-τυχείν (ἐν-τυγχάνω, fut. τεύξομαι).

DEVANT, adv. de lieu, πρόσθεν ου έμπροober. Devant et derrière, πρόσθεν καὶ όπισθεν. Bovoyer devant, προ-πέμπω, fut. πέμψω, acc. Courir devant, προ-τρέχω, fut. προ-δραμούμαι. Et ainsi d'un grand nombre d'autres verbes. | Adv. de temps. Un peu devant, δλίγον έμπροσθεν, σει μιχρόν έμπροσθεν, ουι έμπροσθεν ελίγω χρόνω, ου πρό ελίγου. Cl-devant, πρότερον : πρίν : τοπρίν.

DE DEVANT, prép. ἀπό, gén. Se retirer de devant quelqu'un, ἀπό τινος ἀνα-χωρίω, ω, fut. ήσω. Oter de devant la porte, ἀπὸ τῆς θύρας ἀπο-κινέω, ω, fut. ήσω, acc. Adv. Les pieds de devant, ci έμπροσθιοι πόδες, ων. Les jambes de devant, τὰ ἐμπρόσθια σκέλη, ῶν.

PAR DEVANT, prép. Par devant les magisrats, είς τους άρχοντας. Par devant le juge, žni rou duzacrou. | Adv. Blessure reçue par Tevant, ή διανταίος ου διανταία πληγή, ής. lessé par devant, avrixpus manyeis, eioa, év part. aor. 2 passif de πλήσσω, fut. πλήξω).

AU DEVART DE, prép. avrior, dat. S'élancer an devant, αντίον δρμάω, ω, fut. ήσω. Aller au devant de quelqu'un, πνί δπ-αντιάζω, fut. dow, ou vin-artaw, w, fut. artifocual, ou gamment par d'autres verbes. Il finit par deαπ-αντάω, ω, fut. αντήσομαι. Aller au devant

έρχομαι, fut. ελεύσομαι, ου δμόσε χωρέω. w, fut. now. Aller au devant des désirs de quelqu'un, τάς ἐπιθυμίας τινός φθάνω, fut. φθάσω.

DEVANT QUE. Voyes AVANT QUE. DEVASTATEUR, s. m. πορθητής, οῦ (¿). DEVASTATION, s. f. exmoother, swe (7). DÉVASTER, v. a. ix-mopôio, o, fut. ńaw, acc.

DEVELOPPEMENT, s. m. action de développer, de déployer, ανάπτυξις, εως (ή). Développement des troupes, δ τῆς τάξιως έξελιγμός, οῦ. || Groissance, αῦξησις, εως (ή): iπίδοσης, εως (ή). Développement des forces du corps, ή του σώματος βώσις, εως. || Explication, εξήγησις, εως (ή). Donner tous les développements nécessaires, πάντα καθ' έκαστον έξ-ηγέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. | Amplification, παράφρασις, suc (i). Méthode de développement, ή του παρα-φράζειν μέθεδος. ου (παρα-φράζω, fut. άσω).

DEVELOPPER, v. a. ôter de son enveloppe, έξ-ελίσσω, fut. ελίξω, acc. : έχ-τυλίσσω, fut. ίξω, acc. | Déployer, étendre, évaπτύσσω, ful. πτύξω, acc.: άνα-πετάγνυμι, ful. πετάσω, acc. Développer les rangs d'une armée, την τάξιν έξ-ελίσσω, fut. ελίξω. | Augmenter, accroitre, iπ-αύξω ou iπ-αυξάνω, fut. αυξήσω, acc. Développer les forces d'un enfant, τον παίδα βώννυμι, ου έπιβ-βώννυμι, fut. bwow. | Faire briller, mettre au grand jour, έπι-δείχνυμι, fut. δείξω, acc. Développer ses grands talents, μεγάλην δύναμιν έπι-δείχνυμαι, ful. deikoual. | Expliquer, exposer, it-nyioμαι, ούμαι, fut. ήσομαι, acc. Développer ses pensées, τὰς διανοίας ἀπο-δείχνυμι, fut. δείζω. Amplifier, paraphraser, παρα-φράζω, fut. φράσω, acc. — une pensée d'Homère, Όμπρου γνώμην.

DEVENIR, v. n. givopai, ful. givnoopai. De bons ils sont devenus méchants, ἀντ' ἀγαθών χαχοί γιγένηνται. Souvent devenir, suivi d'un adjectif, se traduit par un seul verbe. Devenir vieux, γηράσκω, fut. γηράσω. Devenir riche, πλουτίζομαι, fut. πλουτισθήσομαι. Souvent aussi γίνομαι est remplacé élévenir homme de bien, ἀπ- έδη ἀνὴρ ἄριστος de l'ennemi, τοις πολεμίοις ἀπ-αντάω, ω, fut. (άπο-δαίνω, fut. δάσομαι). Que deviendra tout cela? ποι άπο-δήσεται ου έκ-δήσεται ταῦτα (άπο-δαίνω ου έκ-δαίνω, fut. δήσομαι); Que deviendrai-je? τί πάθω (πάσχω, fut. πείσομαι); Je ne sais que devenir, ούκ οίδα ποι τράπωμαι (subj. aor. 2 moy. de τρέπω, fut. τρέψω).

DÉVERGONDÉ, επ, adj. ἀναιδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): ἀναίσχυντος, ος, ον: ἀπ-ηρυθριαχώς, υῖα, ός (partic. parf. ἄἀπ-ερυθριαώ, ω, ful. άσω).

DÉVERROUILLER, ν. α. — une porte, ἀπὸ τῆς θύρας τὸν μοχλὸν ἀπ-ωθίω, ω, fut. ήσω.

DEVERS, prép. aux environs de, πιρί, acc. || Par devers, devant, en présence de, έναντίον, gén. Se pourvoir par devers un juge, εἰς τὸν δικαστὴν ἐφ-ίημι, fut. ἐφ-ήσω (sous-ent. τὴν δίκην): τὸν δικαστὴν ἐπι-καλίσμαι, σῦμαι, fut. καλίσομαι. Ανοίτ par devers soi, πρὸ χειρῶν έχω, fut. ἔξω, acc. On emploie aussi l'adj. πρόχειρος, ος, ον. J'ai les pièces par devers moi, έχω πρόχειρα τὰ γράμματα.

DÉVERS, ERSE, adj. gauche, oblique, πλάγιος, ος ου α, ον : διάστροφος, ος, ον : διεστραμμένος, η, ον (partic. parf. passif de διαστρέφω, fut. στρέψω).

DÉVERSER, v. a. répandre, κατα-χίω, fut. χεύσω, acc. Déverser sa honte sur quel-qu'un, αἰσχύνην τινός κατ-αντλίω, $\tilde{\omega}$, fut. ήσω. \parallel v. n. incliner ou se pencher de côté, παρα-κλίνω, fut. κλιν $\tilde{\omega}$: παρα-κύπτω, fut. κλίνω.

DEVERSOIR, s. m. ύδροδόχος, ου (ό).

LE DEVETIR, v. r. άπο-δύομαι, fut. δύσομαι.

DÉVÊTISSEMENT, s. m. dirádusis, sus (i).

DÉVIATION, s. f. ἀποπλάνησις, εως (ή).

DÉVIDAGE, s. m. tournez par la verbe.

DÉVIDER, v. n. ἀνα-πηνίζομαι, fut. ίσομαι, acc.: ἀνα-λύω, fut. λύσω, acc. Les femmes

lévident les cocons des vers à soie, τὰ βομβικια ἀνα-λύουσι γυναϊκες ἀνα-πηνιζόμεναι, Aristt.

DÉVIDEUR, s. m. ευεε, s. f. ἀνα-πηνιζόμινος, n, ον (partic. d'άνα-πηνίζομαι).

DEVIDOIR, s. m. populoc, ou (6).

DÉVIER, v. n. ἀπο-πλανάομαι, ωμαι, fut. ήσομαι ου ηθήσομαι. — des bons principes, τοῦ ὀρθοῦ. — de la saine doctrine, τῆς ὀρθο-δοξίας. Faire dévier, ἀπο-πλανάω, ω, fut. ήσω, αcc.: παρα-τρίπω, fut. τρίψω, αcc: παρα-άγω, fut. άξω, acc. — quelqu'un du droit chemin, τινὰ ἀπὸ τῆς εὐθίας.

DEVIN, s. m. μαντις εως (δ). Qui concerne les devins, μαντικός, τί, όν. Faux devin, ψευδομαντις, εως (δ). Devin qui devine par les songes, δνειροχρίτης, ου (δ). — par les entrailles des bêtes, ἱεροσχοίτος, ου (δ). — par le vol des οἰεσαιχ, οἰωνοσχοίτος, ου (δ): οἰωνοποίος, ου (δ). Consulter les devins, μαντεύομαι, fut. εὐσομαι.

DEVINER, v. a. faire le devin, mavrevouxe. fut. εύσομαι, acc. Deviner l'avenir, τὰ μέλλοντα κατα-μαντεύομαι. || Conjecturer, τεκμαίρομαι, fut. αρούμαι, acc. : είχαζω, fut. άσω, acc. : στοχάζομαι, fut. άσομαι, gén. Deviner ce qui arrivera, τὸ μέλλον ου περί τοῦ μέλλοντος τεχμαίρομαι, fut. αρούμαι. Deviner quelqu'un à sa voix, τη φωνή τεχμαίρομαί τινα δστις έστί, Plut. Deviner juste, εὐστοχίω, ω, fut. ήσω: όρθως τεχμαίρομαι, / Μ. αρούμαι : καλώς είκαζω, fut. άσω. L'épaisseur de la brique leur ayant fait deviner sa longueur, έχ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, Thue. Devinez le reste, τὰ λοιπὰ εἴκασον, εἰ δύνατόν γε. Ils ne pouvaient deviner ce qui se passait, εν ἀπόρω ήσαν είκάσαι τὸ γινόμενον, Thuc. Deviner la pensée des dieux, της των θεων διανοίας στοχάζομαι, fut. άσομαι, Isocr. J'ai acheté cela, devinez combien? ἐπριάμην τοῦτο, πόσου οἶει (οἴομαι, fut. οἰπσομαι); Je devine que vous me trompez, αίσθάνομαι ύπο σου άπατώμενος (αίσθάνομαι, fut. αἰσθήσομαι : ἀπατάω , ώ, ∫ut. ήσω).

DEVINERESSE, ε. f. προφήτις, ιδος (ή).

DEVIS, s. m. colloque, όμιλία, ας (ή). || État détaillé, κατάλογος, ου (δ): ἀπόφασις, εως (ή).

DÉVISAGER, ν. α. égratigner le visage, τὸ πρόσωπον ἀμύσσω, fut. ἀμύξω.

DEVISE, s. f. symbole, σύμδολον, ευ (τὸ). Εριgraphe, ἐπιγραφή, ῆς (ή).

DEVISER, ν. n. causer, όμιλίω, ῶ, fut. ήσω.
— avec quelqu'un, τινί. — de choses peu intéressantes, τῶν οὐδινὸς λόγου ἀξίων.

DÉVOIEMENT, s. m. κοιλιολυσία, ας (ή).
Donner le dévoiement, την κοιλίαν λύω, fut.
λύσω. Le faire cesser, την κοιλίαν ζοτημι, fut.
στήσω.

DÉVOILEMENT, ε. m. ἀνακάλυψις, εως (ή): ἀποκάλυψις, εως (ή): ἐκκάλυψις, εως (ή)

DÉVOILER, v. a. ôter le voile de dessus la tête; έχ-χαλύπτω, fut. ύψω, acc. Se dévoiler, έχ-χαλύπτομαι, fut. ύψομαι.

Faire paraître, άνα-καλύπτω ομ άπο-καλύπτω ομ διχ-

toutes ses faiblesses seront dévoilées, si re πταίσει, πάντα τὰ αὐτοῦ ελασσώματα δια-καλυφθήσεται (fut. pass. de δια-καλύπτω), Dém. Se dévoiler à quelqu'un, se faire connaître, spos ετνα άπο-χαλύπτομαι, ∫ει. ύψομαι.

DEVOIR, v. a. être débiteur ou redevable de, δφείλω, fut. όφειλήσω, acc. : χρεωστίω, ω, fut. ήσω, acc. Ne devoir rien à personne, coderi opsilo. Qui doit, qui a des dettes, υπόχριως, ως, ων. Oui doit plus qu'il ne possède, υπίργριως, ως, wy. Ce qui est dû, to operdomeyor, ou. Ceux qui nous doivent, χριωφειλέται, ων (οί). | Δυ fig. Devoir un bienfait, εὐεργεσίας χάριν όφείλω. Je vous dois la vie, βίου σοι χάριν έχω, fut. Kω. C'est aux dieux que l'on doit cette invention, to pier espapa bewr (sous-ent. ioti), Xén. C'est à lui que nous devons tous nos malheurs, αίτιος ήμιν πάντων κακών έγένετο (γίromai, fut. revisomai), Luc. on xat-istn (xabίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι), Dém. || Le commandement nous est dû, άξιοί έσμεν τῆς ἀρχῆς (είμί, fut. έσομαι): δίκαιοί έσμεν άρχειν (άρχω, fut. aptw).

DEVOIR, avec l'infin. être obligé de, opilu. fut. δφειλήσω, infin. Je dois dire, δφείλω λί-Yes, Hérodt. Mais on tourne mieux par l'impersonnel dei, fut. denieu. Il doit faire, dei αύτον παιείν. Ce qu'on doit faire, & δεί πράσσειν : τὸ δίον, εντος. Lorsqu'ils auraient dû faire, δίον αὐτους πράσσειν. Autrement qu'on ne doit, παρά τὸ δίον. Plus qu'on ne doit, υπέρ τὸ δέον: πέρα του δέοντος. Faire plus qu'on ne doit, πέρα του δέοντος υπηρετέω, ω, fut. ήσω. Il doit nécessairement s'affliger, ανάγκη αὐτὸν λυπείσθαι (λυπέομαι, ουμαι, fut. πθήσομαι). On peut encore tourner par les adjectifs verbaux en τίος, τία, τίον: ils répondent aux participes latins en dus, da, dum. On doit aimer la vertu, φιλητέα έστιν άρετή, ου φιλητέον έστί την άρετην (φιλέω, ω, fut. ήσω). On doit mé-Dager les réprimandes, paterior ioni tor ovatour φείδομαι, fut. φείσομαι).

DEVOIR, marquant simplement le futur, wille, fut. μελλήσω, avec le présent ou le futur de finfinitif. Il doit bientôt partir, μέλλει ἀπο-δημείν (άπο-δημέω, ω, fut. ήσω). Il devait partir pour Athènes, έμελλεν Άθήναζε πορεύεσθαι σει πορεύστοθαι (πορεύομαι, fut. εύσομαι).

μαλύπτω, fut. ύψω, acc. Au moindre échec | οντος (partic. neutre de δεί, fut. δεήσει) : τό καθnxov, ovros (partic. neutre de xal-nxo, fut. τέω). Faire son devoir, τὸ δίον ου τὸ καλπκον ου πάνδ' d καθ-ήκει ποιέω, ω, ful. ήσω. Ne pas saire son devoir, σύδεν των δεόντων ποιίω, ω. C'est notre devoir, πρὸς ήμων έστι ου ημέτερον έργον εστί, ou simplement ημέτερόν έστι. C'est le devoir d'un homme sage. έστιν άνδρὸς εὐ φρονούντος. Co n'était pas son devoir de combattre, οὐ πρός αὐτοῦ τὸ μάχεσθαι ήν (μάχομαι, fut. έσομαι). S'acquitter de ses devoirs envers tout le monde, tà xal-nixerta περί πάντας άπο-τελίω, ω, fut. τελίσω. Négliger son devoir, του καθ-ήκοντος άμελέω, ώ, fut. τοω. Y manquer, το δέον άπο-λείπω, fut. λείψω. S'en écarter beaucoup, πολύ του καθ-ήκοντος διαμαρτάνω, fut. αμαρτήσομαι. Remplir les devoirs d'un brave soldat, άνδρὸς άγαθοῦ έργον δια-πράσσω, fut. πράξω. Instruire quelqu'un de son devoir, το τινί δίον παρ-αινίω, ω, ful αινίσω. Retenir dans le devoir, πρατίω, ω, fut. νίσω, gén. Ramener au devoir, έπι-στρέφω, fut. στρίψω, acc. Rentrer dans le devoir, avaφρονέω, ω, fut. ήσω. Se tenir dans son de-VOIF, τοίς του καθ-ήκοντος δροις έμ-μένω, ful. μενώ. || Se mettre en devoir de, παρα-σκευάζομαι, fut. ασθήσομαι, avec l'infin. : μίλλω, fut. μελλήσω, avec l'infin.

Devoir décolier, bipa, atos (tò):

Devoirs, civilités, depareia, aç (1). Rendre à quelqu'un ses devoirs, τινά θεραπεύω, fut. εύσω. || Derniers devoirs, τὰ ἐντάφια, ων (pl. neutre d'iντάφιος, ος, ον) : τὰ νομιζόμενα, ων (partic. pl. neutre du passif de vouico). Rendre à quelqu'un les derniers devoirs, τὰ νομιζόμενά τινι ποιέω, ω, ful. ήσω, ου τελέω, ω, fut. reliow. Pour lui rendre encore ce pieux devoir, iva και τουτο εὐσεδηθή (subjonct. passif d'εὐσεδέω, ω, fut. ήσω), Eschin. Socr.

DÉVOLU, UE, adj. xal-ńxwv, cusa, cv (partic. de xx8-rixe). Etre dévolu à quelqu'un de plein droit, είς τινα καθ-ήκω, fut. ήξω. La présidence lui est dévolue par le sort, πουτανεύειν είληνε (parf. de λαγχάνω).

DEVORANT, ante, adj. au propre, abonφάγος, ος, ον. Faim dévorante, βουλιμία, ας (ή). Avoir une saim dévorante, βουλιμιάω, ω, sut. άσω. || Au fig. Le seu dévorant, τὸ μαλερὸν πύρ, gén. πυρός. La soudre dévorante, ὁ αίθων κεραυνός, DEVOIR, s. m. ce qu'on doit faire, to diov. gén. aistivec nepauvou. Fléau dévorant, to éli-

DEVORER, v. a. manger avec avidité, xarвобію, Sut. хат-єборан он хата-фаторан: катаδιδρώσκω, fut. κατα-δρώσομαι, acc. Se dévorer les uns les autres, allahopaquis (im, m, ful. ήσω). Barbares qui se dévorent les uns les autres, οἱ ἀλληλοφάγοι βάρδαροι, ων. || Le feu dévore tout, πάντα έσθίαι τὸ πῦρ (ἐσθίω, fut. έδομαι ου φάγομαι). Le temps qui dévore tout, δ παμφάγος χρόνος, ου. || Être dévoré de chagrin, dviaus ix-тихоран он ката-тихоран, ful. ταχήσομαι. Dévorer son chagrin, την δργήν καταπέπτω, fut. πίψω. || Dévorer des yeux, inοφθαλμιάω, ω, fut. άσω, ου iπ-οφθαλμίζω, fut. ίσω, dat. || Dévorer son patrimoine, τὰ πατρῶα жата-бібрю́ эхо, fut. жата-брю́ воцаг, он хатεσθίω, ful. κατ-έδομαι, ou κατ-αν-αλίσκω, fut. αλώσω. Dévorer en espérance, ταις ελπίσι καρπόομαι, σύμαι, fut. ώσομαι, acc.

DEVOT, ote, adj. Ophonec, oc, ov. Vrai dévot, άληθως σα ως άληθως εύσεθής, ής, ές. Faux devot, & The succession uno-xpreciperoc, ou (partic. de ὑπο-κρίνομαι, fut. κρινούμαι). Etre peu dévot, περί τὰ θεῖα οὐ πάνο εὐσεδέω, ω, fut, how.

DEVOTEMENT, adv. edesbüc.

DÉVOTIEUX, RUSE, adj. toñoxec, oc, ov. DEVOTION, s. f. opnomia, ac (n): suci-6εια, ας (ή). Avoir une grande dévotion à la Vierge, τα πρός ου περί την Παναγίαν εύσε-Ciw, ω, fut. ήσω. Remplir ses devoirs de dévotion, τὰ πρὸς εὐσέδειαν λειτουργίω, ω, fut. ήσω. Pratique de dévotion, θρήσκιυμα, ατος (τὸ) : θρησκεία, ας (ή). Fausse dévotion, ψευδολατρεία, ας (ή). || Dévouement à une personne, banpecía, ac (1). Étre tout à la dévotion de quelqu'un, δλος τινί προσ-αρτάομαι συ είς τινα άν-αρτάομαι, ώμαι, fut. ηθήσομαι.

DEVOUEMENT, s. m. action de se dévouer, καθιέρωσις, εως (ή). || Soumission sans réserve, ύπηρισία, ας (ή). || Attachement à toute épreuve, φιλοστοργία, ας (ή). Acte de dévouement au roi, τό φιλοδασίλειον τολμημα, ατος.

DÉVOUER, v. a. xal-upou, u, ful. uou, acc. So dévouer pour sa patrie, ὑπὶρ τῆς πατρίδος έμαυτον καθ-μερόω, ω. Nos bras vous sont devoués, τὰς χειράς σοι καθ-ιερούμεν ήμετέρας. Se dévouer à la mort, els insusiav spayiv ausurde didaju., fut. dasa. Se dévouer à tous νομαι, fut. γενήσομαι).

θριον κακόν, ευ. Chagrin dévorant, ή δυμοδόρες les supplices, πάσας τιμωρίας ύπο-δέχομαι; /ut. διξομαι. Dévoué aux furies, άρα ίνοχος, ος, ον, || Se dévouer au service de quelqu'un, nvi προσ-αρτάομαι, ώμαι, fut. ηθήσομαι. Uniquement dévoué à mon service, siç pover spis deηρτημένος, η, ον (partic. parf. d'av-αρτάομαι. must). Nous dévouons à votre service tout ce qui nous appartient, πάντα σοι τὰ περὶ ήμᾶς έπι-τρέπομεν (έπι-τρέπω, ful. τρέψω). Dévoué à la patrie, φιλόπατρις, ιδος (δ, ή). Dévoué au roi, φιλοδασίλειος, ος, ον. Il était dévoué à César, tournez, César était tout pour lui, závra ην αὐτῷ ὁ Καῖσαρ. || Se dévouer entièrement à l'étude des lettres, τοις λόγοις διά παντός έμαυτό» தீட்டும்பா, ∫யி. மீம்மை.

DEVOYER, v. a. détourner du chemin, anoπλανάω, ω, fut. ήσω, acc. | Lacher le ventre, την χοιλίαν λύω, ful. λύσω.

DEXTERITE, s. f. deficience, much (i). Avec dextérité, διζίως. En avoir dans l'esprit, τὰν γνώμην δεξίως έχω, fut. έξω.

DEXTRE, s. f. main droite, i δεξιά, ας. DEXTREMENT, adv. avec adresse, δεξιώς. DIABLE, s. m. διάδολος, ου (6). | Au fig. Donner quelqu'un à tous les diables, tournes. lui adresser des imprécations, ἀράς τινι ἀράσμαι, ου έπ-αράομαι, ωμαι, fut. αράσομαι. Va-t-en au diable, tournes, va-t-en aux corbeaux, βάλλ' εἰς κόρακας (βάλλω, fut. βαλώ). Avoir le diable au corps, tournez, être agité d'un transport, είστρέω, ω, fut. ήσω : είστρηλατέςμαι. ευμαι, fut. ηθήσομαι. Qui a le diable au corps... οίστρήλατος, ος, ον: νυμφοληπτος, ος, ον. Faire le diable à quatre, tournez, faire des folies, μαίνομαι, fut. μανήσομαι. Ce serait bien le diable! tournez, la chose serait étrange, Sauvor γάρ αν είη το πράγμα. Ils deviennent méchants en diable, tournez, ils passent toute borne en méchanceté, ὑπιρ-Εάλλουσι τῆ μοχθηρία (ὑπερ-δάλλω, fut. δαλῶ). || Diable de mer, oiseau, πώϋγξ, ϋγγος (ή).

DIABLEMENT, adv. δαιμονίως.

DIABLERIE, s. f. μαγεία, ας (ή): μάγευμα, ates $(\tau \delta)$: γ onteía, as $(\dot{\eta})$: γ onteuma, atos $(\tau \delta)$. Mu fig. Il y a là-dessous quelque diablerie, tournes, quelque chose de caché, ὕπουλόν τι κακαδ λανθάνει (λανθάνω, fut. λήσω). A moins qu'il ne survienne quelque diablerie, tournes, quelque obstacle, πλην εάν τι έμποδών γενηται (γί-

DIABLESSE, s. f. furie, ἐριννύς, ύος (ή). | tralement opposé, ἐκ διαμέτρου ἀντί-κειμαι, fut. DIABOLIQUE, adj. qui concerne le diable, διαδολικός, ή, όν. || Au fig. maudit, κατάρατος συ ἐπικατάρατος, ος, ον : πονηρός, ά, όν : πονηρότατος, η, ον : κάκιστος, η, ον. Sujet diabolique à traiter, c'est-à-dire, très-difficile, υπόθεσις χαλεπωτάτη, ης (ή).

DIABOLIQUEMENT, adv. διαδολικόν τινα τρόπον.

DIACONAT, s. m. διακονία, ας (ή). Qui concerne le diaconat, διακονικός, ή, όν.

DIACONESSE, s. f. διακόνισσα, ης (ή). DIACRE, s. m. διάκονος, ου (δ).

DIADÈME, s. m. διάδημα, ατος (τό). Qui porte le diadème , διαδηματοφόρος , cu (δ , $\dot{\eta}$). Mettre à quelqu'un le diadème sur la tête, diaδήματι την πιφαλήν δια-δίω ου άνα-δίω, ω, fut. diou. Se mettre le diadème sur la tête, se faire roi, iμαυτὸν ἀνα-δίω, $\bar{\omega}$, ful. δήσω. Arracher à quelqu'un le diadème pour le mettre sur sa tête, άφ-ελών τινος τὸ διάδημα (άφαιρίω, ω, fut. αιρήσω), αὐτὸς τῆ κιφαλή περι**δάλλομαι**, fut. δαλούμαι.

DIAGNOSTIQUE, adj. διαγνωστικός, ή, όν. 🖁 ε. επ. σπιμείον, ου (τό): τεχιμήριον, ου (τό).

DIAGONAL, ALE, adj. διαγώνιος, ος, ον. Ligne diagonale, i diagovios ppauui, ns.

DIALECTE, s. m. διάλεκτος, cu (ή). Parter un dialecte διάλικτόν τινα λαλίω, ω, fut. ю́сь. Écrire dans le dialecte dorien, éolien, etc. δωρ:στὶ, αἰολιστὶ γράφω, fut. γράψω. DIALECTICIEN, s. m. & dialectico, ou.

Bon dialecticien, άνὰρ διαλεκτικώτατος, ου (δ). DIALECTIQUE, s. f. i dialectica, no. DIALECTIQUE, adj. διαλεκτικός, ή, όν. DIALECTIQUEMENT, adv. διαλεκτικώς. DIALOGIQUE, adj. διαλογικός, ή, όν. DIALOGISME, s. m. δ διαλογικός τρόπος, ου DIALOGISTE, s. m. δ διαλόγους συγ-γράψας, αντος (partic. aor. 1 de συγ-γράφω, fut.

, DIALOGUE, a. m. διαλογος, ου (δ). Les dialogues de Platon, τὰ τοῦ Πλάτωνος διαλο-YUMÁ, ÑY.

DIALOGUER, v. n. faire converser des persomnages, δια-λεγομένους τινάς ποιέω, ω, ful. ήσω. DEAMANT, s. m. άδάμας, αντος (δ). De diaπιαπέ, άδαμάντινος, ος, ον.

κείσομαι.

DIAMETRE, s. m. in διάμετρος, co (sous-ent. γραμμή).

DIAPASME, s. m. διάπασμα, ατος (τὸ). DIAPASON, s. m. ή διὰ πασῶν (sous-ent. άρμονία).

DIAPEDESE, s. m. διαπήδησις, εως (ή). DIAPHANE, adj. διαφανής, ής, ές : διαυγής, ής, ές. Être diaphane, δια-φαίνομαι, fut. φανήσομαι ου φανούμαι : δι-αυγάζω, ful. άσω.

DIAPHANEITE, s. f. διαφάνεια, ας, (ή): διαύγεια, ας (ή).

DIA PHORETIQUE, adj. διαφορητικός, ή, όν. DIAPHRAGME, s. m. διάφραγμα, ατος (τὸ).

DIAPRE, ie, adj. ποικίλος, η, ον. DIAPRURE, s. f. $\pi cixt \lambda i \alpha$, $\alpha \in (i)$.

BIARRHEE, s. f. διάρροια, ας (ή). Avoir la diarrhée, διαβ-βείζομαι, fut. τσθήσεμαι.

DIARTHROSE, ε. f. διάρθρωσις, εως (ή). DIASTOLE, s. f. διαστολή, $\tilde{\eta}_{\varsigma}$ (ή).

DIATESSARON, s. m. médicament, tò dià τεσσάρων (sous-ent. φάρμακον, ou).

DIATONIQUE, adj. διάτονος, ος, ον. Chant ou genre diatonique, τὸ διάτονον μέλος, ους. DIATRIBE, s. f. διασυρμός, οῦ (δ). Faire

une violente diatribe contre quelqu'un, Tivà δια-σύρω, fut. συρώ. DICHOREE, s. m. διχόρειος, ου (δ).

DICHOTOME, adj. διχότομος, °ος, εν. DICHOTOMIE, s. f. διχοτομία, ας (\vec{n}) .

DICTAME, s. f. plante, δίκταμον, ου (τὸ) Théophr. : δίκταμνος, ου (δ), Diosc.

DICTATEUR, s. m. magistrat chez les Romains, δικτάτωρ, ωρος (δ), Plut. Être dictateur, δικτατωρεύω, fut. εύσω, Plut. | Chef absolu, αὐτεκράτωρ, ορος (δ) : μονάρχης ου μόναρχος, ου (δ). Être dictateur, en ce dernier sens, μοναρχίω, ω, fut. ήσω. De dictateur, μοναρχικός, ή, όν : αθτοκρατορικός, ή, όν.

DICTATURE, s. f. magistrature à Rome διατατωρία, ας (ή). || Souveraineté absolue, μοναρχία, ας (ή) : αὐτοκρατορία, ας (ή).

DICTER, s. f. ὑπαγόρευσις, εως (ή). Écrire sous la dictée, τὰ ὑπ-αγορευόμενα γράφω, fut. γράψω.

DICTER, υ. α. ὑπ-αγορεύω, fut. εύσω, acc. J'ai dicté cette lettre dans mon lit, xhivripne DIAMETRAL, ALE, adj. διάμετρος, ος, ον. | ταῦτα ύπ-ηγόρευσα. | Au fig. Dicter à quel-SIAMÉTRALEMENT, adv. Étre diamé- qu'un ses réponses, τὰς ὑποκρίσεις τικὶ ἐπ-ερdevoir, τὸ καθ-ηκόν τινι παρ-αινέω, ω, fut. αιvigu. Les circonstances nous dictent notre de-Voir, δ παρ-ών καιρός νουθετεί ήμας το δέον (νουθετίω, ω, fut. ήσω). Selon ce que dictera la nécessité, ως αν ή χρεία ύπ-αγορεύη (ύπ-αγορεύω, fut. εύσω). La raison dicte cela, ὁ λόγος τεῦτο κελεύει (κελεύω, fut. εύσω). || Dicter des lois, les imposer, νόμους ἐπι-τίθημι, fut. ἐπι-θήσω. Il dicta lui-même les conditions de la paix, αὐτὸς τὸν τῆς εἰρήνης τρόπον ώρισε (ὁρίζω, fut. ίσω).

DICTION, s. f. like, ews (i). Diction soignée, λίξις πεποιημένη, ης (partic. pass. de ποιίω, ω, fut. now). Diction pure, δρθοέπεια, ας (ή). Diction élégante, εὐέπεια, ας (ή). Diction pompeuse, μεγαληγορία, ας (ή).

DICTIONNAIRE, s. m. le ξικόν, ου (τδ). DICTON, s. m. proverbe, παροιμία, ας (ή). Raillerie , σχώμμα , ατος (τὸ).

DIDACTIQUE, adj. διδακτικός, ή, όν. DIERESE, s. f. diaipeous, ems (1). DIESE, s. m. dieouc, euc (i).

DIETE, s. f. régime de vie très-sévère, h λεπτή δίαιτα, ης. Faire diète, λεπτώς διαιτάςμαι, ωμαι, fut. ήσομαι. Prescrire la diète à un malade, τὸν νοσοῦντα διαιτάω, ω, fut. ήσω. | Assemblée fédérative, σύνοδος, ου (ή): βουλή, τής (ή). La diète de Corinthe, ή έν τῆ Κορίνθω σύνοδος, ου. La diète amphyctionique, ή των Άμφιντυόνων βουλή, ής.

DIETETIQUE, adj. διαιτητικός, ή, όν. DIEU, s. m. Θιός, οῦ (δ). Les adorateurs du vrai Dieu, οἱ τῷ ὅντως Θεῷ λατρεύοντες, ων (λατρεύω, fut. εύσω). Avec le secours de Dieu, où Oco. Il faut espérer que Dieu nous aidera, τὸν μέν Θεὸν εἴεσθαι χρή σὺν ήμιν έσεσθαι (είτραι, fut. είπστραι: χρή, impers. fut. χρήσει : εἰμί, fut. έσομαι). Par la grâce de Dieu, σὺν Θεῷ : θεόθεν : τοῦ Θεοῦ διδόντος (partic. prés. de δίδωμι, fut. δώσω). Les biens qui viennent de Dieu, τὰ πρὸς Θεοῦ ἀγαθά, ων. Cela nous est venu de Dieu, ταῦτα πρὸς ἡμᾶς θεόθεν απ-ερρύηκε (απορ-ρέω, fut. ρεύσω). Je vous prie au nom de Dieu, πρὸς Θιού σοι ίχετεύω, fut. εύσω. Mettre au nombre des dieux, είς τεὺς Θεούς ἀν-άγω, fut άξω, acc. Mettre les bètes au nombre des dieux, τὰ θπρία έκ-θειάζω, fut. άσω. | Au fig. Se faire un dieu de, λατρεύω,

cie, ω, fut. αρχίσω. Dicter à quelqu'un son | à Dieu, plût à Dieu ou aux dieux, sibe ou si γάρ, avec l'opt. ou avec l'imparf. ou l'aor. de l'indic. Plaise à Dieu que je devienne riche, είθε ου εί γάρ πλούσιος γενοίμην (γίνομαι, fut. γενήσομαι). || Plût à Dieu que j'eusse élé avec vous lorsque, είθε σα τότε συν-εγενόμην ότε (συγ-γίνομαι, fut. γενήσομαι). On towns aussi par ώφελον, aor. 2 ιδοφείλω. Plat à Dieu que j'eusse quitté la vie, tournez, j'aurais bien du, ώφελον έχ-λιπείν τον βίον (έχ-λείπω, fut. λείψω), Sophocl. Plût à Dieu que tu fusses mort, sopales ου είθ' ώφελες ου ώς ώφελες άπο-θανείν (άπεθνήσκω, fut. δανούμαι). A Dieu ne plaise que, είθε μή, opt.: μή γένοιτο, infin. Dieux! & πόποι. Dieux, quelle parole! & γñ, τοῦ φθίγματος.

> DIFFAMANT, ANTE, adj. βλάσφημος, ος, ov. Propos diffamants, αι δύσφημοι βλαφημίαι, ων. En tenir sur quelqu'un, τινά βλασφημέω, ë, fut. ήσω, ου κακηγορίω, ω, fut. ήσω.

> DIFFAMATEUR, s. m. βλάσφημος, ευ (δ). DIFFAMATION, s. f. Blacompia, ac (7). DIFFAMATOIRE, adj. βλάσφημος, ος, ον. Discours diffamatoire, λόγος στηλιτευτικός, οῦ (δ). On a écrit contre moi je ne sais quel libelle diffamatoire, κατ' έμου υδριστικόν τι γέγραπται (γράφω, fut. γράψω).

> DIFFAMER, v. a. δια-δάλλω, fut. δαλώ. acc. : βλασφημέω, ω, ful. ήσω, acc. : στηλιτεύω. fut. εύσω, acc. Diffamer sa mère par une affreuse calomnie, τη μητρί αίσχραν διαδολήν προσ-τρίδομαι, fut. τρίψομαι, Plut. Se diffamer, αίσχύνην έμαυτῷ περι-ποιέω, ω, fut. ήσω. Se diffamer de gaieté de cœur, έμαυτὸν στηλιτεύω, ful. εύσω. Diffamer ses aleux, leur faire honte, τους προγόνους κατ-ελέγχω, ful. ελέγξω: τοις προγόνοις όνειδός είμι, fut. έσομαι. | Diffamé. déshonoré, ἄτιμος, ος, ον. Étre diffamé, έν άπιμία είμί, fut. έσομαι.

DIFFEREMMENT, adv. διαφόρως.

DIFFERENCE, s. f. διαφορά, ac (i). Il y a de la différence entre ne pas vouloir et ne pas pouvoir, του μή βούλεσθαί τι και το μή δύνασθαι δια-φέρει (δια-φέρω, fut. δι-οίσω), Luc. Quelle différence y a-t-il entre la vertu et la justice? τί δια-φέρει ή άρετή και ή δικαιοσύνη: Aristt. Il y a une grande différence entre nos opinions, πολύ δια-φέρομεν ταις δοξαις. Il n'y aura plus de différence entre l'un et l'autre. fut. εύσω, dat. Ceux qui se font un dieu de σύδεν δι-σίσει έτερος έτέρου. Il n'y a pas entre leur ventre, οἱ τῷ γαστρὶ λατρεύοντες, ων. | Plaise cux la moindre différence, οὐδ' ἐπὶ τυτθόν

ἀλλήλων δι-ίστανται (δι-ίσταμαι, fut. δια-στήσομαι). Il y a peu de différence entre votre manière de voir et la mienne, δλίγον σου τοῖς ἐπιτηδιύμασιν ἀφ-ίσταμαι, fut. ἀπο-στήσομαι, Isocr. Il y a souvent une grande différence entre les paroles et les actions, πολλάμις τοῖς λόγοις τὰ ἔργα δια-φωνεῖ (δια-φωνίω, ῶ, fut. ήσω). Faire une différence entre une chose et une autre, τοῦτο καὶ ἐκείνδ δια-κρίνω, fut. κρινῶ οιι δια-γινώσκω, fut. γνώσομαι. Faire une différence entre la flatterie intéressée et le Véritable attachement, τοὺς τέχνη κολακεύοντας καὶ τοὺς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντας δι-οράω, ῶ, fut. δι-ούφιαι, Isocr.

DIFFÉRENCIER, ν. α. δι-ορίζω, fut. ίσω, αcc.
DIFFÉREND, s. m. έρις, ιδος, (ή): νείνος, συς (τὸ): φιλονεικία, ας (ή). En avoir un avec quelqu'un, τινὶ ἐρίζω, fut. ίσω, ου φιλονεικίω, ω, fut. ήσω: πρός τινά τι ἀμφισδητίω, ω, fut. ήσω. L'objet d'un différend, ἀμφισδήτημα, ατος (τὸ). Faire naître un différend, έριν ἐμ-δάλλω, fut. δαλω. Vider un différend, την έριν δια-λύω, fut. λύσω.

DIFFÉRENT, επτε, adj. διάφορος, ος, ον. Étre différent de quelqu'un, τινός δια-φέρω, fut. δι-οίσω. Qu'il est différent de ce qu'il avait coutume d'être! ὡς πολὸ μεθ-ίστηκεν ὧν πρότερον εἶχε τρόπων (μεθ-ίσταμαι, fut. μετα-στήσομαι: ἔχω, fut. ఔω), Aristph.

DIFFERER, v. a. remettre à un autre temps, ἐνα-δάλλομαι, fut. δαλοῦμαι, αcc. — une affaire, τὸ πρᾶτμα. — un procès, τὴν δίκην. jusqu'au lendemain, εἰς ὑστεραίαν. Il trouvait toujours des prétextes pour différer, ἀεὶ προφάσεις τινὰς ποιούμενος παρ-ῆγε τὴν πρᾶξεν (ποιόσμαι, οῦμαι, fut. ἡσομαι : παρ-άγω, fut. άξω), Diod. Pourquoi différer? τί μέλλεις (μέλλω, fut. μελλήσω); Sans différer, ἀμελλητί.

Duvana, v. n. être différent, δια-φίρω, fut. δι-αίσω. — de quelqu'un, τινός. — en quelque chose, τινί, ου τί, ου κατά τι. Le moyen δια-φέρομαι se construit d'autre manière. Différer d'opinion avec quelqu'un, τινί ου πρός τινα δια-φέρομαι, fut. δι-οίσομαι. Le vrai diffère du faux, τῷ ψευδεῖ δια-φωνεῖ τὸ ἀληθές (δια-φωνέω, ῶ, fut. ποω), Aristt.

DIFFICILE, ασ΄, χαλιπός, ή, όν (comp. ώτεβος, sup. ώτατος): δυσχερής, ής, ές (comp. έστερος, sup. ώτατος): δύσκολος, ος, ον (comp. δν και μὴ βάδιον (συλ-λαμδάνων, fut. λήψομαι: ώτεςος, sup. ώτατος). Difficile à comprendre, δν, partic, neutre σ'είμί).

δυσνόπτος, ος, ev. — à connaître, δύσγνωστος. ος, ον. — à faire, δύσπρακτος, ος, ον. — à tromper, δυσιξαπάτητος, ος, ον. On forme ainsi beaucoup d'autres composés. Comme il est naturellement difficile de prendre un parti, δυσκόλου όντος φύσει καὶ χαλεποῦ τοῦ βουλεύεσθαι (βουλεύομαι, fut. εύσομαι), Dém. Il serait difficile de dire, modù de sin sproe sinsie (sinoe, aor. d'areρεύω). Il serait plus difficile, πλείον αν έργον είπ. Tout cela est fort difficile, ταῦτα πολλοῦ δεῖται πόνου (δέομαι, fut. δεήσομαι). || Chemin difficile, δυσοδία, ας (ή). Dont le passage est difficile, δύσοδος ομ δυσίξοδος, ος, ον. | Humeur difficile, δυσκολια, ας (ή). Etre d'une humeur difficile, δυσκόλως έχω, fut. Εξω. Qui est d'une humeur difficile, δύσκολος, ος, ον. Homme difficile en affaires, avin δυσπραγματευτος, ου (δ). || Qui a le travail difficile, δύσεργος, ος, ον. Avoir le travail difficile, χαλεπώς έργάζομαι, fut. άσομαι. || Circonstances difficiles, τὰ δεινά, ών.

Duvicuz, dégoûté, δυσάρεστος, ος, ον. Vous êtes bien difficile, δυσάρεστος τις είναι δοπείς (δοπέω, ω, fut. δόξω). Faire le difficile, θρύπτομαι, fut. θρύψομαι. — avec quelqu'un, πρός τινα. Vous dites cela pour faire le difficile, ταῦτα θρύπτη (2e pers. de θρύπτομαι).

DIFFICILEMENT, αἀν. χαλεπῶς: δυσχερῶς. Ils pleurent très-difficilement, σφόδρα δυσχερῶς έχουσι πρὸς τὸ πενθεῖν (πενθέω, ῶ, fut. ήσω). Qui obéit difficilement, δυσπεθής, ής, ές. Qui apprend difficilement, δυσμαθής, ής, ές. On forme ainsi plusieurs adjectifs.

DIFFICULTÉ, s. f. qualité de ce qui est difficile, χαλεπότης, ητος (ή): δυσχέρεια, ας (ή). Ανες difficulté, χαλεπότης ετος του συρία, ας (ή). — d'uriner, δυσωρία, ας (ή). — d'uriner, δυσωρία, ας (ή). — de digérer, δυσπεψία, ας (ή). On peut former de la même manière beaucoup d'autres mots. La difficulté de manier ceci, πὸ δυσμεταχείριστον αὐτοῦ. La difficulté d'en sortir, τὸ τοῦ τόπου δυσίξιτον, ου. On emploie ainsi comme substantif le neutre de beaucoup d'adjectifs composés, ou bien l'on tourne par l'infinitif. La difficulté de parvenir jusqu'à vous, το μὴ ἡαδίως ἐν-τυγχάνειν σει (ἐν-τυγχάνω, fut. τεύξομαι). La difficulté de concevoir de pateilles choses, τὸ τοιαῦτα συλ-λαμδάνειν χαλεπὸν καὶ μὴ ἡάδιον (συλ-λαμδάνω, fut. λήψομαι: δν, partic. neutre d'είμί).

ατος (τό). Lever les difficultés, τὰ έμποδων έν- σθησομαι, ου βαρύνομαι, sut. υνθήσομαι. ποδών ποιέω, ω, fut. ήσω. Surmonter une difficulté, χαλεπού τινος περι-γίνομαι, fut. γενήcouxi. Susciter des difficultés à quelqu'un, πράγματά τινι παρ-έχω, fut. έξω. Cela souffre την και περι-εσκειμιένον το βούλευμα (περ:-σκέπτοbeaucoup de difficultés, τουτο πολλήν δυσκελίαν έχει (έχω, fut. έζω), Dém. Cette affaire ne souffre point de difficultés, ράδιον, και πόνος ούδεις πρόσεστι τῷ πράγματι (πρόσ-ειμι, fut. έσομαι), Isocr. Assaire qui ne souffre point de difficultés, to mpozerpov toycv, cu. Avec beaucoup de difficultés, produc. Il n'obtint sa demande qu'après bien des difficultés, μόλις έτυχε τοῦ αἰτήματος (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Ce passage offre de grandes difficultés, πολλά των έχει λεγομένων δυσερμάνευτα (sous-ent. iori).

PAIRE DIFFICULTE de, balancer, oxvio, o, fut. ήσω, acc. Je ne ferai pas difficulté de dire, de me dire, an' sideias por sine (aor. 2 d'àγορεύω). Il fit de grandes difficultés pour le recevoir, μόλις ἐπείσθη δέξασθαι αὐτόν (δέχομαι, fut. δέξομαι: πείθομαι, fut. πεισθήσομαι). Sans difficulté, sans peine, ἀπόνως. || Sans difficulté, sans doute, αναμφισδητήτως: άμελεί.

DIFFICULTURUX, EUSE, adj. δύσχολος, ος, ον: δυσάρεστος, ος, ον.

DIFFORME, adj. δύσμερφος, ος, ον : διάστροφος, ος, ον. Rendre difforme, δια-στρίφω, fut. erpéée, acc.

DIFFORMITE, s. f. δυσμορφία, ας (ή).

DIFFUS, vsz, adj. en parlant du style ou du discours, μακρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Discours diffus, μακρηγορία, ας (ή); μακρολογία, ας (ή). || En parlant de l'orateur, μακρολόγος, ος, ον. Être diffus dans ses discours, μαχρολογίω, a, fut. ήσω.

DIFFUSEMENT, adv. μακρώς.

DIFFUSION, s. f. action de se répandre, διάχυσις, εως (ή). || Prolixité de style, μακρολογία, αξ (ή): μαχρηγορία, ας (ή).

DIGERER, v. a. faire la digestion, πίπτω 🗪 χατα-πέπτω, fut. πίψω, acc. Nourriture πόντως : προσηχόντως. digeree, ή πεπεμμένη τροφή, ής. Digerer difficilement, δυσπιπτίω, ω, fut. ήσω, acc. Difficile à digérer, δύσπεπτος, ος, ον. Facile à digérer, εύπεπτος, ος, ον. || Δu fig. Digérer un ατος (τό). Il serait de la dignité du peuple affront, ύδριν κατα-πέπτω, fut, πέψω. Affront romain, άξιον αν είη του δήμου των Ρωμαίων difficile à digérer, ή δυσανάσχετος ύδρις, εως. Je (είμά, fut. έσιμαι). Cela ne convient pas à sa

Difficult, obstacle, empêchement, ἐμπέδισμα, ne puis digérer cela, τοῦτο άχθομαι, fut. ἀχθε-

Digener, combiner, mediter, ouv-iornan, fut, συ-στήσω, acc. Discours mal digéré, λόγος ἀσύστα τος, ου (ό). Ce projet était bien digéré, ¿ρθὸν uat, fut, oxévouat).

DIGESTE, s. m. code des lois romaines, πανδέκται, ῶν (οί).

DIGESTIF, ive, adj. πεπτικός, τί, έν.

DIGESTION, s. f. πέψις, εως (ή). Faire sa digestion, την τροφήν έχ-πονέω, ω, fut. ήσω. Digestion facile, εὐπεψία, ας (ή). Qui est de digestion facile, εδπεπτος, ος, ον. De digestion difficile, δύσπεπτος, ος, ον. Digestion lente, βραδυπεψία, ας (ή). Avoir la digestion lente, βραδυπεπτέω, ω, fut. ήσω. Qui aide à la digestion, πιπτυ**σ**ς, ή, όν.

DIGNE, adj. acioc, a, or (comp. etepoc. ούκ δκνήσω είπειν. Il ne fit aucune difficulté sup. ώτατες). — d'éloges, έπείνω. — de blame, μέμψεως. Digne d'amour, άξιοφίλητος, ος, ον. – de foi, άξιόπιστος, ος, ον. – de mémoire, άξιομνημόνευτος, ος, ον. — de haine, άξιομίσητος, ος, ον. — d'attention, άξιολογος, ος, εν. Beaucoup d'autres mois se composent ainsi. Se montrer digne de quelque honneur, Elioέμαυτὸν τῆς τιμῆς παρ-έχω, fut. έξω. Faire des actions dignes de sa naissance, έξια του γένους ποιίω, ω, fut. ήσω. Etre jugé digne de, άξιοομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι, gén. On le jugea digne du surnom de Juste, πξιώθη κληθήνας δίκαιος (καλέομαι, ουμαι, fut. κληθήσομαι). Parles d'une manière digne de son sujet, dijus rus πραγμάτων λέγω, fut. λέξω ou έρω. Nous nous sommes conduits d'une manière digne de nous, άξίως ήμων αυτών επράξαμεν (πράσσω, fut. πράξω). Je lui donnais les éloges dont il était digne, κατ' άξίαν αὐτὸν ἐπ-ήνουν (ἐπ-αινέω, ώ, fut. αινέσω). Il n'est pes digne de son bonheur, townez, il est heureux plus qu'il ne doit, παρά την άξίαν εξ πράσσει (πράσσω, fut πράξω.

DIGNEMENT, adv. άξίως : άξιοπρεπώς : πρε-

DIGNITAIRE, s. m. ò is tilu : ò is diciματι : ὁ ἐν βαθμῷ. On sous-ent. ών, partie. d'εἰμί. DIGNITE, s. f. majesté, grandeur, afiupa,

dignite, ασιμνόν έστιν αὐτῷ. Vous ne pourriez Cette honteuse dilapidation de vetre fortune. atteindre à la dignité du sujet, οὐδ' εἰπεῖν έχως τὸ ἀναιδῶς οὕτω τὰν οὐσίαν δια-σπαθήσαι (inf. αν κατά την άξιαν περί τούτων (έχω, fut. έξω).] Air imposant, gravité, σεμνότης, ητος (ή): σιμνοπρέπεια, ας (ή). Qui a de la dignité, σεμνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): σεμινοπρεπής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Avec un air de dignité, σεμνοπρεπώς : σεμνώς. Affecter de prendre un air de dignité, ouμινοπροσωπέω, ω, fut. ήσω. Affecter de parler avec dignité, σεμνοστομέω, ω, fut. ήσω. Qui Darle avec dignité, σεμνόστομος, ος, ον.

Dicurt, place, honneur, άξίωμα, ατος (τό): τιμή, ης (ή). S'il y a juridiction, ἀρχή, ης (ή). Passer par toutes les dignités, mésons munic τελίω, ω, fut. τελίσω. Monter en dignité, είς τάς τιμάς ου είς τάς άρχας προ-κόπτω, fut. κόψω. Elever en dignité, προ-άγω, fut. άξω, -acc. Elever aux plus hautes dignités, είς μεγίστας τιμάς καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. Celui qui est élevé aux plus hautes dignités, ό ἐν ταῖς ἀνωτάτω τιμαῖς. S'élever aux plus hautes dignités, είς τὰς ἀνωτάτω τιμὰς ελαύνω, ful. ilásu.

DIGRESSION, s. f. παρέκδασις, εως (ή): διέξοδος, ου (ή). Par forme de digression, διεξοδικώς. Discours plein de digressions, λόγος διεξοδικός, οῦ (ὁ). Faire une digression, παρεκ-Gaive, fut. Exequen. J'ai fait cette digression afin de, napet-ion d' eic raub', iva, subjonct. Je crains de m'égarer dans une trop longue digression, δέδοικα μή πόρρω λίαν τῆς ὑποθέσεως άπο-πλανηθώ (άπο-πλανάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι ou nonacual). Isocr.

DIGUE, s. f. χώμα, ατος (τὸ): ἀπόχωσις, εως (ή): quelquefois γίφυρα, ας (ή), Hom. Faire une digne, χώμα χώννυμι, fut. χώσω. Arrêter par une digue l'impétuosité d'un fleuve, την του ποταμού εμδολήν άπο-χώννυμι. Digue rompue, ἀπόχωσις δι-εσκασμένε, γ.; (partic. pass. de δια-σπάω, ω, fut. σπάσω), Plut. Le fleuve a franchi ses digues, δ ποταμός ύπερ-δέδηκε τὰ χώματα (ύπερ-δαίνω, ful. δήσομαι). | Au fig. Opposer une digue aux passions, au déréglement des mœurs, τὰς ἐπιθυμίας, τοὺς ἀν-ειμένους τρόπους κιλάζω, fut. άσω.

DILACERATION, ε. f. σπαραγμός, οῦ (δ). DILACERER, v. a. σπαράσσω ου δια-σπαparon, fut. ako, acc.

DILAPIDATION, s. f. κατανάλωσις, εως (ή).

aor. 1 = de δια-σπαθάω, ω, fut. ήσω).

DILAPIDER, v. a. κατ-αν-αλίσκω, fut. αλώσω, acc. : xara-δαπανάω, ω, ful. ήσω, acc. : διασπαθάω, ω, ful, ήσω, acc.

DILATABLE, adj. διαστολήν έν-δεχόμενος, η.

or (partic. d'iv-dézquai, fut. difiquai). DILATATION, s. f. diagrahm, ne (n).

DILATER, v. a. δια-στέλλω, fut. στελώ, acc. | Au fig. Avoir le cœur dilaté par la joie. πάση τη ψυχή δια-χέομαι, fut. χυθήσομαι, Synés. DILATOIRE, adj. ἀναδολιμος, ος, ον. Μογens dilatoires, ἀναδολαί, ῶν (αί).

DILIGEMMENT, adv. avec soin, σπουδαίως. Avec empressement, σπουδη.

DILIGENCE, s. f. soin empressé, anoudi, ής (ή). Faire diligence, σπεύδω, fut. σπεύσομαι: πάσαν σπουδήν ποιέομαι, ούμαι, ful ήσομαι. Nous ferons diligence la nuit comme le jour, σπουδή δὲ όμοίως καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν Ισται τῆς ἐδοῦ (εἰμί, fut. Ισομαι), Thuc. En diligence, σπουδή : κατὰ τάχος. En toute diligence, ότι τάχιστα : ώς τάχος. Il se rendit au logis en grande diligence, ιουδέν τάχους άν-ιείς, συνίτεινεν άχρι της οἰχίας (ἀν-ίημι, ful. ἀν-ήσω 3 συν-τείνω, ful. τενώ), Phil.

DILIGENCE, voiture publique, to xcivor oxama, gén. χοινοῦ ὀχήματος.

DILIGENT, ERTE, adj. σπουδαΐος, α, εν (comp. ότερος ou έστερος, sup. ότατος ou έστατος). DILIGENTER, v. a. presser, hater, ἐπείγω ου κατ-επείγω, fut. επείξω. Se diligenter, σπουδήν ποιέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

DILUVIEN, EME, adj. Inondation diluvienne. κατακλυσμος, οῦ (δ). Eaux diluviennes, τὰ τοῦ κατακλυσμού ύδατα, ων (dat. pl. ύδασι). Les temps diluviens, οί περί τον κατακλυσμόν χρό-YOL, WY.

DIMANCHE, s. m. n zupiani, ne (sousent. ήμέρα, ας).

DIME, s. f. n Sexárn, nc. Payer la dime, δεκατόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. Prélever la dime sur un bien, the cooiae dexatow, w, fut. ώσω. Lever la dime, δεκατεύω, fut. εύσω: δεκατηλογέω, ω, fut. ήσω. La perception de la dime, δεκαταλογία, ας (ή). Percepteur des dimes, δικατευτής, οῦ (δ). Qui afferme les dimes, δεκατώνης, ου (δ).

DIMENSION, s. f. διάστασις, εως (ή). Corps

qui a trois dimensions, τὸ τριχῆ διάστατον σῶμα, ατος. Prendre les dimensions d'une chose, διαμετρίω, ῶ, fut. ήσω, acc. Dont on a pris les dimensions, διαμετρητός, ή, ον. || Δu fig. Prendre ses dimensions, ses mesures, ἰκ παντὸς τρόπου παρα-σκευαζομαι, fut. ασθήσομαι.

DIMER, ν. π. δεκατεύω, fut. εύσω: δεκατηλογίω, ω, fut. ήσω. Dimer dans un champ, τὸν ἀγρὸν δεκατόω ου ἀπο-δεκατόω, ω, fut. ώσω. DIMEUR, s. m. δεκατευτής, οῦ (δ).

DIMINUER, v. a. rendre moindre, έλασσόω, a, fut. wow, acc. Diminuer la gloire de quelqu'un, τινός δόξαν έλασσόω, ω. Ne rien diminuer de la considération dont quelqu'un jouit, της ύπ-αρχούσης τινί τιμης ουδέν έλασσόω, ω. Diminuer le crédit de quelqu'un, τινὸς ἀξίωμα έλασσον ποιέω, ω, fut. ήσω. Sa gloire n'en a pas été diminuée, οὐκ ἡκρωτηριάσθη τὰ τῆς δοξης αὐτοῦ (ἀχρωτηριάζω, fut. άσω), Chrys. Sa réputation est bien diminuée, πολύ τῆς αὐτοῦ τιμής ύφ-ήρηται (passif de ύφ-αιρίω, ω, fut. αιρήσω). Diminuer la dépense, τὶ τῶν δαπανῶν ύφ-αιρίομαι, ούμαι, fut. αιρήσομαι. Cela diminue beaucoup les revenus de l'état, ταῦτα τῆς δημοσίας προσόδου πολύ ύφ-αιρείται. Diminuer les impôls, τὰ τέλη κουφίζω, fut. ίσω. || Diminuer quelque chose de sa sévérité, ou simplement diminuer de sévérité, τῆς αὐστηρότητός τι ἀνinpu, ful. av-now.

DIMINUER, v. n. devenir moindre, idaggoomai, ούμαι, fut. ωθήσομαι: μειόομαι, ούμαι, fut. ωθήcoual. Dans le sens figuré, on emploie plus élégamment les verbes des phrases suivantes. Sa force diminue peu à peu, κατά μικρόν έν-δίδωσιν αύτιο ή δύναμις (έν-δίδωμι, fut. ένδώσω). Leur gloire diminue, φθίνει αὐτῶν ή δόξα (φθίνω, fut. φθίσω). La maladie diminue, χαλά ή νόσος (χαλάω, ω, ful. χαλάσω). La fièvre diminue, παρ-ακμάζει ὁ πυρετός (παρσυμάζω, fut. άσω). Son chagrin diminuait de jour en jour, τὸ πάθος ελώφει καὶ καθ' έκάστην ήμεραν εμειούτο (λωφέω, ω, fut. ήσω: μειόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι), Phil. Le zèle diminue avec le temps, χρόνου παρ-ελθόντος καταμαραίνεται πάσα σπουδή (κατα-μαραίνομαι, fut. μαρανθήσομαι), Chrys. Le prix des vivres diminue, ό σίτος εὐωνότερος γίνεται : εὐωνία γίνεται των καθ' ήμέραν άναγκαίων (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

DIMINUTIF, ive, adj. ὑποκοριστικός, ή, όν.

DIMINUTION, s. f. ελάσσωσις ου ελάττωσις, εως (ή). — de la fièvre, ή τοῦ πυρετοῦ παραχμή, ῆς. — du crédit, ή τοῦ ἀξιώματος ελάττωσις, εως. Faire sur une somme quelque diminution, τοῦ λόγου τι ὑφ-αιρίομαι σοῦμαι, ful. αιρήσομαι.

DINDE, s. f. ή Ἰνδική όρνις, ιθος.

DINDON, s. m. ὁ Ἰνδικὸς ἀλεκτρυών, όνος.

DINER, v. n. ἀριστάω, ῶ, fut. κόσω. Prier

à diner, ἐπὶ τὸ ἀριστον καλέω, ῶ, fut. καλίσω, acc. Préparer à diner, ἀριστοποιέω, ῶ,

fut. κόσω. Se faire servir à diner, ἀριστοποιίομαι, οῦμαι, fut. κόσμαι. Qui n'a pas diné,
ἀνάριστος, ος, ον.

DINER, s. m. άριστον, ου (τό). Voyes le verbs. Faire un bon diner, εὖ άριστάω, ῶ, fut. ήσω. Pendant son diner, αὐτοῦ ἀριστῶντος. | L'après-diner, ou l'après-dinée. Voyes ces mots.

DIOCÉSAIN, AINE, adj. δι-οικούμενος, η, σν

(partic. passif de δι-οικίω, ω, fut. ήσω).
DIOCÉSE, s. m. διοίκησις, εως (ή).

DIONYSIAQUES, s. f. διονύσια, ων (τὰ). Gélébrer les dionysiaques, διονυσιάζω, fut. άσω. DIOPTRIQUE, s. f. ή διοπτρική, ῆς (sousent. τέχνη).

DIPHTHONGUE, s. f. ή δίφθογγος, ου (sousent. συλλαδή).

DIPLOMATIR, s. f. la science des relations politiques, ή περὶ τὰς πρεσδείας πολιτική, ῆς.

DIPLOMATIQUE, adj. qui concerne les chartes, διπλωματικός, ή, όν. || Qui concerne les ambassades, πρεσδευτικός, ή, όν. Le corps diplomatique, οἱ παντοδαποὶ πρέσδεις, εων.

DIPLOMATIQUE, s. f. l'art d'expliquer les charles, ή περί τὰ διπλώματα τέχνη, ης. .. **DIPLOME**, s. m. δίπλωμα, ατος (τὸ). DIRE, v. a. λίγω, fut. λίξω ou έρω (aor. λεξα ou είπον, etc.), acc. — quelque chose de quelqu'un, τὶ περί τινος. — à quelqu'un, τινί ου πρός τινα. Dire la vérité, τ' άληθη λέγω. Dire beaucoup en peu de mots, πολλά διά βραχίων λέγω. Dire ce qui vient à la bouche, δ,τι αν έπ-έλθη, λέγω (έπ-έρχομαι. fut. ἐπ-ελεύσομαι). Je ne sais que dire, οὐπ έχω τι λέγειν (έχω, fut. έξω). Ayant bien des choses à dire, πολλά αν έχων είπειν (aor. 2 irrég. de λίγω). Il nous a dit tout ce qui s'est passé, τὰ γεγενημένα πάντα είρηκε πρός ήμας (γίνομαι, fut. γενήσομαι: είρηκα, parf. irreg. de λέγω). Je vous dirai franchement, μετά παρ-

maine low προς υμάς ου υμίν έρω (fut. irrég. | portez-moi tout ce que vous entendrez dire, de légu), Dem. Dût-on nous accuser d'exagération, il faut le dire cependant, μιγάλην μέν ίσως υπερδολήν δοξομεν λέγειν, βητέον δ' όμως (δοχίω, ω, fut. δόξω: λίγω, fut. λίξω: burico, adj. verbal irrég. de hiyu), Dém. On se sert encore de plusieurs autres verbes suivant les circonstances. Dire positivement, páoxes συ φημί, fut. φήσω. Dire que non, ἀπό-φημι, fut. enou. L'un dit oui, l'autre non, 8 mis enciv. δ δ' ἀπό-φησιν. Il a dit qu'il n'en ferait rien, où l'on noinouv (noise, e, ful. ήσω). Dire nettement, φράζω, fut. φράσω, acc. Qu'on me dise qui pourra désormais l'arrêter, Φρασάτω τις έμει, τί το χωλύον έτ' αύτον έσται (χωλύω, fut. ύσω), Dém. Tout ce qu'il dit respire la grace et l'élégance, mávra imχαρίτως και μουσικώς άγορεύει (άγορεύω, fut. sύσω). Dire un mot de chaque chose, έκαστον έν βραγέσιν άνα-μιμνήσκω, ful. άνα-μνήσω. Ne rien dire d'une chose, λίγων τι παρα-δαίνω, fut. Επσομαι, ου παρα-λείπω, fut. λείψω. N'en dites rien, σίγα πρὸς ταῦτα (σιγάω, ω, fut. ήσομαι). Ne le dites à personne, ταῦτα μηδενί φράσης (φράζω, fut. φράσω), Plut. Ne dire mot, ούδὶ γρὸ φθέγγομαι, fut. φθέγξομαι, Aristph. Il ne sait ce qu'il dit, anpei (anpée, w, fut. now). Dire des miniseries, anpiw, w, fut. ήσω. Dire des mensonges, ψευδολογίω, ω, fut. ήσω. Dire le petit mot pour rire, γελοιάζω, fut. aco. Dire des injures, λοιδορίω, ω, fut. now. - à quelqu'un, nivá. Dire du bien de quelqu'un, πινά εύλογέω, ω, fut. ήσω. En dire du mal, κακηγορίω, ω, fut. ήσω, acc. N'en dire ni bien ni mal, cubir cubi xaxos ούδ' άλλως πνά λίγω, fut. λίξω ομ έρω. Que dira-t-on de vous? τίς περί σου βσται ὁ λόγος. Il a fait ce qu'il avait dit, προ-ηλθεν είς έργον ο λόγος (προ-έρχομαι, ful. ελιύσομαι). Aussitôt dit que fait, αμ' ίπος, αμ' ίρyov. | A ce qu'en dit, és paot. On dit qu'il est riche, πλουτείν αὐτόν φασι (φημί, fut. φήσω: πλουτίω, ω, fut. ήσω). Sera-t-il dit que je supporte son insolence? εἶτα ὑπο-μενῶ τὴν αύτου ασέλγειαν (ὑπο-μένω, fut. μενώ). Mais dirat-on, ou dira quelqu'un, άλλ', είποι αν τις. Se moquer du qu'en dira-t-on, misì the onμης παιστα σπουδάζω, fut. άσω. || Entendre | ότερος, sup. ύτατος). Route directe, ή εύθεια, dire, ἀκούω, fut. ἀκούσομαι. Je lui ai en- ας (sous-ent. ¿δός). S'écarter de la route di-

έκαστον, ό,τι αν πύθη, απ-άγγελλέ μα (πυνθάνομαι, fut. πεύσομαι).

Dine, annoncer. On vint lui dire que Créon arrivait, απ-ηγγελθη αὐτώ ώς έπι-δημεί ὁ Κρέως (άπ-αγγελλω, fut. αγγελώ : έπι-δημέω, ω, fut. now). | Prédire. Tout ce que vous avez dit est arrivé, πάντα έχ-δίδηχεν & προ-είπατε (ix-baive, fut. bhochai: mpo-live, fut. mpoλίξω ou προ-ερώ. || Prier, ordonner, conseiller. Dire à quelqu'un de faire une chose, τινά τι ποιείν κελεύω, fut. εύσω. Il a fait ce qu'on lui avait dit, τὸ τεταγμένον επραξε (τάσσω, ful. τάξω: πράσσω, ful. πράξω). || Se dire savant, σοφός είναι λέγω, fut. λίξω). Ils se disent de son parti, tournez, ils font semblant d'en être, τὰ αὐτοῦ φρονεῖν προσ-ποιοῦνται (προσ-ποιόομαι, συμαι, fut. ήσομαι). | Critiquer, blamer, Je n'y trouve rien à dire, tournez, rien ne me paraît y manquer, oddir μοι δοκεί άπο-λείπειν (δοκέω, ω, fut. δοξω: άπολείπω, fut. λείψω).

Dinz, avec un nom de chose pour sujet. La chose le dit assez, tournez, le fait en est la preuve, τεχμήριον δ' αὐτό τὸ πράγμα (sous-ent. ἐστί). La raison le dit, ὁ λόγος ούτως έχει (έχω, fut. έξω). Les yeux disent assez ce qui se passe dans l'ame, φανερά έστι διά των όφθαλμων ή ψυχή. Le cœur me dit qu'il viendra, τούτου ώς ήξοντος προ-αισθάνομαι, fut. αισθήσομαι. Si le cœur vous en dit, εί βουλομένο σοί έστι (βούλομαι, fut. βουλήσομαι). || Vouloir dire, signifier, σημαίνω, ful. ava, acc.: μηνύω, ful. ύσω, acc. Que veut dire ceci? ταῦτα νοῦν έχει τίνα (έχω, fut. Œω), Aristph.

C'EST-A-DIRE, TOUT' forn. Est-ce à dire que? μών διά ταυτα; Ce n'est pas à dire que. ού μέν τοι. Qu'est-ce à dire ? τί τοῦτε; τί δὲ ταῦτα; | Pour ainsi dire, ώς έπος είπειν (inf. aor. 2 irrég. de λέγω).

LE DIRE, s. m. λόγος ου (δ). Au dire des savants, κατά των σοφών γνώμην: κατά τους σοφούς. On voit d'après son dire, έξ ών αὐτὸς είρηκε, δηλόν έστι (είρηκα, parf. irrég. de λέγω).

DIRECT, ECTE, adj. εὐθύς, εῖα, ύ (comp. tendu dire que, προυσα αυτού δτι, ind. Rap- recte, της ευθείας ου της ευθύ έδου άμαρχάμψω, οκ άπο-πλανάομαι, ώμαι, ful. ήσομαι. En ligne directe, εὐθύ : κατ' εὐθεῖαν. Marcher en ligne directe, εὐθεῖαν ου τὴν εὐθεῖαν πορεύςμαι, fut. εύσομαι. | Style ou discours direct, δ εὐθὺς λόγος, ου.

DIRECTEMENT, adv. soft. Conduis-nous directement à Babylone, sud triv émi Bacuλώνος ήμας άγε (άγω, fut. άξω), Xέn. Directement opposé, έναντίος, α, ον : άντι-κείμενος, n. cv (partie. ď avní-xuma, fut. xxxoma). Au fig. Nuire à quelqu'un directement, έκ τῆς εύθείας τινά βλάπτω, fut. βλάψω. Attaquer directement la réputation de quelqu'un, an εύθείας τινά κακώς λέγω, ful. λέξω.

DIRECTEUR, s. m. imotátos, ou (6). Directrice, s. f. ἐπιστάτις, ιδος (ή). Ētre le directeur d'une entreprise, του έργου έπιστατέω, ω, fut. ήσω. || Directeur de conscience, δ πνωματικός πατήρ, gén. πατρός.

DIRECTION, s. f. tendance vers un côté ou vers un autre, ἀπότασις, εως (ή). Donner une direction, τὶ πρός τι ἀπο-τείνα, fut. τενω, οκ άπ-ευθύνω, fut. υνώ, Changer la direction, παρα-τρέπω, fut. τρέψω, acc. | Soin, surveillance, administration, ἐπιτροπή, ῆς (ή). έπιμέλεια, ας (ή). Bonner à quelqu'un la direction d'une affaire, του πράγματος έπιμέλειάν τινι έπι-τρέπω, fut. τρέψω, ου έγ-χειρίζω, fut. ίσω. Avoir la direction de, έπι-στατίω, й, ful. ńоw, gén. : про-тотаџа, ful. проστήσομαι, gén. Il a la direction de cet ouvrage, προ-ίσταται ου προ-έστημε τουδε του εργου. || Se mettre sous la direction de quelqu'un, έμαυτόν τινι έπι-τρέπω, ful. τρέψω.

DIRECTOIRE, s. m. conseil executif d'une république, οἱ άρχοντις, ων.

DIRIGER, v. a. faire tendre vers un but, άπ-ευθύνω ου κατ-ευθύνω, ful. υνώ, acc. ου άπο-τείνω fut. τενώ, acc. - vers un but, πρός τι. Diriger vers une bonne fin, πρός κάλλιστον τέλος κατ-ευθύνω, ful. υνώ, acc. C'est vers ce but qu'il dirige toutes ses opérations, είς τοῦτο πάντα τὰ έαυτοῦ συν-τείνει (συντείνω, fut. τενώ), Plat. || Conduire, guider, ήγίομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, gén. || Gouverner, administrer, iq-iotapat ou apo-totapat, fut. othochat, gén. : im-statio, &, fut. now, gén. : δι-οικίω, &, fut. now, acc. : xubipváw, w, fut. now, acc. Diriger tout avec prudence, πάντα φρονιμως δι- ώσιω

τάνω, fut. άμαρτήσομαι, ου άπο-κάμπτω, fut. οικίω, ώ, fut. ήσω. Diriger sa conduite, sees affaires, τον βίον, τὰ πράγματα οἰκονομίω, 🖦, fut. now. | Le verbe diriger entre encore dans un grand nombre d'idiotismes. Diriger une fausse accusation contre quelqu'un, αίτίαν ψευδή τεμε έπ-άγω, fut. άξω. Diriger ses batteries contre quelqu'un pour le perdre, εξώλειαν τινι συσκευάζω, fut. άσω. L'amour des richesses dirige toutes mes actions, έν πάσι πράγμασι του πλούτσε στοχάζομαι, fut. άσομαι.

DIRIMANT, ΑΝΤΕ, αδί. διαλυτικός, ή, όν. DISCERNEMENT, s. m. action de discerner, διάκρισις, εως (ή): διάγνωσις, εως (ή). Appliquer à chaque chose un discernement juste, ήκριδωμένως έκαστα δια-κρίνω, fut. κρινώ. Sans discernement, ἀχρίτως. || Pénétration d'esprit, ἀγχίνοια, ας (ή). Plein de discernement, την διάνειαν όξύς, εία, ύ.

DISCERNER, v. a. δια-κρίνω, fut. κρινώ, acc. : δια-γινώσκω, fut. γνώσομαι, acc. — l'ami du flatteur, τὸν φίλον καὶ τὸν κόλακα. — le vrai du faux, τὸ ἀληθές καὶ τὸ ψεῦδος. Discerner ce qui est honnête de ce qui ne l'est pas, τά καλά και τά μή δια-λογίζομαι, fut. ίσομαι.

DISCIPLE, s. m. mathrix, or (6). Il fut disciple de Zénon , τοῦ Ζήνωνος ήκροάσατο (ἀκροάομαι, τωμαι, fut. άσομαι).

DISCIPLINABLE, adj. suxábentoc, oc, ou.

DISCIPLINE, s. f. instruction, maidevoic, εως (ή). Se mettre sous la discipline de quelqu'un, έμαυτόν τινι παιδεύειν έπι-τρέπω, fut. τρέψω. | Maintien de l'ordre, εὐταξία, ας (ή). Les lois de la discipline militaire, d orparteτικοί νόμοι, ων Rigide observateur de la displine, ὁ τῶν στρατιωτιχῶν νόμων ἀχριδίστατος φύλαξ, ακος. Observer la discipline, εὐτακτέω, α, fut. ήσω. Qui l'observe exactement, εὕτσαστος. ος, ον. Qui ne l'observe pas, άτακτος, ος, ον: άκολαστος, ος, ον. Ne pas l'observet, άτακτίω, a, fut. now. Troupe confuse et sans nulle discipline, & drawros bylos, ou. Armée dent la discipline est bien relachée, n avequévn xai axóλαστος στρατιά, ας (άν-ειμένη, partic. parf. pass. ď ἀν-ίημι, fut. ἀν-ήσω). Le relachement de la discipline, ανεσις, εως (ή). Resserrer dans une armée les liens de la discipline et de l'obéissance, τους στρατιώτας εύπειθεστέρους ποιέω». ũ, fut. ήσω. || Fouet, μάστιξ, ιγος (ή). Se donner la discipline, έμαυτὸν μαστιγόω, ω, /κε. meilitaire, suranter metes, &, fi. now, acc. Soldats bien disciplines, of ευτακτοι στρατιώται, w. || Se discipliner, se donner la discipline, έμαυτον μαστιγόω, ω, fut. ώσω.

DISCONTINUATION, s. f. διάλειψις, εως (ή). Sans discontinuation, αδιαλείπτως.

DISCONTINUER, v. a. δια-λείπω, fut. λείψω, ecc. Je n'ai jamais discontinué de m'instruire, ού πώπετε δι-ελιπέν τι μανθάνων (μανθάνω, fut. matrigenai), Xén. Ne pas discontinuer, diaredio, a, ful. rediou, avec un participe. Il ne discontinue pas un instant de parler, Sieτελεί πάντα τον χρόνον δια-λεγόμενος (δια-λέγομαι, ful. Likepai).

DISCONVENANCE, s. f. avaquestía, as (m): διαφωνία, ας (n).

DISCONVENIR, v. n. έξ-αρνέομαι, οῦμαι, fut. focusi, acc. Je ne disconviens pas de l'avoir dit, ούχ έξαρνός είμι ώς ούχ είπον ταύτα (είπον, aor. 2 irrég. de λέγω), Dém. Ils ne peuvent disconvenir d'avoir fait cela, oùx dovnois forte αὐτοῖς τοῦ μη ταῦτα πράξαι (πράσσω, fut. πράξω), Dém. Personne ne disconvient que, ouoloγείται παρά πάντων ότι (όμολογίομαι, ούμα:, fut. **πθ**ήσομαι), Dėm.

DISCORDANCE, s. f. διαφωνία, ας (ή). DISCORDANT, ANTE, adj. διάφωνος, ος, ον. Voix discordante, ή ἀπηχής φωνή, ῆς. Musique discordante, to apelic pelos, ous. | Au fig. Opinions discordantes, αι διάφωνοι γνώμου, ών.

DISCORDE, s. f. Epig, idog, acc. Epiv on $\tilde{\epsilon}$ ριδα $(\tilde{\eta})$: στάσις, εως $(\tilde{\eta})$: φιλονεικία, ας $(\tilde{\eta})$: διχόναια, ας (ή). Être en discorde, έρίζω, fut. ίσω: φιλονεικίω, ω, fut. ήσω: στασιάζω, fut. άσω. Ils sont en discorde, στασιάζουσιν ου φιλονεικούσε πρός άλλήλους: δυσμενώς Εχρυσε πρός άλλώους (έχω, fut. έξω). Cessez vos discordes, παύσασθε έρίζοντες (παύομαι, fut. παύσομαι). Semer la discorde entre les citoyens, τοίς πολίταις φιλονικίας ίμ-δάλλω, fut. δαλώ. — entre des amis, φίλους είς διχόνοιαν καθ-ίστημι, ful. καταpricu.

DISCORDER, v. n. δια-φωνέω, ω, fut. ήσω. DISCOUREUR, s. m. EUSE, s. f. πολύλοτος, ου (δ, ή). Un beau discoureur, ευρασίλογος τις, gén. εὐρεσιλόγου. C'est un discoureur éternel, άχάλινον καὶ ἀπύλωτον στόμα έχει (έχω, ful to).

DISCIPLINER, v. a. former à la discipline ; oruai. - sur quelque chose, mepi rivoc. Discourir avec ses amis, τοῖς φίλοις λαλέω, ω, fut. ήσω, ου όμιλίω, ω, ful ήσω, ου δια-λέγομαι, fut. λίξομαι. Discourir éternellement, desheγίω, ω, fut. τίσω. Discourir à tort et à travers, angia, a, ful. now : pauapia, a, ful. now. Cela fait discourir, on en parle beancoup, θρυλλείται ου δια-θρυλλείται τουτο (θρυλλέω. ω, fut. ήσω).

DISCOURS, s. m. λόγος, ου (δ). Discours devant le peuple, δημηγορία, ας (1). Discours propre à exciter la compassion, οἰκτρολογία, ας (ή). Discours propre à persuader, πειθολογία, ας (ή). Prononcer un discours, tenir un discours, λόγον ποιέςμαι, ούμαι, fid. ήσομαι. - devant quelqu'un, πρός τινα. Tenir des discours injurieur pour quelqu'un, κακώς τινά λίγω, fut. λέξω ου έρω. Changer de discours, τον λόγον άπο-στρέφω, fut. στρέψω. Je vais reprendre le fil de mon discours, ἐπάν-ειμι δθεν είς ταῦτα iξ-ibnv (iπάν-ειμι, fut. ειμι: ix-baivo, fut. bήσομαι), Xén. Vous avez rompu le fil de mon discours, απ-έσχισας με του λέγου (απο-σχίζω, fut. ίσω), Aristph. Discours en l'air, λόγοι κενοί καὶ μάταια, ων. Discours que tout cela! λόγοι. Pourquoi tant de discours? ri parpologeis (parpoλεγίω, ω, ful. ήσω);

DISCOURTOIS, OBE, adj, antipoxalog, oc. cy. DISCREDIT, s. m. atimia, as (1).

DISCRÉDITER, v. a. arruso, a, fut. com. acc. Discrédité, ée, drusc. oc. ov.

DISCRET, tre, adj. sage, prudent, edlaδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): σώφρων. wy, cy, gén. cycç (comp. cyéctepec, sup. cyéστατος). | Qui sait garder un secret, στεγανός. ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

DISCRÉTEMENT, adv. εὐλαθῶς : σωφρόνως. DISCRÉTION, s. f. prudence, sudábora, as (ή): σωφροσύνη, ης (ή). Avec discretion, εὐλαδως: σωφρόνως. Se conduire avec discretion, eudacionar, cunar, fut. nochas. Ago de discrétion, i theore idua, as. | Talent on vertu de garder un secret, i two anophitus szige γυος άρετή, ής.

Discrettion, volonte, libre arbitre, Lousia, a (i). Laisser une affaire à la discrétion de quelqu'un, τινί το πράγμα έπι-τρέπω, fut. τρέψω Je me mets tout entier à sa discrétion, tà xat. ίμαυτὸν πάντα αὐτῷ im-τρίπω. Je me mets DISCOURIR, ν. π. διεξ-ίρχομαι, fut. ελεύ- tout entier à votre discrétion, έμαυτόν σοι πα348

ρακατα-τίθημι, fut. δήσω. || Se rendre à discrétion, s'abandonner à la merci du vainqueur, έκδοτον έμαυτον παρα-δίδωμι, fut. δώσω. | A discrétion, à souhait, κατά γνώμην. Ils ont tout à discrétion, άφθονία πάντων περιβ-βέονται (περιβρίω, fut. ρεύσω). Vivre à discrétion, en parlant des soldats, abeiar les airnoat xai habeir δ.τι βούλομαι (έχω, fut. έξω: βούλομαι, fut. βουλήσομαι).

DISCULPATION, s. f. anología, as (i).

DISCULPER, v. a. laver d'un reproche, εξω της αιτίας ποιέω, ω, ful. ήσω, acc. ou τίtημι, fut. tήσω, acc. Je le disculpai complétement, έξω πάσης αἰτίας αὐτὸν έθηκα (τίθημι, fut. θήσω). Il est entièrement disculpé, πάσης αίτίας έκτὸς γίνεται (γίνομαι, fut. γενήσομαι). || Se disculper, s'excuser, se désendre, uniq inauτοῦ ἀπο-λογέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Se disculper d'une imputation auprès de quelqu'un, παρά τινι άπο-λογούμαι πρός τὰ κατ-ηγορημένα (κατ-ηγορίω, ω, fut. ήσω).

DISCUSSION, s. f. augustinate, euc (i): έξέτασις, εως (ή). La chose est trop importante pour être mise en discussion, σεμνότερον τὸ πράγμα में केंत्रह είς έξέτασιν καλείσθαι (καλέομαι, ούμαι, fut. xlnongouat), Luc. Cela mérite une discussion sérieuse, έπιμελεστέρας τοῦτο δείται τῆς Εξετάσεως (δίομαι, fut. δεήσομαι), Luc. L'objet d'une discussion, τὸ ἀμφισδητούμενον, ου (partic. neutre α άμφισθητέω, ω): άμφισθήτημα, ατος (τό). Habile dans la discussion, διαλεκτικός, ή, όν.

DISCUTER, ν. α. ίξ-ετάξω, fut. άσω, acc. Discuter contradictoirement, ἀντεξ-ετάζω, fut. άσω, acc. Discuter avec soin, ακριδολογίομαι, ευμαι, fut. ήσομαι, acc. Discuter une question, περί τινος άμφισδητίω, ω, fut. ήσω, ου σχίπτομαι, fut. σχίψομαι. L'affaire ayant été soigneusement discutée, γενομένης έξετάσεως άκριδεστέρας (γί-Vouat, fut. yevhoouat).

DISERT, ERTE, adj. εὐεπής, ής, ές. DISERTEMENT, adv. μετ' εὐεπείας.

DISETTE, s. f. manque d'une chose nécessaire, $\dot{\alpha}$ πορία, ας (ή): σπάνις, εως (ή): ἔνδεια, ας (ή). Disette de toutes choses, ή πάντων ἀπορία, ας. Etre dans la disette de quelque chose, rivos άπορίω, ω, ful. ήσω, ου άπόρως έχω, ful. έξω. Disette de vivres, σιτοδεία, ας (ή): σπανοσιτία, ας (ή): σίτου σπάνις, εως (ή). Souffrir de la disette, έν σιτοδεία γίνομαι, fut. γενήσομαι,

πιίζομαι, fut. εσθήσομαι, Xén. Supporter patiemment la disette, πρὸς τὴν σιτόδειαν καρτερέω. ü, fut. ήσω. Disette d'hommes, όλιγανδρία. ας (ή). Eprouver une grande disette d'hommes. όλιγανδρέω, ω, fut. ήσω. Disette d'orateurs, 🔞 ρητόρων σπάνις, εως. Il y a disette d'orateurs. σπάνις έστι βητόρων : σπανίζουσι βήτορες (σπανίζω, fut. ίσω). Tu vois dans quelle disette d'amis nous sommes, opac di di pilar ic ionariqueta (σπανίζομαι, fut. ισθήσομαι), Eurip.

DISEUR, s. m. Euse, s. f. higay, euga, ov (partic. de légu, fut. liku ou ipu), avec l'acc. Diseur ou diseuse de bons mots, γελωτοποιός, οῦ (δ, ή). — de riens, φλυαρολόγος, ου (δ, ή). — de bonne aventure, χειροσχόπος, ου (δ. ή). Beau diseur, καλλιεπής, οῦς (δ). Faire le beau diseur, paropiúm, fut. iúsm : yapievriζομαι, fut. ίσομαι.

DISGRACE, s. f. mauvaise grace, oxacorne, ητος (η): ἀπειροχαλία, ας (η).

DISGRACE, perte de la faveur, anigosia, as (n). Encourir la disgrace du peuple, τῷ δήμος άπ-εχθάνομαι, fut. εχθήσομαι. Il encourut la disgrace du roi, tournes, il perdit sa faveur, me τοῦ βασιλέως εὐνοίας έξ-έπεσε (έχ-πίπτω, fut. πεσούμαι). Être en disgrace, tournez, être mal avec les grands, έν όργη τοῖς άρχουσίν είμι, fut. Ισομαι. Il se relèvera de sa disgrace, είς χάριν τῷ βασιλεῖ ἐπάν-εισι (ἐπάν-ειμι, fut. ειμι).

DISGRACE, malheur, δυστυχία, ας (ή): άτυχία, ας (ή). Être dans la disgrâce, δυστυχέω, ω. ful. ήσω : ἀτυχίω , ω̄ , ful. ήσω : κακώς πράσσω , fut. πράξω. Un homme dans la disgrace est abandonné de ses amis, ἀνδρὸς κακῶς πράσ-. σοντος έκποδων φίλο (sous-ent. είσί). Que de disgraces n'ai-je pas essuyées, δσα δεινά δπαθον (πάσχω, fut. πείσομαι). Il nous a causé bien des disgraces, μυρίοις δεινοίς ήμας περι-δέθληκε (περι-δάλλω, fut. δαλω), Chrysost. S'il t'arrive quelque disgrace, ἐάν τι κακὸν πάθης (πάσχω fut. πείσομαι) : ἰάν τι πταίσης (πταίω, fut. πταίσω); έαν συμφορά τινὶ περι-πέσης (περι-πίπτω, ful πεσούμαι): ἐάν σοι κακόν τι συμ-δή (συμ-δαίνα fut. Gricopai).

DISGRACIE, at, adj. fort laid, αἰσχρός, ά, όν (comp. αίσχρότερος, sup. αίσχρότατος ου αίσχιτος): διά-στροφος, ος, ον. Visage tout à fait disgracié, πρόσωπον αίσχει ύπερ-δάλλον, οντος (τό) (partic. neutre de ύπερ-δάλλω, fut. δαλώ). Dis-Isocr. : σιτοδέομαι, ουμαι, Thuc. : σπάνει σίτου gració de la nature, κακοδεεστέραν την φύσιν

έχων, ουσα, ον (partic. d'έχω, fut. έξω). Pour les autres sens, voyes Dugaacien.

DISGRACIER, v. a. retirer ses bonnes graces, δι' όργῆς έχω, fui. εξω, acc. Être disgracié de quelqu'un, δι' ἀπειθείας τινὶ γίνομαι, fui. γε-πόσομαι. Il fut disgracié, c'est-à-dire, il pers'it la saveur du roi, εξ-έπεσε τῆς τοῦ βασιείως εὐνείας (ἐκ-πίπτω, fui. πεσοῦμαι). Voyez Pisgrace.

DISGRACIEUSEMENT, adv. χαλιπώς.

DISGRACIEUX, ευσε, adj. χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, επφ. ώτατος). Accueil disgracieux, ή δυσομύλητος έντευξις, εως. Homme disgracieux, άνὴρ σκυθρωπός, οῦ (δ).

DISJOINDRE, v. a. δια-ζεύγνυμι, fut. ζεύξω, acc.

DISJONCTIF, wz, adj. διαζευκτικός, ή, όν. DISJONCTION, s. f. διάζευξις, εως (ή).

DISLOCATION, s. f. d'un membre, iξάρδρωσις, εως (ή). \parallel — d'une machine, διάλυσις, εως (ή). \parallel — d'une armée, διωμισμός, οῦ (ὁ).

DISLOQUER, v. a. déplacer un membre, εξαρθρόω, ω, fut. ώσω, acc. Se disloquer, être
disloqué, εξ-αρθρίω, ω, fut. ήσω. Remettre
un membre disloqué, τὸ ἐξ-ηρθρικὸς μίλος ἀποκαθ-ίστημι, fut. ἀποκατα-στήσω. || Démonter, désorganiser, δια-λύω, fut. λύσω, acc. || Cantonner, en parlant d'une armée, δι-οιάζω, fut.
έσω, acc.

DISPARAITRE, v. n. ἀφανίζομαι, fut. ισθήσομαι. Faire disparaître, ἀφανίζω, fut. ίσω, acc. II a disparu, il s'est caché pour ne point paraître, ἐαυτὸν ἡφάνισε. Il disparut, s'en alla, ὡχετ' ἀπ-ιών (οίχομαι, fut. οίχήσομαι: ἄπ-ειμι, fut. ειμι). Il disparaît chaque jour de ce pays un grand nombre d'habitants, πολλοί καθ' τμέραν ἀπ-οικοῦσι (ἀπ-οικίω, ω, fut. ήσω). || Disparaître, faire banqueroute, en parlant d'un marchand, τὴν τράπεζαν ἀνα-σκευαίζομαι, fut. ἀσομαι. Le banquier ayant disparu, ἀνα-σκευασθείσης τῆς τραπίζης. Suid.

DISPARATE, s. f. διαφωνία, ας (ή): άσυμφωνία, ας (ή): άναρμοστία, ας (ή).

DISPARATE, adj. διάφωνος, ος, ον ; ἀσύμφωνος, ος, ον : ἀνάρμοστος, ος, ον. Ces choses
sont disparates, ταῦτα οὐ συμ-φωνεῖ (συμ-φωνέω, ῶ, fut. ήσω).

DISPARITÉ, s. f. ἀνομοιότης, ητος (ή). **DISPARITION**, s. f. ἀφάνισις, εως (ή) : ἀφανισμός, εῦ (δ).

DISPENDIEUX, EDSE, adj. δαπανηρός, d, όν: πολυδάπανος, ος, ον.

DISPENSAIRE, s. m. formulaire de pharmacie, φ ap μ axo π ota, α $(<math>\eta$).

DISPENSATEUR, s. m. Αταισε, s. f. ταμίας, ου (δ). Δα féminin, ταμία, ας (ή). Dispensateur des bontés du roi, δ τών παρά τοῦ βασιλίως δώρων ταμίας, ου. Jupiter dans l'Olympe est le dispensateur de tous les biens, πολλών ταμίας Ζεύς ἐν 'Ολύμπφ (sous-ent. ἐστί), Eurip.

DISPENSATION, s. f. διανέμησις, εως (ή).
DISPENSE, s. f. ἀτίλεια, ας (ή).

DISPENSER, v. a. distribuer, dia-vipe. fut. νεμώ, acc. || Exempter, dφ-ίημι, fut. dφήσω, acc. Dispenser quelqu'un de payer une dette, του χρίους τινά, ου το χρίος τινί doίημι. Dispenser d'un serment, τὸν δρχον τινὶ άφ-ίημι. Dispenser d'une loi, του νόμου ίξαιρίω, ω, fut. αιρήσω, acc. Dispenser quelqu'un de faire quelque chose, ἀτέλειάν τινι δίδωμι, fut. dusu, avec rov et l'infin. — de porter les armes, του στρατιύεσθαι. Dispenser quelqu'un de parler, έξουσίαν τινὶ δίδωμι τοῦ μὴ λέγειν. Dispensé, ée, ἀτελής, ής, ές. — de faire quelque chose, του ποιείν τι. Dispensé de contribuer à l'armement des galères, the tempaggiae atalife. ής, ές. Les vieillards sont dispensés des charges publiques, των λειτουργιών οί γέροντες απέλειαν έχουσιν (έχω, fut. έξω). Age où l'on est dispensé du service, ή άστράτευτος ήλιμία, ας.

se Dispenser, v. r. άπ-ίχομαι, fut. άφ-ίξομαι.
— de faire quelque chose, τοῦ μὴ ποιεῖν τι. Je
ne puis me dispenser de faire cela, οὐ δύναμαι
μὴ ποιεῖν (δύναμαι, fut. δυνήσομαι): οὐκ ίξ-εστί
μοι μὴ ποιεῖν (ίξ-εστι, impers. fut. ἰξ-έσται).
Je me dispenserai d'en parler, ταῦτα ἰάσω
(fut. d'iάω, ω): ταῦτα λόγω παρα-λείψω (fut.
de παρα-λείπω).

DISPERSER, v. a. δια-σπείρω, fut. σπερω, acc.: δια-σκιδάννυμι, fut. σκιδάσω, acc.: δια-σκορπίζω, fut. ίσω, acc.: δια-φορίω, ω, fut. ήσω, acc.

DISPERSION, s. f. διασπορά, $\tilde{\alpha}_{\zeta}$ (ή): διασκεδασμός, οῦ (δ): διασκερπισμός, οῦ (δ): διαφόρησις, εως (ή).

DISPONIBLE, adj. πρόχειρος, ος, ον.

DISPOS, adj. διαφρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Rendre le corps dispos, τὸ σῶμα διαφρίζω, fut. ίσω.

DISPOSER, v. a. mettre en ordre, Sia-

τάσσω, fut. τάξω, acc.: δια-τίθημι, fut. διαδήσω, acc.: δια-κοσμίω, ω, fut. ήσω, acc. Il a tout disposé, εὐ έκαστα δι-ίταξε (δια-τάσσω, fut. τάξω), Hésiod. En attendant disposez les gradins, σὺ μίν τοι δια-τίθει τὰ βάθρα (δια-τίθημι, fut. δια-δήσω), Luc. Disposer en ordre de bataille, παρα-τάσσω, fut. τάξω, acc. S'étant disposés en ordre de bataille, παρα-ταξάμανοι (partic. aor. 1st moyen de παρα-τάσσω).

Disposee, régler par convention, συν-τίθεμαι, fut. συν-δήσομαι, ace. || Ordonner par son testament, δια-τίθεμαι, fut. δια-δήσομαι, acc.: δια-τάσομαι, fut. τάξομαι, acc.: ἐπι-σκήπτω, fut. ακήψω, acc.

DISPOSER, mettre dans un état, dans une disposition quelconque, δια-τίθημι, fut. διαbrico, acc. Etre disposé, suivi d'un adverbe, δια-τέθειμαι (parf. passif de δια-τίθημι): διάκιιμαι, fut. κιίσομαι: έχω, fut. ξω. Comment croyez-vous que j'étais alors disposé? πως είκι την ψυχήν δια-τεθείσθαι; Luc. Merveilleusement disposé en saveur de quelqu'un, δεινώς περί τινα δια-τεθειμένος, Plut. Je suis disposé envers vous comme je le dois, ὑμῖν ου πρὸς ὑμᾶς ώς είχὸς διά-κειμαι, fut. κείσομαι, Xén. M6diocrement disposé en faveur de quelqu'un, μέσως πας πρός τινα δια-κείμενος, η, ον. Etre mal disposé pour quelqu'un, κακῶς πρός τινα δια-νοίομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι. Il est mal disposé à votre égard, δυσμενώς έχει πρός σε (έχω, fut. έξω). Corps bien disposé, σωμα ύγιως έχου, οντος (τὸ). — mal disposé, πονηρώς έχον, οντος.

DISPOSER, préparer, παρα-σκευάζω, fut. άσω, acc. έτοιμάζω, fut. άσω, acc. : εὐτρεπίζω, fut. ίσω, acc. Se disposer à, έμαυτὸν παρα-σκευάζω, fut. άπω, avec πρός et l'acc. Se disposer au combat, μάχεσθαι ου είς μάχην παρα-σκευάζομαι, ful. άσομαι ου ασθήσομαι. Je me dispose à m'embarquer, παρα-σκευάζομαι τον πλούν. Kile se disposait à partir, παρ-εσκευάζετο ώς άπ-ιουσα (dπ-ειμι, fut. ειμι). Il se disposait à le dépouiller, εν παρασκευαίς ήν τούτον συλάν (συλάω, ő, fut. ήσω). || Disposer les esprits, τὰς γνώμας παρα-σκευάζω, fut. άσω. Disposer quelqu'un à faire quelque chose, Tivá Ti moutiv mile, fut. πείσω. Disposé à tout souffrir, όπιοῦν πάσχειν έτοιμος, ος ou n, ev. Ils étaient disposés à la ραίχ, τάς γνώμας είχον πρός την είρηνην (έχω, fut. εξω). | Le temps se dispose à la pluie, ύειν μελλει (μελλω, fut. μελλήσω).

DISPOSER, v. n. se défaire d'une chose, l'alièner, άλλοτριόω, ω, fut. ώσω, acc. Disposer d'une chose en faveur de quelqu'un, ni rive παρα-δίδωμι, ful. παρα-δώσω. Disposez de mes biens comme des vôtres, τάμα διά-θου πάντε ώς τὰ σαυτοῦ (δια-τίθιμαι, fut. δια-θήσομαι). Celus qui dispose de tout, ὁ πάντα νέμων, οντος (partic. de νίμω, fut. νεμώ). Qui peut disposer de , έγχρατής, ής, ές. — de ses richesses, τᾶς 👶 σίας. Qui ne peut disposer de son bien, τές οὐσίας ἀκρατής, τές, ές. Qui peut disposer de sa personne, αὐτόνομος, ου (δ, ή). Vous pouvez disposer de moi, ex-sori ou brioù suoi roñodas (χράομαι, ωμαι, fut. ήσομαι). Dieu a disposé de lui, tournez, il l'a retiré du monde, dyέλαδεν αύτον ό Θεός έχ τοῦ βίου (άνα-λαμδάνω. fut. λήψομαι). || Disposer de ses biens par testament, Tà imautou dia-tibemai, fut. dia-bhocmai. - de quelque chose en faveur de quelqu'un, κατά διαθήκας τί την κατα-λείπω, fut. λείψω.

DISPOSITION, s. f. arrangement, διάταξις, εως (ή). Changer la disposition de son jardin, τοῦ κήπου τὸ εἶδος ἀλλάσσω, fut. ἀλλάξω. Le général fit de savantes dispositions, δ στραπτηγὸς εὖ έκαστα δι-έταξεν (δια-τάσσω, fut. τάξω). Telle était la disposition des affaires, δι-έκιτο οὖτω τὰ πράγματα (διά-κειμαι, fut. κείσσμαι). [] Disposition d'une loi, διάταξις, εως (ή). Dispositions d'un testament, διαθήκαι, ῶν (αί). Voyez quelles dispositions il a faites, σκιψασθε & δι-έθετο (δια-τίθεμαι, fut. δια-θήσομαι).

Disposition, état du corps ou de l'âme, diáθεσις, εως (ή). Deviner les dispositions de l'âme. τάς τῆς ψυχῆς διαθέσεις τεκμαίρομαι, fut. αροῦμαι. Être en bonne ou en mauvaise disposition . eŭ, xaxãs diá-xeipai, fut xeisopai. — envers quelqu'un, πρός τινα. Je suis dans la même disposition que vous, την αύτην σοι γνώμην έχω. fut. Ew. J'admire ceux qui sont dans une telle disposition, θαυμάζω τῶν τοιαύτην τὴν γνώμην έχόντων (θαυμάζω, fut. άσομαι: έχω, fut. έξω). Telles sont leurs dispositions, ούτως έχουσι την γνώμην ου της γνώμης. || Dessein, βουλή, ης (ή), προαίρεσις, εως (ή). Etre dans la disposition de. βούλομαι, fat. βουλήσομαι: προ-αιρέομαι, ούμαι. fut. αιρήσομαι : μέλλω, fut. μελλήσω, avec l'infin. || Aptitude naturelle, soovia, as (i). Avoir d'heureuses dispositions pour quelque chose, πρός τι εύφυως έχω, fut. έξω, ομ εὖ πέφυκα. (parf. de φύομαι, fut. φύσομαι).

Durosimon, pouvoir de disposer, icousia, ac, (4). Avoir en sa disposition, ¿ξουσίαν έγω τινός. Il n'a rien à sa disposition, οὐδέν έστιν αὐτῶ μετά χειρας. Se mettre en la disposition d'un autre, έμαυτὸν έτέρω ὑπο-δάλλω, fut. δαλώ. Rtre en la disposition de quelqu'un, ôπό τινί sim, fut. foomat. Tout ce qui est à ma disposition, πάντα τὰ ἐν-όντα μοι (ἔν-ειμι, fut. έπομπι). Cela est en ma disposition, ἐπ' ἐμοί Autant qu'il fut en leur disposition, το γ' έπ' αὐτοὺς ἦκον μέρος (partic. neutre de how. fut. ήξω). Je laisse cela à votre disposition, τοῦτό σοι έπι-τρέπω, fut. τρέψω.

DISPROPORTION, s. f. ἀσυμμετρία, ας (ή). DISPROPORTIONNE, έπ, αδί, ἀσύμμετρος, ec, ov. Tête énorme et d'une longueur disproportionnée, ή προμήχης χεφαλή και ἀσύμμετρος, eu, Plut. || Le fardeau était disproportionné à ses forces, μείζον της έαυτου δυνάμεως ομ prestor # xab' fautor an-edicento coption (ava-Sérouat, fut. Sicouat).

DISPUTABLE, adj. ἀμφισδητήσιμος, ος, ον. DISPUTE, s. f. querelle, έρις, ιδος (ή): νεμος, ους (τὸ) : φιλονεικία, ας (ή). Être en dispute avec quelqu'un, τινὶ ου πρός τινα ἐρίζω, fact. iou, ou piloveixiu, u, fut. nou. Ils sont toujours en dispute, φιλονείκως έχουσε πρός άλλήλους (ἔχω, fut. ἔξω). Introduire parmi ses amis un sujet de dispute, έριν τοῖς φίλοις πρὸς άλλήλους έμ-δάλλω, fut. δαλώ. || Discussion, άμφισδήτησις, εως (ή). Sujet d'une dispute, άμφισδήτεμα, ατος (τό). Ce n'est pas là le sujet de la dispute, ούχ άμφισθητείται τοῦτο (άμφισθητέω, ω, fut. ήσω). Ils sont en dispute sur cette question, τοῦτο ου περί τούτου άμφισδητούσι. Qui sime la dispute, άμφισδητητικός, a. v. Mettre trop d'opiniatreté dans la dispute, πλέον ή καλώς έχει άντι-τείνω (fut. τενώ) καὶ αὐθαδιάζομαι (fut. άσομαι). Dispute de mots, λογομαγία, ας (ή). Faire une dispute de mots, λογεμαχέω, ω, fed. ήσω: περὶ ὀνόματος φιλοversio, o, fat. nou.

DISPUTER, ν. α. contester, αμφισθητίω, 5. fut. no., gén. Disputer à quelqu'un le premier rang, The mounties on mepi the mouτείων τικὶ ἀμφισδητίω, ω. Disputer à quelqu'un l'empire, la victoire, πρός τινα ὑπέρ τῆς ήγεμεσείας, περί τῆς νίκης άμιλλάομαι ου δι-αμιλ-Adenai, Suai, fut. noonai. Il nous faut disputer de vertu avec nos ancêtres, πρὸς τὰν Faire une courte dissertation sur quelque chose,

των προγόνων άρετην άμιλλητέον ήμιν έστι. Isocr. Le disputer en sagesse aux vieillards, σωφροσύνη πρός τους γέροντας άμιλλάςμαι, ώμαι, Liban. Pouvant le disputer en grandeur d'âme à tous les Romains, tournez, ne le cédant à aucun, φρονήματος ούδενὶ των 'Ρωμαίων έξ-ιστάμενος (έξίσταμαι, fut. ix-στήσομαι), Plut. || Disputer sa vie, ψυχομαχέω, ω, fut. ήσω. L'action de disputer sa vie, ψυχομαχία, ας (ή).

Disputer, v. n. se Disputer, v. r. έρίζω, fule ίσω: φιλονεικέω, ώ, ful. ήσω: άμφισθητέω, &. ful. ήσω. Disputer sur des riens, περί δνου σμας ερίζω, fut. ίσω. Disputer pour et contre. είς έχάτερα δια-λέγομαι, fut. λέξομαι.

DISPUTEUR, s. m. EUSE, s. f. φιλόνεικος, ος, ev. DISQUE, s. m. δίσκος, ου (έ). Qui a la forme d'un disque, δισκοειδής, ής, ές. Jouer au disque, δισκιύω, fut. εύσω. Qui lance le disque, δισκεδολος, ου (δ). | Le disque du soleil. ό του ήλίου δίσκος, ου.

DISQUISITION, s. f. exérage, eus (i). DISSECTEUR, s. m. ò àva-témyou, cutos (part. prés. ď ἀνα-τέμνω, fut. τεμώ, acc.).

DISSECTION, s. f. avaroum, n; (n). Faire la dissection d'un corps, τὸ εῶμα ἀνα-τίμνω, fut. τεμώ. || Au fig. Faire la dissection d'un discours, τὸν λόγον ἀνα-λύω, fut. λύσω.

DISSEMBLABLE, adj. ανόμοιος, ος, ον. DISSEMBLABLEMENT, adv. ἀνομοίως. DISSEMBLANCE, s. f. avamoioting, ntog (n). DISSEMINATION, ε. f. διασπορά, ᾶς (ή). DISSEMINER, v. a. δια-σπείρω, fut. σπερώ,

DISSENSION, s. f. στάσις, εως (ή). Être en dissension avec un autre, πρός τινα στασιάζω, fut. άσω. La dissension règne parmi eux, στασιάζουσιν άλλήλοις, ου στασιαστικώς έχουσι πρός αύτούς (έχω, fut. έξω). La ville étant déchirée par des dissensions intestines, στασιαζούσης τῆς πολεως έν αὐτῆ. Mettre la dissension dans un 🤷 état, την πολιν δια-στασιάζω, fut. άσω. Faire naître des dissensions civiles, στάσεις ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι.

DISSEQUER, v. a. ava-téuvo, fut. τεμώ, acc. Dissequer les viandes, τὰ κρία δαιτρεύω, fut. wow.

DISSERTATEUR, s. m. διαλεκτικός, ου (6). DISSERTATION, s. f. διαλογισμός, οῦ (δ). Faire une dissertation, δια-λογίζομαι, fut. ίσομαι. διά βραχίων λόγους περί τινος ποιέομαι, ούμαι, fut. nocuat. Faire une dissertation savante sur quelque chose, ἀκριδώς καὶ φιλοτέχνως περί τινος δι-έρχομαι, fut. ελεύσομαι.

DISSERTER, v. n. δια-λογίζομαι, fut. ίσομαι: Γιεξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Disserter longuement sur quelque chose, πλείους περί τινος λόγους ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Disserter trop boguement, μακρολογίω, ω, fut. ήσω. Qui aime à disserter, φιλόλογος, ος, ον : διαλογιστικός, ή, όν : διαλεκτικός, ή, όν.

DISSIDENCE, s. f. διάστασις, εως $(\acute{\eta})$: διχόνοια, ας (ή): διαφωνία, ας (ή).

DISSIDENT, ENTE, adj. στασιάζων, ουσα, ov. gén. οντος (partic. de στασιάζω, fut. άσω). DISSIMILAIRE, adj. irapolog, a, ov.

DISSIMILITUDE, s. f. avomotorne, ntoe (n). DISSIMULATEUR, s. m. xpuψίνους, ου (6): κλεψίφρων, ονος (ό).

DISSIMULATION, s. f. — dans le discours, είρωνεία, ας (ή). - dans la conduite, υπέχρισις, εως (ή). User de dissimulation, την διάνοιαν κλέπτω, fut. κλέψω.

DISSIMULER, v. a. déguiser, κρύπτω ομ άπο-χρύπτω, fut. χρύψω, acc. : άπο-χρύπτομαι, fut. χρύψομαι, acc. Ne dissimulez pas votre pensée, μὴ τὴν γνώμην ἀπό-κρυπτε. Sans rien dissimuler, μηδέν ἀπο-κρυπτόμενος. Dissimuler son ambition sous des dehors modestes, èv μετριότητος πλάσματι την φιλοτιμίαν κλέπτω, fut. κλέψω. Dissimuler sa haine jusqu'au moment de la vengeance, άχρι καιρών τὸ έγκοτον έπισκιάζω, fut. άσω, Eusèb. Ils dissimulent leur joie, tournez, ils feignent de ne pas se réjouir, μη προσ-ποιούνται χαίρειν (προσ-ποιέομαι, ουμαι, fut. πσομαι : χαίρω, fut. χαιρήσω). Ils ne dissimulent pas qu'ils sont ennemis, tournez, ils le font voir, δηλούσιν έχθροι όντες (δηλόω, ω, fut. ώσω: ών, part. d'είμί, fut. έσομαι). || Dissimuler, sans régime, cacher sa pensée, τήν γνώμην ου την διάνοιαν άπο-κρύπτω. comprimer ses sentiments, υπο-στέλλομαι, fut. στελουμαι. || Dissimulé, ée, en parlant des choses, κρυπτός, ή, όν. Haine dissimulée, ή κρυπτή ἀπέχθεια, ας. En parlant des personnes, χρυψίνους, αυς, ουν : χλεψίφρων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, ευρ. ονέστατος).

παρ-οράω, ω, fut. παρ-όψομαι. Je suis obligé λαστος, ος, ον : άσωτος, ος, ον : άτακτος, ος, de dissimuler bien des choses, ανάγκη μει τον. Mener une vie dissolue, ακολασταίνω συ

ύθριν κατα-πέσσω ου κατα-πέπτω, fut. πέψω. DISSIPATEUR, s. m. ATRICE, s. f. qui dissipe, xat-av-alioxwy, ouga, or (partic. de xatav-alione, ful. alwow), avec l'acc. | Prodigue,

dépensier, άσωτος, ος, ον. Vivre en vral dis-

sipateur, άσωτεύομαι, fut. εύσομαι.

DISSIPATION, s. f. action de dissiper, xaτανάλωσις, εως (ή). || Vie dissolue, δ άν-ειμένος βίος, ου (partic. parf. passif d'av-inμι, fut. άν-ήσω): άσωτία, ας (ή): άκολασία, ας (ή). 🖁 Défaut d'attention ou de recueillement, àmpogréée, as (1).

DISSIPER, v. a. disperser, δια-σκιδάννυμι, fut. σκιδάσω, acc. - les ennemis, τους πολεμίους. — les rassemblements, τὰς συστάσεις. Dissiper les nuages, τάς νεφέλας δια-σκεδάννυμι ου άπο-σκιδάννυμι, fut. σκιδάσω. Dissiper les nusges qui couvrent les yeux de quelqu'un, άπό τινος ὀφθαλικών άπο-σκεδάννυμι την όμιχλην. Dissiper les ténèbres, τὸν ζόφον ἀπ-ελαύνω, fut. ελάσω. || Dissiper la calomnie, τὰς διαδολάς δια-λύομαι, fut. λύσομαι. Dissiper la crainte, τὸ δέος ἀπο-σείω, fut. σείσω. Dissiper le chagrin, τάς μερίμνας ου τάς φροντίδας λύω, fut. λύσω. Dissiper le danger, τὸν χίνδυνον διαλύω, fut. λύσω ου δια-σχεδάννυμι, fut. σχεδάσω. Il a dissipé nos craintes, φόδων ἀπ-ήλλαξεν ήμᾶς (ἀπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω).

Dissipen, consumer, perdre en folles dépenses, κατ-αν-αλίσκω, fut. αλώσω, acc. : καταδαπανάω, ω, fut. ήσω, acc. : δια-σπαθάω, ω, fut. ήσω, acc. — son patrimoine, την πατρώαν οὐσίαν. - les deniers publics, τὰ δημόσια χρή-

Dissiper, distraire, περι-σπάω, ω, fut. σπάσω, acc. Dissipé, distrait, peu attentif, ἀπρόσεκτος, oc, ov. || Détendre l'esprit par l'effet de la distraction, yaláw, w, fut. yalásw, acc. : &ίημι, fut. ἀν-ήσω, acc. Se dissiper, se distraire de ses soucis, ras providas av-inu. fu! av-now. | Jeter dans la dissipation, aans le déréglement, av-inju, fut. av-now, acc. Dissipé, en ce sens, àv-eimévoc, n. ov (partic. parf. passif d'av-inpu): axoxactos, os, ov : dowtos, OC. 0V.

DISSOLU, uz, adj. av-ειμένος, η, ον (partic. DESIMULER, faire semblant de ne pas voir, parf. passif d'àvique, fut. àv-now) : axò-

άκελαστίω, ω, fut. ήσω : άσωτεύομαι, fut. εύ- de la Grèce, ποβρωτάτω της Έλλάδος είσί. Πε παρ-ίδωχε (παρα-δίδωμι, ful. παρα-δώσω), δια-λιπών εξάδιζε (δια-λείπω, ful. λείψω: βα-Isocr. || Propos dissolus, el αίσχοοὶ λόγοι, ων, βίζω, fut. βαδίσομαι). Ils sortirent à peu de ου d'un seul mot αίσχρολογία, ας (ή) : αίσχροβ- distance l'un de l'autre, μικρόν χρένον διαρημοσύνα, ης (ή). Tenir des propos dissolus, μπόντες έξ-πλθον (έξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). αλοχρολογίω, ω, fut. ήσω: αλοχροιπίω, ω, fut. ŔŒ.

DISSOLUBLE, adj. διαλυτός, ή, όν. Facilement dissoluble, εὐδιάλυτος, ος, ον.

DISSOLUMENT, adv. ἀκολάστως.

DISSOLUTIF, IVE, adj. διαλυτικός, ή, όν. DISSOLUTION, s. f. action de dissoudre, διαλυσις, εως (ή). || Débauche, ἀχελασία, ας (ή): ἀσωτία, ας (ή). Vivre dans la dissolution, ἀσωτεύομαι, fut. εύσομαι. Se plonger dans toutes sortes de dissolutions, πάσαις ἐπιθυμίαις καὶ πόδοναις έγ-κυλινδέομαι, ουμαι, fut. κυλιοθήσομαι.

DISSOLVANT, ANTE, adj. διαλυτικός, ή, όν. DISSONANCE, s. f. διαφωνία, ας (ή).

DISSONANT, ANTE, adj. διάφωνος, ος, ον. DISSOUDRE, v. a. δια-λύω, fut. λύσω, acc. Drogues dissoutes dans l'eau, φάρμανα ύδατι δια-λελυμένα, ων (τά). | Dissoudre une tumeur, τὸ είδημα δια-φορίω, ω, fut. κσω. Dissoudre une assemblée, την έκκλησίαν δια-λύω, fut. λύσω. Aussitot que l'assemblée fut dissoule, εύθυς πανηγύρεως δια-λυθείσης.

DISSUADER, v. a. μετα-πείθω, fut. πείσω, duit de la distillation, χύλισμα, ατος (τό). acc. Il nous dissuada entièrement de faire cela, πάνυ γε ήμας μετ-έπεισε μή τουτο ποιήσαι (ποιέω, ö, fut. ήσω). Dissuader quelqu'un de prendre part aux affaires publiques, του τὰ κοινά πράσσειν τινά άπο-τρέπω, fut. τρέψω, Plut. Il ne put venir à bout de les dissuader, εὐχ εἶός στάζω, ful. στάξω, acc. : σταλάζω ου σταλάττω, τ' ήν αύτους άπο-τρέπειν, Isocr.

DISSUASION, s. m. tournez par le verbe. DISSYLLABE, adj. δισύλλαδος, ος, ον. | s. m. το δισύλλαδον, ου.

DISSYLLABIQUE, adj. δισύλλαδος, ος, ον. DISTANCE, s. f. διάστασις, εως (ή): διάστημα, ατος (τδ). Mettre de la distance entre deux choses, di-tornui, fut. dia-ornow, acc. A dis-Sance, διασταδόν: έκ διαστήματος. De distance en distance, ix διαστημάτων. Planter à de grandes distances; διὰ πολλοῦ φυτεύω, fut. ερου. A une grande distance de la ville, πέρρω

σομαι : ἀτακτίω, ω, fut. ήσω. Une jeunesse sont à une grande distance les uns des audissolue transmet à la vieillesse un corps épuisé, tres, μακράν άλλήλων απ-εισι (απ-ειμι , fut. νεότης άκολαστος σώμα διάκενον φέρουσα τῷ γήρα ίσομαι). Il marchait à peu de distance, μικρόν A peu de distance de là, peu après, μετ' żλίγον (sous-ent.) χρόνον). | Au fig. Il y a entre eux une grande distance, πολύ δια-φέρουσιν άλλήλων (δια-φέρω, fut. δι-οίσω). Il y a la plus grande distance entre le vice et la vertu, μεγίστη μέν διάστασις άρετη και κακία (sous-ent. iori).

DISTANT, ANTE, adj. δι-εστηκώς, υία, ός, jen. ότος, ου δι-ιστώς, ωσα, ώς, gen. ωτος. Etre distant, hi-forapat, ou mieux, di-fornea, parfait de δι-τοταμαι, fut. δια-στήσυμαι : διέχω, fut. έξω. — de beaucoup, πολύ. — de peu, δλίγον, μικρόν. Être distant ou éloigné d'un lieu, ἀπ-έχω, fut. ἀφ-έζω, gén. Étre peu distant, δλίγον απ έχω, gen. Distant de la ville de cinquante stades, άπ-έχων τῆς πολεως πεντήχοντα σταδίους.

DISTENDRE, v. a. δια-τείνω, fut. τενώ, acc. DISTENSION, s. f. διάτασις εως (ή). Distension violente des ners, τέτανος, ου (δ).

DISTILLATEUR, ε. m. μυροποιός, εῦ (δ). DISTILLATION, s. f. χυλισμός, οῦ (έ). Pro-

DISTILLATOIRE, adj. χυμικός, ή, όν.

DISTILLER, v. a. terme de chimie, χυλίζω. fut. ίσω, acc. Bau distillée, ύδωρ έξ άτμοῦ συν-ειλεγμένον, ου (partic. parf. passif de συλλίγω, fut. λίξω). || Faire tomber goutte à goutte. fut. άξω, acc.: λείδω ου άπο-λείδω, sans fut. Arbre qui distille le miel de ses seuilles, δένδρον από των φύλλων μελι απο-λείδον, οντος, Diod. | Au fig. Ses lèvres distillent de l'or, χρυσός άπο-στάζει των αύτου λόγων (άπο-στάζω, fut. στάξω, dans le sens neutre), Luc. Distiller sa rage sur quelqu'un την δργήν τινος xat-aythiw, &, ful. how, ou nata-xiw, ful. χεύσω.

Distiller, v. n. tomber goutte à goutte, anoσταζω ου άπο-σταλάζω, fut. άξω. La liqueur qui distille de la vigne, τὸ ἀπόσταγμα τῆς ἀμπέτης πολεως. Ils sont à une très-grande distance λω. Eau qui distille d'un rocher, ύδωρ έχ πεδιά βραχίων λόγους περί τινος ποιίομαι, ουμαι, πολλά παρ-οράν. || Dissimuler un affront . την fut. nocuat. Faire une dissertation savante sur quelque chose, ἀχριδώς καὶ φιλοτέχνως περί τινος δι-έρχομαι, fut. ελεύσομαι.

DISSERTER, v. n. δια-λογίζομαι, fut. ίσομαι: Γιεξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Disserter longuement sur quelque chose, πλείους περί τινος λόγους ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Disserter trop longuement, μακρολογίω, ω, fut. ήσω. Qui aime à disserter, φιλολογος, ος, ον : διαλογι-

στικός, ή, όν : διαλεκτικός, ή, όν.

DISSIDENCE, s. f. διάστασις, εως $(\dot{\eta})$: διχόνοια, ας (ή): διαφωνία, ας (ή).

DISSIDENT, ENTE, adj. στασιάζων, ουσα, ev, gén. οντος (partic. de στασιάζω, ful. άσω). DISSIMILAIRE, adj. itapcioc, a, ov.

DISSIMILITUDE, s. f. avomotorne, ntoe (n). DISSIMULATEUR, s. m. xpuψίνους, ου (δ): κλεψίφρων, ονος (ό).

DISSIMULATION, s. f. — dans le discours, είρωνεία, ας (ή). - dans la conduite, ὑπόκρισις, εως (ή). User de dissimulation, την διάνειαν κλέπτω, ful. κλέψω.

DISSIMULER, v. a. déguiser, κρύπτω ou άπο-χρύπτω, fut. χρύψω, acc. : άπο-χρύπτομαι, fut. χούψομαι, acc. Ne dissimulez pas votre pensée, μη την γνώμην ἀπό-χρυπτε. Sans rien dissimuler, μηδέν ἀπο-χρυπτόμενος. Dissimuler son ambition sous des dehors modestes, èv μετριότητος πλάσματι την φιλοτιμίαν κλέπτω, fut. κλίψω. Dissimuler sa haine jusqu'au moment de la vengeance, άχρι καιρών τὸ έγκοτον έπισκιάζω, fut. άσω, Eusèb. Ils dissimulent leur joie, tournez, ils feignent de ne pas se réjouir, μη προσ-ποιούνται χαίρειν (προσ-ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι : χαίρω, fut. χαιρήσω). Ils ne dissimulent pas qu'ils sont ennemis, tournez, ils le font voir, δηλούσιν έχθροι όντες (δηλόω, ũ, fut. ώσω: ών, part. d'siμί, fut. l'σομαι). || Dissimuler, sans régime, cacher sa pensée, την γνώμην ου την διάνοιαν άπο-χρύπτω. comprimer ses sentiments, ύπο-στέλλομαι, fut. στελουμαι. | Dissimulé, ée, en parlant des choses, χρυπτός, ή, όν. Haine dissimulée, ή χρυπτή ἀπίybeia, as. En parlant des personnes, xpubivous, αυς, ουν: χλεψίφρων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, ευρ. ονέστατος).

παρ-οράω, ω, fut. παρ-όψομαι. Je suis obligé λαστος, ος, ον : άσωτος, ος, ον : άτακτος, ος,

ύδριν χατα-πέσσω ου χατα-πέπτω, fut. πέψω.

DISSIPATEUR, s. m. ATRICE, s. f. qui dissipe, xat-av-alionov, outa, ov (partic. de xatay-aλίσκω, fut. αλώσω), avec l'acc. | Prodique, dépensier, doutos, os, ov. Vivre en vrai dissipateur, ασωτεύομαι, fut. εύσομαι.

DISSIPATION, s. f. action de dissiper, xaτανάλωσις, εως (ή). || Vie dissolue, δ άν-ειμένος βίος, ου (partic. parf. passif d'àv-inμι, fut. άν-ήσω): ἀσωτία, ας (ή): ἀκολασία, ας (ή). 🖁 Défaut d'attention ou de recueillement, à spoortia, as (n).

DISSIPER, v. a. disperser, dia-onedavvoul, fut. στιδάσω, acc. — les ennemis, τους πολεμίους. — les rassemblements, τὰς συστάσεις. Dissiper les nuages, τὰς νεφέλας δια-σχεδάννυμι ου άπο-σκεδάννυμι, fut. σκεδάσω. Dissiper les nuages qui couvrent les yeux de quelqu'un, άπό τινος όφθαλμων άπο-σκεδάννυμε την δμίχλην. Dissiper les ténèbres, τὸν ζόφον ἀπ-ελαύνω. fut. ελάσω. || Dissiper la calomnie, τὰς διαδολὰς δια-λύτμαι, fut. λύστμαι. Dissiper la crainte, τὸ δέος ἀπο-σείω, fut. σείσω. Dissiper le chagrin, ras μερίμνας ou ras φροντίδας λύω, fut. λύσω. Dissiper le danger, τον χίνδυνον διαλύω, fut. λύσω ου δια-σκεδάννυμι, fut. σκεδάσω. Il a dissipé nos craintes, φόδων ἀπ-ήλλαξεν ήμᾶς (άπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω).

Dissipen, consumer, perdre en folles dépenses, κατ-αν-αλίσκω, fut. αλώσω, acc.: καταδαπανάω, ω, fut. ήσω, acc. : δια-σπαθάω, ω, ful. ήσω, acc. — son patrimoine, την πατρώαν οὐσίαν. - les deniers publics, τὰ δημόσια χρή-

Dissiper, distraire, περι-σπάω, ω, fut. σπάσω, acc. Dissipé, distrait, peu attentif, άπρόσεκτος, oc, ov. || Détendre l'esprit par l'effet de la distraction, χαλάω, ω, fut. χαλάσω, acc. : άγίημι, fut. dv-ήσω, acc. Se dissiper, se distraire de ses soucis, τας φροντίδας άν-ίημι, ful. av-now. | Jeter dans la dissipation, aans le déréglement, av-inut, fut. av-nou, acc. Dissipé, en ce sens, àveluívoc, n, or (partic. parf. passif d'àv-(n.μ.) : ἀκολαστος, ος, ον : ἀσωτος, oc, ov.

DISSOLU, uz, adj. av-ειμένος, n, ov (partic. Dissimulen, faire semblant de ne pas voir. parf. passif d'avinut, fut. av-now): axóde dissimuler bien des choses, ἀνάγκη μειίου. Mener une vie dissolue, ἀκολασταίνω σκ

άχολαστίω, ω, fut. ήσω: άσωτεύομαι, fut. τύ- de la Grèce, ποβρωτάτω τῆς Έλλάδος εἰσί. Πε. σομαι : ἀτακτίω, ω, fut. ήσω. Une jeunesse sont à une grande distance les uns des audissolue transmet à la vieillesse un corps épuisé, tres, μακράν άλληλων απ-εισι (απ-ειμι, fut. νεότης ἀκολαστος σώμα διάκενον φέρουσα τῷ γήρα έσομαι). Il marchait à peu de distance, μικρόν παρ-έδωκε (παρα-δίδωμι, ful. παρα-δώσω), δια-λιπών εξάδιζε (δια-λείπω, ful. λείψω: βα-Isocr. | Propos dissolus, of αίσχροι λόγοι, ων, δίζω, fut. βαδίσομαι). Ils sortirent à peu de ου d'un seul mot αἰσχρολογία, ας (i): αἰσχροβρημοσύνα, ης (ή). Tenir des propos dissolus, aloχρολογίω, ω, fut. ήσω: αισχροεπίω, ω, fut.

DISSOLUBLE, adj. διαλυτός, ή, όν. Facilement dissoluble, εὐδιάλυτος, ος, ον.

DISSOLUMENT, adv. ἀχολάστως.

DISSOLUTIF, IVE, adj. διαλυτικός, ή, όν. DISSOLUTION, s. f. action de dissoudre; διάλυσις, εως (ή). || Débauche, ἀχολασία, ας (ή): άσωτία, ας (ή). Vivre dans la dissolution, άσωτεύομαι, fut. εύστιμαι. Se plonger dans toutes sortes de dissolutions, πάσαις ἐπιθυμίαις καὶ ήδοναις έγ-χυλινδέομαι, ουμαι, fut. χυλισθήσομαι. DISSOLVANT, ANTE, adj. διαλυτικός, ή, όν. DISSONANCE, s. f. διαφωνία, ας (ή). DISSONANT, ARTE, adj. διάφωνος, ος, ον.

DISSOUDRE, v. a. δια-λύω, fut. λύσω, acc. Drogues dissoutes dans l'eau, φάρμακα ύδατι δια-λελυμένα, ων (τά). | Dissoudre une tumeur, τὸ οΐδημα δια-φορέω, ω, fut. κίσω. Dissoudre une assemblée, την ἐκκλησίαν δια-λύω, tension violente des ners, τέτανος, ου (ό). fut. λύσω. Aussitot que l'assemblée fut dissoute, εύθυς πανηγύρεως δια-λυθείσης.

DISSUADER, v. a. μετα-πείθω, fut. πείσω, duit de la distillation, χύλισμα, ατος (τό). acc. Il nous dissuada entièrement de faire cela, πάνυ γε ήμας μετ-έπεισε μή τουτο ποιήσαι (ποιέω, w, fut. ήσω). Dissuader quelqu'un de prendre part aux affaires publiques, του τὰ κοινά πράσσειν τινά άπο-τρέπω, fut. τρίψω, Plut. Il ne τ' ήν αύτους άπο-τρέπειν, Ιεοα.

DISSUASION, s. m. tournez par le verbe. DISSYLLABE, adj. δισύλλαδος, ος, ον. | s. m. τὸ δισύλλαδον, ου.

DISSYLLABIQUE, adj. δισύλλαδος, ος, ον. DISTANCE, s. f. διάστασις, εως (ή): διάστημα, ατος (τὸ). Mettre de la distance entre deux choses, di-tornui, fut. dia-ornow, acc. A distance, διασταδόν: ix διαστήματος. De distance en distance, ix διαστημάτων. Planter à de grandes distances, διά πολλού φυτεύω, fut. εμου. A une grande distance de la ville, περρω

distance l'un de l'autre, μικρόν χρόνον διαλιπόντες έξ-πλθον (έξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). A peu de distance de là, peu après, μετ' λίγον (sous-ent.) χρόνον). | Au fig. Il y a entre eux une grande distance, πολύ δια-φέρουσιν άλλήλων (δια-φέρω, fut. δι-οίσω). Il y a la plus grande distance entre le vice et la vertu, μεγίστη μέν διάστασις άρετη και κακία (sous-ent. iστί).

DISTANT, ANTE, adj. δι-εστηχώς, υία, ός, jén. ότος, ομ δι-εστώς, ωσα, ώς, gén. ωτος. Etre distant, hi-torapai, ou mieux, di-iornxa, parfait de δι-ίσταμαι, fut. δια-στήσυμαι : διέχω, fut. έξω. — de beaucoup, πολύ. — de peu, δλίγον, μικρόν. Etre distant ou éloigné d'un lieu, ἀπ-έχω, sut. ἀφ-ίξω, gén. Étre peu distant, δλίγον απ έχω, gén. Distant de la ville de cinquante stades, άπ-έχων τῆς ποίλεως πεντήχοντα σταδίους.

DISTENDRE, v. a. δια-τείνω, fut. τενώ, acc. DISTENSION, s. f. διάτασις εως (ή). Dis-DISTILLATEUR, s. m. μυροποιός, εῦ (ὁ).

DISTILLATION, s. f. χυλισμός, οῦ (ό). Pro-

DISTILLATOIRE, adj. χυμικός, ή, όν.

DISTILLER, v. a. terme de chimie, χυλίζω, fut. ίσω, acc. Eau distillée, ύδωρ έξ άτμοῦ συν-ειλεγμένον, ου (partic. parf. passif de συλλίγω, fut. λίξω). || Faire tomber goutte à goutte, put venir à bout de les dissuader, εὐχ εἶός στάζω, fut. στάξω, acc. : σταλάζω ου σταλάττω, fut. άξω, acc. : λείδω ου άπο-λείδω, sans fut. Arbre qui distille le miel de ses seuilles, δένδρον ἀπό των φύλλων μέλι ἀπο-λείδον, οντος, Diod. | Au fig. Ses lèvres distillent de l'or, χρυσός άπο-στάζει των αύτου λόγων (άπο-στάζω, ful. στάξω, dans le sens neutre), Luc. Distiller sa rage sur quelqu'un την δργήν τινος xat-anthio, &, ful. now, on nata-ziw, ful. χεύσω.

Distiller, v. n. tomber goutte à goutte, anoστάζω οκ άπο-σταλάζω, fut. άξω. La liqueur qui distille de la vigne, τὸ ἀπέσταγμα τῆς ἀμπέτπς πολεως. Ils sont à une très-grande distance key, Eau qui distille d'un rocher, υδωρ έκ πέτρας ου άπο πίτρας κατα-λειδόμενον, ου, Théoer. | φανίστατοι, ων. Les poëtes les plus distingués. DISTINCT, ικατε, adj. différent, διάφορος, 65, cv. Être distinct, δια-φέρω, fut. δι-οίσω. - d'une autre chose, έτέρου τινός. Ces choses sont distinctes l'une de l'autre, έτερά γε ταῦτά έστιν άλλήλων : ταύτα άλλήλων δια-φέρα (de δια-φέρω) ou δι-έχει (de δι-έχω, fut. έξω) ou κεχώρισται (parf. passif de χωρίζω, fut. ίσω). | Parfaitement séparé, δι-ωρισμένος, η, ον (partic. parf. passif de δι-ερίζω, fut. ίσω): διπρθρωμένος, η, ον (partic. parf. passif de διαρθρόω, ω, fut. wow. | Facile à distinguer, εύχρινής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος: είλικρινής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): σαφής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): έναργής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

DISTINCTEMENT, adv. εὐχρινῶς : εἰλιχρινῶς: έναργως: σαφως. Prononcer distinctement, άρπιστομέω, ω, fut. ήσω. Qui prononce distinctement, ἀρτίστομος, ος, ον. Voir distinctement, έναργως όράω, ω, fut. όψομαι. || Cette condition est distinctement exprimée, εν ταίς έμολογίαις διαβράδην γέγραπται (γράφω, fut. γράψω).

DISTINCTIF, ive, adj. xpisimos, os ou n, ον : διακριτικός, ή, όν : χαρακτηρικός, ή, όν. Caractère distinctif, χαρακτήρ, ήρος (έ). La clémence était le caractère distinctif de César, τη έπιειχεία μάλιστα δι-έφερεν ό Καϊσαρ (διαφέρω, fut. δι-cίσω).

DISTINCTION, s. f. separation, διώφισις, εως (ή). Faire la distinction du bien et du mal, τὰ κακὰ καὶ τὰ άγαθὰ δια-κρίνω, ful. κρινώ. Il est aisé d'en faire la distinction, ράδιον έστι ταύτα δι-ορίζειν (δι-ορίζω, fut. ίσω). Sans aucune distinction, άδιαχρίτως. || Égards, marques d'honneurs, τιμαί, ων (ai). Être traité avec beaucoup de distinction, τιμάς έξαιρέτους λαμβάνω, fut. λήψομαι. Traiter quelqu'un avec plus ou moins de distinction, μείζεσιν ή ελάσσεσι τιμαϊς τινά τιμάω, ώ, fut. ήσω. Personne de distinction, ανήρ έντιμος ου τίμιος, ου (δ). de la plus grande distinction, άνλρ τιμιώτατος ου έξοχώτατος, ου έπιφανέστατος, ου (δ).

DISTINGUE, zz, adj. peu commun, igziρετος, ος, ον : Εξοχος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Jeune homme des plus distingués, νεανίας έν τοις μάλιστα εὐδοχιμος, ου (έ). Ce qu'il y a de plus distingué dans la no-

ποικταί οι εύδοχιμώτατοι, ων. Très-distingué par sa vertu, μεγίστην έπ' άρετή δόξαν έχων, οντος (partic. d'έχω, fut. ξω). Ètre d'une naissance distinguée, τῷ γένει τῶν ἄλλων προ-έχω, fut. Ew.

DISTINGUER, v. a. reconnaître par la vue. δι-cpáω, ω, fut. δι-όψομαι, acc. - par le jugement, δια-κρίνω, fut. κρινώ, acc.: δια-γινώσκω, fut. γνώσεμαι, acc. : δια-λεγίζεμαι, fut. ίσομαι, acc. - le vrai du faux, tournez, le vrai et le faux, τὸ άληθές καὶ τὸ ψεύδος. Un enfant ne peut distinguer ce qui est honnête de ce qui ne l'est pas, πατς ου δύναται δια-λογίζεσθαι τὰ καλά καὶ τὰ μή (δύναμαι, fut. δυνήσομαι: διαλεγίζομαι, fut. ίσομαι). Distinguer les flatteurs d'avec les amis, τους κολακας και τους φίλους δι-εράω, ω, fut. δι-όψεμαι. On peut aussi conserver la tournure française. Distinguer une chose d'une autre, τί τινος ἀπο-κρίνω, fut. κρινώ, ou άφ-cρίζω, fut. ίσω. Il faut donc distinguer ces choses, ταῦτα τοίνου ἀπο-κριτέου. | Spécifier, caractériser, χαρακτηρίζω, fut. ίσω, acc. C'est ce qui le distingue le plus, τεύτω μάλιστα δια-φέρει (δια-φέρω, fut. δι-cίσω). || Traiter quelqu'un avec distinction, τιμάω, ω, fut. ήσω, acc. Il le distinguait entre ses amis, περί τῶν άλλων φίλων αὐτὸν ἐτίμα (imporf. de τιμάο, ω).

BE DISTINGUER, v. r. se signaler, briller au premier rang, άριστεύω, fut. εύσω: τὰ πρωτεία. φέρομαι, fut. είσομαι. Se distinguer des autres par son courage, των άλλων ανδραγαθία διαφέρω, fut. δι-cίσω. Se distinguer par son mérite, τους άλλους τη άρετη ύπερ-δαίνω, fut. 6ήgonat. Ne s'étant distingué par aucune action d'éclat, οὐδὲν ἀπο-δειξάμενος λαμπρόν (ἀπο-δείχνυμαι, fut. δείξομαι).

DISTIQUE, s. m. δίστιχον, ου (τό).

DISTRACTION, s. f. séparation violente, διάσπασις, εως (ή). || Défaut d'application, απροσεξία, ας (ή). Causer des distractions à quelqu'un, τινά περι-σπάω, ω, fut. σπάσω. Par distraction, είκη : άλλως : τηνάλλως. Π a fait cela par distraction, είκη πως ταῦτ' επραξε ! (πράσσω, fut. πράξω).

DISTRAIRE, v. a. soustraire, dérober, mapaκλέπτω, fut. κλέψω, acc. Distraire une partie d'une somme, των χρημάτων τι ύφ-αιρέσμαι, blesse, οἱ τῶν εὐπατριδῶν ἄρισται, ων. Les οὐμαι, fut. αιρήσομαι. Distraire des sommes du plus distingués de la ville, εί ἐν τῆ πολει ἐπι- trésor public, τῶν δτιμ σίων τι κρημάτων ἐκκλίπτω, fut. κλίψω. || Détourner par des distrac- | Composer des dithyrambes, διδυραμιδοποιίω, ω, quelqu'un de l'étude de la philosophie, The φιλοσεφίας πινά άφ-ίστημι, fut. άπο-στήσω. Être distrait par mille affaires, ὑπὸ μυρίων πραγμάτων περι-σπάτμαι, ώμαι, fut. σπασθήστμαι. Rire distrait par mille soucis, ὑπὸ μυρίων φροντίδων περι-έλχομαι, fut. ελχυσθήσομαι. Se distraire de ses inquiétudes, τὰς φρεντίδας ἀν-ίημι, fut. άν-ήσω.

DISTRAIT, AITE, adj. άλλοφρονών, οῦσα, εῦν (partic. đ'àλλεφρενίω, ω). Être distrait, άλλοφρονέω, ou en deux mots άλλο φρονέω, ω, fut. τίσω. Naturellement distrait, φύσει ἀπρόσεκτος, eg, ev. Il est distrait dans tout ce qu'il fait, προσεχώς οὐδὲν πράσσει (πράσσω, fut. πράξω). DISTRIBUER, v. a. partager, δια-νέμω,

fut. yeuw, acc. : δι-αιρέω, ω, fut. αιρήσω, acc. : δια-μερίζω, fut. ίσω, acc. Distribuer de l'eau dans la ville au moyen de canaux, τὸ ύδωρ ορύγιαστι είς την πολιν δια-νέμω, fut. νεμώ. || Donner par portions, δια-νέμω, fut. νεμώ, acc. : ἀνα-δίδωμι, fut. ἀνα-δώσω, acc. Distribuer des récompenses, γέρα δια-νέμω, fut. νεμώ. Il distribuait leurs biens aux Grecs, τοις Ελλησι τα έχείνων δι-ένεμεν, Isocr. | Disposer dans un ordre convenable, δια-τάσσω, fut. τάξω, acc.: δια-τίθημι, fiel. δια-θήσω, acc. Bien distribué, εύτακτος, ος, ον. Mal distribué, άτακτος, ος, ον.

DISTRIBUTEUR, s. m. διανομεύς, έως (δ). DISTRIBUTIF, IVE, adj. διανεμητικός, ή, όν: άναδετικός, ή, όν.

DISTRIBUTION, s. f. division, partage, διανομή, ης (ή): διαίρεσις, εως (ή): διαμερισμός, οῦ (έ). La distribution d'un corps en diverses parties, ὁ τοῦ σώματος εἰς πολλά μέρη διαμερισμός ,ου. | Action de distribuer, de donner, διανομή, $\tilde{\eta}_{\varsigma}(\tilde{\eta})$: ἀνάδοσις, εως $(\tilde{\eta})$. La distribution des vivres, σιτοδοσία, ας (ή). Faire aux soldats des distributions de vivres, τους στρατιώτας σιτοδοτέω, ω, fut. ήσω. || Ordre, arrangement, διάταζις, εως (ή). Distribution savante et régulière, ή καλή καὶ ευρυθμος οἰκονομία, ας.

DIT, s. m. parole, λόγος, ου (δ). Les dits et gestes d'Alexandre, τὰ εἰρημένα καὶ πεπραγμένα Αλεξάνδρω (partic. parf. passifs de λέγω, fut. έρω, et de πρασσω, fut. πράξω). || Avoir son dit et son dédit, n'être pas fidèle aux conventions, τοις ειρημένοις ούχ έμ-μένω, fut. μενώ.

tions, παρα-τρέπω, fut. τρέψω, acc. Distraire fut. ήσω. Style de dithyrambe, ή διουραμεώδης λέξις, εως. En style de dithyrambe, διθυραμ-Eixac.

> DITHYRAMBIQUE, adj. διθυραμδικός, ή. όν : διθυραμεώδης, ης, ες. Poëte dithyrambique, διθυραμετοποιός, ου (δ).

DIURETIQUE, adj. διουρητικός, ή, όν. DIURNE, adj. πμέριος, τ ον.

DIVAGATION, s. f. dictedec, ou (i).

DIVAGUER, v. n. The unchidence on the προαιρέσεως Ου του λόγου άπο-πλανάομαι, ώμαι, fut. ηθήσομαι : Κω τῆς ὑποθέσεως λέγω, fut. λέξω ou ipū.

DIVERGENCE, s. f. διάστασις, εως (ή). DIVERGENT, ENTE, adj. δι-εστηχώς, υία, ός (partic. parf. de δι-τσταμαι, fut. δια-στήσομαι): δι-εσχισμένος, η, ον (partic. parf. passif de $\delta(x-\sigma_x)(\omega$, fut. $\sigma_x(\sigma\omega)$.

DIVERS, ERSE, adj. διάφορος, ος, ον: ποικίλος, n, ov. Ils sont d'opinion diverse, ταις δόξαις δια-φέρουσιν άλλήλων (δια-φέρω, fut. δι-κίσω): δι-ίστανται άλλήλων τη διανεία (δι-ίσταμαι, fut. δια-στήσομαι). De diverses couleurs, ποιχίλος, n, cv: ποικιλόχρους, συς, cuv. De diverses formes, ποιχιλόμορφος, ος, ον. Dans diverses circonstances, πολλάκις: έστιν δτε: ένίστε.

DIVERSEMENT, adv. διαφόρως. On raconte ce fait diversement, τοῦτο μέν διαφόρως ίστορούσι (ίστορίω, ω, ful. ήσω).

DIVERSIFIABLE, adj. εὐαλλείωτος, ος, ον. DIVERSIFIER, v. a. allación, a, fut. aco, acc. : μετα-δάλλω, ful. δαλώ, acc. : μετα-ποιέω, w, ful. now, acc.

DIVERSION, s. f. distraction, παρατροπή, ῆς (ή). Faire diversion au chagrin, την λύπην παρα-τρέπω, fut. τρέψω. | Diversion, en terme militaire, αντιπερίσπασμα, ατος (τὸ). Faire diversion pour affaiblir l'ennemi, τοὺς πολεμώους άντιπερι-σπάω, ω, ful. σπάσω.

DIVERSITE, s. f. mountia, as (i). Diversité d'opinions, διαφορά, ας (ή): διχόνοια, ας (ή). Il y a sur ce point diversité d'opinions, τούτο άμφισθητείται (άμφισθητέω, ω, fut. τίσω). Selon la diversité des lieux, des mœurs, xarà τούς τόπους ή τούς τρόπους.

DIVERTIR, v. a. détourner, distraire, mapaτρέπω, fut. τρέψω, acc. Divertir son esprit de toute idée affligeante, παν τὸ ἀνιαρὸν έξ-ελαύνω, DITHYRAMBE, s. m. διθύραμδος, συ (δ). fut. ελάτω. Se divertir de ses occupations, των

à tes dépens, γελωτα σε καὶ παιδιάν ποιείται sut. αιρήσω), Dém. (ποιέςμαι, ευμαι, fut. ήσειμαι).

DIVERTISSANT, ANTE, adj. τερπνός, ή, όν. DIVERTISSEMENT, s. m. soustraction d'argent, ή των χρημάτων ὑπεξαίρεσις, εως. | Récréation, amusement, τέρψις, εως (ή): παιδιά, ας (ή). Divertissement honnête, ή ελευθεροπρεπής διαγωγή, ής. Prendre les divertissements propres à son âge, των καθ' ήλικίαν ήδονων άπο-λαύω, fut. λαύσομαι. Prendre le divertissement de la chasse, τη θήρα έμαυτον τέρπω, fut. τέρψω. Par forme de divertissement, παιδιάς χάριν. DIVIDENDE, s. m. τὸ μεριζόμενον, ου (partic.

DIVIN, INE, adj. d'une nature divine, beiog, Ulysse, δ δίος 'Οδυσσεύς, έως. La volonté diσιον χάλλος, ους.

neutre passif de μερίζω, fut. ίσω).

DIVINATION, s. f. μαντεία, ας (ή). DIVINEMENT, adv. d'une manière divine, θείως. | Par la puissance divine, θεόθεν. | D'une manière admirable, δαιμονίως: θεσπεσίως.

DIVINISER, v. a. ἀπο-θεώω ου ἀπο-θειώω, τεθεωμένος ου άπο-τεθεωμένος, η, ον.

ητος (ή). || Nature d'une chose divine, θειότης, | ἀπολείψεως δίκη, ης. Faire divorce avec son mari, πτος (ή). || Providence divine, δ Θεός, οῦ: τὸ τὸν ἄνδρα ἀπο-λείπω, fut. λείψω. || Au fig. Faire θεΐον, ου: ὁ δαίμων, ονος. || Dieu ou déesse, θεός, divorce avec le monde, τὰ ἀνθρώπινα πράοῦ (ὁ, ἡ) : δαίμων, ονος (ὁ, ἡ).

πόνων ἀπο-παύομαι, fut. παύσομαι. | Dérober , αιρήσω, acc. : μερίζω ου δια-μερίζω, fut. ίσω, acc.: παρα-ελέπτω, fut. ελέψω, acc. — les deniers δια-νέμω, fut. νεμώ, acc. : δια-τέμνω, fut. publics, τὰ δημόσια χρήματα. Voyex Distraire. | τεμώ, acc. — en deux, δίχα. — en trois, τρίγα. / Diverne, réjouir, τέρπω, fut. τέρψω, acc. : ini- - en plusieurs parties, είς πολλά μέρη. Diviser τέρπω, fut. τέρψω, acc. Voilà une nouvelle qui en deux parties égales, έξ ίσου διχοτομέω, &. me divertit fort, χαίρω ταῦτα ἀνώνν (χαίρω, fut. fut. ήσω, acc. Diviser un nombre, ἀριθμέν χαιρήσω: ἀκούω, fut. ἀκούσομαι). Je les diver- πινα μερίζω, fut. ίσω, acc. || Brouiller, desunir. tirai, je les ferai rire à mes dépens, γέλωτα δι-ίστημι, sul. δια-στήσω, acc. Ils veulent nous αὐτοῖς παρ-ίζω (fut. de παρ-ίχω). || Se divertir, diviser, βούλονται ήμας είς έχθραν προ-άγειν s'amuser, παίζω, fut. παιξούμαι. Passer la βούλομαι, fut. βουλήσομαι : προ-άγω, fut. άξω). journée à se divertir, εν ταις ήδοναις δι- [Il parvint à les diviser, έχθροὺς ἀλλήλοις αὐτοὺς ημερεύω, fut. εύσω. Se divertir à une chose, ἐπείπσε (πειέω, ω, fut. ήσω). Diviser par des τινὶ ήδομαι ου ἐφ-ήδομαι, fut. ποθήσομαι. Se factions, δια-στασίαζω, fut. άσω, acc. La Grèce divertir aux dépens de quelqu'un, ἐπί τινι ου était ainsi divisée en deux sactions, είς δύο πρός τινα παίζω, fut. παιξεύμαι. Il se divertit ταῦτα δι-ήρητο τὰ τῶν Ἑλλήνων (δι-αιρέω, ω.

> DIVISEUR, s. m. & mapicor, ovtos (sousent. ἀριθμός).

DIVISIBILITE, s. f. to periotor, ou. DIVISIBLE, adj. μεριστός, ή, όν.

DIVISION, s. f. l'action de partager, διαίρεσις, εως (ή): μερισμός ου διαμερισμός, ου (δ). La division d'un nombre, δ άριθμοῦ μερισμός, οῦ.

Division, désunion, διάστασις, εως (ή). Depuis que la division se mit entre eux, it ou δι-εστήτην (duel aor. 2 de δι-έσταμαι, fut. διαστήσομαι), Hom. Divisions intestines, στάσεις, εων (αί). Être agité par des divisions intestines, στασιαστικώς έχω, fut. έξω. La ville étant déchirée par des divisions intestines, oranáα, ον (comp. ότιρος, sup. ότατος). Le divin ζουσα ή πολις εν αυτή (στασιάζω, fut. άσω). Ils semèrent la division dans l'état, gragge vine, τὸ θιόθεν θέλημα, ατος (θιόθεν, adv.). | Mer- iv τῆ πόλει ἐποιήσαντο (ποιέςμαι, οῦμαι, fut... veilleux, admirable, δαιμόνιος, ος ου α, ον : νίσσμαι). Propre à semer la division, στασιαθισπίσιος, ος ου α, ον. Beauté divine, τὸ θισπέ- Ιστικός, ή, όν. Celui qui la sème, στασιαστής, οῦ (δ).

> Division, partie, fraction, mipos, cus (tò) : μοίρα, ας (ή). || Corps d'armée, τάγμα, ατος (τὸ). | Classe, τάξις, εως (ή).

DIVORCE, s. m. ή του γάμου διάλυσις, εως: διαζύγιον, ου (τὸ). Le divorce du mari, ἀποπομπή, ης (ή). Demande de divorce, de la part 🐱, fut. ώσω, acc. L'action de diviniser, ἀπο- du mari, ἡ ἀποπομπῆς δίκη, ης. Faire divorce θίωσις, εως (ή). Divinisé, qui a été divinisé, avec sa semme, την γυναϊκα άπο-πέμπομαι, sut. πέμψομαι. || Divorce de la femme, ἀπολειψις, DIVINITE, s. f. nature de Dieu, θιότης, ιως (ή). Demande de divorce, en ce sens, ú γματα χαίρειν κελεύω, fut. εύσω : τῷ κόσμο. DIVISER, v. a. partager, δι-αιρίω, ω, fut. ιάπο-τάσσομαι, fut. τάξομαι. — avec le bon

wins, της κοινής συνέσεως άφ-ίσταμαι, ful. άπο- obeli facilement, εὐπειθής, ής, ες (comp. έστερος, στήσομαι.

DIVORCER, v. n. en parlant des deux époux, Δια-ζεύγνυμαι, fut. ζυγάστμαι. || En parlant d'un seul. Voyez Divorce.

DIVULGATION, s. f. ἐκφορά, ᾶς (ή).

DIVULGUER, v. a. répandre parmi le public, δια-φημίζω, fut. ίσω, acc.: δια δρυλλίω, ῶ, fut. ήσω, acc. || Révéter, trahir par une indiscrétion, ἐκφίρω, fut. ἰξ-cίσω, acc.: ἐκ-λαλίω, ῶ, fut. ήσω, acc.: ἐκ-δρυλλίω, ῶ, fut. ήσω, acc. || Montrer, futre connaître, διίκνυμι, fut. διίξω, acc.: ἐλίγχω, fut. ἐλίγξω, acc.

DIX, adj. δέκα. Le nombre dix, δ δεκαδικός άριθμός, οῦ. Qui a dix angles, δικάγωνος, ος, ον. Composé de dix lettres, δικαγράμματος, ος, ον. On forme ainsi un grand nombre d'adjectifs. De dix jours, δεχήμερος, es, ov. De dix mois, δικάμηνος, ος, ον. De dix ans, δεκαετής, ής, ές. Fait ou arrivé depuis dix jours, δεκαταίος, α, cv. Enfant né depuis dix jours, βρέφος δεκαταΐον, ου (τὸ). Enfant qui est resté dix mois dans le sein de sa mère, tò δεπαμηνιαίου βρέφος, ους. Espace de dix ans, δεκαετία, ας (ή): δεκαετηρίς, ίδος (ή). Dix fois, δεκάκις. Dix fois aussi grand, δεκαπλάσιος, α, εν : δεκαπλασίων, ων, ον, gên. ονος. Dix-sept, iπτά καὶ δέκα, indécl. Dix-septième, έπτακαιδέκατος, A, ov. Dix-huit, ἀχτώ καὶ δέκα, indécl. Dixhuitième, ἀχτωχαιδέχατος, η, ον. Dix-neuf, ἐννέα xai dixa, indécl.: ivès disvres eixege, indécl. Dixmeuvième, εννεακαιδέκατος, η, ον : ένὸς δέςντες είκεστός, ή, όν. Dix mille, μύριοι, αι, α. Dixmillième, μυριοστός, ή, όν.

DIXIEME, adj. δέκατος, η, ον. Le dixième jour, η δεκάτη, ης (sous-ent. ήμέρα). Qui vient ou qui se fait le dixième jour, δεκαταΐος, α, ον. Les morts ayant été enlevés le dixième jour, άν-αιρεθέντων δεκαταίων των νεκρων (άν-αιρέω, ω, fut. αιρήσω), Plat. Pour la dixième fois, τὸ δέκατον. || Subst. Le dixième d'une chose, λ δεκάτη, ης: δεκατημόριον, ου (τὸ).

DIXIÉMEMENT, adv. tò δίχατον.

DIZAIN, s. m. strophe de dix vers, ol déxa rixet, ev.

DIZAINE , s. f. δικάς , άδος (ή).

DIZENIRR, s. m. δικάδαρχος, ου δικαδάρχας, ου (δ).

DOCILE, adj. propre à recevoir l'instruction, δεγματικές, ή, ον. || Doctoral, sententieus εδιμαθής, ής, ές (comp. έστερες, sup. έστατες). || Qui δασκαλικές, ή, όν : γνωμολογικές, ή, όν.

ohell facilement, εὐπειθής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Être docile, εὐπειθέω, ω, fut. ήσω. Être docile aux ordres de quelqu'un, τινὶ εὐπειθέω, ω, fut. ήσω, ου πειθαρχέω, ω, fut. ήσω. Être docile à la voix de la raison, τῷ λόγφ πείθομαι, fut. πεισθήσομαι, ου ὑπ-ακούω, fut. ακούσομαι.

DOCILEMENT, adv. εὐπειδώς. Écouter decilement, ὑπ-ακούω, fut. ἀκούσομαι, dat.

DOCILITÉ, s. f. εὐπείθεια, ας (ή). Avec docilité. Voyez Docilement.

DOCIMASIE ou Docimastique, s. f. l'art d'éprouver les vétaux, ή δωμαστική, ής.

DOCTE, adj. σεφός, η, όν (comp. ώτερος. sup. ώτατος): πελυμαθής, ής, ίς (comp. έστερες, sup. έστατες): πεπαιδευμένες, η, εν (partic. parf. passif de παιδεύω, fut. εύσω).

DOCTEUR, s. m. qui a reçu tous ses grades, σοφοδιδάσκαλος, ου (ό). G. M. Docteur ès lettres, ès sciences, etc. ό περὶ τὰ γράμματα, περὶ τὰς τίχνας σοφοδιδάσκαλος, ου, G. M. Docteur en médecine, ἰατροδιδάσκαλος, ου (ό). — en droit, νομοδιδάσκαλος, ου (ό). Faire le docteur, étaler sa science, τὰν σοφίαν ἐπι-δείκνυμαι, fut. δείξομαι. || Un docteur, un médecin, ἰατρός, οῦ (ό).

DOCTORAL, ALE, αdj. διδασκαλικός, ή, όν. DOCTORAT, s. m. σεφεδιδασκαλία, ας (ή), G. M.

DOCTRINAL, ALE, adj. δογματικές, ή, όν. DOCTRINE, s. f. science, instruction, παιδεία, ας (ή). Homme d'une grande doctrine, ἀνήρ πιπαιδευμένος, ου (έ). Voyex Docte. || Opinion philosophique ou religieuse, αῖρεσις, εως (ή). Point de doctrine, δόγμα, ατος (τό). Saine doctrine, όρθοδοξία, ας (ή). Qui la suit, δρθόδοξος, ος, ον. Fausse doctrine, έτεροδοξία, ας (ή). Qui la suit, έτεροδοξος, ος, ον. Suivre la doctrine d'un philosophe, φιλοσόφω τινί ἐπ-ακολουθέω, ω, ful. ποω. C'est la doctrine des Pythagoriciens, οῦτω τοῖς Πυθαγορικοῖς δέδοκται (δοκέω, ω, ful. δοξω).

DOCUMENT, s. m. γράμματα, ων (τὰ).
DODECAEDRE, adj. δωδικάιδρος, ον, ον.
DODECAGONE, s. m. τὸ δωδικάγωνον, ου.
DODU, υε, adj. εύσαρκος, ος, ον.
DOGE, s. m. magistrat, ἡγιμών, όνος (δ).
DOGMATIQUE, adj. qui concerne le dogme,
δογματικός, ή, ον. || Doctoral, sententieux, δι-

DOGMATIQUEMENT, adv. δογματικώς. ||
D'un ton doctoral, διδασκαλικώς.

DOGMATISER, v. n. professer une fausse doctrine, δογματίζω, fut. ίσω. || Parler sententisusement, γνωμολογίω, ω, fut. ήσω.

DOGMATISEUR, s. m. γιωμολόγος, ου (έ). DOGMATISTE, s. m. δογματιστής, οῦ (έ). DOGME, s. m. δόγμα, ατος (τό).

DOGUE, s. m. μελεσσός, οῦ (δ) : δ μολοσσικός χύων, gén. χυνός.

DOGUIN, s. m. σκύλαξ, ακος (ό).

DOIGT, s. m. δάκτυλος, ου (έ). Le second doigt, l'index, λίχανος, ου (ό): ὁ δεικτικός δάκτυλος, ου. Le doigt du milieu, ὁ μέσος δάκτυλος, ου. Le quatrième doigt, l'annulaire, δακτυλιώτης, ου (δ). Le petit doigt, ώτίτης, ου (δ). Qui a des d'Lis, δακτυλωτός, ή, όν. Qui est de la grosseur du doigt, δακτυλιαίος, α, ον. Montrer au doigt, τω δακτύλω δείκνυμι, fut. δείξω, αcc. : δακτυλοδ___ίω, ω, fut. τίσω, acc. Compter sur ses doigts, ἐπὶ δακτύλων τίθημι, fut. θήσω, acc. Du bout des doigts, τοις άκρεις δακτύλοις: έκροθιγώς. Toucher du bout du doigt, δαατύλφ άκρω άπτομαι, άψομαι, gén. || Savoir sur le bout des doigts, άκριδως έξ-επίσταμαι, fut. επιστήσεμαι, acc. Avoir de l'esprit jusqu'au bout des doigts, τὰ περὶ τὴν διάνοιαν πάνυ εὐφυώς έχω, fut. έζω. | Faire toucher quelque chose au doigt, τὶ πρὸ ἀφθαλμῶν ποιέω, ῶ, fut. now. Il a été à deux doigts de la mort, παρ' όλίγον άπ-έθανεν (άπο-θνήσκω, fut. θανώmai). Ils étaient à deux doigts de leur ruine, παρ' όλίγον ἀπ-ώλλυντο (ἀπ-όλλυμαι, fut. ολοῦμαι). || Il s'en mordra les doigts, il s'en repentira, μετα-νοήσει ποτέ (μετα-νοέω, ω, fut. ήσω).

Doigt, mesure, δάκτυλος, ου (έ). \parallel Un doigt de vin, un peu de vin, είνου σταγών, ένος (ή).

DOIGTIER, s. m. δακτυλτίθρα, ας (ή).
DOL, s. m. δολος, ου (δ).

DOLÉANCE, s. f. ελεεινολογία, ας (ή): όδυρμός, οῦ (έ). Faire ses doléances, ελεεινολογέω, ῶ, fut. ποω. Faire ses doléances sur la mort de quelqu'un, θάνατόν τινος όδυρομαι, fut. όδυροῦμαι.

DOLEMMENT, adv. Denvos.

DOLENT, επτε, ασί. Διεινός, ή, όν : όδυρτικός, ή, όν. Voix dolente, φωνή όδυρομένη, ης (partic. σ'όδυρομαι, fut. όδυρουμαι).

DOLER, v. a. aplanir avec la doloire, outmagnito, fut. iou, acc. DOLOIRE, s. f. σκέπαρνον, ου (τό).

DOMAINE, s. m. droit de propriété, (¿). σποσύνη, ης (ή). || Bien-fonds, άγρος, οῦ δε-Acquérir un domaine, άγρον κτάομαι, ωμαι, fut. ήσομαι. Domaine en litige, δ ἐπίδικος κλή-ρος, ου.

DOME, s. m. coupole d'un temple, bolice, ou (b).

DOMESTICITĖ, s. f. état de domestique; ciratsia, aç (ή). || Les domestiques d'une maison, ciratsia, aç (ή): τὸ ciratrixi, cũ. Les travaux de la domesticité, ai ciratrixi διακονίαι, ων. DOMESTIQUE, αιθ, ciratoς, α, ον. Les soins domestiques, circocria, ας (ή). Les malheurs domestiques, αὶ κατ' circo κακοπραγίαι, ων. Les affaires domestiques, τὰ κατ' circo κακοπραγίαι, ων. Les affaires domestiques, τὰ κατ' circo κακοπραγίαι, ων. Les affaires domestiques, τὰ κατ' circo κακονωμικά, ων. Régler ses affaires domestiques, οἰκονομικά, ων. βιιι. τόσω. || Animaux domestique, θρίμμα, ατος (τὸ): ζωον circopaφίς, cũς (τὸ).

DOMESTIQUE, s. m. service intérieur d'une maison, τὰ κατ' εἰκον: τὰ οἰκονεμικά, ω̄ν. Dans son domestique, εἰκοι: κατ' εἰκον. || Tous les domestiques, εἰκετεία, ας (ή) κτὸ εἰκετικόν, οῦ: εἰκετια, ω̄ν (εἰ). A voir un domestique nombreus, πλείστους εἰκίτας έχω, fut. έξω.

Donestique, serviteur, cixiτπς, cv. Une domestique, cixiτις, ιδος (ή). Etre domestique, cixiτεύομαι, fut. εύστμαι. — chez quelqu'un, τινί.

DOMICILE, s. m. σίχημα, ατος (τό): σύχητήριον, ου (τό): σύχος, ου (ό): σίχια, ας (ή). Établir son domicile en un lieu, τόπον τινὰ κατοικίω, ω, fut. ήσω. Changer de domicile, σίχιαν ματα-δάλλω, fut. δαλώ. Changement de domicile, ματάστασις, εως (ή)

DOMICILIAIRE, adj. Faire des visites domiciliaires, ερευναν των οίκεων ποιέτμαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

DOMICILIÉ, ἐκ, adj. εἰκῶν, οῦσα, εῦν (partic. d'εἰκίω, ω, fut. ήσω). Les personnes domiciliées en Sicile, εἰ Σικελίαν εἰκεῦντες, ων. Être domicilié à Rome, ἐν Ῥωμῆ εἰκέω, ω. Êtranger domicilié, μέτεικος, ου (ὁ, ή). Etat d'étranger domicilié, μετεικία, ας (ή).

DOMINANT, ANTE, adj. qui domine par sa hauteur, ὑπίροχος, ος, ον: ὑπιρ-ίχων, συσα, ον (partic. de ὑπιρ-ίχω, fut. ίξω). || Puissant, qui prévaut, ἐπ-κρατών, οῦσα, οῦν (partic. d'ἐπικρατίω, ω̄, fut. τσω). Passion dominante, τὰ ἐπι-κρατοῦσα ἐπιθυμία, ας. Tant qu'ils furent la nation dominante, ὁπότε τῶν πραγμάτων ἐκράτον

τουν (imparf. de κρατίω, ω, fut. ήσω). || Impérieux, despotique, δισποτικός, ή, όν : ήγεμονικός, ή, όν.

DOMINATEUR, s. m. ATRICE, s. f. δυνάστης, ου (δ), αυ fém. δυνάστης, ιδος (ή). Dominateur de la mer, δ τῆς δαλάσσης ἐπι-κρατῶν, οῦντος (partic. d'ἐπι-κρατίω, ῶ, fut. τίσω). Dominateur suprême et absolu, αὐτοκράτωρ, ορος (δ).

DOMINATION, s. f. δυναστεία, ας (ή): άρχή, ῆς (ή). Exercer sa domination sur quelqu'un, τινὸς δυναστεύω, fut. εύσω, ου άρχω, fut. άρξω, ου κρατίω, ῶ, fut. ήσω. Étendre sa domination sur un pays, χώρας τινὸς ἐπικρατίω, ῶ, fut. ήσω. Être sous une domination étrangère, ὑπὸ τῶν έζω δυναστεύςμαι, fut. ευθήσομαι. Ils tombent de nouveau sous la domination des Romains, γίνονται πάλιν ὑπὸ τοῖς 'Ρωμαίοις (γίνομαι, fut. γινήσομαι). Soumettre à sa domination, ὑπ' ἐμαυτῷ ποιέςμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, αcc.

DOMINER, v. n. exercer la domination, δυναστεύω, fut. εύσω: κρατίω, ω, fut. είσω: κρατίω, ω, fut. είσω.— sur quelqu'un, τινός. Notre république dominait alors sur la Grèce, ή πόλις έμων τότε έν τοῖς Ελλκαιν ἐδυνάστευε. Ceux qui dominent dans l'état, οἱ τῆς πόλεως κρατοῦντες, ων (partic. de κρατίω, ω. Dominer sur terre et sur mer, κατά γῆν καὶ κατά θάλασσαν ἰσχύω, fut. ύσω: τὴν ἀρχὴν τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης λαμδάνω, fut. λεψομαι.

Dominen, v. a. maltriser, soumettre à son ascendant, δυναστεύω ου κατα-δυναστεύω, fut. εύσω, gén.: καττοχύω, fut. ύσω, gén. εκαττοχύω, fut. ύσω, gén. Se laisser dominer par quelqu'un, τινί πειθαρχίω, ω, fut. ύσω. || Au fig. Se laisser dominer par les plaisirs, ὑφ' ἡδενών κρατίσμαι, εῦμαι, fut. πθήσομαι: τῆς ἡδονῆς ἡσσάρμαι, ωμαι, fut. ἡσσηθήσομαι.

Dominea, v. a. être plus élevé, ὑπερ-ίχω, fut. εξω, gén. Il les dominait de toute la tête, τἢ κιφαλἢ ὑπερ-είχεν αὐτῶν. Maison qui domine la place publique, είκος ἐπι-κρεμάμενος τῷ ἐγορᾳ (ἐπι-κρέμαμαι, fut. κρεμάσομαι), Plut. Une montagne dominait la ville, ἐπ-έκειτο έρες τἢ πόλει (ἐπί-κειμαι, fut. κείσομαι). Plaine dominée par une colline, πεδίεν τινί γιωλόφω ὑποκείμενον, ευ (partic. de ὑπό-κειμαι, fut. κείσεμαι).

DOMINICAL, ALE, adj. zuplazic. n. ov.

DOMMAGE, s. m. βλάδη, ης (ή): ζημία, ας (ή). Causer du dommage, βλάπτω, fut. βλάψω, acc. Quel dommage peut-il faire au genre humain? τί των άνθρώπων παρα-Ελάπτει γένος; Chrysost. Qui cause du dommage, Blacepic, ά, όν : ἐπιδλαδής, ής, ές. Qui n'en cause pas, άδλαθής, ής, ές. Recevoir du dommage, βλάπτομαι, fut. βλαφθήσομαι ου βλαδήσομαι. Eprouver un leger dommage, βλάπτομαι βλάδην έλαφράν. Il n'en souffre aucun dommage, εὐδεμία έκείνο από τούτου βλάθη γίνεται (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Voyons si mon arc n'a pas soussert quelque dommage, σκοπώμεν εί τι έθλάθη μου τὸ τόξον (σκοπέω, ω, fut. now). Anner. Réparer le dominage, την βλάδην έξ-ικομω, ωμαι, ful. acount, ou anicum, couna, ful anicount, Aristt. Payer le dommage, en terme de droit, τὸ βλάδος ἀπο-τίνω, fut. τίσω, Plat. | C'est dommage! δεινόν (sous-ent. έστί): έστι τοῦτο τῶν δεινών. Ce serait grand dommage si, δεινόν γάρ, ei, indicat. C'est dommage qu'il ne soit pas riche, έν τούτο έλασσούται ομ έλασσον έχει, πλούσιος ούχ έστι (έλασσόςμαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι: ίχω, fut. ίξω).

DOMMAGEABLE, adj. βλαθερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : ἐπιδλαθής, ής, ίς (comp. έστερος, sup. έστατος).

DOMPTABLE, adj. δμητός, ή, όν. Qui n'est pas domptable, άδμητος, ος, ον: άδάμαστος, ος, ον.

DOMPTER, v. a. δαμάζω, fut. άσω, acc. Qu'on ne peut dompter, άδάμαστος, ός, ον. Très-difficile à dompter, δαμάσασθαι άλγιστος, n , ον. A demi dompté, ήμιδαμής, ής, ές. Cheval dompté, ίππες δεδαμασμένες, ου (έ). || Dompter, au figuré, δαμάζω, fut. άσω, acc.: κρατίω, ω, fut. 7,500, acc. ou gén. Dompter les ennemis, των πολεμίων χρατέω, ω. Se dompter soi-même, έμαυτου κρατίω, ω. Dompter ses passions, των έπιθυμιών χρατέω, ω. Se laisser dompter par ses passions, ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν χρατίζμαι, οῦμαι, fut. noviocuai. Dompter le caractère de quelqu'un, φύσιν τινός δευλόω, ω, fut. ώσω. Dompter les emportements de quelqu'un, δργήν τινος κατέχω, fut. καθ-έξω. Dompté par le malheur, ταῖς συμφοραίς δεδαμασμένος, η, ον (part. parf. passif de δαμάζω, sul. άσω), Isocr.

DOMPTEUR, s. m. δαμαστής, οῦ (δ). Dompteur de chevaux, ἱπποδάμος, ου (δ).

DOMPTE-VENIN, s. m. plante, ἀσκληπιάς, αδις (ή). Diosc.

DON, s. m. présent, δωρον, ου (τὸ) : δω- | ques, θιτόν, ου (τὸ). || Manere à conjecture, οιά, ας (ή): δώρημα, ατος (τό). Donner quelque chose en pur don, δωριάν τι δίδωμι, fut. δώσω, ou d'un seul mot, δωρίομαι, σύμαι, fut. hechai, acc. Ce dernier se construit avec deux acc. Je vous fais don de cela, τοῦτό σε δωρίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Donné en pur don, δωρητός, ή, όν. Les dons qu'il nous a faits, αί παρ' έκείνου δωρεαί, ων. Les dons d'un ennemi ne sont pas des dons, έχθρων άδωρα δώρα κούκ όνήσιμα, Soph. Les dieux n'ont pas fait aux mortels de don plus précieux, οὐ μετζον άγαθον ήλθε τῷ θνητῷ γένει δωρηθέν έκ θεῶν (έρχομαι, fut. διεύσομαι), Plat. Recevoir des dons, δώρα ου δωρεάς λαμβάνω, fut. λήψημαι, ου δίχομαι, fut. δίξομαι. Je m'en irai chargé de vos dons, απ-ειμι δώρα έχων παρά σοῦ (έχω, fut. ξω). Le baudrier qu'il avait reçu en don de celui-ci, ζωστήρ ῷ ἐδωρήθη παρὰ τοῦδε (δωρηθήναι, aor. passif de δωρίομαι, ούμαι), Soph. Un don du ciel, τὸ θεόπεμπτον δώρημα, ατος, Longin. Les dons de la fortune, τὰ παρὰ τῆς τύχης πλεινεκτήματα, ων. Les dons de la nature ou de l'esprit, ή τῆς φύσεως εὐμοιρία, ας: εύφυτα, ας (ή). Le don de la beauté, ή τοῦ σώματος εύμορφία, ας. Le don de la parole, ή περί τους λόγους δεινότης, ητος: ή του λέγειν δύναμις, εως : εὐέπεια, ας (ή). Qui a le don de la parole, λέγειν δεινός, ή, όν : εὐεπής, ńc, ές. | Il n'a pas le don de plaire à tout le monde, εὐχ ὑπ-άρχει αὐτῷ τὸ πᾶσιν ἀρέσκειν (ὑπ-τρχω, fut. άρξω: ἀρίσκω, fut. ἀρίσω).

DONATAIRE, s. m. δ λαμβάνων, οντος (partic. de λαμεάνω, fut. λήψομαι), avec l'acc.

DONATEUR, s. m. o διδούς, όντος (partic. de δίδωμι, fut. δώσω), avec l'acc.

DONATION, s. f. δόσις, εως (ή). Faire une donation de tous ses biens à quelqu'un, The cuciar πασάν τινι παρα-δίδωμι, fut. δώσω.

DONC, conj. après un mot, cuv. Au commencement d'une phrase, coucov. Combiné avec la négation, coxcuv. Il y a donc, forty cuy: οὐκοῦν ἐστίν. Il n'y a donc pas, οὐκ ἔστιν οὖν : ούχουν έστίν.

DONJON, ε. m. πύργος, ου (δ).

DONNANT, ANTE, adj. qui aime à donner, &cτικός, ή, όν : δωρητικός, ή, όν : φιλόδωρος, ος, cv. Qui n'est pas donnant, άδωρος, ος, ον: φειδωλός, ή, όν.

τεχμήριον, ου (τό). Avoir des données sur quelque chose, περί τινος έχω τι τεκμαίρεσθαι (έχω, fut. έξω : τεκμαίρομαι , fut. αρούμαι). Quelle donnée avez-vous là-dessus? τίνι δη τεκμηριφ χρησθαι έχεις (χράσμαι, ώμαι, fut. χρήσομαι); Je n'ai aucune donnée là-dessus, εὕτε γινώσκω τεῦτο, εύτ' ἀπ-εικάζω (γινώσκω, ful. γνώσομαι : ἀπεικάζω, fut. άσω).

DONNER, v. a. faire un don, δίδωμι, fut. δώσω, acc. Donnez-moi cela, δός μοι τοῦτο. Donner en Ethange, avri-δίδωμι, acc. Donner de la main à la main, παρα-δίδωμι, αсе. || Se donner à quelqu'un, se dévouer à son service, τινὶ προσ-αρτάομαι, ωμαι, fut. κθήσομαι.

Donner, vendre, πωλίω, ω, fut. ήσω, acc. Je le donne pour dix talents, δέχα ταλάντων αὐτὸ πωλώ. | Au fig. Donner sa vie pour la gloire, θανάτου την δόξαν ώνέςμαι, ευμαι, fut. ήσομαι, ου άντικατ-αλλάσσομαι, fut. αλλάξομαι.

Donner, dire, communiquer, παρα-δίδωμι, fut. δώσω, acc. Je vous le donne sous le secret. τουτό σοι απόρρητον πιστεύω, fut. εύσω.

Donnen, faire passer pour, έγγυάομαι, ωμαι, fut. ήσομαι, acc. Je vous le donne pour savant, έγώ σοι αύτω την σεφίαν έγγυάςμαι, ωμαι. Donner son ami pour un homme de bien, τὸν φίλον ὡς ἀγαθὸν συν-ίστημι, fut. συ-στήσω. Je vous le donne pour un grand coquin, φημί έγω σοι αὐτὸν είναι πονηρότατον (φημί, fut. φήσω). Il se donne pour savant, tournez, il feint de l'être, προσποιείται σοφός είναι (προσ-ποιέσμαι, σύμαι, futκόσιμαι). Il se donne pour un grand maître en l'art d'écrire, έπ-αγγέλλεται μεγάλην περί τους λόγους δύναμιν (ἐπ-αγγελλομαι, ∫υι. αγγελουμαι).

Donner, attribuer, προσ-νέμω, fut. νεμώ, αcc. έπι-φέρω, fut. έπ-οίσω, acc. : άνα-τίθημι, fut. άνα-θτίσω, acc. On lui donne tout l'honneur de cette affaire, έπι-φέρουσιν ου άνα-τιθέασιν αὐτῷ τὴν τοῦ έργου δοξαν. On ne lui donne que deux jours à vivre, είσω ταϊν δυείν ήμέραιν ώρισται αὐτῷ ὁ βίος (ὁρίζω, fut. ίσω). || Donner trop au hasard, πλέον του δέοντος τη τύχη έπιτρέπω, fut. τρέψω.

Donner, v. a. se traduit encore de différentes manières suivant les mots qui l'accompagnent. Donner ou se donner de la peine, du plaisir, etc. Voyez ces mots à leur article.

Donner, v. n. charger, attaquer, έφ-ορμάω. DONNÉE, s. f. en termes de mathémati- ω, fut. κοω : ἐπι-Ερίθω, fut. ερίσω, dat. 11 fit donner sa cavalerie, τὸ ἰππικὸν ἐπ-πλασε (ἰπ-ελαύνω, fut. ελάσω). Il fit donner son infanterie, τὸ πιζὸν ἰξ-ήγαγε (ἰξ-άγω, fut. αξω). || Donner des deux, presser un cheval à coups d'éperons, χίντροις ἵππον ἰπ-οτρύνω, fut. υνώ.

DONNER, frapper, atteindre, βάλλω, fut. βαλω, acc. Donner au but, τον σκοπόν ου κατά του σκοπού βάλλω, fut. βαλώ: του σκοπού τυγχάνω. fut. τεύξομαι. || Donner de la tête contre un mur, την κεφαλήν τώ τοίχω προσ-κρούω, fut. κρούσω. Ne savoir plus où donner de la tête, είς ἀπορίαν μεγάλην καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσοpar. Je ne sais plus où donner de la tête, ούχ έγω ποι τράπωμαι (τρέπομαι, fut. τραπήσομαι). H Le soleil donne en ce lieu-là, xab-nhiagiται δ τόπος (καθ-ηλιάζω, fut. άσω). Le soleil m'a donné à la tête, άλγω την κεφαλήν έκ του ήλίου άλγίω, ω, fut. ήσω). Donner dans les yeux, eblouir, τους όφθαλμους περ:-αστράπτω, ful. άψω. Donner dans les yeux de quelqu'un, exciter ses désirs, τινὶ δι' ἐπιθυμίας πκω, ful. πξω.

Donner, tomber dedans, ἐμ-πίπτω, ful. πεσευμαι. — dans la flotte ennemie, εἰς τὰς ναῦς τὰς ἐναντίας. — dans un piége, εἰς παγίδας. || Au fig. Donner dans une erreur, dans une faute, ἀμαρτία περι-πίπτω, ful. πεσεῦμαι, ou d'un seul mot, ἀμαρτάνω, ful. ἀμαρτήσομαι: σφάλλομαι, ful. σφαλήσομαι: πταίω, fut. πταίσω. Donner dans le faux, τῆ γνώμη σφάλλομαι, fut. σφαλήσομαι. Donner dans la bagatelle, ἀλώω, fut. ἀλύσω. Donner dans les plaisirs, ταῖς ἡδεναῖς ἐμαυτο ἐπι-δίδωμι, fut. δώσω. Donner dans toutes sortes de crimes, εἰς ἐσχάτας πονηρίας ὑπο-φέρομαι, fut. ὑπ-ενεχθήσομαι.

Donnen, regarder, avoir vue sur, ἀπο-Ελίπω, fut. Ελέψομαι. Cette maison donne sur la mer, ή οἰχία πρὸς θάλασσαν ἀπο-Ελίπει, Plut.

Les autres idiotismes dans lesquels entre le verbe donner, se trouveront aux différents arsicles de ce dictionnaire.

DONNEUR, s. m. euse, s. f. δοτήρ, ήρος (δ): au fém. δότειρα, ας (ή). || Donneur d'avis, συμθουλευτής, οῦ (δ).

DONT, pour de qui. Voyez Qui relatif.

DORADE, s. f. poisson, χρύσσφους, υςς (δ).

DORÊNAVANT, adv. λοιπόν: τὸ λοιπόν:
εἰς τὸ λοιπόν.

DORB, ετ, adj. χρυσωτός, ή, όν: περίχρυ- dort, ύδωρ στάσιμον, ου σες, ος, ον. | Au fig. Les épis dorés, τα ξανθά χρήματα άργά, ων (τα).

λπία, ων. Couleur dorée, το χρυσαυγές χρωμα, ατος. Qui est d'une couleur dorée, χρυσόχρους, ους, ουν. | Langue dorée, ή μείλιχος γλωσσα, ης. Gens qui ont la langue dorée, εί πρός χάριν πάντα λέγοντες, ων (part. de λέγω, fut. λέξω ου έρω).

DORER, v. a. χρυσόω, ω, fut. ώσω, acc. | Au fig. ξανδίζω, fut. ίσω, acc. Quand l'été viendra dorer les moissons, δέρους ώρα όταν ξανδά ή τὰ ληῖα (εἰμί, fut. Ισομαι). Les cotesux se dorent au lever du soleil, ήλίου άναπτέλλοντος αὐγάζονται οἱ λόφοι (αὐγάζομαι, fut. ασδήσομαι).

DOREUR, s. m. χρυσωτής, οῦ (ό).

DORLOTER, v. a. traiter avec trop de mollesse, θρύπτω, fut. θρύψω, acc. Se dorloter, θρύπτομαι, fut. θρύψεμαι.

DORMANT, ANTE, adj. immobile, στάστμος, ος ου η, ον. Eaux dormanles, τὰ τῶν ὑδάτων στάσιμα, ων.

DORMEUR, s. m. euse, s. f. \hat{v} unvitimés, \hat{v} , \hat{v} : \hat{v} invitable, os, ov.

DORMIB., v. n. εύδω ou plus souvent xabεύδω, fut. ευδήσω (imparf. έκάθευδον) : κοιμάομαι, ώμαι, fut. ήσεμαι : ὑπνόω, ώ, fut. ώσω. Dormir sur les deux oreilles, ἐπ' ἀμφότερα ότα καθεύδω, fut. ευδήσω. Dormir très-profondément, βαθύν υπνον ou simplement βαθύν καθεύδω. Comme vous avez dormi! ώς βαθύν ἐκειμήθης. Il dormit si profondément, ούτως έχειμήθη βαθέως (χειμάρμαι, ώμαι, fut. ήσομαι), Diod. En dormant, καθ' ύπνεν, ου κατά τοὺς: ύπνους, ου έν ύπνω, ου έν τοις ύπνοις. Faire dormir, ὑπνόω, ω, fut. ώσω, acc. Qui sait dormir. ὑπνοποιός, ός, όν : ὑπνωτικός, ή, όν. Qui aime à dormir, φίλυπνος, ος, ον. Qui dort difficilement, δύσυπνος, ος, ον. Qui dort peu, βραγύυπνος, ος, εν. Qui ne dort pas, αυπνος, ος, ov. Ne pas dormir, άγρυπνέω, ω, fut. ήσω: έγρηγορα (parf. d'έγειρομαι): γρηγορέω, ω. fut. τσω. Ne pas dormir de la nuit, δλην την νύχτα δι-αγρυπνέω, ω, ful. ήσω. La crainte les empêche de dormir, οὐδ' ὅπνου δύνανται τυγχάνειν διά τὸν φόδον (δύναμαι, fut. δυνήσομαι: τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Avoir envie de dormir, νυστάζω, ful. άξω : είς ύπνον κατα-σπάσμαι, ώμαι, ful. σπασθήσομαι. Résister à l'envie de dormir, ύπνομαχίω, ω, fut. ήσω. | Au fig. Eau qui dort, ύδωρ στάσιμον, ου (τό). Argent qui dort, LE DORMIR, s. m. le sommeil, τὸ καθεύδειν (infinit. de καθεύδω) : ὕπνος, ου (ό).

DORMITIF, ive, adj. ὑπνωτικός, ή, όν. Un dormitif, τὸ ὑπνωτικὸν φάρμακον, cu.

DORSAL, ALE, adj. νωτιαΐος, α, ον. Épine dorsale, \dot{p} άχις, εως ($\dot{\eta}$). Les muscles dorsaux, εἰ \dot{p} αχιαῖτι, ων (sous-ent. μυῶνες).

DORTOIR, s. m. κοιμπτήριον, ου (τό). DORURE, s. f. χρύσωμα, ατος (τό).

DOS, s. m. vates, eu (i), au plur. vata, ων (τά). L'épine du dos, ράχις, εως (ή). Qui a le dos large ou carré, εὐρύνωτος, ος, ον. Couché sur le dos, υπτιος, α, ev. Posture de celui qui est ainsi couché, ὑπτίασμα, ατος (τό). Derrière le dos, όπισθεν. Qui a les mains liées derrière le dos, οπισθεδετος, ος, ev. Placés dos à dos, ἀντίνωτει, οι, α. Porter sur le dos, ἐπὶ νώτου φέρω, fut. cίσω. Qui porte à dos, νωτοφόρος, ος, ον. Comment le cheval reçoitil le cavalier sur son dos? πως επί τὸν νωτον δέχεται άναδάτην ό έππος (δέχομαι, fut. δέξομαι); Xén. Sur le dos de la vaste mer, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, Hom. | Au fig. Être sur le dos de quelqu'un, le poursuivre, τινὶ έγ-κειμαι, fut. mischai. || Tourner le dos, prendre la suite, νώτα επι-στρέφω, fut. στρέψω. - changer de parti, trahir, αὐτομολίω, ω, fut. ήσω : ἀφ-ίσταμαι, fut. ἀπο-στήσομαι. Tourner le dos à quelqu'un, par mépris, τινα άπο-στρέφομαι, fut. στραφήσομαι. Prendre l'ennemi à dos, l'attaquer par derrière, τοις πολεμίοις κατά νώτου έπι-γίνομαι, fut. γενήσομαι. Avoir quelqu'un à dos ou sur le dos, en être importuné, ὑπο τινος έν-οχλέομαι, ούμαι, fut. κθήσομαι. Meltre tout sur le dos de quelqu'un, masav airiav τινί ἀνα-τίθημι, ∫ul. ἀνα-θήσω.

DOSE, s. f. au propre, δόσις, εως (ή). | Au figurė. Une forte dose d'ambition, το λίαν φιλότιμον, ευ. Avoir une bonne dose d'amour-propre, περισσώς σεμινύνεμαι, fut. σεμινυνεύμαι.

DOSER, v. a. peser et partager en plusieurs doses, μερίζω, fut. ίσω, acc.

DOSSIER, s. m. dos d'un fauteuil, το τπς καθίδρας όπισθεν μέρος, ους (όπισθεν, καθυ. indéct).

Plusieurs papiers liés ensemble, γράμματα, ων (τὰ): χάρται, ων (cί): χαρτών δίσμη, ης (ή).

DOT, s. f. προίξ, gén προικός (ή). — de deux νιστής, οῦ (έ). \parallel Un talents, δυοΐν ταλάντοιν. Det considérable, προίξ Ικανή, ής (ή). Petite dot, προικόδιον, ου (τὸ). Αρροτές une dot, προίκα έπι-φέρω, $\int u \cdot i\pi$ -είσω. διπλασιασμός, οῦ (έ).

Apporté en dot, πρείκειος, ος, ον. Femme qui n'apporte pas de dot, γυνή άπρεικες, ευ (ή). Qui en apporte une riche, ἐπίπρεικες ου πελύπρεικες, ου.

DOTAL, ALE, adj. προίκειος, ος, ev. Fonds dotal, τὰ προίκεια, ων.

DOTATION, s. f. action de doter, $\pi \rho ci\xi$, gén. $\pi \rho cix cis$ (i). $\parallel Legs$, $x \lambda \tilde{\pi} \rho c s$, cv (i).

DOTER, v. a. — une fille, ix-πρεικίζω, ful. ίσω, acc. Femme richement dotée, γυνλ iniπρεικες ου πολύπροικος, ου πολύφερνος, ου (ή). Voyez Dot. || Doter un établissement, δωρίομαι, σύμαι, ful. ποιμαι, acc.

DOUAIRE, s. m. τὰ ἀντίφερνα, ων. DOUAIRIÈRE, s. f. χήρα, ας (ή). DOUANE, s. f. τελώνιον, ου (τὸ). DOUANIER, s. m. τελώνης, ου (ὁ).

DOUBLE, adj. διπλοῦς, ῆ, οῦν: διπλάσιος, α, ον: διπλασίων, ων, ον, gén. ονος. Double part ou double part, διμοιρία, ας (ή). Qui recoit double part, διμοιρίτης, ου (ό). Double rang, αὶ δύο στίχες, ῶν. Qui a une double forme, δίμορφος, ος, ον. Qui a un double visage, διπρόσωπος, ος, ον. On forme ainsi un grand nombre d'adjectifs. Lettres doubles, en termes de gramm. τὰ διπλᾶ, ῶν (sous-ent. γράμματα). Paroles à double entente, έquivoques, τὰ διπλοσύματα, ων (sous-ent. ἡήματα). Homme double, dissimulé, ὁ διπλοῦς ἀνήρ, gén. διπλοῦ ἀνδρός.

Double, s. m. διπλάσιον, ου (τό). Le double de ce qu'il devait, τὸ διπλάσιον ή ώφειλα (ἀφείλω, fut. ὀφειλήσω). Rendre de l'argent au double, διπλάσια χρήματα άπο-δίδωμι, fut. δώσω. Il agrandit la Grèce de plus du double de ce qu'elle était dans l'origine, διπλασίαν πεπείηκε την Ελλάδα της έξ άρχης συ-στάσης (πειέω, ω, fut. ήσω : συν-ίσταμαι, fut. συ-στήσομαι), Isocr. Dans le double de temps, in διπλασίονι χρόνω. En double, δίχα. Mettre en double, plier en double, δίχα πτύσσω, fut. πτύξω, acc. : ·διπλοω, ω, fut. ωσω, acc. Plié en double, δίπτυχος, ος, ον. Plié en plusieurs doubles, πελύπτυχες, ος, εν. | Double d'un acte, το απογραφον, ου : δίπλωμα, ατος (τό). || Un double, acteur secondaire, δευτεραγωνιστές, οῦ (έ). || Un Double, pièce de monnaie, διώδιλιν, τυ (τό).

DOUBLEMENT, s. m. action de doubler, διπλασιασμός, εὖ (ὁ).

DOUBLEMENT, adv. διπλη.

DOUBLER, v. a. διπλασιάζω, fut. άσω, acc.

Doubler l'étendue de l'empire, διπλασίαν την
έρχην ποιέω, ω, fut. ήσω, Plat. Cela double
l'horreur du crime, τοῦτο διπλάσιον καθ-ίστησι
τὸ μίασμα (καθ-ίστημ, fut. κατα-στήσω), Isée.

Doubler un habit, διπλόω, ω, fut. ώσω, acc.

Manteau doublé, ή διπλουμένη χλανί, ίδος.
Habit doublé, τὸ διπλοῦν ἰματιον, ου, Lycurg. |
Doubler un cap, κάμπτω, fut. κάμψω, acc.:
περι-πλέω, fut. πλεύσομαι, acc.

DOUBLURE, s. f. d'un habit, ὑπόδιημα, ατος (τὸ). || Acteur secondaire, δευτεραγωνιστής, εῦ (ὁ).

DOUCEATRE, adj. ὑπόγλυκυς, υς, υ, gén. εςς.
DOUCEMENT, adv. agréablement, ἡδίως.

[Sans beaucoup de peine, ῥαδίως : μετὰ ῥαστώνες. Vivre doucement, ῥαστωνεύω, fut. εύσω.

[D'une manière peu sensible, ἡρίμα : ἡσυχῆ.

Frapper doucement, ἡρίμα κρούω, fut. κρούσω, acc. Sourire doucement, ἡρίμα μειδιάω, ω, fut. άσω. Doucement, mes amis! ἡρίμα, φίλοι.

[Hunuainement, πράως ξχω πρός τινα, fut. έξω.

[Lentement, βραδίως. Marcher doucement, βάδην πορεύςμαι, fut. εύσομαι.

DOUCEREUX, ευσε, adj. doucedtre, ὑπόγλυκυς, υς, υ, gén. ευς: γλυκάζων, ουσα, ον
(partic. de γλυκάζω). A voir un goût doucereux,
γλυκάζω, fut. άσω. || Qui affecte un air de douceur, μείλιχος, ος ου η, ον: μειλίχιος, α, ον.
Voix doucereuse, ἡ μείλιχος φωνή, ῆς. Paroles doucereuses, κὰ μείλιχα ἔπη, ων. Faire le
doucereux, ὑπο-κορίζομαι, fut. ίσομαί.

DOUCET, εττε, adj. ὑπόγλυκυς, υς, υ, gén. εος. DOUCETTEMENT, adv. πρέμα.

DOUCEUR, s. f. — au goût, γλυκυτης, πτος (ή). Voix pleine de douceur, ή μείλιχος φωνή, ῆς. || Douceur dans les mœurs, πραότης, πτος (ή). Qui a de la douceur, πραός, εία, ον (comp. πράων, sup. πραότατος). || Il traitait avec douceur ceux qui l'approchaient, πράον έαυτον παρ-είχε τοίς προσεσί (παρ-έχω, fut. είζω: πρόσ-ειμι, fut. ειμι), Hérodn.

Docceth, agrément, charme, ήδονή, ἢς (ή): Enfanter avec de grandes douleurs, ώδινηρῶς χάρις, ιτος (ή). Les douceurs de l'étude, τὰ τῶν , fut. τέξομαι. Qui enfante sans douleur, μεωσῶν δελεάσματα, ων. Être sensible aux douceurs de l'étude, ὑπο τῆς παιδείας ψυχαγωγές— ους (τὸ): ἀλγπδῶν, όνος (ἡ): ὀδύνη, ης (ἡ): μαι, οῦμαι, fut. ηδήσομαι. Se livrer aux dou- πάθος, ους (τὸ): ἀνία, ας (ἡ). Ανοίτ de la dou-

ceurs du repos, τη βαστώνη έμαυτον έπι-δίδωμι, ful. έπι-δώσω.

Douceurs, friandises, τραγήματα, ων (τά) || Caresses, flatteries, ὑποκορίσματα, ων (τά). Dire des douceurs à quelqu'un, τινά ὑπο-κο-ρίζομαι, ful. ίσομαι.

DOUCHE, s. f. iπάντλημα, ατος (τό).

DOUCHER, v. a. — une partie malade, τῷ νεσεῦντι μερίφ ὕδωρ ἐπ-αντλίω, ῷ, ʃut. ήσω, ου ἐπι-στάζω, fut. στάζω.

DOUCINE, s. f. moulure, κυμάτιον, ου (τὸ).

DOUER, v. a. δωρίσμαι, συμαι, fut. ήσσμαι, acc. — quelqu'un de quelque chose, πινά π. || Être doué de quelque chose, τινός μετ-ίχω, fut. μεθέξω: π. ου πινς λαγχάνω ου είλαχα (parf. de λαγχάνω, fut. λάξιμαι). L'homme est doué d'une admirable ogganisation, έξαιρέτου τῆς κατασκιυῆς έλαχεν δ ἄνθρωπος, Phil.

 DOUILLET, εττε, adj. άξρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): μαλακός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

DOUILLETTEMENT, adv. malaxis.

DOULEUR, s. f. au physique, cour, nc, (n): άλγκδών, όνος (ή): άλγος, ους (τό). Douleur vive, οδόνη όξεια, ας. - accablante, βαρεία, ας. - insupportable, ἀφόρητος, ου. Douleur percante, εδύνη έμ-πεπαρμένη, ης (partic. parf. passif d'iμ-πείρω, fut. περώ). Causer les plus vives douleurs, εδύνας τὰς ἐσχάτας ποιέω, ω, fut. ήσω. Calmer les douleurs, τὰς ἐδύνας παύω, fut. παύσω. Les endormir, τὰς οδνύνας κειμίζω. fut. ίσω. Éprouver de vives douleurs, έδυνάςμαι, ώμαι, sut. πθήσυμαι. Être tourmenté pas la douleur, ὑπὸ τῆς οδύνης στρέφεμαι, fut. στραφήσομαι. Déchiré par la douleur, δδύναις πεπαρμένος, a, ον (partic. parf. passif de πείρω, fut. περώ). Sans douleur, qui ne cause ou ne ressent aucune douleur, ἀνώδυνος, ος, ον. Ressentir de la douleur, alyio, o, fut. now. Je ressens une douleur au doigt, à la tête, ἀλγῶ τὸν δάκτυλον, τὴν κεφαλήν. Douleur de tête. κεφαλαλγία, ας (ή). Ressentir des douleurs de tête, πεφαλαλγίω, ω, fut. ήσω. Les douleurs de l'ensantement, ώδινες, ων (αί). Etre dans les douleurs de l'ensantement, àdiva, fut. wa. Enfanter avec de grandes douleurs, ώδινηρώς τίκτω, fut. τέξομαι. Qui ensante sans douleur, ἀνώδινος, ος, ον. || Douleur, au moral, άλγος, cus (τὸ) : ἀλγηδών, όνος (ή) : ὀδύνη, ης (ή) :

ä, ful. ήσω, ου άνιάομαι, ώμαι, ful. αθήσομαι, ου λυπίομαι, ουμαι, fut. nonσομαι. Être accable de douleur, τῷ ἄλγει δια-φθείρομαι, fut. φθαρήσομαι. Qui n'éprouve ou ne peut éprouver aucune douleur, ἀνάλγητος, ος, ον. Prendre part à la douleur d'un ami, τῷ φίλῳ συναλγίω, ω, fut. ήσω.

DOULOUREUSEMENT, adv. au physique, δδυνκρώς. | Au moral, άλγεινώς.

DOULOUREUX, RUSE, adj. au physique, εδυνηρός, ά, όν: ἐπώδυνος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). | Au moral, άλγεινός, ή, όν: $\lambda \upsilon \pi n \rho \circ \varsigma$, \acute{a} , $\acute{o}v$ (comp. $\acute{o}\tau \epsilon \rho \circ \varsigma$, sup. $\acute{o}\tau a \tau \circ \varsigma$).

DOUTE, s. m. ἀπορία, ας (ή): διαπόρησις, εως (ή): ἐνδειασμός, οῦ (ό). Hors de doute, qui ne fait aucun doute, άγενδοίαστος, ος, ον: άναμφίδολος, ος, ον : άναμφίδεξος, ος, ον. Sans aucun doute, άνενδειάστως: άναμφιδολως: άναμφιδίξως. Rire dans le doute, ἀπορίω, ω, fut. ήσω : δι-απορέςμαι, ουμαι, fut. ήσομαι: άμφιγιοίω, ω, ful. ήσω: τη γνώμη έν-δοιάζω, fut. άσω. Être en doute sur une chose, περί τινος ἀπορέω ου δι-απορέω, ω, fut. τ.σω. Causer du doute, ἀπορίαν παρ-έχω, fut. έξω. Il me vient un doute, ἀπορία τίς με λαμδάνει (λαμδάνω, fut. λήψομαι). Révoquer en doute, άμφισθητίω, ω, fut. ήσω, acc. ou περί avec le gén. Qu'on ne peut révoquer en doute, avauφισδήτητος, ος, ον. Il n'y a point de doute qu'il ne le fasse, δήλός έστι τοῦτο ποιήσων (part. fut. de παιίω, ω). Il est même honteux d'élever un doute là-dessus, τοῦτο καὶ λόγω ἐν-δοιασθῆναι αίσχρον (iv-δοιάζω, fut. άσω), Thuc. | Sans doute, probablement, αμέλει: δηλονότι: δηλαδή: σίμαι. Ces deux derniers se mettent de préférence après un mot.

DOUTER, v. n. ἀπορίω, ou δι-απορίω, ω, fut. ήσω, ου ἐν-δοιάζω, fut. άσω. — d'une chose, περί τινος. Douter de soi-même ou de ses forces, έμαυτῷ ἀπιστέω, ω, fut. ήσω. Savoir à n'en pas douter, σαφώς ου άχριδώς είδα, fut. εἴσομαι, acc. Je ne doute pas de cela, εὖ cίδα ου σαφώς cίδα τεύτο. Je ne doute pas qu'il ne vienne, σαφώς είδα ότι ήξει (ήκω, fut. ήξω). On en doute, τούτο άμφισθητείται (άμφισθητίω, ω, fut. ήσω). Faire douter quelqu'un de quelque chose, είς ἀπορίαν τινὰ περί τινος καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω.

leur de quelque chose, τινί ου έπί τινι άλγίω, | ου έπ-αισθάνομαι, fut. αισθήσομαι, gén. Enfants qui ne se doutent pas encore de leur malheur, παίδες οὐδέπω τῆς συμφοράς ἐπ-αισθανόμενοι, ων, Eschin. Le régime, surtout quand c'est un adjectif neutre, peut aussi se mettre à l'acc. Dès qu'il se douts du fait, is fotero τὸ γεγονός, Xén. || Se douter d'avance de quelque chose, προ-αισθάνομαι, sul αισθήσομαι, gén. Se douter de l'approche de quelqu'un. τινός προ-αισθάνομαι.. Je me doute qu'il viendra, je le conjecture, τεχμαίρομαι αὐτὸν Αξειν οκ ότι ήξει (τεχμαίρομαι, fut. αρεύμαι : ήχω, fut. గ్రక్టు).

> DOUTEUSEMENT, adv. ἐνδοιαστῶς : ἐνδοιασίμως : άμφιδολως.

DOUTEUX, RUSE, adj. ένδοιαστός, ή, όν: ένδοιάσιμος, ος ου η, ον : άμφισθητήσιμος, ος ου n, ον: ἀμφίδολος, ος, ον. Qui n'est pas douteux, ανενδείαστος, ος, ον : αναμφίδελος, ος, ον. Il n'est pas douteux que, δήλον ότι, avec l'indic.

DOUVE, s. f. petite planche, σανίδιον, ου (τό). DOUX, DOUCE, adj. qui platt au goût, γλυκύς, εία, ύ (comp. γλυκίων ου γλυκύτερος, sup. γλυκύτατος). Pomme douce, γλυκύμηλον, ου (τό). Vin doux, γλεύκος, ους (τὸ). || Doux, qui plate aux sens en général, τίδυς, εία, ύ (comp. τίδιων, sup. ήδιστος). Un doux murmure, ήδύ τι ψιθύρισμα, ατος. Une douce odeur, ήδεῖα ὀσμή, τζ. | Doux au toucher, lisse, uni, λείος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Chemin doux, έδος dela nai retp: unevn (partic, parf. passif de τρίδω, fut. τρίψω). Escalico doux, κλίμαξ ευδατος, ου (ή). || Air doux, chand et calme, άἡρ μαλακός, οῦ (ό).

Doux, agréable, isuc, uz, ú (comp. isux, sup. ήδιστος): γλυχύς, εία, ύ (comp. γλυχύτερος ου γλυκίων, sup. γλυκύτατος). Doux à entendre, ήδυς ακούειν ου ακούσαι (infin. d'aκούω, fut. άκεύσεμαι). Voix plus douce que le miel, γλυχίων μελιτος αὐδή, ῆς. Hom. Il est doux d'être riche, ήδύ έστι τὸ έχειν χρήματα (έχω, fut. εξω), Xén. Il me serait doux de vous rencontrer, ήδέως αν σει έν-τύχειμι (έν-τυγχάνω, ful. τεύξομαι).

Doux de caractère, πράος, εία, ον (comp. πραότερος ου πράων, sup. πραότατος. Cheval très-doux, ὁ πρᾶος ἔππος, ου. Mœurs douces, τὸ πρᾶον ἦθος, ους. Plaisir moins vif, mais plus su Douten, v. r. avoir idée de, αισθάνομαι doux, ή πρακτίρα ήδενή, ής. || Yeux doux, ή άγωγος δύις, εως. Faire à quelqu'un les yeux doux, fant, σπάργανα, ων (τὰ). || Étendard, σημεῖον, doux, τό έρωτικόν δελτάριον, ου.

DOUZAINE, s. f. δυωδικάς, άδος (ή). Une douzaine de soldats, δυώδεκά που στρατιώται, ών.

DOUZE, adj. numérique, δώδικα, indécl. : Súo xai δixa, indicl. : δixa δύο, indicl. ou gén. δυοίν. Qui a douze ans, δωδεκαετής, ής, ές. Divisé en douze parts, δωδικάμοιρρς, ος, ev. On forme ainsi beaucoup d'adjectifs. Douze sois, δωδεκάκις. Douze cents, χίλιοι καὶ διακόσιοι,..αι, α. Douze mille, μύριοι καί δισχίλιοι, αι, α.

DOUZIÈME, adj. δωδίκατος, η, ον. Le douzième jour, ή δωδικάτη ήμέρα, ας. Il fut enseveli le douzième jour, δωδικαταῖος ἐτάφθη (aor. passif de θάπτω, fut. θάψω).

DOUZIÈMEMENT, adv. δωδίχατον.

DOYEN, s. m. le plus agé d'une compagnie, δ πρεσδύτατος, ου. || Dignité de l'Église, δ άρχιπρεσδύτερος, cu, Eccl.

DRACHME, s. f. δραχμή, ῆς (ή). De la valeur d'une drachme, δραχμαΐος, α, ον. — de deux drachmes, δίδραχμος, ος, · ον. — de trois drachmes, τρίδραγμος, ος, ον, etc. Pièce de deux drachmes, τὸ δίδραγμον, ου. Pièce de quatre drachmes, τὸ τετράδραχμον, ου.

DRAGEE, s. f. bonbon, τὸ ἐκ τοῦ σακχάρου έμύγδαλον, ου. || Sorte de fourrage, ὁ πολυμιγής χόρτος, ου.

DRAGEON, s. m. rejeton, παραφυάς, άδος (ή). DRAGEONNER, ν. π. παραφυάδας ixδάλλω, fut. δαλώ.

DRAGON, s. m. sorte de serpent, δράκων, evτος (δ). Femelle du dragon, δράκαινα, ης (ή). ¼ Au fig. Cette femme est un vrai dragon, où γυνή, άλλ' έριννύς τίς έστιν. Cet enfant est un vrai dragon, ἀκάθεκτον έστι τὸ παιδίον. || Dragons, soldats qui combattent à pied et à cheval, διμάχαι, ών (οί).

DRAGUE, s. f. instrument pour curer les rivières, μάκελλα, ης (ή). || Orge qui a servi à faire de la bière, n' ix του ζύθου χριθή, ης.

DRAGUER, v. a. zabaipw, fut. zabapw, acc. DRAMATIQUE, adj. δραματικός, τί, όν. DRAMATISTE, s. m. δραματουργός, οῦ (δ). **DRAME**, s. m. δράμα, ατος (τό).

DRAP, s. m. étoffe, upaqua, atos (tò). Draps de lit, στρώματα, ων (τά).

(τό): βακίον, ου (τό). Les drapeaux d'un en-chevaux, imποδάμος, ου (δ).

έρωτικὸν είς τινα βλέπω, fut. βλέψομαι. Billet ou (τό). Être sous les drapeaux, στρατεύομαι. fut. súcopat. Il servait sous les drapeaux de Pompée, und Hommito iorpareutro. Quitter ses drapeaux, λειποτακτίω, ω, fut. ήσω. Passer sous les drapeaux de l'ennemi, αὐτομολέω, ω, fut. nam.

> DRAPER, v. a. couvrir d'un drap, misiστρώννυμι, fut. στρώσω, acc. | Donner un habillement à une statue, σχηματίζω, fut. ίσω, acc. || Critiquer, χερτομίω, ω, ful. τίσω, acc.

> DRAPERIE, s. f. tapisserie, παραπίτασμα. ατος (τό). || Habillement d'une statue, σχηματισμός, οῦ (ό).

DRASTIQUE, adj. δραστικός, ή, όν.

DRECHE, s. f. ή έχ του ζύθου χριθή, τζο. DRESSER, v. a. rendre droit, subuva ou diευθύνω ομ άπ-ευθύνω, fut. υνώ, acc. | Lever droit, tenir debout, option, a, fut. wow, acc.: ίστημι, fut. στήσω, acc. Dresser les échelles contre les remparts, κλίμακας τοις τείχεσι παβίστημι, fut. παρα-στήσω. Se dresser, -άν-ίσταμαι; fut. ἀνα-στήσομαι. — sur le baut des pieds, ἐπὶ των ακρων ονύχων. || Dresser, v. n. en parlant des cheveux, etc. àv-iorapai, fut. àva-orrisoμαι: ἔβριγα (parf. de ριγίω, ω, fut. ήσω). Les cheveux dressent à la tête, ippiyaou rpixes, Faire dresser les cheveux, τὰς τρίχας ἀν-ίστημι, ful. ava-ornou.

Dresser, batir, élever, ίδρύω, fut. ύσω, acc. - un autel, un temple, βωμόν, ναόν. Dresser un trophée, une statue, τροπαΐον, άνδριάντα ίστημι, fut. στήσω. Dresser des tentes, σχηνάς πήγνυμι, fut. πήξω. Dresser un gibet, σταύρον πήγυμι, fut. πήξω.

DRESSER, préparer, disposer, παρα-σκιυάζω ου κατα-σκευάζω, fut. άσω, acc.: εὐτρεπίζω, fut. ίσω, acc. Dresser un festin, δείπνον εύτρεπίζω, fut. iou. Dresser un mets sur la table, over παρα-τίθημι, fut. παρα-θήσω. Dresser un lit, κλίνην στρώννυμι, fut. στρώσω. | Dresser des embaches, ividpac necional, ounal, ful. nocμαι: ἐπιδουλτὸν συν-ίσταμαι, ∫ul. συ-στήσιμαι, ou συσκευάζω, ful. άσω, ou d'un seul mot, έπι-δουλεύω, fut. εύσω. — à quelqu'un, τινί.

Dresser, instruire, acxie, e, fut. now. acc.: γυμνάζω, fut. άσω, acc. Dresser un cheval, DRAPRAU, s. m. vieux linge, βάχος, ους ίππον δαμάζω, fut. άσω. Habile à dresser les

DROGMAN, s. m. interprète accrédité dans | Droit de cité, πολιτεία, ας (ή). Droit de faire le Levant, πρόξενος, ω (δ).

DROGUE, s. f. φάρμακον, ου (τό). || Au fig. chose de pen de valeur, το οὐτιδανόν πράγμα, ατος. DROGUER, v. a. φαρμακεύω, fut. εύσω, acc. Se droguer, φαρμάκεις πελλείς χράομαι, ώμαι, fut. xpriocuat.

DROGUERIE, s. f. φάρμακα, ων (τά). DROGUIER, s. m. papinamier, ou (76). DROGUISTE, s m. φαρμακοποίλης, ου (έ). DROIT, oite, adj. direct, subic, sia, ú. Le droit chemin, ή εὐθεία, ας (sous-ent. έδός). Ligne droite, ή εὐθεία, ας (sous-ent. γραμμή). Qui est debout, ophoc, n, ov. Se tenir droit, color tornia (parf. de torauxi, fut. orniccuai). Tenez-vous droit, orifot. | Au fig. Esprit droit, 6 όρθος νούς, gén. νού. Qui a l'esprit droit, όρθόνους, ους, ουν. Jugement droit, ή όρθη διά-Youa, as.

Droit, opposé à ganche, defice, a, ov. Du eole droit, sie distixv. La main droite, i diξιά, ας (sous-ent χείρ). A main droite, ἀπό τῆς δεξιάς. Etre à la droite de quelqu'un, δεξιά τινός παρ-ίσταμαι, fut. παρα-στήσομαι.

DROIT, ade. en ligne directe, εὐθύ : δι' εὐθείας. Aller droit, marcher droit, την εὐθεῖαν βαίνω, fut. βήσομαι : εὐθυπορίω, ω, fut. ήσω. Droit vers quelqu'un, 1000 rivos. Droit à l'ennemi, εὐθύ τῶν πολεμίων, Synés. Mène-neus droit à Babylone, εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαδυλώνος ἡμᾶς άγε (Σγω, fut. άξω), Xén.

DROIT, s. m. justice, to Sixziov, ou: δίκη, τς (ή). Selon la rigueur du droit, κατά τὸ δικαιότατον. A bon droit, δίκη : δικαίως : ivδίχως. Sans aucun droit, άδίχως : ανευ δίχης. Contre droit et raison, αδίχως. Parler contre droit et raison, άδικως ου άδικα λέγω, fut. λέξω ου έρω. Agir contre droit et raison, άδικέω, ũ, fut. ήσω. || Soutenir son droit, en justice, δικαιολογέτμαι, τύμαι, fut. ήστμαι. Tenir à ses droits, των έμαυτου δικαίων άντ-έχομαι, fut. ανθ-εζεμαι. User de ses droits, των δικαίων άπο-λαύω, fut. λαύσομαι. Rentrer dans ses droits, τὰ καθ-τίκοντα άνα-λαμεάνω, fut. λήψ εμαι. Perdre ses droits, των καθ-κκόντων άποστιρίομαι, ούμαι, fut. κθήσομαι. De quel droit faites-vous cela? τί παθών ταῦτα ποιείς (πάσχω, fut. πείσομαι : ποιέω, ω, fut. ήσω);

Droit, pouvoir, ilsussia, as (i). Droit de vie

ce que l'on veut, ή αὐτοπραγίας έξευσία, ας: αὐτοπραγία, ας (ή): αὐτονομία, ας (ή). Qui a ce droit, αὐτεξούσιος, ος, ον : αὐτόνομος, ος, ον. Avoir le droit de, έξουσίαν έχω, fut. ξω, infinit. Donner le droit de, iξουσίαν δίδωμι, fut. δώσω, infinit. Vous n'avez pas le droit de, con ig-esti son, fut. ig-évent, infinit. Quoiqu'il eut le droit de, içov auto, infinit.

DROIT, législation, lois, vouct, wv (ci). De droit, qui concerne le droit, νομικός, ή, όν: δικανικός, ή, όν. La science du droit, ή δικανική, ης (sous-ent. τέχνη). Savant en droit, δικαστικός, ή, όν. Le plus savant en droit, 🗸 δικαστικώτατος, ου. Étudier le droit, περί τεθε νόμους δια-τρίδω, fut. τρίψω. Professeur de droit, νομοδιδάσκαλος, ου (δ).

Daoit, imposition, τέλος, ους (τό): φόρος, ου (6). Payer un droit, redes ex-rive, fut. riou. Lever un droit, τέλος πράσσω, fut. πράξω. sur quelqu'un, ex rives.

DROITEMENT, adv. όρθῶς.

DROITIER, iere, adj. δεξιόχειρος, ος, ον. DROITURE, s. f. droit chemin, i eustia, as (sous-ent. όδός). En droiture, εὐθύ. || En parlant de l'esprit, du jugement, ophorne, nrue (1). Droiture de jugement, n open diavoia, ac. | En parlant du caractère, δικαιοσύνη, ης (ή). Homme d'une grande droiture, άντρ δικαιότατος, ου (δ).

DROLE, adj. bizarre, risible, yehcioc, a, ov (comp. oregos, sup. oraros). Subst. Un drole, un mauvais sujet, ὁ οὐτιδανός, οῦ. Un petit drole, un enfant espiègle, maidapiev, co (10).

DROLEMENT, adv. γελείως.

DROLERIE, s. f. γελωτοποιία, ας (ή). Faire des droleries, γελωτοποιέω, ω, fut. ήσω.

DROMADAIRE, s. m. δρεμάς, άδος (ή).

DRU, un, adj. gros et fort, ádocc, á, or (comp. ότερος, sup. ότατος). || Serré, touffu, δασύς, εία, ύ (comp. ύτερος, ευρ. ύτατος): πυχνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Serré, άθρόος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : άθρους, ους, ουν (comp. ούστερος, sup. ούστατος).

DRUIDE, s. m. δρυίδης, cu (δ).

DRYADE, s. f. δρυάς, άδος (ή).

DU, pour De LE, préposition accompagnée de l'article. Voyez Dr.

DU, Due, partic. Voyez Devoir.

DU, s. m. dette, to contiduever, ou (partic. et de mort, ή βίου και θανάτου έξουτία, σε pres. passif d'èφείλω, fut. όφειλάσω). || Devoir, τὸ προσ έχου, evroς (partic. pres. de προσ-ήκω, sup. στατος) : αὐστηρός, ά, έν (comp. ότερος. fut. new).

DUBITATION, s. f. figure de rhétorique, διαπός ησις, εως (ή).

DUC, e. m. titre de noblesse ou de puissance, hysper, ouch (i). || Oiseau de nuit, wroc, eu (ó).

DUCAL, ALE, adj. hyenovixos, ii, ov. DUCAT, s. m. monnaie d'or, o xpuccuç, cu DUCHE, s. m. hysperia, as (h).

DUCHESSE, s. f. inhuovic, idoc (i). DUCTILE, adj. έλατός, ή, όν.

DUCTILITE, s. f. to exarov, ou.

DUEL, s. m. terme de grammaire, à δυϊκός, ου (sous-ent.) άριθμός). Au duel, δυϊκώς. || Combat singulier, μονομαχία, ας (ή). Se battre en duel, μενεμαχίω, ω, fut. πσω.

DUELLISTE, s. m. μονομάχος, ου (δ). DULCIFICATION, s. f. γλύκανσις, εως (ή). DULCIFIER, v. a. γλυκαίνω ου άπο-γλυκαίνω, fut. ava, acc.

DUMENT, adv. comme il convient, mpoonπόντως : όρθως. || Dans les formes, κατά τὸ νομιζόμενον (partic. passif de νομίζω, fut. ίσω).

DUNE, s. f. bic, gen. bivoc (6), Hom. DUO, s. m. ή δίφωνος συμφωνία, ας.

DUPE, s. f. facile à tromper, siring, no, ες. Trouver une dupe, εὐήθει τινὶ ἐν-τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Etre dupe de quelqu'un, ύπο τινός φενακίζομαι, fut. ισθήσομαι). Prendre pour dupe, φεναχίζω, fut. ίσω, acc.: βουχολέω, ω, fut. now, acc. Chercheur ou faiseur de dupes, φέναξ, αχος (δ).

DUPER, v. a. pevaxiζω, fut. iou, acc. DUPERIE, s. f. φενακισμός, οῦ (δ). DUPEUR, s. m. φίναξ, αχος (δ).

DUPLICATA, s. m. τὰ ἀντίγραφα, ων. DUPLICATION, s. f. διπλασιασμός, οῦ (ὁ).

DUPLICATURE, s. f. δίπλωσις, εως (ή). DUPLICITÉ, s. f. qualité de ce qui paratt double, διπλασιασμός, οῦ (ό). || Mauvaise foi, δολοφροσύνη, ης (ή): πανουργία, ας (ή).

DUR, ure, adj. qui résiste au toucher, onlyρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Un peu dur, ὑπόσκληρος, ος, ον. Qui a la peau dure, σπλαροόδερμος, ος, ον. Qui a le ventre dur, σπληροκείλιος, ος, ον. | Rude, τραχύς, εία, ύ (comp. ύτιρος, sup. ύτατος). Prononciation dure, τραχυστομία, ας (ή). Style dur, ή τραχεία λίξις, εως. | ω, fitt. ήσω. De courte durée, ολιγοχρόνιος, ος,

sup. ότατος). Qui a les traits durs, σκληροπρόσωπος, ος, ον. Qui a le cœur dur, σκληρεκάρδιες, ος, ον. Education dure et sévère, σκληραγωγία, ας (ή). Mener une vie dure, σκληράν δίαιταν άγω, fut. άξω. Qui mêne une vie dure. σκληροδίαιτος, ος, εν. || Difficile à vaincre. à fatiguer, σκληρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): άτέραμνος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Dur à la fatigue, axaparec, ec, ev. Dur au joug, σκληραύχην, ενος (δ, ή). || Qui entend ou qui comprend difficilement, oxinoc, a, is (comp. otropes, sup. otratos). Qui a l'oreille dure, τὰ ὧτα σκληρός, ά, όν : ὑπόκωφος, ος, ev : δυσήκες, ος, ev. Qui a la tête ou la cervelle dure, δυσμαθής, ής, ές. || Difficile à supporter, σκληρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): πυκρός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος: δεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Langage dur à entendre, λόγοι χαλιποί ου πικραί, ων (ci). Il est dur d'être privé, χαλεπόν ου δεινόν έστι τὸ στερχθήναι (στερίσκω, ful. στερήσω).

DURABLE, adj. μόνιμος, ος, ον (comp. ώτιρος, sup. ώτατος) : χρόνιος, ος ου α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

DURANT, prép. διά, gén. : ἀνά, acc. Durant l'éternité, δι' αίωνος. Durant la vie, ανά τὸν Biev. On emploie aussi l'acc. sans préposition. Durant tout le temps, πάντα τὸν χρόνον. Enfin on emploie disserents adverbes. Durant tout le jour, πανήμερον. Durant toute la nuit, παννύχιον. Durant toute l'année, πάνετες: τὸ πάνετες. || Durant que. Voyez PENDANT QUE.

DURCIR, v. a. rendre dur, σκληρόω ou άπο-σκληρόω, ω, fut. ώσω, acc. : σκληρύνω ομ άπο-σκληρύνω, fut. υνώ, acc. Propre à durcir, σκληρυντικός, ή, όν.

Duncin, v. n. ou se Duncin, v. r. anoκληρύνομαι, fut. υνθήσομαι. Durci, ie, άπ-εσκληρυμμένος, η, ον.

DURE, s. f. Coucher sur la dure, xxxxxκειτίω, ω, fut. ήσω. Qui y couche, χαμαί-XCITOS, CC, CV.

DURÉE, s. f. diamovi, ne (n). Longue durée, χρονιότης, ητος (ή). De longue durée, πολυγρόνιος, ος, ον. Etre de longue durce, πολυχρανίω, Dun, rigide, σκληρός, ά, όν (comp. ότιρος, ον. La courte durée de la vie, τὸ τοῦ βίου

chtycypowov, ou. D'égale durée, iccippovoc, oc, ev. Etre d'égale durée, isoxpovies, e, fut. nou, Luc. - avec quelqu'un ou quelque chose, nvi.

DUREMENT, adv. σχληρώς. Elever durement, σκληραγωγέω, ω, fut. ήσω, acc. Vivre durement, σκληρώς δι-άγω, fut. άξω. Qui vit durement, σκληροδίαιτος, ος, ον. Traiter durement, χαλιπώς ου κακώς δια-τίθημι, fut. διαθτίσω, acc.: ὑΕρίζω, fut. ίσω, acc.

DURE-MERE, s. f. membrane du cerveau, ή παχεία μήνιγξ, ιγγος, Hippocr. : χιτών, ώνος (6), Hippocr.

DURER, v. n. continuer d'être, uivo ou δια-μένω, fut. μενώ. - longtemps, ἐπιπολύ. Qui dure longtemps, πολυχρόνιος, ος, ον. Qui dure peu, όλιγοχρόνιος, ος, ον. Qui dure toute la nuit, παννύχιος, ος, ον. La pluie a duré toute la nuit, παννύχιον ὖσεν (ὕω, fut. ὕσω). Qui dure tout le jour, πανημέριος, ος, ον. Cela dura tout le jour, τεύτο δι' όλης ήμερας έγίνετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Qui dure toute l'année, πανέτης, ης, ες. Qui dure autant que la vie, τῷ βίω ἰσόχρονος, ος, ον. Tant que dura sa vie, έφ' όσον δι-ετέλει ζών (δια-τελέω, . fut. τελίσω). Faire durer, παρα-τείνω, fut. ารงณ์, acc. | Le temps me dure, me paratt tong, τη διατριθή άχθομαι, fut. άχθεσθήσομαι. || Ne pouvoir durer avec quelqu'un, le supporter avec peine, χαλεπώς ou έπαχθώς ou βαρέως τινά φέρω, fut. οίσω : τινά βαρύνομαι, fut. υνθήσομαι.

DURETE, s. f. qualité de ce qui est dur, σκληρότης, ητος (ή). || Rudesse, τραχύτης, ητος (ή). Dureté de la voix, τραχυφωνία, ας (ή). Du- | ω, fut. άσω.

reté du style, n the léteme transforme, ntoc. !! Parole dure, désagréable, à χαλιπός λόγος, ου.

Dureté, austérité, oranporns, nros (n): auστηρότης, ητος (ή): αὐστηρία, ας (ή). La dureté de son régime, τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης αὐτοῦ. || Rigueur, inhumanité, τραχύτης, ητος (ή). Avoir de la dureté pour quelqu'un, τραχέως έχω πρός τινα. Dureté du gouvernement, ή τραχεία άρχή, ής. Il gouvernait la province de Carthage avec une extrême dureté, in-exponeus τής Καρχηδονίας χώρας τραχύτατα (έπι-τροπεύω, fut. εύσω), Hérodn.

DURILLON, s. m. τύλος, ου (δ). Plein de durillons, τυλώδης, ης, ες. Qui a la forme d'un durillon, τυλοειδής, ής, ές.

DURIUSCULE, adj. ὑπόσκληρος, ος, ον. DUVET, s. m. χνοῦς, οῦ (ὁ): λάχνη, ης (i). Le premier duvet de l'adolescence, ισυλος.

DUVETEUX, EUSE, adj. Layvaios, a. ov. DYNAMIQUE, s. f. in statish, ne (sousent. τέχνη).

DYNASTIE, s. f. δυναστεία; ας (ή), ου mieux ή των βασιλέων διαδοχή, ής.

DYSCOLE, adj. δύσκολος, ος, ον.

DYSPEPSIE, s. f. δυσπεψία, ας (ή). DYSSENTERIE, s. f. δυσεντερία, ας (i). Attaqué d'une dyssenterie, δυσεντερικός, ή, όν. Avoir la dyssenterie, δυσεντεριάω, ω, fut. άσω. DYSSENTERIQUE, adj. δυσεντερικός, ή, όν. DYSURIK, s. f. δυσουρία, aç (ή). Qui soufire de la dysurie, δυσουρινός, ή, όν. Souffrir de la dysurie, δυσουρίω, ω, fut. ήσω : δυσουριάω,

E

EAU

EAU

EAU, s. f. l'un des quatre éléments, υδωρ, | ου. — douce, πότιμον, ου. — salée, αλμυρόν, οδ. gen. ύδατος (τό). Eau de pluie, ύδωρ όμ- - minérale, μεταλλικόν, οῦ, etc. D'eau, qui Gpiov, co. — de fontaine, πηγαίον, co. — de concerne l'eau, ὁδάτινος, η, ov. De la nature puits, φριάτιον, ου. — de mer, Δαλάσσιον, ου. de l'eau, ύδατώδης, ης, ες. Convertir en eau, Eau dormante, έδωρ στάσιμον ου λιμναΐον, ου. ίξ-υδαρόω, ου ίξ-υδατόω, ω, fut. ώσω, acc. Eau courante, ύδωρ μέτν, gén. μέτντος (partic. Le manque d'eau, ανυδρία, ας (ή). Sans eau, de ρίω, fut. ρεύσω). Bau fraiche, ύδωρ ψυχρόν, qui manque d'eau, ανυδρος, ος, ον. Abondant

en eau, πελύυδρος, ος, ον. Qui a de bonne serpent d'eau, etc. : tous ces mots perment se eau, εδυδρος, ος, ον. Qui vit dans l'eau, ενυδρος, ος, ον. Qui se platt dans l'eau, φίλυδρος, ος, ον. Qui croît sur les bords de l'eau, πάρυδρος, ος, ον. Filet d'eau, υδάτιον, ου (το). Conduit d'eau, ὑδραγωγός, οῦ (¿). Nappe d'eau, λίμνα, ης (ή). Jet d'eau, ύδωρ άνα-δλύζον, οντος (partic. d'ava-δλύζω, fut. ύσω). Chute d'eau, κατάδουπος, ου (δ). Réservoir pour les eaux, εδοοδόχος, ου (δ). | Faire eau, en termes de marine, recevoir leau par des fentes, διέρ-ρωγα (parf. de διαφ-φήγουμαι, fut. φαγήσομαι). Vaisseau qui fait eau, ναῦς διερ-ρωγυία, ας (ή). | Aller à l'eau, faire de l'eau, en termes de marine, υδρεύομαι, fut. εύσομαι. Puiser de l'eau, ύδωρ άρύτω, fut. άρύσω, ου άρύτομαι, fut. άρύσομαι. Vase à puiser de l'eau, υδρία, ας (ή): ύδρεῖον, ου (τό). Porter de l'eau, ύδροφορίω, a, fut. ήσω. Porteur d'eau, υδροφόρος, ου (δ). Buveur d'eau, υδροπότης, ου (δ). Boire de l'eau, ύδροποτίω, ω, fut. ήσω. Mettre de l'eau dans le vin, τὸν οἶνον περάννυμι, fut. περάσω. Boire son vin sans eau, ακρατον πίνω, fut. πίομαι. Vin qui ne porte pas l'eau, οίνος ούχ έν-δεγόμενος ύδατος χράσιν (έν-δέχομαι, fut. δέ-Equai). || Eau benite. Voyez Benit.

EAU, synonyme de pluie. Il tombe de l'eau, υីει (30 pers. de ύω, fut. ύσω. S'il tombe de l'eau pendant qu'elles désleurissent, ἐὰν ἀπανθεύσιν έφ-ύση (έφ-ύω, fut. ύσω). Terre où il tombe de l'eau, γη ύςμένη ου ύσθείσα, ης (partic. passif de ύω). Cette terre est presque privée des caux du ciel, σύχ δεται τὸ πολύ ή γη αύτη εξ ούρανου, Arr. La terre a besoin d'eau, c'est-à-dire, d'arrosement, υδρείας δείται ή γη (δέςμαι, fut. δεήσομαι).

BAU, synonyme de mer ou de rivière. Passer l'eau, τὸ ύδωρ ου τὴν θάλασσαν ου τὸν ποταμόν δια-περάω, ω, fut. άσω : δια-πορθμεύομαι, fut. ευθήσομαι. Faire passer l'eau à quelqu'un, τινά δια-πορθμεύω, fut. εύσω. Tomber à l'eau, είς ποταμόν πίπτω, fut. πεσούμαι. Jeter à l'eau, είς ποταμόν βίπτω, fut. βίψω. Mettre un navire à l'eau, The vaue xab-elixo, fut. ελξω. Aller à l'eau, τὸ ύδωρ είσ-δύομαι, fut. δύσομοι. Nager sur l'eau, ἐπι-πολάζω, fut. aσω. Nager sous l'eau ou entre deux eaux, δπο-νίω, Γυι. νεύσομαι : ὑπο-νήχομαι, fut. νήξομαι. Traverser une rivière en nageant ainsi, | φία, ας (ή). || Ourrage dégrossi à la hâte, σχιποταμέν δια-κολυμεάω, ω, fut. ήσω. Rat d'eau, δίασμα ου αύτοσχεδίασμα, ατος (τό).

tourner par les adjectifs badaosioc, a. ev. de mer, ou πετάμιος, α, ον, de rivière.

EAUX, sources d'eau minérale, myai, by (al). Aller aux eaux, ini tàs myas poitaw, w, fut.

EAU, employé pour la sueur ou pour l'urine. Faire de l'eau, lacher de l'eau, copie. w, fut. edprisopat. Etre tout en eau, tout en sueur, ίδρωτι στάζω, fut. στάξω. | Au fig. Suer sang et eau, faire tous ses efforts, δια-τείνομαι, fut. τενεύμαι. - pour faire quelque chose, ποιείν τι, ου ώστε ποιείν τι, ου πρός τό ποιείν τι. On dit aussi : διατεταμένως τι ποιέω, ώ, fut. how.

Bau, liqueur artificielle. Eau de senteur? μύρον, ευ (τό). Bau de rose, τὸ βοδινόν μύρον. ου. Eau-de-vie, τὸ τοῦ οίνου ἀπόσταγμα, ατος: ή βακή, ής, G. M. Eau-forte, τὸ ἄσημον ὕδωρ, gén. υδατος: τὸ ἀσκμόνερον, ου, G. M.

EAU, transparence des perles ou des diamants. διαύγεια, ας (ή). D'une belle eau, διαυγής, ής, ic. Perdre son eau, en parlant d'une perle, άμυδρόςμαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι.

Le mot Eau entre encore dans beaucoup de locutions proverbiales: Faire venir l'eau à la bouche, donner de l'appétit, δρεξιν έμ-ποιίω, o, fut. Aow. Battre l'eau, faire de l'eau toute claire, perdre son temps, μάτην πονίω, ω, fut. ήσω, ματάω, ω, fut. ήσω. Nager à grande eau, vivre dans l'abondance, πάντων ἀφθονία περιβ-ρίομαι, fut. δυήσομαι. Nager entre deux eaux, mėnager les deux partis, μεσεύω, fut. εύσω.

s'EBAHIR, v. r. ex-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι, ανες l'acc. πτοίομαι ου κατα-πτοίομαι, ούμαι, ful. ηθήσομαι, avec πρός ου περί et l'acc. Tout ébahi de ce qu'il voyait, πρὸς τὴν δψιν έπτοημένος, ου. Regarder d'un air ébahi, χέχηνα (parf. de yaive , fut. γανούμαι), avec πρός et l'acc.

BBAHISSEMENT, s. m. Euthafic, ews (i): πτόα, ας (ή).

BBARBER, v. a. περι-καθαίρω, fut. αρώ, acc. EBAT, s. m. divertissement, παιδιά, ας (ή). Prendre ses ébats. Voyez s'EBATTRE.

s'EBATTRE, v. r. παίζω, fut. παιξούμαι ξ τέρπομαι, δεί. τερφθήσομαι.

BBAUCHE, s. f. premier dessin, maypa-

traits, σκαγραφίω, ω, fut. ήσω, acc. Khau- ngne, κλαδεύω, fut. εύσω, acc. cher l'image de la vertu, σπαγραφίαν άρετης περι-γράφω, fut. γράψω. Plat. | Degrossir à la | ου (6) : ανάσεισις, εως (ή). | Émotion forte, hate, αὐτοσχεδιάζω, fut. άσω, acc.: σχεδιάζω ου άπο-σχεδιάζω, fut. άσω, acc. Tout ceci n'est qu'ébauché, ἀπ-εσχεδίπσται τουτο, καὶ εύπο τέλος έχει (έχω, fut. Εω).

EBENE, s. m. ibevoc, ou (i). D'ébène, ibi-שניטסק, אן, סי.

EBENIER, s. m. arbre, Bevoc, ou (n). Faux ébénier, arbre, xúmos, ou (6).

ÉBÉNISTE, ε. π. τορνευτής, οῦ (δ).

EBENISTERIE, s. f. in topyeutum, ic (sousent. τέχνη). Ouvrage d'ébénisterie, τόρνευμα, **Δ**τος , (τὸ).

BBLOUIR, v. a. περι-αστράπτω, fut. αστράψω, acc. Il éblouit nos yeux de l'éclat de sa beauté, τη υπερδολή του καλλους τους δοβαλμούς ήμων περι-αστράπτει, Basil. Il éblouit ses auditeurs, τους ακούοντας κατα-φέγγει (κατα-φέγγω, ful. φέγξω), Longin. Pourquoi vous laisser éblouir par l'éclat de l'or? τί τοσούτον έπτόησαι περί TOY TROUTER (TTO COLAR, OURAL, ful. nonochal); Basil.

EBLOUISSANT, ANTE, adj. περιλαμιπής, ές, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

EBLOUISSEMENT, s. m. theyroc, so (i). Avoir ou éprouver un éblouissement, lugrace, ä, fut. ácw.

BBORGNER, v. a. crever un œil à quelσεί επε, έτερον τινι οφθαλμόν ύπ-ορύσσω, βεί. ορύξω. EBOUILLIR, v. n. Faire ou laisser ébouilir, άφ-έψω, fut. εψήσω, acc.

« BBOULEMENT, s. m. хатафора́, а̃ς (ή). i s'EBOULER, ν. r. καταβ-βίω, fut. βιύσω: κατα-φέρομαι, fut. κατ-ενεχθήσομαι. Eboulé, 4e, part. κατ-ερφυηκώς, υία , ός, gén. ότος (partic. parf. de xatzò-biw).

EBOURGEONNEMENT, s. m. οίναρισμός,

EBOURGEONNER, v. a. oivapico, fut. iou,

BBOURGEONNEUR, s. m. celui qui ébourgeonne la vigne, è civapilor, ovros (partic. prés. Joivapiζω). || Espèce de bouvreuil, πυρφούλας, **∞** (δ).

EBRANCHEMENT, s. m. xlást, teus (n): κλασμός, εῦ (δ): κλάδευσις, εως (ή).

EBAUCHER, v. a. dessiner les premiers acc. : ndwilo, fut. iou, acc. En parlant de la

EBRANLEMENT, s. m. secousse, σεισμός, ένπληξις, εως (ή).

EBRANLER, v. a. agiter fortement, cia, ou dva-orie, fut. oriou, acc. : rivasou, fut. άξω, acc. | Frapper de terreur, in-πλήσσω ομ κατα-πλήσσω, ful. πλήξω, acc. | Fléchir ou faire changer d'avis, χάμπτω, fut. κάμψω, acc.

EBRECHER, v. a. περιβ-βτίγτυμι, fut. βτίξω,

EBRUITER, v. a. ex-boullée, e, ful. now, acc.

EBULLITION, s. f. βρασμός, αυ (δ): ἀνάδρασις, εως (ή). Entrer en ébullition, ava-**Εράσσω, ∫ωι. Εράσω.**

BCACHER, v. a. froisser, écraser, ouvτρίδω, fut. τρίψω, acc. Nez écaché, ρὶς ἀποσεσιμωμένη, ης (partic. parf. passif d'aπο-σιμόω, ū, fut. úou).

ECAILLE, s. f. — de poisson, λεπίς, ίδος (ή). — de serpent, φολίς, ίδος (ή). — d'huftre, de coquillage, d'écrevisse, δστρακον, ου (τὸ). – de tortue, χελώνιον, ου (τέ). – de noix, d'amande, d'œuf, λέπυρον, ου (τὸ). | Écaille, en général, λεπίς, ίδις (ή). Se couvrir d'écailles, λεπίδας άμφι-έννιμαι, fut. άμφι-έσομαι.

ECAILLER, v. a oter l'écaille, ix-λεπίζω, ful. iou, acc. | S'écailler, s'enlever par écailles, λεπίδων δίκην ἀφ-ίσταμαι, ∫ul. ἀπο-στήσομαι.

ECAILLER, ERE, s. m. et f. qui vend des huitres, δστρεοπώλης, ου (δ). Δυ féminin, δστρεοπώλις, ιδος (ή).

ECAILLEUX, RUSE, adj. en parlant des poissons, λεπιδωτός, ή, όν. - en porlant des serpents, φολιδωτός, ή, όν. — en général, λεπιδώδης, ης, eç.

ECALE, s. f. écorce de noix ou de certains légumes, λέπυρον, ου (τό).

ECALER, ν. α. λεπυρόω, ῶ, fut. ώσω, acc. BCARLATE, s. f. xoxxoc, ou (6). D'écarlate, xóxxxvcc, n. ov. Teint en écarlate, xon-

χινοδαφής, ής, ές.

ECART, s. m. l'action de s'écarter, bookσις, εως (ή). Paire un écart, ix-xλίνω, ful. xhive. Pour éviter le coup, il fit un écart, έξ-ωλινε την πληγήν. || Déplacement d'un os, έξάρθρησις, εως (ή). Prendre ou se donner un EBRANCHER, v. a. κλάω, ω, ful. κλάσω, écart, ίξ-αρθρίω ου παρ-αρθρίω, ω, ful. ήσω.

A Disgression dans le discours, παρέκθασες, εως τραπήσομαι : έξ-(σταμαι, fut. έκ-στήσομαι, — du (ή): παριξοδος, ου (ή). Se permettre un écart droit chemin, της ευθείας όδου. — du bon sons, fort déplacé, είς αλλοτριώτατα του λογου παρεκ- του φορνείν. S'écarter des bons principes, τή; Saire, fut. Ericquat. | Manque de conduite, αμάρτημα, ατος (τὸ): άμαρτία, ας (ή): διαμαρτία, ας (ή). Faire de fréquents écarts dans sa conduite, πελλά έν τῷ βίῳ δι-αμαρτάνω, ful. αμαρτήσεμαι.

A L'ECART, adv. ἀπάνευθε, ou devant une voyelle, ἀπάνευθεν. Se tenir à l'écart, ἀπάνευθεν ζοταμαι, fut. στήσεμαι. Tirer à l'écart, άπάγομαι, fut. άξομαι, acc. Se retirer à l'écert, ἀπο-χωρέω, ω, fut. ήσω. Lieu à l'écart, τόπος ἀποκεχωρισμένος, ου (έ). Mettre à l'écart, au propre, άπο-χωρίζω, fut. ίσω, acc. | Mettre à l'écart, an figure, omettre, ne pas considérer, àφ-ίτμι, ful. άφ-ήσω, acc. : παρ-ίπμι, ful. παρ-ήσω, acc : παρα-λείπω, fut. λείψω, acc. : έάω, ω, fut. isou, acc.

ECARTE, ±z, adj. qui est à l'écart, άποκεγωρισμένος, η, ον (partic. parf. pass. d'aπυχωρίζω, fut. ίσω): ἀπο-κεχωρηκώς, υία, ός, gen. ότος (partic. parf. «απο-χωρίω, ω, fut. now).

BCARTELER, v. a. δια-σπάω, ω, fut. enácu, occ.

ECARTEMENT, s. m. διάστασις, εως (ή). ECARTER, v. a. mettre à part, ἀπο-χωρίζω, fut. ίσω, acc. | Séparer, δι-ίστημι, fut δια-στήσω, acc. | Repousser, άπ-είργω, fut. είρξω, acc. : an-whiw, w, fut. whice on wow. | Bissiper, ἀπο-σκιδάννυμι, ∫ια. σκιδάσω, αcc. || Détourner, ix-roine ou ano-roine ou napa-roine. fut. τρίψω, ace. | Déplacer, ίξ-ίστημι, fut. ixernau, acc. | Pousser à droite et à gauche pour faire place, παρ-ωθίω, ω, fut. ωθήσω on wow, acc.

ECARTER, omettre, ne pas considérer, àp-inui, fut. aq-400, acc. : παρ-ίπωι, fut. παρ-ήσω, sec. Mais écartant toutes ces considérations, examinex..., και μήν και ταυτα άφ-έντες, ήδη consite (oxoniu, u, fut. nou). || Bearter quelque chose de sa pensée, de son esprit, duiνοιάν τινα άπ-ελαύνω, fut. ελάσω.

ECARTER, conjurer, détourner un malheur, άπι-τρίπω, fut. τρέψω, acc. Dieux, écartez ce malheur, tournez, dieux, que cela n'arrive pas, μα γένοιτο, δ πάντες θεα (γίνομαι, ful. γενήconat), Dien.

S'ECARTER, v. r. se détourner, ix-roémouset, fut.

όρθης καὶ εύθείας δύξης άφ-αμαρτάνω, fut. αμαρτήσομαι. S'écarter de son devoir, το δίον παραbaire, fut. Giochai. S'écarter du respect du à queiqu'un, etc reva aosdicio, o, fut. now. S'écarter de son sujet, της υποθέσεως απο-πλανάσμαι, ώμαι, fut. ηθήσομαι, Isocr.

ECCLÉSIASTE, s. m. livre de la Bible. exxxxoiaorric, co (6).

ECCLESIASTIQUE, adj. bushnotagricis, i. όν. | 8. m. κληρικός, οῦ (ό).

ÉCERVELE, εκ, adj. άφρων ου κενόφρων, wv, cv, gén. evec (comp. evéctepec, sup. evéστατις).

ECHAFAUD, s. m. au propre et en général, πηγια, ατος (τό). | Le lieu où l'on exécute, το φόνιον πήγμα, ατος. | Au figuré, le dernier supplice, ή έσχάτη τιμωρία, ας.

ÉCHAFAUDAGE, s. m. assemblage de plusieurs échafauds, πήγματα, ων (τά). | Au fig. οἰκοδομημα, ατος (τό).

ECHAFAUDER, v. a. au propre, πήγματα iφ-ίστημι, fut. iπι-στήσω. | Au figure, είκεδομέω, ω, ful. ήσω, acc.

ECHALAS, e. m. χάραξ, ακος (ή): κάμαξ, excec (ti)

ÉCHALASSER, υ. a. — une vigne, χάρακας ου κάμακας τη άμπελο παρα-τίθημι, fut. παρα-θήσω, ου παρ-ίστημι, sut. παρα-στήσω, ου παρα-πήγνυμι, fut. πήξω. Vigne échalassée, duntalog negapaniquien, ng (partic. parf. passif de χαρακίζω, fut. ίσω).

ECHALIER, s. m. δ έχ τῶν φρυγάνων φρα-YHOC, OU.

BCHALOTTE, s. f. τὸ ἀσκαλώνιον κρόμμυον, ου. ECH ANCRER, v. a. iv-Tipvo, ful. Topo, acc. BCHANCRURE, s. f. evrcum, no (n).

ECHANGE, s. m. διάμειψις, εως (ή). Faire un échange. Voyez Échanosa. Denner une chose en échange d'une autre, πί τινος άλλάσσω συ άντ-αλλάσσω, ∫ωι. αλλάξω : τί τινις έμείδω συ żντ-αμείδω, fut. αμείψω. Prendre on recevoir en échange, τί τινος άντι-λαμδάνω, fut. λείψοman on ave-amelecum, ful ameibonat, on aveαλλάσσιμαι, ου άντικατ-αλλάσσομαι, ful. αλλά-Ecuai.

BUHANGEABLE, αφ. μεταλλακτός, τ΄, όν. ÉCHANGER, υ. α. άλλάσσω ομ άντ-αλλάσσω, fut. autibu, acc. - une chose contre une autre, tí tivos, ou tì avtí tivos. Échanger ses vêtements contre ceux d'un autre, ou faire échange de vêtements avec quelqu'un, rà βμάτιά τινι ου πρός τινα δι-αμείδομαι, fut. αμείψομαι, Plut. Je n'échangerais pas les gymnases du Lycée contre tous les royaumes du monde, έγω καὶ τὰς βασιλείας τῶν τοῦ Αυκείου γυμνασίων ούκ άλλάσσομαι, fut. άλλάξομαι, Alciphr. Il est beau d'échanger une vie mortelle contre une gloire immortelle, καλὸν ἀντὶ θνητοῦ σώματος άθάνατον δόξαν άντικατ-αλλάξασθαι, Isocr. , ECHANSON, s. m. οἰνοχόος, ου (δ). Remplir l'office d'échanson, oivogoio, a, fut. now. Servir d'échanson aux dieux, τοις θεοίς οίνοχοίω, a. Avoir quelqu'un pour échanson, rivi ou υπό τινος είνεχείςμαι, ουμαι, fut. ηθήσεμαι, Grég. ECHANTILLON, s. m. παράδειγμα, ατος (τὸ).

ECHANTILLONNER, v. a. comparer au modèle, τῷ παραδείγματι συμ-δάλλω, fut. δαλῶ. acc. ÉCHAPPATOIRE, s. f. διάδυσις, εω; (ή). ECHAPPEE, s. f. faute d'étourderie, παράπτωμα, ατος (τὸ). || Dans un tout autre sens. Échappée de vue, de lumière, διάφασις, εως (ή). || Par échappées, par intervalles, ix διαστημάτων.

ÉCHAPPER, v n. ou s'Échapper, v. r. s'enfuir, απο-φεύγω ου δια-φεύγω, fut. φεύξομαι : ἀπο-διδράσκω ου δια-διδράσκω, fut. δράσομαι. Action ou moyen de s'échapper, ἀπόδρασις, εως (ή) : διαφυγή, ῆς (ή). Chercher às'échapper, ἀπόδρασιν ζητέω, ω, fut. ήσω. Donner à quelqu'un les moyens de s'échapper, διαφυγήν τινι πορίζω, fut. ίσω. Laisser échapper, ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω, acc. — quelqu'un de prison, τινά έκ του δεσμωτηρίου. - d'entre ses mains, των γειρών ου έχ των γειρών. Esclave échappé, δούλος δραπίτης, ou simplement, Βραπέτης, ου (δ): au fémin. δραπέτις, ιδος (ή). Theval echappe, ίππος άφ-ηνιάσας, αντος (partic. l'άφ-ηνιάζω, fut. άσω).

ECHAPPER, v. a. ou Echapper à, v. n. éviter, άπο-φεύγω ου δια-φεύγω, fut. φεύζομαι, acc. : άπο-διδράσκω ου δια-διδράσκω, fut. δράσομαι acc. : δια-δύεμαι, fut. δύσεμαι, acc. Echapper le danger ou au danger, tou xivouvou diaφεύγω, fut. φεύξομαι. Je cherche les moyens d'échapper à la mort, μηχανώμαι όπως άποφεύξομαι θάνατον, Plat. Croyez-vous échapper

fut. αλλάξω, acc. : ἀιμίδω ου ἀντ-αιμίδω, | φεύξεσθαί ποτε ; Plat. Échapper au châtiment. τήν τιμωείαν δια-δύομαι, fut. δύσομαι. Ainsi il échappera au châtiment qu'il mérite, τούτω τὸ δίκην δούναι δια-κρούσεται (δια-κρούομαι , fut. κρούσομαι), Dém. Échapper la potence, τοῦ σταυροῦ άπο-τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Echapper la côte. en termes de marine, την άκτην φυλάσσομαι, fut. άξιμαι. || Nous l'avons échappée belle, μέγαν χίνδυνον δι-εφύγομεν (δια-φεύγω, fut. φεύξομαι). Il ne put l'échapper, οὐ δ:-έφυγε παθείν, Plut. lls ne l'échappèrent pas, οὐ μὴν ἀτιμώρητοί γε δι-έφυγον, Isocr.

ECHAPPER A, glisser des mains de, exπίπτω, fut. πισεύμαι, gén. Son arc échappa à sa main tremblante, τὸ τόξον αὐτῶ έξ-έπεσε τῆς χειρός. | Au fig. Ce mot vous est échappé. δια-πίπτωκί σοι ὁ λόγος (δια-πίπτω, fut. πεσουμαι), Grég. Parole qui échappe imprudemment. λόγος απερίσκεπτος, ου (ό). | Echapper aux yeux. aux sens, την δψιν, την αίσθησιν έχ-φεύγω, fut. φεύξομαι. Qui échappe aux yeux, άόρατος, ος, ov. Qui échappe aux sens, ἀναίσθητος, ος, εν. Échapper à la prévoyance de quelqu'un, rivi παρ-εράτμαι, ωμαι, fut. οφθήστμαι. Si quelq ue chose échappe à votre prévoyance, for n mapίδης (παρ-εράω, ω, fut. όψεμαι). Et ceci ne lui échappa point, il s'en aperçut, oùo haθεν αὐτόν (λανθάνω, fut. λήσω). Rien ne lui échappe, οὐδὲν λάθρα αὐτοῦ γίνεται (γίνομαι, fut. γενήσομαι). La mémoire lui échappe quelquefois, πολλάκις έπι-λείπει αυτον ή μνήμη (έπιλείπω, fut. λείψω). La patience lui échappe. έπι-λείπει αὐτὸν ή καρτερία.

ECHAPPER, OU S'ECHAPPER DE, se sauver inφεύγω, fut. φεύξομαι, acc. : ix-διδράσχω, fut. έχ-δράσομαι, acc. S'échapper furtivement, ύπεχφεύγω, fut. φεύξομαι, acc. S'échapper en conrant, δρόμω έχ-πίπτω, fut. πεσεύμαι, gen. Il échappa du naufrage, έχ τοῦ γαυαγίου ἐσώθη (σώζεμαι, fut. σωθήσεμαι). Il échappa d'une maladie, ix νόσου πάλιν ερράτσε (ραίζω, fut. ίσω). Échapper de prison, ix του δεσμωτηρίου άποδιδράσκω, fut. απο-δράσομαι. S'échapper des mains de l'ennemi, τὰς τῶν πολεμίων χεῖρας διαδύομαι, fut δύσεμαι. || Glisser hors de, έχ-πίπτω ου διεκ-πίπτω, fut. πισούμαι, gên. Son sceptre lui échappa des mains, το σχήπτρον αὐτῷ έξ-έπεσε τῆς χειρός. Souvenirs qui échappent de la mémoire, τὰ τῆς μνήμης ἐχ-πίπτοντα ου διεχau reproche de lacheté? είει δέξαν χαχίας ἀπο- πίπτεντα, ων. Cela m'est échappé de la mêmoire, τούτο παρ-ίδραμε την έμην μνήμην (παρα- | εύθύς δια-κίκαυται (δια-καίω, fut. καύσω), Luc. τρέχω, fut. δραμώμαι). Ces choses-là échappent de l'esprit, ταῦτα τῆς μνήμης ἀποβ-βεῖ

. S'ECHAPPER, se laisser emporter par la passton, ix-φέρομαι, fut. έξ-ενεχθήσομαι. S'échapper jusqu'aux injures, είς τάς λοιδορίας παρελαύγω, fut. ελάσω. Il s'est échappé jusqu'à lui dire, είς τουτο παρ-ήλασεν άναιδείας, ώστ sinsίν αὐτῶ (εἰπείν, aor. 2 de λίγω, fut. ἰρῶ). ECHARDE, s. f. petit éclat de bois, axis, 305 (n).

ECHARDONNER, v. a. σκαλίζω, fut. ίσω, acc. ECHARPE, s. f. espèce de baudrier ou de ceinture, Coornie, nece (6). || Bande pour soutenir un membre blessé, ταινία, ας (ή). Bras en écharpe, βραχίων ταινία άνα-διδιμένος, ου (part. parf. passif d'àva-δίω, ω, fut. δήσω).

ÉCHARPER, v. a. frapper de taille, δι2κόπτω, fut. κόψω, acc. || Tailler en pièces, κατα-κόπτω, fut. κέψω, acc.

ÉCHASSES, s. f. pl. κάλα, ων (τά). Qui va à échasses , καλεθάτης , ου (δ). | Au fig. Rire monté sur des échasses, être ampoulé, ύψηλοθατίω, ω, fut. ήσω. Alors il monte sur ses échasses, il prend un style ampoulé, τότε δή έπι-τραγωδεί (έπι-τραγωδέω, ω, fut. ήσω).

`ÉCHAUBOULURES, s. f. pl. φλυκτίδες, ων (αί). ECHAUDER, v. a. lavere à l'eau chaude, θερμώ ύδατι περι-καθαίρω, fut. αρώ, acc. Verser de l'eau chaude sur quelqu'un, bepuòv (sous-ent. ύδωρ) τινός κατ-αντλέω, $\tilde{\omega}$, $\int ut$. ήσω. Au fig. Une fois échaudés, on ne les y prendra plus, απαξ άλόντας ούκ αν έν ταύτῷ λάθοις (άλίσκομαι, fut. άλώσομαι : λαμδάνω, fut. λήψομαι).

ÉCHAUDÉ, s. m. patisserie, πόπανον, ου (το). ECHAUFFAISON, s. f. έρυσίπελας, ατος (τό). BCHAUFFANT, ANTE, adj. θερμαντικός, ή, όν. ECHAUFFEMENT, s. m. action d'échauffer, θέρμανσις, εως (ή). || Effet de cette action, θερμόν, ου (τό). | Indisposition produite par tiop de chaleur, bipun, ns (n).

ECHAUFFER, v. a. rendre chaud, 019paire, fut. bequare, acc. | Au fig. exciter, smimer, παρ-εξύνω, fut, υνώ, acc.: παρ-ετρύνω μι έπ-στρύνω, ful. υνώ, acc. : παρ-σραάω, ä, fut. ήσω, acc. Voilà ce qui échaussait et animait Crassus, τουτο δι-έχαιε και παρ-ώξυνε τὸν Κράσσον (δια-καίω, fut. καύσω: παρ-εξύνω, fut. δια-θήσω, nec. || En termes de guerre, ix διαsut. υνώ), Plut. Aussitot le voilà qui s'échausse, στημάτων τάσσω, sut. τάξω, acc.

Pour échausser encore davantage la colère des Romains, ώστε μάλλον έχ-χαῦσαι τὴν ἐργὴν τῶν Ρωμαίων (ix-καίω, fut. καύσω), Plut. Qui s'ċchause aisement, προς δργήν διάπυρος, ος, ον, Plut. S'échausser en parlant, παθαίνομαι, fut. ανεύμαι. Conversation fort échaussée, ὁ λίαν έγτονος διάλογος, ου. Combat fort échaussé, ή διάπυρος μάχη, ης. Quand le combat fut bien échausté, ἀχμαζούσης ότο μάλιστα τῆς μάχης (ἀκμάζω, fut. άσω). Les esprits s'échaussèrent, όρμη τους πολλούς ελαθε (λαμβάνω, Jul. λήψομαι). Calmer les esprits échaussés, ζίοντας ήδη καί έξ-ορμώντας θυμούς χατα-στέλλω (ζέω, fut. ζέσω: έξ-ορμάω, ω. fut. ήσω : κατα-στέλλω, fut. στελώ).

ECHAUFFOUREE, s. f. to προπετές έργον. cu. Faire une échaussourée à la guerre, προπετώς μάχη χράςμαι, ώμαι, fut. χρήσομαι.

ECHAUFFURE, s. f. φλύκταινα, ης (ή). ÉCHAUGUETTE, s. f. σχοπιά, α; (ή).

ECHEANCE, s. f. ή προθεσμία, ας (sous-ent. πικέσα). A l'échéance, έμπρεδέσμως. Qui a passé l'échéance, έκπρόθεσμος, ος, ον.

ÉCHEC, s. m. terme du jeu d'échecs. Tenir en échec, στενοχωρίω, ω, fut. ήσω, acc. Etre en échec, σθενεχωρέρμαι, ευμαι, fut. πθήσομαι. | Défaite à la guerre, nova, ns (n). Recevoir un échec, horáquat, what, fut. hornθήσομαι. Ils éprouvèrent un surieux échec, πσσαν μεγάλην ήσσήθησαν. | Perte ou maurais succès en général, πταίσμα, ατος (τὸ): ἀτύχημα, ατος (tò): $\dot{\alpha}$ τυχία, ας (ή): συμφορά, ας (ή).

Echecs, s. m. pl. sorte de jeu, Catrixiov, ou. (τὸ), G. M. Jouer aux échecs, τὸ ζατρίκιον παίζω, fut. παιξούμαι. || Les pièces mêmes du jeu, πεσσοί. ων (ci).

ECHELLE, s. f. xlipat, axos (i). Monter à l'échelle, the elipara ava-baire, sut. bisoμαι. Approcher les échelles, τὰς κλίμακας παρίστημι, fut. παρα-στήσω. Les dresser contre les murailles, κλίμακας τοις τείχεσιν έφ-ίστημι, fut. iπι-στήσω. | Au fig. Après cela il faut tires l'échelle, on ne peut aller au delà, l'in raura τὸ πέρας (έχω, fut. έζω).

ECHELON, s. m. au propre, xhuaxino. ñρος (6). Au propre et au figuré, βαθμός, εδ (6). Par échelons; βαθμηδόν.

ÉCHELONNER, υ. α. βαθμηδον δια-τίθημι,

ECHENILLER, v. a. τῆς ἀπὸ τῶν χαμπῶν νίσθη φρεῦδος ἀπ' δεθαλμῶν (φροῦδος, η, 🗪 λύμπς άπ-αλλάσσω, fu', αλλάξω, acc.

ECHEVEAU, s. m. ayabis, ides (i).

ÉCHEVELÉ, se, adj. The xount ix-xequwirce, ou ix-tertivaquivoc, n, ov (partic. parf. assifs d'ix-yiw, ful. yeúow, et d'ix-tiváoow, fut. άξω).

ECHEVIN , s. m. ἀστυνέμες , ου (έ).

ECHEVINAGE, s. m. ἀστυνομία, ας (ή). ECHINE, s. f. βάχις, εως (ή).

ECHIQUIER, s. m. acat, axcs (5): aca-

Bev, eu (tò). | En échiquier, en quinconce, Laxico dixny.

ÉCHO, s. m. ήχώ, οῦς (ή). Ce mot n'a pas # pluriel; et même au singulier op le tourne Buvent par différents verbes, comme avi-nyéw, ω, fut. ήσω, repeter le son : αντι-Ειαω, ω, fut. nocuai, répéter les cris, etc.; ces verbes gouvernent le dat. L'écho des forêts répète le bruit des flots, άντ-κχούσι τοις χύμασιν οί δρυμεί (άντ-πχέω, ω, fut. ήσω).

ECHOIR, v. n. tomber en partage, imκληρότμαι, τομαι, fut. ωθήστμαι. - à quelqu'un, τινί. On towne plus souvent par λαγχάνω, fut. λήξομαι, avoir en partage, avec l'acc. Cela m'est échu, τοῦτο έλαχον, ου είληχα. || En parlant d'un payement. Echoir un certain jour, προθεσμίαν τινά ήμέραν έχω, fut. έξω. Billet échu, συγγραφή της ήμέρας ήδη τυγχάνουσα (τυγχάνω, fut. τεύξομαι).

ECHOPPE, s. f. καπηλείον, ου (τό).

ECHOUER, v. a. - un vaisseau, The valle προσ-κρούω, fut. κρούσω. | v. n. Echouer contre des rochers, σκοπέλοις προσ-πταίω. fut. πταίσω. Le vaisseau est allé échouer contre des rochers, τοις σκοπελοις φέρουσα ή ναῦς έν-έδαλεν (ἐμ-Εάλλω, fut. δαλώ). | Au figure. S'il vient à échouer, no re mraion (mrais, fut. mraiss). Echouer dans ses projets, τῆς προπιρέσεως έχπίπτω, fut. πισούμαι. Echoner dans ses espé-Pances, των ελπίδων άμπρτανω ου δι-πραρτάνω, fut. αμαρτήσεμαι, ου σφάλλεμαι, fut. σφαλήσεμαι.

BCIMER, v. a. axpornpialo, ful. aco, acc. ECLABOUSSER, v. a. διαξ-ραίνω, fut. java, acc.

ECLABOUSSURE, s. f. onthe, no (n), ECLAIR, s. m. dorpanni, n. (i.). Jeter des

άφανίζομαι, fut. ισθήσομαι).

ÉCLAIRAGE, s. m. φωτισμός, οῦ (ό).

ECLAIRCIE, s. f. διάφασις, εως (ή).

ECLAIRCIR, v. a. rendre luisant, λαμπρύνω, fut. uva, acc. Le ser s'éclaircit par le frottement, λαμπρύνεται τριδόμενος ὁ σίδηρος (τρίθα., fut. τρίψω). || Rendre clair, transparent, διαυγή συ διαυγέστερον ποιέω, ω, fut ήσω, acc. Eclaircir le vin, une liqueur quelconque en y melant de l'enu, δια-Ερέχω, fut. Ερέζω, acc. — en la coulant, ήθίζω, fut. ίσω, acc. — en la purifiant καθαίρω, fut. αρώ, acc. Éclaireir le temps, τè συννεφές του άέρος δια-σκεδάννυμι, fut. σκεδάσω. Le temps s'est éclairci, λαμπρότερος νῦν ὁ ἀπρ (sous-ent. έσπί). Éclaircir la vue, την όψιν όξύνω, fut. υνώ. Sa vue s'est éclaircie, εξύπερον δέδερκε (parf. de δέρκεμαι, fut. δέρξεμαι): λελάμπρυνται τὰς χύρας (λαμπρύνομαι, fat. υνθήσοu.zi), Arisiph. || Rendre moins épais ou moins serré, apaiso, o, fut. ooo, acc. Eclaircir les rangs, την τάξιν χαλάω, ω, fut. χαλάσω. Li où les rangs étaient éclaireis, δπου δι-έφαινεν άραιστέρα ή τάξις (δια-φαίνω, fut. φανώ).

ECLAIRCIR, débrouiller, anc-capio, &, fut. ήσω, acc. Il n'éclaireit rien, et ne parle qu'ireniquement, core άπο-σαφεί ουδέν, είρωνσύεται τε πάντα (είρωνεύομαι, fut. εύσομαι), Plat. Beleircir les affaires les plus compliquées, τὰ μάλιστα συμ-πεπλεγμένα των πραγμάτων έξ-ελίσσω, ful. ελίξω. Eclaircir une difficulté, την ἀπορίαν λύω ου δια-λύω, fut. λύσω. Le temps éclaircit tout, πάντα ό χρόνος είς το φως άγει (άγω, fut. άξω).

ECLAIRCIR, informer, instruire, διδάσκω, fut. διδάξω, acc. — quelqu'un de quelque chose, πνά π. Je vous éclaircirai de tout cela, φανερά σοι ταυτα πειτίσω (πειέω, ω, ful. ήσω). Je veux m'en éclaireir davantage, μέλλω περί τούτου άκριδέστερον σκέψεσθαι (σκέπτομαι, ful. σκέψομαι).

ECLAIRE, s. f. plante, xelidones, ou (tè). ECLAIRE, ± , adj. instruit, έμπειρος, ος cv (comp. ότερος, sup. ότατος). - sur les affaires, των πραγμάτων. - sur ses véritables intérêts, τοῦ ἐαυτῷ συμ-φέροντος partic. prés. de συμ-φέρω, ful. συν-κίσω).

ÉCLAIRER, v. a. remplir de lumière, auγάζω ου έπ-αυγάζω ου κατ-αυγάζω, ful. άσω, acc. Le ciel qui éclaire tout l'univers, oueclairs, άστράπτω, fut. άψω. Η fait des éclairs, ρανός κόσμον έλον αύγαζων, οντος, Grég. 🛭 Porter άστράπτει. 🛚 Il disparut comme un éclair, ήφα- un flambeau devant quelqu'un, τικ δαδουχίω, ω, fut. ήσω. - avec un flamheau, λαμπάδα. Se | Echaten, faire subitement du bruit, aiovifaire éclairer de la sorte, δαδουχίσμαι, ούμαι, διον ατυπίω, ω, fut. ήσω. | Éclater ou s'éδουχία, ας (ή). Ceux qui éclairent ainsi, δα- sut. άσω. Qui n'éclaterait de rire? πῶς οὐ γιο δούγοι, ων (ci). || Épier, surveiller, κατα-σκοπίω, | λοίον (sous-ent. αν είη); Luc. ω, fut. ήσω, acc. | Au fig. instruire, φωτίζω, Eclairer l'esprit, την διάνοιαν φωτίζω, fut. ίσω. contre quelqu'un, είς τινα. Ils éclatent à la μαινόμενον τινα υπό της επιθυμίας νευθετέω, ω. βήγνυσθαι φιλούσι (λαμδάνομαι, fut. λήψομαι : έναβfut. ήσω. Éclairer quelqu'un sur ses véritables βήγνυμαι, fut. βαγήσομαι : φιλέω, ω, fut. ήσω). intérêts, τὸ ὡς ἀληθῶς συμ-φέρον τινὶ παρ-αινίω, Grég. ē, fut. awisw.

ECLAMER, v. n. faire des éclairs. Il éclaire, ἀστράπτει (3e pers. d'aστράπτω, fut. άψω). ECLAIREUR, s. m. xaráexomoc, ou (ó). ECLANCHE, s. f. unpos, ou (6).

éclate, ατύπος, ου (¿) : πάταγος, ου (δ). Éclat vient à éclater, δαν δια-δουλληθή τεύτο. άσω. || Bruit d'une affaire scandaleuse, ή τεῦ πρώνεται άρετή (b-λαμπρύνομαι, fut. υνθήσομα.). πράγματος έκφορά, ας. Je n'ai pas voulu faire Ils firent éclater leur zèle, πασαν έν-εδείκνυντο φέρω, fut. έξ-cίσω).

ους (τὸ) : ἀπαύγασμα, ατος (τὸ) : λαμπρότης, ητος Eschin. Socr. (ή). Avoir de l'éclat, λάμπω, fut. λάμψω, ου λάμπομαι, fut. λάμψομαι. Jeter de l'éclat, exn'en a pas, αφεγγής, ής, ές. Η Δu fig. L'é- raitre, αφανίζομαι, fut. ισθήσομαι. clat de sa réputation, το λαμπρέν τῆς φήμης αὐτοῦ. Il a eu de l'éclat dès sa naissance, ent. γραμμή). άνα-τελλων εύθις έλαμψε (άνα-τέλλω, fut. τελώ: λάμπω, fut. λάμψω). Son éclat commence à ου (δ): ταλαρίσκος, ου (δ). || Planchette pour pâlir, ἀφανίζεται αὐτοῦ τὸ φέγγος (ἀφανίζομαι, assujatir un membre cassé, νάρδεξ, πκος (δ). fut. tobiocuai).

ECLATANT, ANTE, adj. λαμπρός, ά, όν (comp. ότερος, ευρ. ότατος).

βρεντή δ' έρράγε δι' άστραπών, Aristph.

fut. ηθήσυμαι. L'action d'éclairer ainsi, δα-clater de rire, ανα-καγγάζω, ου έκ-καγγάζω.

ECLATER, s'emporter, perdre patience, ix. fut. ίσω, acc. : διδάσχω, fut. διδάξω, acc. | ρήγνυμαι ου άναβ-βήγνυμαι, fut. βαγήσομαι. --Éclairer un homme aveuglé par sa passion, première occasion, si καιρού λάθοιντο, αναφο

Éclaten, paraltre au grand jour, αναφ-βήγνομαι ου ix-ρήγυμαι, ful. ραγήσομαι. La guerre éclata, αν-εβράγη ου έξ-εβράγη πολεμος. Les vices éclatèrent, av-sépágnouv naniai, Plut. Faire éclater sa joie, sa haine, etc., The yapar, ECLAT, s. m. fragment d'une chose rompue, το μίσος έχ-φίρω, fut. έξ-είσω. || Etre divulgué, κλάσμα, ατος (τὸ). Voler en éclats, διαβ- εκ-φέρομαι, fut. έξ-ενεχθήσομαι: έκ-θρυλλέομαι. δήγγυμαι, fut. δαγήσυμαι. || Bruit d'une chose qui | ou δια-θρυλλέσμαι, ούμαι, fut. πθήσομαι. Si cela

de tonnerre, δ τῆς βροντῆς ατύπος, ω. Éclat Éclatur, briller, reluire, λάμπω ου έκde rire, καγχασμός, οῦ (δ). Faire de grands λάμπω, fut. λάμψω. | Au figure. La vertu éclats de rire, καγχάζω ου ἀνα-καγχάζω, fut. éclate dans l'infortune, τῷ δυστυχεῖν ឯ-λαμο un éclat, οὐα ήθελον τὰ πράγματα ἐκ-φέρειν (ἐκ- προθυμίαν (ἐν-δείκνυμαι, fut. δείζομαι), Hérodn. Voici bien l'occasion de faire éclater votre sa-ΕCLAT, vive lumière, αὐγή, τις (τί): φίγγος, gosse, νῦν ὁ καιρὸς ἐν-δείξεσθαι τὴν σοφίαν,

ECLIPSE, s. f. Exhaufus, sees (7).

ECLIPSER, v. a. cacher, καλύπτω ου ίπιλάμπω, fut. λάμψω. Jeter un vif éclat, υπερ- καλύπτω σα παρα-καλύπτω, fut. ύψω, αcc. [[λάμπω, fut. λάμψω. Donner de l'éclat à, Au fig. obscurcir, saire pâlir, άμαυρόω, ω, λαμπρύνω, fut. υνω. Qui a de l'éclat, λαμ-| fut. ώσω, acc. : ἀφανίζω, fut. ίσω, acc. || πρός, ά, όν (comp. ότιρος, sup. ότατος): S'éclipser, perdre sa lumière, en parlant des περιλαμπής, ής, ές : περιφεγγής, ής, ές. Qui astres, έκ-λείπω, fut. λείψω.— s'enfujr, dispa-

ECLIPTIQUE, s. f. in industrion, is (sous-

ECLISSE, s. f. panier à fromage, salapos, ECLISSER, v. a. vaptovilo, fut. iou, acc.

ECLOPPE, in, adj. xchobos, n, ov.

BCLORE, v. n. en parlant des œufs, èn-BCLATER, ν. π. οπ ε'Eclater, ν. τ. se πολάπτιμαι, fmt. κολαφθήσομαι. Quand les œufes rompre en éclais, διαρ-βήγγυμαι, fut. βαγέσο- n'éclosent qu'après vingt jours, δταν υπίρ τάς φαι. La foudre éclata au milieu des éclairs, είκοσι γίνηται ή έκκολαψις τών ώδν (γίνομαι, fut. revnocueu). || En parlant des fleurs, evείγομαι, fut. ἀν-ειχθήσεμαι, Aristt. Roses fraiches closes, ρόδα ἀρτιθαλή, ῶν (τὰ). La rose fraiche close embellit les prairies, ρόδου ἀν-ειγομίνου επιμῶνες γελῶσι (γελάω, ῶ, fut. γελάσεμαι). Anthol. Fleur non éclose, encore fermée, τὸ ἔτι μεμικὸς ἄνθος, ους (partic. parf. de μύω). || Επ parlant d'une époque qui commence, ἀνατάλω, fut. τελῶ. Ils vont éclore, ces beaux εντίλω, fut. τελῶ. Ils vont éclore, ces beaux εντίλουστιν ήδη αι ήμεστι. || Επ paræx de tout ce qui paraît pour la première fois, ἐνα-φαίνομαι, fut. φανήσεμαι.

FARRE ÉCLORE, en parlant des œufs, ixκολάπτω, fut. κολάψω, acc. : ix-λίπω, fut. λίψω,
acc. || En parlant des fleurs, ἀν-οίγω, fut. ἀνοίξω, acc. Le printemps fait éclore les fleurs,
tapoς ἀν-οίγεται τὰ ἄνθη. || Au fig. L'impiété
fait éclore tous les vices, γίνεται ἐξ ἀσεθείας
πᾶσα κακία (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

ECLOSION, s. f. ἐχκιλαψις, εως (ή). ECLUSE, s. f. καταρράκτης, ου (ό).

ECLUSEB, s. f. ή διὰ τοῦ καταρράκτου έκροή, ῆς.

ECLUSIER, s. m. δχετηγός, οῦ (δ).

RCOLE, s. f. lieu où l'on enseigne, διδασκαλείον, ου (τὸ). École primaire, γραμματοδιδασκαλείον, ου (τὸ). Maltre d'école, γραμματοδιδάσκαλος, ου (ὁ). Tenir école διδασκαλίαν
ποιίομαι, οῦμαι, fut. πσομαι. It ouvrit une
école de petits enfonts, γραμματοδιδασκαλείον
ἀν-έφξεν (ἀν-οίγω, fut. ἀν-οίξω). Aller à l'école, εἰς τὸ διδασκαλείον φοιτάω, ῶ, fut. πσω.

Ecole, secte en philosophie, en littérature, en peinture, αίρισις, εως (ή). Ceux de l'école d'Anaximandre, ci ἀπὸ τοῦ Ἀναξιμάνδρου. Ceux de l'école du Portique, ci ἀπὸ τῆς στοᾶς. Γune bonne école, ὀρδοδοξος, ος, ον. D'une sauvaise école, ἐτεροδοξος, ος, ον.

École, faute commise par étourderie, σφάλμα, ατος (τό). Faire une école, σφάλλομαι, fut. σφαμόσιμαι. Il a fait plus d'une école, et il en fera bien d'autres, ἐσφάλη πολλάκις καὶ ἐτι σφαλήσεται.

ÉCOLIER, s. m. μαθητής, οῦ (δ). Bon écolier, μαθητής ἐπιδίξιος, ου. Il avait beaucoup d'écoliers, πολλεί αὐτοῦ διδάσκοντος παρεώντο (ἀκρεάσμαι, ζικαι, fut. άσεμαι) ου ἐμαθήτευον (μαθητιών, fut. εύσω). || Un petit écolier, un ignorant, ἀπαίδευτος, ου (δ), όψιμαθής, οῦ (δ). Qui sent l'écolier, puérit, μειρακιώδης, ης, ες. ÉCOLIÈRE, s. f. μαθήτρια, ας (ή).

ECONDUIRE, v. a. mettre à la porte, ix-bállw, fut. balw, acc. || Refuser hounetement, τῆς αἰτήσεως ἐχ-κρούω, fut. κρούσω, acc. Bire éconduit, en ce sens, ἀπο-τυγχάνω τῆς αἰτήσεως, ou simplement ἀπο-τυγχάνω, fut. ἀπο-τεύξομαι.

ECONOMAT, s. m. είχονομία, ας (ή).

ECONOME, s. m. intendant d'une maison, είχονομίας, ευ (ό). Être économe dans une maison, είχονομίας, ευ (ό). Être économe dans une maison, είχον είχονομίω, ω, fut. ήσω. || Adj. qui dépense peu, φειδωλός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Être trop économe, μιχρελόγος τίς είμι, fut. έσεμαι. N'être pas assez économe, των χρημάτων άν-αλισχεμένων άμελίω, ω, fut. ήσω. Être économe de quelque chose, τινός φείδεμαι, fut. φείσεμαι. N'être pas économe du bien d'autrui, των άλλοτρίων άφειδέω, ω, fut. ήσω. Qui n'est pas économe, άφειδής, ής, ές. Mauvais économe pour ses propres affaires, ό χαχώς τὰ ἐαυτοῦ εἰχονομῶν, εῦντος (partic. d'εἰχονομέω, ω, fut. ήσω). 'Langue économe de paroles, γλώσσα

ECONOMIE, s. f. administration prudente, είκονομία, ας (ή). Préceptes sur l'économie domestique, τὰ εἰκενεμικά, ῶν. || Épargne, φειδώ, εῦς (ή). Par économie, φειδεῦς χάριν. Ανεα économie, φειδωλῶς. Vivre avec économie, τῆς εὐσίας φείδεμαι, fut. φείσεμαι. || Ordre, arrangement, είκενεμία, ας (ή). Admirez l'économie de ce discours, θέασαι δὴ τὸν λέγεν τεῦτον ὡς εἰκονομεῖται (θεάεμαι, ῶμαι, fut. ἀσειμαι: εἰκονομέτμαι, εῦμαι, fut. πθήσεμαι).

φειδωλή, ής (ή).

ECONOMIQUE, adj. qui concerne Γέςοnomie, εἰκενεμικός, ἡ, όν. \parallel Qui coûte peu, ἀδάπανος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

BCONOMIQUEMENT, adv. avec épargne, φειδωλώς. | Α peu de frais, άδαπάνως.

BCONOMISER, v. a. administrer prudemment, καλῶς οἰκονομίω, ῶ, fut. ήσω, acc. || Epargner, mėnager, φιίδομαι, fut. φιίσομαι, gén. BCOPE, s. f. τὸ ἀντλητήριον, ου : ἀντλητήρ, ῆρος (δ).

ECORCE, s. f: enveloppe extérieure d' tronc ou des branches, φλοιός, οῦ (ὁ). Petite écorce, φλοιόριον, ου (τὸ). Enlever l'écorce, τὸν φλοιὸν περι-αιρέω, ῶ, fut. αιρήσω. Écorce facile à enlever, φλοιὸς εὐπεριαίρετος, ου. Semblable à l'écorce, φλοιώδης, ης, ες. Revêtu d'écorce, ἐμφλοιος, ος, ον. Dont l'écorce est tendre, μαλακόφλοιος, ος, ον. — lisse, λειώ

φλοιος, ος, ον. — raboteuse, φλειεβραγής, ής, ές. Pieds de vigne dont l'écorce se fend, τὰ μλειεβραγεῦντα κλήματα, ων (φλειεβραγέω, ω, fut. ήσω), Diosc. || Enveloppe des fruits, des graines, λέπυρον, ου (τὸ): λεπύριον, ου (τὸ). || εμμ fig. apparence extérieure des choses, είδος, ους (τὸ): σχῆμα, ατος (τὸ). Sous l'écorce de l'amitié, ἐν φιλίας πλάσματι. S'arrêter à l'écorce, à la superficie, τῶν πραγμάτων ἀκροδιγῶς ἄπτομαι, fut. ἄψομαι.

ÉCORCER, v. a. ôter l'écorce d'un arbre, φλείζω, fut. tow, acc. — d'un légume ou d'un fruit, λέπω ου περι-λέπω, fut. λίψω, acc.

ECORCHER, v. a. dépouiller de sa peau, ix-δίρω, ful. δερῶ, acc. Il fut écorché vif, ζωὸς ἰδάρη (aor. 2 pass. de (δίρω). || Égratigner, déchirer, ἀμύσσω, ful. ύξω, acc. Terre écorchée par les orages, γῆ τοῖς δμέροις κεχαραγμένη, ης (partic. parf. passif de χαράσσω), ful. άζω. || Au figuré. Écorcher les oreilles, les blesser par des sons durs, τὰς ἀχοὰς διακναίω, ful. χναίσω. Écorcher une langue, en la parlant mal, τὴν διάλεκτον ἰπι-τρίδω, ful. τρίψω. Écorcher le latin, le grec, ρωμαϊστί, ἐλληνιστὶ σολοικίζω. ful. ίσω. Écorcher quelqu'un, lui vendre trop cher, ὑπερτίμιον τί τινς πολέω, ῶ, fut. ήσω.

ÉCORCHERIE, s. f. κρεσυργεΐον, ου (τό). ÉCORCHEUR, s. m. κρεσυργός, οῦ (ό). ÉCORCHURE, s. f. ἄμυγμα, ατος (τό).

ÉCORNER, v. a. rompre les cornes, πολώω, ful. εύσω, acc. Bœuf écorné, βιὺς κολοδός, οῦ (ὁ). || Écorner un rocher, en enlever des fragments, πέτραν περιβ-βήγνυμι, ful. βήξω.

ÉCORNIFLER, υ. α. παρα-σιτίω, ω, fut.

ÉCORNIFLERIE, s. f. παρασιτία, ας (ή). ÉCORNIFLEUR, s. m. παράσιτος, ου (δ). ÉCOSSER, v. a. λεπίζω ου ix-λεπίζω, fut. ίσω, acc.

ECOT, s. m. συμβολή, ῆς (ή). Payer son écot, συμβολήν δίδωμι, fut. δώσω. Qui ne paye pas ou n'a pas payé son écot, ἀσύμβολος, ος, ον. Faire payer à chacun son écot, τὰς συμβολὰς ἀφ' ἐκάστου πράσσομαι, fut. πράξομαι.

ÉCOUER, ν. a. couper la queue, οὐροτομέω, ω, fut. ήσω, acc. Écoué, ée, κολουρος,
ος, ον.

BCOUFFLE, s. m. oiseau, intivoc, cu (i). BCOULEMENT, s. m. expen, n. (t).

s'ÉCOULER, v. r. ἐκ-ρίω ου ἀποφ-ρίω , fut. ρεύσω. S'écouler entre les doigts, τῶν χερῶ ν διαφ-ρίω, fut. ρεύσω. Le temps s'écoule, ἀποφ-ρεῖ δ χρόνος. Comme il s'écoule vite! ὡς ταχὑς διαφ-ρεῖ. L'année qui s'est écoulée, ὁ ἐξ-ελθὼς ἐνιαυτός (ἐξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Plusieurs jours et plusieurs nuits s'étant écoulés, ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρ-ελθουσῶν (part. de παρ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Plusieurs mois s'étaient écoulés depuis que, ἦδη πολλοὶ ἦσαν μῆνες (εἰμί, fut. ἐσωμαι) ἐξ εὖπερ, indicat. Il s'était écoulé un intervalle de six ans, ἐξ ἐτη δι-εγεγόνει (δια-γίνομαι, fut. γενήσομαι).

ECOURTER, v. a. ακρετεμίω, ω, fut. ήσω, acc. ECOUTES, s. f. pl. Etre aux écoules, ύπακεύω, fut. ακεύσεμαι.

ECOUTER, v. a. ἀχριάομαι, ωμαι, fut. άσομαι, le nom de la personne au génuif, celui de la chose à l'acc. Écouter avec bienveillance, μετ' εύνείας ακροάτιμαι, ώμαι. - avec plaisir, ήδίως. - avec humeur, δυσκόλως. Les choses que vous aviez la patience d'écouter. & προσ-εχαρτερείτε άχροωμενοι (προσ-χαρτερέω, ω, fut. now), Eschin. Écouter les deux parties avec le même intérêt, όμις ως άμφιτη άκριαςμαι, ωμαι, Dém. : έξ ίσου την άκροασιν των λεγόντων ποιέςμαι, ουμαι, sul. ήσομαι, Isocr. Dans un grand nombre de phrases on peut se servir aussi d'axiów, entendre, fut. axióσομαι. Écoute donc! ακουι δή, Arr. Écoutez ma justification, ακούετε μου περί των κατηγορημένων άπο-λογουμένου (άπο-λογέομαι, ούμαι, fut. ńoopat), Dém. Ecouter avec soumission, ύπ-ακούω, fut. ακούσομαι, dat. Écouter favorablement, ἐπ-αχούω, fut. αχεύσεμαι, gén. Dieu ayant écouté leurs prières, επ-ακεύσας τῆς εὐχῆς ὁ θεός, Plut. Écouter négligemment, ne pas écouter, παρ-ακιύω, fut. `ακιύσιμαι. gén. S'il refuse de les écouter, iàν παρακούση αὐτῶν, Bibl. | Au fig. Ecouter ses passions, ταίς έπιθυμάτις χαρίζομαι, fut. ίσομαι. N'écouter que son caprice, πάντα τῷ ἰμαυτοῦ θυμώ χαρίζομαι. Écouler trop un enfant, le gater, λίαν φιλοστόργως περί τον παίδα έχω, fut. Ew. S'écouter, prendre trop de soin de sa santė, υπέρ της υγιείας άγαν φροντίζω, fut. iow. | S'écouter, parler lentement et avec affectation, τὰ ρήματα παρα-τείνω, fut. τενώ.

ECOUTILLES, s. f. pl. supidec, we (xi)-FCOUVILLON. s. m. $\psi_{n, n}$ φ_{n} , φ_{n} φ_{n} . &, fut. Vriow, acc.

ECPIIRACTIQUE, adj. ἐκφρακτικός, ή, όν. ECRAN, s. m. τὸ τοῦ πυρὸς παραπέτασμα, ατος. ECRASER, v. a. briser par une forte pression, αλίδω, fut. θλίψω, acc. : συν-θλίδω, fut. θλίψω. acc. : θλάω, ω, fut. θλάσω, acc. : κατα-τρίδω οκ συν-τρίδω, fut. τρίψω, acc. Ecraser quelqu'un contre un mur, τινά τῷ τοίχῳ προσ-θλίδω, fut. Diψω. | Aplatir, en parlant du nez, σιμόω ου ἀπο-σιμόω, ω, fut. ώσω, acc. Nez écrasé, αί σεσιμωμέναι ου άπο-σεσιμωμέναι βίνες, ών : ή σιμή ρίς, gén. ρινός. Qui a le nez écrasé, The bive oruse, ou simplement, oruse, if, ev. ! Au figuré. Écraser quelqu'un, le surpasser de beaucoup, τινά άφανίζω, fut. ίσω.

ECREMER, v. a. ôter la crème du lait, την του γάλακτος κορυφήν άπο-μάσσω, fut. μάξω. Lait écrêmé, τὸ ἀπ-πνθισμένον γάλα, gén. γάλακτος (partic. parf. passif d'aπ-ανδίζω).

ECREVISSE, s. f. xapxivos, ou (6).

s'ECRIER, v. r. ava-boáw, w, fut. boricoμαι : άνα-κράζω ου άνα-κέκραγα, fut. κεκράξομαι: άνα-φθέγγομαι, βει. φθέγξομαι : άνα-φωνέω, ώ, fut. i.cu.

ECRIN, s. m. δακτυλιεθήκη, ης (ή).

EGRIRE, v. a. γράφω, fut. γράψω, acc. Ecrire sur une colonne, sur du parchemin, etc., είς στήλην, είς διφθέρας γράφω. Berire avec de l'encre, μέλανι, ου διά μέλανος γράφω. Ecrire en gros, μεγάλας γράμμασι γράφω. Ouvrage écrit en caractères très-menus, τὸ λεπτόγραφον βιδλίον, cu. Écrire à la hâte, είς τάχος γράφω. Avant que Démosthène eut écrit un Bul mot, πρίν μίαν μόνην συλλαξήν γράψαι Δημεσθένη. Rerire des notes pour son usage, υπομνήεπτα γράφομαι; fut. γράψομαι. La loi écrite, έγραπτος ου έγγραφος ου γεγραμμένος νόμος, ου. Les traditions non écrites, rà dypapa, ev. Ecrire les paroles des anciens sages, tà tuv πάλαι φιλοσοφησάντων ἀποφθέγματα άνα-γράφω, fut. γράψω. Il écrivit tout ce qu'il avait entendu dire, πάντα, δσαπερ ήκουσεν, άν-έγραψε. Ecrire un ouvrage, βιδλίον συγ-γράφω, fut. γράψω. Ecrivez plutôt pour la postérité, πρὸς τοὺς έπειτα φαλλον σύγ-γραφε. Thucycide a écrit l'histoire de la guerre, Θουκυδίδης συν-έγραψε τον πολεμον, Thuc. Ecrire une lettre, γράμματα ou ἐπιστελήν γράφω, fut. γράψω. Ecrire à quelqu'un, τινὶ ἐπι-στέλλω, fut. στελώ. — sur un έξ-αλείφω, fut. αλείψω.

ECOUVILLONNER, v. a. ψήχω ου ψάω, sujet, περί πινος. Il lui écrit les lettres les plus tendres, έπι-στέλλει αὐτῷ φιλικώτατα γράμματα, Hérodn. Attendez et je vous écrirai de là-bas, περί-μεινον, κάκειθέν σει έπι-στελώ (περιμένω, ful. μενώ: ἐπι-στέλλω, ful. στελώ), Luc. S'écrire, entretenir un commerce de lettres, pageμασιν ου διά γραμμάτων όμιλέω, ω, fut. ήσω. || Sa douleur est écrite sur son visage, iy-xixaραγμένην το προσώπω περι-φέρει την λύπην (έγχαράσσω, fut. άξω : περι-φέρω, fut. περι-κίσω).

> ECRIT, s. m. chose écrite, γράμμα, ατος (τὸ): plus usité au pluriel, γράμματα, ων (τά). Adresser à quelqu'un un mot d'écrit, γραμματίδιόν τικ γράφω, fut. γράψω. Consigner par écrit, άνα-γράφω, fut. γράψω, acc. Il n'a rien laisse par écrit, έγγραφον οὐδέν ἀπο-λέλοιπεν (ἀπο-λείπω. fut. λείψω), Plut. || Ouvrage d'esprit, σύγγραμμα, ατος (τὸ). Les écrits de Platon, τὰ Πλάτωνος συγγράμματα, ων, ou simplement, τὰ Πλάτωνος. Homme recommandable par ses écrits, άνηρ αξια λόγου συγ-γράψας, αντος (part. aor. 1 σ de συγ-γράφω, ful. γράψω).

ECRITEAU, s. m. impagni, ne (1).

ECRITOIRE, s. f. - pour serrer les plumes. γραφιοθήκη, ης (ή). — pour contenir l'encre, μελανοδοχείον, ου (τό).

BURITURE, s. f. action d'écrire, γραφή. ñς (ή). Belle écriture, χαλλιγραφία, ας (ή). Qui a une belle écriture, καλλιγράφος, ος, ον. Enseigner l'écriture, καλλιγραφίαν διδάσκω, fut. διδάξω. Maitre d'écriture, ὁ τους παίδας καλλιγραφείν διδάσκων, οντος (καλλιγραφέω, ω, fut. now). | Manière d'écrire particulière à chacun, γείρ, gén. χειρός (ή). Il n'est pas possible de nier son écriture, οὐ τὴν ἐαυτοῦ χεῖρα δυνατόν ἀρνήσασθαι (άρνίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι).

Écritures, au pl. γράμματα, ων (τά). Les saintes écritures, ou simplement, l'Écriture, τὰ άγια βιωία, ou simplement, βιωία, ων (τά), Eccl. γραφή, ῆς (ή) Bibl.

ECRIVAILLEUR, ON ECRIVASSIER, S. m. πολυγράφος, ου (ό).

ÉCRIVAIN, s. m. scribe, γραμματεύς, έως (δ). | Δυίσυτ, συγγραφεύς, έως (δ).

BCROU, s. m. trou d'une vis, τρύπα, ης (f). Acte d'emprisonnement, i sic reuc dequira; άναγραφή, ῆς. Registre des écrous, ὁ τῶν δεσμωτών κατάλογος, ου. Faire biffer l'écrou de quelqu'un, του των δισμωτών καταλόγου τινά ECROUELLES, s. f. pl. χοιράδες, ων (αί).
Rempli d'écrouelles, χοιραδώδης, ης, ες.

ECROUER, v. a. inscrire sur les registres de la prison, είς τοὺς δεσμώτας ἀνα-γράφω, ∫ut. γράψω, acc.

ECROUIR, v. a. battre le fer à froid, ψυχρὸν του σίδηρου κόπτω, fut. κύψω.

ECROUISSEMENT, s. m. tournez par le

ÉCROULEMENT, **s.** m. κατάπτωσις, εως α): καταφορά, ᾶς (ή).

s'ÉCROULER, υ. r. κατά-πίπτω, ful. πεσούμαι : καταρ-ρέω, ful. ρεύσω : κατα-φέρομαι, ful. κατ-ενεγθήσομαι.

ECROUTER, v. a. ἀπο-λέπω, fut. λέψω, acc. ECRU, ve, adj. ωμός, ή, όν. Fil de lin έστα, ωμόλινον, ου (τό). Laine écrue, το ἄδαφον έριον, ου.

ECU, s. m. bouclier, πίλτη, ης (ή). | Armoiries, τὸ ἐπίσημον πελτάριον, ου. | Pièce Cargent, νόμισμα, ατος (τὸ). Des écus, au pluriel, χρήματα, ων (τὰ). Qui a bien des écus, πολυχρήματος, ος, ον. Amasser bien des écus, πολλά χρήματα ἰργαζομαι, fut. άσομαι.

ECUEIL, s. m. σκόπελος, ου (δ). Donner contre un écueil, σκοπελω έμ-δάλλω, ful. δαλω, ου προσ-κρούω, ful. κρούσω. Se briser contre un écueil, σκοπελω προσ-τρίδομαι, ful. τριδήσομαι. [] Αν fig. C'est un écueil où tout le monde va donner, ένει προς-πταίειν ἀνάγκη (προσ-πταίω, ful. πταίσω). Esprit sage qui ne donne contre aucun des écueils de la vie, ψυχή μηδενί κακώ περί τὰ τῆδε προσ-κύπτουσα, ης (προσ-κύπτω, ful. κόψω), Symés. Η y a deux écueils difficiles à éviter, ἄφυκτος έκατέρωθεν ὁ κίνδυνος (sous-emt. έστί). Η y a surtout deux écueils à fuir, δύο έστι μάλιστα φυλακτέα (verbal de φυλάσσωμαι, ful. άξομαι). Prenez garde à cet écueil, τοῦτον μάλιστα φυλάσσου τὸν κίνδυνον.

ECUELLE, s. f. παροψίς, ίδος (ή).

ECUELLEE, s. f. ή όλη παροψίς, ίδος.

ÉCUMANT, ΑΝΤΕ, ασή. ἀφρίζων, ευσα, εν (partic. & ἀφρίζω, fut. ίσω): ἀφρώδης, ης, ες. ΕCUME, s. f. ἀφρός, οῦ (δ). Jeter de l'écume par la bouche, ἀφρόν ἀπο-πτύω, fut. πτύσω, Nonn. Avoir la bouche remplie d'écume, ἀφροῦ τὸ στόμα ὑπε-πίμπλαμαι, fut. ὑπε-πλησθήσεμαι, Luc. Être tout en écume, tout en sueur, ἀφρίζω, fut. ίσω, Hésych. Écume de la mer, ὁ τῆς θα-

lant de la mer, etc. ἀφρίζω, fut. ίσω. || Ecume de nitre, ἀφρός νίτρου (δ), ου ἀφρόνιτρον, ου (τό).

ECUMENIQUE, adj. εδικυμενικές, ή, όν.

ECUMER, v. n. se couvrir σ'écume, ἀφρίζω on ἐπ-αφρίζω, fut. ίσω. || Cracher de l'écume ἀφρρὸν ἀπο-πτύω, fut. πτύσω. || v. n. ôtel l'écume, ἀφρὸν ἀπο-μάσσω, fut. μάζω, ου ἀπο-μάσσω, fut. μάζω, ου ἀπο-μάσσω, fut. μάζω, δι. fut. αι-ρτίσω. || Δu fig. Écumer les mers, πειρατεύω, fut εύσω.

ÉCUMEUX, ε. m. pirate, πειρατής, οῦ (δ). ÉCUMEUX, ευσε, αὐμ. ἀφρώδης, ης, ες. ÉCURER, v. a. καθαίρω, fut. καθαρῶ, αςс. ÉCUREUIL, ε. m. σκίσυρος, ου (δ).

ECURIE, s. f. iππών, ωνος (δ). Les écuries du roi, τὸ βασιλικόν iπποστάσιον, ου.

ECUSSON, s. m. armoiries, το ιπίστιμον πελτάριον, co. || Manière de greffer les arbres, l'οφθαλμισμός, cō (δ), Géop.

ÉCUSSONNER, v. a. ἐν-οφθαλμίζω, fut. ίσω, acc. Géop. L'action d'écussonner, ἐνοφθαλμισμός, οῦ (ἐ), Géop.

ĒCUYER, s. m. celui qui suit un chevalier, ἀσπιδοφόρος, ου (δ). Être l'écuyer de quelqu'un, m. à m. porter son bouclier, τὴν ἀσπίδα
βαστάζω, fut. άσω. || Officier des écuries du
roi, ἱπποκόμος, ου (δ). Fonctions d'écuyer, ἱπποκομία, ας (ἡ). Remplir les fonctions d'écuyer, ἱπποκομίω, ω, fut. ήσω. || Cavalier,
ἱππευτής, οῦ (δ). Βου écuyer, δ ἱππικός, οῦ.
Mauvais écuyer, δ ἄφιππος, ου. || Maltre d'équitation, δ τοὺς νέους ἱππεύειν διδάσκων, οντος (ἱππεύω,
fut. εύσω: διδάσκω, fut. διδάξω).

ÉCUYER-TRANCHART, δαιτρός, οῦ (ὁ): χειρονόμος, ου (ὁ). Service d'écuyer-tranchant, δαντροσύνη, ης (ή): χειρονομία, ας (ή). Faire α service, δαιτρεύω, fut. εύσω. Le faire aves grâce et en cadence, χειρονομέω, ω, fut. ήσω.

EDENTER, v. a. casser les dents, τους οδόντας $i\xi$ -ωθέω, $\bar{\omega}$, fut. $i\xi$ -ώσω, ou ix-χρούω, fut. χρούσω. \parallel Edenté, ée, νωδός, $\acute{\eta}$, \acute{v} . Vieillard édenté, νωδογέρων, οντος (\acute{o}).

BDIFIANT, Απτε, αdj. πρὸς ἀρετὴν προτρεπτικός, ή, όν. Livres édifiants, τῶν βιδλίων τὰ εἰς τὴν ἀρετὴν παρα-καλοῦντα, ων (παρακαλέω, ῶ, fut. καλέσω). Conduite édifiante, irréprochable, βίος ἀμώμητος, ου (δ).

Luc. Être tout en écume, tout en sueur, ἀφρίζω,

fut. ίσω, Mésych. Écume de la mer, ὁ τῆς θαλάσσις ἀφρός, οῦ. Se couvrir d'écume, en parης (ή): εἰκιδύμησις, εως (ή).]] Bon exemnle,

οἰκοδομή, ης (ή), Bibl. ou mieux dans le ας (ή). Qui manque d'éducation, ἀπαίδευτος aule profane, παράδειγμα, ατος (τό). Donner de Tédification, παράδειγμα παρ-έχω, fut. έξω. Servis l'édification. παράδειγμα γίνομαι, fut. γενήσοaat. Pour l'édification commune, ώστε παράδειγμα χοινή γενέσθαι.

EDIFICE, s. m. oixedépripa, atoc (tò). Au fig. Klever sur les ruines des autres l'édifice de sa grandeur, τῆ τῶν ἄλλων συμφορα τὰν τύχην ἐποιχοδομέρμαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

EDIFIER, v. a. batir, circocuew, w, fut. now. || Exciter à la vertu par son exemple, ou autrement, οἰχοδομέω, ω, fut. ήσω, Bibl. ou mieux dans le style profane, πρὸς τὰν ἀρετὰν ερο-τρέπω, fut. τρέψω, acc. Tachez d'édifier 18s autres par votre conduite, παράδειγμα ήνου τοις άλλοις (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Nous tames édifiés de sa conduite, autor the xaleαγαθίας εθαυμάσαμεν (θαυμάζω, fut. άσομαι). ds sortirent très-mal édifiés de ce discours, έχοντο οὐδαμῶς ἐπ-αινοῦντες τὰ εἰρημένα (οἴχομαι, ful. cil_{π} occurat : cil_{π} -arréw, w , ful. arrésw).

ÉDILE, s. m. ἀστυνόμος, ου (ό).

EDILITĖ, s. f. ἀστυνεμία, ας (ή). Qui concerne l'édilité, ἀστυνεμικές, ή, έν. En remplir les fonctions, ἀστυνομέω, ω, fut. ήσω.

EDIT, s. m. διάταγμα, ατος (τό): διάταξις, εως (ή). Édit affiché, πρόγραμμα, ατος (τὸ). Édit publié à son de trompe, κήρυγμα, ατος (τὸ). Désendre par un édit de saire quelque chose, μηδένα τι ποιείν άπο-χηρύσσω, fut. ύξω.

EDITEUR, s. m. & ix-διδούς, όντος (partic. de ix-δίδωμι, fut. ix-δώσω, acc.).

EDITION, s. f. exocous, ews (i).

ÉDREDON, s. m. χνούς, gén. χνού (δ). D'édredon, πτέρινος, n, ov.

EDUCATION, s. f. l'action d'élever, introopin, ης (ή). | L'action d'instruire, παίδευσις, εως (ή). Instruction que l'on donne, maideia, as (n). Faire donner à ses enfants de l'éducation, τους παίδας διδάσχομαι, fut. διδάξομαι. Confier à quelqu'un l'éducation de ses enfants, reb; παιδάς τινι παιδεύειν επι-τρέπω, fut. τρέψω. Faire l'éducation de quelqu'un, τινά παιδεύω, fut. εύσω. Bonne éducation, ή καλή παιδεία, ac. Donner à quelqu'un une bonne éducation, όρθως τινα παιδαγωγίω, ω, fut. ήσω. Mauvaise éducation, ή μη καλή παιδεία, ας. Donner une mauvaise éducation, παρα-παιδαγωγέω, ω, fut. ήσω, acc. Defaut d'éducation, απαιδευσία, θεύσομαι).

ος, ev. Qui a reçu de l'éducation, παιδευτός. ή, όν : πεπαιδευμένος, η, ον. Qui a reçu une bonne ou une mauvaise éducation, καλῶς ἢ μὰ καλώς πεπαιδευμένος, η, ον.

EDULCORATION, s. f. γλύχανσις, εως (ή)... EDULCORER, υ. α. γλυκαίνω ου άπο-γλυxaíve, fut. ave. acc.

EFAUFILER, v. a. Voyez Effiler.

EFFAÇABLE, adj. εὐεξάλειπτος, ος, ον.

EFFACER, v. a. faire disparattre, ἀφανίζω. fut. iow, acc. Essacer une tache, undida ixπλύνω, fut. πλυνώ, ου έχ-νίπτω, fut. νίψω, ou av-aipiw, w, ful. aipijow. Effacer les couleurs en les lavant, τὰ χρώματα έχ-πλύνω, ful. πλυνώ. Couleurs effacées, τὰ ἀμυδρὰ καὶ ἐξίτηλα χρώματα, ων. | Rayer ce qui est écrit, έξαλείφω, fut. αλείψω, acc.: περι-γράφω, fut. γράψω, acc. Effacer quelqu'un du registre. έξ-αλείφω τινά του καταλόγου ου έκ του καταλόγου. Eslacer un nom, όνομα περι-γράφω, fut. γράψω, ou άθετέω, ω, fut. ήσω. Essacer du tableau des sénateurs, τῆς βουλῆς έξ-αιρέω. ω, fut. αιρήσω, acc. | Au figuré. Effacer quelque chose de l'esprit, de la mémoire, τῆς μνήμης τι έξ-αλείφω, fut. αλείψω : μνήμην τινός άφανίζω, fut. ίσω. Effacer la honte dont on est couvert, τὸ ὄνειδος ἀπο-τρίθομαι, fut. τρίψομαι. Vous n'essacerez jamais la honte de vos actions, οὐδέποτ' έχ-νίψη σύ τά πεπραγμένα σαυτώ (ἐx-νίπτομαι, fut. νίψομαι), Dém. Rsacer les fautes par de bonnes actions, tournez, les compenser, τὰ ἡμαρτημένα τοῖς καλῶς πεπραγμένοις άντι-σηκόω, ω, fut. ώσω. La pénitence efface bien des fautes, tournez, les répare, ἐπανcρθοί ή μετάνοια πολλά των ήμαρτημένων (έπανcρθόω, ω, fut. ώσω). Faute qu'on ne saurait effacer, πλημμέλημα άνεξάλειπτον ου άνέχπλυτον. ου άνεπανόρθωτον, ου (τό). || Essacer la gloire de quelqu'un, δόξαν τινός άμαυρόω, ω, fut. ώσω, ου ἀφανίζω, fut. ίσω. Ib efface tous les autres, tournez, il les surpasse, πάντων ύπερέχει (ὑπερ-έχω, fut. έξω).

EFFACURE, s. f. to it-althuriver, ou (part parf. passif. d'iξ-αλείφω, fut. αλείψω).

EFFARE, εε, adj. iπτοημένος, η, ον (partic. parf. passif. de πτείω, ω, fut. τίσω). Etre tout essaré, inτοιμαι (parf. pass. de πτοίω, ω). Il courait tout effaré, περίφοδος έθει (θέω, fut.

EFFAROUCHER, v. a. έκ-φοδίω, ω, fut. | effet, μάταιος, α, ον : κινός, ή, όν : άπρακτος. HOW , ECC.

EFFECTIF, we, adj. andric, ic, ic (comp. εστερος, sup. έστατος). Vertu effective, ή όντως ου τω όντι άρετή, τζ. Dix mille hommes effectiffs, μύριοι τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες, ῶν.

EFFECTIVEMENT, adv. έντως, τῷ έντι. EFFECTUER, ν. α. τελίω ου έπο-τελίω, ω, fut. τελέσω, acc. : περαίνω, fut. ανώ, acc. : πραίνω, fut. πρανώ, acc. Tout cela est déjà effectue, rauta hon retilegrat (parf. passif de τελίω, ω) ου πεπέρανται (parf. passif de πιραίνω) ου τέλος έχει (έχω, fut. έξω). Choses qui ne devaient pas s'effectuer, & ούκ έμελλον τελείσθαι (μέλλω, fut. μελλήσω: τελέω, ω, fut. τελίσω), Hom. Ce que vous pensiez s'est effectue, απ-ίδη σοι κατά γνώμην (απο-δαίνω, fut. Enochai), Théocr. Promettre ce qu'on ne peut effectuer, παρά το δυνατόν ύπ-ισχνίομαι, ευμαι, fut. υπο-σχήσομαι.

EFFÉMINĖ, zz, adj. δηλυς, εια, υ (comp. ύτερος, sup. ύτατος) : άδρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): μαλαχός ου μαλθαχός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): άν-ειμένος, η, ον (partic. parf. passif d'àn-inμι, fut. ἀν-ήσω): δια-τεθρυμμένος, η, ον (partic. parf. passif de διαθρύπτω, fut. θρύψω). Voyez cet efféminé, ce lache, εύτοσὶ ὁ θηλυδρίας, ὁ μαλθακός, Luc. Plus efféminé que les femmes, άδρότερος γυvaixov, Luc. Les Perses à la démarche efféminée, ci άδροδάται Πέρσαι, ων, Eschyl. D'un air efféminé, άδρως. Visage efféminé, τὸ άδροσταγές πρόσωπον, ου, Suid. Corps efféminé, σωμα υπό μαλαχίας κατ-εαγός, ότος (part. parf. de κατ-άγνυμι), Suid. Mener une vie efféminée, δια-τεθρυμμένως ζάω, ω, fut. ζήσω, Plat. EFFÉMINER, v. a. ἐκ-θηλύνω, fut. υνώ, acc. EFFER V RSCENCE, s. f ava(conc, ewc (n).

Entrer en esservescence, ava-Ziw, fut. Ziow. EFFET, s. m. ce qui est produit par une cause, άποτέλεσμα, ατος (τὸ): ἐνέργημα, ατος (τὸ). Les effets de l'influence des astres, τὰ των άστρων αποτιλέσματα, ων. Produire son effet, έν-εργέω, ω, fut. ήσω. Le poison produit sur lui son effet, ὑπὸ τοῦ φαρμάχου ἐν-εργεῖται (passif d'iv-εργίω, ω). Qui produit sûrement son effet, ένεργός, ός, όν: ἀποτελεσματικός, ή, év. Produire un grand effet, μέγα τι έξ-εργάζωα, fut. ασομαι. Ne produire aucun effet, ματάω, ω, fut. ήσω. Qui ne produit aucun efficaces contre la lèpre, ποιεί τὰ φύλια πρὸς

ος, ον : φρούδος, η, ον. Espérances sans effets. al xe midec, wv. Ses vœux ne seront pas sans elle, ούκ απο-τεύξεται της ελπίδος (άποτυγχάνω, fut. τεύξομαι). Cela ne produira aucun effet, ταύτα είς ούδεν άπο-Εήσεται (άποδαίνω, feet. Εήσομαι). Par un effet de sa mauvaise fortune, διά την αυτου κακεδαιμενίαν. Par l'effet d'un heureux hasard, bija rivi roxy. L'effet a répondu à votre attente, απ-ίδη σοι κατά γνώμην (ἀπο-δαίνω, fut. δήσομαι). Nous verrons l'effet de tout ceci, τὰ ἐκ τούτων ἀπο-Εκσόμενα έξ-ίσται ίδειν (ίξ-ίσται, fut. d'ίξ-εστιν, impers. : έράω, ω, fut. όψομαι, αστ. είδον). On juge toujours de chaque chose par l'effet définitif. πρός το τελευταίον έχ-δάν έχαστον άει των προϋπαρχόντων χρίνεται (έχ-δαίνω, fut. δήσομαι : προϋπάρχω, fut. άρξω: κρίνω, fut. κρινω), Dém.

EFFET, par opposition aux paroles, fogov. ου (τὸ). Les effets l'emportent sur les paroles, τά έργα τους λόγους παρ-έρχεται (παρ-έρχομαι, fut. ελεύσυμαι). Comme c'est par des essets qu'ils ont montré leur bravoure, c'est aussi par des essets qu'il saut les honorer, δει γάρ ανδρών άγαθών έργω γεγενημένων, έργω και δηλούσθαι τας τιμάς (δεί, impers., fut. δεήσει: γίνομαι, ful. γενήσομαι : δηλόω, ω, ful. ώσω), Thuc.

EFFETS, biens, possessions, xrnµara, wv (tà). || Meubles, oxeun, wv (tà). || Habits, ipatra,

EFFET, obligation, billet de commerce, yetρόγραφον, ου (τό).

EN Erret, effectivement, όντως ου τῷ όντι. Celui qui possède en effet le commandement, ὁ τῶ όντι άληθινός άρχων (άρχω, fut. άρξω). || Car, γάρ, après un mot : καὶ γάρ, au commencement d'une phrase. Cela est vrai : en esset qui pourrait le nier? αληθή ταύτα, τίς γαρ α έξαρνος γένοιτο (γίνομαι, fut. γενήσομαι);

EFFEUILLER, v. a. ἀπο-φυλλίζω, fut. ίσω, acc. S'esseuiller, φυλλοδολέω, οπ φυλλοβροέω, ω, fut. ήσω. Tous les arbres s'effeuillent en automne, φυλλοδολεί πάντα του μετοπώρου, Théophr. Arbres qui passent pour ne s'esseuiller jamais, δένδρα μή φυλλοβροείν λεγόμενα, ων (λέγω, / Με. λέξω). Plut. Les mois où les arbres s'effeuillent, εἰ φυλλοχόει μῆνες, ῶν, Plut.

BFFICACE, adj. ivepyoc, oc, ov (comp. iorepoc, sup. ioraros). Les seuilles de cette plante sont λέπραν (ποιέω, ω, fut. ήσω), Diosc. Efficace pour le bonheur, είς εύδαιμονίαν άνύτων, ευσα, ον (part. σ'άνυτω, fut. άνύσω). La prière a été plus efficace que la crainte, δπερ οὐχ ἴσχυσε φόδος, τοῦτο δέποις ἴσχυσε (ἰσχύω, fut. ύσω).

EFFICACE, ou EFFICACITÉ, s. f. iνέργέια, ας (ή). Qui n'est d'aucune efficacité, ανενέργητος, ος, ον.

EFFICACEMENT, adv. ἐνεργῶς. Agir efficacement, ἐν-εργίω, ῶ, fut. ήσω. Combattre efficacement les principes délétères, τοῖς θανασίμεις ἀντεν-εργίω, ῶ. Servir efficacement ses amis, τὰ τῶν φίλων σπουδάζω, fut. σπουδάσεμαι.

EFFICIENT, εκτε, ασί, αὐτοτελής, ής, ές. EFFIGIE, s. f. εἰκών, όνος (ή). Monnaie à l'effigie du prince, νόμισμα πρὸς εἰκόνα τοῦ ἄρχοντος κεκομμάνον, ου (partic. parf. pass. de κόπτω). Exécuter quelqu'un en effigie, εἰκόνα τινὸς ἀντ' αὐτοῦ κολάζω, fut. άσω.

EFFIGIER, v. a. exécuter en effigie, Voyez Effigie.

EFFILE, iz, adj. grèle, délié, ἰσχνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): λεπτός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Taille effilée, σωμα σφακώδες, ους (τό). || C'est aussi le participe du verbe EFFILER.

EFFILER, υ. α. τίλλω, fut. τιλω, acc. EFFILURES, s. f. pl. τίλματα, ων (τὰ): ἀπυτίλματα, ων (τὰ), Théocr.

EFFLANQUE, tz, adj. διάκενος, ος, ον. EFFLANQUER, v. a. faire maigrir, iξισχνείνω, fut. ανώ, acc. || Harasser de fatigue, κα-α-κύπτω, fut. κύψω, acc.

RFFLEURER, v. a. enlever la superficie de la peau, ἀμύσσω, fut. ἀμύξω, acc. En effleurant la peau, ἀμυχί. || Au fig. toucher tégèrement, ἀχροθιγῶς ἄπτομαι, fut. ἄψομαι, gén. ou simplement ἰφ-απτομαι ου παρ-άπτομαι. fut. άψομαι, gén. Effleurer la réputation de quelqu'un, ἄλλου τινὸς καθ-άπτομαι. fut. άψομαι. Refleurer un sujet. τὰς τῶν λόγων κουφάς δρίπω, fut. δρέψω. Pindar. Plaisirs qui ne font qu'effleurer la superficie de l'Ame, κόσναὶ ἀμυχιαΐαι, ῶν (α΄), Eschyn. Socr.

EFFLEURIR, v. n. έξ-ανδέω, ω, fut. ήσω. EFFLORESCENCE, s. f. έξάνδησις, εως (π). Être ou tomber en efflorescence. Voyez Effleuria.

EFFLUENCE, s. f. expcue, ou (6).

EFFLUENT, ENTE, adj. ix-piwv, ouaa, ov,

EFFONDRER, v. a. enfoncer, briser, ξξαράσσω, fut. αράξω, acc. || Vider un poisson,
εξ-εντερίζω, fut. ίσω, acc.

EFFONDRILLES, s. f. pl. ὑπέστημα, ατος (τὸ). s'EFFORCER, v. r. πειράομαι, ώμαι, fut. άσομαι, infin. : σπουδάζω, fut. άσομαι : διατείνομαι, ful. τενούμαι : φιλοτιμέςμαι, ούμαι. fut. nocual, avec l'infinitif seul, ou wors et l'infin. ou onwe et le fut. ou onwe av et le subj. Π s'efforce de paraître bon, πειράται έπιεικής δοκείν (δοκέω, ω, fut. δοξω). Il s'efforce de plaire, έπι-χειρεί χαρίζεσθαι (έπι-χειρέω, ω, fut. ήσω: χαρίζομαι, fut. ίσομαι). Il s'efforce extrêmement d'être vertueux, μεγίστην σπουδήν ποιείται όπως της άρετης τεύξεται ου ώστε της άρετης τυχείν (ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι : τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Il s'essorça de nous sauver, σπουδήν μεγίστην έθετο ύπερ του σώζειν ήμας (τίθεμαι, ful. θήσεμαι : σώζω, ful. σώσω). S'efforcer de vaincre, ὑπὲρ τοῦ νικᾶν πᾶσαν φιλετιμίαν είσφέρομαι, fut. είσ-cίσομαι. Il faut s'efforcer de. πειρατέον ου σπουδαστέον, infin.

EFFORT, s. m. πείρα, ας (ή). Faire tous ses efforts pour, πασαν σπουδήν ποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, avec πρός et l'acc. ou avec ώστε ου πρός το et l'inf. Il faut faire tous ses efforts, πειρατέον είς όσον τέ έστι (πειράρμαι, ωμαι, fut. άσομαι), avec l'inf. Faire de vains efforts, ματαιοπονίω, ω, fut. ήσω. En faire au delà de ses forces, ὑπὲρ δύναμιν πειpáchai, uhai, fut. ácohai. Voyez s'Efforcer. Arrêter les efforts de l'ennemi, Thy Twy Treλεμίων δρμήν έφ-ίστημι, fut. έπι-στήσω. Il soutint courageusement les efforts de l'ennemi, The των πολεμίων έμοδολήν εύθαρσως ύπ-έμεινε (ύπομένω, ful. μενώ) ου υπ-ίστη (υφ-ίσταμαι, ful. ύπο-στήσουαι) ου ύπ-εδέξατο (ύπο-δέχομαι, ful. Sikouzi).

EFFRACTION, s. f. ἡπξις, ως (ή). Vol commis avec effraction en perçant les murs, τοιχωρυχία, ας (ή). Voler avec effraction τοιχωρυχίω, ω, fut. ήσω. Voleur avec effraction, ταχωρύχος, ου (δ).

EFFRAYANT, ΑΝΤΕ, ασί, φοδερός, ά, όν. (comp. ώτερος, sup. ώτατος): δεινός, \dot{n} , όν (comp. ότερος, sup. ότατος): φρικώδης, ης, ες (comp. έστερος, sup. έστατος).

EFFRAYER, ν. α. φιδέω ου ἐν-φοδίω, ῶ, fut. ποω, αcc.: ἐν-πλήσσω, fut. πληξώ, αcc.: δειματόω, ῶ, fut. ώσω, αcc. Il les effraye

tellement, τοσεύτον αύτεις φέδον έμ-δώλει (iμ- sion de cœur, dans la joie ou dans l'amilie, Εάλλω, fut. Εαλώ). Effrayer l'ennemi, τους ή της ψυχής διάχυσις, εως. modernious sis dies nal-iornui, fut. nata-ornow. έξω).

s'Espanyen, v. r. pobiopat on ix-pobiopat, ευμαι, fut. κθήσομαι. - de quelque chose, στρατόν έλαδε δέος (λαμδάνω, ∫ω. λήψομαι).

EFFRENE, in, adj. axolantos, os, ov : axaτάσχειος, ος, ον. Passion effrence, ή ακολαστος uavia, ac.

EFFRITER, v. a. - un champ, l'amaigrir, άγρον εξίτελον ποιέω. ω, fut. ήσω.

(τὸ) : ἔχπληξις, εως (ή). Être saisi d'effroi, ἐχσομαι): δειμαίνω, fut. ανώ: περιφόδως έχω, fut. Ru. Jeter l'effroi dans l'âme de quelqu'un, cober τινὶ in-ballo, fut. balo. Cela jette l'effroi dans l'ame, τουτο την διάνοιαν έχ-πλήσσει ου κατα-πλήσσει (πλήσου, ful. πλήξω).

EFFRONTE, et, adj. avaidris, ris, is (comp. égrapos, sup. égratos): avalogueros, os, ou (comp. ότερος, sup. ότατος). Être effronté, άναισχυντέω, a, fut. now. Visage effronté, to itapov xai depentor πρόσωπον, ου, Plut. C'est un impudent, un effronté, thur tir aide (him, fut. λύσω), Grég.: τὸ μέτωπον παρ-ετρίψατο (παρατρίδομαι, sul. τρίψομαι), Strab.

EFFRONTÉMENT, adv. avaidus : avaiσχύντως.

EFFRONTERIE, s. f. avaideia, aç (n): avaiσχυντία, ας (ή). Agir avec effronterie, άναισχύντως τι πράσσω, fut. πράξω.

RFFROYABLE, adj. terrible, φοδιρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): φρικώδης, ης, ες (comp. έστερος, sup. έστατος). | Incroyable, excessif, delvos, i, ov (comp. otepos, sup. etatos). Lls sont d'une laideur effroyable, δεινώς συ bripping siny aigypa.

effroyablement laid, πρόσωπον αίσχει ύπερ-δάλλον, fut. άσω, acc. Nous l'égalons à Hercule, 'Ηραevroς (partic. de υπερ-δάλλω, fut. δαλώ).

(ii). Sans effusion de sang, ἀναιμακτί. || Είδα- Νοομαι. || Διτείπατε, être égal à, iξ-ισαϊω, fut.

EGAL, ALE, adj. iocc, n. ov. Partager en li Rire effrayé, φεθέσμαι, ευμαι, fut. πθή- deux parties égales, εἰς ἴσα διχοτομέω, ω, σομαι. - de quelque chose, τι, sans prép. fut. ήσω, acc. D'un poids égal, ισεσταθμες, Effrayé, ée, possimence, n. ev. Tout effrayé, oc, ev. D'une sorce égale, icodivames, cc. ev. περίφοδος, ος, εν : περιδεής, ής, ές. Tant il Qui reçoit une part égale, ισάκληρος ομ ίσοest effraye, σύτω περιφόδως έχει (έχω, ful. μειρες, ος, ον. On forms ainsi une infinits d'adjectifs. Être d'un poids égal, ιστοταθμέω, ώ, fut. now. Avoir une force égale, iσεδυvaulu, a, ful. nou. On forme ainsi avec les Ti, sans prép. Les troupes s'effrayèrent, tov adjectifs un grand nombre de verbes. Le rég. indir. se met au datif. D'un age égal, ionint ου όμπλιξ, ικος (ό, ή). Ceux qui sont d'un age egal au mien, d thy authy such shexian έχοντες, ων (έχω, fui. έξω). D'égal à égal, εξίσου. Honorer à l'égal d'un dieu, εξίσου θεώ τιμάω, ώ, fut. ήσω. S'estimer à l'égal d'autrui, έμαυτὸν EFFROI, s. m. φόδος, ου (δ): δείμα, ατος ιξίσου άλλοις ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Α conditions égales, à droits égaux, έπὶ τοῖς ἴσοις πέπληγιαι (parf. d'in-πλήσσομαι, fut. πλαγή- καὶ όμοίοις. A égal avantage, έξ ίσου : άπο τοῦ iocu. Se battre avec un avantage égal, iociρόπως απο-μάχομαι, fut. μαχέσομαι. L'avantage était égal entre les combattants, ἐσέβροπος ήν π μάχη (εἰμά, fut. έσεμαι). Toujours égal, en parlant de l'humeur, de l'esprit, etc. sugrabic. τίς, ές : σταθερός, ά, όν : καθ-εστηκώς, υίκ. ός (partic. parf. de nab-ίσταμαι) : ἐαυτῷ (ἢ, ῷ) checogonheros, n. or (partic. de opocogécusi. ούμαι). Doué d'un esprit toujours égal, εὐγνώμων, ων , ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, sup. ονίστατος). | Indifférent, αδιάφορος, ος, ον. Cela m'est égal, mois raura adramopies, a, fut. ήσω : ούδεν τούτου κήδομαι, sans futur : ούδεν μα τούτου μέλει, fut. μελήσει. || Uni, sans aspérités, όμαλός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Terrain **έχει,** πεδίον όμαλόν, οῦ (τὸ) : χώρα ἰσίπεδος, ου (ή). Rendre égal, aplanir, it-qualita, fut. iou, acc.

> EGALEMENT, adv. ious : it iou. Partager également, δι' ίσου μερίζω, fut. ίσω, αςς. Rendre également justice à tout le monde, ένὶ ἐκάστῳ τὸ δίκαιον ίσως ἀπο-δίδωμι, fut. άπο-δώσω.

EGALER, s. a. rendre égal, if-coon, a, fut. wow, acc. Action de rendre égal, içi-EFFROYABLEMENT, adv. δεινώς. Visage σωσις, εως (ή). [Comparer, εἰχάζω ου żκ-ειχάζω, xlei eixelouer autor, Luc. S'égaler à quel-EFFUSION, s. f. épanchement, lequest, sως qu'un, iμαυτόν τιν iξ ίσου παιίσμευ, συμει, fut.

άσω, αςς.: ἐφ-ικνίσμαι, σῦμαι, fut. ἐφ-ίξομαι, gén. Égaler quelqu'un en pouvoir, πιὶ ἰσοδυναμέω, ω, fut. ήσω: ἵσςν τινὶ δύναμαι, fut.
δυνήσομαι.

EGALISER, v. a. rendre égal, εξ-ισών, δ, ful. ώσω, acc.: ἐσον ποιέω, δ, ful. ήσω, acc. | Aplanir, εξ-ομαλίζω, ful. ίσω, acc.

EGALITE, s. f. ἰσότης, ητος (ή): τὸ ἴσον, cu (neutre d'ἴσος, η, ον). Rgalité de poids, ἰσοξρεπία, ας (ή). Egalité de pouvoir, ἰσοδυναμία, ας (ή). A égalité de poids, de pouvoir, etc. κατ' ἰσοξροπίαν, κατ' ἰσοδυναμίαν. || Egalité du tertain, ὁμαλότης, ητος (ή): τὸ ὁμαλόν, οῦ (neutre de ὁμαλός, ή, όν). || Egalité, d'àme, constance, εὐγνωμοσύνη, ης (ή).

EGARD, s. m. attention, considération, λόγος, ou (6). Avoir beaucoup d'égard, peu d'égard, πολύν λόγον, οὐδένα λόγον ποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, ou έχω, fut. έξω. - pour quelqu'un ou pour quelque chose, τινός. Si vous avez quelque égard pour moi, εί τινα λόγον έμοῦ ποιή. Avoir égard aux malheurs d'autrui, τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας ἐπι-δλέπω, fut. δλέψομαι. Avoir égard aux intérêts d'un autre, των ύπερ τινος πρόνοιαν ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσεμαι. N'avoir égard qu'à ses propres intérêts, τὰ ἐπ' ἐμαυτὸν μόνον σπουδάζω, fut άσομαι, ου σχοπίω, ω, fut. ήσω. || Égards, αυ pl. θεραπεία, ας (ή). Avoir pour quelqu'un des égards, τινὰ θεραπεύω, fut. εύσω, ou èv θεραπεία έχω, fut έξω, Thuc. Il avait pour eux les plus grands égards, πασαν έχείνων θεραπείαν έποιείτο (ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι). J'ai pour eux des égards, αὐτοὺς διὰ τιμῆς ου δι' αίδους άγω, fut. άξω. | A l'égard, pour ce-qui. regarde, πρός ou sic, avec l'acc. A mon égard, τὰ πρὸς έμέ, ου τὰ κατ' έμέ. Bienveillant à l'égard de tout le monde, πρὸς άπαντας εύμενως έχων, ουσα, ον (partic. α έχω, · fut. εξω). Il en usa mal à l'égard de son ami, τω φίλω χαλεπως έχρήσατο (χράομαι, ωμαι, Jul. γρήσομαι). En user fort bien à l'égard de quelσυ'υπ, πόλλήν τινι προσ-φέρομαι φιλανθρωπίαν (προσ-φέρομαι, fut. προσ-είσομαι). A cet égard, sous ce rapport, πρός ταύτα : κατά ταύτα : περί τούτων. || Eu égard à, κατά, αcc. : πρός, αcc. Bu égard à la coutume, κατά τὸ είωθός. Eu égard à ses forces, xarà δύναμιν. Eu égard à ses!

facultés pécuniaires, κατὰ τὰν ὑπ-άρχουσαν αὐτῶ οὐσίαν (ὑπ-άρχω, fut. άρξω).

EGAREMENT, s. m. πλάνη, ης (ή): ἀποπλάνησις, εως (ή). || Egarement d'esprit, démence, μανία, ας (ή). || Égarements, désordres,
άμαρτήματα, ων (τα). Vie pleine d'égarements,
βίος πολύπλαγατος, ου, (ό). Revenir de ses égarements, διόρθωσίν τινα τοῦ ήθους ποιέομαι,
οῦμαι, fut. ήσομαι, Basil.

EGARRR, v. a. faire sortir du bon chemin, au propre et au fig. πλανάω, ου ἀπο-πλανάω, ῶ, ful. ήσω, acc. C'est lui qui vous a égarés, ἐκαῖνος ὑμᾶς ἐπλάνησι. || Perdre par accident, ἀπο-δάλλω, ful. δαλῶ, acc. || Priver de sens et de raison, ἐξ-ίστημι, ful. ἐχ-στήσω, acc. Ανοίτ l'esprit égaré, ἰξ-ίσταμαι ου ἐξ-ίστηκα (parf. δἰξ-ίσταμαι, ful. ἐχ-στήσομαι): παρα-φρονέω, ῶ, ful. ήσω. Égaré, ée, en ce sens, ἰξ-ιστηκώς, ον (partic. parf. d'ἰξ-ίσταμαι): ἐπτοημένος, π, ον (partic. parf. passif de πτοίω, ῶ, ful. ήσω).

s'Égarer, v. r. — en chemin, τῆς όδοῦ ἀμαρτάνω, ſul. άμαρτήσομαι. Je me suis égaré dans la nuit obscure, ἀσέληνον κατὰ νύκτα πεπλάνημαι (πλανάομαι, ωμαι, ſul. ήσομαι). || Δu fig. S'égarer dans ses pensées, ταῖς διανείαις πλανάομαι, ωμαι, ſul. ηθήσομαι. Je craindrais de m'égarer, d'être entraîné trop loin de mon sujet, δίδοικα μὴ πόξρω λίαν τῆς ὑποθίσεως ἀπο-πλανηθω (δείδω, ſul. διίσω: ἀποπλανάω, ω, ſul. πλανήσω), Isocr. S'égarer en quelque chose, se tromper, τὶ ου κατά τι ου l'ν τινι ἀμαρτάνω ου ίξ-αμαρτάνω, ſul. αμαρτήσομαι.

ĖGAYER, v. a. rendre gai, ἱλαρόω, ω, fut. ωσω, acc. Ėgayer l'esprit, τὴν ψυχὴν εὐφραίνω, fut. ανῶ || Amuser, divertir, τέρπω συ ἐπι-τέρπω, fut. τέρψω, acc. Ēgayer quelqu'un au moyen de la musique, τῷ μευσιχῷ τινὰ ἐπι-τέρπω.

 ε Έςαντα, υ. τ. εὐφραίνομαι, fut. εὐφρανθήσομαι : τέρπομαι, fut. ταρπήσομαι ου τερφθήσομαι ἐμαυτὸν τέρπω, fut. τέρψω.

EGIDE, s. f. αίγίς, ίδος (t). Couvrir de son égide, τῆ αίγίδι σκιπάζω, fut. άσω, acc. | Au fig. Servir d'égide à, ὑπιρ-ασπίζω, fut. ίσω, gén. Sous l'égide de la sagesse, βοηθούσης τῆς σωφροσύνης (βοηθίω, ω, fut. ήσω).

EGLANTIER, s. m. arbuste, πυνοσδατος, ου (ή). EGLANTINE, s. f. πυνορροδον, ου (τδ). EGLISE, s. f. assemblée des fidèles, exnancia, as (n). Qui concerne l'Église, doulnσιαστικός, ή, όν. || Temple, ναός, οδ (δ): λερόν, καθαίρω ου δια-καθαίρω, fut. καθαρί, αcc. εῦ (τὸ). || Clergé, κλήρος, ου (ὁ).

EGLOGUE, s. f. iκλογή, ης (ή).

EGOISME, s. m. φιλαυτία, ας (1).

ÉGOISTE, adj. φίλαυτος, ος, ον.

EGORGER, υ. α. σφάζω ου άπο-σφάζω, ου Δει. σφάττω ου άπο-σφάττω, fut. σφάξω, acc. Action d'égorger, σφαγή, ης (ή) : ἀπόσφαξις, εως (ή). Se faire ou se laisser égorger, tendre la gorge, σφαγήν προ-τείνω, fut. τενώ. s'EGOSILLER, v. r. ανα-κράζω ou ανακίχραγα, fut. κικράξομαι.

EGOUT, s. m. écoulement des eaux, expouç, ου (δ). | Conduit pour les eaux, cloaque, ἀμάρα, as (1).

EGOUTTER , v. n. et s'Egoutten , v. r. άποστάζω, fut. στάξω: άπο-σταλάζω ου σταλάττω, fut. áξω.

ĖGRAPPER, ν. α. — du raisin, τὰς τῶν βοτρύων βάγας περι-αιρέω, ω, fut. αιρήσω.

EGRATIGNER, v. a. ἀμύσσω, fut. ἀμύξω, acc. L'action d'égratigner, αμυξις, εως (ή).

BGRATIGNURB, s. f. ἀμυχή, ῆς (ή). Qui n'est qu'une égratignure, applicaios, a, ov. Qui ressemble à une égratignure, κμυχώδης, ης, ες.

EGRENER, v. a. ôler les grains, τοὺς κόκmouς iξ-αιρίω, ω, ful. αιρήσω, avec le gén. Frottant les épis entre leurs mains pour les egrener, τους στάχυας ψώχοντες ταις χερσί (ψώχω, ful. ψώξω), BibL

EGRILLARD, ARDE, adj. φιλοπαίγμων, ων, εν, gén. ονος (comp. cνέστερος, sup. ονέστατος). EGRUGEOIR, s. m. τριπτήριον, ου (τὸ). EGRUGER, v. a. τρίδω, fut. τρίψω, ucc. BH! exclamation, & C.

KHONTE, in, adj. avaidne, ne, se (comp. έστερος, ευρ. έστατος): άναίσχυντος, ος, ον: ἀπ-ηρυθριαχώς, υία, ος (partic. parf. αάπερυθριάζω, fut. άσω).

BJACULATION, s. f. dosons, sus (i). ELABORATION, s. f. xatepyacia, as (i). BLABORER, v. a. δια-πονίω, ü, fut. ήσω,

acc. : έξ-εργάζομαι, fut. άσομαι, acc. Qui a été ov. Assemblée électorale, άρχαιρέσια, ων (τά). élaboré, travaillé avec soin, άκριδώς δια-πεπονημένος ου έξ-ειργασμένος, η, ον. || Elaborer par la digestion, κατ-εργάζομαι, ful. άσομαι, acc. Nourriture élaborée dans l'estomac, i жат-вирγασμένη τροφή, ης.

ELAGAGE, s. m. xhádevoic, suc (1).

BLAGUER, v. a. au propre et au figuré,

ELAN, s. m. quadrupède, alxn, ne (1). ELAN, s. m. mouvement pour s'élancer, opun, ñς (ή). || Δu fig. Blans de l'âme, δρμαί, ων (αί). BLANCE, in, adj. de forme allongée, moo-MYXMC. MC. EC.

ELANCEMENT, s. m. élan, δρμή, ñς (ή). | Douleur aigue, δηξις, εως (ή): δηγμός, οῦ (δ). s'ELANCER, v. r. prendre son élan, δρμάω, ω, fut. ήσω. S'élancer sur ou vers, έφ-ορμάω, ω, fut. ήσω, dat. S'élancer dans, είσ-ορμάω, ω, fut. ήσω, avec eiç et l'acc. S'élancer avec impétuosité sur l'ennemi, δρμή τοις πολεμίοις έμ-πίπτω, fut. πεσούμαι. S'élancer avec fureur contre quelqu'un, ρώμη καὶ θυμῷ ἐπί τινα ἐμδάλλω, fut. δαλώ. S'élancer d'un saut jusque sur le toit, τῷ ὀρόφῳ ἐπι-πηδάω, ῷ, fut. ήσω, acc.

ELARGIR, v. a. rendre plus large, πλάτύνω, fut. υνώ, acc. | Ouvrir ou espacer davantage, άν-ευρύνω οκ δι-ευρύνω, fut. υνώ, acc.: χαλάω, ω, ful. χαλάσω, acc. : δια-στέλλω, ful. στελώ, acc. || Délivrer de prison, ix των δεσμών ου έχ της φυλαχής άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω. acc. ou d'un seul mot, low, fut. losw, acc.

ELARGISSEMENT, s. m. πλατυσμός, οῦ (δ): άνευρυσμός, οῦ (δ). | - d'un prisonnier, ή τοῦ δεσμώτου λύσις, εως. Obtenir son élargissement, λύομαι, fut. λυθήσομαι. Qui a obtenu son élargissement, λελυμένος, η, ον, ου λυθείς, είσα, έν (partic. passifs de λύω): δεσμών ελεύθερος άνsusic, έντος (partic. aor. 1 passif d'ày-inμι, fut. άν-ήσω).

ELARGISSURE, s. f. προσθήκη, ης (ή). || En termes de coulure, ἐπίβραμμα, ατος (τὸ). BLASTICITE, s. f. avritumía, ac (n). ELASTIQUE, adj. avrirumos, os, ov. ELECTEUR, s. m. ψηφοφόρος, ου (δ). ELECTION, s. f. choix, aipeois, ews (i). || Election des magistrats, άρχαιρεσία, ας (ή). Prendre part aux élections, ἀρχαιρεσιάζω, fut.

άσω. Droit d'élection, ψηφοφορία, ας (ή). BLECTORAL, ALE, adj. άρχαιρεσιακός, τί, ELECTRICITE, s. f. πλεκτρισμός, οῦ (ὁ), G. M. BLECTRIQUE, adj. Therepuxos, To, 649 G. M. BLECTUAIRE, s. m. Exerqua, aros (To). ELEGAMMENT, adv. χομψῶς.

BLEGANCE, s. f. xomyotre, nto: (n). Le goût ou le sentiment de l'élégance, φιλοκαάσω, acc.: ἰφ-ιχνίσμαι, σῦμαι, fut. ἰφ-ίξομαι, gen. Egaler quelqu'un en pouvoir, τινὶ ἰσοδυναμέω, ω, fut. ήσω: ίσον τινὶ δύναμαι, fut. δυνήσομαι.

EGALISER, v. a. rendre égal, εξ-ισόω, δ, ful. ώσω, acc.: ἴσον ποιίω, ω, ful. ήσω, αcc. | Aplanir, εξ-ομελίζω, ful. ίσω, acc.

EGALITÉ, s. f. ἰσότης, ητος (ή): τὸ ἴσον, cu (neutre d'ἴσος, η, ον). Rgalité de poids, ἰσοξρεπία, ας (ή). Egalité de pouvoir, ἰσοδυναμία, ας (ή). A égalité de poids, de pouvoir, etc. κατ' ἰσοξροπίαν, κατ' ἰσοδυναμίαν. || Egalité du terrain, ὁμαλότης, ητος (ή): τὸ ὁμαλόν, οῦ (neutre de ὁμαλός, ή, όν). || Egalité, d'àme, constance, εὐγνωμοσύνη, ης (ή).

EGARD, s. m. attention, considération, λόγος, ου (δ). Avoir beaucoup d'égard, peu d'égard, πολύν λόγον, οὐδένα λόγον ποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, ου έχω, fut. έξω. - pour quelqu'un ou pour quelque chose, τινός. Si vous avez quelque égard pour moi, εί τινα λόγον έμου ποιή. Avoir égard aux malheurs d'autrui, τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας ἐπι-δλέπω, fut. δλίψομαι. Avoir égard aux intérêts d'un autre, τών υπέρ τινος πρόνοιαν ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσεμαι. N'avoir égard qu'à ses propres intéτεις, τὰ ἐπ' ἐμαυτὸν μόνον σπουδάζω, fut άσομαι, ου σχοπέω, ω, ful. ήσω. || Égards, αυ pl. θεραπεία, ας (ή). Avoir pour quelqu'un des égards, πινά θεραπεύω, fut. εύσω, ou èv θεραπεία έχω, fut έξω, Thuc. Il avait pour eux les plus grands égards, πασαν έχείνων θεραπείαν εποιείτο (ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι). J'ai pour eux des égards, αὐτοὺς διὰ τιμῆς ου δι' αίδους άγω, fut. άξω. | A l'égard, pour ce-qui. regarde, πρός ou eic, avec l'acc. A mon égard, τὰ πρὸς έμέ, ου τὰ κατ' έμέ. Bienveillant à l'égard de tout le monde, πρὸς άπαντας εύμενως έχων, ουσα, ον (partic. α έχω, fut. ξω). Il en usa mal à l'égard de son ami, τῷ φίλω χαλεπῶς έχρήσατο (χράομαι, ῶμαι, ʃut. χρήσομαι). En user fort bien à l'égard de quelqu'un, πόλλήν τινι προσ-φέρομαι φιλανθρωπίαν (προσ-φέρομαι, fut. προσ-οίσομαι). A cet égard, sous ce rapport, πρός ταῦτα : κατά ταῦτα : περί τούτων. || Eu égard à, κατά, αcc. : πρός, αcc. Bu égard à la coutume, κατά τὸ εἰωθός. Eu égard à ses forces, κατά δύναμιν. Eu égard à ses!

facultés pécuniaires, κατά την ύπ-άρχουσαν αὐτῶ οὐσίαν (ὑπ-άρχω, fut. άρξω).

EGAREMENT, s. m. πλάνη, ης (ή): ἀποπλάνησις, εως (ή). || Egarement d'esprit, démence, μανία, ας (ή). || Égarements, désordres,
άμαρτήματα, ων (τά). Vie pleine d'égarements,
βίος πολύπλαγατος, ω, (έ). Revenir de ses égarements, διόρθωσίν τινα τοῦ ήθους ποιέομαι,
οῦμαι, fut. ήσομαι, Basil.

EGARER, v. a. faire sortir du bon chemin, au propre et au fig. πλανάω, ou ἀπο-πλανάω, ω, fut. ήσω, acc. C'est lui qui vous a égarés, έκεινος ὑμᾶς ἐπλάνησε. || Perdre par accident, ἀπο-δάλλω, fut. δαλώ, acc. || Priver de sens et de raison, ἐξ-ίστημι, fut. ἐκ-στήσω, acc. Ανοίτ l'esprit égaré, ἐξ-ίσταμαι ου ἐξ-ίστηκα (parf. d'εξ-ίσταμαι, fut. ἐκ-στήσομαι): παρα-φρονίω, ω, fut. ήσω. Égaré, ée, en ce sens, ἐξ-ιστηκώς, νια, ός (partic. parf. d'εξ-ίσταμαι): ἐπτοημένος, η, ον (partic. parf. passif de πτοίω, ω, fut. ήσω).

s'Égarer, v. r. — en chemin, τῆς ὁδοῦ ἄμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι. Je me suis égaré dans la nuit obscure, ἀσέληνον κατὰ νύκτα πεπλάνημαι (πλανάομαι, ὅμαι, fut. ήσομαι). || Au fig. S'égarer dans ses pensées, ταῖς διανείαις πλανάομαι, ῷμαι, fut. πθήσομαι. Je craindrais de m'égarer, d'être entraîné trop loin de mon sujet, δίδοιχα μὴ πόβρω λίαν τῆς ὑποθίσεως ἀπο-πλανηθῶ (δείδω, fut. δείσω: ἀποπλανάω, ῶ, fut. πλανήσω), Isocr. S'égarer en quelque chose, se tromper, τὶ ου κατά τι ου trivi ἀμαρτάνω ου ἐξ-αμαρτάνω, fut. αμαρτήσομαι.

ŘGAYER, v. a. rendre gai, ἱλαρόω, ω, fut. ώσω, acc. Égayer l'esprit, τὴν ψυχὴν τὖ-φραίνω, fut. ανῶ || Amuser, divertir, τέρπω ου ἐπι-τέρπω, fut. τέρψω, acc. Égayer quelqu'un au moyen de la musique, τῷ μουσιχῷ τινὰ ἐπι-τέρπω.

s'Égater, v. r. εὐφραίνομαι, fut. εὐφρανθήσομαι : τίρπομαι, fut. ταρπήσομαι ου τερφθήσομαι . έμαυτὸν τέρπω, fut. τέρψω.

EGIDE, s. f. αἰγίς, (δος (ή)). Couvrir de son égide, τῆ αἰγίδι σκιπάζω, fut. άσω, αcc. [] Au fig. Servir d'égide à, ὑπιρ-ασπίζω, fut. ίσω, gén. Sous l'égide de la sagesse, βοηθεύσης τῆς σωφρεσύνης (βοηθέω, ω, fut. ήσω).

EGLANTIER, s. m. arbuste, κυκόσδατος, συ (ή). EGLANTINE, s. f. κυνόβροδον, συ (τδ). EGLISE, s. f. assemblee des fidèles, exndroia, as (i). Qui concerne l'Église, écolnσιαστικός, ή, όν. | Temple, ναός, οῦ (δ): ἰερόν, οῦ (τὸ). || Clergé, κλήρος, ου (ὁ).

EGLOGUE, s. f. ixlogn, ne (n).

EGOISME, s. m. pilautía, as (1).

ÉGOISTE, adj. φίλαυτος, ος, ον.

ÉGORGER, ν. α. σφάζω ου άπο-σφάζω, ου All. σφάττω ου άπο-σφάττω, ful. σφάξω, acc. Action d'égorger, σφαγή, ης (ή) : ἀπόσφαξις, εως (ή). Se faire ou se laisser égorger, tendre la gorge, σφαγήν προ-τείνω, ful. τενώ. s'EGOSILLER, ν. τ. άνα-χράζω ου άνακίκραγα, fut. κεκράξομαι.

EGOUT, s. m. écoulement des eaux, expos, ου (δ). | Conduit pour les eaux, cloaque, ἀμάρα, as (1).

EGOUTTER , v. n. et s'Egoutter , v. r. άποστάζω, fut. στάξω: άπο-σταλάζω ου σταλάττω, fut. άξω.

EGRAPPER, ν. α. - du raisin, τὰς τῶν βοτρύων βάγας περι-αιρέω, ω, ful. αιρήσω.

EGRATIGNER, v. a. ἀμύσσω, fut. ἀμύξω, acc. L'action d'égratigner, αμυξις, εως (ή).

EGRATIGNURE, s. f. ἀμυχή, ῆς (ή). Qui n'est qu'une égratignure, àpoptaios, a, ov. Oui ressemble à une égratignure, à μυχώδης, ης, ες.

EGRENER, v. a. ôter les grains, τοὺς κόλwous ix-aipiw, w, fut. aipinow, avec le gén. Frottant les épis entre leurs mains pour les egrener, τους στάχυας ψώχοντες ταις χερσί (ψώχω, fut. ψώξω), BibL

EGRILLARD, ARDE, adj. φιλοπαίγμων, ων, er, gén. evec (comp. evéctepec, sup. evéctatoc). EGRUGEOIR, s. m. τριπτήριον, ου (τὸ). EGRUGER, v. a. τρίδω, fut. τρίψω, ucc. BH! exclamation, i l.

KHONTE, in, adj. avaidne, ne, ie (comp. έστερος, ευρ. έστατος): άναίσχυντος, ος, ον: de-ηρυθριαχώς, υία, ος (partic. parf. d'anερυθριάζω , fut. άσω).

EJACULATION, s. f. dosous, sus (i). ELABORATION, s. f. xatepyaoia, as (i).

BLABORER, v. a. δια-πονέω, ω, fut. ήσω, acc. : έξ-εργάζομαι, fut. άσομαι, acc. Qui a été ov. Assemblée électorale, άρχαιρίσια, ων (τά). élaboré, travaillé avec soin, άχριδώς δια-πεποvniuivos ou ik-eipyaciuivos, n, ov. | Klaborer par la digestion, κατ-εργάζομαι, fut. άσομαι, acc. Nourriture élaborée dans l'estomac, i мат-вирgaquern troops, sc.

ELAGAGE, s. m. xxádevote, eus (1).

BLAGUER, v. a. au propre et au figuré, xabaipo ou bia-xabaipo, fut. xabapio, acc.

ELAN, s. m. quadrupède, alen, ñs (n). BLAN , s. m. mouvement pour s'élancer, δρμή, κ̃ς (ή). | Au fig. Klans de l'âme, δρμαί, ων (αί).

ELANCE, iz, adj. de forme allongée, mpoμήσης, ης, ες.

ELANCEMENT, s. m. élan, ôpun, ñs (n). | Douleur aigue, δήξις, εως (ή): δηγμός, εῦ (δ). s'ELANCER, v. r. prendre son élan, δρμάω, ū, fut. ήσω. S'élancer sur ou vers, έφ-ορμάω, ω, fut. ήσω, dat. S'élancer dans, είσ-ορμάω, ā, fut. now, avec sic et l'acc. S'élancer avec impétuosité sur l'ennemi, δρμή τοις πολεμίοις έμ-πίπτω, fut. πεσούμαι. S'élancer avec fureur contre quelqu'un, ρώμη καὶ θυμῷ ἐπί τινα έμδάλλω, fut. δαλώ. S'élancer d'un saut jusque sur le toit, τω ὀρόφω ἐπι-πηδάω, ω, fut. ήσω, acc.

BLARGIR, v. a. rendre plus large, maτύνω, fut. υνώ, acc. || Ouvrir ou espacer davantage, av-supúve ou di-supúve, fut. uva, acc. : χαλάω, ω, fut. χαλάσω, acc. : δια-στέλλω, fut. στελώ, acc. || Délivrer de prison, ix των δεσμών ου έχ τῆς φυλαχῆς ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω, acc. ou d'un seul mot, lue, fut. luce, acc.

ELARGISSEMENT, s. m. πλατυσμός, οῦ (δ): άνευρυσμός, οῦ (δ). | - d'un prisonnier, ή τοῦ δισμώτου λύσις, εως. Obtenir son élargissement, λύομαι, fut. λυθήσομαι. Qui a obtenu son élargissement, λελυμένος, η, ον, οκ λυθείς, είσα, έν (partic. passifs de λύω): δεσμών έλεύθερος άνεύείς, έντος (partic. aor. 1 passif d'ày-inμ, fut. ಷೆ೪-ಗರಣ).

ELARGISSURE, s. f. προσθήκη, ης (ή). || En termes de couture, ἐπίρραμμα, ατος (τό). ELASTICITÉ, s. f. aventumía, ac (1). ELASTIQUE, adj. ἀντίτυπος, ος, ον. ELECTEUR, s. m. ψηφοφόρος, ου (δ).

ELECTION, s. f. choix, αίρεσις, εως (ή). || Election des magistrats, ἀρχαιρεσία, ας (ή). Prendre part aux élections, άρχαιρεσιάζω, fut. άσω. Droit d'élection, ψηφοφορία, ας (ή).

ELECTORAL, ALE, adj. άρχαιρεσιακός, τί, BLECTRICITE, s. f. πλεκτρισμός, οῦ (ό), G. M. BLECTRIQUE, adj. πλεκτρικός, π, όνο G. M. ELECTUAIRE, s. m. Exherqua, atos (to). ÉLÉGAMMENT, adv. χομψῶς.

BLEGANCE, s. f. xomporns, nto: (ii). Le Igoût ou le sentiment de l'élégance, piloxalangage, καλλιίπεια, ας (ή).

BLEGANT, ANTE, adj. χομψός, ή, όν (comp. οτερος, sup. ότατος). Discours élégant, parure élégante. Voyez Élégance.

ELEGIAQUE, adj. Vers élégiaques, tà ileγεία, ων. Poëte élégiaque, ελεγειοποιός, αι (δ). ELEGIE, s. f. to Elegator, ou : Elegot, ou

(8). Une petite élégie, idereidice, ou (76).

ELEMENT, s. m. στοιχείον, ου (τὸ). Les éléments de la lecture, de l'écriture, τὰ τῶν γραμμάτων στοιχεία, ων. Qui ne connaît pas les premiers éléments, ἀστοιχείωτος, ος, ον. Apprendre à quelqu'un les premiers éléments δυμόν έπ-αυξάνω, fut. αυξήσω. June chose, τινά τι στοιχειόω, ω, fut. ώσω.

ELEMENTAIRE, adj. στοιχειακός, ή, όν. ÉLÉPHANT, s. m. ilique, autor (6). D'éléphant, ελεφάντειος, ος ou α, ον. Cri de l'éléphant, βρύχημα, ατος (τό).

ū, ful. áco.

ELEVATION, s. f. action d'élever, aponc, μέλια οἰκοδόμησις, εως. Elévation de voix, ή της φωνής διάτασις, εως. Elévation aux honneurs, ή εἰς τὰς τιμάς προκοπή, ῆς. L'élévation au trône, ή του θρόνου έπίτευξις, εως, Plat. Ce qui contribue à notre élévation, & μεγίστας τιμάς ήμιν παρα-σκευάζει (παρα-σκευάζω, fut. άσω). | Hauteur, ύψος, ους (τὸ). | Éminence, colline, βουνός, οῦ (ὁ) : λόφος, ου (ὁ) : γεώλοφον, ου (τό).

ÉLÉVATION, grandeur d'âme ou d'esprit, meγαλοψυχία, ας (ή). Qui en a, μεγαλόψυχος, ος, cv. Il a dans l'esprit beaucoup d'élévation, μέγιστα φρονεί (φρονέω, ω, fut. ήσω). Elévation de style, μεγαληγορία, ας (ή). Avoir de l'élévation dans le style, μεγαληγορέω, ω, fut. ήσω. Qui en a, μεγαλήγορος, ος, ον.

KLRVE, s. m. nourrisson, τρόφιμος, ου (δ, ή). En parlant du bétail, θρέμμα, ατος (τό). || Disciple, μαθητής, ου (δ). Δυ fém. μαθήτρια, ας (1). Se faire élève de quelqu'un, rivi masnτεύω, ful. εύσω.

λία, ας (ή). Elégance dans la parure, καλ- ήσω. Ame élevée, μεγαλοψυχία, ας (ή). Avoir λωπισμός, ου (δ). Elégance du style ou du l'âme élevée, μεγαλοψύχως έχω, fut. Εμ. Ton de voix élevé, ή τῆς φωνῆς διάτασις;

> ELEVER, v. a. porter en haut, alow, fut. αρώ, acc. : ἀν-αίρω, fut. αρώ, acc. : ἐπ-αίρω, fut. αρω, acc. Elever de terre, έχ γῆς ἀναίρω, fut. αρω, acc. - avec la main, χειρί. - sur ses épaules, ἐπὶ τῶν ὥμων. Élever la voix, φωνήν έπ-αίρω, fut. αρώ. L'élever jusqu'au ciel, πρός τὸν οὐρανὸν τὴν φωνὴν ἀνατείνω, fut. τενώ. | Au fig. Elever aux honneurs, είς μεγίστας τιμάς τινα προ-άγω, fut. άξω. Élever le cœur, l'âme, le courage, τèν

Eleven, batir, construire, ίδρύω, fut. ύσω; acc. : οίχεδεμέω, ω, fut. ήσω, acc. — une maison, cixiav. Le mur est déjà élevé sur ses fondements, έπὶ τὸ θεμελιον τὸ τείχος κόλη οίxοδομείται. Elever à quelqu'un une statue, ŘLĚPHANTIASIS, s. f. ελεφαντίασις, εως (ή). ανδριάντα τινὶ ἴστημι, fut. στήσω, ou ἰδρύω, Étre attaqué de cette maladie, έλεφαντιάω, fut. ύσω, ου όρθόω, ω, fut. ώσω, ου έγείρω, fut. ἐγερῶ : ἴδρυμά τινι ἰδρύω 🛦 fut. ύσω.

ELEVER, nourrir, τρέφω, fut. δρέψω, acc. : εως (ή) : έπαρσις, εως (ή). Élévation d'un mur έχ-τρέφω ου άνα-τρέφω ου δια-τρέφω, fut. θρέψω, sur ses fondements, ή του τείχους επί τὰ θε- acc. || Donner de l'éducation, αν-άγω, fut. αξω, acc. : παιδεύω, fut. εύσω, acc. Bien élever ses enfants, παίδας καλώς αν-άγω, fut. άξω. Voilà comme il élève la jeunese, τοιούτοις ήθεσι τοὺς νεωτέρους παιδεύει (παιδεύω, fut. εύσω), Isocr.

ELEVER, faire nattre, exciter, irife, fut. έγερω, acc. Il s'élève une tempête, χειμών γίνεται (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

s'Elever, av-istapat, fut. ava-striscopat. S'6lever contre quelqu'un, pour l'accuser, tivi έπαν-ίσταμαι, fut. ἐπανα-στήσομαι.

ELEVURE, s. f. phúxtaiva, ng (n). Se couvrir d'élevures, φλυκταινόομαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι. Qui a des élevures, φλυκταινώδης, ης, ες. ELIDER, v. a. ix-0\(\)i6\(\omega\), fut. 0\(\omega\)\(\omega\), acc

ELIMINER, v. a. έξ-ορίζω, fut. ίσω, acc. ELIRE, v. a. aipiouai, ouuai, fut. aipiσομαι, αcc. : χειροτονέω, ω, fut. ήσω, acc. Élire les magistrats, τοὺς ἄρχοντας χειροτονίω, ω, fut. ήσω. Klire un roi, βασιλέα τινά αίρέομαι, εύμαι, fut. αιρήσομαι. C'est pour cela qu'on l'élut pour chef, έχ τούτων ήγεμων ήρεθη, ELEVE, ex, adj. υψηλός, ή, όν (comp. ότιρος, Dém. Travailler à se faire élire, αίριθήναι έπιsup. ότατος). Style élevé, μεγαληγορία, ας (ή). μελίομαι, ουμαι, fut. πουμαι, Χόπ. | Elu, ue, Employer un style élevé, μεγαληγορίω, ω, fut. en termes de théologie, ἐχλεκτός, ή, όν. Beaucoup d'appelés, mais peu d'élus, πολλοί κλητοί, δλίγοι δὶ ἰκλεκτοί, Bibl.

ELISION, s. f. Extribute, f, f, f.

ELITE, s. f. L'élite des troupes, εἰ ἀπελε-Στει στρατιῶται, ῶν. L'élite de la jeunesse, εκι αίρετεί, ῶν (εί). Corps d'élite, ἀνδρολογία, ας (ή).

KLIXIR, s. m. (x). εγμα, ατος (τό).

RLLE, pron. fém. Voyez Lu ou IL.

ELLEBORE, s. m. plante, ἐλλίδορος, ω (δ).

BLLIPSE, s. f. Exactles, swe ($\dot{\eta}$).

BLLIPTIQUE, adj. Danminic, i, ov.

ELME, s. m. Feu St.-Elme, ίλένη, ης (†). ÈLOCUTION, s. f. λέξις, εως (ή): φράσις, εως (ή). Grâce de l'élocution, ή τοῦ λόγου ου τῆς φράσιως χάρις, ιτος.

ELOGE, s. m. εγκώμιον, ου (τὸ). Faire l'éloge de quelqu'un, τινός έγκώμιον λέγω, fut. λίζω : τινά έγ-κωμιάζω, fut. άσω. En faire un magnifique éloge, πολλά καὶ μεγάλα τινά έπαινίω, ω, fut. αινίσω, Basil.: μυρίας έγκωμίοις τινα άπο-σεμνύνω, fut. υνώ, Basil. Donner à quelqu'un de justes éloges, κατά τὸ εἰκός τινα έν έπαίνοις άγω, fut. άξω, Suid. Combler d'éloges exagérés, bato áfían tinà în-airim, m. fut. αινήσω : υπερ-δάλλοντας ἐπαίνους περί τινος ποιίομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Accorder des éloges à la mémoire de quelqu'un, di 40φήμου μνήμης τινα άγω, fut. άξω, Basil. Son éloge était dans toutes les bouches, πάντις αὐτὸν εν στόματι είχον έπ-αινούντες (έχω, fut. έξω: έπairio, o, fut. airiow), Hérodt.

BLOIGNB, ER, adj. άφ-εστηχώς, υία, ός, gén. ότος, ου άφ-εστώς, ωσα, ώς, gén. ωτος (partic. parf. αάφ-ίσταμαι, fut. ἀπο-στήσομαι): δι-εστηχώς, υία, ός, gén. ότος, ου δι-εστώς, ωσα, ώς, gén. ωτος (partic. parf. de δι-ίσταμαι, fut. δια-στήσομαι). Eloignés les uns des autres, άλληλων δι-εστώτες ου άφ-εστώτες. Ils sont fort éloignés, πολύ δι-εστήμασιν ου διεστάσι. Etre éloigné, δι-έστηκα ου άφ-έστηκα (parf. de δι-tσταμαι et d'àp-ίσταμαι). — de quelque chose, τινός ου ἀπό τινος. Il est éloigné de cet endroit, πόββω κείται τόπου (κείμαι, fut. κείσομαι). Nous en sommes plus éloignés, πορβωτέρω τούτου γινόμεθα (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Ils sont très-éloignés de la Grèce, ποβρωτάτω The Eddoor side (simi, fut. loquat). | Au fig. So tenir éloigné des affaires publiques, πόρρω τών πολιτικών πραγμάτων άπ-ειμι, ful. άπ-έσομαι.

ου πόρξω είμι του ταυτα νομίζειν (δέω, ful. δεκίσω ε είμι, ful. έσομαι: νομίζω, ful. ίσω).

ELOIGNEMENT, s. m. distance, διάστασις, sως (ή). Apercevoir dans l'éloignement, πόρpwber άφ-οράω, ω, fut. άπ-όψομαι, acc. | Absence, ἀπουσία, ας (ή). Aimer toujours ses amis malgré leur éloignement, τους φίλους καίπερ άπ-όγτας άγαπάω, ω, fut. ήσω (άπ-ών, partic. đầπ-ειμι), fut. ἀπ-έσιμαι). || Dipart, ἀπὸ χώρησις, εως (ή): ἀποδημία, ας (ή). || Renvoi, άφεσις, εως (ή). Exil, envoi en exil, έξορισμός, $c\bar{v}$ (δ). || Aversion, άλλοτριότης, ητος (ή): ἀπέχθεια, ας (ή). Avoir de l'éloignement pour quelqu'un, πρός τινα άλλοτριόομαι, ουμαι, fut. ωθήσομαι : τινά άπο-στρέφομαι, fut. στρέψομαι ου στραφήσομαι. Ceux qui ont de l'éloignement pour moi, οί πρὸς έμε άλλοτρίως έχοντες, ων (έχω, fut. εξω). Inspirer à quelqu'un de l'éloignement pour un autre, πινά τινος οκ ἀπό τινος άλλοτριόω, ω, ful. ώσω.

BLOIGNER, v. a. écarter une chose d'une autre, τὶ ἀπό τινος ἀφ-ίστημι, fut. ἀπο-στήσω, ου άπο-κινίω, ω, fut. ήσω. Eloigner quelqu'un des affaires, των πολιτικών πραγμάτων τινά άφίστημι, fut. ἀπο-στήσω. Eloigner quelqu'un d'un autre, aigrir son esprit, πινά πινος ου ἀπό πινος άλλοτριώω, ω, fut. ώσω. Eloigner toute pensée chagrinante, τὰς φροντίδας ἀπο-σκεδάννυμι, fut. σκεδάσω. Eloigner les soupçons, πασαν ύποψίαν άν-αιρίω, ω, fut. αιρήσω. || Renvoyer, chasser, άπ-ελαύνω ou έξ-ελαύνω, ful. ελάσω, acc. : άπο-πίμπω, fut. πίμψω, acc. Bloigner les flatteurs, τους χολαχας άπ-ελαύνω, fut. ελάσω. Remettre, différer, ava-ballouar, balcupar, acc. : ὑπερ-τίθεμαι, fut. ὑπερ-θήσομαι, acc. une décision, την κρίσιν. — le payement d'une dette, to xpics.

s'Eloicnea, v. r. s'écarter, do-ίσταμαι, fut. άπο-στήσομαι, gén. S'éloigner de son sujet, πόξεω τῆς ὑποθίσεως ἀπο-πλανάομαι, ωμαι, fut. ηθήσομαι, Isocr.

ELOQUEMMENT, adv. λογίως : ρητορικώς : δεινώς.

κείσομαι). Nous en sommes plus éloignés, πορβωτέρω τούτου γινόμεθα (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

Ils sont très-éloignés de la Grèce, πορρωτάτω
τῶς Ἑλλάδος εἰσί (εἰμί, fut. ἐσομαι). || Δu fig.
Βο tenir éloigné des affaires publiques, πόρρω
τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἄπ-ειμι, fut. ἀπ-έσομαι.

Je suis bien éloigné de penser ainsi, πόρρω δίω
λόγων μετ-εσχηκώς (εἰμί, fut ἔσομαι: μετ-έχω.

fut. μεθ-έξω). L'art de l'éloquence, ή περὶ τεὺς λόγους τέχνη, ης: ή ἡπτορική, ῆς (sous-ent. τέχνη). Habile dans l'art de l'éloquence, τοῦ λέγειν έμπειρος, ος, ον. Manque d'éloquence, ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία, ας. N'avoir pas d'éloquence, τοῦ λέγειν ἀπείρως έχω, fut. εξω.

ELOQUENT, ΕΝΤΕ, αdj. λόγιος , α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): λέγειν δεινός, ου περὶ τοὺς λόγους δεινός, \hat{n} , \hat{n} (comp. ότερος, sup. ότατος).

ELU, un, adj. Voyez ELIRE.

ELUDER, ν. α. δια-κρούομαι, fut. κρούσεμα:, αcc. : δια-δύομαι, fut. δύσεμαι, αcc. :
δια-φιύγω, fut. φιύξομαι αcc. — un jægement,
un châtiment, κρίσιν, τιμωρίαν. Celui qui a su
éluder le châtiment, δ δια-δύς τὸ δοῦναι δίκην
(δίδωμι, fut. δώτω), Dém.

KMAIL, s. m. composition vitreuse, τὸ ἔγκαυστον, ου. Fait en émail, ἔγκαυστος, ος, ον. || L'émail des dents, τῶν ὀδόντων τὸ λευκόν, οῦ. || L'émail des fleurs, ἡ τῶν ἀνθέων ποικικά, ας.

ÉMAILLER, v. a. peindre en émail, iγκαίω, fut. καύσω, acc. Action d'émailler,
ἔγκαυσις, εως (ή). || Peindre de diverses couleurs,
δια-ποικίλλω, fut. ιλῶ, acc. Émailler de fleurs,
δι-ανδίζω, fut. ίσω. acc. Émailler de pierres
précieuses, λίθοις πολυτελίσι δι-ανδίζω, fut. ίσω,
acc. Émaillé, ée, δια-πεποικιλμένος, η, ον:
δι-ηνδισμένος, η, ον. Émaillé d'étoiles, διάστερος, ος, ον.

EMAILLEUR, s. m. ἐγκαυστής, οῦ (ὁ). EMAILLURE, s. f. l'art d'employer l'émail, ἡ ἐγκαυστική, ῆς (sous-ent. τέχνη). || Travail fait en émail, τὸ ἔγκαυστον ποίκιλμα, ατος.

ÉMANATION, s. f. ἀποβροια, ας (ή): ἀποβροπ, πς (ή). Les émanations des animaux, αί τῶν ζώων ἀποβροιαι, ῶν. La sagesse est une émanation de Dieu, ἀποβροια τοῦ Θεοῦ ή σοφία.

ÉMANCIPATION, s. f. ἐκπείπσις, εως (ή). ÉMANCIPER, v. a. ἐκ-πειέω, ω, ful. ήσω, acc. Émancipé, ée, ἐκπείπτος, ος, ον. Émancipé par son père, πατρὸς ἐκπείπτος. Il ne peut être émancipé, οὐκ αὐτὸν ἐκπείπτον γίνεσθαι θέμις (γίνομαι, ful. γενήσομαι).

ε Έπαν ερκε, υ. τ. ἀχολασταίνω ου ἀχολαστίω, ω, fut. τσω: ἀσελγίω, ω, fut. ήσω. Voilà comme il s'est émancipé, τὰ αὐτῷ ἡσελγημένα ταῦτά έστι (partic. parf. passif αἀσελγίω, ω, fut. τσω). ĖMANER, v. n. ἀποφ-ρίω, fut. ρεύσω. — de quelque chose, τινός ου έχ τινος. || Du ciel émanent toutes les lois, έχ Θεοῦ πάντα νόμιμα (sous-ent. ἐστί). Lois émanées d'en haut, oi οὐ-ρανόθεν προ-κείμενοι νόμοι, ων (partic. prés. de πρό-κειμαι, fut. κείσομαι).

EMBALLAGE, s. f. συσκυασία, ας (f.).

EMBALLER, v. a. lier en forme de ballot, είς δίσμην συ-σκυάζω, fut. άσω, αςς. || Empaqueter, rassembler pour emporter ou pour déménager, συ-σκυάζω, fut. άσω, ου συ-σκυάζομαι, fut. άσομαι, αςς. Tout est emballé, πάντα συν-εσκυάσται.

EMBARCATION, s. f. $\pi\lambda$ oτον, ou $(\tau \delta)$. Petite embarcation, $\pi\lambda$ οτάριον, ou $(\tau \delta)$: σκαφίσον, ou $(\tau \delta)$.

EMBARGO, s. m. Mettre l'embargo sur les vaisseaux, τας ναῦς μὴ ἐχ-πλεῖν ἀπ-αγορεύω, fut. ἀπ-ερῶ).

EMBARQUEMENT, ε. m. ἐπίδασις, εως (ή). L'embarquement sut heureux, εὐτυχῶς ἐπιτὰς ναῦς ἐπ-ίδησαν (ἐπι-δαίνω, fut. δήσομαι).

EMBARQUER, v. a. en parlant des choses, εἰς τὸ πλοῖον ου εἰς τὴν ναῦν ἰν-τίθημι; fut. ἐν-θήσω, acc. Pour les personnes on se sert de ἐπι-διδάζω, fut. άσω, acc. Ils embarquérent secrètement leurs enfants pour les soustraire au danger, τοὺς παῖδας ναυοὶν ὑπεξεκόμισαν (ὑπεκ-κομίζω, fut. ίσω.) || Jeter, engager témérairement, ἰμ-δάλλω, fut. δαλῶ, acc. Il m'a embarqué dans une affaire inextricable, εἰς ἄφυκτον πρᾶγμα ἰμὶ ἐν-έδαλε.

ε Έκκλαυτα, monter à bord d'un bâtiment, τῆς νιὼς ου ἐπὶ τὴν ναῦν ου εἰς τὴν ναῦν ἐπιδαίνω, fut. δήσομαι. Il s'embarque sur sa galère, τῆς αὐτοῦ τριήρους ἐπι-δαίνει. || Entreprendre un
voyage sur mer, πλίω ου ἐχ-πλίω, fut πλευσοῦμαι. Etant sur le point de s'embarquer.
περὶ τὸν πλοῦν ου περὶ τὸν ἐκπλουν ου περὶ τὴν ἀναγωγὴν ἡδη ὡν (partic. d'εἰμί, fut. ἐσομαι).
|| Au fig. se jeter à l'étourdie, ἐμ-πλέχομαι, fut. πλακήσομαι, dat. seul ou avec ἐν. S'embarquer dans bien des affaires, ἐν πολλαῖς ἀσχολίαις ἐμ-πλέχομαι. Il s'est embarqué dans une
affaire qui lui attirera des reproches, πράγματος.
ἀντ-ελάδετο πολλὴν ἔχοντος κατηγορίαν (ἔχω, fut. ἔξω: ἀντι-λαμεάνομαι, fut. λήψομαι).

EMBARRAS, s. m. gêne, obstacle, ἐμπόδισμα, ατος (τὸ). || Embarras causé par la foule,
όχλος, ω (ἐ). Chemin plein d'embarras. π όχλου-

μένη εδός, ου (partic. passif d'οχλίω, ω, ful. | ήσω, Céb. Cause ou source d'embarras, έμπόδισμα, ατος (τό). Libre d'embarras, ἀνεμπόδιστος, ος, ον. Sans embarras, ανεμποδίστως. || Embarras des affaires, ὁ τῶν πραγμάτων ὅχλος, ου : ou simplement πράγματα, ων (τὰ) : ἀσχολίαι, ων (al). Fuir l'embarras des affaires, τὰς των πραγμάτων ἀσχολίας φεύγω, fut. φεύξομαι. Causer à quelqu'un de l'embarras, πράγματά τινι παρ-έχω, fut. εξω. Il a tant d'embarras. τοσούτοις πράγμασι περι-έχεται ου έν-έχεται (περι-έχω ou iv-έχω, fut. έξω). Je l'ai fait non sans de grands embarras, κόκ άνευ πραγμάτων πολλών ἐποίησα τοῦτο (ποιέω, ω, fut. ήσω.

Bubarras, difficulté de se décider, amonia, ας (ή). Dans l'embarras où je suis, δπου νῦν lornxa ἀπορίας (lornxa, parf. de loraμαι, fut. στήσομαι). Étre dans l'embarras, άπορίω, ω, fut. now. Ce n'est point l'embarras, ce n'est pas là ce qui est en question, cux amopetrat τοῦτο (passif d'aπορίω, ω). Être hors d'embarras, m. à m. avoir le pied hors du bourbier, έχτος πηλού πόδας έχω, fut. έξω.

EMBARBAS, honte, pudeur, légère confusion, δυσωπία, ας (ή). Eprouver de l'embarras. δυσωπίομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι. - en face de quelqu'un ou de quelque chose, rivá ou ri.

EMBARRASSANT, ANTE, adj. genant, by his ρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Difficile, δυσχερής, ής, ές (comp. έστερος, sup. άστατος): δύσκολος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Question embarrassante, ἐρώτημα δυσχερές, ούς (τὸ). Position embarrassante, περίστασις χαλεπή, ης (ή). Etre dans une position embarrassante, περιστατικώς έχω, fut. Εω.

EMBARRASSER, v. a. gener, barrer, obstruer, δια-φράσσω ου δια-φράγνυμι, fut. φράξω, acc. | Gener, entraver, iμ-ποδίζω ου παραποδίζω, fut. ίσω, acc. Son vêtement l'embarrassait, έν-εποδίζετο τη έσθητι. Pour que rien ne vous embarrasse, όπως μή παρα-ποδιοθής. || Gêner, importuner, έν-οχλίω, ω, ful. ήσω, dat. ou acc. Sa présence m'embarrasse, δι' όχλου παρ-ών έμοι καθ-ίσταται (πάρ-ειμι, fut. έσομαι : καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι). | Causer de la confusion, δυσωπίω, ω, fut. ήσω, acc. Sa vue ou son aspect m'embarrasse, έμε δυσωπει ίδειν, infin. aor. 2 de δράω, ω). Elre embarrassé de sa personne, δυσωπίομαι, θεσιν είς μείζον κοσμίω, ω.

ούμαι, fut. ηθήσομαι. Il a l'air embarrassé. δυσωπουμένα έσικεν (έσικα, parf. d'itona, inusité). || Engager dans des difficultés, έμ-πλέχω, fut. πλίξω, acc. Embarrasser quelqu'un par des subtilités, λόγοις τινά έμ-πλέχω. Étre embarrassé dans une multitude d'affaires, πολλοίς πράγμασιν έμ-πλέχομαι, fut. πλαχήσομαι. || Occuper, άσχολίω, ω, fut. ήσω, acc. Je suis embarrassé de tant d'affaires que, τοσαύτην υπό πραγμάτων άσχολίαν έχω, ώστε, infin. : τοσαύταις άσχολίαις περι-έχομαι, fut. σχεθήσομαι, ου περι-σπάομαι, ώμαι, ful. σπασθήσομαι. | Faire hésiter, rendre incertain, είς ἀπορίαν καθ-ίστημι, fut. καταστήσω, acc. Je suis bien embarrassé, èν μεγίστη ἀπορία εἰμί, fut. ἐσομαι. Je suis embarrassé de dire, λίγειν άπορίω, ω, fut. ήσω.

s' Embarrasser, v. r. se gener, έμ-ποδίζομαι, fut. ισθήσομαι. Ils s'embarrassent les uns les autres, έμ-ποδίζουσιν άλλήλους (έμ-ποδίζω, fut. ίσω), Aristt. || S'engager dans des difficultés, έμπλέχομαι, fut. πλαχήσομαι. S'embarrasser dans de longues discussions, έν άφύκτοις λόγων δεσμοίς έμ-πλέχομαι. || S'occuper, s'inquiéter, φροντίζω, fut. ίσω. — de quelque chose, τὶ ου περί τινος. Ne vous embarrassez de rien, μλ φρόντιζε μηδέν. Je ne m'en embarrasse pas, οὐ φροντίζω : οὐδέν φροντίζω τούτου : οὐδέν μοι τούτου μέλει, fut. μελήσει. Il ne s'embarrasse de rien. οὐδενὸς αὐτῷ μελει, fut. μελήσει. || Etre gêns dans ses fonctions, en parlant des organes, baρύνομαι, fut. υνθήσομαι. Son estomac s'embarrasse, βαρύνεται ὑπὸ τῆς τροφῆς ὁ στόμαχος αὐτοῦ. Ma tête s'embarrasse, βαρύνομαι την κεφαλήν.

EMBAUCHAGE, s. m. avopología, as (1). EMBAUCHER, v. a. attirer dans un parti, προσ-άγομαι, fut. άξομαι, acc. Embaucher pour le service militaire, στρατεύειν πείθω, fut. πείσω, acc. Embaucher des soldats, ἀνδρολογίω, τ. ful. now.

EMBAUMEMENT, s. m. rapiysia, ac (i). EMBAUMER, v. a. - un mort, ταριχεύω, fut. εύσω, acc. Les Égyptiens embaumaient les morts, οἱ Δίγύπτιοι τοὺς νεκροὺς ἐταρίχευον. Remplir d'une odeur agréable, ndeias douns έμ-πίπλημι, ful. έμ-πλήσω, acc. Une odeur de cèdre embaumait l'île, όδμη χίδρου ανά νησον δδώδει (plus-que-parfait d'όζω, fut. όζήσω), Hom.

EMBELLIR, v. a. xcomio, o, fut. now, acc. Embellir un sujet que l'on traite, riv baoκάλλος αὐξάνομαι, fut. αὐξηθήσομαι : ἐπὶ κάλλιον ப் - விரும் விர

EMBELLISSEMENT, s. m. progrès en beauté, 4 έπὶ κάλλιον ἐπίδοσις, εως. || Ornement, κόσμις, τυ (δ). Embellissement superflu, καλλώπισμα, 2706 (Tò).

EMBLAVER, v. a. semer en blé, σίτω steipω, fut. σπερώ, acc.

EMBLAVURE, s. f. γη σιτέσπορος, ου (ή). D'EMBLEE, adv. d'assaut, autobosi. Prendre ne ville d'emblée, αὐτοδοεί τὰν πολιν κατααμβάνω, fut. λήψομαι. | Au fig. Il emporta Temblée tous les suffrages, ex pias groupas » ειροτονήθη (χειροτονέω, ω, fut. ήσω).

EMBLEMATIQUE, adj. συμδολικός, π, όν. KMBLEME, s. m. σύμδολον, ου (τό).

JEMBOIRE, v. r. s'imbiber, Siaivopai, fut. Carbiocuai, dat.

EMBOITEMENT, ε. m. συνάρθρωσις, εως (ή). EMBOITER, v. a. συν-αρθρόω, ω, fut. ώσω, cc. — une chose dans une autre, ou avec une autre, tí tivi. S'embotter l'un dans l'autre, τω-αρθρόομαι, ουμαι, fut. ωθήσομαι. Embolté, έναρθρος, ος, ον. Bien embolté, σύναρθρος, ος, ov. Mal emboité, Kapôpoc, oc, ov. - au fig. έσυνάρμοστος, ος, ον.

EMBOITURE, ε. f. συνάρθρωσις, εως (ή). EMBONPOINT, s. m. edgapzía, aç (n). Prendre ou avoir de l'embonpoint, sùoap xίω, ω, fut. ήσω. Qui a de l'embonpoint, εύσαρχος, ος, ον. Avoir trop d'embonpoint, υπερ-σαρχέω, ω, fut. ήσω. Perdre son embonpoint, λεπτύνομαι, fut. υνθήσομαι.

s'EMBOSSER, v. r. terme de marine. κλαγίαν την ναύν παρ-ίστημι, fut. mapasinou.

EMBOUCHER, v. a. — un instrument à bent, έμ-πνέω, fut. πνεύσω, dat. | Emboucher an cheval, lui mettre le mora, tou lamou èvτισμίζω, fut. ίσω. | Emboucher un témoin, Pinstruire, τον μάρτυρα παρα-σχευάζω, ful. άσω. S'emboucher, en parlant des rivières, tov είσρουν έχω, fut. έξω, ου ποιέομαι, ούμαι, Jut. noopat. - dans la mer, eic bahaosav.

EMBOUCHURE, s. f. partie du mors d'un Theval, στόμιον, ου (τὸ). || Trou d'une slûte, Mc. τρύπα, ης (ή). | Bouche d'un fieuve, στόμα, la Méditerranée, τὸν εἴσρουν εἰς τὰν ἴσω θά- | Υρειανός. || Contenir, comprendre, περι-έχω

Enbellin, v. n. ou s'Embellin, v. r. είς λασσαν ποιείται ο ποταμός (ποιέσμαι, ούμαι, fitt. τίσιμαι), Aristt.

> EMBOURBER, v. a. είς βέρβορον ου εις πηλον κατα-δύω, fut. δύσω, acc. Le char s'était embourbé, εν πηλώ το άρμα επεπήγει (πήγνυμαι, fut. παγήσεμαι). | Au fig. S'embourber dans une mauvaise affaire, χαλεπῷ πράγματι èμ-πλέκομαι, fut. πλακήσομαι.

> EMBOURSER, v. a. είς βαλάντιον έμ-δάλλω, fut. βαλώ, acc. C'est autant d'emboursé, καὶ τούτο είς βαλάντιον (sous-ent. έμ-βληθήσεται).

> EMBRASEMENT, s. m. incendie, έμπρησις, εως (ή) : ἐμπρησμός, οῦ (δ). Arrêter l'embrasement, τὸ πῦρ ἐπ-έχω, fut. ἐφ-έξω. L'embrasement final du monde, ή του κόσμου έκπύρωσις, εως. Le monde finira par un embrasement, τέλος πας δ κόσμος έκ-πυρωθήσεται (έκπυρόω , ω̄ , fut. ώσω).

> EMBRASER, v. a. incendier, λμ-πίπρημι. fut. έμ-πρήσω, acc. Tout était embrasé par les ardeurs du soleil, ήλια πυριφλεγείς πάντα κατ-ίκαιον (κατα-καίω, fut. καύσω).

> EMBRASSEMENT, s. m. action de serrer dans ses bras, περίπτυξις, εως (ή): περιπλοχή, ñς (ή).

EMBRASSER, v. a. serrer dans ses bras. περι-πτύσσομαι, ful. πτύξομαι, acc. : περιλαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Embrasser par simple politesse, ἀσπάζομαι, fut. άσομαι, 🗸 🗻. Embrasser étroitement, περι-πλίχομαι, fut. κλιμοίσομαι, dat. Embrasser le mât d'un vaissen, 🐞 ίστῷ περι-πλέχομαι. S'embrasser les uns les antres. άλλήλοις περι-πλέχομαι. Tenir fortement brassé, περι-έχομαι, fut. Coμαι, gen.: περιπλίγδην έχω, fut. Εω, acc. Se laisser embrasser, τὸν ἀσπαζόμενον ὑπο-δέχομαι, fut. δέξομαι (άσπάζομαι, fut. άσομαι). Embrasser à son tour, αντιπερι-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Embrasser les genoux de quelqu'un, 70νάτων τινά λαμδάνω, ∫ειί. λήψομαι : γονάτων τινὸς άπτομαι, fut. άψομαι. || Préférer, adopter, choisir, προ-αιρέομαι, εύμαι, fut. αιρήσομαι. acc. Embrasser un genre de vie, mpcaipecis τινα ποιίομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Embrasser le 'parti de quelqu'un, τινὶ προσ-τίθεμαι, fut. θήσομαι, ου προσ-αρτάομαι, ώμαι, Jul. πθήσομαι. — son opinion, τινός γνώμη έπομαι, fut. έψεμαι. || Environner, περι-έχω, fut. Εω, αcc. ατος (τό). Ce sleuve a son embouchure dans L'Océan embrasse la terre, την γην περι-έχει ου ἐμπερι-έχω, fut. έξω, acc. : περι-λαμδάνω, embuscade, λοχάω, ω, fut. ήσω. Attendre en fut. λήψεμαι, acc. : χωρέω, ω, fut. ήσω, acc. Dieu embrasse tout, πάντα χωρεί ὁ Θεός. La raison de l'homme ne peut tout embrasser, à àvθρώπινος λογισμός οὐ πάντα χωρεί.

EMBRASURE, s. f. coin, coude d'un mur, άγχων, ωνως (δ): γωνία, ας (ή): γωνιασμός, εῦ (8). | Embrasure d'une senêtre, i the dupides γωνία, ας.

EMBROCHER, v. a. δείλω έμ-πείρω, fut. mipa, acc.

EMBROUILLEMENT, s. m. σύγχυσις, εως (ή). EMBROUILLER, v. a. συγ-χίω, fut. χεύσω, αcc. : συγ-κεράννυμι, fut. κεράσω, acc. : συμ-μίγωμι ου συμ-μίση», fut. μίξω, acc. : φύρω, fut. φυρω, acc. Embrouillé, be, partic. συγ-κεχυμίνος, η, ον (partic. parf. passif. de συγ-χίω). D'une manière embreuillée, συγ-κεχυμένως. Question embrouillée, προδλημα έμ-πεπλεγμένον, ου (partic. perf. paesif d'iuπλέκω, fut. πλέξω). Procès embrouillé, ή πολύπλοχος δίκη, ης. Raisonnement embrouillé, ή του λογισμού πλοκή, ης. Démêler ce qui est le plus embrouillé, τὰς μεγίστας πλοκάς διαeria, fut. orice.

s'Embrouiller, v. r. iμ-πλάκομαι, fut. πλαmicoual. - dans quelque chose, Twi en l'y Tivi. Il s'embrouilla si bien qu'il ne put dire un mot. ούτως έταράχθη λέγων ώς ούδε χανείν (ταράσσω, fut. άξω: λίγω, fut. λίξω ou içã : χαίνω, fut. zavoupai).

EMBRYON, s. m. au propre, Eusquev, ou (το). | Au fig. petit homme, ανθρωπάριον, ου (το).

EMBUCHES, s. f. pl. everpa, as (i): embouhi, ες (ή). Tendre des embûches, ενέδρας τίθεμαι, fut. δήσομαι, ου ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι: ἐπιδουλήν συν·ίσταμαι, ful. συ-στήσομαι, ου συσκυάζω, fut. άσω: ou d'un seul mot, imδουλεύω, fut. εύσω. - à quelqu'un, τινί. Voilà les embûches que tu m'as tendues, ταῦτα μοι έπ-εδούλευσας: τοιαύτα ύπὸ σοῦ έπ-εδουλεύθην. Oubliant les embûches qu'on leur avait tendues, ων iπ-εδουλεύθησαν αμνήμονες, Phil. Oui tend des embûches, ἐπι-δουλευτής, οῦ (δ).

KMBUSCADE, s. f. ἐνέδρα, ας (ή): λόχος, eu (δ). Troupe placée en embuscade, λόχος, ου (δ). Lieu propre aux embuscades, λόχμη, ης (i). Dresser une embuscade, ἐνέδραν καθ-ίζω, fat. (ou. Disposer une embuscade dans un chemin, δέον προ-λοχίζω, fut. ίσω. Etre en fut. ίσω, acc. | Partir pour un exil volontaire,

embuscade, iλ-λοχάω, ω, fut. ήσω, dat. Sortir d'embuscade, της ενέδρας υπαν-ίσταμαι, fut. υπανα-στήσομαι. Attirer dans une embuscade, είς ενέδρας υπ-άγω, fut. άξω, acc. Tomber dans une embuscade, ενέδραις έμ-πίπτω, fut. πεσαύμαι.

s'EMBUSQUER, v. r. ividpav nab-iζω, fut ίσω : λοχάω, ω, fut. ήσω. Voyez Embuscade. ÉMERAUDE, s. f. σμάραγδος, ου (δ, quelquefois ή). Petite émeraude, σμαράγδιον, ου (τὸ). D'émeraude, σμαράγδινος η, ev. Prendre la couleur de l'émeraude, σμαραγδίζω, fut. ίσω.

KMERI, s. m. σμύρις, ιδος (ή). Polir avec l'émeri, σμυρίζω, fut. ίσω, acc. Le poli qu'on obtient ainsi, σμύρισμα, ατος (τό).

EMERILLON, s. m. petit oiseau de proie, αἰσάλων, ωνος (δ).

EMERILLONE, iz, adj. φαιδρός, ά, όν. EMÉRITE, adj. 6, 1, tò uniq ton xatelloγον, Dém.

EMERVEILLER, v. a. ix-nhison, fut. πλήξω, acc.: είς θαύμα πινέω, ω, fut. ήσω, acc. S'émorveiller, θαυμάζω, fut. θαυμάσομαι: ix-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι. — de quelque chose, π. Qui ne serait émerveillé? τίς εὐκ άν θαυμάσειε : τίς οὐκ άν ἐκ-πλαγείη;

EMETIQUE, adj. iμετικός, ή, όν. || Subst. έμετήριον, ου (τό).

EMETISER, ν. α. έμεταρίφ περάννυμι, fut. xepásu, acc.

EMETTRE, v. a. ix-pipe, fut. it-oiou, acc. Il émit un avis contraire, γνώμην έξ-ήνεγεςν ivavriav. Emettre librement son opinion, & γινώσκω παβρησιάζομαι (fut. άσομαι).

EMRUTE, s. f. θόρυδος, eu (d). Exciter une émeule, θόρυδον ποιέω, ώ, ful. ήσω: θορυδοποιέω, ω, fut. ήσω. Apaiser une émeute, τον δόρυδον παίω, ful. παύσω, ou καθ-ίστημι, ful. χατα-στήσω.

EMIER ou EMIETTER, a. a. Vwyw, fut. ψώξω, acc. S'émietter, ψαθυρόομαι, οῦμαι, fut. whitequal.

EMIGRANT, ANTE, adj. MAT-CIXÃV, CUGA, ουν (partic. de μετ-οιχέω, ω, fut. ήσω).

ÉMIGRATION, s. f. μ eτοίκησις, $\epsilon \omega \varsigma$ (ή). || Exil volontaire, quyi, is (i).

ÉMIGRER, v. n. changer de pays, µ17οικέω, ω, fut. ήσω. Faire émigrer, μετ-οικίζω, τάλλος αὐξάνομαι, ful. αὐξηθήσομαι : ɨπὶ χάλλιον επ-δίδωμι, ful. ἐπι-δώσω.

EMBELLISSEMENT, s. m. progrès en beauté, Lini κάλλιον επίδοσις, εως. || Ornement, κόσμος, τυ (δ). Embellissement superflu, καλλώπισμα, 270¢ (tò).

EMBLAVER, v. a. semer en blé, σίτω muipo, ful. onepo, acc.

EMBLAVURE, ε. f. γη σιτόσπορος, ευ (ή). D'EMBLEE, adv. d'assaut, autocci. Prendre me ville d'emblée, αὐτοδοεί τὰν πολιν κατααμβάνω, fut. λήψομαι. | Au fig. Il emporta Temblée tous les suffrages, ix puas groupes » ειροτονήθη (χειροτονέω, ω, ful. ήσω).

EMBLEMATIQUE, adj. συμδολικός, τί, όν. EMBLEME, s. m. συμδολον, ου (τό).

EMBOIRE, v. r. s'imbiber, Staivopat, fut. Carbiccuai, dat.

EMBOITEMENT, s. m. συνάρθρωσις, εως (ή). EMBOITER, v. a. συν-αρθρόω, &, fut. ώσω, rc. - une chose dans une autre, ou avec une autre, tí tivi. S'embotter l'un dans l'autre, τιν-αρθρόομαι, ουμαι, fut. ωθήσομαι. Embolté, έναρθρος, ος, ον. Bien embolté, σύναρθρος, ος, ov. Mal embolié, εξαρθρος, ος, ov. - au fig. έσυνάρμοστος, ος, ον.

EMBOITURE, ε. f. συνάρθρωσις, εως (ή). EMBONPOINT, s. m. sucapria, ac (n). Prendre ou avoir de l'embonpoint, suoapxίω, ω, fut. ήσω. Qui a de l'embonpoint, εύσαρχος, ος, ον. Avoir trop d'embonpoint, υπερ-σαρκίω, ω, fut. ήσω. Perdre son embonpoint, λεπτύνομαι, fut. υνθήσομαι.

s'EMBOSSER, v. r. terme de marine, κλαγίαν την ναῦν παρ-ίστημι, fut. παραstrice.

EMBOUCHER, v. a. — un instrument à vent, έμ-πνέω, fut. πνεύσω, dat. | Emboucher an cheval, lui mettre le mors, tov innov èvτικμίζω, fut. ίσω. | Emboucher un témoin, Pinstruire, τὸν μάρτυρα παρα-σκευάζω, fut. άσω. S'emboucher, en parlant des rivières, tov είσρουν έχω, ful. έξω, ου ποιέομαι, ούμαι, μι. ήσομαι. — dans la mer, είς θάλασσαν.

EMBOUCHURE, s. f. partie du mors d'un Theval, στόμιον, σο (τὸ). | Trou d'une slûte, ac. τρύπα, ης (ή). | Bouche d'un fieuve, στόμα, ατος (τὸ). Ce fleuve a son embouchure dans L'Océan embrasse la terre, τὴν γῆν περι-έχει

EMBRILIR, v. n. ou s'Embrilir, v. r. είς λασσαν ποιείται ο ποταμός (ποιέομαι, ούμαι, fut. riocuai), Aristi.

EMBOURBER, v. a. είς βέρβορον ου εις πηλὸν κατα-δύω, fut. δύσω, acc. Le char s'ètait embourbé, έν πηλώ το άρμα έπεπήγει (πή_ γνυμαι, fut. παγήσεμαι). | Au fig. S'embourber dans une mauvaise affaire, χαλεπῷ πράγματι έμ-πλέχομαι, ful. πλαχήσομαι.

EMBOURSER, v. a. είς βαλάντιον έμ-δάλλω, fut. βαλώ, acc. C'est autant d'emboursé, καὶ τούτο είς βαλάντιον (sous-ent. έμ-βληθήσεται).

EMBRASEMENT, s. m. incendie, Eumonoic. εως (ή): έμπρησμός, οῦ (ό). Arrêter l'embrasement, τὸ πῦρ ἐπ-έχω, fut. ἐφ-έζω. L'embrasement final du monde, ή του κόσμου έκπύρωσις, εως. Le monde finira par un embrasement, τέλος πας δ κόσμος έκ-πυρωθήσεται (έκπυρόω, ω, ful. ωσω).

EMBRASER, v. a. incendier, iμ-πίπρημι, fut. έμ-πρήσω, acc. Tout était embrasé par les ardeurs du soleil, ήλιοι πυριφλεγείς πάντα κατ-έκαιον (κατα-καίω, fut. καύσω).

EMBRASSEMENT, s. m. action de serrer dans ses bras, περίπτυξις, εως (ή): περιπλοκή.

EMBRASSER, v. a. serrer dans ses bras, περι-πτύσσομαι, ful. πτύξομαι, acc. : περιλαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Embrasser par simple politesse, ἀσπάζομαι, fut. άσομαι, 🗸 🗻. Embrasser étroitement, περι-πλέκομαι, fut. τέλικήσομαι, dat. Embrasser le mât d'un vaisser. ίστῷ περι-πλίχομαι. S'embrasser les uns les autres. άλλήλοις περι-πλίχομαι. Tenir fortement 🗫 brassé, περι-έχομαι, Jut. Κομαι, gén.: περιπλίγδην έχω, fut. Εω, acc. Se laisser embrasser, τὸν ἀσπαζόμενον ὑπο-δέχομαι, fut. δέξομαι (άσπαζομαι, fut. άσομαι). Embrasser à son tour, αντιπερι-λαμβάνω, fut. λήψομαι, acc. Embrasser les genoux de quelqu'un, yeνάτων τινά λαμδάνω, ∫ει. λήψομαι : γονάτων τινὸς άπτομαι, fut. άψομαι. || Préférer, adopter, choisir, προ-αιρίομαι, ούμαι, fut. αιρήσομαι. acc. Embrasser un genre de vie, mpcaipeair τινα ποιίομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Embrasser le 'parti de quelqu'un, τινί προσ-τίθιμαι, fut. θήσομαι, ου προσ-αρτάομαι, ώμαι, ful. ηθήσομαι. - son opinion, τινός γνώμη έπεμαι, fut. έψομαι. || Environner, περι-έχω, fut. εξω, acc. la Méditerranée, τὸν εἴσρουν εἰς τὴν έσω θά- | Όκεανός. || Contenir, comprendre, περι-έχω

ου έμπερι-έχω, fut. έξω, acc. : περι-λαμδάνω, | fut. λήψομαι, acc. : χωρίω, ω, fut. ήσω, acc. Dieu embrasse tout, πάντα χωρεί ὁ Θεός. La raison de l'homme ne peut tout embrasser, à deθρώπινος λογισμός οὐ πάντα χωρεί.

EMBRASURE, s. f. coin, coude d'un mur, άγχων, ωνος (ό): γωνία, ας (ή): γωνιασμός, εῦ (8). | Embrasure d'une fenêtre, i the bupidos γωνία, ας.

EMBROCHER, v. a. δείλω έμ-πείρω, fut. πιρώ, acc.

EMBROUILLEMENT, s. m. σύγχυσις, εως (ή). EMBROUILLER, v. a. svy-zico, fut. χεύσω, acc. : συγ-κεράννυμι, fut. κεράσω, acc. : συμ-μίγουμι ου συμ-μίση», fut. μίξω, acc. : φύρω, fut. φυρῶ, acc. Embrouillé, ée, partic. συγ-κεχυμένος, η, ον (partic. parf. passif. de συγ-χίω). D'une manière embreuillée, συγ-πεχυμένως. Question embrouillée, πρόδλημα έμ-πεπλεγμένον, ου (partic. parf. passif d'èμπλέκω, fut. πλέξω). Procès embrouillé, ή πολύπλοκος δίκη, ης. Raisonnement embrouillé, i του λογισμού πλοχή, ης. Démêler ce qui est le plus embrouillé, τὰς μιγίστας πλοκάς διαeriu, fut. cricu.

s'Embrouiller, v. r. im-missional, fut. whamicoual. - dans quelque chose, Twi ou iv Tive. Il s'embrouilla si bien qu'il ne put dire un mot. ούτως έταράχθη λέγων ώς ούδε χανείν (ταράσσω, ful. άξω: λίγω, ful. λέξω ου έρω : χαίνω, fut. zavoupai).

EMBRYON, s. m. au propre, Eusquev, ou (το). | Au fig. petit homme, ανθρωπάριον, ου (το).

EMBUCHES, s. f. pl. evedpa, as (i): embouhi, με (ή). Tendre des embûches, ενέδρας τίθεμαι, fut. δήσομαι, ου ποιέσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι: ἐπιδουλήν συν·ίσταμαι, fut. συ-στήσομαι, ου συσχυάζω, fut. άσω: ou d'un seul mot, imδουλεύω, fut. εύσω. - à quelqu'un, τινί. Voilà les embûches que tu m'as tendues, ταῦτα μοι έπ-εδούλευσας: τοιαύτα ύπὸ σοῦ ἐπ-εδουλεύθην. Oubliant les embûches qu'on leur avait tendues, ών έπ-εδουλεύθησαν άμνήμονες, Phil. Qui tend des embûches, ἐπι-δουλευτής, οῦ (δ).

EMBUSCADE, s. f. ividpa, as (n): λόχος, eυ (δ). Troupe placée en embuscade, λόχος, ου (δ). Lieu propre aux embuscades, λόχμη, ης (1). Dresser une embuscade, ἐνέδραν καθ-ίζω, fut. (66. Disposer une embuscade dans un

embuscade, λοχάω, ω, fut. ήσω. Attendre en embuscade, iλ-λοχάω, ω, fut. ήσω, dat. Sortir d'embuscade, της ενέδρας υπαν-ίσταμαι, fut. ύπανα-στήσομαι. Attirer dans une embuscade, είς ενέδρας υπ-άγω, fut. άξω, acc. Tomber dans une embuscade, ενέδραις έμ-πίπτω, fut. πεσούμαι.

s'EMBUSQUER, v. r. ividpav nab-ito, fut ίσω : λοχάω, ω, fut. ήσω. Voyex Embuscade. EMERAUDE, s. f. σμάραγδος, ου (δ, quelquefois ή). Petite émeraude, σμαράγδιον, ου (τό). D'émeraude, σμαράγδινος n, ev. Prendre la couleur de l'émeraude, σμαραγδίζω, fut. ίσω.

KMERI, s. m. σμύρις, ιδος (ή). Polir avec l'émeri, σμυρίζω, fut. ίσω, acc. Le poli qu'en obtient ainsi, σμύρισμα, ατος (τό).

EMÉRILLON, s. m. petit oiseau de proie, αἰσάλων, ωνος (δ).

ÉMÉRILLONE, iz, adj. φαιδρός, ά, όν. EMERITE, adj. 6, 1, to unio to xataloγον, Dém.

EMERVEILLER, v. a. in-managem, fut. πλήξω, acc.: είς θαύμα πινέω, ώ, fut. ήσω, acc. S'émorveiller, θαυμάζω, fut. θαυμάσομαι: ix-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι. — de quelque chose, τι. Qui ne serait émerveillé? τίς εὐχ άν θαυμάσειε : τίς ούκ άν έκ-πλαγείη;

BMETIQUE, adj. iμετικός, ή, όν. || Subst. έμετήριον, ου (τό).

ÉMÉTISER, ν. α. ἐμετηρίφ περάννυμι, fut. xepásu, acc.

EMETTRE, v. a. ix-pipe, fut. it-oiou, acc. Il émit un avis contraire, γνώμην έξ-ήνεγουν ivavriav. Emettre librement son opinion, & γινώσκω παβρησιάζομαι (fut. άσομαι).

EMEUTE, s. f. θόρυδος, eu (ô). Exciter une émeule, θόρυδον ποιέω, ã, fut. ήσω: θορυδοποιίω, ω, ful. ήσω. Apaiser une émeute, τον δόρυδον παίω, ful. παύσω, ου καθ-ίστημι, ful. χατα-στήσω.

EMIER ou EMIETTER, a. a. www. fut. ψώξω, acc. S'émietter, ψαθυρόομαι, σύμαι, fut. ωθήσομαι.

EMIGRANT, ANTE, day, pet-ciray, outa, οῦν (partic. de μετ-οιχίω, ω, fut. ήσω).

EMIGRATION, s. f. μετοίκησις, εως (ή). || Exil volontaire, quyn, no (n).

EMIGRER, v. n. changer de pays, parοικίω, ω, fut. ήσω. Faire émigrer, μετ-οικίζω, chemin, δέδν προ-λοχίζω, fut. ίσω. Kire en fut. ίσω, acc. | Partir pour un exil volontaire, φεύγω, fut. φεύζομαι. Retour des émigrés, ή των φευγόντων κάθοδος, ου.

ÉMINCER, ν. α. λεπτύνω, fut. υνώ, αcc. ÉMINEMMENT, adv. ἐξαιρίτως: διαφερόντως. Eminemment savant, ὑπέρσοφος, ος, ον. Eminemment saint, ἀγιώτατος, η, ον.

ÉMINENCE, s. f. supériorité, $i\xi \circ \chi \gamma_i$, $\bar{\gamma}_i$ (†). || Tertre, colline, $\beta \circ \psi \circ \zeta$, $\bar{\psi}$ (δ): $\gamma \circ \psi \circ \varphi \circ \psi$, ou ($\bar{\tau}$): $\lambda \circ \psi \circ \zeta$, su (δ).

ΕΜΙΝΚΝΤ, κατκ, αφί. έξοχος, ος, ον (comp. ώτερος, εκρ. ώτατος): ἐξαίρετος, ος, ον (comp. ώτερος, εκρ. ώτατος): δια-φέρων, ουσα, ον (partic. de δια-φέρω, fut. δι-οίσω). Vertu éminente, ή έξοχος άρετή, ῆς. Courage éminent, ή διαπρεπής εὐψυχία, ας. Les membres les plus éminents du sénat, οἰ τῆς βουλῆς άρεστοι οι ἐξοχώτατοι οιι ἐπεφανίστατοι, ων. || Péril éminent, ὁ μέγας κίνδυνος, gén. μεγάλου κινδύνου: κίνδυνος δεινός, οῦ (δ). Le péril est éminent, ἐπίκειται οιι ἐπ-ήρτηται μέγας ὁ κίνδυνος (ἐπί-κειμαι, fut. κιίσομαι: ἐπ-αρτάομαι, ῶμαι, fut. πθήσομαι).

ÉMINENTISSIME, adj. ίξοχώτατος, η, ον. ÉMISSAIRE, ε. m. ὑποπεμπτός, οῦ (δ). Les émissaires de quelqu'un, οἱ ὑπό τενος ὑποπεμπόμενοι ου ὑφ-ιέμενοι, ων (partic. passif de ὑπο-πέμπω, fut. πέμψω, ου de ὑφ-ίτμι, fut. ὑφ-ήσω). || Le bouc émissaire, chez les Juifs, ὁ τράγος ὁ δι-εσταλμένος (partic. parf. passif de δια-στύλω, fut. στελώ), Bibl.: ὁ τράγος ὁ περὶ τῆς ἀμαρτίας, Bibl.

ÉMISSION, s. f. ἐκδολή, ῆς (ή). Émission des rayons, ἀκτινοδολία, ας (ή). Émission du sang, αἰμοβροια, ας (ή). [Émission d'un vœu, ή τῆς εὐχῆς προφερά, ᾶς.

EMMAGASINER, v. a. ἀπο-τίθεμαι, fut. ἀπο-θήσομαι, acc.

EMMAILLOTTER, ν. α. σπαργανίζω, fut. ίσω, αcc. : σπαργανόω, ω, fut. ώσω, αcc. Action d'emmaillotter, σπαργάνωσις, εως (ή). Enfant emmaillotté, σπαργανιώτης, ου (έ).

EMMANCHER, v. a. mettre un manche à, λαδήν άρμοζω, fut. όσω. Emmanché, ée, λαδήν έχων, ευσα, εν (part. d'έχω, fut. έξω). || Au fg. Emmanché d'un long cou, δελιχόδειρος, ος, εν.

EMMANNEQUINER, ν. α. — de jeunes arbres, τα νία τῶν δίνδρων σκεπάζω, fut. άσω, αcc.
EMMARINER, ν. α. — un vaisseau, τὴν ναῦν ἀνδράσι κατα-σκευάζω, fut. άσω.

ΕΜΜΕΝΑGEMENT, s. m. σκιυαγωγία, ας (ή). | άρτιμαθής, ής, ές.

EMMÉNAGER, v. n. ου ε Έκυμένασεν, v. r. σκυσαγωγίω, ω, ful. ήσω : την οικίαν κατασκυσίζομαι, ful. άσομαι.

EMMENER, v. a. άπ-άγω, fut. άξω, acc. Emmener par force, πρὸς βίαν άπ-άγω. Emmenez-moi cet homme, ἐκπιδών άπ-αγε τοῦτον. Emmener ensemble, συναπ-άγω, fut. άξω, acc. Emmener du bétail, θρίμματα άπ-ελαύνω, fut. ελάσω, acc. Emmener du butin, λιηλατίω, ω, fut. ήσω.

EMMENOTTER, v. a. iv χειροπέδαις δίω, ω. ful. δήσω, acc.

RMMIRLLER, ν. α. μαλιτόω, ῷ, fut. ώσω, αcc. Rmmiellé, ée, μαλιτηρός, ά, όν. || Paroles emmiellées, λόγοι μαιλίχιοι, ων (ci).

EMMUSELER, ν. α. φιμόω, ῶ, ful. ώσω, αcc. ÈMOLLIENT, επτε, adj. μαλακτικός, ή, όν. || Subst. Les émollients, τὰ μαλακτικά, ῶν (sousent. φάρμακα).

EMOLUMENT, s. m. gain, κίρδος, ους (τὸ). || Honoraires, μισθός, οῦ (δ). Émoluments d'un médecin, σῶστρον, ου (τὸ). Émoluments d'un instituteur, δίδακτρον, ου (τὸ). Tirer d'une place de grands émoluments, ἀπό τινος ἀρχῆς πολλὰ καὶ μεγάλα κερδαίνω, fut. ανῶ.

EMONCTOIRE, s. m. πόρος, ου (δ).

EMONDER, ν. α. καθαίρω, ful. καθαρώ, αcc.: κλαδείω, ful. εύσω, αcc.: κλάω, ώ, fut. κλάσω, αcc. Action d'émonder, κάθαρσις, εως (ή): κλάσες, εως (ή): κλάσες, εως (ή).

ÉMONDES, s. f. pl. καθάρματα, ων (τὰ). ÉMONDEUR, s. m. κλαδευτήρ, ῆρος (ὁ).

EMOTION, s. f. κίνησις, εως (ή): κίνημα, ατος (τὸ). Émotion du pouls, ή τῆς φλεδες κίνησις, εως. || Émotion de l'âme, πάθος, ους (τὸ): ή τῆς ψυχῆς κίνησις, εως. Donner ou causer de l'émotion à l'âme, τὴν ψυχὴν κινίω, ω, fut. ήσω. Avoir ou éprouver une émotion, κινίομαι, οῦμαι, fut. ηθήσομαι.

EMOTTER, v. a. βωλοχοπίω, ω, fut. ήσω, acc. EMOUCHER, v. a. chasser les mouches, μυτοσοδίω, ω, fut. ήσω, acc.

EMOUCHET, s. m. oiseau de proie, lsρακίσκος, ου (δ).

EMOUCHOIR, s. m. µuicocon, no (n).

EMOUDRE, v. a. aiguiser sur la meule, θήγω, fut. θήξω, acc. Émoulu, ue, τεθηγρένος, n, ov. Frais émoulu, au propre, νεοθηγής, ής, ές. — au fig. qui s'est instruit depuis peu, άρτιμαθής, ής, ές. du verbe Enoudes.

ÉMOUSSER, v. a. ôter le tranchant, auδλύνω, fut. υνώ, acc. Action d'émousser, άμδιυσις, εως (ή). Emoussé, ée, άμδιύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Etat d'une chose émoussée, ἀμδλύτης, ητος (ή). Vue émoussée, αιιωνωπία, ας (ή). Esprit émoussé, νοῦς ἀμελύς, έος (δ). Étre émoussé, s'émousser, ἀμδλύνομαι, fut. υνδήσομαι : άμδλύω, fut. ύσω. L'ouis s'émousse, du blue i dxon.

KMOUSSER, v. a. ôter la mousse, τὸ βρύον mepi-aipie, &, fut. aiphou.

EMOUVOIR, v. a. xivia; &, fut. now, acc. Emouvoir légèrement, ὑπο-κινίω, ω, fut. now. Voilà ce qui émeut le cœur des hommes, ταῦτα κινεί ἀνθρώπους. Il m'a non-seulement ému, mais troublé, ἐμὲ οὐ κεκίνηκε μόνον, ἀλλὰ καὶ συγ-κέγυκε (συγ-γέω, fut. γεύσω), Plut. Facile à émouvoir, εὐκίνητος, ος, ον. Difficile à émouvoir, δυσείνητος, ος, ον. Emouvoir la colère, την δργήν ου τον χολον πινέω, ω, fut. ήσω. Emouvoir la pitié de quelqu'un, rivà sic sheov dyw, fut. dξω. Rtre ému de pitié, de compassion. Voyes s'Emouvous.

s'Emouvoir, v. r. s'animer d'une passion quelconque, xivéopat, oupat, fut. noncopat. Prompt à s'émouvoir, όξυχίνητος, ος, ον. Sans s'émou-Voir, άχινήτως. | S'attendrir, s'apitoyer, κάμπτομαι, fut. χαμφθήσομαι: είς διεςν έπι-χάμπτομαι, fet. χαμφθήσουαι : Chrysost. : χατα-χλάομαι ου έπι-κλάομαι, ώμαι; ful. κλασθήσομαι, Chrysost.: ούστον λαμδάνω, fut. λήψομαι, Euseb.: είς είχτον Τρχομαι, fut. διεύσομαι, Diod. : διείω, ω, fut. now, Dem. S'emouvoir ou être emu du sort de quelqu'un, τινά οίκτείρω, fut. ερώ, ου έλείω, ē, ful. now, Dem.

EMPAILLER, ν. a. garnir de paille, άχυρόω, ä, fut. ώσω, acc. | Remplir de paille, ἀχύρου έμ-πίπλημι, fut. έμ-πλήσω, αcc.

EMPALEMENT, s. m. supplice du pal, ἐνασχολοπισμός, οῦ (ό).

EMPALER, υ. α. άνα-σκολοπίζω, fut. ίσω, acc. EMPAN, s. m. σπιθαμή, ης (ή). Long d'un empan, σπιθαμαίος, α, ον.

EMPANACHER, v. a. λοφόω, &, fut. ώσω, acc. Etre empanaché, λοφάω, ω, fut. ήσω. EMPAQUETER, ν. α. συ-σκιυάζομαι, fut. άσομαι, acc.: συν-δίω, ω, fut. δήσω, acc.

ÉMOULEUR, s. m. tournes par le participe | δάνομαι, fut. λήψομαι, gén. : λαμδάνω ου καταλαμδάνω ου συλ-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc.: aipiw, w, fut. aipnow, acc. S'emparer d'une ville, πολιν αίρέω, ω, fut. αίρήσω. L'ennemi s'est emparé de la ville, υπό των πολιμίων ή πόλις έάλω (άλίσκομαι, fut. άλώσομαι). S'emparer d'une ville par surprise, πόλιν δόλφ κατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. S'emparer du gouvernement, the modificat on the depths dytiλαμδάνομαι, fut. λήψομαι. | Au fig. S'emparer d'une occasion favorable, τὸν καιρὸν λαμδάνω. fut. λήψομαι. S'emparer des auditeurs, τους άπροατάς πατα-λαμδάνω. La crainte s'est em- . parée de moi, thati pe dioc, Plat. : ipè xarέλαδε φόδος, Basil.

> EMPATEMENT, s. m. action d'engraisser, σίτισις, εως (π): σιτισμός, οῦ (δ). || Consistance pateuse, πάχος, ους (τό). | Obstruction, στίγνωσις, εως (ή).

> EMPATER, v. a. engraisser, σιτίζω, fut. ίσω, acc. : σιτεύω, fut. εύσω, acc. Emplié, ée, σιτιστός, ή, όν : σιτευτός, ή, όν. | Rendre paleux, ou au fig. appesantir, παχύνω, fut. υνώ, acc. | Boucher avec quelque chose de collant, έμ-πλάσσω, ful. πλάσω, acc. : έμ-φράσσω ου έμ-φράγνυμι, fut. φράξω, acc.: βύω, fut. βύσω, acc. | Plaquer les couleurs, κατα-χρώζω ου κατα-χρώννυμι, fut. χρώσω, acc. Tableau empâté, è κατα-κεχρωσμένος πίναξ, ακος.

> EMPAUMER, v. a. άρπάζω, fut. άσω, acc. **EMPÉCHEMENT**, ε. m. έμπόδισμα, ατος (τὸ): κώλυμα, ατος (τὸ). Empêchement de faire une chose, χώλυμα του μή ποιείν τι. Empêchements qui surviennent, τὰ ἐν ποσὶ κωλύματα, ων : τὰ ἐμποδών, indécl. Apporter de l'empêchement, être un empêchement, iumodwy yiνομαι, fut. γινήσομαι, dat. Lever les empêchements, τὰ ἐμποδών ἐκποδών ποιέω, ῶ, fut. ήσω. Libre d'empéchements, άνεμποδεστος, ες, ον. Sans empêchements, ανεμποδίστως.

EMPÈCHER, v. a. gêner, ἐμ-ποδίζω, fut. ίσω, acc. Empêcher le service, την χρείαν έμποδίζω. Empêcher la vue, την θέαν έμ-ποδίζω. Empêcher la vue de quelque chose, rivi inπροσθίω, ω, fut. ήσω. || Défendre formellement s'opposer à, κωλύω, fut. ύσω, acc. — quelqu'un de faire quelque chose, τινά ποιείν τι Il en était empêché par ses affaires, ὑπὸ πραγμάτων έχωλύετο. La perte d'un doigt n'ems'EMPARER, ν. τ. λαμδάνομαι ου έπι-λαμ- ρέεδο pas de vivre, άπο-κοπείς τις τον δάκτυλον

ζῆν οὐ κεκώλυται (ἀπο-κοπείς, partic. aor. 2 passif d'ἀπο-κόπτω: ζάω, ω, fut. ζήσω), Phil. Rien n'empêche de dire, οὐδίν κωλύει λέγειν (λέγω, fut. λίζω ου ἐρῶ), Plat. Qu'est-ce qui empêche de faire? τί κωλύει; τί τὸ κωλύον ποιεῖν; Dêm. Empêcher quelqu'un d'entrer, τῆς εἰσόδου τιὰ ἀπ-είργω, fut. είρξω, ου ἀπο-κλείω, fut. ελείσω. Empêcher de poursuivre, τῆς διώξεως ου τοῦ διώκειν ἀπ-είργω, fut. είρξω, acc.

s'Empicusa, v. r. άπ-έχομαι, fut. άφ-έξομαι, gén.: ἀφ-ίσταμαι ful. ἀπο-στήσομαι, gén. — de faire quelque chose, του ποιών τι. S'empêcher de rire, de parler, τὸν γέλωτα, τὴν γλῶσσαν κατ-έχω, fut καθ-ίξω. S'empêcher de pleurer, τὰ δάκρυα έπ-έγω, fut. έφ-έξω. Qui ne peut s'empêcher de rire, de pleurer, του γελωτος, των δακρύων άκρατής, ής, ές, ου ήσσων, ων, ον, gén. evec. Ne pouvoir s'empêcher de saire quelque chose, οὐ δύναμαι μή ποιείν τι (δύναμαι, fut. δυνήσομαι): ούκ άπ-έχομαι το μπ ποιείν τι (ἀπ-έχομαι, fut. ἀφ-έξομαι). Il ne peut s'empêcher de chercher partout la prééminence, ούχ άπ-έχεται το μή ούχι πλεονεκτείν πειράσθαι (πλεονεκτέω, ω, ful. ήσω: πειράομαι, ωμαι, ful. άσομαι), Χέπ.

ΕΜΡΕΝΝΕ, επ., αdj. πτερωτός, ή, όν.
ΕΜΡΕΝΕUR, ε. m. αὐτοκράτωρ, ορος (ό).
ΕΜΡΕΝΕΙR, ν. α. coller avec de l'empois,
δι' ἀμύλου ὑγροῦ κολλάω, ω, ful. ήσω, αcc.

Επιρες, έε, lourd et gêné dans ses maπιὲτες, φορτικός, ή, όν (comp. ώτερες, sup.
ώτατος).

Δεβεειέ, guindé, περίεργος, ος, ον (comp.
ότερος, sup. ότατος): κακοζηλος, ος, ον (comp.
ότερος, sup. ότατος).

EMPESTER, v. a. τῷ λοιμῷ δια-φθείρω, fut. φθερῶ, acc. Empesté, ée, λοιμωῦπος, ης, ες: λοιμοῦ πνίων, ουσα, ον (partic. de πνίω, fut. πνεύσω). Il exhale une odeur empestée, et cadavéreuse, δζει δεινὸν ὥσπερ φόνου (δζω, fut. δζήσω), Théophr.

ΕΜΡΕΤΕΕΒ, ν. α. έμ-ποδίζω, fut. ίσω, αcc. ΕΜΡΗΑSΕ, ε. f. έμφασις, εως (ή). Avec emphase, έμφατικώς. Sans emphase, ἀνεμφάτως. Parler avec emphase, ὑψηλολογέω, ῶ, fut. ήσω: τραγωδέω ου ἐπι-τραγωδέω, ῶ, fut. ήσω: ἐντορικεύομαι, fut. εὐσομαι.

EMPHATIQUE, adj. έμφατικός, ή, όν.
EMPHATIQUEMENT, adv. έμφατικώς.
EMPHYTĖOSE, s. f. ή πολυχρόνιος μίσθωσις,
εως.

EMPHYTĖOTIQUE, adj. πολυχρόνιος, ος, ον. EMPIĖTĖ, εκ, adj. Bien empiėtė, qui a de bons pieds, εύπους, ους, ουν, gén. οδος.

EMPIÈTER, v. n. avancer au-delà de ses limites, παρ-ορίζω, fut. ίσω. Empiéter sur les possessions de son voisin, τὰ τοῦ γείτονος ἐπεργαζομαι, fut. ἀσομαι. Empiéter sur les droits des autres, τῶν ἀλλοτρίων ἀντι-ποιέσμαι, σῦμαι, fut. ήσομαι.

EMPILEMENT, s. m. σώρευσι, εως (ή). EMPILER, v. a. copeio, fut. eico, acc. EMPIRE, s. m. royaume, royauté, apri. ῆς (ή): βασιλεία, ας (ή). Fonder un empire. άρχην καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω. Aspirer à l'empire, τῆς ἀρχῆς ἀντι-ποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Sous l'empire de Tibère, αρχοντος σε βασιλεύοντος Τιθερίου (άρχω, fut. άρξω : βασιλεύω, fut. εύσω) : έπὶ Τιδερίου άρχοντος, συ simplement in Tibepicu. || Domination, puissance, ἀρχή, ῆς (ή): χράτος, ους (τὸ). Avoir l'empire, ἄρχω, fut. ἄρξω, gén. : xρατίω, ω, fut. ńσω, gén. — sur terre et sur mer, γῆς καὶ δαλάσσης. Avoir l'empire de la mer, δαλασσοχρατίω, ω, fut. ήσω. L'homme a l'empire sur les bêtes, των θηρίων πρατεί ὁ άνθρωπος, Soph. N'avoir pas d'empire sur ses passions, ruv έπιθυμιών άχρατής είμι, fut. ξοςμαι, ου έχρατώς έχω, ful. Κω: των επιθυμιών ήσσων είμί, ful. isopat, ou mosáquat, spat, ful. Mnsopat. Si la vérité a quelque empire, είπερ τί γ' έστι τῶς άληθείας σθένος.

ΕΜΡΙΚΕΝ, ν. α. rendre pire, ἐπὶ χεῖρον τρέπω, fut. τράψω, αcc. || ν. n. devenir pire, ἐπὶ χεῖρον τρέπομαι, fut. τραπήσομαι. La maladie empirait, ἐπ-ετείνετο ἡ νόσος (ἐπι-τείνομαι, fut. ταδήσομαι). Le mal empire chaque jour, καθ' ἡμέραν ἀεὶ μᾶλλον ἐπι-σκήπτει τὸ κακών (ἐπι-σκήπτω, fut. σκώψω).

EMPIRIQUE, adj. έμπειρικές, η, ου. [s. me. Un empirique, un charlatan, ἀγύρτης, ου (δ). EMPIRISME, s. m. ή έμπειρική, ῆς (sousent. τέγνη ου φιλοσοφία).

EMPLACEMENT, ε. ss. χώρος, ου (ό). Vaste emplacement, εὐρυχωρία, ας (τ). Emplacement étroit, στενοχωρία, ας (τ). Situé dans un vaste emplacement, εὐρύχωρος, ος, ον. Qui a peu d'emplacement, στενοχωρός, ος, ον.

EMPLATER, s. m. έμπλαστρος, ev (ή): έμπλαστρον, ου (τό): τὸ έμπλαστόν, οῦ. Επιplatre émollient, τὸ μαλακτκών έμπλαστρον, ου.

Appliquer un emplatre de céruse, το ψιμμύθιον argent à des choses inutiles, τα χρήματα είς εμ-πλάσσω, fut. πλάσω, dat.

τί αίλο κως (τί). Faire emplette de, ώνλη N'est-ce pas du temps mal employé? τί αίλο ποιέςμαι, ευμαι, fut. ήσεμαι, gên. ou d'un ίστιν ή χρόνου παρανάλωμα; El. || Employer seul mot, wvicuat, comat, fut. wvnocuat, acc.: άγοράζω, fut. άσω, acc. J'ai fait une bonne emplette, καλλίστη τύχη ἐώνημαι (ὼνέομαι, εῦμαι, fut. ωνήσομαι). || Chose achetée, ωναμα, ατος (τὸ). |

EMPLIR, v. a. πίμπλημι, fut. πλήσω, acc.: έμ-πίπλημι, fut. έμ-πλήσω, acc.: πληρόω ou έμ-πληρόω, ω, fut. ώσω, acc. — de quelque chose, πινός.

EMPLOI, s. m. usage, xpeia, aç (i). Faire un bon, un mauvais emploi de, καλῶς, φαύλως χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι, dat. | Charge, service, fonction, έπιμέλεια, ας (ή): έργον, ου (τὸ). Je vous charge de cet emploi, τήνδε σει τλν έπιμέλειαν άνα-τίθημι, fut. άνα-θήσω. Dans cette vie chacun a son emploi, έν τῷ ζῆν ίδιον διάστω έστιν έργον. Mon emploi est de, εμόν don (sous-ent. Epyov), avec l'infin. Votre emploi est de garder la ville, πρός υμών έστι την πολιν φυλάσσειν (φυλάσσω, fut. άξω). Emploi public, λειτουργία, ας (ή): τέλος, ους (τό). Avoir un emploi, λειτουργίαν λειτουργίω, ω, fut. ήσω. Emploi qui donne juridiction, ἀρχή, ῆς (ή). Emploi honorifique, πμή, ης (ή). Elever quelqu'un aux plus grands emplois, τινά είς τάς μεγίστας άρχὰς προ-άγω, fut. άξω, ou εἰς τὰ μέγιστα των πραγμάτων καθ-ίστημι, fut. καταornicu.

EMPLOYE, s. m. commis, banparne, ou (8). Employé dans un service public, 8 8nμόσιος ύπηρέτης, ου. Employé aux douanes, τελώνης, ευ (δ). Employé dans un bureau, γραμματεύς , έως (δ).

μαι, διμαι, fut. χρήσομαι, dat. Employer une empoisonné par quelqu'un, φαρμάκφ ὑπό τινες expression, δνόματι χράομαι, ωμαι. Je l'ai tou- απο-θνήσκω, fut. θανούμαι. | Méler avec du poison, Jours employé arec succès, ἐκείνω συμφερόντως φαρμάκω κεράννυμε, fut. κεράσω, acc. Emαιι έχρησάμην. A quoi faut-il l'empleyer, τί poisonner les mets, τοῖς βρώμασι φάρμακα αναχετὶ αὐτῷ χρῆσθαι; Employez-moi à ce que μίγνυμι, fut. μίζω. Empoisonner les sources, vous voudrez, εμοί χρήσασθε δ,τι βούλεσθε (βού- τοῖς φρέασι φάρμαχα βάλλω, fut. βαλῶ. Empoiλομαι, fut. βουλήσομαι), Dém. On pourrait l'em-sonner les blessures, θανάσιμα φάρμακα τραύployer à cet usage, πρὸς ταῦτα γίνοιτ' ἀν μασιν ἐπι-πάσσω, fut. πάσω. Empoisonner les εύχ Δυστα χρήσιμος (γίνομαι, ful. γενήσομαι), sièches, τὰ βιλη φαρμάχω ἀλιίφω, ful. ἀλιίψω. Plat. Qu'on peut employer à tout, iv πᾶσι Flèche empoisonnée, τεξευμα φαρμακώδις, ους resistance, of, ov. Qu'on ne peut employer, (70), Diosc. άχρειος, ος, ον: άχραστος, ος, ον. [Employer son | Empomonnum, corrompre, δια-φθείρω, ful-

cubir δίον άν-αλίσκω, fut. άν-αλώσω. Mal em-EMPLETTE, s. f. achat, ωνή, ης (ή): ployer son argent, χρήματα παρ-αν-αλίσκω. tous ses soins à quelque chose, πασαν σπουδήν περί τι ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Employer toutes ses forces à, πάση δυνάμει δια-τείνομαι, fut. τενεύμαι, infin. J'ai tout employé pour vous, πάντα λίθον ὑπὶρ σοῦ ἐχίνησα (χινέω, ω, ful. ήσω).

> s'Employer, v. r. s'occuper, σπουδάζω, fut. acoμai. - à quelque chose, τί ου περί τι. | S'employer à l'étude du droit, πιρί τὰ τῶν πολιτών νόμιμα σπουδάζω. S'employer pour ses amis, τὰ τῶν φίλων σπουδάζω. Il s'employa tout entier pour, πασαν ἐποιήσατο σπουδήν (ποιέρμαι, ουμαι, fut. ήσομαι), avec wort et l'inf.

> EMPLUMER, v. a. πτερόω, &, fut. ώσω, acc.

> ΕΜΡΟCHER, υ. α. είς τὸ βαλάντιον έμδάλλω, fut. δαλώ, acc.

> EMPOIGNER, v. a. άρπάζω ου έφ-αρπάζω ου καθ-αρπάζω, fut. άσω, acc.

> EMPOIS, s. m. colle d'amidon, to bypèr άμυλον, ου.

> EMPOISONNEMENT, s. m. i paquáxouδόσις, εως. L'empoisonnement d'un ennemi, φάρμακον έχθρῷ δεθέν, έντος partic. aor. 107 passif de δίδωμι). Accusation d'empoisonnement, a φαρμάκου δίκη, ης. Convaincu d'empoisonnement, ἐπὶ φαρμάνως άλούς, οῦσα, έν (partic. aor. 2 de άλίσκομαι, fut. άλώσομαι).

EMPOISONNER, v. a. donner du poison, φάρμαχον δίδωμι, fut. δώσω. Chercher à empoisonner quelqu'un, διὰ φαρμάχων τινὶ ἐπιδουλεύω, fut. εύσω. Être empoisonné, ὑπὸ φαρ-EMPLOYKR, v. a. faire usage de, χράο- μάκω δια-φθιίρομαι, fut. φθαρούμαι. Mourir

φθερώ, acc. Empoisonner la jeunesse par ses | συρόμενος, η, ον. Emporté par l'envie, δπό discours, τους νέους τοις λόγοις δια-φθείρω. || Dénaturer, δια-στριφω, fut. στρίψω. Empoisonner les intentions, τὰς γνώμας εἰς χεῖρον τρέπω, fut. τρέψω. | Infecter, μιαίνω, fut, ανώ, acc. Haleine empoisonnée, πνεύμα δυσώδες, ους (τὸ). Air empoisonné, ἀὴρ νοσώδης, ους (ὁ). || Langue empoisonnée, γλώσσα βλάσφημος, cu (n).

s'Empoisonner, v. r. φάρμακον πίνω, fut. πίομαι, ου λαμδάνω, ful. λήψομαι : έμαυτον φαρμάκω δια-φθείρω, fut. φθερώ.

EMPOISONNEUR, s. m. φαρμακευτής, οῦ (¿). Empoisonneuse, φαρμακεύτρια, ας (ή).

EMPOISSER, v. a. mossów, w, fut. wsw, acc. EMPOISSONNER, v. a. — un étang, y mettre du poisson, τη λίμνη ίχθυς είσ-φέρω, fut. eig-cigw.

EMPORTEMENT, s. m. δρμή, ῆς (ή). Emportement de la colère, ή τῆς ὀργῆς ἀμετρία, ας, ou simplement δργή, ης (ή): θυμός, οῦ (δ). S'abandonner à ses emportements, δρμη καὶ θύμω φέρομαι, fut. ἐνεχθήσομαι. La jeunesse pèche surtout par emportement, καθ' δρμήν τὰ πλείστα άμαρτάνουσιν οι νίοι (άμαρτάνω, ful. άμαρτήσομαι).

EMPORTE, ix, adj. fougueux, téméraire, δρμητικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): προπετής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). || Colère, irascible, ὀργίλος, η, ον (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος).

EMPORTER, v. a. porter avec soi en s'en allant, έχ-φέρω, fut. έξ-οίσω, acc.: ἀπο-φέρω, fut. ἀπ-οίσω, acc. : ἀπο-φέρομαι, fut. ἀποίσομαι, acc. Emporter en cachette, ὑπιχφίρω, fut. ὑπεξ-οίσω, acc. Action d'emporter, εκφορά, αξ (ή). Emporter avec soi, μετ' έμαυτοῦ ἀπο-φέρομαι, fut. ἀπ-οίσομαι, acc. Isocr. Emporter en mourant l'honneur d'avoir été sage, χαλόν έντάφιον την σωφροσύνην άπο-φέρομαι. | Enlever, ravir, άφ-αιρίω, ω, fut. αιρήσω, acc. : άφ-αιρέομαι, ούμαι, fut. αιρήσομαι, acc. Cela m'emporte beaucoup d'argent, τοῦτό μου πολλά χρήματα άφ-αιρείται. Il est emporté par la maladie, άπο-φέρει ή νόσος τὸν ἄνθρωπον (άποφίρω, fut. ἀπ-οίσω), Liban. Emporter une place. le prendre d'assaut, to ympior aipim, m, fut. aiρήσω. || Entrainer, παρα-φίρω, fut. παρ-οίσω. le courant, τῷ βεύματι παρα-φερόμενος ου παρα- δαίνω, fut. δήσομαι), Xén.

φθόνου έξ-ενεχθείς (partic. aor. 1er passif d'inφέρω, fut. έξ-οίσω). Emporté par la colère. ύπὸ τῆς ὀργῆς ἔξω φερόμενος (φέρομαι, fut. ένεχθήσομαι). Emporter la balance, la faire pencher, τὸ τάλαντον έλκω, fut. έλξω, ou en un seul mot βίπω, fut. βίψω. | Nécessiter, causer forcement, δικω ou eq-είκω, fut. έλξω, acc. : iπάγω, fut. άξω, acc. Mais plus souvent on tourne par les verbes composés de ouv. Sa perte emporte celle de l'état, tournez, l'état est perdu avec lui, συγκατα-λύεται αὐτῷ ἡ ἀρχή (συγ-καταλύω, fut. λύσω). Ou bien con peut renverser la phrase et tourner par le verbe Emojuai, suivre. Le fond emporte l'accessoire, έπεται τῷ κεφαλαίφ τὸ πάρεργον (ἔπομαι, fut. ἔψομαι).

L'Emporter, προ-φίρω, fut. προ-οίσω, gén.: προ-έχω ου ύπερ-έχω, fut. έξω, gén. : ύπερδάλλω, fut. δαλώ, acc.: ὑπερ-δαίνω, fut. 6ήσομαι, acc. Il l'emportait en vertu sur les Athéniens, των Άθηναίων άρετη προύφερε (προφέρω, fut. προ-οίσω). Qui l'emporte, πρείσσων, ων, ον, gén. ονος. — sur quelqu'un, τινός. | Le mauvais parti l'emporte, τὰ χείρονα νικά (νικάω, ω, fut. ήσω), Hom. Cet avis l'emporta, ταυτα τότ' ενίκησε λεγόμενα, Plat. L'avis de fuir l'emportait, ενίκα φεύγειν, Plut. Ceux dont l'avis l'emporte, of περί τινος νιχώντες γνώμας, Plat.

s'Emporter, v. r. se laisser entrainer per la passion, παρα-φίρομαι, fut. παρ-ενεχθήσομαι. S'emporter à l'excès, είς ύδριν παρα-φέρομαι. Il s'emporta au point de dire, είς τοῦτο παρενέχθη ύδρεως ώστε λέγειν (λέγω, fut. λέξω). Se laisser emporter par le plaisir, τη ήδονή παραφέρομαι. Nous nous sommes laissé emporter loin de notre sujet, του προ-χειμένου παρ-ηνέχθημεν S'emporter hors de soi-même, έμαυτοῦ έκ-φέ ρομαι, fut. έξ-ενεχθήσομαι, ου έξ-ίσταμαι, fut έχ-στήσομαι. Qui se laisse emporter aisément εὐκατάφορος, ος, ον. Qui se laisse emporter par l'ambition, l'avarice, τῆς τιμῆς, τοῦ κέρδους ακρατής, ής, ές. | S'emporter, en parlant d'un cheval, ἀφ-ηνιάζω, fut. άσω : τὸν ἱππία ix-φέρω, ou simplement ix-φέρω, fut. iξ-cίσω. Cheval qui veut s'emporter, ò ix-pépety intχειρών ίππος (έπι-χειρέω, ω, fut. ήσω), Xén. A moins qu'il ne s'emporte du côté de la ucc. : παρα-σύρω, fut. συρώ, acc. Emporté par maison, το μή συμέτη ή πρός είκεν έκφερά (συμfut. low, acc.

EMPOURPRER, v. a. moppupe, fut. upa, acc. L'aurore empourprait les flancs du rocher, την πέτραν επόρφυρεν δρθρος, Nonn. Etre empourpré. πορφύρω, fut. υρώ: πορφύρομαι, fut. υρούμαι : πορφορίζω, fut. ίσω. Empourpré, **60.** πορφυρίζων, ουσα, ον : πορφυρούς, α, ούν.

EMPREINDRE, v. a. - en pressant, en moulant, iν-τυπόω, ω, fut. ώσω, acc. — en gravant, έγ-χαράσσω ου έπ-χαράσσω, fut. άξω, acc. Empreindre sur une médaille, τῷ νομίσματι έπι-χαράσσω, fut. άξω, acc. Nouvellement empreint, νεοχάρακτος, ος, ον.

ΕΜΡΚΕΙΝΤΕ, ε. f. εντύπωμα, ατος (τδ): τύπος, ου (δ). Légère empreinte, ὑποτύπωσις, εως (ή). Empreinte des clous, δ τῶν ήλων τύπος, ου. L'empreinte d'un cachet, σφράγισμα, ατος (τὸ). Empreinte obtenue par la gravure, χάραγμα ου έγχάραγμα, ατος (τό). Première empreinte, προχάραγμα, ατος (τό).

EMPRESSE, in, adj. zélé, πρόθυμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Qui fait l'empressé, πολυπράγμων, ων, ον, gén. ονος (comp. eνέστερος, sup. ονέστατος). Faire l'empressé, πολυπραγμονέω, ω, fut. ήσω. Attentions empressées, ή πολυπραγμονεστέρα σπουδή, ής. Avoir pour quelqu'un des attentions empressées, rivi ου πρός τινα ου περί τινα ύπερφυως σπουδάζω. fut. άσομαι. Ardeur empressée, ή άτενης σπουδή. ης. Avec une ardeur empressée, ἀτενώς.

EMPRESSEMENT, s. m. encudi, ñs (i): προθυμία, ας (ή). Avoir de l'empressement pour quelque chose, τι ου πιρί τι σπουδάζω, fut. άσομαι : προδύμως πρός τι έχω, fut. έξω. Montrer beaucoup d'empressement, πολλήν σπουδήν ου πολλήν προθυμίαν έν-δείχνυμαι, fut. έν-δείξεμαι. Il montrait de l'empressement pour apprendre cet art, την τέχνην διδάσκεσθαι προυσυμείτο (διδάσκω, fut. άξω: προ-συμέρμαι, ουμαι, ful. ηθήσομαι). Avec empressement, προδυμία: μετά προδυμίας: προδύμως. Perdre de son empressement, άπο-σπουδάζω, fut. άσομαι : παραφιάζω, fut. άσω: ἀνίεμαι, fut. ἀνεθήσομαι. Sans aucun empressement, ἀπροθύμως : ἀσπουδεί : ανειμένως: βαθύμως. Qui ne montre point d'empressement, άπρόθυμος ος, ον : ράθυμος, ος, ον. Nen point montrer, βαθυμέω, ω, fut. ήσω. Affectation d'empressement, περιεργία, ας (ή) : πολυπραγμοσύνη, ης (ή). Montrer trop fut. έμ-πλήσω, acc.

EMPOTER, v. a. mettre en pot, έγχυτρίζω, d'empressement, περι-εργάζομαι, fut. εργάσομαι.

> s'Empresser, v. r. oneude, fut. oneugomai: σπουδάζω, fut. άσομαι: προ-θυμέομαι, ευμαι, fut. noncouat. Je m'empresse de vous montrer, προ-θυμούμαι ύμιν έν-δείξασθαι (έν-δείκνυμι. fut. διίξω). S'empresser pour plaire à quelqu'un, πρός τινα ου περί τινα σπουδάζω, ful. άσομαι : τινά θεραπεύω, fut. εύσω. On s'empresse pour moi, σπουδάζομαι, fut. ασθήσομαι. Luc.

> EMPRISONNER, v. a. mettre en prison, au propre, είς δεσμωτήριον έμ-δάλλω, fut. δαλώ. || Enfermer, tenir enfermé, είργω ου είργυμι ου καθ-είργυμι, fut. είρξω, acc. : κατα-κλείω. fut. κλείσω, αςς.

> EMPRISONNEMENT, s. m. quaan, no (1). EMPRUNT, s. m. δάνεισμα, ατος (τὸ). Argent d'emprunt, τὸ δάνειον, ου. Reconnaissance d'un emprunt, τὸ δανειακόν γραμμάτιον, ου. Faire un emprunt, δάνεισμα ποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Acquitter un emprunt, τὸ δάνειον άπο-δίδωμι, fut. άπο-δώσω. || Vertu d'emprunt. ή προσποίητος άρετή, ής. Beauté d'emprunt, τὸ προσποίητον χάλλος, ους.

> EMPRUNTER, v. a. demander ou obtenir l'usage d'une chose, xixpapat, fut. xprisopat, acc. J'ai emprunté cela à mon ami, τοῦτο παρά φίλου lypnoaμην. | Faire un emprunt d'argent. δανείζομαι, fut. είσομαι, acc. Emprunter à gros intérêts, έπὶ μεγάλω τόχω δανείζομαι. Bien sur lequel on emprunte, το καταδάνειον κτήμα. ατος. | Prendre pour son usage, παρα-λαυδάνω. fut. λήψομαι, acc. Emprunter son nom de, τδ όνομα έχ τινος παρα-λαμδάνω. La lune emprunte sa lumière au soleil, παρα-λαμδάνει ή σελήνη παρά του ήλίου φώς άλλότριον. Ils empruntent le masque de la vertu, to the doethe elde προσ-λαμδάνουσι. | Emprunté, ée, faux, factice, προσποίητος, ος, ον : άλλότριος, ος, ον : έπαατος, ος, ον. Nom emprunté, δνομα προσποίητον. ου (τὸ). Forme empruntée, ή άλλοτρία μορφή, ής. Ornement emprunté, ὁ ἔπακτος κόσμος, ου. Ce ne sont pas des ornements empruntés, oùx έστι ταύτα πρός χάριν κεχρωσμένα (partic. parf. passif de χρώζω ου χρώννυμι, fut. χρώσω).

> EMPRUNTEUR, s. m. EUSE, s. f. tournez par le partic. du verbe Emprunter.

EMPUANTIR, ν. α. δυσωδίας έμ-πίπλημι,

φθερώ, acc. Empoisonnes la jeunesse par ses συρόμενος, η, ον. Emporté par l'envie, δπὶ discours, τους νέους τοις λόγοις δια-φθείρω. || Dénaturer, δια-στρεφω, fut. στρίψω. Empoisonner les intentions, τας γνώμας είς χείρον τρέπω, fut. τρίψω. | Infecter, μιαίνω, fut, ανώ, acc. Haleine empoisonnée, πνεύμα δυσώδες, ους (τὸ). Air empoisonné, ἀὴρ νοσώδης, ους (ὁ). || Langue empoisonnée, γλώσσα βλάσφημος, cu (n).

s'Empoisonner, v. r. φάρμακον πίνω, fut. πίςμαι, ου λαμδάνω, fut. λήψομαι : έμαυτόν φαρμάκω δια-φθείρω, fut. φθερώ.

EMPOISONNEUR, s. m. φαρμακευτής, οῦ (δ). Empoisonneuse, φαρμακεύτρια, ας (ή).

EMPOISSER, v. a. mossow, w, fut. wow, acc. EMPOISSONNER, v. a. — un étang, y mettre du poisson, τη λίμνη έχθυς είσ-φίρω, fut. είσ-ςίσω.

EMPORTEMENT, s. m. δρμή, ῆς (ή). Emportement de la colère, ή τῆς ὀργῆς ἀμετρία, $\alpha \varsigma$, ou simplement $\delta \rho \gamma \dot{\eta}$, $\tilde{\eta} \varsigma$ $(\dot{\eta})$: $\delta \nu \mu \dot{\rho} \varsigma$, $\delta \tilde{\nu}$ (δ). S'abandonner à ses emportements, δρμή καὶ θύμω φέρομαι, fut. ένεχθήσομαι. La jeunesse pèche surtout par emportement, καθ' δρμήν τὰ πλείστα άμαρτάνουσιν οί νέοι (άμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι).

EMPORTE, in, adj. sougueux, téméraire, δρμητικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): προπετής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). || Colère, trascible, oppidos, n, or (comp. atepos, **sup.** ώτατος).

EMPORTER, v. a. porter avec soi en s'en allant, έχ-φέρω, fut. έξ-οίσω, acc. : ἀπο-φέρω, fut. ἀπ-οίσω, acc. : ἀπο-φέρομαι, fut. ἀποίσομαι, acc. Emporter en cachette, ύπεχφέρω, fut. ὑπεξ-οίσω, acc. Action d'emporter, εκφορά, ας (ή). Emporter avec soi, μετ' έμαυτοῦ ἀπο-φέρομαι, fut. ἀπ-οίσομαι, acc. Isocr. Emporter en mourant l'honneur d'avoir été sage, καλὸν ἐντάφιον τὴν σωφροσύνην ἀπο-φέρομαι. | Enlever, ravir, άφ-αιρίω, ω, fut. αιρήσω, acc.: άφ-αιρίομαι, ουμαι, fut. αιρήσομαι, acc. Cela m'emporte beaucoup d'argent, τοῦτό μου πολλά χρήματα άφ-αιρείται. Il est emporté par la maladie, άπο-φέρει ή νόσος τὸν ἄνθρωπον (ἀποφίρω, fut. ἀπ-οίσω), Liban. Emporter une place, le prendre d'assaut, to χωρίον αίρεω, ω, fut. aiphow. || Entrainer, παρα-φίρω, fut. παρ-οίσω, le courant, τῷ ρεύματι παρα-φερόμενος ου παρα- δαίνω, fut. δήσομαι), Xén.

φθόνου εξ-ενεχθείς (partic. aor. 1er passif d'inφίρω, fut. iξ-οίσω). Emporté par la colère, ύπὸ τῆς ὀργῆς έξω φερόμενος (φέρομαι, fet. ένεχθήσομαι). Emporter la balance, la faire pencher, τὸ τάλαντον έλκω, fut. έλξω, ou en un seul mot δίπω, fut. δίψω. || Nécessiter, causer forcement, δικω ou iφ-ilκω, fut. ilξω, acc. : iπάγω, fut. άξω, acc. Mais plus souvent on tourne par les verbes composés de ouv. Sa perte emporte celle de l'état, tournez, l'état est perdu avec lui, συγκατα-λύεται αὐτῷ ἡ ἀρχή (συγ-καταλύω, fut. λύσω). Ou bien con peut renverser la phrase et tourner par le verbe Emoquai, suivre. Le fond emporte l'accessoire, έπεται τῷ κεφαλαίφ τὸ πάρεργον (ἔπομαι, fut. ἔψομαι).

L'EMPORTER, προ-φέρω, ful. προ-οίσω, gén.: προ-έχω ου ύπερ-έχω, ful. έξω, gén. : ύπερδάλλω, fut. δαλώ, acc.: ὑπερ-δαίνω, fut. δήσομαι, acc. Il l'emportait en vertu sur les Athéniens, των Άθηναίων άρετη προύφερε (προφίρω, fut. προ-οίσω). Qui l'emporte, πρείσσων, ων, ον, gén. ονος. — sur quelqu'un, τινός. | Le mauvais parti l'emporte, τὰ χείρονα νικά (νικάω, ω, fut. ήσω), Hom. Cet avis l'emporta, ταῦτα τότ' ἐνίκησε λεγόμενα, Plat. L'avis de fuir l'emportait, ivixa φεύγειν, Plut. Ceux dont l'avis l'emporte, of περί τινος νιχώντις γνώμας, Plat.

s'Emporten, v. r. se laisser entrainer per la passion, παρα-φέρομαι, fut. παρ-ενεχθήσομαι. S'emporter à l'excès, είς ύδριν παρα-φέρομαι. Il s'emporta au point de dire, είς τοῦτο παρενέχθη ύδρεως ώστε λέγειν (λέγω, fut. λέξω). Se laisser emporter par le plaisir, τῆ ήδονῆ παραφέρομαι. Nous nous sommes laissé emporter loin de notre sujet, του προ-χειμένου παρ-ηνέχθημεν S'emporter hors de soi-même, έμαυτοῦ έκ-φέ ρομαι, fut. έξ-ενεχθήσομαι, ου έξ-ίσταμαι, fut έχ-στήσομαι. Qui se laisse emporter aisément εύκατάφορος, ος, ον. Qui se laisse emporter par l'ambition, l'avarice, τῆς τιμῆς, τοῦ κέρδους ακρατής, ής, ές. | S'emporter, en parlant d'un cheval, άφ-ηνιάζω, fut. άσω : τὸν ἰππία ix-φέρω, ou simplement ix-φέρω, fut. iξ-cίσω. Cheval qui veut s'emporter, à ix-méper imχειρών ίππος (έπι-χειρίω, ω, fut. ήσω), Xέn. A moins qu'il ne s'emporte du côté de la αες. : παρα-σύρω, fut. συρώ, αες. Emporté par maison, θν μή συμδή ή πρός είκον έκφερά (συμ-

EMPOURPRER, v. a. πορφύρω, fut. υρώ, acc. L'aurore empourprait les flancs du rocher, την πέτραν ἐπόρφυρεν δρθρος, Nonn. Être empourpré, πορφύρω, ful. υρώ: πορφύρομαι, fut. υρεύμαι : πορφορίζω, fut. ίσω. Empourpré, 60, πορφυρίζων, ουσα, ον: πορφυρούς, α, ούν.

EMPREINDRE, v. a. - en pressant, en moulant, iv-τυπόω, ώ, fut. ώσω, acc. — en gravant, έγ-χαράσσω ou im-χαράσσω, fut. άξω, acc. Empreindre sur une médaille, τω νομίσματι έπι-χαράσσω, fut. άξω, acc. Nouvellement empreint, νεοχάρακτος, ος, ον.

EMPREINTE, ε. f. ἐντύπωμα, ατος (τδ): τύπος, ου (δ). Légère empreinte, ὑποτύπωσις, εως (ή). Empreinte des clous, δ τῶν ήλων τύπος, ou. L'empreinte d'un cachet, σφράγισμα, ατος (τό). Empreinte obtenue par la gravure, χάραγμα ου έγχαραγμα, ατος (τό). Première empreinte, προχάραγμα, ατος (τὸ).

EMPRESSE, iz, adj. zélé, πρόθυμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Qui fait l'empressé, πολυπράγμων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, sup. ονέστατος). Faire l'empressé, πολυπραγμονίω, ω, fut. ήσω. Attentions empressées, ή πολυπραγμονεστέρα σπουδή, ης. Avoir pour quelqu'un des attentions empressées, rivi ου πρός τινα ου περί τινα ύπερφυως σπουδάζω, fut. άσομαι. Ardeur empressée, ή άτενης σπουδή, ¾. Avec une ardeur empressée, ἀτενῶς.

EMPRESSEMENT, s. m. σπουδή, ῆς (ή): προθυμία, ας (ή). Avoir de l'empressement pour quelque chose, τι ου περί τι σπουδάζω, fut. άσομαι : προδύμως πρός τι έχω, fut. έξω. Montrer beaucoup d'empressement, πολλήν σπουδήν ου πολλήν προθυμίαν έν-δείχνυμαι, ful. έν-δείξεμαι. Il montrait de l'empressement pour apprendre cet art, the texene didáguestai moouυμείτο (διδάσκω, fut. άξω: προ-θυμέςμαι, ουμαι, fut. ηθήσομαι). Avec empressement, προδυμία: μετά προδυμίας: προδύμως. Perdre de son empressement, ἀπο-σπουδάζω, fut. άσομαι : παρακμάζω, ful. άσω: άν-ίεμαι, ful. άν-εθήσομαι. Sans aucun empressement, ἀπροθύμως : ἀσπουδεί : ανειμένως : ραθύμως. Qui ne montre point d'empressement, ἀπρόθυμος ος, ον: ἡάθυμος, ος, ον. N'en point montrer, ραθυμίω, ω, fut. ήσω. Affectation d'empressement, περιεργία, ας (ή) : πολυπεργιμοσύνη, ης (ή). Montrer trop fut. έμ-πλήσω, acc.

EMPOTER, v. a. mettre en pot, έγχυτρίζω, d'empressement, περι-εργάζομαι, fat. εργάσομαι.

> s'Empresser, v. r. onecode, fut. onecoguat: σπουδάζω, fut. άσομαι: προ-θυμέομαι, ευμαι, fut. nôncopat. Je m'empresse de vous montrer, προ-θυμούμαι υμίν έν-δείξασθαι (έν-δείκνυμι, fut. δείξω). S'empresser pour plaire à quelqu'un, πρός τινα ου περί τινα σπουδάζω, fut. άσομαι : τινά θεραπεύω, fut. εύσω. On s'empresse pour moi, emoudalouat, fut. acticouat.

> EMPRISONNER, v. a. mettre en prison, au propre, είς δεσμωτήριον έμ-δάλλω, fut. δαλώ. || Enfermer, tenir enfermé, είργω ου είργνυμι ου καθ-είργομι, fut. είρξω, acc. : κατα-κλείω, fut. χλείσω, αςς.

> EMPRISONNEMENT, s. m. quaani, ñ; (n). EMPRUNT, s. m. δάνεισμα, ατος (τδ). Argent d'emprunt, τὸ δάνειον, ου. Reconnaissance d'un emprunt, τὸ δανειακὸν γραμμάτιον, ου. Faire un emprunt, δάνεισμα ποιέομαι, εύμαι, fut. ήσομαι. Acquitter un emprunt, τὸ δάνειον άπο-δίδωμι, fut. άπο-δώσω. || Vertu d'emprunt, ή προσποίητος άρετή, ής. Beauté d'emprunt, τὸ προσποίητον χάλλος, ους.

> EMPRUNTER, v. a. demander ou obtenir l'usage d'une chose, χίχραμαι, fut. χρήσομαι, acc. J'ai emprunté cela à mon ami, τοῦτο παρά φίλου έχρησάμην. | Faire un emprunt d'argent. δανείζομαι, fut. είσομαι, acc. Emprunter à gros intérêts, έπὶ μεγάλω τόκω δανείζομαι. Bien sur lequel on emprunte, το καταδάνειον κτήμα. ατος. || Prendre pour son usage, παρα-λαυδάνω. fut. λήψομαι, acc. Emprunter son nom de, τδ όνομα έχ τινος παρα-λαμδάνω. La lune emprunte sa lumière au soleil, παρα-λαμδάνει ή σελήνη παρά . τοῦ ήλίου φῶς άλλότριον. Ils empruntent le masque de la vertu, τὸ τῆς ἀρετῆς είδος προσ-λαμδάνουσι. | Emprunté, ée, faux, factice, προσποίητος, ος, ον : άλλότριος, ος, ον : έπαατος, ος, ον. Nom emprunté, ένομα προσποίητον, ου (τό). Forme empruntée, ή άλλοτρία μορφή, ης. Ornement emprunté, ὁ έπακτος κόσμος, ου. Ce ne sont pas des ornements empruntés, oùx έστι ταύτα πρός χάριν κιχρωσμένα (partic. parf. passif de χρώζω ου χρώνωμι, fut. χρώσω).

EMPRUNTEUR, s. m. EUSE, s. f. tournez par le partic. du verbe Empaunten.

BMPUANTIR, v. a. δυσωδίας έμ-πίπλημι,

ΕΜΡΥΚΕυΜΕ, ε. m. έμπύρευμα, ατος(τέ), G. M. EMULATEUR, s. m. (r. λωτής, σῦ (δ). Grand (mulateur, ζηλωτής άκρος, συ. Étre l'émulateur de quelqu'un, τινά ζηλόω', ω, fut. ώσω.

EMULATION, s. f. Thos, ou (6). L'émulation est un penchant qui nous porte à imiter, δ ζήλος προθυμία τις άγωγὸς είς μίμησιν, Plut. Oui a de l'émulation, ζηλωτικός ή, όν. Plein d'émulation, ζήλου πλέως, ως, ων. Qui manque d'émulation, αζηλος, ος, ον. Donner de l'émulation, ζήλον έν-εργάζομαι, fut. άσομαι, dat. Objet d'émulation, ζήλωμα, ατος (τὸ). Se proposer un objet d'émulation, αὐτὸς ἐμαυτῷ ζῆλον προ-τίθημι, fut. θήσω, Plut. Qui est un objet d'émulation, ζηλωτός, ή, όν. — pour quelqu'un, τινί. Digne d'exciter l'émulation, άξιοζηλος, ος, ον.

EMULE, s. m. ζηλωτής, οῦ (ὁ): ἀνταγωνιστής, οῦ (δ). Qui n'a pas, ou ne peut avoir d'émules, ἀνανταγώνιστος, ος, ον.

EMULSION, s. f. το ψυκτήριον φάρμακον, ου. EN, prép. sans mouvement, iv, dat. En Grèce, iv Έλλάδι. Être en ville, iv αστει ομ κατ' άστυ είμί, fut. έσομαι. En pays étranger, ini girng. | Avec mouvement, eig, acc. Venir en Grèce, els Thy Ellada Epzopat, fut. ελεύσομαι. Aller en enfer, είς άδου (on sousent. είκον) άφ-ικνίομαι, ουμαι, fut. ίξομαι) Marquant le temps, iv, dat. En peu de temps, έν βραχεί (sous-ent. χρόνω). En un moment, έν άκαρεί. En été, en hiver, θέρους, χειμώνος ώρα, ou simplement θέρους, χειμώνος. En pen d'années, δλίγοις έτεσι, ου δλίγων έτων. En paix et en guerre, cixot te xal év otpateiaic. || Marquant la manière, xará, acc. En cette manière, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον. Le plus souvent, dans ce sens, il se tourne par un adverbe. En grec, Έλληνιστί. En latin, Ρωμαϊστί. En étranger, ξενικώς. En homme, en brave, av-Speiws.

En, devant un participe, in τφ, avec l'infin. En parlant, έν τῷ λέγειν. On peut aussi tourner de différentes manières, μεταξύ του λέγειν, αμα τω λέγειν, etc. Ou si l'on veul on tourne par le participe. En disant cela, τοῦτο λέγων ου μεταξύ τεύτο λέγων. En marchant il ne boit pas, μεταξύ πορευόμενος οὐ πίνει (πορεύομαι, fut. εύσομαι: πίνω, fut. πίομαι). En écrivant j'ai eu cette idée, τοῦτο μοι ματαξύ γράφοντι!

ΕΜΡΥΚΕΕ, ε. m. αίδήρ, έρος (δ): ούρανος, έπι νοῦν Τλθε (γράφω, fut. γράψω: έρχομαι, fut. έλεύσομαι). En passant, έν παρόδω. En riant, en plaisantant, διά παιδιας.

EN, pron. dém. ou personnel, pour de lui, d'elle, d'eux, αὐτοῦ, τζ, cũ, pl. αὐτῶν. J'en ai besoin, αὐτοῦ, αὐτῆς ου αὐτῶν δίομαι. Quelquefois c'est le datif qu'il faut. Je m'en sers, αὐτῷ, αὐτῷ οα αὐτοῖς, αὐταῖς χρῶμαι. || Ce pronom entre dans beaucoup d'idiolismes. J'ex ai un peu, τεύτευ δλίγον τι έχω. J'en connais plusieurs, τεύτων πελλεύς ou simplemene πολλούς είδα. Il n'en fut rien, τοιαθτον εὐδὲν έγένετο (γίνεμαι, fut. γενήσομαι). J'en dirai davantage, τεύτων πλείω λέξω (fut. de λέγω). Il est quelquefois explétif et ne se rend pas. Il en est ainsi, εύτως έχει (έχω, fut. έξω). Il en est des femmes comme des enfants, έμωιον πάσχουσιν αί γυναϊκες τοις παισί (πάσχω, fut. πείσομαι). Il en est qui croient, είσιν οπ έστιν οί πιστεύουσι: πιστεύουσιν ου νομίζουσί τινες (είμί, fut. έσομαι : πιστεύω, fut. εύσω : νομίζω, fut. ίσω).

En, signifiant de là, de ce lieu, svôev: excider. D'où venez-vous? d'Ephèse? J'en viens, πόθεν έπι-δεδήμηκας, έξ 'Εφήσου; έκειθεν δήτα. || En, marquant la cause, τούτων ένεκα. Je yous en aimerai davantage, τεύτων ένεκα εὐνούστερον έμε έξεις (έχω, fut. έξω). Les affaires en iront mieux, ούτω κάλλιον έξει τά πράγματα. Il n'en est que plus irrité, τοσούτο μάλλον ὀργίζεται (ὀργίζομαι, fut. ισθήσομαι).

ENCADREMENT, s. m. περίδολος, ου (δ). ENCADRER, v. a. περι-χειλόω, ω, fut. ώσω, acc. Tableau encadré dans l'or, πίναξ περίχρυσος, ος, ον (ό).

ENCAGER, v. a. είς οἰκίσκον καθ-είργω, ou simplement καθ-είργω ου καθ-είργνυμι, ful. είρξω, αςς.

ENCAISSEMENT, s. m. action de mettre en caisse. Voyez Encaissen. || Bords élevés d'un fleuve, etc. τὰ ἀμφοτέρωθεν χώματα, ων : ὅχθαι, ঊτ (ai). || Levée en cailloutage, χαλίκωμα, ατος (τό).

ENCAISSER, v. a. mettre dans une caisse, είς ξύλινον άγγετον τίθημι, fut. θήσω, acc. [Garner d'une enveloppe de bois, ξύλω περιδάλλω, fut. δαλώ, acc. ∥ Encaissé, ée, garni de deux bords élevés, αμφοτέρωθεν κεχωμένος, η, ον (partic. parf. passif de χώννυμι, ful. χώσω).

ENCAN, s. m. χήρυξις, εως (ή). Mettre à l'encan, κηρύσσω ου προ-κηρύσσω, fut. ύξω a acc. Vendre à l'encan, ἀπο-κηρύσσω, fut. ύξω, acc. Vendu à l'encan, δημιόπρατος, ος, ον. fut. αινίσω; ου πολαπιύω, fut. εύσω. Rece-Les biens vendus à l'encan par Sylla, rà onβαιόπρατα του Σύλλα, Plut.

ENC

s'ENCAPUCHONNER, v. r. έγ-καλύπτομαι, zet. útopat.

ENCAQUER, v. a. mettre dans une caque, είς καδίσκον έμ-δάλλω, fut. δαλώ, acc. | Au fig. serrer, presser, συμ-πιίζω, ful. ίσω, acc.

ENCAUSTIQUE, adj. έγκαυστικός, ή, όν. § s. f. ή έγκαυτιστική, ῆς (sous-ent. τέχνη).
§ s. m. Εγκαυστον, ου (τό). Peint à l'encaustique, Σγκαυστος, ος, ον. Peindre à l'encaustique, έγ-καίω, fut. καύσω, acc. Qui peint à l'encaustique, έγκαυστής, οῦ (δ).

BNCAVER, υ. α. είς υπόγειον άπο-τίθεμαι, fut. ano-bisopai, acc.

ENCEINDRE, v. a. περι-φράσσω ου περιφράγνυμι, fut. φράξω, acc. Enceindre de fossés, περι-ταφρεύω, fut. εύσω, acc. Enceindre de murailles, τειχίζω, fut. ίσω, acc. Enceindre une ville de hautes murailles, ύψηλὰ τείχη τῆ πόλει περι-δάλλω, fut. δαλώ.

ENCEINTE, s. f. περίδολος, συ (δ). Il y a deux temples dans l'enceinte, δύο είσιν έντὸς τοῦ περιδολου ναοί. Enceinte sacrée, τὸ ἱερόν, οῦ. Mur d'enceinte, épros, ous (tò).

ENCEINTE, adj. fém. i έγκυος, ου: i έγκυμων, ονος: ή πύουσα σα πυούσα, ης, Ariett. Rtre enceinte, xio ou xuío, ō, fut. xuiso, Aristt. : x00000600, 5, fut. now, Luc. : in yastol έχω, fut. Εω, Hésych. : iv γαστρί φίρω, fut. clow, Plat. — d'un garçon, d'une fille, appeva maida, búliar maida. — des œuvres de quelqu'un, & rivos. - de six mois, tou betou non priva.

ENCENS, s. m. λιδανωτός, οῦ (δ) : λίδανος, ου (δ). Encens male, δ αβρην λίδανος, ου. Bacens femelle, o svropos libavos, ou. Arbre à encens, λίδανος, ου (δ). Qui porte ou produit de l'encens, λιδανοφόρος ου λιδανωτοφόρος. ec, ov. Qui vend de l'encens, λιδανοπώλης, ου λιδανωτόπώλης, ου (δ). Vendre de l'encens, λιδανωτοπωλίω, ω, fut. ήσω. Qui a une odeur d'encens, λιδανώδης, ης, ες. Avoir une odeur d'encens, λιβάνου όζω, fut. όζήσω. Brûler de d'encens, τον λίδανον ου τοῦ λιδάνου Φυμιάω, ώ, fut. άσω. Vapeur de l'encens, θυμίαμα, ατος (τὸ): θύωμα, ατος (τὸ). || Louange, flat-

voir cet encens avec plaisir, rais nolantime ψυχαγωγίομαι, ούμαι, fut. πθήσομαι.

ENCENSEMENT, s. m. δυμίασις, εως (ή). ENCENSER, v. a. brûler de l'encens, byμιάω, ω, fut. άσω. Encenser les autels, περί τους βωμούς θυμιάω, ω. Encenser les dieux. τους θεους λιδάνω θεραπεύω, fut. εύσω. | Au fig. louer, vanter, in-airio, w, fut. airiow, acc. Encenser à pleines mains, briefer-airie, e, fut αινέσω, αςс.

ENCENSEUR, s. m. flatteur, wohat, axos (6). ENCENSOIR, s. m. δυμιατήριον, ου (τὸ).

ENCHAINEMENT, s. m. είρμός, οῦ (δ): συνειρμός, οῦ (δ) : συνάφεια, ας (ή) : τὸ συνεχές, ους (neutre de συνεχής, ής, ίς). Enchaînement parfait, δ άδιάλυτος συνειρμός, οῦ. Le parfait enchainement des parties, ή των μορίων συναρμογή, ής. Enchainement de malheurs, ή τών πόνων ἐπαλληλία, ας.

ENCHAINER, v. a. lier avec des chaines, δίω, fut. δήσω, acc. Il le fait enchainer. τούτον κελεύει δεθήναι (κελεύω, fut. εύσω : δέω, fut. δήσω). Enchaine, ee, δεδεμένος, η, ον. Enchaîné dans les liens du monde ou de la chair, της σαρχός δίσμιος, a, ov. Eccl. | Captiver, gagner séduire, xtáchai, whai, ful. xthochai, acc. : είχειόςμαι, ούμαι, fut. ώσομαι, acc. : Είχομαι ου έφ-ελχιμαι, συτ. ελξομαι, αςς.: προσ-άγομαι. fut. άξομαι, acc. Il enchaine tous les cœurs. την πάντων εύνοιαν χτάται (χτάομαι, ώμαι, fut. κτήσομαι) : τῆς παρὰ πάντων εὐνοίας τυγχάνει (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). || Unir de manière à former une suite, ouy-eipw, fut. sow, acc. Bien enchaîner ses raisonnements, καλῶς τοὺς λογισμούς συν-είρω. Tout s'enchaine, tout se suit, συν-άπτει καὶ ἀκολουθεῖ πάντα (συν-άπτω, fut. άψω : ἀκολουθίω, ω, fut. ήσω). Les malheurs sont toujours enchaînés deux à deux, έπεται σύνδυο τὰ κακὰ (έπομαι, fut. έψομαι).

ENCHAINURE, s. f. συνειρμός, οῦ (δ). ENCHANTEMENT, s. m. iπφδή, ῆς (ή). Ceux qui s'occupent d'enchantements, of must τας ἐπωδάς. Essayer tous les enchantements! πάσης ἐπφδῆς πείραν λαμδάνω, fut. λήψομαι[Polyb. Dissiper ou détruire par ses enchantements, ίξ-άδω, fut. άσομαι, acc.

ENCHANTER, v. a. ensorceler, ἐπ-άδω, terie, franco, ou (6): xolamía, aç (1). Donner fut. acouat, dat. Enchanté, ée, lié par un sortide l'encens à quelqu'un, τινα in-auvio, ω, lége, in-aodiic, scou, iv (partic. aor. 1 er pass. d'inρῦ (δ).

ΕΜΡΥΚΕυΜΕ, ε. m. ἐμπύρευμα, ατος(τὸ), G. M. ÉMULATEUR, s. m. ζηλωτής, οῦ (δ). Grand émulateur, ζηλωτής ακρος, ου. Être l'émulateur de quelqu'un, τινά ζηλόω', ω, fut. ώσω.

EMULATION, s. f. (Thoc, ou (6). L'émulation est un penchant qui nous porte à imiter, δ ζήλος προθυμία τις άγωγὸς είς μίμησιν, Plut. Qui a de l'émulation, ζηλωτικός ή, όν. Plein d'émulation, ζήλου πλίως, ως, ων. Qui manque d'émulation, αζηλος, ος, ον. Donner de l'émulation. They iv-epyalouat, fut. aocuat, dat. Objet d'émulation, ζήλωμα, ατος (τὸ). Se proposer un objet d'émulation, αὐτὸς ἐμαυτῷ ζῆλον προ-τίθημι, fut. θήσω, Plut. Qui est un objet d'émulation, ζηλωτός, ή, όν. - pour quelqu'un, τινί. Digne d'exciter l'émulation, άξιοζηλος, ος, ον. **EMULE**. s. m. ζηλωτής, οῦ (δ): ἀνταγω-

νιστής, οῦ (δ). Qui n'a pas, ou ne peut avoir d'émules, ἀνανταγώνιστος, ος, ον.

EMULSION, ε. f. το ψυκτήριον φάρμακον, ου. EN, prép. sans mouvement, èv, dat. En Grèce, iv Έλλάδι. Être en ville, iv αστει ομ κατ' άστυ είμί, fut. έσομαι. En pays étranger, ini firms. | Avec mouvement, eis, acc. Venir en Grèce, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔρχομαι, fut. ελεύσεμαι. Aller en enfer, είς άδου (on sousent. είχον) άφ-ιχνίτμαι, ούμαι, fut. ίξομαι) || Marquant le temps, iv, dat. En peu de temps, έν βραχεί (sous-ent. χρόνω). En un moment, έν άχαρεί. En été, en hiver, θέρους, χειμώνος ώρα, ou simplement θέρους, χειμώνος. En pen d'années, δλίγοις έτεσι, συ δλίγων έτων. En paix et en guerre, είκοι τε καὶ ἐν στρατείαις. || Marquant la manière, xará, acc. En cette manière, κατά τοῦτον τὸν τρόπον. Le plus souvent, dans ce sens, il se tourne par un adverbe. En grec, Έλληνιστί. En latin, Ρωμαϊστί. En étranger, ξενικώς. En homme, en brave, αν-Posios.

En, devant un participe, in τφ, avec l'infin. En parlant, εν τω λέγειν. On peut aussi tourner de différentes manières, μεταξύ του λέγειν, αμα τω λίγειν, etc. Ou si l'on veul on tourne par le participe. En disant cela, τουτο λίγων ου μεταξύ τεύτο λέγων. En marchant il ne boit pas, μεταξύ πορευόμενος οὐ πίνει (πορεύομαι, fut. εύσομαι: πίνω, fut. πίομαι). En écrivant j'ai eu cette idée, τοῦτο μοὶ μεταξύ γράφοντι

EMPYRÉE, s. m. αἰθήρ, έρος (δ): οὐρανός, έπὶ νοῦν ήλθε (γράφω, fut. γράψω: ἔρχομαι, fut. έλεύσομαι). En passant, εν παροδώ. En riant, en plaisantant, διά παιδιάς.

EN, pron. dem. ou personnel, pour de lui, d'elle, d'eux, αὐτοῦ, τζ, cũ, pl. αὐτῶν. J'en ai besoin, αὐτοῦ, αὐτῆς ου αὐτῶν δίομαι. Quelquefois c'est le datif qu'il faut. Je m'en sers, αὐτῶ, αὐτῆ οπ αὐτοῖς, αὐταῖς χρῶμαι. || Ce pronom entre dans beaucoup d'idiotismes. J'er ai un peu, τεύτευ δλίγον τι έχω. J'en connais plusieurs, τεύτων πελλεύς ou simplemen πολλούς είδα. Il n'en fut rien, τοιούτον οὐδὲν έγένετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι). J'en dirai davantage, τούτων πλείω λέξω (fut. de λέγω). Il est quelquefois explétif et ne se rend pas. Il en est ainsi, ούτως έχει (έχω, fut. έξω). Il en est des femmes comme des enfants, δμοιον πάσχουσιν αι γυναϊκες τοις παισί (πάσχω, fut. πείσομαι). Il en est qui croient, είσιν ου έστιν οί πιστεύουσι: πιστεύουσιν ου νομίζουσί τινες (είμί, fut. έσομαι : πιστεύω, fut. εύσω : νομίζω, fut. ίσω).

En, signifiant de là, de ce lieu, svoav: excider. D'où venez-vous? d'Ephèse? J'en viens, πόθεν έπι-δεδήμηκας, έξ 'Εφήσου; έκειθεν δήτα. || En, marquant la cause, τούτων ένεκα. Je yous en aimerai davantage, τεύτων ένεκα εὐνούστερον έμε έξεις (έχω, fut. έξω). Les affaires en iront mieux, ούτω κάλλιον έξει τά πράγματα. Il n'en est que plus irrité, τοσούτορ μάλλον ὀργίζεται (ὀργίζομαι, fut. ισθήσομαι).

ENCADREMENT, s. m. περίθολος, ου (δ). ENCADRER, υ. α. περι-χειλόω, ω, fut. ώσω, acc. Tableau encadre dans l'or, πίναξ περίχρυσος, ος, ον (ό).

ENCAGER, v. a. είς οἰκίσκον καθ-είργω, ou simplement καθ-είργω ou καθ-είργυμι, ful. είρξω, αcc.

ENCAISSEMENT, s. m. action de mettre en caisse. Voyez Encaissen. || Bords élevés d'un fleuve, etc. τα άμφοτέρωθεν χώματα, ων : δχθαι, ών (ai). || Levée en cailloutage, χαλίκωμα, ατος (τό).

ENCAISSER, v. a. mettre dans une caisse, είς ξύλινον άγγετον τίθημι, fut. θήσω, acc. [Garner d'une enveloppe de bois, ξύλω περιδάλλω, fut. δαλώ, acc. ∥ Encaissé, ée, garni de deux bords élevés, άμφοτέρωθεν πεχωμένος, η, ον (partic. parf. passif de χώννυμι, fut. χώσω). ENCAN, s. m. κήρυξις, εως (ή). Mettre à

l'encan, πηρύσσω ου προ-κηρύσσω, fut. ύξω a acc. Vendre à l'encan, ἀπο-κηρύσσω, fut. ύξω, acc. Vendu à l'encan, δημιόπρατος, ος, ον. | fut. αινίσω; ου κολακιύω, fut. εύσω. Rece-Les biens vendus à l'encan par Sylla, τὰ δημιόπρατα του Σύλλα, Plut.

s'ENCAPUCHONNER, v. r. έγ-καλύπτομαι, Zut. úyopai.

ENCAQUER, v. a. mettre dans une caque, είς καδίσκον έμ-δάλλω, fut. δαλώ, acc. | Au fig. serrer, presser, συμ-πιζω, fut. ίσω, acc.

ENCAUSTIQUE, adj. ἐγκαυστικός, ή, όν. || s. f. ή έγκαυτιστική, ῆς (sous-ent. τέχνη). || s. m. Εγκαυστον, ου (τὸ). Peint à l'encaustique, ξγκαυστος, ος, ον. Peindre à l'encaustique, έγ-καίω, fat. καύσω, acc. Qui peint à l'encaustique, έγκαυστής, οῦ (δ).

BNCAVER, v. a. είς υπόγειον απο-τίθεμαι, ful. ano-bisoual, acc.

ENCEINDRE, v. a. περι-φράσσω ου περιφράγνυμι, fut. φράξω, acc. Enceindre de fossés, περι-ταφρεύω, fut. εύσω, acc. Enceindre de murailles, τειχίζω, fut. ίσω, acc. Enceindre une ville de hautes murailles, ύψηλὰ τείχη τῆ πόλει περι-δάλλω, fut. δαλώ.

ENCEINTE, s. f. περίδολος, συ (δ). Il y a deux temples dans l'enceinte, δύο είσιν έντὸς τοῦ περιδόλου ναοί. Enceinte sacrée, τὸ ίερόν, οῦ. Mur d'enceinte, soxos, ous (rò).

ENCEINTE, adj. fem. i foxuos, ou : i in inciμων, ονος: ή πύουσα σα πυούσα, ης, Ariett. Bire enceinte, wie ou wie, e, fut. whom, Aristt. : xvopopie, e, fut. now, Luc. : in yacrol έχω, fut. Εω, Hésych.: iv γαστρί φίρω, fut. ciow, Plat. - d'un garçon, d'une fille, appeva maida, búlicar maida. — des œuvres de quelqu'un, & rivoc. — de six mois, rov exten non priva.

ENCENS, s. m. λιδανωτός, οῦ (δ): λίδανος, ου (δ). Encens måle, δ άβρην λίδανος, ου. Encens femelle, & svrouce libave, ou. Arbre à encens, λίδανος, ου (δ). Qui porte ou produit de l'encens, λιδανοφόρος ου λιδανωτοφόρος, ec, ev. Qui vend de l'encens, λιδανοπώλης, οκ λιδανωτόπώλης, ου (δ). Vendre de l'encens, λιδανωτοπωλίω, ω, fut. ήσω. Qui a une odeur d'encens, λιδανώδης, ης, ες. Avoir une odeur d'encens, λιδάνου όζω, fut. Κήσω. Brûler de 4'encens, τὸν λίδανον σει τοῦ λιδάνου θυμιάω, ω, fut. άσω. Vapeur de l'encens, θυμίαμα, ατος (τὸ): θύωμα, ατος (τὸ). || Louange, flat-

voir cet encens avec plaisir, rais xolaxeiaus ψυχαγωγίομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι.

ENCENSEMENT, s. m. topiane, swe (1). ENCENSER, v. a. brûler de l'encens, byμιάω, ω, fut. άσω. Encenser les autels, πιρί τους βωμους θυμιάω, ω. Encenser les dieux. τους θεους λιδάνω θεραπεύω, fut. εύσω. | Au fig. louer, vanter, iπ-aiviω, ω, fut. aiviσω, acc. Encenser à pleines mains, bripen-airie, e, fut. αινέσω, αςς.

ENCENSEUR, s. m. flatteur, nolat, anos (6). ENCENSOIR, s. m. δυμιατήριον, ου (τὸ).

ENCHAINEMENT, s. m. slopeog, ou (8): συνειρμός, οῦ (δ): συνάφεια, ας (ή): τὸ συνεχές, ους (neutre de συνεχής, ής, ές). Enchaînement parfait, ὁ ἀδιάλυτος συνειρμός, οῦ. Le parfait enchaînement des parties, ή τῶν μορίων συναρμογή, ής. Enchaînement de malheurs, ή των πόνων έπαλληλία, ας.

ENCHAINER, v. a. lier avec des chaînes, δίω, fut. δήσω, acc. Il le fait enchainer. τούτον κελεύει δεθήναι (κελεύω, fut. εύσω : δέω, fut. δήσω). Enchaine, ée, δεδεμένος, η, ον. Enchaîné dans les liens du monde ou de la chair, της σαρχός δίσμιος, a, ov. Eccl. | Captiver, gagner séduire, κτάομαι, διμαι, ful. κτήσομαι, acc. : οίχειόςμαι, ούμαι, fut. ώσομαι, acc. : Ελχομαι ου έφ-έλχημαι, fut. έλξομαι, acc.: προσ-άγομαι, fut. άξομαι, acc. Il enchaîne tous les cœurs, την πάντων εύνοιαν κτάται (κτάομαι, ώμαι, fut. χτήσομαι) : τῆς παρὰ πάντων εὐνοίας τυγχάνει (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). || Unir de manière à former une suite, ouy-eipw, fut. sow, acc. Bien enchaîner ses raisonnements, καλώς τους λογισμούς συν-είρω. Tout s'enchaine, tout se suit, συν-άπτει καὶ ἀκολουθεῖ πάντα (συν-άπτω, fut. άψω: ἀκολουθίω, ω, fut. ήσω). Les malheurs sont toujours enchaînés deux à deux, έπεται σύνδυο τὰ κακὰ (έπομαι, fut. έψομαι).

ENCHAINURE, s. f. συνειρμός, οῦ (δ). ENCHANTEMENT, s. m. ἐπωδή, ῆς (ή). Ceux qui s'occupent d'enchantements, of much

τὰς ἐπωδάς. Essayer tous les enchantements: πάσης ἐπφδῆς πεῖραν λαμδάνω, fut. λήψομα**ι**() Polyb. Dissiper ou détruire par ses enchantements, iξ-άδω, fut. άσομαι, acc.

ENCHANTER, v. a. ensorceler, iπ-άδω, terie, braivo,, ou (b): xolaxiía, aç (f). Donner fut. ásopai, dat. Enchanté, ée, lié par un sortide l'encens à quelqu'un, τινά έπ-αινίω, ω, lége, έπ-ασθείς, είσα, έν (partic. aor. 1 = pass. d' έπ400

ψυχαγωγίω, ω, fut. ήσω, acc. Se laisser enchanter, xata-xnlioual, ounal, fut. noncourt. Se laisser enchanter par les attraits de la volupté, ύπο της ήδονης γοητεύομαι, fut. ευθήσομαι, δελεάζομαι, fut. ασθήσομαι. Etre enchanté, être trèscontent, raipe ou brep-raipe, fut. raiphoe : ήδομαι ου ύπερ-ήδομαι, fut. ποθήσομαι. — de quelque chose, πνί ου ἐπί πνι.

ENCHANTEUR, s. m. sorcier, magicien, ἐπφδός, οῦ (δ): γόης, ητος (δ): μάγος, ου (δ). Επ-CHANTERESSE, sorcière, yontes, edos (i): papμακύτρια, ας (ή). | Adj. charmant, qui ravit, χαρίεις, εσσα, εν (comp. έστερος, sup. έστατος): τερπνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

ENCHAPERONNER, v. a. ἐπι-καλύπτω, fut. úlm, acc.

ENCHASSER, v. a. έμ-δάλλω ου έπεμεάλλω, fut. δαλώ, acc. - dans quelque chose, τινί. Enchasser des bas-reliefs, τὰ ἐμβλήματα ἐπεμ-δάλλω. | Au fig. Enchasser dans un discours, λόγω ou er λόγω ou eic λόγον έμ-δαλλω ou παριμ-δάλλω, fut. δαλώ, acc. Ils enchassent dans leurs écrits tout ce qu'ils trouvent, on τύχοι έν τοις γεγραμμένοις έμ-δάλλουσι.

ENCHASSURE, s. f. iubodn, ng (h). ENCHAUSSER, v. a. περι-χώννυμι, fut. χώσω, acc.

BNCHERE, s. f. πλειστηριασμός, οῦ (δ). Mettre l'enchère, πλειστηριάζομαι, fut. άσομαι : άντωνέομαι, ούμαι, fut. ωνήσομαι. Comme personne ne mettait l'enchère, ce fut moi qui l'emportai, έπεὶ ούκ άντ-ωνείτο ούδεὶς, ὑπεράδαλον έγω (ύπερ-δάλλω, fut. δαλώ). Mettre la dernière enchère, ὑπερ-θεματίζω, fut. ίσω. Dernière enchère, ὑπερθεματισμός, οῦ (δ). Vente à l'enchère, ἀποκήρυξις, εως (ή). Vendre à l'enchère ou aux enchères publiques, ámoπηρύσσω, fut. ύξω, acc. | Au fig. Payer la solle enchère, porter la peine de sa sottise, αφροσύνης δίκην ύπ-έχω, fut. ύφ-έξω.

ENCHERIR, v. a. rendre plus cher, plus coûteux, ἀνα-τιμάω, ω, fut. ήσω, acc. || Vendre

άδω). — au fig. agréable, charmant, ήδύς, εία, ικαδ' ήμέραν έπι-τιμάται. Le blé est enchéri, ύ (comp. ήδίων, sup. ήδιστος). Lieu enchanté, δ στος ἐπ-ετιμήθη. Faire enchérir, ἀνα-τιμάω. i ήδιστος τόπος, ου. || Charmer, gagner, séduire, | ω, fut. ήσω, acc. Toutes ces manœuvres ont χηλίω ου κατα-κηλίω, ω, fut. ήσω, acc.: fait enchérir les vivres, ix των τοιούτων άνετιμήθη τὰ περί τὸν σῖτον.

> Encuent, v.. n. mettre l'enchère, aditornριάζω, fut. άσω, ου πλειστηριάζομαι, fut άσοmai. Enchérir sur quelqu'un, au propre et au fig. τινὰ ὑπερ-δάλλω, fut. δαλῶ.

ENCHÉRISSEUR, s. m. δ πλειστηριάζων. οντος (partic. de πλειστηριάζω, fut. άσω). Être le plus offrant enchérisseur, ύπερ-δάλλω, fut. δαλῶ: ὑπερ-θεματίζω, fut. ίσω. Adjuger au dernier enchérisseur, τῷ πλειστηριάζοντι προσ-τίθημι. fut. thow, acc.

s'ENCHEVÊTRER, v. r. ἐμ-πλέχομαι, ful. πλακήσομαι. - dans quelque chose, τινί.

ENCHIFRENEMENT, s. m. xópuζα, nc (1). ENCHIFRENER, υ. α. χορυζάν ποιέω, ω. fut. ήσω, acc. Étre enchifrené, χορυζάω, 🛎, fut. ńow.

ENCLAVE, s. f. limite, Epoc, ou (6). [] Portion d'un territoire qui s'avance dans les limites d'un autre, προδολή, ης (ή).

ENCLAVEMENT, s. m. inconi, no (n). ENCLAVER, v. a. engager une chose dans une autre, τί τινι έμ-δάλλω, fut. δαλώ. Enclaver des pièces de bois, τὰ ξύλα συμ-πήγνυμε. fut. πήξω, ου συ-ζεύγνυμι, fut. ζεύξω. Pontres enclavées, αι άλληλαις συν-εζευγμέναι δοχοί, ών, || Enclore une chose dans les limites d'une autre, τί τινι έγκατα-λαμθάνω, fut. λήψομαι. Être enclavé dans, έγ-κειμαι, fut. κείσομαι, dat. Prairie enclavée dans les limites d'une possession, λειμών τοις δροις έγ-χείμενος, ου (ό).

ENCLIN, INE, adj. imibbenthe, the, is (comp. έστερος, sup. έστατος) : καταφερής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): κατάφορος ου ἐυκατάφορος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): εὐέμπτωτος, ος, ον : ἀπο-κλίνων, ουσα, εν (partic. ď ἀπο-κλίνω, fut. κλινώ): ῥέπων, ουσα, ον (partic. de βέπω, fut. βίψω). — à quelque chose, είς n, πρός n ou ini n. Etre inclin à, ini n ου είς τι ου πρός τι άπο-κλίνω, ful. κλινώ, ου δέπω ου έπιβ-δέπω, fut. δέψω.

ENCLORE, ν. α. φράσσω ου φράγνυμι, περь plus cher, im-πιμάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι, acc. φράσσω ου περι-φράγουμι, fut. φράξω, acc-Encuerna, v. n. devenir plus cher, επι-τιμάο- Enclore de haies, αίμασία φράσσω, αcc. Enμαι, ου άνα-τιμάομαι, ώμαι, fut. πθήσομαι. clore une ville de murailles, πολιν περι-τεχίζω, Les vivres enchérissent chaque jour, rà cira fut. icu. Enclore une ville de fortifications, clore de fossés, περι-ταφρεύω, fut. εύσω, acc. Enclos, ose, περίφρακτος, ος, ον.

ENCLOS, s. m. σπκος, ου (6). Enclos de vigne, οἰνόπεδον, ου (τὸ) : ἀμπελών, ῶνος (ὁ).

ENCLOUER, v. a. enfoncer un clou dans, γόμφον έμ-πήγυμι, fut. πήξω, dat. || Être encloué, embarrassé, anopia, a, fut. nou.

ENCLOUURE, s. f. au propre, voyez le verbe Enclover. | Au fig. difficulté, embarras, ἀπορία, ας (ή). Voilà l'enclouure, τοῦτο δή τὸ γαλεπόν (sous-ent. ἐστί).

ENCLUME, s. f. axplay, ever (6). Le billet de l'enclume, άχμοθετον, ου (τὸ). Battre l'enclume, τὸν ἄκμονα κόπτω, fut. κόψω. Mettre sur l'enclume, τῷ ἄκμονι ἐπι-τίθημι, fut. θήσω,

ENCOFFRER, v. a. είς κιδωτόν έμ-δάλλω, ful. bali, acc.

ENCOIGNURE, s. f. ἀγχών, ῶνος (δ): γωνία, ας (ή). Petite encoignure, άγκωνίσκες, ου (δ). Former une encoignure, άγκωνίζομαι, fut. whoopau.

ENCOLLAGE, s. m. xoldnote, ewe (n). ENCOLLER, v. a. χολλάω, ω, fut. ήσω, acc. ENCOLLURE, s. f. soudure, xoldnow, swc (n). ENCOLURE, s. f. partie du cheval depuis la tête jusqu'au poitrail, αὐχήν, ένος (δ). Qui a une belle encolure, ὑψαύχην, ενος (ὁ, ἡ). Au fig. mine, tournure, σχήμα, ατος (τὸ). Avoir l'encolure d'un sot, πλιθίω τινί έσικα (parf. d'eixe ou d'itoxe, inus.).

ENCOMBRE, s. m. έμπόδισμα, ατος (τό). Sans encombre, ανεμποδίστως.

ENCOMBREMENT, s. m. action d'encombrer, έμφραξις, εως (ή). || Ce qui obstrue, ce qui sert à encombrer, έμφραγμα, ατος (τὸ).

ENCOMBRER, ν. α. έμ-φράσσω ου έμφράγνυμι, fut. φράξω, acc. Encombrer les rues, πάς όδους έμ-φράσσω. Chemin encombré de monde, δδος δηλουμίνη, ης (partic. passif d'òγλέω, ω, ful. ήσω).

A L'ENCONTRE, adv. evavrior. A l'encontre de, evavrior, gen.: avri, gen. | Au fig. Aller à l'encontre, s'opposer à, εναντιόςμαι, ουμαι, fut. ωθήσομαι, dat. — dire le contraire, αντιλέγω, fut. άντι-λίξω ou άντ-ερώ, dat.

ENCORE, adv. In. Encore aujourd'hui, in καὶ νῦν. Encore davantage, έτι μάλλον. Il fait en-

ἐρύματα το πόλει περι-δάλλω, fut. δαλώ. En- | fut. λάμψω). Si vous me croyez, vous pouvez encore être sauvés, hy suci meioneds, audiσεσθ' έτι (πείθομαι, fut. πεισθήσομαι: σώζομαι, fut. σωθήσομαι). || Pas encore, ούπω. Il n'est pas encore venu, εύπω ήλθε, ou si l'on veut. ούκ ήλθε πω (έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Prodige comme on n'en avait pas encore vu, tépas οίον ούπω πρότερον (sous-ent. έγένετο, aor. 2 de γίνομαι). Dans les phrases où la négation serait μή, ούπω se change en μήπω. Ne vous relachez pas encore, μήπω τι μεθ-ίετε (μεθ-ίημι, fut. μεθ-ήσω), Hom. Pas encore, qu'ils attendent! μήπω γε, άλλ' ἐπι-μεινάντων (ἐπιμένω, fut. μενω), Aristph.

> ENCORE, de nouveau, une seconde fois, audic: πάλιν. Nous en parlerons encore, περί τούτων αύδις δια-λεξόμεθα (δια-λέγομαι, fut. λέξομαι). Je reviendrai encore, πάλιν ἐπάν-ειμι, (fut. α ιπάν-ειμι), Χέπ.

> · Encore, aussi, en outre, in di xai, ou simplement, xaí. Non-seulement, mais encore, củ μόνον, ἀλλὰ καί. Capable non-seulement d'exécuter les ordres, mais encore d'être utile par lui-même, μή μόνον τὸ κελευόμενον ἰκανὸς ών ποιείν, άλλα δυνάμενος και άφ' έαυτου χρήσιμος είναι (ών, partic. d'είμί : δύναμαι, fut. δυνήσομαι).

> Encore, au moins, alla ys. Encore si nous n'avions aucune preuve, άλλά γε εί μηδέν είγομεν δείξαι (έχω, fut. έξω : δείχνυμι, fut. δείξω). On tourne aussi par μόνον. Encore si yous êles avec nous, μόνον εί σταίητε μεθ' ήμων, (ἴσταμαι, fut. στήσομαι), Grég. Encore s'ils n'avaient pas fait, μόνον εί μη έπραξαν (πράσσω, fut. πράξω), Isocr.

> Encore que, quoique, si xaí. Encore qu'il ne faille pas le hair, il faut pourtant s'en mésier, εί και μή δει μισείν, άπιστείν γε δήπου προσήπει (προσ-ήχω, ful. ήξω).

ENCORNE, EE, adj. χερασφόρος, ος, αν. Haut encorné, ὑψίχερως, ως, ων.

ENCOURAGEMENT, s. m. παρόρμπσις, εως (ή).

ENCOURAGER, v. a. rassurer, θαβρύνω οπ θαρσύνω, fut. υνώ, acc. || Exciter, animer, παραχαλίω, ω, fut. χαλέσω, ως. : παρ-ορμάω, ω, fut. now, acc. Il les encourage à la guerre, είς πολεμον αύτους παρ-ορμά. Propre à encourager, παρορμητικός, ή, όν. Il était encourage core jour, επι ὑπο-λαμπει ή ήμερα (ὑπο-λάμπω, là le faire par l'espoir de la récompense, πρὸ(πράσσω, fut. πράξω : διά-κειμαι, fut. mi-

ENCOURIR, v. a. τυγχάνω, fut. τεύξομαι, gen. Encourir justement la colère du roi, न्त्रें τοῦ βασιλέως δργῆς δικαίως τυγχάνω. Encourir une punition, τιμωρίας ου δίκης τυγχάνω: τιμωρίαν δίκην ὑπ-έχω, fut. ὑφ-έξω. Encourir les peines voulues par les lois, ταις κατά νόμον τιμωρίαις ένοχός είμι, ful. έσομαι.

ENCRASSER, v. a. puraivo, fut. avo, acc. Rncrassé, ée, au propre et au fig. ἡυπαρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Rire encrassé, ρυπάω, ω, fut. ήσω.

ENCRE, s. f. to penar, avoc. Prendre de l'encre, τὸν χάλαμον μέλανι βάπτω, fut. βάψω. Faire de l'encre, τὸ μέλαν τρίδω, fut τρίψω. ENCRIER, s. m. μελανοδοχείον, ου (τό).

ENCROUTER, v. a. couvrir d'un enduit épais, κονιάω, ω, fut. άσω, acc. | Recouvrir d'une croûte dure, πλακόω, ω, fut. ώσω, acc. | Au fig. Etre encroûté d'ignorance, ἀμαθία συ-ζάω, ω, fut. ζήσομαι.

ENCUIRASSER, v. a. revêtir d'une cuirasse, θωρακίζω, fut. ίσω, acc. | S'encuirasser, se commir de crasse, φυπαίνομαι ου καταφ-φυπαίνομαι, fut. ανθήσομαι : βυπόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι.

ENCUVER. v. a. είς τὸν ληνὸν έγ-χίω, fut. yevow, acc.

ENCYCLIQUE, adj. έγκύκλιος, ος, ον.

ας, ou d'un seul mot έγκυκλοπαιδεία, ας (ή).

ENCYCLOPEDIQUE, adj. igxixlog, oc, ov. ENCYCLOPEDISTE, s. m. δ περί την έγκυκλοπαιδείαν σκουδάζων, εντος (partic. de σπουδάζω, fut. άσομαι).

andémique, ή ενδήμιος νόσος, ου.

ENDENTÉ, in, adj. bien ou mal endenté, εύ, κακώς τοις όδουσι κατ-εσκευασμένος, η, ον (partic. parf. passif de κατα-σκιυάζω, fut. άσω).

ENDETTER, v. a. είς τὰ χρία έμ-δάλλω, fut. δαλώ, acc. Endetté, ée, χατάχριως, ως, ων. Fort endetté, ὑπίρχριως, ως, ων. S'endetter, χατάχρεως ου υπέρχρεως γίνομαι, fut. γενήσομαι. Il s'endette tous les jours davantage, tournez, il doit davantage, πλέον καθ' ήμέραν όφείλει (όφείλω, fut. όφειλήσω).

ENDIABLE, iz, adj. δαιμονιακός, ή. όν:

τὸ πράσσεω διὰ τὸν μισθόν φιλοτίμως δι-έκειτο | δαιμονιόληπτος, ος, ον : νυμφόληπτος, ος, ον : οἰστρομανής, ής, ές : εἰστροπλήξ, ήγος (δ, ή): οιστρήλατος, ος, ον. Être endiablé, δαιμονάω, ω, fut. ήσω: οἰστρίω, ω, fut. ήσω: μαίνομαι, fut. µavnoopai.

> ENDIVE, s. f. plante, σέρις, ιδος ου εως (ή), ENDOCTRINER, v. a. xxx-nxiw, w, ful, now, acc. On cherche en vain à m'endoctriner sur ce point, ταῦτα μάτην κατ-ηχοῦμαι.

> ENDOMMAGEMENT, s. m. Black, a (1). Sans endommagement, ábhabií : ábha-

> ENDOMMAGER, v. a. βλάπτω, fut. βλάψω. **acc. : κακόω, ω, ful. ώσω, acc. :** λυμαίνεμαι, fut. ανούμαι, acc. ou dat. Être considérablement endommegé, μέγα βλάπτιμαι, fut. βλάφθήσομαι ου βλαδήσομαι. L'être fort légèrement, βλάδην δλαφράν βλάπτομαι. Ne l'être pas du tout. οὐδὶν βλάπτομαι.

> ENDORMIR, ν. α. χειμάω ου χατα-χοιμάω, ω, fut. ήσω, acc. Ces discours endorment, ύπνον έμ-ποιεί λεγόμενα ταύτα (έμ-ποιέω, ω, fut. ήσω: λέγω, fut. λέξω ou έρω). Être endermi, δπνω κατ-έχομαι, fut. κατα-σχεθήσομαι : ὑπνόω, ω, fut. ώσω : εύδω σα καθ-εύδω, fut. ευδήσω (imparf. ἐκάθευδον). Être endormi d'un sommeil lourd et léthargique, κάρω βαρεί κατα-καρόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. | Au fig. Endormir le chagrin, την λύπην κοιμάω, ω, fut. ήσω, ου χοιμίζω, fut. ίσω. Endormir par de belles paroles, βουχολέω, ω, fut. ήσω, acc.: κατα- δουκολίζω, fut. ίσω, acc. : δολίσις λόγσις παρ-άγω, fut. άξω, acc. Endormi, ie, lent, paresseux, νωθρός, ά, όν (comp. νωθέστερος, sup. νωθέστατος). Être endormi, en ce sens, νωθρεύω, fut. εύσω.

ε'Επροκωία, υ. τ. είς υπνον κατα-φέρομαι. ENDÉMIQUE, adj. ενδήμιος, ος, ον. Maladie fut. κατ-ενεχθήσομαι. Je m'endormis, ύπνος με λαδε (λαμδάνω, fut. λήψομαι). | . Au fig. S'endormir, se laisser aller à l'indolence, xavaγυστάζω, fut. άξω : νωθρεύω, fut. εύσω : ραδυμέω, ω, fut. ήσω. Ce n'est pas le moment de s'endormir, ου ραθυμείν καιρός (ραθυμέω, ū, fut. ήσω). Ne pas s'endormir dans le moment critique, τη του πράγματος άκμη άγρυπνέω, ω, fut. τίσω. Qui ne s'endort pas, έγρηγορώς, υία, ός, gén. ότος (partic. parf. α έγείρομαι).

> ENDOSSEMENT, s. m. ὑπογραφή, τκ (ή). ENDOSSER, v. a. se revêtir de, ev-δύομαι,

ύπο-γράφω, fut. γράψω, dat.

ENDOSSEUR, s. m. δ ύπο-γράφων, εντος (partic. de ὑπο-γράφω, fut. γράψω), avec le dat.

ENDROIT, s. m. lieu, place, τόπος, ου (δ). En quel endroit? sans mouvement, που; avec mouvement moi. En quel endroit de la terre? που γής; ου ποι γής; de quel endroit? πόθεν; Aller dans quelque autre endroit, άλλη ποι πορεύομαι, fut. εύσομαι. Rester dans quelque autre endroit, άλλη πη μίνω, fut. μενώ. Dans quelque endroit que, sans mouvement όπούποτε ou όπήποτε. Avec mouvement, όποίποτε. On dit aussi όπου αν, όπη αν, όποι αν, avec le subj. Dans quelque endroit que j'aille, όπη αν έλθω (έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Dans beaucoup d'endroits, πολλαχού ου πολλαχή, sans mouvement: πολλαχόσε, avec mouvement. I du fig. Je tiens cette nouvelle de bon endroit, εὐχ ἀδέσπετα λέγω, fut. λέξω.

Εκοκοιτ, pays, τόπος, ου (δ): χώρα, ας (1). Se plaire en un endroit, χωροφιλέω, ω, fut. ricu.

ENDROIT, partie du corps, μέρος, ους (τὸ). Endroit mortel, to xxiptor mipos, ous. Etre blessé à un seul endroit, μίαν πληγήν έχω, fut. ίζω. L'être en plusieurs endroits, πολλοίς τραύμασι τιτρώσκιμαι, fut. τρωθήσιμαι.

Endroit, passage d'un livre, d'un auteur, 26ρίεν, ευ (τὸ). Endroit qui parait fautif, χωρίεν σολοικοφανές, ούς. Les beaux endroits d'un livre, τά του συγγράμματος λαμπρά, ων. Citer un endroit, των γεγραμμένων τι προσ-φέρομαι, fut. προσ-οίσομαι.

Endroit, côté extérieur ou supérieur d'une έτοffe, το έξω μέρος, gén. του έξω μέρους. Drap qui a deux endroits, ύφασμα άμφιμαλλον, ου · (τὸ). — qui n'en a qu'un, ἐτερόμαλλον, cu.

Endnoit, au figuré, se tourne souvent par le neutre des adjectifs. Endroit faible d'une affaire, τὸ σαθρὸν τοῦ πράγματος. Connaitre quelqu'un par ses bons endroits, έχ τοῦ βελτίονος τινά γινώσκω, fut. γνώσομαι. Je ne le connais que par ses mauvais endroits, àx two είσχρῶς πεπραγμένων έκείνου γινώσκω. Toucher l'endroit sensible, tournez, toucher la plaie, ου έλκους θιγγάνω, fut. θίξομαι.

ENDUIRE, v. a. alaiqu, fut. alaiqu, acc.: χρίω ou έπι-χρίω, fut. χρίσω, acc. Enduire de poix, πισσόω, ω, fut. ώσω, acc. Enduire coup d'action, ένεργός, ός, ον, ου ένεργής, ής,

fut. δύσομαι, acc. | Revetir de sa signature, | de circ, κηρέω, ω, fut. ώσω, acc. Enduire de platre, xoviáw, w, fut. dow, acc.

> ENDUIT, s. m. adeiga, ares (70). Enduit de poix, πίσσωμα, ατος (τό). Enduit de cire, κήρωμα, ατος (τό). Enduit de platre, κονίαμα; ατος (τό). Couvert d'un enduit de poix, de cire, de platre, πισσωτός, κηρωτός, κονιατός, τ΄, όν.

> ENDURANT, ANTE, adj. υπομενητικός, ή, όν: καρτερικός, ή, όν. Être endurant, καρτερέω, ω, fut. ήσω. Peu endurant, ανυπομένητος, ος, ον: δυσανάσχετος, ος, ον. Être peu endurant, δυσανα-σχετίω, ω, fut. ήσω.

> ENDURCIR, v. a. στερεόω ου στεξέροω, ω, fut. ώσω, acc. Endurcir le corps par les travaux, διά πόνων τὸ σωμα στερεόω, ω. Endureir au froid, au chaud, πρός τὸ κρύος; πρὸς τὸ θάλπος γυμνάζω, fut. άσω, acc. Endurci aux coups, τῶν πληγών αναίσθητος, ος, ον. Etre endurci aux coups, πρός τὰς πληγάς άναισθήτως έχω, fut. έζω, || Endurcir le cœur, The xapbiar mupou, a, fut. ώσω. Cœur endurci, σκληρόψυχος ου σκληρακάρδιος, ος, ον. Étre endurci au vice, είς κακίαν ανιάτως έχω, fut. έξω.

> ENDURCISSEMENT, s. m. avaiconoía, aç (1). ENDURER, v. a. ὑπο-μένω, fut. μενῶ, acc. ύπο-φέρω, fut. ύπ-cίσω, acc.: αν-έχομαι, fut. έξομαι, acc. ou gén.: καρτερέω, ω, ful. τίσω, acc. ou πρός et l'acc. Endurer l'orgueil de quelqu'un, όγκον τινός καρτερέω, ω, Xén. Endurer la faim, la soif, πρὸς λιμὸν, πρὸς δίψος καρτερέω, ω, Xén. On tourne aussi par les adjectifs, άπιτος καὶ άποτος καρτερέω, ω. Endurer les coups, τυπτόμενος καρτερέω, ω partic. passif. de τύπτω, fut. τύψω). Habitude d'endurer, καρτέρησις, εως (ή). L'habitude d'endurer le froid et la chaleur, i yeuμώνων και των έναντίων καρτέρησις, εως, Plat.

> ENERGIE, s. f. ἐνέργεια, ας (ή). Être rempli d'énergie, ανδρωδώς έχω, fut. έξω. Manquer d'énergie, ανάνδρως διά-κειμαι, fut. κείσομαι: μαλαχίζομαι, fut. ισθήσεμαι : ἡαθυμέω, ω, fut. ήσω. Ce que nous avons perdu faute d'énergie, τὰ ήμιν κατ-εβραθυμημένα, ων (partic. parf. passif de καταβ-βαθυμέω, ω; fut. ήσω). Dem. || Energie d'un mot, n του prinatos δύναμις. εως : τὸ τοῦ ἐκίματος σκμαντικόν, οῦ. Mot plein d'énergie, βήμα σημαντικόν, οῦ (τὸ).

ENERGIQUE, adj. efficace, qui a beau.

reux, courageux, κρατερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ίσχυρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): σφοδρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Expressif, σημαντικός, ή, όν (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος).

ENERGIQUEMENT, adv. avec efficacité, ένεργως. | Avec vigueur, κρατερώς : ἰσχυρώς : σφεδρώς. || En parlant du style, σημαντικώς.

ENERGUMENE, s. m. & ev-epycounevoc, ou (partic. de iv-epytopat, oupat, fut. nonochat).

ENERVER, v. a. ἐχ-νευριζω, ful. ίσω, acc. : έx-λύω, fut. λύσω, acc.: θρύπτω, fut. θρύψω, acc. : κατ-άγνυμι, fut. άζω, acc. Arts qui énervent les âmes, τέχναι τὰς ψυχὰς κατ-αγνῦσαι, ῶν, Xén. Enervé par les plaisirs, ταις ήδοναις παρ-ειμένος, η, ον (partic. parf. passif de παρinμι, fut. παρ-ήσω), Grég. Ayant le corps et l'ame énervés, τό τε σωμα καὶ τὴν ψυχὴν παρειμένος, Plut. || Style énervé, ή έχ-νενευρισμένη λίξις, εως (partic. parf. passif d'ix-νευρίζω, fut. ίσω).

з'Кневчев, и. г. апо-врипторан он длаθρύπτομαι, fut. τρυφήσομαι : έχ-θηλύνομαι, fut. υνθήσομαι : ix-λύομαι, fut. λυθήσομαι. S'énerver entièrement, ίζ-ασθινίω, ω, ful. ήσω.

ENFANCE, s. f. maidia, as (i). De l'enfance, παιδικός, ή, όν. L'âge de l'enfance, ή παιδική ήλικία, ας. Dans l'enfance, iv παιδί. Dès l'ensance, ix παιδός. Dès la plus tendre ensance, έκ μικρών παίδων. Qui a appris dès l'ensance, παιδομαθής, ής, ές. Sortir de l'enfance, εκ παίδων εξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Lorsqu'il passait de l'enfance à l'adolescence, έπειδή έκ παίδων είς ήθην ώρματο (όρμασμαι, ωμαι, fut. ήσομαι). Retomber en ensance, άνανηπιόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. | Au fig. Dans l'ensance du monde, κατά την άρχην του κόσμου. Dans l'enfance des sociétés, ούπω συμ-πεπηγυίας της πρὸς άλλήλους κοινωνίας (συμ-πέπηγα, parf. de συμ-πήγνυμαι, fut. παγήσομαι).

de l'enfance, παίς, gén. παιδός (δ, ή). D'enfant, qui a rapport aux enfants, παιδικός, ή, όν. En enfant, à la manière des enfants, παιun sot, γεπιεύομαι, fut. εύσομαι. Enfant à la enfantine παιδικώς.

ές (comp. έστερος, sup. έστατος). || Fort, vigou- mamelle, ou très-jeune encore, βρέφος, συς (τὸ). || Fils ou fille, παῖς, gén. παιδός (δ, ή): τέχνον, ου (τό). Mon enfant, & παῖ, & τέχνον. Avoir des ensants, παίδας ου τίκνα έχω, fut. εξω. Qui a beaucoup d'enfants, πολύπαις, αιδος (δ, ή). Qui a de beaux enfants, καλλίπαις, αιδος, (δ, ή). Qui a d'aimables enfants ou des enfants qui font son bonheur, εύπαις, σιδος (δ. ή). Avoir de nombreux enfants qui tournent bien, πολυπαιδίας άμα καὶ εὐπαιδίας τυγχάνω, fut. τεύξομαι, Isocr. Faire des enfants, παιδοποιέσμαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Nourrir ou élever des enfants, παιδοτροφίω, ω, fut. ήσω. Faire périr ses enfants, παιδοφθορέω, ω, fut. ήσω. Meurtrier de ses ensants, παιδοφθόρος ου παιδοκτόνος, ος, ον. Qui n'a pas d'enfants, απαις, αιδός (ό, ή): ατεχνος, ος, ον. Qui n'a pas d'enfants males, άρρενων απαις. Il mourut sans laisser d'enfants, απαις απ-έθανε (απο-θνήσκω, ful. θανουμαι). Manque d'enfants, απαιδία, ας (ή). || Enfant de la maison, δεσπόσυνος, ου (δ). Enfant de bonne maison, άγαθὸς καὶ ίξ άγαθῶν (sous-ent. γενόμενος), Dém. || Enfant trouvé, έχθετον ου έχδολιμαΐον παιδίον, ου (τό). Les enfants trouvés, οἱ ἀκδολιμαΐοι, ων. Enfants perdus, soldats qui engagent le combat, ἀχροδολισταί, ա̃v (oi).

ENFANTEMENT, s. m. Toxos, ou (6). Le moment de l'enfantement, τοκετός, οῦ (δ). Douleurs de l'ensantement, ωδίς, τνος (ή). Adoucir les douleurs de l'enfantement, μαλθακωτέρας τας ωδίνας ποιέω, ω, fut. ήσω, Plat. Rtre dans les douleurs de l'enfantement, les éprouver, ώδίνω, fut. ινώ.

ENFANTER, v. a. mettre au monde, τίκτο . fut. τίξομαι, acc. Enfanter avec de grandes douleurs, όδυνηρῶς τίκτω. Enfanter deux jumeaux, διτοχίω, ω, fut. ήσω. | Au fig. produire, τίκτω, fut. τέξομαι, acc.: γεννάω, 🛎, fut. ήσω, acc. | Ville qui a enfanté de si grands hommes, πόλις γενήσασα τοιούτους αν-ENFANT, s. m. et f. qui est dans l'age δρας (γεννάω, ω, ful. ήσω), Isocr.

ENFANTILLAGE, s. m. vnmeia, a; (i). Faire des enfantillages, νηπιεύομαι, fut. εύσομαι. ENFANTIN, INB, adj. παιδικός, ή, όν. δικώς. Petit enfant, παιδίον, ου (τό) : παιδά- Graces enfantines, αί παιδικαί φιλοφροσύναι, ριον, ου (τὸ). Comme un petit enfant, παι- ων. Il ne faisait point comme les autres des quesο αριωδώς. Enfant qui ne sait pas encore parler, tions enfantines, οὐδιν ήρώτα παιδικόν οἶον άλλοι νηπιος, ου (δ). Agir comme un ensant, comme (ιρωτάω, ω, fut. ήσω), Plut. D'une maniere ονώ, ου πάσσω, fut. πάσω, acc.: δι-αλφιτόω, w, ful. wow, acc.

ENFER, s. m. L'enfer ou les enfers, adns, ου (ό). Dans l'enser, iv aδου (sous-ent. οίχω). Descendre aux enfers, sic adou (sous-ent. oixov) πορεύομαι, fut. εύσομαι, ου κατ-έρχομαι, fut. αλεύσομαι. Être précipité dans l'enfer, dans les enfers, είς άδου ου είς τα ένερθεν προβ-βίπτομαι, fut. διφθήσομαι. Les peines de l'enser, al κάτω moivai, av. Les auteurs ecclésiastiques emploient souvent yievva, no (n), Bibl.

ENFERMER, v. a. xata-xlelw, fut. xleiow, acc. Enfermer dans, ίγ-κλείω ου ίγκατα-κλείω, ful. xlsion, acc. Dieu nous a enfermés dans le corps comme dans une prison, ήμας ἐν τῷ του σώματος δεσμωτηρίω ό Θεός κατ-έκλεισε. Επfermer ensemble, συγκατα-κλείω, fut. κλείσω, acc. Si l'on enferme avec eux un animal malfaisant, εάν τι αὐτοῖς συγκατα-κλεισθή βλαβερὸν ζώον. Tenir enfermé, κεκλεισμένον ου έγ-κικλεισμένον ου κατα-χεκλεισμένον έχω, fut. ξω, acc. || Emprisonner, είργω ου είργωμι, fut. είρξω, acc. : καθ-είργω ου καθ-είργνυμι, fut. είρξω, acc. Le dictateur a droit de saire ensermer, διατάτωρι είρξαι έξ-εστι, Plut. Alexandre fit enfermer cet homme avec un lion, τοῦτον ὁ Άλιξανδρος λέοντι όμου είς οίχημα καθ-είρξεν, Paus. Environner, contenir, περι-λαμβάνω, fut. λήψομαι, acc. Enfermer une ville de murs, The moliv τείγεσι περι-λαμδάνω.

ENFERRER, v. a. έμ-πείρω, ου δια-πείρω, fut. περώ, acc. S'enferrer dans l'épée de son adversaire, είς τὸ ἐναντίον ξίφος είσ-πίπτω, fut. πεσεύμαι. Ils s'enferrèrent tous les deux, ὑπ' άλλήλων έπεσον πληγέντες (πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι). | Au fig. S'enserrer dans ses discours, τοίς λόγοις έμ-πλέχομαι, fut. πλακήσομαι. ΙΙ est enferré à n'en point sortir, άφύκτω έμπέπλεκται βρωτήματι.

ENFILADE, s. f. είρμός, οῦ (δ): συνειρμός, εῦ (ὁ) : ἐπαλληλία, ας (ή).

ENFILER, v. a. faire entrer dans le trou d'une aiguille, είς, βελόνην έμ-δάλλω, fut. δαλώ, acc. Au fig. Ensiler droit son chemin, soθυδολίω, ω, fut. ήσω, acc. : εὐθυπορίω, ω, fut. rice.

ENFIN, adv. à la fin, rélog : releuration : τὸ τελευταϊον. Après tout enfin, τέλος δὲ τῶν δύσω, acc. : βάπτω ου κατα-δάπτω, fut. δάψω, πάντων. Marquant le désir, ποτέ ου δήποτε, acc. Il lui ensunça son ser dans le cœur, μέσην

r ENFARINER, v. a. ἀλφίτω παλύνω, fut. après un mot. Enfin vous êtes venu, έλωθάς ποτε (έρχομαι, βίε. έλεύσομαι).

> ENFLAMMER, v. a. ανα-φλίγω, fed. φλίξω. acc. : άν-άπτω ου ίξ-άπτω, fut. άψω, acc. [] Au fig. Enslammer la colère de quelqu'un. ὀργήν τινος έx-καίω, fut. καύσω. Enflammer d'amour, έρωτι έχ-πυρόω, ω, fut. ώσω, acc. Enflammé d'amour, de colère, ερωτι, δργή διάπυρος, ος, ον. Yeux enflammés, διάπυροι ὀφθαλμοί, ων (ci). S'enflammer, ix-καίομαι, fut. καυθήσομαι. S'enslammer d'amour, έρωτι έκxaíouat. S'enslammer de l'amour de la gloire, περί την δοξαν έχ-καίομος: της δοξης περι-καίομαι.

> ENFLER, v. a. φυσάω, ω, fut. ήσω, acc. Action d'ensier, φύσησις, εως (ή). Ensier les joues, τὰς γνάθους φυσάω, ω. Qui enfle ses joues, φυσίγναθος, ος, ον. Ensler extrêmement, ύπερ-φυσάω, ω, fut. ήσω, acc. | Au fig. Enfler les courages, τὰς φρένας όγκοω ου έξογκόω, ω, fut. ωσω. Enfler son style, τλν λέξιν όγχώω, ω. Style enflé, ή όγχώδης ου έξογκωμένη λέξις, εως. Enflé de sa puissance, έπὶ δυνάμει πεφυσημένος, η, ον (partic. parf. passif de φυσάω, ω): τῆ δυνάμει τετυφωμίνος, η, ον (partic. parf. passif de τυφόω, ω, fut. ယ်တယ).

> Enfler, v. n. ou s'Enfler, v. r. quoáchai ώμαι, fut. ηθήσομαι : όγκόςμαι, ου έξ-σγκόςμαι; ουμαι, fut. ωθήσομαι: είδαίνω ου είδίω, ω, fut. ήσω. La mer s'ensle, ciδαίνει ή θάλασσα. || Au fig. S'ensier d'orgueil, ογκόσμαι, ou ξογκόςμαι, ούμαι, fut. ωθήσεμαι: τυφόςμαι, εύμαι. fut. workschai.

ENFLURE, s. f. φύσημα, ατος (τὸ): οίδημα, ατος (τὸ). | Au fig. έγκος, ου (δ). Enflure du style, ό τῶν ἐκμάτων ὅγκος, ου.

ENFONCEMENT, s. m. action de faire entrer de force, d'enfoncer, έμπηξις, εως (ή). || Action de briser, ρπξις, εως (ή). || Ce qui est enfoncé, concavité, creux, κόλπος, ου (¿): μυχός, οῦ- (δ). Dans l'enfoncement d'un lieu, iv ανα-κεχωρηκότι τόπω (ανα-χωρίω, ω, ful.

ENFONCER, v. a. ficher, έμ-πήγνυμ: ομ κατα-πήγουμι, fut. πήξω, acc. Enfoncer un baton en terre, είς την γην το ξύλον καταπήγουμι, Aristt. | Plonger dans, έμ-βάλλω, fut. δαλώ, acc. Enfoncer dans l'eau, κατα-δύω, fut.

καρδίαν αὐτῷ δι-τίλασε (δι-ελαύνω, fut. ελάσω). || Creuser, rendre creux, xoidaive, fut. ave, acc.: κειλέω, ω, fut. ώσω, acc. Enfoncé, ée, creux, κοίλος, η, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Terrain ensonce, yā xalda, us (i). Yeux ensonces, ci κείλοι δφθαλμοί, ων. Avoir les yeux ensoncés, ποιλοφθαλμιάω, ω, fut. άσω. Esprit enfoncé, épais, νοῦς ἀμδλύτερος, ου (δ). || Rompre, percer, briser, βήγυμι, fut. βήξω, acc. Ensoncer les rangs, την τάξιν βήγνυμι. Enfoncer les portes, τὰς πύλας ἡήγυμι, ful. ἡήξω, ου ἀράσσω, fut. ἀράξω. Qu'on ne peut enfoncer, άξθηματος, oc, ov.

s'Enfoncer, в. г. хата-биорая, fut. бисорая. S'ensoncer sous terre, κατά γῆς κατα-δύομαι. S'enfoncer dans la mer, κατὰ τῆς θαλάσσης οὐ είς την θάλασσαν κατα-δύομαι. L'île s'enfonça et disparut, κατα-δύσα ή νήσος ήφανίσθη (άφανίζομαι, fut. ισθήσομαι). Le trait s'enfonça profondément, είς βάθος κατ-έδυ ή αίχμή, Plut. | Au fig. S'enfoncer dans le chagrin, τῷ ἄχει καταδύομαι. S'enfoncer dans les dettes, ὑπέρχριως ου κατάχρεως γίνομαι, fut. γενήσομαι. S'enfoncer dans les plaisirs, ταις ήδοναις έγ-κυλινδέομαι εύμαι, ου έγ-κυλίτμαι, ful. κυλισθήσομαι. S'enfoncer dans l'étude, τοις βιελίοις προσ-τήκομαι, fut. raxiscua. S'ensoncer dans le crime, noνηρίας έπὶ πολύ διαύνω, ful. διάσω.

ENFORCIR, υ. α. βώννυμι ου ἐπιβ-βώννυμι, fut. pwom, acc. : βιδαιόω, ü, fut. wow, acc. : στερεόω ου στεβρόω, ω, fut. ώσω, acc. | v. n. prendre de la force, parvopai, ful. pastroquai. Il enforcissait chaque jour, καθ' πριέραν βώμπν δλάμδανε (λαμδάνω, fut. λήψομαι).

ENFOUIR, v. a. κατ-ορύσσω, fut. ύξω, acc. Enfouir un trésor, τὸ χρυσίον κατ-ορύσσω. Rnfoui, ie, κατορυκτός, ή, όν. | Δu fig. Vertu enfouie, ή έν λήθη κειμένη άρετή, ης (κείμαι, Bit. xeiocuai).

ENFOUISSEMENT, s. m. κατοφυχή, ῆς (ή). ENFOURCHER, v. a. percer d'une fourche, τῷ δικράνο δια-πείρω, fut. περώ, acc. | Se mettre à cheval sur, τοις σχέλεσι δια-λαμβάνω, ful. knychai, acc.

ENFOURNER, v. a. είς ἵππον έμ-δάλλω, but. bade, acc.

ENFREINDRE, v. a. mapa-baive, fut. 67συμαι, acc. Action d'enfreindre, παράδασις, εως (ή). Qu'on ne peut enfreindre, ἀπαρά-Eatos, os, ov.

s'ENFUIR, v. r. prendre la fuite, φεύγω ου άπο-φεύγω, ful. φεύξομαι : άπο-διδράσκω, fut. ἀπο-δράσομαι. S'enfuir de prison, έκ τοῦ δεσμωτηρίου άπο-φεύγω. S'enfuir vers quelqu'un, πρός τινα ἀπο-διδράσκω. Moyen de s'enfuir, άποφευζις, εως (ή) : ἀποφυγή, ῆς (ή) : δρασμός ου ἀποδρασμός, οῦ (δ). Chercher à s'enfuir, περί δρασμόν έχω, fut. έξω. | S'échapper en coulant par-dessus les bords, ὑπερεχ-χέομαι, fut. χυθήσομαι. S'enfuir en bouillonnant, ύπερδράζω, ου ύπερ-δράσσομαι, ου ix-δράσσομαι, fut. Ερασθήσομαι. || S'écouler ou s'échapper par une fente, διαβ-βέω, fut. βεύσω: δια-πίπτω, fut. πεσεύμαι. — entre les doigts, των δακτύλων.

ENFUMER, v. a. καπνίζω, fut. iσω, acc. Action d'enfumer, κάπνισις, εως (ή).

ENGAGEANT, ANTE, adj. ἐπαγωγός, ός, όν. Paroles engageantes, τὰ ἐπαγωγὰ ῥήματα, ων. ENGAGEMENT, s. m. action de mettre en gage, ἐνεχυρασμός, οῦ (ὁ). || Convention, contrat, συνάλλαγμα, ατος (τό). Contracter un engagement avec quelqu'un, πινὶ συν-αλλάσσω, fut. αλλάξω. | Promesse, υπόσχεσις, εως (ή). Prendre des engagements, ὑποσχέσεις ποιέφμαι, ουμαι, fut. ήσομαι. D'après les engagements que vous avez pris, έξ ών ὑπ-έσχου (ὑπ-ισχνέομαι, ούμαι, fut. ὑπο-σχήσυμαι). Remplir ses ongagements, τὰς ὑποσχέσεις ἀνα-πληρόω, ω, fut. ώσω. Manquer à ses engagements, τάς όποσχέσεις ψεύδομαι, fut. ψεύσομαι. || Liaison, όμιλία. ας (ή) : οἰκαιότης, ητος (ή). Avoir des engagements avec quelqu'un, οίχείως πινί χράσμαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. Former des engagements avec quelqu'un, τινὶ οἰκειόρμαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι ου προσ-αρτάομαι, ώμαι, ful. ηθήσομαι. Rompre des engagements, τὰς φιλίας διαλύομαι, fut. λύσομαι.

Engagement, combat, σύμμιξις, εως (ή): συμδολή, ης (ή). Avoir un engagement, συμμίγνυμι, fut. μίξω : συμ-δάλλω, fut. δαλώ. -avec quelqu'un, πνί. La veille de l'engagement, τῆ προτεραία ἡ συμ-μίξαι. Ils n'o sèrent pas en venir à un engagement, cibi e χείρας ελθείν υπ-έμειναν (έρχουπ, fut. ελεύσομαι : ὑπο-μένω fut. μενώ).

Rugagement, d'un soldat, καταγραφή, ης (ή). ENGAGER, mettre en gage, ἐνίχυρον τίθημι, fut. δήσω, acc. Engager son bouclier, την ἀσπίδα ἐνέχυρον τίθημι, fut. δήσω, Aristph. Il offrait, d'engager le corps de son père, evéqueev rou rou πατοὸς γεκρὸν ἀπ-εδείκνο (ἀπο-δείκνομι, fut. δείξω), combien de piéges il s'est engagé! ἐπόσοις ἐσυντὸν Hérodi, Engagé, ée, jiveyupaguévec, n, ev (partic. parf. passif d'ineχυράζω, fut. άσω). - pour dix mines, αντί δέχα μνών. || Enrôler, inscrire au nombre des soldats, κατα-γράφω, ful. γράψω, acc. S'engager, en ce sens, άπο-γράφομαι, ful. γράψομαι. | Au fig. Engager sa foi, sa parole, την πίστιν δίδωμι, fut. δώσω, dat.

Engagen, jeter dans l'embarras, iμ-πλίχω, ful. πλίξω, acc. - dans une affaire, πράγματι ou έν πράγματι. Il est engagé dans une affaire qui lui apportera malheur et honte, είς ἀτυχίαν καὶ αίσχύνην έμ-θέθληται (έμ-θάλλω, fut. δαλώ).

Engagen, entrainer, déterminer, in-άγω ou είσ-άγω ou υπ-άγω, fut. άξω, acc. - dans quelque démarche, iní n ou es n. - à saire quelque chose, moisiv ri. Je les ai engagés par l'appat du gain à me suivre, xipdet aurobs έπ-ήγαγον έμοι άκολουθείν (έπ-άγω, fut. άξω: ακελουθέω, ω, fut. ήσω). Engagé par ces espérances, τοιαύταις έλπίσιν ὑπ-αγόμενος (ὑπάγω, fut. άξω, Isocr. Engager quelqu'un dans son parti, προσ-άγεμαι, ful. άξεμαι, acc.: προσαιρίομαι, εύμαι, fut. αιρήσομαι, acc. | Exhorter, conseiller, παρ-ορμάω, ω, ful. ήσω, acc. : ἐπστρύνω, fut. υνώ, acc. : πείθω, fut. πείσω, acc. quelqu'un à saire quelque chose, πειείν τί τινα. Il l'engageait à faire cela, παρ-ήνει αὐτῷ τούτο ποιείν (παρ-αινέω, ω, fut. αινέσω). Je vous engage à n'en rien croire, τούτων μηδίν πείθεσθαι συμ-δουλεύω σοι (συμ-δουλεύω, fut. εύσω: πείθομαι, fut. πεισθήσομαι). Je l'ai souvent engagé à partir, πολλάκις περί τῆς ἀποδημίας σύμδουλος δητνόμην αὐτῷ (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Isocr.

Engagen, commencer, mettre en train, done, fut. αρξω, gén. Engager le premier une discussion, της ζητήσεως ου της έρωτήσεως άρχω, fut. άρξω. La discussion s'engagea sur ce point, περί τούτου ή ζήτησις έγένετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Engager le combat, μάχην συν-άπτω, fut. άψω, ou d'un seul mot, συμ-δάλλω, fut. Εχλώ: συμ-μίγνυμι, ful. μίζω.

s'Engagen, v. r. se rendre caution, ἰγγυάeμαι, ώμαι, fut. ήσομαι. — pour quelqu'un, τινά. || Promettre avec serment, έγ-γυάςμαι, Eμαι, fut. ήσομαι, acc. Si tu t'engages à venir, \vec{a} \vec{i} $\gamma \gamma \nu \vec{\alpha}$ $\vec{\tau}$ $\vec{\xi} \epsilon \nu \nu$ ($\vec{\tau} \times \omega$, $fut. <math>\vec{\tau} \xi \omega$).

s'Engagen, s'embarrasser, έμ-πλέχομαι, ful. πλακήσομαι, dat. S'engager dans beaucoup d'affaires, έν πολλαϊς άσχολίαις έμ-πλέκομαι. Dans

βρόχοις περι-έδαλε (περι-δάλλω, ful. δαλώ). Lire engagé dans un mauvais pas, m. à m. avoir les pieds dans la bourbe, in milio nocas lyw. ful. Kw.

ENGAINER, v. a. eic brimme ou eic modede κατα-τίθημι, fut. θήσω. acs.

ENGEANCE, s. f. yéveg, oug (tò) : yeveá, ᾶς (ή). Maudite engeance, τὸ κακὸν γένος, ους. Engeance de scélérats, tò ivayis yévos, ous.

ENGELURE, s. f. χείμεθλον, ου (τδ). Avoir des engelures, χαμαθλιάω, ω, fut. άσω. Guérir les engelures, πρὸς τὰ χείμεθλα εὐθετέω, ω, fut. now.

ENGENDRER, v. a. dans le sens propre. yevváw, w, fut. now, acc. Il engendra, ivévvnos (aor. 1 de γεννάω, ω) ou quelquefoix έγείνατο (aor. 1 de γίνομαι transitif à ce seul temps). Qui engendre, yevérns, ou (6). Au fêm. γενέτειρα, ας (ή). Engendré, ée, γεννητός, ή, όν. Qui n'a pas été engendré, άγέννητος, ος, ον. | Au fig. produire, γεννάω ου άπο-γεννάω, & . ful. how, acc.: tixto ou ano-tixto, fut. teξομαι, acc. Le plaisir engendre la douleur. την λύπην η ήδονή γενος ου τίχτει. Engendrer des maladies, νοσοποιίω, ω, fut. ήσω. Qui les engendre, νοσοποιός, ός, όν. Bire engendré, γίνομαι, fut. γινήσομαι. - par une cause, iξ αίτίας τινός. C'est un sentiment engendré dans nos cœurs par la nature elle-même, τοῦτο φύσει έγ-γίνεται ήμιν (έγ-γίνομαι, fut. γενήσομαι): τοῦτο τιμίν έμ-πέφυχε (parf. de φύομαι, fut. φύσομαι).

ENGERBER, v. a. άμαλλεύω, fut. εύσω, acc. Celui qui engerbe, άμαλλευτήρ, ήρος (δ).

ENGIN, s. m. machine, unxavá, ñs (i): μηγάνημα, απος (τὸ). || Instrument, δργανον, ου (τὸ). || Piége, πάγη, ης, (ή): παγίς, ίδος (ή). || Ruse, μηγανή, η; (ή): δόλος, ου (δ).

ENGLOBER, v. a. περι-λαμδάνω, ful. λήψομαι, αςс.

ENGLOUTIR, v. a. κατα-διδρώσκω, fut. Ερώσομαι, acc.: κατα-Εροχθίζω, fut. ίσω, acc.: κατα-πίνω, fut. πίομαι, acc. Etre englouti, κατα-δύεμαι, fut. δύσομαι. Le vaisseau fut englouti, κατά τῆς θαλάσσης κατ-έδυ ή ναῦς. Ils furent engloutis dans la terre, κατά γῆς κατ-εδύοντο. | Au fig. Engloutir son patrimoine, την οὐσίαν κατ-εσθίω, fut. κατ-έδομαι : τὰ ὑπ-άρχοντα λαφύσσω, fut. ύξω.

ENGLUER, v. a. frotter de glu, ίξῷ περι-

ίξεύω, fut.εύσω, acc. S'engluer, ίξω έν-έχομαι, fut. iv-oxednoouxi.

ENGORGEMENT, s. m. ἐμφραγμός, οῦ (δ): **ἔμφραγμα, ατος (τό).**

ENGORGER, ν. α. έμ-φράσσω ου έμ-φράγνυμι, fut. φράξω, acc.

ENGOUEMENT, s. m. manque de respiration, απνοια, ας (ή). || Solle admiration, πτόησις, εως (ή).

s'ENGOUER, v. r. ne plus pouvoir respirer, άπο-πνίγομαι, fut. πνιγήσομαι. || Se passionner, s'enthousiasmer, πτοέομαι, ούμαι, fut. πτοηθήσομαι, acc. Être engoue de quelque chose, περί τε iπτόημαι (parf. de πτοίομαι, οῦμαι). Être engoué de quelqu'un, τινὶ ἐπι-μαίνομαι, fut. μανήσομαι. Être engoué des sophistes, σοφιστομανίω, ω, fut. ήσω. Être engoué de modes étrangères, ξενομανέω, ω, fut. τσω.

s'ENGOUFFRER, v. r. κατα-δύομαι, fut. δύσομαι. Tout à coup il s'engoustra, εξαίφνης κατά γῆς κατ-έδυ. Le vent qui s'engoussre dans la terre, πνεύμα έν-ειλούμενον έν τῆ γῆ (ένειλέσμαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι).

ENGOURDIR, v. a. ναρχόω, ω, fut. ώσω acc. Action d'engourdir, νάρχωσις, εως (ή). Qui a la propriété d'engourdir, ναρχωτικός, ή, όν : ναρχώδης, ης, ες. Etre engourdi, ναρχάω, 5, fut. ήσω. J'ai le pied engourdi, τὸν πόδα ναρχώ. Tous les esprits étaient comme engourdis, πάντας ώσπερ νάρκη κατ-είχεν (κατ-έχω, fut. καθ-έξω). Engourdir les sens, τὰς αἰσθήσεις άμδλύνω, fut. υνώ. Qui a l'air engourdi, ναρχώδης, ης, ες: νωθρός, ά, όν.

ENGOURDISSEMENT, s. m. vápan, nç (ń). Rire dans l'engourdissement, ναρχάω, ω, fut. ήσω. Voyez Engoundin.

ENGRAIS, s. m. herbage où l'on engraisse les troupeaux, voun, ns (n). Action de fumer la terre, χόπρισις, εως (ή): χοπρισμός, οῦ (ό). [Ce qui sert à la fumer, κόπρος, ου (n).

ENGRAISSER, v. a. donner de l'embonpoint, λιπαίνω, fut. ανώ, αcc.: πιαίνω, fut. eva, acc. | Nourrir afin d'engraisser, σιτεύω fut. εύσω, acc. : σιτίζω, fut. ίσω, acc. Engraissé, ée, σιτευτός, ή, όν : σιτιστός, ή, όν. Poules engraissées, ai σιτευταί δρνιθες, ων. Tous les animaux qu'on engraisse à la maison, τὰ σιτιστά πάντα. Le meilleur moyen d'engraisser les animaux est de, μάλιστα λιπαίνε-

αλείφω, fut. αλείψω, acc. || Prendre dans la glu, | ται τὰ ζωα, εἰ, indic. (λιπαίνω, fut. ανώ). Fumer les terres, xompiço, fut. (ou, acc. Action de les engraisser, κόπρισις, εως (ή): κοπρισμός,

> Engrasser, v. n. ou s'Engrasser, v. r. le παίνομαι, fut. ανδήσομαι: πιαίνομαι, fut. ανδήσομαι. Il engraisse chaque jour, καθ' ήμέραν πιμελέστερος γίνεται (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

> ENGRANGER, v. a. ἀπο-τίθεμαι, ful. θήσομαι, acc.

> ENGRAVEMENT, s. m. tournez par le verbe. ENGRAVER, v. a. engager un bateau dans le sable, τη ψάμμω έμ-πήγνυμι, fut. πήξω, acc. Le vaisseau s'engrava, ή ναῦς τῆ ψάμμο έν-

> ENGRENAGE, ε. m. άλληλουχία, ας (ή). ENGRENER, v. a. mettre du grain dans le moulin, τὸν σῖτον τῷ μυλῶνι ἐμ-δάλλω, fut. 62λω. | Au fig. Engrener une affaire, la mettre en train, του πράγματος άρχομαι, fut. άρξομαι. Il a bien engrené, καλῶς ἐπ-εχείρησε τῷ πράγματι (ἐπι-χειρέω, ω, fut. ήσω).

s'Engrener, v. r. en parlant des roues, any λουχέω, ω, fut. ήσω. Roues engrenées, ou qui s'engrènent, τροχοί άλληλούχοι, ων (οί).

s'ENGRUMELER, v. r. θρομδόομαι, ούμας. fut. ωθήσομαι. Engrumelé, ée, θρομδώδης, ης, ες. ENHARDIR, υ. α. θαβρύνω ου άνα-θαβρύνα. fut. vva, acc.

s'Ennardir, v. r. baffie ou amo-baffie, &. fut. ήσω. - contre la mort, πρὸς θάνατον. Enhardi par ce présage, τῷ οἰωνῷ θαβρήσας, αντος. ENHARNACHER, v. a. ἐπι-σχευάζω, fut.

ENIGMATIQUE, adj. αἰνιγματώδης, ης, ες: αίνιχτήριος, ος ου α, ον : αίνιχτός, ή, όν.

άσω, αςς.

ÉNIGMATIQUEMENT, adv. αίνιγματωδώς: δι' αίνιγμάτων. Parler énigmatiquement, αίνιγματίζομαι, fut. ίσομαι: αίνίσσομαι, fut. ίξομαι. Homme qui parle énigmatiquement, ziviquarias, ου (δ) : αἰνιγματιστής, οῦ (δ) .

ENIGME, s. f. aiviqua, ato; (tò). Il no faut pas parler en énigmes, οὐ δι' αίνιγμάτων pnτίον (verbal de λίγω, fut. ipω). Le reste est une énigme, εν αινίγματι τάλλα πάντα. Expliquer une énigme, αίνιγμα λύω, fut. λύσω. Le mot de l'énigme, ή τοῦ αἰνίγματος λύσις, εως.

ENIVRANT, ANTE, adj. μίθην έμ-ποιών; ούσα, ούν (partic. d'iμ-ποιίω, ω, fut. ήσω): μεθυστικός, ή, όν. Tout ce que les plaisirs ont

d'enivrant, δοα δι' ήδονής μεθύσκει (μεθύσκω, fut. μεθύσω), Plat. | Au fig. on tourne mieux par charmant, séduisant, ήδύς, εία, ύ (comp. τότων, ευρ. ήδιστος): τερπνός, ή, όν: (παγωγός, ός, όν: ψυχαγωγός, ός, όν.

ENIVREMENT, s. m. $\mu i \theta \eta$, $\eta \varsigma$ ($\dot{\eta}$).

ENIVRER, v. a. μιθύσκω, fut. μιθύσω, acc. Au fig. Enivrer de plaisir, δι' ήδονης μεθύσκω, acc. Plat. Étre enivré, μεθύω, ου μεθύσχομαι. fut. μεθυσθήσομαι, dat. ou gén. Etre enivré de la grandeur de sa fortune, τῷ τῆς τύχης μεγέθει μεθύω, Dém. Etre enivré de plaisirs, ήδονων μεθύω, Théophyl. Enivré de ses succès, τοῖς πεπραγμένοις μεθύων, ουσα, ον. Ce qui enivre, μέθυσμα, ατος (τὸ).

s'Enivrer, v. r. μεθύσκομαι, fut. μεθυσθήσομαι. Il s'enivra de nectar, του νέκταρος έμεθύσθη, Luc.

ENJAMBEE, s. f. διάδημα, ατος (τὸ). On tourne mieux par le verbe. Faire une enjambée, δια-δαίνω, fut. δήσομαι. Faire de grandes enjambées, μεγάλα δια-δαίνω.

ENJAMBEMENT, s. m. υπίρδασις, εως (n).

ENJAMBER, v. a. onep-baww, fut. bijoopar, acc. | Au fig. Enjamber sur les terres de son voisin, c'est-d-dire, empiéter, τὰ τοῦ γείτονος έπ-εργάζομαι, fut. άσομαι.

ENJAVELER, v. a. δραγμεύω et δραγματεύω, fut. εύσω, acc.

ENJEU, s. m. καταθήκη, ης (ή). Mettre un enjeu, mettre pour enjeu, κατα-τίθημι, fut. xara-biow, acc. : ribepat, fut. biochat, ace. Mais que mettrons-nous pour enjeu? ἀλλὰ τί θησόμεθα; Théocr.

ENJOINDRE, ν. α. προσ-τάσσω, fut. τάξω, acc. On m'enjoint de saire cela, τοῦτο πράσσειν προσ-τάσσομαι, fut. ταχθήσομαι. Co qui est enjoint, τὸ προσ-τασσόμενον, ου.

ENJOLER, v. a. βουχολίω, ω, fut. ήσω, acc. Se laisser enjoler, βουκολίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι : φεναχίζομαι, fut. ισθήσομαι.

ENJOLEUR, s. m. φ éva ξ , α xo ς (δ).

ENJOLIVEMENT, s. m. καλλώπισμα, ατος (τὸ) : χόσμος, ου (ὁ).

RNJOLIVER, ν. α. κοσμίω, ω, fut. ήσω. Qui n'est point enjolivé, ἀκαλλώπιστος, ος, ον.

ENJOUE, επ, adj. iλαρός, ά, όν (comp. ώτερος, ευφ. ώτατος): χαρίεις, εσσα, εν (comp. έστερος, sup. έστατος): άστειος, a, ον (comp. ments, χρώματα, ων (τά).

έτερος, sup. ετατος). D'une manière enjouée, ίλαρῶς : χαριέντως : ἀστείως.

ENJOUEMENT, s. m. γαριεντισμός, οῦ (δ). Raillerie pleine d'enjouement, τὸ ἀστειότερου σχώμμα, ατις.

ENLACEMENT, s. m. imimloxn, ng (n).

ENLACER, v. a. πλίχω ou ἐπι-πλίχω, fut. πλίξω, acc. Enlacer dans, έμ-πλίκω, fut. πλίξω, acc. Dans quels filets il s'est enlacé, όπόσοις αύτὸν βρόγοις έν-έπλεξε.

ENLAIDIR, υ. α. αίσχρότερον ποιέω, ω., fut. now, acc. | v. n. aloxiwy ou aloxporteso; γίνομαι, fut. γενήσομαι : ἐπ' αίσχιον ἐπι-δίδωμι. fut. δώσω.

ENLAIDISSEMENT, s. m. i in' aigytor ini-Foote, ewc.

ENLEVEMENT, s. m. άρπαγή, ῆς (ή). L'enlèvement d'Hélène, ή τῆς Ελίνης άρπαγή, ῆς. Enlèvement d'une somme, ή τῶν χρημάτων άρπαγή, ής. Enlèvement des troupeaux, du butin, λεηλασία, ας (ή).

ENLEVER, v. a. άρπάζω, fut. άσω, acc. Enlever l'écorce d'un arbre, του δένδρου τὸν φλοιόν άφ-αρπάζω. Enlever quelqu'un du feu, του πυρός τινα άρπάζω. Dieu l'enleva dans le ciel, είς οὐρανὸν ήρπασεν αὐτὸν ὁ Θεός. Enlever une ville, une fille, de l'argent, πόλιν, κόρην, χρήματα άρπάζω. Chose enlevée, έρπαγμα, ατος (τὸ). Enlever à l'ennemi, ἐξ-αρπάζω τῶν πολεμίων, ου έχ των πολεμίων αν-αρπάζω, fut. άσω, acc. La mort l'enleva tout à coup, ανήρπασεν αὐτὸν ὁ θάνατος. Tu nous fus enlevé avant le temps, πρό ώρας ήμιν άν-ηρπάσθης, Luc. Enlevé tout à coup, avapmaoros, os, ov. | Au fig. Il enlève ses auditeurs, τους ακούοντας έξ-ίστησι (έξ-ίστημι, fut. ix-στήσω). Les choses étonnantes ne persuadent pas, elles enlèvent, ούχ είς πειθώ, άλλ' είς έχστασιν άγει τὰ ὑπερφιά (άγω, fut. άξω), Longin.

ENLIER, v. a. assembler, joindre, έμ-πλέκω, fut. πλίξω, acc.

ENLUMINER, v. a. orner de couleurs vives, γρωματίζω ου ἐπι-χρωματίζω, fut. ίσω, αcc. || Enflammer, échauffer, èx-πυρόω, ω, fut. ώσω, acc. Visage enluminé par le vin, πρόσωπον οίνω φοινιχθέν, έντος (partic. aor. 1 passif de φοινίσσω, fut. ίξω).

ENLUMINURE, s. f. χρωματισμός, cō (ό). | Au fig. Enluminure du style, faux orne] ε. π. τὸ ἐννεάγωνον, ου.

ENNEMI, 12, subst. ou adj. qui éprouve de l'inimitié, έχθρός, ά, όν (comp. έχθίων ou έχθρότερος, sup. έχθιστος ου έχθρότατος), dat. Ennemi de samille, ὁ πατρόθεν έχθρός, οῦ. Ennemi naturel, ennemi né, δ έκ φύσεως έχθρος, ου. Ennemi mortel, έχθρος άδιάλλακτος, ου. Η est ennemi de toute la ville, έχθρός έστιν έλη τη πόλει. Devenir ennemi de quelqu'un, έχθρός τινι γίνομαι, fut. γενήσομαι. Se déclarer ennemi, έχθραν άν-αγορεύω, fut. άν-αγορεύσω ou άνερώ, Synés. : φανεράν έχθραν δμολογέω, ω, fut. ήσω, Grég. Il fut toujours votre ennemi, έχθρὸς υμίν δι-ετέλεσεν ών (δια-τελέω, ω, fut. τελέσω). Il est votre plus grand ennemi, lythora ou έχθρότατα υμίν διά-κειται (διά-κειμαι, fut. κείσομαι). Ils sont ennemis mortels, αειμνήστους έχθρας πρὸς άλλήλους έχουσιν (έχω, fut. έξω), Isocr. Cesser d'être ennemis, την έχθραν άποτίθεμαι, fut. ἀπο-θήσομαι, Plut. Il cessa d'être son ennemi, την πρός έχεινον έχθραν άπέθετο. Cessez d'être ennemis, παύεσθε άλλήλοις άπ-εχθανόμενοι (παύομαι, fut. παύσομαι: άπεχθάνομαι, fut. εχθήσομαι). Rendre ennemis, έχθροποιίω, ω, fut. ήσω, acc. Il les rendit ennemis, έχθρους άλληλοις έποίησεν αυτούς (ποιέω, ώ, fut. ήσω) : είς έχθραν άλλήλοις κατ-έστησεν αὐτούς (καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω). Se faire des ennemis, πολλοίς άπ-εχθάνομαι, fut. εχθήσομαι. Il se fit ainsi beaucoup d'ennemis, ex τούτων πολλάς έχθρας συν-δ.αξέ (συλ-λαμδάνω, fut. συλ-λήψομαι). Se faire de grands ennemis, δεινάς έχθρας άνα-δέχομαι, fut. δέξομαι. Je me suis fait de grands et de nombreux ennemis, πολλή μοι ἀπέχθεια γέγονε καὶ πρὸς πολλούς (γίνομαι, fut. γινήσομαι), Plat. Qui sime à se faire des ennemis, φίλεχθρος, ος, ον : ἐθέλεχθρος; ος, ον. Ne cherche pas ainsi à te faire de nous des ennemis, μή έχε ούτω πρός ήμας έθελέχθρως, Dém. Traiter quelqu'un en ennemi, ἀπεχθώς πρός τινα έχω, fut. έξω, Chryst. Rtre traité en ennemi, δσαπερ αν έχθρὸς πάσχω, fut. πείσυμαι. Déclarer quelqu'un ennemi de la patrie, ποινόν τινα έχθρον άπο-φαίνομαι, fut. φανούμαι.

EMMENT, à qui l'on fait la guerre, modéμιος, α, ον. Knnemi public et particulier, ρύνω, fut. βαρήσω, αcc.: έν-οχλέω, ω, fut. ήσω, έχθρὸς καὶ πολίμιος. En ennemi, πολεμίως. L'en- dat. ou acc. Cela m'ennuie, τοῦτο βαρύνομαι

ENNEAGONE, adj. εννεάγωνος, ος, ον. μιον, ου. Vaisscaux ennemis, αι πολέμιαι νέες. gen. νεών. Pays ennemi, ή πολεμία, ας (sousent. ywpa).

> Ennemi, au figuré, ixopóc, á, óv, avec le dat. : πολέμιος, α, ον, avec le gén. : ἐναντίος, α, ov, avec le dat. Le vin est ennemi de la mémoire, πολίμιον τῆς μνήμης τὸ ποτόν, Luc. Rien n'est plus ennemi de la tempérance, εὐδίν μῶλεν τή σωφροσύνη έναντιούται (έναντιόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι). Ennemi des belles-lettres, μισελόγος, ου (δ, ή). Ennemi des affaires, μισαπράγμων. ονος (θ). Ennemi des soucis, μισόφροντις, ιδος (6). On forme ainsi beaucoup d'adj. composés, qui la plupart servent à former des verbes : Etre ennemi des belles-lettres, des affaires, du travail, μισολογέω, μισοπραγμονέω, μισοπονέω, ū, fut. riow. En général, Etre ennemi de, μισίω, ω, fut. ήσω, acc. : έχθραίνω, fut. ανώ, acc. Il est ennemi de la violence et de la guerre, έχθραίνει βίαν καὶ πολεμον, Plut.

> ENNOBLIR, v. a. procurer de l'illustration, δόξαν τινί περι-ποιέω, ω, fut. ήσω. S'ennoblir, δόξαν κτάομαι, ώμαι, fut. κτήσομαι.

> ENNOIE, s. f. espèce de serpent, ausigbaiva, no (1).

> ENNUI, s. m. andía, ac (n). Ennui causé par la satiété, χόρος, ου (δ). Ennui de vivre, έ τοῦ ζην κόρος, ου. Les ennuis de la vie, αί κατά τὸν βίον ἀηδίαι, ων. Causer de l'ennui, ἀηδίαν παρ-ίχω, fut. ίξω, dat. La ville ne pouvait plus soutenir l'ennui que tu lui causais, την σην απδίαν ή πολις ούκ έχώρει (χωρίω, ω, fut. ήσω), Eschyl. On le voil aves enmi, απδώς αύτον όρωσι (όραω, ω, fut. δψομαι), Isocr. Avoir de l'ennui, andiav ixa, fut. Esa, ου πάσχω, fut. πείσομαι : ἀπδίζομαι, fut. ισθήμαι, Grég. Il eut à essuyer bien des ennuis, bien des chagrins, ἀηδίας πολλάς και λύπας υπ-έμεινε (υπο-μένω, fut. μενώ), Isocr. Charmer ses ennuis, την λύπην ου τὰς λύπας χουφίζω, fut. ίσω. Il charmait ses ennuis par l'étude de la philosophie, τῆ περὶ τὴν φιλοσοφίαν σπουδή τὴν λύπην κατ-επραύνετο (καταπραύνω, fiel. 6νω).

ENNUYANT, ANTE, adj. voyez Ennuyaux. ENNUYER, v. a. andiav pipu, fut. olow, dat. : xόρον έμ-ποιέω, ω, fut. ήσω, dat. : βxnemi, les ennemis, el πολίμια, ων': τὸ πολί- οι άχθομαι : ίμοὶ τοῦτο δι' δχλου ἰστί. Tout m'ennuie, έχει με πάντων χόρες (έχω, fut. ξω).

s'Εκκυτεκ, ν. τ. ἀκδῶς έχω, fut. ξω:
ἀκδίζομαι, fut. ισθήσομαι. Ils s'ennuient de
cette nourriture, πρὸς τοῦτο τὸ βρῶμα ἀκδίζονται, Grég. S'ennuyer de voir une chose, ἀκδῶς
ἐράω, ῶ, fut. δψομαι, αcc. S'ennuyer d'attendre, τῆ διατριξῆ ἄχθομαι, fut. ἀχθίσομαι
ου ἀχθισθήσομαι. Je m'ennuie de vous nourrir,
ἄχθομαι ὑμᾶς τρέφων (τρέφω, fut. δρέψω), Χέπ.
Ils commencent à s'ennuyer, λαμδάνει αὐτοὺς
ἔ χέρος (λαμδάνω, fut. λήψομαι). Sans s'ennuyer,
ἄνευ χόρου.

ΕΝΟ

ΕΝΝΟΥΕΌΣΕΜΕΝΤ, αdv. ἀπδῶς, ὀχληρῶς. ΕΝΝΟΥΕΌΧ, ΕΥΒΕ, αdj. ἀπδής, ής, ές (comp. ἐστερος, sup. έστατος): ὀχληρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): βαρύς, εῖα, ὑ (comp. ὑτερος, sup. ὑτατος). Il est ennuyeux et froid, ἀπδής ἐστι καὶ ψυχρός, Athén. Tout m'est ennuyeux, ξχει με πάντων κόρος (έχω, fut. ἔξω).

ENONCE, s. m. ἀπόφανσις ou mieux ἀπόφασις, εως (ή). Simple énoncé, ή ἀπλῆ ἀπόφασις. Faux énoncé, ή ψευδής ἀπόφασις.

ĖNONCER, v. a. ἀπο-φαίνομαι, fut. φανεσμαι, acc. Énoncer son avis, την γνώμην περί τινος άπο-φαίνομαι. Énoncer la vérité avec franchise, τὰ ἀληθή παβρησιάζομαι, fut. άσομαι.

s'Énoncer, v. r. φράζω, fut. φράσω: λίγω, fut. λίξω ou έρω. Bien s'énoncer, καλλιλογίω, ω, fut. ήσω. S'énoncer en termes emphatiques, ύψηλολογίω, ω, fut. ήσω. Talent de s'énoncer, ή ξρμηνευτική δύναμις, εως. Celui qui possède le talent de s'énoncer, ό τὰ ἐαυτοῦ ἐρμηνεύειν δυνάμενος, ου (ἐρμηνεύω, fut. εύσω: δύναμαι, fut. δυνήσεμαι).

ÉNONCIATIF, ινε, adj. ἀποφαντικός, ή, έν. D'une manière énonciative, ἀποφαντικώς.

RNONCIATION, s. f. ἀπόφασις, εως (ή).

KNORGURILLIR, v. a. ἐπ-αίρω, fut. αρῶ, acc. Enorgueillir par des éloges exagérés, τοῖς ὑπὲρ τὰν ἀλύθειαν ἐγκωμίοις ἐπ-αίρω, acc.

S'enorgueillir, ἐπ-αίρομαι, fut. αρθήσομαι.—
de quelque chose, τινί. S'enorgueillir d'un bonheur inattendu, ταῖς παρ' ἐλπίδα εὐπραγίαις ἐπ-αίρομαι. S'enorgueillir de sa beauté, de sa fortune, ἐπὶ τῷ κάλλει, ἐπὶ τῷ πλούτω μέγα φρονέω, τω, fut. ήσω.

ENORME, adj. démesuré, υπέρμετρος, ος, ον: άμετρος, ος, ον.: πελώριος, ος ου α, ον. [] Horrible, δεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

ENORMEMENT, adv. ὑπερμίτρως: ἀμίτρως: ˙ δεινώς.

ENORMITE, s. f., grandeur demesures, άμετρία, ας (ή). || Au fig. δεινότης, ητος (ή): τὸ δεινόν, οῦ.

s'ENQUÉRIR, v. r. πυνθάνομαι, fut. πεύσομαι. — de quelque chose, τὶ ου περί τινος. — auprès de quelqu'un, τινός ου παρά τινος. S'enquérir curieusement des choses d'autrui, des affaires du prochain, περὶ τῶν ἀλλοτρίων πολυπραγιονίω, ῶ, fut. ήσω.

ENQUÊTE, ε. f. ζήτησις, εως (ή): εξέταστος, εως (ή). Faire une enquête sur quelque chose, τὶ ου περί τινος ζητίω, ω, fut. ήσω, ου εξετάζω, fut. άσω. On fit beaucoup d'enquêtes, πολλήν τοῦ πράγματος ζήτησιν ἐπειήσαντο (ποιέσμαι, ουμαι, fut. ήσομαι), Plut. Sans enquête, ἀνεξετάστως. Ne punissez personne sans enquête préalable, ἀνεξεταστον μή κολαζε μηδίνα (κολάζω, fut. άσω).

ENQUETEUR, s. m. Estasthe, cu (b).

ENRACINER, ν. α. ριζόω, ω, fut. ώσω, αcc. S'enraciner, ρίζόςμαι, σύμαι, fut. ωθήσομαι. Action de s'enraciner, ρίζωσις, εως (ή). || Au fig. Enraciné, ée, ἐξριζωμένος, η, ον (partic. parf. passif de ριζόω, ω, fut. ώσω). Haine enracinée, ή πεπαλαιωμένη όργή, ῆς (partic. parf. passif de παλαιόω, ω, fut. ώσω). Maladie enracinée depuis longtemps, νόσος χρονίζουσα, ης (partic. de χρονίζω, fut. ίσω).

ENRAGER, v. n. avoir un accès de rage, λυσσάω, ω, fut. ήσω. Enragé, ée, λυσσων, ωσα, ων, gén. ωντος (partic, de λυσσάω, ω). Chiens enragés, χύνες λυσσώντες, ων (οί). Devenir enragé, λυσσότμαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. Mordu par un chien enragé, λυσσόδηκτος, ος, ον. | Δu fig. être furieux, pairopat, fut. parricopat. Enragé, ée, μαινόμενος, η, ον : λυσσομανής, ής, ές. Se battre comme un enragé, ἀπιγνωκότως δια-μάχομαι, fut. μαχίσομαι. Crier comme un enrage, δια-τεταμένως κέκραγα, fut. κεκράξομαι. Enrager d'une chose, τινί ου έπί τινι άγανακτίω, ω, fut. ήσω. Il enrage de ce que, τεύτο μάλιστα άγανακτεί ότι, indic. Enrager de colère, ὀργή διαβ-βήγωμαι, fut. βαγώσομαι. Faire enragor, έρεθίζω, ου έξ-ερεθίζω, fut. ίσω, acc.: έξ-ίστημι, fut. έχ-στήσω, acc. : είς όργην καμανίαν τρέπω, fut. τρέψω, acc.

ENRAYER, v. a. garnir de rais, en parlant d'une roue, κνήμαις άρτύω, fut. ύσω, acc. | Arrêter la roue, τὸν τροχὸν ἐπ-ίχω, fut. ἐφ-ίζω.

ENRAYURE, s. f. τροχοπίδη, ης (ή), Herod.

ENRÉGIMENTER, υ. α. είς τὸ τάγμα ου είς τάγματα κατα-γράφω, fut. γράψω, αcc.

ENREGISTREMENT, ε. m. καταγραφή, ης (ή).

ENREGISTRER, ν. α. άνα-γράφω, fut. γράψω, αcc.

ENRHUMER, v. a. βεύματι ου κατάβρω περι-δάλλω, fut. δαλώ, acc. Étre enrhumé, καταβ-βοίζομαι, fut. ισθήσομαι. Qui s'enrhume aisément, καταβροϊστικός, ή, όν.

ENRICHIR, v. a. rendre riche, πλουτίζω, fut. ίσω, acc. Il les enrichit prodigieusement en leur donnant les biens de ses victimes, πλούτω ὑπερ-δάλλοντι αὐτοὺς ἰκόσμησε, τῶν ἀναιρουμάνων χαριζόμενος τὰς οὐσίας (κοσμάω, ω, fut. ήσω: χαρίζομαι, fut. ίσομαι), Hérodn. Vos travaux m'ont enrichi, τοῖς σοῖς ἰργοις πλουτέω, ω, fut. ήσω, Xén. Nouvellement enrichi, νεόπλουτος ου ἀρτίπλουτος, ος, ον. || Orner richement, κοσμέω, ω, fut. ήσω, acc. Enrichir de pierres précieuses, τιμίαις λίθοις κοσμέω, ω, acc. Enrichi de pierres précieuses, διάλλησος, ος, ον. Couronne enrichie de pierres précieuses, δ λιθοκολλητος στίφανος, ου.

s'Enrichir, v. r. πλουτίζομαι, ful. ισθήσομαι. Chercher à s'enrichir, τὸν πλοῦτον ου τὸ χέρδος διώχω, ful. διώξομαι. S'enrichir en trafiquant de la philosophie, tx τῆς φιλοσοφίας χρηματίζομαι, ful. ίσομαι, Isocr. Moyen de s'enrichir, χρηματιστική, οῦ (δ), Plat. Talent de s'enrichir, ή χρηματιστική, ῆς, Aristl. Il sait l'art de s'enrichir, ή χρηματιστική, της, Aristl. Il sait l'art de s'enrichir, δεινός έστι χρηματιστής, Χέπ. μ fug. S'enrichir de vertus, ἀρετάς κτάομαι, ώμαι, fut. κτήσομαι : ἀρεταῖς κοσμίσμαι, οῦμαι, fut. κτήσομαι : τῶν ἀρετῶν εὐπορίω, ῶ, fut. ήσω.

ENRICHISSEMENT, s. m. augmentation de richesses, πλούτου ἐπίδοσις, εως (ή). \parallel Ornement, χόσμησις, εως (ή).

ENROLEMENT, s. m. καταγραφή, ῆς (ή).

ENROLER, v. a. κατα-γράφω, fut. γράψω, acc. || S'enrôler, ἀπο-γράφομαι, fut. γράψομαι.

On annonça qu'il était permis aux jeunes gens de s'enrôler, ἐκήρυξαν τῶν νέων ἀπο-γράφεσθαι τὸν βουλόμενον (κηρύσσω, fut. κηρύξω: βούλομαι, fut. βουλήσομαι), Plut.

ENROUEMENT, s. m. βράγχος, ω (δ), Aristt.: βράγχος, ως (τὸ), Aphrod.

ENROUER, v. a. βραγχιάν ποιέω, ω, fut. ήσω, acc. Être enroué, ε'enrouer, βραγχιάω, ω, fut. άσω. Enroué, ée, βραγχιών, ωσα, ων (partic. de βραγχιάω, ω): βραγχώδης, ης, ες, Voix enrouée, φωνή βραγχώδης, ους (ή), Aphrod. ENROUILLER, v. a. tacher de rouille, ióω,

ω, fut. ίωσω, acc. Étre enrouillé, s'enrouiller, iόσμαι, ου κατ-ιόσμαι, σύμαι, fut. ιωθήσσμαι.

ENROULEMENT, s. m. disposition en spi-

rale, ἐλιγμός, οῦ (ό).
ENSABLEMENT, s. m. amas de sable,

ό ψαμμώδης χοῦς, οῦ.

ENSABLEMBNI, s. m. amas de sable,

ENSABLER, v. a. faire échouer sur le sable, τῆ ἄμμφ ἐμ-πήγνυμι, ful. πίξω, acc. ENSACHER, v. a. εἰς θύλαχον ἐμ-δάλλω, ful. δαλῶ, acc.

ENSANGLANTER, ν. α. αἰμάσσω ου καθαιμάσσω, fut. άξω, αςς. : αἰματόω, ω̄, fut. ώσω, αςς. Brianglanter ses mains, τὰς χεῖρας αἰματόω, ω̄. Il ensanglante de ses eperons les flancs de son cheval, τὸν ἵππον τῷ κίντρῳ ἰξαιμάσσω (ἰξαιμάσσω, fut. αξω), Χέπ. Επsanglanté, ée, καθ-ημαγμένος η, ον (partic. parf. passif de καταιμάσσω): αἰματηρός, α΄, όν: αἰμακτός, ή, όν. Qui n'est pas ensanglanté, ἀναίμακτος, ος, ον.

RNSEIGNE, s. f. indice, preuve, σημεῖον, συ (τὸ): τεχμήριον, ου (τὸ). A telles enseignes que je ne l'aurais pas fait, si, σημεῖον δὲ, κὸχ ἄν τοῦτο ἐπκιπσάμην, εἰ, indic. (ποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι). Je le sais à bonne enseigne, σαφως ττοῦτο κίδα, fut. εἴσομαι.

Enseigne, étendard, σημείον, cu (τὸ): σημαία, ας (τὸ). Il fit arborer les enseignes, σημεία άρθηναι έχελευε (αἴρομαι, fut. ἀρθησομαι :
κελεύω, fut. εύσω). Marcher sous les enseignes
de quelqu'un, ὑπό τινι στρατεύομαι, fut. εύσομαι. Marcher sous les mêmes enseignes, συστρατεύομαι, fut. εύσομαι, dat.

ENSEIGNE, s. m. qui porte le drapeau, σημαιοφόρος ων (δ). Enseigne dans une légion romaine, ἀετοφόρος, ευ (δ).

ENSEIGNEMENT, s. m. διδασκαλία, α; (i). Qui a rapport à l'enseignement, διδασκαλικώς ή, όν. Nos fautes passées nous serviront d'enseignement, δσα ήμαρτομεν πρότερον, νῶν διαδασκαλίαν παρ-έξει (άμαρτάνω, fut. άμαρτπουμα: παρ-έχω, fut. εξω), Thuc. Maison d'enseigne-

ment, διδασκαλείον, ου (τό). Prix de l'enseigne- | το δλον, ου (neutre de δλος, n, ον). || Harment, δίδακτρον, ου (τὸ): διδασκάλια, ων (τὰ). Tu retires une belle récompense de tes enseignements, καλά τὰ διδασκάλια ἀπο-λαμδάνεις (ἀπο-λαμδάνω, fut. λήψομαι).

ENSBIGNER, v. a. faire apprendre, diδάσκω, fut. διδάξω, acc. Enseigner l'art oratoire aux jeunes gens, τους νέους την ρητορικήν διδάσκω, fut. διδάξω, ου παιδεύω, fut. εύσω. On m'enseigne tous les arts, πάσας τὰς τέγνας διδάσκιμαι, fut. διδαχθήσιμαι, ου παιδεύομαι, fut. ευθήσομαι. Enseigner d'avance, προ-διδάσκω, διδάξω, acc. Il lui enseignait d'avance à commander, αὐτὸν τὴν ἡγεμονίαν προ-εδίδασκε. Enseigner de nouveau, άνα-διδάσκω, fut: διδάξω, acc. Enseigner pour de l'argent, μισθού διδάσκω, fut. διδάξω, acc. Combien prend-il pour enseigner? πόσου διδάσκει; Faire enseigner, διδάσκεμαι, fut. διδάξομαι, acc. Ils font enseigner toutes les autres choses à leurs enfants, τὰ μέν άλλα διδάσχονται τοὺς υίεις, Plat. Qui sait enseigner, διδασκαλικός, ή, όν. Que Ton enseigne, ou que l'on peut enseigner, διδακτός, ή, όν. La justice n'est pas une chose que l'on enseigne, οὐκ έστι δικαιοσύνη διδακτόν: Isocr. Qui ne s'enseigne pas, ou que l'on ne peut enseigner, adidaxtec, oc. ov. Luc.

Ensuigner, indiquer, montrer, σημαίνω, fut. ανώ. Enseignez-moi le chemin, σήμηνόν μοι την όδον. Il m'enseigna où il demeurait, ἐσήμηνέ μοι αὐτοῦ τὴν οἰκίαν.

ENSEMBLE, adv. aua, ouco. Souvent on emploie les composés de ouou et de ouv. Courir ensemble, όμοδρομέω, ω, fut. ήσω: συν-τρέχω, fut. συν-δραμούμαι. Loger ensemble, έμοσκηνίω, ω, ful. ήσω: συ-σκηνίω, ω, ful. ήσω. Aller ensemble, όμου πορεύομαι, fut. εύσομαι: συμπερεύεμαι, fut. εύσομαι. Etre ensemble, όμοῦ Tivopat, fut. Terrisopat: our-Tivopat, fut. Teνήσομαι. Nous nous trouvames ensemble, όμοῦ ἐτύχομεν όντες (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Si le corps et l'âme meurent ensemble, si dea n ψυχή τῷ σώματι συναπο-θνήσκει (συναπο-θνήσκω, fut. barcouat), Xén. | Au fig. Ils sont très-bien ensemble, ils sont d'accord, έμοφροδούσι μάλιστα τόιιοφρονέω, ω, ful. ήσω): συμφωνούσιν άλλήλας (συμ-φωνίω, ω, fut. ήσω). Ils sont mal ensemble, άλλήλοις ου πρός άλλήλους κακώς διά-RE: Viat (διά-χειμαι, fut. χείσομαι).

Ensemble. s. m. le tout, par opp. aux parties,

monie, accord, άρμονία, ας (ή). Former un bel ensemble, εὐαρμοστίω, ω, fut. ήσω: άρμοζω ου συν-αρμόζω, fut. όσω.

ENSEMENCEMENT, s. m. σπορά, ᾶς (ή): σπερμάτωσις, εως (ή).

ENSEMENCER, v. a. σπείρω, fut. σπερώ, acc. : σπερματόω, ω, fut. ώσω, acc. Terre ensemencée, γη σπερματουμένη, ης (ή).

ENSERRER, v. a. περι-έχω, fut. ξω, acc. : περι-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc.

ENSEVELIR, v. a. envelopper d'un linceul. περι-στέλλω, fut. στελώ, acc. Enseveli, ie, σινδόνα περι-δεδλημένος, η, ον (partic. parf. passif de περι-δάλλω, fut. δαλώ). || Donner la sepulture, θάπτω, fut. θάψω, acc. On l'ensevelit dans la place publique, αὐτὸν ἐν τῷ ἀγορῷ εθαψαν. Il fut enseveli dans sa patrie, οίχοι έτάφη. Action d'ensevelir, ταφή, ης (ή). On ne put ramasser les morts pour les ensevelir. νεχρών άναίρεσις πρός ταφήν γενέσθαι ούχ έδυνήθη (δύναμαι, fut. δυνήσομαι), Hérodt. Enseveli, ie, τεθαμμένος, η, ον. Enseveli ensemble, σύνταφος, ος, ον. Qui n'est pas enseveli, άταφος. oc, ov. Beaucoup n'ayant pas été ensevelis, πολλών ατάφων γενομένων (γίνομαι, fill. γενήσομαι), Thuc.

Ensevelie, au figuré, accabler, κατα-χώνγυμι, fut. χώσω, acc. Elle fut ensevelie sous les boucliers, τοις θυρεοίς κατ-εχώσθη. Ensevelir sous les pierres, κατα-λιθόω, ω, fut. ώσω, acc. Ensevelir dans les flots, κατα-δαπτίζω, fut. ίσω, acc. : κατα-δύω, fut. δύσω, acc. — dans les flots de la mer, κατα-ποντίζω, fut. ίσω, acc. Le vaisseau fut enseveli dans les flots, κατ-έδυ ή ναῦς (κατ-έδυν, aor. 2 de κατα-δύομαι fut. δύσομαι), Thuc. Le vaisseau ayant été enseveli dans les flots avec tout l'équipage, auτάνδρου κατα-δύσης τῆς νεώς. Ensevelir dans les flammes, κατα-φλίγω, fut. φλίξω, acc. Ensevelir dans le sommeil, κάρφ κατα-κοιμίζω, fut. ίσω, acc. Ensevelir dans l'oubli, τῆ λήθη συγ-καλύπτω, fut. ύψω, acc. Tout s'ensevelit et s'éteint dans le silence, πάντα σιωπή συγ-καλύπτεται καί σδέννυται (σδέννυμι, ful. σδέσω).

s'Ensevelie, v. r. se cacher, xata-δύομαι, fut. δύσομαι. - dans un désert, είς έρημίαν. Il s'est enseveli de honte au fond de sa retraite, ὑπ' αίδοῦς κατα-δέδυκε.

ENSEVELISSEMENT, s. m. τασή, ῆς (ή).

RNSORCELLEMENT, s. m. yonreia, ac (1): | || En tant que roi, ate Baeulede de partic. Backavia, as (1).

ENSORCELER, v. a. γεητεύω, ου καταγοητεύω, ful. εύσω, acc. : κατα-μαγεύω, ful. εύσω, acc.: βασκαίνω, fut. ανώ, acc. Se laisser ensorceler, γοητεύομαι ου κατα-γοητεύομαι, fut. ευθήσομαι. Se laissant ensorceler par ses discours, υπ' αυτου λέγοντος γοητευόμενος. Il faut qu'ils soient ensorcelés, γεπτευθέντες τουτο πάσχουδι (πάσχω, fut. πείσεμαι).

ENSORCELEUR, s. m. yong, ntog (6). ENSOUFFRER, v. a. buow, w, fut. wow, acc.

ENSUITE, adv. έπειτα : μετά ταῦτα : ὕστερον : έφεξης. Au commencement d'un membre de phrase, sira.

s'ENSUIVRE, v. r. έπομαι, fut. έψομαι: ακολουθέω, ω, fut. ήσω. Il s'ensuit que, έπεται ou ἀκολουθεί, avec le que retranché. Il s'ensuit qu'il y a unité, ἀκολουθεί τὸ έν είναι, Aristt. Tout ce qui s'ensuivit, ce qu'il en résulta. τὰ ἐχ τούτων ἀπο-δάντα πάντα (ἀπο-δαίνω, fut. Eπσεμαι). Que s'ensuit-il, ou que s'ensuivra-t-il? τί έχ τούτων;

ΕΝΤΑΒLΕΜΕΝΤ, ε. m. ἐπιστύλιον, ου (τὸ). ENTACHER, v. a. μιαίνω, fut. ανώ, acc. : μολύνω, fut. υνω, acc. Entaché de toute espèce de vices, πάσαις καπάις μεμιλυσμένος, η, ον: πάσης κακίας μεστός, ή, όν.

ENTAILLE, s. f. entomn, \tilde{n}_{ς} (h): $\gamma \lambda u \phi \hat{n}$, ñs (n).

ENTAILLER, v. a. έν-τέμνω, fut. τεμώ, acc. ENTAILLURE, s. f. έντομή, ῆς (ή).

ENTAMER, v. a. entailler, couper, ivτέμνω, fut. τεμώ, acc. Entamer le pain, τὰ άχρα του άρτου άπο-τέμνω, fut. τεμώ. Entamer la peau, τῆς δορᾶς ἄπτομαι, fut. ἄψομαι. S'entamer le doigt, τον δάκτυλον τιτρώσκομαι, fut. τρωθήσομαι. Qui n'est pas entamé, ἀχέραιος, ος, ον. Qu'on ne peut entamer, άτμητος, ος, cv. | Au fig. commencer, απτομαι, fut. άψομαι, gén. : άρχομαι ου κατ-άρχομαι, fut. αρξομαι, gén. Il entama la conversation, ήρξατο λέγειν (aor. 1 ο α άρχομαι) : λόγου ήψατο (aor. 1er de αψεμαι). Ils n'ont encore entamé aucune affaire, οὐδενὸς ἔτι πψαντο πράγματος. La négociation avec Philippe n'était pas entamée, οὐδείς ην περί είρηνης σύν Φιλίππφ λόγος (Tr, imparf. d'eiui, fut. έσομαι).

d'eiμί), ou simplement ατε βασιλεύς.

ENTASSEMENT, s. m. σώρευμα, ατος (τὸ). ENTASSER, v. a. σωρεύω, ful. εύσω, acc. Entasser des richesses considérables, χρυσὸν μέγαν σωρεύω. Action d'entasser, σώρευσις, εως (ή). Entassé, ée, σωρευτός, ή, όν. Argent entassé, χρημάτων σωρός, οῦ (δ). || Au fig. Entasser des mensonges, πολλά ψεύδη συν-τίθημι, fut. θήσω.

ENTE, s. f. jeune branche greffee, ένθεμα, ατος (τὸ). || Jeune arbre greffé, ἰμεολάς, άδος (ή). || Manche d'un pinceau, λαξή, ης (ή). ΕΝΤΕΝDΕΜΕΝΤ, ε. m. σύνεσις, εως (τ΄).

L'entendement humain, ή ανθρωπίνη σύνεσις. Avoir de l'entendement, σύνεσιν έχω, fut. έξω. Qui a de l'entendement, συνετός, ή, όν. Qui n'en a pas, ἀσύνετος, ος, ον. Défaut d'entendement, acoussaia, as (i). Donner de l'entendement, συνετίζω, fut. ίσω, acc. Obscureir l'entendement, την σύνεσιν άμαυροω, ω, fut. ώσω. ENTENDRE, ν. α. ἀκούω, fut. ἀκούσομαι, gén. de la personne; acc. ou gén. de la chose. Je l'ai entendu discourir, πκουσα αὐτοῦ διαλεγομένου (partic. de δια-λέγομαι), Xén. En entendant un seul fait, vous jugerez des autres, έν ακούσαντες, και περί άλλων γνώσεσθε (γινώσκω, fut. γνώστμαι), Isocr. Il se sit entendre de toute l'armée, πᾶς αὐτοῦ ἐξ-ήχουσε στρατός (ἐξ-ακούω, fut. ακούσομαι). Qui se fait entendre, qui peut être entendu, ἐπάκουστος, ος, ον. Qu'on ne peut entendre, ἀνήκουστος, ος, ον. Qui entend bien, εὐτίχοος, ος, ον. Pourquoi entendon mieux la nuit que le jour? διὰ τί εὐπκοωτέρα ή νὺξ τῆς ἡμέρας; Entendre dur, ou entendre mal, δυσηχοίω, ω, fut. ήσω. Qui entend mal, δυσήχοος, ος, ον. On n'entend pas bien ce qu'il dit, την αύτου φωνήν ούκ έστιν άκριδως έξ-ακούειν (έξ-ακούω, fut. ακούσομαι). On ne pouvait entendre à cause des cris, uno βοής εύκ ήν έξ-ακούειν δυνατόν (ήν, imparf. d'aiμί). Qui n'entend pas, ἀνήκοος, ος, ον. Yous n'entendez pas l'éloge qu'on fait de vous, inαίνου του σου άνήκοος εί (2° pers. d'siμί, fut. έσομαι). Ne me laissez pas partir sans vous entendre, μή μ' έάσης άνήκου άπ-ελθείν (έάω, ω, ful. έάσω: ἀπ-έρχομαι, ful. ελεύσομαι). Qui entend ou qu'on entend par soi-même, auτήκοος, ος, ον. Voulant entendre par eux-EN TANT QUE, conj. καθ' δσον avec l'indic. | mêmes les discours de Pausanias, αὐτίκεσε βουληθέντες γενίσθαι Παυσανίου λέγοντος (βούλεμαι, fut. βουλήσεμαι: γίνεμαι, fut. γενήσεμαι: λέγω, fut. λίξω ou iρω), Thuc. Digne d'être entendu, άξιάχουστος, ος, ον. Digne d'être vu et entendu, άξιοθέατος καὶ άξιάχουστος, Xén.

ERTENDRE DIRE, ἀχούω, fut. ἀχούσμαι, mêmes régimes que plus haut. Je l'ai entendu dire à plusieurs, τοῦτο πολλῶν ήκουσα. J'entends dire à certaines personnes que, ἀχούω τινῶν ὡς. J'entends dire de vous que, ἀχούω περὶ σοῦ ὡς. Vous n'avez jamais entendu parler de l'Hélicon, τὸν Ἑλικῶνα οὐδίποτε ἀχήκοας. Luc. S'entendre dire des injures, παρά τινος ου πρός τινος κακὰ ἀκούω, Soph. Ils s'entendent appeler ennemis des dieux, θεοῖς ἐχθροὶ ἀκούσυστ, Dém.

ENTENDRE, comprendre, συν-ίπμι, fut. συνήσω, acc. ou gén. : σθν-νοίω, ω, ful. ήσω, acc. : κατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι; acc. On peut entendre cela, συν-ιέναι τοῦτο δυνατόν (sousent. ioni). Je n'entends pas ce qu'il veut dire, τὸν αὐτοῦ λόγον οὐ συν-νοῶ : οὐδαμῶς τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα κατα-λαμδάνω. Faire entendre, exprimer, σημαίνω, fut. ανώ, acc.: δηλίω, ω, fut. ώσω, acc. Faire entendre clairement, έμ-φαίνω, fut. φανώ, acc. : άπο-φαίνω, fut. φανώ, ου άπο-φαίνομαι, fut. φανούμαι, acc. Donner à entendre, uno-onuaive, fut avo, acc. : αίνισσομαι ου ύπ-αινίσσομαι, sul. ίξομαι, acc. Quand je dis que cela est utile, il saut entendre, όταν είπω τούτο συμ-φέρειν, ακούειν Υρή, Gal. Il faut entendre ces mots plus simplement, άπλούστερον πως άχουστέον ταῦτα τὰ δνόματα, Thémist. Bien entendre, ὀρθῶς ἀχούω, fut. ἀκούσομαι, Plat. Entendre mal ou de travers, παρ-αχούω, fut. αχούσομαι, Plat.

Επτέπολε ου s'Entendre, se comaitre, être habile, έμπειρως έχω, fut. εξω, gén., ου πρός. sec. Il s'entend très-bien en affaires, τῶν πραημάτων ου πρὸς τὰ πράγματα έμπειρως έχει. Qui entend bien la politique, τῆς πολιτικῆς έμπειρος, ος, ον. Qui n'entend rien à la guerre, τοῦ πολέμου ἀπειρος, ος, ον. N'entendre rien à quelque chose, ἀπείρως τινὸς ου πρός τι έχω, fut. εκινούμαι.

Επτεκτακ A, prêter l'oreille à, υπ-ακούω, fut. ακούσομαι, dat. Entendre à des propositions, τὰς ὁμολογίας δέχομαι, fut. δίξομαι. Il ne voulait entendre à rien, εὐδένα συμδάσεως τρόπεν ἐδεχετο.

Entender, vouloir, exiger, ἀξιόω, ῶ, εως ώσω, acc.: κελεύω, fut. εύσω, acc. J'entends que vous veniez, ἀξιῶ σε ἐὐλεῖν (inf. aor. 2 d'έρχομαι, fut. ἐλεύσομαι). Si vous l'entendez ainsi, εἰ δοκεῖ σει τοῦτο (δοκείω, ῶ, fut. δόξω). Agissez comme vous l'entendrez, κατὰ γνώμην ου κατὰ τὸ δοκοῦν πράσσσετε (πράσσω, fut. πράξω).

s'Entendre avec quelqu'un, être d'accord, όμοφρονίω, ω, fut. ήσω, dat. Ils s'entendent bien, όμοφρονούσιν άλλήλοις. Ne pas s'entendre, διχονοίω, ω, fut. ήσω: οὐ ταὐτὰ φρονίω, ω, fut. ήσω. — avec quelqu'un, τινί. Il s'entendit avec l'ennemi pour lui livrer cette ville, προδοῦναι τὴν πόλιν τοῖς πολιμίοις συν-ίθετο (προδιδωμι, fut. προ-δώσω: (συν-τίθεμαι, fut. συνθήσομαι).

ENTENDU, convenu, ωμολογημένος, η, ον (partic. parf. passif de όμολογίω, ω, fut. ήσω). Il est entendu que, όμολογείται ου ώμολόγηται ότι. || Bien entendu que, à condition que, έφ' ω ου έφ' ωτε, indic. ou infin.

ENTENTE, s. f. intelligence, σύνεσις, fut. (ή). || Signification, σημασία, ας (ή). A double entente, ἀμφίδολος, ος, αν. Employer des mots à double entente, άμφιδόλως λίγω, fut. λίξω. ENTER, v. a. faire entrer un morceau dans un autre, iu-balle, fut. bala, acc. Le régime indirect au dat. || Greffer, iμ-φυτεύω, fut. 1000, acc. Enter un arbre sur un autre, δένδρον δένδρω έμ-φυτεύω. Action d'enter, έμφύτευσις, εως (ή). Enter en bouton, έν-οφθαλμίζω, fut. ίσω, acc. Action d'enter ainsi, ένεφθαλμισμός, οῦ (δ). Enter en écusson, έγ-κεντρίζω, fut. ίσω, acc. Action d'enter ainsi, έγκίντρισις, εως (ή). Επίθ, έθ, έμ-πεφυτευμένος; n, ov. | Au fig. Enté sur une famille, cixiq έπι-μιγείς, είσα, έν (έπι-μίγνυμι, fut. μίξω). ... ΕΝΤΕΝΙΝΕΜΕΝΤ, s. m. χύρωσις, εως (ή).

RNTERINER, v. a. πυρώσις, εως (η).

RNTERINER, v. a. πυρώω, ö, fut. ωσω, acc.

RNTERREMENT, s. m. action d'enterrer,
ταφή, ῆς (ή). Faire un enterrement, ταφήν
ποιίσμαι, σῦμαι, fut. ήσομαι. On fit leur enterrement aux frais du public, δημοσία ταφὰς
ἐποιήσαντο αὐτοῖς, Thuc.: δημοσία αὐτοὺς έθαψαν
(δάπτω, θάψω), Dém. || Convoi, cortége funèbre, πῆδος, ους (τὸ). Aller à un enterrement, suivre un enterrement, τὸ κῆδος ου τὸν
τεθιεῶτα παρα-πέμπω, fut. πέμψω.

ENTERRER, v. a. enfouir, κατ-ορύσσω,

fut. ορύξω, acc. Enterrer son or, το χρυσίον κατ-ορύσσω. Enterrer quelqu'un tout vif, ζωντά τινα κατ-ορύσσω (ζων, ωσα, ων, partic. de ζάω, ω, fut. ζάσω), Χέπ. || Déposer dans la tombe, θάπτω, fut. θάψω. Il n'était pas permis de l'enterrer, εὐκ ἰξ-ῆν αὐτὸν θάπτων (ἰξ-ῆν, imparf. d'ξ-ωτι), Thuc. Enterrer ensemble, συν-θάπτω, acc. Enterré ensemble, σύνταφος, ος, ον. Qui n'est pas enterré, ἀταφος, ος, ον. || Δu fig. Engerrer sa vertu, τὴν ἀρετὴν ἀπο-κρύπτομαι, fut. κρύψομαι, ου κικρυμμένην έχω, fut. ἔξω. Qui enterre ses ouvrages, βιδλιετάφος, ου (ὁ).

s'Enterrer, v. r. Voyez s'Ensevelir.

ENTRTEMENT, s. m. αύθαδία, ας (ή). Son entêtement opiniâtre, τὸ αύθαδες αὐτοῦ καὶ άμετάπειστον. Avec entêtement, αὐθαδῶς : άμεταπείστως.

ε ΕΝΤΕΤΕΚ, ν. a. faire mal à la tête, την κεφαλήν βαρύνω, fut. βαρήσω. L'odeur m'entête, ύπὸ τῆς ἐσμῆς την κεφαλήν βαρύνομαι, fut. υνθήσομαι, Athén. Qui entête, Qui porte à la tête, καρηδαρικός, ή, όν.

ε'Εκτέτεκ, v. r. s'opiniatrer, αὐθαδιαζαιαι, fut. άσομαι: αὐθαδίζομαι, fut. ίσομαι. — contre quelqu'un, πρός τινα. Qui s'entête aisément, naturellement entêté, αὐθάδης, ης, ες (comp. έστερος, ετφ. ίστατος). S'entêter d'une opinion, τῆ δοξη άμεταπείστως έμ-μένω, fut. μενῶ. Επτέθε de son opinion, ἀμετάπειστος, ος, ον : ίδιογωρων ου ἰσχυρογνώμων, ων, ον, gén. ονος. Les ignorants sont toujours entêtés, εἰσὶν ἰσχυρογνώμονες οἰ ἀμαθεῖς. Être entêté de son mérite; περὶ ἐμαυτοῦ μέγα φρονέω, ῶ, fut. ήσω: εἰναί τις νομίζω, fut. ίσω. S'entêter ou être entêté de quelqu'un, τινὶ προσ-πέφυκα (partic. de προσ-φύομαι, fut. φύσομαι).

ENTHOUSIASME, ε. m. ἰνθουσιασμός, οῦ (δ). Être dans l'enthousiasme, ἐνθουσιάω, ῶ, fut. άσω. Partager l'enthousiasme de quelqu'un, τινὶ συν-ενθουσιάω, ῶ. Remplir d'enthousiasme, ἐνθουσιώδης, ης, ες. Qui excite l'enthousiasme, ἐνθουσιαστικός, ή, όν.

ENTHOUSIASMER, v. a. transporter d'admiration, εἰς ἐκτασιν ἄγω, fut. ἄξω, acc. ||
Remplir d'ardeur, ἀνα-φλίγω, fut. φλίξω, acc.

«"Εντασικτέκτε μ. κ. i-θουσιάν, δι. fut. άσω;

s' Enthousiasmen, v. r. ivθουσιάω, ω, fut. άσω: μαυτοῦ ἐξ-ίσταμαι ou simplement ἐξ-ίσταμαι, fut. ἐχ-στήσομαι. Enthousiasmé de ce qu'il γογαίτ, τὰ ὁρώμενα ἐχ-πλαγείς ou ἐχ-πεπληγυένος (partic passif d'ἐχ-πλήσσω, fut. πλήζω.

ENTHOUSIASTE, s. m. ἐνθουσιαστής, οῦ (δ). Comme un enthousiaste, ἐνθουσιαστικώς,

ENTHYMÉME, s. m. ἐνθύμημα, ατος (τὸ). Enthyméme redoublé, ἐπενθύμημα, ατος (τὸ). Période terminée par un enthyméme, πὶ ἐνθυμηματική περίοδος, ου.

ENTICHÉ, is, adj. Être entiché d'une opinion, τινὶ δόξη προ-είλημμαι (parf. passif de προ-λαμδάνω, fut. λήψομαι).

ENTIER, itak, adj. complet dans son ensemble, όλος, η, ον: όλοσχερής, ής, ές: έντελής, ής, ές. Année entière, έτος δλον, ου (τὸ). Pendant dix jours entiers, δι' δλων δίκα ήμερων Cette affaire m'occupe tout entier, olor exe με τούτο. Je suis tout entier à vos intérêts, όλος τοις σοις πράγμασι πρόσ-χειμαι, fut. κείσομαι. En entier, δλώς. Ecrire en entier de sa main, όλογραφίω, ω, fut. ήσω, acc. Qui est dans son entier, δλόκληρος, ος, ον. Laisser dans son entier, δλόχληρόν τι ἐάω, ω, fut. έάσω. Remettre en son entier, ἀποκαθ-ίστημι, ful. ἀποκατα-στήσω, acc. | Parfail, ἐντελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): τέλειος, a, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Victoire entière, à redesa vien, no. Entière confiance, ή έντελής πίστις, εως: ή πάσα πίστις, εως.

ENTIER, mâle, non châtré, lvopyoc, oc, cv. || Opiniâtre, ferme dans ses opinions, ou dans son caractère, audadne, ne, se (comp. laterece, sup. lataroc).

ENTIEREMENT, adv. δλως: δλωσχερῶς: τελείως, ἐντελῶς. Consumer entièrement, καταν-αλίσχω, fut. αλώσω, acc. Dépenser entièrement, κατα-δαπανάω, ῶ, fut. ήσω, acc. On forme ainsi plusieurs verbes avec la préposition κατά. Entièrement vêtu de pourpre, δλοπόρφυρος, ος, ον. Entièrement de fer, δλοσίδηρος, ος, ον. Entièrement couvert de plumes, δλόπτερος, ος, ον. On forme ainsi plusieurs autres adjectifs composés.

ENTITE, s. f. cocía, ac (i).

ENTOIR, s. m. γλυφίς, ίδις (ή).

ENTONNER, v. a. donner le ton, ξξ-άρχω, fut. άρξω. — un chant, un air, τοῦ μέλους.

Entonnen, verser dans une tonne, πίθω ἰγ-χίω, fut. χεύσω, acc. || Verser dans, en général, ἰγ-χίω, fut. χεύσω, acc. || S'entonner. Voyez s'Engouppren.

ENTONNOIR, s. m. χώνη, ης (ή)
ENTORSE, s. f. στρέμμα, ατος (το), ll

τ.c donna une entorse au pied, τὸν πόδα ἐστράφη (aor. 2 passif de στρέφω, fut. στρέψω. || Au fig. Donner une entorse à la vérité, τὸ ἀληθὶς δια-στρέφω, fut. στρέψω, Dém. : τὴν ἀλήθειαν παρα-στρέφω, fut. στρέψω, Plut. ου παρα-σύρω, fut. συρῶ, Grég.

ENTORTILLEMENT, s. m. έλιγμός, οῦ (0): Ελιγμα, ατος (τὸ): περιπλοχή, ῆς (ἡ).

ENTORTILLER, ν. α. ελίσσω, fut. έξω, ασς.: είλίω ου εν ειλίω, ῶ, fut. ήσω, αςς. Επιστίιθετ autour, περι-ελίσσω, fut. έξω, αςς.: περι ειλίω, ῶ, fut. ήσω, αςς.: περι-πλέχω, fut. πλέξω, αςς.— autour de quelque chose, τινί. Δυ fig. embrouiller, embarrasser, πλέχω ου έμ-πλέχω, fut. πλέξω, αςς. Style entortillé, λέξις πεπλιγμένη, ης (ή): ὁ πολύπλοχος λόγος, ου. Les raisonnements entortillés, αὶ τῶν λόγων πλοχαί, ῶν, Grég.

s'Entontillen, v. r. πιρι-ελίσσομαι, fut. ελιχθήσομαι, dat. ou acc.: πιρι-πλίκομαι, fut. πλακήσομαι, dat. ou acc. Les serpents s'entortillent les uns aux autres, οἱ όφεις ἀλλήλοις περι-πλίκονται, Aristt.

A L'ENTOUR, αάν. κύκλω: πέριξ. Toutes les villes d'alentour, πάσαι αἰ κύκλω πόλεις: αἰ περι-κείμεναι πόλεις, εων (περί-κειμαι, fut. κείσομαι).

ENTOURAGE, s. m. ce qui entoure une chose, περιβολή, ῆς (ή). || Ceux qui approchent une personne, ci περί τινα.

ENTOURER, v. a. περι-έχω, fut. έξω, acc. Entourer une ville d'un retranchement, πολιν τάφρω περι-έχω. Entourer de murailles, περιτειχίζω, fut. ίσω, acc. Entourer d'un fossé, περι-δοθρόω, ῶ, fut. ώσω, acc. On forme ainsi um certain nombre de verbes composés. Il est entouré de ses ennemis, ὑπὸ τῶν πολιμίων κύκλω περι-έχεται (περι-έχω, fut. έξω), Hérodt. Que pourrons-nous faire de remarquable contre un homme entouré d'une si grande armée? τί ἀν ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιολογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τπλικιώτου στρατοπίδου περι-εσχημένον (δράω, ῶ, fut. δράσω); Luc.

s'Enτουπεκ, ν. τ. περι-δαλλομαι, fut. δαλούμαι, αcc. S'entourer d'un nuage, νεφίλην περι-δαλλομαι, Luc. S'entourant d'une grande armée, δύναμαν ού μικράν περι-δαλλόμενος, Luc.

ENTOURS, s. m. pl. τὰ πέριξ σει τὰ κύκλω, gers, εἰς τοὺς κινδύνους ἄγω ου εἰσάγω, acc. ll indécl. Les entours d'un pays, τὰ πέριξ ου τὰ Entraîner par son éloquence, τοῖς λόγοις ᾶγω, πύκλω τῆς χώρας: τα περί την χώραν. Les entours fut. ἄξω, ucc. Voyant que le peuple se lais-de quelqu'un, ses connaissances, cl περί τινα. sait entraîner τὸν δημόν ἀγόμενον.

s'ENTR'ACCUSER, v. r. άλληλων κατ πγορείν (κατ-πγορέω, ω, fut. ήσω).

ENTR'ACTE, s. m. τὸ μεταξό δυοίν ἐν τῶ δράματι μεροίν.

s'ENTR'AIDER, υ. τ. άλλήλοις ἐπι-κουρεῖν ου συν-εργεῖν (ἐπι-κουρέω, ω, fut. ήσω : συν-εργέω, ω, fut. ήσω). Ils s'entr'aidèrent pour faire cela, τοῦτο ἀλλήλοις συν-έπραξαν (συμπράσοω, fut. πράξω) ου συν-ειργάσαντο (συν-εργάζομαι, fut. άσομαι).

ENTRAILLES, ε. f. pl. σπλάγχνον, ου (τὸ): σπλάγχνα, ων (τὰ): Ιντιρα, ων (τὰ). Consulter les entrailles des victimes, σπλαγχνεύω, fut. εύσω. Qui consulte la entrailles, σπλαγχνισκόπος, ευ (ό). Remèdes pour les maladies d'entrailles, τὰ σπλαγχνικά φάρμακα, ων. | Au fig. Les entrailles de la terre, τὰ τῆς γῆς εγκατα, wv (dat. pl. fyxaon). S'enfoncer dans les entrailles de la terre, κατα γῆς κατα-δύομαι, fut. Súcopat. | Entrailles de fer, cœur insensible, σπλάγχνον σιδηρούν, οῦ (τὸ), Plut. Avoir les entrailles émues, σπλαγχνίζομαι, fut. ισθήσομαι). Qui a des entrailles, εύσπλαγχνος, ος, ov. Qui n'a pas d'entrailles, ασπλαγχνος, ος, ον. s'KNTR'AIMER, ν. r. άλληλους φιλείν (φιλέω. ũ, ful. 1,00).

ENTRAINANT, ANTR, adj. έλωστικός ου έφελωστικός, ή, όν: άγωγός, ός, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Éloquence entrainante, δύναμις άνθρώπων άγωγός, οῦ (ή), Plut.

ENTRAINEMENT, s. m. φορά, ας (ή). ENTRAINER, v. a. σύρω, fut. συρώ, acc.: άπο-σύρω ου παρα-σύρω, fut. συρώ, acc.: έλχω ου καθ-έλχω, fut. έλξω, acc. : ἀπο-φέρω, fut. ἀπ-κίσω, acc. : παρα-φέρω, fut. παρ-κίσω , acc. Les sleuves entrainent par l'impétuosité de leur course tout ce qui s'oppose à leur passage, ci ποταμοί τῷ βιαίο τῆς φορᾶς τὸ ἐν-ιστάμενον παρασύρουσι (παρα-σύρω, fut. συρώ), Basil. Ils périrent entraînés par le fleuve, παρ-ενεχθέντες άπ-ώλοντο (παρα-φέρω, fut. παρ-οίσω: άπ-ολλυμι, fut. ολίσω), Hérodn. Le temps, comme un torrent, entraîne tout dans son cours, o χρόνος. ώσπερ βεύμα, έχαστα παρα-φέρει, Plut. | Entrainer dans son parti, είς τὸ έμαυτου μέρος άγω, fut. άξω, acc. Entrainer dans les dangers, sic tous kindurous are ou sidaye, acc. !!

(καλέω, ω, fut. καλέσω).

s'ENTR'ATTENDRE, v. r. allalous aposμένειν (προσ-μένω, ful. μενώ).

ENTRAVER, v. a. iμ-ποδίζω, fut. iou, ecc. Entraver la marche des affaires, τοῦς πράγμασιν έμποδών γίνομαι, fut. γενήσεμαι.

s'ENTR'AVERTIR, v. r. allindou omnaiveur (or,uaiva, fut. ava).

ENTRAVES, s. f. pl. pour lier les pieds, πίδη, ης (ή). Mettre à quelçu'un les entraves, rivà midáu, u, fut. nou. | Obstacle, immoδισμα, ατος (τό). Sans entraves, άνεμποδίστως.

ENTRE, prép. dans l'intervalle de, petaté, gén. Entre le roi et les citoyens, metalle roi βασιλέως και των πολιτών. Il y eut dix ans d'intervalle entre les deux consulats, perafic rair dueir benreimir Ere di-crevero dena (diarivouse, fut. revisouse). Il les mit entre le ciel et la terre, ούρανοῦ τε καί γής αὐτούς ἐν μέσφ Tonza (ribnus, fat. bioss). Place entre deux craintes, μίσος δύο φόδων ίσταμενος (ίσταμει, ful. στήσομαι), Grég. Entre les mains, iv χερσί: μετά χειρας. Avoir entre les mains, iv χεροίν ου μετά χειρας έχω, fut. Κω, acc. Passer entre, dia-mipaw, w, fut. aow, acc. Couler entre, διαβ-βίω, fut. βούσω, acc. Le sleuve coule entre les murailles, τὰ τείχη διαρ-ρεί δ ποταμός. La préposition διά sert à former beaucoup de verbes composés qui gouvernent l'acc. Espace entre deux nœuds, passoyónov, ou (τό). — entre deux salles, μέσαυλον, ου (τό). entre deux pays, μνσόριον, ω (τό).-- entre deux armées, μεταίχμιον, ου (τό). — entre deux mondes, μεταχόσμια, ων (τὰ). Mur entre deux tours, μεταπύργιον, το (τό). On forme ainsi beaucoup de composés avec l'adj. µim, et avec la prép. pará.

Entre, parmi, dans, au nombre de, iv. dat. Entre nous, in muiv. Entre les Grecs, in toic Eddnot. Entre eux, in autoic. Entre autres, is d'addas, ou simplement is di. Il y eut beaucoup d'événements, et entre autres, και έλλα πολλά έγένετο (γίνομαι, fet. γενάσομαι), in di nai... Entre mille outres, in pupicic allois. Il dit entre mille antres choses, mpoc pupicic άλλας, είπε και τάδε (είκον, aor. 2 trrég. de λέγω). || Entre eux, les uns envers les autres, έν έλληλοις ou πρός άλλήλους. Ou bien Con em-

s'ENTR'APPELER, v. r. άλληλους καλείν entre oux, έν άλληλοις ου πρός άλληλους ου sime plement άλληλοις έλεγον (λέγω, ful. λίξω σε έρω). Ils différent entre eux, άλληλων διαφέρευσε (δια-φέρω, fut. δι-είσω). Ils s'aiment entre eux, άλλήλους φιλούσι (φιλέω, ώ, fut. τόσω).

ENTRE-BAILLER, v. a. δι-αν-σίγω, fret. οίξω, acc. Porte entre-baillée, δύρα χασμωμένα, ns (partic. de yaspiáguas, suas, fut. nocuas). s'ENTRE-BLESSER, v. r. άλληλους τετρώ-

σκειν (τιτρώσκω, ful. τρώσω).

s'ENTRE-CHERCHER, v. r. dilailous Cateiv ((ntim, a, ful. nom).

s'ENTRE-CHOQUER, v. r. συγ-κράνω, fuet. προύσω, dat. Les vaisseaux venant à s'entrechoquer, al vies άλλήλαις συγ-προύουσαι, Polyb. || Voyelles qui s'entre-choquent, τὰ συγ-κρούς ντα φωνήμντα, ων, Hermog.

ENTRE-COLONNEMENT, s. m. διαστύλιον, ου (τό): μεσόστυλον ου μεσοστύλιον, ου (τό).

S'ENTRE-COMMUNIQUER, v. 7. alladous xavorir (xarovio, o, ful. row), acc.

ENTRE-COTE, s. m. plestadeupov, ou (to). ENTRECOUPER, ν. α. δια-κόπτω, fut. κόψω, acc.: δια-τέμνω, ful. τεμώ, acc. Rues qui s'entrecoupent, τομαί, ων (ai). Lau fig. Entrecouper ses paroles, τὰ ἐνίματα δια-κόπτω. fut. χόψω. Voix entrecoupée, φωνά δια-κεκομμένα, ης (ή).

S'ENTRE-DÉTRUIRE, v. r. allulopoopeir (άλληλοφθορέω, ω, fut. ήσω).

ENTRE-DEUX, s. m. to piece, cu (neutre de μέσος, η, ον): τὸ μεταξύ, indéclin. Entredeux des sourcils, μεσόφρυον, ου (τό). Entredeux des épaules, μεταυχένων, ευ (τό). Ο» forme ainsi beaucoup de composés avec l'adj. μέσος et avec la prép. μετά.

s'ENTRE-DIRE, v. r. έν άλλήλοις ου πρός άλλήλους ou simplement άλλήλοις λέγω, ful. λέξω ou έρω, acc. S'entre-dire des injures, άλλήλους προ-πηλαμίζειν (προ-πηλαμίζω, ful. ίσω).

s'ENTRE-DONNER, v. r. άλλάλοις διδόναι ου δια-διδόναι (δια-δίδωμι, fut. δώσω), acc. Ils s'entre-donnérent leur parole, πίστιν έδοσαν xai ελαδον (δίδωμι, fut. δώσω: λάμδάνω, fut. λήψομαι).

ENTRÉE, s. f. lieu per où l'on entre, εἴσοδος, ου (a). Entrée d'un temple, n τοῦ vais elsodos. A l'entrée, natà the elsodor. Etre situé à l'entrée, va cieso mose-muna, futploie les divers cas d'àlliches. Ils se dissient πίσομαι. Entrée d'un port, το τοῦ λιμένος στόμα, απε. Entrée d'une rue, τὸ τὰς ἐγκῶς στόμα. Α l'entrée des marchés, ἐν στόμα. ἐν Εκρούν.

Επταίκ, action Centrer quelque pert, όσος, ου (ά). Entrée du roi dans la ville, το κάνεν τοῦ βασλέως εἴστδος, ου. Paire son entrée, τὴν κών ου εἰς τὴν κών οἰστός του ματο το ἐρχομαι, fut. εὐσωμαι. Π fit une entrée trionphale, τὴν κών εἰστῶκ ἐριαμεσών (ἐριαμεσών (ἐριαμεσών, fut. εύσω). Discours de Élicitation à un prince qui fait son entrée, ὁ εἰσσῶις ου εἰστῆνος (ἐἰκικουρία, fut. εὐσως, ου, Said. Fleurs qu'on jette à son entrée, τὸ εἰσσῶις ἐνδος, ους, Grég.

Επτείε, accès chez quelqu'un, πρόσεδος, το fi). Avoir entrée chez quelqu'un, πεί προσέρχισε, ful. ελεύστισε, ου πρόσ-τιμε, ful. είνει τινί πιλεξω, ful. άσω: περά τινε φατώω, ω, ful. έσω. Donner entrée, πρόσεδον σα είνει διο δίδωμε, ful. δώσω. C'est moi qui veus ai donné entrée chez lui, δι' ίμοδ αὐτῷ ἐντιύχτισε (ἐντιγχάνω, ful. πιύζιμαι). Permer Γεπίτές, τιν όδον ἀπτ-τρέσου, ful. φράξω, dut. Il lui fermait l'entrée de toutes les charges, αὐτὸ πετοῦν τιμῶν είργε (είργω, ful. είρξω).

Επταία, commencement, début, άγχά, τκ (τ): προύμιση, το (τὸ). Entrée du printemps, το δαρικ άγχά, τκ. Α l'entrée du printemps, έκρος άγχομένου (άγχομαι, fut. άγξομαι).

s'ENTR'ÉCRIRE, ». τ. πρός άλληλους έπαστίλλειν σει άντεπι-στίλλειν (έπι-στίλλω, fal. στιλώ): δεά γραμμάτων συμ-μέγουμ, fal. μέξω.

ENTREFAITE, s. f. Dans l'entrefaite, in reordine : paratir rectuer : tò paratir. Sur ces entrefaites, in miras : tòre : expegyina.

S'ENTRE-FRAPPER, v. r. allelstutein (allelctutein, ü., feel. riou).

ENTREGENT, s. m. talent de l'intrigue, ex (x).

s'ENTR'ÉGORGER, v. r. ελληλαπτονών (ελληλαπτονών, ü., fut. π΄σω). Action de s'entr'égorger, ελληλοφονία, «; (ε). Ennemis qui s'entr'égorgent, ἐπὰφαὶ ελληλοφονία, ων (εξ).

σ'ΕΝΤΕΕ-ΗΑΙΚ, ν. τ. άλλαλους μιστίν (μιστίν, ω, fut. έσω): έλλαλους άποςθάνοσθαι (άποςθάνομαι, fut. άποςθάσομαι).

s'ENTRE-HEURTER, v. r. συγ-προύκει σα δια-λέγεσθαι (δια-λέγεσθαι και προσ-προύκει (προσ-προύκει και προύσω).

ENTRELACEMENT, v. m. πλακά, π. (ή).

ENTRELACER, v. a. iμ-πλέκω, fut. πλίξω,

αcc.: περι-πλέκω, fut. πλίξω, αcc. — une choos παραπατα-θύστραι, αcc.

DIELLA DIMELLINE. inje: le come fit more pain, for seni an PATER - HANCER . (čiringerio, jet 🖚 . Mete 🖜 magar, disserve, e z 🗫 mpeni, dilainera, a. e. ENTREMELES, & & expertiso, esc. : experies, execc.: inc. privage, fell miss, esc. rope, fiel repéro, ann define d'u eviptie, ac (i . | Samuela Com m spigere brainfine. Je ENTREMETS, L = = 1 en (pl. neutre de pásic, z. »' ENTREMETTEUR, L = +6 (i). Entremettense, mairame, m estremetteur ou survir d'entremet que affaire, epulpris, 6, fec Entremetteur de paix, de rémecte promise, of (E. Entremettens Co. mountains, she (i). S'ENTREMETTRE, R. P. TO. now on spo-protoper, sper, for avec l'acc. de la chese. Succession une affaire, ri spārpus specificie. 💆 quelqu'un, mi. Ils s'entremirent , curer cet bouneur, mirror to Epocliment, Plat. ENTREMISE, s. f. speine πρόμντιας, εως (ú). Par see entre abo-fragalot' on simblement y, substituted for the fall. lear entremise que vous avez de rectus busic lord sizes. In I'm يعتن mise de mes amis, roini par Sec. φιλοι (προ-ξενίω, ω, fut. του). S'ENTRE-NUIRE, V. P. D. (βλέπτω, fut. βλέψω). PENTRE-PARLER, V. dia-lipedan (dia-lipedan, for s'ENTRE-PERCER, F. miser (dia-mise , fut. mis). ENTREPOSER, v. c. appear

(xalio, w, fut. xaliow).

s'ENTR'ATTENDRE, v. r. allaloug mposμένειν (προσ-μένω, fut. μενω).

ENTRAVER, v. a. έμ-ποδίζω, fut. ίσω, αcc. Entraver la marche des affaires, τοῦς πράγμασιν έμποδών γίνομαι, fut. γενήσομαι.

s'ENTR'AVERTIR, v. r. άλλήλοιν σημαίνειν (or unive, fut. ave).

ENTRAVES, s. f. pl. pour lier les pieds, πίδη, ης (ή). Mettre à quelqu'un les entraves, τινά πιδάω, ω, fut. ήσω. || Obstacle, έμπόδισμα, ατος (τό). Sans entraves, άνεμποδίστως.

ENTRE, prép. dans l'intervalle de, parati, gén. Entre le roi et les citoyens, maraço rou βασιλίως και των πολιτών. Il y ent dix ans d'intervalle entre les deux consulats, μεταξύ rair dueir buareiair Era di-erevero dena (diaγίνομαι, fut. γινήσομαι). Il les mit entre le ciel et la terre, ούρανοῦ τε καί γῆς αὐτοὺς ἐν μέσῳ Tonze (ridnut, fut. thou). Place entre deux craintes, μέσος δύο φόδων ίσταμενος (ίσταμει, ful. στήσομαι), Grég. Entre les mains, èv χερσί : μετά χειρας. Avoir entre les mains, iv χερσίν συ μετά χείρας έχω, fut. Εω, acc. Passer entre, δια-περάω, ω, fut. άσω, acc. Couler entre, διαβ-βίω, fut. βώσω, acc. Le seuve coule entre les murailles, τὰ τείχη διαφ-ρεί δ ποταμός. La préposition διά sert à former beaucoup de verbes composés qui gouvernent l'acc. Espace entre deux nœuds, passoyónov, ou (τό). - entre deux salles, μέσαυλον, σο (τό). entre deux pays, μνσόριον, ω (τό).— entre deux armées, μιταίχμαν, ου (τό). - entre deux mondes, μετακόσμια, ων (τὰ). Mur entre deux tours, μεταπύργιον, το (τό). On forme ainsi beaucoup de composés avec l'adj. µiou, et avec la prép. µstá.

Entre, parmi, dans, au nombre de, èv, dat. Entre nous, in muiv. Entre les Grecs, in tois Eddnor. Entre eux, in autois. Entre autres, is & Danc, on simplement is &i. Il y eut beaucoup d'événements, et entre autres, και έλλα πολλά έγένετο (γίνομαι, fet. γενήσομαι), iv di xxi... Entre mille outres, iv pupices dilors. Il dit entre mille autres choses, mpòc pupices diane, eine nei refte (einer, aor. 2 irreg. de λέγω). || Entre eux, les uns envers les autres,

s'ENTR'APPELER, v. r. αλλώλους καλείν entre cux, iv αλλώλους ou πρός αλλώλους ou simplement άλλήλοις έλεγον (λέγω, ful. λίξω συ έρω). Ils different entre eux, αλλήλων διαφέρουσε (δια-φέρω, fut. δι-cίσω). Ils s'aiment entre eux, άλλήλους φιλούσι (φιλέω, ω, fut. τίσω).

ENTRE-BAILLER, v. a. δι-αν-οίγω, fut. οίξω, acc. Porte entre-baillée, δύρα γασμωμένα, ns (partic. de yaspáguat, sipat, fut. nochat). s'ENTRE-BLESSER, v. r. allinaus titpaσχειν (τιτρώσχω, ful. τρώσω).

s'ENTRE-CHERCHER, v. r. dllinous Ca-TELV ((ATÉM, G, ful. now).

s'ENTRE-CHOQUER, v. r. ouy-xecie, fut. χρούσω, dat. Les vaisseaux venant à s'entrechoquer, al τῆες άλλήλαις συγ-κρούουσαι, Polyb. Voyelles qui s'entre-choquent, τὰ συγ-κρούεντα φωνήμ<mark>ντ</mark>α, ων, *Ησπ*ος.

ENTRE-COLONNEMENT, s. m. διαστύλιον, ου (τό): μεσόστυλον ου μεσοστύλιον, ου (τό).

s'ENTRE-COMMUNIQUER, υ. τ. άλληλοις xavereir (xareréw, &, fut. ríow), acc.

ENTRE-COTE, s. m. pascándaupov, ou (to). ENTRECOUPER, v. a. δια-χόπτω, fut. χόψω, acc.: δια-τίμνω, fut. τιμώ, acc. Rues qui s'entrecoupent, τομαί, ὧν (αί). 🛮 🛦 🗷 fig. Entrecouper ses paroles, τὰ βήματα δια-κόπτω, fut. κόψω. Voix entrecoupée, φωνά δια-κακομpém, ng (i).

S'ENTRE-DÉTRUIRE, ν. r. άλληλοφθορείν (άλληλοφθορέω, ω, fut. ήσω).

ENTRE-DEUX, s. m. to piece, cu (neutre de misso, n, ov): to metati, indéclin. Entredeux des sourcils, passépous, su (tò). Entredeux des épaules, μεταυχένων, ευ (τὸ). Ο» forme ainsi beaucoup de composés avec l'ach. μέσος et avec la prép. μετά.

s'ENTRE-DIRR, v. r. iv άλλήλοις on πρός άλλήλους ou simplement άλλήλοις λέγω, ful λίξω ou ipū, acc. S'entre-dire des injures. άλλήλους προ-πηλακίζειν (προ-πηλακίζω, ful. ίσω). s'ENTRE-DONNER, v. r. allaileig disorat ου δια-διδόναι (δια-δίδωμι, fut. δώσω), acc. Ils s'entre-donnérent leur parole, mione Books καὶ ελαδον (δίδωμι, fut. δώσω: λάμιδάνω, fut. λάψομαι).

ENTRÉE, s. f. lieu per où l'on entre, είσοδος, eu (si). Entrée d'un temple, si τοῦ ved elsodos. A l'entrée, natà the elsodor. Etre ἐν ἀλληλοις ου πρὸς ἀλληλους. Ou bien l'on em- situé à l'entrée, τὰ εἰσόδφ πρόσ-πυμαι, fot. ploie les divers cas d'àllitilms. Ils se dissient πίσομαι. Entrée d'un port, πο του λιμένος

στόμα, ατος. Entrée d'une rue, τὸ τῆς ἀγυιᾶς avec une autre, τί τινι. Entrelacé, ée, πλεκτός, στόμια. A l'entrée des marchés, εν στόμασιν ή, όν. Serpents entrelacés, δφεις άλλήλοις ψiumcoiwy.

ENTRÉE, action d'entrer quelque part, elococ. ou (n). Entrée du roi dans la ville, ή είς την πολιν του βασιλέως είσοδος, ου. Faire SON entrée, the modie ou sig the modie sioέρχομαι, fut. ελεύσομαι. Il fit une entrée triomphale, την πολιν είσ-ηλθε θριαμδεύων (θριαμδεύω, fut. εύσω). Discours de félicitation à un prince qui fait son entrée, δ εἰσόδιος σε εἰσιτήριος λόγος, ω, Suid. Fleurs qu'on jette à son entrée, τὸ εἰσόδιον άνθος, ους, Grég.

Entreiz, accès chez quelqu'un, πρόσοδος, ου (ή). Avoir entrée chez quelqu'un, πνὶ προσέρχομα:, fut. ελεύσομαι, ου πρόσ-ειμι, fut. ειμι : τινὶ πελάζω, ful. άσω : παρά τινα φοιτάω, ω, fut. ήσω. Donner entrée, πρόσοδον ου είσcoco δίδωμι, fut. δώσω. C'est moi qui vous ai donné entrée chez lui, δι' έμου αὐτῷ έντετύχηκας (ἐν-τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Fermer l'entrée, την όδον άπο-φράσσω, fut. φράξω, dat. Il lui fermait l'entrée de toutes les charges, αὐτόν πασών τιμών είργε (είργω, fut. είρξω).

Entrée, commencement, début, appi, no (ή): προσίμιον, ου (τό). Entrée du printemps, ή τοῦ ἔαρος ἀρχή, πς. A l'entrée du printemps, έπρος άρχομένου (άρχομαι, fut. άρξομαι).

s'ENTR'ÉCRIRE, v. r. πρὸς ἀλλήλους ἐπιστέλλειν ου άντεπι-στέλλειν (έπι-στέλλω, fut. στελώ): διά γραμμάτων συμ-μίγνυμι, σει μίζω.

ENTREFAITE, s. f. Dans l'entrefaite, èv 70σούτω : μεταξύ τούτων : τὸ μεταξύ. Sur ces entrefaites, έν τούτοις: τότε: παραχρημα.

S'ENTRE - FRAPPER, v. r. άλληλοτυπείν (άλληλοτυπέω, ω, fut. ήσω).

ENTREGENT, s. m. talent de l'intrigue, έμπειρία, ας (ή).

B'ENTR'ÉGORGER, v. r. allnlortoveiv (allnλακτονέω, ω, fut. ήσω). Action de s'entr'égorger, άλληλοφονία, ας (ή). Ennemis qui s'entr'égorgent, έχθροι άλληλοφόνοι, ων (οί).

s'ENTRE-HAIR, v. r. άλλήλους μισείν (μισίω, 🐱, ful. ήσω) : άλλήλοις ἀπ-εχθάνεσθαι (ἀπ-εχθάνοpat, ful. an-exthocopat).

S'ENTRE-HEURTER, v. r. ouy-xpousiv ou άλληλοις προσ-χρούειν (προσ-χρούω, fut. χρούσω). ENTRELACEMENT, s. m. mackin, ne (h). ENTRELACER, v. a. έμ-πλέκω, fut. πλέξω, acc.: περι-πλίχω, fut. πλίξω, acc. — une chose παρακατα-δήσομαι, acc.

πλεχόμενοι σε περι-πλεχόμενοι, ων (οί).

ENTRE-LARDER, v. a. piquer de _ard, beia ταρίχο δια-πείρω, fut. περώ, acc. | Au fig. parsemer, entremêler, δια-πιίρω, fut. πιρώ, acc. ENTRE-LUIRE, v. n. δια-λάμπω, fut.

λάμψω: δια-φαίνομαι, ful. φανήσομαι, ou διαφαίνω, fut. φανώ, acc.

s'ENTRE - MANGER, v. r. άλληλοφαγείν (άλληλοφαγίω, fut. ήσω). Action de s'entremanger, άλληλοφαγία, ας (ή). Qui s'entremangent, άλληλοφάγοι, οι, α.

ENTREMELER, v. a. maper-tidnya, fut. παρεν-θήσω, αςς.: παρεμ-δάλλω, fut. δαλώ, acc. : ἀνα-μίγνυμι, fut. μίξω, acc. : ἀνα-χεράννυμι, fut. χεράσω, acc. Action d'entremêler, ανάμιξις, εως (ή). | S'entremêler d'une affaire, του πράγματος άντι-λαμδάνομαι, fut. λήψομαι.

ENTREMETS, s. m. τοῦ δείπνου τὰ μέσα, wv (pl. neutre de µίσος, n, ov)

ENTREMETTEUR, s. m. προξενητής, οῦ (δ). Entremetteuse, προξενήτρια, ας (ή). Étre entremetteur ou servir d'entremetteur en quelque affaire, προ-ξενέω, ω, fut. πσω, acc. Entremetteur de paix, de réconciliation, siρηνοποιός, οῦ (δ). Entremetteuse d'un mariage,

e'ENTREMETTRE, v. r. προ-ξενέω, ū, fut. ήσω ου προ-μνάομαι, ώμαι, fut. μνήσομαι, avec l'acc. de la chose. S'entremettre dans une affaire, τὸ πράγμα προ-ξενέω, ω. - pour quelqu'un, rivi. Ils s'entremirent pour lui procurer cet honneur, ταύτην τὴν τιμήν αὐτῷ προυξίνησαν, Plut.

ENTREMISE, s. f. mpokingous, eng (n): πρόμνησις, εως (ή). Par son entremise, αὐτοῦ προ-ξενούντος, ou simplement δι' αὐτού. C'est par leur entremise que vous avez été sauvés, διὰ τούτων ύμεις έστε σώοι. Je l'eus par l'entremise de mes amis, τοῦτό μα προυξένησαν αί φίλοι (προ-ξενέω, a, ful. ήσω).

s'ENTRE-NUIRE, ν. τ. άλλήλους βλάπτει. (βλάπτω, fut. βλάψω).

s'ENTRE-PARLER, ν. τ. πρός άλλήλους δια-λέγεσθαι (δια-λέγομαι, fut. λέξομαι).

s'ENTRE-PERCER, v. r. dalaboug diaπείρειν (δια-πείρω, fut. περώ).

ENTREPOSER, v. a. παρακατα-τίθιμαι, fut.

420

ENTREPRENANT, ANTE, adj. Spartifice, of ομ α, ov. Caractère entreprenant, τὸ δραστήpeov, ou. S'ils ont un caractère entreprenant, εί τι δραστήριον έχ φύσεως αύτοις έν-εστι (έν-ειμι, fut. iv-icopat), Plut.

ENTREPRENDRE, v. a. ou n. faire une entreprise, im-yeipiw, w, fut. now, dat. ou acc. Entreprendre un ouvrage, έργον ου έργω έπι-χειρέω, ω. Entreprendre une révolution, τοίς νεωτέροις πράγμασιν έπι-χειρέω, ω. Entreprendre au-dessus de ses forces, μείζον ή κατ' έμαυτὸν έπι-χειρέω, ω. Il entreprit de trahir sa patrie, την πατρίδα προ-δούναι έπ-εχείρησε (προ-δίδωμι, ƒω. δώσω). Cela n'avait pas encore élé entrepris, ούπω το πράγμα έπ-εχειρητο. || Entreprendre sur la vie de quelqu'un, Tivi έπι-χειρέω, ω. Comme on entreprenait sur sa vie de tous les côtés, πολλαχόθεν έπι-χειρούμενος. Entreprendre sur les droits de quelqu'un, δικαίων τινός άντι-ποιέομαι, ουμαι, fut. nomai.

Entreprendre, se charger de faire pour un prix déterminé, έργολαδίω, ω, fut. ήσω, acc.

Entreprendre quelqu'un, le quereller, Tivo; άπτομαι, fut. άψομαι.

Entreprendre, attaquer, en parlant d'un mal, κατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Ce mal l'a entrepris, ταύτη τη νόσω ιάλω (άλισχομαι, fut. άλώσομαι). || Entrepris de tous ses membres, πάντα τὰ μέλη δι-εφθαρμένος η, ον (partic. parf. passif de δια-φθείρω, fut. φθερω).

ENTREPRENEUR, s. m. ἐργολάδος, ου (δ). ENTREPRISE, s. f. action d'entreprendre, ἐπιχείρησις, εως (ή): πείρα, ας (ή). Faire une entreprise, τὶ ou τινὶ ἐπι-γειρέω, ω, fut. μόω. Faire une entreprise sur une ville, τη πολει έπι-γειρέω, ω. L'entreprise qu'ils préparent contre vous, ή υμέτερα ἐπιχείρησις, suc, Thuc. L'entreprise qu'on préparait contre la ville échoua, ή της πόλεως ἐπιχείρησις ἐσφάλη (σφάλλομαι, fut. σραλήσομα:). || Ce qu'on entreprend, έργον, ω (τὸ). Entreprise hardie, έργον τολμπρόν, εῦ (τὸ) : τολμπμα, ατος (τὸ). Faire une grande profondeur, κατα-δύσης τῆς αἰχμῆς une entreprise hardie, τόλμημα τολμάω, ω, fut. | εἰς βάθος. Faire entrer un pieu dans la terre, τόσω. Ils sont capables d'exécuter toutes leurs τὸν σκόλοπα τῆ τῆ ἐμ-πήγνυμι, ʃut. πήξω. || entreprises, εξ εργάζεσθαι δύνανται είς αν έπι- | Entrer dans le sens d'un auteur, τον νεῦν έκχεφῶσι (έξ-εργάζομαι, fut. ἀσομαι: ἐπι-χειρίω, δίχομαι, fut. δίξομαι. Vous n'êtes pas bien ũ, fut. ήσω). Réussir dans son entreprise, entré dans le sens de ma lettre, τὸν νοῦν

ENTREPOT, s. m. παρακαταθήκη, ης (ή). | ίξομαι. Manquer son entreprise, του σκοπου διποτυγχάνω, ful. τεύξομαι.

> Entreprise d'un ouvrage à forfait, ipyolaδία, ας (ή). Faire une statue par entreprise, άνδριάντα έργολαδίω, ω, fut. του. Donner à entreprise, μισθόω, ω, fut. ώσω, acc. Il a l'entreprise des fermes, τὰ τέλη μεμίσθωται (parf. de μισθόομαι, ούμαι, fut. ώσομαι).

> s'ENTRE-QUERELLER, v. τ. άλλήλοις ou πρός άλλήλους έρίζειν (έρίζω, fut. ίσω).

> ENTRER, v. n. είσ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι: είσ-ειμι, fut. ειμι. - dans un lieu, τόπον ου είς τόπον. Entrer dans la ville, είς την πολικ είσ-έρχομαι. Etant entré chez mon père, είς τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν εἰσ-ελθών (partic. aor. 2 d'eiσέρχομαι). Entrez, είσ-ιδι (impér. d'είσ-ειμι). Où l'on peut entrer, είσιτητός, ή, όν: είσδατός, ή, ov. Action ou moyen d'entrer, elocdoc, ou (1). On entre de deux côtés, tournez, l'entrée est double. διπλή έστιν ή είσοδος. Entrer à son tour, άντεισ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Bntrer en secret, παρεισ-έρχομαι. Entrer avec précipitation, είσ-πίπτω, fut. πεσούμαι. Entrer comme un ennemi, είσ-δάλλω, fut. δαλώ. L'ennemi entra dans l'Attique, είς τὴν Άττικὴν είσ-έδαλον οί πολέμιοι. Entrer à cheval, είσελαύνω, fut. ελάσω. Entrer à pleines voiles, είσ-πλίω, fut. πλεύσομαι. Entrer par violence, είσ-διάζομαι, fut. άσομαι. Ils entrent par violence dans le palais, είς τὴν βασιλείαν είσδιάζονται. Entrer en courant, είσ-τρέχω, fut. είσ-δραμούμαι. Entrer en volant, είσ-ίπταμαι, fut. είσ-πτήσομαι. Faire entrer είσ-άγω, fut. άξω, acc. Faire entrer les marchandises dans la ville, τὰ ώνια είς τὴν πολιν είσ-άγω. Celui qui fait entrer, είσ-αγωγεύς, έως (δ). Empêcher d'entrer, της εισόδου άπ-είργω, fut. είρξω, acc. || Entrer dans le monde, είς τους ανδρας είσ-έρχεμαι, fut. ελεύσεμαι. Entrer dans le sénat, είς τὸ βουλευτήριον σε είς την βουλήν είσ-έρχομαι.

Entrer, pénétrer, xata-δύομαι, fut. δύσομαι, avec sig et l'acc. Entrer dans la terre, sig την γην κατα-δύομαι. La lance étant entrée à του έπι-χειρηθέντος έφ-ικνίομαι, ουμαι, fut. έφ-| της έπιστολής κακώς έξ-εδέξω. Entrer dans le

fond d'une affaire, ακριδώς το πράγμα έξ-εταζω, fut. άσω. Entrer dans les détails, ἀχριδολογέομαι, σύμαι, fut. ήσυμαι. Qui entre dans les détails, ἀχριδολόγος, ος, ον.

ENT

ΕΝΤΑΒΑ, avoir part, μετ-έχω, fut. μεθ-έξω, gen.: μετα-λαμδάνω, ful. λήψομαι, gen.: xoιverie, e, fut. now, gen. Entrer dans les peines de quelqu'un, της λύπης τινὶ μετ-έχω, fut. μεθ-έξω, ou simplement τινὶ συν-αλγέω, ω, fut. ήσω. Entrer dans les secrets de quelqu'un, των αποβρήτων τινί χοινωνέω, ω, fut. ήσω. Qui entre dans les secrets, δ τῶν ἀποβρήτων κοινωνός, ου. Entrer dans les sentiments de quelqu'un, πινὶ ὁμοφρονίω ου ὁμογνωμονίω, ώ, fut. ήσω: τινὶ συμ-φρανίω, ώ, fut. ήσω, ομ συμ-φέρομαι, fut. συν-ενεχθήσομαι, ου συμ-πνέω, fut. πνιύσω. J'entre entièrement dans votre sentiment, την αυτήν σοι γνώμην διά παντός īzu, fut. Ku.

Entren, commencer, άρχομαι, fut. άρξομαι, gén. Entrer en guerre, του πολίμου άρχομαι. Entrer en matière, του προ-χειμένου απτομαι, fut. aucuat. Entrer dans sa dixième année, του δεκάτου έτους έπι-βαίνω, fut. Εκσυμαι. Il entrait dans sa quarantième année, ἐτῶν τεσσαράκοντα in-ibaive. Entrer en campagne, en lice, etc., entrer en colère, en fureur, etc. Voyez ces mots.

Entren, en parlant des choses, sio-épyopai, fut. ελεύσομαι, acc. La crainte entre dans leurs cœurs, είσ-έρχεται αὐτοὺς τὸ δέος. Il ne m'entra pas dans l'esprit de, còx είσ-πλθέ με, infin. || Il entre dans cette action plus de hasard que de vertu, τύχη μάλλον η άρετη διαπέπραχται τουτο (δια-πράσσω, fut. πράξω). Chose où il entre plusieurs éléments, πράγμα έκ διαφόρων συν-εστηκός, ότος (partic. parf. de συν-ίσταμαι, fut. συ-στήσομαι).

s'ENTRE-REGARDER, ν. r. είς άλλήλους βλέπειν (βλέπω, fut. βλέψομαι).

s'ENTRE-RÉPONDRE, v. r. ἀνταπο-χρίνεσθαι (άνταπο-χρίνομαι, fut. χρινούμαι).

s'ENTRE-SALUER, ν. r. άλλήλους ἀσπάεσθαι (ἀσπάζομαι, fut. άσομαι).

s'ENTRE-SECOURIR, v. r. άλλήλοις βοηθείν (βικδίω, ω, fut. ήσω).

s'ENTRE-SUIVRE, v. r. άλλήλοις έπ-αχολουθείν (έπ-ακολουθέω, ω, fut. ήσω).

s'ENTRE-TAILLER, v. r. τοὺς πόδας παρατρίθομαι, fut. τρίψομαι.

ENTRETAILLURE, ατος (τὸ).

ENTRE-TEMPS, s. m. & μεταξύ γρόνος. ου. Dans cet entre-temps, έν τῷ μεταξύ (sousent. χρόνω).

ENTRETENEMENT, s. m. Voyez En-TRETIEN.

ENTRETENIR, v. a. tenir ensemble, ouriyω, fut. έξω, acc. Pièces de bois qui s'entretiennent, ξύλα ὑπ' ἀλλήλων συν-εχόμενα, ων

Entretenia, conserver, σώζω ου δια-σώζω, fut. σώσω, acc. : δια-φυλάσσω, fut. άξω, acc.: δια-τηρίω, ω, fut. ήσω, acc. | Soigner, tenir en bon état, im-pediopat, copat, sul nochat. gén. Jardin bien entretenu, κήπος 🛶 είργασμένος, ου (partic. parf. passif d'ipγάζομαι, fut. άσομαι). | Nourrir, sustenter, δια-τρέφω, fut. θρίψω, acc. Qui mérite d'être entretenu aux frais de l'État, της εν πρυτανείω σιτήσεως άξιος, a, ov. | Au fig. Entretenir quelqu'un dans l'espérance, τη έλπίδι τινά βουκολέω, ω, fut. ήσω, acc. Entretenir une espérance, την ελπίδα τρέφω ου δια-τρέφω, fut. θρέψω.

Entretenia quelqu'un, s'Entretenia avec quelqu'un, όμιλέω, ω, fut. ήςω, dat.: δια-λέγομαι, fut. λέξομσι, dat. — sur une affaire, περί τινος. Ils s'entretinrent un instant, βραχία δι-ελέχθησαν ου δι-ελέγησαν. Pendant qu'ils s'entretenaient, iv τῷ δια-λέγεσθαι αὐτούς. | Au fig. Il aime à s'entretenir avec ses pensées, πρὸς έαυτον χαίρει δια-λογιζόμενος (χαίρω, fut. χαρήσομαι : δια-λογίζομαι, fut. ίσομαι).

ENTRETIEN, s. m. soin, imuilaia, as (i). Veiller à · l'entretien de, impiana moique, cuμai, fut. ήσομαι, gen. || Nourriture, subsistance, $\tau po \varphi n$, $\tilde{n} \varsigma \cdot (n)$: $\sigma i \tau n \sigma i \varsigma$, $s \omega \varsigma$ (n). Suffire à l'entretien, είς τροφήν άρκεω, ω, fut. άρκεσω. N'avoir pas pour son entrelien, των αναγκαίων άπορίω, ω, fut. ήσω. || Dépense pour l'entretien, δαπάνη, ης (ή). Qui demande un grand entretien, δαπανηρός, ά, όν. Qui n'est pas d'un grand entretien, ἀδάπανος, ος, ον.

Entretien, conversation, όμιλία, ας (ή): διάλογος, ευ (δ). Son entretien avec Platon, i πρὸς τὸν Πλάτωνα όμιλία, ας. L'entretien qu'il eut avec Antiphon, & πρὸς Άντιφῶντα διελίγθη (δια-λίγομαι, fut. λίξομαι). Etre le sujet de tous les entretiens, πασι δια στόματός είμι, jut. torpai.

ENTRE-TISSU, ve, adj. ou partic. iv-,

υφασμένος ου παρ-υφασμένος, η, εν (partic. ειλίω, ω, fut. ήσω, acc. Envelopper de feuilles parf. passif d'èν-υφαίνω ου παρ-υφαίνω, fut. φύλλεις èν-ειλίω, ω. Envelopper la tête de ανώ).

s'ENTRE-TOUCHER, ν. τ. ἀλληλων ἄπτεσδαι (ἄπτομαι, fut. ἄψομαι) : ἀλληλουχεῖν (—ίω,
ω, fut. ήσω) : συν-έχειν (συν-έχω, fut. ξω).
s'ENTRE-TUER, ν. τ. ἀλληλοκτονεῖν (ἀλληλοκτονέω, ω, fut. ήσω).

ENTREVOIR, v. a. δι-οράω, ω, fut. δι-όψομαι, acc. Ne faire qu'entrevoir, παρ-οράω, ω, fut. όψομαι, acc. Faire ou laisser entrevoir, δι-αν-οίγω, fut. οίξω, acc.: ὑπο-σημαίνω, fut. ανώ, acc.

ENTREVUE, ε. f. εντιυξις, εως (ή). L'entrevue de Crésus et de Solon, ή πρὸς Κροϊσον Σόλωνος εντιυξις. Avoir une entrevue, εντυχάνω, fut. τιύξομαι, dat.: έντιυξιν ποιέομαι, σῦμαι, fut. ήσομαι, dat. Demander à quelqu'un une entrevue, λθεῖν εἰς λόγους τινὰ αἰτίω, ω, fut. ήσω. Accorder une entrevue à quelqu'un, λόγων εξουσίαν τινὶ δίδωμι, fut. δώσω.

ENTR'OUVRIR, v. a. δι-είγω ου δι-ανείγω, fut. οίξω, acc.: ὑπ-αν-είγω, fut. οίξω, acc. S'entr'ouvrir, δι-οίγομαι ου δι-αν-είγομαι ου ὑπ-αν-είγομαι, fut. ειχθήσειμαι: χαίνω, fut. χανεῦμαι. La terre s'entr'ouvrit sous ses pas, κύτῷ ίχανεν ἡ γῆ, Luc. La porte étant entr'ouverte, τῆς δύρας χασμωμένης (χασμάομαι, ὧμαι, fut. ήσομαι), Athén.

ΚΝυΜΕΚΑΤΙΟΝ, ε. f. απαρίθμησις, εως (ή). ΚΝυΜΕΚΚΚ, ν. α. απ-αριθμέω συ έξαριθμέω, ω, fut. ήσω, acc. Qui pourrait enumerer? τίς αν έξ-αριθμήσεια (Εξ-αριθμέω, ω, fut. ήσω); Isocr.

ENVAHIR, v. e. faire une invasion dans, ἐμ-δάλλω ου εἰσ-δάλλω, fut. δαλῶ, ανες εἰς et l'acc. Ils envahirent le pays, εἰς τὴν χώραν ἐν-ίδαλον. || S'emparer de, κατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Envahir l'autorité, τῆς ἀρχῆς ἐπ-λαμδάνομαι, fut. λήψομαι: τὴν ἀρχὴν κατὰ κράτος αἰρίω, ῶ, fut. αἰρήσω.

ENVAHISSEMENT, ε. m. κατάληψις, εως (ή).

ENVELOPPE, ε. f. περικάλυμμα, ατος (τὸ).

Notre enveloppe mortelle, τὸ δνητὸν περικάλυμμα, ατος. Enveloppe de pois, de Éves, λοδός, οῦ (ὁ). Enveloppe des châtaignes, έχῖνος, οῦ (ὁ). || Enveloppe de murailles οκ de remparts, περιτείχισμα, ατος (τὸ).

ENVELOPPER, v. a. iv-silico ou xar-

ειλίω, ω, fut. ήσω, acc. Envelopper de feuilles φύλλεις ἐν-ειλίω, ω. Envelopper la tête de bandelettes, ταινίαις τὰν κιφαλὴν κατ-ειλίω, ω. Enveloppé dans son mantesu, τῷ τρίδωκ ἐν-ειλημίνος ου ἐγκατ-ειλημίνος, π, [ον. Επνε-lopper d'un voile, περι-καλύπτω, fut. ὑψω, acc. Envelopper d'un habit, d'un nuage, ἐσθῆτι, νεφίλη περι-καλύπτω, acc. [] Δυ fig. Envelopper la vérité sous des fables, τὰν ἀλή-θειαν μύθεις ὑπο-κρύπτω, fut. κρύψω. Esprit enveloppé, νῶς σκοτεινός, αῦ (ὁ). [] Envelopper quelqu'un dans son malheur, ταῖς ἐμαυτεῦ συμφοραῖς τινὰ περι-λαμβάνω, fut. λήψεμαι.

ΕΝΥΕΙΟΡΡΙΑ, cerner, entourer, χυχλόω, σε περι-κυχλόω, ω, fut. ώσω, acc. Craignant d'être enveloppé, δείσας μὰ χυχλωθή (δέδεικα, fut. δείσω), Thuc.: τὰν περιαύχλωσιν φοδούμενος (φοδόσμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι), Thuc.

RNVKNIMER, v. a. répandre son venir sur quelque chose, iv-ιοδολίω, ö., ful. π΄σω, dat. || Dénaturer, noircir par ses propos, δια-δαλω, ful. δαλω, acc.: δια-φθείρω, ful. φθερώ, acc.: δια-στρέφω, ful. στρέψω, acc.: δια-στύρω; ful. συρώ, acc.: rarement, φαρμάσσω, ful. αξω, acc. Ils enveniment les choses par leurs calomnies, τὰ πρώτματα φαρμάσσουσι ταῖς βλασφπμίαις, Plat. Envenimer les actions de quelqu'un, τὰ πεπραγμένα τινὶ εἰς χεῖρον τρίπω, ful. τρίψω, acc. || Aigrir, irriter, ἀγριώω ou iξ-αγριώω, f. ful. ώσω, acc. Envenimer les esprits, πάντα δυμόν ἀγριώω, ö. Esprit envenimé, δυμός ἀγριώνων, οντος (partice d'άγριαίνων, fut. ανώ).

ENVERGUER, v. a. attacher les voiles,

ENVERGURE, s. f. manière d'enverguer, ή τῶν ἰστίων ἄρτησις, εως. || Étendue des ailes d'un oiseau, τὸ τῶν πτερύγων πέτασμα, ατος.

ENVERS, s. m. côté le moins beau d'une étosse, τὸ ὁπισθεν μέρος, ευς (ὅπισθεν, advindécl.). Qui n'a pas d'envers, en parlant des étosses, ἀμφίμαλλος, ος, ον. Qui a un endroit et un envers, ἐτερόμαλλος, ος, ον. || Α Γ envers, sens dessus dessous, ἀνω κάτω. Tomber à Γ envers, ὕπτιος πίπτω, fut. πεσεῦμαι. Aller à l'envers, εἰς τὸ χεῖρον τρέπομαι, fut. τραπήσομαι, συ κατα-φίρομαι, fut. κατ-ενεχθήσομαι. Ανοίτ l'esprit à l'envers, παρα-φρονίω, ω, fut. ήσω. Mettre à quelqu'un la tête à Γ envers, πικέ έαυτοῦ έξ-ίστημι, fut. ἐκ-στήσω.

ENVERS, prép. eic, acc. : mpoc, acc. :

περί, acc. La piété envers les dieux, ή είς | λος, ου (δ). || Peau qui se détache autour des τούς θεούς ΟΝ πρός τούς θεούς ΟΝ περί τούς θεούς súcibera, as. Montrez-vous tel envers eux, rosouτος περί αύτους γίνου (γίνομαι, ful. στμαι).

A L'ENVI, adv. φιλοτίμως. Faire on chercher à l'envi, φιλοτιμίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, infin. Rechercher à l'envi l'amitié de quelqu'un, φιλοτιμούμαι φίλω τινί χρήσθαι (χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι), Xón.

ENVIE, s. f. jalousie, pôovoc, ou (i). Envie qu'on peut avouer, ζελος, co (δ). Basse envie, βασκανία, ας (ή). Porter envie, φθονίω, ω, fut. now, dat. : Indow, w, fut. wow, acc. Porter lachement envie, βασιαίνω, fut. ανώ, dat. A qui l'on porte envie, iniphovos ou ἐπίζηλος, ος, ον. Digne d'envie, άξιοζηλος ou άξιοζήλωτος, ος, ον. Etre exposé à l'envie, έπφθόνως διά-χειμαι, fut. χείσομαι. Attirer l'envie à quelqu'un ou sur quelqu'un, exciter l'envie contre quelqu'un, phonor tivi in-eya, fut. αξω. S'attirer l'envie, φθόνον έπ-άγομαι, fut. αξομαι. Qui n'excite pas l'envie, ανεπίφθονος, ος, ov. Sans exciter l'envie, ανεπεφθόνως.

Επνικ, désir, δρεξις, εως (ή): ἐπι-θυμία, ας (ή): πόθος, ου (ό): ψεερος, ου (ό): έρως, ωτος (¿). Envie de manger, ἐπιθυμία οι δρεξις τοῦ σίτου. Envie d'entendre, ἐπιθυμία τοῦ ἀκούειν (ἀκεύω, fut. ἀκεύσεμαι). Avoir envie, imθυμέω, ω, fut. ήσω, gén. : δρέγομαι, fut. δρίξομαι, gén. Avoir une extrême envie, ὑπιριπι-θυμίω, ũ, fut. ήσω, gén. Avoir envie de vomir, ναυτιάω, a, fut. άσω. — de mourir, θανατιάω, ω. — d'apprendre, μαθητιάω, ω. Avoir envie de rire, γελασείω. — d'acheter, άγορασείω. — de faire la guerre, πελεμησείω. Ces verbes en είω manquent généralement de sutur. Qui a envie, šπιθυμπτής, οῦ (δ). Dont on a envie, έπιθυμπτός, ός, όν. Donner envie, ἐπιθυμίαν έμ-παίω, ω, fut. του, ou έμ-δάλλω, fut. δαλώ. — à quelqu'un, πκ, de faire quelque chose, too welly ti, ou simplement wellin ti. Il lui inspira l'envie de faire la guerre, rou στρατεύεσθαι αύτφ έπιθυμίαν έν-έδαλε (έμ-δάλλω. fut. δαλώ). Il lui prit envie de venir, inπλθεν αὐτῷ πκειν (ἐπ-έρχομαι, ful. ελεύσομαι, on sous-ent. ἐπιδυμία). Contenter ou passer son envie, την ἐπιθυμίαν άνα-πλαρόω, ω, ful. ώσω. Oter l'envie, τὴν ἐπιθυμίαν παύω, fut. παύσω. ΕΝΥΙΚΟΝS, s. m. pl. τὰ κύκλφ. Les en-

ongles, πτερύγιον, ου (τὸ).

ENVIEILLI, τε, adj. πεπαλαιωμένος, η, ον (partic. parf. pass. de παλαιόω, ω, fut. ώσω), Gal. ENVIER, v. a. plovie, &, fut. naw, gen. Envier la fortune de quelqu'un, rivi ou rivà της οὐσίας φθονέω, ω. N'enviez à personne sa sagesse, μηδενί τής σοφίας φθόνει. Je vous en rie le bonbeur que vous avez de, pêrra ou vic súruxías, ôn, indic. Envier le bonheur des autres, addotproplovies, e, fut. vion.

ENVIEUX, Euse, adj. odovepoc, a, ov. Plus souvent on towns par le verbe envier, plovie, u, fut. nou. Envieux de la gloire d'autrui, τοίς άλλοις της δόξης φθονών, ούσα, ούν (partic. de φθονίω, ω). Avoir des envieux, φθονίομαι, αυμαι, fut. norisopat. N'en avoir point, ανεπιplones the, ful. the.

ENVINE, iz, asj. olvopávos, n, ov (partic. parf. passif d'oivou, a, fut. wou) : oivedne, 71¢; 8¢.

ENVIRON, adv. is, ou après un mot mou. Souvent on tourne par les prépositions siç ou mpi avec l'acc. Environ cinquante hommes, άνδρωποι ώς πεντήχοντα Qu είς πεντήχοντα Ou περί πεντήκοντα ου περί που πεντήκοντα. On peut dire aussi πεντήκοντά που άνδρωποι. Αgé d'environ seize ans, ity yeyover meet nou bucatδεκά (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

ENVIRONNER, v. a. xuxlów, ou mepiχυχλόω, ω, ful. ώσω, acc.: περι-λαμδάνω, ful. λήψομαι, acc. Environner quelqu'un, πνὰ περιtoταμαι, fut. περι-στήσομαι. L'ayant environné de tous côtés, πανταχόθεν αὐτὸν περι-στάντες. Tout le peuple qui l'environnait, à mepi-corès; αὐτὸν λαός. Quand il y a un régime indirect, ordinairement on emploie περι-δάλλω, fut. δαλώ, avec l'acc. et alors on renverse la phrase. Environner quelqu'un d'un nuage, tournes, jeter un nuage autour de quelqu'un, veositat τινὶ περι-δάλλω. Environner une ville d'un rempert, d'un fossé, τείχος, τάφρον τη πολει περι-δάλλω. Environné de, περι-δεδλημένος, n, ov, acc. Environné de toute sa puissance, Day the divaple sept-bedrylives. S'environner de, περι-δάλλομαι, fut. δαλούμαι, acc. Il s'environna de sorces de terre et de mer, δύναμιν πεζικήν και ναυτικήν περι-εδαλετο, Isocr.

Envir, tache qu'on apporte en naissant, oni-, virons de la ville, τὰ κόκλω τῆς κόλεω. Aux

environs, κύκλω: πέριξ. Aux environs de, κύχλω, gém.: περί, acc.

ENVISAGER, v. a. βλέπω, fut. βλεψομαι, avec sig ou mpog et l'acc. Envisager quelqu'un, είς τινα βλέπω. Quoi! tu oses les envisager, είτα τολμάς είς τὰ τούτων πρόσωπα βλέπειν (τολμάω, ω, fut. ήσω); Dém. | Au fig. Envisager une affaire, τὸ πράγμα σκίπτομαι, ful. σχίψομαι, ου σκοπίω, ω, ful. ήσω. - sous toutes les formes, έκ παντός τρόπου.

ENVOI, s. m. διαπομπή, ης (ή).

s'ENVOLER, v. r. àv-intapat, fut. àvaπτήσομαι : άφ-ίπταμαι, fut. άπο-πτήσομαι. S'envoler au ciel, είς εύρανον άν-ίπταμαι, fut. άναπτήσομαι. S'envoler ensemble, συναγίπταμαι, ful. συνανα-πτήσομαι.

ENVOYĖ, s. m. exprès, messager, άγγελος, ου (δ): ἀπόστολος, ου (δ). | Député, ambassadeur, πρεσθευτής, ου (i). Les envoyés, ci πρέσδεις, εων.

ENVOYER, ν. α. πέμπω, fut. πέμψω, acc. - à quelqu'un, πρός τινα. Il envoie des députés au roi, πρέσδεις πρός τον βασιλέα πέμπει. Il envoya vers Cyrus pour le prier, έπεμψε πρός Κύρον δεόμενος αύτου (δέομαι, fut. δεήσομαι), Xén. Les éphores lui envoient ordre de marcher, στρατεύεσθαι πέμπουσιν οί έφοροι (στρατεύομαι, fut. εύσομαι), Xέn. Il envoya demander, πέμψας ήτει (αίτέω, ω, fut. ήσω), Plat. Dieu lui envoya ces craintes, τοιούτους φόδους έπεμψεν αὐτῷ ὁ Θεός, Plut. Il lui envoya cette pensée, ταύτην την γνώμην έν-έθαλεν αὐτῷ (έμ-δάλλω; fut. δαλώ). Envoyer d'un endroit à un autre, δια-πέμπω, fut. πέμψω, acc. Knvoyer au dehors, ἀπο-πίμπω ου έχ-πίμπω, fut. πέμψω, acc. Envoyer en exil, είς ύπερορίαν άπο-στέλλω, fut. στελώ, acc. Envoyer chercher, πίμπομαι fut. πίμψομαι, acc.

EOLIPYLE, s. m. Αίσλου πύλη, ης (ή). EPACTE, ε. f. ή ἐπακτὴ ἡμέρα, ας, ου simplement in imaxtin, is.

EPAIS, AISSE, adj. gros ou grossier, παχύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Vêtement épais, το παγύ ίματιον, ου. Lie épaisse, τούξ παχεία, ας (ή). Vin épais, ό παχύς οίνος, ου. Rsprit épais, ὁ παχὺς νοῦς, οῦ. D'un esprit épais, παχύνους, ους, ουν. | Pressé, serré, bien fourni. πυχνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατο;): δασύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). gén. Qui épargne, φειδωλός, ή, όν, gén. Qui

couverte de bois épais, to daoù spoc, ouç. Femillage epais, ή πυχνή σκιάς, άδος. Dont le feuillage est épais, πυχνόφυλλος, ος, ον. Onbrage épais, ή βαθεία σπά, ας. Dont l'ombre est épaisse, βαθύσιαος, ος, ον. Chevelure épaisse, ή πυχνή χόμη, ης. Qui a une épaisse chevelure, πυχνόχομος, ος, ον : βαθύχομος, ος, cv. Couvert d'une épaisse toison, δασύμαλλος, ος, ον. Bataillons épais, αἱ πυκναὶ φάλαγγες, ων. Semer épais, πυχνοσπορίω, ω, fut. ήσω. Semé épais, πυχνόσπορος, ος, ον.

EPAISSEUR, s. f. πάχος, ους (τὸ). Epaisseur d'un mur, πάχος του τείχους (τὸ). | Epaisseur d'une forêt, ή του νέμους δασύτης, ητος. Épaisseur de l'ombrage, τὸ βαθύσκιον, ου.

EPAISSIR, v. a. rendre gros, épais, naχύνω, fut. υνώ, acc. Épaissir l'air, τὸν ἀέρα παχύνω. Nuage épaissi, τὸ πεπαχυμμένον νέφος, ους: Arist. || Resserrer, πυχνόω, ω, fut. ώσω, acc.: δασύνω, fut. υνώ, acc. Epaissir les cheveux prêts à tomber, τὰς άλωπικίας δασύνω, Diosc. EPAISSISSEMENT, s. m. πύχνωσις, εως (氧). EPAMPRER, v. a. civapilo, fut. iou, acc. EPANCHEMENT, s. m. lequote, see (4): διάχυσις, εως (ή). Epanchement de joie, de cœur, ή της ψυχής διάχυσις, εως.

BPANCHER, v. a. répandre, ix-yiw, fut. χεύσω, acc. : δια-χέω, fut. χεύσω, acc. | Au fig. Epancher son cœur, τὴν ψυχὴν ἀνα-πετάννυμε. fut. πετάσω. Épancher ses douleurs dans le sein de quelqu'un, τὰς λύπας τινὶ κοινόσμας. ουμαι, fut ώσομαι.

EPANOUIR, υ. α. άνα-πετάννυμι, fut. πετάσω, σcc. : ἀνα-πτύσεω, ful. πτύξω, acc. [S'épanouir, en parlant des sleurs, ανα-πετάννυμαι, ful. πεταρθήσομαι: άν-οίγομαι, ful. oχθήσεμαι. Fleur nouvellement épanouie, ανθος άρτι άνεωγός, ότος (partic. parf. d'àv-cίγομαι). S'épanouir de joie, en parlant du cœur, diaχέςμαι, fut. χυθήσεμαι.

EPANOUISSEMENT, s. m. ἀνάπτυξις, εως (ή). || Au figuré, διάχυσις, εως (ή).

EPARGNE, s. f. économie, φειδώ, εῦς (ή). Avec épargne, φειδωλώς : σειδομένως. Vivre avec épargne, φειδομένως ζάω, ω, fut. ζήσομαι, σω d'un seul mot peidepat, fut. peischat. | Trésor public, ταμείον ου ταμιείον, ου (τό).

EPARGNER, v. a. φείδομαι, fut. φείσομαι, Bois cpais, ή δαστία ύλη, ης. Montagne in épargne pas, ἀφτιδής, ής, ές, gén. N'épargner rien épargner, apudia, a, fut. nou. Ne pas epargner son temps, του χρόνου άφειδέω, ω, fut. ήσω ου άφειδώς έχω, fut. έξω. Sans épargner son corps, èv άφειδία σώματος, Bibl. Je ne l'épargnerai pas, je le punirai sévèrement, άφειδέστερον αὐτὸν κολάσω (fut. de κολάζω).

s'Epargner, v. r. se ménager, imautoù qui-Bouat, fut. φείσομαι, Xén. Ne point s'épargner, έμαυτοῦ ἀφειδίω, ω, fut. ήσω. Qui ne s'épargne point, ίαυτου άφειδής, ής, ές. || Éviter, se préserver de, qui à coquai, fui. a ¿quai, acc. : δια-φεύγω, fut. φεύξομαι, acc. S'épargner des malheurs, συμφοράς δια-φεύγω, fut. φεύξομαι. Vous pouviez vous épargner cette peine, cox άναγκαίαν είχες την περί τούτων σπουδήν (έχα, fut. Ku).

EPARPILLEMENT, ε. m. διασκορπισμός, οῦ (δ).

EPARPILLER, v. a. δια-σκορπίζω, fut. ίσω, acc. : δια-σκεδάννυμι, fut. σκεδάσω, acc.

EPARS, ARSE, adj. δι-εσπαρμένος, η, ον (partic. parf. passif de δια-σπείρω, fut. σπερώ). Etre épars, δι-έσπαρμαι (parf. passif de δια-σπείρω).

RPATE, te, adj. qui a un pied cassé, γωλός. n, ov. Aplati, en parlant du nez, πλατύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. 'ύτατος): σιμός, ή, έν (comp. ότερος, sup. ότατος): σεσιμωμένος, ou άπο-σεσιμωμένος, η, ον (partic. parf. passif de σιμόω ου άπο-σιμόω, ω, fut. ώσω). Qui a le nez épaté, σιμός, ή, όν. Un peu épaté, ὑπόσιμος, ος, ον.

EPAULE, s. f. ωμος, ου (δ). Le haut des épaules, ἀκρωμία, ας (ή). Os des épaules, ώμοπλάται, ών (αί). Embotture de l'épaule, ώμοποτύλη, ης (ή). De l'épaule, relatif à l'épaule ou aux épaules, muaios, a, ov. Qui a de larges épaules, èmias, ou (6). Qui a les épaules saillantes, έξωμίας, ου (δ). Qui a les épaules basses, κάτωμος, ος, ον. Attaché à l'épaule, qui pend aux épaules, εξωμίδιος, ος, ον. Qu'on porte sur l'épaule, ἐπωμάδιος, ος, ον. Prendre sur ses épaules, ἐπ' ώμων αίρομαι, fut. ἀρούμαι, acc. Porter sur ses épaules, iπì των ώμων φέρω, fut. είσω, acc. | Au fig. Porter sur les épaules, soussir avec peine, βαρύνομαι, fut. υνθήσομαι, acc.

BPAULEMENT, s. m. έρεισμα, ατος (τὸ). ώμεν ίξ-αρθρίω, ω, fut. ώσω. Epaulé, ée, τον Avoir besoin de l'éperon, του χέντρου δίομαι.

Dersonne, οδδενός φείδομαι, fut. φείσομαι. Ne | ώμον έξ-ηρθρωμένος, η, ον (partic. parf. passif d'iξ-αρθρόω, ω, fut. ωσω), ου iξπρθρηχώς, υία, ός (partic. parf. d'iξ-αρθρίω. ü, fut. ήσω). || Soutenir, appuyer, au propre el au fig. ipsidu ou bu-spsidu, fut. spsiou, acc. Action d'épauler, butosions, sus (1). || Couvrir d'un retranchement, σκιπάζω, fut, άσω, acc. EPAULETTE, s. f. inemidion, ou (70), G. M.

> EPEAUTRE, s. m. espèce de blé, Cia, ac (1) : (eta, ac (1).

ΕΡΕΕ, s. f. ξίφος, ους (τὸ). Petite épéc, ξιφίδιον, ου (τό). Large épée, μάχαιρα, ας (ή). Qui ressemble à une épée, ξιφοειδής, ής, ές. Porter une épée, ξιφηφορίω, ω, fut. ήσω. Qui porte une épée, ξιφηφόρος, ος, ον. Tirer l'épée, ξίφος σπάομαι, ώμαι, fut. σπάσομαι. Action de tirer l'épée, ξιφουλκία, ας (ή). Les deux partis en vinrent à tirer l'épée, magπλθον μέχρι ξιφουλχίας έχατεροι, Plut. : είς τὰ ξίφη ίενται (ίεμαι, pour είμι, fut. είμι), Χέη. Ils se précipitent l'épée à la main, σπασάμενοι το ξίφος, είσ-πηδωσι (σπάομαι, ωμαι, fut. σπάσομαι: είσ-πηδάω, ω, fut. ήσω). S'ouvrie un passage à la pointe de l'épée, τῷ ξίφει όδον τέμνω, fut. τεμώ. Emporter à la pointe de l'épée, βία αν-αιρίω, ω, fut. αιρήσω, acc. Tuer d'un coup d'épée, ξιφοκτονέω, ώ, fut. ήσω, acc. Tué ainsi, ξιφόχτονος, ος, ον. Re- . cevoir un coup d'épée, ξίφει σα έν ξίφει πλήσσομαι, fut. πληγήσομαι. || Prendre le parti de l'épée, la profession des armes, πρὸς στρατείαν άπο-γράφομαι, fut. γράψομαι.

EPELER, v. a. lire syllabe à syllabe, tà γράμματα καθ' έν έκ-φωνέω, ω, fut. ήσω.

EPELLATION, s. f. ή τῶν γραμμάτων καθ' έν έχφώνησις, εως.

EPERDU, υπ, adj. ἐπτοημένος, η, ον (partic. parf. passif de πτοίω, ω, fut. ήσω). Ils fuient tout éperdus, έπτσημένοι φεύγουσι (φεύγω, fut. φεύξομαι). Eperdu d'amour, έρωτι πτοηθείς, είσα, έν (partic. aor. 1er de πτοέω, ω) : έρωτομανής, ής, ές.

ÉPERDUMENT, adv. έμμανώς : περιμανώς. Eperdument amoureux, έρωτομανής, ής, ές. Etre éperdument amoureux, έρωτομανέω, ω fut. ήσω. - de quelqu'un, περί τινα ου έπί τιν:

BPERON, s. m. κέντρον, ου (τὸ). Regimber BPAULER, v. a. disloquer l'épaule, τον contre l'éperon, προς κέντρα λακτίζω, fut. ίσω. xertim, w, fut. how, ou xerteilm, fut. iom, acc. || Eperon ou ergot de coq, xiv-pov, cu (τό). | Éperon de vaisseau, εμβολον, ου (τό). Qui a un éperon d'airain, χαλχέμδολος, ος, ον. Vaisseaux armés d'éperons d'airain, ai xalninacha viec, gen. vewy, App.

ÉPERVIER, s. m. oiseau de proie, lipat, ακος (δ). || Filet, ἀμφίθληστρον, ου (τὸ).

EPHEMERE, adj. ioriuspos, os, ov. 4 s. f. έφήμερον, ου (τό).

ΕΡΗΕΜΕΡΙDE, ε. f. έφημερίς, ίδος (ή). EPHORE, s. m. έφορος, ου (¿). Etre éphore, έφερεύω, fut. εύσω. Charge d'éphore, τὸ έφοpeicy, ou.

EPI, s. m. στάχυς, υςς (δ). Barbe de l'épi, atrip, épaç (d). Pousser des épis, σταχυδελίω, ω, fut. ήσω. Monter en épi, σταχυότμαι, σύμαι, sut. ωθήστμαι. Elle a des épis comme le blé, ἐσταχύωται ώσπιρ ὁ πυρός. Disposé en épi, σταχυώδης, ης, ες. | Épi de la Vierge, étoile, Στάχυς, υος (¿).

EPICENE, adj. imixcuvog, og, ov. Noms épicènes, qui ont les deux genres, tà inixciva, wv.

RPICER, v. a. άρώμασιν άρτύω, fut. ύσω, ου ήδύνω, fut. υνώ, acc.

EPICERIE, s. f. ή περὶ τὰ ἀρώματα πραγματεία, ας.

RPICES, s. f. pl. objets qui servent à l'assaisonnement, άρώματα, ων (τά): ἡδύσματα, ων (τά). Pain d'épices, άρτος άρωματίτης, ου (6). | Honoraires d'un juge, to dixactizér, cu.

EPICIER, s. m. ἀρωματοπώλης, cυ (δ), G. M. EPICURIEN, INNE, adj. partisan d'Épicure, έπικούρειος, α, ον. Les épicuriens, ci έπικούρεισι, ων : ci άμφι 'Επίκουρον. | Effémine, voluptueux, άδρος, ά, όν: μαλαχός, ή, όν: άδροδίαιτος, ος, ον.

EPICURISME, s. m. τὸ ἐπικούρειον δόγμα, ατος. **EPIDEMIE**, s. f. νόσος ἐπιδήμιος, ω (ή): λαιμός, οῦ (δ).

EPIDEMIQUE, adj. inidijuiog, og, ev. Maladie épidémique, νόσημα έπιδημιον, ου (τό): νόσος ἐπιδήμιος, ου (ή).

EPIDERME, s. m. ἐπιδερμίς, ίδος (ή).

EPIER, v. n. monter en épis, σταχύότμαι, ούμαι, fut. ωθήσεμαι.

EPIER, v. a. observer, τηρίω ου παρα-τηρίω. ω, fut. ήσω, acc. Epier l'ennemi, τώς πο-

fut. δεήσομαι. Donner de l'éperon, τον ιππον Ικαιρον παρα-τπρέω, a. Action d'épier, παρατάρησις, εως (ή). La haine épie toujours le moment de se venger, μηνις ἐπίκοτος ἀεὶ καὶ immputum (sous-ent. ioti).

> ÉPIERRER, v. a. έχ-λιθελογέω, ü, fut. ήσω, acc. Thέopla.

ÉPIEU, s. m. προδόλιον, ου (τό), Χέπ. EPIGLOTTE, s. f. ἐπιγλωσσίς, ίδος (ή). ÉPIGRAMMATIQUE, adj. σχωπτικός, ή, όκ

ÉPIGRAMMATISTE, s. m. qui fait des épigrammes, ἐπιγραμματοποιός, οῦ (δ).

ÉPIGRAMME, ε. f. ἐπίγραμμα, ατος (τὸ). Petite épigramme, ἐπιγραμμάτιον, ου (τό). Faire une épigramme contre quelqu'un, zwà iz:γραμματίζω, fut. ίσω. || Une épigramme, une raillerie, σχώμμα, ατο; (τό). Lancer à quelqu'un une épigramme, είς τινα ἀπο-σκώπτω, fut. cxຜ່ບໍ່ພ.

ĖPIGRAPHE, ε. f. ἐπιγραφή, πε (ή). EPILATOIRE, adj. ψιλωτικός, ή, όν. Poudre ου pommade épilatoire, ψίλωθρον, ου (τό).

EPILEPTIQUE, adj. qui tient de l'épilepsie, iπληπτικός, ή, όν. | Attaqué de l'épilepsie. ἐπίληπτος, ος, ον.

EPILER, v. a. ψιλόω, ω, fut. ώσω, acc. Bpilé, ée, ψιλωτές, ή, έν.

ÉPILOGUE, ε, m. ἐπίλογος, ευ (έ).

ÉPILOGUER, v. n. faire des observations minuticuses, μιχρολογέσμαι ου ακριδολογέσμαι. ευμαι, fut. κατμαι. - sur quelque chose, π οπ περί τινος. | v. a. Épiloguer quelqu'un, τὰ τικέ πεπραγμένα έζ-ονυχίζω, fut. ίσω.

EPILOGUEUR, s. ou adj. m. axosbodoros

EPINARDS, s. m. pl. plante potagère, xqνόπους, οδος (έ).

ÉPINE, s. f. ακανθα, n; (ή). Épine blanche, άκανθα λευκή, ῆς (ή). Épine noire, ή άγρία κοκούμπλος, cu. Pelite épine, ἀκάνδιον, cu (τό). D'épine, axavoivas, a, ov. Couronne d'épines. ό ἀχάνθινος στέφανος, ου : ὁ ἐζ ἀχανθῶν στέφανος, cu. Pousser des épines, axavécquia, a, fut. τίσω. Plein d'épines, ἀκανθώδης, ης, ες. Lieu plein d'épines, ἀκανθών, ῶνος (ό). Oter les épines, έξ-ακανθίζω, fut. ίσω, acc. Sans épines, aνακανθος, ος, ον. | Δu fig. Chemin rempli d'épines, ή δι' ἀκανθῶν ὁδός, οῦ. Vie semée d'épines, βίος ἀκανθώδης, ους (δ), Suid. Être sur les épines, être inquiet, δι-απορίομαι, ουμαι, fut. λεμίους παρα-τηρέω, ω. Epier l'occasion, τον νήσομαι. Oter à quelqu'un une épine du

427

pied, τῆς φροντίδος τινὰ ἀπ-αλλάσσω, fut. άξω. | άσω, acc. : ἐξ-ονυχίζω, fut. ίσω, acc. : ἀχρι-EPINE du dos, échine, pazis, sus (i). || Épinevinette, arbrisseau, όξυάκανθα, ης (ή).

ÉPINEUX, ruse, adj. áxavôúðu, n, e, Bois épineux, τὸ ἀκανδῶδες ξύλον, ου. Qui a les feuilles épineuses, φυλλάχανθος, ος, ον. Rendre épineux, axardów, ü, fut. úou, acc. Devenir épineux, ἀκανθόσμαι, εῦμαι, fut. ωθήσεμαι. Au fig. difficile, embarrassant, γαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατις): δυσχερής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Affaire épineuse, πράγμα γαλεπόν και δύσκολον, ου (τό).

EPINGLE, s. f. Belove, no (n): Belovic,

EPINGLIER, s. m. βελονοπώλης, συ (δ). ÉPINIÈRE, adj. fém. Moelle épinière, μυελὸς **βαχίτης, αυ** (δ).

EPIPHANIE, s. f. θεοφάνεια, ων (τά). **ΒΡΙΡΗΟΝΕΜΕ, s. m. ἐπιφώνημα, ατος (τὸ).** En forme d'épiphonème, ἐπιφωνηματικώς.

EPIQUE, adj. inuxóc, n. ov. Poeme épique, Exoς, ως (τὸ): ἐποποιία, ας (ή). Poēte épique, δ έπικὸς ποιητής, οῦ : ἐποποιός, οῦ (δ).

EPISCOPAL, ALE, adj. ἐπισκοπικός, ή, όν. Maison épiscopale, ἐπισκοπείον, ου (τὸ).

RPISCOPAT, s. m. ἐπισκοπή, ῆς (ή). Pendant son épiscopat, αὐτοῦ ἐπι-σκοπεύοντος (partic. **d** έπι-σκιπεύω, ful. εύσω).

EPISODE, s. m. incidico, cu (Tò).

RPISODIQUE, adj. ἐπεισοδιώδης, ης, ες.

EPISTOLAIRE, adj. imotolusis, i, ov. Style épistolaire, & imigrodixòs gapaxino, noos. RPISTYLE, s. m. επιστύλιον, ου (τὸ).

RPITAPHE, ε. f. τὸ ἐπιτάφιον ἐπίγραμμα, eroc. Mettre une épitaphe sur un tombeau, τάφω τι έπι-γράφω, fut. γράψω, acc.

EPITASE, s. f. initague, euc (n).

EPITHALAME, s. m. tò intelaciques copa, ατος, ou simplement τὸ ἐπιδαλάμιον, ου.

RPITHETE, s. f. to eniberou, co.

EPITRE, s. f. imoroln, ne (n). Petite épitre, έπιστολιον, ου (τό).

ÉPIZOOTIE, ε. f. δ ζωϊκός λοιμός, ευ. ÉPLORÉ, iz, adj. δεδαχουμένος, n, ev (partic. parf. passif de δακρύω, fut. ύσω). Rire tout éploré, δακρυβροίω, ω, ful. ήσω.

ÉPLUCHER, v. a. ôter la pluche, les ordures, zabaiρu, fut. zabaρū, acc. || Peler, bier la pelure, λέπω, fed. λέψω, acc.: λεπυρόω, ω, ful. ώσω, acc. [Examiner minutieusement, iz-tralu, fut. acc.

δολογέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι, acc.

EPLUCHEUR, s. m. δ πάντα λίαν ακριδολογούμενος, ου (partic. αάκριδολογίομαι, εύμαι). EPLUCHURE, s. f. xábapua, atos (tò). **EPODE**, s. f. ἐπφδή, ῆς (ή).

EPOINTER, v. a. ἀμδλύνω, fut. υνώ, acc. EPONGE, ε. f. σπόγγος, ω (δ): σπογγιά, ας (ή). Petite éponge, σπογγίον, ου (τὸ): σπογγάριον, ου (τὸ). Qui ressemble à une éponge, σπογγοειδής, ής, ές. Pecheur d'éponges, σπογγεύς, έως (δ). Nettoyer avec l'éponge, σπογγίζω; fut. (ow, acc. Ce qu'on enlève avec l'éponge, σπόγγισμα, ατος (τὸ).] Au fig. Passer l'éponge

EPONGER, v. a. σπογγίζω, fut. ίσω, acc. ΕΡΟΡΕΕ, s. f. ἐποποιία, ας (ή): ἐπος. out (10).

sur, effacer, εξ-αλείφω, fut. αλείψω, acc.

EPOQUE, s. f. terme de chronologie, ἐπεχή, τις (τί). | En général, le temps où se fait une chose. xpovoc. cu (6).

EPOUDRER, v. a. σποδίω, ω, fut. ήσω, acc. s'ÉPOUMONER, v. r. se fatiguer la poitrine, την πλευράν χάμνω, ful. καμούμαι. [Faire de grands efforts de voix, dia-reischat, ful. revoupas.

ÉPOUSAILLES, ε. f. plur. τὰ νυμφεῖα, ων. EPOUSE, ε. f. γυνή, gén. γυναικός, νος. γύναι (ή).

ÉPOUSÉE, s. f. νύμφη, ης (ή).

ÉPOUSER, v. a. en parlant de l'homme, γαμέω, ω, fut. γαμέσω, acc. Il épousa Thélis, την Θήτιν έγημε. Il avait épousé la fille de Théagène, την θυγατέρα Θεαγένους έγεγαμήκει. En parlant de la semme, yapicpat, oupat, fut. ηθήσομαι, dat. Ayant épousé Enée, γαμηθείσα τῷ Aiveia. En ayant épousé un autre, ἐτέρφ regaussion. "S'épouser, se marier ensemble, γάμους ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. [Au figuré. Epouser la haine de quelqu'un, τῶς έχθρας τινὶ κοινωμίω, ω, fut. ήσω. Epouser le parti de quelqu'un, τά πνος αίριομαι ου προ-αιρίαμαι, ούμαι, fut. αιρήσομαι: περί τινα σπουδάζω, fut. άσομαι : τὰ τοῦ δείνος φρονέω, ώ, ful. ήσω : τινί προσ-αρτάομαι ου προσ-χολλάομαι, ώμαι, fut. nonequat. N'épouser aucun parti, si; oùδέτερον σπουδάζω, fut. άσομαι.

EPOUSEUR, s. m. uvnatúp, úpos (6). EPOUSSETER, v. a. σπεδίω, ω, fut. ήσω, xentio, w, fut. now, ou xentaizw, fut. iow, acc. || Éperon ou ergot de coq, xévepov, cu (τὸ). || Éperon de vaisseau, εμβάλον, ω (τὸ). Qui a un éperon d'airain, χαλχίμεολος, ος, ον. Vaisseaux armés d'éperons d'airain, αί χαλniuloka vist, gen. vewv, App.

EPERVIER, s. m. oiseau de proie, lipat, ακος (ό). || Filet, ἀμφίθληστρον, οι (τό).

EPHEMERE, adj. ionuspos. os, ov. # s. f. έφημερον, ου (τό).

EPHEMERIDE, s. f. έφημερίς, ίδος (ή). EPHORE, s. m. epopos, su (c). Etre éphore, έφερεύω, fut. εύσω. Charge d'éphore, πὸ έφοpeicy, 00.

EPI, s. m. στάχυς, υςς (δ). Barbe de l'épi, άθήρ, έρος (ό). Pousser des épis, σταγυδελέω, ω, fut. ήσω. Monter en épi, σταχυότμαι, ούμαι, fut. ωθήστμαι. Elle a des épis comme le blé, έσταχύωται ώσπερ ὁ πυρός. Disposé en épi, σταχυώδης, ης, ες. | Épi de la Vierge, étoile, Στάχυς, υος (έ).

EPICENE, adj. imixcivos, os, ov. Noms épicenes, qui ont les deux genres, tà inixciva, wv.

ÉPICER, v. a. άρώμασιν άρτύω, fut. ύσω, οκ ήδύνω, fut. υνώ, αcc.

KPICERIE, s. f. ή περί τὰ ἀρώματα πραγματεία, ας.

EPICES, s. f. pl. objets qui servent à l'assaisonnement, άρώματα, ων (τά): ήδύσματα, ων (τά). Pain d'épices, άρτος άρωματίτης, ου (δ). | Honoraires d'un juge, το δικαστικόν, οῦ.

EPICIER, s. m. ἀρωματοπώλης, cu (ċ). G. M. EPICURIEN, IENNE, adj. partisan d'Épicure. έπικούρειος, α, ον. Les épicuriens, εί ἐπικούρειοι, ων : εί άμφὶ Ἐπίκουρον. | Effémine, νοluptueux, άδρός, ά, όν: μαλαχός, ή, όν: άξροδίαιτος, ος, ον.

EPICURISME, s. m. τὸ ἐπικούρειον δόγμα, ατος. ΕΡΙΟΕΜΙΕ, ε. f. νόσος ἐπιδήμιος, ω (ή): λαιμός, οῦ (δ).

EPIDEMIQUE, adj. ἐπιδήμιος, ος, ev. Maladie épidémique, νόσημα έπιδημιον, ου (τό): νόσος ἐπιδήμιος, ου (ή).

EPIDERME, s. m. ἐπιδερμίς, ίδος (ή).

EPIER, v. n. monter en épis, σταχυόςμαι. ούμαι, ful. ωθήσεμαι.

EPIER, v. a. observer, τηρίω ου παρα-τηρίω, ω, fut. ήσω, acc. Epier l'ennemi, τους πολεμίους παρα-τηρέω, ω. Epier l'occasion, τὸν Ιήσομαι. Oter à quelqu'un une épine du

fut. διήσομαι. Donner de l'éperon, τον ιππον γκαιρον παρα-τηρίω, ω. Action d'épier, παρατάρησις, εως (ή). La haine épie toujours le moment de se venger, μηνις ἐπίκοτος ἀθί καὶ immputum (sous-ent. ioti).

EPIERRER, v. a. ix-libelegém, a. fut. ήσω, acc. Théophr.

EPIEU, s. m. προδολιον, ου (τό), Xén. EPIGLOTTE, s. f. ἐπιγλωσσίς, ίδος (ή). ÉPIGRAMMATIQUE, adj. σκωπτικός, τ΄, όκ EPIGRAMMATISTE, s. m. qui sait des épigrammes, ἐπιγραμματοποιός, οῦ (ὁ).

ÉPIGRAMME, s. f. ἐπίγραμμα, ατος (τὸ). Petite épigramme, ἐπιγραμμάτιον, ω (τό). Faire une épigramme contre quelqu'un, sivà imγραμματίζω, fut. ίσω. || Une épigramme, was raillerie, σχώμμα, ατο; (τό). Lancer à quelqu'un une épigramme, είς τινα ἀπο-ακώπτω, fut. σκώψω.

ÉPIGRAPHE, s. f. ἐπιγραφή, κζ (ή). RPILATOIRE, adj. VILWTIXES, n. ov. Poudre ου pommade épilatoire, ψίλωθρον, ου (τό).

ÉPILEPTIQUE, adj. qui tient de l'épilepsie, iπληπτικός, ή, όν. | Attaqué de l'épilepsie. έπίληπτος, ος, ον.

ÉPILER, ν. α. ψιλόω, ω, fut. ώσω, ασς. Bpilé, ée, ψιλωτές, ή, όν.

EPILOGUE, ε, m. ἐπίλογος, ευ (δ).

EPILOGUER, v. n. faire des observationes minuticuses, μικρολογέομαι ου άκριδολογέομαι, ευμαι, Jut. ήσυμαι. - sur quelque chose, π οπ περί τινος. | v. a. Épiloguer quelqu'un, τὰ πικά πεπραγμένα έξ-ονυχίζω, fut. ίσω.

EPILOGUEUR, s. ou adj. m. axosbadoros

ÉPINARDS, s. m. pl. plante potagère, 22νόπους, οδος (ό).

ÉPINE, s. f. ázavôa, n. (n). Épine blanche, άκανθα λευκή, ῆς (ή). Épine noire, ἡ ἀγρία κοικώμπλος, ου. Pelite épine, ἀκάνδιον, ου (τό). D'épine, ἀκάνθινος, η, ον. Couronne d'épines, δ ακανθίνος στέφανος, ου : ὁ έξ ακανθών στέφανος, cu. Pousser des épines, axavécquis, a, fut. ήσω. Plein d'épines, ακανθώδης, ης, ες. Lieu plein d'épines, axarbar, avec (6). Oter les épines, έξ-ακανθίζω, fut. ίσω, acc. Sans épines. aνaxavθος, ος, ον. | Au fig. Chemin rempli d'épines, ή δι' ἀκανθῶν ὁδός, οῦ. Vie semée d'épines, βίος ἀχανθώδης, συς (δ), Suid. Être sur les épines, être inquiet, δι-απορίομαι, ούμαι, fut.

pied, της φροντίδος τινὰ ἀπ-αλλάσσω, fut. άξω. | άσω, acc. : ίξ-ονυχίζω, fut. ίσω, acc. : ἀχρι-EPINE du dos, échine, ράχις, εως (ή). || Épinevinette, arbritseau, oξυάκανθα, ης (ή).

BPINEUX, rose, adj. axavbuduc, nc, sc. Bois épineux, τὸ ἀκανδῶδες ξύλον, ου. Qui a les feuilles épineuses, φυλλάχανθος, ος, ον. Rendre épineux, axarbow, w, fut. wow, acc. Devenir épineux, axarbiquat, copat, fut. whicepat. Au fig. difficile, embarrassant, γαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, εκφ. ώτατις): δυσχερής, ής, ές (comp. iστερος, sup. iστατος). Affaire épineuse, πράγμα χαλεπόν καί δύσκολον, ου (τό).

RPINGLE, s. f. Belova, nc (n): Belovic, బేండ్ (శ).

EPINGLIER, s. m. βελανοπώλης, συ (δ). EPINIERE, adj. fém. Moelle épinière, puedos ραχίτης, cu (δ).

ΕΡΙΡΗΑΝΙΕ, & f. θεοφάνεια, ων (τά). **RPIPHONEME**, s. m. ἐπιφώνημα, ατος (τὸ). En forme d'épiphonème, ἐπφωνηματικὸς.

EPIQUE, adj. ἐπικός, ή, όν. Poēme épique, Exos, cus (tò) : inonotia, as (i). Poete épique, δ έπικὸς ποιητής, οῦ : ἐποποιός, οῦ (δ).

ÉPISCOPAL, ALE, adj. ἐπισκοπικός, τί, όν. Maison épiscopale, imozomeios, ou (70).

RPISCOPAT, s. m. imozomi, is (i). Pendant son épiscopat, αὐτοῦ ἐπι-σκοπεύοντος (partic. αίπι-σκοπεύω, fut. εύσω).

EPISODE, s. m. ineigiocolico, cu (rò).

RPISODIQUE, adj. ἐπεισοδιώδης, ης, ες.

EPISTOLAIRE, adj. imotolinic, i, ov. Style épistolaire, ὁ ἐπιστολικὸς χαρακτήρ, ήρος. RPISTYLE, s. m. επιστύλιον, ου (το).

RPITAPHE, ε. f. τὸ ἐπιτάφιον ἐπίγραμμα, aroc. Mettre une épitaphe sur un tombeau, τάφω τι ἐπι-γράφω, fut. γράψω, αος.

EPITASE, s. f. initague, eue (i).

ΕΡΙΤΗΑΙΑΜΕ, ε. m. τὸ ἐπιδαλάμιον ἔσμα, ατος, ou simplement τὸ ἐπιθαλάμιον, ου.

EPITHETE, s. f. to inideror, ou.

EPITRE, s. f. imorodn, ne (n). Petite épitre, έπιστολιον, ου (τό).

ŘΡΙΖΟΟΤΙΕ, ε. f. δ ζωϊκὸς λοιμός, ευ. KPLORK, in, adj. δεδακρυμένος, η, εν (partic. parf. passif de δακρύω, fut. ύσω). Rtre tout éploré, δακρυβροίω, ω, fut. ήσω.

EPLUCHER, v. a. ôter la pluche, les ordures, zabaiρω, fut. zabaρω, acc. | Peler, ôter la pelure, λέπω, fut. λέψω, acc.: λεπυρόω, ω, ful. ώσω, acc. [Examiner minutieusement, iz-stalo, fut. acc.

δολογίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, acc.

EPLUCHEUR, s. m. o márta liar depisoλογούμενος, ου (partic. α άκριδολογέσμαι, σύμαι). EPLUCHURE, s. f. xábapua, atos (tò). **EPODE**, ε. f. ἐπωδή, ῆς (ή).

. EPOINTER, ν. α. ἀμδιώνω, fut. υνώ, αcc. EPONGE, ε. f. σπόγγος, ω (δ): σπογγιά, ας (ή). Petite éponge, σπογγίον, ου (τό): σπογγάριον, ου (τὸ). Qui ressemble à une éponge, σπογγοειδής, ής, ίς. Pêcheur d'éponges, σπογγεύς, έως (δ). Nettoyer avec l'éponge, σπογγίζω; fut. iou, acc. Ce qu'on enlève avec l'éponge, σπόγγισμα, ατος (τὸ). | Au fig. Passer l'éponge sur, effacer, εξ-αλείφω, fut. αλείψω, acc.

EPONGER, v. a. σπογγίζω, fut. ίσω, acc. ÉPOPÉE, s. f. inonotia, as (i): inos. **ως** (τό).

EPOQUE, s. f. terms de chronologie, ἐποχή, ũς (ή). || En général, le temps où se fait une chose, $\chi \rho \dot{\phi} v \phi c$, $c u (\delta)$.

EPOUDRER, v. a. σποδίω, ω, fut. ήσω, acc. s'ÉPOUMONER, v. r. se fatiguer la poitrine, την πλευράν κάμνω, fut. καμούμαι. [Faire de grands efforts de voix, δια-τείνομαι, ful. τενούμαι.

EPOUSAILLES, ε. f. plur. τὰ νυμφεῖα, ων. EPOUSE, s. f. yová, gén. yovatkót, voc. γύναι (ή).

EPOUSEE, s. f. vumpn, no (n).

ÉPOUSER, v. a. en parlant de l'homme, γαμίω, ω, fut. γαμίσω, acc. Il épousa Thétis, την Θήτιν έγτιμε. Il avait épousé la fille de Théagène, την θυγατέρα Θεαγένους εγεγαμήσει. En parlant de la femme, yapicpat, copat, fut. ηθήσομαι, dat. Ayant épousé Enée, γαμηθείσα τῷ Aiveia. En ayant épousé un autre, ἐτέρφ γεγαμημένη. [S'épouser, se marier ensemble, γάμους ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. [Au figuré. Epouser la haine de quelqu'un, τῶς έχθρας τινὶ κοινωμέω, ω, fut. ήσω. Epouser le parti de quelqu'un, τά τινος αἰρίομαι ου προ-αιρίαμαι, ούμαι, fut. αιρήσομαι: περί τινα σπουδάζω, fut. άσομαι : τὰ τοῦ δείνος φρονέω, ῶ, ʃul. ήσω: τινί προσ-αρτάομαι ου προσ-χολλάομαι, ώμαι, fut. notisquat. N'épouser aucun parti, si; oùδέτερον σπουδάζω, fut. άσομαι.

ÉPOUSEUR, s. m. umarip, apos (6). EPOUSSETER, v. a. σποδίω, ω, fut. ήσω, EPOUVANTABLE, adj. qui fait peur, φοδερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): φρικώδης, ης, ες (comp. έστερος, sup. έστατος). Épouvantable à voir, φοδεροειδής, ής, ές. [] Horrible, révoltant, δεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Action épouvantable, δεινόν τι άλίτημα, ατος.

ÉPOUVANTABLEMENT, adv. φοδερως: δεινως.

ÉPOUVANTAIL, s. m. φόδητρον, ου (τὸ). **Épou-**vantail d'enfant, μορμολυκαΐον, ου (τὸ).

ŘΡΟUVANTE, ε. f. φόδος, ου (δ). Objet d'épouvante, φόδημα, ατος (τδ). Jeter l'épouvante, φόδημα, ατος (τδ). Jeter l'épouvante, φόδον έμ-ποιέω, ω, fut. ήσω, dat. L'épouvante que répandaient les ennemis, δ άπὸ τῶν πολιμίων φόδος, ου. Par l'épouvante qu'il inspirait τῷ ἀφ' ἐαυτοῦ φόδω. Prendre l'épouvante, εἰς φόδον ἐμ-πίπτω, fut. πεσοῦμαι. L'épouvante se répand dans l'armée, φόδος τῆ στρατιᾳ ἐμ-πίπτει. Une telle épouvante se répandit dans la ville, τοιοῦτος φόδος τὴν πόλιν περι-όστη (περι-ίσταμαι, fut. περι-στήσομαι). L'épouvante était si grande, οῦτω περιφόδως δι-έκειντο (διά-κειμαι, fut. κείσομαι).

ΕΡΟUVANTER, v. a. φοδίω, ω, fut. ήσω, acc. : ix-πλήσσω, fut. πλήζω, acc. Être épouvanté, φοδίομαι, οῦμαι, fut. ηθήσομαι : ix-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι. — de quelque chose, τι. — à la vue de quelqu'un, τινά. Ερουναnté à la vue du comhat, τὴν μάχην ου πρὸς τὴν μάχην ix-πλαγείς, iντος (partic. acr. 2 d'ix-πλήσσομαι). Épouvanté du danger, τὸν χίν-δυνον ix-πεπλημίνος, η, ον.

ŘΡΟUX, s. m. homme marié, ἀνήρ, gén. ἀνδρός, νος. ἄνερ, dat. pl. ἀνδράσι (δ). $\|$ Les époux, le mari et la femme, οἱ σύζυγες, ων : εἰ σύζυγες, ων.

EPREINDRE, v. a. in-mi $\zeta \omega$, fut. mi $\sigma \omega$, acc. : ix- $\theta \lambda$ i $\delta \omega$, fut. $\theta \lambda$ i $\psi \omega$, acc.

ÉPREINTE, s. f. ἐκπίεσις, εως (ή): ἔκθλιψις, εως (ή). || Les épreintes de la douleur, τὰ τῆς ὁδύνης κέντρα, ων. Ressentir de vives épreintes, τοῖς τῆς ὁδύνης κέντροις δια-πείρομαι, fut. παρήσομαι: περι-οδυνάομαι, ωμαι, fut. ηθήσομαι.

s'ÉPRENDRE, v. r. άλίσκομαι, fut. άλώσομαι. Il s'éprit d'amour pour la gloire, δοξης έρωτι, ou simplement τῆς δοξης ἰάλω. Épris de sa beauté, τῆς ὧρας ἀλούς, οῦσα, όν, gén. όντος. On dit qu'il fut épris d'elle, άλῶναι αὐτῆς λίγιται (λίγω, fut. λίξω ου ἰρῶ).

BPREUVE, s. f. action d'éprouver un métal? δικιμασία, ας (ή). Epreuve de l'or, ή του χρυσίου δεκιμασία. A l'épreuve, δόκιμος, ος, ον. Argent à l'épreuve, άργύριον δόκιμον, ου (τὸ). [Ακ fig. Fidelite à l'épreuve, ή δόμιμος πίστις, εως. Mettre à l'épreuve, δικιμάζω, fut. άσω. Il mit leur fidélité à l'épreuve, την αὐτῶν πίστιν έδαίμασε. Homme d'un courage à l'épreuve, dvap δεδικιμασμένος, ου (δ). A l'épreuve de, αὐταρκής, ής, ές, avec πρός et l'acc. Bire à l'épreuve de quelque chose, πρός τι αὐταρκῶς έχω, fut. ቪω. Être à l'épreuve des chagrins, μερίμναις άρκίω, ω, fut. ἀρχίσω. Epreuves de la vie, αὶ κατλ τὸν βίον πεῖραι, ων. Passer par toutes les épreuves, ύπὸ πάντων κακών βασανίζομαι, fut. ισθήσομαι. Faire l'épreuve de, mispay moiéomai, oumai, ful ήσομαι, gén. : πειράομαι, ώμαι, ful. άσομαι, gén. EPREUVE d'imprimeur to avritumor, ou.

ÉPROUVER, v. a. faire l'épreuve d'un métal, δοχιμάζω, fut. άσω, acc. Eprouver l'or, τὸ χρυσίον δοχιμάζω. | Au figuré. Eprouver un ami, φίλον δοχιμάζω. Vertu éprouvée, άρετή δεδοκιμασμένη, ης (ή). Qui n'a pas été éprouyé, άδοχίμαστος, ος, ον. | Essayer, faire l'essai de, πειράομαι, ώμαι, sul. άσομαι, gén.: πείραν ποιίομαι, ουμαι, fut. ήσομαι, gén. — quelque chose, τινός. — sur quelqu'un, ἐπί τινος. Ėprouver les remèdes, τῆς ἐνεργείας τῶν φαρμάκών ἀπο-πειράομαι, ωμαι, fut. άσεμαι, | Ressentir, πάσχω, fut. πείσομαι, acc. S'il éprouve quelque bien ou quelque mal, ἐὰν ἀγαθόν τι 4 κακόν πάθη. On emploie aussi quelquefois πιράομαι, ώμαι, fut. άσομαι, gén. Eprouver une meilleure fortune, καλλίονος τύγης πειράομαι, ωμαι. Isocrate éprouva les plus grands désagréments de la part des sophistes, όχληροτάτων έπειράθη των σοφιστών ό Ίσκαράτης.

EPROUVETTE, s. f. unian, no (1).

ÉPUISEMENT, s. m. ελλειψες, εως (ή). Épuisement des forces, ἀσθίνεια, ας (ή). Tomber d'épuisement, έξ-ασθενίω, ω, fut. ήσω.

ŘΡUISER, v. a. ἰξ-αντλίω, ω, fut. ήσω, acc. Řpuiser le trésor, τὸ ταμιεῖον ἰξ-αντλίω, ω. Řpuiser les forces, ἰξ-ασθενίζω, fut. ίσω, acc. Sentir ses forces épuisées, ἰξ-ασθενίω, ω, fut. ήσω. L'empire des Macédoniens étant épuisé, ἰξ-ασθενούσης τῆς τῶν Μαχιδόνων δυνάμεως. Řpuisé de travaux, καμάτοις τετρυμένος, η, ον (partic. parf. passif de τρύχω). Corps épuisé, τὸ διάκινον σωμα, ατος. Terre

épuisée, γη σπανίζουσα, ης (partic. de σπανίζω, fut. (σω). S'épuiser en vains efforts, μάτην άπο-χάμνω, fut. χαμούμαι. S'épuiser en dépenses, τη δαπάνη ου ταις δαπάναις έκ-τήκομαι, fut. τακήσφιαι.

ÉPURER, v. a. xabaípo, fut. xabapo, acc. Bpurer par le seu, πυρόω, ω, sut. ώσω, acc.: χωνεύω, fut. εύσω, acc. Epuré, ée, καθαρός, ά, cv. Epurer son coeur, την ψυχήν καθαρίζω, fut. ίσω. Epuré de tout vice, πάσης κακίας καθαρεύων, οντος (partic. de καθαρεύω, fut. εύσω).

EPURGE, s. f. herbe, λαθυρίς, ίδος (ή). EQUARRIR, v. a. τετραγωνίζω, fut. ίσω, acc. EQUARRISSAGE, s. m. Bois d'équarissage, ξύλα τετράξοα, ων (τά).

EQUATEUR, s. m. δ ίσημερινός χύκλος, ου, Théophr.

EQUERRE, s. f. Yraner, cros (d). A l'équerre, πρὸς τὸν γνώμονα. D'équerre, qui est d'équerre, όρθογώνιος, ος, ον.

EQUESTRE, adj. Statue équestre, δ έφιππος ανδριάς, gén. ἐφίππου ανδριάντος. L'Ordre équestre, ή ίππας τάξις, gén. Ιππάδος TEELWC.

EQUILATERAL, ALE, adj. (σόπλευρος, ος, ον. ÉQUILIBRE, s. m. Ισοβροπία, ας (ή). Qui est en équilibre, ἰσόβροπος, ος, ον. Mettre en équilibre, ισόβροπον καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. Perdre l'équilibre, έτεροβροπέω, ω, fut. ήσω. EQUINOXE, s. m. ionuepia, as (1).

EQUINOXIAL, ALE, adj. ignpapivos, vi, ov. EQUIPAGE, s. m. bagage, orsuń, ñs (n). Equipage de guerre, σκιυή πολιμυκή, ής. En equipage de chasse, θηρευτική σκευή. || Voiture à plusieurs chevaux, συνωρίς, ίδος (ή). Tantôt à cheval, tantôt en équipage, vũv ini xíλατος, νῦν ἐπὶ συνωρίδος ἀρματος. || État, situation apparente, σχήμα, ατος (τό). Être en bon, en mauvais équipage, καλώς, ταπεινώς διά-κειμαι, fut. πίσομαι. Son équipage n'était pas brillant, οὐδὰ τῷ σχήματι δι-έπρεπε (δια-πρέπω, ful. spipe).

Equipage d'un vaisseau, το ἐπιδατικόν, οῦ. Les gens de l'équipage, imbarat, av (oi). Les vaisseaux périrent avec tout l'équipage, αυ-ુ τανδρα αί νῆες κατ-έδυσαν (κατα-δύομαι, fut. , δύσφιαι).

ÉQUIPÉE, ε. f. τὸ ἀπερίσκιπτον έργον, ου.

ÉQUIPER, ν. α. παρα-σκευάζω, fut. άσω, acc. Équiper une flotte, τὸν στολεν παρα-σκιυάζω. Soldat équipé, ὁ παρ-εσκευασμένος ὁπλίτης, ου. Entièrement équipé pour le combat, maou mobi: μάχην παρ-εσκευασμένος, η, ον.

EQUIPOLLENCE, s. f. to isodúvaçaou, co. EQUIPOLLENT, ENTE, adj. looduvaquoc, oc. cv. EQUIPOLLER, v. a. ou n. igoduvanie, w. fut. now, dat.

EQUIPONDERANCE, s. f. to icocoraduce, ou. EQUITABLE, adj. dixatos, a, ov (comp. ότερος, sup. ότατος). Appréciateur équitable, δ δίκαιος λογιστής, ου, Dém. Votre demande est équitable, dixaux aireis (aires, &, fut. now).

EQUITABLEMENT, adv. Suzaios.

ÉQUITÉ, s. f. to dixator, ou. Selon l'équité, xatà tò dixator : ix tou dixator. Suivre l'équité, to dixator doxio; o, fut. now. Agir avec équité, δικαιοπραγέω, &, fut. ήσω. Être traité avec équité, των δικαίων τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Contre l'équité, παρά τὸ δίκαιον: άδίχως. Contraire à l'équité, άδιχος, ος, ον. Agir contre l'équité, aduxio, o, fut. nou. Tout ce qu'ils ont fait contre l'équité, τὰ αὐτοῖς τίδικημίνα πάντα (partic. parf. passif d'àδικίω, ω).

EQUIVALENT, ENTE, adj. idotruco, oc. ov. L'équivalent d'une chose, vo l'ou, ou (neutre diσος, η, ον). Donner l'équivalent, τὸ ίσον άποδίδωμι, fut. άπο-δώσω.

EQUIVOQUE, adj. dupisolog, oc. ov. Discours équivoque, of αμφίδολοι λόγοι, ων. Bruit équivoque, ή άμφίδολος φήμη, ης. D'une manière équivoque, άμφιδέλως. Qui n'est point équivoque, αναμφίδολος, ος, ον. || Fidélité équivoque, πίστις υπουλος, ου (ή).

EQUIVOQUE, s. f. μμφιδολία, ας (ή). User d'équivoque, αμφίδολα λίγω, fut. λίξω ou ipū. Rechercher l'équivoque, τὰ ἀμφίδολα διώκω, fut. διώξομαι. Sans équivoque, αναμφιδολως.

EQUIVOQUER, v. n. αμφίδολα λέγω, fut. λίξω ομ έρω.

ERABLE, s. m. arbre, σφίνδαμγος, ου (ή). D'érable, σφενδάμνινος, η, ον.

ERADICATION, s. f. expilerat, tog (1). ERAFLER, v. a. δρύπτω, fut. δρύψω, acc.: άμύσσω, fut. ύξω, acc.

RRAFLURE, s. f. δρύψις, εως (ή): άμιυχή. 死 (划)。

ERAILLE, in, adj. usé sur les bords, EQUIPEMENT, s. m. παρασιευή, η (i). | περι-τετριμμένος, η, ον (partic. parf. passif de περι-τρίδω). || En parlant des yeux, δφαιμος, |

BRATĖ, 6e, adj. άσκληνος, ος, ον. ERE, s. f. ἐποχή, ῆς (ή). L'ère chrétienne, ή του Χριστού γένεσις, εως.

ERECTEUR, adj. m. optourno, nos (d). ERECTION, s. f. action d'élever, topuous, ·ως (ή). || Établissement, κατάστασις, εως (ή). || En termes de médecine, optwere, euc (n): στύσις, εως (ή).

ÉREINTER, v. a. ἀπο-γυιόω, ω, fut. ώσω, acc. ERGOT, s. m. — de coq, πλήκτρον, ου (τό). ERGOTĖ, κα, αδί. πληκτροφόρος, ος, ον. ERGOTER, v. n. διαλεκτικεύομαι, fut. εύσομαι : σοφίζομαι, fut. ίστμαι : λεπτολεγίομαι, ουμαι, fut. πσομαι. Ergoter contre quelqu'un, τινὶ δια-λεπτολογίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

ERGOTEUR, s. m. διαλεκτικός, οῦ (δ).

ERIGER, v. a. élever, lornju, fut. ornou, aec. : ίδρύω, fut. ύσω, acc. — une statue, un autel, ἀνδριάντα, βωμόν. — en l'honneur de quelqu'un, rivi. || Établir, xab-iorne, fut. κατα-στήσω. Il érigea cette province en royaume, την επαρχίαν έχείνην κατ-έστησε βασιλείαν (κατέστησα, αυτ. 1 or de rab-ίστημι), ου βασιλείαν άπέδειξε (άπο-δεύουμι, fut. δείξω). Bourgade érigée en cilé, δήμος είς πόλιν μετα-στάς, άντος (partic. aor. 2 de pol-iorapa, ful. peraστήσομαι). S'ériger en sage, είναι σοφός εύχομαι, fut. εύξομαι: σοφίαν έπ-αγγελλομαι, fut. αγγελούμαι. || En termes de médecine, στύω, fut.

ERMITAGE, s. m. ipaquitou outque, etos (tò). ERMITE, s. m. ipripitac, ou (6). BROSION, s. f. περίδρωσις, εως (ή).

BROTIQUE, adj. iparuzic, ri, ov. EROTOMANIE, s. f. iperopavia, as (i).

ERRANT, ANTE, adj. whavne, mtoc (6): πλανητός, ή, όν : πλανητικός, ή, όν : πλανώμενος, η, ον (partic. de πλανάομαι, ώμαι, ful. ήσομαι. Astres errants, οι πλάνητες αστέρες, ων.

ERRATA, s. m. τὰ ἡμαρτημένα, ων (partic. parf. passif de άμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι): δ των ήμαρτημένων έλεγχος, ου.

ERRATIQUE, adj. πλανητικός, ή, όν. Fièvre erratique, ὁ πλάνης πυρετός, gén. πλάνητος πυperoŭ.

ERREMENTS, s. m. pl. izvn, wv (tà). Suivre les errements, τὰ ίχνη στείδω, fut. στείψω, ου διώχω, fut. διώξομαι. - de quelqu'un, τινάς. pèle, έρυσιπελατώδης, ης, ες.

ERRER, v. n. mlaváouai, suai, fut. 1600μαι : άλάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι. Action d'er-FET, $\pi\lambda$ ávngic, suc $(\dot{\eta})$: $\pi\lambda$ ávn, η c $(\dot{\eta})$: $d\lambda\eta$ gic, suc (ή) : άλη, ης (ή). Errer dans les ténèbres, έν σκότφ πλανάομαι, ώμαι. Brrer dans un pays, χατά χώραν πλανάφμαι, ώμαι. Errer de lieux en lieux, πολύν τόπον πλανάομαι, ώμαι. 🛚 🗛 fig. Errer dans ses pensées, év rais diavoiais πλανάομαι, ώμαι. Vous errez entièrement, τοῦ παντός δι-αμαρτάνεις (δι-αμαρτάνω, fut. αμαρτήσομαι).

ERRES, s. f. pl. Voyez ERREMENTS.

ERREUR, s. f. πλάνη, ης (ή). Jeter dans l'erreur, πλανάω, ω, fut. ήσω, acc. Celui qui vous a jetés dans l'erreur, δς ύμᾶς ἐπλάνησε. Être dans l'erreur, πλάνη κατ-έχομαι, fut. κατα-σχεθήσομαι. Il est dans la même erreur, τῆ αὐτῆ πλάνη κατίχεται. C'est une erreur de, σφάλλεται δστις on εί τις, indic. (σφάλλομαι, fut. σφαλήσομαι). Tirer d'erreur, τῆς πλάσις ἀπ-αλλάσσω , fut. αλλάξω , σε ἀπάγω, fut. άξω, acc. Sortir d'erreur, τῆς πλάνης άπ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι. || Erreur de comple, παραλογισμός, οῦ (δ). Faire une erreur de compte, mapa-logique, fut. isoquat, acc. ERRHINE, s. m. terme de médecine, &**ρίνον, ου (τό).**

ERRONÉ, iz, adj. ψευδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Opinions erronées, ψουδοδοξία, ας (ή). Avoir des opinions erronées, ψευδοδοξέω, ω, fut. riou. Qui en a, ψευδοδοξος, ος, ον.

ERS, s. m. légume, oposoc, ou (6).

ERUDIT, mr. adj. πεπαιδευμένος, n. ov (partic. parf. passif de maiditie, fut. ition).

ERUDITION , s. f. παιδεία , ας (ή). Grande érudition, πολυμαθία, αφ (ή). Avoir beaucoup d'érudition, πάσης παιδείας ανάπλεως είμι, fiell'opean. En avoir assez, maideige beaves fxe. fut. Εω. N'en avoir pas du tout, πάνο ἀπαίδευτός είμι, fut. Ισομαι. Livre plein d'érudition, βιθλίον πολλής παιδείας μεστόν, οῦ (τὸ).

ERUGINEUX, ruse, adj. inone, ne, se. ERUPTION, s. f. Express, enc (4).

ERYNGE, s. m. plante, πρύγγιον, ου (τό). ERYSIME, s. m. plante, epúcipor, ou (70).

ERYSIPELATEUX, EUGZ, adj. έρυσιπελατώduc, ne, ec.

ERYSIPELE, s. m. έρυσίπελας, ατος (τό)-Semblable à un érysipèle, affligé d'un érysiτο υποπόδιον, ου.

ESCADRE, s. f. στόλος, ω (δ), Dém. Chef d'escadre, ετολαρχος, ου (δ): ναύαρχος, ου (δ). Commander une escadre, του στολου ήγεομαι, ούμαι, ful. ήσομαι : στολαρχίω, ώ, ful. ήσω: vauapyia, a, ful. now.

ESCADRON, s. m. Dn, ns (i). Chef d'escadren, λάρχης, ου (δ).

ESCADRONNER, v. n. ἐππάζομαι, fut. άσο-Mal.

ESCALADE, s. f. dvábasic, ews (f). Monter à l'escalade, τοις τείχεσιν έπι-δαίνω, fut. δήσομαι, οι im-πηδάω, ω, fut. ήσω. Voyex ASSAUT.

ESCALADER, v. a. ava-baivo, fut. bijoopat. - les murailles, τὰ τείχη ου έπὶ τὰ τείχη: on peut dire aussi, ττίς τείχεσιν έπι-δαίνω, fut. επσαιαι, ου έπι-πηδάω, ω, fut. ήσω. Qu'on peut escalader, άναδατός, ή, όν. On pouvait escalader les murs, άναδατά ήν τὰ τείχη.

ESCALIER, s. m. xiúμαξ, ακος (ή). Petit escalier, κλιμάκιον, ου (τό). Escalier en vis, κλίμαξ έλικτή, ῆς. Escalier droit, κλίμαξ όρθή, ῆς. Marche d'escalier, κλιμακτήρ, ήρος (δ). En forme d'escalier, mumorodov. Fait en forme d'escalier, χλιμαχιοιτός, ή, όν.

BSCAMOTER, υ. α. ύπο-κλίπτω, fut. κλίψω, acc. Escamoter l'argent de quelqu'un, άργύριόν τινος ου άργυρίου τινά άπο-μύσσω, ful. μύξω.

RSCAMOTEUR, s. m. άγύρτης, ου (δ). Tours d'escamoleur, άγυρτικής εύχειρίας έργα, ων (τά).

ESCAPADE, s. f. fuite, δρασμός, οῦ (δ): ἀπόδρασις, εως (ή). Méditer une escapade, περί δρασμόν έχω, fut. Εω. | Action inconsidérée, έργον ἀπερίσκεπτον, ου (τό). Faire une escapade, απερισκέπτως τι ποιέω, ω, ful. ήσω.

ESCARBOT, s. m. zárdapoc, cu (δ), Aristt. RSCARBOUCLE, s. f. avopat, axoc (8), Bibl. KSCARCELLE, s. f. βαλάντιον, ου (τὸ).

ESCARE, s. f. croûte d'un ulcère, ioxápa, ας (τί). Se couvrir d'une escare, εσχαρόσμαι, ουιαι, fut. ωθήσομαι. || Grande troute, βωγμός, οῦ (δ): διαφρωγή, ῆς (ή).

ESCARGOT, s. w. xoxliac, ov (6), Diosc. ESCARISATION, s. f. ἐσχάρωσις, εως (ή). ESCARISER, v. a. ioxapów, v, fut. wow, acc. **ESCARMOUCHE**, ε. f. άψιμαχία, ας (ή): ακροθολισμός, οῦ (δ): ἀκροθολισις, εως (Δ). Χέπ.

ESCABEAU, s. m. ESCABELLE, s. f. outvoc, ou partic. parf. passif de oxidiato, fut. ácu).

> ESCARMOUCHER, v. n. άψψιαχίω, ω, fut. now. Escarmoucher de loin en lançant des traits, άκροδολίζομαι, fut. (σομαι.

> ESCARMOUCHEUR, s. m. άψίμαχος, ου (δ). ESCARPÉ, εν, αdj. ἀπότομος, ος, ον : ἀποβράξ, ωγος $(δ, \dot{η})$: ἀπόκρημνος, ος, ω: χρημνώδης, nc, ec. Escarpé à une très-grande hauteur, είς βάθος μέγιστον ἀποβρώξ, ώγος (δ, ή). Lieu escarpé, πρημνός, οῦ (δ). Les lieux escarpés, τὰ ἀπόχρημνα, ων. Il se précipita d'un lieu escarpé, κατά κρημινού δσεν έαυτόν (ώθεω, ω, fut. **ஞ்சு**).

> ESCARPEMENT, s. m. to xátaytec, oug (neutre de xatáving, ng, sg).

> ESCARPER, v. a. ἀπότομον ποιίω, ω, fut. ήσω, αςς.

ESCARPIN, s. m. ἐμδάδιον, ου (τὸ).

ESCARPOLETTE, s. f. αίώρα, ας (τί). Exercice de l'escarpolette, αίώρημα, ατος (τό). Aller sur l'escarpolette, αίωρίτμαι, τύμαι, fut. πθήσομαι.

ESCARRE, s. f. Voyez ESCARE.

ESCIENT, s. m. A bon escient on à son escient, είδότως. Plus souvent on tourne par είδώς, υία, ός (participe d'oίδα, fut. είσομαι). Nous l'avons fait à bon escient et volontairement, είδότες καὶ ἐκόντες ἐπράξαμεν (πράσσω, fut. πράξω). Elle le fit à bon escient, siduia xai buoura έπραξε.

ESCLANDRE, s. f. Faire esclandre, tournex, ébruiter les affaires, τὰ πράγματα ixφέρω, fut. έξ-οίσω.

ESCLAVAGE, s. m. δουλεία, ας (ή). Esclavage volontaire, εθελοδουλεία, ας (ή). Esciavage éternel, andoulsia, as (n). Le joug de l'esclavage, ὁ δούλειος ζυγός, οῦ. Mettre en esclavage, δουλόω, ω, fut. ωσω, acc. Emmener en esclavage, δουλαγωγείω, ω, fut. ήσω, acc. Étre en esclavage, δουλεύω, fut. εύσω, dat. Subir un dur esclavage, κακώς δουλεύω, fut. εύσω : κακίστη δουλεία συ-ζάω, ω, fut. ζήσομαι. Camarade d'esclavage, σύνδουλος, ου (δ). Être camarade d'esclavage, συν-δουλεύω, fut. εύσω, dat. Tirer d'esclavage, τῆς δωλείας ἀπαλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. Sortir d'esclavage, τής δουλείας άπ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι. ESCLAVE, s. m. et f. δούλος, ou (6): au

Guerre tout en escarmouches, o wolsmos loxed:a- | féminin, doun, ns (n). Un esclave, sans dis-

de son maitre, ανδράποδον, ου (τό). Esclave, considéré uniquement sous le rapport de son service, oixitus, ou (6): au féminin, cixitus, cos (7): άδρα, ας (ή). Jeune esclave, παις, gén. παιδός, (δ, ή). Jeune esclave espiègle et polisson, μόθων, ωνες (δ): μέθαξ, ακος (δ). Mauvais petit esclave, δουλάριον, ου (τὸ): ἀνδραποδάριον, ου (τὸ). D'esclave, δουλικός, ή, όν : δούλειος, ος ου α, ov. Guerre · des esclaves, ὁ δουλικός πολεμος, ου. Qui convient à un esclave, δουλοπρεπής, ής, ές : ανδραποδώδης, ης, ες. Qui a l'air d'un esclave, δουλοφανής, ής, ές. En esclave, δουλικώς. Qui a beaucoup d'esclaves, πολύδουλος, ος, ov. Qui n'en a pas, αδουλος, ος, ov. Marchand d'esclaves, ανδραποδοχάπηλος, ου (ό): σωματέμπορος, ου (δ). Faire esclave, rendre esclave, δουλόω ου κατα-δουλόω, ω, fut. ώσω, αcc. Bire esclave, δουλεύω, fut. εύσω, dat. | Au fig. Qui est esclave, asservi, κατα-δεδουλωμένος, x, ον (partic. parf. passif de κατα-δουλόω, ω, ful. ώσω), avec le dat. : δούλος, η, ον (comp. έτερος, sup. ότατος), avec le gén. Esclave de la fortune, ὁ τῆς τύχης δοῦλος, ου. Être esclave des plaisirs, rais hovais δωλιώω, fut. gúses.

ESCORTE, s. f. παραπομπή, ης (ή). Vaisseaux d'escorte, αί παραπομποί νῆις, gén. νιών. Donner une escorte, παραπομπήν δίδωμι, fut. δώσω, dat.

BSCORTER, v. a. παρα-πέμπω, fut. πέμψω, acc. Ils l'escortaient avec des applaudissements et de grands cris, αὐτὸν κρότφ καὶ βοῆ παρέπεμπον.

ESCOUADE, s. f. λόχος, συ (δ). Chef d'escouade, λοχαγός, οῦ (δ).

ESCOURGEE, s. f. μάστιξ, ιγος (ή).

BSCOUSSE, s. f. Voyes BLAR.

ESCRIME, s. f. ξιφισμός, οῦ (δ). Maltre d'escrime, παλαιστρίτης, ου (δ). Salle d'escrime, παλαίστρα, ας (ή).

ESCRIMER, v. n. faire des armes, ξιφίζω, fut. ίσω. | Disputer, batailler, δια-μάχομαι, fut. μαχίσομαι, dat. | Au fig. Escrimer ou s'escrimer contre des chimères, σκαμαχέω, ω, fut. κόω. S'escrimer inutilement, ματαιοπονίω, ω, | ful. now.

ESCROC, s. m. πανούργος, ου (δ): φέναξ. ακος (δ).

tiuction de sexe, et considéré comme propriété | κλίπτω, fut. κλίψω, acc. : ὑφ-αρπάζω, fut. άξω, acc. Aristph. - quelqu'un, φενακίζω, fut. ίσω, acc.: ἀπο-μύσσω, fut. μύξω, acc. Poll.

> ESCROQUERIE, s. f. mavouppia, as (1): φενακισμός, οῦ (δ). Tour d'escroquerie, πανούργημα, ατος (τό).

ESPACE, s. m. étendue, emplacement, yupion. ου (τὸ), Eucl. Intervalle, διάστασις, εως (τί): διάστημα, ατος (τό). Espace de temps, διάστημα του χρόνου. Par espaces, διασταδόν. Séparé par espaces, διαστηματικός, ή, όν Mettre un espace entre, δι-ίστημι, f. δια-στήσω. acc. : τί τινος άποδι-ίστημι, fut. άποδια-στήσω. Il y a bien de l'espace entre ces deux choses, πολλώ το μέτρο δι-έστηκε ταύτα (parf. de δι-ίσταμαι, sul. δια-στήσομαι). Dans l'espace de, iv, dat. Dans l'espace de dix ans. iv dixa tresse: on emploie aussi le datif seul. δίκα έτεσιν.

ESPACEMENT, s. m. διάστασις, εως (ή). KSPACER, v. a. δι-ίστημι, fut. δια-στήσω, acc. ESPADON, s. m. ἡομφαία, ας (ή) : ξίφος. cυς (τὸ).

ESPADONNER, v. n. ξιφίζω, fut. ίσω: δια-ξιφίζομαι, fut. ίσομαι.

ESPALIER, s. m. Planter en espalier. τοίχο παρα-φυτεύω, ful. εύσω, acc. Arbres plantés en espalier, δένδρα τοίχω παρα-πεφυτευμένα, ων (τά).

ESPECE, s. f. aldoc, out (to). D'une même espèce, όμοειδής, ής, ές. D'une espèce différente, έτεροειδής, ής, ές. De plusieurs espèces, παλυειδής, ής, ές. De toute espèce. παντείος, α, ον. Crimes de toute espèce, τὰ παντοία πανουργήματα, ων. Elle est comme une espèce d'instrument, έστιν ώσπιρ δργανόν τι : έστιν έν όργάνου είδει, Aristt. Mauvaise espèce d'hommes, το κακὸν ἀνθρώπων γένος, ους-Il est une espèce de gens qui, forte ou sioir d, indic.

Especes, écus, monnaie, vouispara, en (tà). Espèces sonnantes, τὸ παρ-ὸν ἀργύριον, gén. παρ-όντος άργυρίου (παρ-ών, οῦσα, όν, part. de πάρ-ειμι, fut. έσομαι). | Riche en espèces, πελυχρήματος, ος, ον: πολυάργυρος, ος, ον.

ESPÉRANCE, s. f. ελπίς, ίδος (ή). Bonne espérance, ελπίς άγαθή, ης : εὐελπιστία, ας (ή). Oui a bonne espérance, εύελπες, εδος (ό, ή): εὐέλπιστος, ος, ον. Avoir bonne espérance ESCROQUER, v. a. — quelque chose, uno- suedmiorie. e. fut. now. Sans espérance, ou

contre toute espérance, άνελπίστως. Au delà de toute espérance, παρ' ιλπίδα. Avoir de l'espérance, ελπίδα έχω, fut. έξω. Il avait grande espérance de les persuader, πολλάς Dinidas eige rou exeiveus meiser (meibe, fut. πείσω). Il y a espérance qu'il viendra, ελπίς έστιν αὐτὸν πξειν (πκω, fut. πξω). Il y a encore un rayon d'espérance, έπι τις έλπὶς ὑποφαίνεται (υπο-φαίνομαι, fut. φανήσομαι). Quelle est son espérance? είς τίνα ελπίδα βλέπει (βλέπω, fut. βλίψομαι); Plat. Mettre son espérance en quelqu'un, την ελπίδα έν τινι τίθεμαι, fut. θήσομαι: την Απίδα & τινος άν-αρτάω, ω, fut. ήσω. Se nourrir d'espérances, ελπίσ: τρίφομαι, fut. τραφήσομαι. Se tromper dans son espérance, déchoir ou être frustré de ses espérances, της ελπίδος άπο-τυγχάνω, fut. τεύξομαι: τής ελπίδος σφάλλομαι, fut. σφαλήσομαι. Perdre l'espérance, ἀπ-ελπίζω, fut. ίσω: άπο-νοίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Donner l'espérance, Απίδα έμ-ποιίω, ω, fut. ήσω. L'ôter, ελπίδα υπο-τέμνω, fut. τεμώ, ου άπο-κόπτω, fut. χόψω. | Enfant de grande espérance, πολλής ελπίδος παις, gên. παιδός (δ, ή). Donner de grandes espérances, πολλήν ελπίδα παρ-έχω, fut. & Surpasser les espérances, των έλπίδων μείζων γίνομαι, fut. γενήσομαι.

RSPERER, v. a. ελπίζω, fut. ίσω, acc. J'espère terminer cette affaire, ελπίζω ταῦτα ἀπο-τελίσειν (ἀπο-τελίω, ω, fut. τελίσω). Qu'on peut espèrer, ελπιστός, ή, όν. Qu'on ne peut espèrer, ἀνελπιστός, ος, ον. Faire espèrer, ελπίδα έν-ποιίω, ω, fut. ήσω, dat.: ἐπ-ελπίζω, fut. ίσω, acc. Ils leur firent espèrer qu'ils prendraient la Sicile, ἐπ-ήλπισαν αὐτως ὡς λήψονται Συεελίαν (λαμβάνω, fut. λήψοται, Thuc.

RSPIRGLE, adj. πανούργος, ος, ον (comp. iστερος, sup. iστατος).

ESPIEGLERIE, s. f. caractère espiègle, π avoup y i.a., a.c. ($\hat{\eta}$). || Tour d'espiègle, π au δ i.a.c., $\hat{\alpha}$, $(\hat{\eta})$.

ESPION, s. m. **ESPIONNE**, s. f. qui espionne par les yeux, κατάσκοπος, ου $(\delta, \dot{\eta})$.— par les oreilles, ωτακούστης, ου $(\dot{\delta})$.

ESPIONNAGE, s. m. $xa\tau a \sigma x c \pi \dot{\eta}$, $\dot{\eta} c$ ($\dot{\eta}$), $\dot{x} \dot{e} n$.

ESPIONNER, v. a. — par les yeux, κατασχοπίω, ω, fut. ήσω, acc. — par les oreilles, ωτακευστέω, ω, fut. ήσω, acc. ESPLANADE, s. f. πιδίου, ου (τό). ESPOIR, s. m. νους ΕΝΡΕΝΑΝΟΣ ESPONTON, s. m. δοράτιου, ου (τό).

ESPRIT, s. m. substance immatérielle πνεύμα, ατος (τὸ). Esprit saint, τὸ άγιον Πνεύμα, ατος. Rempli de l'Esprit saint, πνεύματοφόρος, ου (ὁ). Esprit malin, τὸ πονηρὸν πνεύμα, ατος: Il chassait les esprits malins, τὰ πνεύματα ἐξείδαλλε (ἐκ-δάλλω, fut. δαλῶ. || Les esprits bienheureux, εἰ μάκαρες, ων. Rendre l'esprit, mourir, τὸ πνεύμα ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ίσω. Reprendre ses esprits, revenir à soi, τὰν ψυχὴν ἀνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, ου simplement ἀνα-φέρομαι, fut. ἀν-ενεχθήσομαι. Esprits vitaux', πνεύματα, ων (τὰ).

Espair, partie intellectuelle de notre être, νεῦς, gén. νεῦ (ὁ). Appliquer son esprit à quelque chose, πρός τι νεῦν έχω, fut. έξω: νεῦν τινὶ προσ-έχω, fut. έξω, avec le dut. de la chose. Mettre dans l'esprit, εἰς νοῦν ἐμ-δάλλω, fut. δαλῶ, acc. Se mettre dans l'esprit, εἰς νεῦν βάλλομαι, fut. βαλοῦμαι, acc. Π m'est venu dans l'esprit, ἐν νῷ μει γέγενεν (γίνομαι, fut. γενίσομαι: ἐπ-πλθί μει (aor. 2 ἀ ἐπ-έρχεμαι, fut. ελεῦσομαι). Perdre l'esprit, τῶν φρενῶν ἐξ-ίσταμαι, fut. ἐκ-στήσομαι. Le faire perdre, τῶν φρενῶν ἐξ-ίστημι, fut. ἐκ-στήσω, acc.

Ksprit, intelligence, conception, νοῦς, gên. νοῦ (δ). Vivacité d'esprit, ἀγχίνοια, ας (ή). Qui a l'esprit vif, ἀγχίνους, ους, ουν. Lenteur d'esprit, βραδύνοια, ας (ή). Qui a l'esprit lent, βραδύνους, ους, ουν. Force d'esprit, ή τῆς φύσεως ἰσχύς, σος.

Espart, grace et vivacité de l'imagination, άγχίνοια, ας (ή). Esprit naturel, εὐφυΐα, ας (ή). Avoir de l'esprit naturel, εὐφυῶς έχω, fut. εξω. Qui a de l'esprit, άγχίνους, ους, CUY (CC:-p. ovotepos, sup. cvotatos): doteios, α, εν (comp. ότερος, sup. ότατος): αστυκός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Avec esprit, άστείως. Sans esprit, ανοήτως : άναισθήτως : φορτιχώς. Qui n'a pas d'esprit, ανόπτος, ος. ον 2 αναίσθητος, ος, εν. Manque d'esprit, ανεησία, ας (ή): ἀναισθησία, ας (ή). Faire de l'esprit, faire se bel esprit, acrettoma:, fut. toomat : χαριεντίζομαι, fat. ίσομαι : κομψεύομαι, fat. εύσομαι. Il veut faire le bel esprit, αστυκός είναι βούλεται (βούλομαι, fut. βουλήσομαι). Luc. [[Un bel esprit, un littérateur, φιλόλογος, ου (6).

(ii). Dans quel esprit a-t-il fait cela? ní nνώσκων ου τίνα γνώμην έχων ταύτα έπραξε (γινώσκω, fut. γνώσομαι: ίχω, fut. ξω: πράσσω, Ad. πράξω); C'est dans cet esprit que vous devez être, δεί γαρ υμάς παύτην έχειν την γιώμην (έχω, fut. έξω), Dán. Esprit de paix, γνώμη εἰρηνική, ῆς (ή): τὸ τῆς γνώμης εἰρηνικόν, ου. Esprit de vengeance, τὸ τιμωρητιnóv. eŭ. Esprit de Mane, tò pûleytpov, eu. Avec un esprit de haine, φιλέχθρως. || Eutrer peu à peu dans l'esprit de quelqu'un, είς γνώμην τινός παρεισ-δύομαι, fut. δύσομαι. Être bien dens l'esprit de quelqu'un, sovoice τινός χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. | Esprit public, ή κοινή γνώμη, τς. Gouverner en se conformant à l'esprit public, and rac κοινής γνώμης πολιτεύι, Α, fut. εύσομαι.

Espair, caractère, quas, sus (i). Espait ΜΙΥίΕΝΙ, ή ζηλότυπος φύσις, ses.

Marri, aptitude naturelle à une chose, εὐφυία, ας (ή). Esprit des affaires, ή πρὸς τά πράγματα εύφυία, ας. En avoir l'esprit, πρὸς τὰ πράγματα εὐφυῶς (χω, fut. εξω.

Kepaur, signification, veus, gen. vou (6). Quel est l'esprit de ces paroles? τίνα νοῦν έχει ταύτα (έχω, fut. έξω); Suivant l'esprit, κατά νοῦν. Contre l'esprit de la loi, παρ' d τῷ νόμφ ἔδοξε (δακέα, ω, fut. δοξα).

Espair, terme de grammaire, πνεῦμα, ατος (τὸ). Esprit doux, τὸ ψ:λόν, τῦ. Esprit rude, τὸ δασύ, έσς.

Bepait, terme de chimie, nveupa, atos (tò). ESQUIF, s. m. σκάφη, ης (ή). Petit esφαίδ, σκαφίδιον, ου (τό).,

ESQUILLE, ε. f. δστοῦ κλάσμα, ατος (τὸ). ESQUINANCIE, ε. f. συνάγχη, ης (ή). Qui a une esquinancie, συναγχικός, ή, όν. Esquinancie extérieure, παρασυνάγχη, ης (ή). Esquinancie inflammatoire, χυνάγχη, ης (ή). Haquinancie des pores, υάγχη, ης (ή).

ESQUISSE, s. f. auaypapía, as (i). ESQUISSER, ν. α. σκιαγραφίω, ω, fut. new, acc.

RSQUIVER, v. a. ix-xlive, fut. xlive, noc. Esquirer un trait, belog ex-klive. Esquiver un danger, mirduror ix-xlire. Esquiver une difficulté, to yalende mapa-xlive, fut.

s'Esquiver, v. v. baen-δύομαι, ful. δύσο-

Espan, sentiments, dispositions, proun, no une, gen. S'étant esquivé de leurs mains. απ' κώτων ύπικ-δύς. Faire esquiver quelqu'un, δρασμόν τινι παρ-έχω, βεί. έξω.

> **ESSAI**, s. m. $\pi i \dot{p} \alpha$, α ; $(\dot{\tau})$. Faire un essai, πείραν λαμδάνω, fut. λήψομαι, Eschin. Faire l'essei de ses forces, inautou maipor ποιέομαι, τύμαι, fut. τσομαι. Ils faisaient mutuellement l'essai de leurs forces, auxiluy miper inclouve. Premier essai, coup d'essai, πρωτοπειρία, ας (ή). Qui en est à son coup d'essei, πρωτόπειρος, ος, ev. || Essai des viandes, du vin πρόγευμα, ατος (τὸ). En faire l'essai, προ-γεύομαι, fut. γεύσομαι, gén. [Essei des méteux, δωαμασία, ας (ή). des essais, ή δωαμαστική, ης, sous-ent. τέχνη. ESSAIM, e. m. σμήνος, ους (τὸ): έσμες.

οῦ (δ). | Kasaim de maux, σμήνος κακῶν.

ESSAIMER, v. n. σμηνουργέομαι, σύμαι, fal. noopai.

ESSAYER, ν. α. πειράζω, fut. άσω, acc. Essayer ses ailes, τὰς πτέρυγας πειράζω. Après avoir essayé tous les moyens, mãos πειράσαντες πείραν. Essayer un métal, δοκιμάζο fut. águ, acc. || Essayer de, ou s'essayer à, πειράφμαι, ώμαι, fut. άσομαι (aor. ἐπειράbnv), infin. Essayer de passer, δι-ελθείν πειράςμαι, ωμαι (δι-έρχομαι, fut. ελεύσεμαι). Voulezvous que j'essaye? βεύλεσθε πειραθώ (βεύλεμαι, fut. βουλήσομαι); Ayant essayé de prendre 🖨 ville, τῆς πόλεως κατα-πειράσαντες (κατα-πειράζω, fut. άσω), Polyb.

BSSAYEUR, s. m. δοχιμαστής, οῦ (ὁ).

ESSENCE, s. f. nature d'une chose, ciσία, ας (ή). Ce qu'il y a d'essentiel, τὸ κεφάλαιον, ου.

Essence, huils aromatique, μύρον, ου (το). Bolte à essences, μυροθήκη, ης (ή). Frotter d'essences, μυρόω, ω, fut. ώσω, acc.

ESSENTIEL, ELLE, adj. qui forme l'essence, οὐσιώδης, ης, ες. Nécessaire, άναγxaιος, a, ον. | Capital, principal, χυριώτατος, n, cv, Plut. L'essentiel d'une chose, τὸ κεφάλαιον, ου. Cela est essentiel, τοῦτο μάλιστα δια-φέρει (δια-φέρω, fut. δι-σίσω). Il est essentiel de, δια-φέρει, avec l'infin.

ESSENTIELLEMENT, adv. par essence, ούσιωδως. | Nécessairement, άναγκαίως. | Particulièrement, μάλιστα.

ESSIEU, s. m. $\tilde{a}\xi\omega\nu$, ovc; (\tilde{c}) .

ESSOR, s. m. vol élevé, i patéwacs

στήσις, εως. Donner l'essor à un eiseau, δρυθα μετίωρον ἀφ-ίπμι, fut. ἀφ-ήσω. Prendre l'essor, ἀν-ίπταμαι, fut. ἀνα-πτήσιμαι : ἀναπτερόφαι, οῦμαι, fut. ἀσομαι. Η u fig. Prendre son essor, ἀνα-πτερόφαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι. Prendre un essor clevé, μετεωρίζομαι, fut. ισθήσομαι : μετεωροπολέω, ω, fut. ήσω. Donner l'essor, tournæ, làcher la bride à, τὰς ἡνίας ἀν-ίπμι, fut. ἀν-ήσω, dat.

ESSORILLER, ν. α. τὰ ὅτα τέμνω, fut. τεμιῶ. Essorillé, će, ὑτότμιπτος, ος, ον.

ESSOUFFLER, v. a. ἀσθμαίνειν παίω, ω, fut. πσω, acc. Être essoullé, ἀσθμαίνω, fut. ανώ: πνευστιάω, ω, fut. άσω.

ESSUIE-MAIN, s. m. χειρόμακτρον, ου (τὸ).

ESSUYER, v. a. au propre, ἀπο-μάσσω, fut. μάξω, acc. Dém.: ἀκ-μάσσω, fut. μάξω, acc. Aristt. S'essuyer la sueur, τὸν ἰδρῶτα ἀπο-μάσσεμαι, fut. μάξομαι. Essuyer ses larmes, τὰ δάχουα ἀπ-ομόργουμαι, fut. ομόρξομαι, ou ἀπο-μόργουμαι, fut. μόρξομαι. Après avoir versé un torrent de larmes, il s'essuya le visage, δικρύων φορὰν ἀπο-χίας, εἶτα τὴν ὁψιν ἀπ-εμόρ-ξατο. || Au fig. endurer, souffrir, πάσχω, fut. πείσοιμαι, acc.: ὑπο-μένω, fut. μενῶ, acc. Essuyer bien des malheurs, πολλὰ κακὰ ἐξ-αντλίω, ῶ, fut. ήσω. Essuyer un refus, m. à m. échouer dans sa demande, τῆς αἰτήσεως ἀπο-τυγχάνω, fut. τεύξομαι.

EST, s. m. orient, avatohn, no (n): luc, gén. ίους (ή). A l'est, πρὸς ίω. Les pays de l'est, τὰ πρὸς έω. Vent d'est, εὖρος, ου (δ). ESTACADE, ε. f. χαράκωμα, ατος (τὸ). ESTAFETTE, s. f. aγγαρος, ου (δ). ESTAFIER, s. m. axoloudos, ou (6). ESTAMPE, s. f. ἐκτύπωμα, ατος (τὸ). ESTAMPER, v. a. έx-τυπόω, ω, fut. ώσω, acc. **ESTAMPILLE**, **s.** f. σφραγίς, ίδος (ή). ESTAMPILLER, v. a. σφραγίζω, fut. ίσω, acc. BSTIMABLE, adj. ἀξιότιμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατες): άξιολεγος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Plus estimable, πλείονος λόγου ou simplement πλέονος άξιος, α, ον. Qui n'est pas estimable, οὐδενὸς λόγου άξιος, α, ον. ESTIMATEUR, s. m. TIMATTÍS, cũ (¿). **ESTIMATIF**, IVE, adj. τιμητικός, ή, όν. ESTIMATION, s. f. tippois on diatippois, εως (ή). D'après l'estimation, èx τιμήσεως. S'en tenir au prix d'estimation, τῆ τιμήσει ἐμ-μένω, fut. µeva.

ESTIME, s. f. cas que l'on fait de quelqu'un, λόγος, ου (δ). Avoir beaucoup d'estime pour quelqu'an, περί πολλοῦ (sous-ent. λόγου) τινά πειέομαι, εύμαι, fat. ήσεμαι. N'avoir pour hui aucune estime, έν ουδενί λόγω αὐτὸν ποιέομαι, εὖμαι. Étre en estime, jouir de l'estime, έν λόγω είμί, fut. Ισυμαι. La philosophie n'était pas en estime, οὐδεὶς ην τῆς σοφίας λόγος. | Consideration, respect, τιμή, ης (ή): αίδώς. ους (ή). Ils avaient pour lui de l'estime et du respect, αὐτὸν διὰ τιμῆς καὶ αἰδοῦς ἦγον (ἄγω, fut. αζω. Il obtint leur estime, τιμής παρ' αὐτῶν έτυχε (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). || Bonne réputation, δόζα, ης (ή): εὐδοξία, ας (ή): άξίωσις, εως (ή). S'attirer l'estime, δόξαν κτάςμαι, ωμαι, fut. xtricoucu.

ESTIMER, v. a. mettre le prix, τιμάω, ῶ, fut. ήσω, acc. — un certain prix, τινὸς ἀργυρίου. Estimer le même prix, τοῦ ἴσου τιμάω, ῶ. Estimer plus de dix mille drachmes, ὑπὸρ μυρίας δραχμὰς τιμάω, ῶ. Estimer moins de quatre cents drachmes, ὑπὸ τετραχοσίας δραχμὰς τιμάω, ῶ. Estimer au-dessus de la valeur, ὑπερ-τιμάω, ῶ, fut. ήσω, acc.

Estimen, avoir de l'estime pour quelqu'un ou pour quelque chose, πιμάομαι, ωμαι, fut. ήσομαι, acc. Estimer beaucoup, πολλοῦ τιμάομαι, ώμαι, acc. Estimer d'avantage, πλέονος τιμάομαι, ωμαι, acc.: προ-τιμάω, ω, fut. ήσω, acc. Estimant plus la justice que le trône, την δικαιοσύνην της βασιλείας προ-τιμών. Estimer plus que tout le reste, πρό πάντων τιμάςμαι, ώμαι, acc. Estimer peu, περί δλίγου ποιέομαι, εῦμαι, fut. ήσομαι, acc. Estimer moins ses richesses que ses amis, χρήματα περὶ ἐλάσσονος ποιούμαι ή φίλους. Ne pas estimer, έν ούδενὶ λόγω τίθεμαι, fut. θήσομαι, acc. On ne l'estime pas, έστιν εν οὐδενὶ λόγω. | S'estimer soimême, περί έμαυτοῦ μέγα φρονέω, ω, fut. ήσω. Tant il s'estime, τηλικούτον έφ' έαυτῷ φρονεί. Qui s'estime beaucoup, φρονηματίας, συ (δ).

Estmer, croire, juger, νομίζω, fut. ίσω, acc. J'estime qu'il en est ainsi, ταῦτα οῦτως έχειν νομίζω (έχω, fut. έξω). Estimer heureux, μακαρίζω, fute ίσω, acc. Je vous estime heureux de votre sagesse, μακαρίζω σε τῆς σωφροσύνης. Estimer digne, ἀξιώω, ῶ, fut. ώσω, acc. Ils s'estiment dignes de cet avantage, τούτων ἀξιεῦσιν αὐτεύς. On l'estima digne d'entrer au senat, τῆς βυρλῆς ἢξιώθα.

ESTIVAL, ALE, adj. Ospivos, vi; ov.

RSTOC, s. m. διάληψις, εως (ή). D'estoc, έχ διαλήψεως. Les Romains frappaient d'estoc, εί 'Ρωμαΐοι έκ διαλήψεως ταῖς μαχαίραις έχρῶντο (χράομαι, ῶμαι, fut. χρήσομαι). De taille et d'estoc, ἐκ καταφορᾶς καὶ διαλήψεως.

ESTOCADE, ε. f. διάληψις, εως (ή).

RSTOMAC, s. m. στόμαχος, ου (δ). Bon estomac, εὐστόμαχος, ος, ον. En avoir un bon, εὐστόμαχος, ος, ον. En avoir un bon, εὐστόμαχος κα, fut. ήσω. Mauvais estomac, στόμαχος κακῶς δια-κείμενος, ου (partic. de διά-κειμαι). Qui a un mauvais estomac, κακοστόμαχος, ος, ον. En avoir un mauvais, κακοστομαχίω, ω, fut. ήσω. Dérangement de l'estomac, ή τοῦ στομάχου έκλυσις, εως. Mal d'estomac, ή στομαχικώς έχω, fut. έξω. Qui y a mal, στομαχικός, ή, όν.

ESTRADE, s. f. chemin, όδός, οῦ (ή). Battre l'estrade, περι-ελαύνω, fut. ελάσω. Batteurs d'estrade, κατάσκοποι, ων (οί). || Plancher élevé audessus du sol, βῆμα, ατος (τὸ): ὁκρίδας, αντος (ὁ).

ESTRAGON, s. m. herbe, δρακόντιον, ου (τδ). ESTRAMAÇON, s. m. Coup d'estramaçon ou de taille, ή ω καταφορᾶς πληγή, ῆς.

ESTROPIER, v. a. πηρόω, $\bar{\omega}$, fut. ώσω, acc.: κολοδόω, $\bar{\omega}$, fut. ώσω, acc. Estropié, ée, πηρός, $\dot{\alpha}$, $\dot{ο}v$: κολοδός, $\dot{\eta}$, $\dot{ο}v$. État d'un homme estropié, πήρωσις, $\epsilon\omega_{\varsigma}$ ($\dot{\eta}$). Qui n'est pas estropié, ἀπήρωτος, oc, oc.

ESTURGEON, s. m. poisson, ελλοψ, οπος (δ).

ET, conj. καί. On emploie aussi τί après un mot comme le que des Latins. Et, et, répétés, τὲ, καί. Et l'amitié et la bienveillance, φιλία τε καὶ εύνοια. || Et, suivi d'une négation, οὐδί. Et depuis on ne le revit plus, οὐδὶ ἀπὸ τούτου ὡφθη (ὁράω, ω, fut. ὁψομαι). S'il y a de suite deux phrases négatives, on emploie σῦτε. Π n'est jamais arrivé, et jamais il n'arrivera, εὖτε γίγονί πω, οὖτε μήποτε γενήσεται (γίνομαι, fut. γενησομαι). || Et, dans certaines phrases d'indignation, εἶτα. Et tu oses encore! εἶτα τολμᾶς (τολμάω, ω, fut. ήσω), Dém.

ETABLE, s. f. επαυλις, εως (ή): σταθμός, οῦ (δ): σταός, οῦ (δ). **Étable à bœu**s, βουστάσιον, ου (τὸ): βούσταθμον, ου (τὸ). — à brebis, ποίμπον, ου (τὸ): αὐλή, ῆς (ἡ). — à chèvres, αἰγών, ῶνος (δ). — à porcs, συφεών, ῶνος (δ). valet d'étable, σπαραόρος, ου (ἐ).

ETABLIR, v. a. xx0-iornut, fut. xara-ornew, acc. Établir la démocratie, la royauté, ròv d'apper, την βασιλείαν καθ-ίστημι. S'établir juge, έμαυτον κριτήν καθ-ίστημι. Il l'établit à la tête de tous ses biens, έπὶ πᾶσιν ὑπ-άρχουσιν αὐτοῦ αὐτὸν хат-іотпов. L'ayant établi pour chef à sa place, αὐτὸν ἀνθ' ἰαυτοῦ κατα-στήσας. S'établir, en parlant des choses, xal-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι (aor. κατ-ίστην, parf. καθ-ίστηκα). Quand les affaires seront établies, δταν κατα-στής τὰ πράγματα. C'est une coutume établie chez les tyrans, καθ-έστηκε τοις τυράννοις έθος. Contre les lois établies, παρά τὸ καθ-εστηκός. || Ktablir une fille, la marier, την θύγατρα έχ-δίδωμι, fut. έχδώσω. S'établir, se marier, en parlant d'un garçon, yaµiw, w, fut. riow. — en parlant d'une fille, γαμέομαι, οῦμαι, fut. πθήσομαι.

ÉTABLISSEMENT, s. m. κατάστασις, εως (ή). Établissement d'une loi, ή του νόμου κατάστασις. Travailler à l'établissement, την κατάστασιν έξ-εργάζομαι, fut άσομαι, gén. || Établissement d'une fille, ή τῆς θυγατρὸς έκδοσις, εως.

kTAGR, s. m. espace dans un bâtiment entre deux planchers, στίγη, ης (ή): δόμος, ευ (δ). Maison à deux étages, εἰκία δίστεγος, ου (ή): διστεγία, ας, (ή). — à trois étages, ή τρίστεγος εἰκία, ας. Le troisième étage, τὸ τρίστεγον, ευ. Le plus haut étage, ὑπερῷεν, ευ (τὸ). || Degré, βαθμός, οῦ (δ): βαθμίς, ίδος (ή). Par étages, βαθμηδόν: κλιμακηδόν. || Condition sociale, τάξις, εως (ή). Gens de bas étage, εἰ τῆς πόλεως έσχατοι, ων.

ETAGER, υ. α. βαθμηδόν ου πλιμακηδόν διατίθημι, ful. δια-θήσω, αcc.

ÉTAI, ε. m. appui, έρεισμα, ατος (τὸ) : άντηρίς, ίδος (ή).

ETAIN, s. m. métal, κασσίτερος, ου (δ). **D'étain**, κασσιτέρινος, η, ον.

ÉTAL, s. m. table de boucher, τράπεζα χρεωπωλική, ῆς (ή). || Boutique de boucher, χρεωπωλεΐον, ου χρεωπώλιον, ου (τὸ).

ÉTALAGE, s. m. ἐπίδειξις, εως (ή). Faire un étalage, ἐπίδειξιν ποιέτμαι, τουμαι, fut. ήσομαι. Ανος étalage, ἐπιδεικτικώς. Qui aime à faire un grand étalage, ἐπιδεικτικώς, ή, όν.

ÉTALER, v. a. développer, πετάννυμι οκ άνα-πετάννυμι, ful. πετάσω, acc. || Montrer avec affectation, επι-δείκνυμαι, ful. δείξομαι - acc.

ETALEUR, s. m. προπώλης, ου (δ). ETALIER, s. m. κρεωπώλης, ου (δ).

ETALON, s. m. cheval entier, Ιππος δχευ- αιρίομαι, σύμαι, fut. αιρήσομαι. Faire changer THE (6), ou simplement & exeuting, ou : exerce, ou (τὸ). [Modèle de poids ou de mesure, σύμδολον, cu (τὸ), Inscr. Mesure non conforme à l'étalent, μέτρον ἀσύμδλητον, ου (τὸ), Inscr.

ETAMAGE, s. m. tournez par le verbe. ETAMER, v. a. xassitipów, w, fut. wsw, acc. Vase étamé, τὸ χεκασσιτερωμένον σχεῦςς, ους. **ETAMEUR, s. m. κασσιτεροποιός, οῦ (ὁ)**: κασσιτερουργός, οῦ (δ).

ETAMINE, s. f. étoffe grossière, xulixiov, ου (τό). [Organe des fleurs, στημα, ατος (τό). ETANCHEMENT, s. m. toekic, ews (i). ETANCHER, v. a. Etancher le sang, Tò αίμα έπ-έχω, fut. έφ-έξω, ou έφ-ίστημι, fut. έπι-στήσω. Étancher la soif, την δίψαν παύω, fut. παύσω, ου σδέννυμι, fut. σδέσω.

ÉTANÇON, s. m. lpetopa, ato; (tò): avεπρίς, ίδος (ή).

BTANÇONNER, v. α. ἐρείδω, fut. ἐρείσω, αcc. ETANG, s. m. λίμνη, ης (ή). D'étang, λιμναΐος, a, ev. Former un étang, en parlant des eaux, λιμνόςμαι, ούμαι, fut. ωθήσεμαι.

ETAPE, s. f. lieu où s'arrêtent les soldats, καταγωγή, ῆς (ή) : καταγώγιον, ου (τὸ). ||Vivres qu'on leur distribue, οιτία, ων (τά): ἐπισίτια, ων (τά).

ETAPIER, s. m. σιτομέτρης, ου (ό).

ETAT, s. m. situation, στάσις, εως (r): κατάστασις, εως (ή). Etat des affaires, ή των πραγμάτων κατάστασις. Les choses sont dans un tel état que, είς τοῦτο τὰ πράγματα καθéctaxe (parf. de xal-ictamai, fut. xata-cticoμαι), ώστε, infin. Je mettrai l'affaire dans un tel étal, είς τούτο περι-στήσω τὸ πράγμα (περιtornμι, fut. περι-στήσω). En quel état est l'affaire? πως έχει τὸ πράγμα (έχω, fut. έξω); Elle est en bon, en mauvais état, κάλλιστα, φαυλότατα έχει ου διά-κειται (έχω, fut. έξω : διάκειμαι, fut. κείσεμαι). Elle est au même état, την αὐτήν έχει κατάστασιν. Dans un tel état de choses, iv τοιούτοις πράγμασι. || Tenir en état, έτοιμον έχω, fut. έξω, acc. Mettre en étal, έτσιμάζω, fut. άσω, acc. Armée en bon état, στρατός πάσιν ήρτυμένες, ου (partic. parf. passif « άρτύω, fut. ύσω). Mettre une ville en état de désense, πολιν φρουραίς όχυροω, ω, fut. పరట.

ατος (τό). Prendre un état, ἐπιτήδευμα προ-| grâce, δεδικαιωμένος, », εν (partic. parf. passif

d'élat, του έπιτηδεύματος άφ-ίστημι, ful. άποστήσω, acc.

Ετατ, ordre de citoyens, τάξις εως (ή). Le tiers état, δημος, ου (¿). | Les états, assemblée délibérante, ouvodoc, ou (i). Tenir les états, σύνοδον ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

Etat, train de maison, σκευή, τζ (ή): καtaculun, ñs (ń).

Egat, gouvernement, cité, πόλις, εως (ή). Ce qui est utile à l'État, τὸ τῆ πόλει συμ-φέρον, οντος (partic. neutre de συμ-φέρω, fut. συνοίσω). Changements dans l'État, τὰ ἐν τῷ πολει νεώτερα, ων. Conseil d'État, τὸ βασιλικόν συμδούλιον, ου. Conseiller d'Etat, ὁ βασιλικός σύμεουλος, ου. Secrétaire d'État, δ ἐπὶ τῶν ἀποβρήτων. Les assaires de l'État, τὰ δημόσια πράγματα, ων. Se mêler des affaires d'État, τὰ κοινά πράσσομαι, fut. πράξομαι. Servir l'État, τὴν πολιν εύπαίω, ω, fut. ήσω. Coup d'Elat, τολμημα πολιτικόν, ου (τό). Criminel d'Etat, δ άξιος θανάτου τῆ πολει (sous-ent. ανθρωπος, ου). | Au pl. Les Blats d'un roi, ή του βασιλίως άρχή, ης. Étendre ses Klats, την άρχην αυξάνω, fut. αυξήσω. Déposséder un roi de ses États, βασιλία τῆ; άρχῆς ix-δάλλω, fut. δαλω.

Ετατ, liste, κατάλογος, ου (¿): καταγραφή, ης (ή). Dresser l'état de, κατα-γράφω, fut. γράψω, acc. Donner un état de ses biens, την οὐσίαν ἀπο-φαίνω, ful. φανω.

Eτar, estime, λόγος, ου (ό). Faire un grand élal de, περί πολλοῦ (sous-ent. λόγου) ποιίομαι, ευμαι, fut. ήσομαι, acc. Faire plus d'état des richesses que de ses amis, χρήματα περὶ πλείονος ποιούμαι ή φίλους.

EN ÉTAT DE, disposé à, prêt à, έτοιμος, ος ou n, or, avec l'infin.: παρ-εσκευασμένος, n, ov (partic. parf. pass. ou moy. de παρα-σχιυάζω, fut. άσω), avec l'infin. || Capable de, ixavές, ή, όν, avec l'infin.: οίος τε, οία τε, οίον τε, avec l'infin. Ètre en état de, divapat, fut. δυνήσουαι : ἰσχύω, fut. ύσω, avec l'infin. Se mettre en état de, παρα-σκευάζομαι, fut. άσομαι, infin. Être hors d'état de, άδυνατίω, ω, fut ήσω. Hors d'état de, άδύνατος, ος, ον, avec l'infin. Hors d'état de porter les armes, ἀπόμαχος, ος, ον. Fille en état d'être mariée, παρθένος ανδρός ώραία, ας (ή). || Etat de grace, Éτατ , condition ou profession , ἐπιτήδευμα , δυαίωσις , εως (ή), Bibl. Qui est en état de

de δικανίω, ω, fut. ώσω, Bibl. · καθαρές, ά, long du port, παρα-τείνων τον λιμένα. Thuc or, Bibl.

ETAYEMENT, s. m. ὑπέρεισις, εως (ή). ÉTAYER, v. a. ἐρείδω, οπ ὑπ-ερείδω, fut. ερείσω, acc.

ÉTÉ, s. m. θέρος, συς (τό). D'élé, θερινός, ή, όν. Passer l'élé, θερίζω, fut. ίσω. En élé, θέρους. Au fort de l'élé, en plein élé, άκκά-ζοντος θέρους (άκμάζω, fut. άσω). A la fin de l'élé, θέρους φθίνοντος (φθίνω, sans fut.).

ÉTEIGNOIR, s. m. to a cardeier, ou.

ΕΤΕΙΝDRE, v. a. σδέννυμα ου άπο-σδέννυμα ου κατα-σδέννυμα, fut. σδέσω, acc. Χέπ. Qui sert à éteindre, σδεστήριος, ος ου α, ον, Gal.: σδεστκός, ή, όν, Aristt. || Yeux éteints, όφθαλμος άμυθρεί, ων (εί). Voix éteinte, φωνή επι-λείπουσα, κς (partic. d'êπι-λείπω, fut. λείψω). Famille éteinte, γένος ελ-λείπων, οντος (partic. d'ελ-λείπω, fut. λείψω): γένος προβρίζον, ου (τδ). Sa race est éteinte, προβρίζον έφθαρται γένος (φθείρω, fut. φθερω): πᾶν ἀπι-έσδη γένος τε καὶ δνομα (άπο-σδέννυμαι, fut. ἀπο-σδεσθήσομαι), Χέπ.

s'Éteindne, v. r. άπο-σθέννομαι, fut. σδισθήσομαι (αστ. ἐσδίσθαν ου ἐσδαν, parf. ἔσδισμαι ου ἐσδαχα). S'éteindre tout à fait, κατα-σδέννυμαι. || S'éteindre, en parlant d'un vieillard qui meurt, σδέννομαι, fut. σδεσθήσομαι, Anthol.

ETENDARD, s. m. σημαία, ας (ή). Arhorer les étendards, τας σημαίας αίρω, fut. άρω. Porte-étendard, σημαίας όρος, συ (έ). Combattre sous les étendards de quelqu'un, υπό τινι στρατεύομαι, fut. εύσομαι. || Lever l'étendard de la révolte, altumer la sédition, την στάσιν έξαπω, fut. άψω.

ETENDRE, v. a. allonger, in-τείνω, fut. τενω, acc. Étendant les mains, τάς χεῖρας in-τείνων. S'étendre en bàiliant, σκερδινάματ, ωμαι, fut. ήσεμαι. || Déployer, ouvrir, ἀναπετάννυμι, fut. πετάσω, acc.: ἀναπτύσσω, fut. πτύξω, acc. || Renverser, concher, στρώννυμι ου ατερέννυμι, κατα-στρώννυμι ου κατα-στορέννυμι, fut. στερίσω, acc. Il les étend sur le carrean, êπί τούδαρος αὐτούς κατα-τείνει (κατα-τείνω, fut. τενῶ), Plut. Être étendu par terre, ἐκτάδαν κείμαι, fut. κείσεμαι, Luc.

s'Étendre, se prolonger, en purlant de la durée, δια-τείνω, fut. τενώ. Cette éducation s'étendait jusqu'à l'âge de puberté, μέχρι των εναλίκων ή παιδεία δι-έτεινε, Plut. || En parlant de l'espace, παρα-τείνω, fut. τενώ. Qui s'étend le

long du port, παρα-τείνων τον λιμίνα. Thuc Plus loin que la vue ne peut s'étendre. ἐκτὸς τῶν ὀφθαλμῶν βολῆς: πέρα τῆς δψεως. [Le mal s'étend, se propage, περαιτέρω προ-Επίνει τὸ κάκον (προ-Εαίνω, fut. Θάστμα). [S'étendre sur un sujet, parler longuement, μακρηγορέω. ῶ, fut. ήσω.

ETENDU, τω, adj. large, comple, πλατύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). || Long. cllonge, μακρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Voix élendue, φωνή εύτονος, ου (f). Discours trop élendu, λόγος μακρότερος, ου (έ). Ce mot a une signification très-étendue, πώτ διαμα έπὶ πολό δια-τείνει (δια-τείνει, fut. τενώ).

ÉTENDUE, s. f. en largeur, πλάτος, ευς (τό). — en longueur, μάχος, ευς (τό). — en grandeur, μέγεθος, ευς (τό). Grande Chendue de plaines, πεδιάς, άδος (ά). Étre d'une grande étendue, ἐπὶ πολύ δια-τείνω, fut. τενώ. || Étendue de la voix, εὐτονία, ας (ά). Étendue d'esprit, τὸ τῆς φύσεως μέγεθος, ευς.

ETERNEL, RILE, adj. αἰώνιες, ες ομ α, εν: ἀίδιος, ες ου α, εν. Gloire éternelle, π΄ αἰώνιος δέξα, ης. Souvenir éternel, ἡ ἀίδιες μνήμη, ης. Haine éternelle, τὸ ἀλιατον μίσες, ευς. || L'Éternel, Dieu lui-même, ὁ ἀὶ Θεές, εῦ.

ÉTERNELLEMENT, adv. àidime : eie àei : eie aei : eie aiiva : di aiwoe. Durer éternellement, aiww?w, fut. iow.

ETERNISER, v. a. rendre éternel, άθανατίζω, fut. ίσω, acc. Éterniser son nom, sa mémoire, κλέος εἰς τὸν ἀκὶ χρόνον ἀθάναττν κατατίθεμαι, fut. κατα-θύσσμαι. || Prolonger, faire durer, παρα-τείνω, fut. τενώ, acc. Éterniser la guerre, τὸν πολεμον ἐπὶ πολώ παρα-τείνω, fut. τενώ. Éterniser les procès, τὰς δίκας συν-είρω (sans fut.).

ÉTERNITE, a. f. qualité de ce qui est éternel, αϊδιότης, πτος (i). || Durée éternelle, αϊόνο, ωνος (δ). La vie n'est qu'un point par rapport à l'éternité, βίος στιγμαϊός έστι πρὸς τὰν ἀπείρον αϊώνα, Plut. De toute éternité, εἰς αίῶνος. N'avoir en vue que l'éternité, εἰς τοὺς αίῶνος. N'avoir en vue que l'éternité, εἰς τοὺς αίῶνος βλέπω, fut. βλέψομας. Es ont rempli de lour glaire toute l'éternité, ταϊς ἰαυτών κὰκλείαις τὸν αίῶνα περι-εάλλον (περι-εάλλον, fut. 62λῶ), Isocr.

ÈTERNUER, υ. n. πτάρνυμαι, fut. πταρτύμα.

ÉTERNUMENT, . m. πταρμός, οῦ (ὁ).

ETĖSIENS, adj. pl. Vents élésiens, ci iτι- des sacs, etc. επιγραφή, τκ (ή) || Cérémonial iai, wv (sous-ent. anquei).

ETETER, v. a. Brastenemie, a, fut. isu, acc. ÉTEUF, s. m. σφαίρα, ας (ή).

ETHER, s. m. la plus haute région de l'air, aibio, époc (6).

ETHERE, EE, adj. aidigies, es ou a, ev. ETHIQUE, s. f. philosophie morale, n nomi, τ̃: (sous-ent. τέχνη). || Traité de morale, τὰ Wixx, Ov, Arist.

ETHMOIDE, adj. Os ethmoide, to idpostoic ¿σ. ων, ων.

ETHNARCHIE, s. f. idvaggia, as (i). ETHNARQUE, s. m. idvápyng ou idvapyog, ev (6).

ETHNIQUE, adj. idvixós, n, ov. ÉTHOLOGIE, s. f. ήθολογία, ας (ή). RTHOPER, s. f. nocmenta, as (n).

ETINCELANT, ANTE, adj. qui jette des étincelles, σπινθηροδολος, ος, ον : σπινθηρίζων, συσα, ον (partic. de σπινθηρίζω). | Brillant, περιλαμπής, ής, ές: λάμπων, ουσα, ον (partic. de λάμπω, fut. λάμψω). Yeux étincelants, of λάμπεντες όφθαλμεί, ων. Qui a les yeux étincelants, πυρίγληνος, ος, ον.

ÉTINCELER, v. n. jeter des étincelles, σπινθηρίζω, fut. ίσω, Théophr. || Britler, λάμπω, fut. λάμψω. [Cet ouvrage étincelle de traits d'esprit, λεπτοτάταις γνώμαις δι-έστικται τὸ σύγγραμμα (δια-στίζω, fut. στίξω).

ETINCELLE, s. f. σπινθής, ήρος (ό). Semblable à une étincelle, σπινθηροειδής, ής, ές. Petite étincelle, σπινθαρίδιαν, ευ (τό). Tes yeux sont des étincelles, δφθαλιμούς σπινθήρας εχεις. Étincelle qui sort du ser chaud, λαμπιδών, όνες (¿). Étincelle cachée sous la cendre, ζωπύριον, ου (τό). Rallumer une étinceile de vie, de courage, τὸν βίον, τὸ θάρσος άνα-ζωπιρέω, ω, fut. ήσω.

s ETIOLER, v. r. odivo (sans fut.). ETIOLOGIE, s. f. airicheria; as (n).

ETIQUE, adj. qui constitue l'étisie. Fièvre étique, ὁ ἐκτικὸς πυρετός, οῦ, Gal. | Malade de consomption, de plithisie, φθισικός, ń, ćv, Gal. | Maigre, desséché, ix-τετπρώς, υία, ό; (partic. parf. d'ix-τήκομαι). Devenir €lique, ix-thechai, fut. taxhochai.

ETIQUETER, v. a. im-γράφω, fut. γράιω . acc.

d'usage, vipupor, es (75).

ÉTIRER, v. a. 17202-1144, 1816, acc.

ETISIE, s. f. polions, ones (vi) : police, as (ή): ή έχτική νόσες, συ. Tomber en étisie. coive, same fut.

ETOFFE, s. f. tiesu, coaqua, arez (tò): coec. cu; (rt), peu usité au pl. Bonne étoffe. το χρήστεν υφασμα, απος. Étoffe de laine, το είρεϋν ύφες. Etosse de soie, έσθης σηρική, ης (ή). De belies étosses, ai xxxal iobares, we. | Mutière dont une chose est faite, un, no (n). Gens de même étoffe, ανθρωποι το είδος όμεζει, ων (εί).

ETOFFER, v. a. mipi-orthio, ful. orthio, acc. | An fig. Maison bien étossée, bien fournie, είκος πάσιν ήρτυμένες, ου (partic. parf. passif α ἀρτύω, fut. ύσω.

ETOILE, s. f. astre, dornip, spec (6). Étoile de Vénus, au point du jour, pwopéρος, ου (δ). — vers le coucher du soleil, εσπορος, ου (δ). Le lever des étoiles, ή τῶν ἀστερων άνατολή, ής. Leur coucher, ή των άστέρων δύσις, εως. Emaillé d'étoiles, διάστερος, ος, cv. Qui a la forme d'une étoile, ἀστεριειδής, ής, ές. En forme d'étoile, άστερωιδώς, ! A la belle étoile, in τη αιθρία : in τις αιθαίω. Luc. : iv ὑπαιθρίφ, Xón. Coucher à la belle éloile, aidproxortim, &, fut. nom.

ETOILE, instruence céleste, inspossiones, (¿). Heureuse étoile, tournes bon génie, à à rabbe δαίμων, ενες. Né sous une heureuse étoile. σύν δαίμονι γεγονώς, υία, ός (partic. parf. de γίνομαι, fut. γενώσομαι). Mouvaise étoile, tournez mauvais génie, à xaxos δαίμων, ονος. Sous une mauvaise étoile, ανευ δαίμονος : ανοσίως : κακή αίση : μετά κακής αίσης.

Étoile, marque dans un livre, àcrepique, ov (6).

ETOILE, in, adj. parsemé d'étoiles, διάστερος, ος, ον.

s'ETOILER, v. r. se fendre en forme détoile, dia-oxilouai, fut. oxiobiscuai.

RTOLE, s. f. στολή, ης (ή).

ETONNAMMENT, adv. δαυμαστώς.

ETONNANT, Ante, adj. θαυμαίσιος, ος ου α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): θαυμαστός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατες). If n'est pas élonnant que, cubir laupacorde ETIQUETTE, s f. petit écriteau attaché à li, indic. Homme d'une constance étounante. θαυμαστὸς ἀνὴρ τῆς εὐσταθείας, ου τὴν εὐστάθειαν (sous-ent. κατά). Chose étonnante, θαϋμα, ατος (τὸ). Faire des choses étonnantes, θαυματουργίω, ω, fut. ήσω. Qui fait des choses étonnantes, θαυματουργός, ός, όν : θαυματοποιός, ός, όν. Étonnant à voir, à entendre, θαυμαστὸς ἱδεῖν, ἀκοῦσαι (infin. aor. de δράω et d'ἀκούω). Chose étonnante à entendre, θαϋμα ἀκοῦσαι. D'une manière étonnante, θαυμασίως : θαυμαστῶς. Les mœurs se corrompaient à un point étonnant, τὰ ήθη δι-εφθείρετο θαυμαστὸν δσον (δια-φθείρομαι, fut. φθαρήσομαι).

ŘΤΟΝΝΕΚ, ν. α. 'rapper d'étonnement, ixπλήσσω, fut. πλήξω, acc. Je suis tout étonné, ixπίπληγμαι ου ix-πίπληγα (parf. d'ix-πλήσσομαι,
fut. πλαγήσομαι). — de quelque chose, τὶ ου
πρὸς τι. || Quand il s'agit d'une surprise ordinaire
et modérée, on tourne de preférence par le
verbe admirer, s'étonner, θαυμάζω, fut. άσομαι, acc. Voilà ce qui m'étonne dans Mélitus, τοῦτο Μελίτου θαυμάζω, ου ἰπὶ τούτω
Μέλιτον θαυμάζω. Vous m'étonnez en agissant ou en parlant ainsi, θαυμαστὸν ποιτῖς
ου λίγεις (ποιέω, ω, fut. ήσω: λίγω, fut.
λίξω ου ἰρω).

ε Κτοκκες, ν. r. être frappé d'étonnement, de stupeur, έχ-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι. — à la vue de cela, τοῦτο ου πρὸς τοῦτο. Étonnés d'une si grande multitude, πρὸς τοῦτο πλῆθος έχ-πεπλημένοι, Plut. Sans s'étonner de leur nombre, σὸ τὸ πλῆθος έχ-πλαγέντες. [] Admirer, être surpris, θαυμάζω, fut. άσομαι, αcc. — du courage de quelqu'un, τινὸς ἀρετήν ου τινὰ τῆς ἀρετής. Je m'étonne que, θαυμάζω εἰ: θαυμάζω ὡς ου ἔπως, indic. Je m'étonne qu'ils ne soient pas encore arrivés, θαυμάζω ὡς ούπω πάρ-εισι (πάρ-ειμι, fut. ίσομαι), Thuc. Je m'étonne que vous n'ayez pas empêché le soleil de luire, θαυμάζω ὁπως σὺχὶ καὶ τὸν ῆλιον κεκωλύκατε λάμπειν (κωλύω, fut. ύσω), Luc.

ÉTOUFFANT, ΑΝΤΕ, ασί. πνιγηρός, ά, όν. ΕΤΟUFFEMENT, ε. m. πνίγος, ους (τὸ).
ÉTOUFFER, ν. α. suffoquer, priver de respiration, πνίγω ου απο-πνίγω, fut. πνίξω, αcc. Il cherchait à l'étousier, πνίγειν αὐτὸν ἐπειρᾶτο (πειράομαι, ωμαι, fut. ἀσομαι). || Réprimer, κατ-έχω, fut. καθ-έξω, αcc.: ἐπ-έχω, fut. ἐφ-έξω, αcc.: ἐπ-έχω, fut. ἐφ-έξω, αcc.: κατα-στέλλω, fut. στελω, αcc. Ετουιsίει ses passions, των ἐπιθυμιών κατα-

θαυμαστός ἀνὴρ τῆς εὐσταθείας, ου τὴν εὐστάδειαν (sous-ent. κατά). Chose étonnante, θαῦμα, ατος (τὸ). Faire des choses étonnantes, μίζω, fut. ίσω. Étousser la voix, τὴν φωνὴν θαυματουργίω, ω, fut. ήσω. Qui fait des choστέγω, fut. στέξω.

Ετουγγεκ, v. n. se sentir étouffé, απο-πήγομαι, fut. πνιγήσομαι. | Δu fig. Étousser de rire, γέλωτι παρα-τείνομαι, fut. ταθήσομαι.

λωτι παρα-τείνομαι, Jul. ταθήσομαι. ΕΤΟUFFOIR, s. m. πνιγεύς, έως (δ).

ETOUPE, s. f. στύπη ου στύππη, ης (ή): στυπεῖον ου στυππεῖον, ου (τὸ). D'étoupe, στύπινος ου στύπκινος, η, ον. Marchand d'étoupe, στυππειοπώλης, ου (δ).

ETOUPER, v. a. βύω, fut. βυσω, acc.

ETOURDERIE, s. f. άδουλία, ας (ή): ἀπερισκεψία, ας (ή): προπέτεια, ας (ή). Trait d'étourderie, έργον ἀπερίσκεπτον, ου (τὸ): έργον προπετές, οῦς (τὸ). Par étourderie, δι' ἀ-δουλίας.

ETOURDI, 12, adj. léger, inconsidéré, déoudoc, oc, ov (comp. ότερος, sup. ότατος): προπειτίς, τίς, ίς (comp. ίστερος, sup. ίστατος). || Un étourdi, κίπφος, ου (δ). Agir en étourdi, προπετεύομαι, fut. εύσομαι.

ÉTOURDIMENT, adv. ἀπερισχέπτως : προπετῶς.

ETOURDIR, v. a. frapper détourdissement, de vertige, λιγγιάν ποιίω, ω, ful. ήσω, acc. Être étourdi, avoir le vertige, λιγγιάω, ω, ful. άσω: σκοτοδινίω, ω, ful. ήσω. || Frapper de stupeur, ἰχ-πλήσσω, ful. πλήξω, acc.: πτοίω, ω, ful. ήσω, acc. Être étourdi par une nouvelle, τὸν ἄγγελον ἰχ-πλήσσωμαι, ful. πλαγήσομαι. Les plaisirs étourdissent les chagrins, ήδονή λύπην ἐχ-πλήσσωι (ἰχ-πλήσσω, ful. πλήξω). || S'étourdir sur ses malheurs, se faire illusion, πρὸς τὰ δεινὰ παρα-χαλύπτομαι, ful. ύψομαι.

Éτουπρικ, fatiguer par le bruit, ὼτοχοπίω, ω, fut. ήσω, acc. Étourdir quelqu'un par son babil, τινὰ περι-λαλίω, ω, fut. ήσω. Étre étourdi du bruit, τὰ ὧτα περι-θρυλλίομαι, εῦμαι, fut. ηθήσομαι. Il fallait que nous fussions étourdis de leur éloge, περι-θρυλλεῖσθαι ήμων έδει τὰ ὧτα τούτων ἐπ-αινουμίνων (ἐπ-αινίω, ω, fut. αινίσω), Grég.

ÉTOURDISSANT, ANTE, adj. qui frappe de stupeur, ἐκπληκτικός, ή, όν || Qui fait beaucoup de bruit, θορυδώδης, ης, ες.

ful. έφ-έξω, acc. : κατα-στέλλω, ful. στελώ, ÉTOURDISSEMENT, s. m. σκοτωμα, ατος acc. Étousser ses passions, των επιθυμιών κατα- (τό) : ίλιγγος, ου (έ). Sujet à des étourdisse-

γιάω, ω, fut. άσω.

ETOURNEAU, s. m. ouseau, ψάρ, gén. ψαρός (δ).

ETRANGE, adj. παράδοξος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): άτοπος, ος, ον (comp. ώτερος **sup. ώ**τατος).

ETRANGEMENT, adv. d'une manière bizarre, παραδόξως : ἀτόπως. || Extrêmement, étonnamment, υπερφυώς: δεινώς: θαυμαστόν δσον. Se tromper étrangement, του παντός δι-αμαρτάνω, fut. apapricopai.

ETRANGER, ine, adj. qui est d'une autre nation, ξίνος, η, ev. Recevoir un étranger ou des étrangers, ξενεδικέω, ω, fut. ήσω. Chasser les étrangers, ξενηλατέω, ω, fut. ήσω. Expulsion des étrangers, ξενηλασία, ας (ή). Aimer les étrangers, ξενομανέω, ω, fut. ήσω. Parler comme un étranger, ξενοφωνέω, ω, fut. ήσω. || En parlant des choses, ξενικός, ή, όν. Langue étrangère, φωνή ξενική, ῆς (ή). Pays étranger, ή ξίνη, ης (sous-ent. γñ). Manières étrangères, το ξενικόν ἐπιτήδευμα, ατος. Denrées étrangères, τὰ είσαγώγιμα, ων. Voyager en pays étrangers, ἀποδημίω, ω, fut. ήσω.

BTRANGER, qui n'a pas de rapports, άλλότριος, α, ov (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Je suis étranger à cette affaire, ξένως έχω του πράγματος (έχω, fut. εξω). Ceci est étranger à la cause, έξω του λόγου ου έξω της υποθέσεως έστι ταυτα. MTiré du dehors, Eive; n. ev: imaxtés, n. év. ου έπακτος, ος, ον. Se servir de secours étrangers pour relever sa beauté, νόθω κόσμω τὸ πρόσωπον κατα-κοσμέω, ω, fut. ήσω.

ETRANGLEMENT, s. m. action d'étrangler, andown, no (i). || Resserrement, στίνωσις, εως (ή).

ETRANGLER, v. a. faire mourir par étranglement, απ-άγχω, fut. άγξω, acc. S'étrangler, ἀπ-άγχομαι, fut. άγξομαι. Il s'étrangla en buvant, ἀπ-ήγξατο πίνων (πίνω, fut. πίσμαι). 🏿 Resserrer, άγχω, fut. άγξω, acc. : στενόω, ω, fut. ώσω, acc. Étrangler l'entrée d'une maison, क्रोप शिवटवैटम व्यवस्थित छ.

BTRE, verbe auxiliaire, exister, iui, fut. έστραι. On le remplace souvent par υπ-άρχω, fut. άρξω, exister, se trouver, appartenir: ou par τυγχάνω, fut. τεύξομαι, être ou se trouver par hasard. Suivi d'un adj. il se tra-

ments, σκιτωματικός, ή, όν. En avoir, λιγ- ise remplace par l'adverte. Rice prêt, έτοίμως έχω, au lieu de έτοιμός είμι. Ou bien l'on emploie le verbe dérivé de l'adjectif. Etre avare, φιλαργυρίω, ω, fut. ήσω, au lieu de φιλάργυρός sius. Il y a en outre une infinité de manières d'exprimer le verbe être, suivant les idiotismes où il entre, et qu'on trouvera aux divers articles de ce dictionnaire; par exemple: Etre en guerre, πολεμέω, ω, fut. ήσω. Etre en paix, εἰρήνην άγω, fut. άξω. Être fou, μαίνομαι, fut. μανήσομαι. En ètre pour son argent, τάς δαπάνας όφείλω, fut. όφειλήσω. | Il est, impersonnel, ioti. Il est juste, dixaión ioti. ou comme on a dit ci-dessus, δικαίως έχει (έχω, fut. εξω). Il est des hommes qui, έστιν ου είσιν άνθρωποι είτινες. Il en est qui, είσίν ου έστιν of. Il est d'un sage, σεφεῦ ἀνδρός ἐστιν, infin. Il ne sait ce qu'il en sera, τὸ ἐκ τούτου συμδησόμενον οὐ προ-ερᾶ (προ-εράω, ω, fut. όψομαι). Il en est des femmes comme des enfants, ταὐτὰ τοις παισί πάσχουσιν αί γυναίχες (πάσχω, fut. πείσωαι).

> Krae, appartenir, είμί, fut. έσομαι, gên.: bπάρχω, fut. άρξω, dat. A qui est cet esclave? τίνος έδε παϊς (sous-ent. ioπ); Tout ce qui est à moi, τὰ ἐμὰ πάντα: τὰ ὑπ-άρχοντά μαι.

> C'ust, cu sont, etc. se tournent à peu près comme en latin. C'est lui, αὐτός ἐστι. Ce sont eux qui ont fait, εὖτοί είσιν οἱ ποιήσαντες, ομ si l'on veut, ούτοι ἐποίησαν (ποιέω, ω, fut. ήσω). C'est mon affaire, c'est votre affaire, έμών έστι, σύν έστι (sous-ent. πράγμα). C'est à vous de voir, σύν έστιν ίδειν (είδον, aor. 2 de έράω, ω). Qu'il soit vainqueur ou vaincu, ce n'est pas mon affaire, notepov vixnoei n noonongerai, οὐδὲν πρὸς ἐμὲ (νικάω, ω, ful. ήσω : ήσσάφμαι, ωμαι, fut. ηθήσομαι). C'en est fait de moi, άπ-ολωλα (parf. moy. d'άπ-ολλυμι). || Est-ce à dire que, ἄρ' οὖν; Pour être riche, est-ce à dire que ? ότι πλουτείς, ἄρ' οὐν; indic.

ETRE, s. m. tout ce qui existe, to by, gén. evros (partic. neutre d'eipi, fut. locuai). Tous les êtres, πάντα τὰ δντα. Plus souvent ce mot ne se traduit pas, et l'on se contente de mettre l'adj. au neutre. Etres animés, tà έμψυχα, ων. Êtres inanimés, τὰ άψυχα, ων. || Existence, to sival (infin. d'sipi). Nous sommes redevables à Dieu de notre être, τὸ είναι όφείλομεν τῷ Θεῷ (όφείλω, fut. όφειλήσω). duit souvent par ίζω, fut. ίζω, et alors l'adj. Donner l'ètre à, γεννάω, ω, fut. έσω, αστ.

ETRECISSEMENT, s. m. στίνωμα, ατος (τὸ). ETREINDRE, r. a. σφίγγω, fut. σφίγξω, acc. Qui trop embrasse mal étreint, πολλά σφίγγοντι πολλά παρεκ-πίπτει (παρεκ-πίπτω, fut. πισούμαι).

ETREINTE, s. f. action d'étreindre, σφίγξις, sως (ή). M Embrassement, περιπλοχή, ης (ή). ÉTRENNE, s. f. to Eéviev, cu.

ETRENNER, v. a. donner des êtrennes, ξενίοις δωρέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, acc. | En parlant d'un marchand, étrenner quelqu'un, ώνούμενος παρά τινός τι άρχω, fitt. άρξω. Je n'ai pas encore été étrenné d'aujourd'hui, tournez, je n'ai pas encore vendu pour une obole, εὐδέπω οὐδ' δεελον έμ-πεποληκα (έμπολάω, ω, fut. ήσω), Luc.

ETRIER, s. m. αναδολεύς, έως (δ)? A franc etrier, tournez, à toute bride, ἀπὸ δυτπρος. Perdre les étriers, tournez, être jeté à bas, fut. πσομαι. άπο-κρούομαι, fut. κρουσθήσομαι.

ETRILLE, s. f. στλεγγίς, ίδος (ή). Ce qu'on ôte avec l'étrille, στλέγγισμα, ατος (τὸ).

ETRILLER, v. a. frotter avec l'étrille, στλεγγίζω, fut. ίσω, acc. | Battre, accabler de coups, σποδίω, ω, fut. ήσω, acc.

ETRIPER, v. a. E-evrepilo, fut. iow, acc. ETRIQUE, et, adj. orevoc, n, ov (comp. ότερος, ευρ. ότατος).

ETRIVIÈRES, s. f. pt. μάστιξ, τγος (ή): ἴμάς, άντος (δ). Donner les étrivières, μαστιγόω, ω, fut. ώσω, acc. Les recevoir, μασπιγότμαι, τόμαι, fut. ωθήστμαι. Qu'il reçoire un nombre égal de coups d'étrivières, μασπγεύσθω πληγάς ισαρίθμους, Plat. Coquin qui mérite les étrivières, μαστιγίας, ου (δ), Athén.

ETROIT, orre, adj. qui a peu de largeur, στενός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Lieu étroit, στενοχωρία, ας (ή). Chemin étroit, στενωπός, εῦ (ή). | Au fig. Esprit étroit, μικροψυχία, ας (ή). Qui a l'esprit étroit, μικρόψυγος, ος, εν. L'étroite bienséance, τὸ πρέπεν, οντος neutre de πρίπω). Ils vivent dans une étroite amitié, εὐκειότατα πρός άλληλους δια-τίθενται οιε διά-κεινται (δια-τίθεμαι, fut. δια-θήθομαι: διάxeiuai, fut. xeiocuai).

A L'ÉTROIT, adv. ἐστενωμένως. Vivre à Γεtroit, ἐστινωμένως ζάω, ω, fut. ζήσομαι. Ré- s'occuper de. Étudier les belles-lettres, τΞ

ETRÉCIR, υ. α." στενόω, ω, fut. ώσω, μές στενόν καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, ου συν-ελαύνω, fut. ελάσω, acc.

> ETROITEMENT, adv. orevos. Presser étroitement, σφόδρα πίζω, fut. πίσω, acc. Etre lié étroitement avec quelqu'un, cixxiw; Tivi χράομαι, ωμαι, fut. χρήσομαι.

ETUDE, s. f. action d'étudier, pedien, 75 (i). On tourne souvent par διατριδή, occupation, ou par anosoni, zele, ou par maideia, instruction. L'étude des beifes-fettres, à missi τους λόγους διατριδή, ης. L'étude de la philosophie, ή έν φιλοσοφία σπουδή, ής. L'étude de la vertu, ή περί τὰ καλὰ σπουδή, πς. S'adonner à l'étude, τη παιδεία συγ-γίνεμαι, fut. γενήσομαι. Aimer l'étude, φιλομουσέω, 🐱, fut. ήσω. Hair l'étude, μισομουσέω, ω, fut. ήσω. De là les adjectifs φιλόμουσος et μισόμουσος, ος, ev. Lieu destiné à l'étude, μουσείον, ου (τὸ). | Au fig. Faire son étude de, mettre son étude à, σπουδήν ὑπέρ τινος ποιέρμαι, ουμάι,

ETUDES, cercle de connaissances que parcourt la jeunesse, παιδεία, ας (ή). Cercle complet d'études, ή έγκύκλιες παιδεία, ας. Études littéraires, γράμματα, ων (τά): λέγει, ων (εί). Commencer ses études, γραμμάτων απτεμαι. fut. άψομαι. Faire ses études, παιδεύομαι, fut. ευθήσυμαι. Ils faissient toutes leurs études, τὸν έγκύκλιον έπαιδεύοντο παιδείαν. Il a fait ses études grecques et latines, The Pounion Te xai Elliνων παιδείαν έπαιδεύθη. Ceux qui ont fait des études, οἱ τοὺς λόγους ου τὰ γράμματα πεπαιδευμένοι : οἱ μαθόντες γράμματα (μανθάνω , Γίπ. μαθήσομαι). Qui n'a point fait d'études, αγράμματος, ος, ον: γραμμάτων ἀπαίδευτος σει ἀμύπτος, ος, ον. Compagnon d'études, συμμαθητής, cũ (ó).

Erupe, lieu où l'on étudie, paverter, co (73). Bureau où travaillent des scribes, γραμματείον, ω (τὸ).

ETUDIANT, s. m. patriti, co (6).

ETUDIE, EE, adj. fait avec soin, meple-

ETUDIER, v. n. et a. apprendre par l'étude et la méditation, μελετάω, ω, fut. ήσω, acc. On tourne souvent par μανθάνω, fut. μαθήσομαι, apprendre : παιδεύομαι, fut. ευθήσομαι, être instruit : δια-τρίδω, fut. τρίψω, duire à l'étroit, στενεχωρέω, ω, sut. ήσω, acc.: | γράμματα μανθάνω ου παιδεύομαι : περί τὰ γράμματα δια-τρίδω, fut. τρίψω. Etudier ensemble, συμ-μανθάνω, fut. μαθήσομαι. Étudier sous un maître, τινὶ μαθητεύω, fut. εύσω: τινὸς ἀκούω, fut. ἀκούσομαι. Nous avons étudié sous le même maître, τεῦ αὐτεῦ διδασκάλου ἡκούσαμεν. Avoir envie d'étudier, μαθητιάω, ω, fut. άσω. Étudier jour et nuit, τοῖς μαθήμασι συ-ζάω, ω, fut. ζήσομαι. || Observer, examiner, τηρίω σε παρα-τηρίω, ω, fut. ήσω, αcc. : σκοπίω, ω, fut. ήσω, αcc. Ètudier le visage de quelqu'un, φυστογωμενώω, ω, fut. ήσω, acc.

s'Étudier à, περί τι σποεδάζω, fut. άσω: περί τι ου ύπέρ τινος σπουδήν ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσφιαι. S'étudier à paraître vertueux, τοῦ καλοκάγαθος δοκεῖν σπουδήν ποιέομαι, οῦμαι. S'étudier surtout à être court, τὴν βραχύτητα ἐκ παντὸς διώκω, fut. διώξομαι.

ÉTUI, s. m. xsheoc, co (6).

ETUVE, s. f. lieu qu'on échauffe, πυριατίριον, ου (τὸ). || Bains chauds, θερμαί, ων (πὸ): βαλανείον, ου (τὸ).

ÉTUVER, ν. α. πυριάω, ω, fut. άσω, ακτ. ÉTUVISTE, s. m. βαλανιύς, έως (δ).

ETYMOLOGIE, s. f. τὸ ἔτυμον, ου. La science des étymologies, ἐτυμολογία, ας (ή). Donner l'étymologie, ἐτυμολογίω, ω, fat. ήσω, ασ. Mots qui ont la même étymologie, τὰ συγγενῆ ἐτίματα, ων. Suivant l'étymologie, κατὰ τὸ ἔτυμον.

ΕΤΥΜΟΙΟGIQUE, ασί. ἐτυμελεγικές, ἡ, ἐν. ΕΤΥΜΟΙΟGISTE, s. m. ἐτυμελέγος, ευ (ὁ). ΕUCHARISTIE, s. f. εὐχαριστία, ας (ἡ). ΕUCHARISTIQUE, ασί, εὐχαριστικές, ἡ, ἐν. ΕUCOLOGE, s. m. εὐχαλέγιον, ευ (τὸ). ΕUFRAISE, s. f. herbe, εὐφρασία, ας (ἡ). ΚυΝυQUE, s. m. εὕνευχος, συ (ἐ). Rendre eunuque, εὐνευχίζω, fut. ἐσω, ασε. Επέminé comme un eunuque, εὐνευχώδης, ης, ες.

EUPATOIRE, s. f. plante, εύπατόριον, σῦ (τὸ).

EUPHÉMISME, s. m. εὐφημισμός, σῦ (ὁ).

Par euphémisme, κατ' εὐφημισμόν.

EUPHONIE, s. f. εὐφωνία, ας (ή).

EUPHONIQUE, adj. Le ν euphonique, νῦ παραγωγικόν στι ἐφελκυστικόν, εῦ (τὸ).

EUPHORBE, s. f. plante, εὐφόρθιον, cu (τὸ). EURYTHMIE, s. f. εὐρυθμία, ας (ή).

EUX, Elles, pronon, plur. Voyez Lui, π. ÈVACUANT, επτπ., ου ÈVACUATIF, ινπ., αdj. κενατικός, ή, όν. Les évacuants, τὰ κενατικά, ων (sous-ent. φάρμακα).

EVACUATION, s. f. action de vider, κένωσες, εως (ή): ἐκκίνωσες, εως (η). || Évacuation d'une place, d'un pays occupé, voyez Évacuer. En termes de médecine, ἀποχώρησες, εως (ή).

ÉVACUER, u. a. vider, faire sertir en vidant, in-κινόω, ω, fut. ώσω, αεc. || Évacuer une place, ix τῆς πόλεως ἀπο-χωρίω, ω, fut. ήσω, ου ίξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Il fait évacuer la place, τῆς πόλεως τὴν φρουρὰν ἰξεελαύνω (ἰξ-ελαύνω, fut. ελάσω). || En termes de médecine. Faire évacuer quelqu'un, κοιλίαν τινὸς λύω, fut. λύσω.

s'ÉVADER, v. r. s'enfuir, άπο-διδράσκω οπ in-διδράσκω, fut. δράσομαι: άπο-φεύγω οπ ix-φεύγω, fut. φεύζομαι. — d'un lieu, έχ τινος τόπου. S'évader furtivement, ix-δύομαι οπ ύπεκδύομαι, fut. δύσομαι. — d'un lieu, τόπου οπ ix τόπου. Chescher à s'évader, περί δρασμόν fxω, fut. ξω. Faire évader quelqu'un, δρασμόν τινι παρ-έχω, fut. ξω.

EVAGATION, s. f. ἀποπλανησις, εως (ή). EVALUATION, s. f. τίμησις, εως (ή). Le prix d'évaluation, τιμή, ῆς (ή). S'en tenir à l'évaluation, τῆ τιμῆ ἐμ-μένω, fut. μενῶ.

ÉVALUER, v. a. τιμάω, ω, fut. έσω, aoc.

— à juste prix, τῆς ἀξίας. Évaluer ou même
prix, τῆς αὐτῆς τιμῆς ἀξιόω, ω, fut. ώσω, aoc.
ÉVANGÉLIQUE, adj. εὐαγγελιζω, fut. ίσω,
άπι. οπ agc.

EVANGELISTE, s. m. εὐαγγελιστάς, εῦ (ὁ). EVANGILE, s. m. εὐαγγελιον, ου (τὸ).

s'ÉVANOUIR, v. r. tomber en défaillance. λειποψυχέω συ λειποθυμέω, ώ, fut. ήσω. Qui s'évanouit, λειπέθυμος σα λειπέψυχος, ος, εν. Sujet à s'évanouir, λειποψυχώδης, ης, ες. | Dispuratre, ἀφανίζομαι, fat. εσθήσομαι. Qui s'évanouit, φρεύδος, η, ον. Il s'évanouit et disparalt, φρούδος ών ου φαίνεται (ών, partie. α'είμί, fut. Ισαμαι: φαίναμαι, fed. φανήσεμαι), Ευσίρ. Ils se somt évanouis, φρεώδοι βεδάσε (pour βε-Erxaot, parf. de βαίνω, fut. βήσομαι), Eurip. EVANOUISSEMENT, s. m. lanaduría, ας (ή): λειποθυμία, • ας (ή). Revenir d'un évanouissement, την ψυχήν άνα-φέρω, ου en um seul mot ava-pipe, fat. av-ciou, ou ανα-φέρομα, fut. αν-ενεχθήσεμα: έμαυτου αναλαμδάνω, fut. λήψομαι: έμαυτὸν άνω-κτάομαι, ώμαι, fut. κτήσυμαι. Etant nevenu de son évanouissement, the lemotopies an-evernous

(part. aor. 2 d'àva-φέρω). Le vinaigre fait revenir de l'évanouissement, όξος την λειποθυμίαν ἀνα-κτάται (ἀνα-κτάομαι, ωμαι, fut. κτήσομαι), Al. Aphr.

EVAPORATION, s. f. ἀτμισμός, οῦ (¿). $\|$ **Evaporation d'esprit**, πουφότης, πτος (ή): πουφότοια, ας (ή): πενοφροσύνη, ης (ή).

ΚΥΑΡΟΚΕ, τε, adj. léger, frivole, κοῦφος, η, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): μετέωρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Qui a l'esprit évaporé, κουφόνους, ους, ουν (comp. ούστερος, sup. ούστατος): κενόφρων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονίστερος, sup. ονίστατος).

ÉVAPORER, v. a. faire évaporer, iξατμίζω, fut. ίσω, acc. S'évaporer, iξ-ατμίζομαι, fut. ισθήσομαι. On dit aussi dans le sens neutre ἀτμίζω ou ἀπ-ατμίζω ou ὶξ-ατμίζω, fut. ίσω. L'eau s'évapore plus vile, μᾶλλον ἀτμίζει τὸ ὑγρόν, Aristt. || Au fig. Évaporer l'esprit, τὸν νοῦν μετεωρίζω, fut. ίσω.

ÉVASÉ, **is**, adj. εὐρύστομος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

ÉVASEMENT, s. m. εὐρυστομία, ας (ή). ÉVASER, v. a. εὐρύνω ου δι-ευρύνω, fut. υνω, acc.

ÉVASIF, 142, adj. διαδυτικός, ή, όν. Moyens évasifs, διαδύσεις, εων (ai). Employer des moyens évasifs, δια-δύομαι, fut. δύσσομαι.

EVASION, s. f. δρασμός, εῦ (ὁ): ἀπόδρασις, εως (ἡ). Favoriser l'évasion de quelqu'un, δρασμόν ου ἀπόδρασίν τινι παρ-έχω, fut. παρέξω.

EVÊCIIÈ, s. m. dignité de l'Église, ἐπισκιπή, ης (ή). || Étendue d'un diocèse, διείκησις, εως (ή). || Maison de l'évêque, ἐπισκεπεῖον, ου (τὸ).

ÉVEIL, s. m. Donner l'éveil, έγειρω, fut. έγερω, acc. Ayant reçu l'éveil, έχ τούτων έγειρόμενος, η, ον.

ĖVEILLĖ, ix, adj. vif', aciif, όξύς, εῖα, ὑ (comp. ὑτερος, sup. ὑτατος). Enfant éveillé, παῖς σκιρτητικός, οῦ (ὁ).

EVEILLER, v. a. ἰγείρω, fut. ἰγερῶ, acc. ov. Qui a la vertu d'éveiller ἰγερτικός, ή, όν. È S'éveiller, ἰγείρομαι, fut. ἰγερθήσομαι: ἰξ-υπκίζομαι, fut. ισθήσομαι. S'éveiller en sursaut, ξι ὅπνου διαν-ἰσταμαι, fut. διανα-στήσομαι. κέτω bien éveillé, ἰγρήγορα (parf. d'iγείραμαι). Èveillé, ée, dans ce dernier sens, ἐγρηγορώς, υἴα, ός, gén. ότος. L' Δu fig. Être acc.

(part. aor. 2 d'ava-φέρω). Le vinaigre sait éveillé sur ses intérêts, èν τοῖς χέρδεσι δέδορχα revenir de l'évanouissement, εξος την λειπε- (parf. de δέρχομαι, fut. δέρξομαι).

ĖVĖNEMENT, s. m. συμφορά, ᾶς (ή): σύμπτωμα, ατος (τὸ). Plus souvent on emploie le participe neutre de oup-baire, fut. Gnoqual. Evénement présent, to oum-bairor. οντος. Evénement passé, τὸ συμ-δεδηκός ότος. Événement futur, τὸ συμ-Επσόμενον, ου. Juger par l'événement, πρός τὸ τελευταΐον συμbàr xpiru, fut. xpiru. On se sert aussi des mots τύχη, hasard, καιρός, circonstance. Ενέnement heureux, triste, ή καλή, ή πογηρά τύχη, ης. Les événements, καιρεί, ων (οί). Suivre le cours des événements, rois xaupois iπ-ακολουθίω, ω, fut. ήσω. Enfin ordinairement on ne traduit pas le mot événement, et on le remplace par l'adj. neutre. Cet événement, τοῦτο. Prêt 'à tout événement, πρός πάντα έτοιμος, ος, ον. Se préparer à tous événements, πρὸς πάντα παρα-σκευάζομαι, fut. ασθήσομαι. Quel que soit l'événement, δ,τι & τύχη (τυγχάνω, fut. τεύξομαι)

ÉVENT, s. m. courant d'air. Mettre à l'évent, ἀνιμόω, ω, fut. ώσω, acc. Donner de l'évent à quelque chose, voyez ÉVENTER.

|| Vin qui sent l'évent, είνος ἐκτροπίας, ου (έ).
|| Tête à l'évent, tête folle, κουφόνους, ους, ουν : κίπφος, ου (έ).

Event, soupirail, ψυχαγώγιον, ου (τό). [Canal de la respiration chez les cétacés, φυσητήριον, ου (τό): φυσητήρ, προς (ό).

ÉVENTAIL, s. m. ριπίς, ίδος (ή). Petit éventail, ριπίδιον, ου (τὸ).

EVENTER, v. a. soumettre à un courant d'air, à νεμόω, ω, ful. ώοω. || Rafratchir par le moyen d'un éventail, ριπίζω, fut. ίσω, acc. Action d'éventer, ριπισμός, οῦ (ἐ). Détériorer par l'action de l'air, δια-φθείρω, fut. φθερω, acc. S'éventer, en parlant du vin, έχ-τρίπομαι, fut. τραπήσομαι. Vin éventé, οἶνος ἐχτροπίας, ου (ὁ). || Éventé, ée, au fig. léger, frivole, χοῦφος, η, ον: μετίωρος, ος, ον. Tête éventée, un étourdi, χίπφος, ου (ὁ).

Κνεπτεκ, découvrir, ix-φαίνω, ful. φανώ, acc. Éventer une mine, τὸν ὑπόνομον ix-φαίνω, ful. φανώ: au fig. τὰς ἰπιδουλὰς ὑπονοτώ, ω, ful. τίσω. Éventer la bête, en termes de chasse, τὸ θπρίον έξ-ιχνεύω, ful. εύσω.

EVENTRER, v. a. it-evrepico, ful. iou.

sophie, συμ-δεθηκώς, υια, ός (part. parf. de fut. κλινώ. Evilez cela, ταῦτα φυλάσσου (imσυμ-δαίνω, fut. Εποσμα:). | Accidentel, fortuit, | per. de φυλάσσομαι, fut. άξομαι). J'évite de τυχηρός, ά, όν : τυχικός, ή, όν. | Conditionnel, l'irriter, φυλάσσομαι αὐτὸν εἰς ὀργήν κίνεῖν δποθετικός, ή, όν : τυχηρός, ά, όν : τυχικός, 7, óv.

EVENTUELLEMENT, adv. en termes de Losophie, συμδιξηκότως. | Accidentellement, ix bung. | Hypothétiquement , καθ' ὑπόθεσιν.

EVÊQUE, s. m. ἐπίσωπος, ου (δ). Etre évêque, ἐπισκοπεύω, fut. εύσω.

EVERSIF, IVE, adj. avaiperixós ou xabaiρετικός, ή, όν.

EVERSION, s. f. avaipeois ou nabaipeois, 300 (i).

s'EVERTUER, v. r. δια-τείνομαι, fut. τεκομαι, infin. Ils s'évertuaient à faire de leur micux, δι-ετείνοντο τὰ κάλλιστα πράσσειν (πράσσω, fut. πράξω), Aristt.

EVICTION, s. f. executing, swg (1).

EVIDÉMMENT, adv. avec évidence, ivapγως. | Visiblement, manifestement, φανιρώς: έμφανώς: προδήλως.

EVIDENCE, s. f. ivápyeta, as (n): capnγεια, ας (ή). Mettre en évidence, έναργῶς δηλόω, ω, fut. ωσω, acc. Qui frappe l'esprit par son évidence, έναργής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

EVIDENT, ENTE, adj. φανερός, d, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): δήλος, η, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): σαφής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Rendre évident, φανερόν ποιέω, ω, fut. ήσω, acc.: φανερόω ou δηλόω, ω, fut. ώσω, acc.: σαφηνίζω, fut. igw, acc. Il est évident, πασι φανερόν ου dinair ion, avec l'infin. Il est évident qu'ils se trompent, φανεροί ου δήλοί είσιν άμαρτάτοντες (άμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι). Il est évident que les choses se sont ainsi passées, φανερά ταύτα ούτω πραχθέντα (πράσσω, fut. πράξω).

RVIDER, v. a. yapássw, fut. aku, acc. EVIER, s. m. υδρεβρόα, ας (ή).

EVINCER, v. a. ix-κρούω, fut. κρούσω, acc. - quelqu'un d'une chose, τινά τινος.

ÉVITABLE, αdj. εὐφύλακτος, ος, ον: οὐκ έφυκτος, ος, ον.

EVITER, v. a. ix-xlive, ful. xlive, acc. : quλάσσομαι, fut. άξομαι, acc. : δύομαι, fut. δύσο- Exagération en mal, δείνωσις, εως (ή). Εxa-

EVENTUEL, ELLE, adj. en termes de phito- un, acc. Eviler un trait, Blice ix-xiivo. (κινέω, ω, fut. ήσω).

> EVOCABLE, adj. ipioupos, os ou n. ov. EVOCATION, s. f. Explanate, ewe (1). -D'une cause, the dixne. — des ames des morts, των ψυχών ου των θανόντων.

> EVOCATOIRE, adj. exxlyruxóc, n, ov. EVOLUTION, s. f. exclisic, enc (4). Faire des évolutions, The operation if elicon. fut. ξω. Evolution de cavalerie, διέλασις; εως (ή).

> EVOQUER, v. a. ix-xx).iw, w, fut, xaλίσω, ου ix-καλίομαι, fut. ουμαι, fut. καλίσομαι, acc. Evoquer les ames, τάς ψυχάς έχχαλέω, ω, fut. καλέσω: τους θανόντας ψυχαγωγίω, ω, fut. ήσω. Evoquer l'ombre de quelqu'un, πνὸς είδωλον ἀν-άγω, fut. άξω, ου άνα-σπάομαι, ωμαι, fut. σπάσομαι. **Ένο**quer une cause, why dixny ex-xaliquat, ouμαι, fut. καλέσομαι. - devant un autre juge, έπὶ ου είς άλλον δικαστήν.

> · EXACT, ACTE, adj. axpibis, is, is (comp. έστερος, sup. έστατος). Exact dans ce qu'il fait, την έργασίαν άκριδής. Ouvrage exact, τὸ ἀκριδὲς ἔργον, ου. De la manière la plus exacte, πρός το άκριδές.

> EXACTEMENT, adv. ἀχριδώς. Le plus exactement possible, μετά πλείστης άκριδείας. Chercher exactement, απριδολογίομαι, ουμαι, fut. ήσομαι, acc. Connaître exactement, ἀκριδώς cida, fut. είσομαι, ou simplement άκριβόω, ω, fut. wow, acc.

> **EXACTEUR**, **s.** m. είσπράχτωρ, ορος (ό). **EXACTION**, s. f. ή οχληροτέρα εἴσπραξις, εως. Exaction commise dans une province, ή τῆς ἐπαρχίας κάκωσις, εως. Commettre des exactions dans un pays, την ἐπαρχίαν κακόω, ω, fut. ώσω.

> EXACTITUDE, s. f. axpicua, as (i). Exactitude outrée, ὑπερακρίδεια, ας (ή). Exactitude à remplir sa charge, ή της λειτουργίας άκρίbeia, as.

EXAGÉRATEUR, s. m. μεγαλήγορος, ου (δ). EXAGERATIF, IVE, adj. δεινωτικός, ή, όν. EXAGERATION, s. f. ὑπερδολή, κζ (ή). μαι, acc.: φιύγω ου ix-φιύγω, fut. φιύξο- geration d'une offense, διινολογία, α; (ή).

EXAGERER, v. a. υπέρ το άληθές ου υπέρ ιως (ή). || Trou fait en creusant, έρυγμα, τὸ μέτριον αίρω, fut. ἀρω, acc. Exagérer par ατος (τὸ). ses discours, λόγω αὐξάνω ou ἐπ-αυξάνω, fut. αυξησω, acc. Exagérer en mal, δεινόω, ω, fut. ωσω, acc. Exagéré, ée, ὑπέρμετρος, ος, ev : δπερδελικές, ή, όν. D'une manière exagérée, ὑπερδολικῶς: ὑπέρ μέτρον: πέρα τοῦ μετρίου.

EXALTATION, s. f. ξπαρσις, εως (%). Exaltation dans les idées, ή της ψυχής έπαρσις, EWS.

EXALTER, v. a. porter bien haut dans ses éloges, ἐπ-αίρω, ful. αρῶ, acc. : ὑψόω, ä, ful. ώσω, acc. : ἐγκωμιάζω, fut. άσω, acc. : ὑμνέω, ω, fut. ήσω, acc. || Enthousiasmer, έπ-αίρω, fut. αρώ, acc.: ἀν-άγω, fut. άξω, acc. Qui a la propriété d'exalter, ἀναγωγός, ός, όν. S'exalter, επ-αίρομαι, fut. αρθήσεμαι : άν-άγομαι, fut. αχθήσεμαι. Être exalté, ένθευσιάω, ω, fut. άσω. Exalté, ée, ενθουσιώδης, ης, ες.

EXAMEN, s. m. ifitaoic, euc (i). Examen de conscience, ή των άμαρτημάτων έξέτασις, εως. Faire un examen, έξέτασιν ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Sans examen, ανεξετάστως.

EXAMINATEUR, s. m. igeragrés, eu (6). Examinateur des comptes, λογοθέτης, ου (δ).

EXAMINER, v. a. ίξ-ετάζω, fut. άσω, acc. - en soi-même, πρὸς έμαυτόν. Examiner ce qu'il convient de faire, περί των πρακτέων σκέπτομαι, fut. σκέψομαι. Qui n'a pas été examiné, ανεξέταστος, ος, ον. || Examiner sa conscience, έμαυτον δοχιμάζω, fut. άσω.

EXARCHAT, s. m. iξαρχία, ας (ή). EXARQUE, s. m. έξαρχος, ου (δ).

EXASPERATION, s. f. έξαγρίωσις, εως (ή). EXASPÈRER, v. a. it-appios, i, fut. ώσω, acc. Ce discours l'exaspéra, ὑπὸ τοῦ λόγου έξ-πγριώθη. Exaspérer une personne contre une autre, τινά τινος ἀπ-αλλοτριόω, ω, fut. ώσω: τινά τινι άπ-εχθαίρω, fut. αρω. S'exasperer contre quelqu'un, τινί άγριαίνω, fut. ανώ, ου άχθομαι, fut. άχθεοθήσομαι, ου δργίζομαι, fut. watachai.

EXAUCER, ν. α. είσ-ακούω ου έπ-ακούω, fut. ακούσομαι. — une personne, τινός. un vœu, τῆς εὐχῆς. Quelquefois avec ἐπexcúa le nom de la chose se met à l'acc. Jupiter a exaucé ce vœu formé par vous, è Ζεὺς ταῦτα ἐπ-ήκιυσέ σιυ, Luc.

EXCAVATION, s. f. action de creuser, opuçic,

EXCEDANT, ANTE, adj. περίσσός, ή, όν. || Subst. L'excédant, τὸ περισσόν, cũ. Un excédant d'aunage ou de mesure, τὸ ἐπίμετρον, ου. L'excédant d'une somme, τὰ τοῦ ἀργυρίου ύπολοιπα, ων.

EXCEDER, v. a. aller au delà, unep-Exivo. ful. Επουμαι, acc. : υπερ-Εάλλω, ful. Εαλώ, acc. : ὑπερ-έχω, fut. έξω, gén. Excéder la mesure, τὸ μέτρον ὑπερ-βαίνω, fut. Εήσομαι. Qui excède la mesure, ὑπέρμετρος, ος, ον. Cela excède votre pouvoir, τουτο την δύναμιν ύπερ-τείνει (τείνω, fut. τενω). Excéder ses pouvoirs, ὑπὶρ τὴν εξουσίαν τι παιέω, ω, fut. ήσω. Ce qui excède les forces de la nature, τὰ ὑπὲρ τὴν φύσιν: τὰ πέρα τής φύσεως.

Esceder, fatiguer, κατα-τείνω, fut. τενώ, αcc. S'excéder de fatigue, πόνοις κατα-τείνομαι, fut. ταθήσομαι. Excédés à la fin par tant de faligues, τοις πόνοις άπ-ειρηκότες (άπ-αγορεύω, fut. ἀπ-ερω). Excédé de travaux, κατάκοπος, ος, cv. | S'excéder de débauches, ταις πδοναίς έχτήκομαι, fut. τακήσομαι.

EXCELLEMMENT, adv. έξόχως: έξαιρέτως: διαφερόντως: περισσώς.

EXCELLENCE, s. f. supériorité marquée, έξοχή, ης (ή): ὑπεροχή, ης (ή). Par excellence, κατ' έξοχήν. | Qualité distinguée, τὸ έξοχον, ου: τὸ έξαίρετον, ου : τὸ ὑπερφυές, οῦς : τὸ περισσόν, ου. On tourne plus souvent par beauté. κάλλος, ους (τὸ): bonté, χρηστότης, ητος (ή): vertu, ἀρετή, ῆς (ή), ou par différents adjectifs.

EXCELLENT, ENTE, adj. Exoxoc, oc, ov (comp. ώτερος, sup. ώτατος): έξαίρετος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): δια-φέρων, ευσα, ον (partic. de δια-φέρω, fut. δι-οίσω) : περισσός, ή, όν (comp. ότερος, sup ότατος). - en quelque chose, τὶ ου έν τινι. — en tout, έν πασι. Esprit excellent, νους περισσός, ου (δ). Doué d'un esprit excellent, περισσόνους, ους, ουν. Ouvrage excellent, έργον κάλλιστον, ου (τό). Raisons excellentes, λόγοι δικαιότατοι, ων (οί). Nourriture excellente, ή εύχυμος τροφή, ής. Mets d'un goût excellent, των σιτίων τα fiδιστα, ων (superl. de ήδύς, εία, ύ). Couvrir une table de mets excellents, πολυτελείς τραπέζας παρατίθημι, fut. παρα-θήσω.

EXCELLER, v. n. δια-φέρω, fut. δι-οίσω:

ύπτρ-έγω, fut. έξω: περισσεύω, fut. εύσω. - iles excès, ακολασταίνω σε ακολαστίω, ω, fut. mir tons les autres, των άλλων πάντων. — ήσω : άσωτεύομαι, fut. εύσομαι. dans un art, iv rixm. Exceller dans les peφέρω, Luc.

EXCEPTÉ, prép. naiv, avec le même cas n, év. après que devant : πλήν ou χωρίς, avec le gén. Excepté le seul Théophraste, πλήν Θεοφράστω (ύπερ-δάλλω, fut. δαλώ). priver, Aristph. Toutes les villes, excepté la Dolle, πάσει πόλεις χωρίς της ήμετέρας, Isocr. τρως : περισσως : άγαν : λίαν. Excepté que, πλήν ότι : πλήν όσον : πλήν καθόσον: πλήν εί: χωρίς ή ότι: εί μή ότι: le verbe suivant se met à l'indicatif.

EXCEPTER, v. a. iz-aipiw, w, fut. aiphow, acc. J'en excepte Socrate, Σωκράτην έξ-αιρῶ τοῦ λόγου, Plat. Qu'on excepte Thoas et Andronicus, έξ-πρήσθων του λόγου Θοας και Ανδρονικός. Sans excepter personne, ίξ-ηρημένου ούδενός. Excepter par une clause expresse, προσδιαστέλλω, fut. στελώ, acc. Il faut excepter, έξ-αιρητέον ου προσδια-σταλτέον, αςс.

EXCEPTION, s. f. exaipeous, eus (n). Qui fait exception, έξαιρέσιμος, ος, ον. Α l'exception de, voyez Excepté. || Exception, en termes de droit, παραγραφή, ñ; (ή). Opposer une exception, παρα-γράφομαι, ∫υι. γράψομαι, acc. Dém.

EXCES, s. m. unepcoli, n. (i). Exces de mechancete, ή τῆς κακίας ὑπερθολή, ϶ς. Excès de douleur, ή της λύπης αμετρία, ας : ή άμετρος λύπη, ης. A l'excès, άγαν : λίαν : περισσως. Avec excès, ύπερ μέτρον: ύπερ τὸ μέτριον: πέρα του μέτρου. Il ne faut d'excès en rien, μπδὶν άγαν. Sans excès, ἐντὸς τοῦ μετρίου. Porter les choses à l'excès, the metrice eçu τι φέρω, fut. cίσω. Louanges portées à l'excès, δ καθ' υπερδολήν έπαινος, ου. Insolent jusqu'à l'exces, liav agelyac, nc, ec. Prodigue à l'excès, iv τη προίσει άσωτος, ος, ον. Dans l'excès de leurs maux, υπερ-δαλλόντων αυτοίς κακών (ὑπερ-δάλλω, fut. δαλώ).

Exces, déréglement, axpaoia, as (i): axoλασία, ας (ή): ἀσωτία, ας (ή). Se livrer à tous

Excès, acte de violence, ucque, suc (n): aixia, tites choses, int puxpoit δια-φίρω. Quelquefois ας (ή). Se porter à des excès contre quelavec les adj. neutres on emploie l'accusatif seul. qu'un, τινα υξρίζω, fut. ίσω, ou aixilo, fut. Exceller dans l'art militaire, τὰ πολεμικά δια- ίσω : τινά ου κατά τινος βίαιον τι πυίω, ω, fut. ήσω. Qui se porte à des excès, δεριστικές,

EXCESSIF, IVE, adj. autroc, oc, ov: uniq-Excepté un petit numbre, πλήν δλάγοι ου πλήν μετρος, ος, ον : πιρισσός, ή, όν. Avoir un orολίγων. Excepté celui-ci, πλην όδε. Excepté ceux gueil excessif, άμετρα φρονέω, ω, fru. κόνω. qui appellent, πλήν όσει καλεύσι (καλέω, ω, fut. Excessif en tout, έν πάσιν άμετρες, ες, εν. καλέσω), Aristt. Il n'est permis à personne, Bonheur excessif, ή λίαν εὐτυχία, ας. Désir excepté aux disciples, οὐ θέμις πλην μαθηταίς, excessif, ή άγαν ἐπιθυμία, ας. Feu d'une cha-Aristph. Un seul excepté, πλην ένός, Isocr. leur excessive, το υπιρ-δαίλου πύρ, gén. πυρός

EXCESSIVEMENT, adv. άμέτρως : ὑπερμί-

EXCIPER, v. n. opposer en justice, mapaγράφομαι, fut. γράψομαι, acc. Dém.

EXCITATIF, IVE, adj. παροξυντικός, ή, όν. EXCITATION, s. f. xivnong, swg (in).

EXCITER, v. a. mettre en mouvement, xivées ou ex-xiviω, ω, fut. ήσω, acc. | Faire nattre, éveiller, iyeipw, fut. iyepw, acc. : xivéw, w, fut. ήσω, acc. - l'appétit, la colère, τὰν δρεξιν, τὰν οργήν. | Provoquer, amener, faire venir, προκαλέτμαι, τύμαι, fut. καλέστμαι, acc : άγω, fut. αξω, acc. || Occasionner, causer, inspirer, παρίστημι, fut. παρα-στήσω, αcc. : ποιέω, ω, fut. τοω, acc.: iμ-παίω, ω, ful. τοω, acc. | Aiquillonner, stimuler, ἐρεθίζω, fut. ίσω, acc. παρ-οξύνω, fut. υνώ, acc. || Encourager, disposer à, παρ-ορμάω, ω, fut. ήσω, acc.: iποτρύνω συ παρ-οτρύνω, fut. υνώ, αcc.: προτρέπω, fut. τρέψω, acc. — à saire quelque chose, ποιείν τι. Exciter à pitié, à compassion, είς ίλεον άγω, fut. άξω, acc. La plupart de ces nuances de signification se confondent souvent, et le verbe exciter se traduit selon le régime dont il est accompagné. Voir les différents articles de ce dictionnaire.

EXCLAMATION, s. f. ixpornous, sos (ή). Faire une exclamation, έκ-φωνέω, ω, fut. now.

EXCLURE, v. a. sipyes ou an-sipyes, ful. sίρξω, acc. - d'une maison, οἰκίας. Être exclu des honneurs, των πμων άπο-κλείομαι, fut. xleiobiochai.

EXCLUSIF, wz, adj. qui exclut, ifaipe-

τικός, ή, όν. || Particulier, εξαίρετος, ος, ον. | ἀπολογίαν λέγω, fut. λέξω. En apporter une Gout exclusif pour une chose, i περί τι μόνον σπουδή, ής. Goût exclusif pour la musique, μουσομανία, ας (ή). — pour les étrangers, Erropavia, as (1).

EXCLUSION, s. f. tournez par le verbe. Exclusion des honneurs, τὸ τῶν τιμῶν ἀποκεκλείσθαι (άπο-κλείω, fut. κλείσω). Α l'exclusion de, χωρίς, gén.

EXCLUSIVEMENT, adv. uniquement, µóvov. | Particulièrement, Eoga.

EXCOMMUNICATION, s. f. ἀφορισμός, cu (o), Eccl. Sentence d'excommunication, άναθεματισμός, ου (δ), Eccl.: άνάθεμα, ατος (τδ), Eccl. Fulminer contre quelqu'un l'excommunication, πινά άνα-θεματίζω, fut. ίσω, Eccl. Lever l'excommunication prononcée contre quelqu'un, τῆς κατάρας ου έκ τῆς κατάρας τινά έχ-λύω, fut. λύσω.

EXCOMMUNIER, v. a. των όσίων καὶ των ίερων είργω, fut. είρξω, acc. Dem., ou simplement, ἀφ-κρίζω, fut. ίσω, acc. Eccl.

EXCORIATION, s. f. ixocpá, aç (1). EXCORIER, v. a. δίρω ou ix-δίρω, fut. δερώ, acc. Excorié, ée, δαρτός, ή, όν.

EXCRÉMENT, s. m. περίσσωμα, ατος (τό). EXCREMENTIBL, ELLE, adj. περισσωματικός, ή, όν.

EXCRÉTION, s. f. exercise, ens (1). EXCRÉTOIRE, adj. ἐχκριτικός, ή, όν. EXCROISSANCE, s. f. ἀπόφυσις, εως (ή). Excroissance de chair, σάρχωμα, ατος (τὸ).

EXCURSION, s. f. course à l'extérieur, ixδρομή, ης (ή). Faire des excursions sur une terre étrangère, είς την ξένην έχ-τρέχω, fut. δραμούμαι. || Digression, παρέκδασις, εως (ή): διέξοδος, ου (ή). J'ai fait cette excursion, είς ταύτα παρεξ-έδην (παρεχ-δαίνω, fut. δήσομαι).

EXCUSABLE, adj. en parlant des choses, συγγνωστός, ή, όν. En parlant des choses ou des personnes, συγγνώμης άξιος, α, ον. Vous êtes excusable de, συγγωστόν ου συγγωστά σοι (sous-ent. iori) avec el et l'indic. Etre en quelque sorte excusable, συγγνώμην τινά έχω, fut. εξω. Vous n'êtes pas excusable, συγγνώμην οὐκ έχεις. Vous n'êtes pas aussi excusable que nous, ούχ όμεία σεί καὶ ήμιν συγγνώμη (sous-ent. έστί).

EXCUSE, s. f. $d\pi$ ολογία, αc (η) : π α ρ αi τησις, εως (ή). En mauvaise part, πρόφασις, εργάζομαι ου άπ-εργάζομαι ου κατ-εργάζομαι,

mauvaise, κακήν πρόφασιν προ-τείνω, ful. τενώ. Apporter sa maladie, son âge pour excuse, τὸ ἀβρωστείν, τὸν ἡλιχίαν προ-φασίζομαι, **ʃut.** ίσομαι. Recevoir ou admettre une excuse, τὰν άπολογίαν άπο-δέχομαι, fut. δέξομαι. Vous n'avez pas d'excuse pour, oux forte oudemia spéφασις του, infin. Cette faute n'a pas d'excuse, τουτο έκτος άπολογίας έστί. Tenir lieu d'excuse, servir d'excuse, παραίτησιν φέρω, fut. ciou. || Faire ses excuses à quelqu'un, παρά τινες συγγνώμην αίτέω, ω, fut. ήσω.

EXCUSER, v. a. présenter une excuse. Excuser quelqu'un, ὑπέρ τινος ἀπο-λογέομοι, οῦμαι, fut. hochai. — d'une faute, the auapitai. S'escuser soi-même, ὑπὶρ ἐμαυτοῦ ἀπο-λογέομαι, σε simplement άπο-λογίομαι, ούμαι. — d'une faute, την άμαρτίαν. | Servir ou tenir lieu d'excuse. Sa douleur l'excuse, τὸ πικρὸν τῆς λύπης παραίτησιν φέρει (φέρω, ful. είσω). | Admettre une excuse. Vous m'excuserez si je dis, συγγνώση μοι λίγοντι (συγ-γινώσκω, fut. γνώσεμαι). Il excusera votre faute, την άμαρτίαν σει συγγνώσεται. Je vous prie de m'excuser, δέομαι ύμων συγγνώμην μοι έχειν (έχω, fut. έξω).

s'Excuser de, refuser honnêtement d'accepter, παρ-αιτίσμαι, ούμαι, fut. ήσομαι, acc.]] s'excusait de parler, τον λόγον παρ-ητείτο. | S'excuser sur, σχήπτομαι, fut. σχήψομαι, acc.: προ-φασίζομαι, fut. ίσομαι, acc. : προ-τείνω. fut. τενώ, acc. — sur son age, την ηλιχίαν. - sur son ignorance, την άγνείαν ου το μή είδέναι.

EXEAT, s. m. δφεσις, εως (ή).

EXÈCRABLE, adj. qui fait horreur, xatáρατος ου έπαρατος, ος, ον : καταράσιμος ου έπαράοιμος, ος ου η, εν: μυσαρές, ά, έν (εθπρ. ώτερος, sup. ώτατος). | Très-mauvais, κάκιστος, η, ον: χείριστος, η, ον.

EXECRABLEMENT, adv. χείριστα.

EXECRATION, ε. f. imprécation, κατάρα, ας (ή): ἐπάρα, ας (ή). || Horreur, μῦσος, ους (τὸ). Avoir en exécration, μυσάττομαι, fut. άξομαι, acc. Qui est en exécration, μυσαρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ἐπάρατος ομ κατάρατος, ος, ον.

KXECRER, v. a. μυσάττομαι, fut. άξομαι, ace EXECUTER, v. a. meitre à exécution, igτως (ή). Apporter une bonne excuse, δίκαιαν fut. άστιμαι, αςς. : τελέω ου έπι-τελέω, ω, fut.

τελεσω , acc. : περαίνω, fut. ανώ, acc. : άνύω ou | τινί παραδείγματι χράςμαι , ώμαι , fut. χρήσομαι , άνύτω, fut. άνύσω, acc. Exécuter ce qui a été résolu, eà docura int-relie, e, fut. relice. Exécuter 808 promesses, τὰς ὑποσχέσεις έξ-εργάζομαι, fut. άσομαι. Exécuter les ordres, τὰς ἐντολὰς εἰς Ιργον άγω , fut. άξω. L'ouvrage que nous nous preposons d'exécuter, to suiv mpo-xeineror foyou, ou. || Exécuter un criminel, le faire mourir, Θανατόω, ω, fut. ώσω, acc. Il le jugea et le fit exéculer, χρίνας αὐτὸν ἐθανάτωσε (χρίνω, fut. κρινώ), Plut. Lieu où l'on exécute les criminels, τὸ κολαστήριον, ου. || Exécuter un débiteur, le saisir dans ses meubles, κατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. || Exécuter un pays, le traiter militairement, χειρός νόμφ γῆν φθείρω, ſut. φθερώ: τὴν χώραν έχ-πορθέω, ω, fut. ήσω.

EXECUTEUR, s. m. utrice, s. f. tournez par le verbe Executer. || Exécuteur testamentaire, ἐπιμελητής, οῦ (δ). || Exécuteur des hautes œuvres, le bourreau, δήμιος, ου (δ).

EXECUTIF, we, adj. Pouvoir exécutif, ή έξουσιαστική άρχή, ής.

EXECUTION, s. f. έξεργασία, ας (ή): ἀπερyasia, ac (i): xarepyasia, ac (i). Plus souvent on tourne par le verbe Exécuten, ou par le subst. Ipyov, ouvrage. Se charger de l'exécution d'une chose, τοῦ έργου ἀντι-λαμδάνομαι, feet. λήψομαι. Ses discours furent suivis de l'exécution, προ-πλθεν είς έργον ὁ λόγος (προέρχομαι, fut. ελεύσομαι). Homme d'exécution, άνηρ είς τὰ πάντα δραστήριος, ου (δ), Thuc. Exécution d'un criminel, δανάτωσις, εως (ή). Execution d'un débiteur, κατάληψις, εως (ή). Exécution militaire, pillage, δεπόρθησις, εως (ή).

EXEMPLAIRE, adj. παραδειγματώδης, ης, ec. Homme d'une vertu exemplaire, άνὴρ παράδειγμα της άρετης παρ-έχων (partic. de παρέχω, fut. Εω). Punition exemplaire, παραδειγματισμός, οῦ (δ). Voyez Exemplairement.

EXEMPLAIRE, s. m. modèle primitif, ἐρχέτυπον, ου (τὸ). || Copie manuscrite ou li**στε imprimé**, ἀπόγραφον, ου (τὸ).

EXEMPLAIREMENT, adv. παραδείγματος toura. Punir exemplairement, παρα-δειγματίζω, fut. iou , acc.

ΕΧΕΜΡΙΕ, ε m. παράδειγμα, ατος (τδ): δασόδειγμα, ατος (τό). Donner l'exemple aux autres, παράδειγμα ου ὑπόδειγμα τοῖς άλλοις Exercer les enfants à pratiquer la vertu, τοὺς έμαυτὸν παρ-έχω, fut. έξω, ου καθ-ίστημι, fut. παίδας την άρετην πράσσειν άσκίω, ω. Exercé πατα-στήσω. Suivre l'exemple de quelqu'un, là la guerre, τὰ πολεμικὰ ἀσκηθείς, είσα, έν,

Thuc. Prendre ou se proposer quelqu'un pour exemple, παράδειγμά τινα ποιέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι', Den. Hal. : παράδειγμά τινα προ-ίσταμαι, fut. προ-στήσομαι, Luc. Se proposer les anciens pour exemple, πρός τὰ ἀρχαΐα τῶν παραδειγμάτων άπο-δλίπω, fut. δλέψομαι. Faire un exemple, c'est à dire une punition exemplaire, παράδειγμα ποιέω, ω, fut. ήσω, Dém. Faire servir quelqu'un d'exemple, παράδειγμα τοῖς άλλοις τινά καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, Thuc. Servir d'exemple aux autres par son châtiment, παράδειγμα τοις άλλοις γίνομαι, sut. γενήσομαι, Dém. Pour exemple, pour servir d'exemple, παραδείγματος ένεκα, Dém. Par exemple, παpadeiguaros trexa: παράδει qua δέ : ou simplement, clov: ως: ωσπερ: άμελει, Dém. || Exemple d'écriture, s. f. άρχέτυπον, ου (τὸ).

EXEMPT, εμρτε, adj. άτελής, ής, ές. de quelque chose, τινός. Exempt de charges, των λειτουργιών άτελής. Exempt de service militaire, άστράτευτος, ος, ον. — d'impôts, άνείσφορος, ος, ον. - de soucis, de crainte, φροντίδων, φόδου έρημος, η, ον. — de soupçon, de faute, της υποψίας, της αίτίας έχτος ών, ούσα, ον (partic. d'siμί, fut. έσομαι).

EXEMPT, s. m. huissier, xhnthp, hoog (6). **EXEMPTER**, ν. α. άπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. - quelqu'un de quelque chose, τινά τινος. Exempter quelqu'un des impôts, των δασμών τινά άπ-αλλάσσω, ful. άξω, ου άτελη ποιίω, ω, ful. ήσω. Ayant été exempté, ἀτελής γενόμενος (partic. aor. 2 de γίνομαι, fut. γενήσεμαι). S'exempler de, ἀπ-πλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι , gén.

EXEMPTION, s. f. atilica, as (i). des charges, των λειτουργιών. Exemption de toute affaire, άπραξία, ας (ή). - de douleur, ἀναλγησία, ας (ή). Donner une exemption . ἀτίλειαν δίδωμι, fut. δώσω.

EXERCER, v. a. former par l'exercice, άσχίω, ω, ful. ήσω, acc.: γυμνάζω, ful. άσω, acc. Exercer d'avance, προ-ασχίω, ω, fut. ήσω, acc. : προ-γυμνάζω, fut. άσω, acc. Exercer sa mémoire, την μνήμην άσκίω, ώ, fut. now. Exercer sa voix, the power doule, &, ou d'un seul mot pavaoxie, e, fut. rion.

gen. έντες. Exercé dans la marine, τὰ ναυτικά (ή). L'exhabrison des caux, ή ἀπό τῶν ὑδάτων Homenutivos ar yetuhungutivos, n, on : quelquefois avec le génitif, the badasone requirement. n. cv. Philostr. Qui n'est pas enerce, avaεπαιτος, ες, εν: άγύμναστες, ες, εν: άπρογύμναστος, ες, ov. -- dans quelque chose ou à quelque chose, rivos. | Pratiquer, à oxiv. w. fut. nou. acc. : in-motio, fed. even, acc. : iogalicum, fed. άσομαι ασς. : Τελέω, $\tilde{\omega}$, $\int u d \cdot \tau$ ελέσω, ασς. Exercer la justice, win Suzzicourne monée, ... fut. τίσω. Exercer un art, τέχνην έπι-τηδεύω, ful. εύσω, ου έργάζομαι, fut. έσομαι. Exercer une fonction publique, detrouppier redies, a, ful. τελέσω: λειτουργίαν λειτουργέω, ω, ful. ήσω. Excercer un droit, τοῦς ἐμαυτοῦ δικαίοις χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. Exercer sa cruanté, sa colore sur quelqu'an, where, oblive the wood φέρομαι, fut. προσ-ενεχθήσομαι. Riercer sur quelqu'un une autorité lyrannique, mès manaδυναστεύω, fut. εύσω.

s'Exercus, v. r. — à quelque chose, πρός τι γύμναζομαι, ful aubricchai, on plus souvent γυμνάζω, ful. άσω, acc. S'exercer à la guerre, τον πολεμον γυμινάζω, fut. άσω. S'exercer à faire du mal, στανουργίαν ασκέω, ω.

EXERCICE, s. m. travail que l'on fait pour s'exercer, downers, sus (n): $\gamma u \mu v \alpha \sigma (n)$: γύμνασμα, ατος (τό). Les exercices des exhiède la paume, σφαιρομαχία, ας (ή). — du cheval, iππασία, ας (ή). — de la promenade, περίπατος, ου (¿). Faire beaucoup d'exercice, σφόδρα γυμνάζομαι, fut. άσομαι. En faire peu, μικρόν γυμνάζεμαι. Il me semble qu'on peut acquérir toutes les vertus par l'exercice, fuciye δικεί πάντα τὰ καλά καὶ τὰ άγαθὰ ἀσκητὰ είναι (δοχίω, ω, fut. δοξω : είμί, fut. έσομαι)., Xén. Exercices militaires, ai molepixal anxiaus, sow. Les faire faire aux soldats, τους στρατιώτας τά πολεμικά άσκέω, ω, ∫ειί. ήσω, ου γυμνάζω, fut. dow. | Pratique, domasic, εως (ή). - des aris, de la veriu, των τεχνών, της άρετης. || Donner de l'exercice à quelqu'un, lui susciter des embarras, τινὶ πράγματα παρ-έχω, fut. itu.

EXFOLIATION, a. f. delámicic, suc (m). s'EXFOLIER, v. r. in-hemilieum, fut. wohcomat.

άτμίς, ίδος. Il s'élève des exhalaisons, αναθημιάσεις άνα-φέρενται (άνα-φέρω, fat. άν-κέσω). ou ava-didoren (ava-didupu, ful. duou). Ga dit que le soleil attire les exhalaisons de la mor, in ladicons the Thich and beplication (àrea-Bupuácpau, éspeau, ful. ásopau), Aristi | Rahalaisen infecte, munvaise odeur, broudin, as (n).

EXHALER, v. a. ava-bourás, to, fat. átes. acc. : ave-bibape, ful. ave-bibas, acc. : eveφέρω, fat. άν-οίσω, acc. La vapeur qui s'exhale d'une substance humide, संस्थापेंद्र वेसरे कह ύγρας φύσεος άνα-θυμιώμενες, ευ (ό). L'odeur qui s'exhale de la graisse, ή ἀνα-φερομένη κνίσσα, ης (άνα-φέρω, fut. άν-οίσω). Exhaler une edent, double ano-neio, ful medicipal L'odeur que les sleurs exhalent, i dixo-niveoμένη των ανθέων δομή, ης. | Au fig. Exteler sa colère, sa bile, who dorn't, who you've ex-yea, fut. reviou. Exhaler sa colère en sepreches amers, είς πυκρούς λόγους έχ-φήγυμαι, fat. exγήσομαι.

EXHAUSSEMENT, s. m. ifwer, to (t). EXHAUSSER, u. a. i ψoa, a, fut. wom,

EXHEREDATION, s. f. ἀπακλάρωσα, εως (ή). EXHEREDER, v. a. amondanpov montos, a, tes, τὰ τῶν ἀθλητῶν γυμνάσματα, ων. L'exercice fut. ήσω, acc. Den. Aréop. Krhérédé, ec, άπόκληρος, ος, ον, Dém.

> EXHIBER, v. a. προ-φέρω, fut. προ-οίσω. ou mieux mpo-pipopat, fed. mpo-oioopat, acc. EXHIBITION, s. f. mpeocopú, as (i).

> EXHORTATION, c. f. weptichmus ens (vi): παραίνεσις, εως (ή): προτροπή, ής (ή). A vetre exhortation, έχ τῆς σῆς προτροκοῖς. Paroles d'exhoristion, tà superhytikà on mapainemai on прогрептика фиракти. см.

EXHORTER, et el. serpa-redis, a, fut. καλέσω, αcc. : προ-τρέπω, ful. τρέψω, αcc. quelqu'un à la verta, τινά πρὸς άρετήν σα είς άρετήν ου έπ' άρετήν. - quelqu'un à faire quelque chose, Took nout te. Je vous exhorte à étudier la philosophie, map-arm un puleσοφείν (παρ-αινέω, ω, fut. αινέσω). Qui sert à exhorter, παρακλητικός, ή, όν : παραινετειός, ή, έν : προτρεπτικός, ή, έν. Discours qui exhorte à la vertu, ό προτρεπτικός έπ' άρετὸν λόγος, 🖚 EXHALAISON, s. f. ανειθυμίσσις, ευς (ή): Exhorter les jeunes gens à la tempérance. άνάδοσες, εως (ή) : άτμός, εῶ (ἱ) : άτμής, ίδες τους νέους εἰς ΟΝ πρὸς τὸν σωφροσύννη παρ-συμάνη

ω, fut. ήσω. Exhorter à la guerre, ιέπί πὸν πολεμον παρ-οξύνω, fut. υνω, αυς.

ΕΧΗ UMATION, s. f. ιξέρυξης, εως (ή). ΕΧΗ UMER, v. a. ίξ-ορύσσω, fut. ορύξω, αcc.

EXIGEANT, EANTE, adj. δυσάρεστος, ος, ον. EXIGENCE, s. f. caractère exigeant, τὸ τοῦ τρόπου δυσάρεστον, ου (neutre de δυσάρεστος, ος, ον). | Selon l'exigence du temps ou des affaires, κατὰ τὸ δίον: κατὰ τοὺς καιρούς.

EXIGER, v. a. faire payer de force, vioπράσσω, fut. πράξω, ου είσ-πράσσομαι, fut. πράξομαι, acc. de la chose et de la personne: έχ-πράσσω, Jut. πράξω, ου ix-πράσσομαι, fut. πράξομαι, acc. de la chose, et gen. de la personne avec πούς ou παρά. Exiger de quelqu'un beaucoup d'argent, χρημάτων πλήθος τινά είσ-πράσσω, fut. πράξω, Isocr. Ils exigèrent d'eux une satisfaction pour le meurtre, & επράξαντο παρ' εκείνων τον φόνον, Hérodt. | Réclamer, demander, ἀπ-αιτίω, ω, fut. ήσω, acc. - de l'argent de quelqu'un, παρά τικος χρήματα. On exige de moi, ἀπ-αιτίομαι, οῦμαι, fut. ηθήσομαι, acc. Combien exige-t-on de nous? πόσον ἀπ-αιτούμεθα; Grég. | Au fig. Cela exige du travail et de la dépense, movou sai daπάνης δείται τουτο (δέομαι, fut. δεήσομαι). Les circonstances exigent une sérieuse attention, ό καιρός πολλής φροντίδος δείται, Dém.

EXIGIBLE, adj. Dette exigible, χρίος έμπροθεσμον, ου (τὸ).

EXIGU, **UR**, adj. λεπτός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος.

EXIGUITE, s. f. demtoting, intog (n).

EXIL, s. m. bannissement, φυγή, πζ (ή). Bxil perpétuel, ἀειφυγία, ας (ή). Punir de Pexil, φυρή ζημιόω, ω, fut. ώσω, acc. Rappeler de l'exil, τὸν φιύγοντα κατ-άγω, fut. αξω. Aller ou être en exil, φεύγω, fut. φεύξιμαι. Partir pour un exil éternel, αμφυγίαν φεύγω. Envoyer en exil, φυγαδεύω, fut. εύσω, acc. : είς φυγήν έχ-πέμπω, fut. πεμψω, .acc. : έχ-δάλλω, fut. δαλώ, acc.: ίξ-ορίζω, fut. ίσω, acc. Condamner quelqu'un à l'exil, xata-yiνώσκω τινός φυγήν, fut. κατα-γνώσομαι, Isocr. Il fut condamné à l'exil, φυγάν κατ-ιγνώσθη, ου κατ-εγνώσθη φεύγειν (infin de φεύγω). | Absence forcée, ἀποδημία, α; (ή). Son exil fut de courte durée, ολίγον τινά χρόνον άπ-ήει (άπειμι, ful. άπ-έσομαι).

ΕΧΙΙΚ, s. Μ. π., s. f. φυγάς, μόδος (δ, ή). Les exilés, οι φυγάδες, ων : οι φεύγωτες, ω. (partic. de φεύγω, fut. φεύξομαι). Qui a rapport aux exilés, φυγαδικός, ή, όν. En exilé, φυγαδικώς. Vivre en exilé, φυγαδικώς ζάω, ω, fut. ζήσω, Plut.

BXILER, v. a. φυγαδεύω, ful. εύσω, acc.

— d'une ville, τῆς πολεως ἐκ-δάλλω, ful. δαλῶ, acc. — d'un pays, τῆς χώρας ου ἐκ τῆς χώρας ἐξ-ορίζω, ful. ἰεω, acc. S'exiler, aller en exil, φεύγω, ful. φεύξομαι. — changer de pays, μετανίσταμαι, ful. μετανα-στήσομαι. L'action de s'exiler μετανάστασις, εως (ή).

KXISTANT, ANTE, adj. υπ-άρχων, ουσα, ον, gén. οντος (partic. de υπ-άρχω, fut. άρξω). **Voyex** Exister.

ΚΧΙSTER, ν. n. εἰμί, ful. ἐσομαι ε ἐπτάρχω, ful. άρξω. — par soi-même, ἐξ ἰμαυτοῦ ὑπτάρχω. Qui no peut exister, ἀνύπαρκτος, ος, ον. ΚΧΟDE, ε. m. livre de Moise, Ἔξοδος, ου (ή). ΕΧΟΜΡΗΑΙΕ, ε. m. ἐμφαλοκήλη, ης (ή). Atteint de cette infirmité, ἔξόμφαλος, ος, ον. ΚΧΟRABLE, αἰξί, παραιτητός, ή, όν : εὐπαραίτητος, ος, ον :

EXORBITAMMENT, adv. ὑπερμέτρως : πέρα τοῦ μέτρου.

EXORBITANT, ΑΝΤΕ, ασίρ. ὑπέρμετρος, ος, ον. EXORCISER, v. a. έξ-ορχίζω, fut. ίσω, acc. EXORCISME, s. m. έξορχισμος, οῦ (ὁ). EXORCISTE, s. m. ἐξορχιστής, οῦ (ὁ).

EXORDE, ε. m. προοίμιον, ου (τὸ): ή τοῦ λόγου ἀρχή, ῆς. Exorde insinuant, ἐφεδος, ου (ή). Exorde brusque, ή ἀπιξ-ξωγυῖα ἀρχή, ῆς (partic. parf. αἀποξ-ξήγνυμαι, fut. ἡαγήσωμαι). Tirer son exorde, τὴν ἀρχὴν ποιέομαι, οῦμαι, fut. ἡαφιαι. — de quelque circonstance, ἀπό τινος. Tirer son exorde de loin, ἀνωθεν ἀρχομαι, fut. ἀρξομαι. Qui concerne l'exorde, προων μακός, ή, όν, Ευσταιλ.

EXOSTOSE, ε. f. έξόστωσις, εως (ή). **EXOTÉRIQUE**, adj. έξωτερικός, ή, όν. **EXOTIQUE**, adj. έξωτικός, η, όν : ξένος, η, εν : άλλοδαπός, ή, όν.

KXPANSIBILITE, s. f. tournes par le neutre je l'adjectif.

EXPANSIBLE, adj. εὐδιάχυτος, ος, ον. **EXPANSIF**, τνε, adj. χοινωνητιχός, ή, ον : εκινωνιχός, ή, όν.

EXPANSION, s. f. διάχυσις, εως (ή).

EXPATRIATION, s. f. μετανάστασις, εως (ή).

s'EXPATRIER, v. r. τὴν πατρίδα προ-λιίπω,

fut. λείψω: μεταν-ίσταμαι, fut. μετανα-στήσομαι.

RXPECTATIVE, ... f. προσδοχία, ας (ή): προσδοχήσις, εως (ή). Être dans l'expectative, προσδοχίαν έχω, fut. έξω. Dont on a l'expectative, προσδόχιμος, ος ou η, ον.

EXPECTORATION, s. f. ἀπόχρεμψις, εως (ή). **EXPECTORER**, v. a. ἀπο-χρέμπτομαι, fut. χρέμψομαι, acc.

EXPEDIENT, ΕΝΤΕ, αdj. λυσιτελής, ής, ές ζεοπρ. έστερες, sup. έστατες): χρήσιμες, ος ου γ, ον (comp. ώτερος, sup. ώτετες): συμ-φέρων, συσα, ον (partic. de συμ-φέρω, fut. συν-είσω). Il est expédient, λυσιτελεί (λυσιτελέω, ω, fut. ήσω), ου συμ-φέρει (συμ-φέρω, fut. συν-είσω), avec l'infinitif.

RXPÉDIENT, s. m. μηχανή, ῆς (ή): τρόπος, ου (δ). Chercher un expédient, μηχανήν ζητίω, ῶ, fut. ήσω, Aristph. Trouver un expédient, μηχανήν ευρίσκω, fut. ευρήσω, ου έχ-πορίζω, fut. ίσω, Aristph.: τρόπου ζητῶ δι' δν, avec l'indic. Expédient pour se procurer de l'argent, χοημάτων πόρος, ου (δ), Dém. Il faut chercher un expédient, πεῖρά τις ζητητία (sousent ίστί), Soph. Tenter toute espèce d'expédient, πᾶσαν ἰδίαν πειράζω, fut. άσω, Thuc.: πάσας τὰς μηχανὰς προσ-άγω, fut. άξω, Luc.: πάντα λίθον κινίω, ῶ, fut. ήσω, Plat. Par toutes sortes d'expédients, πάση μηχανῆ: ἐκ παντὸς τρόπου.

EXPÉDIER, v. a. achever promptement, ἀνύω ου ἀνύτω, fut. ἀνύσω. acc. : ἀπ-εργά-ζομαι, fut. άσομαι, acc. Expédier quelqu'un, le tuer, τινὰ κατ-εργάζομαι, fut. άσομαι. || Envoyer, faire partir, πίμπω ου ἐκ-πίμπω ου δια-πίμπω, fut. πίμψω, acc. — une lettre, des marchandises, γράμματα, φορτία. Expédier courriers sur courriers, τοὺς ἀπι ἀγγελους ἀποστύλω, fut. στελῶ.

EXPÉDITIF, IVE, adj. ἀνυστικός, ή, όν.

EXPÉDITION, s. f. — des affaires, ή τῶν
πραγμάτων ἀνυσις, εως. [[Entreprise de guerre,
στρατεία, ας (ή). Faire une expédition, στρατεύω, fut. εύσω. — contre les ennemis, ἐπι
τοὺς πολεμίους. — en Thrace, εἰς Θράκην. Servir
dans une expédition, στρατείαν στρατεύομαι,
fut. εύσομαι. [[Copie, ἀπόγραφον, ου (τὸ).

EXPÉDITIONNAIRE, s. m. γραμματεύς; ίως (δ).

EXPÉRIENCE, s. f. épreuve, πείρα, ας (ή). Faire une expérience, πείραν ποιότμαι, ούμαι, fut. πόστμαι. Faire l'expérience de quelque chose, πείράν τινος ποιότμαι, ούμαι, ου λαμ- δάνω, fut. λπίψομαι: τινὸς πειράσμαι ου άποπειράσμαι, ώμαι, fut. άσομαι. Connaître quelque chose par expérience, πείράν τινος έχω, fut. εξω. Je le sais par expérience, είδα πεπειραμένος (part. parf. de πειράσμαι, ώμαι). Déterminer par l'expérience la force des remèdes, τῆ πείρα των φαρμάχων τὴν ἐνέργειαν κανονίζω, fut. ίσω, Diosc. Faire en médecine des expériences hasardeuses, δια-κινδυνευσμένοις φαρμάχως χράσμαι, ώμαι, fut. χρήσομαι, Isocr.

Εχρέπιενα acquise par l'usage, lμπειρία, ας (ή). Longue expérience, ή λε πολλοῦ ἰμπειρία, ας. Qui a de l'expérience ou l'expérience de, lμπειρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). — de quelque chose, τινός. Avoir une grande expérience, πολλοῦν ἰμπείρως ίχω, sul. εξω. Qui est sans expérience, άπειρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Sans expérience des affaires, άπειρος τῶν πραγμάτων. N'avoir point d'expérience, τῶν πραγμάτων. N'avoir point d'expérience, τῶν πραγμάτων έχω, fut. εξω.

EXPERIMENTAL, ALE, adj. ἐμπειρικός, ή, όν. EXPERIMENTE, εξ, adj. ἔμπειρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Très-expérimenté, πολλών ἔμπειρος, ος, ον. Expérimenté dans la guerre, ἔμπειρος τοῦ πολεμικῦν : τῶν πολεμικῶν ου τὰ πολεμικὰ ἔμπειρος.

EXPÉRIMENTER, ν. α. πιφάομαι, ώμαι, fut. άσομαι, gén.

EXPERT, adj. m. qui a de l'expérienc ξμπειρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος), avec le gén. rarement avec l'acc. — dans son art, τῆς τίχνης. — dans la guerre, τοῦ πολεμεῖν, ου τοῦ πολέμου, ου τῶν πολεμιχῶν, ου quelquefois τὰ πολεμιχά. || s. m. arbitre choisi pour une estimation, διαιτητής, οῦ (δ). Qui se fait par expert, διαιτήσιμος, ος, ον.

EXPERTISE, s. f. δίαιτα, κς (ή). S'en | ner une fausse, παρεζ-ηγίσμαι, ευμαι, fut. ήσοrapporter à l'expertise, δίαιταν έπι-τρίπω, fut. τρέψω. Demander une expertise, διαιτητάς προκαλέγιαι, εύμαι, ful. καλέσεμαι.

EXPLATION, s. f. καθαρμός, εῦ (δ): άγνισμός, cũ (δ): ἐναγισμός, οῦ (δ). Purifier par des expiations, καθαρμές άγνίζω, fut. ίσω, ou simplement xabaipu, fut. xabapu, acc. Victime ou sacrifice d'expiation, τὸ καθάρσιον, cu. Celui qui fait l'expiation, καθαρτής, οῦ (δ). Chose qui demande expiation, άγος, ους (τό). Qui a besoin d'expiation, έναγής, ής, ές. Apaiser la déesse par des expiations, τὸ τῆς θεοῦ ἄγος έλαύνω, fut. έλάσω. Faire expiation de ses crimes, voyex Expier.

EXPIATOIRE, adj. καθάρσιος, ος, ον. Cérémonie expiatoire, καθαρμός, ου (δ): έναγισμός, οῦ (¿). Victime expiatoire, τὸ καθάρσιον, ου.

EXPIER, v. a. purifier par une cérémonie religieuse, καθαίρω, fut. καθαρώ, acc. Expier ses crimes, άπο των άσεδημάτων καθαίρομαι, fut. καθαρούμαι. Qui demande à être expié, καθαρμού δεόμενος, η, ον (partic. de δέςμαι, fut. Behochai): ou d'un seul mot évayis, is, és. Que l'on ne peut expier, ἀκάθαρτος, ος, ον. | Au figure, être puni, δίκην δίδωμι, fut. δώσω, gên. seul ou avec ὑπίρ. Il expicra ses iniquités, ὑπὲρ ὧν πόίκησε δίκην δώσει (άδικέω, w, fut. 7,00).

EXPIRATION, s. f. émission d'un souffle, έχπνευσις, εως (\dot{n}) : ἐχπνοή, ῆς (\dot{n}) . || Fin, τέλος, cu; (τὸ) : τελευτή, ῆς (ή). || Échéance, ή προθεσμία, ας (sous-ent. ήμέρα).

EXPIRER, v. n. au propre, ἐκ-πνίω, fut. ππύσομαι. Près d'expirer, ἐχ-πνέων ἤδη (partic. dix-πνίω). Etre près d'expirer, ψυχοβραγίω, ω, fut. ήσω. || Finir, τελευτάω, ω, fut. ήσω : λήγω, fut. λήξω. L'année expire, τελευτά το έτος. Le délai étant près d'expirer, ληγούσης ήδη τής άναδολής. Laisser expirer le terme, τής προθεσμίας ύπερήμερος είμι, fut. έσομαι. Dont le terme est expiré, ὑπερήμερος, ος, ον : ἐκπρόdeappos, os, ov.

EXPLETIF, IVE, adj. παραπληρωματικές, ή, όν. EXPLICATIF, IVE, adj. έξηγητικός, ή, όν. **EXPLICATION**, s. f. $i\xi \eta \eta, \sigma \iota \varsigma$, $\epsilon \omega \varsigma$ $(\dot{\eta})$: ίγμηνεία, ας (ή). — des choses divines, τῶν upav. Explication des songes, ή των δυιίρων εξήγη- $\sigma_{i, \epsilon_{0}}$, ou épunveia, as (\dot{n}) : $\dot{\sigma}_{i, \epsilon_{0}}$ despohoria, as (\dot{n}) . Fausse explication, παρεξήγησις, εως (ή). En don-

μαι, acc. : παρ-ερμηνεύω, fut. εύσω, acc. Donner une explication forcée, δια-στρέφω, ου παραστρέφω, fut. στρέψω, acc. : βιάζομαι, fut. άσομαι, acc. | Avoir une explication avec quelqu'un, lui demander raison, λόγον παρά τινος aiτέω, ω, fut. ήσω.

EXPLICITE, adj. δι-ειρημένος, η, ον (partic. parf. passif de δι-αγορεύω, fut. δι-αγορεύσω ο**μ δι-ε**ρῶ).

EXPLICITEMENT, adv. διαβρήδην : βητώς. EXPLIQUER, v. a. έξ-ηγέομαι, ούμαι, fut. πσομαι: έρμηνεύω. Jut. εύσω, acc. Expliquer les choses divines, τὰ ἱερὰ ἰξ-ηγίομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Celui qui les explique, έξηγητής, ου (¿). Expliquer les songes, τους δνείρους έξηγέςμαι, εύμαι, ου έρμηνεύω, fut. εύσω: όνει. ροπολίω, ω, fut. ήσω. Qui explique les songes, ονειροπολος, ου (¿). L'art d'expliquer les songes, ή δνειροκριτική, ης. Expliquer en peu de mots, διά βραχέων δι-ηγέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Expliquer au long, τῷ λόγῳ διιξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Expliquer mal ou à contre-sens, παρεξ-ηγέομαι, ούμαι, Jut. ήσομαι, acc.: παρερμηνεύω, fut. εύσω, acc. Expliquer à sa manière les sentiments d'un autre, πρὸς τὸ βούλημα νοῦν τινὸς Ελκω, fut. Ελξω. Facile à expliquer, εὐερμήνευτος, ος, ον. Dissicile à expliquer, δυσερμήνευτος, ος, ον.

s'Expliques, v. r. dire ce qu'on pense, the γνώμην άπο-φαίνομαι, fut. φανούμαι. Je ne m'explique pas, εὐδὶν λέγω, fut. λέξω ou έρω. Le talent de s'expliquer, π έρμπνευτική δύναμις, εως.

EXPLOIT, s. m. fait glorieux, τὸ καλὸν έργον, ου, σα simplement έργον, ου (τὸ). Les exploits de César, τὰ τοῦ Καίσαρος έργα, ων: αί του Καίσαρος πράξεις, εων: τὰ τῷ Καίσαρι πεπραγμένα, ων (partic. parf. passif de πράσσω, fut. πράξω). Vos propres exploits, τὰ σαυτῷ πεπραγμένα, ων. Vanter ses exploits, έπὶ τοῖς έργοις σεμνύνομαι, fut. υνούμαι. Un vaillant exploit, άρίστευμα, ατος (τὸ) : ἀνδραγάθημα, ατος (τὸ). Exploit couronné du succès, κατόρθωμα, ατος (τὸ). | Assignation, κλησις, εως (ή). Signifier un exploit à quelqu'un, πνά κλητεύω, fut. εύσω.

EXPLOITABLE, adj. ἐργάσιμος, ος, ον. Terre exploitable, άγρὸς ἐργάσιμος ου γεωργάσιμος, ου (δ). Bois exploitable, ύλη τομαία, as (n).

EXPLOITATION, s. f. travail fait sur une

yhou, $\omega \in (h)$. — d'un bois, ûdorquía, as (h). - d'une mine, μεταλλουργία, ας (ή). || Profit fait sur une chose, κάρπωσις ου ἐκκάρπωσις, εως (ή). Voyez Explores.

EXPLOITER, v. α. faire valoir, ἐργάζοat, fut. άσομαι, acc. Explöiter une terre, άγρὸν ἐργάζομαι, ſul. άσομαι, ου γεωργέω, ω, fut. now. | Mettre à profit, xapmoquat ou ix-xapπόομαι, εύμαι, fut. ώσομαι, acc. Exploiter les malheurs publics, τὰς χοινή συμφοράς χαρπόομαι, εύμαι. Exploiter les choses saintes, τά άγια πιπράσκω, fut. περάσω. Exploiter la crédulité publique, τῆς τῶν πολλῶν εὐνθείας ἀπολαύω, fut. λαύσομαι.

EXPLORATEUR, s. m. κατάσκοπος, ου (δ). EXPROSION, s. f. expness, ewe (n): ex-6ολή, ῆς (ή). ∥ Δu fig. Il y eut une explosion de cris, εξ-εβράγησαν βοαί (be-ρέγγυμαι, fut. ραγήocuai).

EXPORTATION, s. f. $i\xi \alpha \gamma \omega \gamma \hat{n}$, $\tilde{n}\hat{s}$ (\hat{n}) : έχ-χεμιδή, ής (ή). Objets d'exportation, τὰ έξαγώγιμα, ων.

EXPORTER, v. a. i\(\xi\)-\(\alpha\), fit. \(\alpha\)\(\xi\), acc.: έκπομίζω, fut. ίσω, acc. Exporter en secret, υπιχ-λομίζω, fut. ίσω. Qu'on exporte ou qui peut être exporté, έξαγώγιμος, ος σπ η, ον.

EXPOSER, v. a. mettre dehors; ix-ribinu. fut. θήσω, acc. : προ-τίθημι, fut. προ-θήσω, acc. Exposer à tous les regards, sic méron mon-tiδημι, acc. Etre exposé, έχ-κειμαι ου πρό-κειμαι, fut. κείσομαι. || Exposer un enfant, παίδα έχ-τίθημι, fut. έχ-θήσω. Enfant exposé, τὸ έχθετον ου έκδολιμαϊον βρέφος, ους. H' Exposer en vente, προ-τίθημι, fut. προ-δήσω, acc. Qui est exposé en vente, avice, or on a, ov. || Exposer aux bêtes, τοις ζώοις παρα-δάλλω, fut. δαλω, acc.

Exposen, soumettre à l'action de, ὑπο-δάλλω ου προ-δάλλω, fut. δαλώ, acc. Le reg. indir. au datif. Rire exposé à, ὑπό-κειμαι ου πρόxeipai ou ex-xeipai, fut. xeiochai, dat. Qui est exposé aux vents, τοις ανέμοις έχ-κείμενος, η, or (partic. d'in-xethat), ou d'un seul mot binνεμος, ος, ον. Exposé au soleil, προσπλιος, ος, ev. Maison exposée au nord, ή βλέπουσα πρὸς τὸν βόβραν οἰχία, ας (βλέπω, fin. βλέψομαι). | Au fig. Etre exposé, sujet à, ὑπό-κειμαι, fut. micouat, dat. Exposé aux changements, ταϊς μεταθολαϊς υπο-κείμενος, η, εν. Εχροςό à στική, πς. Noblesse de l'expression, μεγαλη-

chose, έργασία, ας (ή). — d'une terre, γιώς- | jures de la fortune, τοῖς τυχαροῖς ἔνοχος, ος ; ev. Exposé à l'envie, ἐπίφθένος, ος, ev.

> Exposen, dire, expliquer, directed ou if ηγέομαι, εύμαι, füt. ήσεμαι, αcc.: δι-έρχομαι ου διεξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι, acc. Il expose en peu de mots le principe de sa philosophie, σύντομον της έαυτου φιλοσοφίας δρον έκτίθεται (έx-τίθεμαι, filt. έx-θήσομαι), Just.

> Exposer, mettre en danger, τῷ κινδύνω προ-Εάλλω, ou simplement προ-δάλλω, fut. δαλώ, acc. : είς χίνδυνον άγω, fut. άξω, acc. Exposer sa vie, τὸν ὑπὶρ τοῦ σώματος ῥίπτω, fut. ῥίψω (dans cette phrase on sous-entend xúbev ou xívbuvev). Notre vie est exposée, κινδυνεύει ήμων ή ψυχή (κινδυνεύω, fitt. εύσω). S'exposer, έμαυτόν προ-Cállo, fut. Colū.— à la mort, είς θάνατον. S'exposer aux dangers, τείς κινδύνεις έμαυτών άναβ-βίπτω, fut. βίψω.

EXPOSITION, s. f. extens, ews (i). d'un enfant, ἐκδολή, ῆς (ή). — d'un tableau, έπίδειξις, εως (ή). | Exposition d'un fait, ή πο πράγματος εξήγησις ου διήγησις, εως. || Exposition d'un lieu, sa situation, τοποθεσία, ας (ή).

BXPRES, ESSE, adj. formel, δι-ειρημένος, n, or (partic. parf. passif de δι-αγορεύφ, fut. δι-αγορεύσο ου δι-ερω): δι-εσταλμένος ου προσδιεσταλμένος, η, ον (partic. parf. passif' de δία-στέλλω ου προσδια-στέλλω, fut. στελώ). En termes exprès, διαβρήδην. Faire une défense expresse, διαφρήδην άπ-αγορεύω, fut. άπ-αγορεύσω ou ἀπ-ερω, acc.

EXPRES, s. m. messager, applice, ou (6). Exprès chargé de porter une lettre, γραμματοφέρος, ου (έ). Envoyer un expres; άγγελεν άποστέλλω, fut. στελώ.

EXPRES, adv. à dessein, Einirndes: ix προαιρέσεως: έκ προνοίας. Η l'a fait exprès, είδως καί έκων επραξε (είδως, υτα, ός: έκων, ούσα, όν : πράσσω, fnt. πράξω).

EXPRESSEMENT, adv. διαβράδηνι

EXPRESSIF, IVE, adj. enuzvitacie, in, in (comp. ώτερος, sup. ώτατες). D'une manière expressive, σημαντικώς.

EXPRESSION, s. f. action d'exprimer le jus, εκθλιψις, εως (ή) : έκπίεσις, εως (ή). [Manière de s'exprimer, λέξις, εως (τ): φράσις. εως (ή). Expression élégante, λέξις πεπτιπμένα, τις. — basse, ταπεινή, τζ. — forceo, καταχρηl'injure, τη ύθρει υπεύθυνος, ος, ον. — aux in- | νορία, ας (ή). Sublimité de l'expression, ύψας, ους (τό). Force de l'expression, ή της λιξιως | στησομαι. Étre en extase, inστατικώς έχω, fint. έξω. Suvante, toc. Douceur, agrément de l'expression, ή τῆς φράσεως χάρις, ιτος. Avoir une grande abondance d'expressions, των λόγων εὐcoρίω, ω, fut. ήσω. Manquer d'expressions, των λόγων ἀπορίω, ω, fut. ήσω. | Débit animé, το μιμητικόν, ευ. Avec expression, μιμητικώς.

EXT

EXPRIMER, v. a. faire sortir en pressant, ix-0λίδω, fut. θλίψω, acc. : ix-πιέζω, fut. έσω, acc. Exprimer le suc, χυλίζω, fut. ίσω, acc. Suc exprime, yúliqua, arcs (to). || Enoncer, faire entendre, σημαίνω, fut. ανώ, acc. Tous les mots expriment quelque chose, πάντα τὰ δνόματα σημαίνει τι. Son visage exprimait la douleur, την λύπην εσήμαινε το πρέσωπεν. Εxprimer sa pensée, την διάνοιαν άπο-φαίνομαι, ful. φανεύμαι: τὸ νοεύμενον φράζω οι έκ-φράζω, fut. φράσω. Je ne puis vous exprimer, φρά-Cerv cux exw , fut. exw.

s'Exprimen, v. r. parler, φράζω, fut. φράσω. - en termes magnifiques, μεγαληγορέω, ω, fut. ήσω. — en termes sublimes, ύψηλελογέω, ω, fut. riou. - en termes emphatiques, ύψηλαδατίω, ω, fut. ήσω. S'exprimer élégamment, καλλιλογέω, ω, fut. ήσω. Talent de s'exprimer, εὐέπεια, ας (ή).

EX PROFESSO, adv. initrades: it initrades. EXPROPRIER, v. a. Tr, curias in-Cana. fut. 6αλω, acc.

EXPULSER, v. a. iz-lallo, fut. lala, acc. EXPULSION, s. f. expean, ñe (i).

EXQUIS, ISE, adj. distingué, recherché, choisi, έξαίρετος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). | Agréable aux sens, γλυκύς, εία, ύ (comp. γλυχίων ου γλυχύτερος,, sup.. γλυχύτατος): άδύς, εία, ύ (comp. ήδίων, sup. ήδιστος). || Délicat, fin, ¿ξύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Gout exquis dans les arts, φιλοχαλία, ας (ή). Avoir le sens exquis., τὸ αἰσθητικὸν εὖ πίφυκα (parf. de φύομαι, fut. φύσεμαι).

EXSICCATION, s. f. Enpayous, ews (i). **EXSUCCION**, s. f. $\dot{\epsilon}$ χμύζησις, $\dot{\epsilon}$ ως (\dot{n}) . **EXSUDATION**, s. f. ἀφίδρωσις, εως (ή). **EXSUDER**, ν. n. ἀφ-ιδρόω, ω, fut. ώσω. EXTANT, ΑΝΤΕ, αdj. ὑπ-άρχων, αυσα, αν (partic. de $\dot{v}\pi$ - $\dot{\alpha}\rho\gamma\omega$, fut. $\dot{\alpha}\rho\xi\omega$).

EXTASE, s. f. exoragic, ewc (i). En extase, έχστατικώς. Ravir en extase, είς έχστασιν τρέπω, fut. τρέψω, ou simplement έξ-ίστημι, fut. έκστήσω, acc. Tomber en extase, έξ-ίσταμαι, fut. έκ- | εῦ (έ).

Qui ravit en extase, ἐκστατικός, ή, όν.

s'EXTASIER, v. r. être ravi, quantoù ixίσταμαι, ou simplement ζ-ίσταμαι, fut. ixστήσομαι. S'extasier d'admiration, έχ-πλήσσομαι fut. πλαγήσεμαι. - à la vue d'une chose, τ: ου πρός τι.

EXTATIQUE, adj. ἐκστατικός, τ΄, όν. EXTENSEUR, adj. m. Muscles estenseurs. μυόνες ix-τείνοντες, ων (ci) (partic. dix-τείνω, fut. TEVÃ).

EXTENSIBLE, adj. mapa-reivedlat iv-Seyoμενος, η, ον (παρα-τείνω, 'fut. τενώ : έν-δέχοmai - fut. δίξομαι).

EXTENSION, a. f. παράτασις, εως (ή). Donner de l'extension à , παρα-τείνω , fut. τενώ, acc. En donner à sa voix, The powie in Trivopat. fut. τενεύμαι. En donner à un mot, τὴν τοῦ ρτματος αξίωσιν παρα-τείνω, ſει. τενώ: τῆ λίξιι κατα-χράςμαι, ώμαι, ful. χρήσομαι. Par extension, xarayongrixus.

EXTÉNUATION, s. f. diminution, Dággues, εως (ή). | Maigreur, ισχνότης, ητος (ή).

EXTÉNUER, v. a. diminuer, ilaccoia, a. fut. 600, acc. | Faire maigrir, in-tixe, fut. τήξω, acc. S'exténuer, έκ-τήκομαι, fut. τακήσεμαι. Exténué de veilles, άγρυπνίαις έχ-τοτηχώς, υία, ος (partic. parf. d'in-τήκεμα»). Hiténué par la misère et par la satigue, mevia καὶ πόνω τετρυμένος, η, ον (partie. parf. passif de τρύχω, ful. τρύσω).

EXTÉRIEUR, BURE, adj. έξωτερικός, ή, όν. On tourne mieux par les adverbes, ξω ou έξωθεν. Toutes les choses extérieures, πάντα τα έζω. Les biens extérieurs, τὰ έζωθεν ἀγαθά, w. Tout ce qui reçoit une impulsion entérieure, πάν δ έξωθεν κινείται (κινέςμαι, σύμαι, fut. nonochae).

Extérieur., s. m. le dehars, tà Ew ou to έξωθεν, indécl. || Superficie, ἐπισάνεια, ας (ή). | Apparence, σχήμα, ατος (τὸ): εἶδος:,, ους (τὸ). Bel extérieur, σχήμα εύπρεπές, ούς. Avoir l'extérieur d'un honnéte homme, avie ayatès maivouce. Jul. pavegopa. A l'extérieur, étudev. Avois l'extérieur grave, σεμανοπροσωπέω, &, ful ricu-

EXTERIEUREMENT, adv. intic: Em: Em-

EXTERMINATEUR, s. m. exchalgeuths,

456

EXTERMINATION, s. f. Ejakeia, ac (1): Ε-ολόθρευσις, εως (ή).

EXTERMINER, v. a. εξ-ολλυμι, fut. ολέσω ου ολώ, acc.: Εξ-ολοθρεύω, fut. εύσω, acc.: αιστόω, ω, ful. ώσω, acc. : άφανίζω, ful. ίσω, acc. : an-aipiw ou xab-aipiw, w, ful. aiphow, acc. Exterminé, ée, ¿ξώλης, ης, ες.

EXTERNE, adj. έξωτερικός, ή, όν : δ, ή, τὸ Ko au Kuber, indecl. Elèves externes, ci Κωθεν μαθηταί, ών.

EXTINCTION, s. f. action d'éteindre, obiσις ου κατάσδεσις, εως (ή). Extinction de voix, άφωνία, ας (ή). || Fin, τέλος, ους (τὸ): τελευτή, ης (ή). | Jusqu'à extinction, jusqu'à la fin, άχρι του τέλους : entièrement, άρδην.

EXTIRPATEUR, s. m. expicutife, ou (8). EXTIRPATION, s. f. expi(wore, ewe (i)).

EXTIRPER, v. a. ix-ριζώω, ω, fut. ώσω, acc. - les passions, τὰ πάθη. La raison n'extirpe pas les passions, elle lutte avec elles, ούχ έχριζωτής των παθών ό λογισμός, άλλ' άνταγωνιστής (sous-ent. ἰστί), Joseph.

EXTORQUER, v. a. — quelque chose à quelqu'un, τὶ ἀπό τινος ou mieux τινά τι έxδιάζομαι, fut. άσομαι : τί τινος έξ-αρπάζω ου άφ-αρπάζω, fut. αρπάσω : τί τινος άφ-αιρέομαι, εύμαι, fut. α:ρήσεμαι.

EXTORSION, **s.** f. ἐκδιασμός, οῦ (ὁ) : άρ**π**αγή, ῆς (ή).

EXTRACTION, & f. action d'oter, igaiρεσις, εως (ή). Extraction de la pierre, λιθοτομία, ας (i). | Action d'exprimer le jus, χυλισμός, οῦ (δ). Extraction d'un suc par la pression, $\xi \times \theta \lambda : \psi(\zeta, \omega \zeta(\eta))$.

Extraction, origine, γένος, ους (τὸ). D'une noble extraction, εὐγενής, ής, ές. D'une basse extraction, άγενής ου άγεννής, ής, ές : δυσγενής, ής, ές. Noblesse d'extraction, εὐγένεια, ας (ή). Bassesse d'extraction, ἀγένεια, ας (ή): δυσγένεια, ας (ή).

EXTRAIRE, v. a. ôter, retirer, έξ-αιρίω, ω, fut. αιρήσω, acc. — une chose d'une autre, τί τινος ou έχ τινος. || En parlant d'une liqueur, χυλίζω, fut. ίσω, acc. Extraire le suc par la pression, τὸν χυλὸν ἐχ-θλίδω, fut. θλίψω, ou ἀμέργω, fut. ἀμέρξω. | Recueillir dans un livre, έχ-λέγομαι, ου ανα-λέγομαι, fut. λέξομαι, acc. — les pensées des poëtes, των ποιητών τὰς γνώμας. | Extraire un livre, en faire le sommaire, ἐκλογὴν τοῦ βιθλίου πειέτμαι, εύμαι, fut. ήσομαι.

EXTRAIT, s. m. — d'une liqueur, gullone. ατος (τό). - d'un registre, τὸ κατὰ μέρος ἀπόγραφον, ου. | - d'un livre, d'un auteur, èxλογή, ης (ή). Recueil d'extraits, τὰ έκλεκτα ου ανάλεκτα, ων. Ceci n'est qu'un extrait des ouvrages d'Aristote, έχλεκτα ταῦτα τῶν 'Αριστοτέλους. Faire un extrait, έκλογήν ποιέτμαι, ούμαι, fut. hochai.

EXTRAJUDICIAIRE, adj. 6, 7, 70 Es τής δίκης ου τής γραφής.

EXTRAJUDICIAIREMENT, adv. 150 Tic δύκης ου τής γραφής.

EXTRAORDINAIRE, adj. hors de rang, hors de ligne, Extaxtos, os, ov : ¿ξαίρετος, ος, ον. | D'un ordre tout particulier, εξαίρετος, oc, ov. | Inusité, arione, ne, es (comp. iorepoc, sup. έστατος). || Étonnant, θαυμαστός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Étrange, παράδοξος, ος, cv (comp. ότερος, sup. ότατος). || Distingué, remarquable, εξαίρετος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): έξοχος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

EXTRAORDINAIREMENT, adv. hors de rang, hors de ligne, έξαιρίτως. La préture lui fut décernée extraordinairement, αὐτῷ έξαίρετος στρατηγία ίδιθη (δίδομαι, fut. δοθήσομαι), Plut. || D'une manière inusitée, απθως. || Extrêmement, à l'excès, διαφερόντως : ὑπερφυῶς : ἀμέτρως : εἰς τὸ ἔσχατον: θαυμαστόν δσεν.

EXTRAVAGAMMENT, adv. μωρώς.

EXTRAVAGANCE, ε. f. μωρία, ας (ή). Faire ou dire des extravagances, μωραίνω, fut. ανώ. C'est une extravagance de dire, παλλή μωρία λέγειν (sous-ent. έστί).

EXTRAVAGANT, ANTE, adj. μωρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): παράφρων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, sup. ονέστατος).

EXTRAVAGUER, v. n. μωραίνω, fut. ανῶ: παρα-φρονίω, ω, ful. ήσω: παρα-κόπτω, ful. κόψω. Extravaguer dans ses propos, μωρολογέω, ω, ful. ήσω: ληρέω ου παρα-ληρέω, ω, fut. 1,00. La maladie le fait extravaguer, vi νόσω παρα-φρονεί (παρα-φρονέω, ω, ful, ήσω), Plut.

s'EXTRAVASER, v. r. sortir d'un vaissean, ix-χυμόσμαι, σύμαι, fut. ωθήσομαι. Sang extravasé, τὸ ἐχ-χυμωθέν αίμα, ατος. Ηυmeur extravasée, ἐχύμωμα, ατος (τὸ). Qui a du sang extravasé dans les yeux, αἰμάλωψ, ωπις (δ, ή).

EXTRAVASION, s. f. exyumone, ene (1). EXTRÈME, adj. loyarce, n., ev (sup. wratee). Pauvreté extrême, ή έσχάτη πενία, ας. Vieillesse extrême, το έσχατον γπρας, ως. Danger extrême, δ έσχατος κίνδυνος, ου. Être dans un danger extrême, ἐσχάτως ἔχω, fut. έξω. Rtre traité avec la plus extrême rigueur, τά πάντων έσχατώτατα πάσχω, fut. πείσομαι, Xén. Extrême injustice, i iogárn ou dapa aduia, as: ή ύπερ-δελλουσα άδικία, ας (partic. de ύπερδάλλω, fut. δαλώ). Feu d'une chaleur extrême, πῦρ ὑπερ-Εάλλον, οντος (τὸ). Méchanceté extrême, κακίας ὑπερδολή, ῆς (ή). Être d'une méchancelé extrême, μοχθηρία ύπερ-Εάλλω, fut. Εαλώ. Rire extrême en tout, .iv πασιν ύπερ-δάλλω. Joie extrême, ή μεγίστη χαρά, ας : περιχάρεια, α; (ή). Sentir une joie extrême, περιχαρώς έχω, fut. έξω : ὑπερ-χαίρω, fut. χαιρήσω. Sentir une douleur extrême, περιωδύνως ου περιλύπως έχω, fut. έξω: ὑπερ-αλγέω, ω, fut. ήσω. H Les extrêmes, tà l'oyata, wv. Les extrêmes se touchent, συγγινή τὰ έσχατα (sous-ent. έστί).

EXTRÊMEMENT, adv. ἐσχάτως. Craindre extrêmement, έσχάτως φιδίτμαι, ιδμαι, ou d'un scul mot ύπερ-φοδέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Se rejouir extremement, υπερ-χαίρω, fut. χαρήσομαι. Etre extrêmement affligé, ὑπιρ-αλγίω, ω, fut. now. Extrêmement habile dans un art, the τέχνην άχρος, α, ον. Extrêmement versé dans la philosophie, είς φιλοσοφίαν άκρος, α, ον. Etre extrêmement instruit, vertueux, etc. This maiδείας, της άρετης είς αχρον έλαύνω, fut. έλάσω.

EXTRÊME-ONCTION, s. f. τὸ ἔσχατον χρίσμα, ατος : τὸ εὐχελαιον, ου, G. M. Donner l'extrêmeonction aux malades, τους άξξωστους άλείφω, fut. alsive, Bibl.

EXTRÉMITÉ, s. f. partie la plus éloignée, ίσχατιά, ας (ή): τὸ έσχατον, ου (neutre d'έσχατος. n, cv). Les extrémités de la ville, ai éoxaτιαί ου τὰ έσχατα τῆς πολεως. A l'extrémité du monde, εν εσχάτφ κέσμφ. Être situé à l'extrémité de quelque chose, loyation, fut. τύσω, gen. | Le bout d'une chose, τὸ έκρον, su (neutre d'axpos, a, ov). Extrémité des doigts, ci ακρει δάκτυλει, ων. Extrémités du corps, τὰ ἀκρωτήρια, ων. Avoir les extrémités gelées, τὰ ἀχρωτήρια ριγόω, ω, fut. ώσω. Couper les extrémités, άκρωτηριάζω, fut. άσω, acc. | Dernier moment de la vie, ψυχερβαγία, ας (ή). Etre à l'extrémité, tà teleutala nviw, fut. πνεύσω. Etre malade à l'extrémité, ἐσχάτως ίχω, fut. Κω | Dernière nécessité, τὰ έσχατα, wv. Réduire à la dernière extrémité, siç rav έσχάτην άνάγκην καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. Souffrir les extrémités les plus sacheuses, τά πάντων Ισχατώτατα πάξχω, fut. πείσομαι, Xén.

EXTRINSEQUE, adj. εξωτερικός, ή, όν. EXUBERANCE, s. f. ὑπερθολώ, ũς (i)-Avoir une exubérance de quelque chose, nvi ύπερ-βάλλω, fut. δαλώ.

EXUBERANT, ANTE, adj. ύπερ-δάλλων, ουσα, ον (partic. de υπερ-δάλλω, fut. δαλώ).

EXULCERATIF, IVE, adj. έλκωτικός, ή, όν. EXULCERATION, s. f. δικωσις οκ ἀφιλ**χωσις, εως (ή).**

EXULCERER, v. a. έλκόω ου άφ-ελκόω, ũ, fut. wow, acc.

EX-VOTO, s. m. ἀνάθημα, ατος (τό). Dédier un ex-voto, ανάθημα ανα-τίθημι, fut. άνα-θήσω. Offert en ex-voto, άνα-τεθειμένος, η, ον : άναθηματικός, ή, όν.

F

FAB

FAB

F'ABLE, s. f. récit fabuleux, μύθος, ου (δ). | μύθους ποιέω, ω, fut. τίσω: μυθοποιέω, ω, fut. Petite fable, μυθάριον, ου (τό). Racouter des ήσω. Qui en compose, μυθυποιός, ός, όν. Mofables, μύθους λέγω, fut. λέξω ou έρω. Qui rale d'une fable, ἐπιμύθιον, ου (τό). | Fiction concerne les fables, μυθικές, τί, όν. | Apo- mythologique, μῦθες, ευ (ό): μυθιλεγία, ας logue, μῶθος, ου (δ): ἀπολογος, ου (δ). Petite (ή). Suivant la fable, κατὰ τὸν μῶθον: ὡς οἰ

Sable, μυθάριον, ου (τό). Composer des sables, μύθοι λέγουσι (λέγω, fut. λέξω) : ώς ὁ μύθος

έχει οπ φέρει (έχω, ful. έζω: φέρω, ful. σίσω): | ώς μυθαλογείται (μυθολογέω, ω, fut. ήσω): κατά τὸ μυθελογούμενον, ou simplement τὸ μυθολογούμενον. | Sujet d'un poème, μῦθος, ου (¿). La fable de l'Iliade, δ περί την 'Ιλιάδα μύθος, ου. Le dénoûment de la fable, ή τοῦ δράματος καταστροφή, ής. | Imposture, mensonge, ψεῦδος, ους (τὸ): πλάσμα, ατος (τὸ): quelquefais μῦθος, ου (δ). Inventer des fables, μύθους πλάσσω, ful. πλάσω: μυθοπλαστέω, ω, ful. ήσω. Fables que tout cela, ταῦτα δὶ πάντα λῆροι (sousent. sioi). || Sujet de conversation et de risée, γέλως, ωτος (ό): καταγέλασμα, ατος (τό). Devenir la fable de tout le monde, γίλως άπάντων γίνομαι, fut.. γενήσομαι. Rendre quelqu'un la fable de tout le monde, καταγίλαστόν τινα ποιέω, ω, ful. ήσω.

FABRICANT, s. m. εργάτης, ω (δ): αι fém. εργάτης, ιδος (ή). Fabricant de tissus, d'étosses, δ υφάσματα εργαζόμενος, ου (partic. d'εργάζομαι, fut. άσομαι).

FABRICATEUR, s. m. κατασκιναστής, οῦ (δ). Fabricateur de fausse monnaie, de fausses clefs, voyez Fabriquer. || Le fabricateur souverain, δ δημιουργός, οῦ : ὁ κοσμοπλάστης, ου.

FABRIQUE, s. f. façon de certains ouvrages, ipγασία, ας (ή). || Lieu où l'on fabrique, ipγαστήριον, ον (τό). || Construction, architecture, οδιεδομή, ῆς (ή). || Batiment, είνεδόμημα, ατος.(τό).

FABRIQUER, v. a. ἰργάζομαι, fut. άσομαι, acc. — des tissus, des étoffes, ὑκράσματα. Fabriquer de la monnaie, νομίσματα κόπτω, fut. κόψω. Fabriquer de la fausse monnaie, νομίσματα παρα-κόπτω, fut. κόψω. Fabriquer de fausses clefs, ψευδοκλείδια κατα-σκευάζω, fut. άσω, μt. βg. κατα-σκευάζω, fut. άσω, acc. Fabriquer des mensonges, λόγους πλάσσω, fut. πλάσω.

FABULEUSEMENT, adv. en manière de fable, μυθωδως. | Faussement, ψευδως.

FABULEUX, τες, ασί, μυθώδης, πε, ες. Conte, récit fabuleux, μυθολόγημα, ατος (τό). Faire des récits fabuleux, μυθολόγημα, ατος (τό). κόσω. Il raconta les guerres et les combats fabuleux des demi-dieux, τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς πολέφους τῶν ἡμιθέων ἰμυθολόγησε, Isocr. Il existe une tradition fabuleuse, λόγος παλαιός μεμύθευται (μυθεύω, fut. εύσω), Luc. Ce qu'il y a de fabuleux dans un récit, τὸ τοῦ λόγου μυ-6ῶδες, ους. Histoire fabuleuse, μυθιστορία, ας (ή).

FABULISTE, s. m. μυθοποιός, οῦ (δ).

FACADE, a. f. πρόσωπον, ου (τό).

FACE, s. f. visage, πρόσωπου, ου (το): στόμα. απος (τό). Cracher à la face, είς τὰ πρόσωπου άπο-πτόω, fut. πτύσω. | En face, à la face de, ivavrior, gén. Regarder en face, ivavrios βλέπω, fut. βλίψομαι, Dém.: αντι-δλέπω, fut. δλίψομαι, dat Xén. ou rarement avec l'acc. Synés. Tu oses les regarder en face, sic rà τούτων πρόσωπα βλέπειν τολμάς (τολμάω, ώ, fist. ήσω); Dem. Resister en face, ανθ-ίστομαι, fat. άντι-ατήσομαι. — à quelqu'un, τινί. Il osa lui dira en face, avençus ion (qui, fut. enou), Plut. A la face de tous, ivortior ou sun pooter άπάντων. A la face du ciel, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. | Rn face, vis-d-vis, ενανκίων, gén. : εξ εναντίας, gén. : ἀντικού ου ἀπαντικού ου καταντικού, gén. Qui est en sace, evavrice, a, ev, dat. Etre en face, avri-xupat, fut. xiaquat, dat. Mettre une chose en face d'une autre, ri rivi deίστημι, fut. ανει-ατήσω, acc. Balir en face, άντ-οιχεδεμέω, ω, fut. ήσω, acc. Bt ainsi de beaucoup d'autres composés d'avri. Le rég. indir. se met au dat. || Face à face, avringu ou zaravτικού, gén. Combattre face à face, ἀντι-μάχομαι, ful μαχήσομαι. | Faire face, résister, ανθ-ίσταμαι, fut. ἀντι-στήσομαι, dat. : ἀντι-τάσσ**αμαι,** fut. τάξομαι, det. — aux ennemis, τοις πολεμίοις. Faire volte-face, im-στρέφομαι, sut. ατραpriacual. Voyez Volte.

Face, superficie, ἐπιφάνιια, ας (ή). Η Coie extérieur, τὸ εξω μέρος, συς, ou simplement. τὸ εξω ου τὰ εξω, indécl. Η Façade d'une maison, πρόσωπον, ευ (τὸ): τὰ ἐνώπια, αν. La face de la maison est tournée vers la mer, ὁ εἰκος πρὸς τὴν θάλασσαν ἀπο-δλέπει (ἀπο-δλέπω, fut. δλέψομαι).

Face, apparence, σχήμα, ατος (τὸ): είδος, τος (τὸ). || Situation apparente, στάσις, εως (τὸ): κατάστασις, εως (τὸ). La face des affaires est telle que, etc. εἰς τοῦτο τὰ πράγματα καθέστηκεν ὥστε, infin. (καθ-ίσταμαι fut. καταστήσομαι). Tel était l'état des affaires de la Sicile, τὰ περὶ τὴν Σικελίαν τοιαύτην είχε τὴν κατάστασιν (ίχω, fut. ἔξω). Telle est maintenant la face des affaires en Grèce, σύτως ἔχει νῦν τὰ τῆς Ἑλλάδος: εὐτω διά-κειται τὰ τῆς Ἑλλάδος (ἔχω, fut. ἔξω: διά-κειται τὰι τῆς Ἑλλάδος (ἔχω, fut. ἔξω: διά-κειται, fut. κείσομαι). Tant l'État a changé de face, εἰς τοασύτην μεταξολὴν ἡλθε τὰ τῆς πόλεως (ἔρχομαι, fut. ἐλεύσομαι). Quand la fortune changea. fut. πεσεύμαι).

FACETIE, s. f. yelwronoida, ∞ (\dot{r}): γz λειασμές, ου (έ). Dire ou saire des sacéties, 🕯 γελωτοποιέω, ω̄, fitt. ήσω : γελοιάζω, fut. άσω. FACETIEUSEMENT, adv. γιλιίως.

FACETIEUX, RUSE, adj. Telouce, a, cv (comp. érapes, sup. érares). Personnage sacécieux, γελωτοποιός, οῦ (ό): γελοιαστής, οῦ (ό). FACETTE, s. f. $l\delta p \alpha$, αc (η) : $\pi \lambda e v p \alpha$,

ας (ή). Tailler une pierre à facettes, είς μυρίας πλευράς τιμίαν λίθον περι-ξίω, fut: ξέσω.

FACHER, v. a. affliger, chagriner, λυπίω, ω, fut. ήσω, acc. Tout me fache, πάντα με λυπεί. Celà me fache, τεύτο ou ini τεύτω δυσχεραίνω, fut. ανώ. Être faché, affligé, λυπέςμαι, εύμαι, fut. ηθήσεμαι : λυπηρώς έχω, fut. έξω: άλγέω, ω, fut. ήσω: δυσχεραίνω, fut. ανώ : άχθεμαι, fut. άχθεσθήσεμαι. — de quelque chose, riví ou êmi rivi. Je suis saché de ce que, etc. πάρ-εστί μοι λύπη ότι, indic. (πάρειμι, fut. έστμαι). Nous sommes fachés de son départ, απδώς φέρομεν ότι απ-πλθεν (φέρω, fut. είσω : ἀπ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι).

FACHER, mettre en colère, δργίζω, fut. ίσω, acc. Facher quelqu'un contre un autre, rivà πρὸς άλλον έξ-οργίζω, fut. ίσω. Il a faché tout le monde contre vous, απαντας είς δργήν σει κατ-έστησε (καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω). Se facher, ὀργίζομαι, fut. ισθήσομαι. — contre quelqu'un, rivi. La vérité ne me fache pas dans votre bouche, εὐδί σει τ' ἀληθή λέγεντι όργίζομαι. Être faché contre quelqu'un, τινί δυσχεραίνω, fut. ανώ, ου άχθομαι, fut. άχθεσθήσυμαι. Il est faché contre nous, ήμας δι' όργπς έχει (έχω, fut. έξω). Il n'est plus faché, τπς εργής επαύσατο (παύομαι, fut. παύσυμαι). Se facher un peu, υπ-οργίζομαι, fut. ισθήσομαι. Se facher aisement, προχειρώς είς δργήν καταφέρομαι, fut. κατ-ενεχθήσομαι. Il so fache aisement, πρός δργάν εύχερως έχει (έχω, flit. εω). Qui se fache aisement, είς δργήν όξύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος): δργίλος, η, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): όξυθυμος, ος, εν : ἀχρόχολος, ος, ον.

FACHERIE, s. f. cotere, dogn, no (n). Point de facherie, under deprecentat (oppicoum, fut. 100 rocuat).

FACHEUX, EUSE, adj. qui cause du dé-

de face, ότε μετ-έπεσεν ή τύχη (μετα-πίπτω, | ώτατος) : ἀκδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος) : προρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος) : βαρύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Il est facheux, χαλεπόν έστι, infin. Co qu'il y a de plus sacheux, c'est que, etc. δ. δὲ πάντων ἐστὶ χαλεπώτατον ου βαρύτατον. Quoi de plus facheux que de vivre toujours on crainte? τί γὰρ άλγιον ή ζην ἀεὶ δεδιότα (ζάω. a, fut. Triow : Sidouxx, fut. deiaw), Isocr. | Indiscret, importun, og noos, a, or (comp. ότερος, sup. ότατος): ἐπαχθής, ής, ές (comp. έστερος , **ε**υρ. έστατος) : φορτικός , ή , όν **(comp.** ώτερος, sup. ώτατος). Les facheux, οἱ φορτικοί, ών, Plut. Un facheur, φορτικός ου δχληρός ἀνήρ , gén. ἀνδρός. || Difficile , de mauvaise humeur, δύσκελες, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): δυσχερής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): πικρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Humeur facheuse, δυσχολία, ας (ή). Les vieillards sont toujours d'humeur sacheuse. ci γέροντες αεί δυσκολως έχουσι (έχω, fut. έξω). Homme d'humeur facheuse, avin τον τρόπον χαλεπός, ου : άντρ δύσκιλος ου δυσομίλητος ου άνομίλητος, ος, ον.

FACILE, adj. aisė à faire, pastic;, a, or (comp. βάων, εμρ. βάστος) : εὐχερής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): εὐμαρής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): εύκολος, ος, ον (comp. wrepos., sup. wrates): εύπερος, ες, εν (comp. ώτερες, sup. ώτατες). Tout est facile à Dieu, ράδια πάντα Θεφ. C'est une chose facile et que tout hemme peut faire, paster καὶ παντός ἐστι (εἰμί, fut. ἔσομαι), Dóm. Cela est plus facile et plus sûr, ράσν τοῦτο καὶ ἀσφαλέστερον, Dém. Le plus beau des arts, le plus facile à apprendre, τέχνη ἀρίστη καὶ ράστη έκμαθείν (έν-μανθάνω, ful. μαθήσεμαι). Pacile à digérer, ευπεπτος, ος, ov. Facile à vaincre, εὐχείρωτος, ος, ον. Facile à prendre, εὐάλωτος, ος, ον. Facile à voir, εὐόρατος, ος, ον. On forme ainsi un très-grand nombre d'adjectifs composés.

FACILE, qui fait tout aisement, souple, flexible, εύστροφος, ος, ον (comp: ώτερος, sup. ώτατος). Esprit facile, άγχίνοια, ας (ή). Homme d'un génie sacile, avip aggivous, ou (é).

FACILE, accommodant, royeptic, tie, ic (comp. έστερος, sup. έστατος): εύκολος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): έπιεικής, ής, ές (comp. plaisir, γαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. έστερος, sup. έστατος): πρήος, εια, εν (comp.

cile pour ses amis, άνλρ πρὸς τοὺς συνήθεις εύχολος, ου (ό), Plut.

FACILEMENT, adv. padius (comp. pacv, sup. βάστα): εύμαρως ου εύχερως (comp. έστερον, sup. έστατα): εὐκελως ου εὐπέρως (comp. ώτερον, sup. ώτατα). Le plus facilement possible, ώς ράστα. Facilement et sans aucun effort, άπόνως καὶ χωρίς πραγματείας.

FACILITÉ, s. f. qualité de ce qui est facile, ραστώνη, ης (ή): εὐμάρεια, ας (ή): τὸ εὕκολον ou εύπορον, ου (neutre des adjectifs). La facilité de faire une chose, τὸ ἄνευ πόνου τι δύνασθαι ποιείν (δύναμαι, fut. δυνήσεμαι: πειέω, w, fut. now. La facilité de prendre la ville, τὸ τῆς πολεως εὐάλωτον, ου. Voyez l'adj. Facile. Facilité à apprendre, supassa, as (f.). - à parler, εύρεσιλογία, ας (ή). Il y a beaucoup d'autres substantis composés qu'on trouvera aux divers articles du dictionnaire.

FACILITÉ, moyen de faire une chose, πόρος, cu (6). Procurer à quelqu'un toutes les sacilités possibles, απαντας ων αν δίοιτο πόρους τινὶ παρα-σχευάζω, fut. άσω.

FACILITÉ, humeur commode, suxulía, as (1). Homme d'une grande facilité de mœurs, d'in τάν φύσιν πραότατος, ου (ό).

FACILITER, v. a. rendre facile, pádico ποιίω, ω, fut. ήσω, acc. ou d'un seul mot εὐτρεπίζω, fut. ίσω, acc. Je vous faciliterai toutes choses, δι' έμου πάντα σοι ράδια καί πρόχειρα έσται (είμί, fut. έσιμαι). Je facilitai son départ, δι-επραξάμην όπως βάςν άπ-έλθοι (δια-πράσσομαι, fut. πράξομαι : ἀπ-έρχομαι, fut. shavoopai). Faciliter à quelqu'un la route de la vertu, όδον τινι της άρετης ομ έπι την άρετην τέμνω, fut. τεμώ : είς τήν τινι άρετην όδοποιέω ου προ-οδοπειέω, ω, fut. ήσω.

FAÇON, s. f. manière dont on fait une chose, τρόπος, ου (δ). De cette façon, τόνδε τὸν τρόπον (sous-ent. κατά). De quelle saçon? δν τρόπον; τίνα τρόπον; Il faut voir de quelle façon l'État est administré, σκεπτέον τίνα τρόπον ή πολις δι-εικειται (δι-εικέεμαι, ευμαι, fut. ηθήσεμαι). De la même façon, τὸν αὐτὸν τρόπον. Désendez-vous de la même saçon qu'il vous attaque, δν έχεινος τρόπον πολεμεί, τούτον ύμιν άμύνεσθε (πολεμέω, ω, ful. ήσω : άμύνομαι, fut. υνούμαι), Dém. De toute façon, πάντα les lettres par la ville, γραμματοφόρος, ου (δ). τροπον : πάντως. En aucune façon, οὐδίνα ομ

έτερος, sup. ότατες). Homme d'un caractère sa- μηδένα τρόπον : οὐδαμῶς ου μηδαμῶς. De sacon que, sore, infin. A la façon accoutumés. χατά τὸ εἰωθός : τὸν εἰωθότα τρόπον : χατά τὸ σύνηθες: ἐκ τοῦ συνήθους. A la saçon des Grecs, κατά τὸν Έλλήνων τρόπον. C'est sa façon, sa manière d'être, ούτω πέφυχε (parf. de φύομαι. fut. φύσομαι). C'est ma façon, ούτω πέφυκα: ούτως έχω φύσεως : ούτως έχω την φύσιν : σπ simplement εύτως έχω, fut. έξω.

FACON, travail de l'artisan, ippacia, ac (1). | Prix de ce travail, μισθός, οῦ (ὁ).

FAÇON, labour qu'on donne à la terre, à la vigne, έργασία, ας (ή). Donner une façon à la terre, γῆν ἐργάζομαι, fut. σσομαι. Donner à la terre la première façon, την γην νεάζω, fut. άσω. Lui donner la seconde façon, βωλο-×cπέω, ω, fut. ήσω, acc.

FAÇON, tournure d'une personne, eldoc, out (τὸ): σχῆμα, ατος (τὸ). Qui a bonne façon, εὐτράπελος, ος, ον. Jeune homme qui a bonne façon, μειράχιον τὸ σχήμα εὐπρεπές, ους (τὸ). Qui a mauvaise façon, appeixes, os, ov: άπειρόχαλος, ος, ον.

Façons, civilités excessives, άκκισμός, ου (δ). Faire des façons, axxicquat, fut. ischat. Pourquoi ne pas le dire de suite sans tant de façons? τί γαρ αν μή τουτο έχ του παραγρήμα λέγοιτε (λέγω, fut. λέξω); Sans façons, άπλως. Je vous parle sans façons, ταῦτα πρὸς σὲ παρρησιάζομαι, fut. άσομαι. Agir sans façons avec quelqu'un, πάνυ είκείως τινι χράτμαι, ώμαι, fut. ypńscuai.

FAÇONNER, v. a. donner la façon, la forme, μερφόω, ω, fut. ώσω, acc.: πλάσσω ou δια-πλάσσω, fut. πλάσω, acc. || Façonner une terre, la cultiver, χώραν έργάζομαι, fut. άσομαι. || Façonner quelqu'un, l'instruire, τινα παιδεύω, fut. εύσω. - à quelque chose, τι. || Se façonner, s'accoutumer, idicouxi, fut. idiσθήσομαι : γυμνάζομαι, fut. ασθήσομαι : ἀσκίομαι, οῦμαι, fut. κθήσφιαι. — à quelque chose, π ου πρός τι.

FACONNIER, ière, adj. ἀχαζόμενος, η, ι (partic. ď ἀκκίζομαι, fut. ίσομαι)

FACTEUR, s. m. fabricant. — d'orgues d'instruments de musique, δργανοποιός, εῦ (δ). Qui fait la commission pour un marchand, πρόξενος, ου (δ): πρόξενητής, ου (δ). | Qui porte

FACTICE, adj. mointos, n, ov : oxeux-

στός, ή, όν. Mots factices, δνόματα πεποιημένα. wy (partic. parf. passif de ποιίω, ω, fut. ήσω).

FACTIEUX, EUSE, adj. στασιαστικός, ή, ών : στασιώδης, ης, ες : στασιωτικός, ή, όν. Un factieux, στασιασττίς, οῦ (δ).

FACTION, s. f. parti dans un Etat, στάσις, τως (ή). Exciter une faction, στάσιν ποιέςμαι, υμαι, fut. ήσιμαι. Faire entrer quelqu'un ans une faction, είς στάσιν τινά είσ-άγω, fut. - Btre d'une faction, former des factions, être en proie aux factions, στασιάζω, fut. άσω. Ville déchirée par des factions, πόλις èv αύτη στασιάζουσα, ης (ή). Nous sommes en proie aux factions, στασιαστικώς έχομεν (έχω, fut. ξω). Être de la faction de quelqu'un, τινί συ-στασιάζω, fut. άσω. Ceux de sa faction, ci autou στασιώται (pluriel de στασιώτης, ω). Il était de la faction opposée, ly τω των έναντίων μέρει έτάσσετο (τάσσω, fut. τάξω).

Faction, fonction d'un soldat en sentinelle, φυλακή, ής (ή). Être en faction, φυλακήν άγω, fut αξω. Rire place en faction, in φυλακή τάσσομαι, fut. ταχθήσομαι.

FACTIONNAIRE, s. m. φύλαξ, ακος (δ). FACTUM, s. m. accusation ou défense par έστιε, ή διά γραμμάτων κατηγορία ου άπολοyía, aç.

FACTURE, s. f. façon d'une chose, ioγασία, ας (ή). D'une bonne facture, εὖ πεποιημένος, n, or (partic. parf. passif de ποιίω, ũ, fut. ήσω).

FACULTE, s. s. capacité pour faire une chose, δύναμις, εως (ή). Chacun suivant ses secultés, κατά την εκάστου δύναμιν: ώς εκάστω δυνατόν. Avoir la faculté de, δυνατός είμι, fut. loopat : clos th sign, fut. Loopat : divapat, fut. δυνήσομαι : ἰσχύω, fut. ύσω : avec le verbe suivant à l'infin. Qui a la faculté de sentir, αἰσθητικός, τί, όν. — de comprendre, νοητικός, n, ov. On forme ainsi une infinité d'adjectifs verbaux en uxóc, qui tous gouvernent le génitif. Permission, pouvoir, ikoucia, as (i). Si on leur donnait la faculté de faire tout ce qui leur plait, εί αὐτοῖς έξουσία γένοιτο, ομ al abroic it-cin, ou plus simplement it-by abτοίς ποιείν ό,τι αν βουληθώσι (γίνομαρς ful. ενήσομαι: έξ-ιστι, fut. έξ-ίσται: βούλομαι, **Μ. βουλήσ**εμαι).

Adaises, φλυαρίω, ω, fut. ήσω.

FADE, adj. qui n'a point de goût, une ρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Légumes fades au goût, al μωραί γευσαμένω ρίζαι, ων. Devenir sade, μωραίνιμαι, sut. ανθήσομαι), Bibl. | Qui n'a point de suc, άχυλος. oc, ov. || Qui n'est point salé, avadoc, oc, ov. | Au fig. Discours fade, λόγος ψυχρός, οῦ (δ). Louange fade, Inaivoc μωρός, οῦ (δ).

FADEUR, s. f. qualité de ce qui est sade, τὸ μωρόν, οῦ : τὸ ἄχυλον, ου. | Fade propos, λόγος ψυχρός, οῦ (δ): ψυχρολογία, ας (ή): φλυαρία, ας (ή) : άδολεσχία, ας (ή). Dire des fadeurs, ψυχρολογίω, ω, fut. ήσω: φλυαρίω, ω, ful. ήσω : ἀδολεσχίω, ω, ful. ήσω.

FAGOT, s. m. ξύλων δίσμη, ης (ή), ου άγκαλίς, ίδος (ή): plus souvent ξύλα, ων (τά). Porter un fagot sur ses épaules, ξύλα ἐπ' ώμων βαστάζω, fut. άσω.

FAGOTER, v. a. lier du bois en fagots, ξύλα συ-σκευάζω, fut. άσω. | Au fig. comme vous voilà fagoté, σία βαδίζεις άμπεχώμενος (βαδίζω, fut. ίστμαι : άμπέχομαι, fut. άμφέξομαι).

FAIBLE, adj. sans force, dobivic, ic, ic (comp. ίστερος, sup. ίσταπος). Être faible, άσθεvie, e, ful. now : àobeves tres, ful. Es.

FAIRLE, peu considérable, δλίγος, n, ov (comp. έλάσσων, sup. δλίγιστος ου έλάχιστος). Τrop faible, indecertepos, a, or (comp. d'indens, ns. ές). Preuve faible, έλεγχος ενδεέστερος, ου (δ). La justice est son côté le plus faible, ivdesoréρως έχει πρός δικαιοσύνην (έχω, fut. έξω), Plut.

FAIBLE, mou, sans fermeté, μαλαχός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Les parents sont trop faibles, λίαν φιλοστόργως έχουσιν οί γονείς (έχω, fut. εξω). || Pusillanime, μικρόψυχος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Esprit faible, μιχροψυχία, ας (ή). Homme d'un esprit faible, άνλρ μικρόψυχος, ου (ό).

FAIRLE, s. m. le côté faible d'une chose, to iλ-λείπον, οντος (partic. neutre d'iλ-λείπω, fut. λείψω). Le fort et le faible de la république. τὰ ίσχυρὰ καὶ τὰ ελ-λείποντα τῆς πολεως. Le faible des grands hommes est de, τοῦτο μάλιστα Ελ-λείπουσιν οί γενναΐοι ότι (έλ-λείπω, fut. λείψω). C'est là son faible, τούτω έστιν εὐαλωτος, oc, ov. L'amour des richesses n'était pas son faible, ανάλωτος Αν ύπο χρημάτων. | Avoir un FADAISE, s. f. pluapia, ac (i). Dire des faible pour quelqu'un, rivec saluna (parf. de

|| Mollement, μαλαχώς.

FAIBLESSE, s. f. manque de force, àchiνεια, ας (ή). Faiblesse de corps, ή του σώματος ἀσθίνεια, ας. Faiblesse de courage, ἀθυμία, ας-(ή). Faiblesse d'esprit, μικροψυχία, ας (ή). Mollesse, manque d'énergie, avent, eux (1). Faiblesse des parents, το λίαν φιλάστοργον, ου. Fragilité, faillibilité, tò amalepor, ou : tò έπισφαλές, εύς. | Faute commise par faiblesse, πταίσμα, ατος (τὸ). Chacun a ses faiblesses, άλλος άλλη εὐάλωτός έστι. Voyez Faible.

FAIBLESSE, évanouissement, λειποθυμία, ας (ή): λειποψυχία, ας (ή). Tomber en faiblesse, λειποθυμέω ου λειποψυχέω, ω, fut. ήσω. Qui tombe en faiblesse, λειπόθυμος σε λειπόψυχος, ος, ον. FAIBLIR, v. n. perdre de sa force, Eασθενίω, ω, fut. ήσω. || Se laisser flechir, χάμπτομαι, fut. καμφθήσεμαι.

FAILLIBILITÉ, s. f. τὸ σφαλερόν, οῦ: τὸ έπισφαλές, ους.

FAILLIBLE, adj. σφαλερός, ά, όν (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος).

FAILLIR, v. n. faire une faute, auapτάνω, fut. άμαρτήσομαι. — en quelque chose, τί. Nous n'avons point failli, οὐδὶν ἡμαρτήχαμεν. Si j'ai failli, εί τι τιμαρτον. Je ne vois personne qui ne soit exposé à faillir, ἐρῶ τῶν άνθρώπων οὐδένα άναμάρτητον δια-τελοῦντα (όράω, $\tilde{\omega}$, fut. $\tilde{o}\psi$ oµaι : $\tilde{o}\iota\alpha$ -τελίω, $\tilde{\omega}$, fut. τελίσω).

FAILLIR, faire faillile, την τράπεζαν άνασκευάζω, fut. άσω, ou d'un soul mot àvaσπευάζομαι, fut. άσομαι : χρεωκοπέω, ω, fut. ήσω.

FAILLIR, être bien près de. J'ai failli tomber. μικρού δείν έπεσον (πίπτω, fut. πεσούμαι). Il a failli gagner son proces, παρ' ολίγον είλε την δίκην (αίρεω, ω, fut. αίρήσω). Il a failli s'échapper, παρ' ελάχιστον ήλθε δια-φυγείν (έρχομαι, Jul. έλεύσομαι : δια-φεύγω, Jul. φεύξιμαι).

FAILLITE, s. f. χρεωχοπία, ας (ή). Faire faillite, voyex Faillin.

FAIM, s. f. πείνα, ης (ή). Avoir saim, πεινάω, ω, fut. ήσω. Grande faim, λιμός, par la faim, λιμφ πιέζομαι, fut. εσθήσομαι.

FAIBLEMENT, udv. sans force, activac. In-mison. Faire mourir quelqu'un de faim. τινά λιμοκτονίω, ω, ful. κοω.

> FAINE, s. f. fruit du hêtre, à Ti, quyeu καρπός, οῦ.

FAINEANT, ARTE, adj. aproc, oc, ov (comp. ότερος, sup. ότατος) : ράθυμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος) : ἀχνηρός, ά, ών (comp. όπερος, sup. ότατος). C'est le plus shinéant des hommes, άργότατα πάντων διά-κειται (διά-κειμαι, fut. κιίσεμαι). Devenir faimeant, είπὶ τὸ ράθυμεῖν ἐπι–χλίνω, ʃul. χλινώ.

FAINEANTER, v. n. appia, a, fut. now. FAINEANTISE, s. f. ἀργία, ας (ż): jeθυμία, ας (ή): διενος, ου (ό). Vivre dans ha paresse et dans la fainéantise, óxvo zai jaθυμία συ-ζάω, ω, fut. ζήσω.

FAIRE, v. a. créer, façonner, former, fabriquer, muia, a, fut. now. Dieu a fait le ciel ct la terre, τὴν γῆν καὶ τὸν εὐρανὸν ὁ 🗪εὸς έποίησε. Faire un ouvrage, έργεν ποιέω, 🛋, fut. ήσω : έργον τελέω, ω, fut. τελέσω : «σα simplement έργάζομαι, fut. άσομαι, acc. Faire un habit, ίματιον απ-εργαζομαι, fat. ασομαι. Faire de la toile, ίστουργίω, ω, fut. κίσω. Faire des statues, ανδριαντοποιίω, ω, fut. τσω. Faire des vers, faire un tableau, etc. voyez ces mots. || Bien fait de corps, εύμορφος, ος, εν: εύειδής, ής, ές : τὸ σχήμα εὐπρεκής, ής, ές. Mal fait, διάστροφος, ος, ον. | Esprit mal fait, ή δύσκολος φύσις, εως. Je suis fait ainsi. c'est mon humeur, εύτω πέφυκα (parf. de φύομαι, fut. φύσομαι): ούτως έχω, fut. έξω.

FARE, opérer, exécuter, entreprendre, muies ώ, ful. ήσω, acc.: πράσσω, ful. πράξω, acc. Je ferai ce que veus voulez, momos érese βούλει (βούλομαι, fut. βουλήσομαι). Faire comme les autres, παραπλήσια τοις άλλοις ποιέω, ώ-Faire ce qu'il faut, τὸ δέον ποιέω, ω : τὸ δέον ου τὰ δέοντα πράσσω, fut. πράζω. Que fautil faire? τί πρακτίον (sous-ent. iστί); Que faire? que ferai-je? τί πάθω (subj. aor. 2 de mágra. fut. πείσομαι); Ce qu'il avait dit il l'a sfait. προ-ηλθεν είς έργον ο λόγος αύτου (προ-έρχεμες... cũ (δ). Avoir une grande faim, λιμώσσω, fut. fut. ελεύστμαι). Faire du bien, εὖ ποιέω, ῶ, λιμώξω. Faim insatiable, βωλιμία, ας (ή). L'é- fut. ήσω, αcc. : εὐεργετέω, ω, fut. ήσω, αcc. prouver, βουλιμιάω, ω, fut. άσω. Être pressé - à quelqu'un, πνά. Faire du mal, κακώς ποιέω, ω, fut. ήσω : acc. : κακουργέω, ω, fut. Combattre la soil et la saim, τῷ λιμῷ καὶ τῷ τίσω, acc. — à quelqu'un, τwá. Quel mai vous δίψη μάχομαι, ful. μαχήσομαι. Apaiser la soif a-t-il fait? τί δεινόν πέπρακται αὐτῷ πρός us et la faim, δίψες και λιμόν ix-πίμπλημι, fut. (πράσσω, fut. πράξω); Il s'en alla sans avoir

τίεη sait, ἄπραχτος ἀπ-πλθε (ἀπ-έρχεμαι, fut. ελεύσεμαι). Les ambassadeurs s'en retournèrent sans avoir rien sait, εἰ πρέσδεις ἀπραχτοι ἰπον-πλθον (ἐπαν-έρχεμαι, fut. ελεύσεμαι). Ce qui est sait on ne peut l'empêcher, εὐχ έστι δυνατόν τὸ τετυγμένον είναι ἄτυχτον, Phocyt. || C'en est sait, πέπραχται ου δια-πέπραχται (δια-πράσσεμαι, fut. πράξεμαι). C'en était sait de moi, ἀπ-επεπράγμην άν. C'en est sait de moi, ἀπ-ολωλα (parf. ἀἀπ-ολλυμαι, fut. ελεϋμαι). C'en est sait de moi, je suis perdu, δλωλα, c'oδείς sait (δλλυμαι, fut. δλεϋμαι: εἰμί, fut. ἐσομαι).

Faire, agir en général, ποιίω, ω, fut. ήσω. Faire bien ou mal, καλως ou κακως ποιίω, ω, fut. ήσω. Souvent on est dispensé de rendre le verbe. Ce qui reste à faire, c'est de, λοιπόν έστι νῦν, infin. Vous n'avez autre chose à faire que, λοιπόν έστιν οὐδὶν άλλο πλήν, infin. Je n'y saurais que faire, οὐκ ἐπ' ἰμοὶ τοῦτ' ἐστί. On ne saurait vous aimer plus que je ne fais, οὐκ ἄν τις ἰμοῦ πρός σε φιλικώτερον ἔχοι (ἔχω, fut. ξω). Il l'attrape comme le chat fait la souris, αἰρεῖ αὐτὸν ὡς ἀν γαλῆ μῦν (αἰρίω, ω, fut. αἰρήσω).

Faire, user, disposer de, χράομαι, ωμαι, fut. χρήσεμαι, dat. Qu'en ferons-nous? τί χρησεμεθα αὐτῷ; Dent on ne peut rien faire, ἀχρηστος ου ἀχρειος, ος, ον. On n'en peut rien faire, πρὸς οὐδέν ἐστι χρήσιμος: εἰς οὐδὲν χρησιμεύει (χρησιμεύω, fut. εὐσω).

Fare, acquerir, amasser, κτάσμαι, ωμαι, fut. κτήσομαι, acc. — une grande fortune, μιτάλην οδούαν. Faire de l'argent, χρήματα έργαζομαι, fut. άσομαι.

Ταικι, représenter, jouer le rôle de, ύποπρίνομαι, fut. κρινούμαι, αcc. : ὑπο-δύσμαι, fut. δύσομαι, πcc. : προσ-ποιέομαι, σύμαι, fut. κου μαι, πcc. Taire le malade, τὸν νοσοῦντα ὑποπρίνομαι, fut. κρινούμαι. Faire le joyeux, τὸν κόδονὸν προσ-ποιέομαι, οῦμαι, fut. πσομαι. Faire .e boiteux, χωλὸς είναι προσ-ποιέομαι, οῦμαι. Faire l'homme juste, τὸν δικαιοσύνην πλάσσομαι, fut. πλάσομαι.

ΚΑΙΚΕ, élire, nommer, instituer, αἰρίομαι, οῦμαι, fut. αἰρήσομαι, αcc. — des consuls, des magistrats, ὑπάτους, ἄρχοντας. Faire un roi, βασιλία καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, ou ἀποδείκνυμι, fut. δείξω, ou ἀν-αγορεύω, fut. ἀν-ερω, ou ἀνα-κηρύσσω, fut. ύξω.

FAIRE, accountemer, ibilo ou ouv-ebilo, fut. exevocual).

ίσω, acc. Se faire à la fatigue, πρός τους πενους εθίζομαι, fut. εθισθέσομαι. Fait à la fatigue, πρός τους πόνους συνήθης, ης, ες.

Faire, disposer à, destiner à, παρα-σκευάζω, fut. άσω, acc. avec πρός et l'acc. || Être fait pour quelque chose, πρός τι ου είς τι πίφυκα (parf. de 'φύςμαι, fut. φύσομαι). Fait pour gouverner, πρὸς τὸ πολιτεύεσθαι εὐφυής, ής, ές. Fait pour commander, άρχειν δυνάμενος, η, ον (partic. de δύναμαι, fut. δυνήσομαι): άρχειν ίκανός, ή, όν. Cela était bien fait pour, τοῦτο ίκανὸν ήν, avec l'infin.: τοῦτο οἶόν τ' ήν, avec l'infin.

FARE, être cause, noilo, a, fut. 7,50, acc. ou infin. Voilà ce qui fait ma joie, τουτό με χαίρειν ποιεί (χαίρω, fut. χαιρήσω). Devant l'insinitif on tourne plus souvent par inviter. ordenner, κελεύω, fut. εύσω, engager, pousser à, ὑπ-άγω, fut. άξω, et autres verbes semblables. Il m'a fait croire, ταῦτά με πείθεσθαι ύπ-ήγε (πείθομαι, fut. πείσομαι : ύπ-άγω, fut. αξω). Ils me sont saire, κελεύουσι με ποιείν: ύπ° αύτων κελεύςμαι πειείν (κελεύω, fut. εύσω). Faire rire quelqu'un, γελωτά τινι κινέω, ω. fut. ήσω. Faire pleurer quelqu'un, εἰς δάκρυά τινα άγω, fut. αξω. Chercher les autres mots à leur article. | Faire en sorte, δια-πράσσυμαι, fut. πράξομαι. J'ai sait en sorte que, διεπραξάμην όπως, opt. ou ώστε, infin. Je ferai en sorte que, δια-πράζομαι ου μελήσει μοι (μέλει $\int ut$. μ ednose), avec true ou true ar et le subj. ou avec ωστε et l'infin. || Fasse le ciel que. είθε, infin. ou optatif : εἰ γάρ, mêmes régimes: δφελον ομ ώς δφελον, avec l'infin. On peut aussi employer l'optatif sans conjonction. Fasse le ciel que nous puissions obtenir ces biens, γένοιτο ήμας τούτων άγαθων τυχείν (χίνομαι, fut. γενήσομαι: τυγχάνω, fut. τεύξομαι).

FAIRE, évaluer, τιμάςμαι, ωμαι, fut. ήσεμαι, acc. Le rég. ind. au gén. Il le fait cent
talents, τιμάται αὐτὸ έκατὸν ταλάντων. Combien
les fait-on? τῖς ἡ τεύτων τιμή;

πε Fairs que. Il ne fait que rêver aux moyens de satisfaire sa cupidité, $c\dot{\nu}\delta\dot{\nu}$ ν άλλο σχοπεῖ πλὴν ὅπως πλέον ξξει (σχοπέω, ω, fut. ήσω: ἔχω, fut. ξω). \parallel Ne faire que de. Il ne fait que de sortir, παραχρῆμα ἀπ-έρχεται: ἔναγχος ἀπ-πλθε ου ἀπ-ελήλυθε (ἀπ-έρχομαι, fut. ελεύστριαι).

ούδεν έστί μοι πράγμα πρός αὐτόν : έμοὶ καὶ αὐτῷ μέτ-εστιν οὐδέν (μέτ-ειμι, fut. έσομαι). || Je n'ai que faire de tout cela, οὐδὶν τούτων δέομαι, fut. δεήσομαι: οὐδέν τούτων χρήζω (sans fut) : οὐ δει μοι τούτων, et quelquesois οὐ δεί με τούτων (δεί, fut. δεήσει). Je n'ai que faire des richesses, χρημάτων ου δίσμαι, fut. δεήσομαι. Je n'ai que saire de ces promesses, οὐδίν μοι μέλει των υποσχέσεων (μέλει, impers., fut. μελήσει). Nous n'avons que faire de nous presser, οὐδαμῶς σπεύδειν ἀνάγκη (sous-ent. dori). Vous n'aviez que faire de dire, οὐδέν σ' έδει λέγειν (δεί, fut. δεήσει : λέγω, fut. λίξω ου έρω).

n. Fart beau temps, codia cori. Il fit un grand froid, μέγα χρύος έγένετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Il commence à faire jour, ή ήμέρα ύπο-λάμπει (ύπο-λάμπω, fut. λάμψω) .ου ύποφαίνει (ὑπο-φαίνω, ful. φανώ).

SE FAIRE, être fait, γίνομαι, fut. γενήσομαι. Ce qui peut se faire, τὸ δυνατόν, οῦ. Cela peut se saire, τοῦτο τῶν δυνατῶν ἐστί. Puisque cela peut se faire, είπερ έστιν έν δυνατώ. Il ne peut se faire qu'il en soit autrement, ούχ οιόντε ταυτα άλλως έχειν (έχω, fut. έξω). Autant qu'il se peut faire, xab' δσον οξόντε ou is olovie. | Devenir, rivopat, fut. revisoμαι. Se faire vieux, ὑπόγηρώς είμι fut. έσομαι. | Se faire fort de, compter sur, πιστεύω, fut. εύσω, dat. | Je me fais fort d'en venir à bout, ότι τουτ' αν τελοίην, πέπεισμαι (τελέω, ω, fut. τελέσω: πείθομαι, fut. πεισθήσομαι). | Se faire fort, promettre, prendre star soi, έγγυάομαι, ωμαι, ful. ήσομαι, acc. οπ le fut. de l'infin. || Se faire, en parlant des fruits, du vin, πεπαίνομαι, fut. πεπανθήσομαι. Ce fruit, ce vin commence à se faire, δ καρπός, δ οίνος สะสลเทราสม ที่อีก. || Se faire, s'accoutumer, voyez ci-dessus.

se Faire, acquerir, ατάςμαι, ώμαι, fut. ατήσομαι, αcc.: πορίζομαι, fut. ίσομαι, αcc.: έμαυτώ περι-ποιέω, ω, fut. ήσω, acc. - des amis, de la réputation, de l'honneur, etc. voyez ces mots.

FARE entre encore dans beaucoup d'idiotismes qui appartiennent aux différents articles ment sur cette affaire, σοφού άνδρός έστι περέ du dictionnaire.

π'Avoir que Faire. Je n'ai que faire à lui, ιτούτο των δυνατων. Cela n'est pas faisable, άδυνατόν έστι τουτο.

> FAISAN, s. m. oiseau, φασιανός, ου (δ). FAISANDE, adj. f. Poule faisande, i oaσιανή όργις, ιθος : ὁ θήλυς φασιανός, ου.

> FAISANDEAU, s. m. & του φασιαγέο νεοσσός, οῦ.

> FAISANDER, v. a. donner aux viandes une odeur de gibier, άγροτέραν τινά όσμλιν έμπαίω, ω, fut. ήσω, dat. Se faisander, άγροτέραν τινά όσμην έχ-πνέω, ∫εί. πνεύσω.

> FAISCEAU, s. m. fagot, paquet, dioper, ης (ή): άγκαλίς, ίδος (ή). || Les faisceaux des licteurs, αι ράεδα, ων. Faire baisser les faisceaux devant le peuple, τὰς ἐάεδους τῷ δήμφ ύφ-ίημι, fut. ύφ-ήσω, Plut.

> FAISEUR, s. m. Euse, s. f. mointág, ou (δ) : έργάτης, ου (δ). Au fém. έργάτις, ιδος (ή). Faiseur de machines, μηχανοποιός, ου (ό). Faiseur de malles, ειθωτοποιός, οῦ (¿). Et ainsi de beaucoup d'autres composés. Faiseur de livres, συγγραφεύς, έως (ό). Faiseur de fables. de contes, etc. voyez ces mots.

> FAIT, AITE, adj. formé, mûr, têleice, a, ov : axuaioc, a, ov. Les hommes faits, oi έν άχμη της ήλιχίας. Devenu homme fait, άνης γεγονώς (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Voix faite, φωνή ανδρώδης, ους (ή). Pour les autres sens voyex les diverses acceptions du verbe FAIRE.

FAIT, s. m. événement, chose qui se fait ou qui a lieu, πράγμα, ατος (τό). | Action, έργον, ου (τὸ). Faits éclatants, hauts faits, τὰ καλά έργα, ων : τὰ καλῶς πραχθέντα (partic. aor. 1er passif de πράσσω, fut. πράξω). Ce n'est point par des paroles, mais par des faits, οὐ λόγφ, ἀλλ' έργφ. || Question de fait. ή περί του έργου έξέτασις, εως. En venir an fait, του πράγματος άπτομαι, fut. άψομαι. Εχposer les faits, τὰ πραχθέντα έξ-ηγέομαι, εύμαι. fut. ηγήσομαι. Voilà le fait, ούτως έχει τὸ πράγμα (έχω, fut. έξω). Prendre sur le fait ίπ' αὐτοφώρω λαμδάνω, ∫εί. λήψομαι, ασσ. Btre pris sur le fait, έπ' αὐτοφώρω άλίσκεμαι, fut. άλώσομαι). Ce n'est point notre fait, τουτό γε ου προς ήμας (sous-ent iori). C'est le fait d'un homme sage de porter un jugeτούτου χρίνειν (χρίνω, fut. χρινώ). Prendre fait FAISABLE, adj. δυνατός, ή, όν. Cela est et cause pour quelqu'un, τινὶ βοπθίω, ω, fut. tres-faisable, δυνατόν έστι τουτο ποιείν : έστι μόσω, οκ συν-αγορεύω, ful. εύσω. [En fait de,

de fait, au fait, τῷ ὄντι : ἔντως. | Tout à fait, πάνυ : παντάπασι : δλως.

FAITAGE, s. m. opoque, cu (i).

FAITE, s. m. toit, comble, όροφος, ου (ό). Il Le plus haut degré d'une chose, xepuph, \vec{r}_{i} s (\vec{r}_{i}) : \vec{r}_{i} dxpx, as: \vec{r}_{i} dxpsv, so (de l'adject. ακρος, α, εν). Monter au faite des honneurs, πρὸς τὰ ἄχρα τῶν ἀξιωμάτων ἐλαύνω, fut. ἐλάσω: μεγίστας τιμάς λαμδάνω, fut. λήψομαι. Y faire monter quelqu'un, πρός τάς άνωτάτω τιμάς άγω, fut. άξω, acc. Ils sont parvenus au faite des honneurs, μεγίστων τιμών ήξιώθησαν (άξιόςμαι, ευμαι, fut. ωθήσομαι). Déchoir du faite des honneurs, τής άκρας τιμής ου τής τών τιμών κορυφής έκ-πίπτω, fut. πεσούμαι.

FAITIÈRE, s. f. καλυπτήρ, ήρος (δ).

FAIX, s. m. poption, ou (tò). Plier ou succomber sous le faix, τῷ φορτίῳ ὑπο-πίπτω, fut. πεσούμαι.

FALAISB, s. f. ή ἀπόκρημνος ἀκτή, ου simplement axth, n; (h).

FALLACIBUSEMENT, adv. δολερώς: δολίως. FALLACIEUX, EUSE, adj. δολερός, ά, όν (comp. witepog, sup. witatog): δελιος, ος ou a, ov (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

FALLOIR, v. imp. être de nécessité, de devoir, de bienséance. Il faut, suivi de l'infinitif, dei, fut. denoet : yon, fut. yonore : ανάγκη ου χρεώς έστι, fut. έσται. Pourquoi faut-il en parler? τι δεί ταυτα δι-ηγείσθαι (διηγέομαι, εύμαι, fut. ηγήσομαι); Il faut bien nous fier à eux, ήμας τούτοις πείθεσθαι χρή, fut. χρήσει. Il faut se hater, δεί σπεύδειν: ανάγκη σπεύδειν : ou d'un seul mot σπευστέον (sous-ent. lori). Il faudra voir, σχεπτέον. Presque tous les verbes ont ainsi leur adjectif verbal. || Lorsqu'il faut, lorsqu'il fallait, se tourne souvent par diov, participe neutre du verbe di. Il veut commander lorsqu'il faut obéir, dexerv βούλεται δίον αὐτὸν ἄρχισθαι. Sans qu'il le faille, οὐδὶν δίον. Comme il faut, ὡς δεῖ : κατὰ τὸ δέον: κατὰ τὸ είκός. Autrement qu'il ne faut, παρά τὸ δέον. Plus, moins qu'il ne faut, μάλλον, ελασσον του δέοντος.

IL FAUT, suivi d'un régime indirect, Sei, fut. denoue, avec le nom de la chose au génitif, et celui de la personne au datif, rarement à l'acc. Il faut de l'argent, osi yonpárer. Il vous faudra beaucqup de choses, l

έπερί, gén. ou acc. : πρός, acc. : κατά, acc. || Ει | πολλών σοι δει, οιι, Χέπ. ΙΙ ne me faut pas beaucoup d'essorts, ου πολλού λόγου με δεί. Eurip. On tourne aussi par avoir besoin, Sicuat. fut. διήσιμαι, gén. Il me faut beaucoup de choses, πολλών δέσμαι. Ce qu'il faut, en ce sens, τὰ δέοντα, ων: τὰ ίχανά, ων: τὰ άναγxxīx, ov. Préparer ce qu'il faut pour le voyage, τὰ πρὸς τὰν πορείαν ἀναγκαῖα παρασχευάζω, fut. άσω. Celui qui a tout ce qu'il faut, ώ μηθέν απ-εστι των ίκανων (απ-ειμι. fut. ἀπ-ίσομαι), Plut.

IL S'EN FAUT, il manque. Il s'en faut de beaucoup, de peu, πολλεύ, μικρού δεί, fut. δεήσει. - que la chose soit ainsi, τὸ πράγμα ώτως έχειν (έχω, fut. έξω). Il s'en faut de beaucoup, ou plutôt il s'en faut de tout, πολλοῦ, μαλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ, Dém. Peu s'en fallut qu'il ne mourût, δλίγου δείν, μικρού δείν, ou simplement δλίγου, μικρού άπέθανε : παρά μιχρόν ου παρ' όλίγον ου παρά βραχύ ἀπ-έθανε : παρά μιχρόν Τλθεν ἀπο-θανείν (άπο-θνήσκω, fut. θανούμαι) : έρχομαι, fut. έλεύσομαι). Peu s'en sallut que Mégare ne fût prise, Μέγαρα δάλω παρὰ μικρόν (άλίσκο μαι, ful. άλώσομαι). Peu s'en fallut que l'armée entière ne fût battue, εἰς ὀλίγον ἀφίκετο παν τὸ στράτευμα νικηθήναι (άφ-ικνέςμαι. ευμαι, fut. ίξομαι). Souvent on tourne par être loin, être bien éloigné, πολλού δεω, fut. δεήσω, infin. ou par d'autres verbes analogues. Il s'en faut de beaucomp que je fasse, πολλοῦ δέω παιείν. Il s'en fallut de peu qu'il ne mourut, δλίγου έδέπσεν άπο-θανείν. Il s'en saut de beaucoup que je dise cela, πόξρω είμι του ταῦτα λέγειν (εἰμί, fut. ἔσομαι). Il s'en faut de beaucoup qu'il comprenne, πλείσταν άπαλείπεται του κατα-νοείν (άπο-λείπω, fut. λείψω: κατα-νοέω, ω, fut. ήσω). Tant s'en faut que je les aime, qu'au contraire, τοσούτον δίω φμ λείν έχείνους (φιλέω, ω, fut. ήσω), ώστε καί a infin. ou indic.

FALOT, s. m. lanterne, pavos, au (6). FALOT, ore, adj. ridicule, μωρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

FALOURDE, s. f. φρυγάνων δέσμη, ης (ή). FALSIFICATEUR, s. m. δ παρα-ποιών, ούντος (partic. de παρα-πειέω, ω, fut. ήσω), acc.

FALSIFICATION, s. f. παραπείησις, εως (ή). FALSIFIER, v. à. παρα-ποιέω, ω, fut. ήσως - un testament, διαθήκας. Falsisier de la

monnaie, νεμίσματα μόδηλεύω, fut. εύσω | δεσπότης, ου (έ). Mère de famille, είκεδέσπανα, FAME, ee, adj. Bien famé, εὐδόχιμος, bien ou mal famé, xalos, xaxos axcoo, fut. άχούσομαι.

FAMELIQUE, adj. πεινητικός ου πεινατικός, ής, όν : όξύπεινος, ος, ον.

FAMEUX, EUSE, adj. περιδόπτος, ος, εν. En mauvaise part, διαβόητος, ος, on Famenx par ses exploits, τὰ κατὰ τὸν πολεμον έπιφανής, ής, ές: έν τοῖς κατὰ πολεμον ἀνδραγαθήμασι περιφανέστατος, η, ον. Homme devenu fameux par ses vices, ἀνὰρ ἐπὶ τῷ πονηρία διαδόητος, ου (ό).

SE FAMILIARISER, v. r. - avec quelqu'un, τινὶ οἰχειόομαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι: οίχείως τινί χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι). Je me suis familiarisé avec la douleur, συνείθισμαι λύπην καρτερείν (καρτερέω, ω, ful. ήσω: συν-εθίζομαι, fut. εθισθήσομαι).

FAMILIARITE, s. f. oixecotne, ntoc (i). Avoir avec quelqu'un de la familiarité, οἰχείως πρός τινα έχω, fut. έξω. Nous vivons ensemble avec la plus grande familiarité, χρώμεθα άλλήλοις ώς οἶόν τε μάλιστα (χράομαι, ωμαι, fut. χρήσομαι).

FAMILIER, ERE, adj. qui vit librement avec un autre, cixeioc, a, ov (comp. oftepoc, sup. ότατος): συνήθης, ης, ες (comp. έστερος, sup. ίστατος). — avec quelqu'un, τινί. Étant depuis longtemps familier avec lui, έκ παλαιοῦ αὐτῷ συνήθης ών (partic. d'siμί, fut. έσομαι). C'est de tous mes amis celui avec qui je suis le plus familier, πρὸς αὐτὸν ἀπάντων φίλων οίχειότατα έχω, fut. έξω. Conversations familieres entre amis, αί πρὸς τοὺς φίλους δμιλίαι οκ συνουσίαι, ών.

Familier, ordinaire, ouvidne, ne, se (comp. forspos, sup. (statos). Voyez Ordinaire. | Accoutumé à, συνήθης, ης, ες (comp. έστερος, sup. έστατος): συν-ειθισμένος, η, ον (partic. parf. passif de συν-εθίζω, fut. (σω). — avec quelque chose, πρός τι. Voyez Accoutumer.

FAMILIEREMENT, adv. cixeioc. Vivre avec quelqu'un très-familièrement, πάνυ ciχείως ου οίχειότατά τινι χράομαι, ώμα:, fut. χρήσομαι. S'entretenir familièrement avec quelqu'un, φιλοφρόνως τινί όμιλέω, ω, fut. ήσω.

FAMILLE, s. f. tous ceux d'une même maison, ouxog, cu (6). Père de famille. ouxo- madudag, ng, eg : iduudag, ng, cg.

ης (ή). Fils de famille, ό δεσπόσυνος υίός, σει ος, cv. Mal same, διαδόπτος, ος, cv. Etre simplement & δεσπόσυνες, cu. Deshonorer sa famille, τους γονέας κατ-αισχύνω, fat. υνώ. [Famille, maison, race, yévos, cus (tò). De bonne famille, εὐγενής, ής, ές. Qui est de très-bonne famille, έξ οίχίας μεγάλης καὶ γένως περεφανούς ών, ούσα, έν (partic. d'εἰμέ, fut. focuat). Il appartenait à une famille illustre, έκ των προγόνων λαμπρότατος ήν (impart). d'siμί). Né d'une famille obscure, έξ ἀσέμεσι révous du cuoa, ou (partic. d'eimi). Etre de la même famille que quelqu'un, κατά γίνος τινὶ προσ-ήχω, ful. ήξω.

FAMINE, s. f. λιμός, οῦ (δ). La causer à une ville, λιμὸν τοῖς πολίταις ἐπ-άγω, fut. άξω. La ville est désolée par la famine, iλαύνει λιμός την πόλιν (ελαύνω, fut. ελάσω). Etre reduit aux dernières extrémités par la famine, είς Ισχατον λιμόν κατα-κλείομαι, fut. κλασθάcoman.

FANAGE, s. m. action de faner, rootoxoπία, ας (ή). | Tout le feuillage d'une plante, **χόμη**, ης (ή).

FANAL, s. m. φανός, οῦ (δ).

FANATIQUE, adj. inspiré, transporté, enthousiaste, ivosoc, oc, ov. Transport sanatique, olotpos, ou (c). || Superstitieux, intolérant, δεισιδαίμων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, sup. ονέστατος).

FANATISER, v. a. oiotondatio, o, fut. ήσω, acc. Etre fanalise, iv-θευσιάω, ω, fut. άσω. Fanatisé, ée, οίστρήλατος, ος, ον: οίστρο- $\pi\lambda\eta\xi$, $\tilde{\eta}\gamma\varsigma$ (6, $\dot{\eta}$, $\dot{\tau}$).

FANATISME, s. m. δεισιδαιμονία, ας (1). FANER, v. a. étendre le foin, tou youter δια-σχεδάνγυμι, fut. σχεδάσω. || Flétrir, μαpaíre, fut. µapare, acc.

FANEUR, s. m. χορτοχόπος, ου (δ).

FANFARE, s. f. σάλπισμα, ατος (τὸ).

FANFARON, s. m. άλαζών, όνος (ό). Faire le fanfaron, άλαζονεύομαι, fut. εύσομαι. Qui ne convient qu'à un fanfaron, άλαζονικός, ή, όν.

FANFARONNADE, s. f. άλαζένευμα, ατος (τὸ). FANFARONNERIE, s. f. adazoveia, as (1). FANGE, ε. f. βόρθορος, ου (δ): πηλός, οῦ (δ): Δύς, ύος (ή). Qui aime à se vautrer dans

FANGEUX, Euse, adj. Becelopeding, ne, es:

la fange, φιλοδόρθορος, ος, ον-

FANON, s. m. peau qui pend sous le cou des bœufs, λωγάνιον, ου (τὸ), Scol.

FANTAISIE, & f. faculté imaginative, φανasia, as (n). | Imagination, idée capricieuse, φαντασία, ας $(\dot{\eta})$: ἔννοια, ας $(\dot{\eta})$. Il me vint une fantaisie, Ιννοιά τις μ' Ελαθε (λαμβάνω, ful. λήψομαι). || Desir passager, επιθυμία, ας (δ): πόθος, ου (δ). Avoir une fantaisie, τινός πι-θυμέω, ω, fut. ήσω, ou πάθον έχω, fut. Eω. | Goat, volonté, τὸ δοχούν, ούντος (partic. neulte de Soxio, w, fut. δόξω), avec le nom de la personne au datif. A sa fantaisie, xarà τὸ δοκούν αὐτῷ, ou simplement κατά τὸ δοκούν. Si c'est votre fantaisie, εί δωκεί σαι τούτο, ou simplement, si coi dexei. Il me prit fantaisie de, tocki per, avec l'infin. Se prêter aux fantaisies de quelqu'un, κατά γνώμην τινί ποιίω, ω, fut. ήσω. Vivre à sa fantaisie, κατά τὸ δακούν ζάω, ω, Δει. ζήσω : αὐτονομία χράομαι, ωμαι, fut. γρήσεμαι. Il se livre à ses fantaisies, τῷ θυμῷ χαρίζεται (χαρίζομαι, fut. ίστμαι) : ταίς επιθυμίαις έπεται (έπομαι, fut. έψομαι): ό,τι αν καθ' ήδονην αὐτῷ γένηται ποιεί (γίνομαι, fut. γενήσομαι : ποιέω. ω, fut. ήσω).

FANTASQUE, adj. original, capricieux, φανταστικός, ή, όν. || Étrange, bizarre, παρά-δεξες, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). || D'una humeur difficile, δύσκελος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Humeur fantasque, δυσκελία, ας (ή): τὸ τοῦ τρόπου ἀλλόκοτον, ου.

FANTASQUEMENT, adv. παραδόξως.

FANTASSIN, s. m. πεζός, οῦ (ὁ). Corps d'armée composé de fantassins, ἡ πιζικὴ δύναμις, εως. De fantassin, qui concerne les fantassins, πιζικός, ἡ, όν.

FANTASTIQUE, adj. φανταστικός, ή, όν: φανταστικόλης, ης. ες.

FANTOME, ε. m. φάντασμα, ατος (τὸ) : φάσμα, ατος (τὸ) : είδωλον. ου (τὸ).

FAON, s. m. vs Spois, oū (δ). De faon, vi-Sposs, α , ov.

FAONNER, v. n. τίκτω, fut. τέξομαι.

FAQUIN, s. m. homme de néant, οὐτιδανός, εῦ (δ). [Fanfaron, ἀλαζών, ένες (δ).

FARCE, s. f. sorte de hachis, μυττωτόν, εῦ (τὸ).

FARCE, s. f. comédie bouffonne, μίμος, cu (δ). [] Grossière plaisanterie, γελωτοποιία, ας (ά). C'est une sarce, γελοϊόν έστι : γελως · έστι. FARCER, v. n. γελωτοποιίω, ω, fut. άσω.

FARCEUR, s. m. comédien, μίμες, συ (ύ).

|| Plaisant de profession, γελωτοπειος, σῦ (δ).

FARCIN, s. m. ψώρα, ας (ή). Avoir le farcin, ψωριάω, ω, fut. άσω.

FARCINEUX, EUSE, adj. ψωρώδης, τις, ες FARCIR, ν. α. ἰμ-πίπλημι, fut. ἐμ-πλήσω, acc. Le rég. indir. au gén.

FARD, s. m. — rouge ou rose, φῦχος, ου (τὸ). — blanc, ψίμωθος ου ψίμμωθος, ου (ὁ): ψιμώθον ου ψιμμώθιον, ου (τὸ). — incarnat, ἀνδρείκελον, ου (τὸ). — noir pour teindre les sourcils, στίξι ου στίμμι, εως (τὸ). Presque tous ces mots ont des verbes correspondants: φυχόω, ω, fut. ώσω: ψιμυθίζω, fut. ίσω, etc. Mettre du fard, χρώμχσι τὸν ἔψιν ὑπο-γράφομχι, fut. γράψομχι. || Au fig. Sans fard, ἀδολως: ἀτέχνως: ἀτελώς: ἀπλώς. Homme sans fard, ὁ ἀπλοῦς ἀνόρ, gên. ἀπλοῦ ἀνδρός.

FARDEAU, s. m. φορτίον, cu (τὸ). Charger quelqu'un d'un fardeau, φορτίον τινὶ ἐπι-τίθημι, fut. ἐπι-θήσω. Décharger d'un fardeau, τοῦ φορτίου κουφίζω, fut. ἱσω, ou ἀπ-αλλάσσω, fut. άξω, acc. Se décharger d'un fardeau, τὸ φορτίον ἀπο-σκιυάζομαι, fut. άσομκι. Je porte un fardeau trop pesant pour moi, μείζον φορτίον ἡ κατὰ τὴν δύναμιν φέρω, fut. είσω. Se charger d'un fardeau au-dessus de ses forces, μείζον τῆς δυνάμεως φορτίον ἀνα-δίχομαι, fut. δέξομαι.

FARDER, v. a. φυκίω, ω, fut. ώσω, αcc. ψιμυθίζω, fut. ίσω, ου ψιμυθιόω, ω, fut. ώσω, acc. : στιδίζω, fut. ίσω, acc. Ces mots varient sclon la couleur que l'on emploie. Voyez Faro. Η είν fig. Farder ses discours, τους λόγους κομμόω, ω, fut. ώσω, ου σχηματίζω, fut. ίσω. Style farde, λόγος ἐσχηματισμένος, ω (δ). Farder la vérité, τὸ ἀληθὸς ὑπο-κορίζομαι, fut. ίσομαι.

FARFADET, s. m. esprit follet, πυιυμα, ατος (τό).

FARIBOLE, s. f. λήρος, cu (δ). Dire des fariboles, λήρους λέγω, fut. λίξω ου έρῶ : λπρώ ου φλυαρέω, ῶ, fut. ήσω.

FARINE, s. f. αλευρον, cu (το). Farine de pur froment, σίλιγνις, εως (ή). Farine séchée au feu, αλφιτον, cu (τὸ). Fleur de farine, γύρις, εως (ή).

FARINEUX, EUSE, adf. emblable à de la farine, ἀλεύρω ὅμοιος, α, ον. || Saupoudré de farine, ἀλεύρω πεπασμένος. η, σε (partic. parf. passif de πάσσω, fut. πάσω).

FARINIER, s. m. άλφιτοπώλης, σο (δ).
FAROUCHE adj. άγριος, α, σν (comp.

ώτερος, sup. ώτατος). Bête farouche, θηρίον, infin. de γίνεμαι). [Malheur opiniatre, fi inου (τὸ). Cheval farouche, ὁ άδμητος ἔππος, ου. ll du fig. Visage farouche, τὸ ἄγριον ου ήγριωεν πρόσωπον, ου. Rendre farouche, άγριαίνω, . ανώ, ου άγριόω, ω, fut. ώσω, acc. Avoir regard dur et sarouche, δεινόν τι καί θηώδες βλέπω, fut. βλέψομαι.

FASCICULE, s. m. δέσμη, ης (ή).

FASCINATION, s. f. enchantement, sortilėge, βασκανία, ας (ή).

FASCINE, s. f. Eúlov Sigun, ng (n), ou άγκαλίς, ίδος (ή).

FASCINER, v. a. ensorceler, βασκαίνω, fut. ava, acc. | Éblouir, tromper par de belles apparences, φεναχίζω, fut. ίσω, acc.

FASÈOLE, s. f. légume, φασίολος, ου (δ). FASTE, s. m. magnificence affectée, τύφος, ου (δ): μεγαλοπρέπεια, ας (ή).

FASTES, s. m. pl. calendrier des anciens Romains, ήμερολόγιον, ου (τό). || Catalogue des magistrats, κατάλογος, ου (δ). Annales, οί ένιαύσιοι, ων : τὰ χρονικά, ὧν : χρόνοι, ων (οί): ώροι, ων (cl). Les fastes de l'histoire, c'esta-dire simplement l'histoire, ioropia, as (1). FASTIDIEUSEMENT, adv. ἀσωδώς.

FASTIDIEUX, RUBE, adj. acouonc, 7,5, ec (comp. έστερος, sup. έστατος): ἀπδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): κόρου πλέως, ως, ων : βαρύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος): έπαχθής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): όχληρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ήτατος).

FASTUEUSRMENT, adv. μεγαλοπρεπώς. FASTUBUX, EUSE, adj. μεγαλοπρεπής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

FAT, adj. et subst. impertinent, μωρός, ά, ov. | Recherché dans sa mise, χομφός, ή, όν. FAT/5, ALE, adj. réglé par le destin, meπρωμένος ου είμαρμένος, η, ον. L'heure fatale, to simaphinor tince, ouc. | Funeste, pernicieux, όλίθριος, ος ou a, oy : άθλιος, ος ou

FATALEMENT, adv. par un arrêt du destin, είμαρμένως. | Malheureusement, άθλίως.

FATALITE, s. f. destinée inévitable, μείρα, ας (ή): τὸ πεπρωμένον, ου: τὸ εἰμαρμένον, αι : ή είμαρμένη, ης : ή πεπρωμένη, ης. La fatalité a voulu, tournez, il étalt arrêté par le destin, είμαρτο ου ἐπέπρω: • que parfait des κύψω, acc. Faucher le foin, χορτοκοπέω, parsaits impersonnels είμαρται et πέπρωται). - | sul. ήσω. que telle chose arrivat, routo revistat laor. 21

μονος άτυχία, ας. | Malheur ou événement inattendu, ή άπροσδόκητος συμφορά, ας. Cest une vraie fatalité, ἀπροσδόκητον συν-ίδη τοῦτε (συμ-βαίνω, fut. Επσεμαι).

FATIDIQUE, adj. χρησμολόγος, ος, ον. FATIGANT, ANTE, adj. pénible, inimovo, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Faire un travail fatigant, ἀφόρητον τινα πόνον δφ-ίσταμαι, fut. ὑπο-στήσεμαι. | Importun, όχληρός, ά, ον (comp. ότερος, sup. στατος). Rire fatigant pour les auditeurs, τοις ακούουσιν έν-σχλίω, w, fut. now.

FATIGUE, s. f. travail fatigant, xáparo;, ου (δ): πόνος, ου (δ). | Lassitude qu'il cause, χόπος, ου (δ) : χάματος, ου (δ) : πόνος, ου (δ). Remède contre la fatigue, ακοπον, ου (τό). Fait à la fatigue, moès rous movous édecteis, είσα, έν. Je me fais à la fatigue, πονείν συνεθίζομαι, fut. εθισθήσομαι. Homme de fatigue, ὁ φερέπονος ἀνήρ, gén. ἀνδρός. Accabler de fatigue, κατα-πονίω, ω, fut. ήσω, acc. Il n'est point de fatigue qu'il ne supporte, ex έστιν δντινα πόνον ούχ ύπο-μένει (ύπο-μένω, fut. μενῶ).

FATIGUER, v. a. lasser, xomów, w, ful. ώσω, acc. Fatiguer beaucoup, κατα-πονέω, ω, fut. ήσω, acc. Être fatigué, κάμνω, fut. καμουμαι. Qui est satigué, κεκμηκώς, υία, ός. Fatigué du chemin, κεκμηκώς όδοιπορία. Nous sommes fatigués de la route, xexunxauer our τόνως όδεύσαντες (όδεύω, fut. εύσω). | Importuner, iν-cχλίω, ω, fut. ήσω, dat. ou acc. Fatiguer les oreilles de quelqu'un, nivà χόπτω, fut. χόψω, ου ώτοχοπίω, ω, fut. ήσω. Fatiguer l'attention des auditeurs, τους ἀκούον, τας βαρύνω, fut. βαρήσω.

FATIGUER, v. n. ou se FATIGUER, v. r. movées ω, fut. ήσω: κάμνω, fut. καμούμαι: καματόω, ω, fut. ώσω. Il a tant fatigué, τοσαῦτα ἐπόνησε (πονέω, ω, ful. ήσω).

FATRAS, s. m. mélange confus, πολυμιγία, ας (ή). || Bavardage, φλυαρία, ας (ή). FATUITE, s. f. φ idautía, as $(\dot{\eta})$.

FAUBOURG, s. m. προάστειον, ου (τό). FAUCHAGE, s. m. χορτοκοπία, ας (i).

FAUCHER, υ. α. δρεπάνω πόπτω,

FAUCHEUR, s. m. χορτοχόπος, ου (ό).

FAUCILLE, 8. f. aun, 75 (1): δρέπανον, | CU. (50).

FAUCILLON, s. m. δρεπάνιον, ου (τό). FAUCON, s. m. oiseau, lipat, axi; (b). FAUCONNERIE, s. f. ίερακοτροφία, α; (ή). FAUCONNIER, s. m. iερακοτρόφος, ευ (δ) . FAUCONNIÈRE, s. f. miez, as (i).

FAUFILER, v. a. coudre à la hâte, auτοσχεδίως βάπτω, fut. βάψω, acc. || Se faufiler avec quelqu'un, είς τινος οίχειότητα παρεισ-Sucuat, fut. Sucuat.

FAUSSAIRE, s. m. qui fait de faux actes, πλαστογράφος, ου (δ): ψευδογράφος, ου (δ). -de faux testaments, ὁ διαθήκας ὑπο-δάλλων, gén. οντος (partic. de ὑπο-δάλλω, fut. δαλῶ). ... de faux serments, ψεύδορχος, ου (δ).

FAUSSEMENT, adv. ψευδώς.

FAUSSE-PORTE, s. f. ψευδόθυρον, ου (τὸ). FAUSSER, v. a. déformer, παρα-στρέφω ου δια-στρέφω, fut. στρέψω, acc. | Au fig. Fausser l'esprit, την γνώμην παρα-στρέφω. Fausser sa foi, την πίστιν παρα-δαίνω, fut. δήσουαι. Fausser son serment, ἐπι-ορχέω, ω, fut. ήσω. Fausser compagnie à quelqu'un, l'abandonner. πνα απο-λείπω, fut. λείψω. Ne pas se trouver au rendez-vous, τινός ἀπο-λείπομαι, fut. λείψομαι.

FAUSSET, s. m. voix aigre et force, εξυφωνία, ας (ή). || Petite brocke, σφηνίσκες, cu (á).

FAUSSETĖ, s. f. ψεῦδος, ους (τὸ). Dire une fausseté, ψεύδομαι, fut. ψεύσομαι. Il a dit mille faussetes contre eux, πολλά καὶ μεγάλα κατά τούτων έψεύσατο.

FAUTE, s. f. manquement contre le devoir, άμαρτημα, ατος (τὸ). Faire une faute, άμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι. Faire beaucoup de faules, πολλά άμαρτάνω. Faire les mêmes fautes, τὰ αὐτὰ άμαρτάνω. Commettre fautes sur fautes, άμαρτήματα άμαρτήμασι συμ-δάλλω, fut. ေဆါ. Si j'ai commis une faute envers vous, εί περί σε ήμαρτον (aor. 2 de άμαρτάνω). Il s'est rendu coupable des plus grandes fautes envers nous, μέγιστα περί ήμας έξ-ημάρτηκε. Tant et de si grandes fautes, τισαῦτα καί επλικαύτα ήμαρτημένα, ων. Commettre une faute contre Dieu, είς Θεόν παρα-νομέω, ω, fut. no. Ne commettre aucune faute, κύδιν παρανομέω, ω. On ne peut me reprocher aucune saute, (τό) : παραλογισμός, ου (έ). Fausse vertu, ή

par votre faute que cela est arrivé, dia ce τουτο συμ-Είδηκε (συμ-Εαίνω, fut. Ετισομαι). Par ma saute ou par la sienne, δι' έμε ξ δι αὐτόν. C'est sa faute, αἴτιός ἐστι τούτου. Ce n'est pas notre faute, αναίτιοί έσμεν. Prendre sur soi la faute, The airian in-Signat, fut. δέζομαι. La jeter sur un autre, έπ' Ελλον τέν αίτίαν άνα-φέρω, fut. άν-είσω. Ils rejettent la faute sur lui, τούτω την αιτίαν άνα-τιθείσε (άνατίθημι, fut. ανα-θήσω).

FAUTE, manque, disette, anopia, ac (i): σπάνις, εως (i): ενδεια, ας (i). Avoir faute de, ἀπορίω, ω, fut. ήσω, gén. Voyez Manquen. Se faire faute de, ἀπ-έχεμαι, fut. ἀφέξεμαι, gen. Voyez s'Abstenin. || Faule de, σπάνει ου ένδεία ου άπορία, δι' ένδειαν ου δι' απορίαν, avec le gén. de la chose. Faute de vivres, σπάνει των έπισιτίων: διά την των περί τον βίον ενδειαν : σπανίζοντος του σίτου (σπανίζω, fut. ίσω). || Sans faute, immanquablement, auther.

FAUTEUIL, s. m. 82 ένες, ου (ό).

FAUTEUR, s. m. Etre le sauteur de quelqu'un, τινός προ-έσταμαι, fut. προ-στήσομαι: τά του δείνος αίρεομαι, ούμαι, fut. αίρησομαι: τά του δείνος φρονέω, ω, fut. ήσω, ου σπουδάζω, fut. άσομαι.

FAUTIF, we, adj. sujet à faillir, auapτητικός, ή, όν : ἐπισφαλής, ής, ές : σφαλερός, ά, όν. || Plein de fautes, σφαλμάτων ου πλημμελημάτων γέμων, ουσα, ον (partic. de γέμω. sans futur).

FAUVE, adj. πυρρός, ά, όν. | Bête fauve, θήρ, gén. θηρός (¿).

FAUVERTE, s. f. oiseau, unchais, ides (i). FAUX, s. f. instrument pour faucher, Spiπανον, ου (τό). Petite faux, δρεπανίς, ίδος (ή). Qui porte une saux, δρεπανκφόρος, ος, ον. Fait en forme de faux, δρεπανοειδής, ής, ές. Char armé de faux, τὸ δρεπανηφόρου άρμα, ατος.

FAUX, FAUSSE, adj. contraire à la vérité, ψευδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Le vrai et le faux, τὸ ἀλκθές καὶ τὸ ψευδές: ή άληθεια καὶ τὸ ψεῦδος : τὰ άληθη καὶ τα μή. Faux temoignage, ψευδομαρ υρία, ας (ή). Faux témoin, ψευδομάρτυς, υρος (ό, Faux frère, ψευδάδελφος, ου (ό), Eccl. ou plus souvent προδότης, ου (δ). Fausse subtilité, σόφισμα, ατος πάσης αίτιας έκτος γίνομαι, fut. γενήσομαι. C'est! προσπείητος άρετή. ής. Fausse attaque, ή προσποίητος έπιχείρησις, εως. Fousse gloire, κονο- θεν : σύν Θεο : Θεου διδόντος (partic. de δίδοξία, ας (i). Fausse espérance, i xevi ou v.xraia Dais, ides.

Faux, falsifie, ziconics, es on n, ev. Fausse monnaie, τὸ κίθδηλον νόμισμα, ατος. Fausse clef, ψευδοκλείδιον, ου (τό).

FAUX, qui manque de justesse, cox boois, ή, cv. Qui a l'esprit faux, την γνώμην ούχ έρθός, ή, όν : τὰν γνώμαν δι-εστραμμένος, η, εν (partic. parf. passif de δια-στρέφω, fut. στρέψω). Pensées fausses, τὰ φαύλως νεηθέντα, ων (partic. aor. 1er passif de νείω, ω, fut. καω). Voix fausse, φωνή έχμελής, ους (ή). Chanter faux, ἀπ-άδω, fut. άσεμαι.

A Faux, adv. faussement, beudos. C'est à faux qu'on me fait la réputation d'homme sage, ψευδώς έπὶ τῷ φρονείν έπ-αινέομαι, ουμαι, Sul. αινεθήσεμαι. | Sans effet, μάτην. Porter à faux, ne produire aucun effet, ματάω, ω, fut.

. Farx, s. m. mensonge, ψεύδος, ους (τὸ). || Écriture falsissée, πλαστογραφία, ας (ή). Coupable d'avoir fait un faux, πλαστογράφος, ου (6, 7).

FAUX-BOND, s. m. το πλάγιον πήδημα, ато;. | Au fig. Faire faux-bond à quelqu'un, τινά παρα-κρεύεμαι, sul. κρεύσεμαι. Faire fauxbond à ses créanciers, χρεωκοπέω, ω, fut. ήσω. Faire faux-bond à l'amitié, την φιλίαν προ-δίδωμι, fut. προ-δώσω.

FAUX-BRILLANTS, s. m. pl. κομμώματα, ων (τὰ).

FAUX-FRAIS, s. m. pl. παραναλώματα, ων (τὰ).

FAUX-FUYANT, s. m. sentier détourné, παρέξοδος, ου (ή). || Échappatoire, διάδυσις, εως (ή). Chercher un faux-fuyant, διάδυσιν ζητέω, &. fut how: Six-Social, fut. Social.

FAUX-JOUR, s. m. τὸ πλάγιον ου τὸ ἄκαιρον φως, gen. φωτές. Sous un faux-jour, èv ἀκαίρω φωτί. | Au fig. Présenter sous un fauxjour, παρα-στρέφω, fut. στρέψω, αcc.

FAUX-SEMBLANT, s. m. προσποίησις, εως (ή): πλάσμα, ατος (τὸ). Sous un foux-semblant d'amitié, μετά φιλικιῦ πλάσματις.

FAVEUR, s. f. grace, bienfait, nápis, chose comme une faveur, τὶ ἐν χάριτες μέρει χρήσιμος, ες, εν (comp. ώτερες, sup. ώτατες). τίθημι, fut. θήσω. Par la faveur divine, θεό- Cela nous est favorable, τούθ' ήμιν έστι πρός

δωμ., fut. δώσω).

Faveur, crédit, protection, yápis, tres (i). Être en faveur auprès de quelqu'un, xáperos παρά τινες τυγχάνω, fut. τεύζεμαι. S'insinuer dans la faveur de quelqu'un, soverais mess κλέπτω, fut. κλέψω. Il lui fit obtenir la faveur du roi, την του βασιλέως εύνοιαν σίκείαν αὐτῷ ἐποίησε (ποιέω, ῶ, fut. κόσω). maintenir dans la faveur de quelqu'un, εύνειάν τινες δια-φυλάσσω, fia. αξω. || Donner à quelqu'un des lettres de faveur, de recommandation, δι' ἐπιστελές τινα συνiornut, fut. ou-oricus

FAVEUR, partialité, χάρις, ιτος (ή). Faire quelque chose par faveur, πρὸς χάριν τι ποιέω, ω, fut. ήσω.

EN FAVEUR DE, Zápiv, gen. (il se place toujours après son régime) : ὑπέρ, gên. En votre faveur, ὑμῶν χάριν. En ma faveur, ἐμὰν χάριν. Voter en faveur de ses amis, υπέρ των φίλων ψηφίζομαι, fut. ίσομαι. Parler en faveur de quelqu'un, ὑπέρ τινος λέγω, fut. λέξω. [A la faveur de, διά. A la faveur de l'emplacement, διὰ τὰν εὐκαιρίαν τοῦ τόπου. A la saveur de la nuit, tournez simplement, de nuit, νύκτωρ : νυκτός.

FAVEUR, ruban étroit, ταινίδιον, ου (τό).

FAVORABLE, adj. en parlant des personnes, εύνους, ους, ουν (comp. ούστερος, sup. ούστατος): εὐμενής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Être favorable à quelqu'un, εύνειαν τινι έχω, fut. έξω. Il vous est favorable, εστι σοι εύνους. Il nous est favorable, μεθ' τωών έστι. Les Thébains vous sont favorables, εί Θηβαίοι φρονούσε τὰ ὑμέτερα (φρονέω, ω, fut. ήσω). Il s'est rendu les Grecs favorables, τους Ελληνας είς εύνοιαν έαυτου προσελαθε (προσ-λαμθάνω, fut. λήψομαι). Il nous rend tout le monde favorable, πάντας εὐνεῖκῶς δια-τίθησι πρὸς ήμᾶς (δια-τίθημι, fut. δια-θήσω). Se rendre Dieu favorable, Θεὸν δλάσκεμαι, fut, λλάσομαι. Les dieux nous sont favorables, παρά των θεων εύνοιαν έχομεν (έχω, fut. ξω). Donner une audience favorable, μετ' εὐνοίας τινὸς ἀκούω, fut. axcoccuai. | En parlant des choses, sotros (ή). Accorder une saveur à quelqu'un, καιρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). τινί χαρίζομαι, fut. ίσομαι. Regarder quelque πρόσφορος, ος, ον (comp. ώτερος, siq. ώτατος):

ἀγαδοῦ. Position favorable, ἡ ἐν εὐκαιρία δέσις, τως. Occasion favorable, καιρές, οῦ (δ). Saisir Foccasion favorable, καιρέν λαμβάνω, fut. λή-ψομαι. Vent favorable, οὖρος, ου (δ). Voguer par un vent favorable, ἐξ οὐρίας πλέω, fut. πλεύστμαι.

FAVORABLEMENT, adv. dans des dispositions bienveillantes, εὐνοικώς : εὐμενώς. Etre disposé favorablement pour quelqu'un, πρό; τινα εὐνοῖχῶς έχω, fut. ξω. Il est disposé favorablement pour nous, τὰ πρὸς ήμας έχει ἐν εύνεία. Écouter quelqu'un favorablement, μετ' εύντίας τινός άκτύω, fut. άκτύστμαι. Ecouter favorablement les vœux, τὰς δεήσεις προσ-δέχομαι, fut. δίξομαι. | Avec bonté, arec affabilité, προφούνως : φιλοφούνως. Accueillir favorablement, προφούνως ου φιλοφρύνως δέχομαι, fut. δέξομαι, acc. | Avantageusement, εὐχαίρως : πρόσφόρως: χρησίμως : καλώς. Etre situé favorablement, εὐκαίρως ου έν εθκαιρία κείμαι, fut. κείσομαι. Penser savorablement de quelqu'un, τλν βιλτίω περί τινος δύξαν έχω, fut. ξω. Parler favorablement de quelqu'un, es niva ligo, fut. λέξω ou έρω.

FAVORI, πε, adj. ou subst. favorisė, qui est en faveur, κιγαρισμένος, π, ον (partic. parf. de χαρίζομαι, fut. ίσομαι). — de quelqu'un, πιν. Être le favori du roi, πλείστον παρὰ τῷ βασιλεί ἰσχύω, fut. ύσω. Le favori, ὁ πλείστον ἰσχύων, οντος. La favorite, ἡ πλείστον ἰσχύουσα. || Dominant, qui l'emporte sur tous les autres, ἐπι-κρατών, οῦσα, οῦν (partic. d'iπικρατώσ, ῶ, fut. ἡσω). Passion favorite, ἡ ἐπικρατοῦσα ἐπιθυμία, ας. La gloire est sa passion favorite, περὶ τὴν δοξαν μᾶλλον πάντων σπουδάζει (σπουδάζω, fut. άσομαι). C'est mon plaisir favori, τούτοις μάλιστα χαίρω, fut. χαιρήσω.

FAVORISER, v. a. être bien disposé pour quelqu'un, περί τινα σπουδάζω, fut. άστιμαι. Les Thébains vous favorisent, ci Θηδαΐοι τὰ ὑμέτερα φρονεῦσι (φρονέω, ω, fut. ήσω). || Traiter avec faveur, avec partialité, χαρίζομαι, fut. ίστιμαι, dat. Être favorisé plus que les autres, τῶν ἄλλων πλέον έχω, fut. ἔχω. || Aider, εeconder, συλ-λαμβάνω, fut. λήψτιμαι, dat. Je vois que la fortune nous favorise, ἐρῶ τὴν τύχπν ἡμῖν συλ-λαμβάνουσαν (ἐράω, ω, fut. ἔψεμαι). Je favoriserai son défart, δια-πράξοιμαι ὅπω; ἀν ῥᾶον ἀπ-ελθη (δια-πράσστιμαι, fut. εράζοιμαι ; ἀπ-ερχομαι ; fut. ελεύστιμαι).

FEAL, ALE, adj. morce, n, ov.

FÉBRICITANT, ANTE, adj. πυρίσσων, ουτας; ov, gén. οντος (partic. de πυρίσσω, fut. εξω). FÉBRIFUGE, adj. ληξιπύρετος, ος, ον.

FEBRILE, adj. mupitudne, ne, ec.

FÉCALE, adj. fém. Matière fécale, ἀποχώρημα, ατος (τὸ).

FECES, s. f. pl. dépôt d'une liqueur sermentée ou clarisée, υπόστημα, ατος (τό).

FECOND, onde, adj. en parlant des animaux, γόνιμος, ος ou η, ον (comp. ώτερος. sup. ώτατος): εύγονος, ος, ον (consp. ώτερος, sup. ώτατος) : εύτοχος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Etre fécond, εὐγονέω, ω. fut. ήσω. || Fertile, en parlant des terres, des arbres, etc. γόνιμος, ος ou n, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): εύκαρπος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): ευφορος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Rendre sécond, γόνιμον ου εδκαρπον ποιέω, ω, fut. ήσω, acc. Ce qui rend la terre plus féconde, είς ή γη πολύ γονιμωτέρα xαθ-ίσταται (xαθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω). || Au fig. Fécond en quelque chose, τινὸς γένιμος, η, ον. Poëte fécond, ὁ γόνιμος ποιητής, ou, Aristph. Terre féconde en grands hommes, γη μεγάλων άνθρώπων γενέτειρα, ας (ή).

FÉCONDANT, ANTE, adj. γόνιμος, ος συ

FECONDATION, s. f. tournez par le

FÉCONDER, v. a. rendre fécond ou fertile, γόνιμον ou εύχαρπον ou εύφορον ποιεω. ω, fut. ήσω, acc. || Rendre pleine ou enceinte, έγχων ποιέω, ω, fut. ήσω, acc.

FÉCONDITÉ, s. f. en parlant des and maux, εὐγονία, ας (ή). || En parlant des terra εὐκαρπία, ας (ή): εὐφορία, ας (ή). || En pallant de l'esprit, du génie, τὸ γόνιμον, ου.

FÉCULE, s. f. τὸ ἄμυλον, συ.

FÉCULENCE, s. f. τὸ τρυγώδες, συς.

FÉCULENT, επτε, αdj. τρυγώδες, πς, ες.

FÉDÉRAL, ALE, adj. συμμαχικός, π, όν.

FÉDÉRALISER, υ. α. εἰς συμμαχίαν συνάγω, fut. άξω, αcc. Se fédéraliser, πρὸς ἀλλάλους συμμαχίαν ποιέσμαι, σῦμαι, fut. ποσμαι.

FÉDÉRATIF, IVE, adj. συμμαχικός, π, όν.

FÉDÉRATION, s. f. συμμαχία, ας (ή).

FÉDÉRÉ, ε, adj. εμέσπονδος, ος, ον. FÉE, s. f. Ce mot manque en grec. Faute de micux on pourra le traduire par νύμφη. magicienne.

FÉERIE, s. f. μαγεία, ας (ή). FÉERIQUE, adj. μαγικός, ή, όν.

FEINDRE, v. a. faire semblant, προσποιέςμαι, εύμαι, fut. ήσομαι, acc. : ὑπο-κρίνεμαι, (μt. χρινούμαι, acc. : πλάσσομαι, fut. πλάσομαι, acc. Il feignait de ne pas les voir, προσ-εποιείτο μηδέ όραν αύτους (προσ-ποιέςμαι, ουμαι, fut. ήσομαι : έράω, ω, fut. έψομαι). Feindre la joie, la tristesse, χαίρειν, λυπείσθαι προσ-ποιέςμαι, ευμαι. Il feignit la démence, μανίαν ύπεχρίνατο (ὑπο-χρίνομαι, fut. χρινουμαι). Il feint de hair les ensants, πλάσσεται τους παίδας μισείν (πλάσσεμαι, fut. πλάσεμαι : μισέω, ω, 'fut. ήσω), Lycurg. Feint, feinte, part. προσποίητος, ος, ον: πλαστός, ή, όν: πεπλασμένος, η, ev (partic. parf. passif de πλάσσω ou πλάσσομαι). Amitié feinte, ή προσποίητος εύνοια, ας. Tout cela est feint et controuvé, πλάσμα καί σκευώρημα όλον τοῦτό έστι, Dém. : έστι ταύτα πάντα πεπλασμένα καὶ κατ-εσκευασμένα (πλάσσω, fut. πλάσω : κατα-σκιυάζω, fut. άσω), Dém. | Hésiter, ἀχνίω, ω, fut. ήσω. Je ne feindrai point de le dire, κὐκ ἀκνήσω καὶ ταῦτα είπειν (είπον, aor. 2 de λέγω), Luc. || Boiter tout bas, ὑπο-χωλεύω, fut. εύσω: ὑποσκάζω, fut. σκάσω.

FEINTE, s. f. προσποίησις, εως (ή): πλάσμα, atos (tò). Voyez Feindre.

FELER, v. a. σχίζω, fut. σχίσω, acc. Au fig. Avoir le cerveau felé, παρα-κόπτω, fut. xóψω.

FELICITATION, s. f. tournez par le verbe Feliciter. Écrire une lettre de félicitation, tournez, féliciter par une lettre, δι' iπιστολής τινι συγ-χαίρω, fut. χαιρήσω. Recevez mes félicitations, tournez, permettez-moi de vous féliciter, τα μέ σοι συγ-χαίρειν (εάω, ω, fut. ἐάσω).

FÉLICITÉ, s. f. εὐδαιμονία, ας (ή). Vivre au sein de la félicité, εὐδαιμονία συ-ζάω, ω, ful. Trisopat.

FÉLICITER, v. a. adresser des félicitations, συγ-χαίρω, fut. χαιρήσω, dat. : συν-ήδομαι, fut. ησθήσεμαι, dat. - quelqu'un, τινί. - de quelque chose, τινός ου ἐπί τινι. Je vous en félicite, συγ-χαίρω σοι τούτου, Dém. Ils vinrent ου (δ). le séliciter de ses heureux succès, fixor ouyχαίροντες αὐτῷ ἐπὶ τοῖς κατορθώμασι. Ils lui

ns (ή), nymphe, ou par φαρμακίς, ίδος (ή), envoyèrent des députés pour le féliciter. ἀκέστειλαν συν-κδόμενοι (αὐτῷ ἀπο-στελλω, [us. στελώ: συν-ήδεμαι, ful. ποθήσεμαι), Hérodn. [] Estimer heureux, μακαρίζω, fut. ίσω, acc.: εἰδαιμονίζω, fut. ίσω, acc. - quelqu'un de quelque chose, τινά τινος. Je vous félicite d'avoir de tels enfants, εὐδαιμενίζω σε τῆς εὐτεχνίας.

> se Feliciter, se réjouir, χαίρω, fut. χαιρτίσω. -- de quelque chose, riví ou iní rivi. Je nie félicite d'avoir atteint le but, χαίρω ότι τοῦ σκοπού έτυχον (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). || Se vanter, se glorifier, μεγαλαυχίω, ω, fut. ήσω: καυχάτμαι, ωμαι, fut. ήστιμαι. - de quelque chose, riví ou iní rivi. Je me félicite d'être le plus brave, άριστος είναι εύχομαι, fut. εύ-Eouai.

> FELOUQUE, s. f. sorte de barque, çá- σ r, λ os, ϵ v (δ).

FELURE, s. f. σχίσμα, ατος (τὸ).

FEMELLE, s. f. i bridera, as (fém. de θπλυς, εια, υ). Eléphant femelle, ὁ θπλυς έλέφας, αντος.

FÉMININ, INE, adj. banus, eta, v. | En termes de grammaire, bnhuxóc, ń, cv. Au féminin, brauxos.

FÉMINISER, v. a. θηλυχώς έχ-φέρω, fut. iξ-cίσω, acc.

FEMME, s. f. personne du sexe, youn, gén. γυναικός (ή). De femme, γυναίκειος, ος ou a, ov. En femme, γυναικείως. Se conduire comme une femme, γυναικίζομαι, fut. ίσομαι. Se laisser dominer par les femmes, youauxcπρατέςμαι, εύμαι, fut. ηθήσομαι. Appartement des femmes, γυναικείον, ου (τό): γυναικών, ώνος (δ). Vieille femme, γραύς, gén. γραός (ή). De vieille femme, γραϊκός, ή, όν. Femme d'un courage male, αντιάνειρα, ας (ή). || Epouse, γυνή, gén. γυναικός (ή). La semme de Socrate, ή του Σωχράτους γυνή. Prendre femme, γυναίκα λαμβάνω, fut. λήψομαι. Qui se laisse gouverner par sa femme, δ γυναιχοχρατούμενος, ου (partic. de γυναικικρατέσμαι, σύμαι). | Bonne semme, par dérision, γραίδιον, ου (τό).

FEMMELETTE, s. f. yuvacev, cu (To), γυναικάριον, ου (τό).

FENAISON, s. f. χορτοχοπία, ας (ή). FENDEUR, s. m. — de bois, ξυλοκόπες,

FENDILLE, εκ, adj. πολυσχιδής, ής, ες. FENDRE, v. a. σχίζω ου δια-σχίζω, fut-

σχίσω, acc. Action de fendre, σχίσις, εως (ή). Que l'on peut sendre, ogiorce, n, ev. Aisé à fendre, εδοχιστος, ος, ev. Dissicile à sendre. δύσχιστος, ος, ev. Fendu en trois, en quatre, τρίσχιστως, τετράσχιστος, ος, ον. | Fendre la terre, αρουραν έπι-σχίζω, fut. ίσω. Fendre l'air, τὸν ἀίρα τίμνω, fut. τεμω. Fendre la foule, τον σχλον δι-ωθίζω, fut. ίσω. || Se fendre, s'entr'ouvrir, δια-σχίζομαι, fut. σχισθήσομαι. Arbres fendus par le froid, δίνδρα δια-σχιζόμενα, ων (τὰ). || Fendre s'emploie quelquefois aussi dans le sens neutre. La tête me fend, άλγω την κεφαλήν (άλγέω, ω, fut. ήσω).

FENETRAGE, s. m. bupider, wv (ai).

FENETRE, s. f. supic, idea (i). Petite fenêtre, supídios, ou (tò). Percé de fenêtres, θυριδωτός, ή, όν. Percer en forme de senêtre, bupidow, w, fut. wow, acc.

FENIL, s. m. χορτοθολών, ωνος (δ).

FENOUIL, s. m. plante, μάραθρον, ου (τό). Fenouil sauvage, iππομάραθρον, ου (τό).

FENTE, s. f. σχίσμα, ατος (τὸ).

FÉODAL, ALE, adj. φεουδικός, ή, όν, G. M. FEODALEMENT, adv. φιουδικώς, G. M. FRODALITÉ, s. f. ή φεουδική πολιτεία, ας. G. M.

FER, s. m. σίδηρος, ου (δ). De fer, σιδηρούς, α, cũν. Qui travaille le fer, σιδηρουργός, ός, όν. Qui produit du fer, σιδηροφόρος, ος, ον. Garnir de fer, σιδηρόω, ω, fut. ώσω, acc. | Cœur de fer, métaph. τὸ σιδηρούν σπλάγχνον, ου. Qui a un cœur de fer. σιδπρόφρων, ων, ον, gén. ονος. Corps de fer, σώμα ἀχάματον, ου (τὸ).

Fen à friser, καλαμίς, ίδος (ή). || Fer à cheval, κραπίς, ίδος (ή). || Fer de lance, αίχμη, ῆς (ή).

FER-BLANC, s. m. δ λελευχωμένος σίδηρος, ου. FERIR, v. a. frapper, παίω, fut. παίσω, acc. Sans coup férir, αμαχητί: αμαχεί. | Δυ fig. Etre féru de quelqu'un, en être épris, τινός άλίσκομαι, fut. άλώσομαι.

FERLER, v. a. — les voiles, les plier, τὰ Ιστία στέλλω, fut. στελώ.

FERMAGE, s. m. location, μίσθωσις, εως (i). || Prix du loyer, μισθός, οῦ (ċ).

FERMAIL, s. m. πόςπη, ης (ή).

FERME, s. f. bail à loyer, missus, euc (i). Donner à ferme, μισθίω, ω, fut. ώσω, acc. Prendre à ferme, μισθέομαι, ευμαι, fut. τελωνεία, ας (ή). Prendre à ferme les revenus publics, τελωνίω, ω, fut. ήσω. Celui qui les prend à ferme, τελώνης, ου (δ).

FERME, propriété rurale, ἀγρός, οῦ (ὁ) : γωρίον, ου (τὸ). || Maison du fermier, laulis, εως (ή): τοῦ ἀγρονόμου οἶκος, ου (ό), ου οἰxía, as (h).

FERME, adj. solide, βίθαιος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): σταθερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : στερεός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : στεβρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): έμπεδος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Être ferme, βεξαίως ου ἐμπέδως ἔχω, ful. έξω, ou d'un seul mot βίδηκα (parf. de βαίνω, fut. βήσεμαι). Rendre ferme , βιεαιόω, ω, fut. ώσω , acc. De pied ferme, ἐμπίδως. Combattre de pied ferme, ίσχυρα μάχη δι-αγωνίζομαι, Jul. ίσομαι. Voix ferme, ή εύτονος φωνή, ής. | Terre ferme, le continent, finupoc, cu (i). | Au fig. Esprit ferme, νούς βέδαιος, ου (δ) : νούς βεξηχώς, ότος (partic. de βίεηχα, parf. de βαίνω). Volonte ferme, ή έμπεδος ου βεδηχυία γνώμη, ης. Ferme dans les dangers, πρός τους κινδύνους ακίνητος, ος, ev. Ferme dans ses résolutions, ίσχυρογνώμων, ων, cv. Demeurer ferme dans son sentiment, τη γνώμη ου τη διανοία έμ-μένω. ful. μενώ : έν τῆ αὐτῆ γνώμη δια-μένω, ful. μενώ.

FERME, adv. βιδαίως. Fort et ferme, ε μάλα χρατερώς. Tenir ferme, ανθ-ίσταμαι, fut. άντι-στήσομαι. - contre l'ennemi, τοίς πολεμίοις. Nul n'aurait pu tenir ferme contre lui, oùδείς αν έστη πρός την ίσχυν την έχείνου (ίσταμαι. fut. στήσυμαι).

FERME! interj. courage! suys.

FERMEMENT, adv. βεξαίως.

FERMENT, s. m. levain, ζύμη, ης (ή): ζύμωμα, ατος (τὸ).

FERMENTATION , ε. f. ζύμωσις , εως (ή). Faire entrer en fermentation, ζυμόω, ω, fut. ώσω, acc. | Au figure, ζίσις, εως (ή). Etre en fermentation, ζίω, fut. ζίσω. Mettre en fermentation, ἐx-καίω, fut. καύσω, acc. Calmer la fermentation des esprits, τους έρμωντας ήδη θυμούς κατα-στέλλω, fut. στελώ.

FERMENTER, v. n. au propre, ζυμόςμαι, εύμαι, fut. ωθήσεμαι. | Au figuré, ζίω, fut. ζέσω, acc. : ciδαίνω ou ciδέω, ω, fut. ήσω. woquat, acc. Ferme des revenus publics, Levain de guerre qui fermentait depuis longtemps, δ ύπο-τυφόμενος πολεμος, ευ (partic. de ύπο-τύφομαι).

FERMER, v. a. xleiw, fut. xleiow, acc. Fermer les portes, τὰς θύρας κλείω ου ἀποχλείω. - au verrou, μεχλεύω, fut. εύσω. Fermer une ville de murs, πολιν τειχίζω, fut. ίσω. Fermer un lieu de murailles, τλν χώραν τείχεσι περι-λαμθάνω, fut. λήψομαι. Fermer les avenues, τὰς παρόδους ἐμ-φράσσω, fut. φράζω. [Fermer un livre , βιδλίον πτύσσω , fut. πτύξω. Fermer une lettre, ἐπιστολήν συμ-πτύσσω, fut. πτύξω. || Fermer la bouche, la tenir fermée, τὸ στόμα μύω, fut. μύσω. — à quelqu'un, le faire taire, στόμα τινὸς ἐπι-Εύω, fut. Εύσω. Fermer les yeux d'envie de dormir ou autrement, παμμύω, fut. ύσω. Ne pas fermer l'œil de la nuit, δίην την νύκτα άγρυπνέω ω, fut. ήσω. Fermer les yeux sur une chose, faire semblant de ne pas la voir, zap-cpáw, w. fut. όψομαι, acc. Fermer les yeux à un mort, τους όφθαλμους του τεθνηχότος καθ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω. Fermer l'oreille, τὰ ὧτα έπ:-Εύομαι, fut. Εύσομαι. — aux paroles des flatteurs, τοις κολακεύουσι (κολακεύω, fut. εύσω). || Fermer une plaie, cὐλόω, ω, fut. ώσω, acc. Se fermer, en parlant d'une plaie, οὐλόςμαι, ούμαι, fut. ωθήσεμαι.

FERMER, v. n. ou se FERMER, v. r. κλείσμαι, fut. κλεισθήσομαι. Qui ferme aisément, εύκλειστος, ος, ον. Qui ne ferme pas, άκλειστος, ος, ον.

FERMETĖ, ε. f. βεδαιότης, ητος (ή): στεββότης, ητος (ή). Fermeté d'âme, εὐστάθεια, ας (ή): καρτερία, ας (ή). Avec fermeté, εὐσταθως. Supporter avec fermeté, καρτερίω, ω, fut. ήσω, acc.

FERMETURE, s. f. xleidpov, ou (tò).

FERMIER, s. m. IÈRE, s. f. cultivateur, à $\gamma \rho c v \dot{c} \mu c c$, cu $(\dot{b}, \dot{\eta})$. $\parallel Qui tient à ferme les revenus de l'État, <math>\tau \epsilon \lambda \dot{\omega} v \eta c$, ou (\dot{b}) .

FERMOIR, s. m. πόρπη, ης (ή).

FÉROCE, adj. farouche, ἄγριος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Bête féroce, θήρ, gén. θηρές (δ).]] Gruel, ἀπηνής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): θηριώδης, ης, ες (comp. έστερος, sup. έστατος). Ανοίτ l'air féroce et terrible, δεινόν τι καὶ θηριώδες ἐν τοῖς ὅμμασιν ἔχω, fut. ἔξω. Il le regarda d'un œil féroce, ὑπ-ίδλεψε πρὸς αὐτὸν γοργέν (ὑπο-Ελέπω, fut. Ελέψομαι).

FER

FÉROCITÉ, s. f. ἀπήνεια, ας (τ).
FERRAILLE, s. f. σιδηρώματα, ων (τὰ):
τὰ ἀρχαία σιδήρια, ων

FERRAILLER, v. n. δια-ξιφίζομαι, ful ιστιμαι.

FERREMENT, s. m. σιδήρωμα, ατος (τ) FERRER, v. a. σιδήρωμα, ω, fut. ώσω acc. Ferrer un cheval, τὸν ἐππον κρηπιδίω, ω, fut. ώσω. || Au fig. Être ferre à glace su une certaine matière, ἐπιστήμην τινὰ ἀκριδώ, ω, fut. ώσω.

FERRONNIER, s. m. σιδηροπώλης, ω (δ). FERRUGINEUX, εισε, ασί. σιδηροειδίς, ής, ές.

FERRURE, s. f. σιδήρωμα, ατος (τό).

FERS, s. m. p.. chaines, δεσμά, ων (τὰ):
δεσμοί, ων (ci). Mettre aux fers, charger de
fers, δέω, fut. δήσω, acc. Être mis aux fers,
δέςμαι, fut. δεθήσομαι. Fers aux pieds, πέδαι,
ων (αί). Mettre les fers aux pieds, πέδαι,
ω, fut. ήσω, acc. Fers aux mains, χειροπέδαι, ων (αί). Les mettre à quelqu'un, χειροπέδαις πινά δέω, fut. δήσω. Jeter dans les
fers, εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμ-δάλω, fut. δαλω,
αcc. Oter les fers à quelqu'un, δεσμών πινα
ἀν-ίπμι, fut. ἀν-ήσω. Briser ou rompre les
fers, τὰ δεσμὰ ἀπεβ-βήγνυμι, fut. ἀποββήζω.

FERTILB, adj. εύφορος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): γόνιμος, ος ou n, εν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). — en quelque chose, τινός. Fertile en fruits, εύχαρπος, ος, ον. Être fertile en fruits, εύχαρπόω, $\tilde{\omega}$, fut. ήσω. Dont le sol est fertile, εύγεως, ως, ων. Terrein extrêmement fertile, $\gamma \tilde{\eta}$ πλήθουσα καὶ πολύν καρπόν φέρουσα, ης (φέρω, fut. είσω: πλήθω, sans fut.). Rendre fertile, γόνιμον ποιίω, $\tilde{\omega}$, fut. ήσω, acc. || Au fig. Fertile en inventions, πολυμήγανος, ος, ον. Fertile en grands hommes, μεγάλων ἀνδρῶν γόνιμος, ος, ον.

FERTILISER, v. a. γόνιμον ποιέω, ω, fut. ήσω, acc. C'est ce qui fertilise la terre, τυῦθ' ῷ γῆ γονιμωτέρα καθ-ίσταται (καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω).

FERTILITE, s. f. εὐφορία, ας (ή).

FÉRU, UR, part. Voyez FÉRIR.

FÉRULE, s. f. plante, νάςθηξ, ηκος (δ). Punition corporelle, σιληγή, ης (ή). Vivre sous la férule de quelqu'un, κατὰ τὸ δοκοῦν τινι ζάω, ω, ful. ζήσομαι. FERVEMMENT, adv. λιπαςώς.

FERVENT, εκτε, adj. θερμός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): διάπυρος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Prière fervente, ή λιπαρής εὐχή ου προσευχή, ῆς. Adresser à Dieu des prières ferventes, τῷ Θεῷ λιπαρῶς προσεύχομαι, ful. εύζομαι.

FERVEUR, s. f. to Independ , ou : to dixstupes, ou : (7) (6).

FESSÉE, s. f. μαστίγωσις, εως (ή).

FESSE-MATTHIEU, s. m. un avare, κυμενοπρίστης, ου (δ).

FESSE, s. f. $\pi v \gamma \acute{n}$, $\~{n}$; (\acute{n}) : $\gamma λ ουτός$, $c\~{u}$ $(\emph{δ})$. FESSER, v. a. $`\mu a \sigma v \gamma \acute{v}$, $\~{u}$, $fut. \'{u} \sigma \acute{u}$, acc. FESSIER, s. m. $\pi v \gamma \acute{n}$, $\~{n}$; (\acute{n}) .

FESTIN, s. m. ἐστίαστς, εως (ή): συμπόστον, ευ (τό): εὐωχία, ας (ή): κῶμος, ευ (ό). Festin public, θείνη, ης (ή): δημοθεινία, ας (ή). Faire un festin à quelqu'un, ἐστιάσει τινὰ ἀνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Inviter à un festin, ἐπὶ συμπόσιόν τινα καλέω, ῶ, fut. καλέσω. Maître du festin, συμποσιάργης, ευ (δ).

FESTINER, v. a. $i\sigma \pi i \alpha \omega$, $\tilde{\omega}$, fut. $\dot{\alpha} \sigma \omega$, $acc. \parallel v.$ n. $i\dot{\nu}\omega \chi i\omega$, $\tilde{\omega}$, fut. $\dot{n}\sigma \omega$: $x\omega \mu a \zeta \omega$, fut. $\dot{\alpha} \sigma \omega$.

FESTON, s. m. orhement d'architecture, τὰ ξγκαρπα, ων. || Broderie, πούκλμα, ατος (τὸ). || Guirlande de fleurs, στίφανος, ου (5).

FESTONNER, v. a. ποικίλλω, fut. ιλώ, acc. FÊTE, s. f. ἐορτή, ῆς (ή). Jours de fête, al ἐορτάσιμοι ἡμέραι, ῶν. Célébrer une fête, ἐορτάζω, fut. ἀσω: ἐορτὴν ἄγω, fut. ἄξω, ου τιλίω, ῶ, fut. τελέσω. — en l'honneur de Neptune, τῷ Πιστιδῶνι. || Au fig. Faire fête à quelqu'un, ἀσμένως τινὰ προσ-δέχομαι, fut. δίζομαι. Se faire fête d'une chose, ήδομαι ου ἐφ-ήδομαι, fut. ποθήσομαι, dat.

FÉTER, v. a. ἐορτάζω, fut. άσω, acc. Il fête le jour où fut remportée la victoire de Marathon, τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἐορτάζει. | Fêter quelqu'un, le bien accueillir, ἀσμίνως προσ-δέχομαι, fut. δίζομαι, acc.: ἀσμενίζω, fut. ίσω, acc.

FÉTIDE, adj. δυσώδης, ης, ες (comp. έστερες, sup. έστατες).

FÉTIDITE, s. f. δυσωδία, ας (ή).

FETOYER, v. a. εὐωχίω, ω, fut. ήσω, acc. FETU, s. m. brin de paille, κάρφος, ους (τό). FÉTUS, s. m. animal formé dans le sein de sa mère, κύημα, ατος (τό).

FEU, s. m. l'un des quatre éléments, πῦρ,

gen. πυρός (τό). Un petit feu, πυρίδιαν, ου (τό). Qui ressemble à du seu, muscuone, ne, se. Qui luit comme du feu, πυραυγής, ής, ές. Qui porte du feu, πυρφόρος, ος, εν. Qui lance du feu, πυροδολος, ος, ον. Qui est en feu, fuπυρος ου έκπυρος ου διάπυρος, ος, ev. Prendre feu, ἐκ-πυρόςμαι, ευμαι, fut. ωθήσεμαι. Vases qui vont au seu, qu'on met sur le seu, rà ἔμπυρα σχιύη, gén. σχιυῶν. Mettre en feu ou mettro le seu à, εμ-πίπρημι, sut. εμ-πρήσω, acc. : έμ-πυρόω ou έχ-πυρόω, ω, fut. ώσω, acc. | Feux qu'on allume dans un camp, πυρά, ων (τά). Ayont allumé plusieurs feux, il leur fit connaître son arrivée, πυρά πολλά καύσας, δι-εσήμαινε την έαυτου παρουσίαν (καίω, fut. καύσω: δια-σημαίνω, fut. ανώ), Plut. | Feux de joie, pour une victoire, τὰ ἐπινίκια πυρά, ων. || Arme à feu, δργανον πυροδολον, ου (τό). Pierre à seu, à musitres littes, ou simplement ό πυρίτης, ου. | Feux follets, voyex Follet.

Feu, au fig. ardeur, inflammation, πύρ, gén. πυρός (τό): καύμα, ατος (τό): φλεγμασία, ας (ή). Feu de la fièvre, καύσων, ωνος (ό).
|| Fougue, emportement, δρμή, ής (ή). Modérer le feu de la jeunesse, τὰς τῆς νεότπτος δρμάς κατ-ίχω, fut. καθ-έξω. Prendre feu, se mettre en colère, ἀγανακτίω, ω, fut. ήσω: δργίζομαι, fut. ισθήσομαι. — pour quelque chose, περί ου ὑπέρ τινος. Qui prend feu facilement, ὀξύθυμος, ος, ον. || Allumer le feu de la sédition, στάσιν ἐξ-άπτω, fut. άψω. Souffler le feu de la sédition, στάσιν ἀναβ-ριπίζω, fut. ίσω. || Mettre le feu aux denrées, en hausser le prix, τὰ σῖτα ἀνα-τιμάω, ω, fut. ήσω.

Fru, éclat que jettent les pierres précieuses, μαρμαρυγή, ῆς (ή): αὐγή, ῆς (ή): φίγγος, ους (τό). Jeter du seu, μαρμαρύσοω, fut. ύξω.

Feu, famille, maison, είκος, ευ (δ). Bourg de cent feux, κώμη έκατον είκους περι-έχευσα, ης (περι-έχω, fut. έξω). || Qui n'a ni feu ni lieu, άτικος, ος, ον.

FEU, ευε, ακή. défunt, μακαρίτης, ου (δ). Αυ fém. μακαρίτις, ιδος (ή). Feu Étienne, δ μακαρίτης Στίφανος, ου : δ ἐν ἀγίοις Στίφανος, ου. FEUILLAGE, s. m. φύλλα, ων (τὰ).

FEUILLE, s. f. φύλλον, so (τό). Large feuille, πίταλον, so (τό). Petite feuille, φυλλάριον, co (τό). De feuille, φύλλανος, π, su Semblable à des feuilles, φυλλοκιδής, ής, ές Qui porte des feuilles, φυλλοφάρος, ες, εν

temps, δ ύπο-τυφόμενος πολεμος, ου (partic. de ύπο-τύφομαι).

FERMER, v. a. xleiw, fut. xleicw, acc. Fermer les portes, τὰς θύρας κλείω ου ἀποκλείω. - au verrou, μεχλεύω, fut. εύσω. Fermer une ville de murs, πολιν τειχίζω, fut. ίσω. Fermer un lieu de murailles, τλν χώραν τείχεσι περι-λαμθάνω, fut. λήψομαι. Fermer les avenues, τὰς παρόδους ἐμ-φράσσω, fut. φράζω. Il Fermer un livre, βιδλίον πτύσσω, fut. πτύζω. Fermer une lettre, ἐπιστολήν συμ-πτύσσω, fut. πτύξω. || Fermer la bouche, la tenir fermée, τὸ στόμα μύω, fut. μύσω. — à quelqu'un, le faire taire, στόμα τινός έπι-Εύω, fut. Εύσω. Fermer les yeux d'envie de dormir ou autrement, παμμύω, fut. ύσω. Ne pas fermer l'œil de la nuit, όλην την νύκτα άγρυπνέω ω, fut. ήσω. Fermer les yeux sur une chose, faire semblant de ne pas la voir, παρ-ιράω, ω, fut. όψομαι, acc. Fermer les yeux à un mort, τους όφθαλμους του τεθνηχότος καθ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω. Fermer l'oreille, τὰ ὧτα έπι-Εύομαι, fut. Εύσομαι. — aux paroles des flatteurs, τοις κολακεύουσι (κολακεύω, fut. εύσω). || Fermer une plaie, culow, w, fut. wow, acc. Se fermer, en parlant d'une plaie, οὐλόςμαι, ούμαι, fut. ωθήσυμαι.

FERMER, v. n. ou se FERMER, v. r. κλείσμαι, fut. κλεισθήσομαι. Qui ferme aisément, εδκλειστος, ος, ον. Qui ne ferme pas, άκλειστος, ος, ον.

FERMETĖ, s. f. βεδαιότης, ητος $(\hat{\eta})$: στεβρότης, ητος $(\hat{\eta})$. **Fermeté d'âme**, εὐστάθεια, ας $(\hat{\eta})$: καρτερία, ας $(\hat{\eta})$. Avec fermeté, εὐσταθῶς. Supporter avec fermeté, καρτερίω, $\tilde{\omega}$, fut. ήσω, acc.

FERMIER, s. m. ière, s. f. cultivateur,

άγρονόμος, ου $(\delta, \dot{\eta})$. || Qui tient à ferme les revenus de l'État, τελώνης, ου (δ) .

FERMOIR, s. m. πόρπη, ης (ή).

FÉROCE, adj. farouche, άγριος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): Bête féroce, θήρ, gén. θηρός (δ).]] Cruel, άπηνής, ής, ές (comp. έσταρος, sup. έστατος): θηριώδης, ης, ες (comp. έσταρος, ευφ. έστατος). Ανοίτ l'air Téroce et terrible, δεινόν τι καὶ θηριώδες ἐν τοῖς δμμασιν έχω, fut. ἔξω. Il le regarda d'un œil féroce, ὑπ-έθλεψε πρὸς αὐτὸν γοργόν (ὑπο-Ελέπω, fut. Ελέψομαι).

FÉROCITÉ, s. f. ἀπίνεια, ας (ή).
FERRAILLE, s. f. σιδηρώματα, ων (τὰ):
τὰ ἀρχαῖα σιδήρια, ων

FERRAILLER, v. n. δια-ξιφίζομαι, fut.

FERREMENT, s. m. σιδήρωμα, ατος (τὸ) FERRER, v. a. σιδήρωμα, ω, fut. ώσω acc. Ferrer un cheval, τὸν ἐππον κρηπιδόω, ω, fut. ώσω. \parallel Au fig. Être ferré à glace su une certaine matière, ἐπιστήμην τινὰ ἀκριδόω, ω, fut. ώσω.

FERRONNIER, s. m. σιδηροπώλης, ου (δ). FERRUGINEUX, ευσε, adj. σιδηροειδής,

FERRURE, s. f. σιδήρωμα, ατος (τὸ).

FERS, s. m. pι. chaines, δεσμά, ων (τὰ): δεσμεί, ων (εί). Meltre aux fers, charger de fers, δίω, fut. δήσω, acc. Être mis aux fers, δίεμαι, fut. δεθήσεμαι. Fers aux pieds, πεδαι, ων (αί). Meltre les fers aux pieds, πεδάω, ω, fut. ήσω, acc. Fers aux mains, χειροπέδαι, ων (αί). Les mettre à quelqu'un, χειροπίδαις πινά δίω, fut. δήσω. Jeter dans les fers, εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμ-δάλω, fut. δαλώ, acc. Oter les fers à quelqu'un, δεσμών πινα ἀν-ίκμι, fut. ἀν-ήσω. Briser ou rompre les fers, τὰ δεσμὰ ἀπεξ-βήγνυμι, fut. ἀποφ-βίξω.

FERTILE, ασί. εύφερες, ες, εν (comp. ώτερες, sup. ώτατες): γόνιμες, ες ου η, εν (comp. ώτερες, sup. ώτατες). — en quelque chose, τινός. Fertile en fruits, εὐχαρπέω, ω, fut. ήσω. Dont le sol est fertile, εὖγεως, ως, ων. Terrein extrêmement fertile, γῆ πλήθευσα καὶ πελὺν καρπέν φέρευσα, ης (φέρω, fut. είσω: πλήθω, sans fut.). Rendre fertile, γόνιμεν ποιέω, ω, fut. ήσω, acc. || Au fig. Fertile en inventions, πελυμήχανος, ος, ον. Fertile en grands hommes, μεγάλων ἀνδρων γόνιμος, ος, ον.

FERTILISER, v. a. γόνιμον ποιέω, ω, fut. ήσω, acc. C'est ce qui fertilise la terre, τοῦθ' ῷ γῆ γονιμωτέρα καθ-ίσταται (καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω).

FERTILITE, s. f. εὐφορία, ας (ή). FERU, υκ, part. Voyez Ferir.

FÉRULE, s. f. plante, νάρθηξ, ηκος (δ). Punition corporelle, σιληγή, ης (ή). Vivre sous la férule de quelqu'un, κατὰ τὸ δικοῦν τινι ζάω, ω, fut. ζήσομαι. FERVEMMENT, adv. λιπαςῶς.

FERVENT, EXTE, adj. bepace, n, ov (comp. έτερος, sup. έτατος): διάπυρος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Prière servente, ή λιπαρής εὐχή ου προσευχή, ής. Adresser à Dieu des prières ferventes, τῷ Θιῷ λιπαρῶς προσεύχομαι, fut. εύξομαι.

FERVEUR, s. f. to Evbepuov, co : to diaπυρον, ου : ζηλος, ου (ό).

FESSEE, s. f. μαστίγωσις, εως (ή).

FESSE-MATTHIEU, s. m. un avare, xuμενοπρίστης, ου (δ).

FESSE, **s. f.** πυγή, ῆς (ή) : γλουτός, οῦ (δ). FESSER, v. a. μαστιγόω, ω, fut. ώσω, acc. FESSIER, s. m. $\pi v \gamma \dot{\eta}$, $\tilde{\eta} \varsigma$ ($\dot{\eta}$).

FESTIN, s. m. ἐστίασις, εως (ή): συμπόστον, ου (τὸ) : εὐωχία, ας (τ) : χῶμος, ου (ὁ). Festin public, $\theta c i v \eta$, $\eta c (\dot{\eta}) : \delta \eta \mu c \theta c i v i a$, $\alpha c (\dot{\eta})$. Faire un festin à quelqu'un, ioriáou rivà άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Invîter à un festin, επί συμπόσιόν τινα χαλίω, ω, fut. χαλίσω. Maitre du festin, συμποσιάρχης, ου (δ).

FESTINER, ν. α. ἰστιάω, ω, fut. ἀσω, ' acc. || v. n. εὐωχέω, ω, fut. ήσω : χωμάζω, fut. áso.

FESTON, s. m. orhement d'architecture. τὰ ἔγκαρπα, ων. | Broderie, ποίκιλμα, ατος (τὸ). || Guirlande de fleurs, στίφανος, ου (δ).

FESTONNER, v. a. ποιχίλλω, fut. ιλώ, acc. FRTE, s. f. icprn, nc (n). Jours de sète, αι ιορτάσιμει ήμεραι, ων. Célébrer une sète, ἐορτάζω, ſut. άσω: ἱορτὴν ἄγω, ſut. ἄξω, ου τελίω, ω, fut. τελίσω. — en l'honneur de Neptune, to Mcoulowit. | Au fig. Faire sete à quelqu'un, άσμένως τινά προσ-δέχομαι, fut. Sicouai. Se faire sête d'une chose, fidouai ou έφ-ήδομαι, ful. ησθήσομαι, dal.

FETER, v. a. icprálu, fut. águ, acc. Il sete le jour où fut remportée la victoire de Marathon, την έν Μαραθώνι νίκην έφρτάζει. | Fêter quelqu'un, le bien accueillir, ἀσμένως προσ-δέχομαι, fut. δεξομαι, acc. : ἀσμενίζω, fut. ίσω, acc.

FÉTIDE, adj. δυσώδης, ης, ες (comp. έστερες, ευρ. έστατος).

FÉTIDITE, s. f. δυσωδία, ας (ή).

FETOYER, v. a. εὐωχέω, ω, fut. ήσω, acc. FETU, s. m. brin de paille, κάρφος, ευς (τὸ). FÉTUS, s. m. animal formé dans le sein de sa mère, xúnua, arcç (tò).

gen. πυρός (τό). Un petit feu, πυρίδιον, ου (τό). Qui ressemble à du seu, musceidric, ric, ic. Qui luit comme du feu, πυραυγής, ής, ές. Qui porte du feu, πυρφόρος, ος, εν. Qui lance du feu, πυροδόλος, ος, ον. Qui est en feu, fμπυρος ου έκπυρος ου διάπυρος, ος, ev. Prendre feu, ἐκ-πυρόςμαι, εῦμαι, fut. ωθήσεμαι. Vases qui vont au seu, qu'on met sur le seu, rà έμπυρα σχεύη, gén. σχευών. Meltre en feu ou mettro le seu à, εμ-πίπρημι, fut. εμ-πρήσω, acc. : έμ-πυρόω ου έχ-πυρόω, ω, fut. ώσω, acc. Feux qu'on allume dans un camp, πυρά, ων (τά). Ayant allumé plusieurs feux, il leur fit connaître son arrivée, πυρά πολλά καύσας, δι-εσήμαινε την έαυτου παρουσίαν (καίω, fut. καύσω: δια-σημαίνω, fut. ανώ), Plut. | Feux de joie, pour une victoire, τὰ ἐπινίχια πυρά, ων. || Arme à seu, δργανον πυροδόλον, ου (τό). Pierre à seu, & supirme liber, ou simplement ό πυρίτης, cu. | Feux follets, voyex Follet.

Fev, au fig. ardeur, inflammation, πυρ, gén. πυρός (τὸ) : καυμα, ατος (τὸ): φλεγμασία, ας (ή). Feu de la fièvre, καύσων, ωνος (δ). || Fougue, emportement, δρμή, ῆς (ή). Modérer le seu de la jeunesse, τὰς τῆς νεότητος δρμάς κατ-έχω, fut. καθ-έξω. Prendre feu, se mettre en colère, ἀγανακτίω, ω, fut. ήσω: δργίζομαι, fut. ισθήσομαι. - pour quelque chose, περί ου υπέρ τινος. Qui prend feu facilement, όξύθυμος, ος, ον. | Allumer le feu de la sédition, στάσιν έξ-άπτω, fut. άψω. Souffler le feu de la sédition, στάσιν άναβ-βιπίζω, fut. ίσω. | Mettre le seu aux denrées, en hausser le prix, τὰ σῖτα ἀνα-τιμάω, ώ, fut. τίσω.

FEU, éclat que jettent les pierres précieuses, μαρμαρυγή, ῆς (ῆ): αὐγή, ῆς (ἡ): φέγγος, ους(τὸ). Jeter du feu, μαρμαρύσσω, fut. ύξω.

Feu, famille, maison, cixos, co (6). Bourg de cent feux, χώμη έκατὸν οΐκους περι-έχουσα, ης (περι-έχω, fut. έξω). | Qui n'a ni seu ni lieu, áruxoc, oc, ov.

FEU, EUE, adj. défunt, maxapires, ou (6). Au fém. μακαρίτις, ιδος (ή). Feu Élienne, δ μακαρίτης Στέφανος, ου : ὁ ἐν ἀγίοις Στέφανος, ου. FEUILLAGE, s. m. φύλλα, ων (τὰ).

FEUILLE, s. f. φύλλον, ευ (τό). Large feuille, πέταλον, ου (τὸ). Petite feuille, φυλλάριον, ου (τό). De feuille, φύλλινος, π, οι Semblable à des seuilles, pullandin, is, és FEU, s. m. sun des quatre éléments, πυρ, Qui porte des seuilles, φυλλοφόρος, ος, ον Qui n'a point de seuilles, ἄφυλλος, ος, ον. Perdre ses seuilles, φυλλοδολέω, ῶ, fut. ήσω. Chute des seuilles, φυλλοδολέω, ας (ή). Mois où tombent les seuilles, ὁ φυλλοχόος μήν, gén. μηνός. Pousser des seuilles, φυλλοφυέω, ῶ, fut. ήσω. Feuilles de rose, τὰ τοῦ ἐρόδου πέταλα, ων. Feuille de vigne, εἶναρον, ευ (τὸ). Dégarnir la vigne de ses seuilles, εἰναρίζω, fut. ίσω, acc. || Vin de deux seuilles, de deux années, ὁ διετὴς εἶνος, ευ. — de trois, de quatre seuilles, ὁ τριετὴς, τετραετὴς εἶνος, ευ. || Feuille de métal, πίταλον, ευ (τὸ). || Feuille de papier à écrire, χάρτης, ευ (¿).

FEUILLE, πε, adj, φυλλώδης, ης, ες. FEUILLEE, s. f. φύλλα, ων (τὰ). FEUILLET, s. m. χάρτης, ου (ἐ).

FEUILLETER, v. a. αν-ελίσσω, fut. ίξω, acc. — un livre, τὸ βιθλίον.

FEUILLETTE, s. f. κάδος, ου (δ) : πίθος, ου (δ).

FEUILLU, υΕ, adj. πολύφυλλος, ος, ον. FEUTRAGE, s. m. πίλησις, εως (ή).

FEUTRE, s. m. laine foulée, πίλος, ου (ό). Qui en fait, πιλητή;, οῦ (ό): πιλοποιός, ός, όν. FEUTRER, ν. α. πιλίω, ῶ, fut. ήσω, αcc. Feutrée, ée, πιλητός, ή, όν. Action de feutrer la laine, πίλησις, εως (ή).

FEVE, s. f. κύαμος, ου (δ). De fève, κυάμινος, η, ον. Champ de fèves, κυαμών, ῶνος (δ). || Roi de la fève, συμποσιάρχης, ου (δ). FÉVEROLE, s. f. φασίολος, ου (δ).

FÉVRIER, s. m. φεθρουάριος, ου (δ), G. M. FI! interj. φεῦ : ἄπαγε : ἀδάλε. Fi donc! ἄπαγε δηί. Fi de cet odieux festin, ἀδάλε τοῦ ἀσελγεστάτου συμποσίου, Eccl.

FIACRE, s. m. voiture de lounge, τὸ έμμισθον δητιμα, ατος.

FIANÇAILLES, s. f. pl. νύμφια, ων (τά). Qui concerne les siançailles, νυμφικές, ή, όν.

FIANCE, s. m. ex, s. f. νυμφίος, ου (δ). Au féminin, νύμφη, ης (ή). Les fiancés, ci νυμφευόμενοι, ων (partic. moyen ou passif de νυμφεύω, fut. εύσω).

FIANCER, v. a. promettre en mariage, νυμφεύω, fut. εύσω, acc. — sa fille à quelqu'un, την παϊδά τινι. || Promettre solennellement d'épouser, νυμφεύομαι, fut. εύσωμαι, acc. Action de fiancer, νύμφευσις, εως (π).

FIBRE, s. f. ίς, gén. iviς (ή). Les sibres des plantes, τὰ τῶν φυτῶν νεῦρα, ων.

FIBREUX, RUSE, adj. ivádne, ne, eç.
FIBRILLE, s. f. n dentotípa te, gén. iví;
FIC, s. m. odnov, ou (tò).

FICELER, v. a. σχοινίω δίω, fut. δήσω, acc. FICELLE, s. f. σχοινίον, ου (τὸ).

FICHER, v. a. enfoncer, planter, πίγνυμ, fut. πίξω, acc. Ficher en terre, γξ έμπήγνυμ, fut. πίξω, acc. Fiché en terre, γξ έμπεπηγώς, υῖα, ός.

FICIIU, s. m. στρόφιον, ου (τό).

FICTIF, ive, adj. πλαστός, ή, ον.

FICTION, s. f. πλάσμα, ατος (τὸ).

FIDEI COMMIS, s. m. παρακαταθήκη, ες (ή). Donner en fidéi commis, παρακατα-τίθημι, fut. παρακατα-θήσω, acc. Tenir par fidéi commis, παρακατ-ίχω, fut. παρακαθ-ίξω, acc.

FIDEI COMMISSAIRE, s. m. ό παρακατέχων, εντες (purtic. de παρακατ-έχω).

FIDĖJUSSEUR, s. m. έγγυντής, εῦ (ὁ). FIDĖJUSSION, s. f. έγγύνσις ου διεγγύνσις εως (ή).

FIDELB, adj. qui garde sa foi, πιστός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Se montrer fidèle, πιστὸν ἐμαυτὸν παρ-ίχω, fut. έξω. Rester fidèle à l'amitié, πιστὸς ὡν ἐν τῆ φιλία διατελέω, ω, fut. τελίσω. || Exact, πιστός, ἡ, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): ἀκριδής, ἡς, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Mémoire fidèle, ἡ ἀκριδής μνήμη, ης. Faire une fidèle peinture de quelque chose, πρὸς τὸ ἀκριδίς ἀπ-εικάζω, fut. άσω, acc. || Eccl. Les fidèles, ci πιστόί, ων.

FIDELEMENT, adv. πιστώς.

FIDELITÉ, s. f. πίστις, εως (ή): πιστότης, πτος (ή). Fidelité envers la patrie, ή περὶ τὰν πατρίδα πιστότης. Avoir de la fidelité, τὰν πίστιν δια-τηρίω, ω, fut. ήσω. Manquer de fidelité, τὰν πίστιν παρα-Εαίνω, fut. Θήσομαι. Gages de fidelité, πίστεις, εων (αί).

FIEF, s. m. bien féodal, pécudor, ou (18), G. M.

FIEFFE, en, adj. Impudent siessé, δ δοχάτως άναιδής, ούς. Fiessé menteur, δ ψευδίστατος, ου.

FIEL, s. m. χολή, ῆς (ή). Ressemblant à du fiel, χολοειδής, ής, ής, ίς. | Au fig. Homme qui se nourrit de fiel et d'amertume, ἀνής ἰοδόρος, ου (ό). || Fiel de terre ou fumeterre, plante, κάπνος, ων (ό).

FIENTE, s. f. ἀποπάνημα, ατος (τό). FIENTER, v. n. ἀπο-πατίω, ω, fut. ήσω. εύσω, acc. — quelque chose à quelqu'un, τί τινι. se Fien , v. r. π.στεύω, fut. εύσω, dat.: πείθομαι, fut. πυσθήσομαι, dat.: πεπίστευκα ου πέπειδα (parf. de πιστεύω et de πείθεμαι). Se fiant à la justice des lois, τοῖς νόμοις πεπιστευχώς, ου πεπαιθώς, υία, ός. Ne pas se fier, Amoriω, ω, fut. ήσω, dat. Je ne me fie pas à lui, απίστως ου υπόπτως πρός αυτόν έχω, fut. έζω.

FIER, RRE, adj. arrogant, hautain, ὑπερή-Φανος, ος, ον (comp. έστερος, sup. έστατος). Etre fler, en ce sens, baspapavevoual, fut. evoopar. | Qui s'enorgueillit ou se félicite de quelque chose, γαύρος, a, or (comp. ότερος, sup. ότατος). - de quelque chose, iπί τινι. On tourne plus souvent par le verbe. Etre fier de quelque chose, ἐπί τινι γαυριάω, ω, fut. άσω, ου μέγα φρονέω, ω, ful ήσω, ου σεμνύνομαι, fut. υνεύμαι, ou plus souvent τινὶ ἐπ-αίρομαι, fut. aptricopat. Fier de sa force, de ses richesses, τῆ δυνάμει, τῷ πλούτῳ ἐπ-αιρόμενος, n, ov. En bonne part, qui pense noblement, μεγαλόφρων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονίστιρος, sup. ονέστατος). Avoir l'âme fière, μέγα φρονίω ου μεγαλοφρονίω, ω, fut. ήσω.

FIER-A-BRAS, **s. m.** ἀλαζών, όνος (δ). FIEREMENT, adv. avec fierté, ὑπερηφάνως. ¶ En bonne part, μεγαλοφρόνως.

FIERTE, s. f. orgueil, interpreparia, as (ii). Avoir de la fierté, baspaparecopat, fut. euσομαι. || Élévation d'ame, μεγαλοφροσύνη, ης (ή). Avoir une noble fierté, μεγαλοφρονέω, ω, fut. 7,00. | Avec fierte. Voyez Fierement.

FIEVRE, s. f. πυρετός, οῦ (δ). Petite fièvre, πυρέτιαν, ου (τό). Grosse fièvre, ο σφοδρός ου καυσώδης πυρετός, οῦ: καύσων, ωνος (δ). Fièvre continue, δ σύνοχος πυρετός, ou simplement ό σύνοχος, ου. Fièvre intermittente, δ ix περιόδου πυρετός, ου. Fièvre tierce, ὁ τριταίος πυρετός, ου. Fièvre quarte, ὁ τεταρταίος πυρετός, ευ. Ardeur de la sièvre, ὁ του πυρετου καύσων, ενος. Accès de sièvre, παροξυσμός, οῦ (ό). Le trisson de la sièvre, poixai, wv (al). Avoir la fièvre, πυρέσσω, fut. έξω. Avoir une fièvre quarte, τεταρταίω πυρέσσω, fut. έξω. Il fut pris d'une sièvre violente, ἐάλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ (άλίσκεμαι, fut. άλώσεμαι). Il étail consumé par une sièvre ardente, mugaros opoδρές και διακκής παν το στήθες συν-έφλεγε (συμ- υνούμαι. || Danser dans un ballet, χορεύω, fut. φλέγω, fut. φλέξω). Qui est sans sièvre, ἀπύ- | εύσω.

FIER, ν. α. πιστεύω ου έμ-πιστεύω, fut. | ρετος ου άπύρεκτος, ος, ον. Absence de flèvre, άπυρεξία, ας (ή). Qui guérit ou sait cesser la fièvre, ληξιπύρετος, ος, ον.

> FIEVREUX, EUSE, adj. πυρετώδης, ης, ες FIEVROTTE, s. f. mupériou, ou (tè).

FIFRE, s. m. instrument de musique, ou ριγξ, ιγγος (ή). Jouer du fifre, συρίζω, fut. ίξω. || Celui qui en joue, συρικτής, εῦ (5).

FIGEMENT, s. m. migic, ewc (1).

FIGER, v. a. πήγνυμι, fut. πήξω, acc. Oul a la propriété de figer, πηκτικός, ή, όν, Se figer, πήγνυμαι, fut. παγήσομαι. L'huile se fige, πήγνυται το δλαιον. Qui est figé, πεπηγώς, υία, ός (partic. parf. de πήγνυμαι): πηχτός, ή, όν.

FIGUE, s. f. σύχον, cu (τὸ). Figue sauvage, ἐρινόν, οῦ (τὸ). Figue qui n'est pas mûre, δλυνθος, ου (ή). Figue sèche, ἰσχάς, άδος (ή). Semblable à une figue, συκώδης. nc, ec.

FIGUERIE, **s. f.** συκών, ῶνος (δ).

FIGUIER, s. m. arbre, συκή, ής (ή). De figuier, σύχινος, η, ον. Figuier sauvage, έρινός. οῦ (á).

FIGURANT, s. m. ANTE, s. f. qui figure dans un ballet, χορευτής, οῦ (δ). Au féminin, συγχορεύτρια, ας (ή).

FIGURE, s. f. apparence extérieure des corps, σχήμα, ατος (τὸ): είδος, ους (τὸ): μερφή. ῆς (ή). || Visage, πρόσωπον, ου (τὸ): όψις, εως (ή). Avoir une jolie figure, την όψιν εὐπρεπῶς ίχω, fut. Κω. | Représentation, portrait, εἰκών, όνος (ή). | Au fig. image, symbole allegorique, εἰκών, όνος (ή).

Figure de mathématique, σχήμα, ατος (τδ). Figure de rhétorique, σχήμα, ατος (τό). Figure de mots, τρόπος, ευ (δ).

FIGURE, rang que l'on tient dans le monde, άξίωσις, εως (ή). Faire figure dans le monde, λαμπρώς διαιτάω, ω, fut. ήσω. Y faire une pauvre figure, εὐτελῶς διαιτάω, ῶ, fut. ήσω.

FIGUREMENT, adv. μεταφορικώς.

FIGURER, v. a. représenter, έχ-τυπόω, ω, ful. wow, acc. | Tracer le plan d'une chose, δια-γράφω, fut. γράψω, acc. | Représenter allégoriquement, σημαίνω, fut. ανώ, acc.

Figurer, v. n. paraitre, paivouat, fut. paνήσομαι. | Jeter de l'éclat, iλ-λαμπρύνομαι, fut. ούμαι, fut. ήσομαι (aor. δι-ενοήθην), acc. : έ- [[Filet d'eau, υδάτιον, ου (τό). θυμέςμαι, ευμαι, fut. ήσομαι (aor. έν-εθυμήθην), acc. Se figurer les choses telles qu'elles sont, τὰ πράγματα όρθως έν-θυμέςμαι, ουμαι.

FIL, s. m. νήμα, ατος (τὸ): μίτος, ου (ὁ). || Fil à fil, κατὰ μίτους. || Fil d'archal, ὁ ἐλατὸς χαλκός, ου. | De droit fil, δι' εύθείας. Planter des d'arbres de droit sil, πρὸς στάθμην δένδρα φυτεύω, fut. εύσω,

Fil, courant de l'eau, pείθρον, ου (τὸ): pon, ns (ή). Fil d'un discours, ή του λόγου άγωγή, ής. Pour reprendre le fil de mon discours, ίνα δ' έπανέλθω έθεν παρεξ-έθην (ἐπαν-έρχομαι, fut. ελεύσομαι : παρεχ-βαίνω, fut. Επσομαι).

Fil., tranchant, ἀχμή, ῆς (ή). Faire passer au fil de l'épée, ἀπο-σφάζω ου σφάττω, fut. σφάξω, acc. Ils furent tous passés au fil de l'épée, πανωλεθρία δι-εφθάρπσαν (δια-φθείρομαι, fut. φθαρήσομαι). Il faisait passer tous les soldats au fil de l'épée, στρατιώτας απαντας αρδην έξ-έχοπτε (έχ-χύπτω, fut. χόψω).

FILAGE, s. m. $v\tilde{\eta}\sigma\iota\varsigma$, $\varepsilon\omega\varsigma$ ($\tilde{\eta}$): $x\lambda\tilde{\omega}\sigma\iota\varsigma$, $\varepsilon\omega\varsigma$ ($\tilde{\eta}$). FILAMENT, s. m. fil, vñµa, aτος (τὸ). || Petite fibre, ic, gén. ivoc (i).

FILAMENTEUX, EUSE, adj. vnuatúdno, no, ec. FILANDIÈRE, s. f. i epicupyos, cũ.

FILASSE, s. f. στύπη ου στύππη, ης (ή): στυπείον ου στυππείον, ου (τό).

FILATURE, s. f. έργαλεῖον έριουργικόν, οῦ (τὸ). FILE, s. f. suite, rangée, στοίχος, ου (¿). A la file, ἐπὶ στοίχου. Arbres rangés en file, δένδρα έπὶ στοίχου πεφυτευμένα, ων, Paus. Ranger les soldats en file, στρατιώτας κατά στοίχον τάσσω, fut. τάξω, El. Sur deux files, διά δυοίν στοίχοιν, Thuc.

FILER, v. a. viw ou vibw, fut. viow, acc.: κλώθω, fut. κλώσω, acc.: κατ-άγω, fut. άξω, acc. Action de filer, νησις, εως (ή) : κλωσις, εως (ή). Filer la laine, έριουργέω, ω, fut. ήσω. Qui file la laine, ipισυργός, ός, όν. L'action de filer la laine, ερισυργία, ας (ή). | Filer le cable, τὸ πρυμνήσιον χαλάω, ω, fut. άσω. Filer une scène, un dialogue, tòv sv to δράματι διάλογον άγω, fut. άξω.

FILER, v. n. en parlant du vin, γλισχραίνομαι, ful. ανθήσομαι. | Aller à la file, ixμπρύομαι, sut. ύσομαι. | S'échapper, ἀπο-διδράσκω ομ δια-διδράσκω, fut. δράσομαι.

FILET, s. m. petit fil délié, to dentotator

se Figuren, v. r. s'imaginer, dia-voloner, erre, erre, | Filet de voix, layreparine, ac (f.).

FILET, rets pour prendre du poisson, Sixtuer. ου (τό). Qui a la forme d'un filet, δικτυσειδές, ής, ές. Qui fait des filets, διατυσπλώνος, συ (δ). Pris dans un filet, δικτυάλωτος, ος, ον. || Filet, pour la chasse, apris, ver (7). Tendre les filets, τὰς ἄρχυς ἴστημι, fut. στήσω. Lieu οù l'on tend les filets, ἀρχυστάσιον, ου (τὸ). Enceinte de filets, στοίχος, ου (¿). Garder les filets, ἀρχυωρίω, ω, fut. ήσω. Celui qui les garde, ἀρχυωρός, οῦ (ὁ). || Tendre des filets à quelqu'un, lui dresser des pièges, rin inδουλεύω, fut. εύσω.

FILEUSE, s. f. i epicupyoc, cu.

FILIAL, ALE, adj. φιλοπάτωρ ου φιλομάτως, ορος (ό, ή): περί τους γονείς φιλόστοργος, ος, ον. Amour filial, ή πρός γονείς εὐαέδεια, ας.

FILIALEMENT, adv. φιλεστόργως.

FILIATION, s. f. yeves cus (tò): yevealoγία, ας (ή).

FILIGRANE, s. m. τὸ χρυσοῦν π ἀργυροῦν τρίχαπταν, ου.

FILLE, s. f. par rapport au père et a la mère, θυγάτηρ, gén. θυγατρός (ή). Pelitefille, par rapport au grand-père et à la grand mère, uiwyń, ns (n). | Fille, par rapport au sexe et à l'age, κίρη, ης (ή): παςθένος, ου (ή). Jeune fille, νεάνις, ιδος (ή). Petite fille, xopágior, ou (70). De fille, de jeune fille, παρθενικός, ή, όν. | Belle-fille, voyez BELLE-FILLE.

FILLETTE, s. f. xcpástov, su (Tò).

FILLEUL, s. m. δ έκ τοῦ βαπτισμοῦ υίτς, οῦ. Filleule, ε. f. ή έκ τοῦ βαππομού θυγάτης, gén. θυγατρός.

FILON, s. m. — dans une mine, ń pstalkuż φλέψ, gén. φλεδός.

FILOSELLE, s. f. Bomboma, wy (tà). FILOU, s. m. xlinting, ou (6).

FILOUTER, v. a. xlinto, ful. xlivo acc. FILOUTERIE, s. f. κλοπεία, ας (ή).

FILS, s. m. vióc, oũ (¿) : παζε, αιδός (δ): τέχνον, ου (τό). Fils de la maison δεσπόσυνος, cu. (a). Fils unique, ό μονογενής υίος, ου. Petit-fils, viewec, co (6). Fils du petit-fils. άπέγγονος, ου (δ). Le petit-fils du petit-fils, ἀπέκγονος, ου (ό). | Beau-fils, voyez Brau-fils. FILTRATION, s. f. σταλαγμός, οῦ (δ).

FILTREB, v. a passer une liqueur, στάζω,

Qui est filtré, στακτός ου σταλακτός, τί, όν. δ ένεκα ταῦτα λέγεις (λέγω, fut. λέξω);

FILTRER, v. n. s'échapper à travers les interstices d'un corps, στάζω ου σταλάζω, fut. c ξω.

FILURE, s. f. vñois, sws (n).

FIN. s. f. terme, ce qui termine, Thos, θυς (τὸ) : τελευτή, πζ (ή) : πέρας, ατος (τὸ). Jusqu'à la fin, μέχρι του τέλους. Avant la fin, πρὸ τοῦ τέλους. A la fin, enfin, τὸ τελευraicy. Toucher à sa sin, του τέλους ou της τελευτής έγγύς είμι, fut. έσομαι. L'année touchant dejà à sa sin, τελευτώντος ήδη του ένιαυτου (τελευτάω, ω, fut. ήσω). Mettre fin à, παύω, fut. παύσω, acc. Mettez fin à vos plaintes, παύσαι μεμφόμενος (παύομαι, fut. παύσομαι: μέμφομαι, sut. μέμψομαι). Mettre fin à un discours, του λέγειν ου του λόγου άπο-παύομαι, fut. παύσεμαι. Mettre à fin une grande entreprise, έργω μεγάλω τέλος έπι-τίθημι, fut. έπι-θέσω. Mettre fin à la guerre, τὸν πολεμον δια-λύω, fut. λύσω. Ayant mis fin aux dissérends qui existaient entre vous, έχ-λύσας την πρός άλλήλους έριν ύμων καὶ φιλονεικίαν (έκ-λύω, fut. λύσω), Dém.

Fix, mort, τελευτή, ης (ή): θάνατος, ου (6). Faire une fin glorieuse, τελευτής αρίστης τε καὶ καλλίστης τυγχάνω, fut, τεύξομαι. Sa fin fut des plus glorieuses, τελευτό του βίου λαμπροτάτε, αὐτῷ ἐπ-εγένετο (ἐπι-γίνομαι, ful. γενήgouat). Sa fin sut extrêmement déplorable, ούπτροτάτω θανάτω έτελεύτησε (τελευτάω, ω, fut. ήσω). Lorsque sa fin approchait, υπογυίου αὐτῷ τῆς τελευτῆς ούσης (part. d'εἰμί, fut. έσφιαι). Tirer à sa fin, πρός το τέλος τοῦ βίου ἀφ-ιχνέομαι, οῦμαι, fut. ίξομαι. Il touchait à sa sin, il allait mourir, ἐπιθανάτως eige (to, fut. Ew).

Fix, but, objet, σχοπός, οῦ (δ): δρος, ου (δ) : προαύρεσις, εως (ή). Fin qu'on se propose, δ προ-χείμενος σχοπός, εῦ. Ne pas arriver à ses fins, του σκοπου έξ-αμαρτάνω, ου άφαμαρτάνω, fut. αμαρτήσομαι. Il ne te proposait qu'une fin, c'était ma ruine, eva opor ετίθετο παντί τρόπω με άν-ελείν (τίθεμαι, ∫ut. Φάσομαι: άν-αιρίω, ω, fut. αιράσω). Rapporter à une même sin toutes ses actions, ini ταὐτὸ τάς πράξεις άνα-φέρω, fut. άν-κίσω. A quelle fin? τίνος ενεκα; A quelle sin tous ces dis-COURS? πρός τί γε τείνουσι τοιούται οί λόποι (τείνω

fut. σταξω, acc. : σταλάζω, fut. σταλάξω, acc. fut. τενω); A quelle fin dites-yous cela? του

FIN, Fine, adj. mince, délié, lancos, n, év (comp. ofeges, sup. enarce): logvic, n, ov (comp. ότερος, sup. ότατος). Taille fine, τὸ ίσγνὸν σωμα. ατος. Aiguille fine, βελονίς, ίδος (γ).

Fin, subtil, penetrant, λεπτός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ό ατος) : όξύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ίνατος). Qui a les yeux fins, έξυδερχής, ής, ές. Qui a l'oule sine, όξυήχοος, ος, ον. Avoir l'esprit sin, όξειαν την διάνοιαν έχω, fut. έξω. Esprit fin, δ λεπτός νούς, gén. νού. Pensée fine, ή λεπτή γνώμη, ng. Raillerie fine, τὸ ἀστεῖον σκῶμμα, ατος. Allusion fine, αἰνιγμός, οῦ (¿). Faire une allusion fine, αίνίσσεμαι ου ύπ-αινίσσομαι, fut. ίξομαι.

Fin, adroit, ruse, maveupyes, es, ev (comp. ότερος, sup. ότατος). Faire le sia, πανουργια ου δόλω χράςμαι, ωμαι, sut. χρήσεμαι. Jouer au plus sin, πανουργία δι-αμιλλάομαι, ωμαι, fut. ήσεμαι. Homme peu fin, ανήρ αγρεικός, cu (δ): ἀνλρ εὐτίθης, cuς (δ). || Cela n'est pas bien fin, tournez, cela est facile et commun à tout le monde, βάδιον τούτο και παντός έστι.

Fin, de première qualité, misiagis, n, év (comp. ότερος, sup. ότατος). Patisserie fine, τά των πεμμάτων περισσότερα, ων. Pierre fine, ή τιμία λίθος, ου. Or fin, δερυζον, ου (τό).

Fin, employé comme substantif. Le fin de la langue, ή τῆς διαλέκτου καμψότης, ητος. Le sin de l'assaire, τὸ κεφάλαιον, ω.

FINAL, ALE, adj. TELEUTAICS, a, cv.

FINALEMENT, adv. to teleutatov. Finalement il s'éloigna, τελευτών δ' απ-εχώρησε (τελευτών, ώσα, ών, partic. de τελευτάω, ώ, fut. τίσω : ἀπο-χωρίω, ω, ful. τίσω).

FINANCER, v. n. χρήματα χορηγίω, ω, ful. 7,00.

FINANCES, s. f. pl. yorimata, wv (tà). FINANCIER, s. m. TELWYME, OU (6).

FINASSER, v. n. δολους ράπτω, fut. ράψω. FINASSERIE, s. f. δολοβραφία, ας (ή).

FINASSEUR, s. m. voyez Finassier.

FINASSIER, ière, adj. Solios, os ou a, ον : δολορός, ά, όν : δολοβράφος, ος, εν.

FINEMENT, adv. délicatement, lantos. Adroitement, διξιώς.

FINESSE, s. f. délicatesse d'une chose fine ou mince. λεπτότης, ητος (ή). Finesse de la peau, ή τοῦ δέρματος λεπτότης, ητος : λεπτοδερμία, ας (ή). Finesse de la taille, ή τοῦ σώματος ἰσχνότης, ητος. || Au fig. Fiñesse d'esprit, ἀγχίνοια, ας (ή). Savoir toutes les finesses de l'art, τὰ περὶ τὴν τέχνην ἀκριδόω, ῶ, fut. ώσω. Finesse de la langue, ἰδιωτισμοί, ῶν (εί).

Finesse, adresse, ruse, τίχνη, ης (ή). Plus par finesse que par, etc. τίχνη μάλλον ή, etc. User de finesse, μετά δόλου καὶ τίχνης τι ποιίω, ω, fut. ήσω. Faire finesse d'une chose, la dissimuler, δολερως τι ἀπο-κρύπτομαι, fut. κρύψομαι. Il n'y entend pas finesse, il n'est pas bien fin, πάνυ εὐήθως έχει (έχω, fut. εξω).

FINI, s. m. perfection d'un ouvrage, redetotre, nros (n).

FINIR, v. a. mettre fin à, τέλος ἐπι-τίδημι, fut. ἐπι-δήσω, dat. || Achever, terminer, περαίνω ου ἀπο-περαίνω, fut. ανῶ, αcc. : ἀπο-τελέω, ῶ, fut. τελίσω, αcc. : ἀνύω ου ἀνύτω, fut. ἀνύσω, αcc. || Faire cesser, παύω, fut. παύσω, αcc. Finissez ce discours, παῦσαι τοῦ λόγου (παύσμαι, fut. παύσομαι), ου παῦσαι λίγων (partic. de λίγω, fut. λίξω ου ἐρῶ). Pour finir en peu de mots, ὡς καὶ συντόμως εἰπεῖν κίπον, αor. 2 irrég. de λίγω).

Fine, v. n. avoir une fin, τελευτάω, ω, fut. ήσω: τάλος έχω, fut. έξω. Comme la septième année allait finir, έτους έδδόμου τελευτώντος, Plut. Cela finit avec le temps, ταῦτα χρόνω τέλος έχει. || Se terminer, aboutir, τελευτάω, ω, fut. ήσω: λήγω, fut. λήξω. Finir en pointe, εἰς ἐξὺ λήγω ου κατα-λήγω. Mots qui finissent de même, τὰ ὁμοιοτέλευτα, ων. Finir par des malheurs, εἰς συμφοράς τελευτάω, ω, fut. ήσω, Plut. Comment peut-on espérer que cela finira, εἰς τί ποτε έλπὶς (sousent. ἐστί) ταῦτα τελευτήσαι, Dém. || Mourir, τελευτάω, ω, fut. ήσω. C'est ainsi qu'il a fini, τοιαύτης έτυχε τῆς τοῦ βίου τελευτῆς (τυγχάνω, fut. τεύξομαι).

FIOLE, s. f. λήκωθος, ου (ή). Petite fiole, ληκώθιον, ου (τό).

FIRMAMENT, ε. m. τὸ τοῦ οὐρανοῦ στερίωμα, ατος, Bibl. ou simplement củρανος, οῦ (ἐ): αἰθήρ, έρος (ἐ).

FISC, s. m. ταμιείσι, ου (τό).

FISCAL, ALE, adj. ταμιντικός, ή, όν. FISSIPEDE, adj. σχιδανόπους ου σχιζόπους, ους, ουν, gén. οδος. FISSURE, s. f. oxioma, area (td).

FISTULE, s. f. σύριγξ, ιγγος (i). Fistule lacrymale, αἰγίλωψ, ωπος (ċ).

FIXATION, s. f. action de fixer un corps volatil, $\pi \tilde{n} \xi_{i,\zeta}$, $\epsilon \omega_{\zeta}(\tilde{n})$. || Détermination du prix. $\tau \iota \mu_{n} \sigma_{i,\zeta}$, $\epsilon \omega_{\zeta}(\tilde{n})$.

FIXE, adj. fixé à une place, $\pi \in \pi_{\eta \gamma} \cong \mathfrak{p}$, $\pi \in \mathfrak{p}$ uix, $\mathfrak{f}_{\mathfrak{q}}$ (partic. parf. de $\pi \in \mathfrak{q}$ propre et au fig. before, via, $\mathfrak{f}_{\mathfrak{q}}$ (partic. parf. de \mathfrak{p} al-sotration, via, $\mathfrak{f}_{\mathfrak{q}}$ (partic. parf. de xabetatau): \mathfrak{p} before, \mathfrak{g} comp. \mathfrak{f} de xabetatau): \mathfrak{p} before, \mathfrak{g} comp. \mathfrak{f} comp. \mathfrak{f} comp. \mathfrak{f} comp. \mathfrak{f} sup. \mathfrak{f} of \mathfrak{g} and \mathfrak{f} comp. \mathfrak{f} comp.

FIXEMENT, adv. ἀτενές. Regarder fixement, ἀτενίζω, fut. ίσω, avec είς ou πρός et l'acc. Il me regardait fixement, ἀτενές ἀφεώρα είς εμέ (ἀφ-εράω, ω, fut. ἀπ-όψεμαι).

FIXER, v. a. rendre fixe à une place, πήγνυμι, fut. πήξω, acc. | Rendre solide, βιbaióu, ū, ful. ώσω, acc. | Arrêter fixement, κατ-έχω, ful. καθ-έξω, acc. : ἴσχω, ful. σχήσω, acc. : lornut, fut. ornow, acc. : ip-lornut, fut. im-ornow, acc. Fixer les regards de quelqu'un, τινός δφθαλμιούς είς έμαυτον κατα-στρέφω, ful. στρέψω. Fixer ses regards sur quelque chose, είς ομ πρός τι άτενίζω, fut. ίσω. Fixer son attention sur une chose, τινί τὸν νοῦν προσερείδω, fut. ερείσω. Les choses sur lesquelles se fixe mon esprit, εἶς τὴν διάνοιαν προστίθημι, fut. προσ-θήσω, ου προσ-έχω, fut. έξω. on dit aussi simplement ciς προσ-έχω. || Déterminer d'une manière invariable, exiço ou δι-ορίζω, fut. ίσω, acc. : τάσσω, fut. τάξω, ncc. — le jour, l'époque, τὰν ἡμέραν, τὸν χρόνον. Le jour fixé, ή ώρισμένη ήμέρα, ας. Fixer le prix d'une chose, τίμημά τινος πειέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

SE Fixer, prendre une position fixe, ίδρυςμαι, ful. ίδρυνδήσομαι: έδραν λαμεάνω, ful.
λήψομαι. Fixé, en ce sens, ίδρυμένος, n, cv,
|| Se fixer à, s'attacher, se coller, προσφύομαι, ful. φύσομαι, dat. S'arrêter ou se
tenir à une chose, iμ-μένω, fut. μενώ, dat.

FIXITE, s. f. état d'un corps fixe, πτζις, εως (ή). || Stabilité, βεθαιότης, ητος (ή).

FLACON, s. m. λήκωθες, cu (ή). Pelit flacon, ληκώθεσ, cu (τό).

FLAGELLATION, s. f. mastiquote, ene (i).

y. THE DISIVERSIT

FLA

FLAGEOLET, s. m. σύριγξ, ιγγος (ή). Jouer du flageolet, συρίζω, fut. ίξω. Celui qui en joue, συρικτής, οῦ (ό).

FLAGORNER, v. a. θωπιύω, fut. εύσω, acc. : πολαχεύω, fut. εύσω, acc.

FLAGORNEUR, s. m. θώψ, gén. θωπός (6) : xolat, axes (6).

FLAGRANT, ANTE, adj. En slagrant délit, αὐτοφωρεί ου αὐτοφωρία, ou plus souvent in αὐτοφώρω. Etre pris en flagrant délit, ἐπ αύτοφώρω άλίσκιμαι, fut. άλώσομαι.

FLAIR, s. m. odorat, δσφρησις, εως (ή). Odeur, όσμή, ής (ή).

FLAIRER, v. a. δσφραίνομαι, fut. δσφρήσομαι, gén.

FLAIREUR, s. m. ἐσφραντής, οῦ (δ). || Flaireur de table, parasite, παράσιτος, ου (δ).

FLAMANT ou FLAMMANT, s. m. oiseau, φοινικόπτερος ου (ό).

FLAMBANT, ANTE, adj. φλογερός, ά, όν. FLAMBE, s. f. plante, ipic, idos (i).

FLAMBEAU, s. m. lumière allumée, bas, gen. δαδό; (n). Porter un flambeau devant quelqu'un, τινὶ δαδουχίω, ω, fut. ήσω. Action de porter un flambeau, δαδουχία, ας (ή). 1 Au figuré. Il sut le slambeau de la guerre, τὸν πολέμον ἀν-ῆψε (ἀν-άπτω, fut. άψω).

FLAMBER, v. a. passer à la flamme, · φλογίζω, fut. ίσω, acc. || v. n. jeter des flammes, φλίγω, fut. φλίξω.

FLAMBOYANT, ANTE, adj. φλογερός, ά, όν. FLAMBOYER, v. n. φλέγω, fut. φλέξω.

FLAMME, s. f. φλόξ, gén. φλογός (ή). Petite flamme, φλόγιον, ου (τό). Semblable à la flamme, phogosionis, nis, is. | Au fig. Jeter seu et flamme de colère, δια-τείνομαι, fut. τεvoupat.

FLAMMECHE, s. f. σπινθήρ, ήρος (δ).

FLAN, s. m. sorte de pâtisserie, πλακεύς, εῦντος (δ). | Pièce de métal, πίταλον, ου (τὸ).

FLANC, s. m. λαγών, όνος (ή). Battre des flancs, haleter, ἀσθμαίνω, fut. ανώ. Porter dans ses flancs, en parlant d'une semme enceinte, iv γαστρί έχω, fut. έξω, ου φέρω, fut. olow, acc. | Les flancs d'un vaisseau, al της νεώς πλευραί, ων. || En flanc, έκ του πλα-Trou.

FLANQUER, v. a. Flanquer les murailles

FLAGELLER, v. a. μαστιγόω, ω, fut. ώσω, | de tours, πύργοις θὰ τείχη κρατύνω, fut. υνω Flanqué de tours, πυργωτός, ή, όν.

> FLAQUE, s. f. eau stagnante, τέναγος, ους (τὸ).

> FLASQUE, adj. mou, sans consistance, χαλαρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

> FLATTER, v. a. caresser avec la main, 4nλαφάω, ω, fut. ήσω, acc. | Capter ou circonvenir par des flatteries, χολαχεύω, fut. εύσω, acc. : θωπεύω, fut. εύσω, acc. Faire quelque chose dans la vue de flatter, πρὸς χάριν τι ποιίω. . ful. ήσω. || Traiter avec trop de complaisance, χαρίζομαι, fut. ίσομαι, dat. Flatter les passions, ταις επιθυμίαις χαρίζομαι. || Excuser par complaisance, υπο-πορίζομαι, ful. ίσομαι, acc. - les défauts de quelqu'un, τὰς τοῦ δείνος xaxίας. | Charmer, délecter, τίρπω, fut. τίρψω, acc. Flatter les oreilles, τὰς ἀχοὰς ἐν-ηδύνω. fut. vvw. Qui flatte l'oreille par ses discours, ήδυεπής, ής, ές.

> FLATTER quelqu'un d'une chose, la lui faire espérer, τί τινι έπ-ελπίζω, fut. ίσω.

> SE FLATTER, v. r. se complaire, avoir trop de présomption, έμαυτῷ ἀρίσκω, fut. ἀρίσω. Qui se flatte, αὐτάρεσκος, cu (¿, ή). Cessez de vous flatter vous-même, παύσαι σαυτώ χαριζόμενος (παύομαι, fut. παύσομαι: χαρίζομαι, fut. ίσομαι). || Se bercer, se faire illusion, αίωρίομαι, εύμαι, fut. ηθήσομαι.—de vaines espérances, κεναίς έλπίσιν. Se flatter de ou que, ελπίζω, fut. ίσω: προσ-δοκάω, ω, fut. ήσω: οΐομαι, fut. οίήσοuai : le verbe suivant à l'infin.

FLATTERIE, s. f. xcdaxeia, as (ii). Etre sensible à la flatterie, ταίς πολαπείαις ψυχαγωγίομαι, ούμαι, fut. πθήσομαι. Qui est insensible à la flatterie, ἀχολάχευτος, ος, ον.

FLATTEUR, s. m. Ecse, s. f. celui ou celle qui flatte, xihat, axos (6), fém. xchaxis, ίδος (ή). Prêter l'oreille aux flatteurs, τὰ ὧτα τοις κολακεύουσι δίδωμι, fut. δώσω. | Adj. qui sent la flatterie, destiné à flatter, πολαπευτικός, ή, όν. Propos satteurs, τὰ πρὸς χάριν λεγόμενα, ων (partic. passif de λέγω, fut. λέξω ou ipw). | Agréable, ήδύς, εία, ύ (comp. ήδίων, sup. έδιστος). Récompense flatteuse, γίρας άξιώζηλον, ου (τό) : τό καλόν γέρας, ως.

FLATTEUSEMENT, adv. πολαπευτικώς. FLATUEUX, EUSE, adj. φυσώδης, ης, ες, Gal. FLATUOSITÉ, s. f. ouoa, ns (n), Aristl. FLBAU. s. m. instrument à battre le blé,

ράδδος, το (ή). | Partie transversale d'une balance, ζυγός, εῦ (ὁ). || Barre de fer, μεχλός, εῦ (ἐ). || Cháthnent du ciel, ayoc, ouc (70). Fleau de la guerre, ή του πολέμου φθορά, ας. Point de sicau plus terrible que les calomniateurs, τῶν συχοφαντούντων γένος έξωλέστερον οὐδέν έστι (εἰμί, sut. l'ocuai). | Fléau de Dieu, instrument des vengeances du ciel, ή του Θιού μάστιξ, 1705.

FLECHE, s. f. βέλος, αυς (τέ). Fer de slèche, αίχμή, τζ (ή). L'arc et ses slèches, τὰ τόξα, ων. Lancer une flèche, βέλος ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω. Lancer des slèches, τεξεύω, fut. εύσω. - contre un autre, τινά κατα-τεξεύω.

FLECHIR, v. a. ployer, courber, κάμπτω, fut. κάμψω, acc. — le genou, το γένο. | Apaiser. κάμπτω, ful. κάμψω, acc. : ἐπι-κλάω, ω, ful. κλάσω, acc. Fléchir les dieux par ses prières, τούς θεούς ταις εύχαις ίλάσχομαι, fut. Ιλάσομαι. Se laisser siechir, κάμπτομαι, fut. καμφθήσομαι: ἐπι-κλάομαι, ωμαι, · fut. κλασθήσομαι. Qui ne se laisse pas siéchir, amagairates, es, ον : άδυσώπητος, ος, ον : άτέραμνος, ος, ον.

Flicuir, v. n. céder, au propre et au figuré, κάμπτομαι, fut. καμφθήσομαι. Rien ne put la faire fléchir, εὐδὲν ἔχαμψεν αὐτάν (κάμπτω, fut. κάμψω).

FLECHISSEMENT, s. m. zzubic, euc (4). FLEGMAGOGUE, adj. φλεγμαγωγές, ός, όν. FLEGMATIQUE, adj. de la nature des flegmes, φλεγματικός, ή, όν : φλεγματώδης, ης, ες. Calme, grave, ἀπαθής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): ήσυχος, ος, ον (comp. ήσυymitepos, sup. houxaitatos): hoemaics, a. ov (comp. ήρεμέστερος, sup. ήρεμέστατος).

FLEGME, s. m. pituite, humeur, oliqua, ατος (τὸ). || Caractère grave et impassible, ἀπάθεια, ας (ή). Avec flegme, ἀπαθώς. Avoir du flegme, ἀπαθῶς έχω, fut. έξω.

FLEGMON, s. m. pleymovi, no (i). FLEGMONEUX, EUSE, adj. plezucións,

FLETRIR, v. a. μαραίνω, fut. ανώ, acc. Ces lis ne se siétrissent pas, τὰ κρίνα ταῦτα ού μαραίνεται. Qui ne se siétrit pas, αμάραντος, cc, cv. | Au figuré. La maladie a slétri sa beauté, τὸ χάλλος αὐτοῦ νόσος ἐμάρανε (aor. 101 de μαρχίνω). Flétrir la réputation de quelqu'un, δόξαν τινός κατ-αισχύνω, fut. υνώ. Flétrir l'éclat de ses premiers exploits, τὰς πράξεις τὰς πρότερον κατ-ορθωμένας καταφ-ρυπαίνω, fut. ανώ. | putation : ίσχύω, fut. ύσω, être en crédit :

FLÉTRISSANT, ANTE, adj. ἀτιμοποιός, ός, όν. FLETRISSURE, s. f. au propre, μάρανσις. εως (ή). | Au fig. απιμία, ας (ή).

FLEUR, s. f. avoc, cuc (tc): avocuer, co (τό). Petite fleur, ανθέμαον, ου (τό). Bire en fleur, avbiu, &, fut. zow. Pousser des fleurs, iξ-ανθίω, ω, fut. τίσω. Perdre sa fleur, ἀπανθέω, ω, sut. rico. Qui a beaucoup de fleurs, εὐανθής, ής, ές. Guirlande de fleurs, τὸ ἐξ ἀνθέων πλέγμα, ατος. Tresser des guirlandes de fleurs, τὰ ἄνθη ἀνα-πλέκκμαι, fut. πλέξομαι. || Fleur de farine γύρις, εως (τί). || Fleur de l'âge, n the naviae auni, ne. Qui est dans la sleur de l'âge, the filmion dixμαΐος, α, ev. Etre dans la fleur de l'age, την ήλιχίαν ἀχμάζω, ou simplement ἀχμάζω, fut. άσω : ἀνθεύσαν την ἀχμήν έχω, fut. Ε.ω. || Fleurs de rhétorique, ανθη, ίων (τὰ): χρώματα, ων (τà).

A FLEUR, adv. iv χρώ. Se faire tondre à fleur de peau, εν χρώ κείρομαι, fut. καράσομαι, Athén. A fleur de terre, iv γρώ τές γñς, Luc. Yeux à seur de tête, ci xudonδιώντες όφθαλμεί, ών. Avoir les yeur à sleur de tête, zudcidiáw, w, fut. áco.

FLEURAISON, s. f. avonou;, eus (i). FLEURER, v. n. exhaler une odeur, &. fut. Zńow. Voyez Sentin.

FLEURET, s. m. sorte d'épée, ή στρογγύλα μάχαιρα, ας.

FLEURETTE, s. f. petite fleur, aviμιον, ου (τὸ): ἀνθεμίς, ίδος (ή). | Au pl. propos d'amour, ci έρωτικοὶ δαρισμοί, ων.

FLEURIR, v. n. au propre et au fig. avôia. w, fut. now. Ils seurissent au bout de quatre ou cinq jours, άνθευσι μεθ' ήμέρας τέσσαρας. fi πέντε. Fleuri, ie, qui est en fleur, ανδών, ούσα, ούν (partic. ď ἀνθέω, ω). — plein de fleurs, ανθώδης, ης, ες: ανθηρός, α, όν: ανθεμώδης. πς, ες. | Couleur fleurie, τὸ ἀνθηρὸν χρώμα, ατος. Avoir le teint fleuri, την χρόαν άνθέω, ω, fut. ήσω, ου ανθίζω, fut. ίσω. Style fleuri, τὸ τοῦ λόγου ανθηρόν, οῦ. D'une manière fleurie, ανθηρώς. Écrire d'un style sleuri, avenpogpaque, e, fut. rico, Cic. : The Like artizo, fut. ico, Den. Hal. FLEURIR, au fig. avbiw, w, fut. iou. Il se voit sleurir en espérance, σφόδρα ανθεί έπι ταίς ελπίσι, Dém. On emploie aussi les verbes sudamuio; o, fut. now, être en re-

εύθηνίω, ω, fut. now, prospérer, et beaucoup | παιξιύμαι). || Incertain, vacillant, αμφιέβεπής, d'autres.

FLEURISTE, s. m. κηπωρίς, εῦ (δ). FLEURON, s. m. petite fleur, avbimon, cu (tò). || Ornement en forme de fleur, avbiusv. cu (τὸ): ἄνθος, cuς (τὸ). Le plus beau seuron de la couronne, δ έξαίρετος τῆς ἀρχῆς κόσμος, ου. FLEUVE, s. m. ποταμός, οῦ (δ). Appartenant aux sleuves, vivant dans les sleuves, ποτάμιις, ος ου α, ον.

FLEXIBILITE, s. f. εὐχαμψία, ας (ή): τὸ Example, or (neutre desixample, of, or). [Flexibilité de caractère, πολυτροπία, ας (ή): τὸ πολύτροπον, ου (neutre de πολύτροπος, ος, ον).

FLEXIBLE, adj. euxquittos, os, ov : ebκαμπής, ής, ές.

FLEXION, s. f. xxunni, no (1).

FLIBUSTIER, s. m. πειρατής, ου (δ).

FLOCON, s. m. — de laine, xponic, idos (7). Petit flocon, xpcxi3ccv, ou (70). || Neige qui tombe à gros flocons, νιφάς, άδος (ή).

FLORAISON, s. f. avonous, sws (7).

FLORISSANT, ANTE, adj. ἀχμάζων, συσα, cv (partic. d'axuάζω, fut. άσω). Lorsque la ments, μεταλλαγαί, ων (αί). Grèce était le plus slorissante, ἀχμαζούσης ότο μάλιστα τῆς Ἑλλάδος. Fortune florissante, εὐ- $\pi p \alpha \xi i a$, as (η) .

FLOT, s. m. κύμα, ατος (τὸ). Petit flot, χυμάπον, ου (τὸ). Agitation des flots, κλύδων, ωνος (δ). Être battu des flots, πιματίζομαι. fut. ισθήσομαι: χυματόρμαι, εύμαι, fut. whiσομαι : κλυδωνίζομαι, fut. ισθήσομαι. Soulever les flots de la mer, την θάλασσαν χυμαίνω, fut. avo. Le sang coule à grands flots, ex-Εράσσεται το αίμα (βράσσομαι, fut. βράσομαι). Le sang coulait à grands flots dans la plaine, tournez, la plaine était inondée de sang, inεκλύζετο αίματι το πεδίον (έπι-κλύζομαι, fut. φωνά, κζ. zicoστήσομαι). || Flots de courtisans, & τῶν πολάχων δηλος, ού.

έν τδαπ ου έφ' τδατος φερόμενος, η, ο (partic.) p assif de φέρω, fut. cίσω). Flottant à la surface, ini-modaluv, cuez, or (partic. d'iniπ αλάζω, fut. άσω). Flottant sur la mer, σαλε ύων, ουσα, ον (partic. de σαλεύω, fut. εύσω). A gité par le vent, εξ-ηνεμωμένος, η, ον (partic. | fut. ήσω. || Flux de paroles, πολυλογία, ας (ή)parf. passif d'iξ-ανιμόω, ω, fut. ώσω). Che- Avoir un flux de paroles, τοῦς λόγοις πολύς veux sottants sur les épaules, χόμη τοις ώμεις δίω, fut. δεύσω. προσ-παίζουσα (partic. de προσ-παίζω, fut.) FLUXION, s. f. βιύμα, ατος (τδ). Etre

τές, ές : άμφιξροπος, ος, ον : ταλαντευόμενος, η. ov (partic. passif de ταλαντιύω, fut. εύσω): αίωρούμενος, η, ον (partic. passif ααίωρίω. ω, fut. ήσω). Flottant entre l'espérance et la crainte, ελπέδος καὶ φόδου μέσος, η, ον.

FLOTTE, s. f. στόλος, ου (δ). Flotte armés en guerre, ὁ ναύφρακτος στρατός, οῦ. Equiper une flotte, στολον παρα-σκευάζω, fut. άσω.

FLOTTEMENT, s. m. κυμάτωσις, εως (ή). FLOTTER, v. n. être porté sur les flots, έν ύδατι ομ έφ' ύδατι φέρομαι, fut. ένεχθήσομαι. Flotter à la surface, ἐπι-πολάζω, ful. άσω. Fotter sur la mer, σαλεύω, fut. εύσω. Etre agité par les flots, xupatilopat, fut. ισθήσομαι : χυματόομαι, οῦμαι, ʃut. ωθήσομαι: κλυδωνίζομαι, fut. ισθήσομαι. || Balancer, être incertain, ταλαντεύομαι, fut. ευθήσομαι. Voyex FLOTTANT.

FLOTTILLE, s. f. & puxpès crolos, ou simplement στολος, ου (δ).

FLUCTUATION, e. f. mouvement d'un corps flottant, χυμάτωσις, εως (ή). || Suite de change-

FLUCTURUX, rusz, adj. χυματώδης, ης, ες. FLUER, v. n. biw, fut. bivow. En parlant des plaies, izweboiw, w, fut. wow.

FLUET, ETTE, adj. λεπτός, ή, όν (comp. ότερος, ευφ. ότατος).

FLUIDE, adj. perorusos, i, ov. Les fluides, τὰ ρευστικά, ων: τὰ ρέοντα, ων (partic. neutre de piw, fut pivou).

FLUTE, s. f. αὐλός, αῦ (ċ). Jouer de la flute, addio, o, fut. non. Qui joue de la flute, audrithe, ou (d). Son de la flute, auλησις, εως (ή). Air de flûte, αύλημα, ατός (τό).

FLUTE, ix, adj. Voix flatée, ή λιγυρά

FLUVIATILE, adj. ποτάμιος, ος ου α, ον. FLUX, s. m. mouvement de la mer mon-FLOTTANT, ANTE, adj. qui flotte sur l'eau, tante, πλημμύρα, ας (ή): πλημμυρίς; ίδος (ή). Être dans son flux, πλημμυρίω, ω, fut. ήσω: πλημμυρίζω, fut. ίσω. || Ecoulement, έχρους, ου (δ). Flux de ventre, διάρβοια, ας (ή). L'avoir, διαδ-ροίζομαι; fut. ισθήσομαι. Flux de sang, αίμοβροια, ας (ή). En avoir un, αίμοβροίω, ω,

attaqué d'une fluxion, βευματίζομαι, fut. ισθήσομα:. Fluxion sur les yeux, έπιφορά, ᾶς (ή). Fluxion sur la poitrine, κατάβρους, συ (δ). En être attaqué, κατάβρους, fut. ισθήσομαι.

FLUXIONNAIRE, adj. peupatixós, n, óv. FOETUS, s. m. Voyez Fétus.

FOI, s. f. fidélité, πίστις, εως (ή). Engager sa foi, πιστότμαι, τομαι, fut. ώστιμαι: πίστιν τινὶ δίδωμι, fut. δώσω. S'engager sous la foi du serment, δρχώ πιστόςμαι, ευμαι, fut. ώσομαι. Gages de la foi jurée, πίστεις, εων (αί), ου τὰ πιστά, ων. Ils se donnèrent mutuellement des gages de leur foi, άλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο (ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι), Xén.: τά πιστά εδοσαν καί ελαδον (λαμθάνω, fut. λτίψομαι : δίδωμι, fut. δώσω), Xén. Demander à quelqu'un des gages de sa foi, τὰ πιστά τινα αἰτίω; ω, fut. ήσω, Plut. Foi publique, ή δημοσία πίστις, εως. Sous la foi publique, της πίστεως της δημοσίας δοθείσης (δίδομαι, fut. διθτίσομαι). De bonne foi, avec loyauté, κατά πίστιν : πιστώς. || De bonne foi, avec candeur, άπλως: ἀφελως. Parlez-vous de bonne foi? άραγε σπουδάζεις (σπουδάζω, fut. άσομαι);

For, croyance, mioric, iwe (1). Digne de foi, άξιόπιστος, cc, ov. C'est un homme digne de fol, πρὸς πίστιν άξιόχρεώς έστιν ὁ ἀνήρ. Ajouter foi, πιστεύω, fut. εύσω, dat. Cependant on ajoute foi à de pareilles choses, tà δε τοιαύτα πιστεύεται (passif de πιστεύω), ομ πίστιν έχει (έχω, fut. έξω). Je n'ajoute pas foi a ce que l'on dit, τοῖς λεγομένοις ἀπιστέω, 5, fut. ήσω. Je n'ajoute pas foi aux fables, πρὸς τοὺς μύθους ἀπίστως έχω, fut. έξω. Vous avez ajouté foi à mes discours, πιστοί υμίν έγενοντο οί λόγοι οί παρ' έμου λεγόμενοι (γίνομαι, ful. γενήσομαι). On a ajouté foi aux calomnies débitées sur mon compte, ἐπιστεύθησαν αί κατ' έμου ψευδείς κατασκευαί (πιστεύομαι, ful. ευθήσομαι).

FOIBLE, adj. et ses dérivés. Voyez Faible, etc. FOIE, s. m. ππαρ, gén. ππατος (τδ). Qui appartient au foie, ππατικός, ή, όν. Malade du foie, qui a le foie attaqué, ππατικός, ή, όν. Consulter le foie de la victime, ππατοσκοπέω, ω, fut. πσω. Celui qui le consulte, ππατοσκόπος, ευ (δ).

FOIN, s. m. χόρτος, ου (δ). De foin, χορτώδης, ης, ες. Faucher du foin, χορτοκοπέω,

attaqué d'une fluxion, βευματίζομαι, fut. ισθή- ω, fut. ήσω. Grenier où l'on serre le soin, σομα:. Fluxion sur les veux. ἐπισορά, ας (ή). χορτοδολών, ωνος (δ).

FOIRE, s. f. marché annuel, πανήγυρις, εως (ή).

FOIRE, s. f. excrément liquide, σπατίλη; ης (ή). Cours de ventre, διάρροια, ας (ή).

FOIS, s. f. Une fois, απαξ. Une fois par an, απαξ του έναυτου. Deux fois, δίς. Deux fois par jour, δίς τῆς ἡμίρας. Trois, quatre, cinq, six, sept fois, τρίς, τετράχις, πεντάχις, ίξάχις, έπτάχις. Presque tous les noms de nombre ont ainsi leur adverbe terminé en áxis. Plusieurs fois, πολλάκις. Plusieurs fois par mois, πολλάχις του μηνός. Tant de fois, τοσαυτάχις. Toutes les fois que, δσάκις ου δποσάκις. Combien de fois? ποσάκις; Une première fois, πρώτον. Pour la première fois, τὸ πρώτον. Pour la seconde fois, τὸ δεύτερον. Pour la troisième, tò tpitov. Et ainsi de suite. Pour la dernière fois, tò l'oxatov. Pour cette fois, rò vũv sivat. Quelquesois, de sois à autre, ένίστε : έστιν ότε. Si quelquefois, είποτε. Autrefois, πάλαι. Les hommes d'autrefois, εί πάλαι. Une autre fois, en d'autre temps, αλλιτε. — une seconde fois, πάλιν. A la fois, tout à la fois, αμα : δμοῦ. || Une fois, deux fois, trois fois autant, απαξ, δίς, τρίς τεφεύτεν. Deux fois, trois fois, quatre fois plus grand, vouez Double, Triple, Quadruple.

FOISON, ε. f. ἀφθονία, ας (ή). A foison, ἀφθόνως. Il a de l'argent à foison, χρημάτων εὐπορεῖ (εὐπορέω, ω, fut. ήσω).

FOISONNER, v. n. être ou venir en abondance, ἀφθόνως έχω, fut. Εξω. || Abonder en quelque chose, εὐπορέω, ω, fut. παω, gén.

FOL, Folle, adj. Voyez Fou.

FOLATRE, adj. παιγνήμων, ων, ον, gén.

FOLATRER, v. n. παίζω, fut. παιξούμαι. FOLATRERIE, s. f. παιδιά, ᾶς (ή).

FOLIE, s. f. aliénation mentale, μανία, ας (ή). || Déraison, extravagance, μανία, ας (ή): παραφροσύνη, ης (ή): άνοια, ας (ή). Aussitôt sa folie le prit, αὐτίκα ὑπ-λαθεν αὐτὸν ή μανία (ὑπο-λαμβάνω, fut. λήψεμαι). Sa folie n'est pas si grande, οὐ γὰρ δὴ οὕτω μανίας ὑπό-πλεως ἰστι. C'est folie de tenter une chose au-dessus de ses forces, μανία ἐστίν ὑπὶρ δύναμίν τι ποιείν (ποιέω, ω, fut. ήσω), Déma FOLLEMENT, adv. ἀφρόνως.

follets, étincelles, fausses lueurs, σπινθήρες, **№**ν (ci).

FOLLICULE, s. m. λοδός, οῦ (δ).

FOMENTATION, s. f. θαλπτήριον, ου (τὸ). Il faut appliquer des fomentations à la tête, ή κεφαλή δαλπτία ἐστί (verbal de δάλπω, fut. θάλψω).

FOMENTER, v. a. appliquer une fomentation, θάλπω, fut. θάλψω, acc. | Au figuré. Fomenter une maladie, νόσον τρέφω, fut. θρέψω. Fomenter l'espoir, την διπίδα τρέφω.

FONCE, ex, adj. en parlant des couleurs, βαθυς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Noir fonce, το μελάντατον, ου. Qui est d'un moir sonce, μελάντατος, η, ον. D'un noir plus foncé, μελάντερος, α, ον. D'un jaune soncé ξανθότατος, η, ον. D'un rouge foncé, έρυθρότατος, η, ον. | Au fig. Fonce dans les mathématiques, μαθηματικώτατος ου γεωμετρικώτατος, η, ον: τὴν γεωμετρίαν ἄχρος, α, ον (comp. ότερος, ευρ. ότατος).

FONCER, v. a. mettre un fond, πυθμένα ὑποτίθημι, fut. ὑπο-θήσω, dat. | Rendre plus fonce, βαθύνω, fut. υνω, acc. | v. n. Foncer sur l'ennemi, le charger impétueusement, τοις πολεμίσις έφ-σρμάω, ω, fut. ήσω.

FONCIER, IÈRE, adj. Impôt foncier, tò έκ της φανεράς οὐσίας τέλος, ους.

FONCIÈREMENT, adv. apony. Traiter ou examiner foncièrement, ἀχριδόω ου δι-αχριδόω, w. ful. wow, acc.

FONCTION, s. f. έργον, co (τὸ). Fonction publique, λειτουργία, ας (ή): τέλος, ους (τό). Remplir une fonction publique, λειτουργίαν λειτουργεω, ω, ful. ήσω: τέλος τελέω, ω, ful. τελίσω. Remplir toutes les fonctions d'un roi, , πάντα του βασιλέως έργα έπι-τελέω, ω. S'acquitter de ses fonctions, τὰ καθ-ήκεντα πράσσω, fut. πράξω. Consier à quelqu'un d'importantes fonctions, ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων τινὰ καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω.

FONCTIONNAIRE, s. m. Les fonction-

zase, etc. πυθμήν, ένος (6). Qui n'a pas de | | Solide, qui peut servir de fondement, βίξαιος. fond, ἀπόθμενος, ος, ον : πυθμένα μὰ έχων, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). ευσα, ev (partic. d'izw, fut. ίζω). Au fond. ΓΟΝDAMENTALEMENT, adv. βεδαίως.

FOLLET, ETTE, adj. Poil follet, tooles, | du vase, iv to moduin. | Partie la plus ento (i). Esprit follet, πνεύμα, ατος (τi). Feu foncée de la mer, d'un abime, etc. βυθός. foliet, ή φωσφέρος άτμίς, ίδος. | Au fig. Feux | εῦ (δ). Qui est au fond, βύθιος, α, εν. Sans fond, dourges, es, ev. Gouffres sans fond. χάσματα άδυσσα, ων (τά). Aller au fond, κατα-δύομαι, fut. δύσομαι. Couler un navire à fond, νσῦν κατα-δύω, fut. δύσω. || De fond en comble, έκ βυθοῦ : ἄρδην. Renverser une maison de fond en comble, the cixiae ei; thaφος κατα-Εάλλω, fut. εαλώ. Renverser une ville de fond en comble, την πόλιν αρδην καί έκ θεμελίων άπ-ολλυμι, fut. ολέσω : την πολιν άρδην άνα-τρέπω, fut. τρέψω, Eschin.

Fond, vallée profonde, xcidác, ádos (f.). || Ravin, χαράδρα, ας (τ.).

FOND, endroit le plus retiré, μυχό;, εῦ (έ). Fond d'un antre, ὁ τοῦ ἄντρου μυχός. Au fond de la salle du festin, έν μυχώ του συμποσίου. | Ville située au fond de l'Achale, πόλις έσχατεύουσα της Άχαΐας (έσχατεύω, fut. εύσω). Du fond de l'Asie, έξ έσχάτης 'Ασίας. Du fond du cœur, ix 80000. Renfermer au fond de son cœur, έγ-κολπίζω, fut. ίσω, αςς.

Fond d'un tableau, d'un dessin, a).ως, ω (ή). Fond, partie la plus importante d'une chose. τὸ χεφάλαιον, ου : τὸ χυριώτατον, ου.

FOND, fondement sur lequel on s'appuie, πίστις, εως (ή). Faire fund sur quelque chose, τινὶ πιστεύω, fut. εύσω. Sur qui l'on peut faire fond, άξιόπιστος, ος, ον. Sur qui l'on ne peut faire fond, amorce, oc, ev.

AU FOND, réellement, όντως : τῷ όντι. Il promet beaucoup, mais au fond il ne fait rien, ύπ-ισχνείται μέν τω λόγω πάντα, έργω δε ούδεν ποιεί (ύπ-ισχνεόμαι, ούμαι, fut. ύποσχήσομαι: ποιέω, ω, fut. ήσω).

A FOND, adv. tout à fait, διόλου. Connaitre à fond, ἀχριθόω, ω, fut. ώσω, acc. Examiner, discuter à fond, ἀχριδολογέω, ω. fut. ήσω, acc. Je te connais à fond, εὖ οίδά σε ου σαφως οίδά σε, sut. είσομαι. Ceux qui nous connaissent à fond, vous et moi, ct έμὲ xaí or oapas toaor.

FONDAMENTAL, ALE, adj. important, esnaires publics, οἱ ἐν ἀρχαῖς (sous-ent. ὅντες). sentiel, ἀρχαῖος, α, ον (comp. ὁτερος, sup. ότα-FOND, s. m. partie la plus basse d'un τος) : κύριος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

FONDANT, ante, adj. qui fond dans la jour, dépérir, ex-τέχομαι ου κατα-τέχουα, beuche, δγρός, ά, όν. || Qui a la vertu de dis- fut. τακήσεμαι. Fondre en larmes, δακρυβsoudre, διαλυτικός, ή, όν.

FONDATEUR, s. m. TRICE, s. f. apxnyos, ο (δ, ή). Fondateur d'une ville, δ της πολιως πιστης, ου. Fondateur de l'État, ὁ τὴν ἀρχὴν της πολεως υπο-θέμενος (δπο-τίθεμα, fut. υποθήσομαι)

FONDATION, s. f. action de fonder, κτίσις, εως (ή). Depuis la fondation de Rome, ' ἀπὸ τῆς 'Ρώμης κτιζομένης (κτίζω, fut. κτίσω). | Les fondations, les fondements, θεμέλια, ων (τὰ).

FONDEMENT, s. m. base, bemedico, ou (τὸ) : θεμελιος, ου (ὁ). Jeter les fondements, τά θεμέλια βάλλομαι ου κατα-Εάλλομαι, fut. δαλούμαι, ου υπο-τίθεμαι, fut. υπο-θήσομαι. Détruire une ville jusque dans ses fondements, πολιν άρδην και έκ θεμελίων άπόλλυμι, fut. ολέσω. Π faut qu'une maison ait des fondements solides, τὰ κάτωθεν τῆς cἰκίας ίσχυρότατα είναι δεί, fut. δεήσει. 🛚 Au fig. θεμέλιον, ου (τὸ) : καταδιλή, ῆς (ή) : κρηπίς, \vec{i} δος (\vec{r}_i) : ἀρχή, \vec{n} ς (\vec{n}) . Jeter les fondements de la liberté, κρηπίδα έλευθερίας βάλλομαι, fut. βαλευμαι. Voilà le fondement de toute vertu, αύτη έστι πάσης άρετης άρχη. | Ne pas faire un grand fondement sur quelque chose, π, (ή). De fontaine, κρηναῖος, α, ον. Nymne pas y compter, ἀπιστίω, ω, ful. ήσω, dat. || Avec fondement, avec raison, εἰκότως: ούκ άλόγως. Sans fondement, άλόγως : ανευ λόγου. Nouvelles sans fondement, φήμη άδίσποτος, ου (ή).

Fondement, extrémité du rectum, lopa, as (i). FONDER, v. a. établir sur des fondements, θεμελιόω, ω, fut. ώσω, acc. | Batir, construire, κτίζω, fut. κτίσω, acc. | Établir, instituer, κατα-δάλλομαι, fut. δαλούμαι, acc.: καθέττημι, fut. κατα-στήσω, acc. | Fonder son espoir ou se fonder sur, πιστεύω fut. εύσω, dat. : πέπεισμαι ου πέποιθα (parf. de πείθουαι), dat. Ce n'est pas là-dessus que je me fonde, cò μήν τούτω ισχυρίζομαι, fut. ισθήσομαι, Dém.

FONDERIE, s. f. xwveutripion, ou (70). **FONDEUR**, **s**. m. χωνευτής, οῦ (δ).

FONDRE, v. a. mettre en fusion, χωνεύω, fut. εύσω, acc. — les métaux, τὰ μέταλλα.

Fondre, v. n. ou se Fondre, v. r. se liquéfier, rixouat, fut. raxiocuat. Fondu, ue, reτηχώς, υία, ός. | Au fig. Fondre de jour en (ή): αθένες, ευς (τό): ίσχύς, ύος (ή). Ανοίτ

þείω, &, fut. ήσω.

Fondre, s'élancer, eq-couxe, &, fut. vou. – sur quelqu'un, tivi. Fondre sur un pays, είς χώραν έμ-βάλλω ου είσ-βάλλω, fut. δαλώ. || Au fig. ἐπι-σκήπτω, fut. σκήψω, dat. Les maladies qui sondent sur elle, tà êm-oxéπτοντα αὐτῆ νοσήματα, Chrysost. Malheur prêt à fondre sur quelqu'un, τὸ ἐπ-πρτημένον πνὶ κακόν (ἐπ-αρτάω, ω, fut. ήσω).

FONDRIÈRE, s. f. χαράδρα, ας (ή).

FONDRILLES, s. f. pl. Ta top-Kovta on ύφ-ιζάνοντα, ων (partic. neutre de ύφ-ίζω συ ύφ-ιζάνω, fut. ιζήσω).

FONDS, s. m. sol d'un champ, πίδοι, ου (τὸ). || Terre, domaine, ατῆμα, ατος (τὸ). || Argent, χρήματα, ων (τὰ). | Marchandises, τὰ ώνια, ων. | Au fig. grande quantité, forte dose, $\pi\lambda\vec{\eta}\theta c\zeta$, $ou\zeta$ $(\vec{\tau}\dot{\sigma})$: $\dot{\alpha}\phi\theta cvi\alpha$, $\alpha\zeta$ $(\dot{\eta})$: $\dot{\epsilon}\dot{\sigma}$ πορία, ας (ή). Avoir un grand fonds de, εὐπορέω, ω, fut. ήσω, gén. Cet enfant a un grand fonds de sagesse, θαυμαστώς πέφυχεν ό παίς πρός σωφροσύνην (πέφυκα, parf. de φύομαι, **fut.** φύσομαι).

FONGUEUX, Euse, adj. σπογγοειδής, ής, ές. FONTAINE, s. f. apriva, no (i): mayi, phes des fontaines, al κρηναίαι νύμφαι, ών. Jet d'une fontaine, προυνός, οῦ (δ). Puiser de l'eau à la fontaine, έχ πηγῆς ἀντλίω, ω, fut. now.

FONTE, s. f. - des métaux, ywvevous, $\epsilon \omega \varsigma (\dot{\eta}) : \chi \omega v \epsilon \dot{\alpha}, \quad \alpha \varsigma (\dot{\eta}) : \chi \dot{\omega} \sigma \iota \varsigma, \quad \epsilon \omega \varsigma (\dot{\eta}). \longrightarrow de$ la glace, des neiges, Titic, euc (i). | Fonte, mėtal fondu, χώνευμα, ατος (τό). De fonte, qui est fait de sonte, χωνευτός, ή, όν : χυτός, n, óv.

FONTS, s. m. pl. Les fonts beptismaux, βαπτιστήριον, ου (τό). Tenir un enfant sur les fonts de baptême, τὸν παίδα ἀνα-δέχομαι, fut. dikopai.

FOR, s. m. Le for intérieur, la conscience, συνείδησις, εως (ή).

FORAGE, s. m. τρύπησις, εως (ή). FORAIN, AINE, adj. &yopaioc, a, ov. FORBAN, s. m. πειράτης, ου (δ).

FORÇAT, s. m. δ δημέσιος έρέτης, συ. FORCE, s. f. rigueur du corps, pour, ne

de la force, το σωμα έξρωμένως δια-τίθιμαι, FORCE, in, adj. peu naturel, περίεργος. fut. δια-τιθήσομαι. Manquer de force, άξιρώστως ος, ον (comp. ότερος ου έστερος, sup. ότατος διά-κειμαι, fut. κείσομαι. Faire parade de sa ou ίστατος). Style force, ή περίεργος λίξις, force, ἐπίδειξιν τᾶς ἰσχύος ποιέομαι, οῦμαι, Sut. nochai.

Forces, au pl. se traduit par δύναμις, εως (i). Les forces me manquent, im-leines pe δύναμις (ἐπι-λείπω, fut. λείψω). Recueillir toules ses forces, πάσαν την δύναμιν άνα-λαμβάνω, fut. λήθομαι. Selon ses forces, κατά δύναμιν. Chacun suivant ses forces, xx8' 600v 2v ixaστος δύνηται (δύναμαι, fut. δυνήσομαι). Autant que le peuvent les forces humaines, όσον είς ανθρωπείαν ήπει δύναμιν (ήπω, fut. 元). Entreprendre au delà de ses forces, υπέρ δύναμίν τι έπι-χειρέω, ω, fut. ήσω. De toutes ses forces, πάση δυνάμει. Poursuivre de toutes ses forces, ava xpatos διώχω, ful. διώξομαι, acc. Employer toutes ses forces à faire quelque chose, ποιείν τι δια-τείνομαι, fut. revojuai.

Force, violence, sia, as (i). Par force, πρός βίαν. Enlever quelque chose par force, de vive sorce, βία τι αἰρίω, ω, fut. αἰρήσω. Prendre une ville de vive force, xatà xoáτος πόλιν αίρέω, ω. User de sorce envers quelqu'un, πνά βιάζομαι, sut. άσομαι.

Forces, au pl. troupes armées, δύναμις, εως (n): στραπ.ά, ας (n). Rassembler ses forces, την δύναμιν συλ-λέγω, fut. λίζω. Conduire de grandes forces, πολλήν δύναμιν ου πολλήν στρατιάν άγω, fut. άξω. - contre les ennemis, int τους πολεμίους. - contre une ville, έπί τινα πολιν.

Force, énergie, intensité, δύναμις, εως (ή). La force du feu, τὸ τοῦ πυρὸς μένος, ους. Le vent redouble de force, im-δίδωσιν ό ανεμος (ἐπι-δίδωμι, fut. ἐπι-δώσω). | Au fig. La force du discours, ή των λόγων δεινότης, ητος. Mettre une grande force dans ses discours, την περί τους λόγους δύναμιν έχω, fut. έξω. Force d'esprit, ή της φύσεως ίσχύς, ύος.

Force, quantité, àcovia as (n). Force larmes, πολλή δακρύων φορά, ας. On tourne plus souvent par l'adj. πολύς, πολλή, πολύ. Force tracasseries, πολλά πράγματα, ων. | Faire force de, voyez Forcer.

γράφειν ου δύναμαι, fut. δυνήσεμαι.

εως. Avoir un style sorce, περιέργως γράφω, ful. γράψω.

FORCEMENT, adv. par force, mpos bian 🎚 Nécessairement, αναγκαίως : έξ ανάγκης.

FORCENE, is, adj. imparis, is, is: noριμανής, ής, ές. En forcené, περιμανώς. Étre lorcené, paircuai, fut. parriscuai.

FORCEPS, s. m. ψαλίς, ίδος (ή).

FORCER, v. a. faire violence, βιαζομαι, fut. άσομαι, acc. Forcer une ville, τὰν πόλον κατά κράτος αίρίω, ω, ful. αίρτισω, ou simplement τών πολιν βιάζομαι, fut. άσομαι. Forcer son caractère, την φύσιν προσ-διάζομαι. Forcer le sens d'une loi, d'un mot, roy voucov. τὰ ρπμα παρα-διάζομαι.

Forces, obliger, contraindre, avayraço, fut. άσω, acc. - quelqu'un à faire quelque chose, τινά παιείν τι. Force d'agir ainsi, ταῦτα ποιείν άναγκασθείς, είσα, έν. La pauvreté le força de donner des leçons de rhétorique, έξ ἀνάγκης διά την πενίαν έπι το σεφιστεύειν ήλθε (ερχομαι, fut. δλεύσομαι : συφιστεύω, fut. εύσω).

Forcer, v. n. faire force de. Forcer de voiles, ίστιοδρομίω, ω, fat. ήσω.

FORCES, s.f. pl. grands cisecux, ψαλίς, ίδος (ή). FORER, v. a. τρυπάω, ω, fut. ήσω, acc. FORESTIER, MRE, adj. Uhopós, ós, óv. !! s. m. ὁ ὑλωρός, οῦ.

FORET, s. m. poinçon pour percer les tonneaux, τρυπάνιον, ου (τὸ).

FORET, s. f. grand bois, Jun, n.c. (1). Forêt de coupe ou en coupe réglée, úloroμία, ας (ή). Qui vit dans les forêts, ύλονόμος, ος, ον : ὑλωρός, ος, όν. Couvert de forêts, ύλώδης, ης, ες.

FORFAIRE, v. n. prévariquer, παρα-νομέως ω, fut. ήσω. Forfaire à l'honneur, την αίδω mapa-baives, fut. Erisopan.

FORFAIT, s. m. crime énorme, to dervor έργον, ου : άδικημα ου άλίτημα, ατος (τό). Commettre un horrible sorsait, δεινόν άδίκημα άδικίω, ω, fut. ήσω. | Sorte de marché pour une entreprise, έργολαδία, ας (ή). Entre-A Force DE, prép. ὑπό, gén. Ne pouvoir prendre un ouvrage à forfait, ἐργελαδίω, ω, écrire à force de pleurer, ὑπὸ τῶν δακρύων fut. ήσω, acc. Qui l'entreprend, ἰργολάδος, ου (ὁ). FORFAITURE, s. f. mapavopia, as (i).

άλαζόνευμα, ατος (τὸ).

FORGE, s. f. σιδηρείον, συ (τὸ): σιδηρουρyelov, ou (tò).

FORGER, v. a. travailler le fer, σιδηρεύω, fut. εύσω, acc. - le cuivre, γαλκεύω, fut. εύσω, acc. Forger un vase d'argent, άργυροῦν τι άγγείον τεύχω, fut. τεύξω. | Faire avec peine, avec effort, ix-πονίω, ω, fut. ήσω, acc. Forger laborieusement des vers, περί τὰν στιχοποιταν χάμνω, fut. χαμούμαι. || Controuver, inventer, πλάσσω, fut. πλάσω. Se forger des chimères, φαντασίας άνα-πλάσσω, fut. πλάσω. Forger des mots, ονόματα ποιέω, ω, fut. κίσω. Mots forges, ονόματα πεποιημένα, ων (τά).

FORGERON, s. m. σιδηρεύς, ίως (δ): σιδηρουργός, οῦ (δ). De forgeron, qui concerne le forgeron, σιδηρευτικός, ή, όν.

FORGEUR, s. m. πλάστης, ω (δ). Forgeur de contes, μυθοπλάστης, ου (¿). Forgeur de calomnies, συχοφάντης, ου (δ). Forgeur de nouvelles, λογοποιός, οῦ (δ).

FORLIGNER, υ. η. της των προγόνων άρετης έξ-ίσταμαι, fut. έχ-στήσομαι.

SE FORMALISER, v. r. χαλεπαίνω, fut. ανώ. — de quelque chose, τι, πρός τι ου έπί TLYL.

FORMALITE, s. f. to voucher, ou. | Sans aucune formalité, sans aucun apprêt, aveu mapackeung.

FORMAT, s. m. τὸ τοῦ βιδλίου μέγεθος, ους. FORMATION, s. f. action de donner une forme, μόρφωσις, εως (ή). | Action de faire, de créer, noingis, eus (n). | Action de naître, de se former, yéveous, eus (i).

FORME, s. f. configuration aes corps, μορφή, ñς (ή). Changer de forme, μετα-μορφόςμαι, ουμαι, fut. ωθήσομαι. Changement de forme, μεταμόρφωσις εως (ή). Prendre une forme humaine, είς ανθρώπου φύσιν μετα-δάλλω, fut. δαλώ.

FORME, manière d'être, τρόπος, ου (έ). La forme du gouvernement, πολιτεία, ας (ή). La forme du gouvernement a été changée, siç μεταθολήν ήλθε τά της πολεως (έρχομαι, fut. έλεύσομαι),

est en forme, νόμιμος, ος, ον. Testament en Homme d'une forte constitution, ανήρ τὸ σῶμα forme, ή κατά τους νόμους διαθήκη, ης. Επ ευρωστος, ου (δ). Assez fort pour, δυνατός, ή, forme. dans les formes, νομίμως. Sans forme ον, infin.: ἐκκνός, τί, ον. infin. Il fut assez fort

FORFANTERIE, s. f. αλαζονεία, ας (ή) : 1 de procès, ανευ κρίσεως. || Uniquement pour le forme, πρός άφοσίωσιν: άφοσιώσιως χάριν σα

> Forme de soulier, καλόπους, οδος (ό): καλοπόδιον, ου (τό).

> FORMEL, ELLE, adj. δι-ωρισμένος, η, εν. En termes formels, διαβρήδην. Ce sont les termes formels de la loi, ταῦτα διαξρήδην εν τῷ νόμο γέγραπται (γράφω, fut. γράψω). || Cause formelle, en termes de philosophie, τὸ είδοποιὸν αί-TLOY, OU.

FORMELLEMENT, adv. διαβρήδην.

FORMER, v. a. donner une forme, μορφόω, ũ, fut. ώσω, acc. || Faire, causer, produire, ποιέω, ω, fut. ήσω, acc. : Ιργάζομαι, fut. άσομαι, acc. Étre formé, se former, γίνομαι, fut. Yevhooman. Former le siège, et autres idiotismes semblables, voyez Siegz, etc.

FORMER, façonner, instruire, πλάσσω, fut. πλάσω, acc. - à la vertu, πρὸς τὸν ἀρετών. — à l'art de commander, είς τὸ ἄρχειν. Se former par l'exercice, doxéquat, cupat, fut. πθήσομαι: γυμνάζομαι, fut. άσομαι. Se former à quelque chose, πρός τι έθίζομαι, fut. ισθήσομαι. Se former sur quelqu'un, τά τινος τθη μιμέτμαι, σύμαι, fut. ήστμαι. Il faut se former sur les gens de bien, πρὸς τὰ τῶν ἀγαθῶν ήθη δει απ-ευθύνειν τον βίον (δει, fut. δεήσει: άπ-ευθύνω, fut. υνω).

FORMER, concevoir dans son esprit, diaνοέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι (aor. δι-ενςήθην). acc. Former des vœux, un dessein, et autres idiotismes semblables, voyez Voev, etc.

FORMICANT, ANTE, adj. μυρμηχίζων, ουσα, ον. FORMIDABLE, adj. φοδερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). - à quelqu'un, τινί.

FORMULE, s. f. δήτρα, ας (ή).

FORNICATEUR, s. m. πορνεύων, οντος (δ). FORNICATION, s. f. mopveia, as (i).

FORNIQUER, v. n. πορνεύω, fut. εύσω.

FORT, s. m. château fort, φρούριον, ου (τό). || Ouvrage de fortification, προμαχών, ωνος (δ). || Lieu où se retire une bête fauve, φωλεός, თ (ბ).

FORT, FORTE, adj. robuste, vigoureux, ioyvρός, ά, όν (contp. ότερος, sup. ότατος) : δω-Forme, règle établie, τὸ νόμιμον, ου. Qui μαλέος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). pour porter le fardeau du monde, τον κόσμον αχθοφορείν ίσχυσε (ἰσχύω, fut. ύσω), Phil.

Fort, difficile, χαλιπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Cela est trop fort pour vous, παρὰ δύναμίν σεί ἰστι τοῦτο. || Intolérable, facheux, δεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Cela serait trop fort, δεινόν γάρ (sous-ent. ἰστί), Dém.

Fort, fortifié, έχυρός ου όχυρός, ά, όν (comp. εύτερος, sup. ώτατος): έρυμνίς, ή, όν (comp. έτερος, sup. ότατος). Ville forte, πόλις όχυρά, ᾶς (ή). Lieu fort par son assiette, τὸ ἰσχυρὸν χώριον, ου.

Fort, puissant, Ισχυρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): χρατερός, ά, όν (comp. κρείσσων, sup. κράτιστος): δυνατός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Être fort en cavalerie, τῷ ἰππικῷ ἰσχύω, fut. ύσω. Être plus fort que quelqu'un, μετζόν τινος ἰσχύω.

Foat, impétueux, violent, βίαιος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): σφοδρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Fort ouragan, δ βίαιος χειμών, ώνος. Vent très-fort, δ σφοδρός ἄνειμος, ου. || Forte réprimande, ή χαλεπή ἐπιτιμχοις, εως. Faire à quelqu'un une forte réprimande, χαλεπῶς τινὶ ἐπι-πλήσσω, fut. πλήζω.

Fort, considérable, πολύς, πολλή, πολύ (comp. πλείων, sup. πλείστος). La plus forte portion, τὸ πλείστον μέρος, ευς. Une forte armée, ή πολλή ου μεγάλη δύναμες, εως.

Fort, solide, στερεός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): στερρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Bois bien fort, ξύλον εὖ μάλα στερεόν, οῦ (τὸ). Drap fort et de bon user, ῦφασμα χρηστόν, οῦ (τὸ). || Vin fort, εἶνος ἰσχυρός, οῦ (ὁ). Terre forte, γἢ ἐρίθωλος, ου (ἡ). Les terres les plus fortes, οἱ πιμελίστεροι ἀγροί, ων. || Voix forte, φωνὴ διάτορος, ου (ἡ). Parler d'une voix forte, διάτορον φωνέω, ω, fut. κόςω.

Fort, désagréable, βαρύς, εῖα, ὑ (comp. ὑτιρος, sup. ὑτατος). Odeur forte, ἡ βαρεῖα ἐσμή, ῆς. Haleine forte, τὸ δυσῶδες πνεῦμα, ατος. Ανοίr l'halcine forte, δυσῶδες πνεω, fut. πνεύσω.

Fort, convaincant, persuasif, βίδαιος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): πιθανός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): Ελεγατικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Raisonnement assez fort, δ ίκανὸς ελεγχός, ου. Les preuves

les plus fortes, ή βεδαιστάτη ἀπόδειξες, εως. Orateur fort en raisonnement, ρήτωρ έλεγχετικός, εῦ (ὁ). Qui est plus fort en raisonnement que lui? τίς διαλεκτικώτερος αὐτοῦ; || A plus forte raison, εὐχ ότι: μὴ ότι. Inutile aux hommes, à plus forte raison aux femmes, μὴ ότι ἀνδράσιν, ἀλλὰ καὶ γυναιξίν ἄχρηστος, ος, εν. A combien plus forte raison, πόσω μαλλεν.

Fort, capable. Se faire fort de, ἐπ-αγγίλλομαι, ful. αγγελούμαι, ou bφ-ίσταμαι, ful. ὑπιστήσομαι, avec le futur de l'infin. Je me fais fort de vous apprendre, ἐπ-αγγίλλομαι διδάξων (διδάσαω, ful. διδάξω).

LE Foat d'une chose, son plus haut degré, ἀχμή, ῆς (ή). Le fort du travail, ἡ τοῦ Ιργου ἀχμή, ῆς. Le fort du combat, ἀχμή τῆς μάχης. Être dans son fort, ἀχμάζω, fut. άσω. Dans le fort de l'été, τοῦ θέρους ἀχμάζοντος. [] Le côté le plus fort, τὸ κρεῖττον μέρος, ους (neutre de χρείσσων, ων, ον, gén. ονος). Connaître le fort et le faible d'une affaire, τὰ ἰσχυρὰ καὶ τὰ ἐλ-λείποντα τοῦ πράγματος δια-γινώσκω, fut. γνώσοματ. La marine était leur fort, ἴσχυον μάλιστα τῷ ναυτικῷ (ἰσχύω, fut. ὑσω). [] Le principal, l'essentiel, τὸ κεφάλαιον, ου : τὸ κυριώτατον, ου. Le fort de la défense portait sur ce que, ἦν δὲ τὸ κεφάλαιον τῆς ἀπολογίας ὅτι.

FORT, adv. avec force, lozupas. Parler fort, διάτορον φωνίω, ω, fut. ήσω. Crier fort, δια-τείνομαι, fut. τενούμαι. || D'une manière désagréable, βαρέως : βαρύ. Sentir fort, βαρύ όζω, fut. δζήσω. || Beaucoup, extrêmement, ίσχυρως. Yeux fort enfonces, ci έγκαιλαι ίσχυρως όφθαλμαί, ων. Aimer fort les richesses, ίσχυρως χρήμασιν άδομαι, fut. ήσθήσομαι. Elre fort estrayé, ίσχυρώς φοδίτμαι, ούμαι, fut. κθήστμαι. Au lieu d'iσχυpa;, dans le sens de beaucoup, on peut encore employer plusieurs adverbes synonymes, μάλα, λίαν, σφόδρα. Fort riche, μάλα πλούσιος, α, ev. Il s'indigne fort, σφόδρα άγανακτεί (άγανακτέω, ω, ful. ήσω). On emploie aussi les superlatifs. Fort savant, σοφώτατος. η, cv. Fort distingué, εξεχώτατος, η, ον.

FORTEMENT, adv. ἰσχυρῶς.

FORTERESSE, s. f. φρούριον, cu (τό).

FORTIFIANT ΑΝΤΕ, αδί, φωστικός, ή, όν. FORTIFICATION, ε. f. έρυμα, ατος (τό). Entourer une ville de fortifications, έρύματα τη πέλει περι-βάλλω, fut. βαλώ.

FORTIFIER, v. a. rendre plus fort, ρών-

νυμι ου ἐπιξ-ξώννυμι, fut. ρώσω, acc. Se fortifier, en parlant d'un malade, ἀναξ-ξώννυμαι, fut. ρωσθήσομαι. β La bonne opinion que nous vions de votre mérite se fortifie de jour en jour, ἀν ἐχπαλαι περὶ τῆς σῆς τιμιότητος ὑπόληψιν ἔχομεν, ὁ χρόνος προ-ιὼν ἀκὶ βαδαία (βεσαίω, ω, fut. ώσω). Se fortifier contre la mort, πρὸς τὸν θάνατον ἐμαυτὸν θαρσύνω, fut. υνω. Fortifier, entourer de fortifications, ἐχυρώω, ω, fut. ώσω, acc. : ἐρυμνώω, ω, fut. ώσω, acc. : ἀρυμνώ, ω, fut. ώσω, acc. : ἀριμνώ, τὰν ἐρυμνότητα θαμαστή, ῆς. Qui n'est pas fortifié, ἀρράκτος, ος, ον.

FORTIN, s. m. φρεύριον, ευ (τδ).

FORTUIT, πε, adj. τυχηρός, ά, όν. Les choses fortuites, τὰ τυχηρά, ῶν: τὰ ἀπὸ τύχης. FORTUITEMENT, adv. τυχηρῶς.

FORTUNE, s. f. cours fortuit des événements, τύχη, ης (ή). Fortune favorable, τύχη άγαθή, ῆς. Avoir la fortune favorable, άγαθη τύχη χράσμαι, ωμαι, fut. χρήσομαι. La fortune qui favorisait ses entreprises, ή συν-αιρομίνη τοῖς ἐκιίνου πράγμασι τύχη (συν-αίρομαι, fut. αροϋμαι). Fortune contraire, δυστυχία, ας (ή). Supporter avec courage les revers de la fortune, τὰς τῆς τύχης μεταδολὰς ἐρδίως ὁπο-μίνω, fut. μενῶ. || De fortune, par hasard, τύχη: ἐκ τύχης: κατὰ τύχην. Courir fortune de la vie, περὶ τῆς σωτηρίας κινδυνεύω, fut. εύσω.

FORTURE, biens, richesses, cύσία, ας (ή): πλοῦτος, ου (δ): τὰ ἀγαθά, ῶν: κτήματα, ων (τὰ): χρήματα, ων (τὰ). Avoir de la fortune; πλουτίω, ě, fut. ήσω: χρημάτων εὐπορίω, ou simplement εὐπορέω, ω, fut. ήσω. Il a une grande fortune, πλείστη αὐτῷ εὐπορία ὑπ-άρχει (ὑπ-άρχω, fut. άρξω). Ceux qui ont de la fortune, ci τάς ούσιας χεκτεμένοι, ων (κτάομαι, ώμαι, fut. κτήσομαι), Dém. Ceux dont la fortune est bornée, of μικρά κεκτημένοι, ων, Dém. Sa fortune augmente considérablement, μεγίστη τοίς αύτου χρήμασιν επίδοσις γίνεται (γίνομαι fut. γενήσεμαι). Il n'a jamais cherché à faire fortune, πρὸς χρημάτων κτῆσιν οὐδεπώπετε έσπούδασε (σπουδάζω, fut. άσομαι). Faire fortune dans le commerce, πολλά χρήματα έχ τής έμπορίας έργάζομαι, fut. άσομαι, ou simplement ix the immoriae your until chai, fut. is chai.

FORTUNE, Ez, adj. zůdaímar, av, ov, gén. evoc (comp. evictepoc, sup. evictatec).

FORURE, s. f. τρύπα, τς (ή).

FOSSE, s. f. trou dans la terre, βεθρες, co (έ). Petite fosse, βεθρεν, cu (τὸ). || Tombeau, τάφος, co (ὁ). Il est sur le bord de la fosse, ἐγγύς ἐστι τεῦ τάφου: αὐτῷ βίου τέλες ἐπί-κειται (ἐπί-κειμαι, fut. κείσομαι). || Cavitt dans le corps Inamain. Fosses nasales, μυκτῆρες, ων (ci). || Lieu d'aisance, ἀφιδρών, ῶνος (ὁ).

FOSSÉ, s. m. τάφρες, συ (ή). Creuser un fossé, τάφρεν δρύσσω, fut. ύξω. Entourer de fossés, περι-ταφρεύω, fut. εύσω, acc.

FOSSETTE, s. f. petite fosse, βίθριον, ευ (τὸ). || Petit trou au milieu des joues, γιλασίνες, ου (ἐ).

FOSSILE, adj. δρυκτός, ή, όν.

FOSSOYER, ν. α. περι-ταφρεύω, fut. εύσω, ασς.

FOSSOYEUR, ε. m. σκαφεύς, έως (ό).

FOU, FOLLE, adj. qui a l'esprit aliéné, μανικός, ή, όν. Fou fiellé, sou à lier, ὁ ὑπὸ μανίας παράφορος, ου. Eire lou, μαίνομαι, sui. μανάσομαι : παρα-κόπτω, fut. κόψω. Devenir fou, των φρενών έξ-ίσταμαι, fut. έx-στήσεμαι. Rendre lou, των φρενών ου του φρονείν έξ-ίστημι, fut. ix-strice, acc. | Déraisonnable, extravagant, άφρων οιι παράφρων, ων, εν, gén. ενες (comp. ονεστέρος, ευρ. ονέστατος): ἀνόητος, ος, εν (comp. ότερος, sup. ότατος): μωρός, ά, όν (comp. oftepos, sup. oftatos). Il est si fou, sis τούτο μανίας έλθεν (έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Il n'est pas si sou, ου γάρ δὰ ούτω μανίας έστιν υπόπλεως : ούχ ούτω τετύφωται (τυφόω, ū, fut. ώσω), Dém. || Vain, clumérique, μάταιος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος) : xeνός, η, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Fol espoir, ελπίς κενή, ῆς (ή). Folle entreprise, έργον μάταιον, ου (τό). Folle dépense, παραγάλωμα, ατος (τό). Faire de folles dépenses, είς οὐδέν δέον χρήματα άν-αλίσκω, ζει. άν-αλώσω. || Être fou de, aimer passionnément, im-pairqua, fut. μανεύμαι, dat. Il est fou d'amour, ύπὸ τοῦ έρωτος έξω ων αύτοῦ τυγχάνει (ων, partic. . αθείμί, fut. εστραι: τυγχάνω, fut. τεύξομαι). || Rire fou, γέλως ἄσδεστος, ου (δ), Hom. : γέλω; βρασματώδης, ους (δ).

Fou, bouffon, β semalities, α (δ). \parallel Rieur, γ th loadstif, α (δ). \parallel Un vieux fou, un radoleur, topogipar, evec (δ).

FOUDRE, s. f. nepauvec, ou (8). De la fondre, nepauvece, oc en a, ev. Le seu

de la foudre, το κεραύνειον πύρ, gén. πυρό: [foule auprès de lui, πάμπολλοι έπ' αὐτὸν έπιβ-Coupe de foudre, κεραυνού βολή, ης (ή). Lancer la foudre, χεραυνοθολέω, ω, fut. ήσω. Qui lance la foudre, κεραυνοβολος, ου (δ, ή). Frapper de la foudre, xepauvou, ū, fut. úou, acc. Frappé de la foudre, περαυνόδλητος, ος, ον : κεραυνοπλήξ, ήγος (δ, ή). Qui porte la foudre, **χεραυνοφόρος, ος, ον.**

FOUDROIEMENT, s. m. περαύνωσις, εως (ή). FOUDROYANT, ANTE, adj. qui lance la foudre, xxpauvocohsc, oc, ov. | Terrible, effrayant, έκπληκτικός, ή, όν. Lancer des regards foudroyants, άστραπάς βλέπω, fut. βλίψομαι.

FOUDROYER, v. a. xepauvow, w, fut. ώσω, acc. Voyez Fordre.

FOUET, s. m. instrument dont on frappe, μάστιξ, ιγος (ή). | La peine du fouet, μαστί-YWGIG, EWG (n). Donner le fouet, voyez Fouetτεκ. Qui mérite le fouet, μαστιγίας, ου (¿).

FOUETTER, v. a. μαστιγόω, ω, fut. ώσω, acc. | Ètre fouetté de la grêle, τῆ χαλάζη rimoual, fut. rugoriochal.

FOUGERE, s. f. plante, πτερίς, ίδος (ή). FOUGUE, s. f. coun, n; (n). Fougue de la jeunesse, ή τῆς νεότητος όρμή. La contenir, τὰν δρμάν κατ-έχω, fut. καθ-έξω. Επtrer en fougue, δρμάω, ω, sut. ήσω : δρμάοuzi, wuai, fut. focuai.

FOUGUEUX, EUSE, adj. δρμητυκές, ή, όν. FOUILLE, s. f. opuζες, εως $(\acute{\eta})$: opuχ $\acute{\eta}$, $\acute{\eta}$ ς $(\acute{\eta})$. FOUILLER, v. a. creuser, ἐρύσσω, fut. ερύξω, acc. | Visiter à fond, σκευωρίω, ω, fut. risw, acc.

FOUINE, s. f. animal, intic, idec (i). FOUIR, v. a. σκάπτω, fut. σκάψω, acc. FOULAGE, s. m. πίλησις, εως (ή).

FOULE, s. f. multitude rassemblée, bylos, ou (6). La foule se pressait de plus en plus, δχλος πλείων καὶ πλείων ἐπ-έββει (ἐπιβ-βέω, fut. ρεύσω), Xén. Une foule considérable se rassembla, όμιλος άφθονος συν-ελέγη (συλ-λέγομαι, fut. λεχθήσομαι). Rassembler la foule, έχλαγω γέω, ω, fut. τίσω. La percer, τὸν όχλον διnθίω, ω, fut. ήσω. || Grand nombre, grande quantité, $\delta \chi \lambda \alpha \zeta$, ou (δ): $\pi \lambda \tilde{\eta} \theta \alpha \zeta$, ou ($\tau \tilde{c}$). Foule d'affaires, ὁ τῶν πραγμάτων όχλος. Foule de soins, ή των φρεντίδων άφθενία, ας. Avoir une foule d'occupations, πραγμάτων άφθόνως ίχω, fut. ίζω.

ρέουσι (ἐπιβ-ρέω, fut. ρεύσω). On arrivait en foule dans la ville, είς την πολιν άθροοι είσέρρουν (imparf. d'siσ-ρίω). || Les affaires m'assiègent en soule, πολλαί έμε περι-έχουσιν άσχε λίαι (περι-έχω, fut. έξω).

FOULER, v. a. presser, feutrer, milio, ω, fut. ήσω, acc. - de la laine, τὸ έριον. | Marcher sur, mario ou xara-mario, o, sut. riow, acc. Fouler aux pieds, au fig. xataπατίω, ω, acc. | Opprimer, xaxέω, ω, fut. ώσω, acc.: κακίζω, ful. ίσω, acc. | Blesser un nerf, θλάω, ω, fut. Ιλάσω, acc. Se fouler le pied, τὸν πόδα θλάςμαι, ωμαι, fut. θλασθήσεμαι.

FOULERIE, s. f. yvapeiov, w (tò).

FOULON, s. m. γναφεύς, έως (¿). De foulon, γναφικός, ή, όν. Herbe au foulon, στρουθίον, ου (τό). Chardon à foulon, δίψακες, ου (ό).

FOULQUE, s. f. oiseau, aidoia, as (i).

FOULURE, ε. f. θλάσις, εως (ή).

FOUR, s. m. imvoc, ou (6). Pain cuit au four, apros invirus, ou (6). Mettre ou jeter dans le sour, invou, w, fut. wow, acc. Gueule du four, τὸ τοῦ ἵπνου στόμα, ατος. | Four de campagne, χριβανός, οῦ (δ). Pain cuit dans un four de campagne, ε κριδανίτης άρτες, ευ. || Four à chaux, à brique, etc. κάμινος, ου (π).

FOURBE, adj. πανεύργος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Un fourbe, πανουργός τις : τεχναστής, εῦ (ό). Agir en fourbe, πανουργέω, ω, fut. ήσω : τεχνάζω, fut. άσω, acc.

FOURBE, s. f. Voyez Fourberie.

FOURBER, v. a. τεχνάζω, fut. άσω, acc. FOURBERIE, s. f. marouppia, as (n). Découvrir, mettre au grand jour les fourberies de quelqu'un, δολους και πανουργίας τινός έμφανείς καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω. Quelle fourberie médite-t-il en ce moment? τί νῦν μηχανάται; τίνα νῦν ἴστησι δολον (μηχανάομαι, ωμαι, ful. ήσομαι: ιστημι, ful. στήσω); Grég."

FOURBIR, v. a. λαμπρύνω, fut. υνώ, acc. FOURBISSEUR, s. m. δ τὰ δπλα λαμπρύνων. οντος (partic. de λαμπρύνω, fut. υνω).

FOURBU, un, adj. Cheval fourbu, innic τῷ καμάτω τετρυμένος, ευ (δ).

FOURBURE, s. f. ή έχ τοῦ χαμάτου νόσος, ου. FOURCHE, s. f. to Supavor, co. | Fourches patibulaires, σταυρεί, ών (εί).

FOURCHER, v. n. se Fourcher, v. r. St. En Force, adv. παμπληθεί. Ils viennent en χοτομέτμαι, εύμαι, fut. ηθήσομαι.

FOURCHU, uz, ndj. διαρούς, α, ουν: δί- | τζ (ή). Aller au fourrage, προ-νομεύω, fal. κρανος; ος, ον. || Chemin fourchu, αμφοδον, ου (τό).

FOURGON, s. m. sorte de chariot, auaça, ας (ή). | Instrument de boulanger, σκάλευθρον, ου (τὸ).

FOURGONNER, v. n. σχαλεύω, fut. εύσω,

FOURMI, s. f. μύρμηξ, ηκος (δ).

FOURMILIÈRE, s. f. μυρμικιά, ᾶς (t). FOURMI-LION, ou Formica-LEO, s. m. µupμπκολέων, οντος (ό).

FOURMILLEMENT, s. m. μυρμηκίασις, εως (ή).

FOURMILLER, v. n. picoter, chatouiller, μυρμπχίζω, fut. ίσω. | Abonder, être plein de βρύω (sans fut.), avec le dat.

FOURNAISE, s. f. κάμινος, ου (ή).

FOURNEAU, s. m. vaisseau propre à contenir du feu, πυρείον, ου (τὸ). | Creux en terre rempli de poudre pour faire sauter les murs, ὑπόνεμος, ου (δ).

FOURNIL, s. m. άρτοκοπείον, ου (τό).

FOURNIR, v. a. procurer, πορίζω, fut. ίσω, αcc.: χορηγέω, ω, ful. ήσω, αcc.: παρέχω, fut. έξω, acc. Fournir aux citoyens ce qui leur est nécessaire, τοις πολίταις τὰ ἐπιτήδεια πορίζω, fut. ίσω. Fournir aux frais du voyage de quelqu'un, τὰ ἐφόδιά τινι χορηγέω, ω, fut. ήσω. Fournir de l'argent, des vivres, χρήματα, σίτον χορηγέω, ω. || Garnir, munir, équiper, ἀρτύω, fut. ύσω, acc. Fourni de tout, πάσιν πρτυμένος, η, cy. Voilà ce dont yous devez être fourni, ταύτα δεί σοι ὑπ-άρχειν (ὑπ-άρχω, fut. άρξω). Arbre fourni de branches, δένδρον πολύκλαδον, ου (τό). Bois fourni, ύλη δασεία, ας (fém. de δασύς, εία, ύ). L'endroit le plus fourni de la forêt, to the une δασύτατον, ου.

Fournir, achever, τελέω, ω, fut. τελέσω, acc. — son temps, τὸν χρόνον. — sa carrière, τὸν δρόμον.

Fournir, v. n. suffire, apxiw, w, fut. apxiow. ll peut fournir à tout, πρὸς ἄπαντα πράγματα άρχει. Qui fournit à tout, πρός πάντα αύταρχής, ής, ές.

FOURNISSEUR, ε. m. πάροχος, ου (δ). FOURNITURE, s. f. $\pi \alpha \rho \circ \chi \dot{\eta}$, $\tilde{\eta} \in (\dot{\eta})$.

FOURRAGE, s. m. nourriture des bestiaux, χόρτος, ου (δ). | Action de fourrager, προνομή,

εύσω. Y aller avec plus de précaution, φυλακτικώτερον ταϊς προνομαϊς χράομαι, ώμαι, βυι. χρήσομαι, Polyb.

FOURRAGER, v. a. ou n. προ-νομεύω. fut. εύσω, acc.

FOURRAGEUR, s. m. προνομεύς, έως (δ). FOURREAU, s. m. xchecc, co (c). Tirer l'épée du fourreau, to fico; ix teo xeleso σπάω, ω, fut. σπάσω. Remettre l'épée dans le fourreau, τὸ ξίφος εἰς τὸν κολεὸν παλιν ώθεω, ω, fut. ώθήσω ου ώσω.

FOURRER, v. a. garnir de fourrure, dipμασι περι-χαλύπτω, fut. ύψω, acc. Se fourrer contre le froid, πρός τὸ χρύος έμαυτὸν σχεπάζω. fut. άσω. || Bourrer, remplir, βύω, fut. βύσω, acc. Le régime indir. au dat. li Condenser, épaissir, πυχνόω, ω, fut. ώσω, acc. Fourré, touffu, πυχνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): δασύς. εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). - perfide, dangereux, δόλιος, ος ou a, ov. Coup sourré. πληγή δόλιος, ου (ή). Paix fourrée, εἰρήνη προσπείητος, ου (ή).

Fourner, introduire forcement, παρα-δύω, fut. 6ύσω, acc. Nouveau dieu qu'on a fourré dans le ciel, δ είς ουρανόν παρα-δυσθείς θεός. Se fourrer en un lieu, είς τόπον είσ-δύομαι ου παρεισ-δύομαι, fut. δύσομαι. Il ne sait où se fourrer, πει κατα-φεύγει εύκ είδε (κατα-φεύγω, fut. φεύξομαι : ciδα, fut. είσομα:). || Fourrer dans l'esprit de quelqu'un, ets rives veuv inβάλλω fut. ξαλώ, acc.

FOURREUR, s. m. σκυτοπώλης, ου (δ). FOURRURE, s. f. δέρμα, ατις (τὸ).

FOURVOIEMENT, s. m. πλάνη, κς (ή).

FOURVOYER, υ. α. έgarer, πλανάω ου ἀπο-πλανάω, ω, fut. ήσω, acc. Se fourvoyer. πλανάςμαι ου άπο-πλανάςμαι, ωμαι, fut. τ.θήσομαι : της όδου άμαρτάνω ου δι-αμαρτάνω. fut. auaptrocuai.

FOYER, s. m. endroit où l'on fait du feu, έστία, ας (ή). Combattre pour ses foyers, ύπερ των ίερων και όσίων αμύνω, fut. υνω. « Siège principal, ispa, as (i). Le foyer de la maladie, ή τῆς νόσου ίδρα, ας. [Point central d'une courbe, to ionzipion, ou.

FRACAS, s. m. grand bruit, κτύπος, ου (δ). Avec un grand fracas, βαρυκτύπως. Qui fait un grand fracas, βαρύκτυπος, ος, ον. [Tumulte, θόρυδος, ου (δ). Fuir le fracas des Villes, ἀστικῶν θορύδων ἀφ-ίσταμαι, fut. ἀπο-στή- | Frais, qui a de belles couleurs, εύχρους, στιμαι. Ce sont eux qui ont causé tout ce fracas, | ους , ουν (comp. ούστερος, sup. ούστατος) : παρά τούτων έγένετο ο θύρυδος (γινομαι, fill. γενήσομαι).

FRACASSER, v. a. συν-τρίδω, fut. τρίψω, acc. : συγ-κλάω, ful. κλάσω, acc. : κατ-άγνυμι, fut. atu, acc.

FRACTION, s. f. action de rompre, xláσις, εως (ή). | Morceau d'une chose rompue, **χλάσμα, ατος (τό).**

FRACTURE, s. f. xátaξις, εως (ή).

FRACTURE, ie, adj. xat-eagús, via, ós, gén. ότος (partic. parf. de κατ-άγνυμαι).

FRAGILE, adj. εύχλαστος, ος, ον. | Δυ fig. σφαλερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

FRAGILITÉ, s. f. to suxlaster, ev. | Au fig. τὸ σφαλερόν, ου.

FRAGMENT, s. m. morceau, débris, xláqua ου ἀπόκλασμα, ατος (τό). || Extrait d'un livre, ἀπόσπασμα, ατος (τὸ). Petit fragment, άποσπασμάτιον, ου (τό).

FRAI, s. m. action de frayer, en parlant des poissons, ogeia, as (i). | Œufs de poisson. τὰ τῶν ἰχθύων ἀά, gén. ἀῶν. || Petits poissons nouvellement éclos, ίχθύδια, ων (τά).

FRAICHEMENT, adv. au frais, èν ψυχρφ. | Récemment, άρτίως : άρτι : προσφάτως.

FRAICHEUR, s. f. ψύχος, συς (το). Fraicheur de l'eau, τὸ τοῦ ὕδατος ψυχρόν, οῦ. || Fraicheur du teint, εύχροια, ας (ή): ή τῆς χρόας ώρα, ας. Qui a de la fraicheur, en ce dernier sens, εύχρους. ους, ουν : ώραιος, a, cv.

FRAICHIR, s. n. en parlant du vent. in-δίδωμι, ful. δώσω.

FRAIS, AICHE, adj. froid ou presque froid, ψυχρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Eau fraiche, τὸ ψυχρόν, οῦ (sous-ent. ὕδωρ). Vent frais, αύρα, ας (ή). Il faisait frais, ψύχος έγίwero (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Boire frais, ψυχροποτέω, ω, fut. ήσω. Action de boire frais. ψυχροποσία, ας (ή).

FRAB, nouveau, récent, πρόσφατος, ος, ον: καινός, τί, όν : νέος, α, ον : νεαρός, ά, όν. Une affaire toute fraiche, τὸ νεαρὸν πράγμα, ατος. Beurre frais, τὸ νεαρὸν βούτυρον, ου. || Fleurs fraiches, and respand, we (ta). || Troupes fraiches, στρατιώται άκραιφνείς, ών (οί): δύναμις άπραιφνής, εύς (ή).

ώραῖος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

FRAIS, s. m. fraicheur, ψύχος, ους (τό). Prendre le frais, ψυχάζω, fut. άσω. Il cherche le frais, αύρας θηρεύει (αύρας, acc. pl. ατύρα : θηρεύω, fut. εύσω).

FRAIS, s. m. pl. dépense, δαπάνη, ης (ή): δαπάνημα, ατος (τὸ): ἀνάλφμα, ατος (τὸ). Frais journaliers, τὰ καθ' ἡμέραν ἀναλώματα, ων. Faire des frais, δαπανάω, ω, fut. ήσω. Faire de grands frais, πολλάς δαπάνας δαπανάω, &, fut. ήσω. Faire de grands frais pour ses plaisirs, μεγάλα αναλώματα είς τὰς ήδονὰς ἀν-αλίσκω, fut. αλώσω. Outre les frais qu'il a faits à cette occasion, παρά τοῖς άλλοις αναλώμασιν είς αν-ήλωσεν είς τοῦτο. Α ses frais, à ses propres frais, έκ τῶν ἰδίων άναλωμάτων, ου simplement ix των ίδίων: ταίς ίδίαις δαπάναις : ταίς έαυτου δαπάναις. Quelquesois do laurou. Il entretient à ses frais une armée, στρατιάν ταις αυτού δαπάναις δια-τρέφει (δια-τρέφω, fut. δρέψω). Aux frais du public, έκ των δημοσίων χρημάτων : έκ του δημοσίου: έκ δημοσίου. Il fut enterré aux frais du public, δημοσίως έταφη (θάπτω, fut. θάψω).

FRAISE, s. f. fruit, xόμαρον, συ (τὸ). Ce mot grec exprime plutôt le fruit d'une espèce d'arbousier. || Collet plissé, περιτραχήλιον, ου (τό). FRAISIBR, s. m. κόμαρος, ου (ό, ή). Ce mot grec exprime plutôt une espèce d'arbousier. FRAMBOISE, s. f. to Idaiov maper, eu. FRAMBOISIER, s. m. ή Ίδαία βάτος, ου. FRANC, ANCHE, adj. libre, exempt, attλής, ής, ίς (comp. ίστιρος, sup. ίστατος). - de toute imposition, παντές φόρου. Etre franc de toute dette, οὐδενὶ οὐδεν ὀφείλω, fut. όφειλήσω. Franc de toute passion, πάσης έπιθυμίας άπ-ηλλαγμένος, η, ον (partic. parf. passif

FRANC, sincère, vrai, andoixóc, n, ov (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ἀπλοῦς, ῆ, οῦν (comp. ούστερος, sup. ούστατος). Franc dans ses propos, εὐθυβρήμων, ων, ον, gén. ονος (comp. evicteoc, sup. evictatoc). Etres franc dans son langage, εὐθυβρημονέω, ω, fut. ήσω: παβρκοιάζομαι, fut. άσομαι. Franc parler, παβbnoia. as (n). || Franc coquin, & novnporaros, ω. Franc voleur, δ κλεπτιστατος, ω.

d'aπ-αλλάσσω, ful. αλλάξω).

chat huipat duo. | Qui n'est pas sauvage, en parlant des arbres, huspes, a, ev. Arbre franc, το πμερον δένδρον, ου.

FRANC, adv. franchement, ἀπλῶς. Je vous le dis tout franc, μετά παβρησίας ταυτα πρός ύμας άγερεύω, fut. άγερεύσω ou ipa. Pour parler franc, ώς ἀπλῷ λόγφ (sous-ent. εἰπεῖν, infin. aor. 2 de λίγω, fut. ίρω).

FRANC, s. m. vingt sous de notre monnaie, δραχμή, ης (ή). Pièce de deux francs, δίδραχμον, ου (τό). Pièce de cinq francs, πεντάδραχικόν, ου (τό).

FRANCHEMENT, adv. librement, Deubiρως. || Sincerement, άπλοϊκώς : άπλώς : μετά παρέπσίας. Parler franchement, παρέησιαζομαι, ful. áscuai.

FRANCHIR, v. a. sauter par-dessus, ὑπερπηδάω ου δια-πηδάω, ω, fut. ήσω, acc. Franchir un fossé, τάφρον δια-πηδάω, ω. || Passer par-dessus, bπερ-δαίνω, fut. δήσομαι, acc. Franchir une montagne, έρος ὑπερ-Εαίνω. Franchir les bornes, τους δρους ύπερ-δαίνω. Franchir les bernes de la pudeur, The aido how, fut. λύσω. | Traverser rapidement, δια-τρέγω, fut. δια-δραμούμαι, acc. - la carrière, τὸν δρόμον. || Proverb. Franchir le pas, courir le risque, tèv χίνδυνον αναφ-ρίπτω, fut. ρίψω. Franchissons le pas, πας ανεβ-ρίφθω κύθος (impér. parf. passif d'aναρ-ρίπτω).

FRANCIIISE, s. f. immunité, exemption de charges, ατέλεια, ας (t). Qui jouit d'un droit de franchise, aredne, ne, ic. | Liberté de parler, παβρησία, ας (ή). Avec franchise, μετά παρρησίας. Parler avec franchise, παρρησιάζομαι, fut. άσομαι. Je ne craindrai pas d'en parler avec franchise, οὐκ ἀκνήσω περί αὐτῶν παβέησιάσασθαι (ἀχνίω, ω, fut. ήσω: παρρήσιάζομαι, fut. άσομαι). || Ingénuité, άπλότης, ητος (ή). Avec une honnête franchise, άπλοϊκῶς. Franchise de caractère, ή άδολος φύσις,

FRANCOLIN, s. m. oiseau, ἀτταγήν, ήνος (δ): ἀτταγᾶς, ᾶ (δ).

FRANGE, s. f. κροσσός, οῦ (δ).

FRANGER, v. a. xροσσόω, ω, fut. ώσω, acc. Frangé, ée, xροσσωτός, ή, όν.

FRAPPANT, ANTE, adj. qui fait une impression vive, examination, i, iv (comp. wteros. sup. ώτατος). D'une manière frappante, ix-lder ses créanciers, χριωκοπίω, ω, fut. ήσω, acc.

FRANC, entier, δλος, n, ov. Deux jours francs, | πληχπικώς. Représenter d'une manière vive et frappante, ὑπο-τυπόω, ω, fut. ὡσω, acc. Portrait frappant de ressemblance, n eixaquéva είς τὸ ἀχριδέστατον εἰχών, όνος (εἰχάζω, fut. άσω).

FRAPPEMENT, s. m. xpórce, cu (¿).

FRAPPER, v. a. τύπτω, fut. τύψω, acc.: χόπτω, fut. χόψω, acc.: πατάσσω, fut. άξω, acc. Frapper de manière à blesser, πλήσσω, fut. πλήξω, acc.: παίω, fut. παίσω, acc. II l'a frappé d'une pierre à la tête, inátager αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθω (πατάσσω, fut. άξω). Frapper de la foudre, κεραυνόω, ω, fut. ώσω, acc. : χεραυνοδολέω, ω, ful. ήσω, acc. Voyez Foudre. || Quelle voix vient de loin frapper nos oreilles? τίς ή φωνή προσ-έδαλεν ήμιν πόβρωθεν (προσ-Εάλλω, Jut. Εαλώ); Quelle odeur a frappé mon odorat? πίς έδμη προσέπτη με (προσ-ίπταμαι, fut. πτήσομαι); Eschyl. || Frapper une pièce de monnaie, viusua χόπτω, fut. χόψω.

FRAPPER, faire une vive impression, ixπλήσσω, fut. πλήξω, acc. Être frappé de terreur à la vue du danger, τὸν κίνδυνον ἐκπλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι. Vivement frappé de l'éclat de sa beauté, τὰν λαμπρότατα τᾶς ώρας έκ-πεπληγμένος.

FRAPPER, mis absolument. Frapper des mains, ταις χερσίο χροτέω, ω, fut. ήσω. Frapper à la porte, τὴν θύραν κρούω, fut. κρούσω. Qui frappe si fort à la porte? τίς θύρας άράσσει (άράσσω, fut. ἀράξω); Anacr.

LE FRAPPER, s. m. terme de musique, **χρεύσις, εως (ή).**

FRATERNEL, ELLE, adj. άδελφικές, τί, έν. Amitié fraternelle, φιλαδελφία, ας (ή).

FRATERNELLEMENT, adv. άδελφικώς. FRATERNISER, v. n. άδελφίζω, fut. ίσω. - avec quelqu'un, τινά.

FRATERNITE, s. f. to adelicize, cu.

FRATRICIDE, s. m. qui a tué son frère, άδιλφοκτόνος, ος, ον. | Crime de tuer son frère, άδελφοκτονία, ας (ή). Commettre un fratricide, άδελφοκτονέω, ω, ful. ήσω.

FRAUDE, s. f. κακουργία, ας (ή): ἀπάτη, ης (ή): δολωσις, εως (ή): δολος, ου (δ). Faire quelque chose par fraude, μετά δόλου και τέχνης τι ποιέω, ω, ful. ήσω.

FRAUDER, v. a. ou n. κακουργίω, ω, fut. τίσω , acc. Plat. : δολόω, ω, fut. ώσω, acc. FrauFRAUDEUR, s. m. xaxcupyo, cu (6). FRAUDULEUSEMENT, adv. δολερώς.

FRAUDULEUX, EUSE, adj. δολερός, a, óv (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Débiteur frauduleux, χοιωκόπος, ου (έ).

FRAYER, v. a. tracer, en parlant d'un chemin, τρίδω, fut. τρίψω, acc. Route frayée, ή τετριμμένη όδός, οῦ. Η du fig. Frayer le chemin à la gloire, πρὸς την δάξαν όδον τέμνα, fut. τεμώ: πρὸς την δεξαν όδοποιέα, ω, fut. κου. - à quelqu'un, rivi. Il nous a frayé le chemin à la vertu, όδον ήμιν της καλοκαγαθίας έτεμε (τέμνω, fut. τεμώ). Frayer le chemin au crime, τπς κακουργίας όδὸν ἀν-είγω, fut. ἀν-οίζω.

FRAYER, frotter légèrement, προσ-τρίδω, fut. τρίψω, acc. Le cers sraye sa tête aux arbres, τὰ κέρατα τοῖς δένδροις προσ-τρίδει ὁ έλαφος.

Frayer, v. n. en parlant des poissons, δχεύω, ful. túcu.

FRAYER, faire des frais ou des pertes, daπανάω, ω, fut. ήσω, acc. | Diminuer, décrottre, μειόςμαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. || S'user par le frottement, άπο-τρίδομαι, fut. τρίψεμαι. Perdre frêne, μέλινος, η, ον. à la cuisson, ἀφ-ίψομαι, fat. εψηθήσομαι.

FRAYEUR, s. f. φέθες, ου (δ): Εκπληξις, εως (ή) : δέος, ους (τὸ) : δείμα, ατος (τὸ). Causer de la frayeur à quelqu'un, πνά φιδίω, ω, fut. ήσω: φόδον πνὶ ἐμ-δάλλω, fut. δαλω, οπ έν-σείω, fut. σείσω, ου έν-εργάζομαι ου έναπ-εργάζομαι, fut. εργάσομαι. Il inspira tant de frayeur aux méchants, τοσούτον φόδον τοίς πονηροίς έναπ-ειργάσατο. Tant est grande sa frayeur, εύτως έχει περιφόδως (έχω, fut. έξω). La frayenr nous prit, idaber imas pobes (dauεάνω, fut. λάψομαι): είσ-ηλθεν ήμιν δέος (είσερχεμαι, fut. ελεύσεμαι). Je pensai mourir de frayeur, μικρού έξ-έθανον υπό του δέους (έκ-Ovnoxos, fut. Ozveupai), Luc.

FREDAINE, s. f. ἀχολάστημα, ατος (τό). Faire des fredaines, ακολασταίνω ου ακολαστέω, ū, fut. ńow.

FREDON, OU FREDONNEMENT, S. m. Anxuθισμός, εῦ (δ).

FREDONNER, v. a. Arxibilo, ful. iou, acc. FRÉGATÉ, s. f. vaisseau, ναῦς, gén. 1806 (Ti).

FREIN, s. m. zahrvóc, oɔ (ô). Le mettre

θυμίας χαλινόω, ω, fut. ώσω, σα κελάζω, fut. άσω. Mettre un frein à sa colère, τῆς ἐργῆς χρατίω ου κατα-κρατίω, ω, fut. ήσω. Ronget son frein, την έργην κίπτω; fut. πίψω. Qu ronge son frein, θυμοδόρος, ος, ον.

FRELATER, v. a. καπηλεύω, fut. εύσω, acc. FRELE, acf. fragile, ψαθυρός, ά, όν (comp. ώτερος, εκτρ. ώτατες). || Faible, ασθενής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Avoir une santé frele, un corps frele, aobevaç to coma diaτίθεμαι, fut. δια-τεθήσομαι.

FRELON, s. m. insecte, avopin, no (i). FRELUCHE, s. f. xpacionov, ou (tc). FRELUQUET, s. m. condavos, ou (6).

FREMIR, v. n. faire un bruit sourd, βρίμω (sans fut.). || Etre ému avec une sorte de tremblement, φρίσσω, fut. φρίξω. | Etre ému de colère ou d'indignation, lu-βριμάςμαι, ωμαι, fut. noonat, dat.

FREMISSEMENT, s. m. bruit sourd, βρόμος. ου (δ). || Frisson, φρίκη, ης (ή).

FRÊNE, s. m. arbre, pelia, aç (1). Do

FRÉNÉSIE, s. f. φρενίτις, ιδος (ή): φρενιτίασις, εως (ή). Avoir un accès de frénésie, φρενιτιάω, w, fut. acu.

FRENETIQUE, adj. poevituos, in, ov. Transport frénétique, voyez Frenësie.

FREQUEMMENT, adj. συχνώς: συχνάχις: πολλάχις.

FRÉQUENCE, s. f. to συχνών, οῦ.

FRÉQUENT, ENTE, adv. συχνός, ή, όν (comp. ότερος, ευρ. ότατος).

FREQUENTATION, s. f. visite fréquente φοίτησις, εως (ή). - d'un lieu, d'une maison, είς τόπον, είς cixίαν τινά. || Commerce habituel, δμιλία, ας (ή). La fréquentation des méchants, ή των πονηρών όμιλία, ας. | Usage fréquent. La fréquentation des sacrements, n τών ίερων συχνή μετάληψις, εως.

FRÉQUENTER, v. a. — un lieu, eig τόπον φατάω, ω, fut. ήσω. Fréquenter les écoles, είς τὰ διδασχαλεία φοιτάω, ω. Fréquenter la ville, είς την πολιν συχνά φοιτάω, ω. Lieu frequente, τόπος συχνός, οῦ (δ). Chemin frequenté, όδος πεπατημένη, ης (ή). | Fréquentet quelqu'un πνί δμιλέω, ω, fut. τίσω. En fréau cheval, τὸν ἴππον χαλινόω, ω, fut. ώσω. quentant les sages vous deviendrez sage vous-Qui porte le frein, χαλινοφόρος, ος, εν. [🗚 même, σοφοίς όμιλων καὶ αὐτὸς ἐκ-δήση σοφός figure. Mettre un frein aux passions, τὰς ἐπι- | (ἐπ-δαίνω, fut. δήσομαι). Fréquenter les bonnes

ou les mauvaises compagnies, αγαθοίς ή φαύλεις συμ-μίγνυμι, fut. μίξω, ου συνανα-στρέφομαι, ful. στραφήσομαι, ου συν-διαιτάομαι, ῶμαι, fut. ήσομαι. Fréquenter les assemblées du sénat, είς την βουλήν συνεχώς έρχομαι, fut. Elevoqua.

FRERE, s. m. άδελφός, οῦ (δ). Petit frère, άδελφίδιον, ου (τό). Frère de père et de mère, ὁ γνήσιος ἀδελφός, οῦ. — de père seulement, όμοπάτριος, ου. - de mère, δμομήτριος, ου. de lait, δμογάλακτος, ου (δ): au pl. δμογάλακτες, ων (ci). Frères jumeaux, ci δίδυμοι, ων. En bon frère, άδελφικῶς.

FRERIE ou FRAIRIE, s. f. φράτριον, ου (τὸ). Être de frérie, φρατριάζω, fut. άσω.

FRESAIE, s. f. oiseau, στρίγξ, ιγγός (ή). FRESQUE, s. f. Peindre à fresque, ¿o' ύγρου χονιάματος γράφω, Jul. γράψω, acc.: τοιχογραφέω, ω, fut. ήσω, acc. Peinture à fresque, τοιχογραφία, ας (ή).

FRESSURES, s. f. pl. yahaxiides, wv (ai). FRET, s. m. louage d'un vaisseau, vaulce. ου (ό) : ναῦλον, ου (τό).

FRÉTER, v. a. donner un vaisseau à louage, vauliów, ω, fut. ώσω, acc. || Prendre un vaisseau à louage, ναυλότμαι, τύμαι, sul. ώστιμαι, acc. Equiper, agréer, σχευάζω, ου κατα-σκευάζω, fut. άσω, acc. | Charger, φορτόω, ω, fut. ώσω, acc. : γομόω, ω, fut. ώσω, acc.

FRÉTEUR, s. m. ναύκληρος, ου (δ).

FRETILLANT, ANTE, adj. σκιρτητικός,

FRÉTILLEMENT, s. m. σχίρτησις, εως (ή). FRÉTILLER, v. n. σχιρτάω, ω, fut. ήσω. FRETIN, s. m. petits poissons, ἰχθύδια, ων (τά). || Choses de peu de valeur, τά μηδενός λόγου atia, wy.

FRETTE, s. f. ψέλλιον, ου (τό).

FRIABILITĖ, s. f. ψαθυρότης, ητος (ή). FRIABLE, adj. ψαθυρός, ά, όν (comp. ώτεpoc. sup. ώτατος).

FRIAND, ANDE, adj. τρυφερός, ά, όν (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος).

FRIANDISE, s. f. goût de la bonne chère, τρυφή, ής (ή). || Mets délicat, τράγημα, ατος (τὸ).

FRICASSER, v. a. τηγανίζω, fut. ίσω, acc. FRICHE, s. f. Terre en friche, γñ ἀργός, ου (ή). Qui est en friche, ἀργός, ός, όν: ἀνέργαστος, ος, ον : άγεώργητος, ος, ον.

FRICTIONNER, v. a. τρίδω on iv-τρίδω, ful. τρίψω, acc.

FRIGIDITĖ, ε. f. ἀναφροδισία, ας (ή). FRIGORIFIQUE, adj. ψυχροποιός, ός, όν.

FRILEUX, EUSE, adj. πρός το κρύος ου πρές τοὺς χρυμοὺς μαλαχός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. wtatoc).

FRIMAS, s. m. πάχνη; ης (ή). Couvert de frimas, παχνώδης, ης, ες. Couvrir de frimas, παχνόω, ω, ful. ώσω, acc.

FRINGANT, ARTE, adj. σκιρτητικός, ή, όν. FRIPER, v. a. paxów, w, fut. wow, acc. Fripé, ée, ἐρρακωμένος, η, αν.

FRIPERIE, s. f. ή ίματιόπωλις άγορά, ας. Vétement de friperie, τὸ πολύσαθρον ἱμάτιον, ου.

FRIPIER, s. m. ière, s. f. ίματισπώλης, συ (ό). Δu fém. ἱματιόπωλις, ιδος (ή).

FRIPON, s. m. x2 Ealog, cu (6).

FRIPONNER, v. a. χοδαλεύω, fut. εύσω, acc. FRIPONNERIE, s. f. xcealeia, as (i).

FRIQUET, s. m. oiseau, στρουθίον, ου (τό). FRIRE, v. a. τηγανίζω, fut. ίσω, acc. Frite, ite, τηγανιστός, ή, έν.

ERISE, s. f. terme d'architecture, Coopρος, ου (ό).

FRISER, v. a. creper, βοστρυχίζω, fut. ίσω, acc.: βιστρυχόω, ω, fut. ώσω, acc. | Efsleurer, toucher en passant, απτομαι ou έφάπτομαι, fut. άψομαι, gén. | Approcher de, πλησιάζω, fut. άσω, dat.

FRISSON, s. m. ppica, nc (1). Qui cause le frisson, φρικοποιός, ός, όν.

FRISSONNEMENT, s. m. φρικίασις, εως (ή). FRISSONNER, v. n. avoir le frisson, ogiκιάω, ω, fut. άσω. | Trembler de peur, φρίσσω, fut. φρίξω. Faire frissonner, φρικόω, ω, fut. ώσω, acc. Qui fait frissonner, φρικοποιός, ός, όν.

FRISURE, s. f. cheveux frisés, βύστρυγοι. ων (ci).

FRITURE, s. f. mets frit, to thyanistor δψον, ου.

FRIVOLB, adj. léger, sans consistance. κούφος, η, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Rsprit frivole, ὁ κεύφες νεύς, εῦ. Espoir frivole. ή κούφη ελπίς, ίδος, Thuc. Homme frivole. ό χουφος ανθρωπος , ου , Hérodn. || De peu d'importance, eutekis, is, is (comp. isteres, sup. έστατος): φαύλος, η, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Choses frivoles, τὰ μηδενός άξια, ων: FRICTION, s. f. τρίψις ου έντριψις, εως (ή). Τὰ μπδὶ λόγου άξια, ων. || Vide de sens, κενός,

ń, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Parleur frivole, φλύαρος, ω (δ). Discours frivole, φλυαρολογία, ας (ή).

FRIVOLITÉ, s. f. légèreté, πουφότης, ητος (ή): τὸ ποῦφον, ου. || Chose frivole, τὸ οὐΒινὸς εξιον, ου. Dire des frivolités, φλυαρίω,
ω, fut. ήσω.

FROC, s. m. τρίδων, ωνος (δ).

FROID, s. m. ψύχος, ους (τό). Grand froid, τερύος, ους (τό): χρυμός, οῦ (ὁ): ρίγος, ους (τό). Il fait froid, ψύχος ἐστιν ου γίνεται (εἰμί, fut. ἐσεμαι: γίνομαι, fut. γενήσομαι). Comme il faisait froid, ψύχους ὅντος, Χέπ. Le froid devint plus rigoureux, τὸ ψύχος ἐπ-έτεινε (ἐπι-τείνω, fut. τενῶ), Plut. Le froid est moins vif, τὸ χρύος ἡπιώτερον γίγονε (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Avoir grand froid, ρίγοω, ῶ, fut. ρίγωσω. — aux mains, aux pieds, τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας. || Δu fig. Marquer du froid à quelqu'un, ψυχρῷ τῷ προσώπῳ ou simplement ψυχρῷς τινα προσ-δίχομαι, fut. δίξομαι.

FROID, oid, adj. ψυχρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Bau froide, ὕδωρ ψυχρὸν, οῦ (τὸ), ou simplement τὸ ψυχρόν, οῦ. Se laver à l'eau froide, ψυχρολουτίω, ῶ, fut. ἡσω. Boire de l'eau froide, ψυχροποτίω, ῶ, fut. ἡσω. || Au fig. Homme froid, ἀνὴρ ψυχρός, οῦ (ὁ). Être froid dans ses discours, ψυχρεύω, fut. εύσω. Faire de froides plaisanteries, ψυχρολογίω, ῶ, fut. ἡσω. De sang-froid, ἡσύχως: ἀπαθῶς.

FROIDEMENT, adv. ψυχρῶς.

FROIDEUR, s. f. ψυχρότης, ητος (ή). Monterer de la froideur à quelqu'un, ψυχρῶς τινα προσ-δίχομαι, fut. δίξομαι. Il y a entre eux de la froideur, ήλλοτρίωνται άλλήλοις (άλλοτριόω, ω, fut. ώσω).

FROIDIR, v. n. ψυχραίνομαι, fut. ανθήσομαι : ἀπο-ψύχομαι, fut. ψυχθήσομαι.

FROIDURE, s. f. xpúos, ous (tò).

FROISSEMENT, ε. m. παρατριδή, ῆς (ή): παράτριψις, εως (ή).

FROISSER, v. a. παρα-τρίδω, fut. τρίψω, ecc. — une chose contre une autre, τὶ πρός π. FROLEMENT, s. m. ψαῦσις, εως (ή).

FROLER, σ. α. ψαύω, fut. ψαύσω, gén. FROMAGE, s. m. τυρός, οῦ (δ). Petit fromage, τυρίδιον, ου (τδ). Faire des fromages, τυροποιέω, ῶ, fut. ήσω. Vendre des fromages, τυροπωλέω, ῶ, fut. ήσω. Marchand de fromages, τυροπωλέω, οῦ (δ).

FROMAGERIE, s. f. τυροχομαΐον, ου (τὸ). FROMENT, s. m. πυρός, οῦ (ὁ). De froment, πύρινος, η, ον.

FRONCEMENT, s. m. πτύξις, εως (ή).

FRONCER, v. a. πτύσσω, fut. πτύξω, acc.: ρυσόω, ω, fut. ώσω, acc. Fronce, ée, πτυχώδης, ης, ες. ερισώδης, ης, ες. Froncer les sourcils, τὰς ὀφρῦς ἀνα-σπάω, ω, fut. σπάσω. FRONCIS, s. m. πτυχαί, ων (αί).

FRONDE, s. f. σφενδόνη, ης (ή). Lancer avec la fronde, σφενδονάω ου άπο-σφενδονάω, ω, fut. ήσω, acc. Comme avec une fronde, σφενδονηδόν.

FRONDER, v. a. lancer avec la fronde, άπο-σφενδονάω, ω, ful. ήσω, acc. || Parler mal du gouvernement, τοὺς πολιτευομένους δια-δάλλω, ful. δαλω. || Critiquer en général, δια-δάλλω, ful. δαλω, acc.: δια-σύρω, ful. συρω, acc.

FRONDEUR, s. m. qui se sert de la fronde, σρενδονητής, οῦ (δ). \parallel Critique, κακήγορος, ου (δ). \parallel Séditieux, στασιαστής, οῦ (δ): νεωτεριστής, οῦ (δ).

FRONT, ε. m. μέτωπον, ου (τό). Qui a le front large, εὐρυμέτωπος, ος, ον. || Au figuré. N'avoir point de front, avoir un front d'airain, τὸ μέτωπον παρα-τέτριμμαι (parf. passif de παρα-τρίδω, fut. τρίψω. Qui n'a point de front, παρα-τετριμμένος, η, ον (partic. parf. passif de παρα-τρίδω): ἀπ-ηρυθριαχώς, υῖα, ός (partic. parf. α'ἀπ-ερυθριάω, ω, fut. άσω): ἀδυσώπητος, ος, ον : ἀναιδής, ής, ές. Ανοίτ le front de, θαξρέω, ω, fut. ήσω: τολμάω, ω, fut. ήσω: ὑπο-μένω, fut. μενω: avec l'infin.

Front d'une armée, d'un bâtiment, etc., μέτωπον, ου (τὸ). Étendre le front d'une armée, τὸ μέτωπον τῆς τάξεως μηκύνω, fut. υνῶ.

|| De front, sur une même tigne, ἐπὶ μιᾶς τάξεως. Deux chevaux attelés de front, ci δίζυγις ἴπποι, ων. Quatre chevaux de front, ἵπτοι τετράζυγις, ων. || De front, en face, ἀντικρύ: καταντικρύ: πρόσθιν ου ἵμπροσθιν. Attaquer de front et par derrière, πρόσθιν καὶ ὅπισθιν ἐπι-δρίθω, fut. δρίσω, dat.

FRONTAL, ou FRONTEAU, s. m. bandeau qu'on met sur le front, κεφαλόδεσμος, ου (δ).

FRONTIÈRE, s. f. δρος, ου (δ). Frontière commune à deux peuples, τὸ μεθόριον, ου : Étendre les frontières, τοὺς δρους παρα-τείνω,

Jul. τινω. Sur les frontières de la Phénicie et arbres, τα ακρόδρυα, ων. Qui porte du fruit, de la Syrie, Φοινίκης τε καί Συρίας έν μεθορίοις, Herodn. Qui est sur la frontière ou qui sert de frontière, έφορος, ος, ον : μεθόριος, ος ou a, ov. Placé sur les frontières de l'empire romain, έπὶ τοῖς όροις τῆς 'Ρωμαίων ἀρχῆς ἰδρύμενος, η, ον (partic. parf. passif de ίδρύω, ful. úou).

FRONTISPICE, s. m. μέτωπον, ου (τὸ). FRONTON, s. m. προμετωπίδιον, ου (τό). FROTTAGE, s. m. vitis, eus (i).

FROTTEMENT, s. m. τρίψις, κως (ή). Oter par le frottement, απο-τρίδω, fut. τρίψω, acc. User par le frottement, κατα-τρίδω. Faire jaillir par le frottement, ix-roise.

FROTTER, v. a. τρίδω, fut. τρίψω, acc. Frotter une chose contre une autre, τί τινι προσ-τρίδω. Frotter entre ses mains, ταις χερσί ψώχω, fut. ψώξω, acc. | Frotter pour nettoyer, ψάω, ω, ου ψήχω, fut. ψήξω, acc. | Frotter d'huile, ελαίω άλείφω, fut. άλείψω, acc. Se faire frotter d'huile, ελαίφ άλείφομαι, fut. άλείψομαι. | Au fig. Se frotter à quelqu'un, τινός **ἄπτομαι, fut.** άψομαι.

FROTTOIR, s. m. wherea, as (i). FRUCTIFERE, adj. καρποφόρος, ος, ον. FRUCTIFIER, v. n. καρποφορίω, ω, fut. ήσω. FRUCTURUSEMENT, adv. ώφελίμως : λυ-GITELÄĞÇ.

FRUCTURUX, EUSE, adj. fertile, εύκαρπος, ος, ον. || Utile, ώφελιμος, ος, ον (comp. ώτορος. sup. ώτατος): λυσιτελής, ής, ές (comp. **έστερος**, **sup**. έστατος).

FRUGAL, ALE, adj. en parlant des personnes, λιτόδιος, ος, ον : την δίαιταν εὐτελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). | En parlant des choses, sùredás, ns, is (comp. ioreρος, sup. έστατος): ἀφελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Table frugale, ή εὐτελής τράπεζα, ης. Faire un repas frugal, άφελῶς δοτιάομαι, ώμαι, fut. άσομαι, Élien. Meder nne vie frugale, σωφρόνως καὶ χρηστώς ζάω, ω, fut. ζήσω, ου διαιτάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι.

FRUGALEMENT, adv. εὐτελῶς : ἀφελῶς. FRUGALITE, s. f. en parlant des personnes, τὸ λιτόδιον, ου : ή εὐπελής δίαιτα, ης. | En parlant des choses, surfixum, aç (n).

FRUGIVORE, αδί, καρποφάγος, ος, ον.

de la terre, καρποί, ων (ci). Les fruits des ων (τά).

καρποφόρος, ος, εν. Porter du fruit, καρποφερίω, ω, fut. ήσω. Qui porte chaque année du fruit, δωτειώμερπος, ος, εν. Qui n'en porte que de deux années l'une, παρενιαυτοφόρες, ος, ov. Qui ne porte pas de fruit, ακαρπος, ος, ov. Abondant en fruits, εύκαρπος, ος, ον: πολύκαρπος, ος, ον. Cueillir des fruits, καρπίζω, fut. iou. Cueillir les fruits d'automne, ducρίζω, fut. ίσω. Cueillir les fruits avant leur maturité, πρό τῆς ώρας χαρπολογέω, ω, fut. κίοω-Faurr, enfant dans le sein de sa mère, χύημα, ατος (τό). Faire périr son fruit, τό

χυηθέν έχ-βάλλω, fut. δαλώ.

From, utilité, èpileta, aç (i) : évnouç, seç (i). Tirer beaucoup de fruit de quelque chose, πλείστην ώφελειαν έχ τινος χαρπόομαι, ευμαι, fat. ώσομαι. Je n'en tire aucun fruit, άγαθὸν οὐδὰν αὐτοῦ ἀπο-λαύω, fut. λαύσομαι. Voilà le seul fruit que j'aie retiré de votre amitié, roin μόνον ώνάμην της σης φιλίας (δναμαι, fut. όνήσομαι). Quel fruit recucillons-nous de ton éloquence? र्मा के को ठिशानंत्रह और उपमाना केंद्रश क्रिया (1700, fut. 120); Dem. Quel fruit a-t-il retiré de sa philosophie? τί αὐτῷ περι-γέγονεν ἐκ τῆς φιλοσοφίας (περι-γίνομαι, fut. γενήσομαι); Diog. Quelquefois on emploie aussi καρπός au fig. Ils recueillent tout le fruit de la victoise, της νίκης πας ό καρπός αὐτοῖς περι-γίνεται (περιγίνομαι, ful. γενήσομαι), Hérodn.

FRUITERIE, s. f. omwpeding, ng (i). FRUITIER, mere, adj. καρποφόρος, ος, ον. FRUSTRER, v. a. ἀπο-στερέω, ω, fut.

ήσω, acc. Frustrer quelqu'un de son salaire, του μισθού τινα άπο-στερέω, ω. Frustrer ses créanciers, χριωχοπίω, ω, fut. ήσω. Frustrer quelqu'un dans son attente, dans son espoir, προσδοχίας χαὶ ἐλπίδος τινὰ ψεύδω, ſut. ψεύσω. Etre frustré dans son espérance, τῆς ἐλπίδος άπο-τυγχάνω, fut. τεύξομαι.

FRUTICULEUX, EUSE, adj. θαμνοειδής, ric, éç.

FUGITIF, IVE, adj. qui s'est échappé, δραπέτης, ου (δ). Δυ fém. δραπέτις, ιδος (ή). Passager, qui passe vite, δλισθηρός, ά, όν : στηνός, ή, όν. Occasion fugitive, καιρός όλισθαρός, οῦ (δ). Heures fugitives, αἱ διαρ-ρέουσαι ώραι, ων (part. de διαβ-βέω, fut. βεύσω). Poé-FRUIT, s. m. καρπός, οῦ (δ). Les fruits sies fugitives, ποιημάτια, ων (τὰ) : εἰδύλλια,

FUIR, v. n. prendre la fuite, φεύγω, fut. φαύζομαι. Se mettre à fuir, πρὸς φυγκν όρμάω, ω, fut. ήσω. Faire fuir, φυγαδεύω, feet. εύσω, acc : είς φυγήν τρέπω, fut. τρέψω, acc. | S'échapper, s'esquiver, ἀπο-διδράσκω, fut. δράσομαι. Penser à suir, ἀπόδρασι βουλεύομαι, sut. εύσεμαι. Chercher les moyens de fuir, δρασμώ έπι-χειρέω, ω, fut. ήσω. S'y préparer, περί δρασμόν έχω, fut. έξω.

Fuir, v. a. φιύγω, fut. φεύξομαι, acc. - les dangers, τους κινδύνους. Fuir les affaires, ἀπὸ των πραγμάτων άπο-διδράσκω, fut. άπο-δράσομαι. Fuir l'éclat, την επίδειξιν απο-στρέφομαι, fut. στράψομαι.

FUITE, s. f. action de fuir, φυγή, τζ (ή). Prendre la fuite, φεύγω, fut, φεύξομαι : τρέπομαι, fut. τραπήσομαι. Mettre en fuite, είς φυγήν τρέπω, ou simplement τρέπω, fut. τρέψω, acc. Trouver son salut dans la suite, quy The idian σωτηρίαν πορίζεμαι, fut. ίσομαι. | Action ou moyen de s'échapper, δρασμός, οῦ (δ): ἀπόδρασις, εως (ή).

FULGURATION, s. f. dorpann, ng (n). FULIGINEUX, EUSE, adj. λιγνυώδης, ης, ες. FULMINANT, ANTE, adj. xepaúvice, oc, ov. FULMINER, v. a. — une excommunication contre quelqu'un, τινά άνα-θεματίζω, fut. ion. l v. n. Fulminer contre quelqu'un, siç

FUMAGE, s. m. — des terres, κόπρισις, **τως** (ή) : χοπρισμός, οῦ (ό).

τινα άπο-τείνομαι, fut. τενούμαι.

FUMANT, ANTE, adj. TUPOJLEVOC, n. OV (part. de τύφομαι). | Tout fumant de carnage, αίματος έμπλεως, ως, ων.

FUMÉE, s. f. καπνός, οῦ (δ). Odeur de fumée, ή καπνηλός όδμή, ής, Nicandr. Rempli de sumée, qui sent la sumée, καπνώδης, ης, ες, Gal. Jeter de la fumée, καπνόν αν-ίπμι ομ **ἀφ-ίτμι, ∫εί. ήσω : καπνιάω, ὧ, ∫εί. ά**σω. Qui en jette beaucoup, πολύκαπνος, ος, εν. Qui n'en jette pas, axamvos, oc, ov. Sécher ou faire sécher à la fumée, καπνίζω, · fut. iso, ace. Séché à la fumée, καπνιστός, ή, όν. Se résoudre, s'en aller en sumée, sic καπνον δι-τυφότμαι, τύμαι, fut. eshictual. Fumée de l'encens, des parsums, ouplique on avadupiapa, ατος (τό). | Au fig. Fumées du vin, εί έχ τοῦ οίνου ἀναθυμιάσεις, εων. Fumées de l'orgueil, τύφος, ου (δ). Se repaitre de sumée, τάφιος, ος, ον. τυφόφιαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. Enivré des | FUNESTE, adj. δλέθριος, α, ον (comp. ώτε-

fumées de l'orgueil, τετυφωμένος, n, ev. S'en ... aller en fumée, καπνίζομαι, fut. ισθήσομαι: έχ-τύφομαι, fut. τυφήσομαι, Diosc. Les sumées se dissipent, άφανίζεται ό καπνός (άφανίζω, fut. ίσω), Plut. Dissiper les sumées, τὸν τύφον ἀποσκιδάννυμι, fut. σκιδάσω, Plut.

Funees, fiente du cerf, ή του διάφου άφοδις, ου.

FUMER, v. n. jeter de la framée, τύφομαι (sans ful.), Aristt. : καπνιάω, ω, ful. άσω, Plut. : καπνόν άν-ίτιμι, fut. άν-ήσω, Suid. ν. a. Faire sécher à la fumée, καπνίζω, fut. ίσω, acc. Viandes fumées, κρία καπνιστά, ων (τὰ), Athen. | Courrir de fumier, xoπρίζω, fut. ίοω, acc. Action de fumer un champ, κόπρισις, εως (ή).

FUMETERRE, ε. f. plante, καπνός, ώ

FUMEUX, ECSE, adj. xamvidag, ng, eg.

FUMIER, s. m. χόπρος, ου (δ). Plein de fumier, κοπρώδης, ης, ες. Tas de fumier, κοπρών, ώνος (δ). Voiturer du fumier, κοπροφορίω, ω, ∫ια. ήσω.

FUMIGATION, ε. f. ὑποκαπνισμός, οῦ (δ): ύποκάπνισμα, ατος (τό).

FUMIGER, v. a. xamila, fut. icu, acc. FUNAMBULE, s. m. σχεινεδάτης, ευ (έ).

FUNEBRE, adj. qui concerne les funérailles, ἐπιχήδειος, ος, ον : ἐπιτάφιος, ος, ον. Devoirs sunèbres, honneurs sunèbres, tà voμιζόμενα έναγίσματα, ou simplement τὰ νεμιζόμενα, ων : τὰ όσια, ων. Les rendre à un mort, τὰ νομιζόμενα τῷ τετελευτακότι ποιέω, ω, fut. ήσω. Repas funèbre, περίδειπνον, ου (τό). Oraison funèbre, λόγος ἐπιτάφιος, ου (ό). Prononcer l'oraison funèbre de quelqu'un, λόγον έπιτάφιον περί τινος λέγω, ful. λέξω ου έρω: έν λόγοις έπιταφίοις τὰ αὐτοῦ έργα χοσμέω, ω, fut. now. || De deuil, qui concerne le deuil, πένθιμος, ος, ον : πενθικός, ή, όν. Vêtements funèbres, iothic merboni, nic (n).

FUNERAILLES, s. f. pl. κήδος, ους (τό). Qui concerne les sanérailles, επικήδιας, ος, ον. Faire les funérailles de quelqu'un, tà voμιζόμενά τινι ποιέω, ω, fut. ήσω : τινὶ έν-αγίζω, fut. iow. Assister aux funérailles d'un mort, τον τεθνεώτα παρα-πέμπω, ful. πέμψω.

FUNERAIRE, adj. immideroc, oc, or : in-

ρος, sup. ώτατος): άθλιος, ος ου α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

FUNESTEMENT, adv. ablims.

FUNIN, s. m. cordage, κάλως, ω (δ).

FURET, s. m. quadrupède, ἰκτίς, ίδος (ή). FURETER, v. n. σκιυωρίω, ω, fut. ήσω, acc. — dans quelque endroit, τόπον τινά.

FUREUR, s. f. pavia, as (i). Etre en sureur, μαίνομαι, fut. μανούμαι. Mettre en fureur, έχ-μαίνω, fut. μανώ, acc. : έαυτοῦ έξίστημι, ou simplement έξ-ίστημι, fut. έκ-στήσω, acc. Voilà ce qui met les gens en fureur, ταῦτα εξ-ίστησιν άνθρώπους αὐτῶν (pour έαυτῶν), Dém. Se mettre en fureur, δργίζομαι, ου έξ-οργίζομαι, fut. ισθήσομαι : μαίνομαι, fut. μανούμαι : έξ-ίσταμαι, fut. ix-στήσομαι. Avec fureur, έμμανῶς. || Avoir de la fureur pour quelque chose, τινὶ ἐπι-μαίνομαι, fut. μανουμαι. Il a la fureur de s'embarquer, ἀπλήστως δρέγεται του πλείν (δρέγομαι, fut. δρέξομαι). Aimer les chevaux à la fureur, innopavée, ω, fut. ήσω. Aimer à la fureur les étrangers ou leurs mœurs, ξενομανέω, ω, fut. ήσω. On forme ainsi divers composés.

FURIBOND, οποκ, adj. sujet à des accès de fureur, μανιώδης, ης, ες: μανικός, ή, όν. Furieux, έκμανής ου περιμανής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): μαινόμενος, η, ον (partic. de μαίνομαι).

FURIE, s. f. divinité infernale, ἐριννώς, ὑος (ή). || Emportement violent, μανία, ας (ή). Mettre en furie, ἐχ-μαίνω, fut. μανῶ, αςς.: ἐξ-ίστημι, fut. ἐχ-στήσω, αςς. Être en furie, μαίνομαι, fut. μανοῦμαι ου μανήσομαι. Se jeter avec furie sur l'ennemi, εἰς τοὺς πολεμίους ὁρμῷ φέρομαι, fut. ἐνεχθήσομαι. Il se jeta sur lui avec furie, ὀρμῷ καὶ θυμῷ εἰς αὐτὸν εἰσ-έξαλε (εἰσ-ξάλλω, fut. δαλῶ).

FURIEUSEMENT, adv. δεινώς.

FURIEUX, EUSE, adj. qui est en furie, ixμανής ου έμμανής ου περιμανής, ής, ίς (comp.
έστερος, sup. έστατος). Furieux à l'excès, ἀχρομανής, ής, ές, Πέτοdt. Passion furieuse, μανία,
ας (ή). Être furieux, μαίνομαι, fut. μανοῦμαι.
Être furieux- contre quelqu'un, τινὶ ἐμ-μαίνομαι, fut. μανοῦμαι. Il est furieux de ce qui
vient d'arriver, ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις ἀγριαίνει
(ἀγριαίνω, fut. ανῶ). || Sujet à des accès de fuτευτ, μανικός, ή, όν: μανιώδης, ης, ες. Un

furieux, άνθεωπος μανικός, εῦ (δ), Luc.: μαινόμενός τις (partic. de μαίνομαι), Plut. Semblable à une furieuse, μαινομένη ἐσικία, ας, Hom. En furieux, μανικώς. Se précipiter en furieux, θυμῷ καὶ ὀργῆ ὁρμάω, ῷ, fut. ήσω. || Extrême, excessif, δεινός, ή, όν. Un furieux ouragan, ἡ δεινή θύελλα, ης. Un vent furieux, ὁ άδρὸς ἄνεμος, ου.

FURONCLE, s. m. διθιήν, ήνος (δ). FURTIF, ive, adj. λαθραΐος, α, εν.

FURTIVEMENT, adv. λάθρα.

FUSEAU, s. m. άτρακτος, ου (ὁ ου ή). Tourner le fuseau, τὸν άτρακτον κατ-άγω, fut. άξω

FUSEE, s. f. fil roule autour au fuseau, άγαθίς, ίδος (ή).

FUSER, v. n. sortir avec bruit, έχ-ρήγημαι, fut. ραγήσομαι.

FUSIBILITE, ε. f. τὸ χωνευτόν, οῦ.

FUSIBLE, adj. χωνευτός, ή, όν.

FUSIL, s. m. arme à feu, δ πύραυλος σίφων, ωνος. || Pierre à feu, πυρίτης, ου (δ). Battre le fusil, τὸ πῦρ ἐχ-τρίδω, fut. τρίψω.

FUSILIER, s. m. $\delta \pi \lambda i \tau n \varsigma$, ϵv (δ).

FUSION, s. f. action de fondre, χύσις, εως (ή). Fusion des métaux dans le creuset, χώνευσις, εως (ή): χωνεία, ας (ή). \parallel Au fig. union, métange, χρᾶσις, εως (ή): σύγκρασις, εως (ή): σύγκραμα ου συγχέρασμα, ατος (τὸ).

FUSTIGATION, s. f. μαστίγωσις, εως (ή).
FUSTIGER, v. a. μαστιγόω, ω, fut. ώσω, acc.
FUT, s. m. bois d'une pique, δόρυ, gén.

δόρατος (τὸ). || Tronc d'une colonne, στώπ, πς (ή). || Futaille, vase à mettre du vin, πίθος, ου (έ).

FUTAIE, s. f. Bois de haute futaie, δρυμός, οῦ (δ).

FUTAILLE, s. f. πίθος, ου (δ).

FUTAINE, s. f. τὸ ξύλινον ῦψασμα, ατος, ou simplement τὸ ξύλινον, cu.

FUTE, is, adj. πανούργος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

FUTILB, adj. μάταιος, α, εν (comp. ότερος, sup. ότατες). Choses futiles, τὰ μάταια, ων : τὰ εὐδινὸς λόγευ άξια, ων.

FUTILITE, s. f. qualité de ce qui est futile, paracorne, nroc (n). || Chose futile, rò pátaco, ou.

(άτριαίνω, ful. ανώ). || Sujet à des accès de fureur, μανικός, ή, όν : μανιώδης, ης, ες. Un de μέλλω, fut. μελλήσω). Le temps futur,

μελλων χρόνος, ου. Les choses sutures, τὰ μέλλοντα | grammaire, ὁ μέλλων, οντος (sons-ent. χρόνος, ω). ξσεσθαι, ou simplement τὰ μελλοντα, ων. Les races futures, ci μιθ' τμάς. | Futurs époux, ci νυμ- Poursuivre les suyards, τους φεύγοντας διώκω, φευόμενα, ων. Le futur, νυμφίος, ου (δ). La fu- fut. διώξομαι : τοῖς φεύγουσιν έν-ίσταμαι, fut. ture, νύμφη, ης (ή). | Le futur, en termes de i iv-στήσομαι, ou ίγ-κειμαι, fut. κείσομαι.

FUYARD ωαποπ, ασί, φυγάς, άδος (δ, ή).

G

GAG

GABARE, s. f. petit bâtiment, δλαάς, γράφοντες ή λίγοντες, ων (γράφω, fut. γράψω: άδος (ή).

GABELLE, s. f. impôt sur le sel, tò ix των άλων πρασσόμενον τέλος, ους.

GABION, s. m. panier rempli de terre dont on se sert dans les sièges, xóφινος, ou (å).

GACHE, s. f. - d'une serrure, Badaveden,

GACHER, v. a. mouiller le platre, την γύψον δια-Ερέχω, fut. Ερέζω. | Faire à la hâte, αὐτοσχεδιάζω, fut. άσω, αcc.

GACHEUX, EUSE, adj. βορδορώδης, ης, ες. GACHIS, s. m. βέρδερες, ευ (ό).

GADOUARD, s. m. vidangeur, ò τοὺς ἀφιδρώνας καθαίρων, οντος (partic. prés. de καθαίρω, fut. καθαρώ).

GAGE, s. m. nantissement, to everyupov, co. Donner ou mettre en gage, ένεχυράζομαι, fut. άσομαι, acc. : ἐνέχυρον ου ἐπ' ἐνεχύρω δίδωμι, fut. δώσω, acc. Il donne ses livres en gage, τὰ ἐαυτοῦ βιδλία ὑπο-τίθησιν ἐνέχυρα (ὑπο-τίθημι, fut. ὑπο-θήσω). Voilà les gages qu'il vous donne, ταῦτά σοι ἐνέχυρα ου έπ' ένεχύρω δίδωσι (δίδωμι, fut. δώσω). Prendre en gage, ivegupaçu, fut. áou, acc.: ενέχυρον οκ επ' ενεχύρω οκ είς ενέχυρον λαμβάνω, fut. λήψομαι, acc. - quelque chose de quelqu'un, τὶ παρά τινος. | Au fig. Si je n'avais des gages de la résurrection, εί μη ενέχυρα της άναστάσεως ελαδον (λαμδάνω, fut. λήψομαι), Chrysost. Le gage le plus certain, n capectain Tions, sws. Phil.

GAGES, s. m. pl. salaire, $\mu \iota \circ \delta \circ \varsigma$, $\circ \tilde{\iota}$ (δ). Faibles gages, μισθάριον, ου (τό). Être aux gages de quelqu'un, τινὶ μισθαρνίω, ω, sut τίσω. λέγω, fut. λέξω).

GAG

GAGER, v. a. faire une gageure, birpav ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, avec ini et le dat. Gager une grosse somme d'or, επὶ χρυσίφ παμπολλώ βήτραν ποιέομαι. ούμαι, Εί. Οπ tourne aussi par mettre en gage, ἐγγυάω, ω, fut. ήσω, acc. Je gage dix mines que je reste dans la ville, εν τη πόλει μενείν δίκα μνᾶς ἐγγοῶ (μενείν, infin. fut. de μένω). || Prendre à ses gages, μισθόρμαι, ούμαι, fut. ώσομαι, acc. Etre gagé pour faire quelque chose. μισθού ου έπὶ μισθώ τι ποιέω, ω, fut. ήσω.

GAGEURE, s. f. phrpa, as (\dot{n}) , $\dot{E}l$.

GAGISTE, s. m. μίσθαρνος, ου (έ): μισθωτός, οῦ (ό).

GAGNAGE, s. m. voun, ñs (n).

GAGNE-DENIER, s. m. xeipocios, ou (6). GAGNE-PAIN, s. m. ipobicv, cu (tò).

GAGNER, v. a. faire un gain, κερδαίνω, fut. κερδανώ ου κερδήσω, acc. Que perd on que gagne la ville à cela? τί ή πόλις κερδαίνει η βλάπτεται (βλάπτομαι, fut. βλαφθήσομαι); Je n'ai rien à gagner à cela, ἀπὸ τούτου έγὼ κερδαίνω μέν οὐδέν. Gagner sur tout, ἀπὸ παντός χερδαίνω. Gagner plus qu'on ne doit, παρα-κερδαίνω. Pour gagner, dans l'espoir de gagner, ἐπὶ τῷ κερδαίνειν. Métier où il y beaucoup à gagner, ή πολυχερδής τέχνη, ης. | Gagner sa vie, βίον συν-άγω, fut. άξω. Gagner sa vie à la sueur de son front, ἀπὸ τῶν ἰδίων χειρών βιστεύω, fut. εύσω, Théogn. | Gagner au jeu, tournez par vaincre, l'emporter, νικάω, ω, fut. ήσω: περι-γίνομαι, fut. γενήσομαι.

GAGNER, obtenir, remporter, έπι-τυγχάνω, fut. τεύξομαι, gén. Il gagna la récompense, Ecrivains de orateurs à gages et ini μισθώ του μισθού in-ituxe. Gagner la bataille, μάχην κρατέω, ω, fut. ταω. Gagner son procès, ττν δίκην αίρέω, ω, fut. αίρτσω. | Gagner une maladie, νόσω περι-πίπτω, fut. πεσεύμαι. || Gagner du temps, τὸν χρόνον δια-τείνω, fut. τενώ. || Gagner les devants sur quelqu'un, τινὰ φθάνω, fut. φθάσω. || Gagner l'amitié de quelqu'un, φιλίαν ου εύνοιάν τινος κτάσμαι, ωμαι, fut. κτήσομαι. Gagner sa bienveillance, sa faveur, παρ' αὐτοῦ χάριν κορίζομαι, fut. ίσομαι. Chercher à gagner les bonnes grâces de quelqu'un, εύνοιάν τινος θηρεύω, fut. εύσω.

Gagner quelqu'un, s'assurer sa bienveillance, προσ-άγομαι, fut. άξομαι, acc.: εἰκειδομαι, εῦμαι, fut. ώσομαι, acc.: cἰκειδομαι, εῦμαι, fut. ώσομαι, acc. Gagner quelqu'un par des flatteries, κολακείαις τινά ψυχαγωγίω, ω, fut. ήσω, ou δελεάζω, fut. άσω. Gagner par argent, δωροκοπίω, ω, fut. ήσω, acc. Se laisser gagner par argent, δωροδοκίω, ω, fut. ήσω. || Gagner à son avis, πείθω, fut. πείσω, acc. Gagner à son parti, προσ-κτάομαι, ωμαι, fut. κτήσομαι, acc. Gagner à une opinion, à un parti quelconque, εἰς δόξαν ου εἰς αίρεσίν τινα προσ-άγω, fut. αξω, acc.

Gacner sur quelqu'un, obtenir de lui, τί τινος ἐχ-διάζομαι, fut. άσομαι. Ni la crainte mi l'espérance n'ont gagné sur lui qu'il trahit la république, ούτε φέδος ούτε έλπὶς προ-ήγαγεν αὐτὸν προ-δοῦναι τὰ τῆ πέλει συμ-φέροντα (προ-άγω, fut. άξω: προ-δίδωμι, fut. προ-δώσω). Je ne pus gagner sur moi de faire cela, οὐχ' ὁπ-ίμεινα τοῦτο ποιείν (ὑπο-μένω, fut. μενώ). Qui ne peut gagner sur soi de faire quelque chose, τοῦ μὴ ποιείν τι ἀχρατής, ής, ές.

Gachea un lieu, y arriver, έφ-ιχνίσμαι, συμαι, fut. ίξομαι, gén.: ἀφ-ιχνίσμαι, συμαι, fut. ίξομαι, avec είς et l'acc.: φθάνω, fut. φθάσω, avec είς et l'acc. Gagner la ville, είς τὴν πολιν ἀφ-ιχνίσμαι, συμαι. Gagner la plaine, εἰς τὸ πεδίον φθάνω.

Gacner, v. n. s'étendre, faire des progrès, ἐπι-δίδωμι, fut. iπι-δώσω: iπι-τείνομαι, fut. iπιταθήσυμαι. Déjà l'eau gagnait jusque dans les chambres, προσ-εκλύρετο ήδη καὶ τὰ εἰκήματα (προσ-κλύζω, fut. κλύσω). Le feu gagne de proche en proche, δια-δίδοται τὸ πῦρ εἰς τὰ πλησίον (δια-δίδομαι, fut. δια-δοθήσομαι).

GAI, GAIR, adj. ἱλαρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): φαιδρός, ά, όν (ccmp. ότερος, sup. ότατος). Rendre gai, ἱλαρόω, ῶ, fut. ώσω, acc. || Couleur gaie, τὸ φαιδρὸν χρῶμα, ατος.

GAIEMENT, adv. ίλαρως. Vivre gaiement, εὐθύωως καὶ τίδίως ζάω, ω, fut. ζήσω.

GAIETE, s. f. ελαρότης, ητος (ή). Avec un air de gaieté, φαιδρῷ τῷ προσώπῳ: ελαρῷ καὶ κωμικῷ προσώπῳ. Avec gaieté, ελαρῶς. | De gaieté de cœur, ἐκ περιουσίας.

GAILLARD, ARDE, adj. foldtre, διαρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). || Dispos, πρόθυμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος) || Entre deux vins, διπομίθυσος, ος, ον.

GAILLARDEMENT, adv. avec gaieté, daρως. || Hardiment, προθύμως.

GAILLARDISE, s. f. thapothe, nece (i). GAIMENT, adv. Voyer GAIMENT.

GAIN, s. m. profit, κέρδος, συς (τὸ). Petit gain, κερδυφίον, ου (τό). Je suis moins sensible au gain qu'à la gloire, co to xepoaivere μαλλόν με τέρπει, άλλά τὸ τιμασθαι (περδαίνω. fut. ανώ : τιμάτμαι, ώμαι, fut. πθήσομαι). Aimer le gain, courir après le gain, τὸ κέρδος θηρεύω, fut. εύσω: φιλοκερδέω, ω, fut. τίσω. Qui court après le gain, φιλοκερδής, ής, ές. Amour du gain, φιλακερδία, ας (ή). Elre possédé de l'amour du gain, πρός τον χρηματισμόν φιλοτίμως έχω, fut. έξω. Gain honteux ou habitude d'un gain honteux, αἰσχροκέρδεια, ας (ή). Faire un gain honteux, αἰσχρακερδέω, ώ, fut. now. | Gain d'une bataille, d'un procès, et en général toute espèce de succès, κατόρθωμα, ατος (τὸ). Avoir gain de cause, τὴν δίκην αἰρέω, ω, fut. αἰρήσω. Donner à quelqu'un gain de cause, rivi im-δικάζω, fut. άσω.

GAINE, s. f. θήκη, ης (ή): κολεός, οῦ (ό). GAITĖ, s. f. Voyez Gairtė.

GALA, s. m. εὐωχία, ας (ή): ἐστίασις, εως (ή). Donner à quelqu'un un grand gala, τινὰ εὐωχέω, ω, fut. ήσω: πολυτελώς τινα ἐστιάω, ω, fut. άσω.

GALAMMENT, adv. εὐτραπέλως.

GALANT, ante, adj. agréable, de bon goût, κομψός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): εὐτράπελος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ἀστικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ἀστείος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). || Qui cherche à plaire aux dames ταίς γυναιξί χαριζόμενος, η, ον (χαρίζομαι, ful. ίσομαι). || Qui concerne la galanterie ou lamour, έρωτικός, ή, όν. Poésie galante, ή έρωτική ποίησις, εως. Femme galante, ή φιλίραστος γυνή, gén. γυναικος.

Galant homme, homme d'honneur, ὁ καλὸς κάγαθὸς ἀνήρ, gén. ἀνδρός. En galant homme, καλῶς καὶ ἀγαθῶς.

GALANTERIE, s. f. agrément dans l'esprit et les manières, ἀστειότης, πτος (ή). || Soins qu'on rend aux femmes, ή περί τὰς γυναϊκας θεραπεία, ας. || Amourettes, ξρωτες, ων (οί).

GALBANUM, s. m. sorte de gonume, χαλδάνη, ης (ή).

GALE, s. f. maladie de la peau, ψώρα, ας (ή). Avoir la gale, ψωριάω, ω, fut. άσω.

GALÈRE, s. f. en général, ή ἐνίρης ναῦς, gén. ἐνήρους νεώς. Galère à deux rangs de rames, ή διήρης, ους. — à trois rangs, ή τριήρης, ους. — à quatre, à cinq, à six rangs, πετρήρης, πεντήρης, έξήρης, etc. Comme la plupart des galères avaient trois rangs de rames, galère se traduit le plus souvent par ή τριήρης, ους. Commandant d'une galère, τριήραρχος, ου (δ). Commander une galère ou équiper une galère, τριηραρχίω, ῶ, fut. ήσω. αυς. βακαλτί, ανακεί για ταπες, έρισσεν κελεύω, fut. εύσω, acc. Δυ masc. ἐγ ter garant,

GALERIB, s. f. στοά, ᾶς (ή). Galerie découverte, ξυστόν, οῦ (τὸ). Galerie de tableaux, πινακεθήκαι, ης (ή).

GALERIEN, s. m. δ δημόσιος έρίτης, ου. GALET, s. m. cailloux du rivage, τρόχαλοι, ων (οί). || Disque pour jouer, δίσκος, ου (δ).

GALETAS, s. m. τὸ ὑπόστιγον εἰκημάτιον, ου.
GALETTE, s. f. πλακοῦς, εῦντος (δ). Petite galette, πλακούντιον, ου (τὸ).

GALEUX, xusk, adj. ψωρώδης, ης, ες: ψωρικός, ή, όν.

GALIMATIAS, s. m. $\lambda \bar{\eta} \rho o \varepsilon$, ω (δ): $\phi \lambda u \alpha - \rho i \alpha$, $\alpha \varepsilon$ (i).

GALION, s. m. τὸ χρυσαγωγὸν πλείον, ου. GALIOTE, s. f. λέμδος, ου (ὁ).

GALLE, s. f. Noix de galle, κακίς, ίδες (ή).

GALOCHES, s. f. pl. ἀρθυλίδες, ων (αί).

GALON, s. m. — d'or on d'argent, τὸ χρυσών ή ἀργυροῦν κράσπιδον, ου.

GALONNER, υ. α. χρυσεῖς ἡ ἀργυρεῖς χρασπίδοις χοσμέω, ω, ful ήσω, αcc.

GALOP, s. m. τετραποδισμός, οῦ (ὁ)
GALOPER, v. n. τετραποδίζω, fut. ίσω.
GAMBADE, s. f. σκίρτημα, ατος (τὸ).
GAMBADER, v. n. σκιρτάω, ῶ, fut. ήσω.
GAMELLE, s. f. τρύωλον, ου (τὸ).

GAMME, s. f. les sept notes de musique, al ἐπτὰ φωναί, ῶν ζ ἐπτὰ reste indéclinable) ε τὸ μουσικὸν διάγραμμα, ατος.

GANACHE, s. f. machoire de cheval, τὸ τοῦ ἔππου γίνειον, ου. H Homms sans esprit, sans cœur, πρόδατον, ου (τὸ).

GANGRÈNE, s. f. γάγγραινα, ης (ή).

sz GANGRENER, υ. r. γαγγραινότμαι, τουμαι, fut. ωθήστιμαι.

GANGRÉNEUX, RUSE, adj. γαγγραινικός, ή. όν.

GANSE, s. f. — de soic, $\tau \delta$ σηρικόν ταινίωδιον, ου.

GANT, s. m. χειρίς, ίδις (ή). Gants de pesu, τὰ δερμάτινα τῶν χειρῶν καλύμματα, ων. GANTELET, s. m. ci κιστοὶ ἰμάντες, ων. se GANTER, v. r. τὰς χειρίδας ἐν-δύομαι, fut. δύστμαι.

GARANCE, s. f. plante, ἐρυθρόδανον, ου (τὸ).
GARANCER, v. a. teindre avec la garance, ἰρυθροδανόω, ö, fut. ώσω, acc.

GARANT, s. m. ante, s. f. έγγυος, ου (δ, ή).

Au masc. έγγυντής, οῦ (δ). Être ou se porter garant, έγγυάω, ῶ, fut. ήσω, acc. Je suis garant qu'il viendra, ἐκαῖνον ἤξειν ἐγγυάω, ῶ. Je vous offre de bon garants, πιστοὺς ἐγγύους σοι παρ-έχω, fut. Εξω, ου παρ-έχομαι, fut. Εξομαι.

GARANTIE, s. f. action de garantir, de se porter fort, έγγύη, ης (ή) : έγγύησις, εως (ή). Offrir sa garantie, ἐγγυάω, ω, fut. ήσω, acc. Qui offre sa garantie, έχγυος, ος, ον. Qui offre une garantie suffisante, έχίγγυςς ου φερέγγυος, ος, ον. Sous la garantie de quelqu'un, ἐγγυῶντός τινος (partic. d'ἐγγυάω, ω, fut. ήσω). || Sûretê, gage, ἐγγύη, ης (ή) : τὸ ἐνέχυρον, ου : au pl. ἐγγύαι, ῶν (ai) : τὰ ένέχυρα, ων: πίστεις, εων (αί): τὰ πιστά, ων. Donner des garanties, έγγθας παρ-έχω, fut. ίξω. Je vous offre pour garantie de votre créance mon vaisseau et mes enfants, ύπὲρ τοῦ ἀργυρίου τὴν ναῦν καὶ παῖδας κατεγγυώ σοι (κατ-εγγυάω, ώ, fut. ήσω) : πίστις, εως (ή). Si je n'avais des garanties, εί μή ένέχυρα έλαδον (λαμδάνω, fut. λήψομαι), Chrysost. Ils demandaient à Alexandre des garanties, ήτουν τὰ πιστά τὸν 'Αλέξανδρον (αἰτέω, w, ful. now), Plut. Au fig. on traduira le plus souvent par to everyone, ou. Voyez GAGE.

γυάω, ω, fut. ήσω. — une chose, ὑπέρ τινος. Monter la garde de nuit, νυκτοφυλακέω, ω, - qu'une chose se sera, τὸ πρᾶγμα γενήσεσθαι. Je yous garantis qu'il restera au camp, αὐτὸν ἐν τῷ στρατοπέδῳ μενείν ἐγγυῶ σοι (μεveiv, infin. fut. de μένω). Garanti, ie, ίγγυητός, ή, όν. | Δu fig. Je ne puis vous garantir que nous ayons des forces aussi considérables, οὐ φερέγγυς είμι δύναμιν τοσαύτην παρα-σχείν ήμιν (παρ-έχω, fut. έξω), Hérodt.

GARANTIR, défendre, φυλάσσω, fut. άξω, acc. - quelqu'un de quelque chose, τὶ ἀπό τινος. Garantir son ami des attaques des méchants, τὸν φίλον ἀπὸ τῶν πονηρῶν φυλάσσω. On tourne mieux par ἀμύνω, fut. υνώ, en renversant la phrase. Garantir quelqu'un de quelque chose, τινί τι ἀμύνω. Garantir la patrie des périls qui l'environnent, τη πατρίδι τούς χινδύνους άμύνω ου περι-αμύνω. Rien ne pourra les garantir de leur ruine, tournez, rien ne les empêchera de périr, cubir autous άπ-ολέσθαι χωλύσει (άπ-ολλυμαι, fut. ολεύμαι: χωλύω, fut. ύσω). Se garantir de, φυλάσσομαι, fut. άξομαι, acc. : εύλαθέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, acc. Se garantir d'un danger, τὸν χίνδυνον φυλάσσομαι, fut. άξομαι, ου άμύνομαι, fut. υνούμαι, ου δια-φεύγω ου έκ-φεύγω, fut. φεύξομαι. Se garantir de l'ardeur du soleil, τόν του ήλίου ίσχυρον καύσωνα δια-φεύγω, fut. φεύξομαι.

GARÇON, s. m. enfant male, mais, gén. παιδός (¿). Elle a eu trois enfants, tous garçons, έτεκε παίδας τρείς, πάντας δε αυτους αρρενας (τίκτω, fut. τέξομαι). Accoucher d'un garçon, άξξενοτοχέω, ω, fut. ήσω. Petit garcon, νήπιος, ου (¿). Jeune garçon, μειράκιον, ου (τό). Gros garçon, grand garçon, βούπαις, αιδος (δ). || Célibataire, αγαμος, ου (δ). Vie de garçon, βίος άγαμος ου άζυγος, ου (δ). || Domestique, mais, gen. maidos (6). || Ouvrier qui travaille sous les ordres d'un maître, bacupγός, οῦ (δ)

GARDE, s. f. conservation, défense, quλακή, ης (ή). Ceux à qui l'on avait confié la garde du poste, οί την φυλακήν έπι-τετραμμένοι (ἐπι-τρέπω, fut. τρέψω). Prendre quelqu'un sous sa garde, φυλακήν τινος άνα-δέχομαι, fut. δίξομαι. Qui est de garde, qui rir, πολλάκις δοκεί το φυλάξαι τ' άγαθά τοῦ peut se garder, φυλάξιμος, ος, ον. Pommes de κτήσασθαι χαλεπώτερον είναι. Garder un pays, garde, τὰ ἀπόθετα μῆλα, ων.

GARANTIR, v. a. se rendre garant, iq- | Gande, faction, sentinelle, quiaxi, i; (i). fut. now. || Etre de garde auprès de quelqu'un, veiller à sa garde, τινί παρεφ-εδρεύω, fut. εύσω.

> GARDE, détachement chargé de faire la garde. φρουρά, ᾶς (ή). Garde avancée, προφυλακή, τς (ή). Avant-garde, arrière-garde, voyez ces mots. || Garde urbaine ou nationale, ci evoπλοι πολίται, ων. Garde royale, ή του βασιλέως φυλακή, ής.

> GARDE, attention. Prendre garde à quelque chose, τινὶ προσ-έχω, fut. έξω. Sans y prendre garde, ἀποοσέχτως. Prendre garde de tomber, πεσείν ου μή πεσείν εύλαθέςμαι, εύμαι, fut. ήσεμαι, ου φυλάσσεμαι, fut. άξεμαι. Prenez garde à vous, φυλάσσου. Prenez-y garde, τούτο φυλάσσου. Prenez garde qu'il ne vienne. όρα μη έλθη ου μή πως έλθη (όραω, ω, fut. όψομαι : έρχομαι, fut. έλεύσομαι).

> GARDE d'une épée, n tou fiquue lach, The GARDE, terme d'escrime. Se mettre en garde, τήν στάσιν λαμβάνω, fut. λήψομαι. | Au fig. Être en garde contre quelqu'un, τινά φυλάσσεμαι ου παρα-φυλάσσεμαι, fut. άξεμαι. Qui n'est pas sur ses gardes, ἀπαραφύλακτος, ος, ον: άπαρασκεύαστος, ος, ον: άπαράσκευος, ος, ον.

> GARDE, s. m. gardien, φύλαξ, ακος (δ). Garde royal, ό του βασιλέως φύλαξ, ακος, ου δορυφόρος, ου. Garde du corps, σωματοφύλαξ, ακος (δ). Capitaine des gardes, άρχισωματοφύλαξ, ακος (ό). Garde national, ό ένοπλος πολίτης, ου. || Garde champêtre, χωροφύλαξ, αχος (¿). Garde qui veille sur les fruits d'un verger ou d'une vigne, καρπιφύλαξ ου όπωριφύλαξ, ακις (ό). Garde forestier, ὑλωρός, οῦ (ό). || Garde des sceaux, ὁ ἐπὶ τῶν σφραγίδων.

> GARDE-COTE, s. m. ἀκταιωρός ου ἀκτωρός, οῦ (ὁ), Hésych.

> GARDE-FOU, s. m. topaxeicy, ou (to). GARDE-MANGER, s. m. Tapelov, ou (Tò): ταμιείον, ου (τό).

GARDE-MEUBLE, s. m. σκιυοφυλάκιον, co (τὸ): σκευσθήκη, ης (ή).

GARDER, v. a. conserver, défendre, quλάσσω, fut. άξω, acc. Il semble souvent plus difficile de garder son bien que de l'acquéτην χωράν φρουρίω, ω, fut. ήσω. Garder les

côtes, απαιωρίω ου απωρίω, ω, fut. πσω. Garder une maison, εἰκεφυλατίω, ω, fut. ήσω. Garder la porte d'une maison, θυρωρέω, ω, fut. ήσω. Garder les bagages, σχευεφυλατέω, ä, fut. ήσω. | Garder le bétail, βισχήματα τίμω, fut. νεμω. | Garder un malade, κλινήρη έντα τινά νοσηλεύω, fut. εύσω. | Garder la maison ou la chambre, είχευρέω, ω, fut. ήσω. Celui qui la garde, είκευρες, ευ (¿). Garder le lit, κλι-Υπόρης μένω, fut. μενώ. Garder le lis pendant huit jours, ήμέρας όκτω έν τη κλίνη δι-άγω, fut. άξω. | Garder les commandements, les observer, τὰς ἐντολὰς τηρίω, ω, fut. ήσω. Garder sa foi, την πίστιν τηρίω, ω. Garder au souverain sa foi et son dévouement, τω βασιλεύοντι την πίστιν και την εύνοιαν δια-σώζω, fut. σώσω. Garder le secret sur quelque chose. σιγή τι στέγω, fut. στίζω. Garder dans sa mémoire, διὰ μνήμης έχω, fut. έξω, acc. || En donner à garder à quelqu'un, τινά φενακίζω, fut. ίσω.

GARDER, garantir, préserver, oudasso, fut. άξω, acc. — quelqu'un de quelque chose, πνά ἀπό τινος. Dieu nous garde d'un tel malheur! τοιούτον άπο-κωλύσαι δ Θεός (opt. d'aπο-κωλύω, fut. ύσω): μη γένοιτο, ω πάντες θεοί (optatif de vivopat, fut. vivisopat). || Se garder de, φυλάσσομαι, fut. άξομαι, acc.: εύλαθέομαι, ευμαι, fut. πσιμαι, acc. — de quelqu'un, τινή ου ἀπό τινος. — de quelque chose, τι. — de faire quelque chose, ποιείν τι, ου μή ποιείν τι, Gardez-vous de saire, δρα μή ποιήσης (όράω, ω, fut. όψομαι), ou simplement μη ποιήσης: μπδαμώς ποιήσης (ποιέω, ω, fut. ήσω).

SE GARDER, v. r. se conserver, en parlant des fruits, etc. Il se garde assez longtemps, έπιειχώς συχνόν έπι-μένει χρόνον (έπι-μένω, fut. μενώ). Qui se garde ou qui peut se garder, άποθετος, ος, ον.

GARDE-ROBE, s. f. endroit pour serrer les habits, ίματιοθήκη, ης (ή): ίματιοφυλάκιον, ου (τό). | Les habits eux-mêmes, τὰ ἰμάτια, ων: φαπομός, εῦ (δ). || Latrines, ἀφεδρών, ῶνος (δ).

GARDEUR, s. m. νομεύς, έως (δ). — de porcs, συθώτης, ου (δ). — de chèvres, αίπολος, ου (ό): αίγονόμος, ου (ό). — de bœus, βουχόλος, ου (δ). — de moutons, μηλοφύλαξ, αχος (δ). — d'oiseaux de basse-cour, δρνιθετρόφες, ευ (δ). Ceux de ces noms qui se terminent en ος δισμοίς σφίγγω, fut. σφίγξω, acc. peuvent aussi s'employer au féminin.

GARDEUSE, s. f. Voyez GARDEUR.

GARDIEN, s. m. ienne, s. f. φύλαξ, axos (i). Au f. φυλακίς, ίδος (ή). Gardien d'un temple. νεωφύλαξ, ακος (δ). — d'un port, λιμενοφύλαξ, ακες (δ). - d'une fontaine, κρηνοφύλαξ, ακες (δ). GARE, interj. Voyez SE GARER.

GARE, s. f. abri pour les bateaux, Equise, ου (ό): ναύσταθμον, ου (τό).

GARENNE, s. f. λαγωτροφείον, ου (τό). GARER, v. a. - un bateau, vaov sie tor δρμον υπεξ-άγω, fut. άξω.

su Garur, v. r. se préserver de, pudággeμαι, fut. φυλάξομαι, acc. | Garez-vous, garetoi, .ou simplement gare! doa, pl. doars (c'est l'impér. d'èράω, ω, fut. έψεμαι). Gare qu'il ne vienne, δρα δπως μή διθη, ou plus souvent όρα μή έλθη, ou en sous-entendant le premier verbe, δπως μλ έλθη : δπως μλ έλεύσεται (έρχοuat, fut. Davocuat).

se GARGARISER, v. r. — la gorge, γαργαρίζω, fut. ίσω.

GARGARISME, s. m. γαργαρισμός, εῦ (δ). GARGOTE, s. f. xxxx/leicv, cu (tò).

GARGOUILLEMENT, s. m. βερθορυγμές. ιῦ (δ).

GARNIR, υ. α. κατα-σκευάζω, fut. άσω, acc. : εὐτρεπίζω, fut. ίσω, acc. : άρτύω, fut. ύσω, acc. Le reg. indir. au dat. Garnir un vaisseau de tous ses agrès, την ναύν σκεύετιν ίδίεις κατα-σκευάζω, Dém. : την ναύν πάσε κατα-σκευάζω, fut. άσω, Dém. || Je ne m'étais pas assez garni contre le froid, πκιστα πρὸς τὸ κρύος ἐπεφράγμην (φράσσω, fut. φράζω).

GARNISON, s. f. φρουρά, ας (ή). Etre en garnison dans une ville, πολιν φρουρέω, ω, fut. ήσω. Soldats en garnison, εί έν φρευρά καθεστηχότες στρατιώται, ών (καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσεμαι). Mettre dans une place une garnison, πόλιν φρουραίς κρατύνω, fut. υνώ. Qui est sans garnison, άφρουρος ου άφρούρητος.

GARNITURE, s. f. ce qui sert à garnir, κατασκευή, ης (ή). || Ornement, κόσμος, ου (ό). **GAROU**, s. m. plante, χαμαιδάφνη, ης (ή). GARROT, s. m. encolure du cheval, αὐχήν, ένος (¿). | Bâton cour qui sert à nouer, poπαλον, ου (τὸ).

GARROTTER, v. a. δίω, fut. δήσω, acc.:

GASCON, s. m. fanfaron, hableur, adacov, όνος (δ).

GASPILLAGE, ε. m. διασκορπισμός, οῦ (δ). | εῖς τι. GASPILLER, v. a. δια-σκερπίζω, fut. ίσω, acc. GASTER, s. m. le ventre, yactip, épos (i). GASTRIQUE, adj. γαστρικός, ή, όν.

GASTRONOME, s. m. γαστρόφιλος, ου (δ).

GASTRONOMIE, s. f. γαστρονομία, ας (ή). Science de la gastronomie, γαστρολογία, ας (ή). Auteur qui écrit sur la gastronomie, γαστρολόγος, ου (έ).

GATEAU, s. m. πλοχούς, ούντος (¿). Petit gåleau, πλακούντιον, ου (τό).

GATER, v. a. endommager, δια-φθείρω, fut. φθερώ, acc.: λυμαίνομαι, fut. ανούμαι, dat. ou acc. Gater les affaires, τοις πράγμασι λυμαίνομαι, fut. ανεύμαι. Gåter les mœurs, τά πθη δια-φθείρω, fut. φθερώ. || Gater ses enfants par trop d'indulgence, πρὸς τὰ τέχνα λίαν φιλοστόργως έχω, fut. έξω.

GAUCHE, adj. opposé à la droite, aptorepos, ά, όν: σκαιός, ά, όν: εὐώνυμος, ος, ον. La main gauche, n aprotepa, aç (sous-ent. yeip): n σκαιά, ας. Du côté gauche, ἐπ' ἀριστερα, ου ἐπὶ τὴν ἀριστεράν. | Maladroit, σκαιός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Mais, par les dieux, es-tu assez gauche et assez dépourvu d'intelligence pour, άλλά, πρὸς θεών, ούτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος ώστε, infin. Dém. | Qui manque d'usage, άπειρόκαλος, ος, ον. D'un air, d'une manière gauche, ἀπειροκάλως.

A GAUCHE, adv. έπ' άριστεράν. Prendre, tirer à gauche, ἐπ' ἀριστερὰν τρέπομαι, fut. τραπήσομαι. | Au fig. Prendre une chose à gauche, la comprendre mal, παρα-νοίω, ω, fut. ήσω, acc.

GAUCHEMENT, adv. σκαιώς.

GAUCHER, the, adj. aprovepoyer, espos (6, 7). GAUCHERIE, s. f. oxalotne, ntoe (n).

GAUCHIR, v. n. se détourner pour esquiver un coup, παρα-κλίνω ou άπο-κλίνω ou ixκλίνω, fut. κλινώ (sous-ent. ἐμαυτόν). || Chercher des subterfuges, dia-dúopai, fut. dúoopai. || Se déjeter, en parlant du bois, δια-στρίφομαι, ful. orpaphoonal.

GAUCHISSEMENT, s. m. Explicit, eug (1). GAUFRE, s. f. rayon de miel, xnpiov, cu (τό). || Sorte de pâtisserie, κολλύρα, ας (ή).

GAULE, s. f. xápat, axos (1): pábos, ou (1). GAULER, v. a. passico, fut. ico, acc. ou mieux xara-osia, fut. osiou, acc.

GAUSSER, v. n. se GAUSSER, v. r. plai-

GASCONNADE, s. f. ἀλαζύνευμα, ατος (τὸ). ¡ santer, σκώπτω, fut. σκώψω. — d'une .chose,

GAUSSERIE, s. f. σχώμμα, ατος (τό).

GAZ, s. m. sorte d'air, πνεύμα, ατος (τό) GAZE, s. f. étoffe fine et transparente, voiχαπτον, ου (τὸ).

GAZELLE, s. f. bête fauve, δηρκάς, άδος (ή).

GAZER, v. a. entourer d'une gaze, tpiγάπτω περι-καλύπτω, fut. ύψω, acc. | Au fig. voiler ce qui est trop libre, υπο-κερίζομαι, fut. iocuai, acc.

GAZETIER, s. m. δ τὰς ἐφημερίδας συβράπτων, οντος (partic. de συβ-ράπτω, fut. ράψω).

GAZETTE, s. f. ionuspic, idec (n).

GAZBUX, etse, adj. πνευματώδης, ης, ες. GAZON, s. m. πόα, ας (ή).

GAZONNER, v. a. couvrir de gazon, πόα περι-καλύπτω, fut. ύψω, acc. Gazonné, ποώδης, ης, ες : λειμωνοειδής, ής, ές. | v. n. Croitre en forme de gazon, λειμώνος δίκην βρύω (sans fut.).

GAZOUILLEMENT, s. m. - des oiseaux, μινύρισμα, ατος (τό). — d'un ruisseau, ψιθύρισμα, ατος (τό).

GAZOUILLER, v. n. en parlant des oiseaux, μινυρίζω, ful. ίσω: μινύρομαι, ful. υρούμαι. Qui gazouille, μινυρός, ά, όν. | Επ parlant d'un ruisseau, et quelquefois aussi des oiseaux, ψιθυρίζω, fut. ίσω.

GEAI, s. m. oiseau, κολοιός, οῦ (δ).

GEANT, s. m. yiyas, avros (6). De géant. γιγάντειος, ος, ev. Combat des géants contre les dieux, γιγαντομαχία, ας (ή).

GEINDRE, v. n. gémir, στεναχίζω, fut. ίσω. GELATINE, ε. f. δ παχνώδης ζωμός, ου.

GELATINEUX, ROSE, adj. παχνώδες, ης, ες. GELEE, s. f. grand froid qui glace, xoúoc, ους (τό) : χρυμός, ου (ό). || Gelée blanche, πέχνη, ης (ή). Qui ressemble à de la gelée, παχνώδης, ης, ης. || Gelée de viande, ὁ συμ-πεπηγώς ζωμός, ου (partic. parf. de συμ-πήγουμαι). S'6paissir en forme de gelée, πήγωμαι ου συμπήγυμαι, ful. παγήσομαι.

GELER, v. a. glacer, πήγουμι, fut. πέξω. ace. : $xpu\sigma \tau \alpha \lambda \lambda \delta \omega$, $\tilde{\omega}$, $\int x l$. $\tilde{\omega} \sigma \omega$, acc.

Gelen, v. n. ou su Gelun, v. r. und ros ψύχους πάγνυμαι σε κατα-πήγνυμαι, ful. παmischai. L'huile est gelée, minnyer ou xareπέπηγε τὸ έλαιον.

GELINOTTE, s. f. σίσεακ, λαγόπους, εδος (δ).

diaque, Διέσκουροι, ων (εί).

GEMIR, v. n. στίνω, sans futur: στεναζω, fut. άξω. Gémir sur son malheur, την άτυχίαν άνα-στενάζω, fut. άξω. Qui gémit sur son sort, μεμψίμοιρος, ος, ον.

GÉMISSEMENT, s. m. στεναγμός, ευ (δ).
Pousser des gémissements, voyez Gémir.

GEMME, adj. Sel gemme, τὸ δρυκτὸν άλας, gén. δρυκτοῦ άλος.

GÊNANT, ANTE, adj. δχληρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

GENCIVE, s. f. colov, cu (to). Intérieur de la gencive, évoulov, cu (to).

GENDARME, s. m. δ κατάφρακτος ίππεύς, έως. se GENDARMER, v. r. — contre quelqu'un, πρώς τινα ἀντι-τείνω, fut. τενώ.

GENDARMERIE, **ξ. f.** κατάφρακτοι, ων (οί). GENDRE, **s.** m. γαμερός, οῦ (δ).

GÊNE, s. f. torture, βάσανος, ου (ή). Mettre à la gêne, βασανίζω, fut. ίσω, αςς.: στρεδλόω, ω, fut. ώσω, αςς. || Détresse, ενδιια, ας (ή): ἀπορία, ας (ή). Être à la gêne, εἰς ἀπορίαν καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι. Il se trouva tellement à la gêne, εἰς τοσαύτην ἀπορίαν ήλθεν (έρχομαι, fut. έλεύσομαι).

GÉNÉALOGIE, s. f. γενεαλογία, ας (ή). GÉNÉALOGIQUE, adj. γενεαλογικός, ή, όν. Arbre généalogique, στέμμα, ατος (τὸ).

GÉNÉALOGISTE, s. m. γενεαλόγος, ου (δ). GÉNER, v. a. embarrasser, ἰμ-ποδίζω, fut. ἰσω, dat.: ἰμποδών εἰμι, fut. ἐσομαι (ἰμποδών, adv. indécl.), dat. Pour ne pas vous gêner, ἴνα μή σοι ἰμ-ποδίζω. Tout ce qui gêne, τὰ ἰμποδών πάντα, ων. || Ētre à charge, ἰν-οχλίω, ω, fut. ἡσω, acc. ou dat.: δι' ὅχλου εἰμί, fut. ἔσφαι, dat.: ὅχλον παρ-ίχω, fut. ἔξω, dat. Je crains de vous gêner, ὑμῖν ὅχλον παρ-ίχειν ἀχνίω, ω, fut. ήσω.

GÉNÉRAL, ALE, adj. opposé à particulier, δ, ή, τὸ καθόλου, indécl. En général, καθόλου : τὸ σύνολον : συνόλως. Opinion générale, δόξα όμολογουμένα, ης (partic. passif de δμολογίω, ω, fut. ήσω).

GÉNÉRAL, s. m. commandant d'une armée, ήγεμών, όνος (δ): στρατηγός, οῦ (δ). De général, ήγεμονικός, ή, όν: στρατηγικός, ή, όν. Étre général, στρατηγίω, ω, fut. ήσω.

GÉNÉBALAT, s. m. $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$

GÉNÉRALE, s. f. Battre la générale, τὸν στρατὸν ἰγείρω, fut. ἰγερῶ.

GENERALEMENT, adv. en général, καθοίου: συνόλως. || Ordinairement, τὰ πλείστα: τὰ πολλά. || Communément, κοινώς.

GÉNÉRALISER, v. a. énoncer d'une manière générale, καθίλου ix-φίρω, fut. iξ-cίσω, acc. || Entendre d'une manière générale, καθόλου συλ-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc.

GENERALISSIME, s. m. άρχιστράτηγος, ου (δ). Il fut fait généralissime, τοῦ πολίμου στρατηγός κατ-έστη (καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι).

GÉNÉRALITÉ, s. f. tò σύνελεν, συ.

GÉNÉRATEUR, s. m. τεισε, s. f. γεννπτής, \tilde{co} (δ). Δu fém. γεννήτειρα, ας (ή).

GÉNÉRATIF, ive, adj. γεννητικός, ή, όν. GÉNÉRATION, s. f. action d'engendrer, γέννησις, εως (ή). || Race d'hommes, γενεά, αζ (ή).

GÉNÉREUSEMENT, adv. noblement, γινναίως. || Libéralement, φιλεδώρως. || Avec clémence, ἐπικικώς.

GÉNÉREUX, ευσε, adj. magnanime, γενναίος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). || Libéral, φιλόδωρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). || Clément, ἐπιεικής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

GENERIQUE, adj. γενικός, ή, όν.

GÉNÉROSITÉ, s. f. magnanimité, τὸ γενναῖον, ου (neutre de γενναῖος, α, ον). || Libéralité, φιλοδωρία, ας (ή). || Clémence, ἐπιείκεια, ας (ή).

GENET, s. m. plante, σπαρτίον, συ (τὸ).

GÉNIE, s. m. divinité secondaire, δαίμων, ονος (δ): δαιμόνιον, ου (τδ). Mauvais génie, κακοδαίμων, ονος (δ). [] Caractère, φύσις, εως (ή).
Étudier son génie, τὴν ἐμαυτοῦ φύσιν ἔξ-εταζω,
fut. άσω. [] Grandes dispositions, εὐφυία, ας (ή).
Avoir le génie des affaires, πρὸς τὰ πράγματα
εὐφυῶς ἔχω, fut. ἔξω. Homme d'un génie admirable, ἀνὴρ τὴν εὐφυίαν θεσπέσιος, ου (δ). Un
génie, un grand génie, ἀνὴρ εὐφυίστατος, ου (δ). C'est un beau génie, φύσιν εὔφυίστατος, κα
(δ). C'est un beau génie, φύσιν εὔφυίστατος (λαγχάνω, fut. λήξομαι). C'est un pauvre génie,
νωθρὰ ψυχῆ κέχρηται (χράσμαι, ωμαι, fut. χρήσεμμί)

GENIEVRE, s. m. arbuste, άρχευθος, συ (Å) Baie de genièvre, άρχευθίς, ίδις (Å). GENISSE, s. f. δάμαλις, εως (Å).

GENITAL, ALE, adj. Youques, of ou n, ov. 1 Parties génitales, tò aisciev, ou.

GENITIF, s. m. n yevixn, ng (sous-ent. πτῶσις).

GENITOIRES, s. m. pl. opyeig, ewy (ci). GÉNITURE, s. f. yourge, ou (6).

GENOU, s. m. tò yovu, gén. yovatoc. Plier le genou, γόνο κάμπτω, fut. κάμψω. Tomber à genoux, ἐπὶ γόνατα πίπτω, fut. πεσεύμαι. Qui tombe à genoux, γονυπετής, ής, ές. Se jeter aux genoux de quelqu'un, γόνασί τινος προσ-πίπτω, fut. πεσούμαι. Embrasser les genoux de quelqu'un, γονάτων τινός άπτομαι, fut. άψομαι.

GENOUILLE, ex, adj. yovatúdne, ne, ec. GENRE, s. m. dans tous les sens, yévoc, ους (τὸ). Le genre humain, τὸ ἀνθρώπενον γένος, ους. Le genre masculin ou féminin, τὸ ἀρρίνικόν, τὸ θηλυκόν γένος, ους. || Sorte, espèce, γένος, ους (τὸ) : εἶδος, ους (τὸ) : τρόπος, ου (ὁ). Genre d'occupation, διατριδής είδος, ους. Le bon genre, ὁ ἀστεῖος τρόπος, ου. Du même genre, τοιούτος, τοιαύτη, τοιούτο. D'autres choses du même genre, άλλα όσα τοιαῦτα. D'un autre genre, έτεροῖος, α, ον : έτερογενής, ής, ές. Genre de vie, δίαιτα, ης (ή): ἐπιτήδευμα, ατος (τὸ): βίος, ου (δ). Embrasser un genre de vie, βίον τινά προ-αιρίομαι, ουμαι, fut. αιρήσομαι. || Le genre nerveux, les nerfs, τὰ νεῦρα, ων.

GENS, s. pl. ανθρωποι, ων . (ci). Le plus souvent on ne le traduit pas. Les honnêtes gens, oi zaloi zai ayatoi. Les jeunes gens, ci νέαι. Les vieilles gens, οι πρεσδύτεροι : οι γέροντες. Les gens d'ici-bas, oi ένταῦθα. Les gens de là-bas ou de l'autre monde, ci èxi. Les gens de l'autre côté de la mer, ci πέραν τῆς θαλάσσης. Bien des gens, πολλοί. Il y a des gens qui croient, έστιν οἱ ὑπο-λαμδάνουσι (ὑπολαμβάνω, fut. λήψομαι). Pelites gens, petit peuple, δημίδιον, ου (τό). Bonnes gens, εὐήθεις τινές ἄνθρωποι, ων. || Gens de lettres, ci περί τοὺς λόγους. Gens d'affaires, οί πραγματικοί, ων : οί χρηματισταί, ών. Gens de pied, πεζεί, ων (οί). || Les gens de quelqu'an, ses domestiques, cixitat, wv (ci).

GENT, s. f. nation, tovos, cus (to). Droit des gens, τὸ πᾶσιν έθνεσι κοινὸν νόμιμον, ου: τὸ τῶν ἐθνῶν δίχαιον, ου.

Dontils, oi educci, wu : edun, wu (tà).

GENTIL, ulu, adj. plein de grace, yeρίεις, εσσα, εν (comp. έστερος, sup. έστατος): εὐτράπελος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

GENTILHOMME, s. m. εὐπατρίδης, ου (δ). GENTILITĖ, s. f. tò έθνικόν, cũ.

GENTILLESSE, s. f. to gapier, evtos (neutre de χαρίεις, εσσα, εν) : τὸ εὐτράπελον, ου (neutre d'εὐτράπελος, ος, ον) : εὐτραπελία, ας (ή). Gentillesse d'esprit, χαριεντισμός, οῦ (δ). Dire ou faire des gentillesses, χαριεντίζομαι, fut. ίσομαι. Toutes sortes de gentillesses, πάσα χομψεία, ας : πᾶν χομψείας είδος, ους.

GENTIMENT, adv. χαριέντως

GÉNUFLEXION, s. f. yovuxlicía, as (n). Dans le style de l'Église, μετάνοια, ας (ή), G. M. Faire une génussexion, τὸ γόνυ κάμπτω, ful. xάμψω.

GEODESIE, s. f. yewdatoia as (1): yewμετρία, ας (ή).

GEODESIQUE, adj. γεωμετρικός, ή, όν. GEOGRAPHE, s. m. γεωγράφος, ου (δ). GEOGRAPHIE, s. f. γιωγραφία, ας (ή)-GEOGRAPHIQUE, adj. γεωγραφικός, τί, όν. GEOLE, s. f. prison, είρκτή, ης (ή). GEOLIER, s. m. δεσμοφύλαξ, ακος (δ): είρχτοφύλαξ, αχος (δ).

GEOMETRAL, ALE, adj. γιωμιτρικός, τή. όν. Plan géométral, ίχνογραφία, ας (ή).

GÉOMÈTRE, s. m. γεωμέτρης, ου (δ).

GÉOMÉTRIE, s. f. γεωμετρία, ας (ή). Préceptes de géométrie, τὰ γεωμιτρικά, ων. Problèmes de géométrie, τὰ γεωμετρικά προδλήματα, ων.

GEOMETRIQUE, adj. γεωμετρικός, ή, όνω GEOMETRIQUEMENT, adj. γεωμετρικώς. GÉORGIQUES, s. f. pl. τὰ γεωργικά, ων. GERANIUM . s. m. plante, γεράνιον, ου (τὸ). GERBE, s. f. αμαλλα, ης (ή).

GERBER, v. a. mettre en gerbe, ἀμαλλεύω, fut. εύσω, acc. || Elever en monceau, σωρεύω, fut. εύσω, acc.

GERCE, s. f. insecte, τερηδών, όνος (ή).

GERCER, v. a. χαράσσω, fut. άξω, acc. Gercer la peau, βαγάδας τῷ δέρματι έγ-χαράσσω, fut. άξω.

GERÇURE, s. f. ραγάς, άδος (τ).

GERER, v. a. δι-οικίω, ω, fut. τίσω, acc.: GENTIL, s. m. paien, ίθνικός, ή, όν. Les οἰκονομέω, ω, fut. ήσω, acc. Gérer les aflaires publiques, τὰ τῆς πολεως δι-οιχίω, ώ,

πολιτεύομαι, ful. εύσομαι.

GERMAIN, AIRE, adj. Frère germain, à όμοπάτριος και όμομήτριος άδελφός, ου, Dém.: αὐτάδελφος, ου (δ), Soph. Sœur germaine, ή όμοπατρία και όμομητρία άδελφή, ής. Cousin germain, ἀνεψιός, οῦ (δ) : εξάδελφος, ου (δ). Cousine germaine, aveha, as (i): ikadihon, ης (ή). Cousin issu de germain, ἀνεψιαδούς, zū (δ). Au fem. ανεψιαδή, ής (ή).

GERMANDREE, s. f. plante, χαμαίδρυς, voc (1).

GERME, s. m. βλάστημα, ατος (τὸ). GERMER, v. a. βλαστάνω, fut. βλαστήσομαι. GERMINATION, s. f. βλάστησις, εως (ή). GESIER, s. m. estomac des oiseaux, στόμάχος, ου (δ).

GESSE, s. f. plante, λάθυρος, ου (δ). GESTATION, s. f. action de se faire porter ou voiturer, alώρα, ας (ή). || Temps qu'une femelle porte ses petits, χύησις, εως (ή).

GESTE, s. m. σχήμα, ατος (τὸ). Faire beaucoup de gestes, voyez GESTICULER.

GESTICULATEUR, s. m. χειρονόμος, ου (δ). GESTICULATION, s. f. xerpovopia, as (i). GESTICULER, v. n. χειρονομέω, ω, fut. ήσω. GESTION, s. f. dioixnois, sws (n). Il s'est montré irréprochable dans la gestion des affaires publiques, τὰ τῆς πολεως όσίως δι-ώκησε (δι-οικέω, ω, fut. ήσω.

GIBBEUX, EUSE, adj. xuproc, n, ov. GIBBOSITE, s. f. χύρτωμα, ατος (τό). GIBECIERE, s. f. mipa, as (1). | Tour de gibecière, άγυρτικής εύχειρίας έργον, ου (τό). GIBET, s. m. σταυρός, οῦ (δ). Attacher quelqu'un au gibet, σταυρόω, ω, fut. ώσω, acc. GIBIER, s. m. άγρα, ας (ή). Pays riche en gibier, χώρα εδαγρος, ου (ή).

GIBOULER, s. f. outopos, ou (6). GIBOYER, v. n. άγρεύω, ful. εύσω. GIBOYEUR, s. m. άγρευτής, οῦ (δ). GIGANTESQUE, adj. γιγάντειος, α, ον. GIGANTOMACHIE, s. f. γιγαντομαχία, ας (ή). , GIGOT, s. m. δ προδάτειος μπρός, ου.

GIGOTIER, v. n. remuer les jambes, tous πόδας ερέσσω (sans fut.).

GINGEMBRE, s. m. ζιγγίθερις, εως (ή). GINGLYME, s. m. charnières des os, 717ήλυμός ου γιγλυμός, εῦ (δ).

fut. ήσω : τὰ τῆς πολεως πράσσω, fut. πράξω : | δαλις, εως (ή). || Au fig. Cou de girale, ὁ δολιχὸς αὐχήν, ένος. Qui a un cou de girafe, δολιχόδειρος, ος, ον.

> GIRANDOLE, s. f. candélabre, λυχνούχος, cu (δ). || Pendant d'oreille, ενώτιαν, cu (τὸ). GIRASOL, s. m. ἀστερία, ας (ή).

> GIROFLE, ou CLOU DE GIROFLE, S. m. xaρυόφυλλον, ου (τό).

> GIROFLEE, s. f. plante, leuzouv, ou (rd). GIROFLIER, s. m. arbre, καρυόφυλλον. ου (τό).

GIRON, s. m. $x \circ \lambda \pi \circ \zeta$, $o \circ (\delta)$.

GIROUETTE, s. f. to avendotpopov métaλον, cu.

GISANT, ANTE, adj. xeipevoc, n, ov (partic. de xeipat, sut. xeisopat).

GISEMENT, ε. m. ἀχτή, ῆς (ή).

GIT, 3º p. s. de l'inusité Gesia, v. n. être couché, κείμαι, fut. κείσομαι. Ci-git, ἐνταῦθα κείται. | Au fig. Tout git en cela, tournez, c'est le point principal, τὸ καφάλαιον του πράγματος τουτ' έστι.

GITE, s. m. lieu où l'on s'arrête, xaráλυμα, ατος (τό) : χαταλυτήριον, ου (τό) : κατάλυσις, εως (ή) : καταγωγή, ής (ή). Petit gite, gite modeste, καταγώγιον, ου (τὸ). | Retraite des bêtes fauves, φωλεός, ου (δ).

GITER, v. n. en parlant des bêtes fauves, φωλεύω, fut. εύσω.

GIVRE, s. m. πάχνη, ης (ή).

GLACE, s. f. liquide durci par le froid, χρύσταλλος, ου (έ). Semblable à la glace, χρυσταλλοειδής, ής, ές. Convertir en glace, χουσταλλόω, ω, fut. ώσω, acc. Boire à la glace, ψυχροποτέω, ω, fut. ήσω: χιόνα πίνω, fut. πίτμαι, Athen. | Au fig. Rompre la glace, oser le premier, commencer, appu, fut. ἄρξω. Être ferré à glace sur une matière, la bien posséder, άκριδώς τι γινώσκω, ful. Ywoochai.

GLACE, s. f. miroir, xátomipov, au (tò). Se regarder dans une glace, κατοπτρίζομαι, fut. ίσομαι.

GLACER, v. a. congeler, χρυσταλλόω, ω, fut. ώσω, acc.: πήγνυμι, fut. πήξω, acc. Se glacer, χρυσταλλόςμαι, εθμαι, ful. ωθήσομαι: πήγνυμαι, fut. παγήσεμαι. Eau glacée, τὸ πτγνύμενον ύδωρ, ατος. | Être glacé de froid, avoir grand froid, ριγόω, ω, fut. ριγώσω: GIRAFE, s. f. quadrupède, καμπλοπάρ- έρριγα (purf. irrèg. de ριγόω, ω). [Au fig. Le froid de cet homme me glace, αὐτεῦ τὴν αὐστηρότητα ἐκ-πέπληγμαι (parf. ἀἐκ-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι). Glacer le sang dans les veines, φρικόω, ω, fut. ώσω, acc. Mon sang se glace dans mes veines, πίφρικα (parf de φρίσσω, fut. φρίξω). Qui glace le sang dans les veines, φρικοπειός, ός, όν. Glacé d'effroi, περίφοδος, ος, ον.

GLACIAL, ALE, adj. πρυμώδης, πς, ες. Froid glacial, πρυμός, οῦ (ό). || Au fig. Abord glacial, ή ψυχρά έντευξις, εως.

GLACIERE, s. f. χιόνος ἀποθήκη, ης (ή). GLACIERS, s. m. pl. αὶ παγετώδεις χαράδραι, ῶν.

GLACIS, s. m. pente douce, τὸ ἡρίμα προσάντες χῶμα, ατος (προσαντης, ης, ες: ἡρίμα, adv.). GLACON, s. m. παγετός, οῦ (ἐ).

GLADIATEUR, s. m. μονόμαχος, ου (δ). Combat de gladiateurs, μονομαχία, ας (ή).

GLAIEUL, s. m. plante, ξιφίον, ου (τό). GLAIRE, s. f. phlegme, φλίγμα, ατος (τό). || Blanc dœuf, λεύκωμα, ατος (τό).

GLAIREUX, EUSE, adj. φλεγματώδης, ης, ες. GLAISE, s. f. Terre glaise, άργιλος, ου (ή). GLAISER, v. a. άργίλω περι-πλάσσω, fut. πλάσω, acc.

GLAISEUX, ευπε, adj. ἀργιλώδης, ης, ες. GLAIVE, s. m. ξίφος, ους (τδ) : μάχαιρα, ας (ή). Armé d'un glaive, ξιφηφόρος ου μαχαιροφόρος, ος, ον.

GLANAGE, s. m. σταχυολογία, ας (ή).

GLAND, s. m. βάλανός, ου (ή). De gland, βαλάνειος, α, ον. Qui en porte, βαλανοφόρος ου βαλανηφόρος, ος, ον. Qui s'en nourrit, βαλανηφάγος, ος, ον. S'en nourrir, βαλανηφαγώ, ω, fut. ήσω.

GLANDE, s. f. ἀδήν, ένες (δ). Glande scrofuleuse, χοιράς, άδος (ή). Glandes du cou, παρίσθμια, ων (τὰ).

GLANDEE, s. f. ή τῶν βαλάνων συλλογή, ῆς. GLANDULE, s. f. ἀδίνιον, ου (τὸ).

GLANDULEUX, EUSE, adj. ἀδενώδης, ης, ες. GLANE, s. f. épis ramassés par le glaneur, cl ἀν-ειλεγμένοι στάχυες, ων (partic. parf. passif d'ἀνα-λέγω, fut. λέξω).

GLANER, v. a. σταχυολογίω, $\tilde{\omega}$, fut. ήσω. GLANEUR, s. m. euse, s. f. σταχυολόγος, ου $(\delta, \dot{\eta})$.

GLANURE, ε. f. οί παρ-ημελημένοι στάχυες, ων (partic. parf. passif de παρ-αμελίω, ω).

GLAPIR, ν. π. χνυζάω, ῶ, fut. ήσω. GLAPISSANT, Ακτε, adj. χνυζών, ῶσα, ῶν (partic. de χνυζάω, ῶ). || Voix glapissante, ἐξυφωνία, ας (ή). Qui a la voix glapissante, ὀξύφωνος, ος, ον.

GLAPISSEMENT, s. m. ανύζημα, ατος (τό). GLAS, s. m. δ έπικήδειος κώδω», ωνος. GLAUCIUM, s. m. plante, γλαύκιον, ου (τό). GLAUCOME, s. m. maladie de l'œil, γλαύκωμα, ατος (τό).

GLÈBE, s. f. motte de terre, βῶλος, co (i). | Au fig. Attaché à la glèbe, τῷ δαπίδῳ προσ-πρτιμένος, n, ov.

GLENE, s. f. cavité où s'emboîte un os, yann, n. (n).

GLENOIDAL, ALE, adj. γληνοειοτίς, τίς, ές. GLISSADE, ε. f. δλισθος, ου (δ): δλίσθηστις, εως (τί). Faire une glissade, veyez GLISSER.

GLISSANT, Απτε, ασί. ολισθηρός, ά, όν. μ σις. ολισθηρός, ά, όν: ἐπισφαλής, τίς, ές. Pas glissant, τὸ ἐπισφαλίς πράγμα, ατος.

GLISSEMENT, s. m. $\delta\lambda i\sigma\theta\eta\sigma\iota\varsigma$, $\epsilon\omega\varsigma$ (i): $\delta\lambda i\sigma\theta\varsigma\varsigma$, $\epsilon\omega$ (i):

GLISSER, v. n. δλισθαίνω, fut. ήσω. Le sable empêchant de glisser, τῆς ψάμμου τὸν δλισθον ἀφ-αιρούσης (ἀφ-αιρόω, ω, fut. αιρήσω), Luc. Si le couteau allait glisser et manquer son coup, εἰ παρ-ολίσθοι τὸ σμιλίον καὶ ἄμαρτοι τῆς τομῆς (παρ-ολισθαίνω, fut. ήσω: ἀμαρτάνω, fut. ἀμαρτήσομαι), Luc. Glisser des mains, ἐκ τῶν χειρῶν διικ-πίπτω, fut. πεσοῦμαι. [Au fig. Si la langue vient à glisser; δλισθαινούσης γλώσσης (δλισθαίνω, fut. δλισθήσω), Plut. Glisser sur une chose, ne la toucher qu'en passant, τινὸς ἀπτομαι ου ἰφ-άπτομαι ου προσ-άπτομαι, fut. άψεμαι.

GLESER, v. a. introduire furtivement, παρεισ-άγω, fut. άζω. Glisser dans le discours, είς τὸν λόγον πάρεμ-Εάλλω, fut. Εάλω, acc. Glisser dans la main, είς τὴν χεῖρα παρα-δύω, fut. Εύσω, acc. Luc.

se Glesser, v. r. παρεισ-δύομαι, fut. δύσςμαι. — dans un lieu, είς τόπον. — dans l'amitié de quelqu'un, είς τινος φιλίαν.

GLISSOIRE, s. f. ή όλισθηρά τρίδος, συ. GLOBE, s. m. σφαίρα, ας (ή). GLOBULE, s. f. σφαιρίδιον, ου (τό).

GLOBULEUX, EUSE, adj. σφαιροειδής, ής, ές. GLOIRE, s. f. illustration, δέξα, ης (ή). Un peu de gloire, δεξάριον, ου (τὸ). Se couvrir de gloire, μεγίστην δίξαν λαμξάνω, fut. λήψεμαι. Aimer la gloire, φιλεδεξία, ω, fut. ήσω. Amour de la gloire, φιλεδεξία, ας (ή). Avide de gloire, φιλεδεξία, ος, ον. Fausse gloire, κενεδεξία, ας (ή). Rechercher une fausse gloire, κενεδεξία, ας (ή). Rechercher une fausse gloire, κενεδεξία, ω, fut. ήσω. Sans gloire, άδεξος, ος, εν. || Sujet d'orgueil, καύχημα, ατος (τό). Faire gloire de quelque chose, έπί τινι καυχάρμαι, ώμαι, fut. ήσοιαι, ου σεμινύνεμαι, fut. υνεύμαι, ου μίγα φρενίω, ω, fut. ήσω. L'homme juste et sage est la gloire de son pays, άνηρ δίκαιες καὶ νεῦν έχων κόσμος ἐστὶ τῆ πατρίδι, Plut.

GLOIRE, lumière dont les peintres entourent les images des saints, ἀκτινοδολία, ας (ή). GLORIEUSEMENT, adv. ἐνδοξως.

GLORIEUX, ετσε, adj. brillant, illustre, ἐνδοξος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): περιφανής, ής, ής (comp. ότερος, sup. ότατος): λαμπρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): σεμνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Victoire glorieuse, ή άξια λόγου νίκη, ης. Cela est très-glorieux pour νους, τοῦτό σοι μεγίστην δόξαν παρα-σκιυάζει (παρα-σκιυάζω, ful. άσω). [] Fier, orgueilleux, μεγάλωυχος, ος, ον. Étre glorieux de quelque chose, ἐπί τινι μέγα φρονέω, ῶ, ful. ήσω: ἐπί τινι σεμνύνομαι, ful. υνοῦμαι. Glorieux de son succès, ἐπὶ τῷ κατορθώματι σεμνυνόμενος (partic. de σεμνύνομαι). Un glorieux, μεγάλαυχός τις: καυχηματίας, ου (δ).

GLORIFIER, v. a. — Dieu, τèν Θεὸν δοξάζω, fut. άσω, Eccl. | Se glorifler, v. r. μεγαλαυχίω, ω, fut. ήσω: μεγαλαυχίομαι, ευμαι, fut. ήσεμαι: χαυχάομαι, ωμαι, fut. ήσεμαι: σεμνύνεμαι, fut. υνευμαι: μέγα φρονίω, ου en un seul mot μεγαλοφρονίω, ω, fut. ήσω. de quelque chose, ἐπί τινι.

GLORIOLE, s. f. δεξάριον, ου (τὸ). GLOSE, s. f. ἐξήγησις, εως (τὸ).

GLOSKR, v. a. expliquer, iξ-πγίσμαι, σῦμαι, fut. άσομαι, acc. || v. n. Exercer sa critique, censurer, iπι-τιμάω, à, fut. άσω, dat.

GLOSEUR, s. m. num, s. f. nauny ϕ_0 , ϕ_0 (5, η). GLOSSAIRE, s. m. glassa ϕ_0 , ou ($\tau \dot{\phi}$), G. M.

GLOSSATEUR, s. m. ἐξηγητής, οῦ (δ). GLOSSOCOME, s. m. γλωσσακμαῖον, ου (τδ). GLOTTE, s. f. γλωσσίς, ίδος (ή). GLOUGLOU, s. m. καχλασμός, οῦ (δ):

Σαχλασμα, ατος (τό).

GLOUSSEMENT, s. m. κλωγμός, οῦ (ἐ). GLOUSSER, v. n. κλώζω, fut. κλώζομαι. GLOUTERON, s. m. plante, ἄρκτιον, ευ (τὸ).

GLOUTON, οππε, αφ. λαίμαργος, ος, ον : άδδηφάγος, ος, ον : λάθρος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Un glouton, λαίμαργός τις : λαφύκτης, ου (ό).

GLOUTONNEMENT, adv. λάδρως. Manger gloutonnement, άδδηφαγίω, ω, fut. ήσω.

GLOUTONNERIE, s. f. λαιμαργία, ας (ή).
GLU, s. f. Εός, εῦ (ό). Enduit de glu,
Εῷ ἀλπλιμμένος, n, ον (partic. parf. passif d'àλιίφω, fut. ἀλιίψω).

GLUANT, ΑΝΤΕ, αυ]. Γιώδης, ης, ες. GLUAU, ε. m. ε Εξευτικός κάλαμος, ου. GLUER, ν. α. κολλάω, ω, ful. ήσω, αος. GLUTEN, ε. m. κόλλα, ης (ή): τὸ κολλώδες, ους (neutre de κολλώδης, ης, ες).

GLUTINEUX, ευεπ, αdj. κολλώδης, ης, ες. GLYCONIQUE, αdj. γλυκώνιος, ες ου α, εν. GLYPHE, s. m. γλυφίς, ίδος (i). GNAPHALE, s. m. plantė, γναφάλιον, ευ (τὸ).

GNOME, s. m. δ ύπόγειος δαίμων, ονος. GNOMIQUE, adj. γνωμικός, ή, όν.

GNOMON, s. m. γνώμων, ενες (δ).

GNOMONIQUE, s. f. h promerum, h. GNOSE, s. f. product, eus (h).

GNOSTIQUE, adj. γνωστικός, ή, όν.

GOBBE, s. f. μάζα, ης (ή).

GOBELET, s. m. χύλιξ, ικες (ή). Petit gobelet, χυλίχιον ου χυλίχνιον, ου (τό). || Gobelet d'escamoteur, πύργος, ου (ό). Jouer des gobelets, ψηφολογίω, ω, fut. ήσω. Joueur de gobelet, ψηφολογίος, ου (ό).

GOBE-MOUCHES, s. m. ἀδόλεσχος, cu (δ).
GOBER, v. a. κατα-πίνω, fut. πίσμαι, acc.
se GOBERGER, v. r. τρυφάω, ω, fut.
ήσω. — de quelque chose, iv-τρυφάω, ω, fut.
ήσω, dat.

GOBLETIER, s. m. δαλουργός, οῦ (δ).
GOBLETTERIE, s. f. ὑαλουργεῖον, ου (τὸ).
GODELUREAU, s. m. καλλωπιστής, οῦ (ὁ).
GODET, s. m. κυάθιον, ου (τὸ): κυαθίσκος, ου (δ).

GORLETTE, s. f. πλοΐον, ου (τό).
GOÉMON, s. m. plante marine, φῦκος, ους (τό).
GOGUENARD, ARDE, adj. σκωπτικός, π΄, όν.
GOGUENARDER, ν. π. δκώπτω, fut. σκώψω.
GOINFRE, ε. m. γαστρίμαργος, ου (δ).

GOINFRER, v. n. γαστριμαργίω, ω, fut. Qui a beaucoup de gorge, ή βαθύχολπος, ου. ήσω. Gorge, défilé dans les montagnes, αγκος,

GOINFRERIE, s. f. γαστριμαργία, ας (ή). GOITRE, s. m. βρογχακήλη, ης (ή).

GOLFE, s. m. κολπος, ου (δ). Former un golfe dans les terres, τὰς ἦόνας κολπόω, ω, fut. ώσω.

GOMMB, s. f. κόμμις, εως (ή): κόμμις, εδος (ή): κόμμι (τδ), indécl. Avoir la consistance de la gomme, κομμίζω, fut. ίσω.

GOMMER, υ. α. τῷ χόμμι ἀλείφω, fut. ἀλείψω, αcc.

GOMMEUX, κυσκ, adj. κομμιδώδης, ης, ες. GOND, s. m. soutien d'une porte, στροφεύς, έως (δ). || Au fig. Sortir de ses gonds, s'emporter, έμαυτοῦ έξ-ίσταμαι, fut. ἐκ-στήσομαι: παρα-φέρομαι, fut. παρ-ενεχθήσομαι.

GONDOLE, s. f. πορθμίδιον, ου (τὸ) : χύμδη , ης (ή) : σχάφη , ης (ή).

GONDOLIER, s. m. πορθμεύς, έως (δ). GONFALON, s. m. φάρσος, ους (τδ).

GONFALONIER, s. m. φαρσοφόρις, ου (δ). GONFLEMENT, s. m. δγκωσις ου εξόγκωσις, εως (ή).

GONFLER, ν. α. φυσάω, ω, ful. ήσω, αcc. : όγκόω, ω, ful. ώσω, αcc. Gonflé, te, φυσητός, ή, όν : όγκωτός, ή, όν. Se gonfler, μ-φυσάομαι, ωμαι, ful. πθήσομαι : όγκόομαι ου ίξ-ογκόομαι, οῦμαι, ful. ωθήσομαι : οἰδαίνω, ful. cἰδήσω. Ανοίτ les yeux gonflés, κυδοιδιάω, ω, ful. άσω. || Au fig. Se gonfler d'orgueil, εἰς τψος όγκόςμαι, εῦμαι, ful. ωθήσομαι : τυφόςμαι, εῦμαι, ful. ωθήσομαι : τυφόςμαι, ςῦμαι, ful. ωθήσομαι : τιφόςμαι, γυκ. ωθήσομαι : μέγα φυσάω, ω, ful. ήσω.

GONORRHÉE, s. f. γονόβροια, ας (ή).
GORDIEN, adi. Nœud gordien à sei re

GORDIEN, adj. Nœud gordien, δ του Γορδίου δισμός, οῦ. Δυ fig. δ ἄφυκτος δισμός, οῦ. GORET, s. m. χοῖρος, ου (δ): χοιρίδιον, ου (τὸ). GORGE, s. f. gosier, λαιμός, οῦ (δ). Nœud de la gorge, λάρυγξ, υγγος (ἡ). Extrémité supérieure de la gorge, φάρυγξ, υγγος (ἡ). Prendre

de la gorge, λάρυγξ, υγγος (ή). Extrémité supérieure de la gorge, φάρυγξ, υγγος (ή). Prendre à la gorge, τῆς φάρυγγος λαμδάνω, fut. λήψομαι, αcc. Couper la gorge, τὸν λαιμὸν τίμνω, fut. τιμῶ. Se couper la gorge à soi-même, ἰμαυτὸν λαιμοτομίω, ῶ, fut. ήσω. Parler de la gorge, λαρυγγίζω, fut. ίσω. Crier à pleine gorge, ἐνα-κίκραγα (parf. d'ἀνα-κράζω, fut. ἀνα-κικράξομαι). Rire à gorge déployée, καγχάζω, fut. άσω: βρασματωδες γελάω, ῶ, fut. γελάσομαι. Π Rendre gorge, ἐξ-ερεύγομαι, fut. ερεύξομαι.

Gonge, le sein d'une femme, κόλπος, ου (ό). λήψομαι.

Qui a beaucoup de gorge, ή βαθύχολκος, ου.
Gorcz, défilé dans les montagnes, άγκος,
ους (τὸ). Les gorges des montagnes, τὰ τῶν
δρέων στενά, ῶν.

GORGÉE, s. f. βόφημα, ατος (τὸ).

GORGER, v. α. έμ-πίπλημι, fut. έμ-πλήσω, acc. — quelqu'un de mets, de vin, τινά τροφής, οίνου. || Se gorger, έμ-πίπλαμαι ου ύπερεμπίπλαμαι, fut. πλησθήσομαι, gén.: έμ-φορέσμαι, σύμαι, fut. πθήσομαι, gén.

GORGERETTE, s. f. σταθόδεσμον, συ (τό). GORGERIN, s. m. περιστάθιον, συ (τό). GORGONE, s. f. Γοργώ, οῦς (ή).

GOSIER, s. m. λαιμός, οῦ (ὁ). Un os s'était arrêté dans le gosier d'un loup, λύκου λαιμῶ δοτοῦν ἐπεπήγει (πήγνυμαι, fut. παγήσομαι), Ésop.

GOUDRON, s. m. πίσσα, ης /ή): πισσάσφαλτος, ου (ή).

GOUDRONNER, v. a. πισσόω, ö, fut. ώσω, acc. Goudronné, ée, πισσωτός, ή, όν.

GOUFFRE, s. m. φάραξ, αγγος (ή): χάσμα, ατος (τό). Rempli de gouffres, φαραγγώδης, ης, ες. || Lieu de perdition, de ruine, βάραθρον, ου (τό). || Homme instiable, φάραγξ, αγγος (ή). Comme un vrai gouffre, φάραγγος δίκην.

GOUJAT, s. m. ξυλοφόρος, ου (δ).

GOUJON, s. m. poisson, κωδιός, $\tilde{\omega}$ (δ). || Cheville de fer, σφηνίσκος, $\tilde{\omega}$ (δ): πάσσαλος, $\tilde{\omega}$ (δ).

GOUJONNER, v. a. πασσαλεύω, fut. εύσω jacc.

GOULET, s. m. — d'un port, τὸ τοῦ λιμένος στόμα, ατος.

GOULOT, s. m. στόμιον, ου (τὸ).

GOULU, υπ, adj. λάθρος, α, εν (comp. ότερος, sup. ότατος). Voyex Glouton.

GOULUMENT, adv. Voyez GLOUTONNEMENT.
GOUPILLE, s. f. πασσάλιον, ου (τδ).

GOUPILLON, s. m. περιβραντήριον, ου (τό). GOURD, Gourde, adj. engourdi, ναρκώδης, ης, ες. Avoir les mains gourdes, τὰς χεῖρας ναρκάω, ω, fut. ήσω.

GOURDE, s. f. σικύα, ας (ή).

GOURDIN, s. m. ροπαλον, ου (τὸ).

GOURMADE, s. f. κόνδυλος, ου (δ). Donner à quelqu'un des gourmades, τινά κονδυλίζω, fut. ίσω. En recevoir, κονδύλους λαμδάνω, fut. λήψομαι.

GOURMAND, ande, adj. λίχνος, ος ου η, | goût, φιλοχάλως. Qui manque de goût, άφιον (comp. ότερος, sup. ότατος). Etre gourmand, λίχνεύω, fut. εύσω.

GOURMANDER, v. a. gronder, iπι-πλήσσω, fut. πλήξω, dat. Il le gourmanda vivement, γαλεπώς αὐτῷ ἐπ-έπληξε. | Au fig. Gourmander ses passions, τὰς ἐπιθυμίας κολάζω, αίσω.

GOURMANDISE, s. f. ligyeia, as (i). Se livrer à la gourmandise, λιχνεύω, fut. εύσω: τή γαστρί χαρίζομαι, fut. ίσομαι.

GOURME, s. f. maladie des chevaux, xó $pu\zeta x$, $n \in (n)$.

GOURMER, v. a. donner des gourmades, κενδυλίζω, fut. ίσω, acc. || Se gourmer, se battre, πυκτεύομαι, fut. εύσομαι. — affecter de la gravité, σεμνοποιέρμαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

GOURMET, s. m. qui connaît le vin, ò είνογευστικός, ου. La science du vrai gourmet, ή οἰνογευστική, ῆς (sous-ent. τέχνη).

GOURMETTE, s. f. chaîne de fer attachée αυ mors, λύκος, ου (δ).

GOUSSE, s. f. \(\lambda \in 6\), \(\oint \in \text{(6)}\). Renfermé dans une gousse, thoofor, or, ov. | Gousse d'ail, σκόροδον, ου (τὸ). Petite gousse d'ail, σκορόδιον, ου (τὸ).

GOUSSET, s. m. creux de l'aisselle, uaσγάλη, ης (ή). || Odeur qui en sort, τράγος, ου (δ). Sentir le gousset, τραγίζω, fut. ίσω. | Petite poche, βαλαντίδιον, ου (τό).

GOUT, s. m. un des cinq sens, yevous, ερς (ή). Il appartient au gout de juger des saveurs, γεύσεως έστιν ή των χυλών κρίσις, Aristt. Qui tombe sous le goût, γευστός, ή, όν. Faculté du goût, ή γευστική δύναμις, εως. Avoir le goût fin, τη γευστική δυνάμει διαφέρω, fut. δι-cίσω. Plaisirs du goût, αὶ κατὰ દ્વે την γεύσιν ήδοναί : αί διά των χυμών ήδοναί, ών. || Saveur, χυλός, οῦ (δ): χυμός, οῦ (δ). Bon goût, εὐχυλία, ας (ή). Mauvais goût, δυσχυλία, ας (ή). Qui a mauvais goût, δύσχυλος, ος, ev. Qui n'a pas de goût, axudos, os, ov. Aroir le goût de, την γιύσιν παρα-πλήσιός siju, fut. Ischat, dat. Avoir le goût du vin, oivilu, fut. iow. On forme ainsi plusieurs verbes composés.

φιλοκαλία, ας (ή). Avoir du goût dans sa pa fut généralement goûté, ή γνώμη τοῖς πλείτυτο, περί την έσθητα φιλοκαλέω, ω, ful. ήσω. στοις ήρεσεν (άρέσκω, ful. άρέσω). | Goûter quel-Qui a du goût, φιλόπολος, ος, ον. Ανες i qu'un, l'estimer, τινά δεκιμάζω, fut. άσω. --

λόκαλος, ος, ev. Homme d'un goût sûr, δ δμφρων καὶ συνετὸς ἀνήρ, gén. ἀνδρός. ∥ Qui est de bon goût, élégant, ἀστυκός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : χομψός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). De mauvais goût, άγρεικος, ες, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): ἀπειρόκαλος, ος, ον.

Gout, penchant pour une chose, i misí ti σπουδή, ής. Avoir du goût pour quelque chose, περί τι σπουδάζω, fut. άσομαι, Goût de la poésie, φιλομουσία, ας (ή). Avoir ce goùt, φιλομουσίω, ώ, fut. ήσω. Qui a ce goût, φιλόμουσος, ος, ον. Goût des fables, φιλομυθία, ας (ή). Avoir ce goût, φιλομυθέω, ω, fut. ήσω. Qui a ce goût, φιλόμυθος, ος, ov. Goût du travail, φιλοπονία, ας (ή). Avoir ce goût, φιλοπονίω, ω, fut. ήσω. On forme ainsi un grand nombre de composés. Avoir les mêmes goûts, δμοιοπαθέω, ω, fut. ήσω, dat. Conformité de goûts, δμοιοπάθεια, ας (i). Je suis de votre goût là-dessus, The αύτήν σοι περί τούτου γνώμην έχω, fut. έξω. Ceci est de mon goût, τοῦτό μοι ἀρίσκει, ful. ἀρέσει. A mon goût, κατά την έμην γνώμην. Vivre selon le goût d'un autre, κατά τὸ δοκοῦν τινι ζάω, ω, fut. ζήσω.

GOUTER, u. a. dans le sens propre, γεύομαι, fut. γεύσομαι, gén. Les gourmands se pressent de goûter chaque mets qu'on apprête, εί λίχνει τοῦ ἀεὶ παρα-φερομένου ἀπογεύονται, Plat. Goûter le premier ou avant un autre, προ-γεύομαι. Elle goûtera le breuvage qu'on t'apporte, προ-γιύσεταί σοι του ποτου, Athén. Faire goûter, γεύω, fut. γεύσω. quelque chose, τινός. - à quelqu'un, τινά. Au fig. comme au propre. Goûter les douceurs du commandement, τῆς ἀρχῆς γεύομαι, fut. γιύσομαι, Hérodt. Il fit goûter la liberté aux esclaves, της έλευθερίας τους δούλους έγευσε (γεύω, fut. γεύσω), Plut. Tu goûteras tous les biens, των τερπνών ούδενδ; άγευστος έση (είμί, fut. Isouat), Xén.

Gouter, approuver, δοκιμάζω, fut. άσω. acc. : ἐπ-αινίω, ω, fut. αινίσω, acc. : ἀπο-δί-Youar, fut. difform, acc. Godter un avis, Gour, sentiment du beau dans les arts, τη γνώμη συν-αινίω, ω, fut. αινίσω. Cet avis

ful. yphochau.

Gouten, v. n. prendre le goûter, to duλινόν προσ-φέρομαι, fut. προσ-οίσομαι.

GOUTER, s. m. léger repas, tò δειλινόν, cũ. GOUTTE, s. f. partie d'un liquide, vexá;, άδος (ή): σταγών, όνος (ή): ρανίς, ίδος (ή). Petite goutte, ψέχάδιον, ου (τὸ). Tomber par goulles, ψεχάζω, ful. άσω: στάζω, ful. στάξω: σταλάζω, fut. άξω. Goutte à goutte, στάγδην. Qui tombe geutte à goutte, στακτός, ή, όν. || Ne voir goutte, être aveugle, τυφλώττω, fut. ώξω : άμδλυώττω, fut. ώξω. Ils ne voient goutte dans les affaires, πρὸς τά γινόμενα άμθλυώττουσι.

GOUTTE, s. f. maladie des articulations, άρθρίτις, ιδος (ή). Goulte aux pieds, ποδάγρα, ας (ή). Goutte aux mains, χειράγρα, ας (ή). Goutte sciatique, ἰσχιάς, άδος (ή). Avoir la goutte, ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου χάμνω, fut. каробран, Hérodn. Avoir la goutte aux pieds, πεδαγράω ου πεδαγριάω, ω, fut. άσω, Plat. Rire tourmenté par la goutte, ὑπὸ ποδάγρας κατα-τείνομαι, fut. ταθήσομαι. Qui a la goutte, voyes GOUTTEUX.

GOUTTELETTE, s. f. ψεκάδιον, ου (τὸ). · GOUTTEUX, euse, adj. apopitimos, i, év. Goutteux aux pieds, ποδαγρικός, ή, όν.

GOUTTIÈRE, s. f. udpappin, ne (n).

GOUVERNAIL, s. m. πηδάλιον, ου (τό). Muni d'un gouvernail, πηδαλιωτός, ή, όν. Qui n'en a pas, ἀπήδαλος, ος, cv. Barre du gouvernail, είαξ, ακες (δ). Conduire le gouvernail, ciaxiζω, fut. icu. | Au fig. Tenir le gouvernail de l'État, τῆς πολιτείας τοὺς είακας κατ-έχω, fall. καθ-έξω: την πολιν κυθερνάω, ü, ful. ńsw.

GOUVERNANTE, a. f. celle qui gouverne un Etat, une province, hymeric, idos (n). Femme du gouverneur, ή του ήγιμόνος γυνή, αικός (ή). | Ménagère, ταμία, ας (ή). | Gouvernante d'enfants, celle qui préside à leur éducation, if in the naidelas. Plus soment on tourne par nouerice, προφός, οῦ (ή).

aimer sa société, ήδίως τινὶ χράομαι, ωμαι, λείψομαι. Être à la tête du gouvernement, των πραγμάτων προ-ίσταμαι, fut. προ-στήσομαι. || Prevince, ἐπαρχία, ας (ή): διείκησε, εως (ή). Donner à quelqu'un un gouvernement, une province à gouverner, inappiar tivi interpénde. ful. τρέψω.

> GOUVERNER, v. a. diriger un vaisseau, un bateau, xubepvaw, w, fut. row, acc.: ciaxίζω, fut. ίσω, acc. || Conduire, diriger à son gré, κυθερνάω, ω, fut. ήσω, acc. - l'espeit de quelqu'un, τινός γνώμην, Pind. || Régir, administrer, δι-οικέω, ω, fut. τίσω, acc. Genverner un État avec justice et prudence, &καίως και σωφρόνως την πολιν δι-ακίω, -. Etat bien gouverne, i et memodireupieva midic, εως. || Commander, avoir sous ses lois, πρατέω, ω, fut. ήσω, gen. Se laisser gouverner, bπό τινος πρατέφμαι, σύμαι, fut. ηθήσφμαι. Se laisser gouverner par les femmes, quaixexpartiquat, ούμαι, fut. ηθήφομαι. | Elever, diriger l'éducation d'un enfant, naudayuziu, ū, fut. nou, acc.

> Gouvennen, v. n. être chargé du gouvernement, πελιτεύεμαι, fut. εύσεμαι. Gouverner dans le sens ou dans l'intérêt de quelqu'un, τά του δείνος πολιτεύομαι, fut. εύσομαι, ασ. Gouverner dans un sens contraire à quelqu'un, άντι-πολιτεύομαι, fut. εύσομαι, dat.

> se Gouverner, v. r. se conduire, tà incuτου δικοιχέω, ω, fut. ήσω. Se gouverner per l'exemple d'autrui, τῷ τῶν άλλων ὑπιδείγμαπ τά κθη ρυθμίζω, fut. ίσω.

> GOUVERNEUR, s. m. - d'une province, d'une ville, fremis, ovos (6): Emapyos, ou (6). Le gouverneur de la ville, à smi vije molteus. Inscr. | - d'un enfant, maidaywyóc, ou (6). Le gouverneur du prince, du jeune César, à émi της παιδείας του Καίσαρος, Ιπεςτ.

> GRABAT, s. m. xlividion, ou (rd). || Etre sur le grabat, τῆ κλίνη προσ-δίδεμαι (parf. passif de προσ-δίω, fut. δήσω), Chrysost. Qui est sur le grabat, voyex GRABATAIRE.

> GRABATAIRE, adj. xlwometric, ric, ic : σελενήρης, ης, ες.

GRACE, s. f. bon air, zápic, itec (%). GOUVERNEMENT, s. m. administration, Bonne grace, τὸ εύχαρι, ιτος. Qui a de la πελιτεία, ας (ii) Mauvais gouvernement, κα- grace, εύχαρις, ις, ι, gen. ιτος : χαρίεις, κοπολιτεία, ας (ή). Gouvernement d'un seul, εσσα, εν (comp. έστερος, sup. έστατος). Avec μοναρχία, ας (ή). Gouvernement de plusieurs, grâce, χαριίντως. Parler avec beaucoup de πολυαρχία, ας (ή). Prendre le gouvernement grâce, χαριέστατα λέγω, fut. λίξω. Sans grâce, de l'État, τῶν πραγμάτων ἀντι-λαμδάνομαι, fut. Ιάχαρίτως. [] De mauvaise grâce, avec répugnance, andas. | Vous auriez mauvaise grace de ne pas croire, άτοπα ποιήσαις άν άπιστων (ποιέω, ω, fui. ήσω : ἀπιστέω, ω, fut. ήσω). Un maître aurait mauvaise grâce de, ου πρεπώδες αν είν τω διδασκάλω, infin.

GRACE, faveur, χάρις, ιτος (ή). Accorder une grace, χάριν δίδωμι, fut. δώσω, dat. Recevoir comme une grâce, εν χάριτι λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Rendre grace pour grace, χάριν άνταπο-δίδωμι, fut. άνταπο-δώσω, dat. | La grace de Dieu, ή του Θιού χάρις, ιτος. Par la grace de Dieu, σùν Θιω. | De grace, je vous en prie, ιμπεύω σοί. Taisez-vous, de grace, δέςμαί σου σιγάν (δέςμαι, ful. δεήσομαι : σιγάω, ω, fut. σιγήσομαι).

GRACE, pardon, συγγνώμη, ης (ή). Faire grace, συγ-γινώσκω, fut. γνώσομαι, dat. Trouver grace auprès de quelqu'un, ou mount παρά τινος τυγχάνω, fut. τεύξομαι. || Il lui fit grace de sa dette, τὸ δφλημα αὐτῷ ἐχαρίσατο (χαρίζομαι, fut. ίσομαι), ου άφ-παι (άφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω).

GRACES, divinités de la fable, Xápitec, es (ai). | Agréments de la figure ou de l'esprit, χάριτες, ων (αί), ou au singulier, χάρις, 4τος (i). Se donner des grâces, χαριεντίζομαι, fut. icouat. || Remerciments, actions de graces, τὸ χαριστήριον, ω. Fait ou offert en action de grâces, χαριστήριος, ος, ov. Discours d'action de grâces, ὁ χαριστήριος λόγος, ου. Rendre graces à quelqu'un, rivi sugapiorie. ω, fut. ήσω. | Faveur, bienveillance, χάρις, ττις (\dot{n}) : εύνοια, ας (\dot{n}) . Avoir les bonnes graces de quelqu'un, suvoian tivos Exa, fut. εξω. Mettre dans les bonnes grâces du prince, τῷ βασιλεῖ εἰκειόω, ω, fut. ώσω, acc. Chercher ou rechercher les bonnes grâces de quelqu'un, rivi xapiζομαι, fut. icopan.

GRACIABLE, adj. συγγνωστός, ή, όν. Qui m'est pas graciable, ἀσύγγνωστος, ος, ον.

GRACIEUSEMENT, adv. avec grace, gaριίντως (comp. εστίρως, sip. ίστατα). | Avec bienveillance, φιλοφρόνως.

GRACIEUSER, v. a. φιλοφρονέσμαι, σύμαι, ful. risopat, acc.

GRACIEUSETE, s. f. φιλοφροσύνη, ης (ή). sup. ίστατος). || Obligeant bienveillant, φιλόφρων , ων, εν (comp. ονέστερος, sup. ενέστατος). | ματοπώλης, ου (δ).

GRACILITE, s. f. iogystras, neas (n). - de la voix, ίσχνεφωνία, ας (ή).

GRADATION, s. f. xi.iuak, axos (i). Par gradation, xhuambov.

GRADE, s. m. βαθμός, οῦ (δ) : ἀξίωμα, ατος (τό). Ceux qui sont en grade, οἱ ἐν βαθμώ. Monter en grade, είς άξίωμα προ-άγομαι, sut. αχθήσωμαι.

GRADIN, s. m. βαθμός, οῦ (δ) : βαθμίς, ίδος (ή). En forme de gradins, βαθμηδόν. Disposé en gradins, βαθμοειδής, ής, ές.

GRADUATION, s. f. tournez par le verbe. GRADUEL, BLLE, adj. qui augmente progressivement, πρέμα αυξανόμενος, η, ον (partic. passif d'auξάνω, fut. αυξήσω): βάδην προερχόμενος, η, ον (partic. de προ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι).

GRADUELLEMENT, adv. ήρέμα : βάδην: Balundóv.

GRADUER, v. a. diviser par degrés, ueρίζω, fut. ίσω, acc. || Disposer par gradation, κλιμακηδόν δια-τάσσω, fut. τάξω, acc. | Les gradués, ceux qui ont un grade, ci èv βαθμώ.

GRAILLON, s. m. iwloxpasia, as (i).

GRAIN, s. m. xóxxcc, ou (6). Grain de grenade, δ τῆς ρόας κόκκες, ου. Grain de senevé, κώκκος σινάσιως, Bibl. Grain de blé, κόκκες του σίτου, Bibl. Un seul grain de froment, είς πυρός, gén. ένὸς πυρού. | Grain de raisin, bák, gén. bayóc (n). Petit grain, baγίον, ου (τὸ). | Grain de sel, d'encens, etc. χόνδρος, ου (δ). Grain de sable, ψαμμίον, ου (τό).

GRAMS, blé, oïros, ou (6). Marchand de grains, σιτοπώλης, ου (δ). Convoi de grains, σιτοπομπεία, ας (ή). Transporter des grains, σιταγωγέω, ω, fut. ήσω. Qui sert au transport des grains, σιταγωγός, ός, όν : σιτοπομπός, ός, όν. Qui concerne les grains, στερός, α, έν. Loi sur les grains, ὁ σιτικός vojeco, ou.

GRAINE, s. f. oniqua, arcs (tò). Petite graine, σπερμάτιον, ου (τό). Monter en graine, σπερματίζω, fut. icu. Avoir de la graine, σπερμοφυέω, ω, fut. ήσω: σπερμοφορέω, 🗣 ω. ful. ήσω : σπερμογονέω, ω, ful. ήσω. Qué en porte, σπερμοφόρος, ος, ον : σπερμογόνος, GRACIEUX, Russ, adj. plein de grace, ος, ον, Venu de graine, σπιρμοφυίες, ής, ές. a imable, χαρίεις, εσσα., εν (comp. έστερος Ramasser les graines, σπερικολογίω, ώ, fut. ήσω. GRAINIER, ON GRAINETIER, S. M. OTIC-

GRAISSAGE, s. m. ἄκειψις, εως (ή).
GRAISSE, s. f. substance qui fait partie du corps des animaux, πιμελή, ῆς (ή). Graisse ferme et compacte, στίαρ, gén. στίατος (τὸ). Être chargé de graisse, στεατόςωαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι. || Substance pour graisser, λίπος, ους (τὸ). Se frotter la tête de graisse, τὴν κεφαλήν πολλώ λίπει ἀλείφομαι. fut. ἀλείψομαι.

GRAISSER, v. a. ἀλείφω, fut. ἀλείψω, acc.: χρίω ου περι-χρίω, fut. χρίωω, acc. || Prov. Graisser la patte, corrompre par des présents, δωροχοπίω, ω, fut. ήσω, aco. On lui a graissé la patte pour le faire taire, tournez, un bœuf a marché sur sa langue, βοῦς ἐπὶ γλώσση βέδηκε (βαίνω, fut. βήσομαι), Prov.

GRAISSEUX, ευσε, adj. στεατώδης, ης, ες. GRAMEN, s. m. χόρτος, ου (ό).

GRAMINE, ex, adj. yoptwong, ng, ec.

GRAMMAIRE, s. f. ή γραμματική, ῆς (sous-ent. τέχνη). Enseigner la grammaire, τὰ γράμματα διδάσκω, fut. διδάξω, acc. Préceptes de la grammaire, τὰ γραμματικά, ῶν. Éléments de la grammaire, στοιχεῖα, ων (τὰ).

GRAMMAIRIEN, s. m. δ γραμματικός, οδ. Mauvais grammairien, γραμματιστής, οδ (δ). GRAMMATICAL, ALE, adj. γραμματικός, π, όν.

GRAMMATICALEMENT, adv. γραμματικώς. GRAND, GRANDE, adj. μέγας, μεγάλη, μέγα (comp. μείζων, sup. μέγιστος). Très-grand, παμμέγας, άλη, α : παμμεγέθης, ης, ες. Grand nombre, τὸ πολὺ πληθος, συς. Grandes richesses, τὰ πολλά χρήματα, ων. Grande puissance, ή πολλή δύναμις, εως. Eprouver une grande perte, μέγα βλάπτομαι, fut. βλαδήσομαι. || Grande âme, ή μεγάλη ψυχή, ῆς. Avoir une grande âme, μεγαλοψύχως έχω, fut. έξω. Il se montrait grand par son courage, άρετη μέγας Āν. Si grand, aussi grand, τοσούτος, αύτη, ούτο: τηλιχούτος, αύτη, ούτο. Il est tombé dans de si grands malheurs que, τηλικαύταις συμφοραίς περι-έπεσεν ώστε, infin. Assez grand, ίκανός, ή, όν. Cette récompense est assez grande pour lui, ίκανὸν αὐτῷ τὸ ἄθλον, ου. Assez grand pour que, τοσεύτες ου τηλικούτος ώστε, infin.

LES GRANDS, s. m. pl. μιγιστάνες, ων (οί)
GRANDEMENT, adv. fort, beaucoup, αφοδρῶς; σφόδρα: ίσχυρῶς. || Avec magnificence,
πολυτελῶς: μεγαλοπρεπῶς.

GRANDEUR, s. f. μίγιδος, ευς (τδ). D'une bonne grandeur, εὐμεγίδης, ης, ες. D'une égale grandeur, ἱσιμεγίδης, ης, ες. || Grandeur de sentiments, μεγαλοφροσύνη, ης (ή). Qui de la grandeur dans les sentiments, μεγαλόφρων, ων, ον, gén. ονος. Ανοίτ un air de grandeur et de majesté, μέγιδος ακὶ ἀξίωμα έχω, ful. εξω. || Arriver au plus haut point de grandeur, εἰς μέγιστον ὕψος προ-έρχομαι, ful. ελεύσομαι. Telle était la grandeur du peuple romain, τηλικοῦτοι τὸ μέγιδος ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι. || Les grandeurs, τιμεί, ὧν (αἰ): ἀρχαί, ὧν (αἰ). Les grandeurs humaines, τὰ ἀνθρώπινα, ων.

GRANDIR, v. n. αύξομαι ου αύξάνομαι. fut. αύξηθήσομαι: αύξω ου αύξάνω, fut. αὐξήσω: tm-δίδωμι, fut. tm-δώσω. Faire grandir, αύξω ου αὐξάνω ου tπ-αυξάνω, fut. αυξήσω, acc.

GRAND'MÈRE, s. f. μάμμα, κς (ή).

GRAND-PERE, s. m. πάππος, ου (δ).

GRANGE, s. f. pour serrer le fourrage, χορτοδολών, ῶνος (δ). — pour serrer le blé, σιτοδολών, ῶνος (δ). Aire de la grange, ἄλως, ω (ή). Baitre en grange, ἀλοάω, ῶ, fut. ήσω.

GRANIT, s. m. δ συηνίτης λίθος, ου. GRAPHIQUE, adj. γραφικός, ή, όν.

GRAPHIQUEMENT, adv. γραφικώς.

GRAPPE, s. f. βότρυς, υος (δ). Petite grappe, βοτρυδίον, ου (τδ). En grappe, βοτρυδίον, ου (τδ). En grappe, βοτρυδόν. Se mettre en grappe, βοτρυδόν. Cipat, fut. ωδήσομαι. Grappe de raisin, et quelquefois grappe en général, σταφύλη, ης (ή). Petite grappe, σταφύλιον, ου (τδ). Grappe de raisin sec, σταφυλίς, ίδος (ή). Chargé de grappes, πολυστάφυλος, ος, ον: πολύδοτρυς, υς, υ, gén. υος. || Prov. Mordre à la grappe, tournez, avaler l'hameçon, τὸ άγκιστρον καταπίνω, fut. πίομαι.

GRAPPILLAGE, s. m. action de ramasser les grains, βαγολογία, ας (ή). || Petits gains souvent illicites, γρίπισμα, ατος (τό).

GRAPPILLER, v. n. ἐρχολογίω, ω, fut. ήσω: ἑαγίζω, fut. ίσω. || Faire de petits profits, γριπίζω, fut. ίσω.

GRAPPILLEUR, s. m. βαγολόγος, ου (5). GRAPPILLON, s. m. βοτρύδιον, ου (τό): σταφύλιον, ου (τό).

GRAPPIN, s. m. ἄγῶιστρον, ου (τὸ): ἀρπαγή, ῆς (ἡ). Jeter le grappin sur, ἀρπάζω, fut. άξω, acc.

GRAS, Asse, adj. qui a de l'embonpoint, doigt, ένὶ δακτύλω τὰν κιφαλὰν κνάομα, ωμαι, πίων, πίειρα, πίον, gén. ονος, είρας, ονος (comp. | fut. xyήσομαι, Plut. πιότερος, α, ον, ευρ. πιότατος, η, ον): πιμελής, ής, ίς (comp. ίστερος, sup. ίστατος). Un peu gras, ὑποπίμελος, ος, ον. Très-gras, κα-΄ ταπίμελος, ος, ον. Bouf gras, δ σιτιστός βούς, gen. Bese. Poulet gras, opvis outloth, ne (n). Faire gras, manger gras, xοιωφαγίω, ω, fut. νίσω. | Le gras de la jambe, γαστρακνημία, ac (n).

GRAS, onclueux, huileux, himapos, a, ov comp. ώτερος, sup. ώτατος). Huile grasse, τὸ λιπαρόν έλαιον, ου. | Habit gras, taché de graisse, ή φυπαρά έσθής, ήτος. Laine grasse, τὸ ἡυπαρὸν έριον, ου. | Terre grasse, argile, αργιλος, ου (ή). Terrain gras et fertile, τό πίειρα καὶ άγαθὸ χώρα, ας : ή εύγειος χώρα, ας.

GRAS, fertile, πίων, πίειρα, πίον, gén. ονος, είρας, ονος (comp. πιότερος, sup. πιότατος).

GRAS-DOUBLE, s. m. ἐπίπλοον, ου (τὸ). GRASSEMENT, adv. λιπαρῶς. Vivre grassement, λιπαρώς ζάω, ώ, fut. ζήσομαι.

GRASSET, ETTE, adj. υποπίμελος, ος, ον. GRASSEYEMENT, s. m. action de grasseyer, τραυλισμός, ου (δ). || Défaut de celui qui grasseye, τραυλότης, ητος (ή).

GRASSEYER, v. n. τραυλίζω, fut. ίσω. Qui grasseye, τραυλός, ή, όν : ἡωδικώτερος, æ, cv.

. GRATERON, s. m. plante, ἀπαρίνη, ης (ή). GRATIFICATION, s. f. δωρεά, ας (ή): φιλοδώρημα, ατος (τό). Gratification faite à l'armée ou au peuple, voun, ne (n).

GRATIFIER, v. a. δωρίσμαι, συμαι, fut. πίσομαι, acc. - quelqu'un de quelque chose, τινά τινι, ου τινά τι. L'aoriste εδωρήθην a le sens passif. Il fut gratifié, idworion, dat. ou acc. Le pursait didwonual a les deux sens. J'ai gratifié quelqu'un, δεδώρημαί τινα. Il a été gratisié, διδώρηται, dat. ou acc.

GRATIS, adv. προϊκα : άμισθί : δωρεάν.

GRATITUDE, s. f. εὐχαριστία, ας (ή). Voyez RECONNAISSANCE.

GRATTELEUX, EUSE, adj. λειχηνιών, ωσα, ών, gen. ωντις (partic. de λειχηνιάω, ω, fut. **άσω).**

GRATTELLE, s. f. leighy, hvog (6).

GRATTOIR, s. m. xyngtriploy, ou (tò). GRATUIT, TITE, adj. προίχιος, ος ου α, ον. GRATUITEMENT, adv. πρείκα : άμισθί,

GRAVATS, s. m. pl. Voyez GRAVOIS.

GRAVE, adj. opposé à aigu, βαρύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Voix grave, ή βαρεία φωνή, ης. Avoir une voix grave, βαρυφωνίω, ω, fut. ήσω. Accent grave, ὁ βαρὺς τόνος, ου. | Important, λόγου αξιος, α, ον, ου d'un seul mot άξιολογος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): δεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Affaire grave, τὸ δεινόν πράγμα, ατος. Malheur grave, ή βαρεία συμφορά, ας. | Sévère dans son maintien, σεμνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): σεμνοπρεπής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Air grave, σεμνοπροσωπία, ας (ή). Affecter un air grave, στμνο-προσωπίω, ω, fut. ήσω. | Prudent, éclairé, σώφρων, ων, ον, gén. ονος (comp. ανέστερος, sup. ονίστατος). Autorité grave, ὁ έχέγγυος μάσ-TUE, UPOC.

GRAVELEUX, RUSE, adj. plein de gravier, ψηφιδώδης, τς, ες. | Qui a la gravelle, νεφριτικός, ή, όν. | Licencieux, ἀσελγής, ής, ές. GRAVELLE, s. f. νεφρίτις, ιδος $(\dot{\eta})$.

GRAVEMENT, adv. σεμνώς. Parler gravement, σεμνοστομέω, ω, fut. ήσω.

GRAVER, ν. α. γλύφω, fut. γλύψω, acc. Graver sur, έγ-γλύφω, fut. γλύψω, acc.: έγγράφω, fut. γράψω, acc. : ἐγ-χαράσσω, fut. άξω, acc. Le régime indir. au dat. Graver sur une colonne, τῆ στόλη έγ-γράφω ου έπιγράφω, fut. γράψω, acc. Gravé, ée, part. γλυπτός, ή, όν. Bien gravé, ευγλυπτος, ος, ον. Au fig. Graver profondément dans l'esprit, τη ψυχή βαθέως έγ-χαράσσω, fut. άξω, acc. Leçons qui se gravent profondément dans l'esprit, μαθήματα είς βάθος έν-σημαινόμενα (ένσημαίνω, fut. ανώ), Basil.

GRAVEUR, s. m. γλύπτης, ου (δ).

GRAVIER, s. m. ψηφίον, ου (τό). Plein de gravier, ψηφιδώδης, ης, ες.

GRAVIR, v. a. ava-baivo, fut. biscuai, acc. GRAVITATION, s. f. π εριφορά, $\tilde{\alpha}$ ς (ή).

GRAVITE, s. f. pesanteur, βάρος, ου, (τὸ). | Importance, ἀξίωσις, εως (ή). | Main-GRATTER, v. a. κνάω, ω, ου κνήθω, lien ou mœurs graves, σεμνότης, ητος (ή). Affecter fut. κνήσω, acc. Se gratter la tête avec le de la gravité, σεμνοποιέσμαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Parler avec gravité, σεμνελογίτμαι, τύμαι, | ή άνελλήνιστος σύνταζες, εως. Rendre grec, έξfut. ήσυμαι. Avec gravité, σεμνοπρεπώς.

GRAVITER, v. n. tourner en se rapprochant, περι-φέρομαι, fut. περι-ενεχθήσομαι. vers le même point, είς τὸ αὐτό.

GRAVOIS, s. m. pl. décombres, ἰρείπια, ων (τά).

GRAVURE, s. f. action de graver, ylumi, \tilde{n}_{i} (\tilde{n}) . — en relief, \tilde{a}_{i} \tilde{n}_{i} \tilde{n}_{i} (\tilde{n}) . || Ouvrage gravé, τὸ γλυπτόν, οῦ. — en relief, τὸ ἀνάγλυφον, ου. || Estampe obtenue par la gravure, ἐκτύπωμα, ατος (τὸ).

GRÉ, s. m. $\pi p \varphi x i \varphi x \alpha x \varphi, \epsilon \omega \varphi (\dot{\eta})$. De bon gré, έχ προαιρίσεως : έχουσίως : έχοντί. Qui agit de bon gré, ixúv, cũca, cv, gén. cvroc. Il l'a sait de bon gré, ixèv impage : au fem. έκουσα έπραξε (πράσσω, fut. πράξω). Agir au gré de quelqu'un, κατά γνώμην τινί πράσσω, fut. πράξω. Au gré des vents, κατά τους άνέμους. Au gré de la fortune, κατά την τύχην. Contre son gré, de mauvais gré, axcusius. Qui agit contre son gré, axwv, cuax, ov, gén. ovroç. Ils vinrent contre leur gré, axovτις ηλθον (έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Contre le gré de quelqu'un, ακοντός τινος : ανω τινός γνώμης. Il le fera bon gré mal gré, βιασθείς ή πεισθείς πράξει (βιάζομαι, fut. βιασθήσομαι : πείθεμαι, fut. πεισθήσεμαι). || Savoir bon gré, χάριν οίδα, fut. είσομαι : χάριν έχω, fut. Εω. de quelque chose, πινός. - à quelqu'un, πινί, Je vous sais bien bon gré de cette conduite, τούτων έγώ σοι πλείστην χάριν έχω, fut. έξω. Savoir mauvais gre, δυσχεραίνω, fut. ανώ: ἄχθομαι, fut. ἀχθεσθήσομαι. — à quelqu'un, τινί. - de quelque chose, τί ου ἐπί TIVI. Je vous prie de ne pas m'en savoir mauvais gré, δέςμαι ύμων μηδέν άχθεσθηναί μοι, Dém. Ne m'en sachez pas mauvais gré, un μοι ταύτα μέμφου (μέμφομαι, fut. μέμψομαι). Οπ doit leur en savoir mauvais gré, τοῦτο αὐτοις άξιον μέμφεσθαι, Plat. Dont on sait mauvais gré, ἐπαχθής, ής, ές : ἐπίφθονος, ος , αv.

GREC, s. m. GRECQUE, s. f. ELLANY, TIVOS jó): au féminin, Ελλάς, άδος (ή). | adj. έλληακός, ή, όν : au fém. Ελληνική, ής, ou ελλάς, adoc. Langue grecque, i illnown ou illas γλώσσα, ης. Parler grec, ελληνίζω, fut. ίσω. En grec, ελληνιστί. Tournure grecque, ελληελληνίζω, fut. ίσω, acc.

GREDIN, s. m. 6 củ troavóc, cũ

GREEMENT, s. m. xataoxium, n. (n).

GREER, v. a. κατα-σκευάζω, fut. άσω, acc. GREFFE, s. m. dépôt des actes, γραμματοφυλάκιον, ου (τὸ): ἀρχεῖον, ου (τὸ). Déposer au greffe, είς τὸ γραμματοφυλάκιον κατα-τίθεμαι, fut. xata-bhscuat.

GREFFE, s. f. ente des arbres, imporsia, ας (ή). Greffe en fente, έγκεντρισμός, ου (ό). Greffe par entaille, ἐμφυλλισμός, οῦ (ὁ). Greffe en écusson, ἐνοφθαλμισμός, οῦ (ό).

GREFFER, ν. α. έμ-φυτεύω, fut. εύσω, acc. Greffer en fente, έγ-κεντρίζω, fut. ίσω, acc. Greffer par entaille, έμ-φυλλίζω, fut. iam, acc. Greffer en écusson, ev-coθαλμίζω, fut. iow, acc.

GREFFIER, s. m. γραμματεύς, ίως (έ). Étre greffier, γραμματεύω, fut. εύσω.

GREFFOIR, s. m. σμιλίον, ου (τὸ) : τὸ ὁξῦ δρέπανον, ου, Géop.

GRÉGEOIS, adj. Le seu grégeois, tò lepòr πυρ, gén. πυρός.

GRELE, adj. faible, mince, lozvoc, n, ov (comp. ότερος, sup. ότατος). Voix grêle, & ίσχνη φωνή, ής. Qui a la voix grêle, ίσχνόφωνος, ος, ον.

GRELE, s. f. zálala, n. (n). Étre battu de la grêle, χαλαζοχοπίσμαι, ούμαι, fut. κθήσιμαι. || Une grêle de traits, αὶ τῶν βελῶν νιφάδες, ων. Faire pleuvoir sur quelqu'un une grêle de pierres, λίθοις τινά ἐπι-χαλαζάω, ω, fut. isw, Luc.

GRELER, v. a. gâter par la grêle, yadaζοδολίω ου χαλαζοχοπίω, ω, fut. ήσω, acc. | v. n. et impers. Il grêle, χάλαζα γίνεται, fut. Yevnoerau. || Rire grêlé, marqué de la petite vérole, τὸ πρόσωπον έγ-κιχάραγμαι (parf. passif d'iy-χαράσσω, fut. άξω).

GRÈLON, s. m. grain de grêle, zálala, ns (n).

GRELOT, s. m. clochette ronde, xώδων, cycs (6).

GRELOTTER, v. n. être transi de froid, ριγόω, ω, fut. ριγώσω : έρριγα (parf. irrég. . de ριγόω, ω).

GRÉMIL, s. m. plante, λιθόσπερμον, ου (τό). GRENADE, s. f. fruit du grenadier, poz. πομός, \vec{a} (δ). Tournure qui n'est pas grecque, \vec{a} \vec{a} \vec{a} \vec{b} \vec{a} \vec{b} \vec{a} \vec{b} ecorde de la grenade, σίδιον, ου (τό). Grain de grenade, κόκκων, ωνος (δ): δ τῆς φοᾶς είκκως, ου. || Espèce de boulet, ή πυρφόρος πραϊρα, ας.

GRENADIER, s. m. arbrs, ξcá, ᾶς (ἡ). Neur du grenadier, κύτινος, ου (ὁ). Fleur du grenadier sauvage, βαλαύστιον, ου (τὸ). || Soldat qui combat avec des grenades, ὁ πυρο-Εύλος ἐπλίτης, ου ου simplement ὁπλίτης, ου (ὁ).

GRENER, v. n. monter en graine, σπιρματίζω, fat. ίσω : σπιρμοφυίω, ω, fut. ήσω.

GRENETIER, s. m. σπερματοπώλης, ου (δ). GRENIER, s. m.—à blé, σιτοδολών, ῶνος (δ). Grenier à foin, χορτοδολών, ῶνος (δ). || Grenier à sel, ἡ τῶν ἀλῶν ἀποθήκη, ης.

GRENOUILLE, s. f. βάτραχος, ου (δ). De grenouille, βατράχειος, α, ον. Combat des rats et des grenouilles, βατραχομυσμαχία, ας (ή).

GRENOUILLETTE, s. f. herbe, βατράχιον, ου (τὸ).

GRENU, υκ, αdj. πολύσπερμος, ος, ον. GRES, s. m. sorte de pierre, λίθος ψαμμίτης, ου (δ).

GRESIL, s. m. pelite grele, i denti zá-

GRÉSILLER, v. n. et impers. Il grésille, henti galaça giverat, fut. gevinostat.

GRÈVE, s. f. rivage, $\alpha i \gamma i \alpha \lambda \delta \zeta$, $\delta \tilde{U}(\delta)$: $\dot{\eta} \dot{\omega} v$, $\dot{\delta} v \in (\dot{\eta})$: $\dot{\alpha} \dot{x} \dot{x} \dot{\eta}$, $\tilde{\eta} \in (\dot{\eta})$.

GREVER, ν. α. surcharger, βαρύνω, fut. υνώ, αυς. : κατα-δαρίω, ω, fut. ήσω, αυς. Grever ses sujets d'impôls, δασμεῖς τοὺς ὑπηκότυς ἐχ-τραγηλίζω, fut. ίσω.

GRIÈCHE, adj. Pie-grièche, oiseau, κίσσα, κς (ή). Ortie-grièche, plante, ἡ ἀγριωτέρα κώδη, κς.

GRIEF, 1848, adj. δεινός, τί, όν (comp. ότερος, 8219. ότατος).

GRIEF, s. m. sujet de plainte, εγκλημα, ατος (τό). Avoir des griefs contre quelqu'un, τνι έγκλήματα έχω, fus. εξω. Les griefs que les alliés ont contre les Athéniens, τὰ τῶν συμμάχων εἰς τοὺς 'Αθηναίους ἐγκλήματα, Thuc. GRIEVEMENT απα διμώς litra grière.

GRIBVEMENT, αdv. δεινώς. Bite grièvement blessé, ίσχυρως τραυματίζομαι, fut. ισθήment.

GRIEVETE, s. f. δεινότης, ητος (ή).
GRIFFE, s. f. όνυξ, υχος (δ). Petite griffe,

wairfe, s. f. δτοξ, υχος (δ). Peute griffe, | δτόχιον, συ (τό). Donner un coup de griffe, | δτοξει όμωσο, fut. δτωύξω, acc.

GRIFFON, s. m. oiseau, γεύψ, gên. γρυπός (δ). GRIFFONNAGE, s. m. townez par le verbe. GRIFFONNER, v. a. πεφυρμένως γράφω, fut. γράψω, acc.

GRIGNOTER, v. a. περι-τρώγω, fut. τρώξομαι, acc.

GRIL, s. m. ustensile, ἰσχάρα, ας $(\acute{\eta})$: ἰσχάριον, ου $(τ\grave{o})$: ἰσχαρίς, ίδος $(\acute{\eta})$.

GRILLAGE, s. m. διατυωτόν, αῦ (τὸ).

GRILLAGER, υ. α. δικτυωτῷ περι-φράγγυμα, fut φράζω.

GRILLE, s. f. garniture en barreaux de fer, μγκλίς, ίδος (ή).

GRILLER, v. a. munir d'une grille, κηκλίδι περι-φράγγυμι.

GRILLER, v. a. faire cuirc sur le gril, ἐπὶ τῆς ἐσχάρας ὀπτάω, ω, fut. ήσω, acc. Grillé, ée, ὀπτός, ή, όν. || Brûler, καίω ου περι-καίω, fut. καύσω, acc.

GRILLON, s. m. insecte, γρύλλος, ου (δ).
GRIMACE, s. f. contorsion, ή τοῦ προσώπου διαστροφή, ῆς. || Façon affectée, ἀκκισμός, οῦ (δ). || Feinte, προσκοίησις, εως (ή): ὑπόκρισις, εως (ή). Par grimace, ὑποκριτικός.

GRIMACER, v. n. faire des grimaces, τὸ πρόσωπον δια-στρίφομαι, fut. στρίψομαι. [Faire des façons, ἀχκίζομαι, fut. ίσομαι: θρύπτομαι, fut. θρύψομαι. | Faire de faux plis, χολπόσμαι, σύμαι, fut. ωθήσομαι

GRIMACIER, s. m. sorte de bateleur, μῖμος, cu (δ). || adj. qui fait des façons, des grimaces, ἀκαζόμενος, n, ov (purtic. d'ἀκαζόμενος).

GRIMOIRE, s. m. écrit magique, το μαγικον διάγραμμα, ατος. | Discours obscur, γρίφος, ω (δ).

GRIMPER, v. n. monter en rampant, α΄ιέρπω, fut. έρψω: ἀν-αξριχάτμαι, ωμαι, fut.
ήσομαι. || En parlant des plantes, ίγ-κισστύτμαι,
fut. ευθήσομαι.

GRINCEMENT, s. m. βρυγμές, οδ (δ). **GRINCER**, v. a.—les dents, τοὺς ὀδόντας βρύχω, fut βρύξω.

GRIPPE, s. f. manie, μανία, ας (ή). ||
Prendre en grippe, δι' όργης έχω, fut. έξω, acc.
GRIPPEB, v. a. dérober, άρπαζω οπ ύφαρπαζω, fut. άξω, acc. || Se gripper, se retiver en se fronçant, ρυτιδόσμαι, σύμαι, fut.
ωθήσομαι.

GRIS, GRISE, adj. de couleur grise, λευχοφαιος, ος, ον. Gris cendré, σποδιαίος, α, ον. Devenir gris. oncoccuat, fut. tobnocuat. | Gris, en | parlant des cheveux, πολιός, ά, έν. Cheveux gris, tête grise, ή πολιά, ας (sous-ent. θρίξ, gén. τριχός). Devenir gris, πολιόσμαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. Gris avant le temps, προπολιος, OG, OY.

Gais, à moitié ivre, oivourivos, n, or (partic. parf. d'civocpat, oupat), Aristt. Etre gris, civocμαι, εύμαι, fut. ωθήσεμαι. || État d'un homme gris, civagus, sas (1).

GRISATRE, adj. ὑπόφαιος, ος, ον.

GRISER, ν. α. αίνω βρέχω, fut. βρέζω, acc. Se griser, είνόςμαι, εύμαι, fut. ωθήσομαι. GRISON, ONNE, adj. πολιός, ά, όν. | s. m. Grison, vieillard, γιραιός, οῦ (δ). — ane gris, κανθήλιος, ου (ό).

GRISONNER, v. n. πολιότμαι, ούμαι, fut ωθήσομαι. Qui grisonne, ὑποπόλιος, ος, ον.

GRIVE, s. f. oiseau, xixln, r.s (n).

GRIVELĖ, in, adj. tachetė, ψαρός, ά, όν. GROGNEMENT, s. m. voix sourde des cochons, γρυλλισμές, εῦ (δ). — des dauphins et autres animaux, μυγμός, οῦ (ὁ). | Murmure, γογγυσμός, οῦ (ό).

GROGNER, v. n. en parlant des cochons, γρυλλίζω, fut. ίσω. — en parlant des autres animaux, μύζω, sans succe. | Murmurer, μύζω, sans futur : γογγύζω, fut. ύσω.

GROIN, s. m. ρύγχος, ους (τό).

GROMMELER, v. n. γογγύζω, fut, ύσω. GRONDEMENT, s. m. βρόμος, ου (ό).

GRONDER, v. n. frémir avec bruit, βρίμω (saus fut.). || Le tonnerre gronde, ατυπεί ὁ Ζεύς (πτυπίω, ω, fut. ήσω). Faire gronder le tonnerre, βρεντάω, ω, fut. ήσω.

GRONDER, v. a. réprimander, έπι-πλήσσω, fut. πλήξω, dat. : ἐπι-τιμάω, ω, fut. ήσω, dat. Yous m'avez avec raison grondé de ma faute, δικαίως τὸ ἀμάρτημά μοι ἐπ-έπληξας ου ἐπετίμησας.

GRONDERIE. s. f. $i\pi i\pi \lambda \eta \xi \iota \xi$, $\epsilon \omega \xi$ ($\dot{\eta}$): $i\pi \iota$ Timous, ews (n).

GRONDEUR, ευσε, adj. ἐπιτιμητικός, ή, όν. GROS, GROSSE, adj. épais, παχύς, εία, ύ (contp. úτερος, sup. úτατος). Qui a de gros doigts, παχυδάκτυλος, ος, ον. Gros homme, δ παχύς ανήρ, gén. ανδρός. Gros et gras, ευ- δεριστικός, ή, όν. σαρχος, ος, ον : εὐσώματος, ος, ον. Être gros et gras, εὐσαρχίω, ω, fut. ήσω. || Grosse voix, délicatesse, παχυμερως. Ébaucher grossière-

βαρυφωνίω, ω, fut. ήσω. Gros rire, δ πλατύς γίλως, gén. ωτος. || Gros temps, ό μέλας χυμών, ἄνος. A cause du gros temps, διά τὸν χειμώνα. La mer est grosse, ciδαίνει ή θάλασσα (ciδαίνω, fut. ανω). La rivière est grosse, πελύς ρει ὁ ποταμος (ρέω, fut. ρεύσω).

GROSSE, en parlant d'une femme enceinte, ίγκυος, ου (ή). Être grosse, κύω ου κυίω, ώ, fut. xuriou : iv yastpi pipu, fut. ciou : iv γαστρί έχω, fut. έξω.

GROS, grand, considérable, μίγας, μεγάλπο. μέγα: πολύς, πολλή, πολύ. Grosse armée, ή μεγάλα δύναμις, εως : ὁ πολὺς στρατός, οῦ. Grosse fortune, ή συχνή εὐσία, ας. || Gros marchand, ὁ πλούσιος έμπορος, ου.

GROS, employé substantivement. Le gros de l'armée, tò maliforov tou orpatou. Le gros de l'affaire, τὸ τοῦ πράγματος κεφάλαιον, ευ.

en Gros, adv. iv xepadaio. Pour que vous le sachiez en gros, ίνα ἐν κεφαλαίω μάθητε (μανθάνω, fut. μαθήσεμαι), Dém.

GROS, s. m. corps de troupes, Dan, no (1). Gros, huitième partie de l'once, δραχμή, ης (i). Qui pèse un gros, δραχμιαίος, ος, ev.

GROSSE, s. f. copie d'un acte, avriypaφον, ου (τό).

GROSSESSE, s. f. xúngic, swc (n). Pendant sa grossesse, αὐτῆς χωςύσης (χωέω, ω, fut. ήσω) ομ έν γαστρί έχούσης (έχω, fut. έξω).

GROSSEUR, s. f. épaisseur, παχύτης, ητος (ή): πάχος, ους (τὸ). D'une égale grosseur, ίσοπαχής, ής, ές. | Grandeur, μέγεθος, ους (τὸ). D'une égale grosseur, en ce sens, loopsγέθης, ης, ες. Telle était sa grosseur, τοιοῦτος ήν το μέγεθος (ήν imparf. d'eiμί, fut. toopat).

GROSSIER, τène, adj. gros, épais, παχύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος): παχυμερής, τίς, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). [Mal dégrossi, ἀχατέργαστος, ος, ον. | Lourd, au fig. παχύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Oui a l'esprit grossier, παχύνους, ους, ουν (comp. ούστερος, sup. ούστατος). | Impoli, mal élevé, ἀπειρόχαλος, ος, ον : ἀγροϊχος, ος, ον (comp ότερος, sup. ότατος). Manières grossières, άπειργκαλία, ας (ή): άγροικία, ας (ή). Conduite grossière, ἀπειροχάλευμα, ατος (τό). | Insolent.

GROSSIÈREMENT, adv. sans art, sans a βαρεία φωνή, ής. Avoir une grosse voix meat, αύτοσχεδιάζω, fut. άσω, acc. I Sans politesse, ἀπειροκάλως. || Insolemment, ὑδρι-

GROSSIÈRETÉ, s. f. qualité d'une chose grossière, παχυμέρεια, ας (ή). || Impolitesse, défaut d'éducation, ἐπειροχαλία, ας (ή): ἀγροικία, ας (ή). || Action impolie, ἀπειροχάλευμα, άτος (τό). Faire une grossièreté, ἀπειροχαλεύομαι, fut. εύσομαι. || Insolence, ΰδρις, εως (ή). Dire ou faire à quelqu'un des grossièretés, τινὰ ὑδρίζω, fut. ίσω.

Grossir, v. n. devenir gros, παχύνομαι, fut. υνδήσομαι. || Augmenter, αύξομαι ου αὐξάνομαι, fut. αὐξήσου: ἐπιδίσομαι: αῦξω ου αὐξάνω, fut. αὐξήσω: ἐπιδίσομι, fut. ἐπιδώσω.

GROTESQUE, adj. γελοίος, α, ον (comp. στερος, sup. στατος).

GROTESQUEMENT, adv. γελοίως.

GROTTE, s. f. άντρον, ου (τδ): σπήλαιον, ου (τδ): σπήλυγξ, υγγος (πλ). Qui s la forme d'une grotte, άντροειδής, πς, ες.

GROUILLER, v. n. βρύω, fut. βρύσω. GROUPE, s. m. réunion de choses ou de personnes, συγαρότημα, ατος (τὸ).

GROUPER, v. a. συγ-χροτίω, ω, fut. τίσω, acc.

GRUAU, s. m. ελφιτον, ου (τὸ). Se nourrir de gruau, άλφιτοσιτίω, ω, fut. ήσω. || Eau de gruau, τίνδρος, ου (ὁ).

GRUE, s. f. oiseau, γίρανος, ου (ή). || Machine, γίρανος, ου (ή). || Imbécile, ἀναίσθητος, ος, ον. || Bec-de-grue, plante, γιράνιον, ου (τό).

GRUGER ν. α. τρώγος ου χατα-τρώγος

GRUGER, υ. α. τρώγω ου κατα-τρώγω, ful. τρώξομαι, αcc.

GRUMEAU, s. m. χόνδρος, ου (δ). se GRUMELER, v. r. χονδριάω, ω, fut. άσω, acc.

GRUMELEUX, EUSE, adj. χονδρώδης, ης, ες. GRUYER, s. m. forestier, ὑλωρός, εῦ (ὁ). GUĖ, s. m. endroit où l'on passe un fleuve, πόρος, ου (ὁ), Xén. Montrer ou indiquer un gué, πόρον φαίνω, fut. φανῶ, Xén. Passer à gué, δια-δαίνω, fut. δήσομαι acc.

GUBABLE, adj. διαδατός, ή, όν. Qui n'est pas guéable, άδιάδατος, ος, ον. N'être pas guéable, πόρον εὐκ έχω, fut. έξω

GUEDE, s. f. plante, isatic, idoc (1).

GUENILLE, s. f. ρχάος, ους (τό). Vêtu de guenilles, ρακόδυτος ου ρακίνδυτος, ος, ον. En être couvert, ρακόδυτίω ου ρακενδυτίω, ω, fut. ήσω

GUENILLON, s. m. bázuov, ou (τὸ).

GUBNON, s. f. espèce de singe, περκοπίθηκος, cu (δ). || Femme laide, μερμώ, οῦς (ή).

GUENUCHE, s. f. midringov, ou (tò).

GUÉPE, s. f. insecte, σφήξ, ηκός (δ). Essaim de guêpes, σφηκία, ας (ή).

GUÉPIER, s. m. σφηκών, ώνος (δ).

GUERE, ου Gueres, απο. δλίγον : μικρόν: οὐ πολύ. Ces choses ne différent guère, ταῦτα οὐ πολὺ δια-φέρει (δια-φέρω, fut. δι-οίσω). Cela ne m'occupe guère, τούτων έμοὶ οὐ πολὺ μέλει (fut. μελήσει) : τούτων έμοὶ οὐ πολὺ κόγος (sous-ent. ἐστί). Il n'est guère plus ancien, οὐ πολὺ ἀρχαιότερός ἐστι. Il n'y a guère plus d'orateurs que de poêtes, οὐ πολὺ πλείονές εἰσιν οἱ ῥήτορες τῶν ποιητῶν. Il ne s'en fallut guère qu'il ne mourût, δλίγου ἐδίησε θανεῖν (δέω, fut. δεήσω : θνήσκω, fut. θανοῦμαι). Il ne s'en fallut guère que toute l'armée ne fût vaincue, εἰς δλίγον ἀφ-ίκετο πῶν τὸ στράτευμα νικηθήναι (ἀφ-ικνέομαι, οῦμαι, fut. ίξομαι : νικάομαι, ῶμαι, fut. κθήσομαι).

GUÈRET, s. m. terre labourée, ή νία, ας, Théophr.: νιατή, ῆς (ή). Les guérets, les champs en général, ἀγροί, ῶν (οί): τα λήῖα, ων : τὰ τῶν βοῶν έργα, ων.

GUERIDON, s. m. μονοπόδιον, ου (το).

GUÉRIR, v. a. ἰάσμαι, ωμαι, fut. άσομαι, acc.: θεραπεύω, fut. εύσω, acc. — un malade, τὸν νοσοῦντα. — une maladie, τὸν νόσον. Guérir quelqu'un d'une maladie, tournez, la maladie de quelqu'un, νόσον τινὸς ἰάσμαι, ωμαι: on peut aussi tourner, délivrer quelqu'un d'une maladie, νόσου τινὰ ἀπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω. Guérir une blessure, un ulcère, τὸ τραῦμα, τὸ ἐλκος ἀκίσμαι, σῦμαι, fut. ἀκίστραι. Facile à guérir, εὐτατος, ος, ον : εὐ-θεράπευτος, ος, ον. Difficile à guérir, δυσίατος, ος, ον εὐ-θεράπευτος, ος, ον. ἀνέκιστος, ος, ον. | Au fig. Guérir les maladies de l'àme, τας τῆς ψυχές νόσους ἰάσμαι, αίσος de des de l'àme, τας τῆς ψυχές νόσους ἰάσμαι, αι

Σμαι, Plut. Puisque tu m'as guéri de ma solie, π ποτε σὸ μιοί πολεμείς (πολεμείω, δι, su ίπει έμε ίάσω μεμινότα (μαίνομαι, ful. μανήschat), Luc.

Gueria, v. n. ou se Gueria, v. r. vytáζομαι, fut. ασθήσομαι. Ulcères qui se guérissent, τὰ ὑγιαζόμενα ελαη, ων. Il s'est guéri promptement, έχ τῆς ἀσθενείας τάχιστα ἀν-έστη (αν-ίσταμαι, fut. ανα-στήσομαι), ou έξβαϊσι (ραίζω, fat. tow), ou αν-ελαδεν εαυτόν (αναλαμδάνω, fut. λήψομαι), ου αν-εκομίσθη (άνακεμίζεμαι, fut. ισθήσεμαι). | Au fig. Guérir ou se guérir de ses erreurs, ix τῆς πλάνης άνα-κεμίζεμαι, fut. ισθήσεμαι : άνα-νήφω, fut. νήψω.

GUERISON, s. f. iaoic, swc (n). Depuis ma guérison, έξ ου τῆς νόσου έμαυτὸν ἀν-ελαδον (άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι). Voyez Gueria.

GUERISSABLE, adj. ιάσιμος, ος, ον. Trèsguérissable, εὐίατος, ος, ον: εὐθεράπευτος, ος, ον. GUERITE, s. f. σκοπά, ᾶς (ή).

GUERRE, s. f. πολεμος, ου (δ). Guerre civile, ὁ ἐμφύλιος πολεμος, ου. Guerre des Athéniens, par eux, ou contre eux, δ των λθηvaior mileuce, ou. Les guerres entre frères sont les plus cruelles, χαλεποί οι των άδελφων πόλεμοι. De guerre, πολεμικός, ή, όν. Homme de guerre, ὁ πολεμικὸς ἀνήρ, gén. ἀνδρός. Art de la guerre, ή πολεμική, ής. Les travaux οκ les exercices de la guerre, τὰ πολεμικά, ών. Les hasards de la guerre, ή του πολέμου τύχη, ης. En temps de guerre, πολέμου όντος (partic. d'eiμi, fut. looμαι). A la guerre, iv τῷ πολέμω: ἐν ταῖς στρατείαις. Aller à la guerre, στρατεύομαι, fut. εύσυμαι. Qui est en âge d'y aller, στρατεύσιμος, ος, ον. Qui en est dispensé, ἀστράτευτος, ος, ον. Être en guerre, πολιμίω, ω, fut. ήσω. — avec quelqu'un, τινί. Faire la guerre, πολεμέω, ω, fut. ήσω. - à quelqu'un, τινί, ou rarement πρός τινα, ou plus souvent rivá, sans prép. Dans cette dernière construction le verbe devient actif. Vous avez déjà fait beaucoup de guerres, πολλούς ύμεις ήδη πεπολεμήκατε πολέμους, Déna. On nous fait la guerre depuis longtemps, έκ πολλού πολεμούμεθα (πολεμέςμαι, ούμαι, ∫ιι. r.θήσομαι), Dém. Pousser à faire la guerre, exciter à la guerre, πολεμόω, ω, fut. ώσω, πία, ων (τά). acc. Suid.: πελεμότραι, τύμαι, fut. ώστραι, Thuc.: ix-πολιμόω, ω, fut. ώσω, Dim. | Au acc.: άγω, fut. άξω, acc. | Guider quelqu'un

τίσω); Xén. Faire la guerre à une opinion, τη δόξη έναντιόομαι, εύμαι, fut. ωσιμαι, ου ανθ-ίσταμαι, fut. αντι-στήσεμαι, ου μάχεμαι ου δια-μάχεμαι, fut. μαχήσεμαι ου μαχεύμαι. Je ne vous ferai point la guerre à son sujet, έγω περί ταύτης οὐ μαχεύμαί σει, Aristph.

GUERRIER, ikre, adj. nedeguzig, f., in (comp. witepog, sup. witatog). | Subst. Un guerrier, πολεμιστής, οῦ (δ).

GUERROYER, v. n. πολεμέω, ω, fut. ήσω. GUET, s. m. φυλακή, ης (ή). Etre au guet, φυλακήν έχω, fut. έξω. Qui a l'œil au guet, φυλακτικός, ή, όν. Ne pas faire le guet, aquiantia, a, ful. now. | Mot du guet, σύνθεμα, απος (τὸ): σύμβολον, ου (τὸ).

GUET-APENS, s. m. ividoa, as (i): imδουλή, ης (ή). De guet-apens, έξ ἐνέδρας : εξ έπιδουλής. Tomber dans un guet-apens, ενέδρα περι-πίπτω, fut. πεσούμαι.

GUETTER, ν. α. τηρίω ου παρα-τηρίω, ω, ful. ήσω, acc.: παρα-φυλάσσω, ful. άξω, acc. GUEULE, s. f. στόμα, ατος (τό). Grande gueule, τὸ πλατὺ χάσμα, ατος. Ouvrir la gueule, zaivo, fut. zavcopat. Tenir sa gueule béante, xixma (parf. de xaíva).

GUEUSER, v. n. πτωχεύω, fut. εύσω. v. a. Gueuser son pain, τὸν βίον ἐπ-αιτέω, ω, fut. ńow.

GUEUSERIE, s. f. πτωχεία, ας (ή).

GUEUX, EUSE, adj. et subst. πτωχός, ή, όν (comp. πτωχίστερες, sup. ίστατος). De gueux, πτωχικός, ή, όν. Gueux revêtu, νεόπλουτος, ου (ό).

GUI, s. m. plante, iξός, ου. (δ).

GUICHET, s. m. δύριον, ου (τό). GUICHETIER, s. m. portier, bupmpic, co

(δ). || Geolier, είρωτοφύλαξ σει δισμοφύλαξ, ακος (δ). GUIDE, s. m. όδηγός, οὐ (ό): ήγεμών, όνος (ό). Servir de guide à quelqu'un, πινὸ έδηγέω, ω, fut. ήσω: τινὶ ήγεμενεύω, fut. εύσω, Théocr. Guide des étrangers, ξεναγωγός, ου (δ). Servir de guide à un étranger, rivà Esvaγωγίω, ω, fut. ήσω. | Au fig. Prendre quelqu'un pour guide, suivre son exemple, mi ίπομαι fut. έψομαι.

GUIDES, s. f. pl. rênes, iviai, wv (al):

GUIDER, v. a. όδηγίω, ω, fut. ήσω, fig. Pourquoi me faites-vous ainsi la guerre? par ses conseils. τινὰ νουθετέω, ω, fut. ήσω. Se laisser guider par les conseils de quelqu'un, νουθεσίαις τινός προσ-έχω, fut. έξω: συμδούλω τινὶ χράομαι, ωμαι, fut. χρήσομαι.

GUIDON, s. m. drapeau, σημαία, ας (ή). Porte-drapeau, σημαιοφόρος, ου (δ).

GUIGNE, s. f. τὸ γλυκὸ κεράσιον, ου.

GUIGNER, v. n. et act. regarder du coin de l'œil, υπο-ελίπω, fut. ελέψομαι, l'acc. avec είς. | Au fig. Guigner un héritage, κληρονομία έπι-εουλεύω, fut. εύσω.

GUIGNIER, s. m. arbre, ή γλυκύκαρπις repacía, as.

GUIGNON, s. m. malheur obstine, h iniuovoc δύστυχία, ou simplement δυστυχία, ας (ή). Avoir du guignon, jouer de guignon, δυστυχίω, ω, fut. ήσω. Porter guignon à quelqu'un, τινά βασκαίνω, fut. ανώ. Avoir du guignon au jeu, δυσκυδίω, ω, fut. τίσω. GUILLEMETS, s. m. pl. unviouci, wv (ci). GUILLERET, εττε, adj. ὑπόφαιδρος, ος, ον. GUIMAUVE, s. f. plante, addaia, as (i). || Guimauve en arbre, plante, ibioxoc, ou (i). GUIMPE, s. f. περιστήθιον, ου (τό). GUINDAL, s. m. γέρανος, ου (ή). GUINDER, v. a. av-wxw, fut. wxw, acc. ■ Au fig. Guindé, ée, μετέωρος, ος, ον: μετάρσιος, ος, ον.

GUINGUETTE, s. f. xantheiev, ou (to). GUIRLANDE, s. f. στέφανος, ου (δ). Petite guirlande, στεφανίσκες, ευ (έ). Orner de guirlandes, στεφανόω, ω, fut. ώσω, acc. Tresser des guirlandes, στεφάνους πλέχω, fut. πλέξω : στεφανοπλικέω, ω, fut. ήσω.

GUISE, s. f. A sa guise, κατά τὸ δοκοῦν. Vivre à sa guise, κατά τὸ δοκούν ζέω, ω, fut. ζήσω. | En guise de, δίκην, avec le gėn.

GUITARE, s. f. xiôzpa, as (i). Jouer de la guitare, αιθαρίζω, fut. ίσω.

GUTTURAL, ALE, adj. λαρυγγίζων, ευσα, ev (partic. de λαρυγγίζω). Avoir un son guttural, λαρυγγίζω, fut. ίσω. Son guttural, λαρυγγισμός, οῦ (δ).

GYMNASE, s. m. γυμνάσιον, ου (τό). GYMNASIARQUE, ε. m. γυμνασιάρχης, ω (δ).

GYMNASTIQUE, adj. γυμναστικός, ή, όν. | s. f. ή γυμναστική, ης (sous-ent. τίχνη). GYMNIQUE, adj. γυμνικός, ή, όν. GYMNOSOPHISTE, s. m. γυμνοσεφιστής.

oū (6). GYPSE, s. m. γύψος, αυ (ή).

GYPSEUX, ευσε, ασί. γυψώδης, ης, ες,

П

HAB

HA. exclamation, å.

HABILE, adj. capable, savant, σοφός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : δεινός, ή, ών (comp. ότερος, sup. ότατος): έμπειρος, ος, ev (comp. ότερος, sup. ότατος). Habile dans un art, σοφός ου δεινός την τέχνην : έμπειρος τῆς τέχνης. Habile dans la guerre et les combats, έμπειρος πολέμου καὶ ἀγώνων. Habile dans le maniement des affaires civiles, πρὸς τὰ τῆς πολιτείας έμπειρος, ου. Être habile, expérimenté en quelque chose, τινός έμπειρίαν. έχω οκ έμπείρως έχω, fut. έζω. Habile à Paire quelque chose, ποιείν τι δεινός, ή, όν. Habile dans l'art d'écrire, δεινές γράφειν (infin. | (ή). || Promptitude, ταχυτής, πτος (ή). || Adresse, de γράφω, fut. γράψω). Habile à faire le mal, δεξιότης, ητος (ή).

HAB

σοφός κακοποιήσαι (κακοποιέω, ω, fut. ήσω), ou rarement σοφός του κακοποιήσαι (sous-ent. ένεκα). Habile à tout, τὰ πάντα δεινός, ή, όν: είς πάντα ου πρός απαντα έπιτήδειος, α, ον. HABILE, prompt, diligent, ταχύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). | Adroit, subtil δεξιός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). || Rusé, πανούργος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): δόλιος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

HABILEMENT, adv. savamment, σοφώς: ἐπισταμένως. | Promptement, ταχέως. | Adroitement, δεξιώς.

HABILETÉ, s. f. capacité, δεινότης, ητος

HABILLEMENT, s. m. στολισμές, οῦ (έ): ον. Les habitants de Mégare, ci Μεγαρείς. ἐσθής, ἦτος (ή) : ἰμάτιον, ου (τὸ). Porter des Habitant d'une ville, ἀστός, οῦ (έ). Habitant habillements précieux, πολυτελείς έσθήτας άμπέχομαι, fut. άμφ-ίξομαι. L'élégance dans les habillements, ὁ τῶν Ιματίων ου περὶ τὰ Ιμάτια χαλλωπισμός, ου.

HABILLER, v. a. vêtir, ἀμφιέννυμι, fut. άμφιίσω, αcc. : στολίζω, fut. ίσω, acc. S'habiller, αμφιέννυμαι, fut. αμφιέσομαι : στολίζομαι, sut. ισθήσομαι. Habillé proprement, την έσθητα κόσμιος, α, ον. Habillé en militaire, στρατιώτου στολήν ήμφιεσμένος, η, ον (partic. parf. passif daμφιέννυμι): στρατιωτικώς έστολισμένος, η, ον (partic. parf. passif de στολίζω, fut. (σω). Habillé à la française, έσθητα χελτικήν ήμφιεσμένος, η, ον. Mal habillé, κακώς ἐστολισμένος, η, ον. | Habiller un conte. l'embellir, l'enjoliver, ton puber ou triv διήγησιν ποικίλλω, fut. ιλω. || Habiller quelqu'un de toutes pièces, en dire beaucoup de mal, τινά δια-σύρω, fut. συρώ.

HABILLER, terme de cuisine, vider un animal, έξ-εντερίζω, fut. ίσω, acc.

HABIT, s. m. ίμάτιον, ου (τὸ) : ἐσθής, πτος (ή). Habit use, το πολύσαθρον ιμάτιον, ευ. Habit de deuil, ή πενθική έσθής, ήτος. Habits brochés en or, ἐσθῆτες χρυσοῖς ἐνυψάσμασι πεποιχιλμέναι, ων. Porter un habit, έσθητα ομ ίματιον φορέω, ω, fut. ήσω. Prendre un habit, έσθητα ου εμάτιον περι-δάλλομαι, fut. δαλεύμαι. Faire prendre à quelqu'un un habit, ἰσθῆτα ου Ιμάτιόν τινα περι-Εάλλω, fut. δαλώ. Changer d'habits, τὰ ψιάτια μεταδάλλομαι, fut. δαλούμαι.

HABITABLE, adj. οἰκήσιμος, ος, ον. Qui ne l'est pas, avcientos, os, ov. Toute la terre habitable, h cixcupión, no.

HABITANT, s. m. ANTE, s. f. EVCINCE ου κάτεικες, ευ (δ, ή). Habitant venu d'un autre pays, ἐπιχώριος, ου (δ, ή): μέτοιχος, ου (δ, ή). Nouvel habitant, νεεξενες, ευ (δ, ή). Souvent le mot habitants se remplace par un participe ou se sous-entend. Les habitants de ce lieu, οί έχεινον τὸν τόπον κατ-οικούντες: οί ixei cixcovreç, ou simplement ci ixei. Les habitants de Cysis, οἱ ἀπὸ Κύσεως, Inscr. Les habitants de la plaine, ci έχ τοῦ πεδίου. Les habitants de la ville, ci èv τη πολει. Ou ως έπὶ το πολύ γίνεται (γίνομαι, fut. γενήσομαι): bien on se sert des adjectifs ou substantifs | ώς γίνεσθαι φιλεί (φιλίω, ω, fut. ήσω) : ώς

d'un village, κωμήτης, cu (έ). Habitant d'une tle, νησιώτης, ου (¿). Habitant des montagnes, ὀρεσπόλος, ου (¿). Habitant des bois, ύλον:μος, ος, ον. On forme ainsi un grand nombre d'adjectifs en πόλος et en νόμος. Habitant de la même maison, σύνοιχος, ου (δ).

HABITATION, s. f. cianua, atos (tò): cίχητήριον, ου (τὸ) : cίχος, cu (δ). Petite habitation, εἰχίδιεν, ου (τό). Qui n'a pas d'habitation, douxes, os, ev. Changer d'habitation, μετ-κιχέω, ω, ful. ήσω.

HABITER, v. a. et n. cixée ou xat-oixée, ω, fut. ήσω. - un lieu ou dans un lieu, τόπον ου έν πινι τόπω. J'habite ici depuis longtemps ixei ix πολλου οίχω. Habiter ensemble, συν-οιχέω, ω : συγκατ-οικίω, ω. Habiter chez on auprès, παρ-οικίω, ω, dat. Habiter à part, δι-οικίω, ω. Iles habitées, αὶ εἰκεύμεναι ου κατ-εικούμεναι νήσοι, ων. Qui n'est pas habité, αντίκη-TOG; OG, CV.

HABITUDE, s. f. complexion ou disposition naturelle du corps, Exic, suc (n).

HABITUDE, disposition ou aptitude produite par l'usage, έξις, εως (ή): συνήθεια, ας (ή). || Usage, coutume particulière, ίθος, τυς (τὸ): συνήθεια, ας (ή). Avoir pour habitude de, είωδα (parf. d'ibw inusité), infin. J'ai habitude d'en agir ainsi, είωθα ταϋτα ποιείν. Ils font ce qu'ils ont l'habitude de faire, απερ είώθασι δια-πράσσονται (δια-πράσσομαι, fut. πράξομαι). Corriger une vieille habitude, συνήθειαν μακράν έπαν-ορθώω, ω, fut. ώσω. Faire perdre à quelqu'un une habitude, τινά τι ἀπ-εθίζω, fut. ίσω. La perdre soi-même, έθος τι ἀπ-εθίζομα:, fut. εθιobrigoual.

ΠΑΒΙΤUDE, liaison, εμιλία, ας (ή). Personnes qui ont d'anciennes habitudes entre elles, ανδρες έκ παλαιού συνήθεις, ων. Avoir des habitudes avec quelqu'un, τινὶ προσ-ομιλέω, ω, fut. r.ow.

HABITUEL, ELLE, adj. συνήθης, ης, ες (comp. έστερις, δυρ. έστατος).

HABITUELLEMENT, adv. selon l'usage, συνηθώς. | Très-souvent, τὰ πολλά: τὰ πλείστα: ώς τὰ πολλά. Comme il arrive habituellement dérives. Les habitants d'Athènes, ci 'Αθηναΐοι, ιίωθε γίνεσθαι, ου ώς τὰ πολλά είωθε (είωθα, parf. d'ido ; inus.) : xarà tò sludós (partic. neutre d'sluda).

HABITUER, v. a. ἐθίζω ου συν-εθίζω, fut. ίσω, acc. Habituer le corps au travail, εθίζω τὸ σῶμα πρὸς τοὺς πόνους, Luc. Il les habitue à la douceur et à l'humanité, isiçu τούτους είναι πράους καὶ φιλανθρώπους, Dém. S'habituer à faire quelque chose, ποιείν τι έμαυτὸν iθίζω, fut. ίσω, ou si l'habitude est involontaire, ποιείν τι εδίζομαι, fut. ισθήσομαι. S'habituer à quelque chose, τὶ ου πρός τι ἐθίζομαι ου συν-εθίζομαι : τινί έν-εθίζομαι. Être habitué à quelque chose, τὶ ου πρός τι είθισμαι ου συνsiθισμαι. Ètre habitué à faire quelque chose, ποιείν τι είθισμαι ου συν-είθισμαι ου είωθα (parf. d'iθω, inusité). Habitué à vaincre, γικαν είωθώς, υία, ός (partic. d'είωθα). Habitué à se taire, σιωπαν έθισθείς, είσα, έν (partic. aor. passif d'ibiζω), Plut. Habitué à vivre de la guerre, από πολέμου βιωτεύειν είθισμένος, η, ev (partic, parf. passif d'iθίζω), Xén. Nous sommes déjà habitués à supporter leur insolence, τούτων πόη γεγυμνάσμεθα φέρειν την υπεροψίαν (γυμνάζω, fut. dow), Grég.

HABLER, v. n. άλαζονεύομαι, fut. εύσομαι. ΠΑΒLERIE, s. f. άλαζονεία, ας (ή)

HABLEUR, s. m. αλαζών, όνος (δ).

HACHE, s. f. ἀξίνη, ης (ή): πέλεκυς, εως (ό). Petite hache, πελεκείδιον, ου (τὸ). Hache à deux tranchants, ὁ ἀμφήρης ου ἀμφήκης ου δίστομος πέλεκυς, εως : ἀξίνη, ης (ή). Qui a la forme d'une hache, πελεκοει-δής, ής, ές. Qui porte une hache, πελεκυφόρος, ος, ον. Couper avec la hache, frapper de la hache, πελεκίζω, fut. ίσω, acc. Taillé avec la hache, πελεκτός, ή, όν. Le manche de la hache, πέλεκον, ου (τὸ).

HACHER, ν. α. μιστύλλω, fut. υλώ, αcc. Hacher menu, δια-μιστύλλω, αcc. Couteau σμ couperet pour hacher la viande, κοπίς, ίδος (ή). || Λμ fig. κατα-κόπτω, fut. κόψω, αcc. Être haché par la grêle, χαλαζοκοπόμαι, οῦμαι, fut. κοπσομαι. Les troupes furent hathées, κατ-εκόπησαν οἱ στρατιώται (κατα-κόπτω, fut. κόψω): πανωλιθρία ή δύναμις ἀπ-ώλετο (ἀπ-όλλυμαι, fut. ελεύμαι).

ΗΛCHEREAU, s. m. πελεκείδιον, ου (τό).
ΗΛCHETTE, s. f. άξινάριον ου άξινίδιον,
ου (τό): πελεκείδιον, ου (τό).

HACHIS, s. m. MUTTERTON, OU (Td).

HAGARD, ARDE, adj. βλοσυρός, ά, όν. Il les regarde d'un air hagard, ἀνα-Ελίπει πρὸς αὐτοὺς γοργόν (ἀνα-Ελίπω, fut. Ελίψομαι). Ανοίτ quelque chose de hagard dans les yeux, δεινόν τι ἐν τοῖς δμμασιν έχω, fut. έξω.

HAIR, s. f. φραγμός, οῦ (δ). Haie d'épines, δ ἀκάνθινος φραγμός, οῦ. Garnir d'une haie, περι-φράσσω, fut. φράξω, acc. Garni de haies, φρακτός, ή, όν. || Haie de soldats, στοῖχος, ου (δ): στίχος, ου (δ). Former la haie, κατὰ στοῖχον τέταγμαι (parf. passif de τάσσω, fut. τάξω), Et. Les troupes formaient la haie des deux côtés sur le passage du roi, στίχοι εἰστίκεισαν ένδεν καὶ ένδεν τῆς ὁδοῦ ἦ ἀν βασιλεὸς μελλοι ελαύνειν (έστηκα, parf. de ἐσταμαι: μελλω, fut. μελλήσω: ελαύνω, fut. ελάσω), Χέπ.

HAILLONS, s. m. pl. βάκη, ων (τὰ). Porter des haillons, βακεδυτίω ου βακινδυτίω, ω, ful. ήσω. Couvert de haillons, βακέδυτος ου βακίνδυτος, ος, ον: βακώδης, ης, ες.

HAINE, s. f. μίσος, ους (τὸ) : ἀπίχθεια, ας, (ή): έχθρα, ας (ή). La haine de quelqu'un, ou la haine contre quelqu'un, se dit également μισός τινος. La haine qu'on portait à Pausanias, τὸ μῖσες τοῦ Παυσανίου, Thuc. Haine invétérée, μίσος παλαιόν, Soph. Ils leur portaient une haine implacable, ακρατον μίσος πρός τούτους είχον (έχω, fut. έξω), Chrys. Encourir la haine de quelqu'un, είς έχθραν τινός πίπτω, ful. πεσούμαι : παρά τινος μίσος έχω , ful. έξω. Objet de haine, μίσημα, ατος (τό). Haine contre les gens de bien, μισαγαθία, ας (1). Haine pour les méchants, μισοπονηρία. ας (ή). Haine mutuelle, μισαλληλία, ας (ή). On forme ainsi un grand nombre de composés. Digne de haine, άξιομίσητος, ος, ον. Il a de la haine contre nous, έχθρῶς έχει πρὸς ήμας (έχω, fut. έξω). Exposer quelqu'un à la haine des autres, τινά είς μίσος πρός τούς άλλους καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω. En haine de la tyrannie, μίσει τῆς τυραννίδος, Hérodn. HAINEUX, EURE, adj. Exector, or. ov. Sentiment haineux, excitação, atos (tô).

HAIR, v. a. μισίω, ω, fut. ήσω, acc. Je te hais à cause de ton impudence, μισώ σε τῆς ἀναιδείας. Hai de tout le monde, μισηθείς ὑπὸ πάντων ου ὑφ' ἀπάντων μεμισημίνες. Hai de quelqu'un, τικι ἀπεχθής, ής, ές. Hai des dieux et des hommes, ἐχθρὸς

θεσίς καὶ ἀνθρώποις. Nous les halssons naturellement, έχθρώς πρὸς αὐτοὺς πεφύκαμεν (φύομαι, fut. φύστμαι). Se faire hair de quelqu'un, τινὶ ἀπ-εχθάνομαι, fut. ἀπ-εχθήσομαι. Faire hair quelqu'un d'un autre, τινὰ εἰς μίσος ετέρω τινὶ καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω. || Hair l'étude, τὰ γράμματα ἀπο-στρίφομαι, fut. στρέψομαι. Qui hait l'étude, ἀπόμουσος, ου (ὁ, ἡ). Les malades haissent la nourriture, οἱ νοσοῦντες δυσχεραίνουσι τὰ βρώματα (δυσχεραίνω; fut. ανῶ), Plut

HAIRE, s. f. cilice, πιλίκιον, συ (τό). HAISSABLE, adj. άξιομίστιτος, ος, ον.

HALAGE, s. m. Chemin de halage, όδος astres, άλως, ω (ή).

παραποτάμιος, ου (ή).

HALTE, s. f. o

HALBRAN, s. m. jeune canard sauvage, τὸ ἄγριον νησσάριον, ου.

HALE, s. m. chaleur du soleil, the ou stan, ης (ή): πλιόκαια, ας (ή). Se préserver du hâle, τὸν τίλιον φυλάσουμαι, fut. άξομαι.

HALEINE, s. f. πνεῦμα, ατος (τὸ). Haleine courte, πνεῦμα ἀτονώτερον, ου. Avoir l'haleine douce, εὐωδὶς πνέω, fut. πνεύσω. L'avoir mauvaise, δυσῶδες πνέω. Reprendre haleine, ἀνα-πνέω, fut. πνεύσω. Sans reprendre haleine, ἀνα-πνέω, fut. πνεύσω. Sans reprendre haleine, ἀπνευστί. Ayant épuisé dans cette dernière course tout ce qui lui restait d'haleine, ὁσον εἶχε πνεύματος εἰς τὸν ἔσχατον ἀν-αλώσας δρόμον (ἔχω, fut. ξω : ἀν-αλίσαω, hameçon d'un ha δεόμαι, fut. δεήσεμαι). C'est un ouvrage de longue haleine, τεῦτο πολλὴν ἔχει διατριξήν ἀγκιστρεύς (ἔχω, fut. ξξω), Luc.

HALENEE, s. f. woon, ne (1).

HALENER, v. a. dospoairquat, ful. dospoń-

HALER, v. a. trainer un bateau, τὸ σκαφίδιον ἀν-είκω, fut. ελκόσω. || Haler des chiens après quelqu'un, les exciter contre lui, τοὺς κύνας ἐπί τινα παρ-ορμάω, ω, fut. ήσω.

HALER, v. a. notrcir le teint, iπι-καίω, fut. καύσω, acc. Halé, ée, πλιοκαής, ής, ίς. Extrêmement halé, είς τὸ μελάντατον δια-κε-καυμένος, η, ον (partic. parf. passif de δια-καίω, fut. καύσω), Luc.

HALETANT, ARTE, adj. essoufflé, doquaiver, cusa, or (partic. d'doquaire).

HALKTER, v. n. doductive, fut. avū. HALKUR, s. m. celui qui remonte les

bnieaux, δ τά; ναῦς δίχων, οντος (partic. de δίχω, fut. δίξω).

HALLE, s. f. πωλητήριον, ου (τό). Halle su poisson, ίχθυοπωλείον, ου (τό). Halle su blé, ή στο εωλις άγορά, ᾶς. Langage des halles, τὰ καπηλικὰ ὀνόματα, ων.

HALLEBARDE, s. f. δόρυ, gén. δόρατος (τδ). HALLEBARDIER, s. m. δορυφόρος, ου (δ). HALLIER, s. m. buisson, ἀχανθών, ῶντος (δ).

HALLIER, s. m. officier pour la police des halles, ἀγορανόμος, ου (δ). || Marchand à la halle, ἀγοραστής, οῦ (δ).

HALO, s. m. 'cercle lumineux autour des astres, αλως, ω (ή).

HALTE, s. f. action de s'arrêter, στάσις, εως (ή). Faire halte, ἴσταμαι, fut. στήσωμα. Faire faire halte, ἴστημι, fut. στήσω, εσε. Halte! interj. στήθι: au pluriel, στήτε. || Action de s'arrêter quelque part pour y loger, κατάλυσις, εως (ή). Faire halte dans un endroit, fo τινι τόπω κατα-λύομαι, fut. λύσσμαι. Lieu où l'on fait halte, κατάλυσις, εως (ή): καταλυτήριον, ου (τὸ): καταγωγή, ῆς (ή): καταγώγιον, ου (τὸ).

HAMAC, s. m. χράδατος, ου (δ).

HAMADRYADES, s. f. pl. αμαδροάδες ov (αί).

HAMEAU, s. m. πωμίδιον, ου (τό).

HAMRCON, ε. m. άγμιστρον, ου (τό). Petit hameçon, άγμιστριον, ου (τό). Qui est armé d'un hameçon, άγμιστρωτός, ή, όν. Prendre à l'hameçon, άγμιστρόω, ῶ, fut. ώσω, αcc.: άγμιστριώω, fut. εύσω, αcc. Pêche à l'hameçon, άγμιστριά, ας (ή). Qui mord à l'hameçon, άγμιστροφάγος, ος, ον.

HAMPE, s. f. bois d'une pique, δόρυ, gén. δόρατος (τό). || Tige d'une fleur, καυλός, ω (δ).

HANCHE, s. f. ioxiov, ou (tè).

HANGAR, s. m. στέγη, ης (ή).

HANNETON, s. m. μηλολόνδη, ης (ή).

HANTER, ν. α. — un lieu, φειτάω, ω, fut. ήσω, l'acc. avec είς. Hanter les mauvais lieux, είς τὰ πορνεῖα φοιτάω, ω. Hanter quelqu'un, τινὶ πλησιάζω, fut. άσω, σα όμιλάω, ω, fut. ήσω. Hanter les mauvaises compagnies, πονηροῖς ἀνθρώποις συμ-μίγνυμαι, fut. μιχθήσομαι.

HANTISB, s. f. δμιλία, ας (ή).

HAPPER, ν. α. άρπαζω, fut. αξω, αcc.

HAQUENÉE, s. f. ίππος, ου (δ).

HAQUET, s. m. charrette, ἀμάζιον, ου (τὸ): άμαξάριον, ου (τὸ).

HAQUETIER, s. m. $d\mu\alpha\xi\dot{\epsilon}\dot{\nu}\zeta$, $\dot{\epsilon}\omega\zeta$ ($\dot{\delta}$).

HARANGUE, s. f. λόγος, ου (δ). Harangue contre Philippe, δ κατά Φιλίππου λόγος. Ήαrangue faite au peuple, δημηγορία, ας (ή). Qui appartient à ces sortes de harangues, 3nμηγορικός, ή, όν.

HARANGUER, v. n. άγορεύω, fut. εύσω: λόγους ποιέομαι, ουμαι, fut. πσομαι. - sur un sujet, ύπέρ ου περί τινος. | v. a. Haranguer quelqu'un, προσ-αγορεύω, fut. εύσω, acc. Haranguer les soldats, τους στρατιώτας προσαγορεύω. Haranguer ses juges, πρὸς τοὺς δικαστάς λόγους ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι Haranguer le peuple, δημηγορίω, ω, fut. τίσω. Qui harangue le peuple, δημηγόρος,

HARANGUEUR, s. m. δήτωρ, ορος (δ). HARAS, s. m. ἐπποφόρδιον, ου (τὸ).

HARASSER, v. a. xara-novée, e, fut. τίσω, acc. : κατα-κόπτω, fut. κόψω, acc. : τρύχω, fut. τρύσω, acc. Nous sommes harassés, xeκμήχαμεν (parf. de κάμνω, fut. καμούμαι).

HARCBLER, v. a. ipebilo, fut. iou, acc. Harceler continuellement l'ennemi, ouvezus άχροδολίζομαι, ful. ίσομαι.

HARDE, s. f. troupe de bêtes fauves, in TOV Onpiev dyean, ne

HARDES, s. f. pl. vetements, inária, ov (τά). Raccommoder ses vieilles hardes, τά τῶν ίματίων δι-ερβωγότα άκέρμαι, οῦμαι, fut. ἀκέσομαι. Ramasser ses hardes, συ-σπευαζεμαι, fut. ácopai.

HARDI, π, αdj. τολμπρός, ά, όν (comp. έτερος, **sup**. ότατος) : θρασύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Être hardi dans les dangers, πρός τους ανδύνους άπο-τεθάββηκα (parf. d'aπο-θαβρίω, ω, fut. ήσω). Comment avezvous été assez hardi pour dire? muç simin ibáffricas (baffie, a, fut. rice); | En parlant des choses. Action hardie, τόλμημα, ατος (τέ). Crime hardi, τὸ τελμηθέν κακόν, οῦ. Discours hardi, ὁ μετὰ θράσους λόγος, ου. Entreprendre quelque chose de bardi, τολκημα τολμάω, ω, fut. now.

HARDIKSSE, ε. f. τόλμα, ης (ή): θράσος, ας (τό). Noble hardiesse, εὐτολμία, ας (ή). ής. Harnais brillants, φαλαρα, ων (τά). Plein d'une noble hardiesse, εδτολμος, ος, ον HARO, interj. Clameur de haro, καταδόν-

(comp. oresec, sup. orares). Qui manque de hardiesse, άτολμος, ες, ον : άδαρσής, ής, ές. Avoir la hardiesse de, τολμάω, ω, sut. ήσω, infin. : θαρρέω, ω, fut. ήσω, infin. 11 poussa la hardiesse au point de, είς τοῦτο τολμης άφ-ίκετο ώστε, infin. (άφ-ικνέομαι, οῦμαι, fut. (ξομαι). Vous résistez avec tant de hardiesse, εὐτόλμως ούτως έν-ίστασαι (έν-ίσταμαι. fut. έν-στήσομαι). Hardiesse dans les propos, dans les discours, παβρησία, ας (ή). Parler avec hardiesee, παρρησιάζομαι, fut. άσομαι.

HARENG, s. m. μαίνη, ης (ή) : μαινίς. ίδος (ή).

HARGNEUX, EUSE, adj. δύσκολος, ος, ον (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος) : χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): πικρός, ά, όν (comp. otepos, sup. otatos). Humeur hargneuse. δυσκολία, ας (ή). Chien hargneux, 6 έπιθετικός χύων, gén. χύνος.

HARICOT, s. m. légume, φασίολος, ευ (δ). HARIDBLLE, s. f. ἱππάριον, ου (τὸ).

HARMONIE, s. f. accord de divers sons, άρμονία, ας (ή). | Accord de diverses choses, άρμονία, ας (ή): συμφωνία, ας (ή): εὐαρμοστία, ας (ή). || Chant harmonieux, μέλος, ους (τὸ). Étre en harmonie avec, συμ-φωνίω, ω, fut. ήσω, dat. N'être pas en harmonie, δια-φωνέω, ü, fut. ήσω, dat. | Bonne intelligence, δμόνοια. ας (ή). Rétablir l'harmonie parmi les citoyens, τους πολίτας είς δμόνοιαν άποκαθ-ίστημι, fut. άπουατα-στήσω.

HARMONIEUSEMENT, ατο. έμμελῶς : μουσικώς. Chanter harmonieusement, μουσικώς ἄδω, fut. äsouat.

HARMONIBUK, Ever, vidj. impedie, ne. ές : μουσικός, ή, όν.

HARMONIQUE, adj. deputinace, i, ov, άρμόνιος, ος σει α, ον.

HARMONIQUEMENT, adv. deputing.

HARMONISTE, s. m. δ άρμονικός, οῦ.

HARNACHEMENT, s. m. zataszevi, viç (1). HARNACHER, v. a. nata-sasvalu, fut. ásw, æsc.

HARNAIS, z. m. armure complète, onle σμα, ατος (τὸ). Emdesser le harmeis, τὰ όπλα iy-δύομαι, fut. δύσομαι. Blanchir sous le har-Deis, τοῖς δπλοις ἐγ-γηράσκα, fut. γηράσω. [Harneis d'un cheval, i τοῦ ἐππου κατασιανή,

σις, εως (ή). Crier haro sur quelqu'un, τινός καταδοάω, ω, fut. δοήσεμαι.

HARPE, s. f. ψαλτήριον, cu (τό). Jouer de la harpe, ψάλλω, fut. ψαλῶ. Joueur de harpe, royez Harpiste.

HARPIE, s. f. άρπυια, ας (ή).

HARPISTE, s. m. et f. ψ $\alpha\lambda \tau \eta$;, ∞ (δ). Au f ϵ m. ψ $\alpha\lambda \tau \eta$ α , α ; ($\dot{\eta}$).

HARPON, s. m. άρπάγη, ης (ή) : ἄγκιστρον, cu (τὸ).

HARPONNER, v. a. ἀγκίστρεις βάλλω, fut. βαλώ, ou δικω, fut. διξω, acc. Harponner le poisson, ἰχθυεθελέω, ω, fut. τσω. Qui sert à harponner le poisson, ἰχθυεθελες, ες, ον.

HARPONNEUR, s. m. ἀγκυλιστής, οῦ (δ).

HART, s. f. lien de fagot, δισμός, οῦ (δ).

Lacet pour étrangler, corde à pendre, βρόχος, ου (δ): ἀγχόνη, ης (ή). Finir par la hart,
ἀγχόνης τυγχάνω, fut. τεύξομαι.

HASARD, s. m. τύχη, ης (ή). Par hasard, τύχη : ἐκ τύχης : κατὰ τύχην : τυχηρῶς : τυχόντως: τυχόν. Cela s'est fait par hasard, έκ τύχπς έγένετο τουτο (γίνομαι, fut. γενάσομαι). Qui arrive par hasard, τυχηρός, ά, όν. Le hasard voulut qu'il sût présent, έτυχε παρ-ών (πάρειμι, fut. παρ-έσομαι : τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Si le hasard le veut, ἐἀν τύχη, ου ἐἀν ούτω τύχη (subj. aor. 2 de τυγχάνω). Au hasard, είκη : άλλως. Parler au hasard, εὐκη λαλέω, w, fut. ήσω. Il ne fait rien au hasard, coδiv διακενής έργαζεται καὶ είκή (έργαζομαι, fut. άσομαι). || Jeu de hasard, πυδεία, ας (τί). Qui concerne les jeux de hasard, xuEtuτικός, ή, όν. Jouer aux jeux de hasard, κυθεύω, fut. εύσω. Lieu où l'on y joue, κυδευτήριον, OU (Tò).

Hasard, péril, χίνδυνος, εν (δ). Courir le hasard de, χινδυνεύω, fut. εύσω, infin. Affronter volontiers tous les hasards, πάντα χίνδυνον ήδως ὑπο-δύομαι, fut. δύσομαι: πάντα χίνδυνον ου πάντα χύδον ἀναβ-ρίπτω, fut. ρίψω.

HASARDER, v. a. risquer, tenter, ἀναβρίπτω, fut. βίψω, acc. Hasarder une pareille épreuve, κύδον τοσούτον ἀναβρβίπτω, fut. βίψω. Hasarder le combet, μάχην δια-κινδυνούω, fut. εύσω. || Mettre en péril, compromettre, είς χίνουν άγω, fut. άξω, acc. Hasarder sa réputation, περί τῆς δύξης κινδυνούω, fut. εύσω. Hasarder tout, τὸν ὑπὸρ τῶν πάντων κίνδυνον αξομαι, fut. ἀροῦμαι. Notre argent est bien

hasarde, ἀπο-κινδυνεύεται ήμιν τα χρήμ**ετα** (passif d'àπο-κινδυνεύω, fut. εύσω), Thuc.

SE HASARDER, v. r. δια-κινδυνεύω, fut. εύσω.
— à quelque chose, π. — à faire quelque chose, ποιείν π.

HASARDEUSEMENT, adv. κινδυνευτικώς.
HASARDEUX, ετεκ, adj. qui affronte les hasards, κινδυνευτικός, ή, όν. || Périlleux, κινδυνώδης, ης, ες (comp. έστερος, ευρ. έστατος: ἐπικίνδυνος, ος, ον (comp. ότερος, ευρ. ότατος): ἐπισφαλής, ής, ές (comp. έστερος, ευρ. έστατος). Remèdes hasardeux, τὰ δια-κινδυνευόμενα φάρμακα, ων (partic. passif de δια-κινδυνεύω, fut. εύσω), Isocr.

HASE, s. f. femelle du lièvre, è θήλυς λαγώς, gén. δήλιος λαγώ.

HASTAIRE, s. m. δορυφόρος, ου (δ).

HATE, s. f. σπουδή, ñς (ή). Faire hâte, σπεύδω, ful. σπεύσομαι : ἐπείγομαι, ful. ἐπείξομαι : ταχύνω, ful. υνῶ. En hâte, μετὰ σπουδῆς. Ayant fait la route en toute hâte, μετὰ σπουδῆς ποιλιῆς ποιησάμενος τὴν πορείαν (ποιέσμαι, εῦμαι, ful. ἡσομαι). A la hâte, le plus promptement possible, ὡς τάχιστα. — avec plus d'empressement que de soin, αὐτοσχεδίως. Faire à la hâte, αὐτοσχεδίαζω, ful. ἀσω, acc. Fait à la hâte, αὐτοσχεδίας, ος, ον. Ouvrage fait à la hâte, αὐτοσχεδίασμα, ατος (τὸ).

HATER, υ. α. ταχύνω ου έπι-ταχύνω, fut. υνώ, αcc.: ἐπείγω ου κατ-επείγω, fut. επείζω, αcc.: ἐπι-σπεύδω ου κατα-σπεύδω, fut. σπεύσω, αcc. Ils haterent la mort du .vieillard, τὸν θάνατον ἡπειξαν τοῦ γέροντος, Hérodn.

επ Ηλτπα, υ. τ. σπεύδω, fut. σπεύσομαι: ἐπείγομαι, fut. ἐπείξομαι: ταχύνω, fut. υνω. Se hâter d'aller trouver son ami, πρὸς τὸν φίλον σπεύδω, fut. σπεύσομαι. Il se hâte de saisir l'occasion, σπεύδει τὸν παιρὸν προ-λαθεῖν (προ-λαμθάνω, fut. λήψομαι), Plut. Hâte-toi lentement, σπεῦδε βραδίως, Gell. Il faut se hâter, et n'apporter aucun retard, δεῖ σπεύδειν, καὶ οὐδεμίαν ποιεῖσθαι διατριθήν (ποιέσμαι, σῦμαι, fut. ήσομαι), Isocr.

HATIF, ive, adj. précoce, πρώϊμος, ος ου η, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): πρώϊος, ος ου α, ον (comp. ιαίτερος, sup. ιαίτατος): πρέωρος ου προώριος, ος, ον.

HATIVEMENT, adv. πρό δρας.

HATIVETE, s. f. πρωτοτης, ατος (ή).

HAUSSE, s. f. accroissement, ἐπίδοσις.

HAUSSEMENT, s. m. trapois, ews (n). Haussement de la voix, ή τᾶς φωνῆς έντασις, sως. | Haussement du prix des denrées, ή τών ώνίων άνατίμησις, εως.

HAUSSER, v. a. alow ou in-aipw, fut. αρώ, acc. Hausser un bâtiment, τὸ εἰκοδόμημα κατά δψος δι-αίρω. Hausser la voix, την φωντιν έπ-αίρω. | Hausser le prix des vivres, τά ώνια άνα-τιμάω, ω, fut. ήσω. ∥ Hausser le coeur à quelqu'un, θράσος τινί αίρω fut. άρω.

HAUSSER, v. n. s'accroître, iπι-δίδωμι, fut. iπιδώσω. | En parlant des denrées, άνα-τιμάσμαι, ώμαι ful. ηθήσομαι. || En parlant d'un fleuve, oidaive, fut. cidnow.

SE HAUSSER, v. r. opboonal, cunal, ful. estisquai. Se hausser pour regarder pardessus, ὑπερ-κύπτα, fut. κύψω. | Le temps se hausse, il devient serein, δι-αιθριάζει, sousent. δ εὐρανός (δι-αιθριάζω, fut. άσω).

HAUT, HAUTE, adj. élevé, byndóg, n, ov (comp. otegos, sup. otatos). Les hautes régions de l'air, à μετάρσιος ου μετέωρος αίθήρ, έρος. La haute Egypte, ή άνωτέρα Αίγυπτος, ου (féminin d'àνώτερος, a, ον) : ή ἄνω Δίγυπτος, ου (ανω, adv. reste indécl.). La haute mer, τὸ πέλαγος, ους. Voyez Mer. | Porter la tête haute, ὑψαυχενέω, ω, fut. ήσω. Qui porte la tête haute, ὑψαύχην, ενος (ὁ, ή). Il est plus haut de toute la tête, την κεφαλήν ύπερέχει (ὑπερ-έχω, fut. έξω), gén. A haute voix, μεγάλη τη φωνή. Prononcer à baute voix, άνα-φωνέω, ω, fut. ήσω, acc. Avoir le verbe haut, μίγα φωνίω, ω, fut. ήσω. Voix haute, en terme de musique, i ofeia pori, τζ. Qui a la voix haute, εξύφωνες, ος, ον. | Le Très-Haut, Dieu, & Thiotoc, ov.

HAUT, sublime, éminent, byndos, n, ov (comp. ότερος, sup. ότατος) : ἄχρος, α, ον (comp. otepos, sup. otatos). Une très-haute dignité, ή υψηλοτάτη άξία, ας. Remplir les fonctions de la plus haute magistrature, την ύψηλοτάτην των άρχων δι-εικέω, ω, ful. ήσω. Haute sagesse, ή άχρα ου άχριτάτη σιφία, ας. Parvenir à une haute sagesse, siç dixpov triç σοφίας ελαύνω, fut. ελάσω. Haute fortune, ή ύψηλη ου ύψηλοτάτη τύχη, ης. Haute naissance, ή του γένους περιφάνεια, ας. Haute reputation, κλέες, συς (τό). Qui a une baute re- πρός ύμας (άγορεύω, fut. έρω), Dem. putation, sundaris, ris, is. Qui a le cœur! HAUTEUR, s. f. dans le sens propre, vijos,

εως (ή). || Enchérissement, ενατίμησις, εως (ή). | haut, magnanime, μεγαλόψυχος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Avoir une haute opinion de soi-même, 'π' ἐμαυτῷ μέγα φορνέω, ω, fut. ήσω. | Hauts faits, κατορθώματα, ων (τά). Voyez FAITS.

> HAUT, fier, vain, υπερήφανος, ος, ον (comp. έστερος, ευφ. έστατος).

LE HAUT, s. m. tò depov, ou : n depa. ας. Le haut d'une montagne, ή άκρώρεια, ας. Précipiter du haut d'un mur, ἀπὸ τοῦ τείχους ρίπτω, fut. ρίψω, acc. Il se jeta du haut de la tour la tête la première, do-mus έαυτον έπὶ χεφαλήν φέρεσθαι άπο του πύργου κάτω (άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω : φέρομαι; fut. ένεχθήσομαι).

HACT, adv. ύψηλῶς S'élever haut, ύψόσμαι. ουμαι, fut. ωθήσομαι. S'élever haut dans les airs, μετεωρίζομαι, fut. ισθήσομαι. Qui s'élève haut, μετέωρος, ος, ον : μετάρσιος, ος, ον. Qui vole haut, ύψιπετής, ής, ές. En haut et en bas, ανω καὶ κάτω. Plus haut, ἀνώτερον. Trèshaut, ανωτάτω. D'en haut, ανωθεν. Επνογό d'en haut, θεόπεμπτος, ος, ον. Inspiré d'en haut, (vôsoc, oc, ov. Par une impulsion venue d'en haut, ὑπὸ τῆς ανω ροπῆς. Il faut reprendre les choses d'un peu plus haut, µχρὸν ἄνωθεν ἀρχτέον (verbal đάρχω). Traiter de haut en bas, avec fierté, εν-θρύπτομαι, fut. θρύψομαι, dat. | Haut, à haute voix, έντεταμένως. Parler haut, φωνήν έν-τείνω, fut. τενώ, ou iπ-αίρω, fut. αρω. Les faits parlent plus haut que les paroles, τὰ έργα ὑπερ-φθέγγεται τους λόγους (φθέγγομαι, fut. φθέγξομαι), Luc.

HAUTAIN, AINE, adj. ὑπερήφανος, ος, ον (comp. έστερος, sup. έστατος). Tenir un langage hautain, λόγους ὑπερηφάνους λέγω, fut. λέξω ου έρω. Avoir des sentiments hautains, ύπερηφανεύομαι, ful. εύσομαι.

HAUTAINEMENT, adv. ὑπερηφάνως.

HAUTBOIS, s. m. αὐλός, οῦ (δ). Joueur de hauthois, αὐλητής, εῦ (¿). Jouer du hautbois, aulia, a, fut. now.

HAUT - DE - CHAUSSE, s. m. avaξυρίς, ίδος (ή).

HAUTEMENT, adv. fièrement, ὑπερηφάνως. Ouvertement, διαβρήδην. Déclarer hautement, άν-αγορεύω, fut. άν-αγορεύσω ου άν-ερώ, αcc. Je vous le dirai hautement, μετά παβρησίας έρω

ους (τὸ). || Profondeur, βάθος, ους (τὸ). || Éminence, colline, λόφος, ου (ὁ): γιώλοφον, ου
(τὸ): βουνός, οῦ (ὁ). Se promener, errer sur
les hauteurs, βουνοπατίω, ῶ, fut. ήσω. || Au
fg. Atteindre la hauteur d'un art, τἰς ἄπρον
τέχνης ἐλαύνω, fut. ἐλάσω.

Ηλυτες, fierté, ὑπερηφανία, ας (ή). Hauteur insupportable, βαρεῖα καὶ ἀφόρατος ὑπερηφανία. Ανοίτ trop de hauteur, λίαν ὑπερηφανεύόμαι, fut. εὐσομαι. Ανος hauteur, ὑπερηφάνως. Parler avec hauteur, λόγους ὑπερηφάνους λίγω, fut. λέξω.

HAUT MAL, s. m. ἐπιληψία, ας (ή). Qui tombe du haut mal, ἐπίληπτος, ου (ὁ, ἡ). Tomber du haut mal, ἐπι-ληπτίζομαι, fut. εύσομαι: ἐπι-ληπτεύομαι, fut. εύσομαι.

HAVE, adj. bleme, livide, πελιδνός, ή, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

HAVIR, υ. α. δια-καίω, fut. καύσω, αcc. HAVRE, s. m. δρμος, su (δ): ναύσταθμον, cu (τὸ): λιμήν, ένος (δ).

HAVRE-SAC, s. m. γυλιός, αῦ (δ). HÈ, interj. ἔα.

HEAUME, s. m. casque, κράνος, ους (τδ). HEBDOMADAIRE, adj. ἰδδομαῖος, α, ον. Fièvre hebdomadaire, δ ἰδδομαῖος πυρετός, οῦ.

HÉBERGER, v. a. ξενίζω, fut. ίσω, acc. HÉBÈTER, v. a. émousser, rendre insensible, ἀμθλύνω, fut. υνῶ, acc. || Amolür, énerver, θρύπτω, fut. θρυψω, acc. || Rendre stupide, πλιθιώω, ῶ, fut. ώσω, acc. Hébété, ée, stupide, πλίθιος, ος ου α, ον: ἀναίσθητος, ος, ον. Être tout hébété, ἀναισθήτως έχω, fut. εξω.

HÉBRAIQUE, adj. εδραϊκός, ή, όν.

HEBRAISME, s. m. ispaiquis, oū (i).

HÉBREU, ε. m. Έδραῖος, ου (δ). Qui concerne les Hébreux, ἰδραῖκός, ή, όν. La langue des Hébreux ή ἰδραῖκή φωνή, ῆς. Parler hébreu, imiter ses Hébreux, ἰδραῖζω, fut. ίσω. En hébreu, ἰδραῖστί.

HECATOMBE, s. f. ἐκατόμδη, ης (ή).

HÉLAS, interj. φτῦ : οἴ μοι. Hélas, mes pauvres biens, οἶ μοι τῶν χρημάτων. Hélas, malheureux que je suis, ὡ τάλας ἰγώ. Subst. Un hélas, un soupir, οἰμωγμός, οῦ (δ). Faire un hélas, εἰμώζω, fut. ὡξομαι. Ponseer de grands hélas, μέγα στενάζω, fut. στενάζεμαι,

HÉLER, ν. α. καλίω, ω, fut. καλίσω, αcc. HÉLIANTHÈME, s. m. plante, ήλιάνθιμον, ευ (τί), G. H. HELIAQUE, adj. ήλιαχός, ή, όν.

HÉLIASTES, s. m. pl. $\hat{\eta}$ lucataí, $\hat{\omega}_{V}$ (ci). HÉLICE, s. f. spirale, $\hat{\Omega}_{i}\hat{\xi}_{i}$, $|\omega_{G}(\hat{\eta}_{i})|$ La grande Ourse, $\hat{\Omega}_{i}(\hat{\eta}_{i})$, $\eta_{G}(\hat{\eta}_{i})$.

HÉLIOSCOPE, s. m. instrument d'optique, λλιοσκόπιου, ω (τό), G. M.

HÉLIOTROPE, ε. m. plante, ήλιοτρόπιον, αυ (τδ).

HELLÉNISME, s. m. διληνισμός, σῦ (δ). HELLÉNISTE, s. m. διληνιστής, σῦ (δ). HEM, interjection, ξα.

HEMATITE, s. f. pierre, & aiparitus, co (sous-ent. libes).

HEMICYCLE, s. m. ήμικύκλιον, ου (τό). HEMIONITE, s. f. plante, ήμιόντον, ου (τό).

HÉMIPLÉGIE, ou HÉMIPLEXE, ε. f. τμεπλητία, ας (ή): τημπλητία, ας (ή). Frappé d'hémiplégie, τημπληχατικές, τή, όν : τημπλαχές, τήτος (ό, ή).

HEMISPHERE, s. m. ήμισφαίριον, ου (τό). HEMISTICHE, s. m. ήμιστίχιον, ου (τό).

HEMOPTYSIE, s. f. αίματος πτύσις, εως (ή). HEMOPTYSIQUE, adj. αίμοπτυϊκός, ή, όν.

HÉMORRAGIE, s. f. αἰμιτροτατία, ας (ή). Avoir une hémorragie, αἰμιτροτατίω, ω, fut. ήσω.

HÉMORROIDAL, ALE, adj. δ, ή, τὸ περὶ τὰς αἰμοβροίδας. Veines hémorroidales, αἰμορροίδες, ων (αἰ).

HÉMORROIDES, s. f. pl. αἰμερεροίδιες, ων (αί). Avoir les hémorroides, αἰμερεροίω, ω, fut. ήσω.

HEMORROISSE, s. f. n aiucepocouoa, no (partic fem. de aiucepoco, a).

HEMOSTATIQUE, adj. evanuoc, oc, ov. Remèdes hémostatiques, evanua, ov (tà).

HENDÉCAGONE, s. m. iνδικάτωνον, ου (τό).

HENDÉCASYLLABE, adj. iνδικασύλλαδος, ος, ον. Vers hendécasyllabe, iνδικασύλλαδον, ου (τό).

HENNIR, ν. n. χρεμετίζω, fut. ίσω. HENNISSEMENT, ε. m. χρεμετισμός, εῦ (δ). HEPATIQUE, ακή. ήπατικός, ή, όν.

HEPATITE, s. f. pierre, δ ήπατίτης, ευ (sous-ent. λίθος).

HBPTACORDE, s. m. ἐπτάχορδον, ου (τὸ). HBPTAGONE, adj. ἐπτάγωνος, ος, ον. [] s. m. ἐπτάγωνον, ου (τὸ).

HÉRAUT, s. m. πήρυξ, υκος (δ). Remplir les fonctions de héraut, πηρυκιύω, fut. εύσω.

Annoncer par la voix du héraut, xnpússo, fut. ύξω, acc. | Héraut d'armes, χήρυξ, υχος (δ). HERBACE, ir, adj. ποώδης, ης, ες. HERBAGE, s. m. légume, λάχανον, ου (τδ). || Foin, χόρτος, ου (δ). || Pré, λειμών, ώνος (δ). HERBE, s. f. gramen, gazon, πόα, ας (ή). Qui se nourrit d'herbe, ποηφάγος, ος, ον. || Foin, fourrage, χέρτος, ου (δ). Cueillir de l'herbe, χορτολογώω, ω, fut. ήσω. | Plante, βοτάνη, ης (ή): πόα, ας (ή). Qui concerne les herbes, βετανικός, ή, όν. Cueillir des herbes, βοτανολογίω, ω, fut. ήσω: ποηλογίω, ω, fut. ήσω: διζοτομέω, ω, fut. ήσω. Mauvaises herbes, αι πίρισσαι βοτάναι, ων. Arracher les mauvaises herbes, ποάζω, fut. άσω.

HERBETTE, s. f. ποάριον, ου (τὸ) : πόα, **ας (ή): λειμών, ῶνος (δ).**

HERBEUX, EUSE, adj. ποώδης, ης, ες. HERBIER, s. m. collection de plantes, βτανολόγιον, ου (τὸ), G. M.

HERBIERE, s. f. λαχανόπωλις, ιδος (ή). HEBBORISATION, s. f. ριζοτομία, ας (ή). HERBORISER, v. n. βοτανολογίω, ω, fut. ήσω: ριζολογέω ου ριζοτομέω, ω, ful. ήσω.

HERBORISEUR, s. m. ριζολόγος, ου (δ). HERBORISTE, s. m. ριζοτόμος, ου (δ). HERBU, uz, adj. ποώδης, ης, ες.

HEREDITAIRE, adj. qui vient par droit d'hérédité, κληρονομιαΐος, α, ον: κληρονομικός, n, ov. | Qui passe du père aux enfants, πατρικός, ή, όν. Auparavant la dignité royale était héréditaire, πρότερον δὶ ποαν πατρικαί βασιλείαι. Thuc. Maladie héréditaire, νόσημα συγγενικόν, οῦ (τὸ), Plut.

HEREDITAIREMENT, adv. xatà xxxpovoμίαν: έχ χληρονομίας.

HEREDITE, s. f. κλπρονομία, ας (ή). HÉRÉSIARQUE, s. m. αίρεσιάρχης, ου (δ). HERESIE, s. f. aipeoic, euc (1).

HERETICITE, s. f. έτερεδοξία, ας (ή). HERETIQUE, adj. aipertxóg, i, óv.

HERISSER, v. a. Le lion hérisse sa crinière, φρίσσει ό λίων τὰς χαίτας (φρίσσω, ful. opicu).

su Herissur, », r. φρίσσω, fut. φρίζω. Mes cheveux se hérissent sur ma tête, τὰς τρίχας φρίσσω. Avoir les cheveux hérissés, τὰς τρίχας πίφρικα. Hérissé, ée, πεφρικώς, υία, ός. Hérissé d'épines, ακάνθαις πιφρικώς, υία, ός: άκανθώδης, ης, ες. Bataillons hérissés de pi- bas-ventre, έντεροκήλη, ης (ή).

ques, στίχες πυχνοίς έγχεσι πεφρικυζαι, ων (ai). | Au fig. Hérissé de difficultés, πολλής δυσκολίας μεστός, ή, όν, ou simplement δύσχολος. ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): δυσχερής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

HÉRISSON, s. m. ἐχῖνος, ου (δ). Qui ressemble au hérisson, έχινώδης, ης, ες.

HERITAGE, s. m. κληρονομία, ας (ή). Part d'un héritage, κλήρος, ου (δ). Entrer en possession d'un héritage, ἐπὶ τὸν κλῆρον πορεύομαι, fut. εύσομαι. Par héritage, ix κληρονομίας.

HERITER, v. n. et a. κληρονομίω, ω, fut. now, acc. ou gén. Ayant hérité de son maitre, κληρονομήσας του δεσπότου, Luc. ου τον δεσπότην, Athén. Ayant hérité de Philon plus de cinq talents, κληρονομήσας των Φίλωνος χρημάτων πλειόνων ή πέντε ταλάντων, Luc. Tu désirais hériter de mes biens, ἐπ-εθύμεις κληρονομείν ἀπο-θανόντος έμου τὰ κτήματα (έπιθυμίω, ω, ful. ήσω: ἀπο-θνήσχω, ful. θανουμαι), Luc. Personne dont on hérite, δ κληρονομούμενος, ου (partic. passif de κληρονομίω. w), Phil. Bien dont on hérite, to xhapovoμούμενον κτήμα, ατος, Grég. | Au fig. Hériter de la honte, des dangers, τῆς αἰσχύνης, τῶν κινδύνων κληρονομέω, ω, Dém. Les enfants doivent hériter des amitiés de leur père, πρίπτι τους παίδας της φιλίας της πατρικής κληρονοmeiv. Isocr.

HERITIER, s. m. man, s. f. xxxpovouce (6, 4). Faire ou instituer quelqu'un son héritier, χληρονόμον τινά γράφω, fut. γράψω. Héritier pour un tiers, pour un quart, é ini τή τρίτη ου έπὶ τή τετάρτη (sous-ent. μείρα) κληρονόμος, ου : ὁ τῆς τρίτης ου τῆς τετάρτης χληρονόμος, ου.

HERMAPHRODITE, s. m. έρμαφρόδιτος, ou (6).

HERMETIQUEMENT, adv. στεγανώς.

HERMINE, s. f. sorte de belette, δ ποντικός μύς, gen. ποντικού μυός. || Sorte de fourrure, το μαλαχώτερον δέρμα, ατος.

HERMITAGE, s. m. solitude, ipnuía, as (ή). | Petite cellule, τὸ ἐν ἐρήμω οἰκίδιον, ου.

HERMITE, s. m. ionuitas, ou (6). HERNIAIRE, adj. evteponnaucis, n, en HERNIE, s. f. xiàn, no (i). Hernie du χωμικός, τί, όν.

HEROIDES, s. f. pl. al howixal imoroλαί, ῶν.

HEROINE, s. f. tipute, toos (1).

HÉROIQUE, adj. qui concerne les héros, ηρωϊκός, ή, όν. | Généreux, magnanime, γενναῖος, α, ον (comp. ότερο;, sup. ότατος).

HEROIQUEMENT, adv. yevvaiws.

HEROISME, s. m. to yervator, ou (neutre de γενναΐος, α, ον): μεγαλοψυχία, ας (ή). Homme plein d'héroïsme, ἀντρ την ψυχήν μέγιστος, ου (δ): ἀνὴρ μεγάθυμος, ου (δ).

HERON, s. m. oiseau, ἐρωδιός, οῦ (ὁ). HEROS, s. m. πρως, ωος (δ).

HERSAGE, s. m. βωλοκοπία, ας (ή).

HERSE, s. f. instrument de labour, reiδολοι, ων (ci) : τρίδολα, ων (τά). | Porte suspendue et qu'on fait tomber par une coulisse, καταβράκτης, ου (δ).

HERSER, v. a. βωλοκοπίω, ω, fut. ήσω, acc. HESITATION, s. f. embarras days la prononciation, βατταρισμός, ου (δ). | Irrésolution dans l'esprit, ancoia, as (n).

HESITER, v. n. éprouver de la gêne pour s'exprimer, βατταρίζω, fut. ίσω. || Etre irrésolu, ἀπορίω, ω, fut. ήσω. J'hésite sur le parti que je dois prendre, ἀπορῶ ό,τι χρή με ποιείν Il n'y a pas à hésiter, οὐ χρή μέλλειν : ού καιρός όκνειν (μελλω, fut. μελλήσω: ἀχνέω, ω, fut. άσω). Sans hésiter, ἀόχνως: άμελλητί. Il répondit sans hésiter, οὐδὶν ἀκνήσας ἀπ-εκρίνατο : οὐκ ὧκνησεν ἀπο-κρίνασθαι (όχνέω, ω, fut. ήσω: ἀπο-χρίνομαι, fut. ουμαι).

HETEROCLITE, adj. etepóxhetec, oc, ov. HÉTÉRODOXE, adj. έτεροδοξος, ος, ον. HÉTÉROGENE, adj. έτερογενής, ής, ές. HÉTÉROGÉNÉITE, s. f. τὸ ἐτερογενές, οῦς. HÊTRE, s. m. arbre, φηγός, οῦ (ή). De hêtre, φήγινος, η, ον.

HEUR, s. m. bonne fortune, εὐτυχία, ας (i). Heur et malheur, i exartipa ruxn, ns.

HEURE, s. f. partie du jour, ωρα, ας (τ΄). Demi-heure, τμιώριον, ου (τό). Une heure et demie, ή ήμιολιος ώρα, ας. Vers l'heure du diner, περί άρίστου ώραν. La troisième heure, ή τρίτη ώρα. A quelle heure? πεία

HÉROI-COMIQUE, adj. πρωϊκός άμα καὶ parf. passif de τάσσω, fut. τάξω). A toutes les heures du jour, xal' exáctny wpay.

> HEURE, moment où se fait une chose, yoiνος, ου (δ). De bonne heure, πρωί (comp. πρωϊαίτερου, sup. πρωϊαίτατα). Tout à l'heure, αὐτίκα : εὐθύς : παραχρῆμα. Sur l'heure, παραχρήμα : κὐτίκα : εὐθύς. J'ai vu l'heure où ils allaient le mettre en pièces, μονονουχί δι-εσπάσθε ύπ' αὐτῶν (δια-σπάομαι, ῶμαι, ʃul. σπασθήσομαι). L'heure convenable, καιρός, οῦ (δ): εὐκαιρία, ας (ή). A l'heure convenable, εὐκαίρως : ἐν' εὐκαιρία. | La dernière heure, τὸ τοῦ βίου τῶς, ους. Toucher à sa dernière heure, πρὸς τῶ τέλει τοῦ βίου εἰμί, fut. έσομαι, Eschin. Socr: πρός αὐτῷ σχεδόν τι τῷ θανατῷ εἰμί, Diosc.: έγγύς είμα της του βίου τελευτής, Alciphr.

> A LA BONNE HEURE, heureusement, tout à propos, εὐτυχῶς : εὐκαίρως. || Soit, volontiers, slev. S'il en est ainsi, à la bonne heure, si τοῦθ' ούτω τυγχάνει δν, καλώς έχει (τυγχάνω, fut. τεύξομαι : όν, partic. neutre d'εἰμί : έχω, fut. (€w).

HEURES, s. f. pl. offices canoniques, ai xavovixal ώραι, ων. | Livre de prières, εθχολόγιον, ου (τὸ), *G. M*.

HEUREUSEMENT, adv. au sein du bonheur, εὐδαιμόνως. | Avec succès, εὐτυχῶς. | Par bonheur, εὐτυχῶς: εὐκαίρως. | Avec dheureuses dispositions, εὐφυῶς.

HEUREUX, RUSE, adj. qui jouit du bonheur, εὐδαίμων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος. sup. ονέστατος): μακάριος, ος ou a, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Être parsaitement heureux, τελίως εὐδαιμενέω, ω, fut. ήσω. Trouver ou estimer beureux, μαχαρίζω ου εύδαιμονίζω, fut. iow, acc. Celui qui se croit le plus heureux des hommes, ὁ τύχην ἀρίστην οἰόμενος, έχειν (οίομαι, fut. οίπσομαι : έχω, fut. έξω).

Heureux, qui réussit, εὐτυχής, ής, ές (comp.) έστερος, sup. έστατος). Être heureux, réussir, εύτυχέω, ω, fut. ήσω : καλώς πράσσω, fat. πράξω. — en toutes choses; πάντα. | Favorabi?, avantageux, aloics, of ou a, or (comp. ott.) ρος, sup. ώτατος) : καλός, ή, όν (comp. καλλίων, sup. κάλλιστος): άγαθός, ή, όν (comp. βελτίων, sup. βέλτιστος). Heureux présage, τὸ αίσιον ου δεξιόν είωνισμα, ατος. Heureux ώρα; Quelle heure est-il? tournez, quel signe succès, κατόρθωμα, ατος (το). Heureux destin, du cadran? πειόν έστι τὸ στοιχείον; A une κ άγαθή μείρα, ας. L'issue de cette affaire heure marquée, καθ' ώραν τεταγμένην (partic. 'a été plus heureuse qu'on ne s'y attendait, τὸ

-ορπ κάσκς ελπίδος μείζον προυχώρκου (προχωρίω, ω, fut. ήσω). Heureux voyage, εὐεδία, ας (ή). Faire un heureux voyage, εὐοδέω, ω, fut. now). | Favorisé de la nature, suporis, τίς, ές. Doué d'une heureuse physionomie, τὰν δψιν εύφυής, ής, ές. Doué d'heureuses dispositions pour les lettres, πρὸς τους λόγους εὐφυής, ής, ές, ου εὖ πεφυκώς, υία, ός (partic. de πέφυκα). Avoir d'heureuses dispositions, εὖ ου καλώς πέφυκα (parf. de φύομαι, fut. φύσομαι). Dispositions heureuses, εὐφυία, ας (ή). Heureuse mémoire, ή άγαθή ου πιστή μνήμη, ης. Doué d'une heureuse mémoire, μνημόνικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): μνήμων ου ευμνήμων, ων, ον, gén. cvoς (comp. ονίστερος, ευφ. ονίστατος).

HEURT, s. m. choc, πρόσχρουσις, εως (ή).

HEURTER, v. a. χρούω, fut. χρούσω, acc.: προσ-χρούω, fut. χρούω, dat. Heurter souvent la même pierre, πολλάχις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίω, fut. πταίσω, Suid. Ils se heurtent dans la foule, ὡθίζονται ου ἀλλήλους ὡθίζουσι (ὡθίζω, fut. ίσω). Les vaisseaux venant à se heurter, αὶ νῆις ἀλλήλαις συγ-χρούσσαι, ῶν (partic. de συγ-χρούω, fut. χρούσω), Polyb. Voyelles qui se heurtent, φωνήεντα συγ-χρούοντα, ων (τὰ), Hermog. || Au fig. Heurter quelqu'un, τινὶ προσ-χρούω, fut. χρούσω. Heurter une opinion, τῷ δοξὴ ἀντι-τείνω, fut. τενῶ. Heurter la raison, τῷ λόγω ἀντι-πίπτω, fut. πεσοῦμαι.

ΗΕυπτεπ, υ. π. προσ-προύω, ful. προύσω, dal. : προσ-πταίω, ful. πταίσω, dal. — contre un rocher, σκοπόλω. Heurter de la tête contre la muraille, τὴν κιφαλὴν πρὸς τὸ τεῖχος προσ-πόπτω, ful. κόψω. | Heurter à la porte, τὴν θύραν κόπτω, ful. κόψω : θυροκοπίω, ῶ, ful. πόσω. Heurter bien fort, τὴν θύραν ἀράσσω, ful. ἀράξω.

ΗΕΧΑGONE, adj. ἰξάγωνος, ος, ον. | s. m. ἰξάγωνον, συ (τὸ).

HEXAMÈTRE, adj. έξάμετρος, ος, ον. Vers hexamètre, έξάμετρον, ου (τὸ).

HIATUS, s. m. ήτων φωνηέντων σύγκρουσις, εως. HIBOU, s. m. βύας, gén. βύου (δ).

HIDEUSEMENT, adv. δεινώς. Hideusement laid, υπέραισχρος, ος, ον.

HIDEUX, EUSE, adj. ὑπίραισχρος, ος, ον. HIE, s. f. instrument de paveur, λίστρον, ου (τὸ).

HIER, adv. χθές ou έχθές. Hier matin, χθες πρωί. Hier au soir, έχθες έσπέρας. Avant-hier, ΄ πρέχθες. Hier et avant-hier, χθές καὶ πρώην. D'hier, qui se fit ou se passa hier, χθεσινός, ή, όν: χθιζός, ή, όν.

HIER, v. a. battre avec la hie, λιστρόω, ω, fut. ώσω, acc.

HIERARCHIE, s. f. lεραρχία, ας (ή).
HIERARCHIQUE, αdj. lεραρχικός, ή, όν.
HIEROGLYPHES, s. m. pl. τὰ lερογλυφικά,
ῶν: τὰ lερὰ γράμματα, ων.

ΗΙΕ΄ROGLYPHIQUE, ασί. ἱερογλυφικός, ή, όν. ΗΙΕ΄ROPHANTE, s. m. ἱεροφάντης, ου (δ). ΗΙΑΝΙΤΕ΄, s. f. ἱλαρότης, ητος (ή). Qui a de l'hilarité, ἱλαρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Donner de l'hilarité, ἱλαρόω, ω, fut. ώσω, acc. Avec hilarité, ἱλαρῶς.

HIPPOCENTAURE, ε. m. Ιππακένταυρος, ου (ό).

ΗΙΡΡΟDROME, s. m. ἱππόδρομος, ου (δ). ΗΙΡΡΟGRIFFE, s. m. ἱππόγρυψ, υπος (δ)? ΗΙΡΡΟΡΟΤΑΜΕ, s. m. ἷππος ποτάμιος, ου (δ): ἱπποπόταμος, ου (δ).

HIRONDELLE, ε. f. χελιδών, όνος (ή). Petit de l'hirondelle, χελιδονεύς, έως (ό). Imiter les hirondelles par son caquet, χελιδονίζω; fut. ίσω. D'hirondelle, χελιδόνιος, α, ον.

HISSER, v. a. ἀν-ῦχω, fut. λξω, acc.
HISTOIRE, s. f. composition historique, iστορία, ας (ή). Consigner dans l'histoire, τῷ lστορία παρα-δίδωμι, fut. παρα-δώσω, acc. Les faits consignés dans l'histoire, τὰ ἰστοριμίνα, ων (partic. parf. passif de Ιστορίω, ω, fut. ήσω). L'histoire nous apprend que, ἰστόρηται ότι. Écrire l'histoire d'une guerre, πολεμων συγ-γράφω, fut. γράψω, Thuc. Aimer à étudier l'histoire, φιλιστορίω, ω, fut. ήσω. Monuments de l'histoire, αὶ Ιστορίαι, ων : τὰ γράμματα, ων. || Récit d'un événement particulier, διήγησις, εως (ή). Histoire faite à plaisir, πλάσμα, ατος (τὸ). Histoire fabuleuse, μυθολόγημα, ατος (τὸ).

HISTORIEN, s. m. δ ἱστορικός, οῦ. Le plus habile historien, δ ἱστορικώτατος, ου. A la manière des historiens, ἱστορικῶς.

HISTORIER, v. a. ποικίλλω, fut. ιλώ; acc. Historié, ée, ποικιλτός, ή, όν.

HISTORIETTE, s. f. μυθάριον, ου (τό).
HISTORIOGRAPHE, s. m. ἱστοριογράφος,

χλισμός, οῦ (ό).

HISTORIQUE, adj. iστερικός, ή, όν. HISTORIQUEMENT, adv. iστορικώς. HISTRION, ε. m. μίμος, ου (ό).

HIVER, s. m. χειμών, ωνος (δ) Habit d'hiver, ή χειμάς έσθής, gén. χειμάδος έσθητος. Passer l'hiver, χειμάζω, fut. άσω: χειμερίζω, fut. ίσω. Quartier d'hiver, χειμάδιον, ου (τό). Être en quartier d'hiver, γειμαδεύω, fut. εύσω. Etablir ses quartiers d'hiver dans un pays, χειμαδίω χράομαι, ώμαι, fal. χρήσομαι.

HIVERNAL, ALE, adj. Yelpiplos, of ou a ον : χειμερινός, ή, όν.

HIVERNER, v. n. yequepiço, fut. iou. HOBEREAU, s. m. oiseau, πύγαργος, ω (δ). HOCHE, s. f. entaille, γλυφίς, ίδος (ή). **HOCHEMENT**, s. m. σεισμός, οῦ (δ) : κιγ-

HOCHEQUEUE, s. m. oisean, engonuyic, ίδος (ή).

HOCHER, v. a. remuer, seconer, σείω, fut. oxiou, acc. : xxxxxi(u, fut. iou, acc. | Faire tomber en secouant, siim on xxxx-siim, fut. seisw, acc.

ΠΟCHET, ε. m. κρόταλον, σο (τό). HOIR, s. m. héritier, x) npovépas, ou (ô, n). HOIRIE, s. f. nanpovopia, as (i).

HOLA, interj. pour appeler, & ovros. | Pour faire cesser, alic. Mettre le holà, apaiser une dispute, την έριν κατα-παύω, fut. παύσω.

HOLOCAUSTE, s. m. τὸ ὁλόκαυστον, συ: έλακαύτωμα, ατος (τό). Offrir en helecauste, όλικαυτόω, ω, fut. ωσω. Brûlé en holocauste, έλέχαυστος ομ δλόχαυτος, ος, ον.

HOMARD, s. m. écrevisse de mer, à balágσιες άστακός, οῦ.

HOMELIE, s. f. ¿mia, as (1).

HOMICIDE, s. m. meurtre, avopopovía ou άνδρωπονία, ας (ή): φόνος, ου (δ). Commettre un homicide, φόνον έργάζομαι, fut. άσομαι: ανδροκτονίω ου ανδροφονίω, ω, fut. ήσω. || Meurtrier, ανδροφόνος, ου (δ): φονεύς, έως (δ). Adj. d'assassin, qui concerne l'assassinat, poνικός, π, όν : φόνιος, ος ου α, ον : άνδροφόνος ου ανδροκτόνος, ος, ον. Le fer homicide, δ φόνιος σίδηρος, ευ.

HOMMAGE, s. m. marque de soumission, λάτρευμα, ατος (τὸ): λατρεία, ας (ή). Rendre (τὸ), Inser. [Gage, témoignage, μνημόσυνου, κέσμιος, ος, εν (comp. ώτερες, sup. ώταπες].

cu (tc). Hommage d'amitié, de reconnaissance, φιλίας, χάριτος μνημώσυνον, ου (τό). Faire hommage à quelqu'un de tout ce que l'on possède, tà imà mávia tivi àve-pipe, fut. dv-ciou.

Hommages, civilités, devoirs, depareia, aç (i). Rendre à quelqu'un ses hommages, rivà 6:ραπεύω, fut. εύσω. Recevoir les hommages de quelqu'un, ὑπό τινος θεραπεύομαι, fut. ευθέσομαι. | Salutation, άσπασμός, οῦ (δ). Présenteshui mes hommages, ασπασαι αὐτὸν παρ' ἐμοῦ (ἀσπάζεμαι, fut. άσομαι). Il désirait lui présenter ses hommages, έπ-ιθύμει αὐτὸν προσαγορεύειν (ἐπιθυμέω, ω, fal. ήσω: προσ-αγορεύω, fut. προσ-ερώ).

HOMME, s. m. individu de l'espèce humaine, ανδρωπος, ου (δ). Petit homme, ανθρωπάριον, ου (τό). Qui concerne l'homme, άνθρώπινος, η, ον : άνθρωπικός, ή, όν. Αυdessus des forces de l'homme, pailor n xat' äγθρωπον. I Homme, par opposition à femme ou à enfant, ανήρ, gén. ανδρός (¿). Hommes et femmes, ανδρες τε και γυναϊκες. Homme fait, arm tilesoc, ov. | Dans beaucoup de phrases on sous-entend άνθρωπος ou άνήρ. Les hommes sages, el copoi. Les hommes de bien, el ayacti: ol makel zai dyasti. Il n'est pas homme à, οὐ τοιοῦτός ἐστιν ώστι, infin. || Homme de journée, έργάτης, ου (δ). Homme d'armes, κατάφρακτος, cu (b). Un grand nombre d'idiotismes semblables se trouveront à leurs articles.

HOMOCENTRIQUE, adj. εμώχεντρος, ος, ον. HOMOGENE, adj. oucyevic, ric, ic.

HOMOGÉNÉITÉ, s. f. oucréveia, aç (1). HOMOLOGATION, s. f. έμελόγεσε, εως (ή). HOMOLOGUER, v. a. ὁμολογίω, ω, fut. ήσω, acc.

HOMONYME, adj. δμώνυμος, ος, ον. HOMONYMIE, ε. f. έμωνυμία, ας (i). HONGRE, adj. Cheval hongre, & τομίας ίππος, gen. τομίου ίππου.

HONGRER, v. a. ix-tipuo, fut. temo, acc. HONNETE, adj. honorable, en parlant des choses, καλός, ή, όν (comp. καλλίων, sup. κάλλιστος). Il est d'une naissance honnête, έξ άγαθων γίγονε (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Il est d'une condition honnête, ἀξίωμα έχει τὸκ ἐλάhommage à quelqu'un, τινὶ λατρεύω, fut. χιστον (έχω, fut. έξω). || Décent, convenable, εύσω. Hommage d'adoration, προσκύνημα, ατος ξαρλός, ή, όν (comp. καλλίων, sup. κάλλιστος):

Qui n'est pas honnête, en ce sens, ακομος, ιπαρα-σκευάζει (παρα-σκευάζω, fut. άσω). On lui oc, ov. Tenir une conduite peu honnête, άκεσμίω, ω, fut. ήσω. Tenir des discours peu honnêtes, λόγφ ἀναισχυντίω, ω, fut. ήσω. L'honnête, ce qui est bien, to xalor, co.

HONNETE, vertueux, χρηστός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): άγαθός, η, όν (comp. βελtiev, sup. bidnerce). Un honnête homme, avnp ayaló; : ó xalò; xai ayalò; avnp, gén. avδρός. Inspirer des sentiments honnêtes à ses auditeurs, τους ακούοντας έπι την καλοκαγαθίαν άγω, fut. άξω, acc. Femme honnête, ή χρηστή ου άγαθή γυνή, gén. γυναικός.

Η οππέτε, civil, poli, φιλόφρων, ων, αν, gén. evec (comp. evéctapes, sup. evéctates) : quλάνθρωπος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). S'ils sont si honnêtes à votre égard, si curus έχουσι φιλανθρώπως πρός σε (ίχω, fut. ίξω).

HONNETE, suffisant, inavig, i, in : eumpering ne, es : imeuns, ne, es. Fortune honnête, n εύπρεπής ούσία, ας.

HONNÉTEMENT, adv. avec honneur, καλώς (comp. χάλλιον, sup. χάλλιστα). Se conduire honnétement dans une affaire, πρεπόντως τι 3ι-οιχίω, ω, fut. ήσω. | Civilement, φιλοφρόνως (comp. ονέστερον, sup. ονέστατα): φιλανθρώπως (comp. otepov, sup. otata).

HONNETETE, s. f. probité, xalcxayzbíz, ας (t). | Civilité, φιλοφροσύνη, ης (ή): φιλανδρωπία, ας (ή). Faire des honnêtetés à quelqu'un, φιλοφρενίομαι, ουμαι, fut. ήσομαι, acc. Recevoir les plus grandes honnêtetés, vins γεεγίστης φιλανθρωπίας ύπό τνος άξιόομαι, ούμαι, ful. worioupai.

HONNEUR, s. m. probité, καλοκαγαδία, ας (ή). Homme d'honneur, ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς άντρ, gên. ἀνδρός. || Chasteté, ἀγνεία, ας (ή): αίδώς, ούς (ή). Ravir l'honneur à une fille, την κόρην αἰσχύνω, fut. υνώ. Femme sans honneur, ή άναίσχυντος γυνή, gén. γυναικός.

HONNEUR, réputation, gloire, estime, doca, τις (ή): τιμή, ης (ή): κλέος, ους (τὸ): εύκλεια, ας (ή). Acquérir de l'honneur, δόξαν ατάσμαι, ώμαι, ful. ατήσομαι: τιμήν λαμδάνω, ful. λήψομαι. Il s'est acquis beaucoup d'honneur par son courage, έχ τῆς ἀρετῆς πολλήν έλαδε τιμήν. Il s'est couvert d'honneur en délivrant la Grece, την Ελλάδα Δευθερώσας κλέος κατ-έθετο gen. Etre honni, κατα-πτύομαι, fut. πτυσθήμετριστον (κατα-τίθεμαι, fut. θήσομαι). Ceci vous σομαι. Honni, ie, κατάπτυστος, ος, ον fait beaucoup d'bonneur, πολλήν σοι τιμήν ταῦτα

donne l'honneur de cette affaire, ή του πράγματος δοξα είς αὐτὸν άν-άγεται (άν-άγω, fut. άξω). Mettre son honneur à être vertueux, ayabor είναι φιλοτιμέομαι, ουμαι, sut. ήσομαι. Passion de l'honneur, point d'honneur, φιλοτιμία, α (n). Etre esclave du point d'honneur, The pe λοτιμίας ήσσων γίνομαι, sut. γενήσομαι. Η γ va de votre honneur, ή σή δοξα κινδυνεύει (κινδυνεύω, fut. εύσω). Il a sauvé son honneur. την δίξαν ἐσώσατο (σώζομαι, fut. σώσομαι). Perdre quelqu'un d'honneur, ἀπιμάζω, fut. άσω, acc. Perdu d'honneur, ἄτιμος, ος, cv.

HONNEUR, ce qui honore, xóquos, cu (b). Un homme vertueux est l'honneur de sa patrie, ανήρ δίχαιος τη πατρίδι χόσμος έστί ου πόσμον φέρει (εἰμί, fut. ἔσομαι : φέρω, fut. οἴσω). || En l'honneur de, sic, acc. Parler en l'honneur de quelqu'un, είς τινα λέγω, fut. λέξω. J'ai omis beaucoup de choses qui seraient a son bonneur, των είς αὐτὸν πολλά παρ-έλιπον (παρα-λείπω, fut. λείψω). Elever une statue en l'honneur de quelqu'un, ανδριάντα τικ iornu., fut. orriow.

HONNEUR, respect ou marque de respect, τιμή, ῆς (ή). L'honneur que les jeunes gens rendent aux vieillards, ή των νέων πρὸς τοὺς γέροντας τιμή. Avoir en honneur, διά τιμής * άγω, fut. άξω, acc. On ne leur rendit aucun honneur, τούτοις οὐδεμίαν τιμήν ἀπ-ένειμαν (ἀπο-νέμω, fut. νεμώ). Accorder les plus grands honneurs, τὰς μεγίστας τιμὰς ἀπο-νέμω, fut. νεμώ. | Honneurs funèbres, τὰ ἐναγίσματα, wv. Rendre les honneurs funèbres, iν-αγίζω, fut. icu, dat. | Honneurs divins, tà bela, wv. Rendre à quelqu'un les honneurs divins, τινά ως θεον σέδω, sans futur: τινά έχ-θειάζω, fut. άσω. Recevoir les honneurs divins, èxθειάζομαι, fut. ασθήσομαι.

Honneurs, dignités, τιμαί, ων (αί): ἀρχαί, ων (ai). Parvenir aux honneurs, είς τὰς τιμάς ομ είς τὰς ἀρχὰς προ-κόπτω, fut. κόψω. Elever aux honneurs, πρὸς τὰς τιμάς ἀν-άγω, fut. άξω, acc. Les plus grands honneurs, ai μέγισται τιμαί, ων.

HONNIR, ν. α. κατα-πτύω, fut. πτυσω, HONORABLE, adj. xaxos, n, ov (comp.

χαλλίων, ευρ. χάλλιστος): ἔνδοξος ομ ἔντιμος, [ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

HONORABLEMENT, adv. καλώς: ἐνδοξως: έντίμως. Vivre honorablement, ἐντίμως ζάω, ā, fut. ζήσομαι. Recevoir quelqu'un honorablement, πολλή τιμή τινα δίχομαι, fut. δέξομαι. Parler de quelqu'un honorablement, εδ ου καλώς τινα λέγω, fut. λέξω ου έρω.

HONORAIRE, adj. qui se fait seulement pour l'honneur, τιμής χάριν γινόμενος, η, ον (partic. de rivouai, fut. reviscuai).

Honoraire, s. m. prix, récompense, μισθός, οῦ (δ): τὸ ἐπιτίμιον, ου. Honoraires d'un instituteur, δίδακτρον, ου (τὸ). Honoraires d'un médecin, largeia, ev (tà).

HONORER, υ. α. τιμάω, ω, fut. ήσω, acc. Il est honoré de tout le monde, bo άπάντων τιμάται. Sa mémoire sera éternellement honorée, άθάνατον έχει τιμήν ή αὐτοῦ μνήμη (έχω, fut. έξω). | Je m'honore beaucoup de votre amitié, πολλοῦ τὴν ὑμετέρα φιλίαν ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. | Celui que vous avez honoré de vos louanges, ôv ἐπαίνοις ἐκοσμήσατε (κοσμέω, ω, fut. ήσω). Il l'a honoré d'une réponse, ἀποκρίσεως ήξίωσεν αὐτόν (άξιόω, ω, fut. ώσω).

HONORIFIQUE, adj. ἐπιτίμιος, ος, ον. HONTE, s. f. $\alpha i \sigma \chi \dot{\nu} v_n$, $n \in (\dot{\eta})$: $\alpha i \delta \dot{\omega} \dot{\nu} \dot{\nu} \dot{\nu} \dot{\nu} \dot{\nu}$ hoquet, $\lambda \dot{\nu} \dot{\nu} \dot{\nu} \dot{\nu} \dot{\nu}$, $f u \dot{\nu} \dot{\nu} \dot{\nu} \dot{\nu} \dot{\nu}$. (ห่). La honte qui retombe sur la ville, ที่ าที πολει συμ-δάσα αἰσχύνη (συμ-δαίνω, fut. 6ήσομαι). Couvrir quelqu'un de honte, αἰσχύνην τινί περι-ποιέω, ω, fut. ήσω. Faire honte à quelqu'un, le déshonorer, πινά αἰσχύνω ου κατ-αισχύνω, fut. υνώ. — le faire rougir, τινά δυσωπίω, ω, fut. ήσω. Avoir honte de quelque chose, δυσωπέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι (aor. έδυσωπήθην), acc. : αἰσχύνομαι, fut. υνοῦμαι οι υνθήσομαι (aor. ήσχύνθην), acc. ou dat. ou ini avec le dat. J'ai honte de ma faute, την άμαρτίαν ου τη άμαρτία αἰσχύνομαι. Ils avaient honte de leurs excès, ήσχύνοντο έφ' οίς εθρασύναντο (θρασύνομαι, fut. υνευμαι), Isocr. J'aurais honte de répondre à ces accusations. αίσχυνοίμην αν τούτοις άντι-λέγειν ου άντι-λέγων (ἀντι-λέγω, fut. λέξω), Xén. Les choses que je puis dire sans honte, δσα μηδέν αίσχρόν έστί μοι είπειν (aor. 2 infin. de λίγω), Dém. Sans honte, άδυσωπήτως. Insensible à la honte, άδυσώπητος, ος, ον : άναίσχυντος, ος, ον : άναιδής, τίς, ές : άπηρυθριακώς, υία, ός (partic. parf.

d'aπ-ερυθριάω, ω, fut. άσω). N'avoir honte de rien, αναισχύντως έχω, fut. έξω: αναισχυντίω, ω, fut. ήσω. Perdre toute honte, πάσαν αἰσχύνην ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω. 🛚 Μαιvaise honte, δυσωπία, ας (ή). Céder à une mauvaise honte, δυσωπίας ήσσων γίνιμαι, fut. γενήσομαι.

HONTEUSEMENT, adv. αίσιρῶς.

HONTEUX, EUSE, adj. qui cause de la honte, aloxoof, a, ov (comp. aloxiw ou air σχρότερος, ευρ. αίσχιστος ου αίσχρότατος). ΙΙ est honteux pour vous de vous conduire ainsi, αισχρόν έστί σοι ταύτα ποιείν (ποιέω, a, fut. ήσω). Il termina une vie honteuse par une fin honteuse, αίσχρὸν βίον αίσχρῶς κατέστρεψε (χατα-στρέφω, fut. στρέψω).

Honteux, qui a de la honte, aioxuvoquevos ου δυσωπούμενος, η, ον (partic. ααίσχύνομαι et de δυσωπέςμαι, ουμαι). — de quelque chose, τί ou ini τινι. Etre honteux, avoir honte, αίσχύνομαι, fut. υνούμαι, etc. Rendre honteux, faire honte, δυσωπίω, ω, ful. ήσω, acc. Voyer Honte.

HOPITAL, s. m. - pour les malades, νοσοχομείον, ου (τό). - pour les pauvres, πτωχοδοχείον , ου (τὸ).

HOQUET, s. m. λυγμός, οῦ (δ). Avoir le

HOQUETON, s. m. χλαμύδιον, ου (τὸ).

HORAIRE, adj. wpiaice, a, ov.

HORDE, s. f. $\delta\chi\lambda\varsigma\varsigma$, $\varepsilon\upsilon$ (δ): $\pi\lambda\tilde{\eta}\theta\varsigma\varsigma$, $\varepsilon\upsilon\varsigma$ ($\tau\tilde{\varsigma}$). HORIZON, s. m. δ δρίζων, οντος (sous-ent. χύκλος). C'est le participe de ὁρίζω, fut. ίσω. HORIZONTAL, ALE, adj. πλάγιος, ος οκ

HORIZONTALEMENT, adv. πλαγίως.

HORLOGE, s. f. wpologicy, ou (to). Horloge solaire, σκιόθηρον, ου (τὸ). Horloge d'eau, κλεψύδρα, ας (ή).

HORLOGER, s. m. ό περὶ τὰ ώρολόγια TEXVÍTAÇ, OU.

HORMIS, prép. πλήν, avec le même cas après que devant, ou avec le gén. : xwpic, gén. Hormis lui, πλήν έχεινός ου πλήν έχεινου: χωρίς έχείνου.

HOROSCOPE, s. m. ωρισκοπία, ας (ή). Faiseur d'horoscopes, ὡροσκόπος, ου (¿). Fair l'horoscope de quelqu'un, γένεθλόν τινος ώροσκοπέω, ω, fut. ήσω.

HORREUR, s. f. grands frayeur, ppice.

ης (i). Ître saisi d'horreur, φρίσσω, ful. φρίζω.

J'en suis encore tout saisi d'horreur, fri τὸ
εῶμα καὶ τὸν νοῦν φρίσσω. Horreur de la mort,

i τοῦ δανάτου ὀξρωδία, ας. Ανοίτ horreur de
la mort, τὸν δάνατον ὀξρωδίω, ῶ, ful. κόσω.

Abomination, μύσος, ους (τὸ). Ανοίτ quelqu'un en horreur, τινὰ μυσάττομαι, ful. άξομαι. Qui fait horreur, μυσαρός, ά, όν.

Horreur, atrocité, δεινότης, ητος (ή). L'horreur de la trahison, τὸ τῆς προδοσίας δεινόν, οῦ. C'est une horreur, πάντων δεινότατον τοῦτο. Les horreurs qui se commettent ailleurs, τὰ αλλοδι γινόμενα δεινά, ων (γίνομαι, fut. γενάσομαι), Dêm.

HORRIBLE, adj. qui fait frémir, φ_{pix} δ_{nc} , η_{c} , ε_{c} (comp. éstrepos, sup. éstatos). \parallel Indigne, révoltant, δ_{elvos} , $\dot{\eta}$, $\dot{\phi}$ (comp. étrepos, sup. étatos).

HORRIBLEMENT, adv. δεινώς.

HORS, prép. dehors, sans mouvement, ixτός ou ίζω, gén. : avec mouvement, ίζω, gén. Hors de la maison, ἐχτὸς ου έξω τζς εἰχίας. Hors de la portée du trait, έκτὸς ου έζω των βελίων. Hors d'ici! απανε. || Etre hors de soi, έζω ἐμαυτοῦ εἰμί, fut. εσομαι : εμαυτού έξ-έστηκα (parf. d'έξ-ίσταμαι, fut. ix-orrigenza). Il est hors de blame, hors de danger, έκτὸς αἰτίας, έκτὸς κινδύνου ἐστί. Hors de saison, έχτὸς καιρού : παρά καιρόν : άκαίρως. Qui est hors de saison, άκαιρος, ος, ov. Vos discours sont hors de saison, παρά καιρον λίγεις (λίγω, fut. λίξω). Hors d'usage, άπ-ηρχαιωμένος, η, εν (partic. parf. passif d'àπαρχαιόω, ω, fut. ώσω. || Excepté, πλήν, avec le gén. ou le même cas après que devant : χωρίς, avec le gén. Il les prit tous hors un seul, πάντας είλε πλην ένος ου πλην ένα (αίρεω, ō, fut. αίρτίαω). Toutes les villes hors la nôtre, πάσαι πολεις χωρίς της ήμετέρας.

HORS-D'OEUVRE, s. m. τὸ πάρεργον, co. Regarder quelque chose comme un hors-d'œuvre, πάρεργον ου ἐν παρέργω τίθεμαι, fut. δάσομαι, acc. Qui n'est qu'un hors-d'œuvre, πάρεργος, ος, ον.

HOSPICE, s. m. — pour les pauvres, πτωχοδοχείων, cu (τὸ). — pour les étrangers, ξενοδοχείον, cu (τὸ). — pour les vieillards, γηροτροφείον, cu (τὸ). — pour les orphelins, όρφανοτροφείον, cu (τὸ).

HOSPITALIER, iène, adj. φιλοξενος, ος, | άνθραξ, ακος.

ος (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Mœurs hospitalières, φιλεξενία, ας (ή). La table hospitalière, ή ξενική τράπεζα, ης. Couvrir quelqu'un d'une ombre hospitalière, τινά τη σκικ ξενίζω, fut. ίσω.

HOSPITALITĖ, s. f. ξενισμός, cū (δ): φιλεξενία, ας (ή). Présents ou marques d'hospitalité, ξίνια, ων (τὰ). Offrir l'hospitalité,
ἐπὶ τὰ ξίνια καλίω, ω, fut. καλίσω, acc. Recevoir l'hospitalité, τῶν ξενίων τυγχάνω fut.
τεύξεμαι. Demander l'hospitalité, ἐπι-ξενόεμαι,
εῦμαι, fut. ώσεμαι, dat. Accorder l'hospitalité, ξενίζω, fut. ίσω, acc. Droit d'hospitalité,
ξενία, ας (ή). S'unir par les liens de l'hospitalité, ξενίαν συν-πίθεμαι, fut. συν-δήσεμαι.
Ανec hospitalité, φιλεξένως. Jupiter protecteur
de l'hospitalité, Ζεὺς ξένιος, ου (δ).

HOSTIE, s. f. busia, as (n).

HOSTILE, adj. πολίμιος, α, ον. HOSTILEMENT, adv. πολεμίως.

HOSTILITE, s. f. έιπι de guerre, πόλεμος, ου (ό). Être en état d'hostilité, πολεμίω, ω, fut. άσω. — avec quelqu'un, τινί. [Acte d'hostilité, Γργον πολίμιον, ου (τό). Commettre des hostilités, πολίμια πράσσω, fut. πράξω. Être en butte aux hostilités de quelqu'un, ύπο τινος πολεμέςμαι, οῦμαι, fut. πόποςμαι. Commencer les hostilités, τοῦ πολέμου ου τῶν ἀδίχων χειρῶν ἄρχω, fut. ἄρξω.

HOTE, s. m. celui qui reçoit ou qui est reçu, ξ ívo ξ , co (δ). Hôtesse, ξ ívn, $\eta \in (\mathring{\eta})$. || Qui tient une auberge, ξ evo δ ó χ c ξ , co (δ , $\mathring{\eta}$).

HOTEL, s. m. grande maison, εἰκία, ας (ή). | Maître d'hôtel, intendant, ὀψώνης, σω (ό). Être maître d'hôtel, ὀψωνίω, ω, fut. ήσω. || Hôtel de ville, ἀρχεῖον, συ (τὸ). || Hôtel, auberge, πανδεχεῖον, συ (τὸ).

HOTELIER, s. m. ière, s. f. πανδοχεύς ου πανδικεύς, έως (ό). Au fém. πανδικεύτρια, ας (ή).

HOTELLERIE, s. f. πανδοχείον ου πανδοκείον, ου (τὸ). Loger dans une hôtellerie, εἰς πανδοχείον κατα-λύω, fut. λύσω. Tenir une hôtellerie, πανδοκεύω, fut. εύσω.

HOTTE, s. f. pour porter sur les épaules, ἀνάφορον, ου (τὸ).

HOUBLON, s. m. plante, βρύον, ου (τό).

HOUE, s. f. beche, σκαπάνη, τις (ή).

HOUER, v. a. σκίπτω, fut. σκίψω, acc.

HOUILLE, s. f. charbon de terre, δ δρυκτός ανθραξ, ακος.

HOULE, s. f. flot de la mer, κλύδων, ωνος [(δ) : χῦμα, ατος (τὸ).

HOULETTE, s. f. — de berger, καλαύροψ, οπος (ή).

HOULEUX, ευδε, adj. χυματώδης, τς, ες. Rendre houleux, κυματίζω, fut. ίσω, acc. Étre houleux, χυματίζουαι ου κλυδωνίζομαι, fut. ισθήσομαι.

HOUPPE, s. f. λόφος, co (δ).

HOUPPELANDE, s. f. paivolns, cu (8). HOUSPILLER, v. a. ωδίζω ou δι-ωδίζω, fut. iow, acc.

HOUSSE, s. f. στρώμα, ατος (τὸ). Housse de cheval, ipimmov, ou (to).

HOUSSER, v. a. σποδίω, ω, fut. ήσω, acc. : xopiw, w, fut. how, acc.

HOUSSINE, s. f. pabooc, ou (i): paboico, 'cu (tò).

HOUSSOIR, s. m. κόρηθρον, ου (τό).

HOUX, s. m. arbrisseau, όξυμυρσίνη, ης (ή).

HOYAU, s. m. δίχελλα, ης $(\dot{\eta})$. HUCHE, s. f. $\mu \acute{a}$ xτρα, $\alpha \varsigma$ (\acute{n}).

HUER, s. f. καταδόησις, εως (ή).

HUER, v. a. xara-ccáw, w, fut. nochai, gen.

HUILE, s. f. Datov, cu (To). Frotter d'huile, ελαιόω, ω, fut. ώσω, acc. : έλαίω άλείφω, στι simplement άλείφω, fut. άλείψω, acc. Moulin à huile, ilacorpicaio, ou (to). Sédiment de l'huile, ύπελαιον, ου (τὸ). Marc d'huile, ἀμόργη, ης (i). | Au fig. Jeter de l'huile sur le feu. πυρ έπὶ πυρ έπι-φέρω, fut. έπ-κίσω.

HUILER, v. a. idaiów, w, fut. wow, aec. : δλαίφ άλείφω, ou simplement άλείφω, fut. άλείψω, acc.

HUILEUX, EUSE, adj. Daiwon, nc, ec.

HUILIER, s. m. faiseur ou vendeur d'huile, Dizioπώλης, ω (δ). | Vase à mettre de l'huile, διαιοφόρον, ου (τό).

HUIS, s. m. porte, δύρα, ας (ή). A huis clos, χεκλεισμένων των θυρών (κλείω, fut. κλείσω). HUISSIER, s. m. κλπτής, προς (δ).

HUIT, adj. numérique, oxtó, indécl. Dixhuit, ἀκτωκαίδεκα. Huit fois, ἀκτάκες. Huit fois plus grand, όχταπλάσιος, α, ον : όχταπλασίων, ων, cv, gén. cvoς. Agé de huit ans, όχταετής, ής, ές, ου οκταέτης, ου (δ). Au fém. οκταέτις, ιδος (ή). Huit cents, ἀκτακόσιοι, αι, α. Huit mille, όχταχισχίλιοι, αι, α.

la huitaine, ἐντὸς ἀκτω πμεςων.

HUITIEME, adj. eysce;, n, ev. | Le buitième, s. m. la huitième partie, τὸ ὅγδοον μέρος cuç.

HUITIEMEMENT, adv. orocov. HUITRE, s. f. corpecy, ou (rc).

HUMAIN, AINE, adj. qui concerne l'homm άνθρώπινος, η, ον : άνθρωπικός, ή, όν : άνθρώπειος, ος ομ α, ον. Le geure humain, το ανθρώπειον γένος, ους. La vengeance humaine. ή παρά των άνθρώπων τιμωρία, ας. Au-dessus des forces humaines, μείζων ή κατ' ανθρωπου (μείζων, compar. de μέγας). || Sensible à la pitié, φιλάνθρωπος, ος, εν (comp. έτερες, sup. ότατος): ἐπιευκής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Etre humain, φιλανθρώπως έχω, fut. έξω: φιλανθρωπεύομαι, fut. εύσομαι.

LES HUMAINS, les mortels, avopomos, en (ci): οί θνητοί, ών.

HUMAINEMENT, adv. à la façon des hommes, ανθρωπίνως : κατ' ανθρωπον. Humainement parlant, ώς κατ' άνδρωπον λέγειν. | Avec sensibilité, avec bonté, φιλανθρώπως.

HUMANISER, v. a. ήμερόω, ω, fut. ώσω, acc.

HUMANISTE, s. m. homme lettré, ò tà γράμματα πεπαιδευμένος, ου (partic. parfait passif de παιδεύω, fut. εύσω).

HUMANITE, s. f. nature humaine, i άνθρωπίνη φύσις, εως, ou dans le style de l'Église, ανθρωπότης, ητος (ή). Tomber dans les sautes naturelles à l'humanité, tà avecéπινα άμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι. [Genre humain, τὸ ἀνδρώπειον γένος, ους. L'humanité tout entière, παν το των ανθρώπων γένος. [Bonté, φιλανθρωπία, ας (ή). Montrer de l'humanité envers quelqu'un, πρός πνα φιλανθρώπως έχω, fut. ξω.

LES HUMANITÉS, s. f. pl. les lettres, ypaquματα, ων (τά).

HUMBLE, adj. bas, petit, rameroc, i. όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Humble bruyère, ή ταπεινή μυρίκη, ης. Humble naissance, τὸ ταπεινὸν καὶ ἀφανὲς γένες, ους. [Rampant, qui va terre à terre, rantivos, n, ov : χθαμαλός, ή, όν: χαμαιπετής, ής, ές. [Modeste, qui s'humilie, ταπεινοφρων, 'ων, εν. gén. ονος: χαμαίζηλος, ος, ον. Parler d'un ton humble, ταπεινώς λέγω, fut. λέξω. Style hum-HUITAINE, s. f. όγδιάς, άδις (ή). Dans ble, ταπεινολογία, ας (ή). Humble prière, im-1 712. a; (n).

D'une manière suppliante, ixerixos.

HUMECTANT, ARTE, adj. bypóc, á, óv. HUMBETATION, s. f. upparous, sees (7). HUMECTER, v. a. bypaire, fut. ara, acc. HUMER, v. a. avaler, ροφάω σα ροφίω, 6. ful. riou, acc. Aspirer, Oxes, ful. ελξω, acc.

HUMBUR, s. f. substance fluide d'un corps organisé, bypotras, atos (ii). Les humeurs, τὰ ὑγρά, ων. | Disposition d'esprit, de tempérament, φύσις, εως (ή). C'est son hument, com mipure (parf. de que que, fut. φύσομαι): ούτως έχει (έχω, fut. έξω). Il agit selon son humeur, δ.τι καθ' ήδονην αυτώ γίνεται ποιεί (γίνομαι, fut. γενήσομαι: ποιίω, ω, fat. 1600). Vivre selon l'humeur d'antrui, κατά το δοκούν τινί ζάω, ω, fut. ζήσω. Il sait s'accommoder à son humeur, πρὸς χάριν αὐτῶ ποιεί (ποιέω, ῶ, fut. ήσω). Belle bumeur ou bonne humeur, ίλαρότης, ητος (ή): εύφρισύνη, ης (ή). Qui est de bonne humeur, hapós, á, óv. Mettre de bonne humeur, ilapów, w, fut. wow, ace. Ils sont en très-bonne humeur, πάνυ την ψυχήν ευφραίνενται (εὐφραίνεμαι, fint. ανθήσομαι). Μαιιvaise humeur, ou simplement humeur, Sugχέρεια, ας (ή). Prendre de l'hameur, avoir de l'humeur, être de mauvaise humeur, sucχεραίνω, fut. ανώ. - pour quelque chose, ri ou im nn. - contre quelqu'un, nvi. Mettre de mauvaise humeur, χαλεπαίνω, fut. ανω, acc. Qui prend aisément de l'humeur. δύσχολος, ος, ον. Humeur chagrine, δυσχολία, ας (ή): σκυθρωπότης, ητος (ή). Avoir l'humeurchagrine, δυσκόλως έχω, fut. έζω. Humeur noire, μελαγχολία, ας (ή). Avoir l'humeur noire ou atrabilaire, μελάγχολάω, ω, fut. ήσω. Etre en humeur de faire quelque chose, moute re έτοιμός είμι, fut. έσομαι. Je ne suis pas d'huaneur à faire cela, σύκ έμει πρός θυμοῦ έστι τεύτο πεείν. Je ne suis pas d'humeur à endurer son insolence, ούχ οἶός τε είμε τὴν αὐταῦ άσελγειαν ύπο-μένειν.

HUMIDE, ακή. όγρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Un peu humide, ύφυγρος, ος, ον : νότιος, α, ον. Étre humide, δηρώσσω, sans fut. : νετιάω, ω, fut. άσω. Rendre humide, bypaire, fut. ave, acc. Qui a le cerveau humide, bypexiquies, es, ev. Ses yeux étaient!

HUMBLEMENT, adv. bassement, ταπεινώς. humides de larmes, ύπ-επίμπλαντο δακεύων ο δφθαλμοί (ύπο-πίμπλημι, fut. ύπο-πλήσω).

HUMIDEMENT, adv. 67pas.

HUMIDITE, s. f. υγρότης, ητος (ή): νοτίς as (n).

HUMILIANT, ANTE, adj. απρεπής, τίς, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

HUMILIATION, s. f. action de s'humilier, 7ameirouse, eus (n). || Honte, aisyuvn, ns (n): δυσωπία, ας (ή). | Affront, δνειδος, ευς (τὸ): εως (ή). Accabler d'humiliations, 200υδρίζω, fut. ίσω, acc.

HUMILIER, v. a. rendre humble, ταπειvów, w, fut. wow, acc. | Faire rougir de honte, κατ-αισχύνω, ful. υνώ, acc. : δυσωπίω, ω, fut. row, acc.

Η UMILITÉ, ε. f. ταπεινοφροσύνη, τ.ς (ή): τό χαμαίζηλον, ου.

HUMORISTE, adj. qui a sourent de l'humeur, dioxedoc, oc, ev. | Partisan de la doctrine des humeurs, περί τά ύγρα φιλοσοφών, ούσα, σύν (partic. de φιλοσοφίω, ω, fut. ήσω).

Η UNE, ε. f. καρχήσιον, ου (τό).

HUPPE, s. f. ofseau, Ency, once (i). || Touffe de plumes, λόφος, ου (δ).

HUPPE, er, adj. λεφωτός, ή, όν : λεφίας, ou (¿).

HURE, s. f. βύγχος, ους (τὸ).

HURLEMENT, s. m. όλολυγμός, οῦ (δ). Pousser des cris et des hurlements, xpauyy xai όλολυγή χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι.

HURLER, v. n. όλολύζω, fut. ύξομαι.

HUTTE, s. f. καλύδη, ης (ή): μόσσυν, υνος (έ). Petite hutte, καλύδιον, ου (τό).

SE HUTTER, v. r. χαλυδοποιέσμαι, συμαι, fut. nocuai.

IIYACINTHE, s. f. fleur, ὑάκινθος, ου (ή). || Pierre précieuse, ὑάκινθος, ου (ή). D'hyacinthe, δακάνθινος, η, ον. Semblable à l'hyacinthe, ὑακινθώδης, ης, ες.

HYADES, s. f. pt. bάδες, ων (αί).

HYDRAULIQUE, adj. υδραυλικός, ή, όν. Machine hydraulique, τὸ ὑδραυλικόν, οῦ sousent. opyavev). || L'hydraulique, s. f. science ou art, ή υδραυλική, ής (sous-ent. τέχνη).

HYDRE, s. f. serpent deau, υδρος, cu (d. || Serpent fabuleux, udpa, as (i).

HYDROCELE, s. f. υδρακήλη, ης (ή). HYDROCEPHALE, s. f. υδροκέφαλον, ου (το) HYDROGENE, adj. usperovos, of, cv. G. M. || s. m. τὸ ὑδρογόνον - ου (sous-ent. πνεῦμα), | νέω, ω, fut. ήσω. Hymne de victoire, τὸ G. M. |
iπινίκιον ἄσμα, ατος : παιάν, ᾶνος (δ). Il en-

HYDROGRAPHE, s. m. υδρογράφος, ου (έ). HYDROGRAPHIE, s. f. υδρογραφία, ας (ή). HYDROGRAPHIQUE, αdj. υδρογραφικές, , όν.

HYDROMANCIE, s. f. δδρομαντεία, ας (ή). **HYDROMEL**, s. m. ύδρόμελι, ιτος (τὸ). **HYDROPHOBE**, s. m. et f. ύδροφόθες, ου (δ, ή).

HYDROPHOBIE, s. f. ύδροφοδία, ας (ή). Être attaqué d'hydrophobie, ύδροφοδιάω, ω, /ut. άσω.

ΗΥDROPIQUE, ασί. υδρωπικός, ή, όν. Être hydropique, υδρωπικώ, ω, fut. άσω. ΗΥDROPISIE, ε. f. υδρωψ, ωπος (δ). ΗΥDROSCOPE, ε. m. υδροσκόπος ου (δ). ΗΥΕΝΕ, ε. f. animal, υαινα, ης '(ή). ΗΥGIENE, ε. f. ή περὶ τὴν ὑγίειαν τέχνη, ης. ΗΥGIENIQUE, ασί. εἰς τὴν ὑγίειαν καθπκων, ουσα, ον (partic. de καθ-ήκω, fut. ήξω). ΗΥGROMÈTRE, ε. m. ὑγρόμετρον, ου (τὸ), G. M.

HYMEN, ou Hyménée, ε. m. υμέναιος, ευ (δ). Chants d'hyménée, εἰ υμεναῖει, ων. Célébrer l'hyménée de quelqu'un, τινὰ υμεναίου, ω, fut. ωσω.

HYMNE, s. m. et f. υμνος, ου (δ). Hymne à la vertu, υμνος είς την άρετην. Chanter des nymnes υμνωδίω, ω, fut. ήσω. Chanter des hymnes en l'honneur de quelqu'un, τινά υμ-

νίω, ω, fut. ήσω. Hymne de victoire, τὸ ἐπινίκιον ἄσμα, ατος : παιάν, ᾶνος (ό). Il entonna l'hymne de la victoire, τοῦ ἐπινικίων παιᾶνος ἐξ-ῆρχε (ἐξ-ἀρχω, fut. ἀρξω), Plut. HYPALLAGE, s. f. ὑπαιλαγή. ῆς (ή). HYPERBOLIQUE, adj. ὑπερθολικός, ή, όν. HYPERBOLIQUEMENT, adv. ὑπερθολικώς. Η ΗΥΡΟCAUSTE, s. m. τὸ ὑπόκαυστον, ων ΗΥΡΟCONDRE, adj. ὑποχονδριακός, ή, όν. ΗΥΡΟCONDRES, s. m. pl. ὑποχόνδρια ων (τὰ).

HYPOCONDRIAQUE, adj. ὑποχονδριακός, ή, όν

ΗΥΡΟCRISIE, s. f. ὑπόχρισις, εως (1).
ΗΥΡΟCRITE, s. m. ὑποχριτής, εῦ (δ).
ΗΥΡΟGASTRIQUE, adj. ὑπογάστριος, ες, ον.
ΗΥΡΟΤΕΝUSE, s. f. ἡ ὑπο-τείνουσα, πς
(sous-ent. γραμμή). C'est le partic. de ὑποτείνω, fut. τενῶ.

ΗΥΡΟΤΗΕ΄ CAIRE, ασί, ὑποθηχιμαῖος, α, σν.

ΗΥΡΟΤΗΕ΄ QUER, ν. α. ὑπο-τίθεμαι, ριξ.

θήσομαι, ασο. Πγροιθεί qué, δε, ὑπόξισιος, ος, ων.

ΗΥΡΟΤΗΕ΄ SE, ε. β. ὑπόξισις, εως (ή).

ΗΥΡΟΤΗΕ΄ TIQUE, ασί, ὑποθετικός, ή, όν.

ΗΥΡΟΤΗΕ΄ TIQUEMENT, ασν. ὑπνθετικώς.

ΗΥΡΟΤΥΡΟ΄ SE, ε. β. ὑπότύπωσις, εως (ή).

ΗΥΚΟΡΕ, ε. β. ριαπιε, ὕσσωπος, ου (ή).

Vin d'hysope, δ ὑσσωπίτης είνος, ου.

ΗΥSTERIQUE, ασί, ὑστερικός, ή, όν.

1

ICH

AMBE, s. m. ίαμθος, συ (δ). Faire des iambes contre quelqu'un, τινα ἰαμθίζω, fut. ίσω. IAMBIQUE, adj. ἰαμθικός, ή, όν. Poeme

iambique, ίαμετιον, ου (τό). Poète iambique, ἰαμετράφος, ου (ό).

IATRIQUE, adj. ἰατρικός, ή, όν. IBIS, s. m. oiseau d'Égypte, ίδις, ιδος (ή).

ICHNRUMON, s. m. rat d'Égypte, ἰχνεύμων, νος (δ).

ICHNOGRAPHIE, s. f. ἰχνογραφία, ας (ή). L ICHTHYOPHAGE, adj. ἰχθυσφάγος, ος, ον. i

ICO

ICI, adv. de lieu, sans mouvement, ivταῦθα: avec mouvement, ἰνταῦθα ου δεῦρο.

Vous resterez ici, ἰνταῦθα μενεῖς (μένω, fut.
μενῶ). Je viens ici, ἐνταῦθα ἀφ-ικνέςμαι, εῦμαι,
fut. ίξομαι. Viens ici, δεῦρο μοι. D'ici, ἐντευθεν. L'un d'ici, l'autre de là, ὁ μὲν ἐνθεν.
δ δὶ ἐνθεν. Par ici, ταῦτη. Jusqu'ici, jusqu'd.
ce lieu, μέχρι δεῦρο. — jusqu'à cette époque,
μέχρι τοῦδε: μέχρι νῦν.

ICONOCLASTE, s. m. sincrundástric, ou (b). ICONOGRAPHIE, s. f. sincrepapia, ac (n).

IDÉAL, ALE, adj. qui est dans l'idée, νοούμενος, η, ον (partic. prés. passif de νοίω, ω, fut. ήσω). || Chimérique, φαντασιώδης, ης, ες.

IDEE, s. f. conception d'une chose, en termes de philosophie, ίδία, ας (ή): dans l'usage ordinaire, Ivoca, as (i). Se former l'idée d'une chose, Ιννοιάν πινος λαμδάνω, fut. λήψοmai. Se former une idée du tout par les parties, άπὸ τῶν μερῶν τοῦ όλου έννοιαν λαμ-Cávo. Pour vous en former une idée, lva τούτο τύπω λάδητε. Il lui vint l'idée de faire cela, τούτο πράσσειν έννοιά τις αὐτὸν εἰσ-ῆλθε (είσ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). || Opinion, δοξα, ης (ή). Avoir une haute idée de quelqu'un, δοξαν καλήν περί τινος έχω, fut. έξω. Il donmait aux Grecs une haute idée de sa justice, τοῖς Ελλησι καλήν της αύτου δικαιοσύνης δύξαν παρsiχε (imparf. de παρ-έχω). Vous avez une fausse idée de la vertu, περί τῆς ἀρετῆς κακώς γινώσκεις (γινώσκω, fut. γνώσομαι).

IDENTIFIER, v. a. είς τὸ αὐτὸ συμ-φύω, fut. φύσω, acc. Je veux vous identifier si bien que vous ne formiez plus qu'un, θλω ὑμᾶς συμ-φῦσαι είς τὸ αὐτὸ, ὡστε, δύο δντας, ένα γεγονέναι (θέλω, fut. θελήσω: γίνομαι, fut. γενήσομαι). S'identifier avec, συμ-φύομαι, fut. φύσομαι, dat. Identifié, ée, συμ-πεφυχώς, υῖα, ός (partic. parf. de συμ-φύομαι).

IDENTIQUE, ασί. δ αὐτός, ή αὐτή, ταὐτό.
IDENTITE, ε. f. ταυτότης, ητος (ή). Prouver l'identité de deux choses, δύο πράγματα τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις εἶναι ἀπο-δείκνυμι, fut. δείξω.
IDEOLOGIE, ε. f. ή περὶ τὰς ἰδέας φιλοσορία, ας : ἰδεολογία, ας (ή), G. M.

IDÉOLOGUE, s. m. δ περὶ τὰς ἰδίας φιλοσοφῶν, οῦντος (partic. de φιλοσοφέω, ω, fut. ήσω).

IDES, s. f. pl. division du mois chez les Romains, sidei, wv (ai).

ΙΟΙΟΜΕ, s. m. ἰδίωμα ατος (τδ) : διάλεκτος, ου (τδ).

IDIOT, οτε, αδί. ἀναίσθητος, ος, ον. IDIOTISME, s. m. ίδιωτισμός, οῦ (δ).

IDOLATRE, adj. είδωλολάτρης, ου (δ). Au fem. είδωλολάτρις, ιδος (ή). Ville idolatre, ή κατείδωλος πόλις, εως. || Au fig. Être idolatre de quelqu'un, τινὶ ἐπι-μαίνομαι, fut. μανήσωμαι. Être idolatre de la musique, μουσομανέω, ω, fut. ήσω.

IDOLATRER, v. n. adorer les idoles, είδωλολατρίω, ω, ful. ήσω. || v. a. aimer éperdument, iπ-μαίνομαι, ful. μανούμαι ου μα-Μουμαι, dat.

IDOLATRIE, s. f. culte des faux dieux, είδωλολατρεία, ας (ή). Folle idolâtrie, είδωλομανία, ας (ή). || Amour excessif, έρωτομανία, ας (ή). Aimer jusqu'à l'idolâtrie, έπι-μαίνομαι, fut. μανεύμαι ου μανήσεμαι, dat.: έρωτομανέω, ω, fut. ήσω, avec έπί et le dat.

IDOLE, s. f. είδωλον, ου (τδ). Temple d'idoles, είδωλεῖον, ου (τδ). Adorer les idoles, είδωλολατρίω, ω, fut. ήσω. || Au fig. Faire son idole de la gloire, δεξομανίω, ω, fut. ήσω. Son fils était son idole, πάντα αὐτῷ ἡν δ υἰός.

IDYLLE, s. f. εἰδύλλιον, ου (τὸ).

IF, s. m. arbre, σμίλαξ, ακος (ή). D'if, de bois d'if, σμιλάκινος, η, ον.

IGNARE, adj. άμαθής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

IGNÉ, $\dot{x}z$, adj. \ddot{y} μπυρος, oc, ov. IGNITION, s. f. πύρωσις, sως $(\dot{\eta})$.

IGNOBLE, adj. άγεννής, ής, ίς (comp. έστερος, sup. έστατος).

IGNOBLEMENT, adv. dyevvos.

IGNOMINIE, s. f. ἀτιμία, ας (ή): αἰσχύνη, ης (ή): ὁνειδος, συς (τὸ). Vivre au sein de l'ignominie, ἐν ἀτιμία δι-άγω, fut. άξω. Couvrir quelqu'un d'ignominie, αἰσχύνην τινὶ περι-άπτω, fut. άψω, συ περι-ποιέω, ω, fut. ήσω. Il nous a couverts d'ignominie, εἰς μεγίστην αἰσχύνην ἡμᾶς κατ-έστησε (καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω). Se couvrir d'ignominie, ὄνειδος ἐμαυτῷ περι-δάλλω, fut. δαλῶ.

IGNOMINIEUSEMENT, adv. αἰσχρῶς.

IGNOMINIEUX, ευσε, αdj. αίσχρός, ά, όν (comp. αίσχρότιρος ου αίσχίων, sup. αίσχρότατος ου αίσχιστος).

IGNORAMMENT, adv. ἀμαθώς.

IGNORANCE, s. f. l'action d'ignorer, αγνοια, ας (ή). Ignorance des assaires, ή τῶν πραματων ἀπειρία, ας. Par ignorance, δι' ἀγνοίας: δι' ἀπειρίας. Faute commise par ignorance, ἀγνόημα, ατος (τὸ). | Manque de savoir, ἀμαδία, ας (ή). Bire plongé dans l'ignorance, ἀμαδία χράομαι, ῶμαι, ſut. χράομαι. •

IGNORANT, ANTE, adj. qui manque d'instruction, àμαθής, ής, ίς (comp. ίστερος, sup. ίστατος): ἀπαίδιυτος, ος, ον. || Ignorant en

une chose, απειρος, ος, ον (comp. ετερος, απαίδευτος, ος, ον: γραμμάτων άμύπτος, ος, ον. sup. ότατος), avec le gén. Ignorant dans l'art militaire, των πολεμικών απειρος, ος, ον. | Faire l'ignorant, άγνειαν προσ-ποιέςμαι, σύμαι, 🖍

ILL

IGNORER, v. a. άγνείω, a, fut. ήσω, acc. Ils ignorent, les malheureux, que Dieu les voit, άγνοούσιν οἱ δειλαίοι ότι Θεὸς αὐτοὺς όρᾳ (ὑράω, ω, fut. όψομαι). Ètre ignoré, ἀγνοέομαι, ούμαι, fut. πθήσφιαι, ou plus souvent λανθάνω, fut. λήσω. Etre ignore de quelqu'un, τινά λανθάνω, fut. λήσω. Ils pensaient qu'on ignorerait leur conduite, ὑπ-ελάμδανον άγνοηθήσεσθαι (ύπο-λαμξάνω, fut. λήψομαι): ήλπιζον ταύτα ποιούντες λήσειν (ελπίζω, fut. ίσω). J'ignore où en sont les affaires, tournez, je ne sais pas, ούχ οίδα πῶς έχει τὰ πράγματα (olda, fut. eloquai).

IL, Elle, pronom, αὐτός, ή, όν. Ce pronom s'exprime rarement en grec. Il est, ioni. Elles sont, είσι. Il tonne, βροντά, fut. ήσει. Il y a des gens qui, forte ci. Il n'y a rien à craindre, cubèr pountéer (sous-ent. ecti).

ILE, s. f. vñocc, ou (i). Petite ile, vnoiδιεν, ευ (τὸ). Habitant d'une ile, νησιώτης, ου (δ). Gouverneur d'une île, νησιάρχης, ου (δ). ILÉON, s. m. intestin grêle, ελιών, οῦ (τὸ). ILIADE, ε. f. Ἰλιάς, άδος (ή).

ILIAQUE, adj. Passion iliaque, maladie dont le siège est dans les intestins, sideoc, ou (δ). Qui en est attaqué, ειλεώδης, ης, ες.

ILLEGAL, ALE, adj. παράνομος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Faire une action illégale, παρα-νομέω, ω, fut. ήσω. Les actions illégales, tà mapa-veveuruéva, en (partic. parf. passif de παρα-νομέω, ω): τὰ παράνομα, ων (sous-ent. έργα).

ILLEGALEMENT, adv. παρανόμως.

ILLEGALITE, s. f. παρανομία, ας (ή). ILLEGITIME, adj. dvopog, og, ov (comp. ώτερος, sup. ώτατος): άδικος, ος, ον (comp. ώτερες, sup. ώτατος). Naissance illégitime, τὸ νόθον γένος, συς. Fils illégitime, νόθος, ου (ό). Fille illégitime, voon, no (n).

ILLEGITIMEMENT, adv. ἀνόμως: ἀδίκως. En parlant de la naissance, vidus.

ILLEGITIMITE, s. f. avopia, a; (v): άδωία, ας (ή). || En parlant de la naissance, des enfants, d'un titre, νοθεία, ας (ή).

ILLETTRE, ex, adj. appapparce, of, or:

ILLICITE, adj. άθέμιτος ου άθέμιστος, α.

cv : άθεσμος, ος, ον : άνόσιος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Action illicite, άθεμιστουργία, ας (i). En commettre une, άθεμιστέω. ē, ful. now.

ILLICITEMENT, adv. abiques.

ILLIMITÉ, in, adj. dóptotoc, oc, ov : dmiραντος, ος, ev. D'une manière illimitée, ἀορίστως.

ILLISIBLE, adj. cůz ávayvworce, n. ev: δυσανάγνωστος, ος, εν.

ILLUMINATIF, IVE, adj. φωτιστικός, ή, όν: φωταγωγικός, ή, όν.

ILLUMINATION, s. f. action d'éclairer ou d'illuminer les esprits, φωτισμός, οῦ (ὁ): φωταγωγία, ας (ή). | Action d'éclairer les maisons en signe de reconnaissance, luxvexaia, as (n).

ILLUMINE, s. m. visionnaire, indoustagrás. co (δ). Les illuminés, of πεφωτισμένοι, ων (partic. parf. passif de quetiçu).

ILLUMINER, v. a. κατα-λάμπω, fut. λάμψω. acc. Toute la ville était illuminée par les lampions et les torches que les habitants plaçaient sur leurs portes, φῶτα πολλά κατ-έλαμπε τὰν πολιν, λαμπάδια καὶ δἄδας ἱστώντων ἐπὶ ταῖς δύραις (ίστημι, fut. στάσω), Plut. | Au fig. φωτίζω, fut. ίσω, acc. Esprit illuminé, ό πεφωτισμένος νους, gen. νου, Eccl.

ILLUSION, s. f. vision, parracia, aç (i). Les illusions des songes, τὰ τῶν ἐνοπνίων φανráquara, ev. Faire illusion, pavragiav èvεργάζομαι, fut. άσομαι. Faire une illusion complète, ώς κατ' άλήθειάν τι φαντάζω, fut. άσω. || Erreur, πλάνη, ης (ή). Être dans l'illusion, πλάνη κατ-έχομαι, fut. κατα-σχεθήσομαι. Se faire illusion, έμαυτὸν φενακίζω, fut. ίσω.

ILLUSOIRE, adj. trompeur, ἀπαπιλός, τί, όν: δόλιος, α, ον. | Vain, chimérique, μάταιςς, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): φρούδος,

ILLUSOIREMENT, adv. Schiwg.

ILLUSTRATION, s. f. δόξα, ης (ή). Sans illustration, αδόξες, ος, ον : άφανής, ής, ές.

ILLUSTRE, adj. impavis, is, is (comp. έστερος, sup. έστατος): λαμπρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): ενδοξος, ος, ον (comp. orepoc. sup. oraros).

ILLUSTRER, v. a. — quelqu'un, δεξαν τινί περι-ποιέω, ω, fut. now. S'illustrer par

toutes sortes de vertus, παντοδαπή άρετή λλαμπρύντμαι, fut. υντομαι. Alexandre a illustré son nom par toute la terre, εὐδόκιμον παρὰ πᾶσιν δνομα ἐποιήσατο ᾿Αλέξανδρος (ποιίω, ω, fut. ήσω). || Illustrer un passage, l'éclaireir, χωρίον τι ἐξ-πγέρμαι, σύμαι, fut. ήσομαι.

ILLUSTRISSIME, adj. λαμπρότατος, η, ον.

IMAGE, s. f. dans tous les sens, εἰκών, ονος (ή). Petite image, εἰκόνιον, ου (τὸ). Retracer l'image de, εἰκονίζω ου ἀπ-εικονίζω, fut. ίσω, acc.: ἀπ-εικάζω, fut. άσω, aec. Se former une image d'une chose, τῆ διανοία τι δια-τυπόσμαι, σύμαι, fut. ώσομαι.

IMAGINABLE, adj. vontóg, ń, óv.

IMAGINAIRE, adj. φαντασιώδης, ης, ες. Malade imaginaire, δ νοσεῖν φανταζόμενος, ου (νοσέω, ω, fut. ήσω: φαντάζομαι, fut. άσομαι).

IMAGINATIF, tve, adj. qui concerne l'imagination, φανταστικός, ή, όν. || Qui a l'esprit inventif, ἐπινοητικός, ή, όν : εὐρετικός, ή, όν.

ΠΜΑGINATION, ε. f. faculté d'imaginer, φαντασία, ας (ή): τὸ φανταστικόν, οῦ. Qui a beaucoup d'imagination, φανταστικός, ή, όν.

| Faculté d'inventer, τὸ ἐπινοητικόν, οῦ: ἡ ἐπινοητικὸ ου εὐρετικὸ δύναμις, εως. D'une imagination prompte, ἐπινοῆσαι ὀξύς, εῖα, ύ.
| Image que l'esprit se forme, φαντασία, ας (ή). Avoir de folles imaginations, ὀνείρατα κανὰ φαντασιότμαι, εῦμαι fut. ώσομαι.

IMAGINATIVE, ε. f. τὸ ἐπινοητικόν, οῦ.

IMAGINER, υ. a. ἐπι-νοίω, ῷ, fut. ἡσω, acc. Prompts à imaginer et à mettre à exécution ce qu'ils ont décidé, ἐπι-νοῆσαι ὀξεῖς καὶ ἐπι-τελέσαι ἔργῳ ὅ,τι ἀν γνῶσι (ἐπι-τελέω, ῷ, fut. τελέσω: γινώσκω, fut. γνώσομαι). Chose qu'il est difficile d'imaginer, τὸ ἀνεπινόητον πρᾶγμα, ατος.

s'Imaginer, v. r. se figurer, φαντάζομαι, fut. άσομαι, acc. Vous vous imaginez avoir quelque prudence, φρόνιμον τι δοκείς έχειν (δακέω, ω, fut. δόξω: έχω, fut. έξω). Comme je me l'imagine, ως iμοί δοκεί, ou simplement iμοί δοκείν. || Se metre dans l'esprit, concevoir, ἐν-νοείω, ω, fut. ήσω, acc. Je ne puis m'imaginer cela, ταῦτα ἐν-νοείν οὐ δύ-ναμαι, fut. δυνήσομαι.

IMBÉCILE; adj. πλίθιος, ος ου α, ον : ἀναίσθητος, ος, ον.

IMBÉCILLITÉ, s. f. πλιθιότης ητος (ή) : ἐναισθησία, ας (ή).

IMBERBE, adj. aréveios, os, ev.

IMBIBER, v. a. βρίχω ou έμ-δρίχω, f.tt. δρίξω, acc. : βάπτω, fut. βάψω, acc. — de quelque chose, τινί. S'imbiber de sang, de pourpre, αίματι, πορφυρά έμ-δάπτομαι, fut. δαφήσομαι. Qui n'est pas imbibé, άδαφής, ής, ές : ἄδροχος, ος, ον.

IMBIBITION, s. f. ἐμδροχή, πς (ή). IMBRIQUÉ, ze, adj. disposé comme les tuiles d'un toit, ἐπαλληλος, ος, εν.

IMBU, τε, adj. πρεχατ-ειλημμίνος, η, ον. Étre imbu d'une opinion, δέξη τινὶ πρεχατείλημμαι (parf. passif de πρεχατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι).

IMITABLE, adj. μιμητός, ή, όν.

IMITATEUR, s. m. ταισα, s. f. μιματής, εῦ (δ). Δυ fém. ἡ μιμευμένη, ης (partic. de μιμέτμαι, εῦμαι, ful. ἡστμαι), acc. || adj. qui aims à imiter, μιμητικός, ἡ, όν : μιμηλός, ἡ, όν.

IMITATIF, τνε, adj. μιμητικός, ή, όν. ·
IMITATION, s. f. action dimiter, μίμπσις, εως (ή). Art d'imitation, ή μιμητική οιι
μιμηλή τίχνη, ης. Talent de l'imitation, τὸ
μιμητικόν, cũ: μιμηλότης, ητος (ή). Choses ou
l'imitation ne peut atteindre, πρὸς ἀ μιμητικὸς οὐ γίνεται ζῆλος (γίνεμαι, fut. γενήσιμαι),
Plut. || Copie, chose imitée, μίμημα, ατος (τὸ):
ἐκτύπωμα, ατος (τὸ): ἀπιίκασμα, ατος (τὸ).

IMITER, v. a. μιμίσμαι, σῦμαι, fut. ήσεμαι, acc. Imiter la voix de quelqu'un, φωνήν τινος ou φωνοῦντά τινα μιμέσμαι, οῦμαι.

Il vous reste encore beaucoup à faire pour
l'imiter parfaitement, πολλά σοι ἐπι-λιίπει,
πρὸς τὴν μίμησιν (ἐπι-λιίπω, fut. λιίψω). Habile
à imiter, μιμητικός, ή, όν: μιμηλός, ή, όν.
Art de bien imiter, τὸ μιμητικόν, οῦ.

IMMACULĖ, έκ, adj. άσπιλος, ος, ον : άμωμος, ος, ον.

IMMANQUABLE, adj. ἀσφαλής, ής, ές IMMANQUABLEMENT, adv. ἀσφαλώς.

IMMARCESSIBLE, adj. ἀμάραντος, ος, ον.
IMMATÈRIEL, ELLE, adj. άϋλος, ος, ον.
IMMATRICULATION, ου ΙΜΜΑΤΡΙCULE, ε. [.
enregistrement, ἀναγραφή, τζ (ή).

IMMATRICULER, v. a. ἀνα-γράφω, fut. γράψω, acc.

IMMÉDIAT, ATE, adj. qui n'a point d'intermédiaire, autocc, oc, cv. [Continu, sans intervalle, ouvegic, ic, ic, IMMÉDIATEMENT, adv. sans intermediaire, ἀμίσως. || Sans intervalle, συνιχῶς. Immédiatement avant, ἰγγοτάτω ου ἰγγότατα πρό, gén. Immédiatement après être sorti de l'enfance, εὐθὺς ἰχ παίδων. Suivre immédiatement, ἐπ-αχολουθίω, ω, fut. ήσω, dat.

IMMÉMORIAL, ALE, adj. ἀμνημόνευτος, ος, ον. De temps immémorial, ἐχ παλαιτάτου. Exister de temps immémorial, ἐχ παντὸς διαμένω, fut. μενῶ.

IMMENSE, adj. άπειρος, ος, ον: ἀπεραντος, ος, ον: άμετρος, ος, ον. Richesses immenses, τὰ ὑπερ-δάλλοντα χρήματα, ων. Ανοίτ d'immenses richesses, τοῖς χρήμασιν ὑπερ-δάλλω, fut. δαλῶ.

IMMENSITÉ, s. f. ἀπειρία, ας (ή): τὸ ἀπειρον ου ἀπέραντον, ου (neutre d'άπειρος et d'ἀπέραντος, ος, ον): ἀμετρία, ας (ή).

IMMERSION, ε. f. κατάδυσις, εως (ή).

IMMEUBLES, s. m. pl. τὰ φανερὰ κτήματα, ων : ἡ φανερὰ οὐσία, ας.

ΙΜΜΙΝΕΝΟΕ, ε. f. έγγύτης, ητος (ή).

IMMINENT, εντε, adj. ἐπι-κείμενος, η, ον (part. d'ἐπί-κειμαι, fut. κείσομαι): ἐπι-κρεμμένος, η, ον (partic. d'ἐπι-κρέμαμαι, fut. κρεμμάσομαι): ἐπι-πρτημένος, η, ον (partic. parf. passif d'ἐπι-αρτάω, ω, fut. ήσω). Le danger est imminent, ἐπί-κειται ου ἐπι-κρέμαται ου ἐπι-κρέμαται ου ἐπι-κρέμαται ου ἐπι-κρέμαται ο κέπι-ήρτηται δ χύνδυνος.

· s'IMMISCER, v. r. μετα-λαμδάνω, fut. λήψεμαι, gén. — dans quelque chose, τινός. S'immiscer dans toutes les assaires, εἰς πάντα εμαυτον παρεν-είρω, sans futur.

IMMISÉRICORDIEUX, ευσε, adj. ἀνελεήμων, ων, ον, gén. ενος: ἀνειχτίρμων, ων, εν, gén. ενος.

IMMOBILE, adj. ἀχίνητος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Qui se tient immobile, ἀτρεμής, ής, ής (comp. έστερος, sup. έστατος). Être immobile, ἀχινήτως έχω, fut. έξω. Se tenir immobile, ἀτρεμίω, ω, fut. ήσω: ἀτρεμίαν έχω, fut. εξω. Être immobile d'étonnement, έχ-πίπληγιαι ου έχ-πίπληγια (parf. d'έχ-πλήσσυμαι, fut. πλαγήσυμαι). ; — à la vue d'un objet, τι ου πρός τι.

IMMOBILIER, mar, adj. φανερός, α΄, όν. IMMOBILITÉ, s. f. ἀκινησία, ας (ή): ἀτριμία, ας (ή). Dans l'immobilité, ἀκινήτως: ἀτρίμα.

IMMODERE, it, adj. duetpoc, oc, or

(comp. ότερες, sup. ότατος). Immodéré dans sa colère, την όργην άμετρες. Passion immodérée, ή λίαν ἐπιθυμία, ας. Louanges immodérées, εί ὑπερ-Εάλλεντες ξπαινει, ων (part. de ὑπερ-Εάλλω, fut. Εαλώ).

IMMODÉRÉMENT, adv. ἀμίτρως. Louer immodérément, ὑπερεπ-αινίω, ω, fut. αινίοω, acc. Désirer immodérément, ὑπερεπι-θυμίω, ω, fut. ποω, gén.

IMMODESTE, adj. ἀσχήμων, ων, σν, σν, gén. ενες (comp. ενίστερες, sup. ενίστατες): ἀκεσμες, ος, ον (comp. ότερες, sup. ότατες). Être immodeste, ἀσχημενίω, $\tilde{\omega}$, fut. ήσω: ἀκεσμίω, $\tilde{\omega}$, fut. ήσω.

IMMODESTEMENT, adv. ἀσχημόνως : ἀκόσμως.

IMMODESTIE, s. f. ἀσχημισσύνη, $n_s(n)$: ἀκισμία, $α_s(n)$.

IMMOLATION, s. f. buoix, as (i).

IMMOLER, v. a. δύω, fut. δύσω, acc. Immoler des victimes à Jupiter, τὰ ἰκρεῖα Διὶ δύω. Immoler des hommes, ἀνδρωποθυτίω, ω, fut. ήσω. | Au fig. Nous immolerons Galba aux mânes de Néron, Νέρωνι Γάλδαν ἐπι-δυσύμεδα (ἐπι-δύσμαι, fut. δύσομαι). Immoler quelqu'un à sa vengeance, δανάτω τινὰ τιμωρίσμαι, σῦμαι, fut. ήσσμαι. Immoler ses ressentiments, τὴν ὀργὴν ἀφ-ίτμι, fut. ἀφ-ήσω, dat. S'immoler pour sa patrie, ἰμαυτὸ, ὑπὶρ τῆς πατρίδος καθ-ιερόω, ω, fut. ώσω.

IMMONDE, adj. ἀναγνος, ος, ον : ἀκάθαρτος, ος, ον : dans la loi des Juifs, κοινός, ή, όν.

IMMONDICE, s. f. κάθαρμα, ατος (τό). IMMORAL, ale, adj. ἀναίσχυντος, ος, οτ

(comp. ότερος, sup. ότατος): ἀναιδής, ής, ής (comp. ότερος, sup. ότατος): ἀναιδής, ής, ής (comp. έστερος, sup. ότατος): ἀναλαστος, ος ον (comp. οτερος, sup. ότατος): ἀσχήμων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, sup. ονέστατος): αἰσχρός, ά, όν (comp. αἰσχρότερος ου αἰσχίον, sup. αἰσχρότατος ου αἰσχιστος). Action immorale, αἰσχρουργία, ας (ή). En commettre une, αἰσχρουργίω, ω, fut. ήσω. Propos immoral, αἰσχρολογία, ας (ή): αἰσχροβρημοσύνη, ης (ή). En tenir un, αἰσχρολογίω ου αἰσχροβρημονίω, ω, fut. ήσω: λόγω ἀναισχυντίω, ω, fut. ήσω.

IMMORALITĖ, s. f. ἀναισχυντία, ας (ή). IMMORALEMENT, adr. ἀναισχύντως.

IMMORTALISER, υ. α. άδανατίζω ου άπ-

αθανατίζω, fut. ίσω, acc. S'immortaliser par partialité, εξ ίσου άμφοτέρσιν άκουω, fut. άκουsa vertu, tournez, laisser une mémoire éter- ocuzi, Dém. nelle de sa vertu, τῆς ἀρετῆς ἀθάνατον μνήμην κατα-λείπω, fut. λείψω, Dém.

IMMORTALITÉ, s. f. dôzvacía, as (i). Consacrer son nom à l'immortalité, ro μίλλοντι χρόνω το όνομα παρα-δίδωμε, fut. παρα-

IMMORTEL, ELLE, adj. abavatos, os, ov. Les dieux immortels, οἱ ἀθάνατοι, ων.

IMMUABLE, adj. άμετάδλητος, ος, ov: άμετάδολος, ος, ον : άμετάλλακτος, ος, ον : άμε-TOLKÍVNTOG, OG, OV.

IMMUABLEMENT, adv. ἀμεταχινήτως. IMMUNITE, s. f. arthua, a; (i).

IMMUTABILITĖ, s. f. τὸ ἀμετάδλητον οκ άμετά δολον, ου. Voyez Innuable.

en nombre impair, οἱ περισσοί, ων.

έχων, ουσα, ον (partic. d'έχω, fut. ξω). Cela fut. άκούσομαι), Plat. δεινά καὶ οὐ συγγιωστὰ ἀμαρτάνω, fut. ἀμαρ- ή, όν. || Empressé, déstreux, ὀρεκτικός, ή, τέσομαι.

(comp. έστερος, sup. έστατος). Ouvrage im- ορέγομαι, fut. δρέξομαι. parfait, τὸ ἀτελές έργον, ω. Son talent est imperfait, την τέχνην ἀτελέστερός έστι, Phil. acr. : έν-οχλέω, ω, fut. ήσω, acc. ou dat. Enfant dont les idées sont encore imparfaites, δ την διάνοιαν άτελέστερος παϊς, gén. - de quelque chose, τι ου τινί ου έπί τινι waudoc, Phil.

IMPARFAIT, s. m. temps d'un verbe, ò παρατατικός, οῦ (sous-ent. χρόνος). Α l'impar- δύσομαι. — dans une maison, εἰς οἰκίαν. fait, παρατατικώς.

IMPARFAITEMENT, adv. ἀτελῶς.

IMPARTIAL, ALE, adj. Toog, n, ov: ποινές, ή, όν : dans la Bible, άπροσωποληπτος, ec. ev. Se montrer impartial, foor ou xoudy άμφοτέροις έμαυτον παρ-έχω, fut. έξω, Dem. De peur que vous ne soyez pas impartiaux, μά ου κοινοί άπο-δητε (άπο-δαίνω, fut. δήσο- τον, ου. mai), Thuc.

700 loov.

(n), Bibl. Router les deux parties evec im - gen. στεγανού ανδρός. Le sens rensermé dans

IMPASSIBILITE, ε. f. ἀπάθεια, ας (ή). IMPASSIBLE, adj. ἀπαθής, ής, ές. Être impassible, ἀπαδώς έχω, fut. έξω.

IMPATIEMMENT, adv. avec peine. dugχερώς. Souffrir impatiemment, δυσχεραίνω, fut. ava, acc. ou dat. Souffrir impatiemment l'injustice, αδικούμενος δυσχεραίνω (άδιxiw, w, fut. now). | Avec un grand desir, ἐπιθυμητικῶς : όρμητικῶς. Désirer impatiemment, ύπερεπι-θυμίω, ω, fut. ήσω, gen.

IMPATIENCE, s. f. manque de patience, άγανάκτησις, εως (ή). Supporter avec impatience, άγανακτέω, ω, fut. ήσω, acc. on dat. ou ἐπί avec le dat. : δυσχεραίνω, fut. ανώ, mêmes régimes. Mouvement d'impatience, doyn, IMPAIR, adj. περισσός, ή, όν. Nombre πς (ή). || Désir, δρεξις, εως (ή) : ἐπιδυμία, impair, ὁ περισσὸς ἀριθμός, οῦ. Ceux qui sont ας (ή) : ὁρμή, ῆς (ή). Avec impatience, ἐπι– δυμητικώς : όρμητικώς : όρμη. Désirer avec im-IMPALPABLE, adj. άψηλάφητος, ος, ον. | patience, ὑπερεπι-θυμέω, ω, fut. ήσω, gén. IMPARDONNABLE, adj. ἀσύγγνωστος, ος, J'éprouve une grande impatience de l'enen : οὐ συγγνωστός, ή, όν : συγγνώμην οὐκ tendre, λιπαρώς έχω αὐτοῦ ἀκώειν (ἀκώω,

est impardonnable, του τουτο συγ- IMPATIENT, ente, adj. qui manque de γνώμην. Faire des fautes impardonnables, patience, άγανακτητικός, ή, όν : δυσχεραντικός, óv, avec le gén. Étre impatient de faire ou IMPARFAIT, AITE, adj. ἀτελής, ής, ές de voir quelque chose, ποιείν ου ίδειν τι

IMPATIENTER, v. a. yalenaivo, ful. avo,

s'Impatienter, v. r. ayavaxtém, m, ful. nom. δυσχεραίνω, fut. ανώ.

S'IMPATRONISER, v. r. mapero-dúchar, fut.

IMPAYABLE, adj. πάσαν τιμήν ύπερ-ξάλλων, ουσα, ον (partic. de υπερ-δάλλω, fut. δαλῶ): πάσης τιμής κρείσσων, ων, ον, gén. LVOS.

IMPECCABILITE, s. f. ἀναμαρτησία, ας (ή). IMPECCABLE, adj. avapaprnroc, oc, ov. IMPENETRABILITE, s. f. to adiaba-

IMPÉNÉTRABLE, adj. ἀδιάδατος, ος, ον. IMPARTIALEMENT, adv. E iou : ix | Au fig. Sanctuaire impénétrable, rè doutor, ou. Mystère impénétrable, τὸ άδατον μυστήριον, IMPARTIALITE, s. f. ἀπροσωποληψία, ας ω. Homme impénétrable, δ στιγανός άντρ,

res mots est impénétrable, ἀποβρατότερός ἐστιν ἐ τούτοις ἐγ-κρυπτόμενος νοῦς (ἐγ-κρύπτω, fut. κρύψω).

IMPÉNÉTRABLEMENT, αd». στεγαδώς.

IMPÉNITENCE, s. f. άμετανοποία, ας (ή).

IMPÉNITENT, επτε, αdj. άμετανόπτος, ες, εν.

IMPÉRATIF, ινε, adj. προστακτικός, ή, έν.

IMPÉRATIF, s. m. terme de grammaire,

ή προστακτική, ής (sous-ent. έγκλισις).

IMPÉRATIVEMENT, adv. προστακτικώς.
IMPÉRATRICE, s. f. βασίλισσα, ης (ή).
IMPERCEPTIBLE, adj. ἀόρατος, ος, ον.
IMPERCEPTIBLEMENT, adv. έζω τᾶ;
έψεως.

IMPERDABLE, adj. ἀναπίδλητος, ος, ον.

IMPERFECTION, s. f. état de ce qui n'est
pas achevé, ἀτίλεια, ας (ή). || Défaut, διλειμμα,
ατος (τὸ): διλειψις, εως (ή): τὸ διλειπον, οντος
(partic. neutre d'διλείπω, fut. λείψω).

IMPÉRIAL, ALE, adj. αὐτοκρατορικός, ή, όν: βασιλικός, ή, όν.

IMPÉRIEUSEMENT, adv. d'un ton impérieux, διοποτικώς. || Forcément, αναγκαίως: απαραιτήτως.

IMPÉRIEUX, ruse, adj. άρχικός, ή, όν: διαποτικός, ή, όν. [Nécessité impérieuse, ή ἀπαραίτητος ἀνάγκη, ης.

IMPÉRISSABLE, adj. άφθαρτος, ος, ον : άφθιτος, ος, ον.

IMPÉRITIE, s. f. aneipia, aç (1).

IMPERMEABILITE, s. f. τὸ στεγανόν, οῦ. IMPERMEABLE, adj. στεγανός, τί, όν.

IMPERSONNEL, adj. m. άπρόσωπες ου μονοπρόσωπες, ος, ev.

IMPERSONNELLEMENT, adv. ἀπροσώπως ου μονοπροσώπως. Se conjuguer impersonnel-lement, μονοπροσωπίω, ῶ, fut. ήσω.

IMPERTINEMMENT, adv. contre la bienséance, ἀπειρεχάλως. | Insolenment, αὐθαδῶς.

IMPERTINENCE, s. f. manque de bienséance, ἀπιιροκαλία, ας (ή). || Insolence, αὐδαδία, ας (ή). || Action impertinente, τὸ ἀπειρόκαλον ου αύδαδες έργεν, ου.

IMPERTINENT, επτε, adj. inconvenant, ἀπειρόχαλος, ος, ον. Gū ne peut rien dire de plus impertinent, εὐδεν ἀτοπώτερου ἀν τις εἶποι (εἶπον, aor. 2 de λίγω, fut. ἐρῶ). [[Insolent, αὐθάδης, ας, ες. Être impertinent, αὐθαλιάζομαι, fut. ἀσομαι.

IMPERTURBABILITE, s. f. arapatía, ac (n).

IMPERTURBABLE, adj. ἀτάρακτος, ος, ον-IMPERTURBABLEMENT, adv. ἀταρακτως.

IMPÉTRABLE, adj. avvotos, n, ov : sun-

IMPÉTRATION, ε. f. ἐπίτευξις, εως (ή). IMPÉTRER, ε. α. τυγχάνω ου ἐπι-τυγχάνω, fut. τεύξομαι, gén.: ἀνύομαι, fut. ἀνύσεμαι, αcc.

IMPÉTUEUSEMENT, ado. έρμητικώς: έρμξ.
Fondre impétueusement sur quelqu'un, είς
τινα έφ-ορμάω, ῶ, fut. ήσω, ου όρμξ φέρεμαι,
fut. ἐνεχθήσεμαι. Sortir impétueusement d'us
lieu, τόπευ ου ἐκ τόπευ ἐξ-ορμάω, ῶ, fut. ήσω.

IMPÉTUEUX, ευεε, adj. en parlant des personnes, όρμητικός, ή, όν : προπετής, ής, ές. Caractère impétueux, τὸ όρματικόν, οῦ : τὸ προπετίς, οῦς : προπέτεια, ας (ή). Mouvement impétueux du corps ou de l'âme, όρμά, τ̄ς (ή). || En parlant des choses, rapide, qui se précipite, καταφερής, ής, ές (comp. έστερες, sup. έστατος). || Fort, violent, σφοδρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος) : βίαιος, ος ου α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

IMPETUOSITÉ, s. f. en parlant des personnes, όρμή, ης (ή). Fondre avec impétuosité sur quelqu'un, ἐπί τινα ὁρμῆ φίρομαι, fut. ἐνεχθήσομαι. Ils poussèrent avec impétuosité leurs chevaux sur le tyran, ἐπὶ τὸν τύραννον τοῖς ἴπποις ὥρμησαν (ὁρμάω, ῶ, fut. ήσω), Plut. ∦ En parlant des choses, φορά, ᾶς (ή). L'impétuosité du vent, ἡ τοῦ ἀνίμου φορά, ᾶς.

IMPIE, adj. ασιδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). — envers Dieu, είς τον Θεύν.

IMPIÉTÉ, s. f. ἀσίδιια, ας (ή). Commettre une impiété, ἀσιδίω, ω, fut. ήσω. Les impiétés qu'il a commises, τὰ αὐτῷ ἡαιδωμένα, ων. Acte d'impiété, ἀσίδημα, ατος (τὸ).

IMPITOYABLE, adj. insensible à la pitié, ἀνελετίμων ου ἀνοικτίρμων, ων, ων, gén. ενες: ἀνπλεής, ής, ές : ἄνοικτος, ος, ον. Il est juste d'être impitoyable pour les méchants, δίκαιών έστι τοὺς ἀδίκους τῶν ἀνθρώπων μὴ ἐλειῖν (ἐλείω, ῶ, fut. ἐλειῆσω), Dém. || Dur, inflexible, ἀπαραίτητος, ος, ον : ἀτέραμνος, ος, ον : αὐστερός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

IMPITOYABLEMENT, adv. dvnlaws.

IMPLACABLE, adj. αδιάλλαπτος, ος, όν. Se montrer implacable envers quelqu'un, αδιαλλάπτως πρός τινα έχω, fut. έξω.

IMPLACABLEMENT, adv. advalames!

acc. Le régime indir. au dat.

IMPLICATION, s. f. tourner par le verbe. IMPLICITE, adj. συλλήθδην λεγόμενος, η ov (partic. passif de λίγω, fut. λίζω ou έρω). D'une manière implicite, συλλή6δην.

IMPLICITEMENT, adv. συλλή6δην. Etre contenu implicitement dans quelque chose, τινί ου έν τινι συν-είλημμαι (parf. passif de συλ-λαμδάνω, fut. λήψομαι).

IMPLIQUER, v. a. engager dans une affaire, έμ-πλίχω, fut. πλίξω, acc. Le régime indir. au dat. | Amener comme une conséquence, inάγω, fut. άξω, acc. Impliquer contradiction, αντιλογίαν έχω, fut. έξω. Choses qui impliquent contradiction, τὰ άλλήλοις μαχόμενα, ων (μάχομαι, fut. μαχήστμαι). Cela implique la reconmaissance des faits, ίπεται ου άπολουθεί τούτφ καί τὸ όμολογείν τὰ πεπραγμένα (έπομαι, fut. έψεμαι : ἀκελευθέω, ω, fut. ήσω : όμολογέω, w, fut. iow).

IMPLORER, v. a. ἐπι-καλέςμαι, εῦμαι, fut. καλίσιμαι, acc. Implorer quelque chose de quelqu'un, τὶ παρά τινος λιπαρίω, ω, fut. ήσω . ου λιπαρώς αιτέφμαι, σύμαι, ful. ήσομαι. Ils imploraient le secours des Athéniens, των "Αθηναίων επιχουρίας εδέοντο (δέομαι, fut. δεήσιμαι), Thuc.

IMPOLI, IE, adj. appoixos, os, ov (comp. ότερος, sup. ότατος). Un peu impoli, άγροικότιρος, α, ον. Craindre de passer pour impoli, άγροιχίας δοξαν φοδέομαι, ουμαι, fut. riocuai . Plut.

IMPOLIMENT, adj. appoixos.

IMPOLITESSE, s. f. άγροικία ας (ή).

IMPORTANCE, s. f. ροπή, ῆς (ή). Etre d'importance, avoir de l'importance, δοπήν iyω, fut. εξω. N'être d'aucune importance pour le bonheur de la vie, οὐδεμίαν βοπήν πρός το εύδαιμονείν έχω. Il n'est pas d'une petite importance de, οὐ μικράν ἐοπὴν έχει, fut. έξει : οὐ μικρὸν δια-φέρει, fut. δι-οίσει, avec l'infinitif. Qui n'est d'aucune importance, άδιάφορος, ος, ον : οὐδενὸς λόγου άξιος, a, αν. | Paire l'homme d'importance, σεμνύνομαι, fut. υνούμαι. | D'importance, fortement, σφόδρα.

séquence, άξιολογος, ος, ον (comp. ώτερος, | | Imposer silence, tournex, ordonner de se sup. ώτατος): λόγου αξιος, α, ον' (comp. ώτε- | taire, σιγάν κελεύω, fut. εύσω, αυς.

IMPLANTER, v. a. έμ-φυτεύω, fut. εύσω, | ρος, sup. ώτατος). Qui n'a rien d'important, ούδενος λόγου άξιος, α, ον. Il est important. voyez Importen. Le plus important, xuatúτατος, η, ev. Le point important, τὸ κεφάλαιον, ου. | Faire l'important ou l'homme important, voyes Importance.

IMPORTATION, s. f. sionculon, n (n): είσαγωγή, ης (ή). Droit d'importation, τὸ είσαγωγικόν, εῦ. Objets d'importation, τὰ είσαγώγιμα, ων.

IMPORTER, v. a. apporter des pays étrangers, είσ-χεμίζω, fut. ίσω, acc. : είσ-άγω, fut. άξω, acc. Importé, ée, είσαγώγιμος, ος, ον.

IMPORTER, v. n. être important, δια-φέρω. fut. δι-cίσω, dat. Il lui importait beaucoup qu'ils sussent sauvés, έκείνφ μάλιστα δι-έφερεν αὐτοὺς σωθήναι (σώζω, fut. σώσω). Il importe pour notre gloire, πρός την ήμετέραν δίξαν ου ήμιν πρός δόξαν δια-φέρει. Peu yous importe d'être ami ou ennemi, εὐδέν σει δια-φέρει φίλον ή έχθρον γενέσθαι (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Il importe de connaître, συμ-φέρει γνώναι (συμ-φέρω, fut. συν-είσω : γινώσκω, fut. γνώσομαι).

IMPORTUN, UNE, adj. δηληρός, a, όν. Être importun, δι' όχλου εἰμί, fut. έσομαι, dat. IMPORTUNEMENT, adv. εχληρώς.

IMPORTUNER, v. a. ἐν-οχλίω, ω, fut. ήσω, acc. ou dat. Pour ne pas vous importuner, ίνα μὴ ὑμῖν δι' ὅχλου γένωμαι (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Dion.

IMPORTUNITE, s. f. ἐνόχλησις, εως (ή). Avoir à supporter les importunités des suppliants, ύπο των δεςμένων έν-οχλέςμαι, εύμαι, fut. ηθήσομαι.

IMPOSABLE, adj. brictelife, ric, éc.

IMPOSANT, ANTE, adj. GEHVOC, 7, 60 (comp. ότερος, sup. ότατος). Air imposant, σεμνότης, ητος (ή). Prendre un air imposant, σεμνοπροσωπίω, ω, ful. ήσω.

IMPOSER, v. a. mettre sur, int-tibrut. fut. im-briss, acc. Le rég. indir. au dat. Imposer les mains, τὰς χεῖρας ἐπι-τίθημι, dat. Imposer une peine, un nom, etc. ζημίαν, δνομα έπι-ρίθημι, dat. Imposer un tribut sur les villes, ταίς πολεσιν είσφοραν προσ-τάσσω, fut, τάξω. Il imposa une taxe sur le peuple, IMPORTANT, ante, adj. qui est de con- φόρον τῷ δήμφ ἐπ-ίδαλε (ἐπι-δάλλω, fut. δαλῶ).

respect, xat-aidiw, w, fut. aidiow, acc. Retenir dans le devoir, κρατίω ου iπι-κρατίω, i, ful. ήσω, acc. | Tromper, φεναχίζω, ful. íou, acc.

IMPOSITION, s. f. action d'imposer, ἐπίθεσις, εως (ή). || Taxe, impôt, φόρος, **თ** (ბ).

IMPOSSIBILITĖ, s. f. τὸ ἀδύνατον, ου (neutre d'adúvatos, os, ov). Être dans l'impossibilité, άδυνατέω, ω, fut. ήσω, avec l'infin.

IMPOSSIBLE, adj. ἀδύνατος, ος, ον. Ce n'est pas chose impossible que de commander aux hommes, οὐ τῶν ἀδυνάτων ἔργων ἐστὶ τὸ των ανθρώπων αρχειν (αρχω, ful αρξω), Χέη. Tenter l'impossible, saire toutes sortes d'efforts, πάντα λίθον κινέω, ω, fut. ήσω. Faire l'impossible pour, πάσαν σπουδήν ποιέρμαι, ευμαι, fut. nocuat, avec wort et l'infin.

IMPOSTEUR, s. m. qui trompe, φίναξ, αχος (δ). || Calomniateur, συχοφάντης, ου (δ). IMPOSTURE, s. f. tromperie, φεναχισμός,

ου (δ). || Calomnie, συκοφαντία, ας (ή).

IMPOT, s. m. φόρος, ου (δ). Mettre un impôt, φόρον ἐπι-τίθημι, fut. ἐπι-θήσω, dat. Lever un impôt, τὸν φόρον ἀπ-αιτίω, ω, fut. ήσω. Percevoir les impôts, φορολογέω, ω, fut. ήσω. Payer les impôts, τους φόρους ύπο-τελέω, ω, fut. τελέσω. Sujet à l'impôt, ύποτελής, ής, ές. Exempt d'impôts, ἀτελής, ής, ές.

IMPOTENT, ENTE, adj. dotevis, ric, is: άβρωστος, ος, ον : άδύνατος, ος, ον. Ètre impotent, τὸ σῶμα ἀσθενῶς έχω, fut. έξω.

IMPRATICABLE, adj. en parlant d'une route, αδατος, ος, ον. Chemin impraticable, ἀνοδία, ας (ή). || Difficile, impossible, ἀμή-Yavos, os, ov. | Insociable, avouintos, os, ov.

IMPRECATION, s. f. ἀρά, ᾶς (ἡ): ἐπάρα, ας (ή): κατάρα, ας (ή). Faire des imprécations contre quelqu'un, άρας κατά τινος ποιέσμαι, ούμαι, ∫υι. ήσομαι : άρὰς ἐπί τινα τίθεμαι, fut. θήσομαι : τινὶ ἐπ-αράομαι ου καταράομαι, ωμαι, fut. άσομαι. Faire de terribles imprécations, δεινά έπ-αράσμαι ου κατ-αράσμαι, ώμαι. Faire les plus terribles imprécations, δεινάς καὶ φρικώδεις άρας έπ-αράσμαι, ωμαι, App. : τάς παλαμναιστάτας άρας έπ-αράομαι, Synés.

IMPREGNER, v. a. iμ-ερέχω, fut. ερέξω, acc. - de quelque chose, tivi. Imprégner

IMPOSER, OU EN IMPOSER, v. n. inspirer du | áow, acc. — d'une odeur de sumée, de soufre, καπνώ, θείφ.

IMPRENABLE, adj. ἀνάλωτος, ος, ον.

IMPRESCRIPTIBLE, adj. έξω παραγραφίς γινόμενος, η, ον (partic. de γίναμαι, sul. γενήσομαι) : παραγραφήν ου δεχήμενος, η, ον (partic. de δέχομαι, fut. δέξομαι).

IMPRESSION, s. f. action d'un corps sur un autre, προσδολή, ης (ή). Impression du froid, ή του κρύους προσδολή. | Action des objets sur l'esprit, πάθος, συς (τὸ). L'impression faite sur l'âme, to ev th buyh ou to the ψυχῆς πάθος, ους. - par une chose, έχ τινος. Recevoir une impression, πάσχω, fut. πείσομαι, acc. - une forte impression, δεινόν πε πάσχω. - de quelque chose, έχ πνος. Faire impression sur l'esprit, την ψυχήν κινέω, ώ, fut. 1,00. Voilà ce qui fait impression sur les homines, ταῦτα κινεί τους ανδρας. Faire une légère impression, ὑπο-κινίω, ω, acc. Leçons qui font une profonde impression, diδάγματα βαθέως έν-σημαινόμενα, ων (έν-σημαίνα, fut. ανώ), Basil. Il n'y eut pas un des spectateurs sur l'ame duquel il ne sit impression, των δρώντων ούδείς ούκ έπασχέ τι τπο ψυχήν ὑπ' ἐκείνου (πάσχω, fut. πείσυμαι).

IMPRESSION, trace qui reste de l'action d'un corps, έντύπωμα, ατος (τὸ): έγχαραγμα, ατος (τὸ): ἴχνος, ως (τὸ). L' Au fig. trace laissée dans l'esprit, l'avec, ouc (tò). Essacer toutes les impressions, τὰ ίχνη πάντα έξ-αλείφω. fut. αλείψω. Garder de quelque chose une funeste impression, βαρειάν τινος μνήμην διαφυλάσσω, fut. άξω. || Opinion sur le compte de quelqu'un, προκατάληψις, εως (ή): ή προκατειλημμένη δόξα, ης (partic. parf. passif de προκατα-λαμδάνω). Recevoir de mauvaises impressions sur le compte de quelqu'un, The χείρω περί τινος δόξαν λαμδάνω, fut. λτίψομαι.

IMPRESSION d'un livre, extúnuous, eus (i), G. M. IMPREVOYANCE, e. f. amperencia, ac (ή): ἀδουλία, ας (ή). Par imprévoyance, δι άξουλίαν.

IMPREVOYANT, ANTE, adj. ampoventos, oc. ov : & Soulog, og, ev (comp. otepeg, sup. otates) IMPRÉVU, un, adj. amperdountes, es, or | A l'imprévu, έξ ἀπροσδικήτου.

IMPRIMER, v. a. iv-totion, a. fut. wow, acc. Imprimer sur la cire, είς κηρὸν έν-τυπόω, d'une odeur, tomas ou ava-tomas, s., fut. is. | Imprimer un livre, βιβλίου in-τυπου, s.,

fut. ώσω. G. M. Faire imprimer un livre, βιδλίον ἐκ-δίδωμι, fut. δώσω. || Imprimer dans Pesprit, τἢ ψυχἢ ἰγ-χαράσσω, fut. άξω, ou ἐν-τυποω, ω, fut. ώσω, ou ἐν-σημαίνω, fut. ανω, acc. || Imprimer la terreur, le respect, τὸν φόζον, τὴν αἰδώ ἰμ-δάλλω, fut. δαλω, dat. Il imprima partout la terreur de ses armes, τῶν ὅπλων φόζον πᾶσιν ἐν-ἐξαλε.

IMPRIMERIE, s. f. art d'imprimer, τυπογραφία, ας (ή), G. M. || Lieu où l'on imprime, τυπογραφείον, ου (τὸ), G. M.

IMPRIMEUR, s. m. τυπογράφος, οι (δ), G. M.

IMPROBABLE, adj. ἀπίθανος, ος, εν (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος).

IMPROBATEUR, s. m. ἐπιτιμητός, οῦ (ὁ).

Μ Δdj. ἐπιτιμητικός, ή, όν.

IMPROBATION, s. f. ἀποδοκιμασία, ας (ή): ψόγος, ου (ό).

ΙΜΡΚΟΒΙΤΕ, ε. f. πονηρία, ας (ή).

IMPROMPTU, s. m. αὐτοσχεδίασμα, ατος (τὸ). Un impromptu en vers, ἐπίγραμμα αὐτοσχέδιον, ου (τὸ). Repas impromptu, ή αὐτοσχέδιος τράπεζα, ης.

IMPROPRE, adj. άκυρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Se servir d'expressions impropres, άκυρολογίω, ω, fut. ήσω.

IMPROPREMENT, adv. ἀχύρως.

IMPROPRIETE, s. f. το άκυρον, ου. Impropriété d'expressions, άκυρολογία, ας (ή).

IMPROUVER, v. a. ἀπο-δοχιμάζω, fut. άσω, acc.

IMPROVISATEUR, s. m. Ατπισε, s. f. αὐτοσχεδιαστής, cũ (δ). Αυ fém. ή αὐτοσχεδιάζουσα, ης (partic. d'αὐτοσχεδίαζω, fut. άσω).

IMPROVISATION, ε. f. αὐτοσχεδιασμός, εῦ (έ): αὐτοσχεδιασμα, ατος (τὸ). D'improvisation, έξ αὐτοσχεδίου: ἐκ τοῦ παραχρῆμα.

IMPROVISER, ν. α. αὐτοσχεδιάζω, fut. ασω, acc. Discours improvisé, ὁ ἐκ τοῦ παραχρῆμα λέγος, ου.

A L'IMPROVISTE, adv. ἀπροσδοκήτως: έξ ἀπροσδοκητου. Qui vient ou qui se fait à l'improviste, ἀπροσδόκητος, ος, ον. Ils surviennent à l'improviste, ἀπροσδόκητοι ἐμ-πίπτουσι (ἐμ-πίπτω, fut. πεσούμαι).

IMPRUDEM MENT, adv. & δούλως.

IMPRUDENCE, s. f. doudía, ac (i). Par imprudence, di' doudíav.

IMPRUDENT, ENTE, adj. aboudes, es, ev (comp. otepos, sup. otatos)

IMPUBERE, adj. avn605, of, ov.

IMPUDEMMENT, adv. ἀναιδῶς: ἀναισχύντως.

IMPUDENCE, s. f. ἀναίδεια, ας (ή): ἀναισχύντια, ας (ή). Pousser l'impudence au dernier excès, οὐδὶν ἀναισχυντίας ἐλ-λιίπω, fut. λιίψω, Plat. S'ils parlent avec impudence, ἀν λόγω ἀναισχυντῶσιν (ἀναισχυντέω, ῶ, fut. ήσω), Plat.

IMPUDENT, εκτε, adj. ἀναιδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): ἀναίσχυντος, ος, ον (comp. ότερος sup. ότατος). Air impudent, τὸ ἀναίσχυντον πρόσωπον, ου. Avoir un air impudent, ἀναιδὲς βλέπω, fut. βλέψομαι.

IMPUDEUR, s. f. avaideia, as (1).

IMPUDICITE, s. f. ἀσέλγεια, ας (ή).

IMPUDIQUE, adj. $\dot{\alpha}$ delyths, \dot{n} s, \dot{s} s (comp. \dot{s} sup. \dot{s} states;). Être impudique, $\dot{\alpha}$ sel- $\gamma(\omega$, $\bar{\omega}$, fut. \dot{n} s ω .

IMPUDIQUEMENT, adv. ἀσελγῶς.

IMPUGNER, υ. α. ἀντι-λέγω, fut. ἀντιλίζω ου ἀντ-ερῶ, dat.

IMPUISSANCE, s. f. άδυναμία, ας (ή). L'impuissance de faire du mal, ή τοῦ άδικεῖν άδυναμία, ας : τὸ μὴ δύνασθαι άδικεῖν (δύναμαι, fut. δυνήσομαι : άδικεῖν, ω, fut. ήσω). Être dans l'impuissance de faire quelque chose, ποιεῖν τι άδυνατέω, ω, fut. ήσω.

IMPUISSANT, ante, adj. sans pouvoir, αδύνατος, ος, ον. Efforts impuissants, δ αενός ου μάταιος πόνος, ου : ματαιοπονία, ας (ή). Faire des efforts impuissants, ματαιοπονίω, ω, fut. ήσω. || Qui ne peut engendrer, άγονος, ος, ον.

IMPULSIF, IVE, adj. xινητικός, ή, όν.

IMPULSION, s. f. action de pousser, κίνησις, εως (ή). Donner une impulsion, πνόω, ω, fut. ήσω, acc. || Instigation, προτροπή, ής (ή) Par son impulsion, έχ τῆς αὐτοῦ προτροπής.

IMPUNEMENT, adv. ἀτιμωρητί : ἀτιμωρνίτως.

IMPUNI, π., adj. ἀτιμώρητος, ος, ον. II ne faut pas laisser leur crime impuni, οὐκ ἀτιμωρήτους ἀφ-ετέον αὐτούς (ἀφ-ετέον, verbal ἀφ-ίημι, ful. ἀφ-ήσω). Demeurer impuni ἀδείας τυγχάνω, ful. τεύξομαι.

IMPUNITĖ, s. f. άδεια, ας (ή). Accorder l'impunité, άδειαν διδωμι, fut. δώσω.—

à quelqu'un, rivi. Laisser jouir quelqu'un de l'impunité, άτιμώρητον τινα κατα-λείπω, fut. λείψω, ου άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω.

IMPUR, une, adj. qui n'est pas pur, ἀχάθαρτος, ος, ον: ἄναγνος, ος, ον. | Déclaré impur par les lois religieuses, xervés, n, év. || Souillé, immonde, μιαρός, ά, όν (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος).

IMPURETÉ, s. f. duadapoia, as (n). Commettre des impuretés, αίσχροποιίω, ω, fut. ήσω. En dire, αισχρολογίω, ω, fut. ήσω.

ΙΜΡυτατίοΝ, ε. f. Ιγκλημα, ατος (τό). Imputation Causse et calomnieuse, συχοραντία,

IMPUTER, v. a. rapporter à, ava-φίρω, fut. av-ciow, acc. - à quelqu'un ou à quelque chose, είς πινα οκ έπί πινα, είς πι ου πρός τι. Il m'imputa la faute, την αιτίαν έμοι αν-έθηκε (ανα-τίθημι, fut. ανα-θήσω). On lui impute à tort cette action, ziriav ψευδη έπ-άγευσε τεύτω (έπ-άγω, fut. άξω). Οπ m'impute des choses fort graves, μεγάλας airias lyw, fut. Izw.

INABORDABLE, adj. dans tous les sens, άπροσθατος, ος, ον: άπροσοδος, ος, ον: άπροσetos, os, ov. - en parlant d'une côte, d'un rivage, ἀπροσόρμιστος, ος, ον. — en parlant d'une personne, amporriropos, os, ov.

INACCESSIBLE, adj. ἀπρόσδατος, ος, ον: ἀπρόσοδος, ος, ον : ἀπρόσιτος, ος, ον : ἀπέλαστος, ος, ev. Désert inaccessible, ή άδατος έρημία, ας, Eschyl. Montagnes escarpées or : ἀπρονόπτος, ος, εν : ἀνέλπιστες, ος, εν. et entièrement inaccessibles à l'homme, ἀπόκρημνα όρη ένθα πρόσδασις άνθρώπω οὐδεμία dori. | Au figuré. Inaccessible à la crainte, τοῦ δέους χρείσσων, ων, ον, gén. ενος. Inaccessible à la joie, χαρᾶς ἄγευστος, ος, ον. Inaccessible à la pitié, voyez Impiroyable.

INACCOSTABLE, adj. ἀπροστίγορος, ος, ον. INACCOUTUME, is, adj. aribne, ne, ec. INACTIF, IVE, adj. apyos, os, ov (comp. otesco. sup. ότατος). Etre inactif, άργως έχω, fut. έξω. INACTION, s. f. ἀργία, ας (ή). Ètre dans l'inaction, ἀργίω, ω, fut. πσω.

INADMISSIBLE, adj. ἀπρόσδεκτος, ος, ον. INADVERTANCE, s. f. ampcoefía, as (i): απερισκεψία, ας (ή): άγνεια, ας (ή). Par inadvertance, δι' άγνειαν : ἀπερισχέπτως : αῦτως. Il l'a fait par inadvertance, πράσσων έλαθε (πράσσω, fut. πράξω : λανδάνω, fut. λήσω). | ποιμαι). Il est incapable de vous tromper,

INALIENABLE, adj. Ces biens sont inalienables, ταύτα κίχ εξ-ιστιν άπ-αλλοτριωθήναι (έξεστι , fut. έξ-έσται : ἀπ-αλλετριώω, ω, fut. ώσω). INALLIABLE, adj. ἀσύμμικτος, ος, ον. INALTÉRABLE, adj. άφθαρτος, ος, ον. INAMOVIBILITE, s. f. to dustagra-

TOY, OU. INAMOVIBLE, adj. apetastates, os, ov. INANIMĖ, ie, adj. avuzos, os, or Riat

d'une chose inanimée, άψυχία, ας (ή). INANITION, s. f. aoutía, aç (n). Paire mourir d'inanition, λιμεκτενέω,, ω, fut. τοω, αcc.

INAPERÇU, ve, adj. axatavontes, es, ev: λανθάνων, ευσα, εν (partic. de λανθάνω). Passer ou rester inaperçu, λανθάνω, fut. λήσω.

INAPPLICABLE, adj. avapucotes, es, ev, avec πρός et l'acc. Être inapplicable à, άναρμοστίω, ω, fut. ήσω, dat. ou πρός et l'acc. : ώχ άρμοζω, fut. όσω, dat. ou πρός avec l'acc.

INAPPLICATION, s. f. ἀπροσεξία, ας (ή). INAPPLIQUE, εκ, adj. άπρόσεκτος, ος, ον. INAPPRECIABLE, adj. πάσης τιμής μείζων ου χρείσσων, ων, ον, gén. ονος : πάσαν τιμάν ύπερ-Εάλλων, ουσα, εν (partic. de ύπερ-Εάλλω, ſ**и**і. баха).

INAPTITUDE, s. f. aventendecorne, nros (i). INARTICULE, EE, adj. avapôpes, os, ev: άδιαρθρωτός, ος, ον.

INATTAQUABLE, adj. ἀπρόσδλητος, ος, ov. | Au fig. avaucusentritos, oc, ov.

INATTENDU, υπ, adj. ἀπροσδόκατος, ος. INATTENTIF, IVE, adj. amprovence, ec, ev. ΙΝΑΤΤΕΝΤΙΟΝ, ε. f. ἀπροσεξία, ας (ή). INAUGURATION, s. f. καθιέρωσις, εως (i). Faire l'inauguration, xab-upon, &, fut. ώσω, acc. | Discours d'inauguration, de réception, ὁ είσιτάριος λόγος, ου.

INAUGURER, v. a. xab-upiw, w, fut. ώσω, acc.

INCALCULABLE, adj. ἀναρίθμητος, ος, οι. INCANDESCENCE, s. f. extrépuent, sur (1). INCANDESCENT, ENTE, adj. έκπυρος, ος, ον. INCANTATION, s. f. ἐπφδά, ñς (ή).

INCAPABLE, adj. qui n'est point propre ά, άνεπιτηδείος, ος, ον, avec προς et l'acc. Plus souvent on towns par abovatos, oc. ev, ou par còx clos re, avec l'infinitif. Incapable de se taire, σιγάν άδύνατις (σιγάω, ω, fut.

ούς είας τε έστιν υμάς φεναχίζειν (φεναχίζω, fut. ος, εν. Sacrifier le certain pour l'incertain, ίσω). Incapable de se contenir, της έρμης των άδηλων ένεκα τὰ φανερά καταν-αλίσκω, fut. άκρατής, ής, ές : ξαυτού άκρατής, ής, ές. En être incapable, έμαυτεῦ ἀκρατῶς έχω, fut. εω. Etre incapable de tel ou tel crime, τὸν airian cux in-dincuat, fut. difcuat : rin airian ού χωρίω, ω, fut. ήσω.

INCAPACITÉ, ε. f. ανεπιτηδειότης, ητος (ή). - pour quelque chose, πρός π. Incapacité pour les affaires, ή των πραγμάτων απειρία, ou simplement απειρία, ας (ή).

INCARCERATION, s. f. κάθειεξις, εως (ή). INCARCÉRER, υ. α. είς δεσμωτήριον in-balde, fut. bald, ou κατα-τίθιμαι, fut. κατα-θήσομαι, acc.: καθ-είργω ου καθ-είργιομι , fut. είρξω , acc. : δίω , fut. δήσω, acc. INCARNAT, ATE, adj. ἀνδρείχελος, ος, ον. || s. m. τὸ ἀνδρείχελον, ου (sous-ent. χρώμα). INCARNATION, s. f. σάρχωσις, εως (ή). s'INCARNER . v. r. σαρκόσμαι, εύμαι, fut. ωθήσεμαι. Le Verbe incarné, ὁ σαρχεφόρος Δόγες, ευ.

INCARTADE, s. f. apostrophe violente, έπίπληξις, εως (ή). En saire une à quelqu'un, τινί έπι-πλήσσω, fut. πλήξω. | Injure, insulte, υβρις, εως (ή). Faire une incartade à quelqu'un, l'insulter, τινα ύθρίζω ou έφ-υθείζω, fut. ίσω. | Action diréglée, ακκλάστημα, ατος (τὸ). Faire beaucoup d'incartades, πολλά ἀκολασταίνω ου ακελαστέω, ω, fut. ήσω.

INCENDIAIRE, s. m. qui met le feu aux maisons, δ των οὐκων έμπρηστής, εὐ. | Adj. Discours incendiaires, οί στασιαστικοί λόγοι, ων. INCENDIE, ε. m. ἐμπρησμός, οῦ (ὁ) : έμπρησις, εως (ή). L'usage est d'exprimer le

génitif. De fréquents incendies, ajoutes de maisons, συχναί είκιων έμπρήσεις, Eschin. Ou bien l'on tourne par le verbe. Pendant l'incendie de la ville, tournes la ville étant embrasée, έμ-πιπραμένης της πολεως (έμ-πίπρημι, fut. έμ-πρήσω). Porter la guerre et l'incendie dans un pays, την χώραν έπι-στρατεύω (fut. εύσω) καὶ κατα-καίω, fut. καύσω. Le monde périra par un incendie, τέλος έχ-πυρωθήσεται δ χόσμος (έχ-πυρόω, ω, fut. ώσω). | Δυ fig. L'incendie des guerres civiles, à ruy impulier *πολέμων φλεγμονή, ής. *

INCENDIER, v. a. iμ-πίπρημι, fut. iμ-πρήσω, acc. Action d'incendier, εμπρησις, εως (ή). INCERTAIN, AINE, adj. douteux, abrace,

aλώσω. | Indécis, qui est dans le doute, aπορών, ούσα, ούν, gen. ούντος (partic. d'aπορίω, ω, fut. ήσω). Incertain de ce qu'il faut faire, δ,π χρή ποιείν άπορων (χρή, impers. fut. γρήσει). Être incertain de quelque chose, περί τινος άπορίω, ω, fut. ήσω, ou δι-απορίομαι, ουμαι, fut. ήσυμαι. Nous étions absolument incertains, πάση ἀπορία συν-ειχόμεθα (συν-ίχω, fut. ίξω), Plat.

INCERTAINEMENT, adv. άδήλως.

INCERTITUDE, s. f. en parlant des choses, τὸ άδηλον, ου (neutr. d'áδηλος, ος, ον). || En parlant des personnes, άπορία, ας (ή). Rempli d'incertitude, ἀπερίας μεστός, ή, όν, Plat. Mettre ou jeter dans l'incertitude, sie àmeρίαν καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. Y être, άπορέω, ω, fut. ήσω : δι-απορέω, ω, fut. τοω: δι-απερίομαι, εύμαι, ful. τουμαι. — sur quelque chose, πιρί πνος. - sur ce que l'on doit faire, τί χρη δράν (δράω, ., fut. δράσω). Ils étaient dans l'incertitude sur ce qui venait de se passer, tournez, ils étaient dans l'embarras de le deviner, έν ἀπόρφ Κααν είκάσαι το γινόμενον (είμί, fut. ξουμαι : είκαζω, fut. áow), Thuc.

INCESSAMMENT, adv. sans cesse, àdiaλείπτως. | Sans retard, αὐτίκα.

INCESTE, s. m. i avocios curcuoía, as. — avec une mère, μπτρομιξία, ας (ή). — avec un frère ou une sœur, άδελφομιξία, ας (ή).

INCESTUEUSEMENT, adv. avogias.

INCESTUEUX; EUSE, adj. avoorec, oc, ev. s. m. Les incestueux, αίμομίκται, ων (ci). INCIDEMMENT, adv. πάριργον : ix παρέργου.

INCIDENCE, s. f. funtuous, eus (f.).

INCIDENT, ENTE, adj. qui survient, mapa. πίπτων, ουσα, ον (partic. de παρα-πίπτω, fut. πεσσύμαι). [Accessoire, qui n'est qu'un hors-dawre, πάρεργος, ος, cv. Proposition incidente, ὁ πάρεργος λόγος, ου.

INCIDENT, s. m. événement inattendu, to συμ-δαίνον ου παρα-πίπτον, οντος (partic. neutre de συμ-δαίνω et de παρα-πίπτω). Beaucoup d'incidents les embarrassaient, πολλά παραπίπτοντα αύτους έν-εποδίζον (έμ-ποδίζω, fut. iou). Incident heureux, εὐτυχία, ας (ή). Incident facheux, δυστυχία, ας (ή). Incident désastreux ou funeste, συμφορά, ᾶς (ή). Incident dramatique, ἐπεισοδιον, ου (τὸ). Semer d'incidents, ἐπεισοδιοω, ῶ, fut. ώσω, αcc. [] Hors-α œιυτε, τὸ πάρεργον, ου. Par incident, ἐκ παρέργου.

INCINERATION, s. f. τέφρωσις, εως (η).
INCIRCONCIS, 15E, adj. ἀπερίτμητος, ος, ον.
INCISE, s. f. κόμμα, ατος (τὸ).

INCISER, v. a. iv-thuw, fut. temã, acc. Incisé, ée, svrchoc, oc, cv.

INCISIF, IVE, adj. τομικός, ή, όν. Dents incisives τομείς, έων (ci).

INCISION, s. f. ἐντομή, ῆς (ἡ): τομή, ῆς (ἡ). Par incision, τμήδην. Qui se fait par incision, τομαῖος, α, ον. Tirer par incision, ἐχ-τίμνω, fut. τεμῶ, αcc.

INCITATION, s. f. παρόρμησις, εως (ή).
INCITER, v. a. παρ-ερμάω, ω, fut. ήσω
acc. — à quelque chose, επί τι ου πρός τι.
INCIVIL, ILE, adj. ἀπειρόχαλος, ος, εν

Être incivil, ἀπειροχαλεύομαι, fut. εύσεμαι.

INCIVILEMENT, adv. ἀπειροχάλως. INCIVILITĖ, s. f. ἀπειροχαλία, ας (ή).

INCLÈMENCE, s. f. sévérité, rigueur, σκληρότης, ητος (ή). || Au fig. L'inclémence de l'air, des saisons, ή τοῦ ἀίρος, τῶν ὡρῶν ἀκρασία, ας.

INCLINAISON, s. f. $x\lambda(\sigma_i)$, sw(i): by $x\lambda(\sigma_i)$, sw(i).

INCLINATION, s. f. action de pencher, ελίσις, εως (ή). || Inclination de tête, νεύσις, εως (ή). || Faire une inclination de tête, νεύσι, fut. νεύσω: κύπτω, fut. κύψω. Inclination de tout le corps, ou simplement inclination, pour adorer, pour saluer, προσκύνησις, εως (ή). Faire une inclination devant quelqu'un, τινά προσκυνίω, ω, fut. ήσω.

Ικαικατιοκ, penchant, τὸ εὐκατάφορον, ου.
— au bien, au mal, πρός ἀρετήν, πρός κακίαν. Qui a de l'inclination, πρός τι εὐκατάφορος, ος, ον. Il faut étudier nos inclinations, σκοπεῖν δεῖ πρὸς & εὐκατάφοροί ἐσμεν
(εἰμί, fut. ἔσομαι), Aristt. Avoir de l'inclination pour quelque chose ou pour quelqu'un,
πρός τι ου πρός τινα ρίπω, fut. ρέψω. Avoir
pour quelque chose une inclination naturelle,
πρός τι πέφυκα (parf. de φύομαι, fut. φύσωμαι). Qui a de l'inclination pour le bien,
πρὸς τὴν ἀρετὴν πεφυκώς, υῖα, ός. Inclinations
perverses, κακοτροπία, α; (ἡ).

Ικαικατιοκ, goût, volonté, προαίρεσις, ιως (ή). Par inclination, έχ προαιρίσιως. Selon son inclination, κατά τὸ δοκοῦν σύτῷ (partic. neutre de δοκίω, ῷ, fut. δόξω). Suivre son inclination, τῷ θύμῳ χαρίζομαι, fut. ίσομαι. Forcer son inclination, ἰμαυτὸν βιάζομαι, fut. άσομαι. Je l'ai fait contre mon inclination, ἀκων Ιπραξα (ἄκων, ουσα, ον, gén. οντος: πράσσω, fut. πραξω).

INCLINER, v. a. pencher, baisser, κλίνω ou ίγ-κλίνω, fut. κλινώ, acc. Incliner de côté, παρα-κλίνω, acc. Incliner la tête, voyes s'Incliner.

Incliner, v. n. pencher, avoir du penchant, ἐγ-κλίνω, fut. κλινῶ : ῥέπω, fut. ῥέψω. —
vers quelque chose, πρός τι. Les uns inclinent
pour la démocratie, les autres pour la monarchie, τὰ μὲν εἰς δῆμον ἐγ-κλίνει μῶλλον,
τὰ δ' εἰς μοναρχίαν. La victoire inclinait soit
d'un côté, soit de l'autre, ἐτεροκλινὰς ἐγίνετο
ἡ νίκη (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

s'Incliner, v. r. faire une inclination, κύπτο, fut. κύψω. S'incliner en avant, προ-κύπτω. S'incliner de côté, παρα-κύπτω. S'incliner sur, έπι-κύπτω ου έγ-κύπτω, dat.

INCLUS, use, adj. $i\gamma$ -xex).eiguívoc, n, or (partic. parf. passif d' $i\gamma$ -xi.ei ω , ful. xi.ei ω): π spi-sx ϕ uevoc, n, or (partic. passif de π spi- $i\chi\omega$, ful. $i\xi\omega$). — dans quelque chose, π vi.

INCLUSIVEMENT, adv. ἐντός. Jusqu'au vingtième inclusivement, μέχρι καὶ ἐντὸς τοῦ εἰκοστοῦ.

INCOERCIBLE, adj. ἀκατάσχετος, ος, ον.
INCOGNITO, adv. Il vint incognito, ἄγνωστος ἦλθε, ου ἐλθὼν έλαθε (ἄγνωστος, ος,
ον : ἔγχομαι, fut. ἐλεύσομαι : λανθάνω, fut.
λήσω). || Subst. Garder l'incognito, λανθάνω,
fut. λήσω.

INCOHERENCE, ε. f. τὸ ἀσυνάρτητον, ω.
— dans le discours, ἀνακολουθία, ας (ή).

INCOHERENT, εντε, αdj. ἀσυνάρτητος, ος, ον. Diction incoherente, ή ἀνακολουθος φράσις, εως.

INCOMBUSTIBLE, adj. άκαυστος, ες, ον. INCOMMENSURABILITĖ, ε. f. άσυμμετρία, ας (ή).

INCOMMENSURABLE, adj. ἀσύμμετρος, · ος, ον.

INCOMMODE, adj. χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): δχληρός, ά, όν comp.

incommode, ένα μή ύμας δχλήσω ου έν-οχλήσω (όχλέω, ω, fut. ήσω): ίνα μή ύμιν όχλον παράσχω (παρ-έχω, fut. έξω), ου δι' όχλου γένωμαι (γίνεμαι, fut. γενήσεμαι).

INCOMMODÉMENT, adv. χαλιπώς.

INCOMMODER, v. a. géner, iv-cyliu, w, fut. 1,00, acc. Cela vous incommodera, δι' όχλου τουτο υμίν έσται (είμί, fut. έσομαι). || Rendre malade, xxxxx dia-ribnui, fut. diaθήσω, acc. Être incommodé, κακώς διά-κειμαι, ful. κείσομαι : άβρωστέω, ω, ful. ήσω. Etre légèrement incommodé, μαλαχώς διάκε:μαι, fut. κείσεμαι: μαλακώς έχω, fut. έξω.

INCOMMODITE, s. f. peine, désagrément, χαλεπότης, ητος (ή). Les incommodités de la vieillesse, τὰ τοῦ γήρως χαλεπά, ῶν. Supporter beaucoup d'incommodités, πολλά χαλεπά φέρω, fut. clow. | Indisposition, άρρωστία, ας (ή): ἀξρώστημα, ατις (τό). Voyez Incommodes.

INCOMMUNICABLE, adj. ἀχεινώνητος, ος, ον. INCOMMUTABILITE, s. f. to auetaxiva-TOY, CU.

INCOMMUTABLE, adj. aparaxivertoc, oc, ov. INCOMMUTABLEMENT, adv. apetaxiνήτως.

INCOMPARABLE, adj. ἀπαράδλητος, ος, ev. Plus souvent on tourne par supérieur, υπερ-βάλλων, ουσα, ον (partic. de υπερ-βάλλω, ful. δαλώ): δια-φέρων, ουσα, ον (partic. de δια-φέρω, fut. δι-cίσω): ou par qu'on ne peut surpasser, άνυπέρδλητος, ος, ον : οὐδεμίαν ύπερδολήν έχων, ουσα, ον (partic. d'έχω, fut. ξω).

INCOMPARABLEMENT, adv. ὑπερθαλλόντως : διαφερόντως : άνυπερελήτως. Denant un comparatif, πολλώ : μακρώ. Incomparablement meilleur, πολλώ ου μαχρώ άμείνων, ων, ον. Π est incomparablement plus vertueux, τους άλλους τη άρετη θαυμαστόν όσον υπερ-Εάλλει (ύπερ-Εάλλω, ∫ut. Εαλώ).

INCOMPATIBILITÉ, s. f. τὸ ἀσυνάλλακτων, ου : τὸ ἀσύμφωνον, cu. — d'une chose avec une autre, πινός πρός τι. || Incompatibilité d'humeurs, άσυμπάθεια, ας (ή).

INCOMPATIBLE, adj. ἀσυνάλλακτος, ος, ον : ἀσυνάρμεστες, ες, ον : ἀσύμφωνες, ος, εν : ασυνάρτητος, ες, ον. — avec une autre chose, ας (ή). ποὸς Είλο τι. Ces choses sont incompatibles, άσυνάλλακτά έστι ταῦτα. || Leurs humeurs sont |

ότερος, sup. ότατος). Pour ne pas vous être incompatibles, ασυμπαθείς είσι αλλήλοις (είμί, fut. έσιμαι): άντι-παθιύσιν άλλήλοις ου πρός άλλτίλους (άντι-παθέω, ω, fut. τίσω).

> INCOMPÉTEMMENT, adv. ὑπὸ τοῦ μὰ καθήχοντος δικαστού.

INCOMPÉTENT, ENTE, adj. co xa0-fxwv, cusa, ον (partic. de καθ-ήκω, fut. ήξω). Juge incompétent, à mi xal-ixav xpitic, co : xpitic ούχ ὁ καθ-ήκων, εντες.

INCOMPLET, tre, adj. aredric, ric, éc. INCOMPRÉHENSIBLE, adj. ἀκατάληπτος. of, ov : axatavinte, ef, ev.

INCOMPRESSIBLE, adj. où megtos, n, ov. INCONCEVABLE, adj. incomprehensible. άκατανόητος, ος, ον. Cela est inconcevable, ούκ έστι τουτο κατα-νοήσαι δυνατόν (κατα-νοέω, ώ, fut. ήσω), Plat. || Extraordinaire, merveilleux, ἀμήχανος, ος, ον : ὑπερφυής, ής, ές. Ce serait un bonheur inconcevable, ἀμήχανος αν είη εὐδαιμονία πάντως, Plat. Par une hardiesse inconcevable, ἀμπχάνω τινὶ τολμη. A un point inconcevable, άμπχάνως : άμπχανον δσον : ύπερφυῶς.

INCONCILIABLE, adj. ἀσυνάλλακτος, ος, εν. INCONDUITE, s. f. ἀκοσμία, ας (ή): ἀκολαστία, ας (ή).

INCONGRU, σε, adj. ἀσχήμων, ων, ον, gén. ονος (comp. ενέστερος, sup. ενέστατος).

INCONGRUITE, s. f. dounteouvn, ns (t). INCONGRUMENT, adv. ἀσχημόνως.

INCONNU, UE, adj. ayvwotos, os, ov: άγνώς, ῶτος (ὁ, ή). Ceux qui me sont inconnus et ceux que je connais, εί μὲν ἀγνῶτες inci, ci δè γνώριμα, Plat.

INCONSEQUENCE, s. f. manque de liaison. de suite, avaxedeubia, aç (n). | Impudence. άδουλία, ας (ή).

INCONSEQUENT, ENTE, adj. qui ne se suit pas, άνακολουθος, ος, ον. || Qui déroge à ses principes, tauto avolucios, os, ov. Rire inconséquent dans sa conduite ou dans son langage, inauto δια-φέρομαι, fut. δι-ενεχθήσιμαι, Antiph. | Indiscret, léger, απερίσκεπτος, ος, ον : είχαῖος, α, ον : χουφόνους, ους, ουν: κούφος, η, ev. Agir d'une manière inconséquente, ἀκοσμίω, ῶ, fut. ήσω.

INCONSIDERATION, s. f. απερισχεψία,

INCONSIDERE, er. adj. άπερίσχεπτος, ος, ον. INCONSIDERÉMENT, adv. ἀπιρισκίπτως,

ον: ἀπαρηγόρητος, ος, ον. Étre inconsolable, . άπαρηγορήτως έχω, fut. έξω.

INCONSOLABLEMENT, adv. ἀπαραμυθήτως : ἀπαρηγορήτως.

INCONSTAMMENT, adv. ἀστάτως.

INCONSTANCE, s. f. to Zotatov, cu: to εὐχίνητον, ου : τὸ εὐμετάδολον, ου. S'abandonner à l'inconstance des événements, doratois uni τυχχροίς πράγμασιν έμαυτον έν-δίδωμι, fut. ένδώσω . Phil.

INCONSTANT, ANTE, adj. aotatos, os, ov: εὐχίνητος ου εὐμεταχίνητος, ος, ον : εὐμετάθολος ου ευμετάθλητος, ος, ον. La renommée est inconstante, αστατεν ή δεξα. La faveur est inconstante, et se change en haine, χάρις αθί-Εαιός έστι καὶ μετα-Εάλλουσα είς έχθραν (μετα-6άλλω, fut. Calū, Plut. | Homme inconstant, άνλρ άστατος ου εύμετάβολος, ου (δ).

INCONTESTABLE, adj. avayous chance, oc, ev. Etre incontestable, σόδεμίαν άμφισεήτησιν tyw. fut. Eco.

INCONTESTABLEMENT, adv. avauguson-

INCONTINENCE, s. f. axpáteia, a; (n): ακκλαστία, ας (ή): ασέλγεια, ας (ή). Vivre dans l'incontinence, απρατεύομαι, fut. εύσεμαι. || Incontinence de vessie, τῆς κύστεως ἡ ἀκράτεια, ας: διαδήτης, ου (δ).

INCONTINENT, ENTE, adj. axpaths, hs, ές (comp. έστερος, 'sup. έστατος): ἀχολαστος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος) : ἀσελγής, τίς, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

INCONTINENT, adv. aussitot, εὐθύς: αὐτίκα : παραχούμα.

INCONVÉNIENT, s. m. δυσχέρεια, ας (ή). On tourne plus souvent par le neutre des adj. δυσχερής, ής, ές: χαλεπός, ή, όν. Un inconvénient, χαλεπών τι. Rencontrer bien des inconvénients, πολλοίς χαλεποίς περι-πίπτω, fut. πεστόμαι. On emploie aussi l'adverbe iμπιδών, avec l'article neutre. Les inconvenients, rà iuπιδών. Il n'y pas d'inconvénient à cela, tournez it ce que cela se fasse, ούδεν έμποδών έστι το μη ούχι ταύτα γίνεσθαι (γίνομαι, βαι γεντιτομαι).

INCORPORALITE, s. f. to assumator, w. INCORPORATION, s. f. experious, ems in . INCORPOREL, ELLE, adj. acomuatos, os, ev. συσ-σωματοποιεω, ω, fut. ήσω, acc. η Enrolet, chose dans une autre, τί τιγι.

INCONSOLABLE, adj. ἀπαραμύθητος, ες, | ίγ-κρίνω, fut. κρινώ, acc. Incorporer des fantassins dans la cavalerie, τους πεζους είς την ίππικήν τάξιν έγ-κρίνω, fut. κρινώ.

> INCORRECT, εστε, adj. πλημμελής, ής, ές (comp. iatepog, sup. iatatog).

> INCORRECTION, s. f. défaut de correction, πλημμέλεια, ας (ή). | Faute, σφάιμα, ατος (tò): πταίσμα, ατος (το).

INCORRIGIBILITE, s. f. τὸ ἀδιέρθωταν, ω. INCORRIGIBLE, adj. άδιορθωτος, ος, ον: άνεπανόρθωτος, ος, ον.

INCORRUPTIBILITÉ, s. f. ἀφθαρσία, ας (ή): άδιαφθαρσία ου άδιαφθερία, ας (ή): τὸ άφθαρτον ου άδιάφθαρτον ου άδιάφθορον, ου. [Incorruptibilité d'un juge par les présents, άδωρία, ας (ή).

INCORRUPTIBLE, adj. άφθαρτος, ος, εν: άδιαφθαρτος ου άδιαφθορος, ος, ev. | Juge incorruptible, δικαστής άδιάφθερες ου άδωρεδήκητος ου άδωρος, ου (έ).

INCORRUPTION, s. f. apparaia, as (i). INCRASSANT, ARTE, adj. παχυντικός, ή, όν. INCRÉDIBILITÉ, s. f. to aníbave, es: τὸ άπιστον, ου.

INCREDULE, adj. aneibic, ic, ic (comp. έστερος, sup. έστατος) : άπιστος ομ δύσπιστος. ος, ev (comp. ότερος, sup. ότατος). Ètre incrédule, antorio, o, fut. now, dat. Il no trouvait que des incrédules, ὑφ' ἀπάντων ἡπι-

INCREDULITE, s. f. amoria, as (i). INCRÉE, es, adj. amointog, og, ov : axtiστος, ος, ον.

INCROYABLE, adj. qu'on ne peut croire, ἀπίθανος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): παράδεξος, ες, εν (comp. έτερες, sup. έτατες). C'est une chose incroyable, fort route rav παραδοζων ου των άπιθάνων : έξω της πίστεως iστι τώτο. | Au fig. étonnant, extraordinaire, άμτίχανος, ος, ον : θαυμαστός, τί, όν : ὑπερφυής, ής, ές. Plaisir incroyable, ή άμηχανες nocon, no. Je ressens un plaisir incroyable, θαυμαστον δσον ήδομαι, Jul. ήσθήσομαι.

INCROYABLEMENT, adv. άμπχανως. INCRUSTATION, s. f. action d'incruster, έμωτη, τη (ή). | Chose incrustée, εμώλημα, arcs (10)

INCRUSTER, v. a. iu-ballo, fut. balo, INCORPORER, v. a. unir en un seul corps, acc : iq-колай, o, fut. now, acc. - une έπωσφιός, εῦ (έ).

INCULPATION, s. f. airia, as (i); aiτίαμα, ατις (τὸ) : ἴγκλημα, ατις (τὸ).

INCULPER, v. a. airiácpai, opai, fut. άστμαι, acc.: ἐγ-καλίω, ω, fut. καλίσω, dat. de la personne, et acc. de la chose, Il vous a fortement inculpés, πολλά βμίν και χαλιπά dy-nindrnu. Être inculpé, airiav έχω, fut. έξω. Il est inculpé pour ce fait, τούτου αίτίαν έχει: τουτ' αυτώ έγ-καλείται (pass. d'èγ-καλέω, ώ).

INCULQUER, v. a. iy-yapásso, fut. áξω, acc. - quelque chose à quelqu'un, πί πινι. Inculquer par de fréquentes répétitions, xarηχίω, ω, fut. ήσω, acc. — quelque chose à quelqu'un, tí giva. On inculque ces principes aux enfants, ταύτα κατ-ηγούνται οί παίδες.

INCULTE, adj. άγεώργητος, ος, ον : ἀνέργαστος, ος, ον : άργός, ός, όν : χέρσος, ος, ον. Rester inculte, χερσεύω, fut. εύσω. Terre incalte, i yepsevousa yñ, gén. yñç. | Au fig. Reprit inculte, νοῦς ἀγεώργητος, ου (δ).

INCURABILITE, s. f. to aviator, ou.

INCURABLE, adj. aviatos, os, or : avnπεστος, ος, ον : άθερ άπευτος, ος, ον. Être incurable, ανιάτως ου ανηχίστως έχω, fut. έξω. Presque incurable, δυσίατος, ος, ον : δυσή-MAGTOC, CC, CV.

INCURIE, s. f. authera, ac (i).

INCURSION, s. f. εἰσθολή, ñ; (ή). Incursion en Italie, ή ἐπ' Ἰταλίαν εἰσδολή. Faire une incursion dans l'Attique, είς την 'Αττικήν είσ**δάλλω ου έμ**-δάλλω, ſυμ. δαλώ.

INDEBROUILLABLE, adj. alutoc, oc, ov. INDÉCEMMENT, adv. ἀσχημόνως. Se comporter indécemment, ἀσχημονίω, ω, fut. ήσω.

INDÉCENCE, s. f. ἀσχημοσύνη, ης (ή). Commettre des indécences, ἀσχημενέω, ω, fut. τόσω: ἀκοσμέω, ω, fut. τίσω.

INDECENT, ENTE, adj. ἀσχήμων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, sup. ονέστατος): αἰσχρός, ά, όν (comp. αἰσχρότερος ου αἰσχίων, sup. αἰσχρότατος ου αίσχιστος). Ce langage est indécent, αίσχεὰ ταῦτα λεχθήναι (λέγω, ful. λέξω on έρω). Tenir des propos indécents, αίσχρολογέω, ω, fut. ήσω.

INDECHIFFRABLE, adj. difficile à lire, δυσανάγνωστος, ος, ον. | Inexplicable, δυσερμήνευτος, ος, ον.

INCUBATION, s. f. ἐπώασις, sως (ή): | ἄκριτος, ος, ev. Laisser indécis, èv μέσω τίθημι, fut. θήσω, acc. Rester indécis, iv μίσω κείμαι, fut. κείσεμαι. || En parlant des personnes, άπορος, ες, ev. Etre indécis, απορίω, ω, ful. ήσω : δι-απορέομαι, ούμαι, ful. ήσομαι. - sur quelque chose, περί τινος. On peut aussi construire ἀπιρίω avec l'acc. Il est indécis sur la cause du mal, the téo nauco aiτίαν άπορεί, Aristt.

INDÉCISION, s. f. ἀπορία, ας (ή). Etre dans l'indécision, ev ancoia ou ev ancom equi, fut. Ισεμαι, ου διά-χειμαι, fut, χείσιμαι: ἀπορία έχομαι ου συν-έχομαι, fut. σχεθήσομαι : ἀπόρως ίχω, fut. έξω : άπερίω ου δι-απερίω, ω, fut. ήσω : δι-απορέςμαι, εύμαι, fut. ήσομαι. Dans cette indécision, core tre diavoias auguκλινώς έχεύσης (έχω, fut. έξω), Phil.

INDECLINABLE, adj. axhitos, os, ov. INDÉFECTIBILITÉ, s. f. tò avéxisitto, ou. INDÉFECTIBLE, adj. avéndeserres, os. ev. INDÉFINI, π, adj. ἀόριστος, ος, ον.

INDÉFINIMENT, adv. ἀιρίστως.

INDÉFINISSABLE, adj. ἀδιόριστος, ος, εν. INDELÉBILE, adj. ἀνεξάλειπτος, ος, ον. INDELIBERE, se, adj. ἀπροθούλευτος, ος, ον. INDEMNE, adj. dédommagé, τὰς ἀμειδὰς ἔχων, cuca, cv (partic. d'έχω, fut. έξω), ou είληφώς,

υία, ός (part. parf. de λαμθάνω, fut. λήψαμαι).

INDEMNISER, v. a. άμοιδάς ου τάς άμοιεάς δίδωμι, fut. δώσω, dat. - quelqu'un de quelque chose, τινί τινος. Être indemnise, άμοιδάς λαμδάνω, fut. λήψομαι. — de quelque chose, πνός. - par quelqu'un, παρά πνος. Indemniser un ami de ses pertes, τὰς τοῦ φίλου ζημίας άχέομαι, ούμαι, sut. άχέσομαι.

INDEMNITE, s. f. audosai, wv (ai).

INDEPENDAMMENT, adv. librement, abτονόμως. Vivre indépendamment, αὐτονομία χράομαι, ώμαι, fut. χρήσωμαι. | Indépendamment de, χωρίς, gên. : πρός, dat. Indépendamment de tout le reste, χωρίς των λειπών: πρός τοις λοιποίς. Indépendamment de tout événement, ¿, re de oup-baires (oup-baires. fut. Gracuai).

INDÉPENDANCE, s. f. aŭtorcia, as (n). INDEPENDANT, ANTE, adj. libre, autoνομος, ος, ον. Etre indépendant, αὐτονομέσμαι, ούμαι, fut. ήσομαι : αὐτονομία χράομαι, ώμαι, fut. yphochai. Homme entièrement indépen-INDÉCIS, me, adj. en parlant des choses, dant, άνηρ αὐτονόμος, αυ (δ) : δ έαυτοῦ αὐτοχράτωρ άνήρ, gen. άνδρός. | Qui ne dépend | Cela m'est indifférent, τεύτευ γε ευδέν μα μέpas de, cox svoxos, os ov, dat. Choses indépendantes de nous, de notre volonté, rà oux io' muiv, Épict. | Qui n'a pas de rapport avec, άλλότριος, α, ον, gén.

INDESTRUCTIBILITE, ε. f. τὸ ἀκατάλυ-TOY, OU : TO & COAPTOY, OU.

INDESTRUCTIBLE, adj. ἀκατάλυτος, ος, ον : άφθαρτος, ος, ον.

INDÉTERMINATION, 3. f. ἀπορία, ας (ή). INDETERMINĖ, te, adj. indefini, αδιώplatos, os, ov: aoplatos, os, ov. | Douleux, non décidé, ακριτος, ος, ον. | Irrésolu, αποpc5, o5, ov

INDETERMINEMENT, adv. ἀιρίστως.

INDEVOT, ote, adj. qui est peu dévot, πρός τὰ θεία βάθυμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). | Impie, ἀσεδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. (statoc).

INDEVOTEMENT, adv. doebus.

INDÉVOTION, s. f. τὸ ἀνευλαδές, οῦς.

INDEX, s. m. doigt de la main, λιχανός, οῦ (¿). | Table d'un livre, σύλλαδος, ου (¿).

INDICATEUR, s. m. dénonciateur, evosixons, ω (δ). | Index, doigt de la main, λιχανός,

ov (6). | Aiguille ou chose semblable servant à inciquer, γνώμων, ενος (δ).

INDICATIF, IVE, adj. ivδεικτικός, ή, όν. INDICATIF, s. m. mode des verbes, n opiστική, ής (sous-ent. έγκλισις).

INDICATION, s. f. Indette, ews (i).

ΙΝΟΙCΕ, ε. m. τεχμήριον, ου (τό): σημείον, ου (τό). Donner des indices d'un crime, του κακουργήματος σημεία έκ-φέρω, fut. έξ-

INDICIBLE, adj. άφραστος, ος, ον : ἀνέχ-Φραστος, ος, ον.

INDICTION, s. f. convocation, συγκάλεσις, εως (ή). | Période de quinze ans, δ πεντεχαιδεκαέτης κύκλος, ου.

INDIFFEREMMENT, adv. άδιαφέρως.

INDIFFÉRENCE, s. f. άδιαφορία, ας (ή). Montrer ou éprouver de l'indissérence, àdiaφορίω, &, fut. ήσω. Montrer de l'indissérence pour les plaisirs, των ήδονων όλιγωρέω, ω, fut. now. Il n'avait pour eux que de l'indifférence, άβρεπή την γνώμην πρός αὐτούς είχε (έχω, fut. ίξω).

λει; fut. μελήσει. Cela m'est assez indifférent, όλίγον μοι τούτου μέλει. ∥ Je suis indissérent à tout cela, iv τεύτεις ου πρός ταῦτα άδιαφορέω, ω, fut. ήσω : τούτων όλιγωρέω, ω, ful. ήσω : ου μοι τούτων μέλει, ful. μελήσει: ού φροντίς μοι τούτων (sous-ent. fori) : ταύτα ομ περί τούτων ούδεν φροντίζω, fut. ίσω. Être indifférent sur la nourriture, περὶ τοῦ σίτου όλιγώρως έχω, fut έξω. Être indifférent pour ses propres intérêts, oddemar imμελειαν των συμ-φερόντων έχω, fut. έξω, σε ποιέσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι. | Etre indifférent pour quelqu'un, πινός όλιγωρίω, ω, ful. riow.

INDIGENCE, s. f. πενία, ας (ή): ἀπορία, ας (ή). Réduire à l'indigence, siς πενίαν καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. Être réduit à la plus extrême indigence, in iogarn mine tiui, fut. locuat, ou xab-torrxa (parf. de καθ-ίσταμαι). Tomber dans l'indigence, είς δοχάτην πενίαν έρχομαι, fut. Ελεύσομαι, ου χαθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι.

INDIGENE, adj. έγχώριες, ος, ον.

INDIGENT, ENTE, adj. απορος, ος, ον.

INDIGESTE, adj. difficile à digérer, émπτος ου δύσπεπτος, ος, ον. || Sans ordre, confus. άτακτος, ος, ον : άκατασκεύαστος, ος, cv: ἀκατάσκευος, ος, cv. Masse brute et indigeste, ὁ ἀνάρμοστος καὶ ἀνεξέργαστος όγκος, co, Planud.

INDIGESTION, s. f. ἀπεψία, ας (ή): ώμότης, ητος (ή). Être sujet aux indigestions, δυσπεπτέω, ω, fut. νίσω.

INDÍGNATION, ε. f. άγανάκτησις, εως (ή). Exciter l'indignation de quelqu'un, nivà is άγανάκτησιν προ-άγω, fut. άξω. S'attirer l'indignation du prince, τῷ βασιλεῖ δι' ὀργέκ, έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Avoir ou montrer de l'indignation, ἀγανακτέω, ω, fut. πσω. contre quelqu'un, rivi. - de quelque chose, te ou tiví ou ité tive.

INDIGNE, adj. qui n'est pas digne, dváξιος, ος, ον, gén. Il est indigne de vos bienfaits, αναξιός έστι παρά σου ευ παθείν (πάσχω, fut. πείσεμαι). Regarder comme indigne, ἀπ-αξιόω, ω, fut. ώσω, acc. — quelqu'un de quelque chose, πινά πινος. On le INDIFFERENT, επτε, adj. άδιάφορος, ος, crut ind gne de porter le nom de juste, άπcv. Etre indifférent, αδιαφορίω, ω, fut. ήσω. πξιώθη δίκαιος κληθήναι (καλέςμαι, ουμαι, fut. κληθήσομαι). D'une manière indigne de lui, ἀναξίως δαυτοῦ. || Affreux, révoltam, δεινός, π΄, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). D'une manière indigne, δεινῶς. Traiter d'une manière indigne, δεινὰ ποιίω, ῶ, fut. ποω, αcc. Souffrir des choses indignes, δεινὰ πάσχω, fut. πείσομαι. Ce qu'il y a de plus indigne, τὸ πάντων δεινότατον, ευ.

INDIGNEMENT, adv. sans en être digne, ἀναξίως. || D'une manière révoltante, δεινῶς. Traiter indignement, δεινὰ ποιώω, ῶ, fut. ήσω, αcc. Ètre traité le plus indignement possible, πάντων δεινότατα ου ἐσχατώτατα πάσχω, fut. πείσομαι.

INDIGNER, υ. α. άγανακτείν ποιέω, ω, fut. ήσω: είς άγανάκτησιν προ-άγω, fut. άξω, σε καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, αcc.

s'Indigner, v. r. ἀγανακτίω, ω, fut. ήσω, dat. Pourquoi vous indignez-vous contre lui, τί αὐτῷ ἀγανακτείς, Je suis indigné de vos discours, ἐπὶ τοῖς ὑπὸ σοῦ λεγεμένοις ἀγανακτω, Isocr. Indigné de ne pas avoir le même honmeur, ἀγανακτων εἰ μὴ τὴν αὐτὴν τιμὴν ἔχει (ἔχω, fut. ἔξω), Isocr.

INDIGNITÉ, s. f. qualité de ce qui est indigne, ἀπαξία, ας (ή). || Énormité, δεινότης, πτος (ή). C'est une indignité, δεινόν ἐστι τοῦτο, ou simplement δεινόν (neutre de δεινός, ή, όν). Quelle indignité, ὡς δεινόν. Quelle plus grande indignité? τί τεύτων δεινότερον; N'est-ce pas une indignité? ταῦτα δῆτα εὐ δεινά; Aristph. Sousirir mille indignités, δεινότατα πάσχω, fut. πείσεμαι, Aristph.

INDIGO, s. m. fécule bleue, τὸ ἰνδικόν, οῦ.

INDIQUER, ν. α. ἐν-δείκνυμι, ful. δείξω, αcc.: στιμαίνω ομ ἐν-στιμαίνω, ful. ανῶ, αcc. Indiquer clairement, ἐπι-στιμαίνω, αcc. Indiquer d'une légèrement, ὑπι-στιμαίνω, αcc. Indiquer d'une manière détournée, αἰνίσστιμαι ομ ὑπ-αινίσστιμαι, ful. ἰξιμαι, αcc. || Indiquer un jour, τὴν ἡμιραν τάσσω, ful. τάξω, ομ ὁρίζω, ful. ίσω. Le jour indiqué, ἡ τεταγμίνη ομ ταπτὴ ομ ώρισμένη ἡμίρα, ας. Au jour indiqué, ἐν ἡπτῷ ἡμίρα, ας. Au jour indiqué, ἐν ἡπτῷ ἡμίρα.

INDIRECT, εστε, αdj. πλάγιος, ος οιε α, ον. Louanges indirectes, δ αίνικτὸς επαινος, ου. Exprimer d'une manière indirecte, δπαινοστμαι, fut. ίξομαι, αcc.

INDIRECTEMENT, adv. πλαγίως.
INDISCERNABLE, adj. ἀδιάκερτος, ος, ον.

INDISCIPLINABLE, adj. ἀνάγωγος, ος, ον. INDISCIPLINE, ε. f. ἀταξία, ας (ή).

INDISCIPLINÉ, επ, ασj. στακτος, ος, ον : ἀνάγωγος, ος, ον. Étre indiscipliné, ἀτακτίω, ω, fut. ήσω.

INDISCRET, ετε, adj. imprudent, ἀπερίσκεπτος, ος, ον. Tenir des propos indiscrets, ἀπερισκέπτως λαλίω, ω, fut. ήσω. || Qui ne garde pas un secret, τῆς γλώσσης ἀκρατής, ής, ές. Être indiscret, tournez, ne pas retenir sa langue, τῆς γλώσσης ἀκρατῶς έχω, fut. εξω. || Qui manque de savoir vivre, ἀπειρόκαλος, ος, ον: φορτικός, ή, όν. || Déplacé, inconvenant, ἀκαιρος, ος, ον. Questions indiscrètes, ἐρωτήσεις ἄκαιρος, ων (αl).

INDISCRÉTEMENT, adv. ἀπερισχίπτως.

INDISCRÉTION, ε. f. imprudence, άπερισκεψία, ας (ή). || Intempérance de langue, γλώσσης ἀκράτεια, ας (ή). Commettre une indiscrétion, révéler un secret, ἀποβρητόν τι ίκ-φίρω, fut. ἰξ-οίσω, ου ἐκ-θρυλλίω, ω, fut. ήσω.

INDISPENSABLE, adj. ἀπαραίτητος, ος, ον: ἀναγκαῖος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). C'est pour le fils un devoir indispensable de nourrir son père, ἐπάναγκίς ἰστιν υἰῷ τρίφειν τὸν πατίρα (τρίφω, fut. δρίψω), Plut.

INDISPENSABLEMENT, adv. ἀπαραιτήτως: ἀναγκαίως: ἰξ ἀνάγκης.

INDISPOSÉ, ix, adj. un peu malade, μαλακῶς δια-κείμενος, η, ον (partic. de διά-κειμαι, fut. κείσομαι): ἀσθενῶς έχων, ουσα, ον (partic. d'έχω, fut. έξω): ἀβἡωστῶν, οῦσα, οῦν (partic. d'άβἡωστίω, ῶ, fut. ἡσω).

INDISPOSER, v. a. aigrir, facher, άλλοτριώω, ω, fut. ώσω, acc. — contre quelqu'un, τινί. Il a indisposé la ville contre vous, τοὺς πελίτας άλλοτρίους ὑμῖν κατ-ίστησε (καθ-ίστημε, fut. κατα-στήσω). Être indisposé contre quelqu'un, πρός τινα άλλοτρίως διά-κειμαι, fut. καίσομαι.

INDISPOSITION, s. f. ἀξρωστία, ας (ή). S'excuser sur une indisposition, ἀξρωστίαν ου par l'infinitif ἀξρωστείν προ-φασίζομαι, ful. ίσομαι. Éprouver une indisposition, ἀξρωστίω, ώ, ful. ήσω: ἀσθενῶς ου μαλακῶς έχω, ful. έξω.

INDISPUTABLE, adj. ἀναμφισθάτητος, ος, ον. INDISSOLUBLE, adj. ἀδιάλυτος, ος, ον. INDISSOLUBLEMENT, adv. ἀδιαλύτως.

τοχράτωρ ἀνήρ, gén. ἀνδρός. || Qui ne dépend | pas de, cux svoxos, os, ov, dat. Choses indépendantes de nous, de notre volonté, tà cux iq' muiv, Epict. | Qui n'a pas de rapport avec, άλλότριος, α, ον, gén.

INDESTRUCTIBILITĖ, ε. f. τὸ ἀχατάλυτον, ου : τὸ ἄφθαρτον, ου.

INDESTRUCTIBLE, adj. ἀκατάλυτος, ος, ον : ἄφθαρτος, ος, ον.

INDETERMINATION, v. f. ἀπορία, ας (ή). INDÉTERMINÉ, in adj. indéfini, à διώριστος, ος, ον: ἀόριστος, ος, ον. || Douteux, non décidé, ἄχριτος, ος, ον. || Irrésolu, ἄποpos, os, ov

INDÉTERMINÈMENT, adv. ἀφρίστως.

INDEVOT, ore, adj. qui est peu dévot, πρὸς τὰ θεῖα βάθυμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). || Impie, ἀσεθής, ής, ές (comp. έστερος, ευρ. έστατος).

INDEVOTEMENT, adv. ἀσιδώς.

INDÉVOTION, s. f. tò aveulabéc, ouç.

INDEX, s. m. doigt de la main, λιχανός, οῦ (¿). || Table d'un livre, σύλλαδος, ου (¿).

INDICATEUR, s. m. dénonciateur, evdeixenç, ου (δ). | Index, doigt de la main, λιχανός, ov (6). | Aiguille ou chose semblable servant à indiquer, γνώμων, ενος (δ).

INDICATIF, IVE, adj. ένδειχτικός, ή, όν. INDICATIF, s. m. mode des verbes, n opiστική, ής (sous-ent. ἔγκλισις).

INDICATION, s. f. ένδειξις, εως (ή).

INDICE, s. m. τεχμήριον, ου (τὸ): σημείον, ου (τό). Donner des indices d'un crime, του κακουργήματος σημεία έx-φέρω, fut. έξ-

INDICIBLE, adj. appartos, os, ov : avéxφραστος, ος, ον.

INDICTION, s. f. convocation, συγκάλεσις, εως (ή). | Période de quinze ans, ὁ πεντεκαιδεκαέτης κύκλος, ου.

INDIFFÉREMMENT, adv. άδιαφέρως.

INDIFFÉRENCE, s. f. άδιαφορία, as (ή). Montrer ou éprouver de l'indifférence, adiaφορέω, ω, sut. ήσω. Montrer de l'indissérence pour les plaisirs, των ήδονων όλιγωρέω, ω, fut. ήσω. Il n'avait pour eux que de l'indifférence, άρρεπη την γνώμην πρός αὐτούς είχε (έχω, fut. έξω).

INDIFFÉRENT, ENTE, adj. άδιάφορος, ος,

Cela m'est indifférent, τούτου γε ουδέν μοι μέλει; fut. μελήσει. Cela m'est assez indifférent, έλίγον μει τεύτευ μέλει. ∥ Je suis indifférent à tout cela, έν τούτοις ου πρός ταῦτα άδιαφορέω, ω, ful. ήσω : τούτων όλιγωρέω, ω, ful. ήσω : εύ μοι τεύτων μέλει, ful. μελήσει: ού φροντίς μοι τούτων (sous-ent. ίστι) : ταύτα ομ περί τούτων ούδεν φροντίζω, fut. ίσω. Être indissérent sur la nourriture, mesi roi σίτου όλιγώρως έχω, fut έξω. Être indifférent pour ses propres intérêts, oddiniar imμέλειαν τών συμ-φερόντων έχω, fut. έξω, σε ποιέομαι, ευμαι, fut. ήσομαι. || Etre indifferent pour quelqu'un, τινός όλιγωρέω, ω, fut. rico.

INDIGENCE, s. f. πενία, ας (ή): ἀπορία, ας (ή). Réduire à l'indigence, είς πενίαν xal-iornul, fut. xara-orriow, acc. Bire réduit à la plus extrême indigence, se soyant merie είμί, fut. έσομαι, ου καθ-έστηκα (parf. de καθ-ίσταμαι). Tomber dans l'indigence, είς έσχάτην πενίαν έρχομαι, fut. έλεύσομαι, οι καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι.

INDIGENE, adj. έγχώριες, ος, ον.

INDIGENT, ENTE, adj. άπερος, ες, ον.

INDIGESTE, adj. difficile à digérer, anπτος ου δύσπεπτος, ος, ον. || Sans ordre, confus, άταχτος, ος, ον : άχατασκεύαστος, ος, cv: ἀχατάσχευος, ος, cv. Masse brute et indigeste, ὁ ἀνάρμοστος καὶ ἀνεξέργαστος όγκος, co, Planud.

INDIGESTION , s. f. ἀπεψία , ας (ή) : ώμότης, ητος (ή). Être sujet aux indigestions, δυσπεπτέω, ω, fut. τίσω.

INDÍGNATION, s. f. άγανάκτησις, εως (ή). Exciter l'indignation de quelqu'un, rivà siç άγανάκτησιν προ-άγω, fut. άξω. S'attirer l'indignation du prince, τῷ βασιλεί δι' ὀργίκ, έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Avoir ou montrer de l'indignation, ἀγανακτέω, ω, fut. 7,00. contre quelqu'un, rivi. - de quelque chose, te ou teví ou iní teve.

INDIGNE, adj. qui n'est pas digne, aváξιος, ος, ον, gén. Il est indigne de vos bienfaits, ανάξιος έστι παρά σου ευ παθείν (πάσχω, fut. πείσομαι). Regarder comme indigne, ἀπ-αξιόω, ω, fut. ώσω, acc. - quelqu'un de quelque chose, πνά πνος. On le crut ind gne de porter le nom de juste, dacv. Etre indifférent, άδιαφορίω, ω, fut. ήσω. ηξιώθη δίκαιος κληθήναι (καλέςμαι, ουμαι, futκληθήσομαι). D'une manière indigne de lui, ἐναξίως ἐαυτοῦ. || Affreux, révoltam, δεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). D'une manière indigne, δεινῶς. Traiter d'une manière indigne, δεινὰ ποιίω, ῶ, fut. ήσω, αcc. Souffrir des choses indignes, δεινὰ πάσχω, fut. πείσομαι. Ce qu'il y a de plus indigne, τὸ πάντων δεινότατον, ευ.

INDIGNEMENT, adv. sans en être digne, ἐναξίως. || D'une manière révoltante, δεινῶς.
Traiter indignement, δεινὰ ποιίω, ῶ, fut.
πω, acc. Être traité le plus indignement
possible, πάντων δεινότατα ου ίσχατώτατα πάσχω,
fut. πείσομαι.

INDIGNER, υ. α. αγανακτείν ποιέω, ω, fut. ήσω: είς αγανάκτησιν προ-άγω, fut. άξω, σει καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, αcc.

s'Indigner, v. r. ἀγανακτίω, ω, fut. ήσω, dat. Pourquoi vous indignez-vous contre lui, τί αὐτῷ ἀγανακτιζε, Je suis indigné de vos discours, ἐπὶ τοῖς ὑπὸ σοῦ λιγομένοις ἀγανακτῶ, Isocr. Indigné de ne pas avoir le même honmeur, ἀγανακτῶν εἰ μὴ τὴν αὐτὴν τιμὴν ἔχει (ἔχω, fut. ἔξω), Isocr.

INDIGNITE, s. f. qualité de ce qui est indigne, ἀπαξία, ας (ή). || Énormité, δεινότης, πτος (ή). C'est une indignité, δεινόν έστι τοῦτο, eu simplement δεινόν (neutre de δεινός, ή, όν). Quelle indignité, ὡς δεινόν. Quelle plus grande indignité? τί τούτων δεινότερον; N'est-ce pas une indignité? ταῦτα δῆτα εὐ δεινά; Aristph. Sousirir mille indignités, δεινότατα πάσχω, fut. πείσυμαι, Aristph.

INDIGO, s. m. fécule bleue, τὸ ἰνδικόν, οῦ.

INDIQUER, v. a. ἐν-δείκνυμι, fut. δείξω, acc.: σκραίνω ου ἐν-σκραίνω, fut. ανῶ, acc. Indiquer clairement, ἐκι-σκραίνω, acc. Indiquer d'une manière détournée, αἰνίσσομαι ου ὑκ-αινίσσομαι, fut. ίξομαι, acc. || Indiquer un jour, τὴν ἡμέραν τάσσω, fut. τάξω, ου ὁρίζω, fut. ίσω. Le jour Indiqué, ἡ τεταγμένη ου τακτή ου ὡρισμένη τμέρα, ac. Au jour indiqué, ἐν ῥητῷ ἡμέρα.

INDIRECT, εστε, ασί, πλάγιος, ος ομ α, ον. Louanges indirectes, δ αίνατὸς επαινος, ω. Exprimer d'une manière indirecte, δπαινόστιμαι, fut. ίξομαι, ασε.

INDIRECTEMENT, adv. πλαγίως.
INDISCERNABLE, adj. άδιάκ; ετος, ος, ον.

INDISCIPLINABLE, adj. ἀνάγωγος, ος, ον. INDISCIPLINE, ε. f. ἀταξία, ας (ή).

INDISCIPLINÉ, επ, adj. άταπτος, ος, ον : ἀνάγωγος, ος, ον. Être indiscipliné, ἀταπτίω, ω, fut. ήσω.

INDISCRET, έτε, adj. imprudent, ἀπερίσκεπτος, ος, ον. Tenir des propos indiscrets, ἀπερισκέπτως λαλίω, ω, fut. ήσω. | Qui ne garde pas un secret, τῆς γλώσσης ἀκρατής, ής, ός. Être indiscret, tournez, ne pas retenir sa langue, τῆς γλώσσης ἀκρατῶς έχω, fut. εξω. || Qui manque de savoir vivre, ἀπειρόκαλος, ος, ον: φορτικός, ή, όν. || Déplacé, inconvenant, ἀκαιρος, ος, ον. Questions indiscrètes, ἐρωτήσεις ἀκαιρος, ων (αί).

INDISCRÉTEMENT, adv. ἀπερισχέπτως.

INDISCRÉTION, s. f. imprudence, ἀπερισκιψία, ας (ή). || Intempérance de langue, γλώσσης ἀκράτεια, ας (ή). Commettre une indiscrétion, révéler un secret, ἀποβρητόν τι ἰκ-φέρω, fut. ἰξ-οίσω, ου ἰκ-θρυλλίω, ω, fut. ήσω.

INDISPENSABLE, adj. ἀπαραίτητος, ος, ον: ἀναγκαῖος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότα-τος). C'est pour le fils un devoir indispensable de nourrir son père, ἐπάναγκίς ἐστιν υἰῷ τρέφειν τὸν πατέρα (τρέφω, fut. δρέψω), Plut.

INDISPENSABLEMENT, adv. ἀπαραιτήτως: ἀναγχαίως: ἐξ ἀνάγχης.

INDISPOSÉ, ix, adj. un peu malade, μ2λακῶς δια-κείμενος, η, ον (partic. de διά-κειμαι, fut. κείσομαι): ἀσθενῶς έχων, ουσα, ον (partic. d'έχω, fut. έξω): ἀβρωστῶν, οῦσα, οῦν (partic. d'άβρωστίω, ῶ, fut. ήσω).

INDISPOSER, v. a. aigrir, facher, αλλοτριώω, ω, fut. ώσω, acc. — contre quelqu'un, τινί. Il a indisposé la ville contre vous, τολς πολίτας άλλοτρίους όμιν κατ-έστησε (καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω). Être indisposé contre quelqu'un, πρός τινα άλλοτρίως διά-κειμαι, fut. καίσομαι.

INDISPOSITION, s. f. ἀξφωστία, ας (ή). S'excuser sur une indisposition, ἀξφωστίαν ου par l'infinitif ἀξφωστίν προ-φασίζομαι, ful. ίσομαι. Éprouver une indisposition, ἀξφωστίω, ώ, fut. ήσω : ἀσθινῶς ου μαλακῶς έχω, fut. έξω.

INDISPUTABLE, αdj. ἀναμφισθάτητος, ος, ον. INDISSOLUBLE, αdj. ἀδιάλυτος, ος, ον. INDISSOLUBLEMENT, αdv. ἀδιαλύτως.

INDISTINCTEMENT, adv. dxpires.

INDIVIDE, s. m. terme de philosophie, to fut. avo. ly, gén. του ένος (neutre de είς, μία, έν). Un individu, un homme, άνδρωπός τις: ανήρ τις: ou simplement τὶς, gén. τινός, pronom enclitique. Chaque individu, πᾶς τις : ἐκαστός ne : ci xab' · Exactor : ci xab' Eva.

INDIVIDUEL, ELLE, adj. idioc, a, ov. INDIVIDUELLEMENT, adv. à part soi,

idia. || Un à un, xab' éxactor : xab' éva. INDIVIS, πε, αιίj. ἀμέριστος, ος, ον : ἀδιαίperce, oc, ov : abarrec, ec, ev.

INDIVISIBILITE, s. f. το αμέριστον,

INDIVISIBLE, adj. ἀμέριστος, ος, ον : ἀδιαίρετος, ος, ον. Monade indivisible, ή άτομος μιονάς, άδος.

INDIVISIBLEMENT, adv. άδιαιρέτως.

INDOCILE, adj. ἀπειθής, ής, ός (comp. έστερες, sup. έστατος). Être indocile, ἀπειθέω, w, fut. row, dat.

INDOCILITE, s. f. antibera, ac (i).

INDOLENCE, s. f. badouia, as (i). Mettre de l'indolence à quelque chose, mipi ri ou s'e τινι βαθυμέω, ω, fut. ήσω. Se laisser aller à l'indolence, ἐπὶ τὸ ἐαθυμεῖν ἀπο-κλίνω, fut. ĸkıvā.

· INDOLENT, ENTE, adj. βάθυμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Être indolent, ραθυμέω, ω, fut. ήσω.

INDOMPTABLE, adj. ἀδάμαστος, ος, ον. INDOMPTÉ, ix, adj. non dompté, au propre, άδάμαστος, ος, ον: άδμπτος, ος, ον: άδμής, ήτος (δ, ή). | Invincible ou invaincu, ἀνίκητος, ος, ον : ἀήσσητος, ος, ον.

INDU, τε, adj. ου προσ-έχων, ουσα, ον (partic. de προσ-ήχω, fut. ήξω). || Heure indue, ή τῆς νυκτὸς ἀωρία, Grég. on simplement ἀωρία, ας (ή), El. A heure indue, ἀωρία, Suid.: . άωρὶ τῆς νυκτός, Suid.

INDUBITABLE, adj. ἀναμφίδολος, ος, ον: άνενδοίαστος, ος, ον : ἀναμφισδήτητος, ος, ον.

INDUBITABLEMENT, απ. άναμφιδολως: άνενδοιάστως : άναμφισθητήτως.

IN DUCTION, s. f. instigation, evaywin, no (ή): προτροπή, ῆς (ή). C'est par votre induction que j'ai fait cela, σκὶ πειθόμενος ου ύπο της σης προτροπής τούτο έπείησα (πείθεμαι, fut. πεισθήσομαι : ποιέω, ω, fut. ήσω). [Con-

INDISTINCT, ικατε, adj. ακριτος, ος, ον. | clusion, συμπέρασμα, ατος (τό). Tirer de quelque chose une induction, ri ex rivos mapaires,

> INDUIRE, v. a. pousser à, èv-άγω ou èxάγω, fut. άξω, acc.: προ-τρέπω, fut. τρέψω, acc. : πείθω, fut. πείσω, acc. - quelqu'un à faire quelque chose, rivà moutiv ri. || Faire tomber dans, είσ-άγω, fut. άξω, ace. Induire en tentation, είς πειρασμόν είσ-φέρω, fut. είσciow, acc. Bibl. Induire en erreur, πλανώ», ω, fut. τίσω, acc. || Conclure, περαίνω σε συμ-περαίνω, fut. ανώ, acc. - une chose d'une autre, ti éx tivos.

INDULGEMMENT, adv. ἐπιεικῶς.

INDULGENCE, s. f. imeinea, ac (i). Avoir de l'indulgence pour quelqu'un, imuzés mé τινα διά-κειμαι, fut. κείσεμαι. Traiter quelqu'an avec indulgence, έπικικώς τινί χράκμαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. Avoir trop d'indulgence pour ses enfants, πρός τὰ τέχνα λίαν φιλεστόργος έγω, fut. Εω. Le plus souvent on tourne per grâce, pardon, συγγνώμη, ης (ή). Tout le monde doit avoir de l'indulgence pour mea åge, τη πλικία τη έμη δικαίως αν απαντες συγγνώμην έχειεν (έχω, fut. έξω), Isocr. Cela mérite de l'indulgence, τεύτο συγγνώμην έχα, Plut. S'ils méritaient quelque indulgence, si έχοντές τι συγγνώμης είεν, Thuc. Réclamer l'indulgence de quelqu'un, συγγνώμης παρά πος δίομαι, fut. δεήσομαι, Hérodn. Je crois avoir droit à votre indulgence, άξιω συγγνώμας πας' ύμων τυχείν (τυγχάνω, fut. τεύξομαι), Isocr. Qui mérite indulgence, συγγώμες αξιές α, ον : συγγνωστός, ή, όν.

INDULGENT, ENTE, adj. imeumic, ic, ic (comp. έστερος, sup. έστατος): συγγνώμων, ων, ov. gén. evos (comp. evéctepes, sup. ovéctatos). Être indulgent pour les sautes d'un ami, rèv φίλον άμαρτάνοντα περι-εράω, ω, fut. οψεμαι. Indulgent envers ses enfants, πρὸς τὰ τίκια φιλόστοργος, ος, ον.

INDUMENT, adv. où mpostrativites.

INBUSTRIE, s. f. pilotegnia, ac (n): rigm, τις (ή). Avec industrie, · φιλοτέχνως : τεχνιαώς. Employer son industrie à faire quelque chose, τέχνη τι ποιέω, ω, δεί. ποω: φιλοτεχνίω, ω, fut. now, acc.: τεχνάζομαι, fut. άσομαι, acc. || Chevalier d'industrie, ὁ πανεύργες, ου. Vivre d'industrie, πανουργέω, ω, fut. ήσω.

INDUSTRIEL, BLE, adj. TEXMESE, #, 67

INDUSTRIEUSEMENT, adv. φιλοτέχνως: TEXYDLOG : EVTEXYOUS.

INDUSTRIBUX, EUSE, adj. φιλότεχνος on Extryvog, og, ov (comp. otrepog, sup. otratog): τεχνικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατες).

INEBRANLABLE, adj. axiveres, os, ov: ἀσάλευτος, ος, ον. Amitié inébranlable, ή βεδαία ou βεξαιστάτη ou iπίμονος φιλία, ac. Garder une fidélité inébraniable, meròc &v δια-τελέω, ω, fut. τελέσω. Rester inebranlable dans son opinion, άμεταπείστως ίζω,

INEBRANLABLEMENT, adv. dxivitos. INEFFABLE, adj. άφραστος ου ανίκηραστος, ος, ον.

INEFFAÇABLE, adj. ἀνεξάλειπτος, ος, ον. INEFFICACE, adj. avinutos, os, on: anpa- (comp. totepos, sup. istatos). κτος, ος, ον : άνωφελής, ής, ές.

INEFFICACITE, s. f. 'τὸ ἀνωφελές, οῦς. INEGAL, ALE, adj. qui n'est point égal, duocs, oς, ον. | Qui n'est pas uni, ανώμαλος, ος, cv. || Changeant, variable, ἀιώμαλος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): άστατος, ος, ον: εύμετάδολος, ος, ον. Humeur inégale, Μος άστατον, ου (τὸ). Être d'un caractère inégal, ἀστάτως τήν φύσιν έγω, fut. έξω.

INEGALEMENT, adv. dvious : droudlos : ποικίλως. Voyez Inegal.

INEGALITE, s. f. avisoting, ntog (n). In6galité du terrain, διωμαλία, ας (ή). Inégalité de caractère, τὸ τοῦ τρόπου εὐμετάδολον, ω. Telle est l'inégalité de son caractère, εύτω την φύσιν άστάτως έχει (έχω, fut. έξω).

INELEGAMMENT, adv. exόμψως. INELEGANCE, s. f. to december, ou. INELEGANT, ANTE, adj. απομψος, ος, ον. INENARRABLE, adj. άδιήγητος ου ανεξήγητος, ος, ον : ἀνέκφραστος, ος, ον.

INEPTE, adj. avontos, os, ev : avaiconτος, ος, ον : πλίθιος, ος, ον : μωρός, α, όν (comp. otepos, sup. otatos).

INEPTIE, s. f μωρία, ας (ή). C'est une grande ineptie de dire, μωρία πολλή λέγειν (λέγω, fut. λίξω). Dire des inepties, μωρολογίω, ω, fut. κόσω. Qui en dit, μωρολόγος, ος, ον.

INEPUISABLE; adj. dvekavrhntec, ec. ev. INERTE, adj. άργος, ός, όν (comp. ότερος, επρ. ότατος).

INERTIE, s. f. apria, as (ii). Vivre dans l'inertie, aprim, a, fut nom

INERUDIT, mr, adj. anaideurec, oc, ov. INESPÉRÉ, ER, adj. avidationos, oc. ov. Evénement inespéré, τὸ παρ' ελπίδα συμ-σπν, gén. συμ-δάντις (partic. aor. 2 de συμ-δαίνω, fut. Eriocuai).

INESPÉRÉMENT, adv. ἀνελπίστως.

INESTIMABLE, adj. πάστς τιμές κρείσσων, ων, εν, gén. ενες : πάσαν τιμήν ύπερ-Εάλλων, ουσα, ον (partic. de ύπερ-Εάλλω, fut. Εαλώ).

INETENDU, ve, adj. anianic, ve, ic.

INEVITABLE, adj. douxtos, os, ανέχφευχτος, ος, ον. Tomber entre les mains inévitables de Dieu, ταις άνεκφεύκταις του Θιού yeori περι-πίπτω, fut. πεσεύμαι.

INEVITABLEMENT, adv. ἀφύκτως.

INEXACT, ACTE, adj. πλημμελής, ής, ίς

INEXACTITUDE, s. f. πλημμώλεια, ας (ή). Les inexactitudes d'un ouvrage, τὰ τοῦ βιελίου σφάλματα, ων. .

INEXCUSABLE, adj. ἀναπελέγητος, ος, ον. Cela est tout à fait inexcusable, τούτο οὐδεμίαν άπολογίαν δέχεται ου έν-δέχεται ου έπι-δέχεται (δέχομαι, fut. δίξομαι). Vous êtes tout à fait inexcusable, πάσης ἀπολογίας ἐκτὸς εἶ (εἰμί, ful. lockai).

INEXECUTABLE, adj. àduveros, os, ov. INEXORABLE, adj. ἀπαραίτετος, ος, ον: άπαρηγόρητος, ος, ον. Il fut inexorable envers eux, απαραιτήτως τούτοις έχρήσατο (χράομαι, ώμαι, ful. χρήσυμαι).

INEXORABLEMENT, adv. ἀπαραιτήτως. INEXPÉRIENCE, s. f. ἀπειρία, ας (ή). Par inexpérience, δι' ἀπειρίαν.

INEXPÉRIMENTE, et, adj. direipog, oc. ev (comp. oftepos, sup. oftatos). - en quelque chose, τι ου τινός.

INEXPIABLE, adj. ἀνάγνιστος, ος, ον. INEXPLICABLE, adj. avegrigatos, os, ou INEXPUGNABLE, adj. ἀνάλωτος, ος, οι, INEXTINGUIBLE, adj. docertos, oc, ov. INEXTRICABLE, adj. avefeluxtog, og, on INFAILLIBILITE, s. f. avapapracia, ac (4). INFAILLIBLE, adj. qui ne peut errer,

άναμάρτητος, ος, ον : ἀπλάνητος, ος, ου: äπταιστος, ος, ον. || Certain, dont on ne peut douter, averaciaotos, os, or : acquante, no ές (comp. έστερος, περ. έστατος).

INFAILLIBLEMENT, adv. dvevociárius Il gaguera infailliblement son procès, pavep:

INFAISABLE, adj. aduvatos, es. ov. INFAMANT, ANTE, adj. ATHLOROSOS, OS. OV. ΙΝΓΑΜΑΤΙΟΝ, ε. f. ἐτιμασμός, οῦ (έ).

INFAME, adj. marqué d'infamie, dégradé. driμoς, oς, cv. | Honteux, dont on doit rougir, αίσχρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. αίσχρότατος on alogioτος). | Indigns, abominable, μιαρός, ά, όν (comp. ώτερος, sicp. ώτατος). Mot infame, τὸ άρρητεν έπος, ους. Lieu infame, πορνεῖον', ου (τό).

INFAMIE, s. f. slétrissure, dégradation, ἀτιμία, ας (ή). Noter d'infamie, ἀτιμόω, ω, fut. ώσω, acc. : ἀτιμάζω, fut. άσω, acc. Se faire noter d'infamie, απιμία περι-πίπτω, fut. πεσούμαι. Noté d'infamie, άτιμος, ος, ον. | Honte, ignominie, alozuvn, ns (n). Se couvrir d'infamie, αίσχύνην έμαυτῷ περι-άπτω, fut. άψω: αισχύνην όφλω ου όφλισκανω, fut. όφλήσω. L'infamie dont vous vous couvrirez par une telle conduite, ή σαυτώ γενησομένη έπὶ τοῖς τοιούτοις έργοις άτιμία (γίνομαι, fut. γενήσομαι). | Action infame, to aiozpov ou delvov logov, ou. C'est la plus grande de toutes les infamies, πάντων δεινότατόν έστι.

INFANTERIE, s. f. τὸ πεζόν, οῦ : ή πεζή ου πεζική δυναμις, εως : ci πεζεί, ων. D'infanterie, πεζικός, ή, όν. Combat d'infanterie, πεζομαγία, ας (ή).

INFANTICIDE, s. m. et f. qui a tué son enfant, maidentoves, ou (6, n). | Meurire d'un enfant, παίδεκτενία, ας (ή).

INFATIGABLE, adj. ἀχάματος, ος, ον. In-· fatigable à toute espèce de travail, πρὸς πάντα πόνον ἀτίσσητος, ος, ον.

INFATIGABLEMENT, adv. ἀκαμάτως. INFATUATION, s. f. mavia, as (i).

INFATUER, ν. α. προκατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. — quelqu'un d'une opinion, πινά δόξη πινί. Etre infatué ou s'infatuer d'une opinion, δέξη τινέ πρικατα-λαμδάνεμαι, fut. ληφθήσομαι. Etre infatué ou s'infatuer de quelqu'un, πνός άλίσκομαι, fut. άλωσομαι : τινί *poσ-αρτάςμαι, ωμαι, fut. πθήσεμαι.

INFECOND, ONDE, adj. ayevec, oc. ov. | Au fig. iozvóc, ń, óv.

INFÉCONDITÉ, s. f. áyovía, ac (1). I du fig. iogvorns, ness (n).

INFECT, ECTE, adj. impur, malsain, axá-

έστι την γραφήν αίρήσων (αίρίω, ω, fut. ai- | δαρτος, ος, ον. || Pestilentiel, contagleux, λα μώδης, ης, ες. | Puant, βρωμώδης, ης, ες: δυσώδης, ης, ες. Odeur infecte, δυσωδία, ας (ή): $\beta \rho \dot{\omega} u c c$, ov (c).

> INFECTER, v. a. δια-φθείρω, fut. φθερώ, acc. Il infectait l'esprit des jeunes gens d'opinions perverses, τους νέους πονηροτάταις δοξας δι-έφθειρε.

> INFECTION, s. f. contagion, pocpá, as (i): λύμπ, ης (i): λοιμός, οῦ (ò). [Oders infecte, δυσωδία, as (ή).

INFELICITÉ, s. f. atoxía, as (i).

INFERER, v. a. περαίνω ομ συμ-περαίνω, fut. περανώ, acc. — une chose d'une autre, הו לא דויסג.

INFÉRIKUR, EURE, adj. ¿λάσσων, ων, ον, gén. ovec : hogaw, av, ev, gén. evec : ivôsioteρος, α, ον. - à quelqu'un ou à quelque chose, πνός. - en quelque chose, τὶ οκ πνί. Être inférieur, thaosson tou, fut. Ew: Dasσότμαι, τύμαι, fut. ωθήστμαι : ήσσάτμαι, ώμαι, fut. ηθήσομαι : άπο-λείπομαι, fut. λειφθήσομαι: ύστερέω, ω, fut. ήσω. - à quelqu'un, πνός. - en quelque chose, τὶ ου τινί ου πιρί τι. Je ne lui suis insérieur en rien, σύδεν τούτου ilaggor iya, fut. ika.

INFÉRIEUREMENT, adv. ένδιεστέρως.

INFÉRIORITÉ, s. f. ἐλάσσωμα, ατος (τὸ). Donner à quelqu'un de l'infériorité, chaoson, a, ful. wow, acc. : ilacoura ou indiference πειέω, ω, fut. ήσω, acc. Avoir de l'infériorité, voyez Inférieur.

INFERNAL, ALE, adj. στύγιος, ος οκ α, ov. Les dieux infernaux, oi véptepot beoi, ev. || Méchanceté infernale, ή πονηροτάτη πανουργία, ας. | Pierre infernale, δ καυστικός λίδος, ου.

INFERTILE, adj. dococc, oc. ov.

INFERTILITÉ, s. f. apopia, as (i).

INFESTER, v. a. xxxów, w, ful. wow, acc. : λυμαίνομαι, fut. ανούμαι, acc. ou dat. Pays infesté de voleurs, χώρα ληστών μεστή, 前 (前)。

INFIDÈLE, adj. ámoros, os, or (comp. ότερος, sup. ότατος). || Mémoire infidèle, μνήμα άταμίευτος, ου (ή). Récit insidèle, ὁ ψευδής λόγος, ου. || Les infidèles, les paiens, oi amores, ων : έθνη, ων (τά).

INFIDÈLEMENT, adv. ἀπίστως. INFIDELITE, s. f. amoria, as (1).

INFILTRATION, s. f. & viou stadayuóc, où

S'INFILTRER, v. r. δια-στάζω, fut. στάξω. | INFIME, adj. foxatos, n, ov.

INFINI, 12, adj. anipartos, os, or : anuρος, ος, ον. Un temps infini, ὁ απειρος χρόνος, ου. Multitude infinie, τὸ ἀμήχανον πλήθος, ους. į s. m. L'insinl, τὸ άπειρον, ου.

INFINIMENT, adv. sans bornes, ampavτως : ἀπείρως. || Extrêmement , άμέτρως : ὑπερφυῶς : δτι μάλιστα. Je vous suis infiniment oblige, δτι πλείστην σοι χάριν έχω, fut. έξω.

INFINITE, s. f. qualité de ce qui est infini, ἀπειρία, ας (ή). || Grand nombre, τὸ ἀναρίθμητον πλήθες, ους: τὸ μυρίον πλήθος, ους. Une infinité de gens, μυρίοι άνθρωποι, ων. Une infinité de maux, pupia xaxá, wv.

INFINITIF, ε. m. ή άπαρέμφατος, ου (sous-ent. έγκλισις). A l'infinitif, απαρεμφάτως.

INFIRME, adj. dotevis, is, is (comp. έστερος, sup. έστατος): άββωστος, ος, ον : τὸ σωμα κατ-εαγώς, υία, ός, gén. ότος (part. parf. de κατ-άγνυμαι). Etre infirme, ἀσθινίω, ο, fut. ήσω : άσθενως ου άβρωστως διά-κειμαι, fut. xiocuai.

INFIRMER, v. a. ἀχυρόω, ω, fut. ώσω, acc. Infirmer les décrets du sénat, τὰ ὑπὸ της βουλής γνωσθέντα άχυρα ποιέω, ω, fut. ήσω.

INFIRMERIE, s. f. vogozometov, ou (tè). INFIRMIER, s. m. mer, s. f. νοσοχόμος, ου (δ, ή). Etre infirmier, νοσοχομίω, ω, fut. ήσω.

INFIRMITĖ, s. f. ἀσθένεια, ας (ή): ἀβρωστία, ας (ή). Les infirmités auxquelles le corps est sujet, αί περί τὸ σῶμα ἀρρωστίαι, ῶν. La veillesse amène les infirmités, άρρωστον τὸ σῶμα ποιεί τὸ γῆρας (ποιέω, ω, ful. ήσω). L'homme est sujet à bien des infirmités, τὰ πολλά κακοπαθούσιν οἱ ἄνθρωποι (κακοπαθέω, ώ, ful. ήσω).

INFLAMMABILITĖ, ε. f. τὸ φλογιστοίν, ου : τὸ εὐπύρωτον, ου.

INFLAMMABLE, adj. φλογιστός, τί, όν. Très-instammable, εὐπύρωτος, ος, ον.

INFLAMMATION, s. f. action d'enflammer, φλογισμός, οῦ (ὁ): ἐκπύρωσις, εως (ή). | Rougeur et tumeur douloureuse, playuacia, ας (ή): φλεγμονή, ής (ή). Inflammation ευχ γετικ, ή περί τους δφθαλμούς φλεγμασία, ας.

INFLAMMATOIRE, adj. φλεγμονώδης, ης, ες. Fièvre inflammatoire, δ καυσώδης πυρετός, ου. INFLEXIBILITÉ, s. f. axappia., ac (1).

Justice inflexible, ή άδιάστροφος δίκη, ης. Haine inflexible, ή άπαραίτητος όργή, ης. Sévérité instexible à l'égard des méchants, rò είς τους πονηρούς άπαραίτητον, ου. Les ayant traités avec une sévérité inslexible. anaoaiτήτως τούτοις χρησάμενος (χράομαι, ωμαι, fut. χρήσομαι), Plut.

INFLEXIBLEMENT, adv. ἀπαραιτήτως.

INFLEXION, s. f. καμπή, ῆς (ή). Faire une inflexion de voix, την φωνήν χάμπτω, fut. χάμψω.

INFLIGER, v. a. — une peine à quelqu'un, τιμωρίαν τινὶ ἐπι-τίθημι, fut. ἐπι-θήσω, ou èv-σχήπτω, fut. σχήψω. Infliger à quelqu'un les peines les plus sévères, ταῖς ἐσχάταις τιμωρίαις τινά κελάζω, ful. άσω.

INFLUENCE, s. f. émanation des astres, είσροή, ής (ή) : ἀποβροή, ής (ή). Effet de cette influence, ἀποτέλεσμα, ατος (τό).

Influence, importance, effet, bonn, no (1). Cette considération peut être d'une grande influence, μεγάλην αν έχοι καὶ τοῦτο ροπήν (ἔχω, fut. ἔξω), Aristt.

INPLUENCE, ascendant sur l'esprit des autres, άξίωμα, ατος (τό). Homme qui a une grande influence, ο μεγίστου άξιώματος άνήρ, gén. άνδρός. Avoir beaucoup d'influence auprès de quelqu'un, πλείστον παρά τινι ίσχύω, fut.

INFLUENCER, v. a. ψυχαγωγίω, ω, fut. ήσω, acc. Influencer le peuple, δημαγωγέω. ω, fut. ήσω.

INFLUER, v. n. pomin lyw, fut. 150. avec είς ou πρός et l'acc. Cela influe beaucoup sur la vie, τοῦτο πρός τὸν βίον βοπήν lyet. Aristl.

INFORMATION, s. f. enquête, Critnois, εως (ή) : έξέτασις, εως (ή) : ἀνάχρισις, εως (ή). Après une ample information, γενομένης έξετάσεως άχριβεστάτης (γίνομαι, Jut. γενήσομαι). Faire une information, Crimow ou ificativou άνάχρισιν ποιέσμαι, ούμαι, σει. ήσομαι. Renvoyer une cause jusqu'à nouvelle information, την δίκην άνα-δάλλομαι, fut. δαλούμαι. || Renseignement, άγγελία, ας (ή). S'il faut en croire les informations, εί ταις άγγελίαις πειστέον (verbal de πείθομαι, fut. πεισθήσομαι). Prendre des informations sur quelqu'un ov sur quelque chose, περί τινος πυνθάνομαι. INFLEXIBLE, adj. drapatos, os, ov. fut. πεύσομαι. — auprès de quelqu'un, παρά τινος. ότερος, ευρ. ότατος).

INFORMER, v. n. faire des informations, ζητίω, ω, fut. ήσω : ζήτησιν ου άναχρισιν ου εξέτασιν ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. - 807 quelqu'un ou sur quelque chose, περί τινος. Informer d'un assassinat, περί φόνου ζητόω, ā, fut. now. Informer sur les mœurs de quelqu'un, βίον τινός έξ-ετάζω, fut. άσω. Informer contre quelqu'un, tivà ava-xpive, fut. χρινῶ.

Informer, v. a. instruire, didáoxo, fut. διδάξω, acc. - quelqu'un de quelque chose, τινά τι. On tourne plus souvent par annoncer, faire savoir, dyrille ou in-ayrille, ful. αγγελώ, acc. : δηλώω, ώ, ful. ώσω, acc. : σημαίνω, fut. ανώ, acc. — quelque chose à quelqu'un, ri rivi. Informez-moi de l'état où est l'affaire, το πράγμα δήλου μα ώς έχει (δηλόω, ω, fut. ώσω : kyw, fut. ξω). Eire informé de quelque chose par quelqu'un, π τινος άκούω, fut. άκούσομαι, ου πυνθάνομαι, fut. πεύσομαι. J'ai été informé de votre départ par d'autres personnes, την αποίκησιν την σήν παρ' άλλων πυθύμενος οίδα (πυνθάνομαι, fat. πεύσομαι: cida, fut. είσομαι). Bire bien informé, πληροφορέομαι, σύμαι, fut. κθήσομαι. - de quelque chose, ru.

s'Informer, v. r. πυνθάνομαι, fut. πεύσομαι. - de quelque chose, n. - auprès de quelqu'un, τινός ου παρά τινος. Informez-vous aupres d'eux pourquoi, πυθού παρ' αύτων διά rí, indic.

INFORTUNE, s. f. δυστυχία, ac (i): άτυχία, ας (ή). Ètre dans l'infortune, δυστυχίω ου άτυχίω, ω, fut. ήσω.

INFORTUNE, 12, adj. δυστυχής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): άθλιος, ος ομ α, ον (comp. ώτερος, επιρ. ώτατος): ταλαίπωρος, ος, er (comp. ότερος, sup. ότατος). L'infortuné, δ άθλιος, ου: δ ταλαίπωρος, ου: δ ταλας (peu usité aux autres cas). L'infortunée, fi rálaiva, nç.

INFRACTEUR, s. m. παραδάτης, ου (δ). Infracteur des trailés, παράσπονδος, ου (δ). Infracteur de la loi, à mapavouoc, ou.

INFRACTION, s. f. mapabaous, eus (1). Infraction aux lois, παρανόμημα, ατος (τδ). απλοϊκάς. Avouer ingénument sa faute, τεν Infraction à un traité, παρασπόνδημα, ατος άμαρτίαν εὐήθως όμολογεω, ω, Jul. ποω. (tò). Faire infraction à, masa-Gaive, fut.

INFORME, adj. αμιρφος, ος, ον (comp. | δήσομαι, acc. Faire infraction aux lois, παρενομέω, ω, fut. ήσω. - aux traités, παρασπονδίω, ω, fut. ήσω.

INFRUCTUEUSEMENT, adv. µźinv.

INFRUCTUEUX, rese, adj. stérile, exap- $\pi \circ \varsigma$, $\circ \varsigma$, $\circ \lor$. || Inutile, $\check{\alpha}_{\gamma} \circ \tau_{,\sigma} \circ \varsigma_{,\varsigma}$, $\circ \varsigma_{,\varsigma}$, $\circ \varsigma_{,\varsigma}$ (comp. ότερος, sup. ότατος): άχρεῖος, ος, ον (comp. ότερος, ευρ. ότατος): άνωφελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Efforts infructueux, ή κενή σπουδή, ής. Travail infructueux, πόνος μάταιος, ου (δ): ματαιοπονία, ας (1). En faire un, paraionevie, e, fut. nou. Étre infructueux, ματάω, ώ, fut. ήσω.

INFUS, υσε, adj. έμ-πεφυχώς, υία, ά (partic. parf. d'iμ-φύςμαι, fut. φύσςμαι).

INFUSER, v. n. Faire ou laisser infuser, άπο-δρέχω, fut. δρέξω, acc.

INFUSIBLE, adj. άχώνευτος, ος, ev.

INFUSION, s. f. action de verser descus, κατάχυσις, εως (ή). || Boisson faite per infusion, ἀπόδρεγμα, ατος (τὸ).

INGAMBE, adj. εύπους, ους, ουν, gén. οδος : ταχύπους, ους, ουν, gén. οδος. Plus ingambe, πόδας ἀκύτερος, α, ον.

INGÉNIEUR, s. m. άρχιτέκτων, ονες (δ). Il se désigne disseremment selon les fonctions, Ingénieur qui dirige des fortifications, ruχοποιός, οῦ (δ). — qui construit des machines, μηχανοποιός, οῦ (ό). — qui construit un pont, γεφυροποιός, οῦ (ό). Ingénieur des ponts el chaussées, ὁ ἐπὶ τῶν ἐδῶν καὶ τῶν γεφυρῶν. Ingénieur-géographe, γιωγράφος, ου (ό).

INGÉNIEUSEMENT, adv. à priver : σορώς. INGENIEUX, EUSE, adj. qui a de l'esprit, άγχίνους, ους, ουν (comp. σύστερος, sup. ούστατος). ∥ Habile, ou fait avec art, σοφος, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

INGRNU, ve, adj. apedic, ic, ic (comp. έστερος, sup. έστατος): άπλους, η, ουν (comp. ούστερος, ευφ. ούστατος): άπλοϊκός, ή, ώ (comp. étepos, sup. étatos). Avec une nuance dironie, εὐτίθης, τς, ες (comp. έστερος, εφ. έστατος).

INGENUITE, s. f. àpileta, ac (n): andirns, nros (n). Avec une nuance d'ironie, σύήθεια, ας (ή).

INGENUMENT, adv. ἀφελώς : ἀπλώ; :

s'INGERER, v. r. massio-Suchai, sut. Su-

σομαι : παρα-δύομαι , fut. Sugfrigenze. dans quelque chose, είς τι. S'ingérer dans αγερεύσω ου άπ-ερώ, αcc. les affaires de la république, είς τὰν πολιτείαν παρεμ-πίπτω, ful. πεσούμαι : της πολιτείας άπτομαι, fut. άψομαι. Pourquoi vous ingérer de ces affaires? τί ταύτα πολυπραγμονείς (πολυπραγμονίω, ω, fut. ήσω); S'ingérer de faire quelque chose, ποιείν τι ἐπι-χειρέω, ω, fut. now.

INGRAT, ATE, adj. azáptotes, os, ov (comp. όταρος, sup. ότατος). Ètre ingrat envers quelqu'un, τινί ου πρός τινα άχαριστίω, ω, fut. κόσω. Ne saire que des ingrats, άχαριστέςμαι, ούμαι, fut. ηθήσυμαι. || Terre ingrate, ή άχαρπος γη, gén. γης. Travail ingrat, δ αχρηστος moves, co. Mémoire ingrate, n abibates ou ataμίευτος μνήμη, ης. Qui a une mémoire ingrate, άμνήμων, ων, εν, gén. ενος (comp. ενέστερος, sup. cvistatos).

INGRATITUDE, s. f. άχαριστία, ας (ή). Avec ingratitude, άχαρίστως. Montrer de l'ingratitude, voyez tras Ingrat. | Ingratitude du sol, ἀκαρπία, ας (ή). Ingratitude de la mémoire, ή τῆς μνήμης ἀπιστία, ας : ἀμνημοσύνη, ης (ή).

INGREDIENT, s. m. sidos, ous (To). INGUBRISSABLE, adj. aviato, o, ov : **ἀθε**ράπευτος, ος, ον : ἀνήκεστος, ος, ον.

INGUINAL, ALE, adj. 6, 7, tò περὶ τὸν βουδώνα. Hernie inguinale, βουδωνοκήλη, ης (ή). Tumeur inguinale, βουδών, ώνος (δ).

INHABILE, adj. axeipog, og, cv (comp. ότερος, sup. ότατος). - à quelque chose, τι ou τινός. - à saire quelque chose, ποιείν τι. Bire inhabile aux affaires, πρός τὰ πράγματα aveniradeius izu, fut. izu. || En termes de droit, ébupos, os, ov. Inhabile à tester, ébupos δια-πίθεσθαι, Plat. Inhabile à régner, à succéder, · cux εζ-εστι βασιλεύειν, κληρονομείν, (εξsom. fut. it-iorai).

INHABILETE, s. f. aneipia, aç (7).

INHABITABLE, ασί. ανούκητος ου ακύκητος. ec, ov.

INHABITÉ, te, adj. ávcinttos ou éci-SENTER, OF, ON : EPYHOF, OF ON E, OV. .

INHABITUDE, s. f. andera, ac (1).

INHERENCE, s. f. impunic, emc (n), Eschyl. INHERENT, ENTE, adj. in-Riqueme, via. ός (partic. parf. diμ-φυσμαι, fut. φυσιμαι), aveç le dat.

INHIBER, ν. α. ἀπ-αγερεύω, fut. ἀπ-

ΙΝΗΙΒΙΤΙΌΝ, ε. f. ἀπαγόρευσις, εως (ή): άπαγέρευμα, ατος (τό).

INHOSPITALIER, ière, adj. agevag, og, ov (comp. withpos, sup. withtes).

INHOSPITALITĖ, s. f. aževia, a; (ή).

INHUMAIN, AINE, adj. ἀπάνθρωπος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατες) : ἀπηνής, ής ές (comp. έστερος, ευρ. έστατος): ώμος, ή. όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Se montrer inhumain, άπ-ανθρωπεύεμαι, fut. εύσομαι. Peut-on être aussi inhumain? τίς εύτω παντελώς άσυμπαθής καὶ άνήμερος άν γένοιτο (γένομαι, fut. γενέσεμαι), Basil.

INHUMAINEMENT, adv. ἀπανθρώπως: άπηνῶς : ἀμῶς. Traiter quelqu'un inhumainement, ώμως ου άπανθρώπως τινί χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι.

INHUMANITĖ, s. f. anavopunia, as (ii): άπήνεια, ας (ή): Δημότης, ητος (ή).

INHUMATION, s. f. rapi, ñ; (i).

INHUMER, v. a. θάπτω, fut. δάψω, acc. Qui n'est pas inhumé, άθαπτος ου άταφος, ος, ον. INIMAGINABLE, adj. adiavontos, os, ov: άνεπινόητος, ος, ον.

INIMITABLE, adj. apipatos, es, ev.

INIMITIĖ, s. f. έχθρα, ας (ż) : ἀπέχθεια, ας (ή): μίσος, ους (τό). Par inimitié, δι' ἀπίχθειαν : δι' έχθραν. Encourir l'inimitié de quelqu'un, είς έχθραν τινὶ έρχομαι, fut έλεύσομαι : ἀπ-ίχθομαί τινι ου ἀπ-ιχθάνομαι, ful. exemocuai. Il y a entre eux de l'inimitié, άλληλοις άπ-εχθάνονται, Plat. Je me suis attiré beaucoup d'inimitiés, πρὸς πολλούς μοι ἀπίyour revenue (rivepas, fut. reviocuss), Plat.

ININTELLIGIBLE, adj. anaranames, es, OV : AMATONOTITOS, OC, OV.

INIQUE, adj. adjuce, of, or (comp. 67ρος , ειφ. ώτατος).

INIQUEMENT, adv. adixus.

INIQUITÉ, s. f. àduxia, as (i). C'est une grande iniquité de, ἐσχάτη ἀδικία τὸ, infin. INITIAL, ALE, adj. Aycomeros, n, or (partic. de ήγίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι).

INITIATION, s. f. pinese, eas (i).

INITIATIVE, a. f. mourologia, as (i). Avoir l'initiative, πρωτολογίω, ω, fut. ήσω. INITIER, v. a. μυίω, ω, fut. ήσω, acc. - quelqu'un sur mystères d'Éleusis, rivà rà

Έλευσίνια. Initié, ee, μεμυημένος, η, ον. -- [ος, ον. Parole injurieuse, βήμα βλάσφημο, aux mystères de Bacchus, τὰ δργια. Un initié, μύστης, ου (δ). Celui qui initie aux mysteres, μυσταγωγός, οῦ (δ). Remplir ces fonctions, μυσταγωγίω, ω, fut. ήσω, acc. Qui n'est pas initié, ἀμύητος, ος, ον. | Δu fig. Être initié à une science, ἐπιστήμην τινά μεμύημαι (parf. passif de μυίω, ω, fut. ήσω). N'être pas encore initié aux belles-lettres, των γραμμάτων άμύπτος είμι, Jut. έσυμαι. Ini tier quelqu'un à ses projets, τὰ έμαυτοῦ τινι κεινόομαι, εύμαι, fut. ώσομαι.

INJECTER, v. a. ἐγ-κλύζω, fut. κλύσω, acc. Le rég. indir. au dat.

INJECTION, s. f. κλύσμα, ατος (τὸ). INJONCTION, s. f. initayua, atos (tò). INJURE, s. f. traitement injurieux, υδρις, εως (ή): υδρισμα, ατος (τὸ). Faire une injure à quelqu'un, τινὰ ὑδρίζω, fut. ίσω. On me sait une grande injure, δεινάν ύδριν ύδρί-

ζομαι, fut. ισθήσομαι. Rendre injure pour injure, ανθ-υθρίζω, fut. ίσω, acc. : υδριν ανταποδίδωμι, fut. ανταπο-δώσω, dat. | Les injures de l'air, ή του άέρες άχρασία, ας.

Injune, parole outrageante, λοιδορία, ας ($\dot{\eta}$): $\ddot{0}$ vec $\ddot{0}$ cc, \cos ($\dot{\tau}\dot{0}$): $\ddot{0}$ λασφημία, $\ddot{\alpha}$ c ($\dot{\eta}$). Dire des injures, λοιδορίω, &, fut. ήσω, acc.: όνειδίζω, fut. ίσω, acc. Adresser à quelqu'un la plus sanglante injure, ἐσχάτη λοιδορία τινά λοιδορίω, ω, jal. ήσω, Plat. On dit aussi deidepiar tivi deidepieual, cumai, fut. πσομαι, Eschin. Après s'être dit réciproquement des injures, λοιδορίας άλληλοις γενομένης (Yivouat, . fut. Yevasquat). Vomir un torrent d'injures contre quelqu'un, λοιδορίας τινός χατα-γέω, fut. χεύσω, Basil. : πάσαν βλασφημίαν κατά τινος βλασφημίω, ω, fut. ήσω. ΙΙ n'est pas d'injures qu'il ne vomisse contre DOUS, καθ' ήμων ρκτά καὶ άρρητα δημηγορεί (δημπητορίω, ω, fut. ήσω), Basil. Qui dit des injures, λείδερες, ος, ον : βλάσφημος, ος, ev. Qui aime à en dire, piloloidopos, os, ev.

INJURIER, v. a. λοιδορίω, a, fut. ήσω, acc. : ἀνειδίζω, fut. ίσω, acc. : βλασφημέω, ω, ful. now, acc.

INJURIEUSEMENT, adv. en action, beptστικώς. | En parole, βλασφήμως.

στικός, ή, όν (comp. ώερος, sup. ώτατος). ρήσω, αcc [En parole, δνειδιστικός, ή, όν : βλάσφημος,

ου (τὸ): βλασφημία, ας (ή). Tenir des propos injurieux sur quelqu'un, πινά βλασφημέω, ώ, ful. ήσω: κακώς τινα λέγω, ful. λέξω **ου έρ**ω.

INJUSTE, adj. άδικος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). - envers quelqu'un, είς τινα. INJUSTEMENT, adv. adíxog. S'enrichir injustement, iξ άδιχίας χερδαίνω, fut. ανώ.

INJUSTICE, s. f. άδικία, ας (ή). Commettre une injustice, adais, a, fut. zou. – envers quelqu'un, rivá. Toutes les injustices qu'il m'a faites, navo' don me nounces. Eprouver les plus grandes injustices, rà miγιστα άδικίομαι, ούμαι, fut. nonσομαι. Porté à l'injustice, άδυκητικός, ή, όν.

INNAVIGABLE, adj. dπλευστος, ος, ον: άπλους, ους, ουν.

INNÈ, εκ, adj. εμφυτος, ος, ον. Être inné dans l'esprit des hommes, τοῖς ἀνθρώποις έμπέφυκα (parf. d'iμ-φύομαι, fut. φύσομαι).

INNOCEMMENT, adv. avec innocence, άγνως. || Sans nuire à personne, άδλαδως : άδλαδεί. ∥ Ingénument, ἀφελώς : ἀπλοϊκώς : ἀπλώς. || Sottement , sindaç.

INNOCENCE, s. f. pureté de mœurs, άγνεία, ας (ή). Vivre dans l'innocence, άγνεύω, fut. εύσω. || Innocence, par opposition au crime ou à la culpabilité, tò avaition, cu (neutre ααναίτιος, ος, ον). Reconnaître l'innocence de quelqu'un, της αιτίας τινά άπο-λύω, fut. λύσω. Prouver sa propre innocence, τῆς αἰτίας έμαυτὸν ἀπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω. | Ingénuité, άφελεια, ας (ή): άπλότης, ητος (ή).

INNOCENT, ENTE, adj. pur, ayvoc, i, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Qui n'est pas coupable, αναίτιος, ος, ον. Être innocent, πάσης αίτίας έκτος είμι, fut. έσομαι. Déclarer innocent, της αίτίας έξ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω, ου άπι-λύω, fut. λύσω, ου άπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. || Qui ne nuit à personne, à Δα-Eric, ric, éc (comp. écrepoc, sup. écratoc). || Simple, ingénu, à φελής, ής, ίς (comp. lotte ρος, sup. έστατος): άπλοῦς, η, οῦν (comp. ούστερος, πιρ. ούστατος): ἀπλοϊκός, ή, όν (comp. ώτερος, sicp. ώτατος). || Sot, niais, εὐτίθης, τς. es (comp. istepes, sup. istatos).

INNOCENTER, v. a. The airiae dwo-INJURIEUK, Euse, adj. en action, ύθρι- λύω, fut. λύσω, ou έξ-αιρίω, ω, fut. au-

INNUMBRABLE, adj. avapibuntos ou avapt-

θμος, ος, ον. Foule innombrable, τὸ ἀμήχανον | δια-ταράσσω, fut. άξω, acc. || Remptir d'inquis-× Andoc, ouc.

INNOMBRABLEMENT, adv. πέρα ἀριθμοῦ. INNOME, iz, adj. avervumce, oc, ov. INNOVATEUR, s. m. vewteplottic, ou (6). ΙΝΝΟΥΑΤΙΟΝ, ε. f. νεωτερισμός, οῦ (δ). INNOVER, v. n. νεωτερίζω, fut. ίσω, acc. INOBSERVATION, s. f. δλιγωρία, ας (ή). INOCCUPE, in, adj. ἀπράγμων, ων, εν, gen. ονος (comp. ονέστερος, sup. ονέστατος). INOCULATION, s. f. ἐνοφθαλμισμός, οῦ (¿).

INOCULER, v. a. iν-cφθαλμίζω, fut. ίσω, acc. INODORE, adj. desquee, ee, ev.

INONDATION, s. f. $i\pi i x \lambda v \sigma i \varsigma$, $i\omega \varsigma$ (i): έπικλυσμός, οῦ (δ) : κατακλυσμός, οῦ (δ). Terre couverte par les inondations de la mer, γñ πλημμυρίσιν έπι-χλυζομένη (partic. passif d'iπικλύζω, fut. κλύσω), Aristt. | Inondation des barbares, ή των βαρδάρων εμδολή, κζ.

INONDER, ν. α. ἐπι-κλύζω ου κατα-κλύζω, fut. ελύσω, acc. Les environs furent inondés, κατ-εκλύσθη πάντα τὰ κύκλω. || Inonder de sang, καθ-αιμάσσω, fut. άξω, acc. | Au fig. Inonder d'un déluge d'épigrammes, ἐπιγράμμασι κατακλύζω, fut. κλύσω, acc. Anthol. Inonder un pays, l'envahir, την χώραν παμπληθεί έμ-Gálle, ful. bala.

INOPINE, in, adj. άδόκητος ou άπροσδόχητος, ος, ον : άνελπιστος, ος, ον.

INOPINÉMENT, adv. άδοχήτως : ἀπροσδικήτως : άνελπίστως : έξ άπρισδικήτου ου έξ άνελπίστου. Cela est arrivé inopinément, άδοκητα ου άπροσδοκητα ταύτα συν-έθη (συμ-Gaives, fut. Giochai.

INOUI, π, adj. άπυστος, ος, ον : καινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

INQUIET, ete, adj. qui est toujours en mouvement, αστατος, ος, cv. L'esprit inquiet des mortels, ή των άνθρώπων πολύστροφος γνώμη, nc, Pind. | Qui a de l'inquiétude, περιμέριμνος, ος, ον. Etre inquiet, μεριμνάω, ω, fut. ήσω: φροντίζω, fut. ίσω. Etre inquiet de quelque chose, περί τινος φροντίζω. Je n'en suis pas inquiet, οὐδὶν φροντίζω τούτων. Être inquiet sur le sort de quelqu'un, υπέρ τινος φροντίζω: τινί ου άμφί τινι δίδωκα (parf. de Beida, ful. deica).

INQUIRTANT, ANTE, adj. φρουτίδος ou φροντίδων μεστός, ή, όν.

tude, φροντίσι ου μερίμναις δια-τείνω, ου simplement dia-reive, fut. revo, acc. C'est ce qui m'inquiète le plus, τοῦτό με είς μεriothy provide national (national, fut. κατα-στήσω). Je n'ai rien qui m'inquiète. άφροντίστως έχω, fut. ξω. | Vexer, tourmenter par des vexations, ev-cyléw, w, fut. now, acc. ou dat. || Inquiéter quelqu'un dans la possession de ses biens, τινός χτήμασιν ίπιεωλεύω, jut. εύσω. Jouir de ses biens sans être inquiété, ἀσφαλώς τὰ ἐμαυτοῦ κτάομαι, ωμαι, fut. κτήσυμαι. Biens dont on inquiète le possesseur, τὰ ἐπι-καλούμενα χρήματα, ων (partic. passif d'im-καλίω, ω, fut. καλίσω). Inquieter l'ennemi, τους πολεμίους περισπάω, ω, fut. σπάσω.

s'Inquieter, v. r. sportico, fut. ico : usριμνάω, ω, ful. ήσω : φροντίσι ου μερίμναις δια-τείνομαι, ful. δια-ταθησομαι : φροντίδα έχω, fut. έξω. — de quelque chose, περί τινος ου υπέρ τινος. Je m'inquiète peu de toi, οὐ φροντίζω σου ου περί σου ου ύπερ σου. Je ne m'inquiète pas de cela, οὐδίν μοι τούτου μίλει, fut. pedriou.

INQUIETUDE, ε. f. φροντίς, ιδος (ή): μέριμνα, ας (ή). Tirer d'inquiétude, τῆς φρεντίδος ἀπο-λύω, fut. λύσω, acc. Donner à quelqu'un de l'inquiétude, μερίμνας πινὶ ένεργάζομαι, fut άσομαι. Étre dévoré d'inquiétudes, μερίμναις έχ-τήχομαι, fut. έχ-ταχήσεμαι. Qui n'a pas d'inquiétude, ἀμέριμνος, oc. ov.

INQUISITEUR, s. m. έξεταστής, çũ (δ). INQUISITION, s. f. enquête, εξετασμός, ου (¿). || Tribunal des inquisiteurs, έξετασταί, ων (ci).

INSAISISSABLE, adj. ἀσύλληπτος, ος, ον· INSALUBRE, adj. vcowong, ng, eg.

INSALUBRITE, s. f. to vocabes, ouc.

INSATIABILITĖ, s. f. ἀπληστία, ας (ή). INSATIABLE, adj. axópeatos, os, ov, avec le gén. : ἄπληστος, ος, ον, avec le gén. Être insatiable, ἀπληστεύομαι, fut. εύσομαι: άπλήστως έχω, fut. έξω, ου διά-κειμαι, fut. xxiocuat. - de quelque chose, rivos.

INSCIEMMENT, adv. δι' άγνοιαν.

INSCRIPTION, s. f. action d'inscrire, αναγραφή, ή; (ή). Inscription sur une liste, ή INQUIETER, v. a. troubler, ταράσσω ου είς τον κατάλογον άναγραφη ου άπογραφή, ής. | Chose inscrite, ἐπίγραμμα, ατος (τὸ). Mettre une inscription sur un trépied, ἐπὶ τὸν τρίποδά τι ἐπι-γράφω, fut. γράψω. Telle est l'inscription que porte le tombeau, ταῦτα ἐπι-γίγραπται ὁ τάφος.

INSCRIRE, v. a. ἀνα-γράψω, fut. γράψω, acc. — sur une liste, εἰς τὸν κατάλογον. Se faire inscrire sur le tableau des hommes faits, εἰς τοὺς ἀνδρας ἐγ-γράφομαι, fut. γραφδήσομαι, [S'inscrire en faux, ἀντι-γράφομαι, fut. γράψομαι, dat.

INSCRUTABLE, adj. ἀνερεύνατος ου ἀνεξερεύνητος, ος, ον.

INSCU, s. m. voyez Inst.

INSECTE, s. m. to Evroper, ou.

INSENSE, ex, adj. άφρων, ων, ον, gén. ενος (comp. ονίστερος, sup. ονίστατος): ανόπτος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Être insensé, άφρονίω, ω, fut. ήσω. En insensé, comme un insensé, άφρόνως ε ανόπτως.

INSENSIBILITÉ, s. f. torpeur des sens, ἀναισθησία, ας (ή). || Indifférence au mal, à la douleur, ἀναλγησία, ας (ή). || Absence de toute émotion, ἀπάθεια, ας (ή).

INSENSIBLE, adj. qui nc sent pas ou ne peut sentir, àvaiobatoς, ος, ον, avec le gén. Ètre insensible à, àvauobatés, ũ, fut. ήσω, gén. Insensible à toute émotion, ἀπαδής, ὡς, ὡς. Insensible à la douleur, à la souffrance, ἀνάλγατος, ος, ον. Il est insensible à nos douleurs, πρὸς τὰ κακὰ τὰ ἡμίτερα ἀναλγάτως ἔχει (ἔχω, fut. ἔξω). Devenir insensible, ἀπαλγίω, ῶ, fut. ήσω, avec l'acc. — à ses propres maux, τὰ ίδια κακά. Être insensible à la gloire, τῆς δόξης δλιγωρίω, ῶ, fut. ήσω, ου ἀμελίω ου παρ-αμελίω, ῶ, fut. ήσω. | Qui a l'âme dure, qu'on ne saurait émouvoir, ἀνείκτιστος, ος, ον : ἀναλεής, ής, ὡς.

INSENSIBLEMENT, αdν. τρέμα. Nous vicillissons insensiblement, τρέμα καὶ άνεπαισθήτως τ τλικία παρ-ακμάζει (περ-ακμάζω, fut. άσω). Insensiblement il s'est ruine, Ωαθε τὰ πατρῶα κατ-αν-αλώσας (λανθάνω, fut. λήσω: κατ-αν-αλύσκω, fut. αλώσω).

INSEPARABLE, adj. ἀχώριστος, ος, ον. — de quelque chose, τινός.

INSÉPARABLEMENT, adv. άδιακρίτως.

INSERER, υ. α. παρεν-τίθημι, fut. παρενθέσώ, αcc. : παρεμ-Εάλλω, fut. Εαλώ, αcc. — ἀχεινουντός, ος, εν.

Chose inscrite, ἐπίγραμμα, ατος (τὸ). Mettre une chose dans une autre, πί τινι. Inséré,

INSERMENTÉ, ἐκ, ακή. ἀνώμετες, ος, ον. INSERTION, s. f. παρίνθεσες, κως (ἐ): παρεμβολή, ῆς (ἡ).

INSIDIEUSEMENT, adv. ἐπιδούλος.

INSIDIEUX, EUSE, adj. enisoudec, oc, ev (comp. otepoc, sup. otatoc).

INSIGNE, adj. ἐπίστμος, ος, εν (comp. ότερος, sup. ότατος). Picté insigne, ή περφανής εὐσέδεια, ας. Méchanceté insigne, ή πρὸς ὑπερδολήν πονηρία, ας. Insigne volcur, δ κλεπίστατος, ου. || s. m. Les insignes, les marques distinctives, τὰ ἐπίστμα, ων.

INSIGNIFIANCE, s. f. τὸ ἰδιωτικόν, co.

INSIGNIFIANT, ANTE, adj. qui ne signifie rien, ἄσκμος, ος, ον. || Indisserent, sans importance, ἀδιάφορος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). || Commun, ordinaire, μέτριος, ε, ον. Homme insignifiant, ἀνήρ τις τῶν μετρίων ομ τῶν τυχύντων: ἀνὴρ ὁ τυχών, όντος (partic. aor. 2 de τυγχάνω, fut. τεύξομαι): ou d'un seul mot, ἰδιώτης, ευ (δ). Femme insignifiante, ἰδιώτης, ιδος (Å).

INSINUANT, ΑΝΤΕ, αδ΄. ἐπαγωγός, ός, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Manières insinuantes, οἱ ἐπαγωγοὶ τρόποι, ων. Exorde imsinuant, τὸ ὑποκοριστικὸν προείμιον, ευ.

INSINUATION, s. f. παρείσδυστς, εως (τ΄).
INSINUER, v. a. παρεισ-άγω, fut. αξω, acc. Insinuer à quelqu'un de faire quelque chose, τινά τι ποιείν πείδω ου ύπο-πείδω, fut. πείσω. S'insinuer, παρεισ-δύσμαι, fut. δύστμαι: παρεισ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. — dans la faveur de quelqu'un, εξς τινος εύνολεν.

INSIPIDE, adj. μωρός, ά, όν (comp. όπρος, sup. ότατος).

INSIPIDEMENT, adv. μωρώς.
INSIPIDITE, έ. γ. μωρία, ας (ή).

INSISTER, v. n. εγ-μειμαι, fut. καίστμαι. dat. Il insiste beaucoup sur ce qui s'est passé, πολύς τεῖς συμ-Ειδηκέσιν έγ-κειται, Dém. Il insistait auprès du peuple pour qu'on n'abandonnât pas Minucius, ἐν-έκειτο τῷ δήμιο πολύς, μὴ προ-έσθαι διέμανες τὸν Μινούπεν (προ-ίεμαι, fut. προ-ήσυμαι: δίομαι fut. διήσυμαι), Plut.

INSOCIABILITÉ, s. f. tò ἀνομίλετον, ευ. INSOCIABLE, adj. ἀνομίλετος, ος, εν: INSOLATION, ε. f. ήλίσσες, εως (ή).

INSOLEMMENT, adv. avec une fierté insolente, αὐθαδώς. || D'une manière injurieuse, δεριστικώς. Traiter insolemment, δερίζω ου καθ-υδρίζω, fut. ίσω, acc.

INSOLENCE, s. f. fierté insolente, αὐθαδία, ας (ή): ὕξρις, τως (ή): ὕξρισμα, ατος (τὸ).

Faire on dire des insolences, ὑξρίζω, fut.

ίσω, acc. N'est-ce pas une étrange insolence? εὐχ ὕξρις πελλή ταῦτά ἰστι; Aristph.

INSOLENT, εκτε, adj. plein d'une fierté choquante, αὐδάδης, ης, τς (comp. έστερος, sup. έστατος. Faire l'insolent, αὐδαδιάζομαι, fut. άσομαι. || Insultant, qui insulte, ὑδριστικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Être insolent envers quelqu'un, τινά ὑδρίζω συ καθ-υδρίζω, fut. ίσω. Devenir insolent, ἐξ-υδρίζω, fut. ίσω. Cesser d'être insolent, ἀφ-υδρίζω, fut. ίσω. Rendre quelqu'un insolent, ὕδριν τινὶ ἰμ-ποιίω, ῶ, fut. ήσω.

INSOLITE, adj. andne, ne, ec.

INSOLUBILITÉ, s. f. το άδιαλυτον, ου. INSOLUBLE, adj. άδιαλυτος, eç, ev. άλυτος, eç, ev.

INSOLVABILITĖ, s. f. tournez par l'adjectif.
INSOLVABLE, adj. έκτισιν οὐκ έχων,
ουσα, ον (part. d'έχω, fut. έξω). Comme ils
.étaient insolvables, οὐκ εὕσης αὐτεῖς ἐκτίσεως
(ὧν, εὖσα, ὄν, partic. d'εἰμί), Aristt.

INSOMNIE, s. f. ἀγρυπνία, ας (ή). Avoir une insomnie, ἀγρυπνίω, ω, fut. καω. Qui a des insomnies, ἄϋπνος, ος, ον. Nuit passée dans l'insomnie, νὺξ ἄϋπνος, ου (ή).

INSOUCIANCE, s. f. ἀφρεντιστία, ας (ή): ἐράθυμία, ας (ή). Vivre dans l'insouciance, ἐράθυμίω, ω, fut. κοω. Perdre par son insouciance, καταβ-ἐράθυμίω, ω, fut. κοω, αcc.

INSOUCIANT, ante, adj. άφρόντιστος, ος, ev : άπαθης, ής, ές : βάθυμες, ος, ον (comp. ότιρος, sup. ότατος). Être insouciant, βαθυμέω, e, fut. ποω : άπαθως έχω, fut. έξω.

INSOUTENABLE, adj. insupportable, ἀφόρητος, ος, εν : δυσθάστακτος, ος, εν : δυσαστάστακτος, ος, εν : δυσαστάστακτος, ος, εν : βυσαστάστακτος, ος, εν. || Qu'on ne peut défendre, ἀναπολόγητος, ος, εν.

INSPECTER, v. a. iπ-σχοπίω, ö, fut. τόσω, acc.

INSPECTEUR, s. m. ἐπίσκοπος, ου (δ). INSPECTION, s. f. ἐπισκοπή, ῆς (ή).

INSPIRATEUR, adj. ἐνδουσκαστικές, ń. όν.
INSPIRATION, s. f. action d'aspirer l'air,
sἰσπνοή, ῆς (ἡ). || Action d'inspirer ou d'être
inspiré, ἰμπνοή, ῆς (ἡ) : ἔμπνοία ου ἐπίπνοια,
κς (ἡ). Inspiration divine, ἡ θεόθεν ἐπίπνοια,
ας. Par inspiration, θεόθεν. || Idée qui vient
subitement, ἐπίνοια, ας (ἡ). Heureuse inspiration, ἡ ἀγαθή ἐπίνοια, ας, Clém. Alex. ||
Conseil, προτροπή, ῆς (ἡ). Suivre les inspirations de quelqu'un, τινός προτροπή ου simplement τινὶ πείθεμκει, fut, πείσεμκει.

INSPIRER, v. a. souffler dans, sio-mico ou έμ-πνίω, fut. πνεύσω, acc. Le régime indir. au dat. || Suggérer par une inspiration divine, iu-nvia ou int-ntia; fut. nvisa, acc. — quelque chose à quelqu'un, τί τινι. | Au fig. Inspirer de l'audace à quelqu'un, θάρσος τινί έμ-πνέω, ful. πνεύσω, ου έμ-ποιέω, w, fut. now. Inspirer de l'amour, de la crainte, έρωτα, φόδον τινί έμ-πειέω, ω, fut. nom. Inspirer à quelqu'un de saire quelque chose, πράσσειν τί τινα πείθω, fut. πείαω, ου in-άγω, ful. άξω, ου προ-τρέπω, ful. τρίψω, σα παρ-ορμάω, ü, ful. τίσω. C'est lui qui m'a inspiré ce dessein, obros μοι ταύτα συν-εδούλευσε (συμ-δουλεύω, fut. εύσω) ου είς νουν έν-έδαλεν (έμ-δάλλω, fut. Earia).

Inspiren, remplir d'une inspiration prophétique, θεία τινί ἐπιπνεία κατ-έχω, fut. καθέξω, acc. [Étre inspiré, ἐνθευσιάω, ω, fut. άσω. Prophète inspiré, ὁ ἐνθεις προφάτας, ου. Un inspiré, ἐνθευσιαστάς, οῦ (ὁ). En inspiré, ἐνθευσιαστικώς.

INSTABILITÉ, s. f. ἀστασία, ας (ή). INSTABLE, adj. ἀστατος, ος, ον. INSTALLATION, s. f. κατάστασις, εως (ή).

INSTAMMENT, adv. λιπαρώς (comp. ίστερον, sup. ίστατα).

INSTANCE, s. f. prière instante, προσλιπάρησις, εως (ή). Faire des instances auprès de quelqu'un, των λιπαρέω ου προσ-λιπαρέω, ω, fut. ήσω: τινὶ έγ-κιμαι, fut. κιίσομαι. Α mon instance, έμοῦ λιπαροῦντος, Plat.: ἐμοῦ λιπαρῶς διομένου (δίομαι, fut. δενίσομαι), Luc. || Demande ou action en justice, δίκη, κς (ή). Former une instance contre quelqu'un, δίκην τινὶ ἐπαρω, fut. άξω. Juger en première instance, προσ

δικάζω, fut. άσω. Juge en première instance, προδικαστής, οῦ (ὁ).

INSTANT, ΑΝΤΕ, ασίρ. λιπαρής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Instante prière, προσλιπάρησις, εως (ή).

INSTANT, s. m. espace de temps inappréciable, δ ἀχαρῆς χρόνος, ου. En un instant, ἐν ἀχαρῖ (sous-ent. χρόνω). || Souvent il vaut mieux tourner par temps, époque, χρόνος, ου (δ): occasion, temps favorable, χαιρός, οῦ (δ): heure, temps propre, ὡρα, ας (ἡ): moment décisif, ἀχμή, ῆς (ἡ). Au même instant, ἐν τῆ αὐτῆ ἀχμῆ: κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον: ου simplement ἄμα. A l'instant même, αὐτία : παραυτίκα : κυθύς : παραχρῆμα.

INSTANTANÉ, εκ, adj. ἀχαριαῖος, ος, ον.
INSTANTANÉITÉ, s. f. τὸ ἀχαριαῖον, ου.

Δ L'HNSTAR, adv. ὁμοίως ου ὅμοια, dat.

A l'instar du vulgaire, ὅμοια τοῖς πολλοῖς.

INSTAURATION, s. f. κατάστασις, εως (ή).
INSTIGATEUR, s. m. Atrice, s. f. αίτιος, α, ον.

INSTIGATION, s. f. προτροπή, ῆς (ή). A mon instigation, ἐμοῦ προ-τρέποντος (part. de προ-τρέπω, fut. τρίψω).

INSTIGUER, v. a. προ-τρίπω, ful. τρίψω, acc.

INSTILLATION, s. f. ἐπισταγμός, οῦ (ὁ).
INSTILLER, v. a. ἐν-στάζω ου ἐπι-στάζω,
fut. στάξω, acc.: ἐν-σταλάζω, fut. σταλάξω, acc.
Le règ. indir. au dat.

INSTINCT, s. m. nature, φύσις, εως (ή).

L'instinct admirable des animaux, τὸ τῶν ζώων λογοιιδές, οῦς, Thémist. || Mouvement naturel, τὸ αὐτόματον, ου. Par instinct, αὐτόματος, ος, ον: αὐτοχίνητος, ος, ον. L'homme est porté par instinct à rechercher ce qui lui est agréable, πίφυχεν ὁ ἄνθρωπος ου ἐγ-γίνεται τῷ ἀνθρώπω τὰ ἐδία ζητεῖν (πίφυχα, parf. de φύσμαι: ἐγ-γίνομαι, fut. γενήσομαι : ζητίω, ῶ, fut. ήσω).

INSTITUER, v. a. καθ-ίστημι, fut. καταστήσω, acc. Instituer des jeux, ἀγῶνας τίδημι, fut. δήσω. Instituer quelqu'un son héritier, κληρονόμον τινὰ ποιίομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι.

INSTITUT, s. m. règle d'un ordre religieux, xavév, évoç (δ). \parallel Société littéraire, éxa $\delta \tau_i \mu(\alpha, \alpha, \zeta(\hat{x}))$.

INSTITUTEUR, s. m. ταιce, s. f. qui établit, καθ-ιστάς, ασα, αν, ου κατα-στήσας, ασα, αν (partic. de καθ-ίστημι, ful. κατα-στήσω). Voyez Instituta. || Qui étère la jeunesse, διδάσκαλος, ου (έ). Honoraires d'un instituteur, δίδακτρον, ου (τὸ).

INSTITUTION, s. f. action d'établir, κατάστασις, εως (ή). || Chose établie, loi, contume, τὸ νόμιμον, ου. Les institutions de Lycurgue, οἱ τοῦ Λυκούργου νόμοι, ων : τὰ τῷ Λυκούργω δια-τεταγμένα, ων (partic. parf. passif de δια-τάσσω, fut. τάξω). Qui est d'institution divine, διόδεν δια-τεταγμένος, κ. ον. || Education, instruction, παιδεία, ας (ή). || Maison d'éducation, διδασκαλείον, ου (τὸ) : γυμνάστον, ου (τὸ). Chef d'institution, γυμνασάρχης, ου (ὁ).

INSTRUCTEUR, s. m. γυμναστής, οῦ (ὁ).
INSTRUCTIF, ive, adj. διδακτικός, ή, όν :
παιδευτικός, ή, όν : διδαχής μεστός, ή, όν.

INSTRUCTION, s. f. éducation, παιδεία, ας (ή). Qui a de l'instruction, παιδευτός, ή, όν. Qui n'en a pas, ἀπαίδευτος, ος, ον. Défaut d'instruction, ἀπαιδευτός, ας (ή). || Précepte, leçon, διδαχή, ῆς (ή). Mèler les instructions aux encouragements, διδαχήν ἄμα τῆ παρακελεύσει ποιέσμαι, ούμαι, fut. ήσομαι, Thuc. || Ordre, commandement, ἐντολή, ᾶς (ή). Donner des instructions à quelqu'un, ἐντολάς τινι δίδωμι, fut. δώσω: τινὰ κατασκευάζω, fut. άσω. || Enquête préalable à un procès, ἀνάκρισις, εως (ή).

INSTRUIRE, v. a. enseigner, παιδεύω, fut. εύσω, acc.: διδάσκω, fut. άξω, acc.. — quelqu'un en quelque chose, πικά π. Il l'instruisit dans les lettres grecques et latines, παιδείαν Έλλήνων τε καὶ 'Ρωμαίων αὐτὸν ἐπαίδευσε. Ceux qu'on a instruits dans l'art de régner, ci τὴν βασιλικὴν τέχνην πεπαιδευμένοι, ων. S'instruire dans les lettres, τὰ γράμματα μανθάνω, fut. μαθήσομαι, ου διδάσκομαι, fut. διδαχθήσομαι. Faire instruire son fils, τὸν υίον διδάσκομαι, fut. διδάξομαι. Art d'instruire, ἡ παιδευτική, ῆς (sous-ent. τέχνη). Les hommes instruits, ci πεπαιδευτός, ος, ον. Unexpure informer διδίσκος (υ. Σλέξος).

Instruire, informer, διδάσχω, fut. διδάξω, deux acc. Instruire les citoyens de ce qui est arrivé, τοὺς πολίτας τὰ γεγενημένα διδάσκω. Être instruit de quelque chose par quel-

ακούσομαι, ου πυνθάνομαι, fut. πεύσομαι. En syant été instruit par ses espions, ταῦτα παρά τών κατασκόπων πυθέμενος. J'en suis instruit, τούτο πέπυσμαι (parf. de πυνθάνεμαι): τεύτ' olda, fut siccuas. Tout le monde en est instruit, τώτο πας τις οίδεν ου πάντες τώτο ίσασι (είδα, ∫ut. είσεμαι) : οὐδένα τοῦτο λανδάνει (λανδάνω, fut. λήσω).

Instructe un procès, the dixne ava-xpies, fut. χρινώ. On instruit le procès, ανα-χρίνεται τὸ πράγμα. Pendant qu'on instruit le procès, έν τη ανακρίσει.

INSTRUMENT, s. m. σχαῦος, ους (τὸ): δργανον, ου (τὸ). Instruments aratoires, τὰ γεωργικά σκεύη, ων. Instrument de musique, τὸ μουσικόν δργανον, ou simplement δργανον, ου (τό). Instrument à vent, τὸ έμπνευστὸν όργανον, ου. Instrument à cordes, τὸ ἀντατὸν όργανον, ω. Faiseur d'instruments, όργανοποιός, οῦ (δ). || En termes de droit. Instrument, acte authentique, χρηματισμός, ου (ό).

INSTRUMENTAL, ALE, adj. έργανικός, ή, όν. INSTRUMENTER, v. n. χρηματίζω, fut. ίσω. INSU, s. m. A l'insu de, láboa, gén. Il fit cela à l'insu de tout le monde, тобто ποιών (partic. de ποιίω, ω) πάντας έλαθε (λανθάνω, fut. λήσω).

INSUBORDINATION, ε. f. ἀπειθαρχία, ας (ή) : ἀπείθεια, ας (ή).

INSUBORDONNÉ, EE, adj. amubic, ic, ές: άτακτος, ος, ον: άκολαστος, ος, ον.

INSUFFISAMMENT, adv. i.δεως: ivδεεστέρως : ἐνδεέστερον : ούχ ἰχανῶς.

INSUFFISANCE, s. f. thatiyis, ews (i): ένδεια, ας (ή): σπάνις, εως (ή).

INSUFFISANT, ANTE, adj. evderic, ric, ec, ou plus souvent au comparatif, indicatesos, α, ον : ελλιπής, ής, ές : έλ-λείπων, ουσα, ov (partic. d'iλ-λείπω). Être insuffisant, iλλείπω, fut. λείψω : ούχ έκανός είμι, fut. έσομαι : οὐχ ἀρχίω, ω, ∫ul. ἀρχίσω. Avoir des connaissances insussisantes, maiδείας ου πρός παιδείαν ένδεως έχω, fut. Κω. Ses préparatifs se trouvèrent insuffisants, नह sapaoneun evdenc erevero (rivoual, fut. revncoual), Thuc.

INSULAIRE, adj. moisithe, au (6). Au fém. γησιώτις, ιδος (ή).

INSULTANT, ANTE, adj. ύδριστικός, ή,

qu'un, τὶ παρά τινος ου τί τινος ἀκούω, fut. | όν. D'une manière insultante, δεριστικώς. INSULTE, s. f. bepig, swg (i). Les insultes qu'il prodigue aux faibles, &oa robe άσθενεύντας beρίζει (beρίζω, fut. ίσω). Toutes les insultes qu'il m'a faites, δσα έγω όπ' αύτου ύθρίσθην.

> INSULTER, v. a. icoico, fut. ico, acc. || Insulter aux douleurs de quelqu'un . xaκείς τινος έπι-χαίρω, fut. χαιρήσω, Isocr. ou έπεμ-Εαίνω, fut. Ετίσομαι, Phil. ou έν-τρυφάω, ω, fut. τοω, Luc. Ils insultent aux malheurs des autres, τοις των άλλων άτυχήμασιν έπιτίθενται (ἐπι-τίθεμαι, fut. ἐπι-θήσομαι), Dém. Insulter au cadavre d'un ennemi, τῷ πεσόντι iv-allouat, fut. alcupat, Isocr.

> INSUPPORTABLE, adj. apópratog, og, ov: άδαστακτος ομ δυσδάστακτος, ος, ον: δυσανάσχετος, ος, ον. Cela est vraiment insupportable, ταῦτα δη τουκ άνεκτά. Cet homme m'est insupportable, ούτος έμω ἐπαχθής έστι καὶ φορτικός

> INSUPPORTABLEMENT, adv. ἀφορήτως. s'INSURGER , v. r. - contre queiqu'un , τινὶ ἐπαν-ίσταμαι, fut. ἐπανα-στήσομαι, ou plus souvent τινός άφ-ίσταμαι, ful. άπο-στήσομαι. Les villes insurgées, των πόλιων αι άπο-στάσαι, ων, Thuc.

> INSURMONTABLE, adj. axpatratos, os, or. INSURRECTION, s. f. ἀπόστασις, εως (ή): στάσις, εως (ή). Etre en insurrection, στασιάζω, fut. άσω. Exciter une insurrection, στάσιν πειέω, ω, fut. ήσω.

> INSURRECTIONNEL, RLLE, adj. oragiaotix55, 71, 6v.

INTACT, ACTE, adj. axépatos, os, ov.

INTARISSABLE, adj. en parlant d'une source, divaog, og, ov. | Au fig. Etre intarissable sur les louanges de quelqu'un, év τινος ἐπαίνοις πολύς είμι, fut. έσομαι.

INTEGRE, adj. άδιάφθορος, ος, ον : άδιάφθαρτος, ος, ev. Juge intègre, κριτής άδωροδόκητος ου άδωρος, ου (ό): κριτής δίκαιος, ου (ό).

INTÉGRITÉ, s. f. ensemble de toutes les parties, όλοχληρία, ας (ή). [Vertu incorruptible, άδιαφθαρσία, ας (ή). Juger avec intégritė, άδωροδοχήτως διχαζω, fut. άσω.

INTELLECT, s. m. to vontusov, co. INTELLECTIF, IVE, adj. vontucos, n, ov. INTELLECTION, s. f. νόησις, εως (ή). INTELLECTUEL, ELLE, adj. vospós, á,

ν : νοητός, ή, όν. Les choses intellectuelles, τὰ νοιρά, ῶν : τὰ νοητά, ῶν.

INTELLIGEMMENT, adv. ouveras.

INTELLIGENCE, s. f. faculté intellective, νόπσις, εως (ή): νεῦς, εῦ (ὁ). Accessible à l'intelligence, τῷ νεάσει περίληπτος, ος, εν. Ceci passe notre intelligence, ταῦτά ἐστιν ὑπὶρ ἡμᾶς.

ΙΝΤΕΙLIGENCE, pénétration, σύνεσις, εως (ή). Avoir de l'intelligence, σύνεσιν έχω: νοῦν έχω, fut. έξω. Qui en a, νοῦν έχων, ουσα, ον (partic. d'έχω): συνετός, ή, όν. Avec intelligence, συνετώς: νουνεχόντως. Manquer d'intelligence, άσυνετών, ῶ, fut. ήσω. Qui en manque, ἀσύνετος, ος, ον. || Intelligence des lois, des affaires, ἡ τῶν νόμων, τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, ας. Acquérir l'intelligence d'une chose, ἐμπειρίαν τινὸς κτάομαι, ῶμαι, fut. κτήσομαι. Avoir l'intelligence d'une chose, ἐμπειρίως τινὸς έχω, fut. εξω.

Intelligence, amitié, έμόνοια, ας (ή). Être en bonne intelligence, έμονοέω ου έμοφρονίω, ω, fut. ήσω, dat. Ils vivent en bonne intelligence, άλλήλοις έμοφρόνως έχουσιν (έχω, fut. έξω).

Intelligence, complicité, συγκακουργία, ας (ή): κοινοπραγία, ας (ή). Être d'intelligence avec quelqu'un, τινὶ συγ-κακουργίω, ω, fut. ήσω. Il est d'intelligence avec les ennemis de l'État, τοῖς πολεμίοις κοινοπραγεῖ (κοινοπραγέω, ω, fut. ήσω).

Intelligence, substance spirituelle et pensante, πνεύμα, ατος (τό).

INTELLIGENT, ente, adj. ouveroc, n, ov (comp. wrepoc, sup. wratec).

INTELLIGIBLE, adj. συνετός, ή, όν : εὐκατανόπτος, ος, ον : εὐκατανόπτος, ος, ον : εὐκατανόπτος, ος, ον : εὐκατανόπτος, ος, ον : εὐκατανόπτος, ος, ον. Ils ne sont intelligibles que pour ceux qui nous ont entendus, συνετοί εἰσι μόνοις τοῦ; ἡμῶν ἀκούσασιν (ἀκούω, fut. ἀκούσιμαι). A haute et intelligible voix, εὐφώνως καὶ εὐτόνως.

INTELLIGIBLEMENT, αdv. σαφῶς.
INTEMPÉRAMMENT, αdv. ἀκρατῶς.
INTEMPÉRANCE, s. f. ἀκράτεια, ας (ή): ἀκιλαστία, ας (ή). Vivre dans l'intempérance, ἀκιλασταίνω ου ἀκιλαστίω, ῶ, ful. ήσω. || Intempérance de langue, γλώσσης ἀκράτεια, ας

INTEMPÉRANT, ANTE ασή. ἀκρατής, ής, ες : ἀκολαστος, ος, ον

 $(\dot{\eta})$: $\dot{\alpha}$ bupograms $\dot{\alpha}$, $\dot{\alpha}$; $(\dot{\eta})$.

INTEMPÉRÉ, ez, adj. ἀχρατής, ής, έ;: άματρος, ος, ον.

INTEMPÉRIE, s. f. axpacía, as (1).

INTENDANCE, s. f. ἐπιτροπή, ῆς (ἐ).
Intendance d'une maison, εὐκονομία, ας (ἐ).
INTENDANT, s. m. administrateur, ἐπίτροπες, ευ (ἐ): ἐπιστάτης, ευ (ἐ). Intendant de province, ἔπαρχες, ευ (ἐ). Intendant des finances, ταμίας, ευ (ἐ). Intendant d'une maison, εἰκονόμες, ευ (ἐ).

INTENSE, adj. fyrovog, og, ov.

INTENSITÉ, s. f. έντασις, εως (ή). Redoubler d'intensité, έν-τείνομαι, fut. ταθήσομαι: έπι-δίδωμι, fut. έπι-δώσω. Avec intensité, έντόνως.

INTENSIVEMENT, adv. evtóvus.

INTENTER, v. a. — un procès à quelqu'un, δίκην τινί ἐπ-άγω, ful. άξω. — pour cause de mauvais traitements, βιαίων χειρών. — de voies de fait, πληγών. — de vol, κλοπζε.

INTENTION, s. f. γνώμη, ης (ά). Telle est leur intention, εύτως έχωσει τῶς γνώμης (ἔχω, fut. ἔχω). Leur intention était de partir, ἐν νῷ εἰχον ἀπ-είναι (ἄπ-ειμι, fut. ειμι). Dans quelle intention faites-vous cela? τίνα γνώμην έχων τοῦτο πράσσεις (πράσσω, fut. πράξω. Contre son intention, παρά) γνώμην; Avec intention, ἐκοντὶ : ἐκουσίως. Avoir de bonnes, de mauvaises intentions, κουρες ΙκΤΕΝΤΙΟΝΚΕ.

INTENTIONNE, εκ, adj. Bien intentionné, εύνους, ευς, αυν (comp. εὐνούστερος, περ. ούστατος). — envers quelqu'un, τινί. Être bien intentionné pour quelqu'un, τινί εὐνούω, ῶ, ful. κ΄σω : ἀγαθά τινι φερνίω, ῶ, ful. κ΄σω. Mal intentionné, κακένους, ευς, ανν (comp. εύστερος, ευρ. εύστατος). Η y en a parmi nous de mal intentionnés, κακέναι τυνές είσιν ἐν τμεῖν.

INTENTIONNEL, ειιε, ασί. θελπτός, ή, όν. | La question intentionnelle, ή περὶ τᾶς γνώμης ζήτησης, εως.

INTERCALAIRE, adj. interpret, ec, or : interpret, a, or.

INTERCALATION, ε. f. παρεμεδική, τζ. (1).

INTERCALER, ε. α. παρεν-πότιμι, feel. παρενότισω, acc.: παρεμ-εάνιω, feel. δελώ, acc. une chose dans une autre, τί τινι.

INTERCEDER, v. n. — pour quelqu'un, ὑπέρ τινος ἰκετεύω, fut. εύσω. Il intercedait aupres du roi pour ses amis, υπέρ των φίλων τα μόνον άξιολογώτατα γράφω, fut. γράψω τὸν βασιλέα ἰκίτευε. Intercéder pour la vie de quelqu'un, θάνατόν τινος παρ-αιτίσμαι, ούμαι, fut. nocual. Dans la langue de l'Église. Interceder pour quelqu'un, ύπερ τινός έν-τυγγάνω, ου υπέρεν-τυγχάνω, fut. τεύξομαι. - auprès de Dieu, τω Θεω. On dit aussi υπέρ τινος πρεσειύω, fut. εύσω.

INTERCEPTER, v. a. δια-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Interceptor les vivres, των έπιτηδείων τάς έφόδους άπο-κλείω, fut. κλείσω.

INTERCEPTION, s. f. διάληψις, εως (ή). INTERCESSEUR, s. m. mapaitning, ou (6). INTERCESSION, s. f. mapairmone, swe (7). Dans la langue de l'Église, υπερέντουξις, εως (i): πρεσδεία, ας (i).

INTERCUTANE, Es, adj. ὑποσάρχιος, ος, ον. INTERDICTION, s. f. defense, amagications, εως (ή). || Sorte d'excommunication, ἀπικήρυζις, sω; (ή). || Défense d'administrer ses propres biens, royez Interding.

INTERDIRE, v. a. defendre, prohiber, anαγορεύω, fut. άπ-αγορεύσω ου άπ-ερώ, acc. Je vous interdis ma maison, ire os tric oiκίας είργω, fut. είρξω. On interdit par un décret l'eau et le feu à Métellus, impilorrai πυρός και ύδατος ειρχθήναι τον Μέτελλον (ψηφίζομαι, ∫ut. ίσομα: : είρχθήναι, aor. 1∞ passif d'είργω). || Etre interdit, c'est-à-dire privé de Ludministration de ses biens, των εμαυτού ακυράς ziμι, fut. έσυμαί. Faire interdire quelqu'un pour cause de folie, παρανείας δίκην τινί γράφομαι, fut. γράψομαι, acc. | Interdire un prêtre, lui oter l'administration des sacrements, tuv ερών άπ-είργω του πρέα, fut. άπ-είρξω.

Interdire, déconcerter, tapasses ou ixταράσσω ομ δια-ταράσσω, fut. άξω, ασ.: ένπλήσσω, ful. πλήξω, acc.: έξ-ίστημι, ful. ixστήσω, acc. Il fut interdit, την γνώμην έταράχθη (ταράσσω, fut. άξω). Qui n'ent été interdit à la vue d'une telle multitude! τίς οὐχ αν δι-εταράχθη τηλικούτον δρών δχλον (δράω, ω. fut. δψεμαι); A ces mots je demourai tout Interdit, ταύτα ακούσας έξ-επλάγην (ακούω, fut. άκούσομαι : έκ-πλήσσω, ful. πλήξω).

ΙΝΤΕΝΟΙΤ, ε. m. ἀπωκήρυξις, εως (ή). INTERESSANT, ARTE, adj. qui importe,

Chose peu intéressante, τὸ μικροῦ άξιον πράγμα; ατος. Ètre intéressant pour, δια-φέρω, fut. ξ... viru, dat. Il est intéressant pour nous qui cela se fasse, τούτο πραχθήναι ήμεν διαφίρει (πράσσω, fut. πράξω : δια-φέρω, fut. διciaw). || Qui platt, ήδύς, εία, ύ (comp. ήδίων, sup. fiδιστος). Jeune homme intéressant, δ άξιέραστος νεανίας, ω. Il est d'une figure intéressante, προς την όψιν έστιν άξιοθέατος.

INTERESSE, et., adj. qui aime à gagner, φιλοκερδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Être intéressé, φιλικερδέω, ω, fut. κοω. Il est naturellement intéressé, πρός τὸ φιλόχερ-δείν έστιν εύφυής. Il est trop intéressé, πλέον του προσ-νίκοντος πρός τω λήμματί έστι. || Guide ou dicté par l'intérêt, μισθού συ έπὶ μισθώ γινόμενος, n, or (partic. de γίνομαι, fut. γενήσεμαι). Amitié intéressée, ή μισθεύ φιλία, ας. Louanges intéressées, oi puotoù émaivei, wv.

INTERESSER, v. a. importer à, δια-φίρω, fut. δι-cίσω, dat. ou πρός et l'acc. En quoi cela nous intéresse-t-il? τί πμιῖν τοῦτο διαpipa; Bu quoi cela intéresse-t-il notre gloire? τί τουτο ήμιν πρός δοξαν δια-φέρει; Celui qui est le plus intéressé à leur conservation, & τεύτους σωθήναι μάλιστα δια-φίρει (σώζεμαι, ful. σωθήσεμαι). || Concerner, προσ-ήχω, fut. ήξω, avec πρός et l'acc. Choses qui intéressent la conscience, l'honneur, la santé, τὰ πρὸς τὴν **ວນ າຍ**ເອົາເ**ວເຈ**ຸ πρός δόξαν, πρός θγίειαν προσήχοντα, ων.

Interesser, donner part du gain, του κέρδους τινὶ μετα-δίδωμι, fut. μετα-δώσω. Il est intéressé dans le gain comme dans la perte, τών άγαθών καὶ συμφερών κεινωνεί (κεινωνέω, ω, fut. riow). Intéressé dans une affaire, του πράγματος καινωνός, ός, όνω

Intereser, émouvoir, ψυχαγωγίω, ώ, fut. now, acc. Intéresser un juge par ses discours, τοίς λόγοις τον δικαστήν ψυγαγωγέω, ώ.

s'Interesser, v. r. - à quelqu'un, πρός πινα σπουδάζω, fut. άσεμαι : άγαθά τινι φρενέω, ώ, fut. ήσω : εύναιάν τινι έχω, fut. ξω. | S'intéresser aux chagrins, aux peines de quelqu'un, τινός όδυ ών μετ-έχω, fact. μεθ-έξω: τινί συν-σληέω, ω, fut. κίσω. Il s'intéresse à λόγου άξιος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): mes chagrins, αύτω των έμων φροντίδων μέτάξιολόγος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). J'é- | εστι, fut. μετ-έσται. || S'intéresser à un récit, cris seulement les saits les plus intéressants, τῷ δικγήματι ήδομαι, fut. ποθώσομαι. [S'intéresser à une assaire, του πράγματος ου περί intérieure, ή ενδον χαρά, ας. Ressertit του πράγματος ώραν έχω, fut. έξω. Je m'intéresse à cela, τούτου μοι μέλει, fut. μελήσει. | S'intéresser pour quelqu'un, intercéder pour lui, ὑπέρ τινος ἐν-τυγχάνω, fut. τεύξομαι. [Ne s'intéresser pour aucun parti, rester neutre, μέσον έμαυτον φυλάσσω, fut. άξω.

INTERET, s. m. ce qui importe, tò συμφέρον, οντος (partic. neutre de συμ-φέρω, fut. συν-είσω): το λυσιτελές, εῦς (neutre de λυσιτελής, ής, ές): τὸ λυσιτελοῦν, οῦντος (partic. neutre de Austrelia, a, fut. 7,00). L'intérêt de l'Etat, τὸ τὴ πόλει ου τῆς πόλεως συμ-φέρον. Ανοίτ en vue l'intérêt général, πρὸς τὸ πᾶσι λυσιτελές σκεπίω, ω, fut. ήσω. Il est de l'intérêt de cette ville, τη πόλει συμ-φέρει, fut. συν-οίσει : πρός της πόλεως έστι, fut. έσται. -que cela se fasse, τοῦτο γενέσθαι. Les intéreis de quelqu'un, τὰ τῷ δείνι συμ-φέροντα, ων : τὰ αὐτοῦ πράγματα, ων, ou simplement τα αὐτοῦ. Veiller sur les intérêts de quelqu'un, των ύπέρ τινος πρόνοιαν ποιέφιαι, ούμαι, fut. nochai. Ne songer qu'à ses propres intérets, τὰ ίδια συμ-φέροντα διώχω, fut. διώ-Equal. Être dans les intérêts de quelqu'un, τὰ τοῦ δείνος φρονέω, ω, fut. ήσω. Mettre quelqu'un dans ses intérêts, τινά οίκειόσμαι, ούμαι, fut. ώσομαι.

Interet, ce que rapporte un capital, tóχος, ου (¿). Intérêt au mois, au jour, τόχος κατά μήνα ή καθ' ήμέραν έπιβ-βέων, οντος (partic. d'imig-piw, fut. priow). Payer les intérêts dejà échus, τους γινομένους τόχους άπο-δίδωμι, fut. ἀπο-δώσω. Recevoir les intérêts, τους τόκους άνα-κομίζομαι, fut. ίσομαι. Prêter de l'argent à intérêt, ἀργύριον τινι δανείζω, fut. siow. Ils placent à intérêt les intérêts mêmes qu'ils reçoivent, δανείζουσιν καί δ λαμδάνουσιν υπέρ του δανείσαι (λαμδάνω, fut. λήψομαι), Plut. Intérêt de l'intérêt, ανατοχισμός, οῦ (δ). Toucher les intérêts des intérêts, ανα-τοχίζω, fut. ίσω. Emprunter à gros intérêt, ini μεγάλφ τόχφ δανείζομαι, ful. είσομαι, acc., - quelque chose de quelqu'un, τί τινος. Argent prêté à intérêt, δάνεισμα, ατος (τὸ). Prêté à intérêt, δανειστός, ή, όν. Prêté sans intérêt, ároxos, os, ov.

INTERIEUR, EURE, adj. evoctepoc, a, cv. On tourne plus souvent par les adverbes ενδον ου έντος ου είσω ου έσω. La joie

une joie intérieure, èν θυμῷ χαίρω, fut. χαιρήσω. Les choses intérieures, τὰ ένδον, τὰ iντός ou τὰ είσω, indécl. Mal intérieur, τὸ i δύμυχον κακόν, ου. Guerre intérieure, έμφύλιος πολεμος, ου. | Vie intérieure, retirée, sédentaire, à οἰχουρὸς βίος, ου.

L'Interieur, s. m. to evoor ou to evtos, indécl. Les gens de l'intérieur, oi évocv. Ce qu'on fait dans l'intérieur, rà évôcy. Dans l'intérieur, évδοθι. De l'intérieur, ένδοθεν.

INTÉRIEUREMENT, adv. évoor : évros : ะโฮพ อน เราพ.

INTERIM, s. m. Dans l'intérim ou par intérim, έν τῷ μεταξύ.

INTERJECTION, s. f. (les Grecs la confondent avec l'adverbe), ἐπίρρημα, ατος (τὸ). Quelquefois, ἐπίφθεγμα, ατος (τὸ), Apoll. Dysc.

INTERJETER, v. a. → appel d'un jugement, την δίκην έπι-καλέομαι, ουμαι, fut. καλέσομαι.

INTERLIGNE, s. m. τὸ τῶν στίχων διάστημα. ατος : τὸ μεταξύ δυοίν στίχοιν.

INTERLINĖAIRE, adj. παρεγ-γεγραμμένος, π. ov (part. parf. pass. de παρεγ-γράφω, fut. γράψω).

INTERLOCUTEUR, s. m. δ δια-λεγόμενος. ου (partic. de δια-λέγομαι, fut. λέξομαι). Les interlocuteurs, les personnages d'un dialogue, τά του διαλόγου πρόσωπα, ων.

INTERLOCUTOIRE, s. m. jugement préparatoire, προδικασία, αι (ή).

INTERLOQUER, v.. a. embarrasser, troubler, ταράσσω ου δια-ταράσσω, fut. άξω, acc. : έχ-πλήσσω, fut. πλήξω, acc. : έξ-ίστημε. fut. ix-orriou, acc.

INTERMEDE, s. m. χορός, οῦ (δ).

INTERMEDIAIRE, adj. μέσος, τ, ον. Temps intermédiaire, ὁ μέσος χρόνος, ου: ὁ διαμέσου ου μεταξύ χρόνος, ου. || Servir d'intermédiaire dans une affaire, τὸ πράγμα προξενέω, ω, fut. now.

INTERMINABLE, adj. ἀπέραντος, ος, ον. INTERMISSION, s. f. διάλειψις, τως (ή). Sans intermission, άδιαλείπτως.

INTERMITTENCE, s. f. διάλειψις, εως (ή). INTERMITTENT, ENTE, adj. Fièvre intermittente, ὁ δια-λείπων πυρετός, οῦ (partic. de δια-λείπω, fut. λείψω).

INTERNE, adj. ivoctepos, a, ov. INTERPELLATION, s. f. avaxpisis, sws (1). INTERPELLER, v. a. interroger, avaχοίνω, fut. κρινώ, acc. | Apostropher, προσ- | κρινώ, acc. Pendant son interrogatoire, μιparia, i, ful. now, acc.

INTERPOLATEUR, s. m. tournez par le verbe.

INTERPOLATION, s. f. παρεμδολή, ής (ή). INTERPOLER, v. a. παρεμ-ξάλλω, fut. δαλώ, acc. : παρεγ-γράφω, fut. γράψω, acc.

INTERPOSER, v. a. placer entre, mapeyτίθημι, fut. παρεν-θήσω, acc. S'interposer, de manière à offusquer la lumière ou la vue, imπροσθίω, ω, ful. ήσω, dat. | Faire intervenir, faire usage de, ypácuai, suai, fut. γρήσομαι. — son crédit, son pouvoir, τη δυνάμει, τη άρχη. Interposer ses prières auprès de quelqu'un, τινά παρ-αιτίομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. S'interposer, se faire médiateur, μισιτεύω, fut. iúco.

INTERPOSITION, s. f. action de placer entre, παρένθεσις, εως (ή). | Position qui intercepte la lumière ou la vue, immpossingue, euc (n). | Interrention, médiation, μεσιτεία, ας (ή).

INTERPRÉTATIF, IVE, adj. ipunyeutixóc, n. óv.

INTERPRÉTATION, s. f. έρμηνεία, ας (ή). Pausse interprétation, παρερμηνεία, ας (ή). Interprétation des songes, ή τῶν ὀνειράτων mpione, suc.

INTERPRETE, s. m. tounveúc, toc (b). Interprète des songes, overpoxpirme, ou (6).

INTERPRÈTER, v. a. έρμηνεύω, fut. εύσω, acc. Mal interpréter, παρ-ερμηνεύω, fut. εύσω, acc. Il interprétait l'oracle à son avantage, πρός ξαυτου το λόγιον ελάμδανε (λαμξάνω, fut. λήψομαι) Ils interpretent ce livre à leur gré, τὸν νοῦν τῆς βίθλου πρὸς τὸ ἐαυτῶν βούλημα έλχουσι (έλχω, fut. έλχύσω). Interpréter favorablement, iπι τὸ βέλτιον τρίπω fut. τρίψω, acc. Interpréter en mauvaise part, έπὶ τὸ χείρον υπο-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc.

INTERREGNE, s. m. μεσιδασιλεία, ας (ή): άναρχία ας (ή). Qui a lieu pendant l'interrègne, μεσοδασίλειος, ος, ον. Celui qui gouverne pendant l'interrègne, μεσιδασιλεύς, έως (δ).

INTERROGATIF, IVE, adj. ipotripatizos,

INTERROGATION, s. f. icintros, eng (i): έρώτημα, ατος (τό). Par interrogation, έρωτηpatikas.

INTERROGATOIRE, s. m. avaxpione, ewe (7). Faire subir un interrogatoire, eva-xpive, ful. | µai, acc.

ταξύ αύτου άνα-χρινομένου.

INTERROGER, v. a. ipotáw, w, fut. new, acc. - quelqu'un sur quelque chose, τινά πιρί TIVOS. Pourquoi m'interrogez-vous là-dessus? πρός τί τοῦτό με έρωτᾶς (έρωτάω, ω, fut. ήσω) ου άν-έρη (άν-έρομαι, fut. ερήσομαι); Interroger en outre ou à plusieurs reprises, iπερωτάω, ω, ful. ήσω, acc. Interroger à son lour, άντ-ερωτάω, ω, ful. ήσω, acc.

INTERROMPRE, v. a. δια-κόπτω, fut. χόψω, acc. Interrompre quelqu'un qui parle, λέγοντά τινα ου λόγον τινός δια-κόπτω. Vous m'avez interrompu, τον λόγον μου άπ-έσχισας (ἀπο-σχίζω, fut. σχίσω). S'interrompre en parlant, λέγων παύτμαι ου άνα-παύτμαι, ful. παύσεμαι. Interrompre ses études philosophiques, περί την φιλοσοφίαν σπουδάζων παύομαι, fut. παύσομαι, ου δια-λείπω, fut. λείψω. Ils interrompent leur travail, leurs recherches, πονούντες, ζητούντες δια-λείπουσι. Interrompre le cours des prospérités de quelqu'un, rivà sùτυχούντα παύω, ful. παύσω (εὐτυχέω, ω, ful. ήσω).

INTERRUPTION, s. f. action d'interrompre, διακοπή, ής (ή). || Intermission, διάλειψις, εως (ή). Sans interruption, άδιαλείπτως.

INTERSTICE, s. m. διάστημα, ατος (τὸ). INTERVALLE, s. m. διάστημα, ατος (τὸ). Par intervalle, in διαστήματος. A certains intervalles, in διαστήμασι. Dans cet intervalle, έν τῷ μεταξύ. Après un intervalle de deux cents ans, έτων διακοσίων δια-γεγονότων (διαγίνομαι, ∫ειί. γεντίσομαι).

INTERVENANT, ANTE, adj. παρα-γινόμενος, η, ον (partic. de παρα-γίνομαι, fut. γεmochai).

INTERVENIR, v. n. παρα-γίνομαι ου im-Tivepat, fut. Tevrischat. - dans une affaire, τῷ πράγματι. Intervenir tout à coup, παρεμπίπτω, fut. πεσούμαι, dat. De peur que quelqu'un n'intervienne, μή τις ήμιν παρεμπίπτη. Intervenir pour quelqu'un ou en faveur de quelqu'un, τινί βοπθίω, &, fut. ήσω, ου έπι-κευρέω, ω, fut. ήσω. Intervenir contre quelqu'un, πνὶ ἐπι-τίθεμαι, fut. ἐπι-θήσομαι. | Faire intervenir, mettre en avant, inusάγω, fut. άξω, acc. : παρ-ίσταμαι, fut. παραστήσυμαι, ace. : ανα-διδάζομαι, ful.

INTERVENTION, s. f. tournez par le serbe.

INTERVERSION, s. f. μετατροπή, τ̄ς (τ̄).
INTERVERTIR, ν. α. μετα-τρέπω, fut.
τρέψω, αcc.

INTERVERTISSEMENT, s. m. μετατροπά, τζ (τ).

INTESTAT, ασή. άδιάθετος, ος, ον. INTESTIN, της ασή. ἐνδότερος, α, ον. Guerre intestine, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, ου.

INTEST(N, s. m. boyau, fvrepev, ω (τό). Le gros intestin, χώλον, ω (τό). Oter les intestins, έξ-εντερίζω, fut. ίσω.

INTIMATION, s. f. πρόκλησες, εως (ή).

INTIME, adj. intérieur, ένδοτατος, η, ον.

μ μ fig. Sentiment intime, συνείδησες, εως
(ή). Persuasion intime, ή βεδαιστάτη πίστις, εως. Amilié intime, ή οίκειστάτη φιλία, ας. Je suis son plus intime ami, αὐτῷ συνεδέστατός είμι, fkt. ἐσομαι: οίκειστατα αὐτῷ γράσιμαι. ῷμαι, fut. χρήσομαι. Il, règne entre eux une liaison intime, οίκειστατα πρὸς ἀλλήλους ἐχουστν (ἐχω, fut. ἔξω).

INTIMEMENT, αdv. σφόδρα. Être intimement convaincu, σφόδρα πίπεισμαι (partic. de πείθομαι, fut. πεισθήσομαι). Être intimement lié avec quelqu'un, οἰωιότατά τινι χράσμαι, σμαι, fut. χράσμαι.

INTIMER, ν. α. signifier un ordre, παραγγάλω, fid. ελώ, acc. On leur intima l'ordre de venir, άλθιζν αὐτόζς παρ-πγγάλθα. Appeler en justice, προ-καλέσμαι, σύμαι, ful. καλέσσμαι, acc.

INTIMIDER, v. a. in-φοδίω, ω, fut. ήσω, acc. : in-πλήσσω, fut. πλήξω, acc. Par le supplice des uns il intimida les autres, τῆ τούτων τιμωρία άλλους έκφοδους κατ-έστησε (καθίστημε, fut. κατα-στήσω). Ne pas se laisser intimider, εύδαμως κάμπτομαι, fut. καμφθήσωμαι. Sans se laisser intimider, άάνως.

INTIMITÉ, a. f. cixuátre, ntoc (n). Vivre avec quelqu'un dens la plus grande intimité, cixuátatá tiva peacepar, sipar, fut. peaconat.

INTITULE, s. m. ἐπιγραφή, ῆς (ή).
INTITULER, v. a. ἐπιγράφω, fm. γράψω,
acc. La tragédie intitulée Oßdipe, ή Οἰδίπως

INTOLERABLE, adj. dwipnite;, oc. ov:

έπε-γεγραμμένη τραγωδία, α;.

INTOLERABLEMENT, adv. ἀφορήτως. INTOLERANCE, s. f. ή περὶ τοὺς άλλο τι φρονούντας ἀνεπιένεια, ας.

INTOLERANT, ANTE, adj. περί τους άλλο τι φρονούντας άνεπιθικάς, ής, ές.

INTONATION, s. f. τόνος, cu (δ)... INTRADUISIBLE, adj. ἀνερμήνευτες, ες, σω... INTRAITABLE, adj. ἀμεταχείριστες, ες, cv... INTRANSITIF, ενε, adj. ἀμεταδάτες, ες, cw... Dans le sens intransitif, ἀμεταδάτες.

INTRÉPIDE, adj. ἄφοδος, ος, ον : Φρασσύς, εία, ὑ (comp. ὑτερος, sup. ὑτατος) : τολμπρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ὑτατος).

INTRÉPIDEMENT, adv. à pelos.

INTRÉPIDITÉ, s. f. θάρσες, ους (τὸ) : τέλμα, κς (ἡ). Montrer beaucoup d'intrépidité, τελμαρότατα πράσσω, fut. πράξω.

INTRIGANT, ANTE, adj. παναύργος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

INTRIGUE, s. f. πανουργία, ας (ή) : τίχνη, ης (ή) : μηχανή, ῆς (ή). Dévoiler les intrigues de quelqu'un, τίχνας τινός φανεράς καθ-ίστημι, fut. κάτα-στήσω. Habile artisan d'intrigues, δ καλὸς τεχναστής, cō. Nouer une intrigue contre quelqu'un, τὶ ἐπί τινι μηχανάςμαι, ὅμαι, fut. ήσιμαι. Ourdir des intrigues, πλοκάς πλέκω, fut. πλέξω. Sortir d'intrigue, d'embarras, τῆς ἀπορίας ἀπ-αλλάσσομαι, αλλαγήσομαι.

INTRIGUER, v. a. embarrasser, inquitter, iv-oxión, ou maper-spin o, fut. ion, dat. s'Intracura, v. r. se donner du mouvement, malumparquevém, o, fut. ion. Il s'intrigue pour connaître la cause, melumparquevet ravairias épousos (épouson, o, fut. ion).

Invaccusa, v. n. eurdir des intrigues, τεχνάζομαι, fut. άσομαι. Il intrigue pour sveir celle place, ταύτης ένεια τῆς ἀρχῆς πᾶσαν φιλετιμίαν προσ-φέρεται (προσ-φέρεμαι, fut. προσ-οίσεμαι).

INTRINSÉQUE, adj. dourspuée, ú, és. Fosce intrinèque, ú faults désapre, euc. INTRINSÉQUEMENT, adv. faults.

ENTRODUCTEUR, s. m. TRICE, s. f. tournez par le verbe.

INTRODUCTION, s. f. sίσαγωγά, πε (ή). Discours d'introduction, προλογος, ου (ό).

INTRODURE, v. a. είσ-άγω, fut. αζω, acc. — quelqu'un dans la maison, τινα είς τὰν εἰκίαν. Introduire des nouverstés, τὰ

πορνά είσ-άγω, fut. άξω: νεωτερίζω, fut. ίσω. Introduire un personnage, le faire parler, τινά λαλούντα είσ-άγω, fut. άζω: τινά άνα-διδαζομαι, fut. άστμαι. || S'introduire dans un lieu, είς τινα τόπον παρεισ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. — furtivement, παρεισ-δύομαι, fut. δύσομαι. — comme par force, παρεμ-δύομαι, fut. δυσδήσυμαι.

INTROIT, s. m. είσοδος, ου (ή).

INTROMISSION, s. f. ἐμδολή, ῆς (ή).

INTRONISATION, s. f. θρονισμός, οῦ (ό).

INTRONISER, υ. α. θρονίζω ου ἐν-θρονίζω,

fut. ίσω, acc.

INTROUVABLE, adj. άνεύρετος ου άνεξεύρετος, ος, ου: άνερεύνητος ου άνεξερεόνητος, ος, ον.

INTRUS, υσε, ασί. παρείσακτος, ος, ον.
INTRUSION, s. f. παρείσαγωγή, ῆς (ή).
INTUITIF, ενε, ασί. θεωρητικός, ή, όν.
INTUITION, s. f. θεώρησις, εως (ή):
θεωρία, ας (ή).

INUSITE, ex, adj. άτθης, τς, ες (comp. έστιρος, sup. έστατος). || Mot inusité, τὸ άχρηστον ἡῆμα, ατος. Etre inusité, en parlant d'une locution, άχρηστέσμαι, εύμαι.

INUTILE, adj. άχριστος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): άχριῖος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): άνωφιλής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): άλωσιτελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Esclave inutile, δ άχριῖος δοῦλος, ου. Loi inutile, δ ἀσύμφορος νόμος, ου. Travail inutile, πόνος μάταιος, ου (δ): ματαιοπονία, ας (ή). Paroles inutiles, εί περισσοί λόγοι, ων. Il est inutile d'en parler, περισσόν περί τούτων λόγον ποιείσθαι (ποιέσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι).

INUTILEMENT, adv. άχρήστως: άνωφελως: άλυστελως: plus souvent, μάτην. Travailler inutilement, μάτην πονίω, ω, ou d'un seul mot ματαιοπονίω, ω, fut. ήσω.

INUTILITE, s. f. άχρηστία, ας (ή).

INVAINCU, τε, ασj. άνικητος, ος, ον :
άνισσητος, ος, ον.

INVALIDE, adj. sans rigneur, ἀσθενής, τς, ές (comp. έστερες, sup. έστατες). Soldats invalides, οἱ ἀπομαχεί στρατιώται, ων. Η Susus force légale, ἀκυρος, ος, ον.

INVALIDEMENT, ado. dixipos. INVALIDER, v. a. dixipos, s., fut.

INVALIDITÉ, s. f. tò axuço, co (neutre d'axupoc, oc, or).

INVARIABILITÉ, s. f. τὸ ἀμεταχίνητον, ου. INVARIABLE, adj. ἀμεταχίνητος, ος, ον : ἀμεταθλητος οι ἀμεταθλητος, ος, ον : ἀμεταθλητος, ος, ον : ἀναλλοίωτος, ος, ον. Οριnion invariable, ἡ ἀμεταθλλαχτος ου ἀμεταχίνητος γνώμη, τ.ς. Être invariable dans son opinion, τὴν γνώμην ἀμεταχινήτως έχω, fut. έζω.

INVARIABLEMENT, αάν. ἀμιταχινήτως. INVASION, ε. f. εἰσθολή, ῆς (ή). Faire une invasion dans un pays, εἰς χώραν εἰσ-θάλλω ου ἐμ-θάλλω, fut. θαλώ.

INVECTIVE, s. f. discours contre quelqu'un, λόγος στηλιτευτικές, εὖ (ὁ). \parallel Injure, λοιδορία, ας (ἡ): βλασφημία, ας (ἡ): πομπεία, ας (ἡ). Dire des invectives, λοιδορίω, ῷ, fut. ἡσω, acc. Charger on accabler d'invectives, δια-λοιδορίω, ῷ, acc. Tout le monde le chargeait d'invectives, ὑφ' ἀπάντων έλοιδορείτο.

INVECTIVER, v. n. int-trivopat, fut.

INVENDABLE, adj. άπρατος, ος, ον : άνεμπολητος, ος, ον : άναποδοτος, ος, ον.

INVENDU, ue, adj. anparoc, oc, ov.

INVENTAIRE, s. m. κατάλογος, cu (δ). Dresser un inventaire, κατάλογον ποιών, ω, fut. ήσω, ου γράφω, fut. γράψω. Présenter l'inventaire de ses biens, ἀπόφασιν των όντων ποιώναι, ευμαι, fut. ήσεμαι: τὰν οὐσίαν ἀποφαίνω, fut. φανώ.

INVENTER, ν. α. δόσουντι, συρίσκω ου εξ-ευρίσκω, fut. ευρήσω, αcc. Difficile à inventer, δυσεύρετος οκ δυσεξεύρετος, ος, εν. || Controuver, πλάσσω, fut. πλάσω, αcc. Prétente inventé, ή πεπλασμίνη πρόφασις, εως. INVENTEUR, s., m. τεκε, s. f. εύρετές,

οῦ (ὁ). Au fém. εύρετίς, ίδος (ή).

INVENTIF, ενε, adj. εύρετικός, ή, όν.

Qui a l'esprit inventif, ἐπινοητικός, ή, όν.

INVENTION, s. f. action d'inventer, εὐ-ρεσις, εως (τ΄). Platon ne loue pas le discoure de Lysias du côté de l'invention, δ Πλάτων τὸν Λυσίου λόγον củ κατὰ την εὖριετν ἐπ-αινεῖ (ἐπ-αινεω, ω, fut. αινέσω), Plut. || Chose inventée, εὖρημα, ατος (τὸ). Vous disiez que c'était de votre invention, ἐφποθα εἶναι σὸν εὖρημα (φημί, fut. φποω), Plut. || Conte, histoire mensongère, πλάσμα, ατος (τὸ). Les inventions des poêtes, τὰ τοῦς πειπταῖς πεπλασμενα,

wy (partic, parf. passif de πλάσσω, fut. πλάσω). des personnes, άσυλος, ος, ον (comp. ότιρες, || Artifice, τέχνασμα, ατος (τό) : μηχάνημα, ατος (τὸ): μηχανή, ης (ή). Voilà une de ses inventions, πρὸς τοῖς άλλοις καὶ ταῦτα έμηχανήσατο (μηχανάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι).

INVENTORIER, v. a. κατα-γράφω, fut. γράψω, αcc.

INVERSE, adj. evavrioc, a, ov. En sens inverse, ini τουναντίον. Ordre inverse, αναστροφή, ής (ή). Placer en ordre inverse, avaστρέφω, fut. στρέψω, acc.

INVERSION, 's. f. ἀναστροφή, ῆς (ή). INVESTIGATEUR, s. m. exepeuvatác, co (6). INVESTIGATION, s. f. έξερεύνησις, εως (ή). INVESTIR, v. a. environner, περι-χυχλόω, w, fut. wow, acc. Tandis que vous hésitez, il vous investit de toutes parts, χύχλω πανταχού μελλοντας ύμας περι-στοιχίζεται (περιστοιχίζομαι, fut. ίσομαι). | Mettre en possession. Investir quelqu'un d'une charge, iv dexis ou είς ἀργήν τινα καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω. Investir quelqu'un d'autorité, de puissance, άξίωμα, δύναμίν τινι περι-Εάλλω, fut. δαλώ. Investir quelqu'un de toute sa confiance, πασαν πίστιν τινὶ ἐπι-τρέπω, fut. τρέψω.

INVESTISSEMENT, s. m. περιχύκλωσις, ટ**લ્ડ** (જો).

· s'INVÉTÉRER, v. r. χρονίζω, fut. ίσω. S'invétérer dans l'esprit de quelqu'un, γνώμη τινός έγ-γρονίζω, fut. ίσω. Haine invétérée, ή πεπαλαιωμένη όργή, ης (παλαιόομαι, εύμαι, fut. ωθήσεμαι). C'est une coutume invétérée, έχ παλαιού τούτο καθ-έστηκε (καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι) : πάλαι τοῦτο νενόμισται (νομίζω, ful. (ow).

INVINCIBLE, adj. arisonto, o, ov: aviκητος, ος, ον : άκράτητος, ος, ον : άχείρωτος, oc, ov. Résister avec un courage invincible, είς το αποσητον άντι-φιλονεικέω, ω, fut. ήσω, Phil. || Preuve invincible, τὸ ἀνεξέλεγατον τεκμήριον, ου. Ignorance invincible, ή άμήχανος άμαθία, ας.

INVINCIBLEMENT, adv. Prouver invinciblement, ανελέγκτως ου ανεξελέγκτως αποçaiva, ful. pavà, acc.

INVIOLABILITE, s. f. - d'un lieu, d'une personne, ἀσυλία, ας (ή). | Au fig. L'inviolabilité des serments, n tur δρχων bototne, mroc.

INVIOLABLE, adj. en parlant des lieux,

sup. ότατος). Retraite inviolable, δ άσυλος τοπος, ου : άσυλον, ου (τὸ) : χρησφύγετον, ου (τὸ). Magistrat inviolable, ἀσυλάρχες, α (δ). || Au fig. ἀσφαλής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Fidélité inviolable, ή ἀσφαλής πίστις, εως. Loi inviolable, δ άπαράδατα vojuos, ou.

INVIOLABLEMENT, adv. ἀσφαλώς. INVISIBILITÉ, s. f. tò dopator, ou. INVISIBLE, adj. άρρατος, ος, ον: άφανής. ής, ές. Rendre invisible, ἀφανίζω, fut. ίσω, acc. Il devint invisible, ripanion (aor. 1er passif αάφανίζω): άφαντος εγένετο (γίνομαι, fut. γενήechan).

INVISIBLEMENT, adv. ἀοράτως : ἀφανῶς. INVITATION, s. f. xxxioic, swc (7). Recevoir une invitation à souper, int to deinvor ύπο τινος καλέομαι, ούμαι, fut. κληθήσομαι.

INVITER, v. a. xaliw, &, ful. xalico. acc. - à souper, ini to deinvoy. Invité, ée. κλητός, ή, όν. Qui ne l'est pas, ακλητός, ος, ov. Sans être invité, ἀκλητί. Qui s'invite luimême, αὐτοκλητος, ος, ον. || Inviter à prendre le gouvernement, πρός τὰ κοινὰ καλέω, &, acc. Inviter à parler, λίγειν παρα-καλίω, ω, acc.

ΙΝΥΟCATION, ε. f. ἀνάκλησις, εως (ή). INVOLONTAIRE, adj. axcústics, os, ev. INVOLONTAIREMENT, adv. axcusies.

INVOQUER, b. a. appeler par ses væux, άνα-καλίομαι, ουμαι, fut. καλίσομαι, acc. | Prendre à témoin, μαρτύρομαι ou im-μαρτύρομαι, ful. υρούμαι, acc. Invoquer le témoignage de quel-. qu'un, μάρτυρά τινα ποιέτμαι, ούμαι, fut. ήσομαι, ου παρ-έχομαι, δυί. έξομαι, ου παρ-ίσταμαι, fut. παρα-στήσεμαι. || Citer, produire, παρ-έχομαι, fut. έξομαι, acc. : πρωφέρομαι, fut. προ-οίσομαι, acc. - une loi, νόμον. | Prétexter, προ-φασίζομαι, fut. ίσομαι, acc.: σχήπτομαι, fut. σπίψεμαι, αcc. — une absence, un alibi, τὸν άπευσίαν.

INVRAISEMBLABLE, adj. ἀπίθανος, ος, cv (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : ἀπεικώς, νία, ός, gėn. ότος, υίας, ότος. Ce que vous dites est invraisemblable, ἀπεικότα λέγεις (λέγω, fut. λίξω). Il n'y a rien d'invraisemblable, ἀπικός ουδέν: ου γάρ άπεικός έστι, Plut

INVRAISEMBLABLEMENT, adv. and-XOTMC.

INVRAISEMBLANCE, s. f. to aneuros, otos,

INVULNĖRABILITĖ, s. f. τὸ ἄτρωτον, ου. INVULNĖRABLE, adj. ἄτρωτος, ος, ον. Ētre invulnėrable, ἀτρώτως έχω, fut. εξω.

IRASCIBLE, adj. δργίλος, η, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): δξύθυμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): δξύχολος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): εἰς δργίν προπετής, ής, ίς (comp. έστερος, sup. έστατος).

IRE, s. f. colère, courroux, $\mu \tilde{n} w \epsilon$, $\iota o \epsilon (\tilde{n})$, Hom. : $\mu \tilde{n} w \epsilon$, $\iota \delta o \epsilon (\tilde{n})$, Plat.

IRIS, s. m. dans tous les sens, ἔρις, ιδος (ή).

IRONIE, s. f. εἰρωνεία, ας (ή). Parler par ironie ou avec ironie, εἰρωνεύομαι, fut. εύσομαι. Qui emploie l'ironie, εἴρων, gén. ονος (ὁ, ἡ).

IRONIQÜE, adj. εἰρωνικός, ἡ, όν.

IRONIQUEMENT, adv. εἰρωνικώς.

IRRADIATION, s. f. ἀχτινοβολία, ας (ή).
IRRAISONNABLE, adj. ἀλογος, ος, ον.
IRRÉCONCILIABLE, adj. ἀδιάλλακτος,

IRRÉCONCILIABLEMENT, adv. άδιαλλάκτως.

IRRÉCUSABLE, adj. ἀπαραίτητος, ος, ον. IRRÉFLÉCHI, II, adj. ἀλόγιστος, ος, ον: ἀπερίσμιπτος, ος, ον.

IRRÉFORMABLE, αφί. άδιόρθωτος ου άνεπανόρθωτος, ος, ον.

IRRÉGULIER, πεπ., adj. ἀνώμαλος, ος, εν. [Irrégulier dans sa conduite, ἄτακτος, ες, εν. Mener une conduite irrégulière, ἀτακτέω, ω, ful. ήσω.

IRRÉGULIÈREMENT, adv. ἀνωμάλως. IRRÉLIGIEUSEMENT, adv. ἀσιδώς.

IRRÉLIGIRUX, RUSE, adj. ἀσιδής, ής, ες (comp. έστερος, sup. έστατος.) Être ou se montrer irréligieux, ἀσιδίω, ῶ, fut. ήσω. Ceux qui ont commis quelque action irréligieuse, οι τι ἡσιδηκότις, ων.

IRRÉLIGION, s. f. ἀσίδεια, ας (ή). Acte d'irréligion, ἀσίδημα, ατος (τό).

IRREMÉDIABLE, adj. ἀνήκεστος, ος, ον. IRREMÉDIABLEMENT, adv. ἀνηκίστως. IRRÉMISSIBLE, adj. ἀσυγχώρητος, ος, ον. IRREMISSIBLEMENT, adv. ἀσυγχωρήτως. IRRÉPARABLE, adj. ἀνήκεστος, ος, ον. IRRÉPARABLEMENT, adv. ἀνηκίστως.

IRRÉPRÉHENSIBLE, ασί. ἀνεπίληπτος, ος, ον : ἀνεπίληπτος, ος, ον : ἀμωμος, ος, ον : ἀμωμος, ος, ον : ἀψεγής, ής, ές : ἄψογος, ος, ον.

IRRÉPRÉHENSIBLEMENT, adv. άνεπιλήπτως: άνεγκλήτως.

IRRÉPROCHABLE, αdj. ἀνίγκλητος, ος, ον: ἀνεπίληπτος, ος, ον: άμωμος, ος, ον. Homme d'une conduite irréprochable, άνὰρ τὸν βίον ἀνεπίληπτος, ου (6).

IRREPROCHABLEMENT, adv. ἀνεγκλήτως : ἀνεπιλήπτως.

IRRÉSISTIBLE, adj. ἀνυπόστατος, ος, ον. Penchant irrésistible, ή ἀμήχανος φορά, ᾶς. Désir irrésistible, ή ἀκρατής ἐπιθυμία, ας.

IRRESISTIBLEMENT, adv. ἀκρατῶς.

IRRÉSOLU, υπ, ασί. άπορος, ος, ον. Étre irrésolu, άπορώ, ω, ful. ήσω: δι-απορώραι, οῦμαι, ful. ήσομαι: ἀμφισθητώ, ω, ful. ήσω: ἀμφικλινώς ου ἀμφιβρεπώ, έχω, ful. έξω: ἀπορία συνέχομαι, ful. συ-σχεθήσομαι: ἐν ἀπορία καθίστηκα (parf. de καθ-ίσταμαι, ful. κατα-στήσομαι). Il est irrésolu sur le parti qu'il doit prendre, ἀπορεί δ,τι χρή ποιείν.

IRRESOLUTION, s. f. ἀπορία, ας (ή). Étre dans l'irrésolution, ἀπορίω, ω, fut. ήσω. Voyez Irrésolu.

IRREVEREMMENT, αφυ. άναισχύντως.
IRREVERENCE, ε. f. άναισχυντία, ας (ή).
IRREVERENT, επτε, αφj. άναίσχυντος, ος, ον: άδυσώπητος, ος, ον.

IRREVOCABLE, adj. άμετάκλητος, ος, ον: άμετάκλακτος, ος, ον.

IRREVOCABLEMENT, αdν. άμεταλλάκτως.
IRRIGATION, s. f. άρδευσις, εως (ή).
IRRITABILITÉ, s. f. τὸ εὐερίθιστον, ου.
IRRITABLE, αdj. εὐερίθιστος, ος, ον.
IRRITATION, s. f. ἐρεθισμός, οῦ (ἐ).

IRRITER, v. a. exciter, agacer, iριδίζω, fut. ίσω, acc. Je ne l'ai pas persuadé
par mes conseils, je l'ai irrité par mes reproches, νουδετήσας οὐχ έπεισα, ἐπι-τίμπσας
ἡρίδισα, Synés. Irriter les passions, la douleur, le mal, τὰς ἐπιδυμίας, τὴν ὀδύνην, τὸ
κακὸν παρ-οξύνω, fut. υνῶ. || Mettre en colère,
ὀργίζω οκ ἐξ-οργίζω, fut. ίσω, acc. : ἀγριόω
οκ ἐξ-αγριόω, ῶ, fut. ώσω, acc. S'irriter contre
quelqu'un, τινὶ ὀργίζομαι, fut. ισθήσομαι. Irrité de ce qui était arrivé, τοῖς γεγενημένοις
ου ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις ου ὑπὶρ τῶν γεγε-

λασσα άγρία, ας, ου άγριαίνουσα, ης (partic. d'appraise, fut. asu).

IRRUPTION, s. f. εἰσθελή, ñς (ή). Faire une irruption, iμ-δάλλω, σκ είσ-δάλλω, fut. Cal.ω. - dans un pays, είς χώραν.

ISOLEMENT, v. m. abandon, μόνωσις, εως (1): istimous, sws (1). | Solitude, iprima, as (1). Passer sa vie dans l'isolement, spnusv Biov δι-άγω, fut. άξω : βίον μονώτην ζάω, fut. Thow, Aristt.

ISOLEMENT, adv. séparément, καταμόνας. ISOLER, v. a. μονόω, ω, fut. ώσω, acc.: iρημόω, α, fut. ώσω, acc. | Isolé, te, seul, solitaire, μόνος, n, ov : μονήρης, ης, ec. Bire isolé, μονάζω, fut. άσω. Vie isolée, βίος μεναδικός, ου, ου μεντέρης, ους, ου μονώτης, cu (6). Maison isolée, n nexupropréva oixía, as (partic. parf. passif de χωρίζω, fut. iom).

ISSU, ve, partic. γεγονώς, υία, ός (partic. parf. de viveux, fut. vevisoux.). Issu de parents libres, έξ έλευθέρων γεγονώς, υία, ός. Il est issu d'Hercule, ap Handious yique (parf. de γίνεμαι), ou πίφυκι (parf. de φύομαι, fut. φύσεμαι). || Cousin issu de germain, ανεψιάδους, ου (δ). Δα fem. ανεψιαδή, ñc (1).

ISSUE, s. f. sortie, Ecodoc, ou (f.). Qui n'a point d'issue, avegodoc, oc, ov. | A l'issue du souper, αμα λήγοντος τοῦ δείπνου (λήγω, fut. λήξω). Il vint à l'issue du conseil, εὐθὺς από της βουλής ήλθε (έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Issue, fin, résultat, tilog, oug (tò). Avoir

une heureuse issue, and ano-baive, fut.

νημένων δρηιζόμενος, η, ον. | neer trritée, θά- | δήσομαι. Avoir une issue toute contraire. είς τούναντίου τρέπομαι, fut. τραπήσομαι.

> ISTHME, s. m. langue de terre, isqué;, α (δ).

> ISTHMIQUE, adj. iodunzóc, f., év. Jeur isthmiques, εσυμα, ων (τά). Célébrer les jeus isthmiques , ἰσθμιάζω , fut. άσω.

ITERATIF, IVE, adj. molidleyes, es, ev. ITERATIVEMENT, adv. δεύτερον.

ITINERATRE, s. m. to έδειπερακέν, ευ.

IVOIRE, s. m. δλέφας, αντος (ό). D'ivoire, blane comme l'ivoire, ελεφάντινες, η, εν. Garni en ivoire, έλεφαντόδετος, ος, ον. Tables montées sur des pieds d'ivoire, ai Dispartéποδες τράπεζαι, ων, Athen.

IVRAIB, s. f. plante, apa, ac (1).

IVRE, adj. μάθυσος, ος, ον. A demi ivre, ήμιμάθυσος, ος, ον. Pas chancelants d'un homme ivre, τὸ μεθυσφαλές ίχνος, ους, Anthol. Rendre ivre, μεθύσκω, fut. μεθύσω, αcc. Étre ivre, pedúc, fut. pedvodňocpau. 📗 🔏 fig. Ivre de plaisir, de joie, της ήδονης μεθύων, cuoa, cv (partic. de μεθύω), ou sineplement breezapris, ris, is.

IVRESSE, s. f. midn, no (4). Revenir de son ivresse, απο-μεθύσκομαι, fut. μεθυσθή-סכעיבו.

IVROGNE, s. m. ognesse, s. f. civoplut, υγος (δ): φιλοπότης, ου (δ). Au fem. φιλοmores ou simplement mores, coos (1). Le plus grand ivrogne, & notionator, ou : au fin. i ποτιστάτη, ης.

IVROGNER, v. n. olvophuyim, m, fat. riau.

IVROGNERIE, s. f. oivophuyia, as (1).

J

JAC

JABOT, s. m. poche du gosier des oiseaux, πρέλεδος, ου (δ).

JACHERE, s. f. via, as (n): veatri, ns (n): vác, ou (n): vaió, su (n). Mettre en jachère, veionciéu, to, fut. nou, acc.

JACHERER, v. tl. veóm, w, fut. wow, acc. JACHNTHE, s. f. plante, váxivoc, ou (r.).

JAI

JACTANCE, s. f. adaloveia, us (i). Trait de jactance, πλαζόντυμα, ατος (τδ). Plein de jactance, άλαζονοκός, τί, τίν.

JADIS, adv. makan. An temps jedis, iv τῷ πάλαι χρόνο.

JAIST, s. m. voyez Jan.

JAILLIR, v. n. blute on the blute, fet.

acc. Bau jeillissante, xpouvos, cu (6).

JAILLISSEMENT, s. m. dváchost; , euc (vi). JAIS, on JAIRT, s. m. pierre noire et bitumineuse, yayarı, cu (6).

JALON, s. m. xxmat, xxoc (i).

JALONNER, v. a. nápak di-opilo, ful. iou, scc.

JALOUSER, v. a. Colorumia, a, ful. rice, acc.

JALOUSIE, s. f. en amour, Culotonia, as (i). \parallel — en général, (nhoruma, as (i): ζήλος, ου (δ) : φθόνος, ου (δ) : βασκανία, ας (ή). Qui excite la jalousie, ἐπίφθονος, ος, ov. Qui ne l'excite pas, ανεπίφθονος, ος, ον: άζηλος, ος, ev. Sa sagesse excite la jalousie de bien des gens, διά την συφίαν πυλλείς ἐπίφθονός ἐστι. A Sparte la richesse n'excitait pas la jalousie, no elades de Design d silcutor, Plut.

JALOUSIE, treillis d'une senêtre, xerris, ίδος (ή).

JALOUX, ouse, adj. Inheromos, os, ev. Etre jaloux, ζελοτυπίω, ω, fat. κόω, ακα. Bire jaloux d'un rival en amour, riv av:ερώντα ζηλοτυπέω, ω, fut. ήσω, Thémist. Einnt devenu jaloun de sa semme, The autrei γυναϊκα ζηλοτυπήσας, Athén. || Être jaloux de commander, apyers (naise, &, fut. wow. Se montrer jaloux de ses droits, τῶν ἱδίων ἀντιπειέτμαι, εύμαι, fut. ήσεμαι. Jaloux de sa liberté, politicidapes, es, ev.

JAMAIS, adv. avec negation, contre : οδδέποτε. Plus que jamais, ώς οδδέποτε. Je n'ai jamais cessé d'apprendre, εὐδέπετε διελιπον μανθάνων (δια-λείπω, ful. λείψω: μανθάνω, fut. μαθάσομαι). Jamais auparavant. jamais jusqu'à présent, εὐπώποτε : εὐδικώтоть. || Sans négation, поті. Qui sut jamais si méchant? Tie mimera sie reordres nevapiae άφ-ίκετο (άφ-ικνέςμαι, ούμαι, ful. iξομαι); Isocr. Si jamais la prudence sut nécessaire, c'est surtout dans cette occasion, ὁ μὶν σύν ≪ΧΟ-Θν ΧΧΙΡΟς, είπερ πώπετε, καὶ νῦν πολλῆς φραντίδος δείται (δέςμαι, fut. δεήσεμαι), Dém.] A jamais, pour jamais, eic dei.

JAMBAGE, s. m. — de porte, παραστάς, άδις (ή). — d'une chose quelconque, κώλεν, (tò).

JAMBE, s. f. σκέλος, συς (τό) : κώλον, συ

Ούσω. Faire jaillir, ἀνα-Ούζω, fut. Ούσω, [(τό) : ποῦς, gén. ποδές (ό). Os de la jambe, xvriun, ης (ή). Plut. Le petit os de la jambe, κιρχίς, ίδος (τί), Plut. Gras de la jambe, γαστροκνήμιον, ου (τό). Qui n'a pas de jambes, άσχελής, ής, ές : άχωλος, ος, ον. Qui n'en a qu'une, μονοσχελής, ής, ές : μονέχωλος, ος, ον : μονέπους, οδος (ό, ż). Qui a les jambes en dedans, βαιδισκιλής, ής, ές : βαιδός, ή, όν. Qui a les jambes de travers, στρεθλέπους, όδος (δ, ή): στρεθλές, ή, όν. Courir à toutes jambes, čou táyes τρέχω, fut. δραμούμαι. || Jambe de bois, ό ξύλινος πούς, gén. ποδός. | Jambe de force, dans un bâtiment, ophocrátus, ou (ó).

JAMBON, s. m. πετασών, ώνος (έ).

JANTE, s. f. xxv8cc, ou (6).

JANVIER, s. m. lavouápioc, ou (6), G. M. JAPPEMENT, s. m. χνυζηθμός, οῦ (δ).

JAPPER, v. n. βαύζω, fut. βαύζω : xvuζάω, ω, ful. ήσω.

JAQUE, s. f. sorte de casaque, xitúr, wvoç (6). Jaque de mailles, yeran advordaros, a (6). JAQUETTE, s. f. xitwivior, ou (tò): xiτωνίσκος, ου (ό).

JARDIN, s. m. κήπος, ου (δ). Petit jardin, κηπίδιον, ου (τό). De jardin, κηπαΐος, α, ον-Qui se cultive dans les jardins, κηπεύσιμος, cc, ev. Cultivé dans un jardin ou en forme de jardin, κηπευτός, ή, όν. Qui aime les jardins, φιλάκηπος, ος, ον.

JARDINAGE, s. m. xxmeia, as (1). S'occuper du jardinage, κηπιύω, fut. εύσω. Qui s'en occupe, κηπευτής, ου (ό).

JARDINER, v. n. xynsúw, fut. súcu.

JARDINET, s. m. xnmidio. au (tò).

JARDINIER, s. m. κηπουρός, οῦ (δ).

JARGON, s. m. langage particulier, idious. ατος (τό). Jargon barbare, βαρδαρεφωνία, ας (ή): βαρδαρισμός, οῦ (ό). | Babil, στωμυλία, as (1).

JARGONNER, v. n. parler un langage barbare, βαρδαροφωνίω, ω, fut. ήσω: βαρ-Capiζω, fut. ίσω. Babiller, στωμύλλω, fut υλώ : στωμύλλεμαι, ful. υλεύμαι : στωμυλίω, ū, fut. ńow.

JARRE, s. f. willa, ng (1).

JARRET, s. m. tyria, as (1). Plier so jarrel, τὸ γόνυ χάμπτω, fail. χάμψω.

JARRETIERE, s. f. representic, idos (16). JARS, s. m. oie male, znv, gén. znvos (6).

ναμένων δογιζόμενος, η, ον. | mer trritée, θά- | εήσομαι. Avoir une issue toute contraire. λασσα άγρία, ας, ου άγριαίνουσα, ης (partic. d'aγριαίνω, fut. ανώ).

IRRUPTION, s. f. εἰσθελή, ñς (ή). Faire une irruption, εμ-δάλλω, σκ είσ-δάλλω, fut. εαλώ. - dans un pays, είς γώραν.

ISOLEMENT, s. m. abandon, μόνωσις, εως (i): isimuous, sus (i). || Solitude, ipnuia, as (i). Passer sa vie dans l'isolement, Epopusy Biov δι-άγω, fut. άξω : βίον μονώτην ζάω, fat. Thow, Aristt.

ISOLÉMENT, adv. séparément, καταμόνας. ISOLER, v. a. μονόω, ω, fut. ώσω, acc.: έρημόω, ω, fut. ώσω, acc. | Isolé, ée, seul, solitaire, μόνος, η, ον: μονήρης, ης, ες. Btre isolé, movalo, fut. aou. Vie isolée, bíoc μεναδικός, ου, ου μεντέρης, ους, ου μονώτης, cu (6). Maison isolée, n nexupropien oixía, as (partic. parf. passif de ywpilo, fut. íom).

ISSU, ve, partic. γεγονώς, υία, ός (partic. parf. de viveuxi, fill. vivioquai). Issu de parents libres, έξ έλευθέρων γεγονώς, υία, ός. Il est issu d'Hercule, ap Handious gigon (parf. de γίνεμαι), ου πέφυχε (parf. de φύομαι, fut. φύσεμαι). || Cousin issu de germain, ave biadeus, cu (6). Au fem. ave biadn, πς (ή).

ISSUE, s. f. sortie, Egodoc, ou (fi). Qui n'a point d'issue, avigodos, oc, ov. A l'issue du souper, άμα λήγοντος του δείπνου (λήγω, fut. λήξω). Il vint à l'issue du conseil, εὐθύς από της βουλής ήλθε (έρχομαι, fut. έλεύσομαι. Issue, fin, résultat, tilos, ous (tò). Avoir une heureuse issue, xados ano-baivo, fut.

είς τουναντίον τρέπομαι, fut. τραπήσομαι.

ISTHME, s. m. langue de terre, loducio, α (δ).

ISTHMIQUE, adj. iodunzóc, ti, év. Jeux isthmiques, ίσθμια, ων (τά). Célébrer les jeus isthmiques, ἰσθμιάζω, fut. άσω.

ITÉRATIF, IVE, adj. πολύλογος, ος, ον. ITERATIVEMENT, adv. δεύπερον.

ITINERAIRE, s. m. τὸ έδοιπορικόν, εῦ.

IVOIRE, s. m. thépas, avros (6). D'ivoire, blanc comme l'ivoire, ελεφάντινες, η, εν. Garni en ivoire, έλεφαντόδετος, ος, ον. Tables moutées sur des pieds d'ivoire, αι ελεφαντόποδες τράπεζαι, ων, Alhen.

IVRAIE, s. f. plante, aipa, as (i).

IVRE, adj. μάθυσος, ος, ον. A demi ivre, impetousog, og, ov. Pas chancelants d'un homme ivre, τὸ μεθυσφαλές ίχνος, ους, Anthol. Rendre ivre, μεθύσκω, fut. μεθύσω, αcc. Être ivre, μεθύω, fut. μεθυσθήσομαι. | 🖊 🗚 fig. Ivre de plaisir, de joie, της ήδονης μεθύων, cuoa, or (partic. de μεθύω), ou sineplement ὑπερχαρής, ής, ές.

IVRESSE, s. f. midn, no (f). Revenir de son ivresse, ἀπο-μεθύσχομαι, fut. μεθυσθήocuat.

IVROGNE, s. m. ognesse, s. f. civoplut, υγος (δ): φελοπότης, ου (δ). Δα fim. φελοπότις ou simplement πότις, ιδος (ਜ). Le plus grand ivrogne, & notionator, ou : au fin. i ποτιστάτη, ης.

IVROGNER, v. n. olvophytie, e, fut. riou.

IVROGNERIE, s. f. civophuyia, as (%).

J

JAC

ABOT, s. m. poche du gosier des oiscaux, πρέλεδος, ου (δ).

JACHERE, s. f. via, as (ii) : veath, no Plein de jectance, adalovocis, ii, ov. (n): vác, ou (n): vató;, sũ (n). Mettre en jachère, veronciéu, &, fat. riou, acc.

JACHERER, v. v. veja, v. fut. wow, acc. JACINTHE, s. f. plante, váxivôc, ou (r.).

JAI

JACTANCE, s. f. adazoveia, us (i). Trait de jactance, άλαζόνευμα, ατος (τό).

JADIS, adv. mila. Au temps jedis, iv τω πάλαι γρόνω.

JAIET, s. m. voyes Jam.

JAILLIR, v. n. blutte on ave-blute, fet.

διύσω. Faire jaillir, ἀνα-Θιύζω, fut. Θύσω, (τέ) : ποῦς, gén. ποδός (έ). Os de la jambe, ασσ. Bau jaillissante, προυνές, σῦ (δ). κνήμη, ης (ή). Plut. Le petit os de la jambe,

JAILLISSEMENT, s. m. ἀνάδλυσι;, εως (ή).

JAIS, on Jaiet, s. m. pierre noire et biumineuse, γαγάτες, ου (ό).

JALON, s. m. xx pat, exoc (4).

JALONNER, ν. α. κάμαζε δι-ορίζω, fut. ίσω, αυτ.

JALOUSER, v. a. ζωλοτυπέω, ä, fulήσω, acc.

JALOUSIE, s. f. en amour, ζωλοτυπία, ας (ή). || — en général, ζωλοτυπία, ας (ή): ζπλος, ου (ό): φθόνος, ου (ό): βασκανία, ας (ή). Qui excite la jalousie, ἐπίφθονος, ος, ον. Qui ne l'excite pas, ἀνεπίφθονος, ος, ον ε αζωλος, ος, ον. Sa sagesse excite la jalousie de bien des gens, διά την συρίαν πολλοίς ἐπίφθονος ἐστι. A Sparte la richesse n'excitait pas la jalousie, ην άζωλος ἐν Σπάρτη ὁ πλοῦτος, Plut.

Jalousie, treillis d'une fenêtre, mydic, idec (i).

JALOUX, ουσε, adj. ζηλότυπος, ος, ον. Être jaloux, ζηλότυπος, ω, fat. ήσω, αcc. Être jaloux d'un rival en amour, τω άντερωντα ζηλότυπος, ω, fut. ήσω, Thémist. Ètant devenu jaloux de sa femme, τὴν αὐτοῦ γυναῦκα ζηλότυπήσας, Athén. || Être jaloux de commander, ἄρχειν ζηλόω, ω, fut. ώσω. Se montrer jaloux de ses droits, τῶν ίδιων ἀντιπτοιέσμαι, σῦμαι, fut. ήσομαι. Jaloux de sa liberté, σιλεικόθερες, ος, ον.

JAMAIS, adv. arec négation, εύπετε :
cυδέποτε. Plus que jamais, ως cυδέποτε. Je
n'ai jamais cessé d'apprendre, cυδέπετε διελιπον μανθάνων (δια-λείπω, ful. λείψω : μανθάνω, ful. μαθάσομα). Jamais auparavant,
jamais jusqu'à présent, εὐπώποτε : εὐδεπώποτε. || Sams négation, πετέ. Qui fut jamais
si méchant? τίς πώπετε εἰς τοσοῦτον ποναρίας
ἀφ-ίχετο (ἀφ-ικνίεμαι, οῦμαι, ful. ἰξομαι);
Isocr. Si jamais la prudence fut nécessaire,
c'est surtout dans cette occasion, ὁ μὶν οῦν
πχο-ών χχιρὸς, εἴπερ πώπετε, καὶ νῦν πελλῆς
φροντίδος δεῖται (δίεμαι, ful. διήσεμαι), Dém.
|| A jamais, 'pour jamais, εἰς ἀεί.

JAMBAGE, s. m. — do porte, παραστάς, σόδος (ή). — d'une chose quelconque, κώλεν, (τὸ).

JAMBE, s. f. σχέλος, ους (τὸ) : κῶλον, ου

(τό) : ποῦς, gén. ποδύς (ὁ). Os de la jambe, κνήμη, ης (ή). Plut. Le petit os de la jambe, κιρκίς, ίδος (ή). Plut. Gras de la jambe, γαστροκνήμιον, ου (τό). Qui n'a pas de jambes, άσκιλάς, ής, ής : άκωλος, ος, ον. Qui n'en a qu'une, μονοσκιλής, ής, ής : μονόκωλος, ος, ον : μονόπους, οδος (ὁ, ή). Qui a les jambes en dedans, ἡαιδοσκιλής, ής, ής : ἡαιδός, ή, όν. Qui a les jambes de travers, στριδλόκους, οδος (ὁ, ή) : στριδλός, ή, όν. Courir à toutes jambes, δσον τάχος τρέχω, fut. δραμοῦμαι. || Jambe de bois, ὁ ξύλινος ποῦς, gén. ποδός. || Jambe de force, «dans un bâtiment, ὁρθοστάτης, ου (ὁ).

JAMBON, ε. m. πετασών, ώνος (δ).

JANTE, s. f. κανθός, οῦ (δ).

JANVIER, s. m. ἰανουάριος, ου (δ), G. M. JAPPEMENT, s. m. ανυζαθμός, οῦ (δ).

JAPPER, v. n. β abζω, ful. β abζω: α νυ-ζάω, α , ful. α νω.

JAQUE, s. f. sorte de casaque, χιτών, ῶνος (δ). Jaque de mailles, χιτών ἀλυσιδωτός, οῦ (δ). JAQUETTE, s. f. χιτώνιον, ου (τὸ): χιτωνίσχος, ου (δ).

JARDÍN, s. m. κήπος, ου (δ). Petit jardin, κηπίδιον, ου (τδ). De jardin, κηπαίος, α, ον. Qui se cultive dans les jardins, κηπεύσιμος, ος, ον. Cultivé dans un jardin ου en forme de jardin, κηπευτές, ή, έν. Qui aime les jardins, φιλέκηπος, ος, εν.

JARDINAGE, s. m. κκπτία, ας (ή). S'occuper du jardinage, κηπεύω, fut. εύσω. Qui s'en occupe, κηπευτής, οῦ (δ).

JARDINER, v. n. xnmiss, ful. esou.

JARDINET, s. m. κηπίδιον, συ (τό).

JARDINIER, s. m. κηπουρός, οῦ (ὁ).

JARGON, s. m. langage particulier, ἰδίωμα,
ατος (τὸ). Jargon barbare, βαρδαροφωνία, ας

ατος (το). Γαικοί το του (δ). || Babil, στωμυλία, ας (ή).

JARGONNER, v. n. parler un langage barbare, βαρδαροφωνίω, ω, fut. ήσω: βαρδαροφωνίω, το fut. ήσω: βαρδαρίω, fut. ίσω. βαθίλες, στωμύλλω, fut. υλούμαι: στωμύλλω, ω, fut. ήσω.

JARRE, s. f. mila, no (1).

JARRET, s. m. ἡγώα, ας (ή). Plier 20 jarret, τὸ γόνο κάμπτω, fut. κάμψω.

JARRETIÈRE, s. f. nepionedic, idoc (i).
JARS, s. m. oie male, xiv, gén. xnvoc (i).

JASER; v. n. xwtille, fut. ile. JASERIE, s. f. dadiá, āç (1).

JASEUR, s. m. ecse, s. f. λάλος, η, ον. JASPE, s. m. ἴασπις, ιδος (ή).

JASPER, υ. α. ποιχίλλω ου δια-ποιχίλλω, fut. ιλώ, acc. | Jaspé, ée, ἰασπίζων, ουσα, ev (partic. d'iaσπίζω, fut. ίσω).

JASPURE, ε. f. ποίχιλμα, ατος (τό).

ATTE, s. f. παροψίς, ίδος (ή). AUGE, s. f. μέτρον, ου (τό).

JAUGEAGE, s. m. μέτρησις, εως (ή).

JAUGER, v. a. μετρίω, ω, fut. ήσω, acc. JAUGEUR, s. m. μετρητής, οῦ (ό).

JAUNATRE, adj. υπόξανθος, ος, ον : ξανθίζων, ουσα, ον (partic. de ξανθίζω, fut. ίσω).

JAUNE, adj. ξανθός, ή, όν. Être jaune ou tirer sur le jaune, ξανθίζω, fut. ίσω. Jaune clair, μήλινος, η, ον. Être d'un jaune clair, μηλίζω, fut. ίσω. | s. m. Jaune d'œuf, λέκιθος, ου (ή).

JAUNIR, v. a. rendre jaune, ξανθόν ποιέω, ω, fut. ήσω, acc. Le soleil jaunit les moissons, τά λεία ξανθά ποιεί δ ήλιος (ποιέω, ω, fut. ήσω). v. n. devenir jaune, ξανδίζω, fut. ίσω: ξανθίζομαι, fut. ισθήσομαι,

JAUNISSE, s. f. ixtepoc, ou (6). Avoir la jaunisse, ἀτεριάω, ω, fut. άσω. Qui a la jaunisse, ἀπερώδης, ης, ες.

JAVELER, v. a. δραγματεύω, fut. εύσω, acc. JAVELINE, s. f. axoversov, ou (tò).

JAVELLE, ε. f. δράγμα, ατος (τὸ).

JAVELOT, ε. m. άχων, οντος (δ) : ἀχόνnov, ου (τὸ). Lancer un javelot, ἀκοντίζω, fut. ίσω. - sur quelqu'un, τινά. Percer à coups de javelot, κατ-ακοντίζω, fut. ίσω, acc. Celui qui lance un javelot, άκοντιστής, οῦ (ό). Habile à lancer le javelot, ἀχοντιστικός, ή, όν. JE, pron. iγώ, gén. iμοῦ.

JEREMIADE, s. f. Opnivog, ou (6).

JET, s. m. βυλή, ῆς (ή). A la distance d'un jet de pierre, ίντὸς λίθου βολής. || Jet de filet, βόλος, ου (δ). | Jet de lumière, ἀχτίς, ενος (ή). | Jet d'eau, προυνός, οῦ (ό). S'élever en jet d'eau, κρουνίζω, fut. ίσω. | Jet d'un arbre, παραφυάς, άδος (ή). || D'un seul jet, tout d'un jet, όλοσχερῶς : όλοκλήρως.

jetée, χώμα χώννυμι, fut. χώσω.

Mais quand il y a un régime indirect, on renverse la phrase. Jeter une pierre à quelqu'un, λίθφ τινά βάλλω, fut. βαλώ. On lui jetait des couronnes, στεφάνοις αὐτὸν εδαλλον. Pour conserver la construction française, on emploie le verbe tou dans les composés. Il jette une pierre du haut du mur, λίθεν ἀπὸ του τείχους άφ-ίησι (άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω). ΙΙ lui jeta une tuile, αὐτῷ κεραμίδα ἐπαφ-πκε (ἐπαφ-ίημι, fut. ήσω), Plut. | Jeter dehors, ix-δάλλω, fut. δαλώ, acc. Jetez-le à la porte, έκ-δαλλε αὐτὸν θύραζε. Jeter en bas, par terre, χατα-βάλλω, fut. εαλώ, acc. Ils le jettent en bas de son cheval, αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἵππου καταbáλλουσι, Xén. Jeter une maison par terre, την οίχιαν κατα-δάλλω, fut. δαλώ, ou καθαιρίω, ω, fut. αιρήσω. | Jeter avec violence, ρίπτω, fut. ρίψω, acc. Il le jette sur des pierres, ρίπτει αὐτὸν κατὰ πετρών. Jeter de côté, jeter loin de soi, ἀπορ-ρίπτω, fut. ρίψω, acc. Ayant jeté son vêtement royal, τὴν χλαμύδα την βασιλικήν ἀποβ-βίψας, Hérodn. | Jeter l'ancre, την άγωραν χαλάω, ω, fut. χαλάσω. [] Jeter les dés, τὸν χύδον ρίπτω ου ἀναρ-ρίπτω, fut. ρίψω. Que le sort en soit jeté, αν-ερρίφθω χύδος Plut.

JETER, répandre, verser, xiw, fut. xxiow, acc. Jeter de l'eau sur les mains, repoix ύδωρ ἐπι-χέω. | Jeter du sang, αίμα ἀφίημι, fut. άφ-ήσω: αίματι βίω, fut. βεύσω, ου στάζω, fut. στάξω : αίμοββοίω, ω, fut. ήσω. Qui jette du sang, αίμοσταγής, ής, ές. Jeter du pus, ou simplement jeter, suppurer, ix-mutoxw ou ix-muiw, w, fut. now. Faire jeter, faire suppurer, ix-πυόω, ω, fut. ώσω, acc.

JETER, faire jaillir hors de soi, ap-inui. fut. ἀφ-ήσω, acc. Jeter de la lumière. φως άφ-ίημι. Jeter du seu, πυρ άφ-ίημι. | Jeter son feu, au fig. être dans toute sa force, ἀχμάζω, fut. άσω. Quand il aura jeté son premier seu, όταν παρ-αχμάση (παρ-αχμάζω, fut. άσω). | Jeter une odeur infecte. δυσώδες πνευμα άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω.

JETER, pousser, produire, en parlant des végétaux, βάλλω, fut. βαλώ, acc.: φύω, fut. JETEE, s. f. χωμα, ατος (τό). Faire une φύσω, acc. : ίημι (rare au futur), acc. Jeter des racines, ριζοδολίω, ω, fut. ήσω. Jeter JETER, v. a. lancer, βάλλω, fut. βαλῶ, beaucoup de feuilles, φυλλεφυίω, ῶ, fut. τ΄σω, acc. Jeter une pierre, λίθον βάλλω, fut. βαλώ. Jeter trop de hois. ύλουανίω, ώ, fut. rign.

IRTER, établir. Jeter les sondements d'une ou parle-t-il tout de bon? σπουδάζει ταῦτα, maison, τὰ θεμέλια τῆς οἰχίας χατα-δάλλομαι, fut. badcupat.

JETER, couler, fondre, χίω, fut. χεύσω, αcc : χωνεύω, fut. εύσω. Jeté en fonte, χυτός, ή, όν : χωνευτός, ή, όν.

JETER, au fig. Jeter dans le malheur, dans l'embarras, είς άτυχίαν, είς πράγματα έμ-βάλλω, fut. βαλώ, acc. Jeter l'épouvante dans toutes les âmes, απασι φόδον έμ-δάλλω. || Jeter un regard, les yeux, etc. Pour ces idiotismes et pour beaucoup d'autres, voyez les différents articles du dictionnaire.

se Jeter, v. r. έμαυτὸν βίπτω, fut. βίψω. — dans la mer, είς την δάλασσαν. — sur les rochers, κατά των πετρων, Plut. S'étant jeté sur la pointe de son épée, τῷ ἄκρφ ξίφει περι-πεσών (περι-πίπτω, fut. πεσούμαι). || Se jeter sur quelqu'un, ἐπί τινα ου είς τινα έφ-ερμάω, ω, fut. ήσω: τινὶ έφ-άλλεμαι, fut. αλούμαι. Se jeter à travers les combattants, τοίς μαχομένοις παρεμ-πίπτω, sut. πεσούμαι. Se jeter aux pieds de quelqu'un, γόνασί τινος προσ-πίπτω. Se jeter à son cou, τινά περιεάλλω, fut. 6αλω. | Se jeter dans un parti. αίρεσει τινὶ προσ-τίθεμαι, ƒειι. προσ-θήσομαι, σει προσ-αρτάςμαι, ώμαι, fut. ηθήσομαι. | Se jeter sur un pays, y faire invasion, είς χώραν έω-δάλλω ου είσ-δάλλω, fut. δαλώ. | Se jeter dans la mer, en parlant des fleuves, eic báλασσαν είσ-δάλλω, fut. δαλώ, ou είσ-ρέω, fut. ρεύσω.

JETON, s. m. ψηφος, ου (ή).

JEU, s. m. amusement, $\pi \alpha i \delta i \acute{\alpha}$, $\tilde{\alpha} \varsigma$ ($\acute{\eta}$). Jeu de balle, de paume, etc. Voyez ces mots. Jeu de trictrac, ou autre jeu mêlé de hasard et de combinaison, messeia, as (i). Jouer à quelqu'un de ces jeux, πεσσεύω, fut. εύσω. Jeu de dés, jeu de hasard, χυ-Geia, ας (ή). Maison de jeu, κυθευτήριον, ου (τό). Passer sa vie au jeu, περὶ κύθους τον δλον βίον δι-άγω, fut. άξω. Etre heureux nu jeu, εὐκυδίω, ω, fut. ήσω. Être malheureux, δυσχυδίω, ω, fut. ήσω. Se ruiner au jeu, τὴν οὐσίαν χατα-χυδεύω, fut. εύσω. Il a tout perdu au jeu, παντάπασι κατ-εκυθεύθη. [Cacher son jeu, au fig. dissimuler ses αιριθέντων (αν-αιρίω, ω, ful. αιρήσω), Phil. intentions, χλίπτω, fut. χλίψω.

de jeu, μετά παιδιάς. N'est-ce qu'un jeu, σομαι.

η παίζει (σπουδάζω, fut. άσομαι : παίζω, fut. παιξιομαι); Ce n'est qu'un jeu d'apprendre cela, παιδιά (sous-ent. ἐστί) ταῦτα μαθείν (μανθάνω, fut. μαθήσομαι). || Jeu de mots, παρωνυμία, ας (ή): παρονομασία, ας (ή).

Jeu, débit d'un comédien, ὑπόχρισις, εως (ή). JEUX PUBLICS, άγωνες, ων (ci). Célébrer des jeux, άγωνας τελίω, ω, fut. τελίσω. Présider aux jeux, άγωνοθετέω, ω, fut. ήσω. Qui y préside, άγωνοθέτης, ου (δ). Combattre, οκ disputer le prix aux jeux olympiques, τά δλύμπια άγωνίζομαι, fut. ίσομαι.

JEUDI, ε. m. ή του Διὸς ήμέρα, ας.

A JEUN, adv. ἀσιτί. Qui est à jeun, ασιτος, ος, ον : νησις, ιδος (ό, ή). Boire à ! jeun, νηστοποτέω, ω, fut. ήσω.

JEUNE, adj. νέος, α, ον (comp. ώτερος, sup. wratos). Les jeunes gens, ci véci, wv. Jeune garçon, μειράχιον, ου (τέ). Jeune fille, κόρη, ης (ή). Jeune homme, νεανίας, ου (δ). Se conduire en jeune homme, νεανιεύομαι, fut. εύσομαι. Jeune de caractère, τὸ Τθος νεαρός, ά, όν. Être jeune, νεάζω, fut. άσω. Redevenir jeune, ἀνα-νεάζω, fut. N'être plus jeune, παρ-ήχμαχα (parf. de παραχμάζω, fut. άσω.)

JEUNE, s. m. abstinence, γηστεία, ας (ή). Jour de jeune, ή νήστιμος ήμέρα, ας.

JEUNER, v. n. γηστεύω, fut. εύσω.

JEUNESSE, s. f. veotre, ntos (n). Dès la jeunesse, έχ νέων : ἀπὸ τῶν νέων. La première jeunesse, non, no (n). La force de la . jeunesse, ή της ηλικίας άκμη, ης, ou simplement naixía, as (n). L'éclat ou la fraicheur de la jeunesse, ωρα, ας (ή). Qui est encore dans tout l'éclat de la jeunesse, ώραῖος, α, ov. Passer sa jeunesse à quelque chose, év τινι ου περί τι την ηλικίαν δι-άγω, fut. άξω. Passer sa jeunesse dans les camps, iv στρατιωτικώ βίω νεάζω, fut. άσω, Hérodn. | La jeunesse, les jeunes gehs, oi véot, wy : tò νεανικόν, οῦ : οἱ ἐν τλικία : quelquefois τλικία, ας (ή): νεότης, ητος (ή). Nombreuse jeunesse, ή πολλή νεότης, ητος, Xén. Toute la jeunesse ennemie ayant été tuée, τῶν ἐχθρῶν ἡδηδὸν ἀν-|| Trait de jeunesse, νεανίευμα, ατος (τὸ). Faire Jeu, badinage, παιδιά, ας (ή). Par forme des traits de jeunesse, weavisύομαι, fut. εύ(sous-ent. τέχνη).

JOAILLIER, s. m. xpuroxcoc, ou (d). JOIE, s. f. χαρά, αζ (ή): ήδονή, ηζ (ή). Avoir de la joie, χαίρω, fut. χαιρτίσω: τίδομαι, fut. ποθήσομαι. — d'une chose, ini τινι. Comment pourrais-je vous marquer la joie que je ressens de vos succès? πῶς ἄν εἴην δήλος χαίρων έπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς (χαίρων, ουσα, cv, partic. de yaipw); Xén. Transports de joie, ἀγαλλίασις, εως (ή). Être transporté de joie, ἀγάλλομαι (sans fut.) : ἀγαλλιάω, &, fut. άσω : υπερ-χαίρω, fut. γαιςήσω : υπερπόδομαι, fut. ποθήσομαι: περτιπολός έχω, fut ξω. Transporté de joie, περιχαρής, ής, ές. Sauter de joie, ὑπὸ πλήθους καὶ μεγέθους τῆς χαρᾶς άνα-σκιρτάω, &, ful. ήσω, Phil. Partager la joie de quelqu'un, τινί συγ-χαίρω, fut. χαιρήσω, ου συν-ήδεμαι, fut. ποδήσομαι. | Avec joie, volontiers, ἀσμένως.

JOIGNANT, ANTE, adj. προσεχής, ής, ές: συνεχής. ής, ές: συναφής, ής, ές, avec le dat. JOIGNANT, adv. près, auprès, σύνεγγυς, gen. ou dat. Joignant la maison, ouverpus τῆ οὐάα.

JOINDRE, v. a. unir, ζεύγνυμι, ful. ζεύξω, acc. Joindre les mains, τω χείρε ou τας χείρας συμ-πλέχω, fut. πλέξω. [Au fig. Joindre une chose à une autre, ri rive παρα-ζεύγνυμι οκ έπι-ζεύγνυμι, βιε. ζεύξω. ου προσ-τίθημι, fut. προσ-θήσω, ου προσ-άπτω ου συν-άπτω, fut. άψω. Joindre le goût pour les muses aux exercices militaires, to nath τόν πολεμον άσκήσει την φιλομουσίαν παραζεύγνυμι, fut. ζεύξω, Plut. La force jointe à la prudence, ή μετά φρονήσεως ρώμη, ης. Joindre ses prières à celles d'un autre, rivi συν-εύχομαι fut. εύξομαι. Je joins mon témoignage an vôtre, έγώ σοι συμ-μαρτυρέω. i, fut. now. On forme ainsi avec la prép. cuv beaucoup de verbes composés.

Jompne quelqu'un, l'atteindre, tivos iqιχνέςμαι, εύμαι, fut. ίξομαι.

se Joindre, v. r. se toucher, se rapprocher, s'unir, συν-άπτω, fut. άψω, dat. Ces πεσσείς παίζω. Jouer aux jeux de hasard, xomontagnes se joignent, αλλήλοις συν-άπτει τὰ δεύω, fut. εύσω. Jouer de bonheur, εὐκυδίω, 🥫 βρη. | S'ajouter à, προσ-γίνεμαι, fut. γενή- ο, fut. ήσω. Jouer de malheur, δυσαυδίω, ο, σομαι, dat.: προσ-τίθεμαι, fut. προσ-τεθήσομαι, fut. ήσω. | Jouer d'adresse, au fig. τεχνάζοdat. Des troupes nombreuses vinrent se join- μαι, fut. άστμαι. Jouer au plus fin, αντιdre à lui, μεγάλη δύναμις αυτώ προσ-εγένετο τεχνάζομαι, fut. άσομαι.

JOAILLERIE, s. f. ή χρυσοχοϊκή, ης (aor. 2 de προσ-γίνομαι). A l'injustice vient se joindre l'outrage, τη άδικία πρόσ-εστιν ή ύδρις (πρόσ-ειμι, fut. έσεμαι).

Joint que, outre que, προς τω, infin.

JOINT, s. m. ou Jointure, s. f. ouvαφή, ης (ή). Jointure des membres, αρθρεν, ου (τὸ).

JOLI, IR, adj. xou ψός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Jolie pensée, το κεμέτν vózua, atoc.

JOLIET, Επτε, adj. χομψότερος, a, ev.

JOLIMENT, adv. xomyos.

JOLIVETĖS, ε. f. pl. παίγνια, ων (τż). JONC, s. m. σχοΐνος, ου (ή). De jonc, σχείνινος, η, ον.

JONCHEE, s. f. xarástpuste, euc (i). Jonchée de feuilles, φυλλάς, άδος (ή).

JONCHER, ν. α. στρώννυμι ου κατα-στρώννυμι, fut. στρώσω: στορέννυμι, οκ κατα-στερέννυμι, fut. στορέσω, acc. — la terre de roses, ρόδοις την γην. Jonché de seuilles, φυλλόστρω-TOG , OG , OV.

JONCHETS, s. m. pl. ξυλάρια, ων (τά). JONCTION, s. f. ζεύξις εως (ή). Jonction de deux sleuves, supper, ne (7). Jonction de deux armées, ouvodos, ou (i). Opérer sa jonction, our-iproper, ful. elevochen. - avec quelqu'un, rivi. — dans un lieu, siç riva rozov. Empêcher la jonction des armées, τους στρατοὺς συν-ελθείν κωλύω, fut. ύσω (συν-έρχομαι, fut. ελεύσομαι): τάς δυνάμεις δια-λαμδάνω, fut. λήψομαι, ou δια-κλείω, fut. κλείσω.

JONGLERIE, s. f. apopreia, as (i).

JONGLBUR, s. m. arúptac, cu (d). De jongleur, άγυρτικός, ή, όν. Faire le métier de jongleur, άγυρτάζω, fut. άσω.

JONQUILLE, s. f. plante, νάρκισσος, ου (δ). JOUBARBE, s. f. plante, asizwov, cu (tò). JOUE, s. f. yválog, ou (n). Ensier ses joues, τάς γνάθους φυσάω, ω, fut. ήσω. Frapper sur la joue, ἐπὶ κόρρης πατάσσω, fut. άξω, acc. JOUER, v. n. se divertir, παίζω, fut. παιξούμαι. Jouer avec quelqu'un, τινί συμ-παίζω. Jouer aux osselets, au trictrac, άστραγάλοις,

son reste, son va-tout, πάντα κύδον αναφρίπτω, fut. βίψω. | Au fig. Jouer sa vie, jouer à se faire tuer, τῷ βίῳ χυδεύω : τὸν περί του βίου χύθον άναβ-βίπτω, fut. βίψω: τὸν βίον αναβ-βίπτω, fut. βίψω. | Jouer quelque mauvais tour à quelqu'un, κακόν τί τινι ου κατά τινος μηγανάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι : κακώς τινα ποιέω, ω, fut. ήσω.

Journ d'un instrument, abe, fut. acquat, dat. Jouer de la guitare, τη κιθάρα άδω, ομ simplement κιθαρίζω, fut. ίσω. Jouer de la lyre, λυρίζω, fut. ίσω. Jouer de la flûte, αὐλίω, ω, fut. ήσω. Jouer un air sur la lyre, sur la flûte, μέλος τι λυρίζω σει αὐλίω, ώ. Tous les verbes semblables se construisent activement.

Journ une pièce de théatre, uno-reiveral, fut. χρινεύμαι, acc. Jouer le rôle d'Agamemnon, τον 'Αγαμίμνονα υπο-κρίνομαι. Jouer les premiers rôles, πρωταγωνιστέω, ω, fat. ήσω. Jouer les seconds roles, δευτεραγωνιστέω, ω, fut. riou. | Au fig. Il jous un grand rôle dans cette affaire, τούτων δή και πλείστον μέρος γέγονε (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

Journ quelqu'un, le tromper, quexilo, fut. icu, acc. : anatau, a, ful. nou, acc.

se Jouen, v. r. s'amuser, se divertir, maila, fut. παιξεύμαι. — avec quelque chose, πνί. Se jouer de quelqu'un, s'en moquer, noi iuπαίζω, sut. παιξούμαι. H Se jouer de quelque chose, s'en faire un jeu, παίγνών τι παιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. | Se jouer à quelqu'un, avoir affaire à lui, rivoc autouxi, fut. αφομαι. Se jouer à sorte partie, του πρείσσονος aπτομαι. || Se jouer, au fig. Le vent se joue dans les branches, παίζει διά των φύλλων δ ανεμος. Ses cheveux se jouaient sur ses épaules, ή κόμη έπὶ τῶν ώμων ἐκέχυτο (plus-que-parfait passif de nico, fut. nicon).

JOURT, s. m. maigrou, ou (tò). Faire son jouet de quelqu'un, παίγνιών τινα ποιώτμαι, σύμαι, fut. πουμαι. Servir de jouet à quelqu'un, παίγκον τινι πρό-κειμαι, fut. κείσομαι. Il Rire le jouet de la fortune, une rue roune beperonar, fut. workerpar.

part à des jeux, παίζων, ουσα, ο (partic. | φανώ). Il fait jour, ήμέρα γίνεται (γίνεμαι,

Jouzn, v. a. risquer au jeu. Jouer mille d se divertir, παιγνήμων ου φιλοπαίγμων, ων. drachmes, περί γιλίων δραγμών χυδεύω. Jouer ον, gén. ονος. | Qui se livre aux jeux de hasard, κυδιυτής, οῦ (δ). Joueur passionné, φιicxuecc, oc, ov. Habile joueur, muceutunde. (n. óv.

> Jouera de gobelets, ψηφοπαίκτης, ου (δ). | Joueur d'instruments à cordes, ψάλτης, 👓 (δ). Joueur de guitare, πιθαριστής, οῦ (δ). Joueur de flate, αὐλητής, εῦ (δ). Tous les instruments ont ainsi un substantif correspondant.

> JOUFFLU, σε, adj. τὰς γνάθους πεφυσημένος, η, ον (partic. parf. passif de φυσάω. ū, fut. nau).

> JOUG, s. m. ζυγός, οῦ (δ). De joug, qui va sous le joug, ζύγιος, ος, αν. Mettre sous le joug, ζυγόω, &, fut. ώσω, acc. Oter le joug, ἀνα-ζυγόω, ω, fut. ώσω, acc. : ἀναζεύγνυμι, fut. ζεύξω, aec. : λύω, fat. λύσω, acc. Qui n'est pas soumis au joug, Euroc. ος, ον. | Le joug de la servitude, δ δούλειος ζυγός, ε. Subir volontairement le joug. τὸν αύχενα τῷ ζυγῷ ὑπο-τίθεμαι, fkt. ὑπο-θήσεμαι. Chercher à secouer le joug, ζυγομαχέω, ω, fut. ricu.

JOUJOU, s. m. άθυρμάτιον, ου (τό).

JOUIR, v. n. καρπόσμαι, σύμαι, fut. ώσεμαι, acc.: ἀπο-λαύω, fut. λαύσεμαι, gén. Jouir des biens présents, τὰ παρ-όντα καρποσμαι. ούμαι: των παρ-όντων άγαθων άπο-λαύω. Les plaisirs dont on jouit, αί κατ' ἀπολαυσιν ήδοναί, ஸ். | Jouir d'une bonne santé, ம்றமார்ம். ம். fut. nom. Jouir d'un bonheur constant, tà πλείστα καλώς πράσσω, fut. πράξω.

JOUISSANCE, s. f. plaisir on avantage qu'on retire d'une chose, ἀπόλαυσις, εως (ή). || Usufruit, κάρπωσις ου έκκάρπωσις, εως (ή). Avoir la-buissance d'un bien, d'une terre. τὸ κτήμα, τὸν άγρὸν καρπόρμαι, εῦμαι, fut. ωσομαι. | Plaisir, agrément, ήδονή, ης (ή): τέρψις, εως (ή). Jouissances physiques, ai κατά τὸ σῶμα τίδοναί, ῶν.

JOUR, s. m. huipa, as (h). Point du jour, δρθρος, cu (δ): έως, w (ή). Au point du jour, ἄμα δρθρφ : ἄμα τω. Ils vinrent au point du jour, δρθριοι ήλθον (έρχομαι, fut. έλεύσεμαι). Avant le jour, περί βαθύν δρθρον. Avec le jour, aua imipa. Il commence à faire JOUBUR, s. m. Journe, s. f. qui prend jour, υπο-φαίνει τὶ τῆς τμέρας (υπο-φαίνω, fut. de παίζω, fut. παιξούμαι). | Qui aime à jouer, fut. γενήσομαι). Le jour baisse, κλίνει π κίμερα

(xxive, fut. xxive). Sur le déclin du jour, out the huspas. | Jour de sête, sopth, he (h). Jour de travail, i ipyaoupoc, ou (sous-ent. ήμέρα). Souvent en effet on sous-entend ήμέρα. Le premier jour, τῆ πρώτη. Le second jour, το δευτέρα. Il vint le second, le troisième jour, Seutepaics, tretaios Ade (Epropai, ful. ελεύσομαι). Il vint le cinquantième jour, πεντηχοσταίος ήλθε. On forme ainsi beaucoup d'autres adjectifs. Disserer de jour en jour, imépav έξ ήμέρας άνα-δάλλομαι, fut. δαλούμαι. Il y a plusieurs jours que, πολλαί ήμέραι είσιν έξ oo, indic. Quatre jours après qu'il était arrivé, την τετάρτην αὐτοῦ ήκεντος (ήκω, ful. ήξω). Dans quelques jours, όλίγων ήμερων: μετ' όλίγας ήμέρας. Dans six jours, έξ ήμερων : έντὸς έξ ήμερών. Pendant quelques jours, ολίγας ήμέρας: δι' όλίγων ήμερων. Il y a dir jours, πρό δέκα ήμερων. Depuis dix jours, την δεκάτην ήδη ήμέραν. Tous les jours, καθ' ήμέραν. Nuit et jour, νύκτα τε καὶ μεθ' ήμέραν. Passer le jour, ήμερεύω ου δι-ημερεύω, fut. εύσω. — à faire quelque chose, to rivi. Passer tout le jour sans manger, άσιτος δι-ημερεύω, ful. εύσω. Au jour le jour, καθ' πμέραν : ἐφ' πμέραν. Qui vit au jour le jour, huepoblos, os, ov.

Jours, vie, βίος, ου (δ). Il passe tranquillement le reste de ses jours, ἐν ἡσυχία τὸ λοιπὸν τοῦ βίου δια-τελεί δια-τελέω, ω, fut. τελέσω). Être sur la fin de ses jours, èν δυσμαίς τοῦ βίου εἰμί, fut. Ισομαι. A la fin de ses jours, τελευτώντος ήδη του βίου (τελευτάω, ω, fut. ήσω). Finir ses jours, του ζην άνα-παύομαι, ful. παύσομαι (ζάω, ω, fut. ζήσομαι). Il a lui-même terminé ses jours, ξαυτόν τοῦ βίου έξ-ήγαγε (ίξ-άγω, fut. άξω). Passer ou couler d'heureux jours, sunmepée, a, fut. now : ev subatμονία δι-άγω, fut. άξω : εὐδαιμονία συ-ζάω, ā, fut. ζήσω. || De nos jours, iv τῷ καθ' ἡμᾶς χρόνω, ou simplement καθ' ήμᾶς : ἰφ' ήμῶν. Jusqu'à nos jours, είς ήμας: άχρι του νυν: μέχρι τούδε. On montre encore de nos jours ce monument, δείχνυται καὶ είς ήμας τὸ μνήμα (δείχνυμι, fut. δείξω).

Jour, lumière, φως, gén. φωτός (τὸ): αὐγή, ik (ή). Donner du jour, φωτίζω, fut. ίσω, acc. : δι-αυγάζω, fut. άσω, acc. Qui a du jour, τχθην. Celle qui vous donna le jour, ή σ' έτεκε μήτης (τίχτω, fut. τέξομαι). Mettre un livre au jour, βιδλίον ix-δίδωμι, fut. δώσω, acc. Jamais mon livre ne verra le jour, οὐ μτίποτε έχ-δοθή το σύγγραμμα το έμον. Paralise ou se montrer au grand jour, ix προδήλου φαίνομαι, fut. φανήσομαι. || Mettre une pensée dans tout son jour, καλώς την διάνοιαν έχτίθεμαι, fut. έχ-θήσομαι ου άπο-δείχνυμαι, fut deikopat.

Jour, ouverture, διάφασις, εως (ή): ἀπή, τζ (ή). Percer à jour, δια-πείρω, fut. περώ, acc. | Au fig. Se faire jour l'épée à la main, την όδον τω ξίφει τέμνω, fut. τεμώ. Se faire jour à travers les ennemis, διά τῶν πολιμίων διεξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Trouver jour à s'échapper, ἀφορμήν φυγής λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc.

JOURNAL, s. m. écrit rédigé jour par jour, έφημερίς, ίδος (ή). Tenir un journal de quelque chose, ήμερολογίω, ω, fut. ήσω, acc. Tenir un journal exact de ce qui se passe, άκριδώς τὰ καθ' ήμέραν πάντα ἀπο-γράφω, fut. γράψω ου ἀπο-γράφομαι, fut. γράψομαι.

Journal, mesure de terre maispor, ou (to). JOURNALIER, IERE, adj. quotidien, xaθημερινός, ή, όν : έφημερινός, ή, όν. On tourne plus souvent par δ, ή, τὸ καθ' ἡμέραν. Ses occupations journalières, αι καθ' ήμέραν αὐτοῦ διατριδαί, ων. | Capricieux, changeant, εύμετάδολος, ος, ον : άλλοπρόσαλλος, ος, ον. Les armes sont journalières, tournez, Mars est commun, χοινός έστιν ὁ "Αρης.

JOURNALIER, s. m. ouvrier, γειρώναξ, ακτος (δ): έργάτης, ου (δ).

JOURNALISTE, ε. m. δ τὰς ἐφημερίδας συβ-βάπτων, οντος (part. de συβ-βάπτω, fut. ράψω).

JOURNEE, s. f. espace d'un jour, imiez, ας (ή). Passer la journée près du feu, πρὸς τὸ πῦρ ήμερεύω, fut. εύσω. Qui vit au jour la journée, ήμερόδιος, ος, ον. Qui dure une journée, ήμερήσιος, ος ου α, ον. | Chemin qu'on fait en un jour, à huepnoia odos, co. Faire trois journées, τριών ήμερών όδὸν πορεύομαι, fut. εύσομαι. Il est à dix journées de la ville, δέκα ήμερων όδον της πολεως άπδιαυγής, ής, ές. Faux jour, τὸ ἀκαιρον φῶς. έχει (ἀπ-έχω, ful. ἀφ-έξω). A grandes jour-|| Mettre au jour, είς τὸ φῶς ἄγω, fut. ἄξω, nées, τἤ ἐνεργῷ πορεία. || Travail d'un jour. acc. Lorsque je vis le jour, ώς είς τὸ φῶς ὁ ἡμερήσιος πόνος, συ. Prix de ce travail,

585

Payer à un ouvrier sa journée, τῷ ἰργάτη το πμερήσιον δίδωμι, fut. δώσω. Louer à la journée, καθ' ήμέραν μισθόω, ω, fut. ώσω, acc. | Bataille, μάχη, ης (ή). La journée de Marathon, ή έν Μαραθώνι μάχη. Il eut l'avantage dans cette journée, την μάχην εκράτησε (χρατέω, ω, ful. ήσω).

JOURNELLEMENT, adv. xal' nuipav: ava πασαν ήμέραν. Ce que l'on fait journellement, τὰ καθ' ήμέραν.

JOUTE, s f. άγων, ωνος (δ): αμιλλα, ns (ή). Joute sur l'eau, ναυμαχία, ας (ή).

JOUTER, v. n. - contre quelqu'un, τινί ου πρός τινα άγωνίζομαι, fut. ίσομαι, ου άμιλλάςμαι, ώμαι, fut. ήσομαι. Jouter sur l'eau, ναυμαχίω, ω, fut. ήσω.

JOUTEUR, ε. m. άγωνιστής, οῦ (δ). JOUVENCEAU, s. m. μειράκιον, ου (τό): νεανίσχος; ου (ό): ἔφηδος, ου (ό).

JOVIAL, ALE, adj. Dapos, á, óv (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

JOYAU, s. m. κειμήλιον, ου (τό). JOYEUSEMENT, adv. φαιδρώς.

JOYEUX, EUSE, adj. rempli de joie, mipiγαρής, ής, ές. Être joyeux, χαίρω, fut. χαιρήσω: ήδεμαι, fut. ήσθήσομαι — de quelque chose, rivi ou imi rivi. || Gai, de bonne humeur, ίλαρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Rendre joyeux, ίλαρόω, ω, fut. ώσω, acc.: εὐφραίνω, fut. ανώ, acc.

JUBÉ, s. m. espèce de tribune dans une Eglise, άμδων, ωνος (δ).

JUBILATION, ε. f. ἀγαλλίασις, εως (ή). Bire en jubilation, άγαλλιάω, ω, fut. άσω.

JUBILÉ, s. m. année de rémission, à the ἀφέσεως ένιαυτός, ου, Bibl.

JUCHER, v. n. ou se Jucher, v. r. xxθ-ίζω, fut. xxθ-ίσω. — sur un arbre, iπi δένδρου.

JUCHOIR, s. m. πέταυρον, ου (τδ) : κάμαξ, ακος (ή), Géop.

JUDAIQUE, adj. loudaixós, n. óv. JUDAISER, v. n. ioudattw, fut. tow. JUDAISME, s. m. icuSaïopić, oŭ (6).

JUDICATURE, ε. f. τὸ δικαστικόν, Qui concerne la judicature, δικαστικός, ή, όν. Exercer la judicature, δικάζω, fut. άσω.

ε ημερήσιος μισθός, ου : τὸ ήμερήσιον, ου Genre judiciaire, en rhétorique, τὸ δικανικὸν eidos, ous.

JUG

JUDICIAIRE, s. f. faculté intellectuelle, πριτήριον, ου (τὸ). Doué d'une excellente judiciaire, κριτικώτατος, η, ον.

JUDICIAIREMENT, adv. δικαστικώς.

JUDICIEUSEMENT, adv. φρονίμως : νουνεχόντως: συνετώς.

JUDICIEUX, κυκκ, adj. φρόνιμος, η, εν (comp. ώτερος, sup. ώτατος : συνετός, ή, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): νοῦν έγων, ουσα. ov (partic. d'iχω, fut. ίξω). Ètre ou sc. montrer judicieux, όρθως φρενίω, ω, fut. τίσω. JUGE, s. m. qui décide d'une chose. κριτής, ου (δ). Au fém. κριτίς, ίδος (ή). Bon juge, δ κριτικός, ου. Excellent juge dans cette matière, τούτων κριτικώτατος, ου. Juge severe, πριτής απριδέστατος ου απριδοδίκαιος, ου (¿). | Prendre quelqu'un pour juge d'un différend, τινά περί τινος χριτήν αίρέςμαι, ευμαι. fut. αίρήσομαι: δίαιτάν τινι περί τινος έπι-τρέπω. fut. τρέψω. Juge choisi par les parties intéressées, diaitnité, où (6). Voyez Arbitre.

Jucz, qui administre la justice, dixagrif, ου (δ). Au fém. δικάστρια, ας (ή). Juge en première instance, προδικαστής, οῦ (δ). Juge en matière capitale, δ περί θάνατον δικαστής. ου. Rtre juge, δικάζω, fut. άσω. — dans une affaire, περί τινος. Ils sont à la fois juges et parties, tournez, les coupables sont juges, αὐτοὶ οἱ ἀδικήσαντες δικάζουσι (άδικίω, ω, fut. ήσω). Ce sont des juges mercenaires, μισθού ου έπὶ μισθώ δικάζουσι.

JUGEMENT, s. m. examen d'une affaire en justice, πρίσις, εως (ή): διαδικασία, ας (ή). Jugement d'une affaire, ή περὶ τῆς δίκης χρίσις, εως. Jugement d'un accusé, ή περι του φεύγοντος πρίσις, εως (ή). Appeler en jugement, eic dixny xaléopat, copat, fut. xaλέσομαι, acc. : είς τους δικαστάς άγω, fut. aξω, acc. | Sentence prononcée par le juge. χρίσις, εως (ή): ψηφος, ου (ή). Jugement favorable à l'accusé, ή σώζουσα ψήφος, οι (partic. de σώζω, fut. σώσω). Jugement contraire, ή ἐναντία ψῆφος, ου. Jugement juste ou injuste, δικαία ή άδικος ψήφος, cu. Jugement qui n'en est pas un, nul ou non avenu, ή μη ούσα ψηφος, ου (partic. α είμί, fut. έσυμαι). Rendre un jugement, δικάζω, JUDICIAIRE, adj. δικαστικός, ή, όν. | fut. άσω. Le jugement n'est pas encore

νήσομαι). Sans jugement, ἀκρίτως.

Jugement, examen, xpious, eus (n): ifitaσις, εως (ή). - sur un ouvrage, τοῦ συγτράμματος. || Opinion , δόξα, κς (ή): γνώμη, τ; (ή). A mon jugement, κατ' έμευγε την δύξαν ομ τλν γνώμην: ώς έγωγε γινώσκω (fut. γνώσεμαι). Porter un jugement sur une chose, περί τινος γινώσκω, ful γνώocum.

Jugement, faculté de juger dans notre esprit, xpirripios, ou (tò). || Exercice de cette faculté, xpiote, suc (n). Jugement sain, n con πρίσις, εως. | Prudence, sagesse, $φ_{2}$ ούνησις, εως $(\ddot{\eta})$: σύνεσις, εως $(\ddot{\eta})$: νοῦς, οῦ (3). Avoir du jugement, ppovie, e, ful. και : σύνεσι ου νοῦν έχω, fut. ξω. Qui a du jugement, φρόνιμος, ος ου n, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): συνετός, ή, όν (comp. ώτερος; sup. ώτατος). Qui manque de jugement, άφρων, ων, ον, gén. ονος (comp. cνέστερος, sup. ανέστατος): ἀσώνετος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ἀνόητος, ος, αν (comp. otepos, sup. otatos). Etre denue de jugement, άφρόνως ου άσυνέτως συ άνοήτως έγω, ful. έξω, ou διά-κειμαι, ful. κείσομαι.

JUGER, v. a. examiner une affaire en instice, xpiva, fut. xpiva, acc. Juger une affaire, the dixne ou meet the diene xpies. fut. χρινώ. Juger um accusé, τὸν φεύγοντα xoive, fut. xoive. L'affaire n'est pas jugée, ακριτόν έστι το πράγμα. || v. n. Rendre la justice, prononcer une sentence, δικάζω, fut. aσα. Juger en faveur de quelqu'un, την δίκην τινὶ ἐπι-δικάζω, ſut. άσω, ου ἐπιχρίνω, fut. χρινώ. Juger contre quelqu'un . τινός κατα-δικάζω, fut. άσω, ου κατα-κρίνω, fut. xpiva.

Jugua, porter un jugement sur quelque chose, xpivo, ful. xpivo: Yiveaxo, ful. Yveatμαι. Autant que j'en puis juger, δου πρίνειν ἐπ' inci son : be frage revocue. Juger d'un autre par soi-même, άλλον έξ έμαυτου χρίνω, fut. xervo. Juger du bonheur par la fortune, πρός το πργύριον την ευδαιμενίαν κρίνω. Οπ pent juger par là, εκ τούτων κατ-ιδείν έστιν / fut. ήσω. Επ jurant, μετά βλασφημίας. он хах-юбые ач (хав-оран , й , Ли. хах-оферац). propos, juger convenable, άξιών, ώ, fut. ου συμ-φωνεί άλλπλοις (συμ-φωνέω, ώ, fut. πσω).

rendu, κρίσες εύπω γέγενε (γίνομαι, fut. γε-ιώσω, acc. Si vous le jugez à propos, εί σω δεκεί (δεκέω, ω, fut. δέζω).

> JUGULAIRE, adj. Veine jugulaire, i σφαγίτις φλέψ, εδός, ou simplement ή σφαγίτις.

JUILLET, s. m. icúlico, ou (i), G. M. JUIN, s. m. ioúvioc, cu (6), G. M.

JUJUBE, s. m. λωτού καρπός, αῦ (á) Hom. : λωτός, οῦ (ὁ), Hom.

JUJUBIER, s. m. hartoc, cū (ś), Hom. JULEP, s. m. χύλισμα, απος (τὸ).

JUMEAU, BLLE, adj. δίδυμος, ος, ον, ou s'il y en a trois, rpidunce, oc, ev. Deux jumeaux, οί δίδυμοι, ων. Enfanter deux jumeaux, διδυμοτοκίω, ω, fut. ήσω. Trais frères jumeaux, oi rpidupor, wv.

JUMENT, s. f. innoc, ou (i).

JUPE, s. f. Jupon, s. m. xitovicy, ου (τὸ).

JURATOIRE, adj. Evopxos, os, ow

JURÉ, iz, adj. engagé par serment, évopucç. ος, ον : ἐνώμοτος, ος, εν. || Ennemi juré, ὁ άδιάλλακτος έχθρός, οῦ.

JURÉ, s. m. citoyen prenant part à un jugement, δ δικάζων πολίτης, ου (partic. de δικάζω, ful. άσω). Jugement par jurés, τ διά των πολιτών δίκη, ης.

JUREMENT, s. m. serment, opxoc, cu (6). | Imprécation, βλασφημία, ας (ή).

JURER, v. a. 41 n. faire un serment, όμνυμι, fut. δμούμαι, acc. — de faire quelque chose, πράξειν τι ου ή μήν τι πράξειν. Je jure par tous les dieux de dire la vérité. παίντας τους θεούς δικνυμι τ' άληθές έρειν (λέγω, fut. λίξω ou έρω). Ils ont juré avec moi de délivrer la Grèce, ίμοι συν-ώμοσαν την Ελλάδα έλευθερούν (συν-όμνυμι, fal. ομούμαι : έλευθερόω, ω, fut. ώσω). Jurer sur la tête de ses enfants, κατά των παίδων ζωνυμι, fut. δμεθιμαι. Jurer par tous les dieux, πάντας τους θοούς όμνυμι. Jurer sur son âme, κατ' έξωλοίας όμνυμι. Jurer à tout propos, jurer en vain ou pour des causes légères, έπὶ τεῖς τυχούσιν όμνυμι. Sans jurer, άνωμοτεί.

Junun, blaspliemer, είς Θεον βλασφημέω, ω,

Jurer, ne pas s'accorder, dia-puviu, ü, Jugez combien, in-δυμηθήτε όσον ομ όστοσον ful. ήσω : αναρμοστέω, ω, ful. ήσω : αφ-(ἐν-θυμάομαι, σωμαι, fut. ποσμαι). | Juger à αρμέζω, fut. όσω. Ces choses jurent, παῦτα JUREUR, s. m. βλάσφημος, ου (δ).

jugement, el δικάζοντες πελίται, ων (δικάζω, niez votre argent, άπε-λαθείν τὸ άργύριεν δίfut. άσω). || Commission d'examen, έξετασταί, καιος εἶ (ἀπο-λαμβάνω, fut. λήψομαι), Aristph. 4.v (ci).

|| Étre soumis à la juridiction de quelqu'un, τινί υπόδικός είμι, fut. Ισομαι.

JURIDIQUE, adj. νομικός, ή, όν. JURIDIQUEMENT, adv. vouccos.

JURISCONSULTE, s. m. & δικανικός, οῦ: ό νεμικός, ου.

JURISPRUDENCE, s. f. science du jurisconsulte, i dixavixi, i.j. Legislation, lois, vouce. wy (ci).

JURISTE, s. m. δ δικανικός, οῦ.

JURON, s. m. βλασφημία, ας (ή).

JUS, s. m. suc des herbes ou des fruits, γυλός, οῦ (δ). Jus exprimé, χύλισμα, ατος (τὸ) : ὀπός, εῦ (ὁ). Qui a beaucoup de jus, πολύχυλος, ος, ον : πολύοπος, ος, ον. Le jus de la vigne ou de la treille, τὸ τῆς σταφυλής ἀπόσταγμα, ατος. || Suc de la viande exprimé par la cuisson, χυμός, εῦ (δ): ζωμός, εῦ (δ).

JUSANT, s. m. reflux, αμπωτις, εως (ή). JUSQUE, ou Jusques, prép. axpl ou μέχρι devant une consonne : άχρις ου μέχρις Agir justement, δικαιοπραγίω, ω, fut. ήσω. devant une voyelle. Le régime au gén. Jusqu'à | Précisément, axpicuç. Vous êtes venu jus-Suse, μέγρι Σούσων. Jusqu'au ciel, οὐρανοῦ tement à propos, μάλιστα ἐν τῷ καιρῷ πλθες μίχρι. Jusqu'à satiété, αχρι κόρου. Jusqu'ici, (έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Il partit justement jusqu'à ce lieu, μέχρις ἐνταῦθα. Jusqu'ici, jusqu'à ce temps, μέχρι τοῦδε : μέχρι τοῦ νῦν. Jusqu'à ce que, έως ου μέχρις ού, avec le futur : έως ου έως αν ου μέχρις ου αν, avec le subj. Jusqu'à ce qu'il vienne, les de έλθη : quelquefois μέχρις έως έλθη (έρχομαι, justesse, άκριδώς : όρθως. Qui parle avec jusfut. iliuoquai). Jusques à quand? μέχρι τίνος; μέγρι του; μέγρις ου; Jusques à quand nous insulterez-vous? μέχρις ου ήμιν ονειδιείς (όνειδίζω, fut. (σω);

JUSQUIAME, s. f. plante, ὑοσκύαμιος, αυ (ὁ). JUSSION, s. f. πρόσταγμα, ατος (τὸ).

JUSTAUCORPS, s. m. iuátiov, ou (tò). JUSTE, adj. équitable, dixasoc, a, or (comp. ότερος, sup. ότατος). Aristide le Juste, ω, fut. ήσω : δίκαια πράσσω, fut. πράξω : તું "Αριστείδης δ δίκαιος. Ce que vous demandez δικαιοπραγέω, ω, fut. ήσω. La justice me est juste, δίκαια αίτεις (αίτεω, ω, fut. ήσω). permet de seire cela, δίκαιος είμε ταυτα ποιείν Il est juste que, δίκαιον έστι ου δικαίως έχει (πειίω, ω, fut. ήσω). Rendre justice à celui τὸ, avec l'infin. Il est juste que je vous pur qui est offensé, τῷ ἀδικουμένφ δικάζω, sut.

misse, oixaric eini or nolaler (nolale, fut. JURI, s. m. citoyens prenant part à un au, Aristph. Il est juste que vous repre-Regarder comme juste, δικαιδω, ω, fut. ώσω, JURIDICTION, s. f. δικαιοδοσία, ας (ή). acc. : κξιώω, ω, fut. ώσω, acc. Ils trouvent juste que nous commencions la guerre, &καιούσιν ου άξιούσιν ήμας του πολέμου άρχειν (α̃₂χω, <math>ful. α̃₂ζω).

> Juste, exact, qui a de la justesse, axoiδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): όρθός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Esprit juste, & axpieric veuc, gen. vou. | Juste prix, h ixavn riun, ng. Habit juste, h ixvouμένη ἐσθής, ήτος (partic. de ixνέομαι, εύμαι, fut. ίξομαι). Soulier juste, υπόδημα πρός τὸν πόδα όν, gén. όντος (partic. d'siμί, fut. έσομαι).

> Juste, adv. axpibūs (comp. surepov, sup. έστατα) : δρθώς (comp. ότερον, sup. ότατα). Connaitre au juste, ἀχριδόω, ω, fut. ώσω, acc. Compter juste, ou raisonner juste, όρθως λογίζομαι, fut. ίσομαι. Penser juste, όρθως φρονέω ου εὖ φρονέω, ω, fut. ήσω. Chanter juste, iv μέλει άδω, fut. άσομαι. || Bien juste, tout au plus, σχολή : μόλις ου μόγις. [Au juste, άκριδώς : σαφώς : είς τὸ άκριδέστατον.

> JUSTEMENT, adv. avec équité, Smaios. comme tu arrivais, αμα τῆ σῆ ἀφίζει ομ εύθύς σου άφ-ιχομένου άπ-πλθε (άπ-έρχομαι, fut. απ-ελεύσομαι : αφ-ικνέομαι, ούμαι, fut. ίξομαι).

> JUSTESSE, s. f. axpiceia, ac (n). Avec tesse, ἀχριδολόγος, ου (ό, ή). Répondre avec beaucoup de justesse, είς τὸ ἀχριδίστατον ἀποχρίνομαι, fut. χρινούμαι.

> JUSTICE, s. f. vertu, δικαιοσύνη, ης (ή). Dans la justice sont renfermées toutes les vertus, εν δικαιοσύνη συλλήθδην πάσα άρετή έστι. Observer la justice, την δικαιοσύνην άσκίω, ω, fut riow. Agir avec justice, δυικίως ποιέω,

άσω. Demander justice, c'est-à-dire vengeance, τιμωρίαν αιτίω, ώ, fut. ήσω, ou alτέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. - à quelqu'un, τινά. - de quelqu'un ou contre quelqu'un, κατά τινος. Demander justice d'un meurtre, δίκην του φόνου άπ-αιτέω, ω, fut. ήσω. On lui a fait justice, tournez, il a joui de ses droits, των ξαυτού δικαίων έτυχε (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Se faire justice par ses propres mains, έμαυτὸν ἐκ-δικέω, ω, fut. naw.

Justice, jugement, dien, ne (n). Rendre la justice, δικαιοδοτέω, ω, fut. ήσω: δικάζω, fut. άσω. La vendre, μισθοῦ δικάζω. Appeler ou mettre en justice, είς δίκην καλέσμαι, ουμα:, fut. καλίσομαι, acc. On ne recherchait pas les auteurs, on ne les mettait pas en justice, των δρασάντων ούτε ζήτησις, ούτε δικαίωσις εγίνετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Thuc. Livrer à la justice, τοις δικασταίς ou τῷ δικαστηρίω παρα-δίδωμι, fut. δώσω, acc. Il est entre les mains de la justice, τοῖς δικασταῖς παρα-δίδοται (parf. passif de παρα-δίδωμι). Gens de justice, οἱ περὶ τὰ δικαστήρια: οἱ άπὸ τῶν δικαστηρίων: en parlant des juges, δικασταί, ων (οί): en parlant des avocats, etc.: of δι**π**ενικοί, ων.

JUSTICIABLE, adj. υπόδικος, ας, ον, dat.: ὑπεύθυνος, ος, ον, dat.

λοδύκαιες, ου (ό).

JUSTICIER, v. a. punir selon les lois, δικαιόω, ω, fut. ώσω, acc.

JUSTIFIABLE, adj. εὐαπολόγητος; ος, ον: εύπροφάσιστος, ος, ον.

JUSTIFICATIF, IVE, adj. ἀπολογητικός, ή, όν. Pièces justificatives, δικαιώματα, ων (τὰ).

JUSTIFICATION, s. f. dans le sens théologique, δικαίωσις, εως (ή), Bibl. || Excuse, désense, ἀπολογία, ας (ή). Voilà ce que je dis pour ma justification, ταῦτα ὑπὲρ ἐμαυτοῦ άπο-λογίομαι, ou simplement ταῦτα ἀπο-λογίομαι comai, ful. nocmai.

JUSTIFIER, v. a. rendre juste, dans le sens théologique, δικαιόω, ω, fut. ώσω, acc. || Déclarer innocent, τῆς αἰτίας ἀπ-αλλάσσω, ful. αλλάξω, ου άπο-λύω, fut. λύσω, acc. || Excuser, désendre, ano-logique, comai, sul. ήσομαι. - quelqu'un, ὑπέρ τινος. - la conduite de quelqu'un, περί των τινι πεπραγμένων, ou quelquefois sans préposition, τά τινι πεπραγμένα. Il ne vous est pas aisé de vous en justifier, ούκ εὐαπολόγητόν σοι τοῦτο. Rendre vraisemblable, morcopat, copat, fut. ώσομαι, acc. Il justifiait la renommée par ses actions, έργεις την δέξαν έπιστεύτο. L'évenement justifie cette imputation, πιστούται την διαδολήν ή άποβασις, Hérodn.

JUTRUX, RUSE, adj. en parlant des viandes, JUSTICIER, s. m. qui rend la justice, γυλώδης, ης, ες. En parlant des végétaux, δικασπόλος, ου (δ). || Qui aime la justice, φι- βπώδης, ης, ες. En parlant des fruits, etc. ύγρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

K

KIO

KAN, s. m. prince tartare, ήγεμών, όνος | ου (τό) : εἰκημάτιον, ου (τό) : οἰκίδιον, ου (τό). (6) : ταγός, οῦ (6).

KARABĖ, s. m. ambre jaune, Taextpoy.

KERMĖS, s. m. insecte, κώκιος, ου (δ), Théophr.: τὸ τῆς πρίνου ἄνθος, ους, Plut. Teint en écarlate avec le kermès, κοκκοδαφής, ής, ές, Clém. Al.: κοκκινεδαφής, ής, ές, Athén.: xóxxivos, n. ov, Arr.

KYR

KYNANCIE, s. f. inflammation de la gorge, xuváyyn, ng (h).

KYRIELLE, s. f. litanie, htraveia, ac (7). | Longue suite de choses semblables, είρμός , οῦ (δ) : ἐπαλληλία, ας (ή) : συνέχεια, ας (1) On tourne mieux par les adjectifs continu, successif, συνεχής, ής, ές : ἐπάλληλος, ος, ον. Kyrielle d'injures, αἱ ἐπάλληλοι βλασφημίαι, ῶν-KIOSQUE, s. m. petit pavillon, oxnviotov, Kyrielle de louanges, ol ouvegeic Enzivot, wv.

Kyrielle de plaintes, tournez, une Iliade de maux, κακῶν Ἰλιάς, άδος (ή).

KYSTE, s. m. membrane en forme de vessie pleine d'humeurs, χύστις, εως (ή).

L

LAB

LA, artic. et pron. voyez Lz.

LA, adv. de lieu, sans mouvement, ixei. - avec mouvement, excios. De là, excidev. Par la, exeivy. Çà et là, evoa xal evoa : evoev xxi eves : tyde xaxeivy : avec mouvement, δεύρο κάκείσε. Courir çà et là, δεύρο κάκείσε περι-τρέχω, fut. δραμούμαι. Par-ci par-là, žvôz zai žvôz : inagoū. Par-ci par-là, de temps en temps, farir ers : irlore. Celui-là, celle-là, extivos, n, ov. Ce lieu-là, extivos ο τόπος, ου. Quand rien n'oblige de distinguer celui-là de celui-ci, on emploie souvent ούτος, αύτη, τούτο, dont l'adverbe de lieu est ivravoa. Je suis de cette opinion-là, ταύτην την γνώμην έχω, fut. έξω. Celui-la est sage qui, εὖτος εὖ φρονεῖ (φρονέω, ω, fut. ήσω), δστις, indic. Les choses en sont venues là que, είς τοῦτο ου ένταῦθα περιέστηχε τὰ πράγματα (έστηχα, parf. de ίσταμαι), worte, infin. C'est par là que nous dissérons des animaux, τοῦτο γάρ έστιν ῷ τῶν ἀλόγων δια-φέρομεν (δια-φέρω, fut. δι-οίσω). || Làdessus, touchant ces choses, περί τεύτων. Là-dessus, sur ces entrefaites, in τῷ μεταξύ. LABEUR, s. m. πόνος, ου (δ): μόχθος, ου (δ) : χάματος, ου (δ).

LABIAL, ALE, adj. Lettres labiales, γράμματα τὰ τοῖς χείλεσιν ἐκ-φωνούμενα, ων (partic. passif d'ix-φωνέω, ω, fut. ήσω).

LABILE, adj. όλισθηρός, ά, όν.

LABORATOIRE, s. m. Ιργαστήριον, ου (τὸ). LABORIKUSEMENT, αφυ, ἐπιπόνως.

LABORIEUS EMENT, adv. ἐπιπόνως.

LABORIEUX, rusk, adj qui travaille beaucoup, φιλόπονος, ος, ον. | Qui exige du trasail, ἐπίπονος, ος, ον.

LABOUR, s. m. $\alpha \rho \circ \sigma c$, $\epsilon \omega c$ ($\dot{\eta}$). Terre en labour, $\dot{\alpha} \rho \circ \omega \rho a$, αc ($\dot{\eta}$).

LABOURABLE, adj. ἀρόσιμος, ος, ον.

LABOURAGE, s. m. action to tabourer, δεσμών τινα άφ-ίημι ου άν-ίημι. Lacher les chiens αροσις, εως (ή): άροτος; ου (δ). Saison du sur quelqu'un, κύνας τινὶ ἐπαφ-ίημι. || Lacher

LAC

labourage, ἀροτός, οῦ (ὁ). || Art de cultiver la terre, γεωργία, ας (ἡ). S'occuper du labourage, γεωργίω, ῶ, fut. ἡσω.

LABOURER, v. a. et π. ἀρόω, ω, fut. ἀρόσω, acc. Terre labourée, ἄρουρα, ας (ή). LABOUREUR, s. m. celui qui laboure, ἀρότης, ου (ό). || Gultivateur, γεωργός, οῦ (ċ). LABYRINTHE, s. m. λαδύρινθος, ου (ċ). Semblable à un labyrinthe, λαδυρινθώδης, ης, ες.

LAC, s. m. λίμνη, ης (ή).

LACER, v. a. ζώννυμι, fut. ζώσω, acc.

LACERON, s. m. plante, σόγκος ou σόγχος,
ου (ό).

LACERATION, s. f. σπαραγμός, οῦ (δ).

LACERER, v. a. σπαράσσω, fut. άξω, acc.

LACET, s. m. cordon qui sert à lacer,
σφαιρωτήρ, ῆρος (δ). || Næud pour étrangler,
βρόχος, ου (δ).

LACHE, adj. qui n'est pas tendu, χαλαρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ἀν-ειμένος, η ον (partic. parf. passif d'àν-ίημι, fut. ἀν-ήσω). || Paresseux, ἀν-ειμένος, η, ον (comme ci-dessus): ῥάθυμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): ἀνπρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Poltron, ἄνανδρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): ἢειλός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Vil, méprisable, φαῦλος, η, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Un lâche coquin, φαυλόδιός τις καὶ εὐτιδανός, οῦ.

LACHEMENT, adv. de manière à ne point serrer, χαλαρῶς: ἀνειμένως. || Négligemment, ἀνειμένως: ραθύμως: ἀντηρῶς. || Sans courage, ἀνάνδρως. || Bassement, φαύλως.

LACHER, v. a. détendre, χαλάω, ω, fut. χαλάσω, acc.: ἀν-ίημι, fut. ἀν-ήσω, acc. Lâcher la bride à quelqu'un, ἡνίας τινὶ ἀν-ίημι. Lâcher ou relâcher un prisonnier, των δισμών τινα ἀφ-ίημι ου ἀν-ίημι. Lâcher les chiens sur quelqu'un, χύνας τινὶ ἐπαφ-ίημι. [] Lâcher

une parole, φωνὰν ἀφ-ίπμι, fut. ἀφ-ήσω. [] Lücher le pied, iπὶ πόδα ἀνα-χωρίω, ῶ, fut. ήσω. [] Lâcher ou relâcher le ventre, τὰν καιλίαν λύω, fut. λύσω.

LACHETÉ, s. f. fainéantise, ραθυμία, ας (\dot{n}) : ὅχνος, ου (\dot{b}) . || Manque de courage, ἀνανδρία, ας (\dot{n}) . || Bassesse d'âme, φαυλότης, ητος (\dot{n}) . |- Faire une làcheté, φαϋλόν τι ου αἰσχρόν τι ποιέω, $\ddot{\omega}$, fut. ήσω.

LACINIÈ, εκ, adj. δι-ισπαραγμίνος, η, ον (partic. parf. passif de δια-σπαράσσω, fut. άξω). LACIS, s. m. δικτύδιον, ου (τὸ).

LACONIQUE, adj. digne des Lacédémoniens, λακωνικός, \dot{n} , $\dot{c}v$. || Bref, concis, σύντομος, ος, $\dot{c}v$ (comp. ώτερος, sup. ώτατος): βραχύς, εῖα, \dot{u} (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Style laconique, βραχυλογία, $\dot{\alpha}c$ (\dot{n}). Qui a un style laconique, βραχυλόγος, $\dot{c}c$, $\dot{c}v$.

LACONIQUEMENT, adv. συντόμως. Parler laconiquement, βραχυλογίω, ω, fut. ήσω.

LACONISME, s. m. βραχυλογία, ας (ή).

Affectation de laconisme, λακωνισμός, οῦ (δ).

LACRYMAL, ALE, adj. Fistule lacrymale,

αίγίλωψ, ωπος (δ).

LACRYMATOIRE, s. m. φακός, οῦ (δ). LACS, s. m. nænd, lacet, βρόχος, ου (δ). LACTÉ, εκ, adj. γαλακτοιιδής, ής, ές. || La voie lactée, δ γαλαξίας κύκλος, gén. γαλαξίου κύκλου.

LACUNE, s. f. place où il manque quelque chose, διλειμμα, ατος (τό).

LADANUM, s. m. λήδανον, cu (τὸ). Arbrisseau qui donne cette gomme, λήδος, cu (δ).

LADRE, adj. lépreux, λεπρός, α, όν. Pourceau ladre, δ χαλαζώδης χοῖρος, ου. Être ladre, en parlant d'un pourceau, χαλαζάω, ω, ful. ήσω. || Insensible, ἀναίσθητος, ος, ον. || D'une avarice sordide, ἡυπαρός, α, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Un ladre, ἀνὴρ ἡυπαρός ου μιχρολόγος, ου (δ): κυμινοπρίστης, ου (δ).

LADRERIE, s. f. lèpre, λέπρα, ας (ή). || Hôpital pour les lépreux, νοσοκομείον, ου (τέ). || Maladie des porcs, χάλαζα, ας (ή). || lordide avarice, ρυπαρία, ας (ή).

LAGOPHTHALMIB, s. f. $\lambda \alpha \gamma \omega \phi \theta \alpha \lambda \mu i \alpha$, $\sigma \in (\eta)$.

LAGUNE, s. f. mare d'eau stagnante, τίναγος, ους (τό). || Canal, ἀμάρα, ας (ή).

LAI, s. m. laique, λαϊκός, οῦ (δ), Eccl. || Complainte, romance, θρηνωδία, ας (ή).

LAICHE, s. f. plante graminée, κύπειρος, ου (δ).

LAID, LAIDE, adj. αἰσχρός, ά, όν (comp. αἰσχίων, sup. αἴσχίστες). Figure extrêmement laide, πρόσωπον αἴσχει ὑπερ-Εάλλεν, οντες (partic. de ὑπερ-Εάλλω, fut. δαλώ). Un peu laid, tant soit peu laid, ὕπαισχρος, ος, εν-

LAIDEUR, s. f. aloxos, cus (70).

LAIE, s. f. semelle du sanglier, n appia

LAINE, s. f. έριον, συ (τό). Couvert de laine, έριωδης, ης, ες. Qui porte de la laine, έριωφόρος, ος, σν. Travailler la laine, έριουργέω, ω, fut. ήσω. Qui travaille la laine, έριουργός, ός, όν. Action de travailler la laine, έριουργία, ας (ή). Marchand de laine, έριοπώλης, συ (δ).

LAINEUX, EUSE, adj. έριώδης, ης, ες. LAINIER, s. m. έρισπώλης, ου (δ). LAIQUE, adj. λαϊκές, ή, όν, Eccl.

LAISSE, s. f. lien pour tenir les chiens, ίμάς, άντος (δ). || Tenir en laisse, au figure, ήνιοχεύω, fut. εύσω, acc.

LAISSER, v. a. quitter, ἀπο-λείπω, fut. λείψω, acc.: ἀφ-ίπω, fut. ἀφ-ήσω, acc. Laissez tout le reste pour ne vous occuper que de cela, πάντα τ' ἄλλα ἀφ-είς ταῦτα πρᾶσσε (ἀφ-ίπμι, fut. ἀφ-ήσω: πράσσω, fut. πράζω).

|| Laissant la mer à droite, τὰν θάλασσαν ἐν δεξιᾳ πειπσάμενες (πειέτμαι, εῦμαι, fut. ήσεμαι).

LAISSER, ne pas prendre, ἀπο-λείπω, fut. λείψω, acc. Il ne lui laissa rien, οὐδὲν αὐτῷ ἀπ-ελιπε. Η Laisser la vie à quelqu'un, πνὸς φείδομαι, fut. φείσομαι.

Laisser, ometire, παρα-λίπω, fut. λέξω, acc.: παρ-ίπμι, fut. παρ-ήσω, acc.: ἰάω, ω, fut. ἰάσω, acc. Je laisse de côté ce qui concerne les dieux, τὰ μὶν διῶν ἰῶ, Sophoct.

Laisser, permettre, ἰάω, ῶ, ſut. ἰάσω, acc. : ἀφ-ίτμι, ſut. ἀφ-ήσω, acc. Laissez-moi demeurer parmi ces rochers, ſα με πίτραις ἰμ-μίνειν (ἰμ-μίνω, ſut. μενῶ), Babr. Laissez-moi boire, ἀφ-ες με πιείν (πίνω, ſut. πίσμαι). Anacr. Laisser aller, laisser échapper, laisser tomber, ἀφ-ίτμι, ſut. ἀφ-ήσω, acc. Laisser ſaire, laisser agir, laisser libre, ἀν-ίτμι, ſut. ἀν-ήσω, acc. Ayant laissé passer deux jours, ἡμίρας δια-λιπών δύο (δια-λείπω, ſut. λείψω), Plut.

Laissen, transmettre par succession, καταλείπω, fut. λείψω, acc. Laisser à scs ensants une riche succession, τοῖς παισί κτῆμα κάλλι- ου (τὸ). Habit qui tombe en lambeaux, τὸ στον κατα-λείπω, fut. λείψω, Isocr. Laisser par testament, δια-τίθεμαι, fut. δια-θήσομαι, acc. Ce qu'il leur a laissé par son testament, & autois di-ileto.

ME PAS LAISSER DE, faire une chose quand même. Je ne laisserai pas de faire, οὐδὶν ἦσσον ποιήσω (fut. de παίω, ω). Quoiqu'il m'ait fait beaucoup de mal, je ne laisse pas de l'aimer, πολλά με βλάψαντα, έμως άγαπω (βλάπτω, fut. βλάψω: άγαπάω, ω, fut. ήσω).

su Laissen, v. r. se joint en français à beaucoup de verbes, et ne s'exprime pas en grec, ou se tourne par divers idiotismes. Se laisser tomber, πίπτω ου κατα-πίπτω, fut. πεσούμαι : όλισθείνω, fut. όλισθήσω. Se laisser persuader aux discours des sages, τοις των σόφων λόγοις πείθομαι, fut. πείσομαι ου πεισθήσομαι. Se laisser aller à, έμαυτὸν ἐν-δίδωμι. fut. iv-δώσω, dat.

LAIT, s. m. γάλα, gén. γάλακτος (τὸ). Petit lait, ὀρρός, οῦ (ἐ). De lait, γαλάκτινες, n, cv. Qui ressemble au lait, γαλακτοιιδής. ής, ίς. Imiter la blancheur du lait, γαλαπτίζω, fut. ίσω. Qui a beaucoup de lait, πολυγάλακτος, ος, ον. Qui n'en a pas, άγάλακτος, ος, ον. Qui donne du lait ou qui en fait avoir, γαλακτοποιός, ός, όν. Boire du lait, γαλακτοποτίω, ω, fut. ήσω. Nourrir avec du lait, γαλακτοτροφίω, ω, fut. ήσω, acc. Cochon de lait, δελφάκιον, ου (τὸ). Frère ou sœur de lait, δμογάλακτος, ου (δ, ή). Frères de lait, ομογάλακτες ου άγάλακτες, ων (ci).

LAITAGE, s. m. τὰ γαλάκτινα, ων. LAITE, ou Laitance, s. f. yadaxtides, ων (αί).

LAITERIE, s. f. yalaxtexqueiov, au (tô)? Qui a soin de la laiterie, γαλαπτικόμος, ευ (δ, ή). LAITERON, s. m. plante, σόγκος ου σόγχος,

LAITEUX, RUSE, adj. semblable à du lait, γαλακτοειδής, ής, ές : γαλακτίζων, ευσα, ον (partic. de γαλακτίζω, fut. ίσω). Plein d'un suc laiteux, yadaxtodne, ne. ec: όπώδης, ης, ες.

LAITIERE, s. f. γαλακτοπώλις, ιδος (ή)? LAITON, s. m. métal, δρείχαλκος, ου (δ). LAITUE, s. f. herbe potagère, opidat, ακος (δ). Petite laitue, θριδώμον, ω (τὸ).

LAMBEAU, s. m. paros, ous (70) : paros, LANCETTE, s. f. speries, cu (70).

πελύσαθρον ίμάτιον, ευ.

LAMBOURDE, s. f. dexic, idec (i).

LAMBRIS, s. m. φάτνωμα, ατος (τὸ). | Au fig. toit, volte, στίγη, ης (i): χαμάρα, ac (t).

LAMBRISSER, v. a. φατνόω, ω, fut. ώσω, acc. Lambrissé, ce, φατνωτός, ή, όν.

LAMBRUCHE, ou LAMBRUSQUE, s. f. vigne sauvage, άγριάμπελος, ου (ή).

LAME, s. f. plaque de métal, thacua, ατος (το): ελασμός, ου (c): ou plus souvent πέταλον, ου (τό). Lame d'or, τὸ χρυσούν πέταλον, ου. | Lame de couteau, d'épée, etc. σπάθη, ης (ή). On tourne ordinairement par les mots épée, couteau.

LAMENTABLE, adj. ilettvic, i, or (comp. ότερος, sup. ότατος). Récit lamentable, έλεωνολογία, ας (ή). Voix lamentable, ή θρηνώδες φωνή, ής.

LAMENTABLEMENT, adv. Desivos.

LAMENTATION, s. f. 6p nvoc, cu (6).

LAMENTER, v. a. θρηνίω, ω, fut. ήσω, acc. | Se lamenter, v. r. opnviw, w, fut. ήσω : αἰάζω, fut. άξω : εἰμώζω, fut. ώξω : δδύρομαι ου δλοφύρομαι, fut. υρούμαι.

LAMIE, s. f. sorte de requin, hauix, as (1). LAMINAGE, s. m. Δλασμός, οῦ (δ).

LAMINER, v. a. ελαύνω, fut. ελάσω, acc. Laminer de l'or, πίταλα χρυσα έλαύνω. 🏞 LAMINOIR, s. m. δλαστρον, ου (τό).

LAMPE, s. f. λαμπάς, άδος (ή): λύχνος. ου (δ). Petite lampe, λαμπάδιον, ου (τὸ): λύχνιον σε λυχνίον, ου (τό).

LAMPION, s. m. λύχνος, ου (δ).

LAMPROIE, s. f. poisson, μύραινα, ης (ή)? LANCE, s. f. doggn, no (1). Bois d'une lance, δόρυ, gén. δόρατος (τό). Armé d'un lance, λογχοφόρος ου δορυφόρος, ου (ό, ή).

LANCER, v. a. βάλλω, fut. βαλώ, acc.: do-inμι, fut. do-now, acc. Lancer un traff, άκοντίζω, fut. ίσω. Lancer la foudre, κεραυνοδολίω, ω, fut. ήσω. | Au fig. Lancer contre quelqu'un des traits de raillerie, σχώμμασί τινα βαλλω, fut. βαλώ. Lancer sur quelqu'un des regards affreux, πρός τινα γοργόν βλίπω ου άνα-δλίπω, fut. δλίψεμαι. | Se lancer sur quelqu'un, πινί ομ έπί πινα έφορμάω, ω. fut. ήσω.

LANCIER, s. m. λογχοφόρος, ου (δ). LANDE, s. f. xipocc, cu (1).

LANERET, s. m. voyez LANIER.

LANGAGE, s. m. idiome d'une nation, γλωσσα, ης (ή): διάλεκτος, ου (ή): ίδιωμα, ατος (τὸ). | Manière de s'énoncer, λέξις, εως (ή). Faute de langage, σολοιχισμός, εῦ (έ). En faire, σολοικίζω, fut. ίσω. | Discours, propos, λόγος, ου (δ). Langage inconvenant, λόγος ἀπρεπής, εῦς (δ): ή τοῦ λόγου ἀσχημεσύνη, ης. LANGE, s. m. σπάργανον, ου (τό). Envelopper dans des langes, σπαργανίζω, fut. ίσω, acc.: σπαργανόω, ω, fut. ώσω, acc.

LANGOUREUSEMENT, adv. μαλαχῶς.

LANGOUREUX, RUSE, adj. μαλαχός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

LANGOUSTE, s. f. sorte de homard, ἀσταχός, οῦ (ό).

LANGUE, s. f. organe du goût et de la parole, γλώσσα, ης (ή). Qui n'a point de langue, άγλωσσος, ος, ον. Qui a trois langues, τρίγλωσσος, ος, ον. Semblable à une langue, γλωσσοειδής, ής, ές. Couper la langue, γλωσσοτεμίω, ω, fut. ήσω. — à quelqu'un, τινά. Qui a la langue coupée, γλωσσότμητος, ος, ον. || Intempérance de langue, άθυρογλωσσία, ας (ή). Retenir sa langue, en être le maître, τῆς γλώσσης κρατίω, ω, fut. ήσω, ου γλωσσακρατίω, ω, fut.. ήσω. N'en être pas maître, τῆς γλώσσης ἀχρατῶς ἔχω, fut. ξω. Coup de langue, περτομία, ας (ή). Mauvaise langue, ή κακήγορος γλώσσα, ης. Langue, langage, γλώσσα, ης (ή): φωνή, ης (ή) : διάλεκτος, ου (ή). Qui parle plusieurs langues, πολύγλωσσος, ος, ον. Parler la même langue, εμογλωσσέω, ω, ful. ήσω. Qui parle la même langue, δμόγλωσσος ομ όμοφωνος, ος, ον. Parler la langue grecque, τῷ φωνῷ ἐλληνίζω, fut. ίσω. Il nous saluait en langue grecque, ποπάζετο πμάς (ἀσπάζομαι, ful. άσομαι) τῆ ίλληνικῆ φωνῆ, ou par l'adverbe, illinvisti. || Ne pas faire de faute contre la langue, όρθῷ λόγῷ χράομαι, ωμαι, ful. χρήσομαι : δρθολογέω, ω, ful. ήσω. En faire, σολοικίζω, fut. ίσω. || Prendre langue, reconnaître les lieux, την χώραν κατα-σκοπίω, ω, ful. ήσω, acc.

Langue de terre, presqu'ile, χερσόνησος ου λιθεδολίω, ω, fut. ήσω, acc. χερβόνησος, ου (ή). — isthme, ἰσθμός, οῦ (6). | Langue-de-chien, plante, xuvoylwagov,

cu (tò). Langue-de-cerf, plante, exchenévδριον , ου (τό).

LANGUETTE, s. f. petite langue, Thusσάριον, ου (τό). | Petite lanière, γλωσσίς, ίδος (ή). || Languette d'un instrument à vent, γλωσσίς, ίδος (ή). || Languette d'une balance, xavés, évoc (6).

LANGUEUR, s. f. faiblesse, abattement, άσθένεια, ας (ή). Langueur mortelle, μαρασμός, ου (δ). Maladie de langueur, ή άθληχρά νόσος, ου.

LANGUIR, v. n. être en langueur, dobevio ω, fut. ήσω. Languir de vieillesse, τῷ γέρς παρα-χαλάω, ω, fut. χαλάσω. Languir par l'effet d'une maladie, μαλαχώς ὑπὸ τῆς νέσου έχω, fut. Εω : ἀσθενέω, ω, fut. ήσω : άβρωστίω, ω, fut. ήσω. Languir d'amour, τω έρωτι τήχομαι, fut. ταχήσομαι, ου έχ-λύομαι, fut. λυθήσομαι. | Languir dans l'oisiveté, ραστωνεύω, fut. εύσω. Languir dans la misère, τη πενία συ-ζάω, fut. ζήσω. || Faire languir, faire attendre, παρα-τείνω, fut. าะงัง, acc. | Son discours languit, devient froid, γίνεται ψυχρός ου ψυχρεύει ὁ λόγος (γίνομαι, fut. γενήσομαι : ψυχρεύω, fut. နပ်တယ).

LANGUISSAMMENT, adv. ἀσθενῶς : μαλαχώς.

LANGUISSANT, ANTE, adj. acobevic, ic. ές (comp. έστερος, sup. έστατος): μαλακός, ή. όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Avoir une santé languissante, τὸ σῶμα ἀσθενῶς έχω, fut. ξω. | Yeux languissants, οἱ άδροὶ ὀφθαλμεί, ων. || Discours languissant, δ ψυχρός λόγος, ου. Avoir un style languissant, ψυχρεύω, fut. εύσω.

LANIER, ou LANERET, s. m. oiseau de proie, ό ἀστερίας ἱέραξ αχος.

LANIERE, s. f. iµác, áντος (δ).

LANIFERE, adj. έρισφόρος, ος, ον.

LANTERNE, s. f. φάνος, ου (δ). Petite lanterne, φάνιον, ου (τὸ).

LANUGINEUX, EUSE, adj. χνοώδης, ης, ες. LAPER, v. a. λάπτω, fut. λάψω, acc.

LAPEREAU, s. m. δ νέος κόνικλος, ου.

LAPIDAIRE, s. m. λιθογλύφος, ου (δ). LAPIDER, v. a. λιθάζω, fut. άσω, acc.:

LAPIDIFICATION, s. f. ἀπολίθωσις, εως (π). LAPIDIFIER, v. a. changer en pierre, ano

λιδόω, ω, fut. ώσω, acc. | Se lapidifier, v. r. άπο-λιθόςμαι, ουμαι, σει. ωθήσομαι.

LAPIN, s. m. animal, χόνιχλος ου χόνιλος, ου (δ), Polyb.

LAPS, s. m. espace de temps, χρόνου διάστημα, ατος (τὸ). Il s'écoula un laps de temps considérable, πολύς χρόνος δι-εγένετο (δια-γίνομαι, fut. γενήσομαι).

LAQUAIS, s. m. axoxoudoc, ou (6). Petit laquais, maic, gen. maidoc (6).

LARCIN, s. m. rapine, klown, no (1). Faire un larcin, κλίπτω, fut. κλίψω, acc. Enclin au larcin, κλεπτικός, ή, όν. Penchant au larcin, κλεπτοσύνη, ης (ή). Vivre de larcins, de rapines, κλοπίμων από χειρών βιοτεύω, fut. εύσω. || La chose dérobée, κλέμμα, ατος (τὸ).

LARD, s. m. graisse de porc, to belov στίαρ, gén. στίατος. || Lard salé, τάριχος, ου (¿) : τάριχος, ους (τὸ). Marchand de lard, ταριχοπώλης, ου (δ).

LARDER, v. a. ταρίχω δια-πείρω, fut. περω, acc.

LARDON, s. m. petit morceau de lard, ταρίχιον, ου (τό). | Mot piquant, σχώμμα, ατος (τό). Lancer des lardons contre quelqu'un, τινά σχώμμασι βάλλω, fut. βαλώ.

LARES, s. m. pl. pénates, oi imigral θεοί, ών.

LARGE, adj. πλατύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος): εὐρύς, εῖα, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Qui a une large face, πλατυπρόσωπος, ος, ον. Qui a le front large, εύρυμέτωπος, ος, ον. Qui a un large dos, πλατύνωτος ου ευρύνωτος, ος, ον. Qui a de larges feuilles, πλατύφυλλος, ος, ον. On forme Ensi beaucoup d'autres adjectifs. Ouvrir une Erge bouche en parlant, πλατειάζω, fut. άσω. farge bouche, large ouverture, εὐρυστομία, (ς (ή). | Au long et au large, διεξοδιχώς.

LARGE, s. m. la haute mer, πίλαγος, cus (τὸ). Prendre le large, ἀνα-πλίω, fut. πλεύσομαι. Se tenir au large, πελαγίζω, ful. iow.

LARGEMENT, adv. δαψιλώς (comp. έστερον, sup. έστατα). Traiter largement son hôte. πάνυ λαμπρώς τινα ξενίζω, fut. ίσω. | Boire largement, άμυστὶ πίνω, fut. πίομαι, Anacr.

LARGESSE, s. f. gratification, φιλοδωρία, ας (π): φιλοδώρημα, ατος (τό). Largesse faite au peuple ou aux soldats, διανομή, ης (ή). d'avoir marché, τη όδοιπορία ου ύπο της όδοι-

Faire de grandes largesses, πάμπλειστα χρήματα δια-νέμω, fut. νεμώ. Qui fait beaucoup de largesses, φιλόδωρος ου μεγαλόδωρος, ος, cv. || Don, présent, δωρεά, ας (ή): δωρεν, ου (τό). Corrompre par des largesses, δωροκοπίω, ω, fut. ήσω. Se laisser corrompre par des largesses, δωροδοχίω, ω, fut. ήσω.

LARGEUR, s. f. πλάτος, ους (τό). Qui est d'une même largeur, ίσοπλατής, ής, ές. LARGUE, s. m. la haute mer, πίλαγος,

ouc (1ò). LARME, s. f. δάκρυον, ου (τό). Au nom. et à l'acc. sing. on peut employer δάχου pour δάκρυον, et au dat. pl. δάκρυσι pour δακρύοις. Petite larme, δακρύδιον, ου (τὸ). Verser des larmes, δακρύω, fut. ύσω. Fondre en larmes. δακρυβριέω, ω, fut. ήσω. Retenir ses larmes. τα δάκρυα κατ-έχω, fut. καθ-έξω. Ne point passer un seul jour sans répandre des larmes. ούδεμίαν ήμέραν άδαχρυτί δι-άγω, fut. άξω, Isocr. Sentir ses yeux se remplir de larmes, τά δμματα δακρύων έμ-πίπλαμαι, Χέπ. ου ύπεμπίπλαμαι, fut. πλησθήσεμαι, Luc. S'abandonner aux larmes, ὑπὸ δαχρύων χρατέρμαι, οῦμαι, fut. ηθήσομαι, Xén. Arracher à quelqu'un des larmes, δάχρυά τινι κινέω, ω, fut. ήσω, Grég.: τινά είς δάκρυα άγω, fut. άξω, Xén. Supplier quelqu'un les larmes aux yeux, parà

LARME, suc qui distille des plantes, δάκρυον, ου (τὸ). | Petite goutte de liqueur, ψεκάς, άδος (ή): ψεχάδιον, ου (τὸ).

δακρύων τινά Ικετεύω, fut. εύσω.

LARMIER, s. m. saillie d'un toit, apogréγιον, ου (τό). Partie d'une corniche, στιγαστρίς, ίδος (ή), Inscr.

LARMOYANT, ANTE, adj. δαχρυώδης, ης, ες. LARMOYER, v. n. δακρυβροίω, ω, fut. ήσω.

LARRON, s. m. onnesse, s. f. κλίπτεςου (δ). Au fém. κλέπτρια, ας (ή).

LARVE, s. f. premier état d'un insect νύμφη, ης (ή). Larves des abeilles, δ των μω λισσών γόνος, ου,...

LARVES, âmes des méchants, λαμίαι, ων (āi). LARYNGOTOMIE, s. f. λαρυγγοτομία, ας (ή). LARYNX, s. m. $\lambda \alpha \rho \nu \gamma \xi$, $\nu \gamma \gamma \rho \varsigma$ (6).

LAS, ou HELAS, interjection, Qui.

LAS, LASSE, adj. fatigué, xexunxós, via, ός (partic. parf. de χάμνω, fut. χαμούμαι). Las πορίας καιμτικός. Rire un peu las, ύπο-κάμνω, fut. καμούμαι. | Επιιυμέ, βαρυνόμενος, η, ον (partic. de βαρύνομαι, fut. υνθήσομαι): άχθόμενος, η, ον (partic. d'άχθομαι, fut. άχθόσμενος, η, ον (partic. d'άχθομαι, fut. άχθόσμενος). — de quelque chose, τικί. — de faire quelque chose, ποιών τι. Je suis las d'entendro la même chose, τὰ αὐτὰ ἀκούων άχθομαι ου βαρύνομαι. Être las de la vie, τὸν βίον δυσχεραίνω, fut. ανώ.

LASCIF, ενε, αdj. ἀσελγής, ής, ίς (comp. έστερος, μιρ. ίστατος).

LASCIVEMENT, adv. ἀσιλγῶς.

LASCIVETE, a. f. doelyeia, as (i).

LASER, ou Lasenperture, s. m. plante, sixpiev, co (vò).

LASSANT, επτπ, ασή, βαρύς, εία, ύ (comp. ύτερος, ευρ. ύτατος): ἐπίπονος, ος, ον: παματώδης, ης, ες.

LASSER, v. a. faliguer, κατα-πονίω, ω, ful. ήσω, acc. || Ennuyer, βαρύνω, ful. βαρήσω, acc. : iν-οχλίω, ω, ful. ήσω, acc. ou dat.

se Lasser, v. r. se fatiguer, χάμνω ου ἀποκάμνω, fut. καμεύμαι: κοπιάω, ω, fut. άσω.

— de quelque chose, ὑπό πνος. — à faire quelque chose, ποιών π. Après qu'il se sera lassé à la chasse, ἐπειδὰν ἀπὸ τῆς ὑήρας κοποῦῦ (κοπύομαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι). [S'ennyer, se dégoûter, κόρον λαμδάνω, fut. λήψομαι. — de quelque chase, πνός. Ils se lassent de la vie, κὐτοῖς μῖσος τῆς ζωῆς ἐγγίνεται (ἰγ-γίνομαι, fut. γενήσομαι). ne me lasse pas d'écrire, tournex, je ne cesse pas, γράφων οὐ δια-λείπω, fut. λείψω

LATENT, εκτε, adj. λανθάνων, ουσα, εν partic. de λανθάνω, fut. λήσω).

LATERAL, ALE, adj. πλάγιος, ος σε α, ον. LATERALEMENT, adv. πλαγίως.

LATICLAVE, s. m. ή πλατύσημος δοθής, ήτος.

LATIN, um, adj. βωμαϊκός, ή, όν. En latin, ἐωμαϊστί. Parler latin, βωμαϊστὶ λέγω, fut. λέξω.

LATINISER, ν. α. ἡωμαϊστὶ ακ-φέρω, fut. εξ-κίσω, ακτ.

LATINISME, s. m. i populied defic, eug. I

LATINITE, s. f. ή ρωμαϊκή γλώσσα, ης. LATITUDE, s. f. distance de l'équateur ou de l'écliptique, πλάτος, σις (τό). | Extension donnés à une règle, à un principe, άδεια, ας (ή).

LATRIE, s. f. culte qu'on rend à Dieu seul, hatpaid, ac (n).

LATRINES, s. f. pl. ἀφεδρών, ῶνος (έ). LATTE, s. f. σχίδαξ, ακες (έ).

LAURĖOLE, s. f. plante, χαμπιδάφνη, πς (π).

LAURIER, s. m. arbre, δάφνη, πς (π).

De laurier, δάφνινος, η, ον. Qui porte une
couronne de laurier, δαφνοφόρος, ος, ον : δαφνόκομος, ος, ον. Semblable au laurier, δαφνόν, δίς,

τίς, τίς. Lieu plantė de lauriers, δαφνών, δίνος
(δ). || Laurier-rose, arbrisseau, ντίριον, ου (τ).

LAVAGE, s. m. action de laver, πλύσις, sως (ή). || Eau qui sert à laver, πλύμα, ατος (τὸ).

LAVANDE, s. f. plante, νάρδος, ου (ή)? **LAVANDIÈRE**, s. f. πλύντρια, ας (ή).

LAVE, s. f. torrent de matière volcanique, δ πυρφόρος πυταμός, οῦ.

LAVEMENT, s. m. action de laver les pieds, etc. $v(\psi_{i,\zeta}, \epsilon_{\omega_{\zeta}}(\hat{\eta})$.]] Clystère, $\chi_{\lambda_{i,\zeta}}$, $\tilde{\eta}_{i,\zeta}$, $\tilde{\eta}_{i,\zeta}$, $\tilde{\eta}_{i,\zeta}$, $\tilde{\eta}_{i,\zeta}$,

se seta LAVER, v. a. — en parlant du linge, πλύνω, ας κοfut. πλυνῶ, acc. — en parlant du corps, λούω,
fut. λήfut. λόσω, acc. — en parlant des pieds et des
ut. λήse lasla tête à quelqu'un, le réprimander, τινὰ πλύνω,
fut. πλυνῶ. | Se laver d'un crime, s'en justine me fier, τὸ ἐγκλημα δια-λύομαι, fut. λύσομαι.

LAVOIR, s. m. πλυνός, οῦ (δ).

LAVURE, s. f. πλύμα, ατος (τό).

LAXATIF, IVE, adj. χαλαστικός, ή, όν. Avoir une vertu laxative, τὴν καιλίαν λύω, fut. λύσω, ου χαλάω, ω, fut. χαλάσω.

LAYETTER, s. m. χιδωτοποιός, οῦ (ο).

LAYETTE, s. f. coffret, αδωτός, εῦ (ή).

Langes d'enfant, σπάργανα, ων (τά).

LAZARET, s. m. νοσοκομείον, ου (τδ).

LAZZI, ε. π. μερφασμός, εδ (δ). Faire des lazzi, μερφάζω, fut. άσω.

LE, article masculin, δ, gén. τοῦ. || Le, pronom, αὐτός, ή, ό. Je l'aime, αὐτόν φιλώ, ω, ful. ήσω.

LÉ, s. m. largeur d'une étoffe, πλάτως, ευς (τδ). Demi-lé, τὸ ήμισυ πλάτος, ευς.

LECHEFRITE, s. f. dexavn, no (n).

LECHER, v. a. passer la langue sur,

λείχω, fut. λείξω, acc. Lécher tout autour, περι-λείχω. | Travailler avec soin, περι-εργά-ζομαι, fut. άσομαι, acc.

LECON, s. f. instruction, δίδαγμα, ατος (τό). Donner à quelqu'un des leçons de quelque chose, τινά τι διδάσαω, fut. διδάξω. Donner aux jeunes gens des leçons de verta, τους νέους την άρετην διδάσαω, fut. άξω, ου έν τῆν άρετη παιδεύω, fut. εύσω. Sont-ce là les leçons que vous leur donnez? ἄρά γε εύτω παιδεύεις αὐτούς; Recevoir de quelqu'un des leçons, ὑπό τινος διδάσκομαι, fut. διδαχθήσομαι, ου παιδεύομαι, fut. ευθήσομαι. Αρprendre quelque chose sans avoir besoin de leçons, ἀδίδακτός τι μανθάνω, fut. μαθήσομαι.

Laçon, ce qu'un maître explique, ἀνάγνωστς, εως (ή). || Séance d'un cours, ἀνάγνωστς, εως (ή). || Ce qu'un maître donne à apprendre, πρόσταγμα, ατος (τὸ). || Avertissement, remontrance, νουθεσία, ας (ή): νουθέτημα, ατος (τὸ). Faire la leçon à quelqu'un, τινὰ νουθετίω, ω, fut. ήσω.

Leçon, manière dont un texte est écrit, ανάγνωσις, εως (ή).

LECTEUR, s. m. Lectrice, s. f. qui fit, δ ἀνα-γινώσκων, οντος (partic. Φάνα-γινώσκως, fut. γνώσομαι). Au fém. ή ἀνα-γινώσκουσα, ης. Le régime à l'accusatif. || Celui dont la fonction est de lire, ἀναγνώστης, ου (δ).

LECTURE, s. f. action de lire, ἀνάγνωσις, εως (ή). Faire lecture, donner lecture, ἀναγνωσιω, fut. γνώσομαι, acc. La lecture des poètes, ἡ τῶν ποιπτῶν ἀνάγνωσις ου ἀνελιξις, εως. Qui aime la lecture, φιλαναγνώστης, ου (ό). ∦ Ce qu'on lit, ἀνάγνωσμα, ατος (τὸ). Petite lecture, ἀναγνωσμάτιον, ου (τὸ).

LÉGAL, ALE, adj. qui concerne les lois, vopuesé, n, ov. || Conforme aux lois, l'evopae, oc, ov.

LÉGALEMENT, adv. νομικώς: ἐννόμως.
LÉGALISATION, s. f. κύρωσες, εως (t).
LÉGALISER, ν. α. κυρόω, ω, fut.
ώσω, αcc.

LEGALITE, a. f. τὸ νομικόν, οῦ.

LEGAT, s. m. gouvernew d'une légation, inixposec, ω (δ) : δ inappoc, ω (δ) | Envoyé du pape, procesuric, ω (δ).

LÉGATAIRE, s. m. κληφονόμος, ου (δ). Légataire universel, κληφονόμος δλάκληφος, ος. LÉGATION, s. f. province. gouvernement, ἐπαρχία, α; (ή). || Ambassade, πριοδεία, α; (ή). LÉGENDAIRE, s. m. δ τοὺς βίους τῶν ἀγίων γράψας, αντος (partic. aor. 1 er de γράφω, fut. γράψω)

LEGENDE, s. f. vie des saints, ή των άγίων ίστορία, ας. | Inscription d'une médaille, ή του νομίσματος έπιγραφή, ής.

LEGER, ERR, adj. xcupcq, a, ov (comp. ότερος, sup. ότατος): ελαφράς , ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). | Armure legère, ώ ψιλή σκιυή, ής. Troupes légères, εί ψιλεί, ων. Léger à la course, exic, eia, o (comp. ύτερος, sup. ύτατος) : ταχύς, εία, ό (comp. ύτερος, sup. ύτατος): ὼχύπους οπ ταχύπους, οδος (δ, ή): ταχύδρομος, ος, ον. Qui a l'aile légère, àximtepos, os, ov. || Léger soupçon, i χούφη ὑπόνοια, ας. Espérance légère, ή χούφη έλπίς, ίδος. Perte légère, ή σμικρά βλάξη, ης. Pour un leger motif, ἐπί τινι τῶν φαύλων. Homme leger, άνλη κούφος, ου, σε κουφόνους, ου, ου κενόφρων, ονος. | Nourriture légère, de facile digestion, h sumsance trooph, ne. A LA Legère, ααν. προπετώς : είκη : άλλως. Parler à la légère, sixã λαλίω, ω, fut. ήσω. LEGEREMENT, adv. opposé à pesamment, κούφως. | Rapidement, ταχίως. Passer légèrement sur une chose, ακροθιγώς τινός απτομαι, fut. alequat. | Par manière d'acquit, ix naρέργου. | A la légère, προπετώς.

Lickement, un peu, δλίγον τι : μικρον τι. Légèrement blessé, μικρόν τι τρωθείς, είσα, έν (partic. aor. 1er de τιτρώσκω, fut. τρώσω). Qui n'est que légèrement instruit, παιδείας επί βραχὸ γευσάμενος, n, ov (partic. de γεύομαι, fut. γεύσομαι), Phil.

LÉGÉRETÉ, ε. f. κουφότης, ητος $(\dot{\pi})$: λαφρότης, ητος $(\dot{\eta})$. || Légèreté d'esprit, κουφόνοια, ας $(\dot{\eta})$: κενοφροσύνη, ης $(\dot{\eta})$.

LEGION, s. f. τάγμα, ατος (τὸ).

LEGIONNAIRE, s. m. & ταγματικός, οῦ.

LÉGISLATEUR, s. m. voµcolitas, cu (6).

LÉGISLATIF, τνε, adj. νομοθετικός, ή, όν.
LÉGISLATION, s. f. droit de faire des lois, νομοθεσία, ας (ή). || Corps de lois, νόμοι, ων (οί).

LEGISTE, s. m. & vojutese, eo.

LÉGITIMATION, s. f. πόρωσις, εως (ή).

– d'un enfant, ἀναδοχή, ῆς (ή).

LEGITIME, adj. conforme anx tois, erro-

μος, ος, ev. Epouse légitime, ή έννομος γυνή, aixos. Enfants légitimes, ci yvioici maides, ov. Part légitime d'un héritage, ou simplement .la légitime, κλπρος, ου (δ). || Juste, équitable, δί**καιος**, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): έσιος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

LEGITIMEMENT, adv. ἐννόμως : δικαίως. LEGITIMER, v. a. rendre légitime, xupou, w, fut. wow, acc. Légitimer un enfant, rov παίδα ανα-δέχομαι, fut. δέξομαι. | Justifier, δικαιόω, ω, fut. ώσω, acc. Ce qui légitime la résistance, τὰ δικαίαν ποιούντα τὴν ἄμυναν (ποιεω, ω, fut. τίσω).

LEGITIMITE, s. f. état d'un enfant légitime, gynotitus, nece (n). | Equité, justice d'une cause, to dixacev, cu. || Gouvernement héréditaire, ή πατρική βασιλεία, ας.

LEGS, s. m. ή κατά διαθήκην δωριά, αζ. Faire un legs à quelqu'un, τί τινι κατα-λείπω, fut. λείψω, ου δια-τίθεμαι, fut. δια-θήσομαι.

LEGUER, v. a. κατα-λείπω, fut. λείψω, acc. LEGUME, s. m. herbe potagère, λάχανον, ου (τὸ), plus usité au pluriel. Marchande de légumes, λαγανόπωλις, ιδος (ή). Marché aux légumes, λαχανοπωλείον, ου (τὸ): λάχανα, ων (τά). Cueillir des légumes, λαχανίζομαι, fut. ίσομαι, Suid. Action de cueillir des légumes, λαχανισμός, ου (ό), Scol.: λαχανεία, ας (ή), Joseph. Qui se mange ou se cultive comme légume, λαχανώδης, ης, ες, Théophr.: λαχανπρός, ά, όν, Théophr. | Légumes secs, ou qui se mangent en graine, δοπρια, ων (τά), Théophr.: χίδροπα, ων (τὰ), Théophr. Qui est de la nature des légumes secs, δσπριώδης, ης, ες, Athén. : χεδροπώδης, ης, ες, Athén. Vivre de ces légumes, όσπριοφαγίω, ω, fut. now, Hippocr.

LEGUMINEUX, RUSE, adj. δσπριώδης, ης, ες. Graines légumineuses, δοπρια, ων (τά).

LENDEMAIN, s. m. h appier, gén. th; αύριον (sous-ent. ήμέρα): ή ύστεραία, ας (sousent. ήμέρα). Le lendemain, τῆ αύριον: τῆ · bστεραία : τη ετέρα. Le lendemain matin, τη bστεραία εωθεν ου πρωέ Le lendemain du combat, τη υστεραία της μάχης. Le lendemain de son arrivée, τη υστεραία η ηλθε (έρχομαι, fut. διεύσομαι). Remettre au lendemain, είς ταύριον άνα-Εάλλομαι, fut. δαλούμαι, Hésiod. Inviter pour le lendemain, είς αύριον παρα- majesté, ἀπεισαγγελία, ας (ή). Être accusé xallo, o, fut. xalico, acc. Athen.

LENITIF, το, adj. μαλακτικός, ή, έν. Remède lénitif, τὸ μαλακτικὸν φάρμακον, ου: ππίαμα, ατος (τό).

LENT, τε, adj. βραδύς, εία, 6 (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Avoir la démarche lente, βραδυπορίω, ω, fut. τίσω. Lent à parler, βραδύγλωσσος ου βραδύστομος, ος, ον. Qui a l'esprit lent, βραδύνους, ους, ουν. Digestiolente, βραδυπεψία, ας (ή). Avoir la diges tion lente, βραδυπεπτίω, ω, fut. ήσω.

LENTE, s. f. œuf de vermine, xόνις, ιδος (ή). LENTEMENT, adv. βραδίως. Marcher lentement, βραδυπορίω, ω, fut. ήσω. Parler lentement, βραδυστομέω, ω, fut. ήσω. Se hater lentement, βραδίως σπεύδω, fut. σπεύσομαι.

LENTEUR, s. f. Beadurne, nroe (n). || Lenteur d'esprit, βραδύνοια, ας (ή). — de prononciation, βραδυστομία, ας (ή). — de digestion, βραδυπεψία, ας (ή).

LENTICULAIRE, adj. φακοειδής, ής, ές: φαχωτός, ή, όν.

LENTILLE, s. f. légume, φακός, οῦ (δ). De lentille, φάκινος, η, ον. Purée de lentilles, φακή, ής (ή). || Plante aquatique, φακὸς ό ἐπὶ τῶν τελμάτων, Diosc. || Tache sur la peau, φακός, οῦ (¿). | Verre convexe, ή φακειιδής **ὔελος**, ου.

LENTISQUE, s. m. arbre, σχίνος, ου (6). De lentisque, σχίνινες, n, ov. Huile de lentisque, σχινέλαιον, ου (τό).

LEONIN, INE, adj. λεόντειος, ος ου a, ov. Société léonine, ή οὐα ἀπὸ τοῦ ἴσου κοινωνία, ας. LÉOPARD, s. m. animal, πάρδαλις, εως (ή). LÉPRE, s. f. λίπρα, α; (ή). En être attaqué, λεπρόσμαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι.

LEPREUX, EUSE, adj. λεπρός, ά, όν.

LEQUEL, LAQUELLE, pron. relat. &, &, &. . || Lequel, interrog. τίς, τί, gén. τίνος. — en parlant de deux, πότιρος, a, ov. Lequel des deux vous paraît le plus beau? πότερός σα καλλίων δοκεί (δοκέω, ω, fut. δοξω);

LESE, dans certains mots composés. Lesereligion, lèse-nation, lèse-majesté, tò ciç tous θεούς ου είς την πόλιν ου είς τον βασιλέα άδίκημα ου ἀσίδημα, ατος. S'en rendre coupable, είς τους θεούς, είς την πολιν, είς τον βασιλέα άδικέω ου ωσεδίω, ω, fut. ήσω. Accusation de lèsede lèse-majesté, άπεισαγγελίας δίκην φεύγω,

fut. φεύξομαι. En accuser quelqu'un, απεισαγγελίας τινά γράφομαι, fut. γράψομαι.

LÉSER, v. a. βλάπτω, fut. βλάψω, acc. Je ne suis lésé en rien, οὐδὶν βλάπτομαι, fut. βλαφθήσομαι.

LÉSINB, s. f. μιχρολογία, ας (ή): ρυπαpia, as (n).

LÉSINER, v. n. μικρελογίσμαι, σύμαι, fut. ποσμαι : ρυπαρεύομαι, fut. εύσομαι.

LESINERIE, s. f. ανδρές μικρολόγου καί ρυπαρού έργον, ου (τὸ).

LÉSION, s. f. blách, ng (t).

LESSE, s. f. voyez LAISSE.

LESSIVE, 4. f. cendre ou alcali pour lessiver, χονία, ας (ή) : νίτρον, ου (τό). | Action de lessiver, πλύσις, εως (ή).

LESSIVER, v. a. blanchir à l'aide d'un alcali, γιτρόω, ω, fut. ώσω, acc. | Laver, nettoyer, πλύνω, fut. πλυνώ, acc.

LEST, s. m. - d'un vaisseau, loua, ατος (τό). Prendre pour lest ou pour servir de lest, έρματίζομαι, fut. ίσομαι, acc.

LESTAGE, s. m. louagic, ewc (n).

LESTE, adj. léger, ἐλαφρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). | Adroit, δεξιός, ά, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). | Libre dans ses propos ou dans ses actions, προπετής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

LESTEMENT, adv. légèrement, λαφρῶς. | Avec adresse, διξιώς. | Trop librement, RPORSTÕS.

LESTER, v. a. ipuatiζω, fut. iow, acc. Se lester de, έρματίζομαι, fut. ίσομαι, acc.

LÉTHARGIE, s. f. assoupissement profond, ληθαργία, ας (ή); λήθαργος, ου (δ). Tomber en léthargie, ληθαργίζω, fut. ίσω. Au fig. κάρος, ου (ό): νωθρεία, ας (ή).

LETHARGIQUE, adj. ληθαργικός, ή, όν: καρώδης, ης, ες.

LETTRE, s. f. caractère, γράμμα, ατος (τὸ): στοιχείον, ου (τὸ). Petite lettre, γραμμάτιον, ου (τό). | Épitre, missive, iπιστολή, ης (ή): γράμματα, ων (τά). Pelite lettre, imatolico, ou (tò). Écrire une lettre à quelqu'un, πρός τινα iπιστολήν γράφω, fut. γράψω. Charger quelqu'un de remettre une lettre, έπιστολήν τινι έπι-τίθημι, fut. έπιθήσω. Avoir un commerce de lettres avec quel- τῆς πολιορχίσς νύσις, εως. [Digue, χῶμα, qu'un, γράμμασι ου διὰ γραμμάτων τινὶ όμιλίω, ατος (το). Faire construire une levée. χώμα ω, fut. ήσω.

LETTRES, belles-lettres, sciences, horos, ων (ci) : γράμματα, ων (τά). S'appliquer à l'étude des lettres, περί τὰ γράμματα ου περί τους λόγους σπουδάζω, fut. άσω. Aimer les lettres, φιλολογίω, ω, fut. ήσω. Homme de lettres, φιλολογος, ου (δ). Professeur de belleslettres, λογοδιδάσκαλος, ου (δ). Enseigner les lettres, τὰ γράμματα διδάσκω, fut. διδάζω. – à quelqu'un, τινά.

A LA LETTRE, adv. xarà ligiv. Prendre une chose au pied de la lettre, κατά λέζιν, εὐ κατά τὸν νοῦν κατα-λαμβάνω, fut. λήψομαι, acc.

LETTRÉ, en, adj. πεπαιδευμένος, η, ον (partic. parf. passif de παιδεύω, fut. εύσω). Non lettré, ἀγράμματος, ος, ον : ἀπαίδευτος, 05, CV.

LEUR, adj. possessif, epérepog, a, ev. On tourne plus souvent par le gén, pluriel αὐτῶν, ἐχείνων, τούτων, ou dans le sens réfléchi ἱαυτῶν. ou dans le sens réciproque, άλλήλων.

Leur, pron. personnel, abreic, aic, oic, ou dans le sens réfléchi laurois, ais, ois, et quelquefois dans les deux sens apia. Voir la grammaire.

LEURRE, s.·m. appat, δέλεας, ατος (τὸ): δελέασμα, ατος (τό).

LEURRER, v. a. δελεάζω, fut. άσω, acc. LEVAIN, s. m. ζύμη, ης (ή). Mettre du levain dans le pain, τὸν ἄρτον ζυμόω, ω, fut. ώσω. Fait sans levain, άζυμος, ος, ον. Les pains sans levain, τὰ άζυμα, ων, Bibl. Avoir un goût de levain, ζυμίζω, fin. ίσω.

LEVANT, s. m. côté de l'orient, avazoli, \vec{n}_i ; (\vec{n}) : \vec{a} vatchai, $\vec{\omega}$ v (ai): $\vec{i}\omega_i$, ω (\vec{n}) . Du levant, άνατολικός, ή, όν : έφος, α, ον. Du levant au couchant, ἀπ' ἀνατελῆς μέχρι δύσεως. Les peuples du Levant, οἱ πρὸς εω cixcũντες, ων (cixéω, ω, fut. ήσω). | Adj. Soleil levant, ὁ ἀνα-τέλλων ήλιος, ου (ἀνα-τέλλω. fut. TELW).

LEVANTIN, INE, adj. avatolikós, n., óv : έωρς, α, ον. Les Levantins, ci άπ' άνατολής: οί πρὸς δω οἰχοῦντες (part. d'οἰχέω, ω, fut. ήσω).

LEVEE, s. f. action de lever, d'ôter, άρσις, εως (ή). Levée d'une séance, ή τοῦ συμδουλίου λύσις, εως. Levée d'un siège, ή χώννυμι, fut. χώσω. || Collecte de demers, άργυρολογία, ας (ή). En faire une, άργυρολογίω, ω, fmt. ήσω. || Recrue de gens de guerre, στρατιωτών συλλογή, ης (ή): ἀνδρολογία, ας (ή). Faire une levée, στρατιώτας συλ-λέγομαι, fut. λέξεμα: ἀνδρολογίαν ποιέομαι, εῦμαι, fut. ήσομαι.

LEVER, ν. α. hausser, αῖρω, fut. ἀρῶ, αcc. Lever de terre, ἀν τῆς γῆς αῖρω. Lever la voix, τὰν φωνὰν ἐπ-αίρω, fut. αρῶ. Lever les mains, τὰς χεῖρας ἀνα-τείνω, fut. τενῶ. Lever l'ancre, τὰν ἄγαυραν ἀν-άγεμαι, fut. αξεμαι. || Lever des impôts, ἀγαμολογίω, ῶ, fut. τοω. || Lever une armée, στρατὶαν συλ-λέγεμαι, fut. λέξεμαι. || Lever les difficultés, τὰς δυσγερείας λύω, fut. λύσω. || Faire lever, ἀν-ίστημι, fut. ἀνα-στησω, αcc. Faire lever du lit, ἐκ τῆς κλίνης διαν-ίστημι, fut. διανα-στήσω, αcc. Faire lever le siège d'une ville, πολιερκίας τὴν πελιν ἀπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω.

se Lever, v. r. ἀν-ίσταμαι, fut. ἀναστήσομαι. S'étant levés de leurs sièges, ἀναστάντις τῶν βάθρων. Se lever par honneur en présence de quelqu'un, τικὶ ὑπαν-ίσταμαι, fut. ὑπανα-στήσομαι. | Se lever, sortir du tit, τοῦ λίκτρου διαν-ίσταμαι, fut. διανα-στήσομαι. || Le soleil se lève, ὁ ήλιος ἀνα-τολικι (ἀνατολλω, fut. τελῶ).

LEVER, v. n. en parlant des plantes qui germent, βιαστάνω ου ix-διαστάνω, fut. διαστάσομαι. || En parlant d'une pâte qui fermente, ζυμόσμαι, εδμαι, fut. ωθήσομαι. Faire lever. la pâte, τὸ διευρον ζυμόω, ω, fut. ώσω.

LEVER, s. m. temps où l'on se lève, action de se lever, ἀνάστασις, εως (ή). A son lever, αὐτοῦ διαν-ισταμένου (διαν-ίσταμαι, fut. διανα στήσομαι). \parallel En parlant des astres, ἀνατολή, ῆς (ή). Au lever du soleil, ἡλίου ἀνατέλλοντος (ἀνα-τέλλω, fut. τελῶ). Il vint au lever du soleil, ὁρθριος ἡλθε (ἐρχομαι, fut. ἐλεύστμαι).

LEVIER, s. m. μοχλός, οῦ (ὁ). Soulever avec un levier, μοχλεύω, fut. εύσω, acc. Hésych.: ὀχλίζω ου μετ-σχλίζω, fut. ίσω, acc. Hom. Point d'appui du levier, ὑπομό-χλιον, ου (τὸ), Aristt.

LEVIS, adj. Pont-levis, ή κρεμαστή γί-

LÉVITE, s. m. λευΐτης, ου (δ). LÉVITIQUE, s. m. λευῖτικός, οῦ (δ). LEVRAUT, s. m. λαγώδιον, ου (τὸ). LÉVRE, s. f. χεῖλος, ους (τὸ). Petite lèvre,

χειλάριον, ου (τό). Qui a de grosses lèvres, πρόχειλος, ος, ον. Qui en a de petites, λεπτόχειλος, ος, ον. Goûter du bout des lèvres, χείλεσιν άχροις γεύομαι, fut. γεύστμαι, gén. [] Lèvres d'une plaie, χείλη, ων (τά).

LEVRIER, s. m. Levertte, s. f. δ, ή ταχυδρόμος χώων, gén. χωνός.

LEVURE, s. f. voyez LEVAIN.

LEXIARQUE, s. m. ληξίαρχος, ου (δ). LEXICOGRAPHE, s. m. λιξικογράφος, ου (δ). LEXIQUE, s. m. τὸ λιξικόν, οῦ.

LEZARD, s. m. reptile, σαῦρες, co (δ). Lézard femelle, σαύρα, ας (ή). Lézard moucheté, ἀσχάλαδος, ου (δ).

LÉZARDE, s. f. fente dans un mur, ἐωγή, ῆς (ή): ἑωγμός, οῦ (ὁ).

LEZARDE, Ez, adj. δι-εξρωγώς, υία, ός (partic. parf. de διαβ-βήγνυμαι, fut. βαγήσυμαι).

LIAISON, s. f. jonction, συνδεσμός, $ο\bar{\omega}$ (δ). || Suite, enchainement, εἰρμός, $ο\bar{\omega}$ (δ): συνάφεια, $α_{\zeta}$ (ή): συνέχεια, $α_{\zeta}$ (ή): τὸ συνεχές, $ο\bar{\omega}_{\zeta}$ (neutre de συνεχής, ής, ίς). Discours sans liaison, δ ἀσυνάρτητος λόγος, $ο\omega$. Ces choses n'ont pas de liaison entre elles, $ο\bar{\omega}$ συν-αρμόζει ταῦτα ἀλλήλοις (συν-αρμόζω, fut. όσω).

Liabon, rapports d'amitié, συνήθεια, ας (ή): εὐκιότης, ητος (ή): ὁμιλία, ας (ή). Μαυναίses liaisons, ὁμιλίαι κακαί, ων (αί). Liaison avec quelqu'un, ή πρός τινα όμιλία, ας. Avoir des liaisons avec quelqu'un, τινὶ όμιλίω, ω, fut. ήσω: συνήθως ου εὐκιως τινὶ χράσμαι, ωμαι, fut. χρήσμαι. J'ai avec eux d'étroites liaisons, εἰκιιότατα ου πάνυ εἰκιως αὐτεῖς χρωμαι.

LIANT, ARTE, adj. souple, εύχαμπτες, ας εν : ὑγρός, ά, έν (comp. ότερες, sup. ότετες), || D'un caractère sociable, εὐόμιλος, ος, εν : εὐχεινώνητος, ες, εν. || Subst. Le liant de son caractère, τὸ εὐόμιλον ου τὸ εὐπρεσήγερεν αὐτεῦ. Avoir du liant dans le caractère, εὐχοινώνητός εἰμι φύσει (εἰμί, ʃut. ἔσεμαι).

LIARD, s. m. τεταρτημόριον, cu (τό). LIASSE, s. f. δέσμη, ης (ή).

LIBATION, s. f. σπονδή, ῆς (ή). Faire une libation ou des libations, σπονδάς ποιέσμαι, οῦμαι, ful. ήσομαι, ομ d'un seul mot σπίνδω, ful. σπείσομαι. — aux dieux, aux muses, τοῖς θεοῖς, ταῖς μεύσαις. Faire des libations de vin pur, ἀκρατον σπένδω, ful. σπείσομαι.

LIBELLE, s. m. τὸ βλάσφημον σύγγραμμα, arqc. On a fait un libelle contre moi, κατ' έμου υδριστικόν τι γέγραπται (γράφω, fut. γράψω).

LIBELLISTE s. m. δ βλάσφημα γράψας, α στος (partic. aor. 1er de γράφω, fut. γράψω).

LIBERAL, ALE, adj. qui aime à donner, φιλόδωρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Qui donne ou qui dépense largement, daψιλής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Etre libéral dans ses dons ou dans sa dépense, δαψιλεύομαι, fut. εύσομαι. | Noble, généreux, δλευθέριος, ος, ον. Arts libéraux, αί έλευθέριοι παιδείαι, ων. | Ami de la liberté, φιλελεύθερος, ος, ον.

LIBERALEMENT, adv. δαψιλώς.

LIBERALITE, s. f. munificence, φιλοδωεία, ας (ή). | Gratification, φιλεδωρία, ας (ή): φιλοδώρημα, ατος (τό).

LIBERATEUR, s. m. TRICE, s. f. Daudeρωτής, οῦ (¿). Au fém. ή έλευθερούσα, ης (partic. d'iλευθερόω, ω, fut. ώσω).

LIBERATION, s. f. λύσις, εως (t).

LIBERER, v. a. lúw ou ano-lúw, ful. λύσω, acc. Libérer quelqu'un d'une dette, του χρίους τινά άπο-λύω. Se libérer d'une delle, τὸ χρέος δια-λύω.

LIBERTE, s. f. état d'une personne libre, ελευθερία, ας (ή). Aimer la liberté, ελευθεcíav ἀγαπάω, ω, fut. ήσω. Mettre en liberté, έλευθερόω, ω, fut. ώσω, acc. Quand les (partic. d'tχω, fut. tξω. - de faire quelesclaves obtiennent leur liberté, & tay cixérat ελεύθεροι γίνωνται (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Recouvrer sa liberté, Thy Eleufspian ava-lau-Cavo, fut. λήψομαι. Je vous accorde la liberté, ελεύθερον σε είναι έάω, ω, fut. έάσω. Liberté d'esprit, παράστημα, ατος (τὸ). Avoir ou conserver sa liberté d'esprit, iumτώ χρατίω, ω, ful. ήσω.

Liberte, libre arbitre, to autegouston, ou. || Indépendance, αὐτονομία, ας (ή). Jouir de sa liberté, αὐτονομία χράσμαι, ωμαι, fut. χρήσομαι.

LIBERTE, permission, ifcuoia, ac (i): abeta, ας (ή). Laisser à quelqu'un la liberté de saire quelque chose, ποιείν τι έξουσίαν ου άδειάν τινι δίδωμε, fut. δώσω. Si nous avions la liberté de délibérer, εί έξουσία βουλεύσασθαι ήμιν γένειτο (βουλεύεμαι, fut. εύσομαι: γίνομαι, ful. yevhochai).

LIBERTE, licence dans les mœurs, axidasiz ας (ή). || Licence dans les écrits, τόλμπμα, ατος (τὸ). Se donner trop de liberté dans la composition, έν τῷ συγ-γράφειν πλέεν τοῦ δίοντος τολμάω, ω, fut. πσω.

Liberte, franchise, majonoia, as (1). Avec liberté, μετά παβρησίας Parler avec liberté. παβρησιάζομαι, fut. άσομαι.

LIBERTES, droits et priviléges, s. f. pl. 70

LIBERTIN, INE, adj. débauché, axidautos, ος, ον : ἄσωτος, ος, ον. | Lascif, ἀσελγής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

LIBERTINAGE, s. m. antagia, as (1). LIBIDINEUX, RUSE, adj. daelyńc, ńc, ic. LIBRAIRE, s. m. βιδλιοπώλης, ου (¿). Petit libraire, βιδλιοχάπηλος, ου (δ).

LIBRAIRIE, s. f. commerce de livres, h περί τὰ βιδλία ἐμπορία ας. || Science du libraire, ή περί τὰ βιδλία έμπορική, ής. || Magasin de livres, βιέλιοπωλείον, ου (τό), Athén.

LIBRATION, s. f. ταλάντωσις, εως (ή). LIBRE, adj. d'une condition libre, Divθερος, α, ογ. Rendre libre, Δευθερόω ου απelevolepow, w, fut. wow, acc.

LIBRE, indépendant, autovous, cc, ev. Etre libre, αὐτονομία χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι : ἐμαυτοῦ εἰμι, fut. ἐσομαι. | Qui a la permission, έξουσίαν ου άδειαν έχων, ουσα, ον que chose, moutiv rt. Il est libre de faire ce qu'il veut, εξ-εστιν αὐτῷ πράσσειν ό,τι βούλεται (έξ-εστι, impers. fut. έξ-έσται : βιύλομαι, fut. βουλήσομαι).

Libre, débarrassé, dégayé, Disúlepos, a, ov, avec le gén. ou plus souvent ἀπ-ηλλαημένος, η, εν, ου άπ-αλλαγείς, είσα, έν (partic. passif d'aπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω), gén. Libre de tout soin, πάσης φραντίδος απ-αλλαγείς, siga, iv. On tourne plus souvent par des adjectifs composés. Libre de crainte, aderis, ής, ές. Libre d'affaires, απράγμων, ων, ον, gén. ονος. Ventre libre, ή ύγρα κειλία, ας.

Libre, franc, εὐθυβρήμων, ων, ον, gén. ονος: παρρησιαστικός, ή, όν. || Licencieux dans sa conduite ou dans ses propos, axolactos. ος, ον : ἀσελγής, ής, ές. Tenir des propos trop libres, aioxeà phigganai, sut. phig-Espan

librement et sans contrainte, αὐτωκλεύστω καὶ ἐκουσίω γνώμη τοῦτο ἔπραξε (πράσσω, fut. parf. passif de συν-δίω, ω, fut. δήσω), Basil. πράξω).

LICE, s. f. carrière pour les courses, στάδιον, ου (τὸ). Courir à pied dans la lice, σταδιοδρομέω, ω, fut. ήσω. | Au figuré. Entrer en lice, είς άγωνα συν-έρχομαι, fut. ελεύcouzu.

LICE, s. f. chienne de chasse, xww, gén. χυνός (ή).

LICENCE, s. f. permission, έξουσία, ας (ή): άδεια, ας (ή). || Liberté excessive, àxcλασία, ας (ή). Se donner ou prendre trop de licence, ἀχολασταίνω ου ἀχολαστίω, ω, fut. 1,00. || Licence que se donnent les auteurs, les poetes, abeca, as (i), Gramm.

LICENCIEMENT, s. m. apeac, ewc (i). LICENCIER, v. a. congédier, àp-inui, tit. ap-now, acc. || Se licencier, s'émanciper, τολμάω, ω, fut. ήσω

LICENCIBUSEMENT, adv. ἀχολάστως.

LICENCIEUX, EUSE, adj. axxxactoc, oc, ον : ἀσελγής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): αν-ειμένος, η, ον (partic. parf. passif d'àn-inμt, fut. àn-ήσω). Mener une vie licencieuse, βίον αν-ειμένον αγω, fut. αξω.

LICITATION, s. f. ἀποκήρυξις, εως (ή). LICITE, adj. θεμιτός, ή, όν : εννομος, ος, ον. Il ne lui est pas licite, οὐ θέμις έστιν αὐτῷ : οὐ κατὰ νόμον έξ-εστιν αὐτῷ, ou simplement αὐτῷ củx ίξ-εστι, fut. ἰξ-έσται. - de faire quelque chose, ποιείν τι.

LICITEMENT, adv. έγνόμως.

LICITER, ou faire Liciter, v. a. anoπερύσσω, fut. ύξω, acc.

LICOL, ou Licou, s. m. $\beta \rho \circ \chi \circ \varsigma$, ou (δ) . LICORNE, s. f. animal, μονόχερως, ωτος (¿). LICTEUR, s. m. ραδδούχος, ου (δ).

LIE, s. f. τρύξ, gén. τρυγός (ή). Plein de lie, τρυγώδης, ης, ες. Qui n'a point de lie, άτρυγος, ος, εν. $\|$ Lie du peuple, όχλος, ου (δ). LIEGE, s. m. arbre, φελλός, οῦ (ό).

| Écorce, φελλός, οῦ (ό). De liège, φελλινος, n, cy.

LIEGRUX, RUSE, adj. φελλώδης, ης, ές. δεσμεί ου τὰ δεσμά, ων. Rompre ses liens,

LIBREMENT, adv. ελευθέρως. Il. l'a fait | par les liens de la plus étroite amitié, εξε την ακραν φιλίαν τινί συν-δεδεμένος η, ον (partic.

LIENTERIE, s. f. maladie, Austrepia, ac (ή). Attaqué d'une lienterie, deuvrepixic, ή, έν. LIER, v. a. serrer avec un lien, die. ω, fut. δήσω, acc. Lier à ou contre, τί τινι προσ-δέω, ω. Lier ensemble, συν-δέω, u, acc. || Lier la langue, au figuré, 元 γλώσση δεσμόν έπι-τίθημι, fut. έπι-θήσω. Eleclié par un serment, δρασις ζν-δέσμαι, σύμαι, fut. δεθήσομαι, **ου έ**ν-έχομαι, fut. έν-σχεθήσομαι. Se lier par des serments réciproques, δρχους συν-άπτω, fut. άψω.

LIER, joindre, unir, ouv-δίω, ω, fut. δήσω, acc. : συν-άπτω, fut. άψω, acc. : κιλλάω συ συγ-χολλάω, ω, fut. ήσω, acc. Lier amitié avec quelqu'un, πρός τινα φιλίαν ποιίομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Être très-lié avec quelqu'un, οίχείως τινὶ χράομαι, ωμαι, fut. χρήσομαι. Être lié à quelqu'un par la parenté. χατά τὸ γένος τινὶ προσ-ήχω, fut. ήξω. Lier conversation avec quelqu'un, διά λόγων τινί συμ-μίγνυμι, fut. μίξω : είς λόγους τινὶ έρχομαι ου συν-ίρχομαι, fut. ελεύσομαι. [Lier les mots entre eux, τὰ ῥήματα πρὸς άλληλα συνείρω, sans futur. Discours bien lie, λόγος εδ συνεστώς, ώτος (συν-εστώς pour συν-εστηχώς, part. parf. de ouv-ioranai). Ces choses sont tellement liées entre elles qu'on ne saurait les séparer, συν-εζευχται μέν ταύτα καί χωρισμέν ού δέχεται (συ-ζεύγνυμαι, fut. ζυγήσομαι : δέχομαι, fut. δέξομαι), Aristt. | Se lier à, se rapporter à, άρμοζω, fut. όσω, avec le dat. ou avec πρός et l'acc. : συμ-φωνίω, ω, fut. ήσω, dat. : συν-άδω, fut. άσομαι, dat. | Se lier avec, contracter amilié, φιλίαν ποιέςμαι, ουμαι, fut. ήσομαι, avec πρός et l'acc. : οίχιιόομαι. ούμαι, fut. ωθήσομαι, dat.

· LIERRE, s. m. x1000's, ou (6). De lierre xίσσινος, η, ον. Semblable au lice, 😅 🖊 des feuilles de lierre, πισσοειδής, ής, 🐼 LIESSE, s. f. joie, xapá, ã; (ń).

LIEU, s. m. endroit, τόπος, ου (έ): χώρος cu (6). En ce lieu, voyes Ici. En quel lieu? voyez Ov. En quelque lieu que, voyes Quet-LIEN, s. m. δισμός, οῦ (δ) : au pl. οἱ QUE PART QUE. En tout lieu, voyez Partour. En aucun lieu, voyez Nulle Part. En temps τὰ δισμά ἀποβ-βήγνυμι, fut. βήξω. Les liens et lieu, ἐν καιρῶ. Mettre chaque chose en de l'amitié, οἱ τῆς φιλίας δισμοί, ων. Attaché son lieu, τὰ καθ' έκαστον δια-τάσσω, fut. τάζω.

Venir dans un même lieu, είς ταὐτὸ συνέρχομαι, fut. ελεύσομαι.

Lieu, pays, χώρα, ας (ή). De quel lieu est-il? ποδαπός έστι; ∥ Description d'un lieu, τοπογραφία, ας (ή). Faire la description d'un lieu, τοπογραφίω, ῶ, fut. ήσω, acc.

Lieu, sujet, occasion, ἀφορμή, ῆς (ή). Donner lieu à délibérer, ἀφορμὴν τοῦ βουλεύεσοαι δίδωμι, fut. δώσω. Quand il y a lieu de faire quelque chose, δταν ποιεῖν τι παρ-ῷ [πάρ-ειμι, fut. έσωιαι). Il n'y a pas lieu de deuter, cela ne donne lieu à aucun doute, ταῦτα ἀπορίαν cùx έχει (έχω, fut. έξω). Je n'ai pas lieu de me plaindre de vous, οὐκ έχω ὅ,τι σοι ἐπι-τιμήσω (ἐπι-τιμάω, ῶ, fut. ήσω).

Lieu, naissance, origins, γίνος, ους (τδ). Être issu de bon lieu, ίξ ἀγαθῶν γίγονα (parf. de γίνομαι, fut. γενήσομαι). Être issu de bas lieu, ίξ ἀσήμου γίνους εἰμί, fut. ἴσομαι.

Lieu, place qu'on tient pour un autre, τάξις, εως (ή): μέρος, ους (τό). Il me tient lieu de père, έστι μοι ἐν πατρὸς μέρει. Il me tient lieu de frère, ἐκεῖνον ἐν ἀδελφοῦ τάξει ἔχω, fut. ἔξω. Il croit que cela tient lieu de mérite, τοῦτο ἐν ἀρετῆς μέρει τίθεται (τίθεμαι fut. θήσομαι). Tenir lieu de tout, ἀντὶ πάντων εἰμί, fut. ἔσομαι. En mon lieu et place, ἀντὶ ἐμοῦ: ὑπὲρ ἔμοῦ.

AU LIEU DE, prép. avri, gén., et devant un verbe, avil tou, avec l'infin. Choisir un député au lieu d'un autre, πρεσδευτήν άλλον άντ' άλλου αίρέομαι, ούμαι, sut. αίρήσομαι. Il fait la guerre au lieu de rester en paix, dyri του είρήνην άγειν, πολεμεί (άγω, fut. άξω: πολεμέω, ω, fut. ήσω). Au lieu de, devant un verbe, se tourne aussi par lorsque, tant s'en faut, etc. Il veut commander, au lieu d'obéir, tournez, lorsqu'il lui faudrait obéir, άρχειν βούλεται, δέον αὐτὸν άρχεσθαι (βούλομαι, fut. βουλήσομαι : άρχω, fut. άρξω). Au lieu de les aimer, je les déteste, tournez, je suis si loin de les aimer, τοσοῦτον δίω τοῦ φιλείν έχείνους, ώστε χαὶ μισείν (δέω, fut. δεήσω : φιλέω, ω, fut. ήσω : μισέω, ω, ful. ήσω). Au lieu de s'opposer à ses entreprises, ils combattent avec lui, tournez, non-seulement ils ne s'opposent pas, cux έπως άντι-πράσσουσιν, άλλά καί συ-στρατεύουσιν (άντι-πράσσω, fut. πράξω : συ-στρατεύω, fut.

εύσω). | Au lieu que, se tourne ordinairement par μίν et par δί. Il parle sériousement, au lieu que vous plaisantez, ἐκεῖνος μὲν σπουδάζει, σὰ δὲ παίζεις (σπουδάζω, fut. άσω: παίζω, fut. παιξοῦμαι).

Lieux communs, terme de rhétorique, oi pritopixel tonol, wi.

Lieux d'aisence, latrines, ἀφεδρών, ῶνος (δ). LIEUTENANCE, s. f. ὑπαρχία, ας (ή).

LIEUTENANT, s. m. ὅπαρχος, ου (δ). Lieutenant général d'une armée, ἀντιστράτηγος, ου (δ).

LIEVRE, s. m. λαγώς, ώ (δ). Petit lièvre ou levraut, λαγώδιον, ω (τό). De lièvre, λαγώος, α, ον. Chasse au lièvre, λαγωδολία, ας (τ).

LIGAMENT, s. m. imideamos, ou (6).

LIGATURE, s. f. ἐπίδεσις, εως (ή). Faire la ligature d'une plaie, τὸ τραῦμα ἐπι-δίω, ω, fut. δήσω.

LIGNAGE, s. m. voyez Ligner.

LIGNE, s. f. trace, γραμμή, ῆς (ή). Ligne droite, ή εὐθεῖα, ας (sous-ent. γραμμή). Ligne courbe, ή κυρτή, ῆς. Ligne perpendiculaire, ή κάθετος, ου.

LIGNE d'écriture ou d'impression, στίχος, ω (δ). Écrire entre les lignes, παριγ-γράφω, fut. γράψω, acc. | Mettre ou porter en ligne de compte, tλ-λογίω, ω, fut. ήσω, acc. : λογίζομαι, fut. ίσομαι, acc.

Ligne, cordeau, στάθμη, ης (ή). Tirer à la ligne, πρὸς στάθμην εὐθύνω, fut. υνῶ, αcc. : δια-σταθμάσμαι, ωμαι, fut. ήσομαι, αcc.

Ligne à pêcher, κάλαμος, ου (δ). Pêcher à la ligne, καλαμεύω, fut. εύσω. Pêcheur à la ligne, καλαμευτής, οῦ (δ).

Lican équinoxiale on équateur, δ ίσημερινός χύκλος, ου.

LIGNE de bataille, παράταξις, εως (ή). Première, dernière ligne, ή πρώτη, Ισχάτη τάξις, εως. Ranger en ligne, παρα-τάσσω, fut. τάξως acc. || Ligne de circonvallation, περιτείχισμας ατος (τὸ).

Ligne, en généalogie, σειρά, ας (ή). Ligne paternelle, maternelle, ή πατρώα ου μητρώα σειρά, ας.

LIGNÉE, s. f. progéniture, γόνος, ου (ό).

|| Race, γίνος, ους (τὸ).

LIGNEUX, RUSE, adj. ξυλοειδής, ής, ές.
LIGUE, s. f. confédération, συμμαχία.

ας (1). Faire ligue avec quelqu'un, συμμαχίαν πρός τινα ποιέςμαι, ούμαι, ful. ήσομαι. Rompre une ligue, συμμαγίαν δια-λύω, fut. λύσω. | Ligue, les confédérés mêmes, σύμμαχοι, ων (οί).

Lieux, complot entre particuliers, orásic, εως (1). Faire ou former une ligue, στάσιν mericuat, comat, fut. nocuat.

LIGUER, v. a. — quelqu'un avec un autre, συμμαχίαν τινί πρός την ποιέω, ω, fut. r.σω. | Se liguer avec quelqu'un, συμμαχίαν πρός τινα ποιέςμαι, ούμαι, fut. ήσεμαι: τινί συν-ίσταμαι, fut. συ-στήσεμαι, ου συνέρχομαι, fut. ελαύσομαι. — contre quelqu'un, eis ou ini tiva.

LIGUEUR, s. m. στασιώτης, ω (έ).

LILIACE, de, adj. leipicong, vr., es: Leipiceidric, no, és

LIMACE, s. f. Limagon, s. m. neylise, ou (δ). Fait en forme de limaçon, κεχλικειδτίς, ńę, éş.

LIMAILLE, s. f. ρίνισμα, ατος (τὸ): ρίνημα, atos (10)

LIMANDE, s. f. poisson, milagos, su (6). LIMAS, s. m. voyex Lmaçon.

LIMBE, s. m. bord circulaire, περίδελος, ου (δ) : περιφέρεια, ας (ή). || Les limbes, en termes de théologie, con, ou (6). Dans les limbes, iv asou (sous-ent. cixu), ou avec mouvement, siç abcu (sous-ent. cikov).

LIME, s. f. bivn, no (n).

LIMER, v. a. pivíζω, fut. iσω, acc. Limer, polir un ouvrage, καταβ-βινίζω, fut. ίσω, acc. Aristph.: έξ-εργάζομαι, fut. άσομαι, acc. : έξ-αχριδάω, ω, fut. ώσω, acc.

LIMIER, s. m. δ ίχνευτής κύων, gén. ίχνευ-דכט צטעסב.

LIMITATION, s. f. δρισμός, οῦ (ό).

LIMITE, s. f. opog, cu (c). Renfermer dans des limites, περι-φίζω, fut. ίσω, acc. dans d'étroites limites, στενοχωρέω, ω, fut. ήσω, acc. Reculer fort loin les limites de l'empire, τους τές άρχες όρους ἐπὶ πολύ ου παρά πολύ δια-τείνω, fat. τενώ. Être emporté au delà des limites, έξω των δρων φέpopuat, fut. eventhocuat.

LIMITER, v. a. opilo, fut. ico, acc.

LIMITROPHE, adj. μεθόριος, ος, ον. Bire limitrophe, ped-coilo, fut. iou, dat.

θολός, εῦ (ὁ): βόρθορος, ου (δ): πηλός, οῦ (š). Bras d'une limonière, pupic, ou (6). Fruit du limonier, τὸ χίτριον μπλον, ου.

LIMONEUX, RUSE, adj. Duwong, ng. eg: θολώδης, ης, ες : βορδορώδης, ης, ες : παλώδης, ης, ες.

LIMONIER, s. m. arbre, xtrpía, aç (à). LIMONIERE, s. f. — d'une voiture, puμός, οῦ (δ).

LIMPIDE, adj. διαφανής ου διαυγής, τίς, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

LIMPIDITE, s. f. διαφάνεια, ας (t.): διαύγεια, ας (ή).

LIMURE, s. f. bivroua ou bivrua, atos (tè). LIN, s. m. hivov, ou (To). De lin, fait de lin, λινούς, η, ούν. Qui travaille le lin, λινευργός, εῦ (δ). Long babit de lin, λινεστελία, ας (ή). Graine de lin, λινόσπερμον, ου (τt). || Lin très-fin, βύσσος, ου (τ). Fait du lin le plus fin, βύσσινος, n, cv. || Lin incombustible, substance minérale, aubicates, ου (ή) : ἀμίαντος, ου (ή). Fait de cette substance, ἀσδίστινος, η, ον.

LINCEUL, s. m. σινδών, όνος (\vec{r}_i) .

LINEAIRE, adj. γραμμικός, ή, όν.

LINEAMENT, s. m. γαρακτήρ, ήρος (δ). LINGE, s. m. ¿bóvn, ns (n). Petit linge, δθόνιον, ου (τὸ).

LINGER, s. m. ène, s. f. marchand de toile, δθενισπώλης, ευ (δ). Δυ fem. όδενισπωλις, ιδις (ή). | Lingère, couturière, ράπτρια, ας (ή).

LINGERIE, s. f. lieu où l'on serre le linge, iματιοφυλάκιον, ου (τὸ).

LINGOT, s. m. byxoc, ou (¿). Or en lingot, ὁ ἄσκμος χρυσός, οῦ.

LINGOTIERE, s. f. χωνευτήριον, ου (τό). LINGUAL, ALE, adj. γλωσσικός, ή, όν.

LINIMENT, ε. m. μάλαγμα, ατος (τό).

LINON, s. m. to bussieve, su. Fait de linen, βύσσινος, η, ον.

LINOT, s. m. LINOTTE, s. f. oiseau, airθος, ου (δ).

LINTEAU, s. m. — de porte, ὑπέρθυρεν ου ὑπερθύριον, ου (τὸ) : ὑπερθυρίς, ίδος (ή).

LION, s. m. λέων, οντος (δ). De lion, λεόντειος, ος ου α, εν. Peau de lion, λεοντά, ῆς (ή). Semblable à un lion, λεοντώδης, ης ες. Qui est de la race des lions, λεοντοφυτές, LIMON, s. m. boue, fange, δύς, ύος (ή): ής, ές. Qui dompte les lions, λεοντοδάμας,

αντος (ό). Qui a un cœur de lion, θυμελίων, εντες (ό): λεοντόθυμος, ος, ον.

LIONCEAU, a. m. laovridaúc, éwc (i). LIONNE, s. f. léauva, nc (n).

LIPPE, s. f. grosse there, χείλος, ους (τό): πρόχειλον ομ προχειλίδιον, ου (τό). Qui a une grosse lippe, πρόχειλος, ος, ον.

LIPPÉE, a. f. Franche lippée, τὸ παρασττικὸν δείπνον, ου. Chercheur de franches lippées, δείπνολόχος, ου (δ).

LIPPITUDE, s. f. γλήμη σε λήμη, ης (ή). LIPPU, υz, adj. πρόχειλος, ος, ον. Un homme lippu, χείλων, ενος (δ).

LIQUEFACTION, s. f. τπξις, εως (ή).
LIQUEFIER, v. a. τήκω, fut. τήξω, acc.
LIQUEUR, s. f. substance liquide, τὸ
δηρών, εῦ. || Boisson, πότος, ου (δ): πόμα, ατος
(τὸ). || Boisson liquoreuse, πότος μειλίχιος, ου
(έ). Vin de liqueur, εἶνος μειλίχιος, ου (δ).
LIQUIDATEUR, s. m. λογιστής, οῦ (δ).
LIQUIDATION, s. f. λογισμός, οῦ (δ).

LIQUIDE, adj. fluide, ὑγρός, á, όν (comp. ότερες, sup. ότατες). || Gertain, assuré, ἀσφα-λής, ής, ίς (comp. ίστερες, sup. ίστατες). || Dont le compte est arrêté, ὑρισμόνος, η, ον (partic. parf. passif de δρίζω, fut. ίσω).

LIQUIDER, v. a. — un compte, l'arrêter, τὸν λόγον ὁρίζω, fut. ίσω. || Liquider sa fortune, la comertir en argent, τὰν εὐσίαν πᾶσαν ἐξ-αργυρίζω, fut. ίσω. || Liquider une delle, la payer, τὸ χρίος ἐχ-λύω, fut. λύσω.

LIQUIDITE, s. f. bypotre, atoc (i).

LIQUOREUX, ετσε, adj. μειλίχιος, ος, ον.

LIRE, ν. α. ἀνα-γινώσκω, fæt. γνώσομαι, αcc. Lire de nouveau, ἐπανα-γινώσκω, fut. γνώσομαι, αcc. Lire et relire un livre, τὸ βιελίον πολλάκις ἀν-ελίσσω, fut. ελίξω. Μοπtrer à lire, στοιχειώω, ῶ, fut. ώσω, αcc. Qui ne sait pas lire, ἀστοιχείωτος, ος, ον : ἀγράμματος, ος, ον. ‖ Lire dans l'avenir, τὰ μελλοντα προ-οράω, ῶ, fut. όψομαι. Lire sur un visage la hardiesse qui l'anime, τῷ προσώπῳ τὸ βαβραλέον ἐν-οράω, ῶ, fut. ἐν-όψομαι, Plut.

LIS, s. m. plante, χρίνον, ου (τό). De lis, χρίνινος, η, ον. Lieu où croissent les lis, χρινών, ῶνος (δ). Fleurs de lis, χρίνα, ων (τὰ): λείρια, ων (τὰ). Semblable à un lis, λειριειδής, ής, ές.

LISERON, s. m. plante, κισσάμπελος, cυ (ή).

LISET, s. m. petit ver, xíc, gén. xióc (6). LISEUR, s. m. evayuéstrac, cu (6).

LISIBLE, adj. εὐανάγνωστος, ες, ον : σαφές, ές, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

LISIBLEMENT, adv. σαφώς.

LISIÈRE, s. f. extrémité de la targeur d'une étoffe, upácontδον, cu (τδ). || Borne. limite, δρος, cu (έ): μιθόριον, cu (τδ). || Cordon pour tenir un enfant, ταινία, ας (ή).

LISSE, adj. λείος, a, ov (comp. ότερος, sup. ότατος).

LISSER, v. a. detaive ou deaive, fut. ave, acc. : detoe, e, fut. woe, acc.

LISTE, s. f. κατάλογος, ου (δ). Mettre, inscrire sur la liste des citoyens, είς τοὺς πολίτας ἀνα-γράφω, fut. γράψω, acc.

LISTEL, s. m. περιζώστρα, ας (ή).

LIT, s. m. κλίνη, ης (ή): λίκτρον, αυ (τό). Petit lit, κλινίδιον, αυ (τό). Lit de repos, σκιμπόδιον, αυ (τό). Lit de plume, στρωμνή, ῆς (ή). Bosd du lit, τό τοῦ λίκτρου πλιυρόν, αῦ. Pied de lit, κλινόπους, οδος (ό). Faire le lit, τὸ λίκτρου στρώννυμι, fut. στρώσω. Mettre un malade au lit, τὸν νοσοῦντα κοιμάω, ῶ, fut. ἡσω. Se mettre au lit, κοιμάςμαι, ἄμισι, fut. ἡσωμαι. Garder le lit, καιπάςμαι, fut. κίσομαι. Qui garde le lit, κλινόχηης, ης, ες. Qui aime à garder le lit, κλινόχηης, ής, ίς. Faire lit à part, ἀπο-κοιμόςμαι, ῷμαι, fut. ήσομαι. Partager son lit avec quelqu'un, τινί συγ-κοιμάςμαι, ῷμαι, fut. ήσομαι. Lit nuptial, θάλαμος, ου (ό).

Lit, canal d'une rivière, τάφρος, ου (δ). Le fleuve est sorti de son lit, ύπερ-κίχυται τὰς όχθας ὁ πόταμος (ὑπερ-χέω, fut. χεύσω). Le lit de sable sur lequel coule la rivière, 4 τῷ ποταμῷ ὑπ-εστρωμένη ψάμμος, ου (ὑπο-στρώννυμι, fut. στρώσω).

Lit de pierre, assise, των λίθων στρώσις, εως (ή): δόμας, ου (δ). Plusieurs lits de cailleux, αὶ πολλαὶ χαλίκων πτυχαί, ων.

LITANIES, s. f. pl. altaveial, www (ai). LITHARGE, s. f. aldapyupce, sw (i).

LITIERE, s. f. voiture, φορίτον, ου (τό).
Litière portée par six hommes, εξάφορον, ου
(τὸ). | Paille qu'on met sous les chevaux, υπό-

ής, ές.

tière de paille, άχυρὸν αὐτοῖς ὑπο-στρωτίον (verbal de ύπο-στρώννυμι, fut. στρώσω), Géop.

LITIGE, s. m. contestation en justice, διαδικασία, ας (ή). Objet du litige, διαδίκασμα, ατος (τὸ). Être en litige, en parlant d'une affaire, άμφισδητίςμαι, εύμαι, fut. πθήσεμαι, Qui est en litige, άμφισδητούμενος, η ον. LITIGIEUX, EUSE, adj. δικάσιμος, ος ου

LITOTE, s. f. litoting, intog (n).

LITTERAIRE, adj. δ, ή, τὸ περὶ τοὺς λόγους. Discussion littéraire, ή περί τους λόγους έξέ-TROIS, ÉWS.

LITTÉRAL, ALE, adj. Sens littéral, 6 xarà λέξιν νους, gén. νου.

LITTERALEMENT, adv. xarà likiv.

LITTÉRATEUR, s. m. φιλόλογος, ου (δ). LITTERATURE, s. f. γράμματα, ων (τὰ): λόγοι, ων (ci). Goût de la littérature, φιλολογία, ας (ή). C'est là le but de toute la littérature, ή πάσα των βιδλίων πραγματεία είς τούτο τείνει (τείνω, fut. τενώ). Qui a beaucoup de littérature, très-versé dans la littérature, πολυγράμματος, ος, ον : πολυμαθής,

LITURGIE, s. f. deiroupyia, ac (1). LITURGIQUE, adj. λειτουργικός, ή, όν. LIVECHE, s. f. plante, λιγυστικέν, οῦ (τὸ). LIVIDE, adj. πελιδνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Devenir livide, πελιδνόςμαι, ουμαι, fut. ωθήσεμαι. Tache livide, πελίδνωμα, ατος (τό). LIVIDITE, s. f. πελιδνότης, ητος (ή).

LIVRAISON, s. f. παράδοσις, εως (ή). || Livraison d'un ouvrage, en termes de librairie, δέσμη, τς (ή).

LIVRE, s. m. ouvrage, βιελίον, ου (τό): βίδλος, ου (ή). Petit livre, βιδλίδιον, ου (τὸ). Les livres saints, τὰ άγια βιελία, ων. Marchand de livres, βιελιοπώλης, ου (δ). Composer, faire un livre, βιδλίον συγ-γράφω, fut. γράψω. Publier un livre, βιελίον έχ-δίδωμι, fut. Swow, | Partie d'un ouvrage ou chant d'un poēme, βιδλίον, ου (τό). | Registre, γραμμα-TELOV. OU (Tò).

LIVRE, s. f. poids, litea, as (i). Demilivre, ήμίλιτρον, ου (τό). Une livre et demie, τριημίλιτρον, ου (τό). D'une livre, λιτραΐος, α. ev | Valeur d'un franc, δραχμή, ής (ή).

LIVREF., s. f. habillement des domestiques

στρωμα, ατος (τὸ). It faut leur faire une li- | ή εὐατική ἐσθής, gén. ἦτος. [Ceux qui la portent, cixirat, wv (ci).

> LIVRER, ν. α. παρα-δίδωμι, fut. παρα-δώσω, acc. - la ville aux ennemis, τοῖς πολεμίοις τλη πόλιν. Ils se livrent aux Acarnaniens, διδούσιν έχυτους Άχαρνασι (δίδωμι, fut. δώσω). La plupart des villes se sont livrées d'elles-mêmes, πλείσται τών πόλεων έν-εχείρισαν σφάς αὐτάξ (έν-χειρίζω, fut. ίσω). Livrer une ville au pillage, πολιν έχ-πορθήσαι παρα-δίδωμι, fut. παρα-δώσω. Livrer à l'oubli, λήθη παρα-δίδωμι, acc. || Livrer une bataille, μάχην συν-άπτω, fut. άψω. Livrer un combat naval, ναυμαχίω, w. fut. now.

> se Livrer, v. r. au figuré, inautor imδίδωμι, fut. έπι-δώσω. — aux plaisirs, ταίς ήδοναζο. Se livrer tout entier aux assaires publiques, διὰ παντός τῆ πολιτεία έμαυτον δίδωμι ου ἐπι-δίδωμι, fut. δώσω. Se livrer à un meilleur espoir, έλπίδι - κρείσσονι έμαυτέν πιστεύω, fut. εύσω.

> LIVRET, ε. m. γραμματείδιον, ου (τό). LOBE, s. m. holos, ou (6). Lobes du poumon, οί του πνεύμονος λοδοί, ών.

> LOCAL, ALE, adj. qui a rapport aux lieux, τοπικός, ή, όν. | Situé dans le lieu même, ivτόπιος, ος, ον.

LOCALITÉ, s. f. τόποι, ων (ci).

LOCATAIRE, s. m. et f. o tor cixor puotouμενος, ου (partic. de μισθόσμαι, σύμαι, fut. ώσομαι): δ μισθού είκων, εύντες (partic. «είκω, ω, fut. ήσω): au fém. ή τὸν είχον μισθευμένα, ης : ή μισθοῦ οἰχοῦσα, ης.

LOCATION, s. f. μίσθωσις, εως (τί). LOCHE, s. f. poisson, xweitig, idos (1). LOCHIES, s. f. pl. degeta, wv (ra): degea, ων (τὰ).

LOCUTION, s. f. φράσις, εως (ή) : λίξις, εως (ή).

LODIER, s. m. voyez Loudier.

LOGARITHME, s. m. λογαριθμός, οῦ (δ), G. M.

LOGE, s. f. petit logement, cixquárier, ou (tò). || Petite case, bixn, ng (ti).

LOGEABLE, adj. cixtomuce, ce, ev. Qui n'est pas logeable, avoixntos, cs, cv.

LOGEMENT, s. m. cierua, atos (tò). Petit logement, οἰκημάτιον, ου (τό).

LOGER, v. n. habiter, cixio, o, fut. 1,00. Loger dans une maison, cixíav oixia, a. Je loge ici depuis longtemps, ένταῦθα ἐκ πολλοῦ [cixã. Je loge chez vous, παρά σοί κατ-οικά. Descendre chez quelqu'un pour y loger, πρός τινα κατ-άγομαι, ful. άξομαι, ου κατα-λύω, ful. λύσω. Loger à l'auberge, είς πανδοχείον καταlúu.

Logen, v. a. donner à loger, ξενίζω, fut. iou, acc. Loger les étrangers, rous Eivous xara-Bezonat, fut. deconat : Levedoxim, m, fut. nom. se Logen, v. r. - dans un lieu, s'en saisir,

χώρον κατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Étre logé dans un lieu, l'occuper, s'y tenir, τόπον κατέχω, fut. xal-ίξω.

LOGEUR, s. m. πανδοχεύς, έως (δ). LOGICIEN, s. m. δ διαλεκτικός, οῦ.

LOGIQUE, adj. λογικός, ή, όν. | Subst. fém. h διαλεκτική, ης: h λογική, ης (sousent. τέχνη ου έπιστέμη). Qui a une bonne logique, fort de logique, διαλεκτικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

LOGIQUEMENT, adv. λογικώς.

LOGIS, s. m. maison, olxos, ou (b). Au logis, sans mouvement, cixot: evdov. Demeurer, rester au logis, cixcupia, a, fut. now. Je ne l'ai point trouvé au logis, οὐχ αὐτὸν ένδον όντα κατ-ελαδον (κατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι). Aller au logis, se retirer dans son . logis, οίχαδε έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Sortir du logis, είκεθεν ἀπ-έρχομαι. Changer de logis, μετ-cixio, ω, fut. κσω. | Lieu où on loge en passant, καταγώγιον, ου (τὸ): κατάλυμα, ατος (τὸ) : καταλυπήριον, ου (τὸ). Bon ou mauvais logis, καλλόν ή κακόν καταγώγιον, ου.

LOGOGRIPHE, s. m. $\gamma \rho \bar{\iota} \phi \circ \varsigma$, ω (δ).

LOI, s. f. vouce, eu (6). Qui concerne les lois, νομικός, ή, όν. Conforme aux lois, έννομος, ος, ον. C'est une loi chez les Athéniens, νόμος έστὶ τοῖς 'Αθηναίοις. La loi veut, κελεύει δ νόμος (κελεύω, fut. εύσω). La loi porte, λέγει ὁ νόμος (λέγω, fut. λέξω ou έρω). Proposer une loi, νόμον είσ-φέρω, fut. είσ-οίσω, ου γράφω, fut. γράψω. Porter, faire, établir une loi, νόμον φίρω, fut. είσω, ou τίθημι, fut. θήσω. Confirmer une loi, νόμον χυρόω, ω, ful. ώσω, ου χύριον ποιέω, ω, ful. ήσω. Observer les lois, τους νόμους τηρέω, ω, ful. ήσω, ου φυλάσσω, ful. άξω: τοις νόμοις έμ-μένω, fut. μενώ. Obeir aux lois, τοις νόμοις πείθομαι, fut. πείσομαι ου πεισθήσομαι. Transgresser une loi, νόμον παρα-δαίνω, fut, δή- fut. δεήσω : φιλίω, ω, fut. ήσω : μισίω,

σομαι. Agir contre les lois, παρα-νομέω, ω. fui. ήσω. Qui agit contre les lois, παράνομος, oc, ov. Qui vit sans lois ou qui ne les ohserve pas, ανομος, ος, ον. Connaissance des lois, νομομάθεια, ας (ή). Étude des lois, ή περί τους νόμους διατριδή, ης. Homme de loi, δικανικός, εῦ (δ). | Au fig. Vivre sous la loi de quelqu'un, υπόδικός τινί είμι, fut. έσομαι. Recevoir la loi de quelqu'un, ὑπό τινος ἄρχομαι, fut. άρχθήσομαι : τινὶ πειθαρχέω, . . fut. ήσω. Donner des lois, faire la loi à quelqu'un, τινός άρχω, fut. άρξω. Je n'ai pas coutume d'obéir à vos lois, tournez, de saire ce que vous ordonnez, ού σοι τὸ προσ-τασσόμενον τελείν είωθα (τελέω, ω, fut. τελέσω: είωθα, parf. d'έθω, inusité).

LOIN, adv. et prép. πόβρω (comp. ποβρωτέρω, sup. ποβρωτάτω ου ποβρώτατα): μαχράν (comp. μαχροτέρω, sup. μαχροτάτω). Loin de la ville, πόρρω τῆς πόλεως. Il s'en est allé bien loin, μακράν άπ-πλθε (άπ-έρχομαι, fut. elevoquai). Le plus loin possible de la Grèce, ότι πορρωτάτω ου πορρωτάτω τῆς Ἑλλάδος. Au fig. Je crains de m'écarter trop loin de mon sujet, δέδοικα μή πόρρω λίαν της ὑποθέσεως άπο-πλανηθώ (δίδοικα, fut. δείσω : άποπλανάω, ω, fut. ήσω), Isocr. Aller trop loin, πέρα του δέοντος προ-δαίνω, fut. 6ήσομαι. Pousser trop loin l'amour de la gloire, την δοξαν πέρα του δέοντος φιλέω, ω, fut. ήσω. Il ira ·loin, il parviendra, προ-κόψει (fut. de προ-κόπτω). Il n'ira pas loin, il ne durera pas, οὐκ ἐπὶ πολύ δι-αρκέσει (δι-αρκέω, ω, fut. αρχέσω).

AU Loin, πόρρω: μαχράν. S'en aller au loin, μαχράν άπ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Empêcher la vue de se porter au loin, την πρόεψεν άφ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω.

DE LOIN, πόξρωθεν : μαχρόθεν. Combattre de loin, πόρρωθεν μάχομαι, fut. μαχήσεμαι. Venir de loin, μακρόθεν έρχομαι, fut. ελεύσομαι. | Au fig. Prévoir de loin, ix πολλοῦ προ-νοίω, ω, fut. ήσω. Il faut reprendre d'un peu plus loin, μικρον άνωθεν άρκτέον (verbal ď άρχομαι, fut. άρξομαι).

Loin, bien loin de, etc. se tourne par tant s'en faut, non-seulement, etc. Loin de les aimer, je les déteste, τοσούτον δέω του φιλείν έχείνους, ώστε καὶ μισείν ου ώστε καὶ μισώ (δέω,

ῶ, [μι. ήσω]. Loin de le blamer, il lui a | προμήσες, τις, ες. En long et en large, κατά donné des áloges, αὐτὸν εὐχ ὅπως ἡτιάσατο, μῆκός τε καὶ πλάτος. | De longue main, depuis άλλά καὶ ἐκ-ήνεσε (αἰτιάομαι, διμαι, fut. ήσομαι: longtemps, πρὸ πολλοῦ. | A la longue, ανες in-aivie, e, fut. aiviou).

LOINTAIN, AINE, adj. éloigné, πολύ διεστώς, ωσα, ώς (partic. parf. de δι-ίσταμαι), Le plus souvent on tourne par les adverbes πόρρω ου μακράν. Voyage lointain, ή μακράν ἀπεδημία, ας. Les pays les plus lointains, αι πεβρωτάτω χώραι, ών: αι έσχαται χώραι, ών.

Lointain, s. m. éloignement, διάστημα, ατος (τό). | Vue des objets éloignés, πρόεψις, εως (ή). Voir dans le lointain, μακράν προ-οράω, ώ, fut. προ-όψεμαι.

LOIR, s. m. petit animal, therois, ou (6). LOISIBLE, adj. permis, θεμιτός, ή, όν. Ce qu'il est loisible de faire, & bimis sort ποιείν (ποιέω, ω, fut. ήσω).

LOISIR, s. m. σχολή, ης (ή). Avoir du loisir, σχολήν άγω, fut. άξω, σχολάζω, fut. άσω. Je n'ai pas eu le loisir de, ούκ έμεὶ σχολή γέγονε (γίνομαι, fut. γενήσομαι), αυες l'infin. A loisir, oxedfi. A votre loisir, quand vous en aurez le temps, δταν σχολάν άγης (ἄγω, fut. ἄξω).

LOMBES, s. m. pl. les reins, ocques, av (ai). LONG, Longue, adj. étendu en longueur, μαχρός, ά, όν (comp. μαχρότερος, sup. μαπρότατος ου μήπιστος). Pique lengue, έγχος μαχρόν, οῦ (τὸ). De longs gémissements, ol μαχροί γόοι, ων. Longue barbe, δ μαχρός πώγων, ωνος. | Qui dure longtemps, μαχρός, ά, όν : χρόνιος, ος ου α, ον. | Faire une longue maladie, panair dotiverar dotevio, o, fut. 100. Faire de longs discours, passoλογίω, ω, fut. ήσω. Discours trop long, λόγος τεύ δέοντος μαχρότερος, ου (δ). Tenir de longs discours sur de petites choses, περί σμικρών μακρά λέγω, fut. λέξω. Il serait trep long d'entrer dans ces détails, μακρόν αν είν ταυτα διεξ-ελθείν (διεξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). || Lout, sardif, βραδύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος): ἀκναρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Qu'il est long à venir! έφ' δσον βραώνει (βραδύνω, fut. υνώ). | Au long, tonguement, parpus. S'étendre au long sur un sujet, nepi rivos paupygopém, m, fut. nom. [Kn long, dans le sens de la longueur, sic Stores, fut Stéhoual, avec sic et l'acc. | Lor

le temps, σύν χρόνω, ou simplement χρόνω.

LE LONG DE, prép. mapá, acc. Le long du chemin, maçà the coce. Situé le long de sa mer, παράλως, ος, ον. | Tout le long du jour, δλην ήμέραν: ει δλης της ήμέρας.

LONGANIMITE, s. f. μακροθυμία, ας (ή). LONGE, s. f. courroie, imág, antes (6). || Longe de vezu, partie de l'échine, ή μοσχάα όσφύς, ύος.

LONGER, v. a. marcher le long de, \$2δίζω, ful. ίσεμαι, οπ πορεύομαι, ful. εύσεμαι, avec παρά et l'acc. | Naviguer le long de, παρα-πλέω, fut. πλεύσω, acc.

LONGEVITE, s. f. maxpobiotric, vitos (ti). LONGTEMPS, adv. ini molú. Plus longtemps, ἐπὶ πλέον. Le plus longtemps, ἐπὶ πλείστον. Si longteurps, έπὶ τοσούτον. Depuis longtemps, in πολλού. Il y a longtemps que, πολύς χρόνος έξ σύ. Il y a longtemps que je ne les ai vus, πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ίωρακα (όραω, ω, fut. όψομαι). Longtemps avant la guerre de Troie, πολύ άνωτέρω τῶν Tpmixav. Les choses arrivées longtemps auparavant, τὰ πρό πολλοῦ γενόμενα, ων (partic. aor. 2 de givouat, fut. geviscouat). Arrivé depuis longtemps, χρόνιος, ος σπ α, ον. Qui dure depuis longtemps, πολυχρόνιος, ος, ον.

LONGUEMENT, adv. μακρῶς. Parler longuement sur un sujet, περί τινος μακρά λίγω, fut. λίζω on ipā, on d'un seul mot μπερτ γορίω, ω, fut. ήσω.

LONGUET, ETTE, adj. υπομήκης, ης, ες. LONGUEUR, s. f. étendue en long, uñx:c, ους (τὸ). Fendre dans la longueur, κατά μήρως σχίζω, fut. σχίσω. De la longueur du doigt, ως δακτύλου μπκος. | Lenteur, μέλληση. εως (ή). Tirer les choses en longueur, ava-Godaic ypáquai, quai, fut. yphoquai. Tirer la guerro en longueur, τον πολιμικον άνα-δαλλομαι, fut. Εαλούμαι.

LOQUACITÉ, s. f. πολυλογία, ας (ή). LOQUE, s. f. painos, ous (rò). Habit qui s'en va en loques, τὸ πολύσαθρον ίματιον, ου. LOQUET, s. m. μοχλός, οῦ (δ).

LORGNER, v. a. regarder de côié, mapaμτίκος : κατά μτίκος. Qui s'étend en long, gner une chose, la convoiter secrètement,

LORGNETTE, s. f. Lorgnon, s. m. λόπτρα, ας (ή).

LORIOT, s. m. οίσσαι, χλωρίων, ονος (δ)? | ful. άσω, οκ ύμνίω, ω, ful. ήσω. Extence, ou (6).

LORS DE, prép. mapá, acc. : xatá, acc. Lors des événements, παρ' αὐτὰς τὰς συμφοράς. Lors de la bataille, κατά τὴν μάχην. || Pour lors, alors, τότε. || Des lors, έκ τούτου.

LORSQUE, conj. devant un présent, ête ou ὁπότε, indic. : devant un passé, έτε ou όπότε ou έπεί ou έπειδή, indic. : devant un futur, όταν ου όπόταν ου έπειδάν, subj. On tourne aussi par le gén. absolu. Lorsqu'il commandait, ήγεμενεύοντος αὐτεῦ (ήγεμονεύω, fut. εύσω). Ou par le participe neutre de certains verbes impersonnels. Lorsqu'il pouvait le faire, it-or curio routo moute (it-or, partic. neutre d'if-eon). Lorsqu'il devait venir, Stov αύτον έλθειν (ερχομαι, fut. έλεύσομαι: δέον, part. neut. de Sei, fut. denout).

LOSANGE, s. m. δόμδος, ου (δ).

LOT, a. m. portion échue par le sort, κλήρος, ου (¿): λάχος, ους (τὸ). || Portion, en général, μ oipa, ac (η) : μ epic, idoc (η) : μέρος, ους (τό). Partager en plusieurs lots, είς πολλά μερίζω, fut. ίσω.

LOTERIE, s. f. xlvipwois, sws (ii). Mettre en loterie, ἀπο-κληρόω, ω, fut. ώσω, acc. Gagner quelque chose à une leterie, λαγχάνω, fut. λήξομαι, acc.

LOTION, ε. f. πλύσις, εως (ή).

LOTIR, v. a. partager en lots, δια-μερίζω, fut. iau, acc. | Bien loti, ie, bien partagé, εύκληρος, ος, ον : εύμοιρος, ος, ον. Etre bien loti, εὐκληρίω ου εὐμοιρίω, ω, fut. ήσω. Mal loti, δύσκληρος, ος, ον. Etre mal leti, δυσκληρέω, ω, ful. ήσω.

LOUABLE, adj. ἐπαινετός, ή, όν : ἀξιάπαινος σει άξιεπαίνετος, ος, ον : ἐπαίνου άξιος. a, ov (comp. étepos, sup. étatos).

LOUABLEMENT, adv. imaiverus.

LOUAGE, s. m. miodoons, sws (i). De louage, μισθωτός, ή, όν : μισθώσιμος, ος οκ η, ον.

LOUANGE, s. f. Imaivos, au (6). Louange emphatique ou solennelle, έγκώμιον, ου (τὸ). Donner des louanges à quelqu'un, rivà έπαίνοις κοσμέω, ω, fut. ήσω. Combler de louanges, πολλοίς έγκωμίσις άπο-σεμνύνω, fut. vo, acc. Cela vous attirera des louanges, l

τινι ου πρός τι έπ-οφθελμιάω, ω, fut. άσω. | τουτό σοι έν επαίνω έσται (είμι, fut. έσομαι). Chanter les louanges de quelqu'un, siç riva έγκώμιον ἄδω, fut. ἄσομαι : τινά έγ-κωμιάζω,

LOUANGER, ν. α. έγ-κωμιάζω, fut. άσω,

LOUANGEUR, s. m. EUSE, s. f. iyeuμιαστικός, ή, όν.

LOUCHE, adj. στραθός, ή, όν. Etre louche, avoir les yeux louches, στραδίζω, fut. ίσω. | An fig. ἀμφίδολος, ος, cv. Phrase louche. ή άμφίδολος φράσις, εως.

LOUCHER, v. n. στραδίζω, fut. ίσω. LOUCHET, ε. m. σκαπάνη, ης (ή). LOUDIER, s. m. στρωμνή, \tilde{n}_{5} (ή).

LOUER, v. a. donner des louanges, inaινέω, ω, fut. αινέσω, acc. - quelqu'un de quelque chose, τινά ἐπί τινι ου διά τι ου είς τι ou τινός ένεκα ou simplement τινές ou quelquefois n sans prépos. Je vous lone de cela, in-aivo ou rauta. On le loue de sa beauté, είς τὸ καλλος ἐπ-αινείται. Louer beaucoup quelqu'un, διά πλείστου έπαίνου τινά άγω, fut. άξω. Le louer trop, à l'excès, υπερεπαινέω, ω, fut. αινέσω, acc. : ἐπαίνοις οὐ μετρίοις χοσμίω, ω, ful. ήσω, acc. : ὑπερδάλλοντας επαίνους περί τινος ποιέκμαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Louer les gens de bien, τους άγαθους ανδρας εὐ λέγω, fut. λέξω οκ έρω. Louer en termes magnifiques, διὰ λόγων καλῶν ἐγ-κωμιάζω, fut. άσω, acc. | Se louer, se glorifier, έμαυτὸν ἐπ-αινέω, ω, fut. αινέσω : μεγαλαυχέω, ū, fut. ήσω. | Se louer de quelqu'un, en être satisfait, τινὶ ἀρέσκομαι, fut. ἀρεσθήσομαι. LOUER, v. a. donner à louage, μισθόω, ü, fut. wow, aec. Maison louée deux talents, οὐάα δύο ταλάντων, μεμισθωμένη, ν.ς. Prendre à louage, probéquar, ounar, fut ώσομαι, αςς.

LOUEUR, s. m. louangeur, impunatris, οῦ (δ). \ Gelui qui donne à louage, μισθωτές, οῦ (δ).

LOUP, s. m. animal, λύχες, ου (δ) De loup, λύκειος, α, ον. | Loup-cervier, λύγξ, υγκός (ό, ή). | Loup-garou, λυκάνθρωπος, ου (δ). Loup de mer, poisson, λάδραξ, ακός (δ). Entre chien et loup, au jour tombant, uni δείλην.

Loup, ulcère, fixos, ous (tò). LOUPE, s. f. tumeur, quez, ares (20). LOURD, LOURDE, adj. pesant, β aρύς, εῖα, ὑ (comp. ὑτερος, sup. ὑτατος). \parallel Lent, β ραδύς, εῖα, ὑ (comp. ὑτερος, sup. ὑτατος). \parallel Obtus, stupide, ἀμδιώς, εῖα, ὑ (comp. ὑτερος, sup. ὑτατος). \parallel Grossier, rustique, ἀγροῖχος, ος, ον (comp. ὑτερος, sup. ὑτατος). sup. ὑτατος).

LOURDAUD, s. m. βλάξ, gén. βλακός (δ). LOURDEMENT, adv. pesamment, βαρίως. { Grossièrement, ἀγροίκως.

LOURDEUR, ε. f. βαρύτης, ητος (ή). LOURDISE, ε. f. ἀγροικία, ας (ή).

LOUTRE, s. f. animal, ενυδρις, εως (ή).
LOUVE, s. f. femelle du loup, λύκαινα, ης (ή).

LOUVETEAU, s. m. λυκιδιύς, έως (δ). LOUVOYER, v. n. terme de marine, παράγω, fut. άξω. || Au fig. chercher des détours, δια-δύομαι, fut. δύσομαι.

LOYAL, ALE, adj. requis par la loi, νόμμος, ος ou η, ον. || Conforme à la justice, δίκαιος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). || Fidèle, πιστός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Plein d'honneur, de probité, δίκαιος, α, ον: χρηστός, ή, όν: ἀγαθός, ή, όν: καλὸς καὶ ἀγαθός, ή, όν.

LOYALEMENT, adv. δικαίως.

LOYAUTE, s. f. πίστις, εως (ή).

LOYER, s. m. μίσθωσις, εως (ή). Le loyer qu'on retire d'une maison, μισθώσεις αἰ ἰχ τῆς κικίας κομιζόμεναι, ων (κομίζω, fut. ίσω). Donner, prendre à loyer, voyez Louer.

LUBIE, s. f. μανία, ας (ή). Avoir des lubies, μαίνομαι, fut. μανούμαι. Qui a des lubies, μανικός, ή, όν.

LUBRICITE, s. f. doilyeia, as (1).

LUBRIFIER, v. a. γλισχραίνω, fut. ανώ, acc.

LUBRIQUE, adj. ἀσελγής, ής, ές.

LUBRIQUEMENT, adv. ἀσιλγῶς.

LUCARNE, s. f. θυρίδιον, ου (τὸ).

LUCIDE, adj. σαφής, ής, ίς (comp. ίστερος, sup. ίστατος). || Moments lucides d'un malade, καιροί ἐν εἶς ὁ νοσῶν φρονεῖ (φρονέω, ῶ, fut. ήσω). Il a des moments lucides, έστιν ὅτε φρονεῖ.

LUCRATIF, rve, adj. κερδαλίος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Très-lucratif, πολυκερδής, ής, ίς. Peu ou point lucratif, ακερδής, ής, ίς.

LUCRE, s. m. κίρδος, ους (τό). LUETTE, s. f. γλωσσίς, ίδος (ή). LUEUR, s. f. αὐγή, ῆς (ή). Lueur des étoiles, ἡ τῶν ἀστρων αὐγή. | Au fig. Je vois encore une lueur d'espérance, ἔτι μοί τις ἐλπὶς ὑπο-φαίνεται (ὑπο-φαίνομαι, fut. φανήσομαι).

LUGUBRE, adj. πενθικός, ή, όν. LUGUBREMENT, adv. πενθικώς.

LUI, pron. personnel, aŭróc, ú, ó, gén.

LUIRE, v. n. λάμπω, fut. λάμψω. Le jour commençait à luire, υπ-ίφαινεν ήμέρα (υπυφαίνω, fut. φανώ).

LUISANT, ΑΝΤΕ, αdj. στιλπνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Rendre brillant, στιλδόω, ω, fut. ώσω, αcc. || Ver luisant, λαμπυρίς, ίδος (ή).

LUMIERE, s. f. clarté, tout ce qui éclaire, φως, gén. φωτός (τὸ). Fuir la lumière, τὸ φως φεύγω, fut. φεύξομαι. Paraltre à la lumière, ἐς τὸ φως έρχομαι, fut. ελεύσομαι, ου φαίνομαι, fut. φως έρχομαι, fut. ελεύσομαι, ου φαίνομαι, fut. φανήσομαι. Mettre en lumière, εἰς φως ἄγω, fut. ἄξω, acc. Perdre la lumière, devenir aveugle, τὰς δύεις πηρόσμαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι. Perdre la lumière, mourir, τὸ τοῦ τλίου φῶς λείπω, fut. λείψω. Si je viens à perdre la lumière, εἰ στερίσομαι τοῦδε τοῦ φωτός (στερίω, ω, fut. ήσω), Eschin. Socr. Revenir à la lumière, εἰς φῶς ἀν-έρχομαι, fut. ελεύσομαι, Aristph.

Lumière, flambeau, λύχνος, ου (δ): φως, gén. φωτός (τό). Venir au-devant de quelqu'un avec de la lumière, μετὰ λύχνου τινὶ ἐν-τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Ayant demandé de la lumière, αἰτήσας φῶτα (αἰτίω, ω, fut. ήσω). Bibl.

Lumières, connaissances, instruction, παιδεία, ας (τ΄). Il a de grandes lumières, πάσες
ὑπ-άρχει παιδείας ἀνάπλεως (ὑπ-άρχω, fut. άρξω).

|| Expérience, ἐμπειρία, ας (τ΄). Avoir recours
aux lumières de quelqu'un, ἐμπειρία τινὸς χράομαι, ῶμαι, fut. χρήσομαι. || Renseignements utiles,
μηνύματα, ων (τά). Donner de grandes lumières sur une affaire, πρᾶγμά τι καταφανές
ποιέω, ῶ, fut. ήσω.

Lumière, ornement, φῶς, ωτός (τὸ): φίγγος, ους (τὸ). Il eût été la seconde lumière de l'État, Γτερον αν φίγγος έκεινος αν-εφάνη τῆς πολεως (ἀνα-φαίνομαι, fut. φανήσομαι), Gaz.

LUMIERE, petit trou d'un canon, d'une lunette, etc. rerua, aros (tò).

LUMIGNON, s. m. Δλύχνιον, ου (τό). LUMINAIRE, s. m. corps qui éclaire, φωστήρ, προς (δ). | Cierges qu'on brûle, κηρεί, ων (οί) : δαλοί, ων (οί).

LUMINEUX, EUSE, adj. φωτεινός, ή, όν. Mu fig. evapyric, ric, ic (comp. istepos, sup. έστατος). Esprit lumineux, νούς έναργής, ους (δ). Pensée lumineuse, ή έναργής γνώμη, ης.

LUNAIRE, adj. σεληνιακός, ή, όν.

LUNATIQUE, adj. σεληνιαζόμενος, η, ον (partic. de σεληνιάζομαι, fut. ασθήσομαι).

LUNDI, s. m. h the servine (sous-ent. nuipa).

LUNE, s. f. $\sigma i \lambda \eta v \eta$, ηc ($\dot{\eta}$). Lune dans son croissant, μήνη, ης (ή). Pleine lune, πανσέληνον, ου (τό). Nouvelle lune, νεομηνία, ας (ή). Quartier de la lune, ή άμφίκυρτος σελήνη, ης. Clarté de la lune, σελήνιον, ου (τό). De la lune, qui appartient à la lune, oranνιακός, ή, όν. Éclipse de lune, ή τῆς σελήνης έκλειψις : ή σεληνιακή έκλειψις, εως. | Demilune, fortification, to unvotedic tours, atoc. Fait en demi-lune, μηνοειδής, ής, ές.

LUNETTE, s. f. διόπτρα, ας (ή). Lunette d'approche, ή τηλεσκόπος διόπτρα, ας.

LUPERCALES, s. f. pl. τὰ λύχαια, ων. LUPIN, s. m. légume, biques, ev (6).

LUSTRAL, ALE, adj. xabápoto, oc ou a, ov. Rau lustrale, τὸ χαθάρσιον ύδωρ, • gén. δδατις.

LUSTRATION, s. f. καθαρμός, οῦ (δ).

LUSTRE, s. m. éclat, στίλδη, ης (ή). Donner du lustre, στιλδόω, ω, fut. ώσω, acc. Mau fig. κόσμος, ου (δ). Donner un nouveau lustre à la vertu, καινόν κόσμον άρετη παρα-σκευάζω, fut. άσω. Donner du lustre à un discours, τὰ περὶ τὸν λόγον χοσμέω, ω, fut. ήσω. Perdre son lustre, άμαυρόσμαι, σύμαι, fut. whitequat.

LUSTRE, candélabre, λυχνούχος, ου (6). Lustre, espace de cinq ans, mertaetía, as (1)

LUSTRER, v. a. στιλδύω, ω, fut. ώσω,

LUT, s. m. enduit, aleiqu, aroc (tò). LUTER, v. a. enduire, άλείφω ου περιαλείφω, fut. αλείψω, acc.

LUTH, s. m. instrument, lúpa, as (i):

luth, λυρίζω, fut. ίσω : κιθαρίζω, fut. ίσω : τλν χέλυν χρούω, fut. χρούσω.

LUTHIER, ε. m. λυροποιός, οῦ (δ).

LUTIN, s. m. démon, δαίμων, ονος (δ): δαιμόνιον, ου (τὸ) : ἐφιάλτης, ου (¿) : ἡπίαλος, ου (δ). || Enfant espiègle, παις σκιρτητικός, οῦ (δ).

LUTINER, v. a. ipebiζω, fut. iow, acc. LUTRIN, s. m. δαρίδας, αντος (¿).

LUTTE, s. f. exercice gymnastique, πάλη, ης (ή). S'exercer à la lutte, παλαίω, jut. αίσω. Qui concerne la lutte, παλαιστικός, ή, όν. Combat, débat, au propre et au fig. ἀγών, ώνος (δ). Prix de la lutte, άθλον, ου (τὸ): βραδείον, ου (τό). Juge de la lutte, άθλοθέτης, ου (ό) : άγωνοθέτης, ου (ό).

LUTTER, v. n. s'exercer à la lutte, naλαίω, fut. αίσω. Lutter avec quelqu'un, τινί συμ-παλαίω. | Combattre, άγωνίζομαι, fut. ίσομαι. - avec quelqu'un, contre quelqu'un, τινί σε πρός τινα.

LUTTEUR, s. m. παλαιστής, οῦ (ὁ) : ἀθλητής, οῦ (δ).

LUXATION, s. f. εξάρθρωσις, εως (ή).

LUXE, s. m. τρυφή, ης (ή). Vivre dans le luxe, τρυφάω, ω, fut. ήσω: τρυφερως ζάω, ω, fut. ζήσω. Knervé par le luxe, ὑπὸ τῆς τρυφής αν-ειμένος ου δι-εφθαρμένος, η, ον (partic. parf. passif d'av-inu., fut. av-now, et de diaφθείρω, fut. φθερώ).

LUXER, v. a. débotter, if-aphpow, w, fut. ώσω, acc.

LUXURE, s. f. activesa, ac (7).

LUXURIEUX, EUSE, adj. & σελγής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

LUZERNE, s. f. plante, in undown mia,

LYCEE, s. m. gymnase, húxelov, ou (tò). LYMPHATIQUE, adj. où la lymphe prédomine, ίχωρώδης, ης, ες. | Maniaque, μανιώδης, ης, ες: μανικός, ή, όν: νυμφοληπτος, oς, ον.

LYMPHE, s. f. humeur, ίχώρ, ώρος (b).

LYNX, s. m. animal, λύγξ, gén. λυγκός $(\delta, \dot{\eta})$. De lynx, $\lambda u \gamma u x \dot{\alpha} \dot{\alpha}$, $\dot{\eta}$, $\dot{\alpha} \dot{\nu}$. $\parallel Au fig$. Avoir des yeux de lynx, duyante blime, fut. βλέψομαι.

LYRE, s. f. instrument, hupa, as (n) κιθάρα, ας (ή) : χέλως, υος (ή). Jouer du Jouer de la lyre, λυρίζω, fat. ίσω. Colui qui joue de la lyre, λυριστής, εῦ (ὁ). Le son ή, εν. Poésie lyrique, ή λυρική πείνεις, εως. de la lyre, λυρικός, ας (ή).

Vers lyriques, τὰ λυρικὰ, ῶν: τὰ μελια, ῶν.

LYRIQUE, adj. λυρικός, ή, εν : μελικες, Poête lyrique, μελιαπειές, εῦ (ὁ).

M

MAC

MA, pron. poss. fém. voyez Mos.

MACÉRATION, s. f. mortification, ἔχτηξις,

εως (ή): τρύσις, εως (ή): θλίψις, εως (ή). || Terme

de chimie, ἀπόδρεξις, εως (ή).

MACERER, v. a. mortifier, affliger par des austérités, ix-τίχω, fut. τίξω, acc.: τρύχω ου ἀπε-τρύχω, fut. τρύσω, acc.: θλίδω, fut. θλίψω, acc. || Faire tremper un corps dans un liquide, ἀπο-δρίχω ου δια-δρίχω, fut. δρίξω, acc.

MACHEFER, s. m. ή τοῦ σιδήρου σχωρία, ας,

MACHELIÈRE, adj. Les dents mâchelières, οι γεμφίοι εδόντες, ων.

MACHER, v. a. broyer avec les dents, pasacpai, apai, ful. risopai, acc.

MACHINAL, ALR, adj. αὐτόματος, ος, ον. MACHINALEMENT, adv. αὐτομάτως.

MACHINATEUR, **s. m.** μηχανητής, οῦ (δ): τεχναστής, οῦ (δ).

MACHINATION, ε. f. τίχνασμα, ατος (τὸ).

MACHINE, ε. f. μηχανή, ῆς (ἡ). Machine de guerre, μηχανή, ῆς (ἡ): μηχάνημα, ατος (τὸ). Art de construire des machines, ἡ μηχανιή, ῆς. || Adresse, artifice, μηχανή, ῆς (ἡ): μηχάνημα, ατος (τὸ): τίχνη, ης (ἡ): τίχναμα, ατος (τὸ). Employer ou faire jouer toutes sortes de machines, μηχανήν πᾶσαν μηχανάσμαι, ῷμαι, fut. ποιμαι. — contre quelqu'un, τὸ πᾶν ἐπί τινι μηχανάσμαι, ῷμαι, Hérodt. Il faut diriger vers ce but toutes nos machines, πρὸς τοῦτο πάση μηχανή δια-τείνεσθαι δεῖ (δια-τείνεμαι, fut. τενεῦμαι: δεῖ, fut. δείσει).

MACHINER, v. a. μηχανάσμαι, διμαι, /ul. ήσομαι, acc.: τιχνάζομαι, ful. άσομαι, acc. Machiner quelque chose contre l'État, έπ την πολιν τι μηχανάσμαι, διμαι, Dém. Machiner la perte de quelqu'un, εξώλειάν τινι συ-σκευάζω, ful. άσω.

MAG

MACHINISTE, ε. m. μηχανοποιός, εῦ (δ). MACHOIRE, ε. f. γνάθες, ευ (ή).

MACHONNER, ν. α. μασταρύζω, fut. ύξω, αcc.

MAÇON, ε. m. τέχτων, ονος (δ). Maître maçon, ἀρχιτέχτων, ονος (δ).

MAÇONNAGE, s. m. εἰκοδαμή, ῆς (ή). MAÇONNER, v. a. τειχέω, ῶ, fut. ώσω, acc. MAÇONNERIE, s. f. εἰκοδομή, ῆς (ή). MACULE, s. f. tache, κηλίς, ίδος (ή):

MACULE, s. f. tache, unkis, $i\delta os$ (ii) anthos, ou (i).

MACULER, v. a. κηλιδίω, ω, fut. ώσω, acc. : σπιλόω, ω, fut. ώσω, acc.

MADAME, s. f. titre d'honneur, δίσπωνα, ns (ή). || Au vocatif, quand on n'attache à ce mot aucune idée honorifique, γύναι, νος. de γυνή, αικός (ή).

MADRĖ, εκ, adj. tachetė, στικτός, ή, όν: τεκίλος, η, ον. ∥ Rusė, πανεῦργος, ες, εν. MADRIER, ε. m. δοκός, οῦ (ή): δοκίς, ίδος (ή).

MADRIGAL, ε. m. τὸ ἐρωτικὸν ἐπίτραμμα, ατος.

MAGASIN, s. m. lieu où l'on sert divers objets, ἀποθήκη, ης (ή): ταμεῖον ου ταμιεῖον. ου (τὸ). Magasin d'armes, ἐπλοθήκη, ης (ή). [] Boutique, πωλητήριον, ου (τὸ): ἐργάλειον. ου (τὸ).

MAGASINIER, s. m. ταμίας, ου (δ).

MAGE, s. m. sage de l'Orient, μάγες, ευ (έ).

MAGICIEN, s. m. enne, s. f. μάγες, ευ

(6). Au fém. φαρμακεύτρια, ας (ή).

MAGIE, s. f. μαγεία, ας (ή): ή μαγυσί, ῆς (sous-ent. τίχνη). Exercer la magie, μαγεύω, fut. εύσω.

MAGIQUE, adj. μαγικός, ή, όν.

MAGISTER, s. m. διδάσκαλος, cυ (ό):. γραμματοδιδάσκαλος, cυ (ό).

MAGISTRAL, ALE, adj. διδασκαλικός, ή, εν.

MAGISTRALEMENT, αdv. διδασκαλικώς.
MAGISTRAT, s. m. άρχων, οντος (δ).
Les magistrats, ci άρχοντες: ci ἐν ἀρχαῖς ὄντες, ων (partic. d'εἰμί, fut. ἐσομαι), ou simplement ci ἐν ἀρχαῖς : ci ἐν τέλει.

MAGISTRATURB, s. f. άρχή, ῆς (ή). Entrer dans la magistrature, εἰς τὰς ἀρχὰς εἴσ-ειμι, fut. ειμι. Il quitta la magistrature, τῆς ἀρχῆς ἐπαύσατο (παύσμαι, fut. παύσομαι). MAGNANIME, αdj. μεγαλόψυχος, ος, ον

(comp. ότερος, sup. ότατος).

ΜΑGΝΑΝΙΜΕΜΕΝΤ, αδυ. μεγαλοψύχως.
ΜΑGΝΑΝΙΜΙΤΕ, s. f. μεγαλοψυχία, ας (ή).
ΜΑGΝΕΤΙQUE, αδj. μαγνητικός, ή, όν.
ΜΑGΝΕΤΙSME, s. m. ή μαγνητική δύναμις, εως.

MAGNIFICENCE, s. f. μεγαλοπρίπεια, ας (ή). Traiter quelqu'un avec magnificence, μεγαλοπρέπως τινα δίχομαι, fut. δίξομαι. | Magnificence des expressions, μεγαληγορία, ας (ή). S'exprimer avec magnificence, μεγαληγορίω, ω, fut. ήσω: μεγάλα λέγω, fut. λίξω ου έρω. Rechercher à tout prix la magnificence du style, ix παντός τρόπου μεγάλα λέγειν προ-θυμέςμαι, σύμαι, fut. ήσομαι.

MAGNIFIQUE, αdj. μεγαλοπρεπής, ής, ές (comp. ίστερος, sup. έστατος). Se montrer magnifique, την μεγαλοπρέπειαν έπι-δείχνυμαι, fut. δείζομαι. || Style magnifique, μεγαληγορία, ας (ή).

MAGNIFIQUEMENT, adv. μεγαλοπρεπώς. MAGOT, s. m. singe, πίθακες, ου (ό). || Homme fort laid, Θερσίτης, ου (έ).

MAI, s. m. mois de l'année, μαῖος, ου (δ). MAIE, s. f. cossre, μάκτρα, ας (ή).

MAIGRE, adj. qui n'est pas gras, ίσχνός, ή, όν (comp. ότιρος, sup. ότατος). Un peu maigre, ύπισχνος, ος, ον. Devenir maigre, άπ-ισχναίνομαι, fut. ανθήσομαι. || Jour maigre, jour d'abstinence, ή ἀπόκρεως ήμέρα, ας. Faire maigre, κρεών ἀπ-έχομαι, fut. ἀφ-έξομαι.

Μαιςκε, chétif, mesquin, λιτός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): λεπτός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): ψιλός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Terre maigre, γῆ ψιλή, ῆς (ή). Ερί maigre, ὁ δλιγόπυρος στάχυς, υος. Maigre chère, ή λιτή τραπίζα, κς. Faire maigre chère, λιτῶς ου λεπτῶς διαιτάσμαι, ῶμαι, fut. ήσομαι. ΜΑΙGRELET, εττε, adj. ὕπισχνος, ος, ον.

MAIGREMENT, αdv. λιτῶς : λεπτῶς.

MAIGREUR, ε. f. ισχνότης, ητος (ή).

MAIGRIR, ε. a. rendre maigre, ισχναίνω ου ισχαίνω, fut. ανώ, αςς.: ισχνόω ου άπισχνόω, ω, fut. ώσω, αςς. || Devenir maigre, ισχναίνομαι ου ισχαίνομαι, fut. ανθήσομαι: απισχναίνομαι, fut. ανθήσομαι: ισχνάομαι ου άπισχνόςμαι, εξιμαι, fut. ωθήσομαι.

MAIL, s. m. instrument avec lequel on pousse la boule, σφύρα, ας (ή). || Lieu où l'on joue au mail, σφαιριστήριον, ου (τό).

Jouer au mail, σφαιρίζω, fut. ίσω.

MAILLE, s. f. petit anneau d'un tissu, βρόχος, cu (δ). Cotte de mailles, δ άλυσιδωτὸς θώραξ, ακος. || Petite pièce de monnaie, κερμάτιον, cu (τδ). N'avoir pas une maille, cuδ' δεολόν έχω, fut. έξω. || Tache sur la prunelle de l'œil, ἄργεμα, ατος (τδ).

MAILLET, s. m. σφυρα, ας (ή).

MAILLOT, s. m. σπάργανα, ων (τα). Envelopper dans un maillot, σπαργανίζω, fut. ίσω, acc. Enfant au maillot, σπαργανιώτες, ω (έ).

MAIN, s. f. χείρ, gén. χειρός (ή). La main droite, ή δεξιά, ας (sous-ent. χείρ). A main droite, ini δεξιά. Qui est à main droite. έπιδέξιος, ος, ον. La main gauche, ή άριστερά, ᾶς : ή σκαιά, ᾶς : ή λαιά, ᾶς : ή εὐώνυμος, ου. A main gauche, ἐπ' ἀριστερα. Qui est à main gauche, ἐπαρίστερος, ος, ον. La main ouverte, παλάμη, ης (ή). La main fermée, πυγμή, ῆς (ή). Qui n'a qu'une main, μονόχειρ, ειρος (ό, ή). Qui a cent mains, έκατόγχειρ, ειρος (ό, ή). Tenir ses mains cachées sous son manteau, ὑπὸ τρίδωνος χειρας έχω, fut. έξω. Allonger la main, την χείρα προ-τείνω, fut. τενώ. Tendre les mains vers quelqu'un, τὰς χεῖρας τινὶ προτιίνω. Supplier à mains jointes ou en tendant les mains, τὰς χεῖρας προ-τείνων ίχετεύω. fut. εύσω. Lever les mains au ciel, τὰς χεῖρας είς cύρανὸν ἀνα-τείνω, fut. τενω. Battre des mains, τὰς χείρας συγ-κριτέω, ω, ful. ήσω. Avoir en main ou entre les mains, merà yeipag ou ev gepoir exa, fut. Ew, acc. Mettre en main ou dans la main, donner en main propre, έγ-χειρίζω, fut. ίσω, Mettre à quelqu'un la main sur le collet, χειράς τινι ἐπι-βάλλω, fut. βαλώ. Prendre par la main, χειρός λαμβάνω, fut. λήψομαι, αcc. Conduire par la main, χειραγωγίω, ω, fut.

ήσω, acc. Mettre la main à l'œuvre, τῷ forte, 'τινὶ βοηθίω, ῷ, fut. ήσω. Cha-Faire quelque chose de sa propre main, auτοχειρί ου αὐτοχειρία τι ποιέω, ω, fut. ήσω. Qui fait une chose de sa propre main, aiτόχειρ, ειρος (δ, ή). Il s'est tué de sa propre main, αὐτόχειρ έαυτὸν άν-είλε (άν-αιρέω, ω, fut. αιρήσω) : αὐτόχειρ ἀπ-έθανε (ἀποθνήσκω, fut. θανευμαι).

LA MAIN de l'ouvrier, peip, espois (i). Fait à la main, χειροποίητος, ος, ον. Livre écrit à la main, τὸ χειρόγραφον βιδλίον, cu. Mettre à un ouvrage la dernière main, τῷ ἔργῳ τέλος ἐπιτίθημε, fut. im-θήσω. Fait de main de maltre, πεφιλοτεχνημένος, η, ον (partic. parf. passif de φιλοτεχνέω, ω, fut. ήσω). || Main d'œuvre, έργασία, ας (ή).

A Main armée, iv δπλοις. Mettre l'épéc à la main, ξιφουλείω, ω, fut. ήσω. Homme de main, d'exécution, ανήρ τολμηρός, ου (δ). Coup de main, τολμημα, ατος (τό). || En venir aux mains avec l'ennemi, τῷ πολεμίῳ είς χείρας συν-άπτω, fut. άψω. Avant qu'ils en vinssent aux mains, πρίν αὐτούς συμ-θαλείν είς χείρας (συμ-βάλλω, fut. βαλώ). | Faire main basse sur l'ennemi, τους πολεμίους κατα-κόπτω, ful. κόψω.

DONNER LES MAINS, s'avouer vaincu, Try ήσσαν όμελεγίω, ω, fut. ήσω. | Donner les mains à une chose, y consentir, συγκατ-αινέω, ω, fut. αινέσω, dat. : συγκατα-τίθεμαι, fut. , συγκατα-θήσομαι, dat.

Entre Les Mains, μετά χείρας. Nous avions cela entre les mains, τοῦτο είχομεν μετά χείρας (έχω, fut. έξω). Tomber entre les mains de quelqu'un , είς χειράς τινος έμ-πίπτω, fut. πεσουμαι. Se remettre entre les mains de quelqu'un, έμαυτὸν εἰς χεῖράς τινι δίδωμι, fut. δώσω. Ils remettent leurs villes entre les mains d'Alexandre, τὰς πολεις 'Αλεξάνδρω έγχειρίζουσι (έγ-χειρίζω, fut. ίσω). Cette affaire est entre mes mains, dépend de moi, in' έμοί έστι τούτο (είμί, fut. έσομαι). Leur liberlé est entre mes mains, πρόχειρον ἐστί fut. φήσω : ἔχω, fut. έξω). μοι τούτους έλευθερούν (έλευθερόω, ω, fut. ώσω). Périr par les mains de la justice, δημοσία maintenir dans le même état, κατά ταὐτὸν τελιυτάω, ω, ήσω. Prendre en main μένω, fut. μενώ. Se maintenir dans le devoir, la cause de quelqu'un, τινί συλ-λαμδάνω, τω προσ-ήκοντι έμ-μένω, fut. μενώ. Se mainfut. λήψομαι. Prêter la main à quelqu'un, tenir dans la possession de ses biens, τα τινὶ συμ-πράσσω, fut. πράξω. Prêter main- άγαθά δια φυλασσω, fut. φυλάζω.

έργω έπι-χειρέω ou έγ-χειρέω, ω, fut. ήσω. cun saisissant la première arme qu'il trouvait sous sa main, λαδόντις ό,τι έκαστω παςέτυχεν δπλον (λαμθάνω, fut. λήψομαι : παρατυγχάνω, fut. τεύξεμαι). Avoir sous la main, πρόχειρόν τι έχω, fut. έζω. Avoir quelqu'un en main, τινός ίξουσιάζω, fut. άσω.

> TENIR LA MAIN A, διά χειρός ου διά χειρών έχω, fut. έξω, acc. Tenir la main à ce qu'une chose se fasse, σπουδήν ποιέομαι, εΞμαι, fut. ήσεμαι, ώστε, infin.

> de longue Main, ex moddeu. Je le conduis de longue main, πολύς χρόνος έξ ου αύτον έγνωκα : πολύν ήδη χρόνον έγνωκα αὐτόν (γινώσκω, fut. γνώσομαι).

sous **Μ**λιν , λάθρα : χρύφα.

MAIN, écriture de quelqu'un, xeip, espis (n). Nier ou désavouer sa main, the épautes χείρα άρνέςμαι, ούμαι, Hypérid.

MAIN, poignée, anneau, anse, tout ce qui sert de prise, labn, ne (n). | Instrument pour porter du feu, ἰσχάρα, ας (ή).

MAIN, vrille des plantes, Elit, exoc (i). Main de papier, déomn, no (i).

MAIN-D'OEUVRE, s. f. ipyaoia, ac (ii). MAINLEVEE, s. f. avecus, ews (i).

MAIN-TIERCE, s. f. mederyous, os, ov. Remettre en main-tierce, μεσεγγυάω, ω, fut. now, acc.

MAINT, MAINTE, adj. beaucoup, πολύς, πολλή, πολύ. Maints et maints travaux, πολλοί ου μυρίοι πόνοι, ων. Maintes fois, πολλάκις: μυριάκις.

MAINTENANT, adv. vūv : Tavūv : Tò vūv ečva:. MAINTENIR, v. a. tenir au même état, δια-φυλάσσω, fut. άξω, acc. Maintenir son droit, των δικαίων άντ-έχομαι, fut. άνθ-έξομαι. Maintenir par la crainte les factions dans le devoir, τους στασιάζοντας φόδω κατ-έχω, fut. xal-ίζω. | Affirmer, δι-ισχυρίζομαι, fut. ίσομαι, αςς. : δια-δεδαιόςμαι ου κατα-δεδαιόςμαι, ούμαι, fut. ώσομαι, acc. Je maintiens que la chose est ainsi, φημί ούτως έχειν (φημί,

se Maintenir, v. r. δια-μένω, fut. μενώ. Se

MAINTIEN, s. m. action de maintenir, rique, ρήτωρ, ορος (δ). || Maitre en un art. de conserver, διατήρησις, εως (ή). || Conservation, durée, διαμονή, ή; (ή). || Contenance, σιτμα, ατος (τὸ).

MAIRE, s. m. ἀστυνόμος, ου (έ). | Maire du palais, ὁ τῆς αὐλῆς ἔπαρχος, ου.

MAIRIE, s. f. ἀστυνομία, ας (ή).

MAIS, adv. di opposé le plus souvent à μέν. Ces deux adverbes se placent toujours après un mot. Vous entendez, mais vous ne comprenez pas, axcusic máy, co ouv-ing di. | Après une negation, mais se traduit toujours par άλλά. Non-seulement, mais encore, οὐ μόνον, ἀλλὰ καί.

MAISON, s. f. batiment, cixia, aç (n). L'intérieur de la maison, cixe, cu (6). Petite maison, εἰχίσχες, ευ (έ): εἰχίδιεν, ευ (τό). Grande et belle maison, καλή καὶ μεγάλη οίκία, ας. Maison particulière, ή ίδία είκία, ας. Maison royale, βασιλείον, ου (τό). Maison paternelle, ὁ πατρώςς είκες, ευ. Bâtir une maison, cixiav cixeδομέω, ω, fut. ήσω. Habiter une maison, cixiav ou èv cixia cixio, o, fut. τίσω. A la maison, sans mouvement, σίκει: ενδεν. Je ne l'ai pas trouvé à la maison, εὐκ αύτον ένδον κατ-έλαδον (κατα-λαμθάνω, fut. λήψομαι). Rester à la maison, garder la maison, cixcupέω, ω, fut. ήσω. A la maison, avec mouvement, είκαθ:. Rentrer à la maison, ciκαδε έπαν-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. De la maison, cixclev. Sortir de la maison, cixclev έξ-έρχημαι, fut. ελεύσομαι. Les gens de la maison, ci κατ' cίκον. De maison en maison, κατ' οἰκίαν: άνὰ τὰς εἰχίας.

Maison, affaires intérieures d'une famille, cixoς, cu (δ): τὰ cixεῖα, ων: τὰ cixcι, inaécl. Gouverner sa maison, τὰ κίκοι δι-κικίω, ω, fut. ήσω, ου είχενεμέω, ω, fut. ήσω. Gouvernement d'une maison, εἰκενομία, ας (ή).

Maison, domestiques d'une maison, cixirai, ων (ci): τὸ cixaτικόν, cũ. || Officiers à la suite d'un prince, εί αμφί ου περί τινα.

Maison, race, famille, cixía, a; (1). Homme de bonne maison, d'illustre maison, ὁ εξ εἰκίας μεγάλης καὶ γένους περιφανούς άνήρ, gén. άνδρός. Qui est de la même maison, συγγενής, ής, ές.

MAISONNETTE, s. f. cixioxec, ou (6). MAITRE, s. m. qui enseigne un art, une

celui qui y excelle, ò téxymy ou tiepì téxymy σεφός, εῦ : ὁ τέχνης έμπειρος, ου. Dans l'art militaire c'est un grand maître, των πρὸς τὸν πόλεμον έμπειρότατός έστι. Maître dans l'art de flatter, κολακευτικός, ή, όν. En maître, έμπείρως.

MAITRE, par rapport aux serviteurs, Segmothe. cu (δ). Le maître de la maison, εἰκεδεσπότης. cu (δ). De maître, δεσποτικός, ή, όν.

MAITRE, possesseur, xúpics, cu (6). Le maître d'une maison, d'un champ, ὁ τῆς οἰκίας, τοῦ άγροῦ χύριος, ου.

MAITRE, celui qui commande, qui a l'empire, χύριος, ου (δ). Etre le maître de tout, πάντων χύριός είμι, fut. έσομαι : πάντων χυριεύω, ful. εύσω, ου πρατέω, ω, ful. ήσω. Se rendre le maître, κρατίω ου έπι-κρατίω, ω. fut. ήσω, gén. Se cendre maître d'une place. πόλιν κατά κράτος αίρέω, ω, fut. αίρήσω. Ils espèrent se rendre maîtres de la Grèce, apare είς τους Έλλήνας τυχείν έλπίζουσι (τυγχάνω, fut. τεύξομαι: ελπίζω, fut. ίσω). Nous ne sommes pas maîtres de le faire, έφ' ήμιν ούκ έστι τοῦτο πράσσειν (πράσσω, fut. πράξω). || Être son maltre, vivre indépendant, αὐτονομία χράομαι, ωμαι, fut. χρήσομαι. || Être maître de soi, se posséder, ίμαυτου κρατίω, ω fut. ήσω. Qui n'est pas maître de sa colère, του θυμού ἀκρατής, ής, ίς. Etre maltre de l'esprit d'un autre, πλείστον παρά τινι ίσγύω, fut. ύσω,

MAITRE, celui qui est le premier, le chef. Maltre de la cavalerie, chez les Romains, ιππαρχος, ου (δ). Grand maitre, πρωτοστάτης, ου (6). | Maître fripon, coquin déterminé, 6 x 25πτίστατος, cu. || Petit-maître, fat, impertinent, άδρυντής, οῦ (ό).

Μαιτκε-Αυτεί, δ χυριώτατις βωμός, ου.

MAITRESSE, s. f. celle qui enseigne, &δάσκαλος, ου (ή). | Celle qui possède, δίσποινα, ης (ή). | Par rapport aux serviteurs, δίσποινα. ης (ή). | Par rapport à un amant, έρωμένη. ης (ή): ἐράστρια, ας (ή).

MAITRISE, s. f. Grande maltrise, mosτοστασία, ας (ή).

MAITRISER, v. a. xpario, o, fut. row, gén. Se maltriser, έμαυτου κρατέω, ω. Qui ne sait se maîtriser, του θυμού άκρατής, ής, ές. MAJESTÈ, s. f. ce qui commande le resscience, διδάσκαλος, ου (έ). Maltre d'école, pect, άξιωμα, ατος (τό). La majesté royale, γραμματοδιδάσκαλος, ου (δ). Maitre de rhéto- | τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα, ατος. | Air imposant,

σεμνότης, πτος (ή): σεμνοπρέπεια, ας (ή): άξιοπρέπεια, ας (ή). || Magnificence, μεγαλοπρέπεια, ας (ή). || Grandeur, grandiose, μεγαλωσύνη, πε (ή): μεγαλειότης, πτος (ή), Inscr.

MAJESTUBUSEMENT, adv. σεμνώς.

MAJESTUEUX, κυσε, adj. imposant, σιμνός, τ, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Magniμαμε, μεγαλοπρεπίς, τ΄ς, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

MAJEUR, EURE, adj. plus grand ou plus important que les autres, έξεχος, ος, εν: έξαί-ρετες, ες, εν: δια-φίρων, ευσα, εν (partic. de δια-φίρω, fut. δι-είσω). || Hors de tutelle, αυτεξούσιες, ες, εν.

MAJORITÉ, s. f. age où l'on est majeur, à autercusco thuma, ar. || Le plus grand nombre, ci ou ai muiover, en (vlur. de muieve, en, on, gén. evec). Ce fut l'avis de la majorité, tôces roir muicon (δοκίω, $\bar{\omega}$, fut. δόξω).

MAJUSCULE, adj. Lettres majuscules, γράμματα μείζονα, ων (τὰ), c'est le pl. neutre de μαίζων, ων, ον, gén. ονος.

MAL, s. m. le contraire de bien, τὸ κακόν, οῦ. Distinguer le mai du bien, τὰ ἀγκθὰ καὶ τὰ μὴ δια-κείνω, fut. κεινῶ.

MAL, douleur, souffrance, alyos, ous (tò): άλγηδών, όνος (ή): όδύνη, ης (ή): πάθες, ευς (τό). Eprouver, avoir du mal, άλγίω, ω, fut. ήσω. - à la tête, aux pieds, au côté, την κεφαλήν, τους πόδας, την πλευράν. On emploie aussi les composés et les dérivés : Avoir mal aux dents, à la tête, οδονταλγέω, κεφαλαλγίω, ω, fut. πσω. Mal de têle, πεφαλαλγία, as (ή). Mal de dents, όδονταλγία, ας (ή). Mal de côté, πλευρίτις, ιδος (ή). Mal de reins, νεφείτις, ιδος (ή). Faire du mal, όδυναω, ω, fut. now, acc. Le mal augmente, n odown intτείνεται (έπι-τείνομαι, fut. ταθήσομαι). Le mal diminue, το κακόν άν-ίεται (άν-ίεμαι, fut. άν-εθπατιμαι) : βάων ή δδύνα γίνεται (βάων, w. cv. compar. de passios: rivopai, ful. revisquat).

Mal, maladie, νόσος, ου (ή): πάθες, ους (τὸ). Mal contagieux, ή ἐκ τῆς συναφῆς διαφθερά, ᾶς. || Mal caduc, ἐπιληψία, ας (ή). Sujet au mal caduc, ἐπίληπτος, ος, ον. || Mal d'enfant, ἀδίς, ῖνες (ή). || Mal de mer, ναυτία, ας (ή).

Mal, fatigue, καματός, οῦ (δ): κόπος, ου σκήψομαι. Rendre (δ): πονος, ου (δ): μόχθος, ου (δ). Se donner fut. 6χλῶ, αςς.

σεμνότης, ητος (ή): σεμνοπρέπεια, ας (ή): άξιο- beaucoup de mal, πολλά κάμνω, fut. καμούμαι : πρέπεια, ας (ή), || Magnificence, μεγαλοπρέπεια, πολλά πονέω ου μοχθέω, ω, fut. ήσω.

ΜΑΙ, dommage, βλάση, ης (ή). Faire du mal à quelqu'un, βλάσην τινὶ φέρω, fut. είσω ττινὰ βλάπτω, fut. βλάψω, ou ζημιόω, ω, fut. ώσω, ou κακίω, fut. έσω, ou κακίω, fut. έσω, ou κακίω, fut. έσω. Ne faire de mal à personne, εὐδεν οὐδένα ζημιόω, ω, fut. έσω. Quel mal vous ai-je fait? τί σε δεινὸν εἰργασάμην (ἰργαζομαι, fut. άσομαι); Les pirates leur font beaucoup de mal, πελλά κακά ὑπὸ τῶν πειρατῶν πάσουσι (πάσχω, fut. πείσομαι). Faire à quelqu'un tout le mal possible, πάντα κακά τιν ἐπι-φίρω, fut. ἐπ-οίσω. Artisan de maux, ἀρχέκακος, ευ (δ). || Le mal est que, πάντων δὲ δεινότατον δτι, indic.

Μλι, médisance, κακηγορία, ας (ή). Dire du mal de quelqu'un, τινά κακῶς λέγω, fut. λέξω ου έρῶ: τινὰ κακηγορίω, ῶ, fut. κάσω. Dire de quelqu'un tout le mal possible, πᾶσαν βλασφιμίαν κατά τινος κατα-χέω, fut. χεύσω. Tout le monde dit du mal de lui, κακῶς ἀκεύει ὑπὸ πάντων (ἀκεύω, fut. ἀκεύσομαι).

Μαι, mauvaise action, τὸ κακὸν ου ποντρὸν έργον, ου : ἀδίκημα, ατος (τὸ) : άμάρτημα, ατος (τὸ). Faire le mal, κακῶς ου κακὸν τι ποιίω, ῶ, fut. ήσω : ἀδικίω, ῶ, fut. ήσω. Je n'ai fait aucun mal, οὐδὶν ἢδίκησα. [] Vice, méchanceté, κακία, ας (ἡ) : πονηρία, ας (ἡ). Εnclin au mal, πρὸς πονηρίαν εὐκατάφορος, ος, ον.

MAL, αdv. χαχῶς. Aller mal, se porter mal, καχῶς ἔχω, fut. ἔξω. Mes affaires vont mal, τὰ πράγματά μοι χαχῶς ἔχει. Faire mal ses affaires, κακῶς τὰ ἐμαυτεῦ πράσσω, ou simplement καχῶς πράσσω, fut. πράξω. Soldats mal en ordre, ci ἄταχτει στρατιῶται, ῶν. || Parler mal de quelqu'un, νογεχ Μ. , subst. || Être mal avec quelqu'un, πρός τινα ἀπεχθῶς ἔχω, fut. ἔζω. Mettre des personnes mal ensemble, ἐχθρεὺς ἀλλήλοις τινὰς πειέω, ω, fut. ΄κσω

ΜΑΙΑΝΕ, adj. νεσῶν, οῦσα, cũν, gén. cũντος, ούσης, cũντος (partic. de νεσίω, ῶ). Être malade, νοσίω, ῶ, fut. ήσω: ἀσθενίω, ῶ, fut. ήσω: ἀσθενίω, ῶ, fut. ήσω: ἀσθενίω, ῶ, fut. ήσω. Tomber malade, νόσω περι-πίπτω, fut. πεσοῦμαι. Faire le malade, ἀρρωστεῖν σανίπτομαι, fut. σανίψεμαι. Rendre malade, εἰς νόσον ἐμ-δάλλω, fut. δαλῶ, acc.

έσθένεια, ας (ή): άρρωστία, ας (ή). Ces deux der- fut. άσομαι). niers ne se disent que des maladies lentes ou de langueur. Etre attaqué d'une maladie, woo λαμδάνομαι, fut. ληφθήσομαι, ου άλίσκομαι, fut. άλώσομαι: νόσω έμ-πίπτω ου περι-πίπτω, fut. πεσούμαι. Gagner une maladie, νόσον ου πάθος άνα-μόργνυμαι, fut. μόρξομαι, Plut. Relever de maladie, έχ τῆς ἀσθενείας ἀν-ίσταμαι, ſω. άνα-στήσεμαι, ou en un seul mot βαίζω, ou ἀναβ-βαίζω, fut. tow. La maladie diminue, ή νόσος χαλά (χαλάω, ω, fut. χαλάσω) ou άνinou (αν-ίπμι, fut. αν-ήσω). La maladie augmente ou s'aggrave, à vouce interester (inteτείνω, fut. τενώ), ου έπι-δίδωσιν (έπι-δίδωμι, fut. εm-δώσω). | Au fig. Avoir la maladie des honneurs, de la gloire, περί δόξαν νοσέω, ω, fut. ήσω, Plut. : περί δόξαν ou ini τή δοξη μαίνομαι, fut. μανεύμαι, ou d'un seul mot δεξομανίω, ω, fut. ήσω. La maladie des honneurs, de la gloire, δεξεμανία, α; (ή). La maladie des richesses, χρυσομανία, ac (t.).

MALADIF, IVE, ασή. νοσπρός, ά, όν : νασώδης, ης, ες : ἐπίνοσος, ος, ον.

MALADRERIE, s. f. voococcueico, ou (70). MALADRESSE, s. f. oxacotric, ntog (n). MALADROIT, OITE, adj. ouenos, á, év (comp. ότερος, sup. ότατος).

MALADROITEMENT, adr. σκατώς.

MALAISE, s. m. κακοπάθεια, ας (ή). Éprouver du malaise, κακοπαθίω, ω, fut. ήσω.

MALAISK, εz, adj. χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): δυσχερής, ής, ές (comp. έστερος, ευρ. .έστατος).

MALAISEMENT, adv. χαλοπῶς.

MALAVISE, in, adj. acculog, og, ov.

MALE, adj. du sexe masculin, appriv, evec (6). Enfant male, 6 approv roxes, ou. || Ferme, vigoureux, andpelog, a, or (comp. otence, sup. ότατος). Courage male, ανδρεία, ας (ή). Montrer dans l'infortune un male courage, avδρείως εν ταις συμφοραίς έχω, fut. έξω.

MALEDICTION, s. f. ἀρά, ᾶς (ή): ἐπάρα, ας (ή): κατάρα, ας (ή). Prononcer des malédictions, άραομαι ου κατ-αραομαι, ώμαι, malédictions, άρας δεινάς κατά των πολιτών

MALADIE, s. f. νόσος, ου (ή): πάθος, ους (τό): | ά κατ-ηρᾶτο τῆ πατρίδι (κατ-αράομαι, ωμαι,

MALEFICE, s. m. mauvaise action, xe. κουργία, ας (ή). || Surtilège, βασκανία, ας (ή). MALENCONTRE, s. f. δυστυχία, ας (ή).

MALENCONTREUX, EUSE, adj. malheureux, δυστυχής, ής, ίς. | Qui porte malheur, άπαίσιος, ες, ον.

MALENTENDU, s. m. erreur, mapaxiuoua, ατος (τό). Faire un malentendu, παρ-ακεύω, fut. αχούσεμαι.

MALFAÇON, s. f. xaxcupyía, $\alpha \in (\hat{\eta})$.

MALFAIRE, v. n. xxxcvpyiw, w, fut. now. MALFAISANT, ANTE, adj. enclin à malfaire, ππκούργος, ος, ον. | Nuisible, βλαθερός, ά, όν : ἐπιδλαθής, ής, ές. Animaux malfaisants, τὰ πονηρὰ τῶν ζώων.

MALFAITEUR, s. m. xaxcupyo;, ou (ć). MALFAME, EE, adj. διαθόπτος, ος, ev. Être malfamé, κακῶς ἀκούω, fut. ἀκούσομαι. MALGRACIEUSEMENT, adv. ἀφιλανθρώ-

πως. MALGRACIEUX, ευσε, αdj. ἀφιλάνθρω-

πος, ος, ον.

MALGRE, prép. devant les noms de personne, βία, gén. Malgré les Thébains, βία Onbaiwy, Isocr. Plus souvent il se tourne par l'adj. άχων, ουσα, ον, gén. οντος, ούσης, οντος. Malgré moi, axcerce inco. Malgré nous, axovτων ήμων. Je l'ai fait malgré moi, ακών τοῦτο ἐπάησα (ποιέω, ω, fut. ήσω). Forcer quelqu'un de parler malgré soi, ἄκοντά τινα λέγειν προ-τρέπομαι, fut. τρέψομαι. On peut aussi employer l'adverbe. Malgré soi, axevi : amuσίως. Ce qu'on sait malgré soi, τὰ ἀξούλητα, wy (plur. neutre d'accountog, og, ov). || Devant les noms de chose, mapa, acc. Malgré les lois, παρά τους νόμους. Plus souvent on tourne. par quoique, el xai, avec l'indic. Malgré ce qu'il a fait, tournez, quoiqu'il ait fait cela, εί και ταύτα έπτίησε (παίω, ώ, fut. ήσω).

MALIIABILE, adj. aneipog, og, ov.

MALHABILETE, s. f. aneipia, as (f). MALHEUR, s. m. état malheureux, δυστυχία, ας (ή) : άτυχία, ας (ή) : ταλαιπωρία, ας (ή): ἀθλιότης, ητος (ή). Être dans le malheur, fut. ασομαι. Accabler ses concitoyens de δυστυχέω, ω, fut. πσω : κακώς πράσσω, fut πράξω. || Événement malheureux, ἀτυχία, ας έπ-αράομαι, ώμαι, fuι. άσομαι. Les malé- $|(\dot{\eta}):\dot{\alpha}\dot{\tau}\dot{\nu}_{\gamma}$ μα, $\alpha \dot{\tau} \dot{\nu}_{\gamma}$: συμφορά, $\ddot{\alpha} \dot{\tau}$ ($\dot{\eta}$). Un dictions qu'il prononçait contre sa patrie, grand malheur, άτυχία μεγάλα, κε. Vivre en heur d'autrui, τοις των άλλων κακοίς συναλγίω, ω, fut. ήσω. Le malheur a voulu que, άτυχῶς συν-ίθη (aor. 2 de συμ-δαίνω, fut. Eńschai), avec l'infin.

MALHEUR! sorte d'imprécation, à Eals, avec le dat. Malheur à toi, à Eals ou. Plus souvent on tourne par puisses-tu perir, xaxos όλοιο (optat. d'όλλυμαι, fut. όλουμαι). Malheur à quiconque, xaxos bonto botis, indic. Malheur à moi, dacuny. | L'Écriture sainte emploie l'interj. coai, avec le dat. Malheur à cet homme, οὐαὶ ἀνθρώπω ἐκείνω, Bibl.

MALHEUREUSEMENT, adv. δυστυχώς. MALHEUREUX, EUSE, infortuné, ταλαίπωρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): άθλιος, ος ου α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): τάλας, αινα, αν, gén. ανος, αίνης, ανος (peu usité aux cas obliques du masculin et du neutre). || Qui éprouve quelque malheur, δυστυχής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Être malheureux, δυστυχέω, ω, fut. ήσω : δυστυχώς ου άτυχῶς ου κακῶς πράσσω, fut. πράξω. Être trèsmalheureux, ἀτυχίστατα πράσσω. Être malheureux à la guerre, τὰ περί τὸν πολεμον ἀτυχίω, ω, fut. ήσω. | Funeste, facheux, δεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Jour malheureux, ή ἀπαίσιος ήμέρα, ας. Faire une sin malheureuse, αισχίστω μόρω τον βίον κατα-λύω, fut. λύσω. ||Un malheureux, un coquin, δ άθλιος, .ου. Malheureux! & κάθαρμα, Luc.

MALHONNÈTE, adj. immoral, honteux, αίσχρός, ά, όν (comp. αίσχρότερος, sup. αίσχρότατος ομ αίσχιστος) : ἀσχήμων, ων, ον, gén. ενος (comp. evéctepes, sup. evéctatos). Commettre une action malhonnête, αίσχρόν τι ποιέω, ω, fut. ήσω. | Impoli, grossier, άπειρόχαλος, ος, όν. | Insultant, ὑδριστικός, ή, όν.

MALHONNÈTEMENT, adv. contre l'honnêteté, αίσχρως. | Incivilement, απειρακάλως. | .Insolemment, ὑδριστικῶς.

MALHONNÈTETE, s. f. immoralité dans les actions, aioxpoupqua ou aioxpomoita, as (i).

proje aux plus grands malheurs, εν τοις έσχά- toute la conduite, ασχημισύνη, ης (ή). [Grosτοις ἀτυχήμασι δι-άγω, fut. άξω. Le malheur sièreté, manque d'usage, ἀπειροκαλία, ας (ή). qui nous est arrivé, ή κατα-σχούσα ήμας συμφορά, Commettre une malhonnêteté, ἀπειρακαλεύομαι, ᾶς (χατ-έχω, fut. καθ-έξω). Supporter coura- fut, εύσομαι. | Insolence, ύθρις, εως (ή). Faire geusement les malheurs, ανδρείως εν ταις à quelqu'un des malhonnétetés, πινά ύθριζω, συμφεραίς έχω, fut. έξω. Compatir au mal- fut. ίσω. En dire à quelqu'un, τινά ονειδίζως ful. iow.

> MALICE, s. f. inclination au mal, moveρία, ας (ή). || Ruse, πανουργία, ας (ή): δόλος, ου (δ). Par malice, δόλφ. || Tour de gaieté, παιδιά, ας (ή). Faire une malice à quelqu'un, τινὶ ἐμ-παίζω, fut. παιξούμαι. | Mot malin, σκώμμα, ατος (τό).

MALICIEUSEMENT, adv. méchamment, πονηρώς. | Αυες τιικε, πανούργως.

MALICIEUX, EUSE, adj. méchant, πονηρές, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Rusė, πανούργος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): δόλιος, ος ου α, ον, ου δολερός, ά, όν (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος).

MALIGNEMENT, adv. voyez MALICIEUSE-MENT.

MALIGNITE, s. f. xaxoribeia, a; (i).

MALIN, IGNE, adj. mauvais, xaxcribne, ne, ες : πονηρός, ά, όν. L'esprit malin, ὁ πονηρός, cũ, Bibl. | Rusé, πανοῦργος, ος, ον. Voyez Ma-LICIEUX.

MALLE, s. f. coffre, xáuya ou xáya, ης (ή) : κιδωτός, οῦ (ή).

MALLÉABILITÉ, s. f. tò Elatov, ou.

MALLEABLE, adj. idatos, n, ov.

MALLEOLE, s. f. σφύριον, ου (τὸ).

MALLETTE, s. f. x16ώτιον, ου (τὸ).

MALMENER, v. a. χαλεπώς μετα-χειρίζομαι, fut. ίσομαι, ρος.

MALOTRU, s. m. homme contrefait, avθρωπος διάστροφος, ου (δ). || Homme de rien, οὐτιδανός, οῦ (ό).

MALPLAISANT, ANTE, adj. andre, re, ec. MALPROPRE, adj. ἡυπαρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): αὐχμηρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

MALPROPREMENT, adv. ἡυπαρῶς: αὐχμηρῶς.

MALPROPRETE, s. f. φυπαρία, ας (ή): αὐχμός, οῦ (ό).

MALSAIN, AINE, adj. vocabone, ne, es: νοσπρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

MALSEANT, ANTE, adj. ampentic, tic, ic: - dans les paroles, αίσχριλογία, ας (ή). - dans ακοσμος, ος, ον : ἀσχήμων, ων, ον, gén. ενος: αίσχρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. αίσχρότατος ου αίσχιστος).

MALTOTE, ε. f. είσπραξις, εως (ή).

MALTOTIER, s. m. εἰσπράχτωρ, ορος (ὁ).

MALTRAITER, v. a. outrager, ὑδρίζω ου
καθ-υδρίζω, fut. ίσω, acc. Maltraiter de coups,
πληγαῖς αἰνίζω, fut. ίσω, acc. Maltraiter de
paroles, λοιδορίω, ω, fut. ήσω, acc. || Traiter
injustement, ἀδικίω, ω, fut. ήσω, acc. Être
maltraité dans un testament, ἐν ταῖς διαξώχχις έλασσεν φέρομχι, fut. εἴσομαι.

MALVEILLANCE, s. f. δυσμένεια, ας (ή). Avec malveillance, δυσμενώς.

MALVEILLANT, ante, adj. κακόνους, ους, οιν (comp. ούστερος, sup. ούστατος): δυσμενής, τς ές (comp. έστερος, sup. έστατος). — envent quelqu'un, τινί.

ΜΑLVERSATION, ε. f. κακουργία, ας (ή)': κακφργήμα ου παρανόμημα, ατος (τό).

NALVERSER, υ. n. κακουργίω, ω, fut. ήσω: παρα-νομίω, ω, fut. ήσω.

JAMELLE, s. f. μαστός, οῦ (ὁ). Le bout de la mamelle, θηλή, ῆς (ή). Donner la mamelle à des enfants, νηπίοις θηλὴν ὑπ-έχω, fut. ὑφ-ίζω.

MAMELON, s. m. bout du sein, δηλή, ης (ή). || Monticule, βουνός, οῦ (ἐ).

MANANT, s. m. o appeixes, ou.

MANCHE, s. m. — d'un instrument, λαδή, πς (ή). Manche de la charrue, ἐχέτλη, ης (ή). MANCHE, s. f. — d'un vêtement, χειρίς, ίδος (ή). Qui a des manches, χειρίδωτός, ή, όν. MANCHETTE, s. f. χειρίδιον, ου (τὸ). MANCHOT, ετε, adj. τὴν χεῖρα πηρός, ά, όν. MANDAT, s. m. ordre ou commission, πρόσταγμα, ατος (τὸ). Remplir son mandat, τὸ προσ-τεταγμένον ου ἐν-τεταγμένον ποιέω, ω.

MANDATAIRE, s. m. δ προσ-τεταγμένος, co (partic. parf. passif de προσ-τάσσω, fut. τάξω).

ful. now.

MANDEMENT, s. m. πρόσταγμα, ατος (τό).

MANDER, v. a. faire venir, καλίω, ω, fut. καλίσω, αες.: μετα-πίμπομαι, fut. πίμψεμαι, acc. Sans être mandé, ἀκλητί. || Faire savoir quelque chose à quelqu'un, τί τινι ἀπαγελλω, fut. αγγελώ.

MANDIBULE, s. f. γνάθες, ου (ή).

MANDRAGORE, s f. plante, μανδραγόρας,

ευ (έ).

MANDUCATION, s. f. μάσησις, εως (ή).

MANÉGE, s. m. exercice que l'on fait faire au cheval ou au cavalier, τοῦ ἔππου ου τοῦ ἔππίως γυμνάσματα, ων (τὰ). || Art de monter à cheval, ἡ ἔππική, ῆς (sous-ent. τίχνη). || Lieu οὰ l'on fait les exercices, τὸ ἔππικὸν γυμνάσιον, cu ; ἔππόδρομος, cu (ό). || Artifice, μηχανή, ῆς (ή): τίχνη, ης (ή): πανουργία, ας (ή).

Tromper quelqu'un par un manége adroit, μετὰ δόλου καὶ τίχνης τινὰ ἰξ-απατάω, ω, fut. ήσω.

MANES, s. m. pl. ombre des morts, αὶ τῶν τεθνεώτων ψυχαί, ῶν : cl ἐν ἄδου δαίμονες, ων. || Immoler aux manes de son père, τῷ πατρὶ ἐν-αγίζω, fut. ίσω, acc.

MANGEABLE, αdj. εδώδιμος, ες, ον. MANGEAILLE, s. f. σῖτα, ων (τὰ). MANGEOIRE, s. f. φάτνη, ης (τἰ).

MANGER, v. a. έσθίω, fut. έδεμαι ου φάγομαι, acc. Manger entièrement, κατ-ισθίω, acc. Manger avec ou ensemble, συν-εσθίω, acc. Manger habituellement, σιτέςμαι, ευμαι, ful. ήσομαι, acc. Nous ne mangerons plus à la même table, τὸκ ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτησύμεθα (σιτέςμαι, ουμαι, fut. ήσςμαι). Manger avec un autre, τινὶ όμοσιτέω, ω, fut. ήσω. Donner à manger, σίτον παρ-έχω, fut. έξω. Servir à boire et à manger, σίτον και πότον προσ-φέρω, sut. προσ-είσω. | Au fig. Manger son patrimoine, le dilapider, την εὐσίαν κατεσθίω, fut. κατ-έδομαι, ου κατα-διδρώσκω, fut. κατα-βρώσομαι, ου κατ-αν-αλίσκω, fut. αλώσω. Manger une voyelle, l'élider, τὸ φωνῆεν ἐχ-θλίξω, fut. θλίψω. Manger des yeux, regarder avec convoitise, iπ-οφθαλμιάω, ω, fut. άσω, dat. LB MANGER, s. m. τροφή, ης (ή) : σῖτος, ευ (δ) : σίτα ομ σιτία, ων (τά).

MANGEUR, s. m. euse, s. f. ἐσθίων, cuσα, cv (partic. d'ἐσθίω, fut. ἔδομαι). Ordinairement on tourne par un adjectif composé. Mangeur d'hommes, ἀνθρωποφάγος, cu (δ). Grand mangeur, πολυφάγος, cu (δ): καταφαγάς, ᾶ (δ).

MANIABLE, αdj. εὐμεταχείριστος, ος ον. MANIAQUE, αdj. μανικός, ή, όν.

MANIE, s. f. μανία, ας (ή). Avoir la manie d'une chose, περί τι μαίνομαι, fut. μα-νοῦμαι, ou νοσίω, ω, fut. ήσω. Souvent on tourne par les composés. Avoir la manie des arts, μουσεμανίω, ω, fut. ήσω.—de la gloire,

δεξομανέω, ω. — du théâtre, θεατριμανέω, ω. — des cheyaux, Ιππομανέω, ω.

MANIEMENT, ε. m. μεταχείριστς, εως (ή). Avoir le maniement des affaires, des finances, τὰ πράγματα, τὰ χρήματα δι-οικίω, ω, fut. τοω.

ΜΑΝΙΕΚ, υ. α. μετα-γειρίζω, fut. ίσω, ου mieux μετα-γειρίζομαι, fut. ίσομαι, αυτ. μετα-γειρίζομαι, fut. ίσομαι, αυτ. μετα-γειρίζομαι. Manier les finances, τὰ δημόσια χρήματα δι-σικίω, ω, fut. ήσω. || Subst. Le manier, le toucher, ἀρή, ῆς (ἀ): ψαῦσις, εως (ἀ). Doux au manier, μαλακὸς ἀπτεσθαι (infin. de ἀπτομαι, fut. ἄψομαι).

MANIÈRE, s. f. τρόπος, ω (δ). A la manière des Grecs, κατά τὸν Ἑλλήνων τρόπον. Α ma manière, κατά τον έμον τρόπον. Le plus souvent on sous-entend xará, ou bien l'on tourne par l'adverbe. De quelle manière? ziva τρόπον; πῶς; De cette manière, τοῦτον τὸν τρόπον: εύτω, ούτως. D'une autre manière, έτερον τινα τρόπον: έτέρως. De la même manière, τὸν αὐτὸν τρόπον: ὡσαύτως. D'une étrange manière, δεινόν τινα τρόπον : δεινώς. La tournure par l'adr. est en général la plus commode. On peut encore en employer d'autres. A la manière des bêtes, èν τρόπο βοσκήματος: βοσχήματος δίχην: ώς ου ώσπερ ου καθά ου καθάπερ βοσκήματα. A la manière accoutumée, κατά τὸ είωθός. || De manière que, ώστε, avec l'indic. ou l'infin. || Par manière d'acquit, apoσιώσεως χάριν : παρέργως. || Manière de vivre, δίαιτα, ης (ή). Manière de voir ou de penser, γιώμη, ης (ή): δοξα, ης (ή). Manière d'être, φύσις, εως (ή). C'est ma manière, σύτω πέφυκα (parf. de φύομαι, ful. φύσημαι): ούτως έχω, fut. έξω.

Μεπιέπες, maintien, air d'une personne, σχήμα, ατος (τό). Qui a de bonnes manières, αυσχήμων, ων, εν, gén. ονες. Qui a de mauvaises manières, ἀσχήμων, ων, εν, gén. ενες. Qui a ou qui prend de grandes manières, σεμνύνεμαι, fut. υνεϋμαι. Qui a de belles manières, ἀστείος, α, εν. Ανοίτ de belles manières, ἀστείος, τρυφή, ῆς (ή): ἀκωσιώς, εῦ (ό). Faire des manières, θρύπτεμαι, fut. ὁρύψομαι : ἀκκίζομαι, fut. ἱσεμαι.

MANIERE, ex, adj. nepiepyog, oc. ~

MANIFESTATION, s. f. δήλωσις, εως (ή).

MANIFESTE, adj. δήλος, η, ον (comp.
ότερος, sup. ότατος): φανερός, ά, όν (comp.
ώτερος, sup. ώτατος): πρόδηλος, ος, εν: προφανής, ής, ές. Η est manifeste que, δήλος
ότι, avec l'indic.: φαίνεται ότι (φαίνομαι, ful.
φανήσομαι), avec l'indic.

MANIFESTE, s. m. déclaration officielle, ἀπόφασις, εως (ή). || Déclaration de guerre, πολέμου ἀνακήρυξις, εως (ή).

MANIFESTEMENT, adv. pavepas.

MANIFESTER, υ. α. δηλόω, ω, fat. ώσω, αcc.: φαίνω σω ix-φαίνω, fut. φανω, αcc. : φαίνω σω ix-φαίνω, fut. φανω, αcc. Manifester son opinion, την γνώμην άπο-φαίνομαι, fut. φανούμαι. Manifester sa puissance, την δύναμιν έπι-δεί-χνυμαι, fut. δείξομαι : ἐπίδειξιν τῆς δυνάμεως ποιέσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι.

MANIGANCE, ε. f. τίχνασμα, ατος (τὸ).

MANIGANCER, υ. α. τεχνάζω, ful. άσω,
ου τεχνάζουαι, ful. άσομαι, ασσ.

MANIQUE, s. f. yeigedinn, ns (n).

MANIVELLE, s. f. lash, ñ; (h).

MANNE, s. f. dans l'Écriture sainte, uziva, ns (i). || Panier à anses, xíoth, ns (i).

MANNEQUIN, s. m. panier d'osier, κώφινος, ου (δ). || Modèle à l'usage des peintres, κάναβος, ου (δ).

MANOEUVRE, s. m. homme de journée, ἰργάτης, ευ (ὁ).

MANOEUVRE, s. f. cordages d'un vaisseau, ἄρμενα, ων (τὰ). || Gouvernement d'un vaisseau, κυδέρνησις, εως (ή). L'art de la manœuvre,
ή κυδερνητική, ῆς (sous-ent. τέχνη). || Exercice
militaire, ἡ ἐνόπλιος διαδρεμή, ῆς. Exercer les
troupes à la manœuvre, στρατιώτας τὰ πολεμικά ἀσκίω, ῶ, fut. ἡσω. || Mouvement ou
ένοlution des troupes, στρατήγημα, ατος (τὸ).
Faire une manœuvre savante, καλῶς στρατηγίω, ῶ, fut. ἡσω. || Artifice, μηχανή, ῆς (ἡ):
τεχνη, ης (ἡ): τέχνασμα, ατος (τὸ). Employer
de sourdes manœuvres contre quelqu'un, λάθρα
ἐπί τινι μηχανάρμαι, ῶμαι, ſut. ἡσεμαι.

MANOEUVRER, v. n. gouverner un vaisseau, ναῦν κυδερνάω, ῶ, ſut. ήσω. Vaisseau
facile à matheuvrer, ναῦς εῦστροφος, ου (ή).

|| Faire des évolutions, ἰχ-μπρύσμαι, fut. ύσωμαι. || Machiner, μηχανάσμαι, ωμαι, ſut. ήσωμαι: τεχνάζομαι, ſut. άσωμαι. — contre quelqu'un, ἐπί τινι.

ΜΛΝΟΙΝ, ε. m. είκημα, ατος (τό).
ΜΑΝΟUVRIER, ε. m. χειροτέχνης, ου (ό) :
γειρώναξ, ακτος (ό).

MANQUE, s. m. ενδεια, ας (\acute{n}) : σπάνες, εως (\acute{n}) : ἀπορία, ας (\acute{n}) . Manque d'argent, ἀχονιματία, ας (\acute{n}) . — de conseil, ἀμινχανία, ας (\acute{n}) . — de viwes, σπανοσιτία, ας (\acute{n}) . — d'amis, δλιγοφιλία, ας (\acute{n}) . — de soins, δλιγωρία, ας (\acute{n}) . Il y a une infinité d'autres mots composés, qu'on trouvera aux différents articles.

MANQUEMENT, s. m. action de manquer. Manquement de parole ou de foi , άπιστία , ας (τ). Manquement de respect , πλημμέλεμα , ατος (τὸ). || Faute par ignorance , άμαρτημα , ατος (τὸ) : σφάλμα , ατος (τὸ) : πλημμέλημα , ατος (τὸ).

MANQUER, v. a. nè pas atteindre, ἀπολείπομα:, fut. λείψομαι, gén. : ἀπο-τυγχάνω, fut. τεύξομαι, gén. Manquer le but, τοῦ σκοποῦ ἀπο-τυγχάνω. Vous avez manqué un spectacle très-agréable, ἐδίστου θεάματος ἀπ-ελείφθης. Manquer l'occasion, τοῦ καιροῦ ὑστερέω, ῶ, fut. ἐσω, ou ὑστερίζω, fut. ίσω : τὸν καιρὸν ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω.

Mangeer, v. n. faire une faute, άμαρτάνω, ful. άμαρτήσομαι: πλημμελίω, ω, ful. ήσω. H a manqué en cela, τοῦτο ήμαρτηκε (parf. de άμαρτάνω).

Μανουκα Α, ἐπι-λείπω, fut. λείψω, acc. Le temps nous manquerait, ἐπι-λείποι ἀν τμᾶς ὁ χρόνος, Isocr. L'eau manque dans les fontaines, τὰς κρήνας ἐπι-λείπει ὕδωρ. L'eau manque, en général, ἀπορία ἐστὶν ὕδατος. Le blé manque, σπάνις ἐστὶ σίτου: σπανίζει ὁ σῖτος (σπανίζω, fut. ἰσω). || Manquer à son devoir, τὸ καθ-ῆκον ἐγκατα-λείπω, fut. λείψω. Manquer à sa parole, τὴν πίστιν παρα-Εαίνω, fut. Είσομαι. || Manquer à quelqu'un, εῖς τινα οκ περί τινα ἀμαρτάνω, fut. ἀμαρτήσιμαι, ου πλημμελίω, ω, fut. ήσω. Si je vous ai manqué en quelque chose, εῖ τι περί σε ἤμαρτον (aor. 2 de ἀμαστάνω).

Μενουεκ De, δίομαι, ful. δεήσομαι, gén.: περίοδον, gén. πινακά ἐνος έχω, ful. εξω, gén.: σπανίζω, ful. ίσω, ful. εξω).

gén.: ἀπορίω, ω, ful. ήσω, gén.: χρήζω (sans futur), gén.: ὑστερίζω, ful. ίσω, gén. Manquer du nécessaire, των ἀναγκαίων ἀπορίω, με ΜΑ QUIGNON, s. με, ful. ήσω. Manquer d'argent, χρημάτων σπακίζω, ful. ίσω. Manquer de force, τῆς ἐκμῆς ὑστερίζω, ful. ίσω. Manquer de tout, ΜΑΚΑΙ CHER, s.

εν άπαση ἀπορία ειμί, fut. lochat. Le plus souvent on tourne par les verbes ou par les adjectifs composés avec à privatif. Manquer d'nourriture, ἀσιτίω, ω, fut. ήσω, gén. Qui manque de nourriture, ἄσιτος, ος, ον. Manquer de soin, d'attention, ἀφροντιστίω, ω, fut. ήσω, gén. Qui manque d'attention, ἀφρόντιστος, ος, ον. Et ainst d'une foule d'autres. || Il a manqué de mourir, μικροῦ ἐδίησεν ἀπο-θανεῖν: μικροῦ ου ἐλίγου ου παρὰ μικροῦ ου παρ' δλίγον ἀπίθανε (δίω, fut. δεήσω: ἀπο-θνήσκω, fut. θανοῦμαι).

Manquen, faire banqueroute, χρεωκοπέω, ω, fut. ήσω: τὴν τράπεζαν ἀνα-σκευάζομαι, ou simplement ἀνα-σκευάζομαι, fut. άσομαι.

MANSARDE, ε. f. τέγος, ους (τὸ).

MANSUETUDE, s. f. πραότης, ητος (ή).

MANTE, s. f. manteau de femme, πίπλες,
ου (ό). || Insecte, μάντις, εως (ή).

MANTEAU, s. m. τρίδων, ωνος (ό). Petit manteau, τριδώνιον, ου (τό). Vetu d'un manteau, τριδώνοφόρες, ος, ον. Manteau contre la pluie, φαινόλης, ου (ό). Manteau royal, ή βασιλική χλαϊνα, ης.

MANTELET, s. m. manteau de femme, πέπλος, ου (δ). || Machine de guerre, ἐλίχτολις, εως (ή).

MANUEL, ELLE, adj. fait avec la main, χειροποίητος, ος, ον. || Qui se porte à la main, έγχειρίδιος, ος, ον.

MANUEL, s. m. petit libre, το έγχειρίδιον, co.
MANUFACTURE, s. f. έργαστήριον, co (το).
MANUFACTURER, v. a. έργαζομαι, fut.
άσομαι, acc.

MANUFACTURIER, s. m. fabricant, έρχαστηράρχης, ου (έ). || Ouvrier έργάτης, ου (έ). || MANUMISSION, s. f. ἀπιλευθέρωσις, εως (ή). || MANUSCRIT, s. m. τὸ ἀπόγραφον, ου.

MANUTENTION, a. f. διαχεύρισες, εως (ά). Avoir la manutention de, δια-χειρίζεμαι, fut. ίσομαι, σες.

MAPPEMONDE, s. f. πινάχεον έχον γτς περίοδον, gén. πιναχάου έχοντος (partic. d'έχω, fut. έζω).

MAQUEREAU, s. m. poisson, σχέμθρες, συ (δ).

MAQUIGNON, s. m. ἱπποπώλης, ου (δ).

MAQUIGNONNAGE, s. m. ή περὶ τοὺς
ππους καπηλεία, ας.

MARAICHER, s. m. xxxxxupóc, oš (ó).

MARAIS, s. m. D.cc, cu; (tò).

φθίσις, εως $(\dot{\eta})$: φθόη, τις $(\dot{\eta})$. Tomber dans le marasme, μαραίνομαι, fut. ανθήσομαι : έχτήχομαι ου κατα-τήχομαι, fut. τακήσομαι.

MARATRE, s. f. $\mu n \tau \rho v (\alpha, \tilde{\alpha}; (\tilde{n}).$

MARAUD, s. m. δ μιαρός ανθρωπος, ου, μι simplement ὁ μιαρός, ου.

MARAUDE, s. f. dendacia, ac (n). MARAUDER, v. n. λεηλατέω, ω, fut. έτω : ληίζομαι, fut. τσομαι.

MARAUDEUR, s. m. & herhaton, contoc (partic. de λεηλατίω, ω, fut. ήσω).

MARBRE, s. m. μάρμαρος, ω (δ, ή). Δυ pl. μάρμαρα, ων (τά). De marbre, μαρμάρινος, n, ov. Revêtu de marbre, μαρμαρωτός, ή, cy. Briller ou être dur comme le marbre, μαρμαρίζω, fut. ίσω.

MARBRER, v. a. δια-ποιχίλω, fut. ιλώ, acc. MARBRIER, s. m. λιθογλύφος, ου (δ).

MARC, s. m. demi-livre, hutlitator, ou (tò). Au marc la livre, ἀνάλεγεν.

MARC, s. m. ce qui reste des fruits dont on a tiré le suc, μάγμα, ατος (τὸ). Marc de raisin, στέμφυλα, ων (τά). Marc d'olives, $\dot{\alpha}\mu c peri , \tilde{\eta} c (\dot{\eta}).$

MARCASSIN, s. m. τὸ ἄγριον δελφάκιον, ου. MARCASSITE, s. f. minéral, δ πυρίτης

MARCHAND, s. m. ANDE, s. f. εμπορος, cu (ô, ή). Marchand en détail, κάπηλος, ου (i): au fém. καπηλίς, ίδος (ή). Marchand étalagiste ou marchand colporteur, προπώλης, cu (6). Le plus souvent on se sert des mots composés. Marchand de vin, είνοπώλης, ευ (έ). Marchand de volailles, άλεπτρυονοπώλης, ου (ό). Marchande de légumes, λαχανόπωλις, ιδος (ή). Marchande de bouquets, στεφανόπωλις, ιδος (n). Et ainsi de beaucoup d'autres. Etre marchand, έμ-πορεύομαι, fut. εύσομαι. Être marchand en détail ou revendeur, καπηλεύω, fut. εύσω. Etre marchand de vin, είνοπωλέω, ω, fut. ήσω. - de laines, έρισπωλέω, ω, fut. τίσω. Et ainsi de beaucoup de verbes.

MARCHAND, ANDE, adj. έμπορικός, ή, όν. Vaisseau marchand, h poprnyis, ides (sousent. ναῦς: τὸ φορτηγὸν πλοΐον, ου. Ville marrhande, ή έμπορική πολις, εως : πολις έμποριον έχουσα, ης (partic. σέχω, fut. έξω). Rivière marchande, ποταμός πλωτός, ου (έ).

MARCHANDER, v. a. ou n. demander MARASME, s. m. μαρασμός, οῦ (δ) : le prix, τὴν τιμὴν πυνθάνομαι, fut. πεύσομαι. || Rabattre sur le prix, δυσωνέσμαι, εύμαι fut. ήσομαι. | Hésiter, balancer, μέλλω, fut. μελλήσω: ἀχνέω, ω, fut. ήσω. Sans marchander, en ce sens, άμελλητί : ἀόχνως.

MARCHANDISE, ε. f. έμπόρομα, ατος (τὸ). Les marchandises, tà www. wv (pl. neutre d ώνιος, α, ον). Ballots de marchandises, φορτία, ων (τὰ).

MARCHE, s. f. degré d'un escalier, baθμός, εῦ (ὁ). Δυ pl. βαθμεί, ῶν (εί) ου βαθμά. ων (τà). | Action de marcher, de voyager, πορεία, ας (ή). Être en marche, πορεύομαι, fut. eugquat. Faire une marche de dix stades, δέκα σταδίων όδον ου δέκα στάδια περεύεμαι. Se mettre en marche, έξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. A marche forcée, τη ένεργώ πορεία. [Pompe, cortége, πομπή, ης (ή). Ouvrir la marche, τῆς πομπῆς ἡγέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι : προ-πομπεύω, ful. εύσω : au figuré, marcher devant, προ-ηγίομαι, ευμαι, fut. ήσυμαι. Fermer la marche, δπισθεν βαδίζω, fut. ίσεμαι. j Conduite d'un poeme, d'une pièce de théâtre, etc. cixονομία, ας (ή).

MARCHE, s. m. place où se tiennent les marchands, ἀγορά, ᾶς (ή). Marché couvert, πωλητήριον, ου (τέ). Marché où l'on vend toutes sortes de vivres, όψοπώλιον ου όψοπωλείον, ου (τό). Marché aux poissons, ίχθυςπωλείον, ου (τό). On forme ainsi un grand nombre de composés. || Entrepôt de commerce, έμπόριον, ου (τό). | Foire annuelle, πανήγυρις, εως (ή). || Opération de commerce, έμπολησις, εως (ń). Faire un bon ou un mauvais marché, εύ ή κακῶς ἐμπολάω, ω, fut. ήσω. Faire un meilleur marché, κάλλιον έμπολάω, ω. 🛚 Convention entre vendeur et acheteur, ouvθήκη, ης (ή). Faire ou conclure un marché avec quelqu'un, συνθήχην τινί ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Tenir son marché, ταις συνθήκαις έμ-μένω, fut. μενώ. || Prix de ce qu'on vend, τιμή, ῆς (ή): τίμημα, ατος (τὸ). Le bon marché d'une chose, εὐωνία, ας (ή): εὐτελεια, ας (ή). A bon marché, εὐώνως. A meilleur marché, εὐωνότερον. A très-bon marché, εὐωνότατα. Qui est à bon marché, εύωνος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): εὐτελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). | Au fig. En être quitte à bon marché, καλῶς ἀπ-αλλάσσω, fut. αλλάζω.

Tu n'en seras pas quitte à si bon marché. tournez, tu ne l'échapperas pas, οὐ μὴν διαφεύξη (δια-φεύγω, fut. φεύξομαι), Théocr.: ού τοι κατα-προίξη (fut. de κατα-προίσσομαι, fut. γράψω). inus. \. Aristph.

MARCHEPIED, s. m. ὑπόδαθρον, ου (τὸ) : ύποπόδιον, ου (τό).

MARCHER, v. n. βαίνω, fut. βήσομαι: βαδίζω, fut. ίσομαι: πορεύομαι, fut. εύσομαι. Marcher sièrement, μεγάλα ου άδρὰ βαίνω, fut. βήσυμαι. Marcher avec une extrême vitesse, ότι τάχιστα πορεύομαι, fut. εύσομαι. Marcher devant, προ-δαίνω, fut. δήσομαι: ήγέομαι ου προ-ηγέομαι, ούμαι, Jut. ήσομαι, gen. Marcher après, όπισθεν βαδίζω, fut. ίσομαι, gén. : ἐπομαι, fut. έψομαι, dat. Marcher vivement à l'ennemi, τοῖς πολεμίοις έφ-ορμάω, ω, fut. ήσω, ου όρμη ἐπ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. | Marcher sur, fouler aux pieds, πατίω ου κατα-πατέω, ω, fut. ήσω, acc. Marcher sur les pas d'un autre, τινὸς ίχνη διώχω, Marcher dans la voie du salut, τῆς ὁδοῦ τῆς πρός την σωτηρίαν έχομαι, fut. έξομαι. | Discours qui marche bien, δ εύδρομος λόγος, ου.

MARCHEUR, s. m. EUSE, s. f. Badioti-#ó: , ή, ćv.

MARCOTTE, s. f. μόσχος, ου (δ): μόσχευμα, aros (Tò).

MARCOTTER, v. a. μοσχεύω, fut. εύσω. MARDELLE, ou MARGELLE, s. f. bord d'un puils, yeilog, out (tò).

MARDI, s. m. i too "Aprog (sous-ent. ήμέρα, ας).

MARE, s. f. ύδροστάσιον, ου (τὸ).

MARÉCAGE, s. m. thos, ous (70).

MARECAGEUX, EUSE, adj. ihudng, ng, sq. MARECHAL, s. m. qui soigne les cheυαμα, ἱππίατρος, ου (δ). Maréchal ferrant, σιδηρεύς, έως (δ). | Maréchal de France, premier garde de l'armée, πολίμαρχος, ου (δ). Maréchal de camp, στρατοπέδαρχος, ω (έ).

MAREE, s. f. πλημύρα ου πλημμύρα, ας (ή): πλημμυρίς, ίδος (ή). || Poissons de mer, οί θαλάσσιοι ίχθύες, ou simplement ίχθύες, ων (ci). Vendeur de marée, ίχθυσπώλης, ου (δ).

MARGE, s. f. — d'un livre, κράσπεδον, ου (τδ). Ecrire en marge, παρα-γράφω, fut. γράψω, ΔCC.

MARGELLE, s. f. Voyez MARDELLE.

MARGINAL, ALE, adj. παρα-γεγραμμένος, η, ev (partic. parf. passif de παρα-γράφω,

MARGUILLIER, s. m. νεωκόρος, ου (έ). Etre marguillier, νεωχορέω, ω, fut. ήσω.

MARI, s. m. ἀνήρ, gén. ἀνδρός (δ). Prendre mari, γαμέτμαι, εύμαι, fut. γαμήσομαι, dat. Femme à plusieurs maris, γυνή πολύανδρος ου πολύγαμες, ου (ή).

MARIABLE, adj. ἐπίγαμος, ος, ον : γάμου ώραῖος, α, ον. Fille mariable, ή ἀνδρὸς ώραία παρθένος, μυ.

MARIAGE, ε. m. γάμος, ου (δ). De mariage, γαμικός, ή, όν. Les lois sur le mariage, ο γαμικοί νόμοι, ων. Rechercher une fille en mariage, χόρης γάμον μνηστεύω, fut. εύσω, ou simplement χόρην μνηστεύω, fut. εύσω, ου μνάομαι, ωμαι, fut. μνήσομαι. Promettre sa fille en mariage, τὴν θύγατρά τινι έγγυάω ου κατ-εγγυάω, ω, fut. ήσω. Donner fut. διώξεμαι. || Marcher dans le chemin de da sa fille en mariage, την θύγατρα έκ-δίδωμι, vertu, την της άρετης όδον βαδίζω, fut. ίσομαι fut. έκ-δώσω. — à quelqu'un, τινί ου είς

> MARIAGE, dot de la mariée, προίξ, gén. προικός $(\dot{\eta})$. — apport du mari, έδνα, ων $(\dot{\tau}\dot{z})$. Apporter en mariage, προίκα οπ έδνα είσ-φέρω, fut. sio-ciow. Qui n'apporte rien en mariage, άπροικος, ος, ον: en parlant du mari, αιδνος, ος, ον.

> MARIER, v. a. unir par le mariage, ouvουάζω, fut. ίσω, acc. Se marier, en parlant d'un homme, γαμίω, ω, fut. ήσω. — avec une personne, tivá. — en parlant d'une semme, γαμέςμαι, ούμαι, fut. γαμήσομαι. — avec quelqu'un, τινί. Nouveaux mariés, οἱ ἀρτίγαμοι, ων. Le marié, γυμφίος, ου (δ). La mariée, νύμφη, ης (ή). | Au fig. Marier la vigne à l'ormeau, άμπελον πτελέα προσ-αρτάω, ω, fut.

> MARIN, INE, adj. θαλάσσιος, ος ου α, εν. MARIN, s. m. matelot, ναύτης, ου (c): Bon marin. 5 vauticuis, ou.

> MARINE, s. f. art ou profession du navigateur, ή ναυτική, ῆς (sous-ent. τέχνη). || Forces navales d'une nation, τὸ ναυτικόν, οῦ. || Bord de la mer, airialos, ou (6). || Odeur de la mer, ή τῆς θαλάσσης ὀσμή, ῆς. Ανοίτ une odeur ou un goût de marine, θαλασσίζω, fut. iou.

acc. Mariné, ταριχευτός, ή, όν.

MARINIER, s. m. vaútas, ou (6).

MARIONNETTE, s. f. TO VEUDOGRAGION, OU. Faire jouer des marionnettes ou comme des marionnettes, νευροσπαστίω, ω, fut. ήσω, ncc. Joueur de marionnettes, νευροσπάστης, ου, (δ).

MARITAL, ALE, adj. γαμικός, ή, όν. MARITIME, adj. Oalággicz, oz ou a, ov : έπιθαλασσιος ου παραθαλάσσιος, ος, ev. Villes maritimes, ai ini τη θαλάσση πολεις, εων.

MARJOLAINE, s. f. plante, żuźpazce, cu (d). ΜΑΚΜΑΙLLE, s. f. παιδάρια, ων (τά). ΜΛ R ΜΕ LADE, ε. f. ήδυσμα, ατος (τὸ). MARMITE, s. f. xaxxáen, ne (n). Petite marmite, xaxxácico, cu (tè).

ΜΑΚΜΙΤΟΝ, ε. m. μαγειρίσκος, ου (δ). MARMOT, s. m. singe, περκοπίθηκος, ου (2). || Enfant au berceau, βρέφος, ους (το). || Petit garçon, παιδάριον, ου (τό).

MARMOTTE, s. f. ἀρκτόμυς, υος (δ)? ό έρειος μύς, gén. μυός.

MARMOTTER, ν. α. μύζω, fut. μύξω. MARMOUSET, s. m. figure grotesque, μερμολυχείον, ου (τό).

MARNE, s. f. terre grasse, rivavos, ou (n)? MAROQUIN, s. m. n aireix bupga, nç. MAROTTE, s. f. emblème de folie, adupματιον, ου (τό). || Folie, manie, μανία, ας (ή). MAROUFLE, s. m. condavis, co (6).

MARQUANT, ANTE, adj. informes, os, ov (comp. ότερος, sup. ότατος) : έξοχος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

MARQUE, s. f. orqueiov, cu (70). Mettre une marque à quelque chose, σημειώω, ω, ful. ώσω, ου στμειότμαι, εύμαι, ful. ώστμαι, acc. Il y mit une marque pour le reconnaître, έσημειώσατο αὐτὸν ώστε βάστα αν έπι-γνώναι (γινώσκω, fut. γνώσεμαι). A quelle marque reconnaître si? τί σκιμείον έσται πότερον; Reconnaissable à des marques certaines, inionμες, ος, ον. Marque distinctive, τὸ ἐπίσκμον, co. Les marques de la royauté, τὰ τῆς άρχῆς παράσημα, ων. || Donner à quelqu'un des marques de bonté, εῦνοιάν τινι έν-δείχνυμι, fut. δείξω, ou έν-δείχνυμαι, fut. δείξομαι. Marque des coups, μώλωψ, ωπος (δ). || Marque flétrissante, στίγμα, ατος (τό). Imprimer sur

MARINER, v. a. ταριχεύω, fut. εύσω, "υ.έτωπον τινός στίζω, fut. στίζω, ου στηματίζω, fut. icu.

> MARQUER, v. a. zengner par une marque, σπμειόω, ω, fut. ώσω, ου σημειόομαι, εύμαι, fut. wochat, acc. | Indiquer, temoigner, onμαίνω, fut. ανώ, αcc.: δείχνυμι ου έν-δείχνομε ου έπι-δείχνυμι, fut. δείξω, acc.: μηνύω, frat. ύσω, acc. : δηλόω, ω, fut. ώσω, acc. C'est ce que marque l'inscription, routo equatre à ἐπιγραφή (σημαίνω, fut. ανω), Thuc. Chroun lui marquant de la bienveillance, iv-deuxviμενοι έκαστος εύνοιάν τινα (ἐν-δείκνυμαι, fæt. Selfonat), Aristph. Vous marquerez par là combien vous aimez votre srère, ἐπι-δείζεις φιλάδελφος είναι (έπι-δείχνυμι, fut. δείξω), Xόπ. Au jour marqué, au jour dit, es prem muipa: τη ώρισμένη ου προ-ωρισμένη ήμέρα (partic. parf. passif de opila et de mpo-opila, fut. iou). ! Marquer un criminel, le flétrir, στιγματίζω, fut. iou, acc. | Cheval qui marque encore, dont les dents marquent l'âge, inne accie, ஸ (், ந்).

> MARQUETER, v. a. ποικύλω ou δια-ποιxίλλω, fut. ιλω, acc. Marqueté de noir, μέλανι δια-πεπειχιλμένες, η, εν.

> MARQUETERIE, s. f. mélange ae diverses couleurs, πείκιλμα, ατος (τό). || Ouvrage fait de pièces de rapport, έμθλημα, ατος (τό).

MARRAINE, s. f. ή ἀνάδοχος, ου.

MARRE, s. f. voyez MARE.

MARRI, is, adj. Etre marri d'une chose, τί ου τινί ου έπί τινι λυπέομαι, ούμαι, fut. nonocual.

MARRON, ε. m. κάρυον κασταναϊκών, οῦ (τὸ): Διὸς βάλανος, ου (ή), Géop. : κάστανον, ου (τὸ), Géop.

MARRONNIER, s. m. zaoravez, a; (i), Géop MARS, s. m. mois de l'année, μάρτιος, ω (i). Une des sept planètes, à mupiers, evres (sous-ent. dorno). | Le champ de Mars, chez les Romains, τὸ "Αρειον πεδίον, ου : τὸ "Αρεως πεδίον, ου.

MARSOUIN, e. m. cétacé, páxn, ze (i): φώκαινα, ης (ή).

MARTE, s. f. voyez MARTER.

MARTEAU, s. m. σφύρα, a; (ή). Petit marteau, equpies, ou (70). Battre avec le marleau, σφυροκοπέω, ω, fiet. ήσω, acc. Riendre sous le marteau, σφυρηλατίω, ω, fut. ήσω, αcc. le front de quelqu'un une marque honteuse, Battu au marteau, σφυρήλατος, ος, ον.] Marteau pointu, κίστρα, ας (ή). | Marteau d'une | προσθούν, ούντος (partic. neutre d'int-προσθίω, porte, ρόπτρον, ου (τὸ) : ρόπαλον, ου (τὸ).

MARTELER, v. a. σφυροκοπέω, ω, ful. ήσω, acc. : σφυρηλατέω, ω, fut. ήσω. Martelé, ée, battu au marteau, σφυρήλατες, ες, ov. - bosselé, τεθλιμμένος, η, ον (partic. parf. passif de Dico). — travaillé avec peine, έπίπονος, ος, ον. Style martelé, ή ἐπίπονος λέξις, ECC.

MARTIAL, ALE, adj. mthemiss, if, ev. MARTINET, s. m. oiseau, xúyeko;, ou (6). || Marteau, σφύρα, ας (ή). || Chandelier, λυχνεύχος, ευ (ό). | Fouet de lanières, iμάς,

MARTRE, s. f. sorte de belette, berig, ίδος (ή).

MARTYR, s. m. μάρτυρ ου μάρτυς, υρος (ò, ń).

MARTYRE, s. m. tourment enduré pour la foi, μαρτύριον, ου (τό). || Souffrances en général, άλγος, ους (το): πάθος, ους (το). Souffrir le martyre, souffrir extrêmement, μάλιστα άλγίω, ω, ful. ήσω : περιπαδώ; συ περιωδύνως έχω, fut. έξω.

MARTYRISER, v. a. βασανίζω, fut. ίσω, acc. MARTYROLOGE, s. m. μαρτυρολόγιον, ου (τὸ). MASCULIN, INE, adj. apperixóg, no, ov. Au masculin, άββενωώς.

MASQUE, s. m. faux visage de carton peint, προσωπείον, ου (τό); πρόσωπον, ου (τό). Petit masque de femme, προσωπίδιον, ου (τὸ). Grand masque de théâtre, τὸ τραγικὸν προσωπείον μέγα. | Personne masquée, ὁ προσωπείον έν-δεδυμένος, ου (έν-δύομαι, fut. δύσομαι). || Faux semblant, πρόσωπον, ου (τὸ): προσωπείον, ου (τὸ): σχήμα, ατος (τὸ). Prendre le masque de la vertu, άρετην ύπο-κρίνομαι, fut. κρινούμαι, ου προσ-ποιέτμαι, εύμαι, ful. ήσομαι, ου πλάσσομαι, fut. πλάσομαι, ου σκήπτομαι, fut. σκήψεμαι: της άρετης σχήμα ύπο-δύομαι, fut. δύσομαι, ου περι-τίθεμαι, fut. περιθήσομαι, su περι-δάλλομαι, fut. δαλούμαι. Jeter, lever le masque, έχ-χαλύπτομαι, fut. ύψομαι.

MASQUER, v. a. mettre un masque à quelqu'un, πρόσωπόν ου προσωπείον τινι προσάπτω, fut. άψω. Se masquer, πρόσωπον ένδύομαι, fut. δύσομαι. || Déguiser, travestir, σχηματίζω, ful. ίσω, acc. || Cacher, couvrir, xaλύπτω ou im-καλύπτω, ful. ύψω, acc. Mon-

w, fut. now).

MASSACRE, s. m. σφαγή, ñς (ή): φόνος. cu (ό). Il s'est fait un grand massacre, πολλή σφαγή εγένετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Faire un grand massacre des ennemis, φόνον πολών των πελεμίων, πειέω, ω, fut. ήσω, ου έργάζομαι, ful. άσομαι.

MASSACRER, v. a. σφάζω ου σφάττω, fut. σφάξω, acc. : φενεύω, fut. εύσω, acc. : κατα-κόπτω, fut. κόψω, acc.

MASSE, s. f. δγκος, co (δ). Creyent qu'effe contensit une masse d'or, νομίσας ένδον αὐτῆς δγκον γρυσίου είναι (νομίζω, fut. ίσω), **Esop.** Ne former plus qu'une masse, eic iv ouvέρχομαι, fut. ελεύσομαι. | En masse, avec toute la population, πανδημεί : παμπληθεί. L'armée en masse, δ πάνδημος στρατός, ου.

MASSEPAIN, s. m. deticace, cu (δ). MASSIER, s. m. ραδδεύχος, cu (δ) : ρα-

εδοφόρος, συ (δ).

MASSIF, we, adj. d'un seul métal, choσχερτίς, τίς, ές. Qui est d'argent massif, πανάργυρος, ος, ον. Qui est d'or massif, πάγγρυσος, ος, ον. | Serré, compact, πυχνός, ή, όν. | Gros, épais, παχύς, εία, ύ. | Lourd, βαρύς, εῖα, ύ.

MASSUE, s. f. ρόπαλον, cu (τὸ). Frapper avec une massue, ροπαλίζω, fut. ίσω, acc.

MASTIC, s. m. résine, μαστίχη, ης (ή). Sorte de ciment, xoxxa, no (n). Mastic pour lier les pierres, λιθοκόλλα, πς (ή).

MASTICATION, s. f. μάσησις, εως (ή). MASTIQUER, v. a. κολλάω, ω, ful. ήσω, acc.

MASURE, s. f. bâtiment rume, epeima, ων (τα). || Manwaise cabane, καλύδη, τις (ή).

MAT, s. m. - de vaisseau, iaros, co (6). MAT, ATE, adj. sans éclat, terne, àuxupoc, ά, όν : άμυδρός, ά, όν.

MATELAS, ε. m. τύλη, ης (ή).

MATELASSER, v. a. mipi-otpowoull, fut. στρώσω, ου περι-στορέγνυμι, fut. στορέσω, αcc. MATELOT, s. m. ναύτης, ευ (έ).

MATELOTE, s. f. mode des matelots. A la matelote, ναυτικώς. Habit à la matelote, έσθης ναυτική, ής (ή).

MATER, v. a. au jeu d'échecs, ou au fig. χρατίω, ω, fut. τίσω, gén. ou acc. Mater son tagne qui masque la ville, όρος τῆ πολει έπι- corps, le mortifier, τὸ σῶμα κολάζω, fut. άσω. MATER, v. a. mettre un mat à un vaisscau, totor iv tỹ vni alpa, fut. apa.

MATERIAUX, s. m. pl. ῦλη, ης (ή). MATERIEL, ELLE, adj. ὑλικός, ή, όν. MATERIELLEMENT, adv. ὑλικῶς.

MATERNEL, ELLE, adj. de mère, μητρῶρος, α, ον. || Tendre comme une mère, φιλέστοργος, ος, ον.

MATERNELLEMENT, αdv. φιλοστόργως.
MATHÉMATICIEN, s. m. δ μαθηματικός, οῦ.
Les mathématiciens, οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων.

MATHEMATIQUE, adj. μαδηματικός, ή, όν. MATHEMATIQUEMENT, adv. μαδηματικώς. MATHEMATIQUES, ε. f. pl. μαδήματα, ων (τά). La science des mathématiques, ή μα-δηματική, ῆς (sous-ent. τέχνη). Les mathématiques pures, ή άπλως μαδηματική, ῆς, Jambl.

MATIERE, s. f. ce dont on fait une chose, δλη, ης (ή). || Sujet qu'on traite, ὁπόθεσις, εως (ή). Fournir à quelqu'un la matière d'un discours, τοῦ λόγου ὑπόθεσίν τινι παρ-έχω, fut. έξω. Entrer en matière, τοῦ λόγου ἀρχὴν ποιίομαι, οῦμαι, fut. ἡσεμαι. || En matière de, περί, acc. : κατά ου εἰς, acc. || Sujet, occasion, ἀφορμή, ῆς (ή): αἰτία, ας (ή). Donner matière à, ἀφορμήν δίδωμι, fut. δώσω, gén. Donner matière à rire, γέλωτα παρ-έχω, fut. έξω, ου ὄφλω, fut. ὁφλήσω.

Ματιέπε, pus d'une plaie, πύος, ους (τὸ).

| Matière fécale, ἀποχώρημα, ατος (τὸ): ἀποπάτημα, ατος (τὸ): ἄφοδος, ου (ή).

MATIN, s. m. premières heures du jour, τὸ ἐωθινόν, οῦ. Le matin, πρωτ, indéclin. De grand matin, πρωτάτατα. Depuis le matin jusqu'au soir, ἀπὸ πρωτ δως ἐσπέρας. Le matin et le soir, δωθίν τε καὶ πρὸς ἐσπέραν. Du matin, qui se fait le matin, πρώτος, α, ον. Revenant le matin, πρώτος ἐπαν-άγων (ἐπαι-άγω, fut. άξω).

MATIN, s. m. gros chien, μολοσσός, οῦ (δ). MATINAL, ALE, adj. πρώτος, α, ον (comp. ἔαίτερος, sup. ἔαίτατος). Très-matinal, δρθριος, ος ου α, ον. Être très-matinal, ἐπ-ορθρεύομαι, fut. εύσομαι.

MATINEE, s. f. ή πρωία, ας. J'y ai passé une grande partie de la matinée, συχνὸν ἐκεῖ δι-έτριψα χρόνον καθ-ήμενος έξ έωθινοῦ (διατρίδω, fut. τρίψω).

MATINES, s. f. pl. ai ὀρθριναὶ εὐχαί, ω̄ν, Eccl. MATINEUX, EUSE, adj. voyez Matinal. ΜΑΤΟΙS, οισε, adj. πανούργος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). C'est un fin matois, τοῦ πανουργεῖν ἐμπείρως έχει (έχω, fut. έξω). ΜΑΤΟΟ, s. m. gros chat, αίλουρος, ου (δ). ΜΑΤΡΙΚΑΙΡΕ, s. f. plante, παρθένιον, ου (τὸ).

MATRICE, s. f. — d'une femme ou d'un animal, μήτρα, ας (ή): ὑστίρα, ας (ή). ∥ — des minéraux, δοχεῖον, ου (τὸ). ∥ — des médailles, des mesures, etc. ἀρχίτυπον, ου (τὸ). ΜΑΤRICE, adj. fém. πρωτότυπος, ος, ον. ΜΑΤRICULE, s. f. κατάλογος, ου (ὁ). ΜΑΤRIMONIAL, ALE, adj. γαμικός, ή, όν. ΜΑΤRONE, s. f. dame, maitresse de maison, οἰκοδίσποινα, ας (ή). ∥ Sage-femme, μαμύτρια, ας (ή).

MATURATIF, ive, adj. πεπαντικός, ή, όν.
MATURATION, s. f. πέπανσις, εως (ή).
MATURE, s. f. mâts d'un vaisseau, ίστιί,
ων (οί).

MATURITE, s. f. au propre et au fig. άχμπ, πς (ή). Qui est en sa maturité, άχμαῖος, α, ον. Être en sa maturité, άχμαῖος, ful. άσω. Venir à maturité, πεπαίνομαι, ful. πεπανθήσομαι. Le temps qui conduit tout à la maturité, χρόνος ὁ πεπαίνειν εἰωθώς, ότος (πεπαίνω, fut. ανῶ: εἶωθα, sans fut.), Plut. MATUTINAL, ALE, adj. πρώῖος, α, ον. MAUDIRE, ν. α. κατ-αράφμαι, ωμαι, fut.

MAUDIRE, υ. α. κατ-αράομαι, διμαι, Διι. άσομαι, αςς.: δεινάς άρας τινι έπ-αράομαι, διμαι, Διι. άσομαι. Maudit, ite, κατάρατος ου έπα-ρατος, ος, ον.

MAUSOLÉE, s. m. μαυσωλείον, ου (τό).

MAUSSADE, adj. σκυθρωπός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): δύσκολος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Être maussade, σκυθρωπάζω, fut. άσω. Il est toujours maussade, ἀεὶ σκυθρωπῶς έχει (έχω, fut. έζω).

MAUSSADEMENT, adv. σκυθρωπώς.

MAUSADERIR, ε. f. δυσκολία, ας (ή).

MAUVAIS, AISE, adj. méchant, κακός, ή, όν (comp. κακίων ου χείρων, ευρ. κάκιστος ου χείρωτος): πονηρός, ά, όν (comp. ότερος, ευρ. ότατος). Mener une mauvaise vie, πονηρία συ-ζάω, ῶ, fut. ζήσω. || Mauvais habit, τὸ πονηρὸν ου πελύσαθρον ἰμάτιον, ου. Mauvais chemin, ή ἀτριδής καὶ τραχεῖα όδός, οῦ. Mauvaise affaire, πράγμα καμῶς ἔχον, οντος (partic. είχω, fut. εξω). Mauvais au goût, ἀγλυκής, ής, ες. Mauvaise odeur, δυσωδία, ας (ή). 1}

à la vue mauvaise, ἀμθλύτερον βλέπει (βλέπω, | ατος (τὸ). Trouver du mécompte, voyes su Misfut. βλίψομαι). Prendre en mauvaise part, ύπόπτως απο-δίχομαι, fut. δίξομαι, acc. Mautais pour la santé, voowdne, ne, ec. Sous de mauvais auspices, ἀπαισίως. || Trouver mau-Vais, voir avec peine, πρός τι ου έπί τινι δυσχεραίνω, fut. ανώ : τινά ομ έπί τινι άχθομαι, fut. άχθεσθήσομαι: τινί ου έπί τινι άγαναχτέω, ω, fut. ήσω : βαρύνωμαί τι, fut. βαρυνθήσομαι : βαρέως ου χαλεπώς τι φέρω, ful. ciou. Ne trouvez pas mauvais, μή χαλεπώς φέρετε εί ou bri, avec l'indic.

MAUVAIS, adv. Sentir mauvais, βαρὸ δζω, fut. δζήσω : βαρύ πνέω, fut. πνεύσω.

MAUVE, s. f. plante, $\mu \alpha \lambda \alpha \gamma n$, $n \in (n)$. Semblable à la mauve, μαλαχοειδής, ής, ές.

MAUVIETTE, s. f. voyex ALOURTTE.

MAUVIS, s. m. voyez GRIVE.

MAXILLAIRE, adj. δ, ή, τὸ περὶ τὴν γνάθον ου περί τὰς γνάθους.

MAXIME, s. f. $\gamma \omega \mu n$, ns(h): $\alpha \xi \omega \mu \alpha$, ατος (τὸ) : δόγμα, ατος (τὸ). Courte maxime, γνωμίδιον, ου (τό).

MAZETTE, s. f. mauvais cheval, ίππάριον, eu (tò).

MÉCANICIEN, s. m. δ μηχανικός, οῦ. MÉCANIQUE, s. f. h μηχανική, ης (sousent. τέχνη).

MECANIQUE, adj. μηχανικός, ή, όν. Art mécanique, ή βάναυσος τίχνη, ης. Qui exerce une profession mécanique, δ βάναυσος, ου : χειρώναξ, ακτος (δ). Exercer un art mécanique, χειροτεχνέω, ω, fut. ήσω.

MÉCANIQUEMENT, adv. μηχανικώς. MECHAMMENT, adv. πενπρώς.

MÉCHANCETÉ, s. f. penchant à faire du mal, πονηρία, ας (ή): μεχθηρία, ας (ή). | Action méchante, τὸ πονηρὸν έργον, ου : πονήρευμα, ατος (τό) : κακούργημα, ατος (τό). Faire une méchancelé, κακουργίω, ω, fut. ήσω.

MECHANT, ANTE, adj. πονηρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): μοχθηρός, ά, έν (comp. ότερος, sup. ότατος). Il est si méchant que, etc. ούτω κακώς πέφυκεν ώστε (φύομαι, fut. φύσομαι).

MECHE, s. f. d'une lampe, opuallis, ίδος (ή): ελλύχνιον, ου (τδ). || Matière préparée pour prendre feu, πυρείον, ου (τδ).

MECOMPTE, s. m. erreur de comple, παραλογισμός, οῦ (δ). || Désappointement, σφάλμα, | tile médaille, νομισμάτιον, ου (τδ).

COMPTER.

SE MÉCOMPTER, v. r. σφάλλομαι, fut. σφαλήσομαι : άμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι. dans ses projets, dans ses espérances, τῆς βουλής, της έλπίδος.

MÉCONNAISSABLE, adj. άγνώριστος, ος, ον. MÉCONNAISSANCE, s. f. ἀγνωμοσύνη, ns (n).

MÉCONNAISSANT, ANTE, adj. ἀγνώμων, wy, ov, gén. ovoc (comp. ovéatepoc, sup. ονέστατος).

MÉCONNAITRE, v. a. ne pas reconnaitre, ἀγνοίω, ω, fut. ήσω, acc. | Nier, désavouer, aprécuat, ounat, fut. nochat, acc. Méconnaître les bienfaits, πρὸς τοὺς εὐποιήσαντας άχαριστέω, ω, ou d'un seul mot, άχαριστέω, ω, ful. ήσω : αγνωμενέω, ω, ful. ήσω.

MECONTENT, ENTE, adj. tournes par le verbe. Etre mécontent de quelque chose, ayavακτίω, ω, fut. ήσω, acc. ou dat. ou ἐπί avec le dat. : δυσχεραίνω, fuk avū, mêmes regimes : xalenaivo, fut. avo, avec ini et le dai. : χαλεπώς φέρω, fut. οίσω, acc. : βαρύνομαι, fut. υνθήσομαι, acc.: άχθομαι, fut. άχθεσθήσοuat, dat. Rtre mécontent de quelqu'un, άγανακτέω, ω, fut. ήσω, dat. : δυσχεραίνω ου χαλεπαίνω, fut. ανώ, dat.: ἄχθομαι, fut. ἀχθεσθήocuat, dat. Je suis mécontent de ce discours, τὸν λόγον οὐκ ἀγαπῶ (ἀγαπάω, ῶ, fut. now). Mécontents de ce qu'ils possèdent, ού στέργοντες είς έχουσι (στέργω, fut. στέρξω: tyw, fut. ξω). Cela fait bien des mécontents, τούτο πολλοίς ἐπαχθές ου χαλεπόν ἐστι : τούτο πολλοίς δι' όχλου έστί, πολλούς βαρύνει ου ένσχλεί (βαρύνω, fut. βαρήσω: iv-σχλίω, ώ, fut. ήσω). || Les mécontents, les factieux, oi vsωτερισταί, ων : οί στασιωται, ων : οί στασιάζοντες, ων (partic. de στασιάζω, fut. άσω).

MÉCONTENTEMENT, s. m. ayaváxtagis, $e\omega \varsigma (\dot{\eta}) : \dot{\delta} \rho \gamma \dot{\eta}$, $\ddot{\eta} \varsigma (\dot{\eta}) : \dot{\alpha} \pi \dot{\epsilon} \chi \theta \epsilon \iota \alpha$, $\alpha \varsigma (\dot{\eta})$.

'MÉCONTENTER, v. a. rendre mécontent, facher, βαρύνω, fut. βαρήσω, acc. : έν-οχλίω, w, fut. ήσω, dat. ou acc. | Offenser, προσχρούω, fut. χρούσω, dat. : προσ-πταίω, fut. πταίσω, dat.

MÉCRÉANT, s. m. δύσπιστος, ος, ον. MÉDAILLE. s. f. vojusqua, atos (tò). Pe-

MÉDAILLON, s. m. έμδλημα, ατος (τὸ). MÉDECIN, s. m. ἰατρός, οῦ (δ). De médecin, ιατρικός, ή, όν.

MEDECINE, s. f. art de guérir, n iarpun, r̃. Exercer la médecine, ἰατρεύω, fut. εύσω. | Potion médicinale, φάρμακον, ου (το). Faire prendre une médecine, φάρμακον ποτίζω, fut. ίσω. - à quelqu'un, τινά. En prendre une, φαρμάχω χράομαι, διμαι, fut. χρή-

MEDIAT, ATE, adj. cux auesce, ce, ov. MEDIATEUR, s. m. μεσίτης, ου (δ). Etre médiateur, μεσιτεύω, fut. εύσω. - entre deux personnes, πισίν ου μεταξύ πινων.

MEDIATION, s. f. pertreia, ac (i). Par sa médiation, δι' αὐτοῦ. Employer la médiation de quelqu'un, τινί προξενητή χράομαι, ώμαι, fut. xpr.ocuat.

MEDICAL, ALE, adj. iatoucos, ti, ov. MÉDICAMENT, s. m. φάρμακον, ου (τὸ). MEDICAMENTER, v. a. φαρμάχοις θεραπεύω, fut. εύσω, acc.

MEDICINAL, ALE, adj. ἐατρικός, τί, όν. MEDIOCRE, adj. μίτριος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Les personnes d'une condition médiocre, of mirpion, wy. Eloquence médiocre, λογιότης ή τυχούσα, ης (partie. aor. 2 de τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Homme médiocre, είς των τυχόντων, gén. ένός. Qui n'est pas médiocre, ούχ ὁ τυχών, όντος : au fém. ούχ ή τυχούσα, ης.

MEDIOCREMENT, adv. μιτρίως. N'aimer que médiocrement les richesses, μετρίως τὸν πλούτον άγαπάω, ω, fut. ήσω.

MEDIOCRITE, s. f. perpeotre, ntos (1). Honnête médiocrité, ή σύν εὐπρεπεία μετριότης, πτος. Garder la médiocrité, τὰ μέτρια στέργω, fut. στέρξω.

MEDIRE, v. n. xaxnyopiw, w, fut. now: κακῶς λέγω, fut. λέξω ου έρω. - de quelqu'un, τινά. Médire de tout le monde, πάντας δια-βάλλω, fut. δαλώ, ου δια-σύρω, fut. συρώ, ου βλασφημέω, ω, fut. ήσω.

MÉDISANCE, s. f. κακηγορία, α- 'τί): βλασ**φη**μία, ας (ή).

MEDISANT, ANTE, adj. κακήγορος, ος, ον: βλάσφημος, ος, εν.

MEDITATIF, IVE, adj. θεωρητικός, ή, όν. MEDITATION, s. f. medern, no (7): Occupia,

он тү вешрій прев-хартеріш, й, fut. тап. MEDITER, v. a. μελετάω, ω, ful. άσω, acc. Méditer la désense de quelqu'un, baip tiva άπολογίαν μελετάω, ω. Discours longuement médité, λόγος προ-μεμελετημένος (partic. parf. passif de προ-μελετάω 🚗 🗓) οπ πεφροντισμένος (de φροντίζω, fut. ίσω). Méditer un projet utile, χρήσιμόν τι βουλεύομαι, fut. εύσομαι. Méditer des projets dangereux pour l'État, έπὶ τὴν πολιν τι πραγματεύομαι, ful. εύσυμαι. Méditer quelque fourberie, τέχνην τινά μεχανάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι.

Μέριτες, ν. η. σχέπτομαι, fut. σχίψομαι: βουλεύομαι, fut. εύσομαι. — sur quelque chose, nipi rivoc. Méditer sur les moyens de sauver l'État, τίνα τρόπον σωθήσεται ή πόλις, ακίπτομαι, fut. σχέψομαι. Méditer sur l'état présent des affaires, rois map-over mpaquaer viv προσ-έχω, fut. έξω.

MEDITERRANE, ez, adj. μεσόγειος, ος, ον. La mer Méditerranée, fi l'odov badauca, v.s. MEDULLAIRE, adj. μυελώδης, πς, ες.

ΜΕΓΑΙΤ, ε. m. κακούργημα, ατος (τό).

MÉFIANCE, s. f. ὑποψία, ας (ή). Avec méliance, ὑπόπτως. Entrer en méliance, voycz se Merien.

MÉFIANT, ANTE, adj. δύσπιστος, ος, ον: καχύποπτος, ες, ον.

se MEFIER, v. r. amoria, a, fut. now, dat. : ἀπίστως ου ὑπόπτως έχω, fut. έξω, avec πρός et l'acc. Ils se mélient les uns des autres, άπιστούσιν άλλήλοις. Ils se mélient de lui, πρός τούτον απίστως διά-κεινται (διά-κειμαι, fut. πίσομαι). Il se mélie de tout, πρὸς πάντα ύπόπτως έχει (έχω, fut. έξω).

MÉGARDE, s. f. Par mégarde, δι' έγνοιαν: άπερισχέπτως.

MEGERE, s. f. sprvvúc, úoc (i). MEGISSERIE, s. f. métier, ή σωτοδιψική, ης (sous-ent. rigyn). | Atelier, σουτοδέψειου, cu (Tò).

MÉGISSIER, s. m. σκυτοδίψης, ου (έ). MEGUE, s. m. petit lait, chioc, cu (c). MEILLEUR, EURE, compar. ausiver ou Belτίων ου χρείσσων, ων, ον, gén. ενες (comp. irrég. αάγαθός, ή, όν. Rendre meilleur, βελτιών, ω, fut. ώσω, acc. Devenir meilleur, βελτιόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. Etre dans une meilleure situation, άμεινεν πράσσω, fut. πράξω. Il le met α; (ή). Se livrer à la méditation, τη μελέτη au nombre de ses meilleurs amis, τώτον έν

πρώτοις τῶν ἐαυτοῦ φίλων γνωρίζει (γνωρίζω, fut. γίω, ω, fut. ήσω. Se mêler de tout, πολυπραίσω). | Le meilleur, superl. άριστος ου βέλτιστος ου κράτιστος, η, ον (superl. irreg. d'àγαθός, τί, όν). Le meilleur des deux, άμείνων ου βελτίων ομ χρείσσων, ων, ον, gén. ονος, comme ci-dessus. Le meilleur parti à prendre, το κράτιστον, ου. Le meilleur est de mourir, κρείσσον έστιν άποθανείν (άπο-θνήσκω, fut. θανούμαι).

MELANCOLIE, s. f. bile noire, μελαγγολία, α ; $(\dot{\eta})$. || Tristesse, $\lambda \dot{\nu} \pi \eta$, η ; $(\dot{\eta})$.

MÉLANCOLIQUE, adj. μελαγχολικός, ή, έν. MELANCOLIQUEMENT, adv. μελαγχολικώς. MELANGE, s. m. μίξις, εως (ή) : κρᾶσις εως (ή): μίγμα ου κράμα, ατος (τό). Cel homme est un mélange de vices et de vertus, ούτος έξ άρετων καί κακών συγ-κέκραται (συγκεράννυμι, fut. κεράσω) οπ συγ-κεκρότηται (συγxροτέω, ω, fut. ήσω). || Mélanges d'un auteur, ses œuvres mélées, τὰ σύμμικτα, ων.

MELANGER, ν. α. μίγνυμι ου συμ-μίγνυμι, ful. μίξω, acc. : χεράννυμι ου συγ-χεράννυμι, fut. xipásw, acc.

MÉLÉE, s. f. σύμμιξις, εως (ή). Avant que la mêlée ne commençat, πρὶν συμ-μίζαι, καί συμ-δαλείν είς χείρας (συμ-μίγνυμι, fut. μίζω: συμ-δάλλω, fut. δαλώ). Se retirer de la mélée, τῆς μάχης ἀνα-χωρέω, ω, fut. visco. Le combat sut vif et la mêlée sanglante, μάχη χαρτερά έγένετο χαὶ πολλοὶ έκατέρωθεν έπεσον (γίνομαι, fut. γενήσομαι: πίπτω, ful. mescupai), Hérodn.

MRLER, v. a. joindre, μίγνυμι, fut. μίξω, acc. Mèler une chose avec une autre, ri τινι συμ-μίγνυμι, fut. μίζω. Mêler de l'eau avec du vin, ύδωρ είνω περάγγυμι, fut. xeράσω. | Brouiller, confondre, συγ-χίω, fut. χεύου, acc. | Impliquer, embarrasser, έμ-πλίκω, fut. πλίξω, acc. Mêler quelqu'un dans de mauvaises affaires, κακοίς πράγμασιν ου έν κακοίς πράγμασί τινα έμ-πλέκω. `

su Mèlen, s'engager dans, έμ-πλέχομαι, fut. πλακήσομαι, dat. || Se mêler dans le conver-Jantion, είς λόγους παρα-δύομαι, fut. δύσομαι. Se meler dans toutes les affaires, είς πάντα έμαυτον παρ-ενείρω, sans fut. || S'occuper de, prendre part à, μετα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, gén. Se mêler des affaires publiques, των κοινών άντιλαμδάνομαι, fut. λήψομαι. Mêlez-vous de vos affaires, τὰ σαυτοῦ πρᾶσσε (πράσσω, fut. πράξω),

γμενέω, ω, fut. ήσω. Qui se mêle de tout, πολυπράγμων, ων, ον, gén. ονος.

MELESE, s. m. arbre, $\lambda \alpha \rho i \xi$, $i \times c \zeta (\eta)$? MELILOT, s. m. plante, μελίλωτος, ου (δ) : μελίλωτον, ου (τό).

MÉLISSE, s. f. plante, μελισσέφυλλον, ου (τό). MÉLODIE, s. f. μελωδία, ας (ή): μελος ους (τό). Exécuter une mélodie, μελωδίω, ω, fut. now, acc.

MELODIEUSEMENT, adv. μουσιχώς. Chanter mélodieusement, μουσιχώς ἄδω, fut. ἄσομαι. MELODIEUX, EUSE, adj. μουσικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Chant mélodieux, μέλος, ους (τὸ).

MELON, s. m. fruit, πέπων, ονος (δ). MEMBRANE, s. f. υμήν, ένος (δ). Petile membrane, ὑμένιον, ου (τὸ).

MEMBRANEUX, euse, adj. buevasno, no es. **MEMBRE**, s. m. xωλον, ου (τό): μελος, cuς (τὸ). Les membres du corps, κῶλα, ων (τά); τὰ τοῦ σώματος μέλη, ων. Perclus de ses membres, τὰ μέλη δι-εφθαρμένος, η, ον (partic. de δια-φθείρω, fut. φθερώ). Articulations des membres, αρθρα, ων (τά). Douleur dans les membres, ἀρθρίτις, ιδος (ή). [Membre d'une période, κώλον, ευ (τό). Période à trois membres, ή τρίκωλος περίοδος, ου. | Être membre d'une assemblée, του συνεδρίου μετ-έχω, fut. μεθ-έξω. Les membres d'une assemblée, οί του συνεδρίου μετ-έχοντες, ων : οί βουλεύοντες, ων (partic. de βουλεύω, fut. sύσω). Un membre du conseil des trente, είς των τριάχοντα, gén. ένός.

MEMBRU, ue, adj. άδρός, ά, όν (comp. ότερος, ευρ. ότατος).

MEMBRURE, s. f. πτημα, ατος (το).

MEME, pron. relat. auric, n. o. I.e même, la même, δ αὐτός, ή αὐτή, τὸ αὐτό. La place de l'article distingue, comme en français, les deux nuances de signification. La vertu même, auth h apeth : h apeth αὐτή. La même vertu, ή αὐτή άρετή. Celuilà même, extivos autos. Geci même, auto τούτο. Le même que, & αὐτός, avec le dat. Faire la même chose que les autres, to autre άλλοις ποιέω, ω, fut. ήσω. Alin qu'il ne vous arrive pas la même chose qu'à mes amis, ενα μή πάθης το αυτό τοις επιτηθείοις Phil. Se mêler des affaires d'autrui, αλλοτριοπρα- Ιμοίς (πάσχω, fut. πιίσομαι). Rester toujours

ήθεσιν έμ-μένει οίς πρότερον είχεν (έμ-μένω , fut. μενώ : ίχω, fut. ίξω). Dans les mêmes termes, αὐτολεξεί. Dans la nuit même, αὐτονυγεί. Le jour même, αὐθήμερον. Dans le même temps, κατά τὸν αὐτὸν χρόνον. En même temps que, aux ru, infin.

Mene, après un autre pronom, αὐτός, ή, ό. Moi-même, έγω αὐτός, ή, ό, gên. έμαυτοῦ, ῆς, οῦ. Je me défie de moi-même, έμαυτῷ οὐ πάνυ πέποιθα (parf. de πείθομαι). Toi-même, σὺ αὐτός, ή, ό, gén. σεαυτοῦ, ης, ευ. Connais-toi toi-même, γνωθι σιαυτόν (γινώσκω, fut. γνώσομαι). De soi-même, έαυτου, ης, ου, ou par contr. αύτου, ης, ου. A soi-même, ἰαυτῷ, ἢ, ῷ : αὐτῷ, ἢ, ῷ. Il s'est tué lui-même, fautor ou autor aveiller (αν-αιρίω, ω, ful. αιρήσω). Le pluriel, gén. έαυτων, ομ αύτων, dat. έαυτοίς, ομ αύτοίς, acc. ξαυτούς, ομ αὐτούς, άς, ά, est commun aux trois personnes, ex. : Nous nous σχετε θάνατον (χατα-γινώσχω, fut. γνώσομαι). Ils font eux-mêmes leurs affaires, τὰ ἐαυτῶν πράσσουσι (πράσσω, fut. πράξω).

Mine, adv. zai. Pas même, cubi. || De même, εύτω devant une consonne, εύτως devant une voyelle : τὸν αὐτὸν τρόπον : ὡσαύτως : όμοίως. De même que, ώσπερ. | A même, dans ces phrases. Je suis à même de, οίος τέ είμι, fut. έσομαι, infin. : έμοὶ έξεστι, fut. έσται, infin. : ἐπ' ἐμοί ἐστι, infin. : προχειρόν έστί μαι, infin. Nous ne sommes pas à même de le faire, ¿φ' ήμιν εύκ έστι τούτο πράσσειν (πράσσω, fut. πράξω).

MĚMEMENT, adv. ώσαύτως : έμοίως.

MÉMOIRE, s. f. faculté de l'ame, uviun, ης (ή). Mémoire sûre, ή άκριδής μνήμη, ης. Qui a bonne mémoire, μνήμων, ων, ον, gén. ενος (comp. ενέστερες, sup. ενέστατος): μνημονικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Mettre dans sa mémoire, διὰ μνήμης άγω, fut. αξω, acc. Conserver dans sa mémoire, μνήμη φυλάσσω, fut. φυλάξω, acc. Conserver la mémoire d'un bienfait, της εὐεργεσίας μνημονεύω, fut. εύσω. — d'une injure reçue, τής ύθρεως, ou mieux την ύθριν μνησικακέω, ΜΕΜΟRIAL, ε m. ύπομνηματισμός, ου (έ).

le même, ἀεὶ κατὰ ταὐτὸν μένω, fut. μενῶ. ρω, fut. ήσω. Ils en garderont éternellement Sa condulte est toujours la même, ἐν τοῖς la mémoire, τούτου μνήμην άληστον Εξουσι (ίχω, fut. ξω), Phil. Cela est gravé fidèlement dans votre mémoire, τίθεται ταῦτα παρ' ύμιν είς άχριδή μνήμην (τίθεμαι, fut. τεbiscuai), Dém. Rappeler à la mémoire des accidents facheux, των λυπηρών την μνήμην ανα-κινίω, ω, fut. ήσω, Grég. Rappeler quelque chose à la mémoire de quelqu'un, rivé τι σε τινος άνα-μιμνήσκω, fut. μνήσω. Rappeler dans sa mémoire, είς μνήμην ανα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Plat. Effacer, ôler de sa mémoire, τῆς μνήμης ἐκ-δάλλω, fut. δαλώ, acc. Basil. Cela m'est échappé de la mémoire, ταυτά μοι τῆς μνήμης έξ-έπεσιν (έχ-πίπτω, fut. πεσεύμαι), Basil. ου την έμτν μνήμην παρ-έδραμε (παρα-τρέχω, fut. δραμούmai), Grég. Beaucoup de choses m'échappent de la mémoire, πλείστα ήδη μου την μνήμην δια-φεύγει (δια-φεύγω, fut. φεύξομαι), Luc. Les avis de Thémistocle sortirent de la mémoire des Grecs, έξ-εβρύησαν οἱ Θεμιστοκλέους aimons nous-mêmes, άγαπωμεν έαυτούς (άγα- λόγοι των Ελλήνων (έκ-ρέω, fut. ρεύσομαι), Plut. πάω, ω, fut. ήσω). Vous vous condamnez Abolir la mêmoire, την μνήμην άφανίζω, fut. vous-mêmes à périr, ὑμεῖς ἐσυτῶν κατα-γινώ- ἱσω, gén. Phil. Respecter la mémoire de quelqu'un, δι' εύφήμου μνήμης τινά άγω, fut. αξω, Basil. Laisser de soi une mémoire éternelle, μνήμην άθάνατον περί έμαυτοῦ κατα-λείπω: τῆς ἀρετῆς μνήμην εἰς ἄπαντα χρόνον καταλείπω, fut. λείψω, Xén. || Réciter de mémoire, ἀπό μνήμης λέγω, ſut. λέξω ου έρω, Isocr. | De mémoire d'homme, ip' écor loci μεμνήσθαι (parf. de μιμνήσκομαι) : έφ' όσεν άνθρώπων μνήμη έφ-ιχνείται (έφ-ιχνέςμαι, ούμαι, fut. έφ-ίξομαι), Xén. || Mémoire artificielle, ή μνημονική, ής (sous-ent. τέχνη).

> MEMOIRE, s. m. requête ou factum, γραμματείον, ου (τό). | Au pl. souvenirs tracés par écrit, ὑπομνήματα, ων (τὰ) : ὑπομνηματισμοί, ων (οί). Écrire les mémoires de sa vie, περί των ίδιων πράξεων ύπομνήματα συν-τάσσω, fut. τάξω. Les auteurs de mémoires, ὑπομνηματογράφοι, ων (ci).

> MEMORABLE, adj. άξιόμνηστος ου άξιομνημώνευτος, ος, ον : μνήμης άξιος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). A jamais mémorable, αείμνηστος, ος, ον. Il n'a rien fait de mémorable, οὐδὶν άξιον λόγου δι-έπραξε (διαπράσσω, fut. πράξω).

6). D'un air menaçant, ἀπειλητικώς. Parler à son ménage, τὸν είκον κατα-σκευάζω, fut. άσω. quelqu'un d'un ton menaçant, τινί ἀπειλέω, a, fut. now, ou iu-Corpacpar, spar, fut. ήσομαι. Regarder quelqu'un d'un œil menaant, γοργόν και βλοσυρόν είς πινα άφ-οράω,) . fut. ἀπ-όψομαι.

MENACE, s. f. ἀπειλή, ης (ή). Faire à ielqu'un de grandes menaces, μεγάλας άπειε τινι επανα-τείνομαι, fut. τενούμαι, Phil. Ils I ont pas fait de vaines menaces, οὐχ ἐψεύσαντο τάς ἀπειλάς άς ήπείλησαν (ψεύδομαι, fut. ψεύσομαι : ἀπειλέω , ω , fut. ήσω) , Hérodt.

MENACER, v. a. ἀπειλίω, ω, fut. ήσω, avec le dat. de la personne et l'acc. de la chose. Menacer quelqu'un de la mort, θάνατόν τινι απειλέω ου έπ-απειλέω, ω, fut. ήσω, ου έπανα-τείνομαι, fut. τενούμαι. Il menace d'infliger de fortes amendes à ceux qui n'obéiront pas, μεγάλας ζημίας άπειλει κατά του μή ύπακεύσαντος (ὑπ-ακεύω, fut. ακεύσεμαι), Plut. Ils me menaçaient de me faire mourir aussitôt que je serais en leur pouvoir, ήπείλουν μοι, εί που λήψοιντο, δια-φθερείν (λαμδάνω, fut. λήψομαι: δια-φθείρω, fut. φθερω), Plat. | Au fig. Un grand mal nous menace, μέγιστον κακὸν ἡμῖν ἐπί-κειται (ἐπί-κειμαι, fut. κείσομαι) ου ἐπι-κρίμαται (ἐπι-κρέμαμαι, fut. κρεμήσομαι) ou ἐπήρτηται (parf. passif d'in-αρτάω, ω, fut. τίσω). Le mal dont on est menacé, τὸ έπι-χείμενον κακόν, οῦ (ἐπί-κειμαι, fut. κείσομαι). La guerre dont nous sommes menacés, δ προσ-ιών πολεμος, ου (πρόσ-ειμι, fut. ειμι). Rien ne nous menace de leur côté, ὑπὸ τούτων ούδεις φόδος πρόσ-εστι (πρόσ-ειμι, fut. έσομαι). Tous sont menacés de ce malheur, έγγὺς ταύτης συμφοράς πάντες τυγχάνουσιν όντες (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). | Menacer ruine, ὑπο-φέρομαι, fut. ύπ-ενεγθήσομαι.

MÉNAGE, s. m. intérieur d'une maison, cixcs, ου (δ). || Gouvernement domestique, cixoνομία, ας (ή). Conduire bien le ménage, εὐ cixov cixéw ou δι-οιχέω ou cixovoμέω, ω, fut. ήσω. | Mariage, γάμες, ευ (δ). Se mettre en ménage, γαμέω, ω, fut. ήσω: γάμον ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. | Les deux époux, οί σύζυγες, ων. | Faire bon ménage, όμονοέω, ω, fut. ήσω. Faire mauvais ménage, ζυγομαχέω, ώ, fut. ήσω. || La femme, les enfants et toute | Un mendiant, δ πτωχός, οῦ : προσαίτης, ου

MENAÇANT, ANTE, adj. ἀπειλητικός, ή, tensiles nécessaires, σκεύη, ων (τὰ). Monter || Epargne, φειδωλή, ης (ή). Vivre de ménage. φείδομαι, fut. φείσομαι.

> MENAGEMENT, s. m. mesure, modération, μέτρον, ου (τό). Garder des ménagements, μίτρα φυλάσσομαι, fut. άξομαι. | Précaution, prudence, εὐλάβεια, ας (ή). User de ménagement, εὐλαδέςμαι, οῦμαι, fut. ήσεμαι. Avec ménagement, εὐλαδως. Parler sans ménagement, έκ του εύθέος λέγω, fut. λέξω ou έρω: εὐθυβρημονέω, ω, fut. ήσω. | Égards pour une personne, αίδώς, ους (ή). Avoir des ménagements pour quelqu'un, τινά αἰδέομαι, οῦμαι, fut. αἰδέσομαι, ου ἐν-τρέπομαι, fut. τραπήσομαι, ου δυσωπέςμαι, ούμαι, fut. ήσεμαι.

> MENAGER, v. a. épargner, φείδιμαι, sul. φείσομαι, gén. - son argent, των χρημάτων. - le temps, τοῦ χρόνου. Il ne faut ménager personne, οὐδενός έστι φειστέον. Qu'il faut ménager, φειστέςς, α, ov. Ménager sa santé, έπιμέλειαν της υγιείας έχω, fut. έζω. Ne pas ménager ses forces, την ίσχυν δαπανάω, ω, fut. ήσω. | Ménager les intérêts d'un autre, των ύπέρ τινος πρόνοιαν έχω, fut. έξω. Ne pas ménager ses intérêts, των ίδίων άμελέω, ω, fut. now. | Menager quelqu'un, se le concilier, τινὶ χαρίζομαι, fut. ίσομαι. Ménager les esprits du peuple, τῷ δήμῷ χαρίζομαι, sut. ίσομαι: τὸν δημον θωπεύω, fut. εύσω.

Menager, procurer, προ-ξενέω, ω, fut. ήσω, acc. : παρα-σκευάζω, fut. άσω, acc. : περίζω, fut. iow, acc. - quelque chose à quelqu'un, τί τινι. Je vous ai ménagé cette entrevue avec lui, δι' έμου αύτῷ έν-τετύχηκας (έν-τυγχάνω, fut. τεύξομαι. | Se menager quelque chose à soi-même, πορίζομα:, fut. ίσομαι, acc.: παρασκιυάζομαι, fut. άσομαι, acc. Se ménager des moyens de salut, πρόνοιαν περί τῆς σωτηρίας ποιέομαι, σύμαι, fut. ήσομαι.

MENAGER, RRE, adj. économe, φειδωλός. ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

MENAGERE, s. f. celle qui gouverne la maison, ταμία, ας (ή). || Femme, épouse, γυνή, αιχός (ή).

MÉNAGERIE, s. f. ζωστροφείον, ου (τὸ). - d'animaux sauvages, θηριοτροφείον, ου (τὸ). MENDIANT, ANTE, adj. πτωχός, ή, όν. la famille, οίχια, ας (ή). Meubles et us- (δ): ἐπαίτης, ου (δ). Repousser un mendiant avec dureté, πικρώς τὸν πτωχὸν ἀπο-πίμπομαι, ¡Tromper par des mensonges, ψεύδω, [all fut. πέμψουαι.

MENDICITĖ, s. f. πτωχεία, ας (ή). Réduire à la mendicité, είς πτωχείαν καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. Y être réduit, είς πτωχείαν έρχομαι, fut. έλεύσομαι.

MENDIER, v. n. demander l'aumône, πτωχεύω, fut. εύσω. | v. a. demander en mendiant, προσ-αιτίω ου έπ-αιτίω ου μετ-αιτίω, ω, fut. ήσω, acc. Mendier son pain de porte en porte, την εφήμερον τροφήν κατά θύρας μετartiu, w. | Solliciter, in-artiu, w., fut. iou. acc. Mendier du secours, ἐπικουρίαν τινὸς ixsτεύω, ful. εύσω.

MENER, s. f. μηχανή, ῆς (ή) : τέχνη, ης (π): μπχάντιμα ου τέχνασμα, ατος (π): πανουργία, ας (ή). Dévoiler les menées de quelqu'un, τέχνας τινός καί πανουργίας έμφανείς xal-iorque, fut. xara-orrisu.

MENER, v. a. conduire, άγω, fut. άξω, acc. Mener quelqu'un à la ville, είς την πόλιν τινά άγω. Mener par la main, τῆς χειρὸς άγω, fut. ale, acc. : yespaywyin, a, fut. how. Mener un troupeau, arthur thauvo. Jul. δλάσω. Mener paltre les chèvres, τὰς αίγας βόσκω, fut. βοσκήσω. | Mener une armée à Pennemi, The orpation sig on int tous noλεμίους άγω ου έπεξ-άγω, fut. άξω. | Au fig. Cela nous mène au bonheur, routo mag sic την ευδαιμονίαν άγει.

MENER, diriger, gouverner, δι-οιχίω, ω, fut. ήσω, acc. — les affaires, τὰ πράγματα. | Mener quelqu'un, le gouverner, nivà xubipváw, si, fut. now. | Mai mener quelqu'un, le maltrailer, χαλιπώς τινι χράομαι, ώμαι, fut. χρήsoμαι. Être mal mené par quelqu'un, ὑπό τινος υδρίζομαι ου αικίζομαι, fut. ισθήσομαι.

Menen, passer, δι-άγω, fut. άξω, acc. une vie heureuse, εὐδαίμονα βίον.

MÉNÉTRIER, ε. m. κιθαρφδός, οῦ (δ). MENEUR, s. m. celui qui donne la main, χειραγωγός, ου (δ). || Intrigant, factioux, στασίαρχος, ου (δ).

MENOTTES, s. f. pl. pour lier les mains, χε: 50πέδαι, ων (αί).

MENSONGE, s. m. ψεῦδος, ους (τὸ). Faire un mensonge, ψεύδομαι, sut. ψεύσομαι. Déhiter à quelqu'un des mensonges, πρός τινα ψευδολογίω, ω, fut. ήσω. Fabriquer, forger λήσομαι. — en quelque chose, τί ομ περί τινος. des mensonges, ψεύδη πλάσσω, fut. πλάσω.

ψεύσω, acc.

MENSONGER, the, adj. ψευδής, ής, ά (comp. έστερος, sup. έστατος).

MENSTRUEL, ELLE, adj. Emproves, oc, ov. MENSTRUES, s. f. pl. tà tuina, ev.

MENTAL, ALE, adj. vospos, a, ov. Alienation mentale, παραφροσύνη, ης (ή). Reflexion mentale, ὁ πρὸς ἐαυτὸν λογισμός, οῦ. Oraison mentale, n Ivdov suxn, no.

MENTALEMENT, adv. voipog: iv vo. MENTERIE, s. f. voyez Mensower.

MENTEUR, s. m. EURE, s. f. Veústre, ου (δ): au fem. ψεύστρια, ας (ά). C'est un effronte menteur, αναιδώς ψεύδεται (ψεύδομαι, ful. ψεύσομαι). [Adj. ψευδής, ής, ής. Voges MENSONGER.

MENTHE, s. f. plante, houcouper, cu (70). MENTION, s. f. dvapvnous, eus (i). Faire mention de, uvidar notional, ounal, ful nicual, gén.: ava-μιμινήσκω, fut. μινήσει, acc.: μνημονεύω, fut. εύσω, acc. Faire une courte mention de quelque chose, έν βραχίσι συ διά βραχέων τι άνα-μιμνήσκω, fut. μνήσω. Il est inutile d'en faire mention, μάτην έστι περί αὐτῶν μνησθήναι (μιμνήσκιμαι, fut. μνησθήσεμαι). Faire une mention honorable de, διά μνήμας εὐφήμου άγω, fut. άξω, acc.

MENTIONNER. v. a. uveiav moiéqua. ούμαι, ful. πουμαι, gen. : μνημονεύω, ful. εύσω, acc. Voyez MENTION.

MENTIR, v. n. ψεύδομαι, fut. ψεύσεμαι à quelqu'un, spos riva. — en quelque chose, περί τινος. Sans mentir, έτεόν.

MENTON, s. m. yévetev, eu (rô)

MENU, UE, adj. λεπτός, ή, όν (comp. ότερος, sip. ότατος). Menu bois, φρύγανα, ων (τά). Menu peuple, δημιδίου, ου (τό). | Par le menu, en détail, xal' Exactor.

Menu, adv. λεπτώς. Hacher menu, μιστύλλω, fut. ula, acc.

MENUAILLE, s. f. φορυτός, εῦ (¿). MENUET, s. m. δρχημα, ατος .(τδ). MENUISERIE, s. f. Euloupyia, ac (i). MENUISIER, s. m. ξυλουργός, οῦ (δ). MEPHITIQUE, adj. βρωμώδης, ης, ες. MÉPHITISME, s. m. βρώμος, ου (δ). se MEPRENDRE, v. r. opallouat, fut. opa-

MÉPRIS, s. m. καταφρόνησις, τως (ή). Avoir

du mépris pour quelqu'un ou quelque chose, ! en faire mépris, κατα-φρονίω συ περι-φρονίω, ω, fut. ήσω, gén. : περί ολίγου πριέομαι, ούμαι, fut. ήσεμαι, acc. Il n'a pour tout cela que du mépris, ταυτα παρ' οὐδεν ήγειται (ψγέομαι, ουμαι, fut. ήγήσομαι).. Regarder avec mépris, ύπιροράω, ω, fut. υπερ-όψομαι, acc. Étre un olijet de mépris pour les autres, ὑπὸ τῶν ἄλλων κατα-φρονέφιαι, ούμαι, fut. κθήσομαι. | Par mépris, ou avec mépris, καταφρονητικώς. | Au mépris de, παρά, acc. Au mépris des lois, παρά τοὺς νόμους.

MEPRISABLE, adj. digne de mépris, χαταφρονητέος, α, ον : καταφρονείσθαι άξιος, α, ον : φαῦλος, η, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). | Qu'on peut aisément mépriser, ωχαταφρένητος, ος, εν.

MEPRISANT, ANTE, adj. καταφρονητικός, ή, όν. D'un air méprisant, καταφρονητικώς. MÉPRISE, s. f. σφάλμα, ατος (τό). Par méprise, δι' άγνοιαν.

MÉPRISER, ν. α. κατα-φρονέω συ περι-φρονέω, ω, fut. ήσω, gen. : υπερ-φρονέω, ω, fut. τσω, acc.: ὑπερ-οράω, ω, ful. ὑπερ-όψομαι, acc. Étre méprisé, κατα-φρονέςμαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι. Mépriser les richesses et les plaisirs, πλούτου καὶ ήδονῆς κατα-πτύω, fut. πτύσω. Mépriser la mort, τοῦ θανάτου κατα-τολμάω, w, ful. iow. Voyez Mepris.

MER, s. f. badassa, ns (ii). De la mer, θαλάσσιος, ος ou α, ev. Qui vit ou croît dans la mer, θαλάσσιος, ος ου α, ον : ἐνάλιος, ος, ov. Situé sur le bord de la mer, παραθαλάσσιος ου παράλιος, ος, ov. Villes situées sur le bord de la mer, ai in badacon πόλεις, εων. Le bord de la mer, ή παραλία, ας. Lieux voisins de la mer, τὰ παραθαλάσσια, wv. Haute ou pleine mer, πέλαγος, cuç (τό). Gagner la pleine mer, tenir la mer, mi λαγίζω, fut. ίσω. Traverser de si vastes mers, τηλικαύτα πελάγη δια-περάω, ω, fut. άσω. Se mettre en mer, είς την θάλασσαν είσ-βαίνω, fut. Εήσυμαι. Voyager sur mer. πλέω, fut. πλεύσεμαι ου πλευσεύμαι. Retourner par mer, άνα-πλίω. Par terre et par mer, διά γῆς καὶ δαλάσσης. Sur terre et sur mer, κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Battre les ennemis sur mer, των πολεμίων στολω κρατέω, ώ, fut. ήσω. Ανοίτ l'empire de la mer, τῆς δαλάσσης ἄρχω, fut. άρξω : θαλασσοκρατέω, ω, fut. ήσω. Quand

nous avions l'empire de la mer, δτε τὸν κατὰ δάλασσαν άρχην είχομεν (ίχω, fut. ίζω).

MERCANTILE, adj. ἐμπορευτικός, ή, όν : έμπορικός, ή, όν : καπηλικός, ή, όν.

MERCANTILLE, s. f. καπηλεία, ας (ή). MERCENAIRE, adj. μισθαρνικός, ή, όν. Travail mercenaire, μισθαρνία, ας (ή). Faire un travail mercenaire, μισθαρνέω, ω, fut. ήσω. | Subst. μισθάργης, ου (δ): au fémin. μισθάρνισσα, ης (ή)? ou mieux ή μισθαρνούσα. ης (partic. fém. de μισθαρνίω, ώ). Soldats mercenaires, μισθοφόροι, ων (ci). Qui les concerne, μισθεφορικός, ή, όν. Servir en qualité de soldat mercenaire, μισθοφορίω, ω, fut. ήσω. MERCERIE, s. f. menues marchandises,

γεληπ, ων (τά).

MERCI, s. f. pardon, suggrain, re (1). Tendre les mains en criant merci, χείρας προέσχομαι, fut. προ-σχήσομαι. | A la merci, à la discrétion de. Se rendre à la merci des vainqueurs, έκδοτον έμαυτον ποιέω, ω, fut. τίσω. Se mettre à la merci des médecins, ίατροϊς έμαυτον έπι-τρέπω, fut. τρέψω. Etre à la merci des vents, ὑπ' ἀνέμων δια-φέρεμαι, fut. δι-ενεχθήςομαι. Être à la merci des vagues, χύμασι βιπτάζομαι, fut. ασθήσομαι.

MERCI, s. m. remerciment, εὐχαριστία, as (n). Grand merci, je vous suis obligé, εύχαριστώ σοι (εύχαριστέω, ώ, fut. ήσω): χάριν σοι έχω, fut. έξω. | Dieu merci, σύν τῷ Θεῷ.

MERCIER, s. m. γελγοπώλης, ου (ό). MERCREDI, s. m. i rev Eppev (sous-ent.

fixipa, as). MERCURB, s. m. vif-argent, υδράργυρος,

MERCURIALE, s. f. plante, htvo(wort;, ιδος (ή).

MERCURIALE, s. f. réprimande, ἰπιτίμηorc. ω_{ζ} (h): $\delta \pi (\pi \lambda \pi \xi (\zeta), \omega_{\zeta}$ (i). Faire une mercuriale à quelqu'un, ἐπι-πιμάω, ω, fut. τίσω, dat.: ἐπι-πλήσσω, fut. πλήξω, dat. Il m'a fait une forte mercuriale à ce sujet, χαλεπώς ταυτα έπ-έπληξέ μοι.

MERDE, s. f. μίνθος, συ (δ): σκώρ, gên. σκατός (τὸ).

MERDEUX, ετεκ, adj. μεμινθωμένος, η, on (partic. parf. passif de μινθόω, ω, fut. ώσω): κατα-κεγεσμένος, τ, ον (partic. parf. passif de κατα-χεζω, fut. χεδεύμαι).

MERE, s. f. whithe, gen. untook (h). irreq.

plus ni père ni mère, των γενίων όρφαμάμμη, ης (ή). Mère de famille, εἰχοδέσποινα, nc (n).

MLAE, employé adjectivement. Langue mère, ή πρωτότυπος γλώσσα, ης. | Mère patrie, μητρόπολις, εως (ή). | Mère goutte, vin de la mère goutte, à πρότροπος cives, ou. | Mère laine, τὸ λεπτότερον έριον, ου.

MERIDIEN, s. m. μεσουράνημα, ατος (τὸ): τό μεσουράνιον, ου : ό μεσουράνιος ου μεσημερινός, χύχλος, ου. Passer au méridien, μεσουρανίω, ā, fut. ήσω. Passage au méridien, μεσουράνησις, εως (ή). Qui est au méridien, μεσουράνιος, ος, ον.

MERIDIENNE, s. f. ligne méridienne, ή μεσουράνιος γραμμή, ης. || Repos pris après midi, ὁ μεσημδρινὸς ύπνος, cu. Faire la méridienne, μεσημβριάζω, fut. άσω.

MERIDIONAL, ALE, adj. μεσημερινός,

MERISE, s. f. sorie de cerise, tò d'ypicy χεράσιον, ου.

MERISIER, s. m. arbre, n appia xipaσυς, ου.

MERITANT, ANTE, adj. άξιέπαινος, ος, ον. MERITE, s. m. ce qui rend digne de récompense ou de peine, açía, aç (n). Suivant son mérite, κατά την άξιαν αύτου. Donner à chacun suivant son mérite, ενὶ ἐχάστω κατὰ την άξίαν άπο-δίδωμι, fut. άπο-δώσω. || Se faire un mérite d'une chose, εν επαίνω τι τίθεμαι, fut. θήσομαι: ἐπί τινι σεμνύνομαι, fut. υνευμαι. Quel mérite y a-t-il à cela? ποία χάρις πρόσεστι τω πράγματι (πρόσ-ειμι, fut. έσομαι); ou simplement ποία χάρις; τίς ή χάρις;

MERITE, vertu, aperni, ne (n). Homme d'un rare mérite, ὁ θαυμάσιος την άρετην άνηρ, gén. άνδρός. Posseder tous les genres de mérite, πάση άρετη δια-πρέπω, sans fut.

MERITER, v. a. atios eint, fut. Coopat, gén. Il mérite cette récompense, αξιός έστι τουδε του γέρως. Il mérite le nom, le titre de sage, αξιός έστι κληθήναι σοφός (καλέομαι, ουμαι, fut. κληθήσομαι). Ils méritent des louanges, άξίως έχουσι του τυχείν έπαίνων έχω, fut. έξω: τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Rémpenser chacun comme il le mérite, τὸ δί-

De mère, de la mère, μπτρώος, α, εν. Qui n'a la récompense qu'il méritait, άξίως ών έπραξε γέρας έλαθε (πράσσω, fut. πράξω : λαμδάνω. νός, ή, όν. Grand'mère, τίτθη, ης (ή): | fut. λήψομαι). Peine, châtiment mérité, i κατ' άξίαν τιμωρία, αφ. Il subit le châtiment qu'il a mérité, την άξίαν ὑπ-έχει (ὑπ-έχω, fut. ύφ-ίξω). Il n'a eu que ce qu'il méritait, έπαθεν & προσ-ήκε (πάσχω, fut. πείσομαι : προσήκει, impers. fut. προσ-ήξει). Qu'ai-je fait pou mériter un pareil traitement? τί ώφληκα ώσ: ταύτα πάσχειν (όφλω, fut. όφλήσω : πάσχω, fut. πείσεμαι); Je ne mérite pas ce traitement, οὐδὲν όφλων ταῦτα πάσχω. | Bien mériter de quelqu'un, so riva nciéw, s, fut. τίσω, | Mériter quelque chose à quelqu'un, lui valoir quelque chose, l'en rendre digne, άξιον τινός τινα ποιέω, ω, fut. ήσω, ου παρέχω, fut. έξω, ου άπο-δείχνυμι, fut. δείξω. Ses actions lui ont mérité le commandement, a.6' ών επραξε, της άρχης ήξιώθη (πράσσω, fut. πράξω: άξιόω, ω, fut. ώσω).

MERITOIRE, adj. χάριτος ου λόγου άξιος. α, ον : άξιολογος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

MERITOIREMENT, adv. άξιολόγως.

MERLAN, s. m. poisson, ovoc, ou (8): γάδος, ου (ό).

MERLE, s. m. oiseau, κόσσυφος, ου (δ). MERLUCHE, s. f. poisson, eviance, a (δ) : χρέμυς, υος (δ) : βάκχος, ου (δ).

MERVEILLE, s. f. θαύμα, ατος (τὸ). Passer pour une merveille, θαύμα γίνιμα:, fut. γενήσομαι. Opérer des merveilles, en faire, θαυμαστά έργα ποιέω, ω, fut. ήσω : θαυματουργίω, ω, fut. ήσω. Ce n'est pas merveille, οὐδὲν θαῦμα : οὐδὲν θαυμαστόν. Est-ce merveille si, etc. ? τί θαυμαστὸν εί, indic. || A merveille, adv. admirablement, θαυμαστώς : ύπιρφυώς. | A merveille! interj. pour applaudir, εὖγε.

MERVEILLEUSEMENT, adv. θαυμαστῶς: θεσπεσίως : δαιμονίως : ὑπερφυῶς.

MERVEILLEUX, EUSE, adj. θαυμαστός, ή, όν : θαυμασιος, ος, ον : θεσπέσιος, ος, ον : τερατώδης, ης, ες. Ce qu'il y a de plus merveilleux encore, δ δε μαλλόν έστι θαυμαστόν. Chose merveilleuse à voir, θαυμα ίδειν (όράω, ῶ, fut. δψομαι). - à entendre, θαῦμα ἀκοῦσαι (ἀκούω, fut. ἀκούσομαι). Il paraîtra peut-être merveilleux à quelques personnes, τάχ' εὖν καιον έκαστφ άπο-δίδωμι, fut. άπο-δώσω. Il a reçu | αν τινες θαυμάσειαν (θαυμάζω, fut. άσομαι). ||

Le merveilleux, dans un poème, dans un récit, τὸ τερατωδες, ους. Récit merveilleux, τερατωλογία, ας (ή).

MES, pron. possessif plur. voyez Mon. MESALLIANCE, s. f. δ οὐχ ἰξ ἴσου γάμος, ου : δ οὐχ ἀπὸ τῶν ἴσῶν γάμος, ου.

se MÉSALLIER, ν. τ. ούχ έξ ίσου γάμον ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

Μέsange, ε. f. οίεεαι, μέροψ, οπος (δ). Μέsaventure, ε. f. συμφορά, ᾶς (ή). Μέsentere, ε. m. μεσεντέριον, ου (τδ). Μέsestimer, υ. α. περὶ δλάσσονος ου περὶ πσονος ποιέομαι, οῦμαι, fut. πσομαι, αcc.

MÉSINTELLIGENCE, s. f. διαφωνία, ας (ή): διαφορά, ᾶς (ή). Être en mésintelligence, δια-φωνίω, $\bar{\omega}$, fut. ήσω: δια-φίρομαι, fut. διούσομαι. — avec quelqu'un, τινί ου πρός τινα. Il y a entre eux de la mésintelligence, διαφέρονται· πρὸς άλλήλους: στασιαστιχώς πρὸς αύτους έχουσιν (έχω, fut. έξω).

MÉSOFFRIR, v. n. δυσωνέω, ω, fut. ήσω: δυσωνέομαι, συμαι, fut. ήσομαι.

MESQUIN, INE, adj. de peu de valeur, εὐτελής, ής, ίς (comp. έστερος, sup. έστατος): φαῦλος, n, ov (comp. ότερος, sup. ότατος). \parallel Chiche, avare, ἀνελεύθερος, oc, ov: φειδωλός, n, ov (comp. ότερος, sup. ότατος).

MESQUINEMENT, adv. εὐτελῶς.

MESQUINERIE, s. f. exiguité, εὐτέλεια, ας (ή). || Avarice, ἀνελευθερία, ας (ή): φειδώ, οῦς (ή).

MESSAGE, s. m. ayyelia, as (1).

MESSAGER, s. m. kar, s. f. envoyé, $\tilde{\alpha}_{\gamma}$ - γ eloc, ou (δ , $\dot{\eta}$). \parallel Qui porte des lettres, γ ea μ - μ aτοφόρος, ou ($\dot{\delta}$). \parallel Avant-coureur, προάγγελος, $\dot{\omega}$ ($\dot{\delta}$, $\dot{\eta}$).

MESSE, s. f. sacrifice des chrétiens, λειτυργία, ας (ή): ή ἱερὰ σύναξις, εως, Eccl. La célébrer, λειτουργίω, ω, fut. ήσω.

MESSEANCE, s. f. ἀκοσμία, ας (ή).

MKSSEANT, ANTE, adj. ἀπρεπής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): ἄποσμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

MESSIE, s. m. nom du Christ, Μεσσίας, so (δ).

MESSIEURS, s. m. pl. χώριοι, ων (οί).

MESSIRE, s. m. χώριος, ου (ό).

MESTRE, s. m. — de camp, στρατοπέδαρχος, ου (δ).

MESURABLE, adj. μετρητός, ή, όν.

MESURAGE, s. m. μέτρησις, εως (ή).

MESURE, s. f. ce qui sert de règle pour déterminer une quantité, μέτρον, ου (τὸ). Prendre la mesure d'une chose, μετρίω ου δια-μετρίω, ω, fut. ήσω, acc. Ajouter en sus de la mesure, ἐπι-μετρίω, ω, fut. ήσω, acc. L'excédant de la mesure, la bonne mesure, τὸ ἐπί-μετρον, συ.

Mesure, terme de musique, ρυθμός, ου (έ). En mesure, ἐν ρυθμῷ ου κατὰ ρυθμόν. Mettre en mesure, ρυθμίζω, fut. ίσω, acc.

Μεσυπε, précaution, εὐλάθεια, ας (ή): πρόνοια ας (ή). Prenez des mesures pour que cela n'arrivo pas, εὐλαθοῦ ὅπως μὴ τοῦτο συμ-θαίνω, fut. θάσομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι: συμ-θαίνω, fut. θάσομαι). || Parti que l'on prend, démarche que l'on fait, βούλευμα, ατος (τὸ): βουλή, ῆς (ή). Prendre des mesures, βουλεύσμαι, fut. εύσομαι. Il a mal pris ses mesures, κακῶς ἐθουλεύσατο. Mauvaise mesure, κακοβουλία, ας (ή). Mesure excellente, βουλή ἀρίστη, ης (ή). Ne savoir quelle mesure prendre, ἀμηχανίω, ω, fut. ήσω.

Mesure, modération, μέτρον, ου (τό). Garder des mesures, μέτρα φυλάσσω, fut. άξω. N'en point garder, τὸ μέτριον ὑπερ-Εάλλω, fut. εαλώ. Avec mesure, μετρίως. Sans mesure, σάμέτρως. Outre mesure, ὑπερμέτρως. || Garder des mesures avec quelqu'un, μετρίως τινὶ χράσμαι, ὅμαι, fut. χρήσομαι: τινὸς φείδομαι, fut. φείσομαι.

A Mesure que, conj. a proportion que, iφ' δσεν ου καθ' δσεν, avec l'ind. ou quelquefois avec l'opt. ou avec αν et le subj. || Lorsque, chaque fois que, δσάκις ου όποσάκις : δτε ου όπότε, avec αν et le subj. ου quelquefois avec l'optatif. A mesure que l'occasion se présente ou se présentera, ὁπόταν καιρὸς ἐν-δῷ (ἐν-δίδωμι, fut. ἐν-δώσω). A mesure qu'il en trouvait, ὁπόταν τινὰ εῦρει (εὐρίσκω, fut. εὐρήσω). On emploie aussi ὡς ανες l'indic. A mesure que chacun arrive, ὡς ἐκαστος προσ-έρχεται (προσ-έρχεται, fut. ελεύσομαι). Ou plus élégamment on tourne par l'adv. ἀεί. Il les invitait à mesure qu'ils se présentaient, τοὺς ἀεὶ παρα-γινομένους ἐκάλει (καλέω, ω, fut. καλέσω).

MESURER, ν. α. μετρίω, ω, fut. ήσω, acc. Mesurer entièrement ou avec soin, χαταμετρίω, ω, acc. Mesurer d'un bout à l'autre, δια-μετρίω, ω, acc. Mesurer de nouveau,
ἀνα-μετρίω, ω, acc. | Δu fig. Mesurer ses forces, πείραν τῆς δυνάμεως λαμβάνω, fut. λή-

ψομαι. Mesurer sa dépense à son revenu, κατά την ύπ-άργουσαν ούσίαν δαπανάω, ω, ful τίσω. Mesurer le bonheur sur les richesses moog τὸ ἀργύριον τὴν εὐδαιμονίαν κρίνω, fut. κρινώ. Mesurer tout à son intérêt, πρός τό συμ-φέρον πάντα έξ-ετάζω, fut. άσω. | Se mesurer avec quelqu'un, lutter ensemble, πνὶ συμ-παλαίω, fut. aiso : τινὶ ἀγωνίζομαι, fut. ίσομαι, ou άμιλλάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι. | Pas mesuré, cadence, τὸ ἐμμελές βῆμα, ατος. Geste mesuré, τὸ εδτακτον σχήμα, ατος. | Paroles mesurées, prudentes, à l'oxempires ou mepi-essapμένος λέγες, συ. Conduite mesurée, ὁ περι-εσπεμμένος τρόπος, ου : σωφροσύνη, ης (ή) : εὐλάθεια, ας (ή). Homme mesuré dans sa conduite, ἀνλρ σώφρων, ενες, ου εὐλαξής, εῦς (δ). Peu mesuré dans sa conduite ou dans ses propos, άπερίσκεπτος, ος, ον : είκαζος, α, ον.

MESUREUR, s. m. μετρπτής, οῦ (δ).

• MESUSER, v. n. παρα-γράτμαι, ωμαι, fut.
χρήτομαι, dat.

ΜΕΤΑΙRIB, s. f. ξπαυλις, εως (ή). ΜΕΤΑΙ, s. m. μίταλλον, ου (τὸ). ΜΕΤΑΙΙΙΟUE, adj. μεταλλικός, ή, όν.

MÉTALLURGIE, ε. f. μεταλλουργία, ας (ή).

MÉTAMORPHOSE, ε. f. μεταμόρφωσις, εως (ή).

ΜΕΤΑΜΟΚΡΙΠΟΣΕΚ, ν. α. μετα-μορφόω, ω, fut. ώσω, αcc. Se métamorphoser, μετα-μορφόσμαι, ευμαι, fut. ωθήσομαι: μετ-αλλάσσωμαι, fut. αλλαγήσομαι: ἰμαυτὸν μετ-αλλάσσω, fut. αλλάξω: τὸ εἶδος ου τὰν μορφὰν μεταμείδομαι, fut. αμείψομαι. — en taureau, εἰς ταῦρον. En combien de manières ne me suisje pas métamorphosé? εἰς δσα ἰμαυτὸν μετεπούπσα (μετα-ποιίω, ω, fut. ήσω); Luc.

ΜΕΤΑΡΗΟΚΕ, ε. f. μεταφορά, ᾶς (ή).
ΜΕΤΑΡΗΟΚΙΟΨΕ, αdj. μεταφορικός, ή, όν.
ΜΕΤΑΡΗΟΚΙΟΨΕΜΕΝΤ, αdv. μεταφορικώς.
ΜΕΤΑΡΗΥSICIEN, ε. m. φιλόσεφος, ου (δ).
ΜΕΤΑΡΗΥSIQUE, ε. f. τὰ μεταφυσικά,
ῶν, G. M.

METAPHYSIQUE, adj. μεταφυσικός, ή, όν, G. M.

MÉTAPHYSIQUEMENT, adv. μεταφυσικώς, G. M.

ΜΕΤΑΡΙΑSΜΕ, ε. π. μεταπλασμός, οῦ (δ). ΜΕΤΑSTASE, ε. f. μετάστασις, εως (ή). ΜΕΤΑΤΗΈSE, ε. f. μετάθεσις, εως (ή).

MÉTAYER, s. m. ère, s. f. ἀγρονόμος, οδ (δ, ή)

MÉTEMPSYCOSE, s. f. μετεμψύχωσις.
ως (ή).

MÉTÉORE, s. m. το μετίωρον, ου (neutre d μετίωρος, ος, ον). Les météores, τὰ μετίωρα. ων. Météore igné, τὸ μετίωρον πῦρ, gén. πυρό:. Météore lumineux, τὸ μετίωρον φῶς, gén. φωτός. ΜΕΤΕΟROLOGIE, s. f. μετεωρολογία, ας (ή). Ceux qui s'en occupent, οί μετεωρολόγοι, ων. S'en occuper, μετεωρολογίω, ω, fut.

MÉTÉOROLOGIQUE, adj. μετεωρολογικές, ή, όν.

MÉTHODE, ε. f. μ έθοδος, ου $(\dot{\eta})$. Réduire en méthode, μ εθοδείω, fut. εύσω, acc. Avec méthode, εὐμεθοδως. Qui procède avec méthode, μ εθοδικός, $\dot{\eta}$, $\dot{\phi}$ ν.

MÉTHODIQUE, adj. μεθοδικός, ή, όν. MÉTHODIQUEMENT, «du. μεθοδικώς.

MÉTICULEUX, ετσε, αdj. δειλήμων, ων, ον, gén. ονος : δειλός, ή, όν (comp. ότερες, sup. ότατος).

ΜΕΤΙΕΚ, ε. m. profession, Ιπιτίδευμα, ατος (τό). Η Art que l'on exerce, τέχνη, ης (ή). Εzercer un métier, τέχνην ἀσκέω, ω, fut. ήσω. Métier manuel, χειρωναξία, ας (ή): ή βάναυσος τέχνη, ης. Exercer un métier manuel, βάναυσον τέχνην ἀσκέω, ω, fut. ήσω: χειροτεχνίω, ω, fut. ήσω. Qui est du même métier, την τέχνην σοφός, ή, όν : την τέχνην ου τῆς τέχνης ξμπειρος, ος, ον. Τεχνικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Η Le métier des armes, ή στρατιωτική δίαιτα, ης. Vieillir dans le métier des armes, έν τοῖς ὁπλοις κατα-γιράσκω, fut. γηράσω.

Metien, machine montée pour travailler, έργαλεῖον, ου (τὸ). || Métier pour faire de le toile ou pour broder, ἱστός, οῦ (ἐ). Travailler au métier, ἱστουργίω, ῶ, fut. ήσω. || Metin un ouvrage sur le métier, au figuré, τ έργον ἐπ' ἀκμενι τίδημι, fut. δήσω.

MÉTIF, ive, ou Metis, isse, adj. διγενής, ής, ής.

ΜΕΤΟΝΟΜΑSΕ, s. f. μετονεμασία, ας (ή). ΜΕΤΟΝΥΜΙΕ, s. f. μετωνυμία, ας (ή). ΜΕΤΟΡΕ, s. f. μέτωπεν, ευ (τό).

MÉTOPOSCOPIE, s. f. μετωποσκοπία, ας (ή)? Celui qui s'en occupe, μετωποσκόπος, συ (δ).

METRE, s. m. dans tous les sens, μi recv, ou (td).

METRETE, s. m. mesure chez les anciens, μ erpn $\tau \dot{r} c$, où ($\dot{\delta}$).

MÉTRIQUE, adj. μετρικός, τί, όν.

ΜΕΤΡΟΜΑΝΕ, s. m. μουσομανής, οῦς (δ). ΜΕΤΡΟΜΑΝΙΕ, s. f. μουσομανία, ας (ή). ΜΕΤΡΟΡΟΙΕ, s. f. μητρόπολις, εως (ή). ΜΕΤΡΟΡΟΙΙΤΑΙΝ, adj. μητροπολίτης, ου (δ). ΜΕΤS, s. m. manger, εδεσμα, ατος (τὸ).

METTABLE, adj. εύχρηστος, ος, ον. METTRE, v. a. placer, τίθημι, fut. θήσω, acc. Mettre dessus, iπι-πίθημι, acc. — dessous, ὑπο-τίθημι. — dedans, ἐν-τίθημι. Mettre 'es viandes sur la table, τὸ δείπνον παρα-τίθημι. Mettre une couronne sur la tête, στέφανον κεφαλή περι-τίθημι. Mettre quelqu'un à la place d'un autre, τινα αντί τινος καθ-ίστημι, fut. xara-orriow. | Mettre bas, deposer, xaraτίθεμαι, fut. θήσεμαι. Mettre bas les armes, ζπλα κατα-τίθεμαι. Mettre bas, abaure, καταθάλλω, fut. δαλώ, acc. Mettre bas une maison, τὰν οἰχίαν κατα-σκάπτω, ∫ει, σκάψω. Mettre bas, en parlant des animaux, тіхтю /ut. τίξομαι, acc. | Mettre pied à terre, άφ' ίππου κατα-δαίνω, fut. δήσομαι. | Mettre un vaisseau à la mer, the eade xab-dixo. fut. δξω. | Au fig. Mettre quelqu'un en danger, είς χίνδυνον καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. Mettre hors de peine, τῆς λύπης ἀπαλλάσσω, fut. αλλάξω. Mettre au nombre des eitogens, eig robe moditag ribnut, fut. bijow, acc. Mettre au rang des orateurs, ele rebe δημηγόρους τάσσω, fut. τάξω, acc. Mettre à mort, ἀπο-ατείνω, fut. ατενώ, acc. Mettre à prix la tête de quelqu'un, τινός κεφαλήν προγράφω, fut. γράψω. Mettre une ville à seu et à sang, πόλιν έμ-πίπρημι (fut. πρήσω) καί δια-φθείρω, fut. φθερώ. Mettre partout le trouble et la confusion, πολλής συγχύσεως πάντα ίμ-πίπλημι, fut. πλήσω. Mettre tous ses soins à quelque chose, πασαν σπουδήν περί τι ποιέςμαι, εύμαι, fut. ήσομαι. Mettre beaucoup de temps à un ouvrage, περί τι έργον σει εν τινι έργον πλείστον χρόνον διατρίδω, fut. τρίψω. Mettre le bonheur dans l'argent, πρός άργύριον την ευδαιμονίαν χρίνω, fut. xpivo. Mettre en doute, à sin, en dépôt, et un grand nombre d'idiotismes semblables: voyez les divers articles du dictionnaire.

SE METTRE, v. r. se placer, enautor xalίστημι, fut. κατα-στήσω, ou simplement ίσταμαι, fut. στήσωμαι. Se mettre sur, έφ-ίσταμαι, fut. im-στήσεμαι, dat, Se mettre dessous, ὑπο-δύομαι, fut. δύσομαι, acc. | S: mettre en mer, είς την θάλασσαν είσ-δαίνω fut. δήσομαι. Se meltre en route, της έδει ἄπτομαι, fut. ἄψομαι: ou simplement πορεύο μαι, fut. εύσομαι. Se mettre en campagne, ix-στρατεύω, fut. εύσω. || Se mettre en tête, είς νουν έμ-Εάλλομαι, fut. δαλούμαι, acc. N'allez pas yous mettre dans l'esprit que, μηδέ έμπαρα-δάλλου τῆ σαυτοῦ ψυχῆ ώς (έμπαραδάλλομαι, fut. Εαλούμαι). || Se mettre à une chose, τινός άρχομαι, fut. άρξομαι. Se mettre à travailler, του έργου έχομαι, fut. έξομαι. Se mettre à pleurer, είς δάκρυα πίπτω, fut. πεσούμαι. A cela je me mis à rire, πρὸς ταῦτα έγελων (γελάω, ω, ∫αι. γελάσομαι).

SE METTER, s'habiller, στολίζομαι, fut. ισθήσομαι Qui est bien mis, εύστολος, ος, ον: εὐείμων, ων, ον, gén. ονος. Qui est mal mis, δυσείμων, ων, ον, gén. ονος.

MEUBLE, adj. friable en parlent de la terre, ψαθυρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). || Biens meubles, mobilier, επιπλα, ων (τὰ), Plut.

MEUBLE, s. m. ce qui sert à membler, σκιῦος, ους (τὸ). Meuble inutile, σκιῦος περισσόν, οῦ. Beaux meubles, ή πολυτελής κατασκινή, ῆς.

MEUBLER, ν. π. κατα-σκευάζω, fat. άσω, αcc.

MEUGLEMENT, s. m. μυκαθμός, εῦ (έ).
 MEUGLER, v. n. μυκάτμαι, ωμαι, fat.
 ήστιμαι.

MEULE, s. f. pour moudre le grain, μύλη, ης (ή). La meule supérieure, μύλη, ης (ή): δνος ἀλέτης, ου (δ), ου simplement ένος, ου (δ). Tourner la meule, τὴν μύλην στρέφω, fut. στρέψω, ου περι-άχω, fut. άξω, ου περι-έλαύνω, fut. ελάσω. De meule, μυλικός, ή, όν.

MEULIÈRE, s. f. Pierre de meulière, λίθος μυλίας ου μυλίτης, ου (ό): ὅνος, ου (ό). ΜΕUNIER, s. m. the, s. f. μυλωθρός, οῦ (ό). Δυ fém. μυλωθρός, ίδος (ή).

MEURTRE, s. m. φόνος, ου (δ). Enclin, porté au meurtre, φονικός, ή, όν. Loi contre le meurtre, δ περί τὰ φονικὰ νόμος, ου. Faire ou commettre un meurtre, φόνον ποιίω, ω, fut. ήσω, ou έργαζομαι, fut. άσομαι.

ΜΕURTRIER, κα, ασί, φονικές, ή, όν : φόνιος, ος ου α, ον : ἀνδροφόνος, ος, ον. Αρτès un combat vif et meurtrier, μάχης καρτερᾶς γενομίνης, καὶ πεσόντων ἀμφοτίρωθεν πολλῶν (γίνομαι, ful. γενήσομαι : πίπτω, ful. πεσούμαι), Hérodn. || Subst. Un meurtrier, φονεύς, έως (ό).

MEURTRIR, v. a. δλάω, ω, ful. δλάσω, acc. MEURTRISSURE, s. f. action de meurtrir ou d'être meurtri, δλάσις, εως (ή). || Harque livide d'une contusion, μώλωψ, ωποςς (δ).

MEUTE, s. f. xúveç, gén. xuvwv (ci).

ΜΙ, particule inséparable et indéclinable, comme en grec la particule ήμι. Mi-plein, ήμιπλεως, ως, ων. Quand on ne trouve pas en grec de mot composé, on tourne par les adjectifs ήμισυς, εια, υ: μίσος, η, ον. Jusqu'à mi-corps, άχρι τοῦ σώματος ήμίσους ου ήμίσος. A mi-jambe, άχρι μίσου τῶν κνημῶν: άχρι μεσοχνημίου. A mi-côte, ἐν μίσω τῷ όρει. Mi-parti de blanc et de noir, ήμισυ μὲν λευκὸς, ήμισυ δὲ μέλας. Mi-parti, sans autre explication, δίχρους, ους, ουν. Être à mi-chemin, τῆς πορείας μεσόω, ῶ, fut. ώσω.

ΜΙΑSMES, s. m. pl. μιάσματα, ων (τά).
ΜΙΑULEMENT, s. m. τρισμός, οῦ (δ).
ΜΙΑULER, v. n. τέτριγα, fut. τετρίξομαι.
ΜΙCHE, s. f. πύρνος, ου (δ).

MICROSCOPE, s. m. μιχροσκόπιον, ου (τὸ). G. M.

MIDI, s. m. le milieu du jour, μεσημορία, ας (ή). Vers midi, περὶ μεσημορίαν. A midi, μεσούσης ήμέρας, Joseph. Si vous vous levez à midi, αν έγρη μεσημορινός (έγείρομαι, fut. έγερδισομαι), Aristph. || Le côté méridional, μεσημορία, ας (ή). Vent du midi, νότος, ου (δ). Du midi, νοτίος, α, ον.

MIE, s. f. la partie molle du pain, τὰ τοῦ ἄρτου μαλακώτερα, ων.

Μικ, terme de tendresse, voyex Αμικ.

ΜΙΕΙ, s. m. μέλι, gén. μέλιτος (τὸ). De miel ou qui ressemble au miel, μελιτώδης, ης, ες. Qui porte ou qui produit le miel, μελιτοφόρος, ος, ον. Faire du miel, μελιτουργίω, ω, fut. ήσω. Mouche à miel, μέλιτσα, ης (ή). || Voix plus douce que le miel, ή μέλιτος γλυχίων αὐδή, ῆς, Hom.

MIELLE, ie, adj. Vin miellé, οίνος μελιτίτης, ου (δ). MIKLLEUX, EURE, adj. qui tient du miel, μελιτώδης, ης, ες. | Doucereux, μειλίχιος, ος, ον.

MIBN, MIENNE, pron. poss. $\dot{\epsilon}\mu\dot{\delta}\varsigma$, $\dot{\epsilon}\mu\dot{\eta}$, $\dot{\epsilon}\mu\dot{\delta}v$.

MIBTTE, s. f. $\dot{\psi}_{1}\chi\dot{\epsilon}\sigma$, cu $(\tau\dot{\delta})$. Les miettes, $\dot{\psi}_{1}\chi\dot{\epsilon}\alpha$, wy $(\tau\dot{\alpha})$: $\dot{\psi}_{1}\chi\epsilon\varsigma$, $\tilde{\omega}v$ $(\alpha\dot{\epsilon})$.

MIEUX, adv. compar. de bien, auetver ou βέλτιον ομ καλλιον (comp. des adv. εὖ et καλῶς). Un peu mieux, μικρόν τι άμεινον. Beaucoup mieux, πολλφ άμεινον. Tout au mieux, άριστα ου βέλτιστα ου κάλλιστα. Le mieux de tous, άριστα πάντων. Voilà qui est le mieux du monde, ταῦτα έχει ώς βέλτιστα (έχω, fut. έξω). Être mieux, aller mieux, faire mieux ses assaires, αμεινον πράσσω, fut. πράξω. Souvent les vainqueurs ne s'en tirent pas mieux que les vaincus, πολλάκις οι νικήσαντες οὐδεν βελτιστον πράσσουσι τών ήσσηθέντων (νικάω, ω, fut. ήσω: ήσσάςμαι, ωμαι, fut. ήσσηθήσεμαι). Aller mieux, se porter mieux, ράον έχω, fut. έζω. Je me trouve un peu mieux, κουφέτερον έχ του νοσήματος έχω. Aimer mieux, valoir mieux, voyez ces mots. | A qui mieux mieux, φιλετίμως. Faire à qui mieux mieux, φιλοτιμέςμαι, ούμαι, fut. nocual, avec l'acc. ou l'infin.

MIÈVRE, adj. λαμυρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

MIGNARD, ARDE, adj. άδρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Faire le mignard, άδρὸς εἶναι θῶω, fut. θελήσω: θρύπτομαι, fut. θρύψομαι.

MIGNARDEMENT, adv. άδρῶς.

MIGNARDER, v. a. choyer, gâter, δρύπτω, fut. δρύψω, acc. || Polir jusqu'à l'affectation, περι-εργάζομαι, fut. άσομαι. Style mignardé, λέξις περίεργος, ου (ή).

MIGNARDISE, s. f. ὑποκόρισμα, ατος (τὸ).
MIGNON, οπης, αdj. κομψός, ή, όν (comp.
ότερος, sup. ότατος). || Subst. τὰ παιδικά, ων.
Être le mignon de quelqu'un, ἐκείνεν τὰ παιδικά εἰμι, fut. ἔσομαι.

MIGNONNEMENT, adv. κομψώς.

MIGRAINE, s. f. $\eta_{\mu\nu}$ $\rho_{\alpha\nu}$ $\rho_{$

MIGRATION, s. f. μεταίκησις, εως (ή).

MIJAURÉR, s. f. Faire la mijaurée, ἀκάζομαι, fut. ίσομαι : θρύπτομαι, fut. θρύψομαι.

MIL, s. m. millet, $xe\gamma\chi_{\theta}\dot{c}_{\varsigma}$, $c\tilde{v}$ (δ). MILAN, s. m. oiseau, $ix\tau\hat{v}$, $\bar{v}vo_{\varsigma}$ (δ).

MILICE, s. f. service militaire, στρατεία, ας (ή). Jeunes recrues, οι νέοι πτραπώται, ων.

MILIEU, s. m. to missor, ov. Au milieu, έν μέσω : ἀνὰ μέσον : κατὰ τὸ μέσον. — de la Grèce, της Έλλάδος. On tourne plus souvent par l'adj. μίσος, η, εν. Au milieu de la λιάριον, ευ (τὸ), mot tiré du latin. place, avà μέσην άγεραν. Le milieu du jour, de la nuit, ή μέση ήμέρα, ή μέση νύξ. Au milieu de la nuit, μεσούσης νυκτός (partic. de μεσόω, ω, fut. ωσω). Au milieu de l'hiver, μεσούντος του γειμώνος (partic. de μεσόω, ω). Etre au milieu, μέσος ου έν μίσφ καθ-έστηκα (parf. de xaθ-ίσταμαι): μεσεύω, fut. εύσω. de quelque chose, τινός. Être au milieu de sa course, του δρόμου μεσόω, ώ, fut. ώσω. Placer au milieu, εν μέσω τίθημι ου παρα-τίθημι, fut. θήσω, acc. Arrêter quelqu'un au milieu de sa course, τινά μισολαβίω, ω, fut. ήσω. || Garder en tout un juste milieu, τὸ μέσον φυλάσσω, fut. άξω. Tenir le milieu entre le vice et la vertu, aperño xal xaxíao μεσεύω, fut. εύσω, ου μέσως έχω, fut. ξω.

MILITAIRE, adj. qui concerne la guerre, πολεμικός, ή, όν. Former aux exercices militaires, τὰ πολεμικά ἀσκίω, ω, fut. ήσω, acc. Il est exempt du service militaire, εξεστιν αὐτῷ μὴ στρατεύεσθαι (έξ-εστι, fut. έξέτται : στρατεύομαι , fut. εύσομαι). Expédition militaire, στρατεία, ας (ή). [Qui concerne l'ort de la guerre, στρατηγικός, ή, όν. L'art militaire, ή στρατηγική, ῆς. Expérience dans l'art militaire, ή στρατηγική έμπειρία, ας. | Qui concerne les soldats, στρατιωτικός, ή, όν. Habit militaire, ή στρατιωτική έσθής, ήτος. Caisse militaire, τὰ στρατιωτικά χρήματα, ων.

MILITAIRE, s. m. soldat, στρατιώτης, ου (δ). Bon militaire, άνὴρ στρατιωτικός, εῦ (ὁ). || Le militaire, les soldats en général, tò στρατιω-TIXÓY, CŨ.

MILITAIREMENT, adv. στρατιωτικώς. MILITER v. n. - en faveur de quelqu'un, πινί συλ-λαμβάνω, fut. λπίψομαι.

MILLE, adj. xilia, at, a. Mille fois, xtλιάχις. Deux mille, trois mille, δισχίλιοι, τρισχίλιοι, αι, α. Dix mille, μύριοι, αι, α. Dix mille fois, μυριάκις. Vingt mille, trente σομαι. Juger à la mine, ἀπὸ τοῦ προσώπου mille, δισμύριοι, τρισμύριοι, αι, α. | Mille | τεκμαίρομαι, fut. αρούμαι. | Faire bonne mine pour un nombre indéterminé, μυρίοι, αι, α: à quelqu'un, εὐμινῶς ου φιλοφρόνως ου φιπολλοί, αί, ά. Souffrir mille maux, μυρίοις λανθρώπως ου άσμένως τινά ύπο-δέχομαι, fut. δεινοίς περι-Εάλλομαι, fut. 6ληθήσομαι. Il mérite δέξομαι : τινα άσμενίζω, fut. ίσω. Faire

MILICIEN. s. m. δ νέος στρατιώτης, ου. | merals mieux mourir mille fois, πολλάμις αν ήθελον τεθνάναι (θέλω, fut. θελήσω : θνήσκω, fut. bavoupat), Dém.

MILLE, s. m. distance de mille pas, ui-

MILLE-FEUILLE, s. f. plante, μυριόφυλλον cu (Tò).

MILLÉNAIRE, adj. χιλιαΐος, α, ον.

MILLE-PERTUIS, s. m. plante, ὑπερι**χόν, οῦ (τὸ).**

MILLE-PIEDS, s. m. insecte, σκολοπένδρα,

MILLET, s. m. herbe ou graine, κιγχρός, οῦ (ઠ).

MILLIAIRE, adj. Borne milliaire, στέλε, ກຣ (ກ່).

MILLIARD, s. m. ai δεκάκις μύριαι μυριάδες, ων.

MILLIEME, adj. χιλιοστός, ή, όν.

MILLION, s. m. αί έχατὸν μυριάδες, ων : ou en tournant par l'adjectif, iκατοντάκις μύριοι, αι, α.

MILLIONNAIRE, s. et adj. immensément riche, ὑπέρπλουτος, ου (ὁ).

MIME, s. m. μίμος, ου (δ).

MIMIQUE, adj. μιμικός, ή, όν.

MINAUDER, v. n. axxilquat, fut. iscμαι : θρύπτομαι, fut. θρύψομαι.

MINAUDERIES, s. f. pl. ἀχχισμός, εῦ (¿). MINAUDIER, ère, adj. ἀχχιζόμενος, η, ον. MINCE, adj. sans épaisseur, λεπτός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος) ·: ίσχνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Taille mince, τὸ λεπτὸν σῶμα, ατος. | Sans importance, εὐτελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): λιτός, ή, όν : όλίγος, η, ον : μιχρός ου σμιχρός. ά, όν (comp. ἐλάσσων, sup. ἐλάχιστος). Entrer dans les plus minces détails, λεπτολογέςμαι ου μιχρολογίτμαι, ουμαι, fut. ήσομαι.

MINE, s. f. air du visage, όψις, εως (ή): είδος, ους (τὸ): πρόσωπον, ου (τὸ): σχήμα, ατος (τὸ). Qui a bonne mine, τὸν όψιν εὐπρεπής, ής, ές. Avoir la mine d'un honnête homme, ἀγαθός φαίνομαι, fut. φανχmille morts, πολλών θανάτων άξιος έστι. J'ai- bonne mine à tout le monde, απαντας φιλυφρόνως ἀνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. || Faire| ἐννόμου ἐλικίας, Phrynich. : ἀφῆλιξ, ικος (i, j). la mine, prendre un air mécontent, to uiτωπον άνα-σπάω, ω, fut. σπάσω. || Faire mine de, faire semblant, προσ-ποιέρμαι, οῦμαι, fut. πσομαι, infin. Il fit mine de ne pas les apercevoir, προσ-εποιήσατο μηδέ αὐτοὺς όρᾶν (όραω, ω, fut. όψομαι).

Mines, plur. minauderies, accuauce, co (6). Faire des mines, ἀκκίζομαι, fut. ίσομαι.

MINE, s. f. lieu souterrain où se forment les métaux, μέταλλον, ου (τὸ). Travailler dans les mines, μεταλλουργίω, ω, fut. ήσω. Tous les métaux qu'on tire des mines, πάνθ' έσα μεταλλεύεται (μεταλλεύω, fut. εύσω). Etre condamné aux mines, μεταλλίζομαι, fut. ισθήσομαι. Mine d'or, χρυσωρυχία, ας (ή). Mine d'argent, άργυρωρυχία, ας (ή). On forme ainsi plusieurs autres mots. || La matière même tirée des mines, ή μεταλλίτις γή, gén. γής. Mine de plomb, μελυδδίτις, ιδες (ή). Mine de cuivre, χαλκίτις, ιδος (ή). On forme ainsi beaucoup de mois.

Mine, terme de guerre, υπόνομος, ου (δ). Faire une mine, ὑπονόμους δρύσσω, fut. δρύξω Il commença le siège par ouvrir des mines. πρξατο πολιορχών διά των μετάλλων (πολιορχέω, ώ, fut. ήσω: άρχομαι, fut. άρξομαι.

Mine, mesure pour les grains, μίδιμνος, ου (ό), ou plutôt τριτεύς, έως (ό), le tiers du médimne grec. | Monnaie ancienne, pra, gén. μνᾶς (ή). Qui coûte une mine, μνεῖος ου μναιαίος, α, ον. Qui coûte une demi-mine, multipracios, a, cv. — deux mines, survacos, α, ov, etc. Valeur d'une demi-mine, τὸ ήμιμναΐον, ου.

MINER, v. a. faire une mine, ύπο-νομεύω, fut. súce, acc. En minant, brevoundov. Affaiblir, ruiner peu à peu, plaipe, ful, φθερώ, acc. : τρύχω, fut. τρύσω, acc. : έχτήχω ου κατα-τήχω, fut. τήξω, acc. Miné par les soucis, rais oportion de-retrands, via, ός (partic. parf. d'in-τήχομαι, fut. τακήσοmai).

MINERAL, s. m. μέταλλον, ου (τδ). MINERAL, ALE, adj. μεταλλικός, ή, όν. Baux minérales, ai μεταλλικαί πεγαί, ών.

MINBUR, s. m. qui travaille aux mines, µ4ταλλεύς, έως (¿). | Termie de guerre, ἐρύκτης, cu (¿)

έ, ή πρό της έγιόμου ήλικίας ου μήπω της α, ον : δαιμόνιος, ος ου α, ον.

Théophil.

MINIÈRE, s. f. ή μεταλλίτις γή, gén. γής MINISTERE, s. m. service, diaxovia, aς (ή). | Entremise, προξένησις, εως (ή). Par volre ministère, dià occ. || Charge publique, λειτουργία, ας (n). || Département d'un ministre d'Etat, dicionois, eus (n). || Les ministres euxmêmes, οί τα κοινα δι-εικεύντες, ων (δι-εικέω, ω, fut. ήσω).

MINISTRE, s. m. celui qui s'acquitte d'un service quelconque, διάκονος, ου (¿). | Ministre d'un temple, ὁ τοῦ νεὰ λειτουργός, εῦ. [] Ministre d'État, ὁ τῶν κανῶν διακκτής, αῦ : d in two xolves.

MINIUM, s. m. μίλτος, ου (ή). Peindre en rouge avec du minium, μιλτόω, ω, fut. ώσω, acc.

MINOIS, s. m. όψις, εως (ż).

MINORITÉ, s. f. age au-dessous de l'age légal, à utimes évecues tilixia, as. || Le plus petit nombre, ci Dasacvec, wv. Etre en minorité, τὸν ἀριθμέν ἐλασσόνως ἔχω, fut. ἔζω.

MINUIT, s. m. ή μίση νύξ, gén. νοκτός. A minuit, νυκτός μέσες: νυκτός μεσεύσες (partic. de μεσέω, ω, fut. ώσω).

MINUSCULE, adj. λεπτότερος, α, ον.

MINUTE, s. f. soixantième partie d'une heure, τὸ έξηκοστὸν τῆς ώρας μέρος, ους. | Petit espace de temps, à ακαριαίος χρόνος, ου. En une minute, iv axapei (sous-ent. xporu). Pendant une minute, dxapñ (sous-ent. xpovor).

MINUTE, texte original d'un acte, appéronos, ου (τὸ).

MINUTIE, s. f. puxpología, ac (i). S'attacher à des minuties, μικρολογίσμαι ου λιπτολογέομαι, ούμαι, ʃul. ήσομαι.

MINUTIEUX, RUSE, adj. de peu d'imporlance, μικρός ου σμικρός, ά, όν : λεπτός, ή, όν : λιτός, ή, όν : εὐτελής, ής, ές (cemp. ίστερος, sup. έστατος). || Qui attache de l'importance à des minuties, μιχρολόγος, ος, ον.

MIRACLE, s. m. θαυμα, ατος (rò). Faire des miracles, θαυματουργίω, ω, fut. ήσω. Qui en fait, θαυματουργός, ός, όν.

MIRACULEUSEMENT, adv. Sayerios.

MIRACULEUX, mosz, adj. prodigieux, rsparωδης, ης, ec. Lionnant, admirable, MINEUR, nore, adj. qui n'a point l'age légal, baumaine, ec en a, er : beorious, ec en

MIRE, s. f. le point où l'on vise, σχοπός, (

MIRER, v. a. viser, κατα-στοχάζεμαι, fut. ácouat, gén. | Se mirer, se regarder dans un miroir, κατ-απτρίζομαι, ful. ίσομαι.

MIROIR, s. m. κάτοπτρον, ου (τό). | Δu fig. Les yeux sont le miroir de l'âme, tournez, par les yeux nous connaissons l'âme, d' έφθαλμών την ψυχήν δια-γινώσκομεν (δια-γινώσκω, fut. γνώσομαι).

MISAINE, s. f. Mat de misaine, δ έμπροσθεν ίστός, ου.

MISANTIIROPE, s. m. μισάνθρωπος, ου (δ). Étre misauthrope, μισανθρωπέω, ω, fut. ήσω. MISANTHROPIE, s. f. μισανθρωπία, ας (ή). MISCELLANÉES, s. m. pl. Tà σύμμικτα, ων. MISE, s. f. ce qu'on met à la masse, slopopá, ας (ή). [Ce qu'on met au jeu, ἐνέχυρον, ου (τό). | Enchère, ὑπερθεματισμός, οῦ (δ).

Misz, habillement, ἰσθής, ἤτος (ή): στολισμός, οῦ (δ): σχήμα, ατος (τδ): στολή, ης (ή). Mise recherchée, ή περίεργος στολή, Ac. Élégant ou recherché dans sa mise, άδροείμων, ων, ον, gén. ενος.

MISÉRABLE, adj. qui est dans la misère, άθλιος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ταλαίπωρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): τάλας, αινα, αν (usité seulement à certains cas). Je suis le plus misérable des hommes, άθλιώτατα πάντων άνθρώπων διά-κειμαι, fut. κείσομαι. Mener une vie misérable, εν άθλιότητι τον βίον δι-άγω, fut. άξω. | Vil, méprisable, άθλιος, α, εν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): φαῦλος, η, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). MISERABLEMENT, adv. abling.

MISERE, s. f. malheur, ταλαιπωρία, ας (ή): ἀθλιότης, ητος (ή): ἀτυχία, ας (ή). Pauvreté, à mopia, as (n): (vôtia, as (n)): ετωχεία, ας (ή).

MISÉRÉRÉ, s. m. Colique de miséréré, ελεός, αῦ (δ).

MISERICORDE, s. f. compassion, thermoσύνη, ης (ή). Qui est sans miséricorde, eveλεήμων ου άνειχτίρμων, ων, εν, gén. ονος : άνηλεής, ής, ές : άνοιχτος, ος, ον. Sans misericorde, ἀνείκτως. || Pardon, grace, συγγνώμη, ης (ή). Faire miséricorde, συγ-γινώσκω, fut. γνώσομαι, dat.

ων, ον, gén. ονος : σίχτίρμων, ων, ον, gén. ονος. Etre miséricordieux, ελεκμόνως έχω, fut. ξω. - envers quelqu'un, πρό; τινα.

MISSION, s. f. commission dont on est charge, εντολή, ης (ή). | Prédication dans les pays lointains, ἀποστολή, ῆς (ή).

MISSIONNAIRE, s. m. o lepog unput, uxo; MISSIVE, s. f. interedif, ne (1).

MITAINE, s. f. xespodrixn, no (n).

MITE, s. f. ἄχαρι, εως (τὸ).

MITIGATION, s. f. dveoic, ewc (1).

MITIGER, v. a. av-inut, fut. av-now, acc. MITOYEN, ENNE, adj. µέσος, η, ον.

MITRAILLE, s. f. τὰ σιδηρᾶ κερμάτια, ων.

MITRE, s. f. μίτρα, ας (ή).

MITRON , s. m. ἀρτοκόπος , ου (δ).

MIXTE, adj. μυκτός, ή, όν.

MIXTION, s. f. κράμα, ατος (τό).

MIXTIONNER, v. a. mêler, mêlanger, χεράννυμι, fut. χεράσω, acc. | Frelater, φαρμαχεύω, fut. εύσω, acc.

MOBILE, adj. susceptible de mouvement, xινητός, ή, όν. | Qui se meut aisément, εὐχίνητος, ος, ον: εύστροφος, ος, ον.

MOBILE, s. m. ce qui fait agir, iquiτήριον, ου (τὸ): ἀφορμή, ῆς (ή): αἴτιον, ου (τὸ). Être le mobile, αΐτιος είμι, fut. έσομαι. - de quelque chose, πινός. - de quelqu'un, πινί. Il ne connaît d'autre mobile que l'argent, μόνον ὑπὸ τοῦ κέρδους προ-άγεται (προάγω, fut. 'άξω).

MOBILIER, s. m. ozuún, wv (rà). Mobilier magnifique, ή πολυτελής κατασκευή, ης. MOBILITÉ, s. f. súxivacía, ac (n).

MODE, s. m. manière d'être, τρόπος, cu (δ): είδος, ευς (τὸ). | Modification des verbes, בי בשנ (או).

MODE, s. f. usage, Edoc, ouc (tò). Introduire une mode, έθος είσ-άγω, fut. άξω. C'est d'eux que nous vient cette mode, coron ro θος ήμιν παρ-έδωκαν (παρα-δίδωμι, fut. παραδώσω). A la mode du pays, κατά τὸν ἐγχώριον τρόπον. On tourne souvent par les ailverbes. A la mode des Grecs, Eλληνικώς. A la mode des gens de la campagne, άγροικιχῶς. | Vogue d'une nouveauté, χάρις, ιτος (ή). Être à la mode, χάριτος τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Passer de mode, άπ-αρχαιόομαι, ου-MISÉRICORDIEUSEMENT, adv. διαμόνως. μαι, fut. ωθάσομαι. Son style n'est plus à MISÉRICORDIEUX, ESSE, adj. ελεήμων, la mode, άρχαιοτρόπως λέγει (λέγω, fut. λίξω).

Les gens à la mode, of sùtpamelos; ev : of] γαρίεντες, ων. || Innovation en fait de toi- σώφρων, ων, ον, gén. ονος (comp. ενέστερος, lette, ή περί τὰς ἐσθῆτας καινοτομία, ας. Inventer de nouvelles modes, πιρὶ τὰς ἰσθῆτας καινοτομίω, ω, fut. ήσω.

MODELE, s. m. παράδειγμα, ατος (τὸ): δπόδειγμα, ατος (τό). Proposer pour modèle, καράδειγμα ίστημι ου παρ-ίστημι ου καθ-ίστημι, fut. arrigu. Se proposer, se donner soimême comme un modèle de sagesse, ἐμαυτόν τινι σωφροσύνης παράδειγμα παρ-έχω, fut. έξω.

MODELER, v. a. ἐχ-τυπόω, ω, fut. ώσω, acc. || Se modeler sur un autre, πρὸς τὰ ήθη τινός τὸν ἐμαυτοῦ βίον ἀπ-ευθύνω, fut. υνω. Il faut se modeler sur les gens de bien, τους άγαθους δεί μιμείσθαι : μιμητέον τους άγαθούς (μιμέσμαι, ούμαι, fut. ήσομαι).

MODERATEUR, s. m. διευθυντής, οῦ (δ). MODERATION, s. f. mesure, tempérament, μέτρον, ου (τὸ): τὸ μέσον, ου. Garder la modération, μέτρα φυλάσσω, fut. άξω: μετριάζω, fut. άσω. Avec modération, μετρίως. Sans modération, autipus. || Caractère modéré, douceur, imitivata, as (i). Avec modération, en ce sens, imieixoc.

MODERE, se, adj. mesuré, borné, uéτριος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). || Qui a de la modération dans le caractère, έπιεικής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). MODEREMENT, adv. μετρίως.

MODÉRER, v. a. tempérer, adoucir, dyίημι fut. ἀν-ήσω, acc.: χαλάω, ω, fut. χαλάσω, acc. | Contenir, réprimer, κατ-έχω, fut. xαθ-έξω, acc.: xολάζω, fut. άσω, acc.: χρατίω, ω, fut. ήσω, gén. Modérer l'ardeur des soldats, την των στρατιωτών έρμην κατέχω. Modérer ses passions, τῶν ἡδονῶν κρατέω, ω, fut. ήσω: πρὸς ήδονὰς έγκρατως έχω, fut. εξω. Ne pouvoir modérer sa joie, τῆς χαράς άκρατώς έχω.

se Moderer, v. r. être maitre de soi, μαυτού πρατέω, ω, fut. ήσω. Homme qui sait se modérer, ανήρ έαυτου έγκρατής, ους. Qui ne sait pas se modérer, έαυτοῦ ἀκρατής, cυς. | S'adoucir, s'apaiser, αν-ίπμι, fut. αντοω : iv-δίδωμι, fut. iv-δώσω. Le froid s'est moderé, τὸ κρύος ππιώτερον γέγονε. (γίνομα:, fut. yevnocuai).

MODERNE, adj. xaivos, i, ov (comp. ότερος, **ευρ.** ότατος).

MODESTE, adj. qui a de la modestie, sup. ονέστατος). Être modeste, σωφρονέω, ... fut. ήσω. Trait de modestie, σωφρόνημα, ατος (τὸ). | Modique, μέτριος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). | Petit, mesquin, εὐτελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). [. Bas, peu élevé, ταπεινός, ή, όν (comp. ότερος. **sup**. ότατος).

MODESTEMENT, adv. σωφρόνως. Vous parlez modestement de vous-même, métoix te περὶ σαυτοῦ λέγεις (λέγω, fut. λέξω).

MODESTIR, s. f. swoposúvn, n_s (\dot{n}). MODICITÉ, s. f. odigothe, htoe (n). Modicité du prix, εὐωνία, ας (ή).

MODIFICATION, s. f. action de modifier, μεταποίησις, εως (η): μετατροπή, ης (η). Apporter une modification à quelque chose, μετα-ποιέω, ω, fut. ήσω, acc. Qui a besoin de modifications, μεταποιητέος, α, ον. | Manière d'être, τρόπος, ου (δ). Susceptible de différentes modifications, πολύτροπος, ος, ον. Adoucissement, dvsous, sws (1).

MODIFIER, v. a. pera-reido, o, fut. ήσω, acc.

MODIQUE, adj. médiocre, utrpios, a, or (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Peu considérable, δλίγος, η, ον (comp. ελάσσων, sup. δλίγιστος ομ ελάχιστος).

MODIQUEMENT, adv. μετρίως. MODULATION, s. f. medopolia, as (i). MODULE, s. m. µérpov, ou (rò). MODULER, v. a. μελφδίω, ω, fut. πσω, acc. MOELLE, s. f. μυελός, οῦ (δ). MOELLEUSEMENT, adv. μαλαχώς.

MOELLEUX, EUSE, adj. plein de moelle. μυελώδης, ης, ες. | Doux au manier, μαλακός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

MOELLON, s. m. χάλιξ, ικες (δ). Ouvrage en moellons, χαλίχωμα, ατος (τὸ).

MOEUF, s. m. mode des verbes, Exxligic, swe (i). **MOEURS**, s. f. pl. τρόποι, ων (οί) : τωπ, ων (τὰ): ἦθος, ους (τὸ). L'intégrité des mœurs, ή των τρόπων καλοκαγαθία, ας. Bonnes mœurs, τίθη χρηστά, ων (τά). Jeune homme qui a de bonnes mœurs, νεανίας τὰ πθη χρηστός, οῦ (δ). Mœurs corrompues, mauvaises mœurs, 72 πονποά ήθη, ων. Corrompre les mœurs, το ήθη δια-φθείρω, fut. φθερώ. Former les mœurs de quelqu'un, τινα ήθοποιίω, ω, fut. ήσω.

Conserver les mœurs antiques, τοῖς πάλαι y réfléchir, le moins du monde, ἄν τούτοις πόλοτιν έμ-μένω, fut. μενῶ. ελάχιστον τὸν νοῦν προσ-έχειν βούληται (προσ-

MOI, pron. έγώ, gén. έμοῦ ou enclitiquement μοῦ. Moi-même, αὐτὸς έγώ : έγὼ αὐτός.
Pour moi, quant à moi, έγωγε, gén. έμουγε.
En moi-même, παρ' έμαυτῷ. De moi-même,
ἀπ' έμαυτοῦ.

MOIGNON, s. m. πήρωμα, ατος (τό).
MOINDRE, adj. au comparatif, μίων ου

έλάσσων, ων, εν, gén. ενες. Le moindre, au superlatif, ελάχιστος, n, ev.

MOINE, s. m. μόναχος, ου (δ).

MOINEAU, s. m. στρουθός, οῦ (δ) στρουθόν, ου (τὸ).

MOINS, comp. de peu, hogov ou thaggov. Moins riche, ήσσον πλούσιος, α, ον. Je les aime moins, έλασσον αὐτοὺς φιλέω, ω, fut. ήσω. Souvent il se tourne par l'adj. ἐλάσσων, w, ov, et alors il se décline. Il a laissé moins de fortune qu'il n'en avait reçu de SOD père, τὸν είκεν τὸν ἐαυτοῦ ἐλάσσω κατέλιπεν ή παρά του πατρός παρ-ελαδεν (χαταλείπω, fut. λείψω : παρα-λαμδάνω, fut. λήψομαι), Isocr. Faire moins de cas, περὶ ἐλάσσονος πειέσμαι, ούμαι, fut. ήσεμαι. Je l'estime moins que son frère, αὐτὸν περὶ ἐλάσσονος ποιούμαι ή τον άδελφόν. Ils ne sont pas moins de sept mille, ούκ ελάσσονες έπτακισχιλίων είσί. Un peu moins de cent ans, μικρὸν ελάσσω έκατον έτη : δλίγων δεόντων έκατον έτη (δέω, fut. διήσω). Ils restent trois ans, plus ou moins, την τριετίαν μένουσιν ή μιχρόν έντός τούτου ή ὑπέρ τοῦτο (μένω, fut. μενώ). | Moins un, παρ' iva. Moins deux, δυσίν δεόντων (partic. de δέω, fut. δεήσω). Moins quelques-unes, δλίγων δεσισών. || De moins en moins, πσσόν τε καὶ έτι Λοσον. || Beaucoup moins, πολλώ Λοσον. Un peu moins, ολίγφ ου μικρφ πσσον. D'autent moins que, τοσούτω έλασσον δσω. Moins je parais riche, moins on me considère, δσω πενέστερος δικώ, τοσούτω περί ελάσσονος έμλ ποιούνται (δικίω, ω, fut. δοξω: ποιέομαι, εύμαι, fut. noomat). || En moins de rien, is axapti. Ni plus ni moins, ούδενὸς Τσσον. Ni plus ni moins que si vous éliez en guerre, ὁμικίως, ώσπερανεί πολεμούντες έτυγχάνετε (πολεμέω, ω,

έλάχιστον τὸν νοῦν προσ-έχειν βούληται (προσέχω, fut. έξω: βούλομαι, fut. βουλήσομαι). J'exposerai la chose avec le moins de développement qu'il se pourra, ώς αν βραχυτάτοις δύνωμαι, δι-ηγήσομαι (δύναμαι, fut. δυνήσομαι : δι-ηγέομαι, ούμαι, ful. ηγήσομαι): τούτο έρω διά βραχέων ώς είον τε (λέγω, fut. έρω), Luc. || Pour le moins, à tout le moins, τό γ' έλάγιστον. Du moins, au moins, άλλά γε. A moins que, εί μή ου πλήν εί, avec l'indic. : ἐὰν μή, πλην ἐάν, avec le subj. Ne consiez de secrets à personne, à moins que cela ne vous soit utile, περί των ἀποβρήτων μηδενί λέγε, πλήν έαν σαυτώ συμ-φέρη (λέγω, fut. λέξω: συμ-φέρω, fut. συν-είσω), Isocr. A moins d'être tout à fait sans espoir, qui s'exposerait de gaieté de cœur à un péril maniseste? τίς αν έαυτον είς προύπτον κακόν έμ-δάλοι, πλην εί μή τις παντάπασιν άπο-νενοημένος έστί (έμ-δάλλω, fut. ξαλώ: ἀπο-νοέφιαι, εύμαι, fut. ήσυμαι); Dėm.

MOIS, s. m. μήν, gén. μηνός (δ). D'un mois, qui dure un mois, ίμμηνος, ος, ον. L'espace de deux mois, δίμηνον, ου (τδ). Un mois et demi, τριημίμηνον, ου (τδ). Les mois des semmes, τὰ διμηνα, ων.

MOISI, π, adj. εὐρώδης, ης, ες.

MOISIR, v. n. ου se Moisir, v. r. εὐρωτιάω, ῶ, fut. άσω.

MOISISSURE, s. f. εὐρώς, ῶτος (δ).

MOISSON, 2. f. θίρος, ους (τό). Le temps de la moisson, άμπτός, οῦ (ἐ).

MOISSONNER, v. a. θερίζω, fut. ίσω, acc. MOISSONNEUR, s. m. euse, s. f. θεριστής, οῦ (δ). Au fém. θερίστρια, aς (ή).

MOITE, adj. νότιος, α, ον. Etre ou devenir moite, νοτίζομαι, fut. ισθήσομαι.

MOITEUR, s. f. votia, as (7).

με parais riche, moins on me considère, δσω πενέστερος δεκῶ, τεσούτῷ περὶ ελάσσονος ἐμὰ ἡ ἡμίσεια, ας. La moitié de l'armée, το ἡμισυς ποιοῦνται (δεκέω, ῶ, ʃut. δόξω: ποιέομαι, εῦμαι, τοῦ στρατοῦ. Plus souvent on tourne par l'adj. ἡμίσεια, ας. La moitié de l'armée, ὁ ἡμισυς κια, υ. La moitié de l'armée, ὁ ἡμισυς κια, υ. La moitié de l'armée, ὁ ἡμισυς κια, υ. La moitié de la terre, ἡ ἡμίσεια γῆ : οπ ρατός. La moitié de la terre, ἡ ἡμίσεια γῆ : οπ οπερανεὶ πελειμεῦντες ἐτυγχάνετε (πολεικέω, ῶ, κὶ ἡμίσεις δικασταί, ῶν. La moitié de nous ayant fut. ἡσω : τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Ils n'en pensé que, ἡμίσεις ἡγησάμενοι (ἡγίομαι, οῦμαι, σκντο (πειράομαι, ῶμαι, fut. ἀσομαι). || Pas le τὰ ἡμίσεα ὧν είχε (ἔχω, fut. ἔξω). A moitié, moins du monde, οὐδὶ κατὰ μικρόν. S'il veut ἡμίσοι : ἰξ ἡμισείας οκ ἐψ' ἡμισείας. A moitié,

plein, ημίπλεως, ως, ων. A moitié ivre, ημιμέθυσες, ες, εν. On forme ainsi avec la particule ήμι un très-grand nombre de composés. Η Par la moitié, δίχα. Couper en deux par la moitié, δίχα δι-αιρίω, ω, fut. αιρήσω, ως.

MOLAIRE, adj. Dent molaire, δ γόμφιος, ω, sous-ent. όδους: μύλος, ου (ό): μυλόδους, σντος (ό).

MOLE, s. m. digue, $\chi \bar{\omega} \mu a$, $\alpha \tau o \tau (\tau \delta)$. MOLE, s. f. masse de chair informe, $\delta \gamma \kappa o \tau = 0$.

MOLECULE, s. f. ή άτομες, ου.
MOLESTER, v. a. ἐν-οχλίω, ω, ful. ήσω, acc.
MOLLASSE, adj. μαλακός ου μαλδακός,
ή, όν (comp. ώτορος, sup. ώτατος).

MOLLEMENT, adv. μαλακώς.

MOLLESSE, s. f. qualité des substances molles, τὸ μαλακόν, οῦ (neutre de μαλακός, κ΄, ον): ἀδρότης, πτος (ή). || Défaut d'énergie, ἐρθυμία, ας (ή). || Délicatesse sensuelle, ἀδρότης, πτος (ή). || Vie molle, τρυφή, ῆς (ή). Vivre dans la mollesse, τρυφάω, ῶ, fut. κοω. MOLLET, εττε, αdj. μαλακώτερος, α, ον. MOLLET, s. m. gras de jambe, γαστροκνήμιον, ου (τὸ): κνήμη, ης (ή). Qui n'a pas de mollet, ἀκνημος, ος, ον.

MOLLIFIER, v. a μαλάσσω, fut. άξω, acc. MOLLIR, v. n. μαλακίζομαι, fut. ισθήσομαι. MOMENT, s. m. καιρός ἀκαριαΐος, ου (ό). En un moment, iv axapti. Attendez un moment, δλίγον γρόνον μένε (μένω, fut. μενώ). Prêtez pour un moment quelque attention à mes discours, τοις λόγοις τοις έμοις είς μικρόν προσ-έχετε τον νοῦν (προσ-έχω, ful. έξω). Dans un moment, autica. A tout moment, αεί ποτε : έκαστοτε. || Moment décisif, ακμή, π̃ς (ή). Être arrivé au moment critique, ἐπ' αύτης της άκμης είμι, fut. έσομαι. | Moment favorable, καιρός, ου (έ). Saisir le moment, καιρόν λαμεάνω, fut. λάψομαι. Dans le moment favorable, παρά τον καιρόν. Dans le moment de l'action, παρ' αύτό το πράγμα: παραγρήμα.

ΜΟΜΕΝΤΑΝΕ, εκ, αdj. πρόσκαιρος, ος, ον. ΜΟΜΕΝΤΑΝΕΜΕΝΤ, αdv. προσκαίρως. ΜΟΜΕΚΙΚ, s. f. ὑπόκρισις, εως (ή). ΜΟΜΙΕ, s. f. τὸ ταριχευτὸν σῶμα, ατος. ΜΟΝ, Μ., adj. possess. ἰμός, τί, όν. On tourne aussi par le gén. α' ἰγώ. Μου livre, τὸ ἐμὸν βιθλίον, ου τὸ βιθλίον μου.

MONACAL, alk, adj. μοναχικός, ή, ήν. MONADE, ε. f. μονάς, άδος (ή).

MONARCHIE, s. f. μοναρχία, ας (ή).

MONARCHIQUE, adj. μοναρχυκός, τί, όν. MONARCHIQUEMENT, αdv. μοναρχυκός. Régner monarchiquement, μοναρχίω, τί, fut. τίσω, le régime au gén.

MONARQUE, s. m. μονάρχης, σω (δ): μόναρχος, ου (δ).

MONASTERE, s. m. μοναστήριον, ου (τό). MONASTIQUE, adj. μοναστικός, ή, ότι

MONCEAU, s. m. σωρός, οῦ (ὁ). En menceau, σωρηδόν. Mettre en monceau, σωρούω, fut. εύσω, acc. Entasser des monceaux d'er, χρημάτων σωρὸν συν-άγω, fut. άξω.

MONDAIN, AINE, adj. κεσμικός, ή, όν, Rest. MONDAINEMENT, αdv. κεσμικός, Eccl.

MONDE, s. m. univers, xcopiec, co (6). Le fabricateur du monde, κοσμοπλάστης, ου (6). Depuis que le monde est monde, ex άρχης κόσμου. | Venir au monde, γίνομαι, fut. γενήσομαι. Mettre au monde, τίπτω, fut. τέξομαι, acc. Ètre au monde, ζάω, ώ, fut. Thow. Il n'est plus au monde, tournez, il a quitté la vie, μετ-ήλλαξε τον βίον (μεταλλάσσω, fut. αλλάξω), ou il est parti, il s'en est allé, ώχετο (οίχομαι, fut. οίχήσομαι). II n'est personne au monde assez fou pour, coδείς των όντων ούτως ηλίθιός έστιν δατις, indic. Il n'est rien dans le monde qu'on doive craindre davantage, οὐκ ἔστιν δ,τι τῶν πάντων μάλλον δεί εύλα είσθαι (εύλα δέρμαι, εύμαι, Jut riocual), Dém.

Monde, la terre habitable, ή εἰκουμίνη, τς (sous-ent. γκ). Le monde entier, πᾶσα πὶ εἰκουμίνη, Dém.

Μοκος, les hommes en général, ἄνθρωποι, ων (ci). Beaucoup de monde, πολλεί ἄνθρωποι, ων. Tout le monde, εί πάντες ἄνθρωποι, ων simplement εί πάντες. Α la vue de tout le monde, ἰν δίψει πάντων. Tout le monde demeure d'accord que, παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις διμολογείται δτι (διμολογείσμαι, σῦμαι, ful. πόπουμαι). Beaucoup de mende, bien des gens, πολλεί ἀνθρωπει, ου simplement πολλεί, ῶν.— une grande foule, πολὺς ἀνθρώπων ὅχλος, ων simplement πολὺς ὅχλος, ου simplement δχλος, ου (δ).

Monde, société, à xerde fice, cu. Fréquentation du monde, à tor andemme spe-

λία, ας. Entrer dans le monde, είς μέσον παρ-έρχομαι, ful. παρ-ελεύσομαι. S'avancer chans le monde, προ-χόπτω, fut. χόψω. Les affaires du monde, τὰ ἀνθρώπινα, ων. | Le monde lettré, le monde savant, ci πεπαιδευμένοι (sous-ent. ανθρωποι). Le grand monde, οί άριστοι, ων : εί της πολεως πρωτεύοντες, ων. Le monde, dans le langage des Ecritures, κόσμος, ου (¿). Vanités du monde, al κεναί των ανθρώπων ήδοναί, ων.

Monde, domestiques, valets, cixía, aç (n). Il appelait tout son monde, πάντας συνεκάλει τους οικέτας (συγ-καλέω, ω, fut. καλέσω).

MONDER, v. a. καθαίρω, fut. αρώ, acc. : λεπίζω, fut. ίσω, acc. Orge mondé, κριθή λελεπισμένη, ης (ή), Scol.

MONDIFIER, v. a. xzbaipw, fut. xabaρω, acc.

MONETAIRE, ε. m. άργυροκόπος, ου (δ). Atelier monétaire, άργυροκοπείον, ου (τό).

MONITEUR, s. m. mapaiverns, ou (i).

MONITION, s. f. Monitoire, s. m. προχήρυγμα, ατος (τό):

MONNAIE, s. f. pièce de monnaie, vóμισμα, ατος (τό). Monnaie de bon aloi, νόμισμα δόκιμον, ου. Monnaie de mauvais aloi, νόμισμα άδόκιμον ου κίεδηλον, ου. Fausse monnaie, νόμισμα παρα-κεκεμμένεν, ου (partic. parf. passif de παρα-κόπτω, fut. κόψω). Faire de la fausse monnaie, άργύριον παρα-κόπτω, fut. κόψω, ου παρα-χαράσσω, fut. άξω. Petites pièces de monnaie, xíquara, wv (τα). Donner la monnaie d'une pièce d'argent, deγύριον περματίζω, fut. ίσω. | Argent en général, ἀργύριον, ου (τὸ) : χρήματα, ων (τὰ). || Au fig. Payer quelqu'un en même monnaie, lui rendre la pareille, τοῖς ἴσοις τινὰ ἀμείδω, fut. άμείψω.

MONNAYER, v. a. χόπτω, fut. χόψω, acc. Argent monnayé, άργυρος ἐπίσημος, ου (¿): άργύριον, ου (τό). Or monnage, χρυσός ἐπίσημος, ου (ό): χρυσίον, ου (τό).

MONNAYEUR, s. m. άργυροκόπος, ου (δ). Faux-monnayeur, παραχαράκτης, ου (ό).

MONOLOGUE, s. m. μονολογία, ας (ή). Monologue en vers, μονωδία, ας (ή).

MONOPOLE, s. m. μονοπώλιον, ου (τό). Exercer le monopole, μονοπωλίω, ω, fut. ήσω. MONOPOLEUR, s. m. μονοπώλης, ου (δ).

MONOTONE, adj. μονότονος, ος, ον. Etre monotone, μονοτονέω, ω, fut. ήσω.

MONOTONIE, s. f. μονοτονία, ας (ή).

MONSIEUR, s. m. χύριος, ου (δ). Δu νοcatif, xupie. Messieurs, xupici.

MONSTRE, s. m. être monstrueux, πέλωρον, ου (τὸ) : τίρας, ατος (τὸ). | Animal féroce, δήρ, gén. Onpos (6). Les monstres des forêts, Onpia. ων (τα). | Au fig. Monstre de cruauté, tournez, excessivement cruel, έσχάτως άπηνής, ής, ές.

MONSTRUBUSEMENT, adv. τερατωδώς.

MONSTRUBUX, EUST adj. πελώριος, ος ου α, ον: τερατώδης, ης, ες.

MONSTRUOSITE, s. f. to reparades, ouc. MONT, s. m. opog, oug (tò). Deçà les monts, έντος ου έπίταδε των όρεων συ των όρων. Delà les monts, πίρα ου ἐπέκεινα των òρῶν.

MONTAGNARD, ande, adj. opeiting, ou (6). MONTAGNE, s. f. opog, cug (tò). Le sommet de la montagne, ακρώρεια, κ (ή). Le pied de la montagne, ὑπώρεια, ας (ή). De montagne, opervos, n, ov. Né dans les montagnes, όρεσιγενής, ής, ές.

MONTAGNEUX, EUSE, adj. opervoc, n, ov. MONTANT, ANTE, adj. avaytne, ne, ec. Chemin montant, ανοδος, ου (ή). Marée montante, πλημύρα, ας $(\dot{\eta})$: πλημυρίς, ίδος $(\dot{\eta})$.

MONTANT, s. m. pièce de bois posée de haut en bas, coocararne, co (6). || Total d'un comple, τὸ σύνολον, ου.

MONTEE, s. f. lieu qui va en montant, άνοδος, ου (ή). || Action de monter, ἀνάδασις, εως (ή). Escalier, χλίμαξ, αχος (ή).

MONTER, v. n. ava-Caivo, fut. Chochat. — à cheval, είς ἴππον. — à la tribune, ἐπι τὸ βῆμα. Monter sur un vaisseau, του πλοίον ou ini τὸ πλοίον im-baivo. || Monter en graine, σπερματίζω, fut. ίσω. Monter en tige, ixκαυλίω, ω, fut. ήσω. || La colère me monte, κινείται μει χολή (κινέςμαι, ουμαι, ful. ηθήσομαι). Il lui fit monter le rouge au visage, έρυθριάν έπείησεν αὐτόν (έρυθριάω, ω, ful. άσω: παιέω, ω, fut. ήσω). | Monter aux dignités, είς τὰς ἀρχὰς έλαύνω, fut. έλάσω, οκ προ-κόπτω, fut. κόψω. Faire monter aux plus hautes dignités, είς τὰς ἀνωτάτω τιμάς τινα προ-άγω, fut. άξω. Son impudence est montée à un tel point, siç rescurer rodung anλακεν ου προ-ελήλυθεν ώστε, indic. (δλαύνω,

fut. ελάσω: προ-έρχομαι, fut. προ-ελεύσομαι). μέσον προσ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. [Se montrer homme de cœur, άνηρ άγαθος φαίνεμαι. fut. φανήσομαι : έμαυτον άγαθον ανδρα παρ-έχω. fut. Éto.

MOR

MONTER, s'accroltre, im-didupe, fut. imδώσω. Faire monter le prix des blés, τὸν σῖτον άνα-τιμάω, ω, fut. ήσω. || Monter ou se monter à, s'élever jusqu'à, àv-ixo, fut. iço, avec sis et l'acc. Dépense qui se monte au moins à cent talents, δαπάνη ούχ ποσων ή έχατὸν τάλαντα (ποσων, ων, ον, gén. ονος). Les frais se montent à plus de dix mines, δεδαπάνηται ύπερ δέκα μνας (δαπανάω, ω, fut. ήσω).

MONTUEUX, EUSE, adj. cpervoc, n. cv. MONTURE, s. f. xt7ivoc, ouc (tò). Il voyageait sur sa monture, έπὶ κτήνους ἐδάδιζε (Badico, fut. Badioquai).

Montes, v. a. — une montagne, la gravir, opos ava-baivo, fut. biecuat. Monter un cheval, en faire sa monture, iφ' ίππου κάθημαι, fut. καθ-εδούμαι. Cheval qui n'a pas été monté, ὁ ἀνάμδατος ἴππος, ου. | Monter un cavalier, lui fournir un cheval, tivà άνα-διδάζω, fut. άσω. Cavalier bien monté, ανήρ εύιππος, ου (δ). [Monter une maison, la meubler, cixiav κατα-σκιυάζω, fut. άσω. Monter une machine, l'ajuster, un xavn apμοζω, ful. όσω.

MONUMENT, s. m. μνημείον, ου (τό). Laisser un monument de son courage, 17% άρετης της έμαυτου μνημείον κατα-λείπω, fut. λείψω, Isocr. | Monument, pris pour tombeau, μνήμα, ατος (τό).

MONTICULE, ε. m. γεώλοφον, ου (τό). MONTOIR, s. m. ἀνάδαθρον, ου (τὸ)? ἀναδολεύς, έως (δ), Néol.

SE MOQUER, v. r. tourner en ridicule, xazzγελάω, ω, fut. γελάσομαι, gén. Ne souffrez pas qu'on se moque de vous, μή περι-ώρα σαυτόν κατα-γελώμενον (περι-οράω, ω, fut. όψομαι : κατα-γελάομαι, ώμαι, fut. γελασθήσομαι). Se moquer de tout, πάντα έν γέλωτι τίθεμαι. fut. δήσομαι, ου ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Tout le monde se moqua de lui, γέλως ἀπάντων έγένετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι). | Railler, χλευάζω, fut. άσω, acc. Plut.: τωθάζω, fut. άσω, acc. Aristt.: σχώπτω, fut. σχώψω, acc. Aristph. Ils se moquent de sa folie, ozúπτουσι την μανίαν αὐτοῦ, Aristph. Ils se moquaient de sa mesquinerie, εσκωπτον αὐτὸν είς μιχροψυχίαν, Plut. | Braver, mépriser, καταγελάω, ω, fut. γελάσομαι, gén.: κατα-φρονέω, ũ, fut. now, gén. Se moquer de la mort, του θανάτου κατα-τολμόω, &, fut. ήσω. Je me moque de tout cela, ταῦτα πάγτα παρ' οὐδέν τητόμαι, ούμαι, Jul. πουμαι : τούτων οὐδὲν φροντίζω, fut. ίσω : ου μοι τούτων μέλει, fut. meynas..

MONTRE, s. f. échantillon, παράδειγμα, ατος (τὸ) : ὑπόδειγμα, ατος (τὸ). | Parade, ἐπίδειξις, εως (ή). Faire montre de ses richesses, του πλούτου επίδειξιν ποιέσμαι, ουμαι, fut. ήσομαι. | Horloge portative, ώρολόγιον, ου (τό).

> MOQUERIE, s. f. χλευασμός, οῦ (δ) : κατάγελως, ωτος (δ). Par moquerie, επί χλευασμώ, Pausan. : iπὶ καταγίλωτι, Synés. : χλευαστικώς: καταγελαστικώς.

MONTRER, v. a. faire voir, δείχνυμι, fut. δείξω, acc. Montrer d'avance, προ-δείκνυμι, acc. Montrer furtivement, ύπο-δείχνυμε, acc. Montrer pour servir de comparaison, mapaδεύενυμι, acc. Montrer avec ostentation, έπιδείκνυμαι, fut. δείξομαι, acc. Montrer en soi, dans sa conduite ou dans ses actions, ivδείκνυμαι, sul. δείξομαι, acc. | Démontrer, αποδείχνυμι, fut. δείξω, acc. Je vous l'ai montré si clairement, ούτω σαφώς άπ-ίδειξα τούτο. Je m'efforcerai de vous montrer que, etc. πειράσομαι πρὸς ὑμᾶς δηλοῦν (δηλόω, ω, fut. ώσω) δτι. | Enseigner, δείχνυμι, fut. δείξω, acc. : διδάσκω, fut. διδάξω, avec deux acc. Montrer à vivre, πθοπειέω, ω, fut. ήσω, acc. Montrer les talons, fuir, tà vota petaδάλλω, fut. δαλώ: τρίπομαι, fut. τραπήσομαι. | Montrer les dents, menacer, iπ-απειλίω, ω, fut. now, dat.

MOQUEUR, s. m. EUSE, s. f. xlevaorusoc, ή, όν : σκωπτικός, ή, όν.

MORAILLES, s. f. pl. φιμός, οῦ (δ).

MORAL, ALE, adj. nouse, n. ov. Discours moral, λόγος πρός άρετην προτρεπτικός, ου (δ).

MORALE, a. f. science des mœurs, à noux , τiς (sous-ent. τέχνη). Voilà les leçons de morale qu'il donne à la jeunesse, τούτοις κόισι τους νεωτέρους παιδεύει (παιδεύω, fut. εύσω). Règle des mœurs, tà vouque, ev. Contraire fut. φανήσομαι. Se montrer en public, είς à la morale, αθέμετος, ος, ον. La morale dé-

se Montrer, v. r. se faire voir, maiveman,

tend cela, τούτο των άθεμίτων έστί. | Point de vue philosophique d'un ouvrage, ήθη, ων (τά). Morale d'une sable, ἐπιμύθιον, ου (τὸ). | Remontrance, veutecia, as (i). Faire à quelqu'un une morale, τινά νουθετέω, ω, fut. ńow.

MORALEMENT, adv. conformément à la seule raison, λογικώς. | Vraisemblablement, είπότως : ώς εἰκός.

MORALISER, v. n. γνωμολογίω, ω, fut. now.

MORALISEUR, s. m. γνωμολόγος, ου (δ). MORALISTE, s. m. πθολόγος, ου (δ).

MORALITÉ, s. f. δίδαγμα, ατος (τὸ) : διδαχή, ής (ή): νουθέτημα, ατος (τὸ): νουθεσία, ας (ή). || Moralité d'une fable, ἐπιμύθιον, ου (τό): quand elle précède la fable, προμύθιον, ου (τὸ).

MORBIFIQUE, adj. νοσοποιός, ός, όν.

MORCEAU, s. m. μίρος, συς (τὸ). Morceau d'une chose rompue, κλάσμα, ατος (τό). Morceau détaché d'une chose, ἀπόκλασμα, ατος (τό). Morceau qu'on arrache, ἀπόσπασμα, ατος (70). Morceau de viande ou de poisson, réμαγος, ους (τὸ). Morceau de pain, πύονος, ου (δ). Morceau de linge, ράχος, ους (τὸ). Par morceaux, μεληδόν. Couper par morceaux, δια-μελίζω, fut. ίσω, acc. : χερματίζω, fut. ίσω, acc. | Bons morceaux, mets friands, λυχνεύματα, ων (τά). || Un beau morceau, en parlant des ouvrages de l'art, φιλοτίχνημα, ατος (τὸ). | Morceaux détachés, en littérature, ἀποσπάσματα, ων (τὰ). Morceaux choisis, τὰ έχλεχτα, ων.

MORCELER, v. a. δια-μελίζω, fut. ίσω, acc. MORDACITE, s. f. τὸ δηκτικόν, οῦ.

MORDANT, ΑΝΤΕ, αdj. δηκτικός, ή, όν: δηχτήριος, ος ou a, ov. Raillerie mordante, κερτομία, ας (ή). Qui est mordant dans ses discours, xiptomos, os, ov.

MORDICUS, adv. ἀπρίξ.

MORDILLER, v. a. ὑπο-δάκνω, fut. ὑποδήξομαι, αςс.

MORDRE, v. a. δάκνω, fut. δήξομαι, acc. Il fut mordu au doigt, τὸν δάκτυλον ἐδήχθη. Mu fig. Mordre à l'hameçon, se laisser prendre, άγκιστρόςμαι, ούμαι, sul. ωθήσομαι.

έιγοω. ω, fut. ριγώσω.

MORGELINE, s. f. plante, avagaddic, ίδος (ή).

MORGUE, s. f. ὑπερηφανία, ας (ή) : τῦφος. ου (δ) : όγκος, ου (δ). Plein de morgue, όγκου πλίως, ως, ων.

MORGUER, v. a. κατα-τολμάω, ω. fut. ήσω, gén.

MORIBOND, ONDE, adj. ἐπιδάνατος, ος, ον. MORICAUD, AUDE, adj. μελανόχρους, ους, ουν. MORIGENER, v. a. σωφρονίζω, fut. ίσω, acc. MORILLE, s. f. champignon, βωλίτης, ου (δ). MORION, s. m. sorte de casque, xuvã. ñς (ή).

MORNE, adj. triste, κατηφής, ής, ές. Un morne silence régnait partout, πν πανταχόθεν πολλή σιγή (είμί, Γμι, έσομαι).

Monne, s. m. colline, βουνός, οῦ (δ). MOROSE, adj. δύσκελος, ος, εν (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος).

MOROSITE, s. f. δυσκελία, ας (ή). MORS, s. m. χαλινός, οῦ (δ). Prendre le mors aux dents, άφ-ηνιάζω, fut. άσω, Luc. MORSURE, s. f. δήγμα, ατος (τό).

MORT, s. f. θάνατος, ου (δ). Mort naturelle, ὁ χατὰ φύσιν θάνατος, ευ. Mort violente, δ βίαιος θάνατος, ου : φόνος, ου (δ). Mort prématurée, ὁ ἄωρος θάνατος, cu. Mort lente. ό άδληχρὸς θάνατος, ου. Quand la mort viendra, όταν θανείν προσ-έλθη (θνήσχω, fut. θανούμαι: προσ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι), Anacr. Ne pas craindre la mort, άδιῶς πρός τὸν θάνατον έχω. fut. έξω. La craindre, πρός τον θάνατον περιφόδως έχω. La braver, του θανάτου κατα-τολμάω. ω, fut. πσω. Etre en danger de mort, imθανάτως έχω, fut. έξω. Il est en danger de mort, έγγύς έστι θανάτου ου έγγύς έστι της του βίου τελευτής (είμι, fut. έσμαι). La mort les menace, αὐτοῖς βίου τέλος ἐπί-κειται (ἐπί-κειμαι, fut. κείσεμαι). Donner la mort à quelqu'un, τινά αν-αιρίω, ω, fut. αιρήσω. Se donner la mort, έμαυτὸν ἀν-αιρέω, ω : έμαυτὸν του βίου έξ-άγω, fut. άξω. Faire une bonne mort. όσίω τέλει τὸν βίον κατα-λύω, fut. λύσω. Faire une belle mort, καλλίστης τελευτής τυγχάνω. fut. τεύξομαι. Punir de mort, θανατόω, ω, fut. ώσω, acc. Condamner quelqu'un à mort ου à la mort, θάνατόν τινος κατα-γινώσκω, MORELLE, s. f. plante, στρύχνος, ου (έ). fut. γνώσομαι. Être condamné à mort, θαse MORFONDRE, v. r. être transi de froid, νάτου δίκην δφλισκάνω, fut. δφλήσω. Trainer à la mort, την επί θάνατον (sous-ent. όδον) άγω τὰν ἐπὶ θάνατον ἔρχομαι, ʃut. ἐλεύσομαι.

A Mont, adv. mortellement, xaipiws. Blesser quelqu'un à mort, καιρίαν τινὶ πληγήν έπι-φέρω, fut. ἐπ-κίσω. | A la mort, implacablement, άδιαλλάκτως. Hair à la mort, άδιαλλάκτως μισίω, ω, fut. ήσω, acc.

MORT, τε, adj. νεκρός, ά, όν. Un mort, δ νεκρός, οῦ. Les morts, οἱ νεκροί, ῶν : οἰ barovtes ou redvixites ou rebientes ou rebintes, er (partic. de θνήσκω, fut. θανούμαι): εί τελευτήσαντες ου τετελευτηχότες, ων (part. de τελευτάω, ω, fut. ήσω): of μετ-ηλλαχότες, ων (partic. de μετ-αλλάσσω, fut. αλλάξω). || Corps mort, νίκυς, υος (δ) : δ νεκρός, οῦ : πτωμα, ατος (τὸ). Bras mort, n Enpa xeip, gen. xeipoc. Bois mort, τὸ ξπρὸν ξύλον, ου. Couleur feuille-morte, ξηραμπελινός, ή, όν. Bau morte, τὸ στάσιμον ύδωρ, gén. ύδατος. Voyez Mourir.

MORTAISE, s. f. κοίλωμα, ατος (τὸ). MORTALITÉ, s. f. condition de ce qui est mortel, τὸ θνητόν, οῦ : ἡ θνητή φύσις, εως. Mort de beaucoup d'individus, φθορά, αξ (ή): λοιμός, οῦ (ό). La mortalité se répandit une seconde fois parmi eux, δ λοιμός τὸ δεύτερον αύτοις έν-έπεσε (έμ-πίπτω, fut. σούμαι).

MORTEL, ELLE, adj. byntos, n, ov. Les mortels, ci θνητεί, ων. Un mortel, ανθρωπος, ου (¿). || Coup mortel, blessure mortelle, ή καιρία πληγή, ής. Maladie mortelle, ή θανάσιμος ου θανασίμη νόσος, ου. || Haine mortelle, τὸ ἀδιάλλακτον μίσος, ους. Ennemi mortel, δ άδιάλλακτος έχθρός, εῦ.

MORTELLEMENT, adv. à mort, καιρίως. Blessé mortellement, καιρίως πληγείς, είσα, έν (partic. aor. 2 passif de πλήσσω, fut. πλήξω). | A la mort, άδιαλλάκτως. Hair mortellement, άδιαλλάκτως τινά μισέω, ω, fut. κόσω: αδιαλλακτον πρός τινα μίσος έχω, fut. Œω.

MORTIER, s. m. ciment pour bâtir, hauμωτόν, ου (τό). | Vase pour piler, θυεία, ας (ή). Petit mortier, θυείδιον, ου (τὸ).

MORTIFERE, adj. θανατηφέρος, ος, ον. MORTIFIANT, ANTE, adj. χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

les austérités, νέκρωσις, εως (ή), Bibl. : ἀπό- sauveur, σύνθημα παρ-εγγυτίσας, Ζεῦ σῶπρ

ου ἀπ-άγω, fut. άξω, acc. Aller à la mort, rigoureuse, σκληραγωτία, ας (ή). [] Désagrément, åndia, ac (t).

> MORTIFIER, v. a. amortir par les austérilės, νεχρόω, ω, ful. ώσω, acc. Bibl. | Amollir, rendre plus tendre, ἀπ-αλύνω, fut. υνώ, acc. | Humilier, ταπεινόω, ω, fut. ώσω, acc. | Mortifier son corps, τὸ σῶμα νεκρόω, ω, ful. wow, Eccl. ou nole, w, ful. aco. Mortifier ses passions, των έπιθυμιών κατα-κρατέω, . ful. fow.

> MORTUAIRE, adj. imuxidence, oc, cv. Drap mortuaire, σινδών, όνος (π).

> MORVE, s. f. humeur des narines, μύξα, ng (ή): κόρυζα, ng (ή). || Maladie des chevaux, **χόρυζα**, τις (τί) ?

> MORVEUX, EUSE, adj. μυξώδης, ης, ες. MOSAIQUE, adj. qui concerne les lois de Moise, μωσαϊκός, ή, όν.

MOSAIQUE, s. f. ouvrage composé de petites pièces de rapport, ψηφοδέτημα, ατος (τό). Ouvrier en mosalque, ψηφολέτης, ω (δ). Travaillé en mosaïque, ψηφωτός, ή, όν. MOSQUEB, s. f. lepov, ou (trò).

MOT, s. m. ρημα, ατος 'τὸ) : λέξις, εως (ή). Les mêmes syllabes et les mêmes mots, ai aurai συλλαδαί και τὰ αὐτὰ ῥήματα, Dém. Chercher et arranger les mots, τάς λίξεις ζητίω, ω, fut. ήσω, καὶ συν-τίθημι, fut. θήσω, Plut. Mot à mot, κατά λέξιν. Mot pour mot, αὐτολέξει. En peu de mots, διά βραχίων. Pour le dire en peu de mots, ώς συντίμως είπειν (infin. aor. 2 de λέγω ou d'aγερεύω). Dire beaucoup en peu de mots, πελλά βραγεί λόγω περιλαμεάνω, fut. λήψομαι. Dire un mot d'une chose en passant, τινὸς άπτομαι, fut. άψομαι. N'en pas dire un mot, περί τινος εὐδὶ γρύζω, fut. γρύξω. A cela il ne dit mot, πρὸς ταυτα σιγά (σιγάω, ω, fut. σιγήσομαι). Sans dire mot, σιγή. Si par hasard vous dites un mot, άν πού τι λέγων τύχης (τυγχάνω, ful. τεύξομαι). Občir au premier mot, αμα κελεύσαντι πείθομαι, fut. πείσομαι. Qui obéit au premier mot, κατήκες, ος, εν. | Mot pour rire, γιλοιασμός, ου (¿). Dire le mot pour rire, γιλαιάζω, fut. άσω. | Mot du guet, mot d'ordre, σύνθημα, ατος (τὸ). Donner le mot d'ordre, σύνθημα τη στρατιά παρα-δίδωμι, fut. δώσα, MORTIFICATION, s. f. amortissement par Luc. Ayant donné pour mot d'ordre, Jupiter τρυσις, εως (ή): χόλασις, εως (ή). | Pénitence | (παρ-εγγυάω, ω, fut. ήσω), Xén. | Prendro

quelqu'un au mot, τείς έαυτοῦ λόγοις τινά | πολλαίς πληγαίς συν-τετριμμίνος, η, ον (partic. έγκατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι.

MOTEUR, s. m. celui qui donne le mourement, μνητής, οῦ (δ). | Le principal auseur, é aircos, ou.

MOTIF, s. m. airia, as (n). Pour ce motif, διά ταύτην την αίτίαν: διά τοῦτο: τούτου Ινεκα. Pour quel motif? rivos lvezz; Pour quel motif est-il parti? τί ποτ' έστιν δ παθών έξ-ηλθε (πάσχω, fut. πείσομαι : έξ-έρχομαι, fut. ελεύσομπι); Motif allegue, πρόφασις, εως (ή). Motif peu vraisemblable, ή άλογος πρόφασις, sως. It n'y a pas de motif pour, σὐδίν ἐστιν έφ' ότω, indic. Sans motif, προίκα : είκη.

MOTION, s. f. action de mouvoir, ximone, sue (n). || Proposition faite dans une assemblée, πρόσεδος, ευ (ή). Faire une mo-Lion, πρόσοδον ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

MOTIVER, v. a. exposer le motif d'une chose, αίτίαν τινός άνα-φέρω, fut. άν-οίσω. Motiver son absence sur une cause quelconque, της αποδημίας αίτίαν τινά προ-Εάλλομαι, Jul. δαλούμαι, ου προ-τείνω, fut. τενώ.

MOTTE, s. f. glèbe, βῶλος, ου (ή). || Colline, Bouvos, cũ (b).

MOU, Molle, adj. μαλαχός, ή, ον (comp. ώτερος, ειφ. ώτατος). Un peu mou, ύπομάλακες, ος, ον. | Mener une vie molle, μαλαxū: ζώω, ω, fut. ζήσομαι.

MOUCHARD, s. m. espion, κατάσκοπος, eu (ö).

MOUCHE, s. f. mia, a; (i). Chasser les mouches, τὰς μυίας σεδέω ου ἀπε-σεδίω, ä, fut. ήσω. | Mouche à miel, μέλισσα, κς (ή). | Mouche luisante, λαμπυρίς, ίδος (ή).

MOUCHER, v. a. ἀπο-μύσσω, fut. μύζω, acc. Se moucher, ἀπο-μύσσομαι, ful. μύ-Espace.

MOUCHERON, a. m. závad, amos (i). MOUCHETER, v. a. δια-στίζω, fut. στίξω, ace Moucheté, ée, etixtés, n, év.

MOUCHETURE, s. f. διαστίξις, sως (ή). MOUCHOIR, s. m. pour se moucher, oiνόμακτρον, ου (τό). | Mouchoir de cou, στρόφιον, ιυ (πά).

MOUCHURE, s. f. - de chandelle, to rou ελυχνίου σει της θρυαλλίδος απόχειμα, ατες.

MOUDRE, v. a. alio, v., fut. aliou,

parf. passif de συν-τρίδω, fut. τρίψω).

MOUE, s. f. Faire la moue, ἀπο-μυλλαίνω, fut. avu, Gloss.

MOUETTE, s. f. oisean de mer, λάρος, ου (δ). MOUFLE, s. m. poulie, τροχαλία, ας (ή). MOUILLAGE, s. m. σάλος, ου (δ). Être

au mouillage, en parlant d'un navire, σαλεύω, fut. wow.

MOUILLER, ν. α. βρέχω, fut. βρέξω, αcc. Mouiller d'outre en outre, δια-δρέχω, sut. δρέξω, acc. Tout mouillé, διάδροχος, ος, ον. || En parlant des vaisseaux, ὀρμέω, ω, fut. ήσω : σαλεύω, fut. εύσω. Le vaisseau était mouillé sur une seule ancre, ή ναῦς ἐσάλευεν έπ' άγκύρας μιᾶς, Synés.

MOUILLETTE, s. f. μιστύλη, ης (ή). MOUILLURE, s. f. βροχή, ης (ή).

MOULE, s. m. creux pour jeter en fonte, τύπος, ευ (¿). Jeter en moule, voyez Mouler. MOULE, s. f. coquillage, μυτίλος, ου (δ).

MOULER, ν. α. τυπόω, α, fut. ώσω, acc. | Se mouler sur quelqu'un, τον έμαυτου βίον πρός τινα ομ πρός τινος ήθη δυθμίζω, fut. iou.

MOULIN, s. m. μυλών, ώνος (δ). Moulin à bras, χειρομύλη, ης (ή). Moulin à eau, ύδρομύλη, πς (ή). Moulin à huile, Δαιστριδείον, ου (τὸ).

MOULINET, ε. m. τροχός, οῦ (δ). MOULURE, s. f. terme d'archit. picousis, εως (ή).

MOURANT, Aute, adj. qui se meurt, έπιθάνατος, ος, ον. Kire mourant, έπιθανάτως έχω, fut. έξω : θανατιάω, ω, fut. άσω. [Languissant, activic, ic, ic : arovec, ec, ev. Yeux mourants, οἱ ἀμυδροὶ ὀφθαλμοί, ῶν.

MOURIR, v. n. briones ou plus souvent άπο-θνήσκω, fut. θανούμαι. Mourir d'une blessure, in τραύματος άπο-θνήσκω. On tourne souvent par finir sa vie, τον βίον τελευτάω ou simplement τελευτάω, ω, fut. ήσω. Mourir avant le temps, πρό μείρας τελευτάω, ω. Mourir honteusement, inoverdictus redeutau. ω. Mourir saintement, δσίφ τέλει τὸν βίον κατα-λύω, ful λύσω. Faire mourir, αν-αιρίω, a, fut. aipriou, acc. Faire mourir de faim, λιμιακτονίω, ω, ful. now, acc. Que je meure acc. : ἀλήθω, fut. ἀλήσω, acc. Moulu, ue, si, τεθναίην εί, indic. | Mort, morte, τεθνακώς, άλπλισμένος, τι, ον. [Δu fig. Moulu de coups, | υία , ός , gén. ότος , υίας , ότος , ου τεθνεώς ου θανών, εῦσα, όν, gέn. έντος, εύσης, όντος (partic, de θνήσχω). Mort depuis peu, ἀρτιθανής ου νεοθανής, ής, ές. A demi mort, ήμιθανής, τ΄ς, ές. Je suis mort! όλωλα ου άπ-ολωλα (parf. σόλλυμαι, ου σάπ-ολλυμαι, fut. ολοῦuzi). Voyez Mont, adj.

MOURON, s. m. plante, avayallic, idoc (i). MOUSSE, s. m. petit matelot, & γαύτης, ου.

MOUSSE, s. f. plante, union, ou (tò). Couvert de mousse, uvicions, ns, es. | Écume qui se forme sur les liqueurs, ἀφρός, οῦ (δ). MOUSSER, υ. π. ἀφρίζω, fut. ίσω.

MOUSSERON, s. m. champignon, βωλίτης, ou (6).

MOUSSEUX, EUSE, adj. appilov, ouga, ev (partic. d'appilo, fut. iou).

MOUSSU, ve, adj. uniodne, ne, ec. MOUSTACHE, s. f. μύσταξ, αχος (έ). MOUT, s. m. vin doux, gleuxog, oug (tò). MOUTARDE, s. f. σίνηπι ου σίναπι, εως (τὸ). MOUTON, s. m. animal, πρόδατον, ου (τό). On tourne plus souvent par brebis, cic, gén. είος (ή). Garder les moutons, τὰς είς νίμω, fut. veuw. De mouton, clesco, or ou a, cv. Chair de mouton, to cletov xpéac, wc. | Instrument pour ensoncer des pieux, λίστρον, ου (τό).

MOUTONNER, v. n. se couvrir de vagues, xumairemai, sut arbisomai.

MOUTURE, s. f. action de moudre, aleros, cũ (ô).

MOUVANT, ANTE, adj. qui se meut facilement, εὐχίνητος, ος, ον : εὕστροφος, ος, ον. || Qui s'enfonce sous les pieds, τους πόδας υφ-έλχων, ουσα, ον (partic. de υφ-έλχω, fut. έλξω), ου ὑπο-φίρων, ουσα, ον (partic. de ύπο-φέρω, fut. ύπ-οίσω). Bâtir sur un sol mouvant, θεμελίοις αστάτοις έπ-οιχοδομέω, ω, fut. ήσω, acc. : ἐπὶ ψάμμου xτίζω, fut. **κτίσω**, acc.

MOUVEMENT, s. m. xivnou, ews (i). Qui n'a point de mouvement, ἀχίνητος, ος, ον. Donner le mouvement, mestre en mouvement, zινίω, ω, fut. ήσω, acc. La science met en mouvement toutes nos facultés, ή ἐπιστήμη την δύναμιν ήμων είς ενέργειαν έχ-χαλείται (έχxextopat, copat, fut. xaltoopat). Qui est toujours en mouvement, αιικίνητος, ος, ον. 📗 Mouvement de l'âme, n xarà rhi yuxhi xi-l

τεθνώς, ωσα, ώς, gen. ωτος, ώσης, ωτος, ou | νησις, εως, ou simplement πάθος, ους (τό). 1 Mouvement du discours, ή του λόγου φορά. ãς. Discours plein de mouvement, λόγος π2θητικές, εῦ (έ). Mettre du mouvement dans ses discours, παθαίνεμαι, fut. ανεύμαι. | De son propre mouvement, αὐτομάτως: ἀπ' αὐτομάτου. Qui agit de son propre mouvement, αὐτόμα-TOG, OG, OV. Je suis venu de mon propre mouvement, αὐτοχελεύστο καὶ ἐκουσίο γνώμη ἀφίγμαι (ἀφ-ιχνέςμαι, οῦμαι, ful. ἀφ-ίξομαι), Phil. Mouvement populaire, θόρυδος, ου (έ). Exciter des mouvements populaires, depubeuc iv πόλει ποιέτμαι, εύμαι, fut. ήσομαι. Les apaiser, τεὺς θερύθευς καθ-ίστημι, Jul. κατα-στήσω.

MOUVOIR, v. a. mvia, a, fut. rice, acc. Qui peut être mu, κινητός, ή, όν. Qui ne peut être mu, ἀχίνητος, ος, ον.

MOYEN, ENNE, adj de médiocre grandeur. μέτριος, α, ον. | Intermédiaire, μέσος, η, ον. MOYEN, s. m. facilité de faire une chose, πόρος, ου (ό): τρόπος, ου (έ). Trouver un moyen, πόρον ευρίσκω, fut. εύρήσω, Synés. Avoir toujours les moyens de vaincre les difficultés, èν ἀπόροις πόρων εὐπορέω, ω, fut. ήσω, Phil. Moyens de se procurer de l'argent, voies et moyens, χρημάτων πόρα, ων (ci), Dem. Par quel moyen? τίνι τρόπω; τίνα τρόπον; πως; Par ce moyen, τοιώδε τρόπω: τεύτεν τὸν τρόπεν: εύτω ου εύτως: ταύτη. Par tous les moyens, έχ παντός τρόπου : πάντως. Je trouverai le moyen de saciliter son départ, δια-πράξεμαι έπως αν βάον άπ-ελθη (διαπράσσομαι, ful. πράξομαι : άπ-έρχομαι, ful. ελεύσομαι). Il n'y a pas moyen de, ούκ έστιν όπως, avec le fut. de l'indic. : còx lon, avec l'infin. Par le moyen de, diá, gén. Par mon moyen, δι' έμου.

MOYEN, preuve, they co, co (6). Prouver par des moyens puissants et sans réplique. μεγάλοις καί φανεροίς έλέγχοις δείκνυμι ου άποδείχνυμι, fut. δείξω, acc.,

Moyens, richesses, χρήματα, ων (τά). Donner suivant ses moyens, κατά την οὐσίαν δίδωμι, fut. δώσω, acc. || Facultés intellectuelles, φύσις, εως (ή): εὐφυία, ας (ή). Avoir de grands moyens, εὐφυῶς έχω, fut. έξω.

MOYENNANT, adv. iπί, dat. Moyennant ' un certain prix, ἐπὶ μισθῷ τινι. Moyennant que, ip' ort, indicat.

MOYENNEMENT, adv. μετρίως.

MOYENNER, υ. α. προ-ξενέω, ω, fut.

MOYEU, s. m. milieu d'une roue, $\pi\lambda\eta\mu\nu\eta$, $\pi\varsigma(\dot{\eta})$. || Jaune d'auf, $\lambda\dot{\omega}$ uθος, ου $(\dot{\eta})$.

MUABLE, adj. εὐμετάδολος, ος, ον.

MUANCE, s. f. μεταδολή, ῆς (ή).

MUCILAGE, s. m. μύξα, ns (ή).

MUCILAGINBUX, RUSE, adj. μυξώδης, ης, ες. MUCOSITĖ, ε. f. τὸ μυξώδες, ους.

MUE, s. f. — des oiseaux, πτίλωσις, εως (ή). || — des serpents, des insectes, ἀπόδυσις, εως (ή). Voyex Muer. || Lieu où l'on engraisse la volaille, σιτευτήριον, ου (τδ).

MUER, v. n. en parlant des oiseaux, πτερεβρείω ου πτερεβρείω, ω, fut. ήσω. || En parlant du serpent ou d'autres animaux, το γῆρας ἀπο-δύομαι, fut. δύσομαι. Le cerí mue chaque année, ἀνὰ πᾶν ἴτος τὰ κέρατα ἀπο-δάλλει ὁ δλαφος (ἀπο-δάλλω, fut. δαλω). || Muer, en parlant de la voix, τραγίζω, fut. ίσω.

MUET, εττε, adj. κωφός, ή, όν (comp. ότιρος, sup. ότατος). Ce mot gree exprime aussi la surdité; quand on veut distinguer, muet se traduit par άλαλος, ος, ον : άφωνος, ος, ον. Sourds et muets de naissance, ci ἐκ γενετῆς κωφοί καὶ άλαλοι, ων. Devenir muet, ἀφωνία κατα-λαμδάνομαι, fut. ληφθήσομαι. || Qui garde le silence, ἄφωνος, ος, ον. Rester muet, ἀποσιωπάω, ω, fut. ήσομαι. Personnage muet, dans une pièce de théâtre, τὸ κωφὸν πρόσωπον, ου.

MUFLE, s. m. ρύγχος, ους (τό).

MUGIR, v. n. μυχάσμαι, ωμαι, ful. ήσομαι. MUGISSEMENT, s. m. μύχημα, ατος (τό). Mugissement des flots, τὸ τῶν χυμάτων βρύχημα, ατος.

MUGUET, s. m. fleur, ἐφήμερον', ου (τὸ)?
MUID, q. m. mesure, μόδιος, ου (ὁ).

MULE, s. f. animal, ημίονος, ου (ή). || Pantousle, χρηπίς, ϊδος (ή). || Au pl. crevasses aux talons, ραγάδες, ων (αί).

MULET, s. m. bête de somme, ἡμίονος, ου (ὁ): ὀρεύς, έως (ὁ). Char trainé par des mulets, ἡ ἡμιονεία ἄμαξα, ης. Attelage de mulets, τὸ ὀρεικὸν ζεῦγος, ους. || Animal hybride en général, διγενής, ής, ές. || Poisson de mer, τρίγλα ου τρίγλη, ης (ἡ).

MULETIER, s. m. ὀρεωκόμος, ου (ό) : ἀστρα-Επλάτης, ου (ό).

MULOT, s. m. rat des champs, & doou-

MULTIPLE, adj. πολλαπλάσιος, α, ον : πολλαπλασίων, ων, ον, gén. ονος. Sous-multiple, πολλοστημόριος, ος, ον.

MULTIPLICATION, s. f. πολλαπλασιασμός, οῦ (δ).

MULTIPLICITÉ, s. f. πλήθος, συς (τό).
Multiplicité de connaissances, πολυμαθία,
ας (ή).

MULTIPLIER, v. σ. πολλαπλαστάζω, fut, άσω, acc. Multiplier ses richesses, πολλαπλάστα χρήματα ποιέω, ω, fut. ήσω. Multiplier ses conquêtes, πολλαπλασίαν τὴν ἀρχὴν ποιέω, ω. || Multiplier, v. n. ou se multiplier, v. r. se propager, πληθύνω, fut. υνω: πληθύνομαι, fut. υνθήσομαι.

MULTITUDE, s. f. πλάθος, συς (τό). Il y en avait une si grande multitude, τοσούτοι το πλάθος άσαν (εἰμί, fut. έσομαι).

MUNICIPAL, ALE, adj. ἀστυνομικός, ή, όν. Ville municipale, πόλις ἀστυνομευμένη, ης (ή): χωμόπολις, εως (ή).

MUNICIPALITE, s. f. officiers municipaux, ἀστυνόμοι, ων (οί). || Lieu où ils se rassemblent, ἀρχεῖον, ου (τὸ).

MUNIFICENCE, s. f. μεγαλοδωρία; ας (ή): φιλοδωρία, ας (ή). Avec munificence, φιλοδώρως.

MUNIR, ν. α. κατα-σκευάζω, fut. άσω, αcc. Ville munie de tout ce qui est nécessaire à la guerre, πόλις κατ-εσκευασμένη πᾶσιν είς τὸν πόλεμον. || Δυ fig. Se munir contre le froid, πρὸς τὸ κρύος ἐμαυτὸν φράσσω, fut. φράξω. Se munir contre les dangers, τους κινδύνους φυλάσσομαι, fut. άξομαι. Se munir de provisions, d'argent, etc. ἐφόδια, χρήματα παρα-σκευάζομαι, fut. άσομαι. Se munir de patience, καρτερίαν γυμνάζομαι, fut. άσομαι.

MUNITION, s. f. κατασκιυή ου παρασκιυή, ῆς (ή). Munitions de bouche, ἐπισίτια, ων (τὰ): σίτα, ων (τὰ): σίτος, ου (δ).

MUNITIONNAIRE, ε. m. σίταρχος, ου (δ). MUQUEUX, ευσε, ασί. μυξώδης, ης, ες.

MUR, s. m. — d'une maison, τοῖχος, cu (ό). || — d'une ville, d'une fortification, τεῖχος, cuς (τὸ). Environner de murs, περιτειχίζω, fut. ίσω, acc. Séparer par un mur, απο-τειχίζω, fut. ίσω, acc. Il éleva un mur pour arrêter les incursions des Thraces, τὰς ματα-δρομάς τῶν Θρακῶν ἀπ-ετείχισε, Plut.

MUR, une, adj. au propre, en parlant

des fruits, minur, wr, er, gen. evoc (comp. πεπαίτερος, ευρ. πεπαίτατος) : πέπειρος, ος ου a, ον: πέπανος, ος, ον. Mur avant le temps, πρώτμος, ος, ον. Qui n'est pas mûr, αωρος, oc, ev. | Au figuré. Age mar, i redesa idμία, ας : ή βεδηχυία ου καθ-εστηχυία ήλικία, ez (partic. parf. de Baive, fut. Brischat, et de xab-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι). Mûr pour le mariage, γάμου ώραίος, α, ον, Χέπ. Déjà mûr, minupos, os ou a, ov. Déjà un peu trop mar, πεπαίτερος, α, ον. Qui n'est pas encore mar, αωρος, ος, ον. Qui est d'un age mar, the phiniae telesce, a, or : the phiκίαν βιδηχώς, υία, ός. Qui a l'esprit mûr, την γνώμην ου την διάνοιαν καθ-εστεκώς, υία, ός, gén. ότος, υίας, ότος (partic. parf. de nad-igramai). Esprit mar, womm ou diaνοια καθ-εστακυία, ας (ή). L'affaire est mare, έστιν έπ' αμετίς της άχμης το πράγμα, Aristph.

MURAILLE, s. f. voyer Men, subst. MURAL, ale, adj. recycke, ú, év.

MURE, s. f. fruit de la ronce, μόρον, ου μώρον, ου (τὸ). || Fruit du mûrier, συχάμινον, ου (τὸ): μόρον ου μώρον, ου (τὸ). Δυ pl. ἄθρυνα ου ἄθρυνα, ων (τὰ).

MUREMENT, adv. περιεσκεμμένως.

MURENE, s. f. poisson, μύραινα, ης (ή).

MURER, v. a. entourer de remparts, ταιχίζω, fut. ίσω, acc. || Clore d'une muraille, τοιχύω, ω, fut. ώσω, acc. || Au fig. tenir secret, φράσσω, fut. φράζω, acc.

MURIER, s. m. arbre, συκαμινία, α_{ς} (ή): μορία, α_{ς} (ή).

MURIR, v. a. πεπαίνω, fut. ανώ, αcc. Le temps qui murit tout, χρόνες ὁ πεπαίνειν εἰωθώς, ότες (partic. d' εἰωθα), Plut. Homme que l'âge a mūri, ὁ δι' πλικίαν φρενιμώτερος ἀνήρ, gén. ἀνδρός. || v. n. devenir mūr, πεπαίνω, fut. ανδήσεμαι.

MURMURE, s. m. bruit sourd, μυγμός. εῦ (δ). || Plaintes de mécontents, γογγυσμός, εῦ (δ). || Bruit doux et lèger, ψιθυρισμός, εῦ δ): ψιθύρισμα, ατος (τὸ).

MURMURER, v. n. gronder sourdement. μύζω, fut. μύξω. || Se plaindre, γογγύζω, fut. ύσω. || Faire un bruit doux et léger, ψιθυρίζω, fut. ίσω.

MUSARAIGNE, s. f. animal, μυγαλή ου μυσαλή, ής (ή).

MUSARD, ΔΑΘΕ, αδί, άδολεσχος, συ (δ): άδολεσχος, συ (δ).

MUSC, s. m. μόσχος, ου (δ).

MUSCADE, ε. f. μοτχακάρωσε, συ (τό).

MUSCLE, s. m. μῶς, gén. μυός (δ). Gros muscle, μυών, τωνος (δ).

MUSCLE, εκ, adj. μυώδης, ης, ες.
MUSCULAIRE, adj. έ, ή, τό περὶ τοὺς μυῶνας.
MUSCULEUX, εσεκ, adj. μυώδης, ης, ες.
MUSE, ε. f. Μοῦσα, ης (ή).
MUSEAU, ε. m. ρύγχες, ους (τὸ).

MUSEUM, s. m. passier, eo (tô).

MUSELER, ν. α. φιμόω, ῶ, ʃιί. ώσω, ασσ. MUSELIÈRE, ε. f. φιμός, οῦ (ἐ).

MUSER, v. n. άδολεσχίω, ω, fut. καω: άλώω, t. ύσω.

MUSETTE, s. f. ἀσκός, οῦ (δ). Qui joue de la musette, ἀσκαύλης, ου (δ).

MUSICAL, ALE, adj. μευσικός, ή, όν. MUSICALEMENT, adv. μευσικός.

MUSICIEN, s. m. enne, s. f. p. cootxé;,

MUSIQUE, s. f. μουσική, π (π). Toutes sortes d'instruments de musique, πάσες μούσες δργανα, ων. Faire de la musique, μουσικών-μαι, fut. εύσομαι. || Musique d'un air, μέλος, ους (π). Mettre en musique, μελοπειέω, ω, fut. κόω, αος.

MUSQUE, ix, adj. qui sent le musc, morros con como con con partic. d'éco, fut. cérou).

MUTABILITÉ, s. f. τὸ εὐμεταίδολου, συ. MUTATION, s. f. μεταίολά, τζ. (ή). MUTILATION, s. f. ἀκρωτεριασμός, οῦ (ό).

MUTILER, v. a. couper les extrémités des membres, ακρωτκριάζω, ful. άσω, acc. Qui a tous ses membres mutilés, κκρωτκριαμένος, η, ον. || Couper un seul membre, estropier, πηρόω, ω, ful. ώσω, acc. Mutilé d'un pied, d'une main, τὸν πόδα ου τὰν χεῖρα πεπκρωμένος, η, ον. Mutilé d'un membre quelconque, πηρός, ά, ών.

MUTIN, ine, adj. opiniâtre, αὐθάδας, τς, ες (comp. έστερος, ευφ. έστατος). Caractère mutin, αὐθαδία, ας (ή). || Séditieux, στασώδας, τς, ες: στασιαστικές, τί, όν. Les mutins, οἱ στασιάζοντες, ων (partic. de στασιάζω, fut. άσω).

se Mutiner, v. τ. στασιάζω, fut. άσω. MUTINERIE, s. f. opinidereté, αὐδαδία, ας (ή). || Penchant à la sédition, τό στασια- (ό), Gloss. : μυρρινών, ωνος (ό), Philosir. στικόν, οῦ. || Sédition, στάσις, εως (ή). || MYSTERE, s. m. cérémonie secrète d'un

MUTURL, RLLE, adj. ἀμιιδαῖις, α, ον. Plus sowent on tourns par les uns les autres, gén. ἀλλήλων, dat. ἀλλήλωις, αις, αις, αις. ἀλλήλωις, ας, α. Accord mutuel, ή πρὸς ἀλλήλους ὁμόνοια, ας. Bienfaits mutuels, αὶ εἰς ἀλλήλων ο εὐεργισίαι, ῶν. Ou bien l'on emplois des mots composés. Amour mutuel, φιλαλληλία, ας (ή). Haine mutuelle, μισαλληλία, ας (ή).

MYOPE, adj. $\mu \dot{\nu} \omega \dot{\psi}$, $\omega \pi \sigma c$ ($\dot{\delta}$, $\dot{\eta}$). Exce myope, $\mu \nu \omega \pi \dot{\alpha} \dot{\zeta} \omega$, fut. $\dot{\alpha} \sigma \omega$.

ΜΥΟΡΙΕ, ε. f. μυωπία, κς (ή).

MYRIADE, s. f. μυριάς, άδος (ή).

MYROBOLAN, s. m. parfum, μυροδάλανον, ου (τὸ).

MYRRHE, s. f. parfum, σμύρνα, τς (ή). De myrrhe, σμύρνινες, η, ον.

MYRTE, s. m. μύρτος, ου (ή): μυρσίνη σε μυβρίνη, ης (ή). De myrte, μύρτινος, η, ον: μυρσίνινος, η, ον. Fruit du myrte, μύρτον, ου (τό). Lieu planté de myrtes, μυρτιών, διος

(δ), Gloss.: μυβρινών, ῶνος (δ), Philostr.

MYSTERE, s. m. cérémonie secrète d'un culte, μυστήριον, ου (τὸ). Mystères de Bacchus, et par extension des autres divinités, δργια. ων (τὰ). Célébrer les mystères, τὰ δργια τελέω. ῶ΄, fut. τελέσω: δργιαζω, fut. άσω. Initier aux mystères, voyez Ικιτικα. || Chose secrète, ἀπόρριτον, ου (τὸ). Faire mystère, ἀπο-κρύπτομαι, fut. κρύψομαι, acc. — de quelque chose, τι. — à quelqu'un, τινά. Parler sans mystère, m. à m. sans rien déguiser, cὐδὶν ἀπο-κρυψάμενος λίγω, fut. λίξω ου έρῶ, Plat.

MYSTERIEUSEMENT, adv. ἀποξόντως.

MYSTÉRIEUX, rust, adj. relatif aux mystères, μυστηριώδης, ης, ες. || Secret, occulte, ἀπόβρητος, ος, ον. En termes mystérieux, δι' ἀποβρήτων.

MYSTICITĖ, s. f. τὸ μυστικόν, cũ.

MYSTIFICATION, s. f. ἐμπαιγμός, οῦ (δ).
MYSTIFIER a diagrafia fut παίσ

MYSTIFIER, v. a. ip-naize, fut. naiţepat ou naiţedpat, dat.

MYSTIQUE, adj. μυστικός, ή, όν.

MYSTIQUEMENT, adr. μυστικώς.

MYSTRE, s. m. μύστρος, ου (δ).

MYTHE, s. m. μῦθος, ου (δ).

MYTHOLOGIE, s. f. μυθολογία, ας (ή).

MYTHOLOGIQUE, adj. μυθολογικός, ή, όν.

Traiter un sujet mythologique, μυθολογίω, ω, fut. ήσω. Histoire mythologique, μυθιστορία, ας (ή).

ΜΥΤΙΙΟΙΟGISTE, ου ΜΥΤΕΟΙΟGUE, s. m. μυθολόγος, ου (δ).

MYURE, adj. μείουρος σει μύουρος, ος, ον.

N

NAC

NABOT, s. m. ote, s. f. vavícv, ου (τδ).

NACARAT, adj. φλόγινος, η, ον.

NACELLE, s. f. σχαφίδιον, ου (τδ).

NACRE, s. f. coquille où naissent les

MACRE, s. f. coquille où naissent les perles, δστρεον, ω (τὸ): quelquefois, βίρθερι (τὸ), indécl. || Substance nacrée que l'on en retire, μαργαρίτας, ου (δ).

NACRE, πε, μαργαρίτη δοικώς, υία, ός (partic. d'δοικα).

NAG

NAGE, s. f. Être ou se mettre à la nage, nager, νέω, fut. νεύσεμαι: νέχεμαι, fut. νέ-ξεμαι. Passer un fleuve à la nage, τὸν ποταμὸν δια-νέω ου δια-νέχομαι. Suivre un vaisseau à la nage, τῷ τριτρει παρα-νέω ου παρα-νέχεμαι. Se sauver à la nage, ἀπε-νέω ου ἀπο-νέχεμαι. ဪ Être en nage, être baigné de sueur, ίδρωτι καταβ-βέεμαι, fut. βυκίσομαι: ἰδρωτι σταζω, fut. σταξω. Qui est en nage, δτίδρος, ος, εν.

NAGEOIRE, ε. f. πτέρυξ, υγος (ή).

NAGER, v. n. νίω, fut. νεύσομαι: νήχομαι, fut. νήξομαι. Nager en suivant le courant, κατὰ ροῦν νίω ου νήχομαι. Nager contre le fil de l'eau, πρὸς ροῦν ἀντι-νίω ου ἀντι-νήχομαι. Nager sous l'eau, τῷ υδατι ὑπο-νίω ου ὑπο-νήχομαι. Almer à nager, τῷ νήξει τέρπομαι, fut. ταρπήσομαι. Nager entre deux eaux, κολυμ-δάω, ῶ, fut. ήσω. Passer un fleuve en nageant entre deux eaux, τὸν ποταμὸν δια-κολυμιδάω, ῶ, fut. ήσω. || Au fig. Nager entre deux eaux, se ménager entre deux partis, μίσον ἐμαυτὸν τηρέω, ῶ, fut. ήσω. || Nager dans l'abondance, dans les plaisirs, ἀφθονία, ἡδοναῖς περιβ-ρέσμαι, fut. ρυήσομαι.

NAGEUR, s. m. νηκτής, οῦ (δ). Habile nageur, bon nageur, νηκτικός, ή, όν.

NAGUERB, adv. άρτι : πρώην.

NAIADE, s. f. ναΐάς, άδος (ή).

NAIF, ινε, adj. άπλοῦς, η, οῦν (comp. ούστερος, sup. ούστατος): άπλοῦκός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ἀφελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Que cet enfant est simple et naif, ώς ἀφελής ὁ παῖς καὶ άπλοϊκός, Luc.

NAIN, Name, adj. νάνος, η, ον. Un nain, δ νάνος, ου. Qui a l'air d'un nain, νανώδης, ης, ες: νανοφυής, ής, ές. Arbre nain, τὸ χαμαίζηλον δένδρον, ου.

NAISSANCE, s. f. action de naître, yéνεσις, εως (ή). Seconde naissance, παλιγγενεσία, ας (ή). Jour de la naissance, ή γενέθλιος, ου (sous-ent. ήμέρα). Fête ou réjouissances pour célébrer ce jour, τὰ γενέθλια, ων. Célébrer le jour de la naissance, tà yeνέθλια άγω, fut. άξω. Le célébrer par des festins, τὰ γενέθλια έστιάω, ω, fut. άσω. De naissance, έχ γενετής. Ces maux nous viennent de naissance, ταῦτα έχομεν έκ γενετῆς (έχω, fut. ξω), Aristt. || Extraction, γένος, ους (το). D'une haute naissance, εὐγενής, ής, ές. Être d'une bonne naissance, καλώς γίγονα (parf. de γίνομαι, fut. γενήσομαι). D'une basse naissance, δυσγενής, ής, ές. Reprocher à quelqu'un l'obscurité de sa naissance, rivà ou τινί είς δυσγένειαν λοιδορέω, ω, fut. ήσω.

NAISSANT, ANTE, adj. ἀρτιγενής ου νεογενής, ής, ές. Jour naissant, ἡμέρα ὑποφώσκουσα ου ὑπο-φαύσκουσα, ης (partic. de ὑπο-φώσκω ου ὑπο-φαύσκω).

NAITRE, v. n. γίνομαι ου γίγνομαι, feet. reviocuai. Chacun de nous n'est pas né pour lui seul, έκαστος ήμων ούχ αύτῷ μόνο γέγονε, Plat. Ceux qui naîtront après nous, ci êmγινόμενοι ου έπι-γενησόμενοι, ων. Ceux qui sont nés avant, οί προ-γενόμενοι ου προ-γεγεναμένα, ων. Nouveau-né, qui vient de naître, άρτιγενής ou νεογενής, ής, ές. | Au fig. L'orgueil naît ordinairement de la folie, ix maνίας γίνεσθαι φιλεί υπερηφανία (φιλέω, ω, fut. ήσω). C'est de là que naissent les trahisons, έντευθεν αι προδοσίαι γίνονται. | Faire naître, τίχτω, ful. τέξομαι, acc.: γεννάω, ω, ful. τίσω, acc. Faire naître à quelqu'un le désir d'une chose, τινός ἐπιθυμίαν τινὶ ἐμ-ποιέω, ω, fut. ήσω. || Être né pour, πίφυχα (parf. de φύομαι, fut. φύσομαι). Né pour la guerre, πρός τὰ πολεμικά πεφυκώς, υία, ός, gén. ότος, υίας, ότος. Né pour les grandes choses, πρὸς τὰ μεγάλα εὐφυής, ής, ές. | Bien né, εὐγενής, ής, ές. Jeune homme bien né, ayadoc xai it ayados νεανίας, ου (δ). Ame bien née, ή χαλή χαὶ άγαθή φύσις, εως.

NAIVEMENT, adv. άπλῶς : ἀπλοῖκῶς : ἀφελῶς. Parler naivement, ἀπλῶς λέγω, fut. λέξω ou ἐρῶ : ἀπλοίζομαι, fut. tσομαι.

NAIVETE, s. f. simplicité, franchise ou bonhômie, ἀπλότης, ητος (ή): ἀφίλεια, ας (ή). Sottise, εὐήθεια, ας (ή). Ceci est d'une grande naiveté, λίαν εὔηθές ἐστι τοῦτο. Dire des naivetés, ληρέω, ω, fut. ήσω: φλυαρεω,ω, fut. ήσω: νηπιαζομαι, fut. άσομαι.

NANTIR, v. a. Nantir quelqu'un d'une chose, τινί τι ενεχυράζομαι, fut. άσομαι, ou ενέχυρον δίδωμε, fut. δώσω : τινί τι εγ-χειρίζω, fut. ίσω. Se nantir d'une chose, τὶ ενεχυ-ράζω, fut. άσω.

NANTISSEMENT, s. m. ἐνέχυρον, ου (τὸ): ἐνεχύρασμα, ατος (τὸ). Donner en nantissement, ἐνέχυρον δίδωμι, fut. δώσω, acc.: ἐνεχυράζομαι, fut. ασομαι, acc. Il donne ses meubles en nantissement, τὰ ἐαυτοῦ σκεύα ἐνέχυρα ὑπο-τίθησι (ὑπο-τίθημι, fut. ὑπο-θήσω).

NAPHTE, s. m. bitume, νάφθα, ης (ή). NAPPE, s. f. τὸ τῆς τραπίζης ἐπίστρωμα, ατος. Meltre la nappe, τὴν τράπεζαν στορίννυμι, fut. στορίσω. || Nappe d'eau, grande pièce d'eau, λίμνη, ης (ή). — eau tombant en cascade, καταρράκτης, ου (ό).

NARCISSE, s. m. plante, νάρκισσος, ου (¿). De narcisse, ναρχίσσινος, η, ον.

NARCOTIQUE, adj. ναρχωτικός, ή, όν.

NARD, s. m. parfum, νάρδος, ου (ή). De nard, νάρδινος; η, ον. Avoir l'odeur du nard, ναρδίζω, fut. ίσω.

NARGUE, interj. zaipíro, ou au pl. zaiρίτωσαν (impér. de χαίρω, fut. χαιρήσω). Nargue du chagrin, χαιρέτω πάσα φροντίς. Dire nargue d'une chose, voyez NARGUER.

NARGUER, v. a. railler, μυχτηρίζω, fut. ίσω, acc. | Mépriser, dédaigner, χαίρειν καλεύω, fut. εύσω, acc. : χαίρειν λέγω, fut. έρω, ou φράζω, fut. φράσω, dat. Je nargue la philosophie, τη φιλοσοφία πολλά χαίρειν φράζω, fut. φράσω.

NARINE, s. f. μυχτήρ, προς (δ). Respirer par les narines, τοῖς · μυχτήρσιν ου διὰ τῶν μυχτήρων άνα-πνέω, fut. πνεύσομαι.

NARRATEUR, s. m. δ δι-ηγούμενος, ου (partic. de δι-ηγέσμαι, συμαι, fut. ήσομαι.

NARRATIF, ive, adj. διηγηματικός, ή, όν. NARRATION, s. f. διήγησις, εως (ή): διήγημα, ατος (τὸ). Courte narration, διηγημάτιον, ου (τὸ). En forme de narration, διηγηματικώς.

ΝΑRRÉ, ε. m. διήγημα, ατος (τὸ).

NARRER, v. a. δι-ηγίομαι, ουμαι, fut. ήσομαι, acc. Narrer longuement, ἐπεκδι-ηγίοmai, oumai, acc.

NASAL, ALE, adj. ὑπόβρινος, ος, ον. Fosses masales, μυχτήρες, ων (લ).

NASALEMENT, adv. διὰ τῆς ῥινός. NASARDE, ε. f. σκινθαρισμός, οῦ (δ). NASARDER, v. a. σανθαρίζω, fut. ίσω, acc.

NASEAU, s. m. μυχτήρ, ήρος (δ). NASILLARD, ARDE, adj. ὑπόρρινος, ος, ον. NASILLER, Ou Nasillonner, v. n. dià ρινός φθέγγομαι, δει. φθέγξομαι.

NASSE, s. f. petit filet, xupra, no (i). # du fig. Donner dans la nasse, se laisser attraper, είς παγίδας έμ-πλέχομαι, fut. πλεχθήσομαι ομ πλαχήσομαι.

NATAL, ALE, adj. γενέθλιος, ος ou a, ov. Jour natal, ή γενέθλιος, ου (sous-ent. ήμέρα). Pays matal, ή πατρίς, ίδος (sous-ent. γη συ χώρα).

NATATION, s. f. vific, euc (i). Ecole de natation, vnyerov, ou (rò).

de rivouxi, fut. reviscusi). Natif d'Athènes, 'Αθήνησι γεγονώς. Natif de Rome, iv 'Ρώμη γεγονώς.

NATION, s. f. Hovos, ous (tò). Par nation, κατ' ίδνη. Syrien de nation, Σύρος τὸ γένος.

NATIONAL, ALE, adj. qui se fait au nom de la nation, δημόσιος, α, ev. | Qui tient aux habitudes du pays, ἐπιχώριος, ες, ov. Tradition nationale, ὁ ἐπιχώριος λόγος, ου.

NATIVITĖ, s. f. γενέθλια, ων (τα). NATTE, s. f. ψίαθος, ου (r). Petite natte,

ψιαθίδιον, ου (τό). En forme de natte, ψιαθηδόν. NATTER, v. a. πλέχω, fut. πλέξω, acc. Natté, ée, πλεκτός, ή, όν.

ΝΑΤΤΙΕΚ, ε. m. ψιαθοπλόχος, ου (δ). NATURALISATION, s. f. droit de cité, πολιτεία, ας (ή).

NATURALISER, v. a. είς τους πολίτας άνα-γράφω, fut. γράψω, αις. : πολιτογραφέω, ω, fut. ήσω, acc. Etre naturalisé Romain, είς τους 'Ρωμαίους γράφομαι, sut. γραφθήσομαι.

NATURALISMB, s. m. système de philosophie naturelle, ή φυσική φιλοσοφία, ας.

NATURALISTB, s. m. & φυσικός, οῦ.

NATURALITÉ, s. f. voyez Naturalisation. NATURE, s. f. dans tous les sens du français, φύσις, εως (ή). Nous tenons cela de la nature, φύσει τοῦτο έχομες (έχω, fut. έξω): φύσει τοῦθ' ήμιν έγ-γίνεται (έγ-γίνομαι, fut. γενήσομαι). Contre les lois de la nature, παρά φύσιν. Ce qu'on tient de la nature et ce qu'on doit à l'art, τὰ φυσικά καὶ τὰ διδακτά, ων. Port creuse par la nature, δ αὐτοφυής λιμήν, ένος. Qui est de la même nature. όμοφυής, ής, ές. Qui est d'une autre nature, irepopurie, rie, ie. De cette nature, de cette sorte, τοιούτος, τοιαύτη, τοιούτο. Ce bien est de telle nature que, τοιοῦτόν ἐστι τὸ ἀγαθὸν асть, infin. || Les biens en nature, и фачера οὐσία, ας: τὰ ἀπο-φαινόμενα, ων (partic. passif d'aπο-φαίνω, ful. φανώ).

NATUREL, ELLE, adj. conforme à la nature, φυσικός, ή, όν. Mouvements naturels, αί φυσικαί δρέξεις, εων. Défaut naturel, ή έμφυτος κακία, ας. Dispositions naturelles, εὐφυία, ας (ή). Qui a des dispositions naturelles, εὐφυής, ής, ές. C'est chose naturelle à l'homme, έμ-πέφυχε τοῦτο τοῖς άνθρώποις: ούτω πεφύκασιν ανθρωποι (πέφυκα, parf. de NATIF, τνε, adj. γεγονώς, υία, ός (partic. | φύτμαι). L'amour de la vie nous est naturel,

ε πασι φύσει υπ-άρχει (υπ-άρχω, fut. άρξω). Il est naturel, foixe (parf. d'ifoxes, inus.): fut outriocuai. Luc. sixés lore (sixés pour louxés, partie, neutre d'έτικα : εἰμί, fut. Ισομαι). Comme il est naturel, ic foxe. Il est naturel que vous fassiez cela, είκος έστί σε ταύτα παιείν.

NATUREL, non alteré par l'art, non mélange, non frelate, axipaics, os, or saxibonλος, ος, ov. | Simple, non affecte, aπλούς, ούς, ούν (comp. ούστερος, sup. ούστατος): άφελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Le langage de la vérité est simple et naturel, άπλοῦς ὁ λόγος τῆς ἀληθείας έφυ (φύομαι, fut. φύσεμαι), Eurip.

NATUREL. illégitime. votos. n. ov. Enfants naturels, oi votos, ev.

NATUREL, indigène, ἐπιχώριος, ος, ον. Les naturels d'un pays, οί ἐπιχώριοι, ων.

NATUREL, s. m. inclination, φύσις, εως (ή). Bon naturel, άγαθεφυία, ας (ή). Qui a un bon naturel, άγαθεφυής, ής, ές. Mauvais naturel, κακεφυία, ας (ή). Qui a un mauvais naturel, κακοφυής, ής, ές. Tel est mon naturel, εύτω πίφυκα (parf. de φύεμαι, fut. φύσομαι): ούτω τῆς φύσεως έχω, fut. έξω. Contre son naturel, παρά την έαυτου φύσιν. | Tendresse naturelle, φιλοστοργία, ας (ή). Knfant qui n'a pas de naturel, δ αστοργος παίς, gén. παιδός. Mère sans naturel, μήτηρ άμήτωρ, ορος (ή), Soph. || Ressemblance frappante, ή άκρίδεια, ας (ή). Au naturel, καθ' άκρίθειαν : πρὸς τὸ άκριθές. Peindre au naturel, πρός το άκριδες άπ-εικάζω, fut. άσω, ou άπ-ειχονίζω, fut. ίσω, acc.

NATURELLEMENT, adv. dans l'ordre de la nature, quoexos. || Par un effet de la nature, pout. Etre naturellement de telle ou telle saçon, πίφυκα (parf. de φύομαι, sut. φύσομαι). Il est naturellement méchant, κακός πέφυχε. Naturellement porté à une chose, πρός τι πεφυκώς, υία, ός, gén. ότος. Ils sont naturellement portés à agir ainsi, ταῦτα ποιείν πεφύκασι, Plat. | Simplement, naivement, άπλως: άπλοϊκώς : ἀφελώς.

NAUFRAGE, s. m. vauaría, ac (i). Faire un naufrage, vauayée, e, fut. roe : vauayia χράτμαι, ώμαι, fut. χρήστμαι, Luc. Le vaisseau a fait naufrage, νεναυάγηκε τὸ πλείον : κατ- λασσαν πλέω. Mer où l'on navigue, θάλασσα

ήμιν έμ-πέφυκεν δ του βίου πόθος : φιλόψυχοι ι ίαγεν ή ναύς (κατ-άγνυμαι, fut. αγήσομαι). Les πεφύκαμεν. Ce qui est naturel à tous les hommes, débris du naufrage, ναυάγια, ων (τά). Echapper au naufrage, ix των ναυαγίων άπο-σώζεματε,

> NAUFRAGÉ, se, adj. vanayós, ós, óv. NAULAGE, s. m. ναῦλον, ου (τὸ): ναῦλος, œ (å).

> NAUMACHIE, s. f. vavuazia, as (1). NAUSEABONDE, adj. vauticoone, ne, ec. NAUSEE, s. f. vautia, as (ii). Avoir des nausées, vautian, a, fut. aon.

NAUTIQUE, adj. vautikis, n. ov.

NAUTONNIER, s. m. vaútas, ou (b). NAVAL, ALE, adj. ναυτικός, ή, όν. Forces navales, ή ναυτική δύναμις, εως : τὸ ναυτικόν, co. Combat naval, ναυμαχία, ας (ή). Livrer un combat naval, ναυμαγίω, ω, fut. ήσω. Gagner une bataille navale, ναυχρατώ», ω, fut. ήσω. Ils vainquirent les barbares dans un combat naval, ναυμαχεύντες τοὺς βαρ-

Εάρους ἐνίκησαν (νικάω, ω, ∫ut. ήσω): τοὸς βαρθάρους εναυκράτησαν (ναυκρατέω, ω) οπ κατεναυμάχησαν (πατα-ναυμαχέω, ω, ful. ήσω). NAVET, s. m. βουνιάς, άδος (ή).

NAVETTE, s. f. de tisserand, xepxic, idec (i). Petite navette, xepxidion, ou (to). Travailler avec la navette, xipxi(w, fut. iow, acc. | Cassolette d'encens, libarurpic, ides (i).

Νανεττε, plante, βουνιάς, άδος (ή). NAVIGABLE, adj. πλωτός, ή, όν : πλώῖμος, ος ou n, ov. Qui n'est pas navigable, άπλευστος, ος, ον : άπλους, ους, ουν.

NAVIGATEUR, s. m. whother, hoes (b). Les navigateurs, ci maiovrec, wy (partic. de πλέω, ∫εεί. πλευσούμαι).

NAVIGATION, s. f. πλοῦς, οῦ (δ). Herereuse navigation, εύπλοια, ας (ή): δ έξ οὐρίας πλούς, gén. πλού. Avoir une heureuse navigation, εὐπλοίας ου οὐρίας τυγχάνω, fut. τεύξιμαι : έξ ουρίας πλέω, fut. πλεύσομαι σε πλευσούμαι. Art de la navigation, ή ναυτική, ῆς (sous-ent. τέχνη). Qui ne connaît pas la navigation, άπειροπλους, ους, ουν. Habile dans l'art de la navigation, πλωτικός, ή, όν: ναντικός, ή, όν. Être le compagnon de navigation de quelqu'un, τινί συμ-πλέω, fut. πλενσεύμαι.

NAVIGUER, v. n. mliw, fut. mlivopper ου πλευσούμαι. Naviguer sur la mer, τὰν θάπλειμένη, ης (ή). Luc. Mer sur laquelle on a | Γλασσον : δμως : καὶ ώς : μέντοι, après un mot. navigue, το πεπλευσμένον πελαγος, ους, Χέπ. Naviguer autour, περι-πλίω, acc. Naviguer le long de, παρα-πλίω, acc. Naviguer avec, συμ-πλέω, dat. Naviguer heureusement, εὐπλείας τυγχάνω, ful. τεύξεμαι.

NAVIRE, s. m. vauc, gen. vice (n). Petit navire, macico, ou (rò). Navire de charge, δλκάς, άδως (ή). Propriété d'un navire, ou quelquefois le navire lui-même, vqualifois, ου (τὸ).

NAVRÉ, zz, adj. Étre navré d'une chose, ἐπί τινι ἀλγίω, ω, fut. τίσω. Avoir le cœur navré, ὑπὸ τῆς λύπης πιέζομαι, fut. πιεσθήooual.

NE, negat. co devant une consonne, cox devant une voyelle, et coy devant une aspiree. On l'emploie surtout avec l'indic. et quelquefois avec le participe. Je ne te crains pas, ου σε φοδουμαι. Celui que vous n'aimez pas, δν ου φιλείς. Vous poursuivez celui qui ne vous aime pas, τὸν οὐ φιλοῦντα διώχεις. || Devant un futur, ne se traduit par co avec le fut, ou par cò un avec le fut. de l'indic. ou l'aor, du subj. Je ne cesserai pas, cò παύσομαι (fut. de παύομαι): οὐ μλ παύσομαι ομ παύσωμαι. Vous ne souffrirez pas, vous n'aurez pas à souffrir, οὐ μή πάθητε (πάσχω, fut. πείσεμαι). || Devant tous les modes indirects, et souvent après les relatifs indéfinis et les conjonctions dubitatives, au lieu de co Con emploie μή. Ne craignez pas, μή φο-Εείσθε : μή φοδηθήτε (φοδέσμαι, ούμαι, fut. πθήσεμαι). A Dieu ne plaise! μή γίνειτο (opt. de γίνομαι, fut. γινήσομαι). Celui qui n'aime pas, έστις μή φιλεί : ὁ μή φιλών (φιλέω, ω, fut. ήσω). Si je ne l'avais pas dit, εἰ μὴ προ-είπον (aor. 2 irrég. de προ-λίγω). Ne, interrogatif, se traduit par co. Ne disais-je pas que? σύκ έγω έλεγον ως (λέγω, fut. λέξω συ έρω); N'est-ce pas saute d'argent que l'assaire n'a pas été faite? οὐ δι' ἔνδειαν χρημάτων ή πράξις οὐ γεγένηται (γίνομαι, fut. γενήσομαι); N'est-il pas évident? εὐ γάρ πάνυ κατάδηλον (sous-ent. ioni); | Après les comparatifs, et dans certaines phrases que l'usage et les grammaires indiqueront, le nu français ne se traduit pas.

NE, Nee, partic. voyez Nattre.

NEANT, s. m. tò củ δέν, ενός. Réduire au néant, οὐδενόω, ω, ful. ώσω, αες. : ἀϊστόω, w, fut. wow, acc. : apaviζw, fut. iow, acc. Sortir du néant, ex του μηδέν είναι προέρχομαι, fut. ελεύσομαι ου ειμι. Homme de néant, ὁ μηδὶν ών ἄνθρωπος, ου (ών, partic. d είμί, fut. έσομαι): οὐτιδανός, οῦ (ό). Gens de néant, ci undivec, ev. A cause du sentiment de mon néant, ύπὸ τῆς αὐδενείας τῆς

NEBULEUX, RUSE, adj. vepciong, ng, ec. NECESSAIRE, adj. avayraice, a, ev (comp. otepos, sup. otatos). Choses nécessaires à la vie, τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου ομ τῷ βίω ομ πρὸς τον βίον. Il est nécessaire de vous en occuper, αναγκαϊόν έστί σοι τούτων έπι-μελείσθαι (έπι-μελέτμαι, εύμαι, fut. ήστμαι). Il est nécessaire que cela soit, avayan (sous-ent. εστί) ταύτα ούτω γίνεσθαι (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Ceci n'est nullement nécessaire, οὐδιμία τούτου ἀνάγκη (sous-ent. ἐστί). Faire le nécessaire, l'empressé, πολυπραγμονέω, ω fut. ńcω. || Le nécessaire, les choses indispensables, tà avayuaia, ev. Il faut se procurer le nécessaire par son travail, avayxaia èx της τέχνης δεί ύπ-άρχειν (ύπ-άρχω, fut. άρξω). Manquer du nécessaire, των καθ' ήμέραν άναγκαίων ἀπορίω, ω, fut. ήσω. Se contenter du nécessaire, αναγκοτροφέω, ω, fut. ήσω.

NÉCESSAIREMENT, adv. ἀναγαχίως : ἰξ ἀνάγκης: ἀνάγκη. Cela doit nécessairement arriver, άναγκαίως έχει (έχω, fut. έξω) ou άναγzalóv toriv ou simplement avayxa (sous-ent. έστί) ταύτα ούτω γενέσθαι (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

NECESSITE, s. f. avayan, v. (i.). Par nécessité, ¿ξ ἀνάγκης. Il les mit dans la nécessité de demander, πνάγκασεν αὐτοὺς αἰτεῖν (ἀναγκάζω, fut. άσω): ἀνάγκην αὐτεῖς ἐπ-έστησε του αίτειν (έφ-ίστημι, fut. έπι-στήσω: αίτέω, ω, fut. ήσω). Ils mirent Agésilas dans la necessité de se retirer, incincar Amoilace έπανα-χωρήσαι (ποιέω, ω, ful. ήσω : έπαναχωρίω, ω, fut. ήσω), Xên. Etre réduit à la nécessité, εἰς ἀνάγκην έρχομαι, fut. ἐλεύσομαι. infin. Il est de toute nécessité que yous veniez, πολλή ἀνάγκη ου πάσα ἀνάγκη σε έλθείν (έρχομαι, fut. έλεύσομαι ου είμι). | Néces-NEANMOINS, adv. οὐδὶν ἦσσον : οὐδὶν sites de la vie, τὰ τοῦ βίου ἀναγκαια, ων.

Étre réduit à la dernière nécessité, eic ioxátre neviau nab-iorapat, fut. nata-otrioopat.

NECESSITER. v. a. avaprálo, fut. áso, acc.

ΝΈCESSITEUX, πυσε, ασί. ἄπορος, ος, ον. ΝΈCROMANCIB, ε. f. νεκρομαντεία, ας (ή). ΝΈCROMANCIEN, ε. m. νεκρόμαντις, εως (ό).

NECTAR, s. m. νίκταρ, αρος (τό). De nectar, νικτάρεις, α, εν. Doux comme le nectar, νικταρώδης, ης, ες.

NEF, s. f. vaisseau, ναῦς, gén. νεώς (ή).
Partie d'une église, πρόναον, ου (τὸ).

NEFLE, s. f. fruit, miomilor, ou (18).

NÉFLIER, s. m. arbre, μισπίλη, ης (ή). NÉGATIF, ινε, adj. άποφατικός, ή, όν. Sur sa réponse négative, έξάρνου αὐτοῦ όντος, γενομίνου (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

NEGATION, s. f. ἀπόφασις, εως (ή).

NÉGATIVE, s. f. Se tenir sur la négative, πάντα ίξ-αρνίσμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Répondre par la négative, νογες ΝέσΑτι-ΥΕΜΕΝΤ.

NÉGATIVEMENT, adv. ἀποφατικώς. Répondre négativement, ἀπό-φημι, fut., φήσω : ἀρνίσμαι ου ίξ-αρνίσμαι, οῦμαι, fut. ήσσμαι.

NEGLIGE, s. m. négligence dans les habits, τὸ ἀκαλλώπιστον, ου. Qui est en néglige, ἀκαλλώπιστος, ος, ον : ἀκόσμητος, ος, ον.

NEGLIGEMMENT, adv. ἀμελῶς: ἡμελημένως. Écouter négligemment, παρ-ακούω, fut. ακούσομαι, gén. de la personne; gén. ou acc. de la chose.

NÉGLIGENCE, s. f. ἀμείλεια, ας (ή): ἐλιγωρία, ας (ή). Négligence à faire son devoir, ή τῶν προσ-ηκόντων ἐλιγωρία, ας. Ils y metaient de la négligence, ὁλιγωρως εἶχον τούτων (έχω, fut. εξω). Ανεα négligence, ἡμείνως. Par négligence, δι' ἀμελείας. Négligence habituelle, ἡαθυμία, ας (ή): ἀνεσις, εως (ή). Perdre par sa négligence, καταφράθυμίω, ῶ, fut. ήσω, ας. Dém. || Négligence de stile, πλημμέλεια, ας (ή). Stile plein de négligence, λεξις πλεμμελής, οῦς (ή).

NEGLIGENT, ENTE, adj. ἀμελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): δλίγωρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. οτατος). Il est négligent pour ses affaires domestiques, ἀμελῶς έχει τῶν κατ' οἶκον (έχω, ful. έξω). Le plus négligent de tous les hommes. δ πάντων

διιγωρότατος ἀνήρ, gén. ἀνδρός. Habituellem CIL & négligent, ἡάθυμος, ος, ον (comp. ότερας . sup. ότατος). Être habituellement négligemet p ἡαθύμως διά-κειμαι, fut. κείσομαι.

NEGLIGER, v. a. ἀμελίω, ῶ, fut. κόσω φέπ. Négliger par indifférence ou par dédaix, δλιγωρίω, ῶ, fut. κόσω, géπ. Négliger par distraction, par oubli, παρ-ίημι, fut. παρ-ήσω, acc... Négliger de faire une chose, ποιείν τι παρ-ίημι. Négliger l'occasion, τὸν καιρὸν παρ-ίημι... Négliger l'occasion, τὸν καιρὸν παρ-ίημι... | Se négliger, ἀν-ίημι, fut. ἀν-ήσω. Se négliger dans son travail, τοῦ πόνου ἀν-ίημι : ράθυμίω, ῶ, fut. κόσω. Stile négligé, λέξις ἀν-ειμίνη, ης (ἡ). — très-négligé, κατ-ερράθυμη-μίνη, ης. Vers négligés, τὰ αὐτοσχίδια έπη, ῶν. Qui se néglige dans sa parure, ἀκαλλώπι-στος, ος, ον.

NÉGOCE, s. m. ἐμπορία, ας (ή). Faire le négoce, ἐμ-πορεύομαι, fut. εύσομαι : ἐμπορίαν ποιίομαι, οῦμαι, fut. πσομαι.

NÉGOCIABLE, adj. ἐμπορητικός, ή, όν. NÉGOCIANT, s. m. ἔμπορος, ου (δ). Étre négociant, νομες Νέσοςικα.

NÉGOCIATEUR, s. m. πραγματευτής, οῦ (έ). Négociateur de la paix, εἰρηνοποιός, οῦ (έ). NÉGOCIATION, s. f. πραγματεία, ας (τί). Art des négociations, ή πραγματική, ῆς.

NEGOCIER, v. n. trafiquer, έμ-πορεύομαι, fut. εύσομαι: έμπορίαν ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

Νέσοικα, ν. a. traiter, πραγματεύομαι, fut. εύσομαι, acc. Négocier la paix, περὶ τὴν εἰρήνην πράσσω, fut. πράξω, Xén. Eurymaque avec qui ils avaient négocié, Εὐρύμαχος, πρὸς δν έπραξαν, Thuc. Négocier un mariage, γάμον προ-ξενέω, ῶ, fut. ήσω.

NEGRE, s. m. ESSE, s. f. Αἰδίοψ, οπος (ό): au fém. Αἰδιοπίς, ίδος (ή). || Adj. La race nègre, τὸ αἰδιοπικὸν γένος, συς.

NEIGE, s. f. χιών, όνος (ή). Flocons de neige, χιόνες, ων (αί), Plut. Il tombe de la neige, χιόνες βέσυσι (βέω, fut. βεύω), Plut. ou simplement νίφει, fut. νίψει : νοψεχ Νεισεκ. Amas de neige, νιφάς, άδος (ή). Orage ou tourbillon de neige, νιφετός, οῦ (ό). De neige, blanc comme la neige, χιόνεος, α, ον. Statues couvertes de neige, ἀνδριάντες κεχιονισμένοι, ων (δί), Laert. Montagnes couvertes de neige, δρη νιφόεντα, ων (τὰ), Hom.

έχει τῶν κατ' οἶκον (έχω, fut. εξω). Le plus NKIGER, v. n. Il neige, νίφει, fut. νίψει. negligent de tous les hommes, δ πάντων Il neige un peu, ὁπο-νίφει. Lorsqu'il aura

neigė par-dessus, δταν έπι-νίφη, Χέπ. Quand Mettre au net, μιτα-γράφω, fut. γράψω, acc. il neige sur les arbres, δταν έπι-νιφθή τὰ δένδρα, Théophr. Pays où il neige, ή νιφομένη χώρα, ας, Phil.

NEIGBUX, EUSE, adj. χιονώδης, ης, ες. NEMEENS, adj. pl. Jeux néméens, tà vímea, ων. Vaincre aux jeux néméens, τὰ νίμια νιχάω, ω, ful. ήσω.

NENUPIIAR, s. m. plante, νυμφαία, ας (ή). NÉOCORE, s. m. ou f. νεωκόρος, ου $(\delta, \dot{\eta})$. NÉOLOGIQUE, adj. Langage néologique, καινολογία, ας (ή).

NÉOLOGISME, ε. m. καινολογία, ας (ή). Affectation de néologisme, δνομάτων καινοτομία, ας (ή). Affecter le néologisme, περί τὰ ὀνόματα καινοτομέω, ω, fut. ήσω.

NÉOLOGUE, s. m. δ περὶ τὰ δυόματα καινετέμες, ου.

NEOMENIE, s. f. vicunvia ou vouunvia, as (i). NÉOPHYTE, s. m. et f. νεόφυτος, cu (ε, τ). NEPHRETIQUE, s. f. νεφρίτις, ιδος (ή). Qui a la néphrétique, νεφριτικός, ή, όν.

NERF, s. m. νεύρον, cu (τὸ). Maladie de mers, νεύρωσις, εως (ή). Qui a mal aux ners, νευρικός, ή, όν. | Au fig. L'argent est le nerf de la guerre, νεύρα του πολέμου τὰ χρήματα (sous-ent. iori). Donner du nerf, vsupow, w. fut. ώσω, ace. Qui manque de nerf, άτονος, c; ov : ex-veveuplousevoc, n, ov (partic. parf. passif d'ix-νευρίζω, fut. ίσω). Avoir du nerf, εὐτονέω, ω, fut. ήσω. Qui a du nerf, εὕτονος, G; , CY.

NERPRUN, s. m. arbrisseau, βάμνος, ου (ή). NERVEUX, EUSE, adj. qui tient aux nerss, νευρώδης, ης, ες : νευρικός, ή, όν. Μαladie nerveuse, νεύρωσις, εως (ή). || Qui a du nerf, vigoureux, robuste, εύτονος, ος, έν (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : ίσχυρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): ρωμαλέος, α, ev (comp. ώτερος , sup. ώτατος). || Orateur merveux, ὁ ἰσχυρὸς ῥήτωρ, ορος.

NET, NETTE, adj. propre, clair, καθαρός, i, ov (comp. wrepos, sup. wratos). Vase net, τὸ καθαρὸν ἀγγεῖον, cu. Avoir les mains nettes, αθαράς τάς χείρας έχω, fut. έξω, au prop. t au fig. | Ma conscience est nette, tournez, e suis pur de tous reproches, καθαρός είμι fut. άξω : μεσηρεύω, fut. εύσω. πάντων έγκλημάτων. Être net, avoir la conscience nette, καθαριώω, fut. ιύσω. | Stile aucun parti, μίσος, η, ον. Rester neutre.

NET, bien articulé, (vapôpos, os, ov : 81ηρθρωμένος, η, ον (partic. parf. passif de δι-αρθρόω, ω, ful. ώσω). Voix nette, φωνή ixπεκαθαρμένη, ης (partic. d'ix-καθαίρω, fut. αρώ), Poll. || Refus net, ή διαβρήδην απάρνησις, εως (διαβρήδην, adv. indécl.). Refuser net, διαβρήδην απ-αρνέςμαι, ευμαι, fut ήσομαι. Pour le dire tout net, ώς άπλῷ λόγῷ (sous-ent.

NETTEMENT, adv. proprement, καθαρώς. | Avec franchise, άπλως. | D'une manière bien articulée, eváρθρως. | D'une manière précise, διαβρήδην.

NETTETÉ, s. f. καθαρότης, ητος (ή). Netteté de l'eau, τὸ τοῦ εδατος καθαρόν, οῦ. [Netleté du discours, ή του λόγου καθαρότης, ητος. | Netteté de la voix, τὸ τῆς φωνῆς έναρθρεν, ου.

NETTOIEMENT, s. m. καθαρμός, οῦ (δ). ΝΕΤΤΟΥΕΚ, υ. α. καθαίρω, fut. καθαρώ, acc. || Nettoyer la mer de corsaires, των ληστών την θάλασσαν έχ-καθαίρω, fut. αρώ.

NEUF, adj. numéral, ivvia, indéclin. Nombre de neuf, ἐννεάς, άδος (ή). De neuf mois, έννεάμηνος, ος, ον. De neuf ans, ένναετής, ής, ές. Neuf fois, έννεάχις. Multiplié par neuf, έννεαπλάσιος, ος ου α, ον : έννεαπλασίων, ων, ον, gén. ονος. Neuf cents, ένναχόσιος. at, a. Neuf mille, ivveaucoxidiot, at, a.

NEUF, Neuve, adj. nouveau, καινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): νέος, η, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Habit neuf, έσθης καινή, ης (ή). Habillé de neuf, καινήν έσθητα άμπεχόμενος, η, ον (partic. αάμπέχομαι). A neuf, ix καινής. | Inexpérimente άπειρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος), Neuf au métier de la guerre, των πολεμικώς άπειρος ου πρωτόπειρος, ος, ον. Il est encore tout neuf, tournez, inexpérimenté en toutes choses, πάντων άπείρως έχει (έχω, fut. έξω).

NEUTRALEMENT, adv. οὐδετέρως.

NEUTRALISER, v. a. axupów, a, fut ώσω, acc.

NEUTRALITE, s. f. to misson, ou. Garder la neutralité, μίσον έμαυτὸν φυλάσσω.

NEUTRE, adj. qui ne se prononce pour et, ή καθαρά λίξις, εως. || Au net, καθαρώς. | μέσον έμαυτὸν φυλάσσω, fut. άξω. || En termes ατος. Au neutre, οὐδετέρως.

NEUVAINE, s. f. ἐννεάς, άδος (ή). Célebrer une neuvaine, τὰ έννατα άγω, fut. άξω. NEUVIEME adj. Evvaroc, n, cv. Qui vient ou se sait le neuvième jour, ivvaraioc, α, ον. Il wint le neuvième jour, ένναταΐος πλθε (έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Je les ai vus le neuvième jour, ενναταίους είδον αὐτούς (είδον aor. 2 de δράω, ω, fut. δψομαι).

NEUVIEMEMENT, adv. IVVATOV.

NEVEU, s. m. fils du frère ou de la sæur, άδελφιδούς, οῦ (ό). || Nos neveux, nos descendants, οἱ ἀπόγονοι, ων : οἱ μεθ' τίμᾶς ἐσόμενοι, ων (partic. fut. d'eiμί) : οί έπι-γινόμενοι ου έπι-γενησόμενοι, ων (partic. d'in-γίνομαι, fut. yevnochai): ci votepov, indéci. : ci petiπειτα, indécl. Chez nos derniers neveux, παρά τοις έν υστάτω χρόνω γενησομένοις (partic. fut. de Yivopai).

NEVROLOGIE, s. f. veupodogía, as (i).

NBZ, s. m. bic, gen. pivoc (n). Bout du nez, ἀκροβρίνιον, ου (τὸ). Se boucher le nez, την ρίνα επι-λαμδάνω, Jut. λήψομαι. Parler du nez, διά ρινός φθέγγομαι, fut. φθέγξομαι. Qui a un large nez, πλατύξρις, ινος (δ, ή). Qui en a un petit, μικροβρις, ινος (δ, ή). Qui a du nez, εύρις, ινος (δ, ή). Qui n'en a pas, appie, wos (6, n). || Cracher au nez à quelqu'un, είς τὸ πρόσωπόν τινι είσ-πτύω, fut. πτύσω. Fermer la porte au nez, τῆς οίχίας τινά ἀπο-κλείω, fut. κλείσω. | Mener par le nez, περι-άγω, fut. άξω, acc.

NI, conj. οὐδί. Quand il est répété, οὕτι... cute... Ni l'un ni l'autre, οὐδέτερος, α, ον. Ni plus ni moins, codiv hoccv.

NIABLE, adj. apropries, a, ev.

NIAIS, AIBE, adj. πλίθιος, ος ου α, ον : μωρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Un niais, βλάξ, gén. βλακός (δ). Qui est d'un niais, βλακικός, ή, όν. Qui a l'air niais, βλαxώδης, ης, ες.

NIAISEMENT, adv. βλαχιχώς.

NIAISER, v. n. faire des niaiseries, ήλιθιαζω, fut. άσω: βλακεύομαι, fut. εύσομαι: νηπιεύομαι, fut. εύσομαι : νηπιάζω, fut. άσω. U Dire des niaiseries, άδολεσχίω, ω, ∫ut. ήσω: φλυαρίω, ω, fut. ήσω.

de grammaire, nom neutre, τὸ củ δέτερον δνομα, | θιον, ου (τὸ). || Parole niaise, φλυαρία, ας (ή). Que de niaiseries tu débites! Eoas phuapias ωλυαρείς (φλυπρέω, ω, fut. ήσω);

> NICHE, s. f. creux où l'on met une statue, σήπος, ου (b). || Tour joué à quelqu'un. έμπαιγμα, ατος (τὸ). Faire des niches à quelqu'un, τινί έμ-παίζω, fut. παίξεμαι.

NICHÉE, s. f. vecogoi, wv (ci).

NICHER, v. n. faire son nid, moodenius fut. 1000. | v. a. cacher dans quelque coin, έγ-χρύπτω, fut. χρύψω, acc. le rég. indirect au datif.

NID, s. m. veogoid, aç (n). Faire son Bid, νεοσσεύω, fut. εύσω.

NIECE, s. f. άδελφιδή, ή; (ή).

NIELLE, s. f. maladie des blés, ipuviba. ης (ή). Être gâté par la nielle, έρυσιδώμαι, ευμαι, fut. ωθήσομαι : έρυσιδάω, ω, fut. now. | Plante rutacée, μελάνδιον, ου (τό). Plante cariophyllee, λυχνίς, ίδος (ή).

NIELLER, v. a. gater par la nielle, ipuσιδόω, ω, fut. ώσω, acc.

ΝΙΕΚ, ν. α. άρνέςμαι ου άπ-αρνέςμαι ου έξ-αρνέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, acc. — d'avoir fait une chose, μή οὐ πεποικκέναι. Tu ne pourrais nier que tu sois mon sils, cux av έξαρνος γένοιο μή ουκ έμος είναι υίος (γίνομαι. fut. γινήσομαι), Luc. Si l'on vous dit de le nier, ἐὰν ἐπ' ἄρνησιν τούτου κληθῆς (καλέομαι, ούμαι, fut. κληθήσομαι).

NIGAUD, s. m. βλάξ, gén. βλαχός (δ). NIGAUDERIE, s. f. βλακεία, ας (ή). NIGAUDER, v. n. βλακεύομαι, fut. εύ-

NILLE, s. f. filet qui sort de la vigne en fleur, Dit, 1205 (7).

NIPPES, s. f. pl. ἰμάπα, ων (τὰ).

NIQUE, s. f. Faire la nique, χλευάζω, ful. ásw. acc.

NITRE, s. m. νίτρον ομ Δ11. λίτρον, ου (τὸ). Frotter de nitre, νιτρόω, ω, fut. ώσω, αος. NITREUX, RUSE, adj. vitpoding, ng, ec. NIVEAU, s. m. στάθμη, ης (ή). De niveau, πρὸς στάθμην. Ceci n'est pas de niveau, παρά στάθμην έστὶ τοῦτο. Mettre de niveau, σταθμάομαι, ωμαι, fut. ήσομαι, acc. | Au niveau de, igioco, dat. Instrument pour prendre le niveau des eaux, ύδροστάτης, ου (ό).

NIVELER, v. a. σταθμάομαι, ώμαι, fet. NIAISERIE, s. f. action niaise, loger nii- hoomat, acc. : stadmile, fut. iou, acc. Nivelė, ėe, σταθμητός, ή, όν. | Au fig. Niveler les fortunes, τὰς εὐσίας έξ-ισίω, ω, fut. ώσω.

NIVELLEMENT, s. m. στάθμησις, εως (ή).
NOBILIAIRE, s. m. catalogue des maisons nobles, δ τῶν εὐπατριδῶν κατάλογος,

NOBLE, adj. de haute naissance, εὐγενής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Les nobles, ci εὐγενεῖς, ῶν: ci εὐπατρίδαι, ῶν. || Généreux, γενναῖος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Il est d'une âme noble de se conduire ainsi, ταῦτα πράσυειν γενναῖον ἐστι. || Qui convient à un honnête homme, γενναῖος, α, ον: thευθέριος, ος, ον: thευθεροπρεπής, ής, ές. Faire un noble usage de sa fortune, τῆ cὐσία thευθερίως χράσμαι, ῶμαι, fut. ήσομαι. Ανοίτ un air noble, τὴν δύιν thευθεροπρεπώς έχω, fut. ξω. || Stile noble, ἡ μεγαλοπρεπής λίξις, εως. || Parties nobles, parties vitales, τὰ μόρια, ων.

NOBLEMENT, adv. γενναίως: ελευθερίως: ελευθεροπρεπώς. Agir noblement, γενναία πράσσω, fut. πράξω.

NOBLESSE, s. f. illustration de la naissance, εὐγίνεια, ας (ἡ). La noblesse patricienne, τὸ τῶν εὐπατριδῶν εὐγινές, οῦς. || Elération, grandeur, dignité, ἀξίωμα, ατος (τὸ). Noblesse de sentiments, τὸ γενναῖον, ου. Noblesse dans le maintien, σεμνοπρέπεια, ας (ἡ). Noblesse d'expressions, μεγαλοπρέπεια, ας (ἡ). Parler avec noblesse, μεγαλοπρέπεια, λέγω, fut. λέξω ου ἐρῶ.

LA Noblesse, les nobles eux-mêmes, ci eutratpidat, wv.

NOCE, s. f. ou Noces, s. f. pl. γάμος, su (δ). De noce, γαμικός, ή, όν. Faire des apprêts de noce, γαμοστολέω, ω, fut. ήσω.

NOCHER, s. m. pilote, κυδερνήτης, ου (δ). | Marin, matelot, ναύτης, ου (δ). | En parlant de Caron, πορθμεύς, έως (δ).

NOCTAMBULE, adj. νυκτίπλανος, ο (δ, π).

NOCTILUQUE, αδή. νυκτιφανής, ής, ές : νυκτιλαμπής, ής, ές.

NOCTURNE, adj. νυκτερινός, ή, όν. Combat nocturne, νυκτεμαχία, ας (ή). Voyage nocturne, νυκτοπορία, ας (ή). Et ainsi de besucoup d'autres composés.

NODUS, s. m. κόνδυλος, συ (δ).

NOEL, s. m. fête, τα του Χριστου γενέθλια, ων.

ΝΟΕ UD, s. m. au propre, άμμα, ατος (τό): έναμμα, ατος (τό): συναμμα, ατος (τό). Ο συναμμα, ατος (τό). Νε pouvant défaire le nœud, il le coupa, άμαχανῶν λῦσαι τὸ σύναμμα, δι-ίτιμε (λύω, fut. λύσω: δια-τίμνω, fut. τιμῶ), Plut. || Nœud do cheveux, πλόκαμος, ου (ό) || Nœud d'une tige, εζος, ου (ό). Rempli de nœuds, πολύεζος, ος, ον. Qui n'en a pas, ἄεζος ου άνεζος, ος, ον. Former des nœuds, γονατόσμαι, εύμαι, fut. ωθήσομαι. || Nœud des articulations, κόνδυλος, ου (ό).

Note , au fig. δισμός, εῦ (ἐ), pl. δισμά, ῶν (τὰ). Nœuds de l'amitiê, τὰ τῆς φιλίας δισμά, ῶν : ὁ τῆς φιλίας συνδισμός, εῦ. \parallel Nœud d'une pièce de théâtre, d'une intrigue, πλοκή, ῆς (ἡ).

ΝΟΙΚ, Νοικ, αδ΄, μέλας, αινα, αν (comp. άντερος, sup. άντατος). Un peu noir, tirant sur le noir, bπομέλας, αινα, αν. Tirer sur le noir, μελανίζω, ful. ίσω. Qui a le teint noir, μελάγχρους, ους, συν. Qui a les cheveux noirs, μελανόθριξ, gên. τριχος (ὁ, ἡ). On forme ainsi un grand nombre de composés. || Humeur noire, ἡ μέλαινα χολή, ῆς: μελαγχολία, ας (ἡ). Avoir l'humeur noire, μελαγχολάω, ῷ, fut. ἡσω. Qui a l'humeur noire, μελαγχολάω, ῷ, fut. ἡσω. Qui a l'humeur noire, μελαγχολικός, ἡ, ὁν. || Ame noire, το μέλαν ήθος, ους. Qui a l'àme noire, μελανοκάρδιος, ος, ον. Crime noir, τὸ ἀνοσιώτατον έργον, ου.

Noir, s. m. couleur noire, τὸ μέλαν, ανος. Barbouiller avec du noir, τῷ μέλανι περιγράφω, fut. γράψω, acc. Teindre en noir, μελαίνω, fut. ανῶ, acc. Vêtu de noir, μελανείμων, ων, ον, gén. ονος. Être vêtu de noir, μελανείμωνίω, ῶ, fut. ήσω. || Noir de fumée, αἰθάλη, ης (ή). || Au fig. Aller du blanc au noir, ἄλλος ἰξ ἄλλου γίνομαι, fut. γενήσομαι. Voir tout en noir, ἄπαντα εἰς χεῖρον τρέπω, fut. τρίψω.

NOIRATRE, adj. ὑπομέλας, αινα, αν, gén. ανος. Étre ou devenir noirêtre, ὑπο-μελανίζω, fut. ίσω.

NOIRAUD, Αυσα, adj. μελάγχρους, ευ (δ, ή).

NOIRCEUR, s. f. couleur noire, τὸ μελαν, ανος. [] Au fig. Noirceur de l'âme, μιαρία, ας (κ): ἀλιτρεσύνη, ης (κ). Noirceur d'un crime,

1 του έργου δεινότης, ητος. Je montrerai son crime dans toute sa noirceur, ώς δεινότατα είργασται δείξω (έργάζομαι, fut. άσομαι : δείκνυμι, fut. deitw).

NOIRCIR, v. a. μελαίνω, fut. ανώ, acc.: μελανόω, ω, fut. ώσω, acc. Se noircir les cheveux, τὰς τρίχας μελαίνω. Se noircir les sourcils, τὰς ὀφρῦς μέλανι γράφω, fut. γράψω. ∥ du fig. Noircir la réputation de quelqu'an, τινά βλασφημέω, ώ, fut. ήσω, ου δια-σύρω, fut. συρώ. Noirci dans l'opinion publique, διαθόητος, ος, ον. Noirci de crimes, ταις άδικίαις μεμολυσμένος, η, ον (partic. parf. passif de µchiva, ful. uva).

NOIRCISSURE, s. f. μέλανσις ου μιλάνωσις, εως (ή).

NOISE, s. f. έρις, ιδος (ή): θόρυδος, συ (δ) : χυδειμές, οῦ (δ) : κερχορυγή, ῆς (ή). Chercher noise à quelqu'un, τινί έρίζω, fut. ίσω. Chercher toujours noise, αιὶ πορπορυγήν τινα χυκάω, ω, fut. ήσω, Aristphn.

NOISETIER, ε. m. ή ποντική καρύα, ας. ΝΟΙ SETTE, ε. f. λεπτοκάρυον, ου (τό).

NOIX, s. f. zápuov, su (tò). Huile de noix, τὸ καρύινον έλαιον, ου. Noix proprement dite, ou fruit du noyer, to mipouxon χάρυον, ου. Noix muscade, μοσχοχάρυον, ου (τὸ).|| Noix de galle, κηκίς, ίδος (ή).

NOM, s. m. δνομα, ατος (τό). Donner un nom, δνεμά τινι τίθημι, fut. θήσω. Son nom était Admète, ήν ένεμα αύτῷ "Αδμητος ου Άδμήτῳ. Qui n'a pas de nom, ἀνώνυμος, ος, εν. Qui porte un faux nom, ψευδώνυμος, ος, ον. Prendre un nom supposé, τὸ ὄνομα ψεύδομαι, fut. ψεύσομαι. Appeler quelqu'un par son nom, ενεμαστί τινα καλέω, ω, fut. καλέσω. || Appeler une chose par son nom, χυρίω ονόματί τι λέγω, fut. λέξω ou έρω. || Agir au nom d'un autre, ὑπὶρ ἄλλου πράσσω, fut. πράξω. En mon nom, ύπερ έμου. Au nom des dieux, πρὸς θεῶν. Je vous en conjure au nom de vos enfants, πρὸς τῶν σῶν έγω σε παίδων τούτο δέςμαι, fut. δεήσεμαι. Se faire un nom, δνομα έμαυτώ μέγα περιποιέω, ω, fut. ήσω: είς δνομα άγομαι, fut. αχθήσομαι, Philostr. Par ce combat il se fit un grand nom, ἀπὸ τῆς μάχης τούτου τὸ ὄνομα μέγιστον πύξετο (αύξω, fut. αὐξήσω), Χέπ. Laisser un grand nom à la postérité, τω μέλλοντι χρόνω δνομα κατα-λείπω, fut. λείψω, Thuc. putation du nombril, δμφαλοτομία, ας (ή).

NOMADE, adj. νομάς, άδος (δ, 4). Les nomades, ci νομάδες, ων. Vie nomade, βίος νομαδικός, οῦ (δ). Comme les peuples nomades. νομαδικώς.

NOMBRE, s. m. quantité, ἀριθμός, οῦ (ὁ). Nombre dix, δ δέκα ἀριθμός. Ils sont au nombre de douze, δώδεκά είσι τὸν ἀριθμέν, Ils étaient en nombre égal, παρόμοιοι πσαν τὸν άριθμών. On perdit un nombre égal de combattants, Ισάριθμος εγένετο δ έκατέρωθεν πεσών στρατός (γίνομαι, fut. γενήσομαι). En grand nombre, πολλοί, αί, ά (pluriel de πολύς). En petit nombre, δλίγοι, αι, α. En si grand nombre, τοσεύται, αύται, αύτα. Avec ces adj. on peut ajouter ou sous-entendre τον άριθμόν, τὸ πλήθος. Un grand nombre d'exemples, πολλά παραδείγματα, ων. Des amis en petit nombre, φίλα το πλήθος δλίγα, ων. Ils sont en si grand nombre, τοσούτοι τὸ πληθός είσι. Quel était leur nombre? πόσοι δέ ποτε ήσαν; En quel nombre sont les Spartiates? — En assez grand nombre pour repousser les méchants, πόσοι είσι Σπαρτιάται; Ίχανοι τους κακούς άπ-ερύκειν, Plut. || Mettre au nombre de. άριθμέω, ω, fal. ήσω, acc. : τάσσω, ful. τάξω, acc. Le régime indir, au dat, avec iv. ou mieux à l'acc. avec eig. Il est mis au nombre des sages, in tois comois ou sis tous cousing άριθμετται : είς τους σοφούς τάσσεται. | Ils ne servent qu'à faire nombre, ἀριθμός είσι (pl. d'eipi, fut. toopai).

Nombre, codence, δυθμός, οῦ (δ) Donner du nombre à ses périodes, τὰς περιόδους δυθμίζω, fut. ίσω. Qui manque de nombre, αρδυθμος, ος, ov.

NOMBRER, ν. α. άριθμέω ου άπ-αριθμέω. ā, fut. risu, acc.

NOMBREUX, EUSE, adj. en grand nombre. πολύς, πολλή, πολύ (comp. πλείων, sup. πλείστος). Ils sont trop nombreux pour qu'on les attaque, πλείους είσιν ή ώστε έπι-χειρείσθαι (έπι-χειρέφμαι, ευμαι, fut. ηθήσεμαι). Peu nombreux, δλίγος, η ev (comp. ελάσσων, sup. ελάχιστες). Le moins? nombreux possible, ώς ελάχιστος, η, ον. Aussi nombreux, si nombreux, τοσούτος, αύτη, ούτο, auquel on peut ajouter τὸ πλήθος ου τὸν ἀριθμέν. Voyez Noubre. || Cadencé, en parlant de la poésie, du stile, etc. ευρυθμος, ος, ον.

NOMBRIL, s. m. ομφαλός, οῦ (ό). Am-

NOMENCLATURE, ε. f. δνοματογραφία, ας (ή).

NOMINAL, ALE, adj. nominatif, δνομαστικός, ή, όν. Faire l'appel nominal, δνομαστικός, ή, όν. Faire l'appel nominal, δνομαστικαλίω, ω, fut. καλίσω, acc. || Qui n'existe que de nom, δνόματι μόνον ου λόγω μόνον υπάρω, χων, ουσα, ον (partic. de υπ-άρχω, fut. άρξω).

NOMINALEMENT, adv. λόγφ μόνον.

NOMINATIF, ΝΕ, αdj. ὀνομαστικός, ός, όν. || Le nominatif, en termes de grammaire, ή ὀνομαστική, ής (sous-ent. πτῶσις).

NOMINATION, s. f. townex par le verbe. Avant sa nomination au consulat, πρὸ τοῦ ἀπο-δειχθήναι ϋπατος (ἀπο-δείκνυμι, fut. δείξω). Voyez Nommer.

NOMINATIVEMENT, adv. δνομαστί : δνομαχλήδην.

NOMMEMENT, adv. δνομαστί.

NOMMER, v. a. appeter, όνομαζω, fut. άσω, acc. Je ne puis nommer cela autrement, ταῦτα οὐχ άλλως ὀνομάζειν έχω, fut. εξω. Nommer quelqu'un par son nom, τινὰ ὀνομαστὶ καλίω, ω, fut. καλίσω. Comment vous nommezvous ? τί ὁνομα εχεις (έχω, fut. εξω); Il se nomme Pétrone, τοῦνομα Πετρώνιος ἐπι-καλείται (ἐπι-καλέομαι, οῦμαι, fut. κληθήσομαι). Je ne veux nommer personne, οὐδίνα λίγω, fut. λέξω ou ἐρω. || Nommer un magistrat, ἀρχοντά τινα ἀπο-δείκνυμι. Il fut nommé consul, ὕπατος ἀπι-εδείχθη. Nommé à cette charge, αἰρεθείς ἐπὶ τοῦτο τὸ τέλος (αἰρίω, ω, fut. αἰρήσω).

NON, part. négat. cò devant une consonne, c: devant une voyelle, et còx devant une aspirée. Avez-vous fait cela? Non, μῶν ταῦτα πεπείπχας; Οῦ (ποιίω, ῶ, fut. ήσω). Non certes, cò δῆτα. Non, par Jupiter, cò μὰ Δία: quelquefois simplement, μὰ Δία. Non, cela n'est pas, μὰ Δί', còx έστι ταῦτα. Est-ce cela ou non? ταῦτά ἐστιν ἡ cῦ; Je dis que non, cῦ φημι, fut. φήσω. || Non que, còx ὅτι. Non que je pense qu'il ne soit pas honnête de, còx ὅτι μὴ χαλὸν είναι είμαι, fut. είἡσομαι. || Non-seulement, cῦ μόνον: còx ὅπως. — Mais encore, ἀλλὰ χαί. || Non pas même, còδί. Non pas même lui, còδ' αὐτός. Ni moi non plus, còδ' ἰγώ.

NONAGÉNAIRE, adj. ἐννενηκονταίτης ου ἐννενηκοντούτης, ου (ό): αμ fém. ἐννενηκονταίτις, εδος (ή).

NONANTE, adj. num. ivvevixevra, indéct. NONCE, s. m. specteurie, cu (i).

NONCHALAMMENT, adv. ἐαθύμως.

NONCHALANCE, s. f. ἡαθυμία, ας (ή). Perdre par nonchalance, καταβ-ἡαθυμίω, ω, fut. ήσω, acc.

NONCHALANT, ANTE, adj. βάθυμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Étre nonchalant, βάθυμίω, ω, fut. ήσω.

NONES, s. f. pl. division du mois chez les Romains, νόναι, ῶν (αί), G. M. Aux nones de juillet, νόναις ἰσυλίαις, G. M.

NONOBSTANT, prép. παρά, acc. Plus souvent on tourns par un gén. absolu. Nonobstant le danger, καίπερ κινδύνου όντος (partic. d'εἰμί, fut. ἐσομαι). Nonobstant cela, οὐδὶν ἦσσον: δμως: καὶ ὡς.

NON-PAREIL, EILLE, adj. ἀσύγκριτος, ος, ον : ἀπαράδλητος, ος, ον : ἀσύμδλητος, ος, ον.

NON-USAGE, s. m. ή μη χρήσις, εως. NON-VALEUR, s. f. ἀκαρπία, ας (ή).

NORD, s. m. άρκτος, ου (ή). Du nord, άρκτικός, ή, όν. Vent du nord, βορέας, ου (ό): βορέας, οῦ (ό). Au nord de la ville, πρὸς βορέαν τῆς πόλεως. Exposé au nord, πρὸς βορέαν ου πρὸς βορέαν βλέπων, ουσα, ον (partic. de βλέπω, fut. βλέψομαι): κατάδοβρος, ος, ον.

NORMAL, ALE, adj. κανονικός, ή, όν.

NOS, pronom, voyez Notre.

NOTABLE, adj. remarquable, ἐπίσημος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). || Considerable, important, μέγας, μεγάλη, μέγα (comp. μείζων, sup. μέγιστος): πολύς, πολλή, πολύ (comp. πλείων, sup. πλείστος). || Les notables d'une ville, ci èν τῆ πόλει εὐδοκιμώτατοι ου ἐπιφανέστατοι ου ἄριστοι, ων : ci τῆς πόλεως πρωτεύοντες, ων (πρωτεύω, fut. εύσω). Un notable, un des notables, εἰς τῶν ἐπιφανεστάτων ου τῶν ἀρίστων.

NOTABLEMENT, adj. ἐπισήμως: ἐξαιρέτως: διαφερόντως.

ΝΟΤΑΙΚΕ, ε. m. γραμματεύς, έως (ό).

NOTAMMENT, adv. μάλιστα. Il leur recommanda notamment cela, άλλα τε πολλά καὶ τοῦτο μάλιστα αὐτοῖς ἐπ-έτρεψε (ἐπι-τρέπω fut. τρέψω).

NOTARIAT, s. m. γραμματεία, ας (ή).

NOTE, s. f. marque, σημείον, ου (τὸ).

Remarque, observation, σημείωσις, εως (ή).

Prendre note, σημειώραι, οῦμαι, fut. ώσοιιαι, acc

musique, τά μουσικά διαγράμματα, ων.

NITER, v. a. orunicum, couat, fut. ώσομαι, acc. Notez bien cela, σημείωσαι. Noter d'infamie, ἀτιμόω, ω, fut. ώσω, αcc. : στηλιτεύω, fut. εύσω, acc.

NOTICE, s. f. catalogue, xarakoyos, ou (δ). | Analyse critique, ή κριτική Ετίγησις, εως. || Résumé d'un ouvrage, unideau, eux (n).

NOTIFICATION, s. f. $\dot{\alpha}\pi \alpha \gamma \gamma \epsilon \lambda i \alpha$, $\alpha \epsilon$ (7). NOTIFIER, v. a. an-arrillo, fut. arγιλώ, αςς.

NOTION, s. f. connaissance, you one, swe (1). | Idée, lyona, as (1).

NOTOIRE, adj. γνώριμος, ος ου η, ον: γνωστός, ή, όν: φανερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): δήλος, η, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Il est notoire que vous êtes venu, φανερός ου δήλος εί άφ-ικόμενος (εί, 30 p. α είμί, fut. l'ocuai : ap-inviouai, comai, fut. ifonai).

NOTOIREMENT, ads. pavepus.

NOTORIETE, s. f. tè mavepou, ou. La notoriété publique, τὸ πᾶσι φανερόν, ου. Il est de notoriété publique, πασι φανιρών έστι.

NOTRE, pron. possessif, imitapos, a, ov. Nos ancêtres, οὶ ἡμίτεροι πρόγονοι, ομ οἱ πρόγονοι ήμων. | Les nôtres, nos partisans, d THETEPOL, ON: OF dep' THEON: OF HEED THEON. Il est des nôtres, μεδ' τμῶν ἐστί.

NOUER, v. a. άπτω, fut. άψω, acc. : πλίκω, fut. πλίξω, acc. Nouer une chose avec une autre, τί τινι συν-άπτω, fut. άψω, ου συμ-πλίχω, fut. πλίξω. Serpents noués ensemble, of maixed opens, gen. opens. | Au fig. Nouer l'intrigue d'une pièce, τον μύθον πλέκω, fut. πλίξω. | Se nouer, en parlant de la goutte, εξότμαι, τύμαι, fut. ωθήστμαι. | Noue, en parlant d'un enfant, arpopos, es, ev.

NOUEUX, ECSE, adj. δζώδης, ης, ες: yovarcione, ne, se.

NOURRICE, s. f. $\tau(\theta \hat{n})$, $\eta \in (\hat{n})$: $\tau \rho \circ \phi \circ \zeta$, ου (ή). Mettre en nourrice, θρέψαι δίδωμι, fut. δώσω, ace. Etre en nourrice, τροφεύομαι, fut. subijounai. Salaire de la nourrice, rpopeiou, ω (τὸ) : θρέπτρα, ων (τὰ).

NOURRICIER, ERE, adj. τρόφιμος, ος ου η, ov. Père nourricier, τροφεύς, έως (δ).

NOURRIR, v. a. τρέφω, fut. θρέψω, acc.

|| Note d'infamie, ἀτιμία, ας (ή). || Notes de |τὸν παίδα πρέφω σα ιάνα-τρέφω, fut. θρέψω, ncc. Nourrir avec ou ensemble, συν-τρέφω. fut. δρίψω, acc. Nourris secretement, bacτρέφω, fut. δρέψω, acc. Nourrir pendant tout le temps, dia-roiou, fut. Opivu, acc. Nourrir jusqu'à la sin, jusqu'au terme de la jeunesse, ix-τρίφω, fut. θρίψω, acc. Nourrir celui qui nous a nourri, αντι-τρέφω, fut. Φρέψω, acc. Avec son métier il nourrit sa famille, ಜೆಸ್ τέχνης την οίχιαν τρέφει ου δια-τρέφει, Χέπ. Mu fig. Nourrir dans l'amour de la vertu. τη άρετη έν-τρέφω, fut. θρέψω, acc. : τη άρετη σύντροφόν τινα ποιέω, &, fut. ήσω. Nourri dans la simplicité, τη άπλότητι σύντροφος, ος, ov, Grég. || Nourrir des germes de maladie. νόσων σπέρματα υπο-τρέφω, fut. θρέψω, Gal.

> se Nourrir, errichal, ounal, fut. nochal. - de quelque chose, τί. Se nourrir de peu, όλιγοσιτέω, τω, fut. τίσω. N'avoir pas de quoi se nourrir, τροφήν ούχ έχω, fut. ίζω. 🛚 🛦 κ fig. Se nourrir d'espérances, ταίς ελπίσε συζάω, ω, fill. συ-ζήσω σε συμ-ειώσεμαι.

> NOUBRISSAGE, s. m. τροφή, τζ (τ): σίτησις, εως (ή). Nourrissage des bestiaux, άγελαιοτροφία, ας (ή).

> NOURRISSANT, ANTE, adj. τρόφιμος, ος, ον: τροφώδης, ης, ες.

> NOURRISSEUR, s. m. άγελαιοτρόφος, ευ (δ). NOURRISSON, s. m. τρόφιμες, ου (δ, ή). NOURRITURE, s. f. action de nourrir, τροφή, ης (ή). || Ce qui sert à nourrir, τροφή, ñς (ή): σῖτος, ου (ό). Prendre de la nourriture, σίτον προσ-φέρομαι, fut. προσ-οίσομαι. Prendre trop de nourriture, circo brepen-riuπλαμαι, fut. πλησθήσομαι. Le manque de nourriture, ἀσιτία, ας (ή). Mourir faute de nourriture, τη άσιτία άπο-θνήσκω, fat. δανεύμαι. || Le seu s'éteint saute de nourriture, apportions τὸ πῦρ σδέννυται (ἀτροφίω, ω, fut. κίσω: σδέν νυμαι, fut. σδεσθήσομαι), Phil.

> NOUS, pron. pers. pl. music, Nous deux, vo, gén. voiv on vov. Qui est à nous, ήμέτερος, α, ον. — à Bous deux, νωίτερος, α, ov. Ceci nous appartient, πμέτερον έστε τεῦτε.

NOUVEAU, ELLE, adj. vice, a, cv (comp. ώτερες, sup. ώτατες): καινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Qu'y a-t-il de mouvean? τί καινόν; Quoique ancien, cela paralt encore Nourrir un ensent, l'allaiter, τον παίδα τρέφω, tout nouveau, παλαιόν δυ τούτο, έτι καινόταιών fut. θρέψω, σε τιθηνεύω, fut. εύπω. — l'élever, iστι. Qui aime le nouveau, φιλόκαινος, ος, σω Paire quelque chose de nouveau, νεώτερόν τι τειάω, ω, ful. ήσω: καινουργίω, ω, ful. ήσω. Il savait le même jour tout ce qui se passait de nouveau en Asie, αὐθήμερον πάντα τὰ ἐν ᾿Ασία καινουργεύμενα ἐγίνωσκε (γινώσκω, ful. γνώσομαι), Phil. || Nouveau-venu, νέπλυς, υδος (δ, ή). Nouveau-riche, νεόπλουτος ου ἀρτίπλουτος, ος, ον. Nouveau-né, νεογενής ου ἀρτίγενής, ής, ές. || De nouveau, πάλιν: αὐδις: αὐ πάλιν.

NOUVEAUTÉ, a. f. qualité de ce qui est mouveau , καινότης, ητος (ή). Qui aime la nouveauté, φιλόκαινος, ος, ον. Amour de la nouveauté, τὸ φιλόκαινον, ου. || Innovation, καινοτομία, ας (ή). Introduire des nouveautés, καινοτομέω, ω, fut. ήσω.

NOUVELLE, s. f. annonce d'un événement, άγγελία, ας (ή): άγγελος, ου (δ): άγγελμα, ατος (τὸ). Annoncer une nouvelle, ἀγγελίαν φίρω, fut. είσω, συ χομίζω, fut. ίσω: τί τινι άγγελλω ου άπ-αγγελλω ου προσ-αγγελλω, fut. αγγελώ. Il apporta à la ville la nouvelle de la victoire, sis the moles the vixes Appella, Plut. On apporta la nouvelle de sa mort, ήγγέλθη ου άπ-ηγέλθη ου προσ-ηγέλθη τεθνεώς (partic. parf. de oviosu). Apporter une bonne mouvelle, evaggedicopat, fut. (sopat. Je veux vous annoncer d'excellentes nouvelles, ὑμῖν βέλτιστα εὐαγγελίσασθαι βούλομαι, fut. βουλήσομαι, Aristph. || Quelles nouvelles? τί χαινόν. Savez-vous des nouvelles? καινόν τι γινώσκεις (γινώσκω, fut. γνώθομαι); Y a-t-il des nouvelles, λέγεταί τι καινόν ου νεώτερον (λέγω, fut. λίξω); Dem. | Demander des nouvelles de quelqu'un, περί τινος πυνθάνομαι, fut. πεύσομαι. Je vous donnerai par écrit des nouvelles de votre ami, περί τοῦ φίλου σοι γράψω (γράφω, fut. γράψω). Vous me donnez rarement de vos nouvelles, tournez, von lettres sont bien rares, χρόνια παρά σου τά γβάμματα.

Nouvelle, petit roman, μύθες, ου (δ): μυ δάριον, ου (τδ).

NOUVELLEMENT, αdv. νιωστί: άρτι. Nouvellement appris ou enseigné, νιοδίδακτος, ος, σ: άρτιμαθής, ής, ίς. Nouvellement achevé, νιοτελής, ής, ίς: άρτιτέλεστος, ος, ον. On forme ainsi un grand nombre de composés.

NOUVELLISTE, s. m. λογοπαίος, οῦ (δ). NOVALE, s. f. terre défrichée, νίος, οῦ (ἐ). Mettre en novale, νιάζω, fut. άσω, ασε.

NOVATEUR, ε. m. νεωτεριστής, εῦ (δ): νεωτεροποιός, εῦ (δ): νεωτεροποιός, εῦ (δ): καινοτόμος, εῦ (δ).

NOVATION, s. f. naive ou dvanaive ou;

NOVEMBRE, s. m. νοίμδριος, ου (δ), G. M. NOVICE, adj. inexpérimenté, πρωτόπειρος, ος, ον, gén. Novice dans l'art des combats, τῶν κατὰ τὸν πόλεμον έργων πρωτόπειρος : τοῦ πολίμου ου τῶν πολεμικῶν, ου τὰ πολεμικὰ απειρος, ος, ον. || Qui entre en religion, νεοτελής, ής, ές.

ΝΟΥΙCIAΤ, ε. m. πρωτοπειρία, ας (ή).

NOYAU, s. m. πυρτίν, τίνος (δ). Qui n'a pas de noyau, ἀπύρηνος, ος, ον. Oter les noyaux, ἐχ-πυρτινίζω, fut. ίσω, acc.

NOYER, v. a. κατα-δαπτίζω, fut. ίσω, acc. Ceux mêmes qui ne savent pas nager ne peuvent s'y noyer, οὐδὶ τοῖς ἀκολύμδοις βαπτίζεσθαι συμ-δαίνει (συμ-δαίνω, fut. δήσομαι), Strab. || Au fig. Noyer ses chagrins dans le vin, τῷ εἴνῷ τὰς μερίμνας βαπτίζω, fut. ίσω, ou δια-δρίχω, fut. δρίξω, ou λύω ou διαλύω, fut. λύσω. Se noyer dans les plaisirs, dans le vin, ταῖς ἡδεναῖς, τῷ εἴνῷ ἰμ-δαπτίζυμαι, fut. ισθήσειμαι. Noyé de dettes, κακά-χριως, ως, ων.

NOYER, s. m. erbre, h mipoun xapúa, ac. NU, Nuz, adj. sans vêtement, γυμνός, ή, όν. Demi-nu, ήμίγυμνος, ος, ον. Mettre tout nu, γυμνόω, ω, fut. ωσω, acc. Aller nutête, την πεφαλήν γυμνός πορεύομαι, fut. εύσομαι. Qui va nu-tête, την χεφαλήν γύμινός, ή, όν. Aller nu-pieds, γυμνοποδίω, ω, fat. ήσω. Qui va nu-pieds, άνυποδητος, ος, ον. || Dėgarni, ψιλός, ή, όν (comp. ότερος, ευρ. ότατος). Terre nue, ή ψιλή, ής (sous-ent. γñ). Epée nue, ή ψιλή μάχαιρα, ας. Mettre l'épée nue, το ξίφος γυμνόω, ω, fut. ώσω, ou plus souvent το ξίφος σπάομαι, ωμαι, fut. σπάσομαι. Je les vois tous l'épée nue, έρω απαντας ioπασμίνους μαχαίρας, Synés. Ils courent l'épée que dans les rues, φίρονται διά στενωπών έσπασμένοις τοις ξίφεσι (φέρομαι, fut. ένεχθήσομαι, Hérodn. | A nu , γυμνώς : ψιλώς. Voir quelqu'un à nu, γυμνόν τινα έράω, ω, fut. όψομαι. | Au fig. Voir à nu le cœur de quelqu'an, olny tivos diávican sis-opám, a, ful. eisdicuar.

NUAGE, s. m. νέφος, ους (τό) : ναφέλη, κς (ή). Couvrir de nuages, νοφόω. ω, /ut.

ώσω, acc. Se charger de nuages, συν-νεφέω, nult, νυκτός. Voyager de nuit, νυκτοπορέω, a, fut. ήσω. Ciel sans nuage, αίθηρ ἀνέφελος, ου (δ). Le soleil sort des nuages, ἐχνίφελος φαίνει ὁ ήλιος (φαίνω, fut. φανώ). Nuage de poussière, κονισρτός, οῦ (δ). Nuage de traits, βελών νιφάς, άδος (ή). || Nuage sur le front, air triste, τὸ τῶν ὀφρύων νέφος, ους.

NUAGEUX, EUSE, adj. vequiong, ng, eg. NUANCE, s. f. mélange des couleurs, i τῶν χρωμάτων φθερά, ᾶς (ή). || Différence plus ou moins sensible, διαφορά, αζ (ή).

NUANCER, v. a. mêler les couleurs, diaποιχίλλω, fut. ιλω, acc. || Différencier légèrement, κατά μικρόν δι-αιρίω, ω, fut. αι-

NUBILB, adj. ἐπίγαμος, ος, ον : γάμου ώραζος, α, ον.

NUBILITÉ, s. f. ή ἐπίγαμος ώρα, ας. NUDITÉ, s. f. état de ce qui est nu, γυμνότης, ητος (ή). || Chose nue, τὸ γυμνόν, ου (neutre de γυμνός, ή, όν).

NUE, s. f. νεφέλη, ης (ή). || Blever jusqu'aux nues, ὑψέω, ω, ſut. ωσω, α :. Se perdre dans les nues, ύψηλοδατίω, ω, fut. ήσω. Tomber des nues, ix-πίπληγα ou ixπίπληγμαι (parf. passif d'ix-πλήσσω, fut. πλήξω) : ἐπτόημαι (parf. passif de πτοίω, ω, fut. ricu).

NURE, s. f. vequin, no (n). Couvert de nuces, περινέφελος, oc, ov. | Au fig. Nuce de poussière, κονιορτός, οῦ (δ). Nuée de fantassins, πεζών νέφος, ους (τό). Nuée d'oiseaux, δρνίθων **δχλος ἀνάριθμος, ου (ό).**

NUEMENT, adv. voyez Nument.

NUIRE, v. a. βλάπτω, fut. βλάψω, acc. - à quelqu'un, Tivá. - en quelque chose. τί. - en bien des choses, πολλά. Vous ne m'avez pas peu nui, οὐκ ὀλίγα παρὰ σοῦ βίδλαμμαι. Qui ne peut nuire, εδλαδής, ής, ές. Le sage ne sait nuire à personne, άδλαδής δ σοφός, Cic.

NUISIBLE, adj. βλαβερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ἐπιδλαδής, ής, ές (comp. έστερος, ευρ. έστατος).

NUIT, s. f. νύξ, gén. νυκτός (ή). Au commencement de la nuit, νυχτός έπ-ιούσης (partic. d'en-eim ou d'en-έρχομαι). Bien avant dans la nuit, πόρρω της νυκτός : βαθείας ήδη νυκτός : νυχτός ήδη πολύ προ-ιούσης (partic. de πρόειμι ου προ-έρχομαι). De nuit, pendant la imoτήμη, ης.

ö, fut. ήσω. Ecrire pendant la nuit, νυκτογραφίω, ω, fut. risw. On forme ainsi plusieurs composés. Pendant toute la nuit, δλην τήν νύχτα : παννύχιον. Veiller toute la nuit, δλην την νύχτα δι-αγρυπνέω, ω, fut. ήσω. Qui dure toute la nuit, παννύχιος, ος, ον. Passer toute la muit, γυκτερεύω ομ δια-γυκτερεύω, ful. εύσω, à quelque chose, su rivi ou dupi ri. Passer la nuit près d'un malade, τῷ νεσεύντι παραγυχτερεύω. Passer la nuit dehors, ἀπο-γυχτερεύω.

NUITAMMENT, adv. pendant la nuit, νυχτός : νύχτωρ.

NUITĖE, s. f. νύξ, gén. νυκτός (ή). NUL, NULLE, adj. aucun, où deic, cù de pia, cù dev-|| Homme nul, ανθρωπος ούδινός λόγου αξιος. ου (δ) : δ μηδαμινός ανθρωπος, ου : οὐτιδανός, cū (δ): ίδιώτης, ευ (δ). C'est un homme nul, έστιν έν οὐδενὶ λόγω : οὐδεὶς αὐτοῦ λόγος (3018ent. ioti). || Sans effet, annulé, axupce, ce, cv. Rendre nul, ἀχυρόω, ω, fut. ώσω, acc.

NULLEMENT, adv. cὐδαμῶς : cὐδαμῆ. Η ne m'a nullement plu, οὐδαμᾶ, οὐδαμῶς ἦρεσέ μει (ἀρέσκω, fut. ἀρέσω).

NULLE PART, adv. cubapco ou probapco, ούδαμόδι ου μπδαμόδι, sans mouvement : ούδαμόσε ου μηδαμόσε, avec mouvement. De nulle part, ούδαμόθεν ου μπδαμόθεν. De nulle autre part que d'ici, ούδαμεθεν άλλοθεν ή έντευθεν.

NULLITE, s. f. valeur nulle, insignifiance, cuδivata, aς (ή). || En termes de droit. Nullité d'un acte, tò awpov, cu. A peine de nullité, tournez, sinon, que l'affaire soit nulle, si δέ μή, διωρον έστω το πράγμα.

NUMENT, adv. άπλως : ἀφελως.

NUMERAIRE, adj. Valeur numéraire, 70 νόμιμον τίμημα, ατος. || Le numéraire, l'argent comptant, τὸ ἐπίσημον ἀργύριον, ου : τὰ χρήματα, ων. En numéraire, παρ-όντι άργυρίφ (παρ-ών, εύσα, όν, partic. de πάρ-ειμι, ful. έσομαι).

NUMERAL, ALE, et Numerique, adj. apiθμητικός, ή, όν.

NUMERATION. s. f. acioungic, euc (i). NUMÉRO, s. m. ἀριθμός, οῦ (δ).

ΝυΜΕΝΟΤΕΝ, υ. α. τὸν ἀριθμὸν ἐπισημαίνω, fut. ανώ, avec le dat. de la chose. NUMISMATIQUE, adj. νομισματικός, ή, όν. | La numismatique, science, ή των νομισμάτων

NUPTIAL, ALE, adj. γαμικός, ή; όν : γαμή- ον : τροφώδης, ης, ες. Vertu nutritive, ή θρελιος, ος, ον. Robe nuptiale, έσθης γαμική, ης (ή). Chant nuptial, τὸ ἐπιθαλάμιον, ου. Lit nuptial, θάλαμος, ου (δ). Qui préside au lit nuptial, θαλαμηπολος, ος, ον.

NUQUE, s. f. αὐχήν, ένος (δ). NUTATION, s. f. ταλάντωσις, εως (ή). NUTRITIF, IVE, adj. τρόφιμος, ος ou n,

TINH BUYALLE, SOC.

NUTRITION, s. f. opivic, euc (7).

NYCTALOPE, s. m. et f. qui voit de nuit, νυχτάλωψ, gén. ωτος (δ, ή). Etre nyctalope, νυχταλωπιάω, ω, ful. άσω.

NYCTALOPIE, s. f. wuxtalumia, as (1). NYMPHE, s. f. dans tous les sens, νύμφη, ης (ή).

OBE

U. interj. δ. O mon ami, δ φίλε. O dieux! ως, ων. Très-oberé, κατάχριως, ου ὑπέρχριως, δ ciel! ω πάντες θεοί : ω γή καὶ θεοί. Ο qu'il a d'esprit! & τῆς λεπτότητος. O que je suis malheureux! ὧ μει ταλαιπώρω. Ο si je pouvais, είθε ou εί γαρ δυναίμην (optat. de δύvauai, fut. Surfacuai.

OBEDIENCE, s. f. υπακοή, ης (ή).

OBÈIR, v. n. ὑπ-ακούω, fut. ακούσομαι, dat. : πείθομαι, fut. πείσομαι ου πεισθήσομαι, dat. : πειθαρχέω, ω, fut. ήσω, dat. Obeir à la voix de la vérité, τη άληθεία πείθομαι. Forcer les citoyens à obéir à la justice, ὑπήχοον τοῦ δικαίου την πολιν καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, Plut. Refuser d'obeir, ἀπειθέω, ω, fut. ήσω, dat. N'obéir qu'avec peine, δυσπειθώς έχω, fut. εξω. | Au fig. Bois qui obéit à tous les usages, ή είς απαν εύπειθής ύλη, ης, Gal.

OBEISSANCE, s. f. υπακεή, ης (ή). Obeissance facile, εὐπείθεια, ας (ή). Obéissance aux bis, au prince, πειθαρχία, ας (ή). Avec obéissance, εὐπειθώς. Être sous l'obéissance de quelqu'un, τινὶ ὑπ-ακούω, fut. ακούσομαι: ὑπό τινί είμι, fut. έσυμαι. Réduire un pays sous son obéissance, την χώραν υπ' έμαυτῷ ποιέςμαι, ουμαι, fut. πουμαι. Pays sous l'obéissance du prince, ή του βασιλέως υπήχους χώρα, ας. Se soustraire à l'obéissance, ἀφ-ίσταμαι, fut. ἀποστήσομαι. — de quelqu'un, τινός ου από τινος.

OBĖISSANT, ANTE, adj. ὑπήχοος, ος, ον, avec le gén.: εὐπειθής, ής, ίς, avec le dat. Peu obéissant, δυσπειθής, ής, ές.

OBELISQUE, s. m. δειλίσκος, ου (δ).

«'OBERER, ν. r. υπόχρεως ου κατάχρεως γίνομαι, fut. γενήσομαι. Obéré, ée, ὑπόχρεως, admiré, etc. Il est l'objet de la haine, de

OBJ

ως. ωy.

OBĖSITĖ, s. f. πολυσαρχία, ας (ή), Poll. OBJECTER, v. a. ὑπο-φέρω, fut. ὑπ-οίσω, acc. A mon tour je vous objecterai que, έγω δέ σει άνθυπ-είσω τὸ, infin. On pourra m'objecter, είποι ου άντ-είποι δ' άν τις (λέγω ου άντι-λέγω, fut. λέξω ου ερώ).

OBJECTION, s. f. ὑποφορά, ᾶς (ή). Réfuter les objections, τὰ ὑπο-φερόμενα ου τὰ προ-φερόμενα δια-λύω, fut. λύσω. Aller audevant des objections, τὰ μελλοντα ἀντι-λέγεσθα: φθάνω, fut. φθάσω (μέλλω, fut. μελλήσω: άντιλέγω, fut. αντι-λέξω ου αντ-ερώ). Je n'ai point d'objection à faire, οὐδὶν τεῖσδε ἀντειπείν έχω (άντ-ειπείν, infin. aor. 2 α άντι-λέγω: έχω, fut. έξω), Eschyl.

ΟΒΙΕΤ, ε. m. τὸ ὑπο-κείμενον, ου : τὸ προπείμενον, ου. L'objet de l'ambitieux est de, τῷ φιλοτίμω υπό-κειται ου πρό-κείται τὸ, infin. (ὑπό-κειμαι ου πρό-κειμαι, fut. κείσομαι). Les arts ont cela pour objet, touto tais τέχναις πρό-κειται. Avoir pour objet, se proposer pour objet, προ-αιρίσμαι, σύμαι, fut. aipriocuai, acc. | L'objet de la vue, tò opaτόν, cũ. L'objet de la sensation, τὸ αἰσθητόν, ου. Objet de haine, d'envie, etc. τὸ μισούμενον, τὰ φθονούμενον (partic. neutres de μισέω et de φθονίω, ω, fut. ήσω). Objet d'admiration, θαύμα, ατος (τὸ). Objet de risée, καταγέλασμα, ατος (τὸ). Ètre un objet de haine, d'admiration, διά μίσους, διά θαύματός είμι, fut. έσομαι : ou bien s'on tourne par le passif, être hai,

l'envie, de l'admiration universelle, ὁπὸ πάντων | qu'un en quelque chose, πνά π. Je l'ai fait μισείται, φθονείται, θαυμάζεται.

OBJURGATION, s. f. ἐπίπληξις, εως (ή). OBLATION, s. f. προσφορά, ας (ή).

OBLIGATION, s. f. nécessité, avayan, nç (16). C'est une obligation indispensable pour un fils, έπ-αναγκές έστιν υίφ : χρή ου ανάγκη ταύτα ποιείν τον υίον. || Devoir, το καθ-πκον, οντος (partic. neutre de καθ-ήκω, fut. ήξω): τὸ προσ-ήχον, οντος (partic. neutre de προσ-ήχω); τὸ δίον, εντος (partic. neutre de δεὶ, fut. δεήσει). Remplir ses obligations, τὰ καθ-ήκεντα ἀπο-τελίω, ω, fut. τελίσω. Vous avez de grandes obligations à remplir, πολλά και μέγιστα είς σε καθ-ήκει, fut. καθ-ήξει: πολλά καὶ μεγάλα ποιείν σε χρή, fut. χρήσει: πολλά σοί έστι τὰ προστεταγμένα ου έπι-τεταγμένα (προσ-τάσσω ου έπιτάσσω, fut. τάξω). || Service rendu, χάρις, ιτος (i). Avoir obligation à quelqu'un, χάριν τινί όφείλω, fut. όφειλήσω, ou έχω, fut. έζω. Je vous ai de grandes obligations, πελλάς σοι ἐφείλω χάριτας: πολήν σα χάριν έχω, fut. έξω, ου οίδα, fut. είσομαι. Je vous en aurai obligation, χάριν ξω σα. Si je vis, c'est à vous que j'en ai l'obligation, ότι ζω, τουτό σοι άνατίθημι, fut. ανα-θήσω. || Engagement par écrit, συγγραφή, ης (ή). Souscrire une obligation, γράφομαι, fut. γράψομαι, acc.

OBLIGATOIRE, adj. ἀναγκαστικός, ή, όν. OBLIGEAMMENT, adv. φιλοφρόνως.

OBLIGEANCE, s. f. φιλανθρωπία, ας (ή).

OBLIGEANT, ANTE, adj. φιλάνθρωπος, ος, εν (comp. ότερος, sup. ότατος) : φιλόφρων, ων, ev, gén. evec (comp. evéctapec, sup. evéctatec). Se montrer obligeant, φιλανθρωπία χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι : φιλανθρώπως έχω, fut. έξω. -envers quelqu'un, πρός πνα. Avoir des manières obligeantes, pedesportopas, cupas, fut. nocual. - pour quelqu'un, rivá ou tiví, rarement, πρός τινα.

OBLIGER, v. a. forcer, avayeaço, fut. acc. - à faire quelque chose, ποιείν π. Qui vous obligeait à venir? τί παθών ήλθες (παθών, εύσα, όν, partic. cor. 2 de πάσχω, fut. πείσομαι : έρχομαι, fut. έλεύσομαι); On lui demanda qui l'obligeait à passer par le Péloponèse, imudávorto ti natiny isadite dia τῆς Πελοποννήσου (πυνθάνομαι, fut. πεύσομαι :] βαδίζω, fut. βαδιούμαι), Plut. || Rendre ser- Question obscure, τὸ αἰνιγματώδες ἐρώτημα. vice, εὐ πειίω, ω, fut. ήσω, acc. — quel- | ατος. || Naissance obscure, τὸ ἀμαυρὸν ου ἀφανὸς

pour vous obliger, τώτο σοι έχαρισάμεν σου χαριζάμενος έπείησα : σην χάριν τουτο έπείπασα (rapilcuat, fut. iscuat : motio, o, fut. rise). Je lui suis fort obligé, αὐτῷ πολλήν γάρτν όφειλω, fut. όφειλήσω: πολλήν αὐτῷ χάριν έχω. fut. Kw, ou cida, fut. etoquat.

s'Obuger, v. r. s'engager, contracter un engagement, συν-τίθεμαι, fut. συν-θήσομαι. - à quelque chose, rí. — à faire quelque chose, ποιείν π. S'obliger par écrit, συγ-γράφομαι. fut. γράψομαι, mêmes régimes. S'obliger par serment, δμνυμι, fut. δμούμαι. — à faire quelque chose, η μήν τι ποιήσειν. | Se faire caution, igguachat, surat, fut. nocuat. pour quelqu'un, τινά.

OBLIQUE, adj. πλάγιος, ος ou α, εν: λοξός, ή, όν. Un peu oblique, παραπλάγιος, ος, ον : ὑπολοξος, ος, ον. Rendre oblique. λοξόω, ω, ful. ώσω, acc.

OBLIQUEMENT, adv. πλαγίως : λοξώς. OBLIQUITE, s. f. lokotne, nroc (n).

OBLITÉRER, v. a. έξ-αλείφω, fut. αλείψω, acc. : apavilo, fut. iou, acc.

OBLONG, oncue, adj. mpouring, us. es. OBOLE, s. f. δδολός, οῦ (δ). Demi-obole, ήμιωδολιον, ου (τό). Qui ne vaut pas une obole, άνημιωδολιαΐος, α, ον. Pièce de deux oboles, διώδωλον, ω (τό).

OBREPTICE, adj. παράδυστος, ος, ον.

OBREPTION, s. f. παρείσδυσις, εως (ή). OBSCENE, adj. doudyne, he, is (comp. έστερος, sup. έστατος): αἰσχρός, ά, όν (comp. αίσχρότερος ου αίσχίων, ευρ. αίσχρότατος ου αΐσχιστος). Obscène dans ses discours, αἰσχρολόγος, ος, ον. Obscène dans ses actions, αίσχροποιός, ός, όν.

OBSCÉNITÉ, s. f. ácelysta, at (i). | Les obscénités, tà aigypa, wv (pl. neutre d'aigypos, a, ov). Dire des obscénités, aigypologée, e, fut. now. En commettre, airxpozaciów, w. ful. nom.

OBSCUR, ERE, edj. σκοτεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Nuit obscure, ή σκοτεινή νύξ, gén. νυκτός. Il faisait si obscur que, ούτω βαθύς το δ σκότος ώστε, infin. | Stile obscur, ή σκοτεινή λέξις, εως. Parler d'une manière obscure, άσημα φράζω, fut. φράσω. ou donner gives, out. Son nom est obscur, ! άμαυρότερός έστι πρός δύξαν. Mener une vie Obscure, εν σκότω δι-άγω, fut. άξω.

OBSCURCIR, ν. α. σχοτίζω, fut. ίσω, αcc. Obscurcir encore davantage, ἐπι-σκοτίζω, fut. ίσω, acc. S'obscurcir, σκιτάζω ου έπι-σκέτάζω, fut. άσω. Le temps s'obscurcit, συ-σκοτάζει, fut. águ (sous-ent. & ano). || Raison obscurcie, ή ἐσκοτισμένη διάνοια, ας. Obscurcir la gloire de quelqu'un, τὸ ἀξίωμα τινὸς άμαυρόω, ω, fut. ώσω.

OBSCURCISSEMENT, s. m. imoximos, ews (1).

OBSCURÉMENT, adv. σχοτεινώς. | Entendre obscurément, άμαυρως κατ-ακούω, fut. αχώσομαι, αςς.

OBSCURITÉ, s. f. σκότος, ου (δ) : σκότος, ως (τό). Qui est ou qui se fait dans l'obscurité, σκοταΐος ου σκοτιαΐος, α, ov. Il vint dans l'obscurité, σκοτιαΐος πλθε (έρχομαι, fut. Daύσομαι). | Obscurité de l'esprit, du stile, τὸ σκοτεινόν, οῦ. Obscurité de la naissance, τὸ τοῦ γένους ἄσκμον, ου. Vivre dans l'obscurité, ἀσήμως δι-άγω, fut. άξω. Tirer de l'obscurité, είς τὸ φῶς προ-άγω, ful. άξω, αcc.

OBSEDER, v. a. iv-cylin, w, fut. now, acc. OBSEQUES, s. f. pl. κήδος, ους (τὸ) : τὰ έπικήδεια, ων : τὰ νόμιμα, ων : τὰ προπεμπτήρια, ων. Faire les obsèques de quelqu'un, τινά κηδεύω, fut. εύσω: τὰ νόμιμά τινι ποιέω, ω, fut. ήσω, ου τελέω, ω, fut. τελέσω. On lui fit des obsèques magnifiques, μεγαλοπρεπώς έκηδεύθη. Assister aux obsèques, τὸν νεκρὸν προ-πέμπω ου παρα-πέμπω, fut. πέμψω: τῷ νεχρω άχολουθέω, ω, fut. ήσω.

OBSEQUIEUX, Euse, adj. δπηρετικός, ή, cv. Rtre obsequieux pour quelqu'un, rivi onnριτίω, ω, fut. ήσω.

OBSERVANCE, s. f. Thonous ou diathρησις, εως (ή).

OBSERVATEUR, s. m. TRICE, s. f. qui pratique sidèlement, raparric, où (d). Au sé-: minin, tournex par le verbe mpie, e, fut. ήσω ου φυλάσσω, fut. άξω, acc. Etre fidèle observateur de ses devoirs, τὰ καθ-νίκοντα ἀκριδως φυλάσσω, fut. άξω. || Contemplateur, bew-. ρητές, οῦ (δ): θεωρός, οῦ (δ). Observateur des mouvements célestes, ἀστεροσχόπος, ευ (ό).

de pratiquer, τάρησις, εως (ή). || Contempla- | τινος. Il a obtenu de vous tout ce qu'il de-

tion, τήρησις, εως (ή): θεώρησις, εως (ή). Observations faites sur les étoiles fixes, tous άπλάνων τηρήσεις, εων (αί). ∦ Remarque, σημείωσις, εως (ή). Faire une observation. σημειόςμαι, εύμαι, fut. ώσομαι.

OBSERVATOIRE, s. m. σκοπιά, ᾶς (ή). OBSERVER, v. a. garder fidèiement, pratiquer, tripies ou dia-tripies, &, fut. now, acc.: φυλάσσω ου δια-φυλάσσω, fut. άξω, acc. || Épier, guetter, rapio ou mapa-rapio, o, fut. ήσω, acc. : σκοπίω, ω, fut. ήσω, acc. : φυλάσσω, ful. άξω, acc. || Considérer, contempler, τηρίω, ω, ful. ήσω, acc.: θεωρίω, ω, ful. ήσω, acc. S'observer, veiller sur ses actions, sudabiquat. ούμαι, fut. ήσομαι: φυλάσσομαι, fut. άξομαι. Observez-vous avec la plus grande circonspection, εὐλαθεία χρώ τη μεγίστη (χράομαι, ώμαι, *fut.* χρήσομαι).

OBSESSION, s. f. ἐνόχλησις, εως (ή). OBSIDIONAL, ALE, adj. πελιερκητικός, ή, όν. OBSTACLE, s. m. έμποδισμα, ατος (τὸ) Mettre obstacle, έμποδίζω, fut. ίσω, dat. Plus souvent on tourne par l'adverbe έμποδών. Les obstacles, τὰ ἐμποδών. Nous ne rencontrons que des obstacles, πάνδ' ήμιτν έμποδών (sousent. ἐστί). Lever tous les obstacles, τὰ ἐμποδών πάντα έκποδών ποιέω, ω, fut. ήσω, ου πειέγμαι, εύμαι, fut. ήσεμαι.

OBSTINATION, s. f. aubadía, ac (4).

OBSTINE, εε, adj. αὐθάδης, ης, ες (comp. έστερος, sup. έστατος). Obstiné dans sa résolution, τη δοξη έμμενετικός, ή, όν.

OBSTINĖMENT, adv. αὐθαδῶς.

s'OBSTINER, v. r. audadijouat, fut. icoμαι, ου αὐθαδιάζομαι, fut. άσομαι. S'obstiner à quelque chose ou dans quelque chose, Tivi έμ-μένω ου διεμ-μένω, fut. μενώ. S'obstiner dans sa méchanceté, έν τῆ πονηρία διεμ-μένω, fut. μενώ. S'obstiner à faire quelque chose, ποιών τι δια-τελέω, ω, fut. τελέσω, ου διαμένω, ful. μενώ, ου δια-καρτερίω, ώ, ful. ήσω. S'obstiner à nier, έκ παντός ου διά παντός έξαρνός είμι, fut. Ισομαι.

OBSTRUCTIF, ive, adj. ἐμφρακτικός, τί, έν. OBSTRUCTION, ε. f. εμφραξις, εως (τ). OBTEMPERER, v. a. ύπ-ακούω, fut. ακούσομαι, dat.

OBTENIR, υ. α. τυγχάνω ου έπι-τυγχάνω, OBSERVATION, s. f. action d'observer, fut. τεύξομαι, gen. — de quelqu'un, παρά mandait, παρά σου πάντων έτυχεν ων έδειθη ικρυπτόν νόσκμα, ατος. Sciences occultes, τὰ (δέομαι, fut. δεήσομαι). Il obtint de ne pas faire, έτυχε του μή ποιείν. Obtenir par force, ix-διάζομαι, fut. άσομαι, acc. — quelque chose de quelqu'un, τί τινα. Obtenir par persuasion, πειθοί λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. quelque chose de quelqu'un, τὶ παρά τινος. Obtenu, ue, tournez par l'actif.

OBTUS, του, adj. ἀμδλύς, εῖα, ὑ (comp. ύτερος, sup. ύτατος).

OBVIER, ν. π. ἀπ-αντάω, ω, fut. ήσω, dat. ου πρός et l'acc. : φθάνω, fut. φθάσω, acc. OCCASION, s. f. circonstance favorable,

απιρός, ου (ό). Belle occasion, εὐκαιρία, ας (ή). L'occasion est belle, suxaspós torte à xaspós. Chercher l'occasion, xaipòv ou sùxaipíav rapso, ω, fut. ήσω. La saisir, του καιρού λαμβάνομαι, fut. λήψομαι. La laisser échapper, τον καιρόν άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω. Dans l'occasion, iv καιρώ. Dans cette occasion, xar' exerver ror xarpor: xat' exervo του καιρού. Si l'occasion se présente, ην ου έαν τύχη, ου ην ούτω τύχη (τυγχάνω, fut. τεύξομαι): ούτω παρασχον (partic. neutre aor. 2 de παρ-ίχω, fut. ίξω. || Sujet, ἀφορμή, ñς (ή). Donner occasion à la guerre, τω πολέμω ἀφορμήν παρ-έχω, fut. έξω. Quelle belle occasion il vous présente, ciav σοι λαδήν ἀποδίδωσιν (άπο-δίδωμι, fut. άπο-δώσω). | Rencontre de guerre, μάχη, ης (ή): συμθολή, ης (ή). Il s'est trouvé à bien des occasions, πολλαίς μάχαις έτυχε παρ-ών (τυγχάνω, fut. τεύξομαι: πάρ-ειμι, fut. έσομαι).

OCCASIONNEL, ELLE, adj. τυχπρός, ά; όν. OCCASIONNELLEMENT, adv. τυχηρῶς.

OCCASIONNER, v. a. ποιέω, ω, fut. ήσω, acc. Plus souvent on tourns par être cause, αίτιος είμι, fut. έσομαι, ou γίνομαι, fut. γενήσομαι (altros, a, ov, se décline adjectivement), avec le gén.

OCCIDENT, s. m. δύσις, εως (ή): δυσμαί, ών (αί). A l'orient et à l'occident, περί δυσμάς ήλίου και άνατολάς, Aristt. De l'orient à l'occident, ἀπ' ἀνατολῆ; μέχρι δυσμών.

OCCIDENTAL, ALE, adj. δυτικός, ή, όν. l'ays occidentaux, τὰ τοῦ κόσμου δυτικά μέρη, ών. OCCIPUT, s. m. iviov, ou (tò).

OCCIRE, v. a. xreive ou ano-xreive, fut.

OCCULTE, adj. ἀπόχρυφος, ος, εν : χρυπτός. i, ον : ἀποράπτος, ος, ον. Maladie occulte, τὸ

τών μαθημάτων ἀπόχρυφα, ων.

OCCUPATION, s. f. action foccuper un pays, une ville, κατάσχεσις, εως (ή). Il van mieux tourner par le verbe. | Affaire, àoxolis, ας (ή): πράγμα, ατος (τό). Avoir beaucoup d'occupations, πράγμασι πολλοίς κατ-έχομαι, fut. κατα-σχεθήσομαι. Si vous n'avez pas d'occupations, αν μή τις ασχολία σα τυγχάνη εύσε (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Qui est sans occupetion, ἀπράγμων, ων, ον, gén. ενος. | Embarras, πράγματα, ων (τά). Donner de l'occupation à quelqu'un, πράγματά τινι παρ-έχω, fut. έξω.

OCCUPER, v. a. s'emparer de, zaraλαμβάνω, fut. λήψομαι, acc. Occuper d'avance les issues, τὰς έξόδους προκατα-λαμδάνω. Η Tenir en sa possession, κατ-ίχω, fut. καθ-ίξω, ace. Occuper une maison, την εἰχίαν κατ-έχω, fut. xαθ-έξω, ου κατ-οικίω, ω, fut. ήσω. Occuper un lieu, χώραν πινά έχω, fut. έζω. Occuper un emploi, ἐν ἀρχῆ καθ-έστακα (parf. de xab-iorapai). || Donner de l'occupation, κατ-έχω, fut. καθ-έξω, acc. — quelqu'un à quelque chose, πινά άμφί τι ου περί τι. Quel souci vous occupe? τίς σε κατ-έχει φροντίς; τί φροντίζεις (φροντίζω, fut. ίσω);

S'occupe ou être occupé à quelque chose, περί τι ου πρός τι άσχελέομαι, εύμαι, ful. ηθήσομαι. Ils étaient occupés à cela, αμφί ταύτα είχον (έχω, fut. έξω). Il s'occupe à donner des conseils, άμφι τὸ συμ-δουλεύειν έχει (συμ-δουλεύω, fut. εύσω). Il est tout occupé de son travail, όλος πρὸς τῷ πόνῳ ἐστῖ (tipi, fut. focuat). A quoi vous occupez-vous? περέ τι σπουδάζεις (σπουδάζω, fut. άσω); Chacun en particulier s'occupe peu de ce qui peut être utile à tout le monde, ini rou κοινή δια-φέροντος όλίγη τοις καθ' ένα φροντίς (sous-ent. dori). Je ne m'occupe pas de cela, ού μοι τούτων μέλει, fut. μελήσει. || Occupé, fort occupé, ἄσχολος, δς, ον. | Etre fort occupé, πολλαίς άσχολίαις σύν-ειμι; fut. έσομαι.

OCCURRENCE, s. f. συντυχία, ας (n): χαιρός, οὖ (δ). Selon l'occurence, κατὰ τοὺς καιρούς: κατά τὸ ἐπι-τυχόν (partic. neutre d'inτυγχάνω).

OCEAN, s. m. execuóc, ou (6). De l'ocean, ώχεάνειος, ος, ον.

OCHLOCRATIE, s. f. οχλοκρατία, ας (ή). OCRE, s. f. a wypa, as (sous-ent. 75).

άδος (ή). || Terme de musique, ai ἐπτὰ φωναί, ων. OCTOBRE, s. m. oxteseproc, ou (b), G. M. OCTOGENAIRE, adj. δηδοηχονταίτης ου δηδοηκοντούτης, ου (δ): au fém. δηδοηκονταίτις, ιδος (ή).

OCTOGONE, adj. ἀκτάγωνος, ος, ον. | s. **372. τὸ ὀχτάγωνον, ου.**

OCTROI, s. m. concession, συγχώρησις, εως (ή). || Impôt sur les denrées, τὸ εἰσαγωγικόν, οῦ.

OCTROYER, v. a. συγ-γωρίω, ω, fut. ήσω, acc. — quelque chose à quelqu'un, τί τινι. OCTUPLE, adj. ὀκταπλάσιος, ος οπ α, ον: εκταπλασίων, ων, ον, gén. ονος.

OCTUPLER, v. a. όχταπλάσιον ποιέω, ω, ful. now, acc.

OCULAIRE, adj. Témoin oculaire, αὐτόπτης, ου (δ). Être témoin oculaire d'un fait, αὐτοπτίω, ω, fut. ήσω, acc.

OCULISTE, s. m. ἰατρὸς ὀφθαλμικός, οῦ (ο) : δ περί τους δωθαλμούς ιατρός, οῦ : δωθαλμόσεφος, ου (δ).

ODE, s. f. $\dot{\omega}\delta\dot{n}$, \ddot{n} ; (\dot{n}) : $\mu\dot{\epsilon}\lambda$ oc, ϵ oc $(\tau\dot{\epsilon})$. Petite ode, ἀδάριον, ου (τὸ): μελύδριον, ου (τὸ). ODEUR, s. f. δσμή, ής (ή). Bonne odeur, odeur, δυσωδία, ας (ή). Répandre de l'odeur, οζω, fut. οζήσω. Quelle douce odeur il répand! ώς γλυκύ εξει. Qui répand une douce odeur, εὐώδης, ης, ες. — une mauvaise odeur, δυσώδης, ης, ες : βρομώδης, ης (ή). — beaucoup d'odeur, πολύοσμος, ος, ον. | Odeurs, tout ce qui frappe l'odorat, τὰ δσφραντικά, ων. || Odeurs, aromates, ἀρώματα, ων (τά). || Odeurs, huiles essentielles, μύρα, ων (τά). Odeurs, parfums à brûler, θυμιάματα, ων (τά). | Au fig. Etre en bonne odeur, avoir de la réputation, εὖ ἀκούω, fut. ἀκούσεμαι. Étre en mauvaise odeur, κακῶς ἀκούω. Mourir en odeur de sainteté, tournez, laisser une réputation de piété, δσιότητος φήμην κατα-λείπω, fut. leidw.

ODIEUSEMENT, adv. στυγερώς : μιαρώς : μυσαρώς.

ODIEUX, Rose, adj. hat de quelqu'un, εσομαι. Rendre odieux, είς άπεχθειαν καθείστημι, [ω, fut. ήσω, ου έπ-εφθαλμιάω, ω, fut. άσω,

OCTAVE, s. f. espace de huit jours, δηδοάς, | fut. κατα-στήσω, acc. | Digne de haine, στυγερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): μιαρός ου μυσαρός, ά, όν (comp. ώτερος, **sup**. ώτατος).

> ODONTALGIE, s. f. δδονταλγία, ας (ή). ODORANT, ANTE, adj. εὐώδης, ης, ες (comp. έστερος, sup. έστατος).

> ODORAT, s. m. δσφρησις, $\epsilon \omega \varsigma$ (ή) : τὸ δσφραντικόν, οῦ : ή δσφραντική ου δσφρητική δύναμις, εως. Qui a l'odorat fin, δσφραντικός, ή, όν : εύρις, ινος (δ, ή). Qui n'a point d'odorat, αρρίς, ινος (ό, ή).

> ODORIFERANT, ANTE, adj. εὐώδης, ης, ες (comp. έστερος, sup. έστατος).

> OECUMENIQUE, adj. οἰκουμενικός, τί, όν. OEDEMATEUX, EUSE, adj. cίδηματώδης. ης, ες.

OEDEME, s. m. tumeur, οίδημα, ατος (τὸ). OEIL, s. m. ὀφθαλμός, οῦ (δ). Les yeux, όφθαλμοί, ών (οί) : όμματα, ων (τὰ) : όψεις. εων (αί). Petit œil, ὀφθαλμίδιον, ου (τὸ). Qui n'a qu'un œil, μονόφθαλμος, ος, ον. Qui n'a plus qu'un œil, έτεροφθαλμος, ος, ον. Avoir de bons yeur, όξυωπέω, ω, fut. ήσω. Avoir de mauvais yeux, ἀμδλυωπίω, ω, fut. ήσω. Mal d'yeux, ὀφθαλμία, ας (ή). Avoir mal aux yeux, δφθαλμιάω, ω, fut. άσω. Faire mal aux yeux, την όψιν βλάπτω, fut. βλάψω. | Coup d'œil, ἐφθαλμοῦ ου ἐφθαλμῶν βολή. ñς (ή). Spectacle qu'on peut embrasser d'un coup d'œil, σύνοψις, εως (ή). Afin de tout voir d'un coup d'æil, συνόψεως ένεκα. Suivre de l'œil, τοις δφθαλμοίς προ-πέμπω, fut. πέμψω, acc. Tout le monde aura les yeux attachés sur vous, πάντες είς σὲ ἀπο-δλέψονται (άπο-δλέπω, fut. δλέψομαι), ou άτενίσουσι (ἀτινίζω, fut. ίσω). Mettre à quelqu'un devant les yeux la grandeur du danger, τὸ μέγεθος του κινδύνου τινί πρό όφθαλμών τίθημι, fut. thow. Cet exemple est sous vos yeux, τούτο υμίν πρό όφθαλμών ου έν όφθαλμοις έστί: φανερόν ου προφανές υμίν έστι τούτο. Ceci saule aux yeux même de l'homme le moins éclairé, καὶ ίδιώτη φανερά έστι ταῦτα. Voir des yeux de l'ame, τη διανοία όραω, ω, fut. όψομαι. || De bon œil, εὐμενῶς : ἀσμένως. De ἀπεχθής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). mauvais œil, δυσμενώς : ἀπεχθώς. Regarder Etre odieux à quelqu'un, τινὶ ἀπ-εχθίνομαι, de mauvais ceil, ἀπο-στρέφομαι, fut. στρέψομαι, fut. ἀπ-εχθήσομαι : διὰ μίσους τινὶ εἰμί , fut. acc. Regarder d'un œil d'envie, ἐπ-οφθαλμίω,

dat. Voir quelqu'un du même œil qu'un sils, πιγά δσα καὶ παίδα έράω, ω, fut. όψομαι : έν παιδός τάξει τινά έχω, fut. έξω. | Aimer comme ses yeux, aimer beaucoup, εν όφθαλμοῖς έχω, ful. Κω, acc. : imi τη πιφαλή περι-φέρω, ful. stept-ofow, acc.

OEIL, petit trou, petite ouverture, oni, is (i). OEil de vigne, bourgeon, ὀφθαλμός, οῦ (δ). || OEil-de-bœuf, plante, βούφθαλμον, ου (τὸ). OEILLADE, s. f. δφθαλμοῦ βολή, ñς (ή).

Lancer des œillades, όφθαλμιοδιλίω, ω, fut. riow, acc.

OEILLET, s. m. fleur, καρυόφυλλος, ου (δ), G. M. | Petite boutonnière, οπή, ης (ή). OEILLERE, adj. Dent œillère, xuvóδους, gén. χυνόδοντος (δ).

OESOPHAGE, s. m. εἰσοφάγος, ευ (δ).

OEUF, s. m. wov, ou (to). Petit œuf, ώαριον, ου (τό). Blanc d'œuf, τὸ τοῦ ώοῦ λευκόν, οῦ : λεύκωμα, ατος (τὸ). Jaune d'œuf, τὸ τοῦ ώοῦ ώχρον, οῦ : λέκιθος, ου (ή). Pondre des œuss, ωὰ τίχτω, fut. τέξομαι : ωστοχέω, ũ, fut. ήσω. La poule aux œuss d'or, ή χρυσετόχος δρνις, ιθες.

OEUVĖ, ir, adj. motococ, oc, ov.

OEUVRE, s. f. έργον, ου (τὸ). Mettre la main à l'œuvre, του έργου έχομαι, fut. έξομαι, ου άπτομαι, fut. άψομαι : τω έργω έπι-χειρέω, ω, fut. rico, Gal. | Mettre en œuvre, travailler, έργάζομαι, fut. άσομαι, acc. Bois qu'on met en œuvre, τὰ ἐργάσιμα ξύλα, ων. Matière qu'on met aisément en œuvre, n είς απαν εύπειθής ύλη, ης. | Mettre en œuvre, employer, χράςμαι, ωμαι, fut. χρήσομαι, dat. Mettre tout en œuvre, cudiv παρα-λείπω, fut. λιίψω. Ils ont mis tout en œuvre pour le tuer, mot à mot, ils s'en sont fait un ouvrage, έργον ἐποιήσαντο αὐτὸν ατείναι (ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσεμαι : κτείνω, fut. κτενώ). Bonne œuvre, to ayator ou xaler force, cu. Faire une bonne œuvre, άγαθών τι έργων ποτίω, ω, fut. ήσω. Rendre à chacun selon ses œuvres, exácres tà l'oa ano-tive, fut. rico. || Chef-d'œuvre, hors-d'œuvre, voyez ces mots à leurs articles séparés.

OFFENSANT, ANTE, adj. υδριστικός, ή, buidiotixos ano-κρίνομαι, fut. κρινούμαι, dat. Priver quelqu'un de son office. τινά της λει-

Propos offensants, οἱ ὀνειδιστικοὶ οι βλάσφειμα λόγοι, ων : ἀνείδη, ων (τά). Qui en tient, βλάσφημος, ος, ον. Tenir des propos offensants contre quelqu'un, πνα βκασφημέω, 👄, fut. now, ou overdila, fut. iou.

OFFENSE, s. f. υδρις, εως (ή). L'offense qu'il a reçue, ή είς αὐτὸν τίδρις. Recevoir une grande offense, διινάν υξριν υδρίζομεσε, fut. iothocuai.

OFFENSER, v. a. blesser, au physique, βλάπτω, fut. βλάψω, acc. — les yeux, les nerfs, την δψιν, τὰ νευρά. [Choquer, blesser, nu moral, προσ-Αρεύω, fut. κρεύσω, dat. Offenser les grands, les puissants, τείς δυνατοίς προσ-κρούω. Offenser Dieu, είς τον Θεόν άμαρτάνω, fut. άμαρτήσεμαι. Vous avez offensé Dieu et les hommes, sig tov Osov und tobe άνθρώπους ήμαρτες. | Insulter, υδρίζω, fut. ίσω, acc. En quoi vous ai-je ossense? τί σε ύθρισα; Il a offensé ma réputation, τὰν ἐμὰν έδλαψε φήμην (βλάπτω, ∫υι. βλάψω).

s'Offenser, v. r. δυσχεραίνω, fut. ανώ : άχθομαι, fut. άχθεσθήσομαι : άγανακτέω, ω. fut. ήσω. — de quelque chose, τι οπ τινί ou ini tivi.

OFFENSEUR, s. m. δ της άδικίας άρχων, οντος (partic. α άρχω, fut. άρξω): ὁ προ-αδικήσας, αντος (partic, aor. 1er de προ-αδικίω, ũ, fut. τίσω).

OFFENSIF, IVE, adj. βλαπτικός, ή, έν. Armes offensives, βέλη, ων (τά). Ligue offensive et défensive, συμμαχία, ας (ή). Prendre l'offensive, τά δπλα ου τόν πολεμον αξρομαι, fut. apropuat.

OFFERTOIRE, s. m. προσφορά, ας (ή).

OFFICE, s. m. service rendu à quelqu'un. Bon office, suepresia, as (1). Rendre un bon office à quelqu'un, τινά εὐεργετέω, ω, fut. riσω. Que de bons offices je lui ai rendus! όσα αὐτὸν εὐηργέτησα. Mauvais office, καχούργημα, ατος (τό). Rendre à quelqu'un de mauvais offices, tivà xaxoupyéw, $\tilde{\omega}$, ful. ήσω, ου κακῶς ποιέω, ῶ, fut. ήσω. [Devoir, fonctions, Ιργον, ου (τὸ). Faire l'office d'un autre, άλλότριον έργον ποιέω, ω. Faire son office, to xat-nuce notion, w, fut. now. Votre έν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Offensant office est de rester, σὸν έργον ἐστὶ μένειν dans les termes, δνειδιστικός, ή, όν. Répon- (μένω, fut. μενώ). || Charge publique, λαdre d'une manière offensante, δεριστικώς ομ τευργία, ας (ή): άρχή, ης (ή): τέλος, ους (τό). τουργίας είργω, fut. είρξω. || Cérémonie re- | δώσω. || L'occasion s'offre d'elle-même, προσdigiouse, λειτουργία, ας (h): lepoupγία, ας (h). Célébres l'office, ispoupque, a, fut. now. Pendant l'essice, Tev les en Teloupeiver (Telée, w, ful. teliow).

OFFICE, lieu où l'on serre les fruits, dépense, TOTALLION, OU (TO).

OFFICIAL, s. m. δ ίερὸς δικαστής, ου. OFFICIANT, s. m. leitoupyos, ou (6). OFFICIEL, ELLE, adj. abbevtuzóg, n. óv. OFFICIELLEMENT, adv. αὐθεντικῶς.

OFFICIER, v. n. célébrer l'office divin, λειτουργίω, ω, fut. ήσω : ἱερουργέω, ω, fut. ήσω: τὰ ὑρὰ τελέω, ὧ, ʃul. τελέσω, ου ῥίζω, fut. þiku.

OFFICIER, s. m. employé public, άρχων, οντος (¿). Officiers de justice, δικασταί, ων (ci). Officiers extraordinaires, ci extaxto, ev. || Commandant militaire, ἐκατόνταρχος, ου (δ). Officier supérieur, χιλίαρχος, ου (δ).

OFFICIEUSEMENT, adv. προφρόνως.

OFFICIEUX, EUSE, adj. θεραπευτικός, ή, όν. Soins officieux, θεραπεία, ας (ή). Mensonge officieux, τὸ εὐπρεπές ψεῦδος, ους. | Subst. Un officieux, un empressé, ὁ πολυπρά-קינפשי, סיסג.

OFFRANDE, s. f. προσφορά, ᾶς (ή): άναφορά, ᾶς (ή). Offrande consacrée dans un temple, ανάθημα, ατος (τὸ). Offrande déposée sur l'autel, ευμα, ατος (τὸ).

OFFRE, s. f. action d'offrir, προσφορά, ας (1). | Ce que l'on offre de faire ou de donner, ἐπάγγελμα, ατος (τὸ) : ἐπαγγελία, ας (4). C'est un ami qui vous fait cette offre, φίλου έστιν ή έπαγγελία. Faire une offre, έπαγγελλω, fut. αγγελώ, ου έπ-αγγελλομαι, fut. αγγελούμαι, acc. Accepter des offres, τά έπηγγελμένα δέχομαι, διι. δέξομαι.

OFFRIR, v. a. présenter, προσ-φέρω fut. mpou-oiow, acc. - à quelqu'un, rivi. Offrir des sacrifices à Dieu, ro Geo rac θυσίας άνα-φέρω, fut. άν-κόσω. Offrir le choix, The apears discour, ful. dwow, dat. Offrir ses services, sa bourse, την χρείαν, τὰ χρήματά τικ έπ-αγγίλλω, fut. αγγιλώ. Il offrit de le faire, routo musiv in-nyysidato. # S'offrie à la mort, aux dangers, to bavaru, tois moduνας έμαυτον παρα-Εάλλω, fut. δαλώ. Il s'est offert à Dieu comme une victime, tautor tu Θεφ θυσίαν παρ-ίδων (παρα-δίδωμι, fut. δονιθεκάπηλος, ου (δ).

πίπτει ὁ καιρὸς ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου (προσ-πίπτω. fut. miscouat). Bien des pensées s'offrent à mon esprit, πολλά μοι έπ-έρχεται (έπ-έρχομαι. fut. ἐπ-ελεύσομαι).

OFFRIR, mettre l'enchère, avr-uvioual, ouμαι, fut. ήσομαι, acc. Offrir davantage, τῆ τιμή υπιρ-δάλλω, fut. δαλώ. Adjuger au plus offrant, τῷ ὑπερ-δάλλοντι ἐπι-κπρύσσω, fut. ύξω . acc.

OFFUSQUER, ν. α. - la vue, τῆ όψει iπι-προσθίω, ω, fut. ήσω. Montague qui ossusque la vue, τὸ ἐπι-προσθοῦν ὅρος, ους. [] Au fig. Ossusquer l'esprit, την διάνωαν άμαυρόω, ω, fut. ώσω.

OH! interj. la. Oh! oh! Babai! Babaiak! OIE, s. f. oiseau, χήν, gén. χηνός (ό). Oie sauvage, άγριοχηνάριον, ου (τό). D'oie, צַיִּיִענּנכּב, סב, סע.

OIGNON, s. m. plante ou racine bien connue, πρόμωον ου πρόμιωον, ου (τό). Plant d'oignons, πομυών, ωνος (δ). Oignon sauvage, θύμως, ου (έ). | Racine bulbeuse, en général, βολδός, οῦ (δ). Petit oignon, βολδάριον, ου (τό). Oignon marin ou squilles, σχίλλα, ης (ή). || Tumeur aux pieds, φύμα, ατος (τὸ).

OIGNONIÈRE, s. f. χρομυών ου χρομμυών, œνος (δ).

OINDRE, ν. α. χρίω, fut. χρίσω, αcc. Oint d'huile, ελαίω κεχρισμένος, η, ον. j L'Oint du Seigneur, Xpioros, ou (6).

OING, s. m. graisse de cochon, σίαλος,

OISEAU, s. m. δρνις, ιθος (δ, \dot{n}) : au pl. όρνιθες, ων (οί, αί), σε όρνεις, εων (οί, αί). Petit oiseau, δρνίθιον, ου (τό). D'oiseau, δρνίθειος, α, ον. Marchand d'oiseaux, ορνιθοπώλης, ου (δ). Chasse aux oiseaux, δρνιθεθήρα, ας (ή). Chasseur aux oiseaux, δρνιθεθήρας, ευ (δ): δρνιθευτής, οῦ (δ). Chasser aux oiseaux, δρνεθεθηράω, ω, fut. άσω: δρνεθεύω, fut. εύσω.

OISEAU-MOUCHE, s. m. & (vouce TPOχίλος, ου.

OISELER, v. n. opweede, fut. edoce-

OISELEUR, s. m. δρνιθευττίς, οῦ (δ): όρ πουδήρας, ου (δ). Oiseleur qui prend des oiseaux avec des gluaux, ξευτής, οῦ (δ): καλαμευτής, οῦ (δ).

OISELIER, a. m. δρνιθοπώλης, co (δ):

(sous-ent. Téxm).

ές, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Inutile, superflu, περισσος, ή, όν (comp. ότερες, sup. ότατος) : ἀργός, ός, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Discours oiseux, άργολογία, ας (ή). Mot oiseux, τὸ παρ-έλκον ἡῆμα, ατος (partic. prés. de παρ-έλχω, fut. έλξω).

OISIF, IVE, adj. άργός, ός, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Être oisif, άργέω, ω, fut. row. Ils ne sont jamais oisis, codiv αύτοις άργειται.

OISILLON, s. m. opvibapiov, ou (Tò). OISIVEMENT, adv. άργῶς.

OISIVETĖ, s. f. ἀργία, ας (ή). Vivre dans l'oisiveté, ἀργία συζάω, ω, fut. ζήσω : ἀργός ων δια-τελέω, ω, fut. τελέσω.

OISON, s. m. χηνάριον, ου (τδ).

OLEAGINEUX, Ruse, adj. Daisons, RG. EG.

OLFACTIF, IVE, adj. δσφραντικός, τί, όν. OLIBAN, s. m. encens male, ò appar liδανωτός, ου (gén. άρρενος).

OLIGARCHIE, s. f. δλιγαρχία, ας (ή). OLIGARCHIQUE, adj. όλιγαρχικός, ή, έν. Le parti oligarchique, εἰ ὀλίγοι, Vivre sous un gouvernement oligarchique, όλιγαρχίομαι, εύμαι, fut. ηθήσομαι.

OLIVAISON, s. f. ελαιοτρυγητός, ου (δ). OLIVATRE, adj. DaiZwy, ousa, ov (partic. d'iλαίζω, fut. ίσω).

OLIVE, s. f. idaia, as (i). Huile d'olive, έλαιον, ου (τό). Marc d'olives, άμόργη, ης (ή). Récolter les olives, ελαιολογέω, ω, fut. now.

OLIVIER, s. m. thaia, as (i). Olivier sauvage, xitivoc, cu $(\delta, \dot{\eta})$: $\dot{\alpha}\gamma \rho \iota \epsilon \lambda \alpha (\dot{\eta})$. Olivier nain, χαμελαία, ας (ή). D'olivier, de bois d'olivier, exauvoc, n, ov. Fertile en oliviers, ελαιοφόρος, ος, ον. Rempli d'oliviers sauvages, κοτινοφόρος, ος, ov. Plant d'oliviers, ελαιόφυτον, ου (τὸ): ελαιών, ώνος (ὁ).

OLOGRAPHE, adj. όλόγραφος, ος, ον, G. M. Faire un testament olographe, τάς διαθήκας όλογραφέω, ω, fuh ήσω.

OLYMPE, s. m. "Ολυμπος, ου (δ). Les dieux de l'Olympe, οἱ ὀλύμπιοι, ων.

OLYMPIADE, s. f. δλυμπιάς, άδος (ή). OLYMPIQUE, adj. δλυμπιακός, τί, όν. παρ-ίημι, fut. παρ-ήσω.

OISELLERIE, s. f. ή όρνιθεθπρευτική, ής Jeux olympiques, ολύμπια, ων (τά). Vaincre aux jeux olympiques, ολύμπια νικάω, ω, OISEUX, Ruse, adj. paresseux, άργός, fut. ήσω. Vainqueur aux jeux olympiques. όλυμπιονίχης, ου (ό).

> OMBILICAL, ALE, adj. ὀμφάλιος, ος οπ α, ον. Cordon ombilical, δμφαλός, οῦ (δ). Le couper, τὸν όμφαλὸν τέμνω, ſul. τεμώ.

OMBRAGE, a. m. ozuá, ã; (i). Ces arbres nous présentent un agréable ombrage, ήδέως ήμας συ-σκάζει τὰ δένδρα (συ-σκάζω, fut. áco). | Au fig. Faire ombrage à la gloire de quelqu'un, τινὸς δοξη ἐπι-σκιάζω, fut. άσω. ου im-προσθέω, ω, fut. ήσω. Donner de l'ombrage à quelqu'un, lui inspirer des soupçons, six ύποψίαν τινὶ Ιρχομαι, fut. ελεύσομαι. Prendre de l'ombrage, ὑπόπτως έχω, fut. έξω. — de quelque chose, πρός τι.

OMBRAGER, v. a. ou-oxiale, fut. com, acc. Ombragé, ée, σύσκιος, ος, ον.

OMBRAGEUX, EUSE, adj. craintif, en parlant d'un cheval, δειλός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Défiant, en parlant des personnes, δύσπιστος, ος, ον: ταχύποπτος, ος, ον.

OMBRE, s. f. oxiá, aç (n), dans tous les sens du français. Donner de l'ombre, ouar παρ-ίχω, fut. έξω, dat. Couvrir de son ombre, ἐπι-σχιάζω, fut. άσω, acc. A l'ombre, ύπὸ τῆς σκιᾶς. Nourrir à l'ombre, σκιατροφέω, ω, fut. ήσω, acc. Etre en surele à l'ombre de sa vertu, ὑπὸ τῆς ἀρειῆς ἐν ἀκινδύνφ είμί, fut. έσαμαι. A l'ombre de leur pouvoir, ύπὸ τῆς αὐτῶν δυνάμεως. | Sous ombre de, κατά πρόσχημα, gén. Sous ombre de se désendre, προ-ισχόμενοι τὸ ἀμώνεσθαι (προ-ίσχομαι, ∫υι. προ-σχήσομαι: ἀμύνομαι, fut. άμυνουμαι). || Ombre de plaisir, ήδονής σκιά, ας (ή): ή έσκιαγραφημένη ήδονή, τις (partic. parf. passif de σκιαγραφίω, ω, ful. ήσω). Ombre de liberté, ελευθερίας δναρ, gén. όνείρατος (τὸ). N'avoir pas l'ombre du sens commun, εὐδ' ὄναρ ἀνθρώπινα φρενέω, ώ, fut. now. | Les ombres de la nuit, de la mort, δ τῆς νυκτὸς, τοῦ θανάτου σκότος, ου.

OMBRER, v. a. σκιά καὶ φωτὶ δια-πειχίλλω, *fut*. ιλώ.

OMBREUX, Euse, adj. σχιερός, ά, όν. OMETTRE, v. a. map-inpu, fut. mapήσω, acc. : παρα-λείπω, fut. λείψω, acc. Omettre de faire quelque chose, moracai re OMISSION, . f. παράλειψις, εως (ή).

OMOPLATES, s. f. pl. ωμοπλάται, ων (ai). ON, pron. indef. tic, gen. tivoc. On le blame généralement, πᾶς τις αὐτὸν ψέγει (ψέγω, fut. ψίξω). Qu'on ouvre la porte, αν-οιγίτω τίς την δύραν, ou en tournant par la seconde personne. dv-oigé tic the dupar (av-oige, ful. οίξω), Aristph. Qu'on appelle Plutus, τὸν Πλοῦτον έξω τις κάλει (impez. de καλίω, ω, ful. καλίσω), Aristph. Pourrait-on croire? tournez, qui croirait? τίς αν πιστεύσειε (πιστεύω, fut. súgw); Souvent on tourne par la troisième personne du pluriel. On dit, pari. Plus sousent encore par le passif. On le loue, tournes, A est loue, in-aireigai (passif d'in-aireu, w. fut. αίνέσω). On l'a vu venir, ωφθη έλθών (ωφθην, aor. 1er passif de δράω, ω, fut. όψομαι : ελθών, partic. aor. 2 d'exchai).

ONCE, s. f. corxia, as (1), G. M.

ONCLE, s. m. belog, ou (6). Oncle du côté du père, πατράδελφος, ου (δ). Oncle maternel, μητράδελφος, ου (ό).

ONCTION, s. f. action d'oindre, xpious, εως (ή). Extrême-onction, χρίσμα, ατος (τὸ). Douce persuasion, Hoc, out (to): meldi, out (h). ONCTUEUSEMENT, adv. μετά πειθούς.

ONCTUEUX, EUSE, adj. gras, γλίσχρος, α. ov (comp. orepos, sup. oratos). | Persuasif, meiστικός, ή, όν : πιθανός, ή, όν : πολύ τὸ ήθος Lywr, ousa, or (partic. d'izw, fut. Tw).

ONCTUOSITE, s. f. to Thioxpor, ou.

ONDE, s. f. flot, κύμα, ατος (τό). | Eau, ύδωρ, gén. ύδατος (τὸ). || Pli, repli, πτυχή, Ã6 (ħ).

ONDE, it, adj. qui forme ou imite des ondes, des plis, culoc, n, ov.

ONDEE, s. f. grande pluie, δμέρος, ου (δ). ONDOIEMENT, s. m. haptême donné sans les cérémonies ordinaires, ὁ άπλοῦς βαπτισμός, οῦ.

ONDOYER, v. n. flotter, former des ondes, xupairo, fut. avo. Ondoyer au gré des vents, reig defuerg reighar ou dea-reighar. ful. σεισθήσομαι : άνεμόςμαι, ούμαι, ful. ωθήσυμαι. | v. a. Baptiser sans cérémonie, απλώς βαπτίζω, fut. iow, acc.

ONDULATION, s. f. xupa, atos (12). ONDULATOIRE, adj. xuparceione, ne, ic. ONDULER, v. n. xupaires, fut. are.

ONEREUX, EURE, adj. βαρύς, εία, ύ (comp.

έστερος, sup. έστατος): άχθεινός, ή, όν (comp. orepoc, sup. oratec). Elie onereus pour quelqu'un, τινά βαρύνω, fut. βαρήσω.

ONGLE, s. m. δνυξ, υχος (δ). Bout des ongles, ακρωνυχία, ας (ή). Couper, rogner les ongles, ἀπ-ονυχίζω, fut. ίσω, acc. — à quelqu'un, πνά. Rognures d'ongles, ἐπογυγίσματα, ων (τà).

ONGLEB, s. n. piyos, ous (tò). Avoit l'onglée, τὰς χεῖρας ῥιγόω, ώ, fut. ώσω.

ONGLET, s. m. δνύχιον, ου (τδ).

ONGUENT, s. m. υπάλειμμα, ατος (τό): τὸ ὑπάλειπτον, ου. Appliquer un onguent sur la partie malade, τὸ νοσοῦν μόριον ὑπαλείφω, fut. αλείψω. Onguent émollient, μαλαγμα, ατος (τέ). Onguent corrosif, τό καυστικόν, οῦ.

ONOMATOPEE, s. f. δνοματοποιία, ας (1). ONTOLOGIE, s. f. οντολογία, ας (ή), G. H. ONYX, s. m. pierre précieuse, ovue, uxoc (δ). D'anyx, δνύχινος, η, ον.

ONZE, adj. numéral, ludian, indécl, Le nombre onze, ένδεκάς, άδος (ή). Onze fois, ένδικάκις. Onze cent, χίλια και έκατόν: έκατόν έπὶ τοῖς χιλίοις. Onze mille, ἐνδεκακισχιλιοι, αι, α.

ONZIEME, adj. ivôixatos, n, ov, Le onzième jour, τη ένδεκάτη. Qui vient ou se fait le onzième jour, évdexaraios, a, ev.

ONZIÈMEMENT, adv. ivdixator.

OPACITÉ, s. f. tò μη διαφανές, ους.

OPAQUE, adj. tournez par non transparent, οὐ διαφανής, ής, ές. Les corps transparents et les corps opaques, the diapava καί τὰ μή.

·OPERA, ε. m. τὸ λυρικὸν δράμα, ατος. OPERATEUR, s. m. chirurgien, χειρουργός, ου (δ). || Charlatan, άγύρτης, ου (δ).

OPÉRATION, s. f. ipyasía, as (i). Opération chirurgicale, χειρουργία, ας (ή). Opération de l'ame, i the fughe evépreia, ac-

OPERER, v. a. faire, exécuter, εργάζομαι, fut. άσεμαι, acc. Qui a opére ce changement en vous? τίς ταύτην την τροπήν σοι έν-ειργάσατο; Opérer des miracles, θαυματουργίω, ä, fut. now. || En termes de chirurgie. Op6rer un malade, yeipcupyée, e, fut. 4004 acc. | En termes de médecine. Le remède opère, φτιρος, ευφ. υτατος) : ἐπαχθής, ής, ές 'comp. | τὸ φάρμακον ἐν-εργεῖ (ἐν-εργίω, ω, ful. tou).

Etre affligé d'une ophthalmie, opéalman, &, fut. dow.

OPILATIF, IVE, ασή. Ιμφρακτικός, τί, όν. OPILATION, s. f. Europatic, sec (i).

OPILER, v. a. ip-ppason, fut. ppako, acc. OPINER, v. n. dire son avis, the graphy άπο-φαίνομαι, fut. φανούμαι. Opiner en faveur de quelqu'un, επέρ τους λέγω, fat. λέξω οι έρω. L'opinant, ὁ λέγων, αντος (partic. de λίγω). Opiner à la mort, θάνατόν τινος κατα-γινώσκω, fut. γνώσομαι. Opiner à la paix, ὑπὲρ τῆς εἰρήνης λόγους ποιέομαι, cupat, fut. nocuat.

OPINIATRE, adj. entêté, abbádne, ne, eç (comp. έστερος, sup. έστατος). Être opiniatre, aubadus inu, fut. itu, ou dia-xentat, fut. κείσομαι. Se montrer opiniatre, αύθαδίζομαι, fut. isonat, ou αὐθαδιάζομαι, fut. άσομαι. | Fermelé opiniatre, ισχυρογνωμοσύνη, ης (ή). Courage opiniatre, καρτερία, ας (ή). Maladie opiniatre, ή χρονία νόσος, ου. Combat opiniâtre, ή χαλεπή μάχη, ης.

OPINIATRÉMENT, adv. αὐθαδώς : Ινστατικώς. Résister opiniatrément à la force, πρός το πράτος αύθαδίζομαι, fur. ίσομαι. Disputer opiniatrement, ivoτατικώς δια-μάχομαι, fut. payiocpai. Soutenir opiniatrement, &ισχυρίζομαι, fut. ίσομαι, acc.

OPINIATRER, v. a. είς αὐθαδίαν προ-άγω, fut. άξω, acc. | S'opiniatrer, αὐθαδιάζομαι, fut. άσομαι : αύθαδίζομαι, fut. ίσομαι. S'opiniåtrer dans son sentiment, τη δοξη αύθαδώς έμ-μένω, fut. μενώ. S'opiniatrer à saire quelque chose, ποιών τι δια-τελίω, ω, fut. τελίσω.

OPINIATRETE, s. f. autadia, ac (1). OPINION, s. f. avis, younn, no (n). Dire, xposer son opinion, την γνώμην τίθεμαι, εί. θήσομαι, ου άπο-φαίνομαι, fut. φανουμαι, ου άπο-δείχνυμαι, fut. δείξομαι. Quelle st votre opinion sur cette affaire? πίνα περί τούτου γνώμην έχεις (έχω, fut. έξω); τί περί τούτων γινώσκεις (γινώσκω, fit. γνώσομαι); τί σα δικεί ταυτα ου περί τούτων, ου simpleent ri voi dexei (dexim, m, fut. dofim); L'armée tait dans l'opinion que les ennemis étaient détruits, δ στρατός ούτως είχε την γνώμην ώς

OPHTHALMIE, e. f. δφθαλμία, ας (π). | μετα-γινώσιω, fut. γιώσομα. Être d'une opinion contraire, τουναντίου γινώσκω, ful. γιώσομαι. Dans mon opinion, ώς έγω γενώσεω: Kat' šuito grajumo : šuoi šauto (infin. de čama, ω, fut. δαω).

> Orinion, persuasion, eroyance, &fa, & (গ্ন). Résister au torrent des fausses opinions, Tais paukais dokais avr-ige, fid. and-the. Avoir une fausse opinion,, οὐκ ἀρθῶς δακίω, ῶ, fut. δόξω. ∦ Estime qu'on fait de quelqu'un, δέξα, ης (ή). Donner de soi bonne opinion, καλήν έμαυτου δύξαν παρ-έχω, fut. έξω. Π donna la plus haute opinion de sa justice, την μεγίσταν δόξαν αύτῷ παρ-εσπεύασεν είς τὰν δικαιεσύνην (παρα-σκευάζω, fut. άσω). Sarpasses l'opinion qu'on a de vous, peiceva the sautes δόξης πράσσε (πράσσω, fut. πράξω). J'ai elê trompé dans l'opinion que j'avais de vous, δι-ήμαρτον της δοξης ήν είχον περί σοῦ (διαμαρτάνω, fut. αμαρτήσομαι : έχω, fut. Εω). Concevoir de quelqu'un une bonne, une manvaise opinion, καλώς, ή κακώς περί τενος δεξάζω, fut. écu. Aveir de soi trop bonne opinion, μείζον τοῦ δέοντος φρονέω, ῶ, ful. τόσω. Tamb il a une haute opinion de lui-même, TALκούτον έφ' έαυτφ φρονεί. Avoir une humble opinion de ses talents, περί έμαυτου ταπεινά φρονέω, ω.

OPIUM, s. m. Smer, ou (18).

OPOBALSAMUM, s. m. δπιδάλοσμον, ω (τό). OPPORTUN, THE, adj. evecupos, os, or (comp. ότερος, sup. ότατος). Temps opportun, εύκαιρία, ας (ή) : καιρός, οῦ (δ). En temps opportun, έν καιρφ.

OPPORTUNITE, s. f. sůzaspía, as (t).

OPPOSER, v. a. avri-ribnui, ful. avriθήσω, acc. : ἀνδ-ίστημι, ful. ἀντι-ετήσω, acc. : άντι-τάσσω, fut. τάξω, αος. — une chose à une autre, ri rivi. Opposer la force à la force, aver-bialouan, fut. acomm. — la ruse à la ruse, avri-regivéchai, sipai, fut. nochai. ου αντι-τεχνάζω, fut. άσω. | S'opposer à, ard-lotauxi, fut. arti-othogiai, dat. : irartióquai, ουμαι, fut. ωθήσομαι, dat. : άντ-ερείδω, fut. ερείσω, dat. S'opposer au passage, πρὸς τὰν πάροδον ά.θίσταμαι, fut. άνει-στήσομαι. S'opposer au vœu général, πρὸς Επαντας άντι-τείνω, ful. τενώ, cudity non cura τα των πολεμίων. Je tiens ou avs-ωχω, sut. ωξω. S'opposer à ce que, toujours à mon opinion, της αυτής γνώμης κωλύω, fut. ύσω, avec l'acc. ou le que react έχεμαι, fut. έξομαι. Changer d'opinion, tranché. Je m'opposeis seul à ce que vous

fissicz rien contre les lois, μόνος ήναντικύμην **δμίν μηδέν ποιείν παρά τους νόμους (έναντιόςμαι,** ούμαι, fut. ώσομαι : ποιίω, ω, fut. ήσω), ή όπτική, ής (ή), sous-ent. τέχνη. Plut. | Opposé, ée, evavrios, a, ov (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Ils nous sont opposés, κατά τάναντία ήμιν είσι. Choses entièrement opposées les unes aux autres, rà la mavrie άλλήλοις άντι-κείμενα (άντί-κειμαι, fut. κείσομαι) ου άντικειμένως έχοντα (έχω, fut. έξω).

OPPOSITE, s. m. to evantion, ou. A Popposite, εξ έναντίας. Etre situé à l'opposite, avri-xeipai, fut. xeisopai, dat.

OPPOSITION, s. f. action d'opposer, de mettre en regard, ἀντίθεσις, εως (ή). || Résistance, evartiwois, ews (1). || Obstacle, evartiwha, ατος (τό). || Ceux qui font de l'opposition, ci έναντιούμενοι, ων (partic. δέναντιόςμαι, ούμαι, fut. whise pat): of evartice, wv. | En termes de droit, diamopsia, as (n). Former ou mettre opposition, δια-πορεύομαι, fut. εύσομαι.

OPPRESSER, v. a. dγχω, fut. dγξω, acc. Etre oppressé, avoir la respiration oppressée, δυσπνοίω, ω, fut. ήσω: ἀσδιμαίνω, fut. avo.

OPPRESSEUR, s. m. τύραννος, ου (δ). OPPRESSIF, IVE, adj. TUPAVVIKOS, n. dv. OPPRESSION, s. f. action d'opprimer, xάκωσις, εως (ή). Ître sous l'oppression, gémir sous l'oppression, πιεζομαι, fut. πιεσθήσφιαι. | Difficulté de respirer, δύσπνοια, ας (ή).

OPPRIMER, v. a. xaxów, w, fut. wow, acc. : πιζω, fut. πίσω, acc. Opprimé successivement par les grands, ὑπὸ τῶν ἀεὶ δυναστῶν πιεσθείς, eica, év.

OPPROBRE, s. m. dveidog, oug (tò). Couvrir, accabler d'opprobres, κατ-ονειδίζω, fut. iow, acc. Être l'opprobre de sa patrie, την πολιν δνείδει περι-δάλλω, fut. δαλώ.

OPTATIF, s. m. n edutiun, ng (sous-ent. έγκλισις). Α l'optatif, εὐκτικῶς.

OPTER, v. n. αἰρίομαι ου προ-αιρίομαι, εύμαι, fut. αιρήσομαι, acc. — pour quelque chose, re, sans préposition. Opter entre deux choses, tournez, avoir le choix, τοιν δυείν την Kipsow tou, fut. tou.

OPTIMISME, s. m. τὸ πάντα τὶς βέλτων τρέπει» (infin. de τρέπω, fut. τρέψω).

OPTIMISTE, s. m. qui voit tout en bien, δ πάντα είς βέλτιον τρέπων (partic. de τρέπω, Jet. ආණුක්.

OPTION, s. f. aiperic, ewc (i).

OPTIQUE, adj. ontixos, n, ov. | Subst.

OPULEMMENT, adv. πλουσίως : ἀφθόνως. OPULENCE, . f. πλούτος, ου (δ): ἀφθονία, ας (ή). Être dans l'opulence, πάντων εύπορέω, ω, fut. ήσω : πάντων άφθενία περιβ-ρίω ου περιβ-βίομαι, fut. βυήσομαι. Être pauvre au milieu de son opulence, ἐν πάντων ἀφθονία πτωχεύω, fut. εύσω.

OPULENT, ENTE, adj. πλούσιος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : Εφθονος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): πολυχρήματος, ος, ον : ὑπερπλούσιος ομ ὑπέρπλουτος, ος, ev. Maison opulente, ή εύπλουτος είκία, ας. Être opulent, πλουτέω, ω, fut. ήσω. Être très-opulent, ύπερ-πλουτέω, ω, fut. ήσω.

OPUSCULE, s. m. συγγραμμάτιον, ου (τό). Opuscule en vers, ποιημάτιον, ου (τὸ).

OR, s. m. mėtal, ypuros, ou (i). D'or, qui est en or, χρυσούς, ή, ούν. Vase d'or, ornements d'or, χρυσώματα, ων (τά). | Monnaie, χρυσίον, ου (τό). Un peu d'or, χρυσίδιον, ου (τό). Acheter au poids de l'or, χρυσίου άντι-σταθμίζω, fut. ίσω, dat. Chose qui vaut de l'or, πράγμα χρυσίου τημιώτερον, ου (18). | Au fig. Vers d'or de Pythagore, Πυθαγόρου τα γρυσά έπη, ών. Affaire d'or, τό πολυκερδές πράγμα, ατος.

OR, conj. dans les raisonnements, di, après un mot. | Dans les narrations, di ou μέν τον après un mot. Or il advint, έγένετο δέ (aut. 2 de γίνομαι, sul. γενήσομαι). Or il disait, & utv our therer (imparf. de herw; fut. λέξω ou έρω). ∥Or çà, εία.

ORACLE, s. m. prédiction, χρησμός, οῦ (δ). Oracle rendu en prose, λόγιον, ου (τὸ). Rendre un oracle, χράω, ω, fut. χρήσω .: μαντεύομαι, fut. εύσομαι. Rendre des oracles obscurs, άμφιλοξα μαντεύομαι, ful εύσομαι, dut. || Lieu où l'on rend des cracles, yonornριον, συ (τό): μαντείον, σο (τό). Consulter l'oracle, τῷ διῷ χράφιαι, ώμαι, fal. χρήσοum. L'oracle répondit que, eyoroba, infin. Il se retira saus avoir obtenu une réponse de l'oracle, approtoς in-ñale (an-έρχομαι, ful. ελεύσομαι), Athén. || Écouter quelqu'un comme un oracle, trei to parreis ypacper, upar, ful. χρήσεμαι. Regardez cette réponse comme un oracle, buir arranguedande raura (xenopuedia,

a, fut. now), Plat. Etre l'oracle de son temps, tournes, pouvoir beaucoup par son crédit', τῷ ἀξιώματι πλαΐστον ἰσχύω, fut. ύσω: ly μεγίστο άξιώματί είμι, fut. Ισομαι.

ORAGE, s. m. χειμών, ώνος (δ). Il fait de l'orage, χειμάζει, fut. άσει. Être battu par l'orage, xeiuz'ouxi, fut. aodiocuai. | Au fig. Conjurer l'orage, tournez, écarter le malheur, την μέλλουσαν συμφοράν άπο-τρέπω, fut.

ORAGEUX, muse, adj. aellaidne, ne, ec. Mer orageuse, ή χυματώδης θάλασσα, ης. Temps orageux, χειμών, ωνος (δ). | Au fig. Dans les temps orageux de Rome, iv ταίς της 'Ρώμης ταραχαίς.

ORAISON, s. f. discours, λόγος, ου (δ).

M Prière, củy n , no (n).

ORAL, ALE, adj. Tradition orale i Sia λόγων παράδοσις, εως.

ORALEMENT, adv. ἀπὸ στόματος.

ORANGE, es, adj. xpóxivos, n, ov : xpoxeelonis, nic, ic.

ORANGE, s. f. τὸ χρυσοῦν μτίλον, ου. ORANGER, s. m. ή χρυσή μπλία, ας.

ORANGERIE, ε. f. ή των φιλοθέρμων φυτών άπεθήκη, ης.

ORATEUR, s. m. phrosp, opoc (6). Habile orateur, βήτωρ δεινός, co. Parler en orateur, ξητορεύω, fut. εύσω.

ORATOIRE, adj. phropuos, n, ov. Art oratoire, h βητορική, ης (sous-ent. τέχνη).

ORATOIRE, s. m. chapelle, vaidiov, ou (rò). ORATOIREMENT, adv. βητορικώς.

ORBE, s. m. κύκλος, ου (δ).

ORBICULAIRE, adj. χωκλοφερής, ής, ές. ORBICULAIREMENT, adv. xuxindiv.

ORBITE, s. m. - des planètes, περίεδος, cu (ή). | - de l'œil, πείλωμα, ατος (τό). Yeur qui sortent de leur orbite, yeux gros et saillants, οφθαλμοί κυλοιδιώντες, ων (ci).

ORCANETTE, s. f. plante, ancousa, no (n). ORCHESTRE, s. m. δρχήστρα, as (ή). ORCHIS, s. m. plante, caruptou, ou (rc). ORDINAIRE, adj. accoutume, ouvilone, ne, ες (comp. έστερος, sup. έστατος) : εἰωθώς, υία, ός (partic. d'είωθα). Cela est ordinaire, τούτο Tiveodat piket (Tivopat, Jul. Terrischat : piken, w, ful. now). | Vulgaire, commun, médiocre,

naires, οἱ τυχόντις, ων. Prudence qui n'est pas ordinaire, σύνεσις εύχ ή τυχούσα, τε.

ORDINAIRE, s. m. coutume, to ciadoc, otec. C'est l'ordinaire de Paul, είωθε τεῦτο τῷ Παύλο (sĩwba, parf. de l'inusité ibw). C'est l'ordinaire des tyrans, έδις καθ-έστηκε τοις τυράνvois (xad-io-apai, fut. xara-orisopai). Agir à son ordinaire, το είωθος δια-πράσσεμαι, ful πράξομαι. Contre l'ordinaire, παρά το είωθος. [Dépense journalière, dianta, no (i). Avoir un petit ordinaire, εὐτελῶς διαιτάςμαι, ῶμαι, ʃut. nocual.

ORDINAIREMENT, adv. τὰ πολλά : ώς τά πολλά. Cela se fait ordinairement singl, ούτως είωθεν σε ούτω φιλεί ταῦτα γενέσθαι (είωθα, sans futur : pilio, &, fut. how : firepat fut. γενήσομαι).

ORDINAL, ALE, adj. τακτικός, τί, όν, G. M. ORDINATION, s. f. xespotovia, ac (1)

ORDONNANCE, s. f. disposition, diáratic, εως (τί). || Règlement, διάταγμα, ατος (τό). Régler par une ordonnance, δια-τάσσω, fut. τάξω, ου δια-τάσσομαι, fut. τάξομαι, acc. Désendez par une ordonnance qu'on agisse ainsi, δια-τάσσου μηδενί τοῦτο έξ-είναι ποιείν (έξ-εσπ., ful. iξ-iσται: παίω, ω, ful. ήσω), Synés.

ORDONNATEUR, s. m. tournez par le verbe. ORDONNER, v. a. mettre en ordre, diaτάσσω, fut. τάξω, αcc.: δια-τίθημι, fut. διαθήσω, acc. Ordonner un festin, τὰν εδωχίαν παρα-σχευάζω, fut. άσω. Bien ordonné, εύτακτος, ος, ον : εὐδιάθετος, ος, ον. Mal ordonné, άτακτος, ος, εν : άδιάτακτες, ος, εν. || Donner un ordre, προσ-τάσσω ου έπι-τάσσω, ful. τάξω, acc. : παρ-αγγέλλω, ful. αγγελώ, acc. Ordonner quelque chose à quelqu'un, τί τινι. - des choses impossibles, μιίζω 🕯 κατά δύναμιν προσ-τάσσω, fut. τάξω. Faire ce qui est ordonné, τὰ προσ-τεταγμένα ποιέω, ω, fut. πσω. Ordonner à quelqu'un de venir, έλθειν τινα κελεύω, fut. εύσω. Qui yous l'a ordonné? ric es ixienes, Le ciel n'en a pas ainsi ordonne, εὐκ έδεξε ταῦτα θεοίς (δικέω ū, fut, δίξω).

ORDONNER, admettre aux ordres sacrés, yeuporovies, e, fut. now, acc. Etre ordonne prêtre, lepeus άπο-δείχνυμαι, fut. δειχθέσομαι.

ORDRE, s. m. arrangement, τάξις, ιως (ή). μίτριος, α, ον: τυχών, οῦσα, ον (partic. de Bel ordre, εὐταξία, ας (ή). Qui est en erdre, τυγχάνω, fut, τεύξομαι). Les hommes ordi- εύτακτος, ος, ον. Mettre en ordre, δια-τάσεις,

fut. τάξω, acc. Rien n'est en ordre dans la | ηκοίω, ω, fut. ήσω. Avoir l'oreille fine, maison . iv οἰχία ἀδιάτακτα πάντα. Marcher en ordre, iv τάξει χωρίω, ω, fut. ήσω. Ranger en ordre de bataille, παρα-τάσσω, fut. τάξω, acc. Avec ordre, τεταγμένως. Par ordre, έξης: καθεξής : έφεξής. Écrire sans aucun ordre, τὸ σύγγραμμα είς οὐδεμίαν σύνταξιν συν-τάσσω, fut. τάξω. || Ordre dans la conduite, εὐταξία, ας (ή). Avoir de l'ordre, εὐτακτέω, ω, fut. ήσω. N'avoir pas d'ordre, άτακτίω, ω, fut. ήσω. Homme qui n'a pas d'ordre, ὁ άτακτις άνήρ, gén. ἀνδρός. Mettre ordre à ses affaires, τά οίκοι εὐ δια-τίθεμαι, fut. δια-θήσομαι.

Ondre, classe de citoyens, τάξις, εως (ή). L'ordre des chevaliers, h lamur rafic. [Ordres sacrés, ή ispatiun τελείωσις, εως.

Ordre, commandement, πρόσταγμα, ατος (τὸ): παράγγελμα, ατος (τὸ). Donner ordre de faire une chose, ποιείν τι προσ-τάσσω ου έπι-τάσσω, fut. τάξω. Le sage ne doit pas recevoir d'ordres, il doit en donner, οὐ δεῖ ἐπι-τάσσεσθαι τὸν σοφὸν, άλλ' ἐπι-τάσσειν, Aristt. Il nous a donné l'ordre exprès de venir, διαβρήδην ήμας ελθείν έπέλευσεν (έρχομαι, fut, έλεύσομαι : πελεύω, fut. εύσω). Je l'ai fait par votre ordre, σεῦ κελεύσαντος ου υπό σου κελευόμενος έπραξα (πράσσω, fut. πράξω). Suivre les ordres de quelqu'un, τοίς προσ-τασσομένοις πείθομαι, fut. πείσομαι, ου πειθαρχίω, ω, ζαι. ήσω, ου υπ-ακούω, fut ακούσομαι. Qui agit sans ordre, ἀκίλευστος, ος, ον : αὐτοχελευστος, ος, ον. Par l'ordre du ciel, beober.

ORDURE, s. f. saleté, ρύπος, ου (δ). || Balayure, κάθαρμα, ατος (τό). | Obscénité dans le langage, αἰσχρολογία, ας (ή).

ORDURIER, IERE, adj. - dans ses paroles, αίσχρολόγος, ος, ον. - duns ses actions, αίσχροτ οιός , ός , όν.

ORBADES, s. f. pl. nymphes, coerádec, wy (ai).

ORBILLARD, ARDR, adj. μεγάλα τὰ ὧτα έχων, ουσα, ον (partic. d'έχω, fut. έξω), Poll. OREILLE, s. f. ous, gen. wros (to). Les oreilles, τὰ ὧτα, ων : αἱ ἀκοαί, ὧν. Petite oreille, ἀπίον, ου (τὸ) : ἀτάριον, ου (τὸ). Bout de l'oreille, τὸ ἄκρον οὖς, gén. ὼτός. Lobe de l'oreille, προλόθιον, ου (τό). Mal d'oreille, ώταλγία, ας (ή). Dresser les oreilles, δρθον εδς έστημι, jut. στήσω. Parler à l'oreille, είς Rabattre de son orgueil, τὸ φρόνημα ανεδς τι λέγω, fut. λέξω. Dureté d'oreille, ίημι, fut. αν-ήσω : του φρονήματος έκ-πίπτω, δυνακεία ας (1). Avoir l'oreille dure, δυσ- fut. πεοεύμαι.

εὐηχοίω, ω, fut. ήσω. Prêter l'oreille à. ύπ-ακούω, fut. ακούσομαι, dat. Prêter l'oreille aux flatteurs, τοις χολαχιύουσι τὰ ότα δίδωμι. fut. δώσω. Fermer l'oreille à, άνηκουστίω, ű, fut. ήσω, gén. Boucher les oreilles, τὰ ὧτα άπο-φράσσω, ful. φράξω, ου άπο-δύω, ful. εύσω. Rompre les oreilles, ώτοκοπίω, ω, fut. ήσω, acc. Ce bruit est venu à nos oreilles, είς άκοὰς τὰς ήμετέρας ήλθε τοῦτο (loyonat, fut. iliúochat). Plaisir de l'oreille, τὸ τῆς ἀκοῆς ἡδύ, έος. Flatter l'oreille, τὰς ἀκεὰς ἐν-κδύνω, fut. υνῶ. Chose qui sonne mai à l'oreille, απρόαμα χαλεπόν, οῦ (τὸ).

OREILLER, s. m. προσχεφάλαιον, ου (τέ). OREILLETTE, s. f. ention, ou (to).

OREILLON, s. m. παρωτίς, ίδος (ή).

ORFÉVRE, s. m. χρυσοχώς, ου (¿).

ORFÉVRERIE, s. f. n zpootezcinn, nc. Boutique d'orsévrerie, pouscyceiev, eu (tè). Travailler en orsevrerie, χουσοχοίω, ω, fut. ήσω.

ORFRAIE, s. f. oiseau, φήνη, τις (ή).

ORGANE, s. m. partie du corps, opyaνον, ου (τὸ). || Voix, φωνή, ῆς (ἡ). || Entremise. Par l'organe de quelqu'un, διά τινος.

ORGANIQUE, adj. δργανικός, ή, όν.

ORGANISATION, s. f. arrangement, &dταξις, εως (ή). | Arrangement des parties du corps, διεργάνωσις, εως (ή). || Constitution physique, φύσις, suc (ή).

ORGANISER, ν. α. δια-τάσσω, fut. τάξω, acc. : δια-τίθημι, fut. δια-θήσω, acc. Bien organise, εὐδιάθετος, ος, ον.

ORGANISTE, s. m. qui fait des orgues, όργανοποιός, οῦ (ό). | Qui en joue, ψάλτης, co (¿).

ORGE, s. f. xpidri, ng (ri). D'orge, xpiδινός, ή, όν. Qui se nourrit d'orge, κριθοφάγος, ος, ον. Farine d'orge, άλφιτον, ου (τό).

ORGIES, s. f. pl. όργια, ων (τά). Célébrer les orgies, ὀργιάζω, fut. άσω.

ORGUE, s. m. Orgues, s. f. pl. δργανον, ου (τὸ).

ORGUEIL, s. m. ὑπερηφανία, ας (ή): φρόνημα, ατος (τό). Noble orgueil, τὸ εὐπρεπές φρόνημα, ατος. Etre enflé d'orgueil, τῷ φρονήματι δηκόρμαι, οῦμαι, ful. ωθήσομαι. og, ov (comp. isterog, sup. istatog). Ètre orgueilleux, beepropaveuchat, fut. evochat. Il devint si orgueilleux que, είς τωσεύτον τίνθεν umspropavias wore, infin. (toxsual, ful. ileisupal).

ORIENT, s. m. dvaroln, nc. (n). Du côlé de l'orient, πρὸς έω. Pays situés à l'orient, τά πρὸς ίω (sous-ent. μέρη, ων).

ORIENTAL, ALE, adj. dvertokusić, vi, ov. Les Orientaux, οἱ τὰ πρὸς τω οἰχεῦντες, ων.

ORIENTER, v. a. tourner vers l'orient, πρὸς τω τρίπω, fut. τρίψω, acc. | S'orienter dans sa marche, la diriger & après l'inspection du ciel, την δόδον άπο του ούρανου σκοπόω, w, fut, now. | S'orienter, au fig. reconnaître l'état des affaires, the the mangeator eracie έξ-ετάζω, fut. άσω.

ORIFICE, s. m. στόμα, ατος (τό).

ORIFLAMME, s. f. i Backeri onpaia, ac. ORIGAN, s. m. plante, epiquev, ou (Te). ORIGINAIRE, αφ. γεγονώς, υία, ός (partic. parf. de giropat, fut. gerisopat). — d'un pays, έχ τινος χώρας. Il est originaire de l'Attique, άπὸ τῆς Άττικῆς Ελκιι τὸ γίνος (Ελκι, ful. ελξω). Originaire de Syrie, tournez, Syrien de naissance, Σύρος τὸ γένος.

ORIGINAIREMENT, adv. κατ' ἀρχάς.

ORIGINAL, ALE, adj. primitif, appironac, a. ov. Pièce originale, τὸ ἀρχέτυπον, αυ. | Qui ne ressemble qu'à sei-même, idroquée, ne, se : idroτροπος, ος, ον. Esprit original, ή έπινοκτική δύναμις, εως. Traiter un sujet d'une manière eriginale, xarvos re det-ipyquae, ful. elevcount. || Subst. Un original, un fantasque, un bizarre, o δύσκολος ανήρ, gen. ανδρός.

ORIGINAL, s. m. premier type, to doxitumov, ou. Il vient en seconde ligne, comme la copie après l'original, èς ἀπίγραφος έξ άρχετύπου δευτερεύει (δευτερεύα , fiel. εύσω), Diog. Laert.

ORIGINALEMENT, adm xxxvoropes.

ORIGINALITE, s. f. chose originals, καινοτομία, ας (ή). Qui vise à l'originalité, rativoropos, os, ov. | Bizarrerie de caractère, Sponedia, as (1).

ORIGINA, a. f. dorn, ne (n). Des l'oriάρχομαι, fut. άρξομαι. Telle fut l'origine de δρφανία, ας (1).

ORGUETLLEUSEMENT, αd. ὑπερπφάνως. mes malheurs, ἀπὸ τούτου αἱ έμαὶ συμφτραὶ ORGUEILLEUX, ευσε, αδί. ὑπερτόφανες, τρέπιντο. | Tirer son origine de quelqu'un, έχ πίνος γίνομαι, fut. γενήσομα. Il tire son origine des patriciens, έχ των εὐπατρίδων τὸ γένες ελικι (εικο, fut. D.Lo). D'une noble origine, εὐγενής, ής, ές. D'une basse origine, άγενές, κς, ές. || Origine d'un mot, το έτυμον, ου : ἐτυμιολογία, ας (ή).

ORIGINEL, ELLE, adj. δ, ή, τὸ έξαρχτζο indécl. : άρχικός, ή, όν : ξμφυτος οκ σύμφυτος. ος, ev. Peche original, ή προπατορικά αμαρτία, ας, G. M.

ORIGINELLEMENT, ade. mpomatopusis.

ORIPKAU, s. m. ὀρείχαλκος, αι (δ). ORME, s. m. arbre, melia, ac (i). D'orme, mreheivec, n, ov.

ORMEAU, s. m. jeune orme, aralia, ac (1).

ORNE, a. m. arbre, βουμελία, a: (i). ORNEMENT, s. m. xóquec, ou (¿): xóσμαμα, ατος (τό): άγαλμα, ατος (τό). Être l'ornement de, xcouis, s, ful. nou, acc.: κόσμον φέρω, fut. ασω, dat. Ornement superfin, xoupos, ou (6). Charger d'ornements superflus, xoppion, a, fut. oco, acc. Déshonorer l'histoire par des ornements supersius, τοις καλλωπίσμασι την ίστορίαν αίσχύνω, fut. υνώ. || Ornements du stile, σχέματα, ων (τά) : σχηματισμοί, ων (ci). Stile charge d'ornements, à ayar iogripatiopière dific, εως (partic. parf. passif de σχηματίζω, fal. ice). Sule dénué d'ornements, à excluéreeres like, ems.

ORNER, v. a. xoopie, &, ful. now, acc. Orner un discours de pensées brillantes, λαμπραίς διακίαις του λόγου σχηματίζει, fee. ίσω. Isocrate cherche trop à orner son stile, τούς σχηματισμούς και την καλλιέποιαν έκ παντὸς διώκει ὁ Ἰσοκράτης (διώκα, fut. διώξομαι).

ORNIERE, s. f. TROUTE, E. (1).

ORPAILLEUR, s. m. χρυσολέγος, α (å). ORPHELIN, a. m. INE, a. f. epparoc. ή, όν. D'orphelin, άρφανικός, ή, ών. Etre orphelin, epparetiquat, ful. eusquat. Rendre crpbelin, έρφανίζω, fut. ίσω, acc. : έρφανόω, gine, ἀπ' ἀρχῆς. Dans l'origine, τὰν ἀρχάν. ω, fut. ώσω, αcc. Elever un orphelin, Tirer son evigine d'une chose, ἀπό τινος παϊδα δρφανεύω, fut. εύσω. État d'orphelin, # Plante, τηλέφιον, ου (τὸ).

ORTEIL, s. m. doigt du pied, & του ποδός δάκτυλος, ou simplement δάκτυλος, ου (δ). Gros orteil, ό του ποδύς μέγας δάκτυλος, ου.

ORTHODOXE, adj. δρθόδεξος, ος, Bire orthodoxe, όρθοδοξίω, ω, fut. ήσω.

ORTHODOXIE, s. f. optrodeția, ac (i). ORTHOGRAPHB, s. f. δρθογραφία, ας (ή). ORTHOGRAPHIE, s. f. δρθογραφία, ας (ή). ORTHOGRAPHIER, v. a. δρθογραφέω, ω, fut. now.

ORTIE, s. f. plante, auahnon, no (i). ORTOLAN, s. m. oiseau, κεγχρίς, ίδος (ή). ORVALE, s. f. plante, δρμινον, ου (τὸ). ORVIETAN, s. m. onplocui, no (n). Marchand d'orviétan, ἀγύρτες, ου (δ).

OS, s. m. δστοῦν, οῦ (τὸ). Petit os, δστάplov, ou (tò). | Montrer les os, être maigre, οστοφανέω, ω, fut. ήσω. Il n'a que la peauet les os, αὐτῷ λοιπὰ τὰ όστᾶ καὶ τὸ δέρμα. OSCILLATION, s. f. ταλάντωσις, εως (ή). OSCILLATOIRE, adj. ἀμφιβρεπής, ής, ές: άμφιβροπος, ος, ον.

OSCILLER, v. n. Talaytoomat, oumat, fut. obisopat : radavteúchat, fut. subisopat.

OSB, tx, adj. Assez osé pour, sic route τολμης προ-εληλακώς, υία, ός (partic. parf. de προ-ελαύνω), ώστε, avec l'infin.

OSEILLE, s. f. plante, oξαλίς, ίδος (1). OSER, ν. α. τολμάω, ω, fut. ήσω, acc.: θαρρίω, ω, fut. ήσω, acc. Il n'ose pas s'approcher, οὐ τολμά γενέσθαι πλησίου (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Homme à tout oser, ραδιούργος, ου (δ).

OSIER, s. m. arbrisseau ou branche d'arbrisseau, λύγος, σο (δ). D'osier, λύγινος,

OSSBLET, s. m. petit os, δστάριον, ου (το). || Osselet qui sert à jouer, αστράγαλος, ου (δ). Petit osselet, ἀστραγαλίσκος, ου (δ). Jouer aux osselets, άστραγαλίζω, fut. ίσω. Jeu des osselets, ἀστραγαλισμός, οῦ (ό).

OSSEMENTS, s. m. pl. dotă, wv (tà). Ramasser des ossements, δστολογίω, ω, fut. ήσω. OSSEUX, ruse, adj. δοτώδης, ης, ες. Qui est d'une nature osseuse, δοτοφυής, ής, ές. OSSIFICATION, s. f. tournez par le

OSSIFIER, ν. α. εἰς ὀστοῦν μετα-δάλλω, [(δ) : σκιμπόδιον, ον (τὸ).

ORPIN s. m. minéral, ἀρσενικόν, οῦ (τὸ). ful. δαλῶ, acc. : ὀστρακόω ου ἀπ-οστρακόω, w, fut. wow, ace.

OSSIFRAGUE, s. m. oiseau, winn, nc (4). OSSU, τκ, adj. δστώδης, ης, ες.

OSTENSIBLE, adj. φανερός, ά, όν : προφανής, ής, ές. Motif ostensible, πρόφασις, εως (ή): σχήμα ου πρόσχημα, ατος (τό).

OSTENSIBLEMENT, adv. φανερώς.

OSTENTATION, s. f. inide: Eig, ewg (7). Faire ostentation de, im-deixvouat, fut. deiξομαι, acc. Ostentation fastueuse, χόμπος, ου (δ). Faire ostentation de ses forces, τῆς δυνάμεως ἐπίδειξιν ποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Plein d'ostentation, πομπώδης, ης, ες: κομπαστικός, ή, όν. Avec ostentation, κομπαστικώς.

OSTRACISME, s. m. δστρακισμός, οῦ (δ). Bannir par octracisme, δστρακίζω, fut. ίσω,

OTAGE, s. m. Sumpos, ou (8). Donner ses enfants en otage, όμπρους τοὺς παίδας δίδωμι, fut. δώσω. Étre en otage, έμπρεύω, fut. εύσω. Prendre en olage, έξ-ομηρεύομαι, fut. εύσομαι, αςς.

OTER, v. a. - une chose d'une autre, τί τινος έξ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω, ou έξαιρίομαι ου ύφ-αιρίομαι, ούμαι, ful. αιρήσομαι. | Qu'on l'ôte de ma présence, έντεῦθεν άπ-ωθείσθω (άπ-ωθέω, ω, fut. ωθήσω ου ώσω). Otez-vous de mes yeux, απ-αγε (impér. d'àπάγω, fut. άξω). || Oter son habit, την έσθητα ix-δύςμα:, fut. δύσςμαι. Oter son chapeau, την κεφαλήν άπο-γομνόω, ω, ful. ώσω.

Otea une chose à quelqu'un, τί τινος άφαιρίω, ω, ful. αιρήσω, ou τί τινα ἀφ-αιρίομαι, ούμαι, fut. αιρήσομαι. Oter au peuple le droit de suffrage, του δήμου την ψήφον άφ-αιρέω, ω. Oter à celui-ci ses biens, τοῦτον τὰ χρήματα ἀφ-αιρίομαι, οῦμαι. Οπ m'a ôlé mes dignilés, τὰς τιμάς ἀφ-ήρημαι (parf. passif d'aφ-αιρίω, ω). | Oter à la fois la maladie et la vie, αμα τῷ νοσήματι τὴν ζωὴν άφ-αιρέςμαι, ούμαι. Oter les craintes à quelqu'un, τινά των φόδων άπ-αλλάσσω, ful. αλλάξω. Je ne puis m'ôter cela de l'esprit, ταύτης της έννείας άπ-αλλαγήναι ου δύναμα:, fut. durisopat. | Oter l'honneur à une fille, την παρθένον αίσχύνω, fut. υνώ.

OTTOMANE, s. f. canapé, σείμπους, εδες

680

OU, conjonct. alternative, A. L'agriculture oublié, άμνηστίσμαι, σύμαι, fut. ηθήσομαι. σοι ή ου (ἐρρήθην, aor. 1er passif de λέγω, fut. λίξω ου έρω); Ou du moins, ή γούν. Ou sang cela, si δὲ μή. Ou plutôt, μάλλον δέ.

OU, adv. de lieu, sans mouvement, ou: δπου. Avec mouvement, όποι. Là où il est, ένδα δπου έστί. Je vais où je veux, βαδίζω δποι αν βούλωμαι. || Dans les interrogations, sans mouvement, που, et avec mouvement, ποι. Mais où est-il? - Où il est? là, αλλα που έστίν; όπου έστίν; ταύτη. Ou .A-il alle? ποι γης ήλθε (έρχομαι, fut. έλεύσομαι); Où fuir? ποί κατα-φεύγω; ou en lournant par subj. ποι φύγω; ποι τράπωμαι (φεύγω, fut. φεύξομαι : τρέπομαι, fut. τραπήσομαι); ! D'où, όθεν, όπόθεν. Avec interrogation, πόθεν; D'où nous viens-tu? πόθεν ήμιν κατα-φαίνη (καταmaircuat, fut. marrioquat). D'où êtes-vous, de quel pays? ποδαπός εί; D'où est-elle? ποδαπή έστι; || Par où, ή : δπη. Avec interrogation, and. Partout où, onn av. subj.

OUAILLE, s. f. cls, gén. olés (7).

OUAIS, interj. Babai.

Ου ΑΤΕ, ε. . γ. γνάφαλον, ου (τό).

OUATER, υ. α. γναφάλω πιλίω, ω, fut. now, acc.

OUBLI, s. m. λήθη, ης (ή). Mettre en oubli, τη λήθη παρα-δίδωμι, fut. παρα-δώσω, acc. Tomber dans l'oubli, sic lifthy Epychai, fut. δλεύσομαι. Jamais ce malheur ne tombera dans l'oubli, οὐδέποτε αύτη ή συμφορά εξίτηλος γενήσεται (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Être plongé dans l'oubli, in arion reinat, fut. reiochat. Oubli des injures, άμνησικακία, ας (ή). Loi d'oubli, ἀμνηστία, ας (ή). || Par oubli, par imprudence, λεληθότως.

OUBLIE, s. f. pate mince, aprioxos, ou (8). OUBLIER, v. a. perdre le souvenir, hayoáνομαι ου έπι-λανθάνομαι, fut. λήσομαι, gén. Jamais je ne pourrais oublier ses vertus, τών άρετών αὐτοῦ οὐδέποτε άν έπι-λαθέσθαι δυνηθείην (δύναμαι, fut. δυνήσεμαι). N'oubliez pas de quels parents vous descendez, μλ έπιλάθησθε είων άνδρων έχγονεί έστε. Oublier son naturel, s'oublier, imaurou im-lavoavoman. Oublier les bienfaits, των εὐεργετημάτων άμνηστέω ου άμνημονέω, ω, fut. ήσω. Oublier Jes injures, άμνησικταίω, ω, ful. ήσω. Etre ful. φθερά.

est-elle utile ou non? ή γεωργία χρησιμον ή Oublié, ée, άμνηστούμενος, η, ον. Entiereof; L'avez-vous dit ou non? ιἐρɨπθη ταῦτα ment oublié, ιξίτηλος, ος, ον. Ces choses ne peuvent s'oublier, ταῦτα οὐ μὴ έξίτηλα γένηται (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Faire oublier une chose, λήθην τινός είσ-άγω, fut. άξω, ου έμ-παιέω, ω, ful. ήσω.

> Oublien, negliger, παρα-λείπω, fut. λείψω, acc. : παρ-ίτιμι, fut. παρ-τίσω, acc. Ne ries oublier pour sa désense, κύδεν των πρός τής άπολογίαν χρησίμων άπο-λείπω, fel. λείψα J'allais oublier de vous dire, έμελλον τεῦτο παρ-είναι, ότι (παρ-ίκμι, ful. παρ-ήσω: μέλλω, fut. μελλήσω). || S'oublier, néglizer ses intérêts, έμαυτου άμελέω, ω, fut. ποω. | S'oublier, être négligent, padupis, &, ful. now: axvis, ω, ful. ήσω : βαθύμως ου όχνηρως έχω, ful. ξω. S'oublier, commettre des sautes, πλημμελίω, ω, fut. ήσω. || S'oublier, être mis hors de soi, ἐμαυτοῦ ἐξ-ίσταμαι ou simplement ἐξίσταμαι, fut. έx-στήσομαι : ἐμαυτοῦ ἀκρατής είμι, ful. tochai, ου άκρατώς έχω, fut. ξω. | S'oublier, perdre le respect, avaideuquat. ful. εύσομαι : άναισχυντέω, ω, ful. ήσω.

OUBLIEUX, ευσε, adj. ἐπιλήσμων οκ ἀμνάμων, ων , ον , gên. ονος (comp. ονέστερος , sign. ονίστατος), avec le gén. Être oublieux de, άμνηστίω ου άμινημονίω, ω, fut. ήσω, gen.

OUEST, s. m. δύσις, εως (ή): δυσμαί, ών (ai). D'ouest, δυτικός, ή, όν : δυσμικός, ή, όν. A l'ouest, du côté de l'ouest, πρὸς δύσιν. Vent d'ouest, Cipupoc, eu (6).

OUI, particule affirmative, vai. Dire oui, orui, fut. φάσω. Dire oui ou non, ή φημί ή άπόφημι. Dire oui et non, ναὶ καὶ οῦ λέγω, fut. λίζω. Oui-dà, oui certes, ναὶ δή. Oui, par Jupiter, và Día : vai mà tòv Día.

OUI-DIRE, s. m. bruit, nouvelle, priun, ης (ή) : κληδών, όνος (ή). Savoir par ouldire, ἀκοῆ τι οίδα, sut. είσομαι. Le savezvous par out-dire ou pour l'avoir vu? άκούσας ή ίδων τούτο είσθα (άκούω, fut. άκούσομπι : έράω, ω, ful. όψομαι, αστ. είδον : cloda, 2º pers. singul. d'cloa);

OUIE, s. f. axen, ng (n). Avoir l'ouie bonne, conzesso, so, fut. nos. Avoir l'ouis dure, δυσηχείω, ω, fut. ήσω. Perdre l'oule, της ακόης απο-στερέομαι, ούμαι, ful. κθήσομαι. La faire perdre, την ακοήν δια-φθείρα.

OUIES, s. f. pl. des poissons, βράγχια, ₩ν (τὰ).

OUIR, v. a. ἀχούω, fut. ἀχεύσομαι, αετ. de la chose et gén. de la personne. Outr dire, ἀχούω, fut. ἀχούσομαι, acc.: πυνθάνομαι, fut. πεύσομαι, acc. - de quelqu'un, τινός ου παρά τινος. Nous avions oul dire qu'il était à Elatée, αὐτὸν έν Ἑλατεία όντα παιώςμεν (imparf. d'axcou), Dém. J'ai oul dire à cet homme que les choses s'étaient ainsi passées, αύτου άκήκοα ότι ταυτα ούτω γέγονε (γίνομαι, ful. Yevhocuzi).

OURAGAN, s. m. τυφών, ωνος (δ): ἄελλα, ης (ή): ζάλη, ης (ή): χειμών, ώνος (ό).

OURDIR, v. a. boaivo, fut. avo, acc. || Au fig. Ourdir des intrigues, τάς μηχανάς πλέχω, ful. πλέξω.

OURLER, v. a. περιβ-βάπτω , fut. βάψω, acc. OURLET, s. m. τὸ περι-εβραμμένον χείλος, συς.

OURS, s. m. OURSE, s. f. animal, departor, ου (ό, ή). D'ours, άρχτειος, ος ου α, ον. Peau d'ours, i apxin, ne (sous-ent. dopa). La grande ourse, constellation, aparos, ou (i). La petite ourse, xuvoccupa, as (i).

OURSIN, s. m. animal, ixivos, ou (b). OURSON, s. m. petit ours, ἀρκτύλος, eu (ö).

OUTARDE, s. f. oiseau, wrig, idog (n). **OUTIL**, s. m. έργαλεῖον, ου (τό) : δργανον, ου (τὸ). Outils de serrurier, τὰ σιδηρικά žvra, čv.

OUTILLER, v. a. έργαλείοις άρτύω, fut. ύσω, ου κατα-σκευάζω, ful. άσω.

OUTRAGE, s. m. ubpic, swe (n). Faire à quelqu'un un outrage sanglant, δεινήν ύθριν τινά ύδρίζω, fut. ίσω. Voilà les outrages que j'ai reçus, τοιαύτα δδρίσθην.

OUTRAGEANT, BANTE, et OUTRAGEUX, EUSE, adj. ύθριστικός, ή, όν (comp. ώτιρος, sup. ώτατος).

OUTRAGER, v. a. ὑδρίζω, fut. ίσω, acc. — en quelque chose, rí. Comme on m'a outragé! εία δερισμαι. Vous outragez ainsi les dieux! ταῦτα περί θεούς ὑδρίζεις.

OUTRAGEUSEMENT, adv. δεριστικώς.

A OUTRANCE, adv. Se battre à outrance, έρρωμενως δια-μάχομαι, fut. μαχέeruer.

OUTRE, prép. au delà de, baio, acc. πέρα, gen. Outre mesure, υπερμέτρως: πέρα του μετρίου. Avec un nom de lieu on emploie πέραν. Outre mer, πέραν τῆς δαλάσσης. D'outre-mer, ὑπιρθαλάσσιος, ος, ον. || De plus, en outre de, πρός, dat.: ἐπί, dat. Outre cela, πρός τούτοις : έπὶ τούτοις. Outre qu'il ne sert de rien, πρός τῷ μηθέν ἀφελεῖν (ἀφελέω, ῷ, fut. ήσω). || Percer d'outre en outre, διαπείρω, fut. περώ, acc.

OUTRÉMENT, adv. ὑπερμέτρως : ἀμέτρως. Se vanter outrément, έμαυτὸν ὑπερεπ-αινέω, w, fut. aiviow.

OUTREMER, s. m. couleur bleue, xuavóc.

OUTRE-PASSER, v. a. brep-6xivo, fut. Επσομαι, acc.: ὑπερ-Εάλλω, fut. βαλώ, acc.

OUTRER, v. a. porter à l'exids, sig ύπερδολήν αύζω ου αύξάνω, fut. αύξήσω, acc. Outrer les louanges, καθ' ύπερ δελάν έπ-αινέω. w, fut. aiviow, acc. Outrer les choses, les exagérer, τὰ πράγματα δεινόω, ω, ful. ώσω. || Bire outré en quelque chose, ev rim brispδάλλω, fut. δαλώ. Méchancelé outrée, i ύπερ-βάλλουσα μοχθηρία, ας. Débauches outrées, ή υπέρμετρος άσωτία, ας. Être outré en toutes choses, εν πάσιν άμετρως έχω, fut. έζω. N'être outré en rien, iv απασι μετριάζω, ful. ácw.

OUTRER, excéder de fatigue, xara-movies. ω, fut. ήσω, acc. S'outrer de travail, τω καμάτο τρύχομαι, parf. τέτρυμαι.

OUTRER, mettre hors de soi, il-iorniu, ful ίχ-στήσω, acc.: δργίζω ου ίξ-οργίζω, fut. ίσω, acc. Bire outré, άγανακτίω, ω, fut. ήσω. - de quelque chose, τι ομ έπί τινι.

OUVERTEMENT, adv. φανερώς (comp. ώτερον, sup. ώτατα): προφανώς (comp. έστερον, sup. έστατα). Parler ouvertement, παρρησιάζομαι, ful. άσομαι.

OUVERTURE, s. f. action d'ouvrir, aveilie, εως (ή). Ouverture d'une veine, etc. έντομή. ης (ή). - d'un livre, d'un papier, ἀνάπτυξις, εως (ή). A l'ouverture de la lettre, ως ελύθα τὰ γράμματα (λύω, fut. λύσω). || Espace oupert, χάσμα, ατος (τό). Ouverture de la terre, The ziona, arec. | Au fig. acces, moyen d'entrer ou de pénétrer, elocôce, ou (n). Donner ouverture à une affaire, τῷ πραγματι προσ-OUTRE, s. f. peau de bouc, ἀσχός, οῦ (δ). Ιοδοποιίω, ω, fut. ήσω. Je ne vois pas pour lui d'ouverture aux honneurs, αδατοι αὐτῷ la bouche, τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ στόμα ἀν-οίγα, de mes projets, αὐτῷ τὰ βουλεύματα ἀνεχάλυψα (ἀνα-καλύπτω, fut. καλύψω), ου έξέφηνα (ix-φαίνω, fut. φανώ). | Facilité, aptitude naturelle, súputa, as (n). Avoir de l'ouverture pour les affaires, πρὸς τὰ πράγματα εὖ πέφυκα, parf. de φύομαι, fut. φύσομαι, ου εύφυως έχω, fut. έζω. || Commencement d'une chose, degin, ne (n). A l'ouverture de la guerre, de la campagne, subuc ivισταμένου του πολέμου (έν-ίσταμαι, fut. έν-στήσομαι). A l'ouverture des classes, εὐθύς ἀνοιγομένων των γυμνασίων (άν-οίγω, fut. οίξω). || Ouverture d'un opéra, d'un morceau de musique, προείμιον, ου (τό).

OUVRABLE, adj. Jour ouvrable, i ipyáσιμος ήμέρα, ας.

OUVRAGE, s. m. έργον, ου (τό). Ouvrage soigné, φιλοτέχνημα, ατος (τό). Être à l'ouvrage, του έργου έχομαι, fut. έξομαι. || Ouvrage d'esprit, γράμμα, ατος (τό). Ouvrage de longue haleine, σύγγραμμα, ατος (τὸ). Ouvrage en vers, ποίπμα, ατος (τὸ). Composer un ouvrage, τὶ γράφω ου συγ-γράφω, fut. γράψω. Composer un ouvrage en vers, êmos ti moiém, ü, fut. ήσω. || Ouvrages avancés, terme de fortification, προτειχείσματα, ων (τά). Ouvrages des assiégeants, ἐπιτειχίσματα, ων (τὰ).

OUVRAGE, ie, adj. πεφιλοπονημένος, η, ov (partic. parf. passif de φιλοπονίω, ω, fut. ńow.

OUVRE, κε, αδί. ποιχιλτός, ή, όν.

OUVRIER, s. m. iene, s. f. qui travaille à la journée, ipyarns, ou (è). Au sém. ipγάτις, ιδος (ή). | Artisan, celui qui exerce une profession mécanique, χειροτέχνης, ου (δ). Ouvrier qui travaille aux constructions, τέχτων, ονος (ό). — qui travaille à la forge ou à l'aide du feu, βάναυσες, ου (δ). Bon ouvrier, habile Ouvrier, τεχνικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Mauvais Ouvrier, ατέχνος οκ απειρος ου άπειρότεχνος, ος, ον.

OUVRIR, v. a. ἀν-οίγω, fut. οίζω, acc. La porte lui est ouverte, αὐτῷ ἀν-έφαται ή θριαμδεύω, fut. εύσω, ου μετὰ κρότου καὶ θοθύρα. Maison ouverte à tout le monde, ή ρύδου προ-πέμπω, fut. πέμψω. πασιν άν-εφημένη οίκία, ας. || Ouvrir les yeux, | OVE, s. m. ωόν, ου (το).

γίνονται αι τιμαί (γίνομαι, fut. γινήσομαι). fut. οίξω. N'ouvrez-vous pas les yeux sur vetre Saisir la première ouverture, τοῦ τυχόντος faute? τὸ σὸν ἀμάρτημα εὐκ ἀν-εφγόστν ἀφθελκαιρού έπι-λαμδάνομαι, fut. λήψομαι. | Révélation, μεῖς όρᾶς (δράω, ω, fut. δψομαι); Avoir la ἀνακάλυψις, εως (ή). Je lui fis l'ouverture bouche ouverte, κέχηνα (parf. de χαίνω, fut. γανούμαι). Il n'ese pas ouvrir la bouche, κώδ : yoivery todua (toduaw, w, fut. now). Ouvit la main, les doigts, την χειρα, τους δακτύλους άνα-πετάννυμε, fut. πετάσω. Ouvrir ses ailes, άνα-πτερύσσομαι, fut. ύξομαι : τάς πτέρυγας άνα-πετάννυμι, ful. πετάσω, συ άνα-πτύσσω, ful. πτύξω. || Ouvrir un livre, τὸ βιελίον άνα-πτύσου, fut. πτύξω. Ouvrir une lettre, την έπισταλέν λύω, fut. λύσω. || Ouvrir une veine, την φλίδα τέμνω, fut. τεμώ. | Ouvrir à quelqu'un le chemin de, τινί είς τι όδοποιέω σε προοδοποιέω, ω, fut. ήσω. S'ouvrit un chemin à travers les ennemis, διά μέσων πολεμίων όδον τέμνομαι, fut. τεμούμαι. || Ouvrir à quelqu'un l'esprit, l'intelligence, σύνεσίν τινι έμ-ποιέω, ω, fut. ήσω. || Ouvrir son cœur, s'ouvrir à · quelqu'un, πρός τινα απο-καλύπτομαι, fic. καλύψομαι. | Ouvrir une campagne, la commencer, του πολίμου άρχομαι, fut. άρξομαι. II ouvrit la campagne par le siège de la ville. άμα έν-εστώτος πολέμου την πολιν έπελιόρχεισε (πολιερχέω, ω, fut. ήσω). || Ouvrir un avis, γνώμην τινά πρώτος άπο-φαίνομαι, fut. φανούμαι: της γνώμης άρχω οκ έξ-άρχω, fat. άρξω. Ouvrir toute espèce d'avis, παντὸς δόγματος ίξ-άργω, fut. άρξω. Ouvrir la conversation sur un sujet, λόγον περί τινος κατ-άρχω. fut. άρξω.

s'Ouvrir, v. r. av-cipoual, ful. oxphoqual. La terre s'ouvre, xaivet i yñ (xaive, ful. xaνευμαι). Le vaisseau s'ouvrit, δι-εβράγη τὸ πλείον (διαβ-βήγνυμαι, Jul. βαγήσεμαι).

OUVROIR, s. m. έργαστήριον, ου (τό).

OVALE, adj. wcelong, ng, eg. | Subst. to ώσειδες σχήμα, ατος : ώσυ σχήμα, ατος (τέ): έργαλείον, ου (τὸ).

OVATION, s. f. le petit triomphe chez les Romains, δ έλάσσων θρίαμδος, ου: δ δεύτερος δρίαμεος, ου. Avoir les honneurs de l'ovation, τον δεύτερον θρίαμδον θριαμδεύω, fut. εύσω. Triomphe en général, θρίαμδος, ου (ό): πομπή. ñ; (ή). Paire à quelqu'un une ovation, πνά

OVIPARE, adj. ωστόχος, ος, ον. Être ovipare, ωστοχίω, ω, fut. ήσω.

ΟΧΥCRAT, ε. m. τὸ δξύκραταν, ου. ΟΧΥGONE, αdj. δξυγώνιες, ες, εν. ΟΧΥΜΕL, ε. m. δξύμελι, ιτος (τό). OXYRRHODIN, s. m. δξυρβοδίνου, τυ (τό).

ΟΥΑΝΤ-COMPTE, s. m. δ τόν λόγον άπολαμδάνων, οντος (σ'άπο-λαμδάνω, ful. λήψομαι).

ΟΖΕΝΕ, s. m. sorts d'ulcère, Καινα,
Ιπς (ή).

P

PAG

PACAGE, s. m. paturage, νομή, ή (ή): ναμός, οῦ (ὁ). Pays de pacages, χώρα έννομος, οῦ (ἡ). Droit de pacage, ἐπινομία, ας (ἡ). PACAGER, ν. n. νέμεμαι, fut. νεμεϋμαι, acc. PACIFICATEUR, s. m. εἰρηνοποιός, οῦ (ὁ). PACIFICATION, s. f. rétablissement de la paix, ἡ τῆς εἰρήνης ἀποκατάστασις, εως. || Action de pacifier, de calmer, καταστολή, ῆς (ἡ). PACIFIER, ν. α. calmer, καθιίστημι, fut. ναταστάσω, αυς.: καταστλλω, fut. στελώ,

κατα-στήσω, αcc.: κατα-στύλω, ful. στελώ, αcc. Pays pacifié, ή είρηνευομένη χώρα, ας (είρηνεύομαι, ful. εύσομαι).

PACIFIQUE, adj. εἰρηνικός, ή, όν : εἰρηναίος, α, ον : ήσυχος, ες, ον (comp. αίτερος, εκρ. αίτατος).

PACIFIQUEMENT, adv. signwerg.

PACOTILLE, s. f. poptia, wv (Tà).

PACTE, ε. m. συνθέχει, ης (ή): όμολογία, ας (ή): συνάλλαγμα, ατος (τό): συνάλλαγή, ης (ή): συνάλλαγης, αν (τό). Faire un pacte avec quelqu'un, συνθέχειν ου συνθέχεις ου όμολογίαν πρός τινα ποιέτριαι, εῦμαι, ∫υί. ήσομαι: τινὶ ου πρός πνα συν-τίθεμαι, ∫υί. συν-θέσομαι: τινὶ συν-αλλάσσω, ∫υί. αλλάξω: τινὶ συμ-δάλλω, fui. δαλώ.

PACTION, s. f. surbixer, x_i ($\hat{x_i}$): surely large, $\hat{x_i}$ ($\hat{x_i}$).

PAGANISME, s. m. eidwdodarpeia, ac (i):

PAGE, s. m. enfant placé près d'un prince, mais, gén. καιδός (δ), ou έφηθες, ou (δ), en y ajoutant quelque met qui complète l'idée. Étre page du roi, παρά τῷ βασιλεί ἐφ-πενίω, fut. κύσω. Sartir de page, εξ ἐφικών γίνεμαν, fut. γενήσεμαι. Rapiègle comme un page, μόδων, ωνος (δ).

PAI

PAGE, s. f. côté d'un feuillet, σελίς, ίδος (ή). La page et le revers, αμφω τω σελίδε. Remplir la page, την δέλτον ανα-πληρόω, ω, fut. ωσω.

PAGNE, s. m. περίζωμα, ατος (τό).

PAIE, s. f. voyez PATE.

· PAIEMENT, s. m. voyex PATEMENT.

PAIEN, ENNE, adj. ίδνικός, ή, όν. Les nations palennes, ίδνη, ων (τά).

PAILLASSE, s. f. lit de paille, έχυρα, ων (τά).

PAILLASSON, s. m. ψίαθος, ου (δ ου ή): φορμός, οῦ (δ): φορμίον, ου (τό).

PAILLE, s. f. tuyau de blé, άχυρον, ου (τὸ). Garnir de paille, άχυροω, ω, ful. ώσω, acc. Brin de paille, κάρφες, ους (τὸ). Coucher sur la paille, ἐπ' ἀχύρευ κειμάτμαι, ωμαι, ful. ήσωι : φορμεκοττίω, ω, fut. ήσω. || Défaut dans le fer, ou dans un autre métal, χόν-δρος, ου (δ).

PAILLER, s. m. tas de paille, ἀχυρμιά, ας (ή). \parallel Grenier à paille, ἀχυρών, ωνος (δ): ἀχυροδήκη ου ἀχυροδόκη, ης (ή).

PAILLET, ETTE, adj. qui tire sur la paille, κιβρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Vin paillet, ὁ κιβρός οἶνος, συ.

PAILLETTE, s. f. enveloppe du grain, $d\chi vn$, $v_0 \in (\dot{v})$. Petite lame de métal, $\pi i \tau a \lambda o v$, ou $(\tau \dot{v})$.

PAILLEUX, Ruse, adj. cassant, ψαθυρός, ά, όν.

PAILLON, s. m. πέταλον, ου (τὸ).

PAIN, s. m. άρτος, ου (δ). Petit pain, άρτίδιον, ου (τό). Faire du pain, άρτοποιίω, ω. fut. ήσω. Se nourrir de pain, άρτοφαγίω ου άρτοσιτίω, ω, fut. ήσω. [] Navoir pas de

de la main, τὰ σιτία ἀφ-αιρέςμαι, εῦμαι, fut. aiphochai, acc. | Pain de cire, unpiov, ou (78). Pain de sucre, σακχάρου κώνος, ου (6). Façonné en pain de sucre, xwvcstons, ńc. éc.

PAIR, PAIRE, adj. égal, looc, n, ov. Qui est sans pair, hors de pair, Eccoc, oc, ov: εξ-αίρετος, ος, ον. Au pair, εξ ίσου. De pair, εξ ίσου : ἀπὸ τοῦ ίσου. Traiter de pair avec quelqu'un, ἀπὸ τοῦ Ισου τινὶ συμ-δαίνω, fut. Gnochal. Aller de pair avec quelqu'un, locv τινί έχω, fut. έξω : των ίσων τινί τυγχάνω. fut. τεύξομαι. Il allait de pair avec les autres, ίσον αὐτῷ καὶ τοῖς άλλοις μετ-ῆν (μέτsint, fut. focuat). Vivre avec quelqu'un de pair à compagnon, έξ ἴσου τινὶ συ-ζάω, ω, ful. ζήσω. | En parlant des nombres, άρπος, α, ev. Nombre pair, ὁ ἄρτιος ἀριθμός, οῦ. En nombre pair, ἀρτιάκις. Jouer à pair ou non, فوسفرت إلال بنعد.

PAIR, s. m. sénateur, βουλευτης, οῦ (δ). Être pair, βουλεύω, fut. εύσω.

PAIRE, s. f. couple, ζεύγος, ους (τό). Une paire de bœuss, ζεῦγος βοεικόν, οῦ. Par paires, κατά ζεύγη. || Une paire de ciscaux, ψαλίς, iδος (ή).

PAIRIE, s. f. dignité de pair, to Boulsuτικόν άξίωμα, ατος.

PAISIBLE, adj. ami de la paix, sipnvalos, a, ov. | Tranquille, houyos, os, ov (comp. airepos, sup. airaros): hospaios, a. ev (comp. πρεμέστερος, sup. έστατος). Vie paisible, ὁ πσυχος βίος, ου. Mer paisible, τὸ γαληνὸν πέλαγος, coς. Etre ou rester paisible, ήρεμέω, ω, fut. κόσω. La ville est paisible de ce côté, πρὸς ταύτα ήσυγίαν άγει ή πολις (άγω, fut. άξω). Etre paisible possesseur d'une chose, ἀσφαλῶς τι έχω, fut. έξω, ου καρπότμαι, τύμαι, fut. ώσομαι, ου νέμομαι, fut. νεμούμαι.

PAISIBLEMENT, adv. ήσύχως (comp. αί-Ispov, sup. airara). Voyez Paisible.

PAISSON, s. f. pature, vour, ñs (i).

PAITRE, v. n. viucuai, fut. viucouai, acc. Mener paltre, είς νομάς έξ-άγω, fut. άξω, αcc. Faire paltre, νέμω, fut. νεμώ, acc. : βύσκω, fut. Beaution, acc. Faire paltre des bœuss, βουκολέω, ω, fut. ήσω. Faire pattre les brebis, ποιμαίνω, fut. ανώ. — les chèvres, αἰπολίω,

pain, Doptez con igu, fut. igu. Oter le pain | νεμεύμαι, acc. | Au fig. Se paltre d'espérances, έλπίσι βουκολέομαι, ούμαι, fut. κθήσομαι.

> PAIX, s. f. état opposé à celui de guerre. είρτινη, ης (ή). En temps de paix, εἰρτίνης ούσης (partic. d'εἰμί, fut. έσομαι). En paix, κατ' εἰρήνην. Bire en paix, εἰρήνην άγω, fut. Æω. Ils étaient en paix avec tous les peuples, πρὸς ἄπαντας εἰρήνην Ϋγον. Négocier la paix, εἰρήνην ποιέω, ω, fut. ήσω. Faire la paix, είρήνην ποιέσμαι, σύμαι, fut. ποσμαι. - avec quelqu'un, πρός τινα. | Au fig. Faire la paix, se réconcilier, δι-αλλάσσεμαι, fut. αλλαγήσεμαι, dat. Ils ont fait la paix, άλλήλοις δι-ηλλάγησαν. Rétablir la paix entre des amis, φίλους πρός άλλήλους δι-αλλάσσω. fut. αλλάξω. | Tranquillité de l'âme, εὐθυμία, ας (ή). Qui vit en paix avec soi-même, εύθυμος, cc. ov. Jouir de la paix de l'âme, εὐθυμέω; ö, fut. ήσω. | Repos, ήσυχία, ας (ή). Être en paix, ήσυχαζω, fut. άσω : ήσυχίαν άγω. fut. άξω. Rester en paix, ήσυχος μένω, fut. μενώ : ἀτρεμέω, ω, fut. ήσω. Laissez-moi en paix, έατέ με (ἐάω, ω, fut. ἐάσω) : αφ-ετέ με (żφ-inμι, fut. ἀφ-ήσω). || Paix! silence! σίγα, adv. : σίγα (impér, de σιγάω, ω), au pl. σιγάτε. Faire paix, σιγάω, ω, fur. riocuai.

PAL, s. m. $\sigma x \circ \lambda \circ \psi$, $\sigma x \circ \zeta$ (δ).

PALAIS, s. m. maison du prince, Bagiλειον, ου (τό) : αὐλή, ῆς (ή). Du palais, αὐλικός, ή, όν. | Lieu où se rend la justice, δικαστήριον, ου (τό). Du palais, qui concerne le palais, δικανικός, ή, όν. Jour de palais, ή δικάσιμος ήμέρα, ας. || Partie intérieure de la bouche, oùpavóc, co (6). Qui a le palais émoussé, την γεύσιν άμεδιύς, εία, ύ.

PALATINE, s. f. sorte de fourrure, & μαλλωτή έπωμίς, ίδος.

PALE, s. f. bout plat d'une rame, πλάτη, ης (ή). | Écluse, καταράκτης, ου (ό).

PALE, adj. ωχρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): χλωρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Un peu pâle, ὕπωχρος, ος, ον. Bire pale, ώχριαω, ω, fut. ασω. Il était pale d'effroi, φοδηθείς ου ύπο φοδου ώχρος ήν (φο-Elchai, comai, fut. ronochai : eini, fut. Looμαι). || Lumière pâle, φως άμαυρόν, οῦ (τὸ). Couleur pale, χρώμα άμυδρόν, οῦ (τέ). | Pales couleurs, sorte de maladie, χλωρίασις, εως 🍒 , fut. ήσω. 🛚 Se paitre de , νέμομαι , fut. (ή). Les avoir , χλωριάω , ὧ , fut. άσω , Hippocr.

ατος (τὸ) : γάραξ, ακος (ὁ).

PALEFRENIER, s. m. Ιπποκόμος, ου (δ). Rire palefrenier, iππακομίω, ω, fut. ήσω. PALEFROI, s. m. lance yevaioe, ou (6). PALEOGRAPHIB, s. f. παλαιογραφία, ας (1), G. M.

PALERON, s. m. δμος, ου (δ). PALESTRE, s. f. malaistpa, as (i). PALESTRIQUE, adj. παλαιστρικός, ή, όν. PALET, s. m. δίσκος, ου (έ). Jouer au palet, δισκεύω, fut. εύσω. | Jouer au petit palet, στρεπτίνδα παίζω, fut. παιξεύμαι.

PALETTE, s. f. de peintre, πυξίς, ίδος (1): πυξίδιον, ου (τό). || Plat pour recevoir le sang, δστρακον, ου (τὸ). | Instrument aplati du bout, σπάθη, 1; (ή).

PALEUR, s. f. exporne, noce (i). La paleur de la mort, τὸ ὑπὸ τοῦ θανάτου χλωρόν, οῦ. PALIER, s. m. — d'escalier, διάζωμα, ατος (τὸ).

PALIMPSESTE; adj. παλίμψηστος, ος, ον. PALINGENESIB, s. f. παλιγγενεσία, ας (ή). PALINODIE, s. f. malivodia, as (n). Chanter la palinodie, παλινώδίω, ω, fut. aco.

PALIR, v. n. αχρός γίνομαι, ful. γενήσομαι: ώχριάω, ω, fitt. άσω. | v. a. ωχραίνω, ful. ava, acc. : wypów, a, ful. wow, acc.

PALIS, s. m. petit pal, χάραξ, ακος (ή). PALISSADE, s. f. γαράκωμα, ατος (τὸ): χάραξ, ακος (δ).

PALISSADER, v. a. χαρακόω, ü, fut. wow, acc.

PALISSER, v. a. mettre en espalier, τρίγω παρα-πετάννυμι, fut. πετάσω, αςс.

PALLADIUM, s. m. statue de Minerve, παλλάδιον, ου (τό). || Défense, protection, σωτήριον, ου (τὸ).

PALLIATIF, IVE, adj. παρηγορικός, ή, όν. PALLIATION, ε. f. παρακάλυμμα, ατος (τό). PALLIER, ν. α. παρα-χαλύπτω, fut. χαλύψω, acc. Pallier sa cruauté, xalois ovojuam Tiv ώμότητα κλίπτω, fut. κλίψω. Pallier un mal, τό χαχόν λόγφ μόνον ίπομαι, ώμαι, fut. ίπσομαι. PALMA-CHRISTI, s. m. plante, xix, two (76). PALMB, s. f. branche de palmier, baicv, ου (τό). Qui porte une palme ou des palmes, βαϊοφόρος, ος, ev. | Prix de la victoire, άθλον,

eo (τό). Rempurter la palme, τὸ ἀθλον κο- l

PALEE, s. f. rang de pieux, χαράκωμα, | μίζομαι, fut. ίσομαι, ou αίρομαι, fut. άρουμαι. Voyez Puix.

> PALME, s. m. mesure, malaistri, ng (n): σπιθαμή, ής (ή). Long d'un palme, παλαιστιαΐος ου σπιδαμιαίες, α, ov. Long de trois palmes, τρισπίθαμος, ος, ον.

PALMIER, s. m. arbre, point, usos (6). Lieu planté de paliniers, φανικών, ώνος (ό). Fruit du palmier, βάλανος ομ φοινικε δάλανος, cu (ή). Branche de palmier, βαίς, ίδος (ή): Batov, cu (tè).

PALOMBE, s. f. oiseau, pátra, nç (n). PALOURDES, s. f. pl. coquillages, meλωρίδες, ων (al).

PALPABLE, adj. qu'on peut toucher, inλαφητός, ή, όν. | Clair, evident, δήλος οκ πρόδηλος, ος, ον (comp. ότερος, ευφ. ότατος): φανερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): προφανής, ής, ίς (comp. ίστερος, sup. έστατος).

PALPABLEMENT, adv. φανερώς: προφανώς. PALPER, v. a. ψηλαφάω, ω, sut. ήσω, acc. PALPITATION, s. f. παλμός, οῦ (δ). Avoir des palpitations, πάλλομαι, fut. παλούμαι. Qui y est sujet, παλμώδης, ης, ες.

PALPITER, v. n. πάλλομαι, fut. παλεύμαι: σπαίρω ου άσπαίρω, sans fut. Le cœur palpite, ή καρδία πάλλεται ου πηδά (πηδάω, ώ, fut. τίσω). Membres palpitants, μέλη άσπαίροντα, ων (τά).

PAMER, v. n. se Pamer, v. r. λαιποθυμέω ου λειποψυχέω, ω, fut. ήσω. | Se pamer de rire, γέλωτι παρα-τείνομαι, fut. ταθήσομαι: βρασματώδες γελάω, ω, ful. γελάσομαι.

PAMOISON, s. f. λειποθυμία, ας (ή): λειποψυχία, ας (ή). Tomber en pamoison; λειποθυμίω ου λειποψυχέω, ω, fut. ήσω.

PAMPHLET, s. m. γραμματείον, ου (τέ). PAMPRE, s. m. clvapov, ou (to).

PAN, s. m. partie d'un mur, etc. µέρος, ους (τό). | Pan d'un habit, basque, πτέρυξ, υγος (ή): lambeau déchiré, λαχίς, ίδος (ή).

PANACEE, s. f. maváxeta, as (ii). Vin de panacée, είνες παναχίτης, ευ (δ).

PANACIIB, s. m. dopos, ou (¿). Porter un panache, λεφάω, ω, fut. ήσω. Surmonté d'un panache, λοφωτός, ή, όν.

SE PANACHER, v. r. moinillopat, [ul. ιλθεστραι. Panaché, ée, ποικίλος, τ, σν. PANADE, s. f. montos, cu (6).

ces parages, παρ' ἐκείνας τὰς ἀκτάς.

PARAGRAPHE, s. m. παράγραφος, ου (ή). PARAITRE, v. n. se faire roir, paivoual, fut. pariscuat. Paraltre à la lumière, sic tò φως φαίνομαι. Paraltre en public, είς τὸ δημόσιον παρ-έρχομαι, ful. παρ-ελεύσομαι. | Sembler, avoir l'air de, δικίω, ώ, fut. δίξω. Paraltre vertueux, δίκαιος δικίω, ω. Il paralt que vous vous êtes trompé, δικείς ήμαρτηκέναι (άμαρτάνω, fut. άμαρτήσυμαι). || Faire paraltre, faire voir, paive, fut. pave, acc. Sans faire paraltre ni joie ni douleur, οὐδὶ λύπην εύδὶ χαράν προσώπο φαίνων (partic. de φαίνω). Faire paraître une fausse amitié, φίλος είναι προσ-ποιέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Faire paraitre sa sagesse, the occiae mapa-deixeum. fut. διίξω. || Faire paraître quelqu'un dans le monde, le produire, τινὰ προ-άγω, fut. άξω. Faire paraltre un ouvrage, Bichiov n ix-diδωμι, fut. ix-δώσω.

PARALIPOMENES, s. m. pl. τὰ παρα-λειπόμενα, ων (partic. passif de παρα-λείπω), Bibl. PARALIPSE, s. f. παράλειψις, εως (ή). PARALLAXB, ε. f. παράλλαξις, εως (ή). PARALLELE, adj. παράλληλος, ος, ον, plus usité au pl. Lignes parallèles, al παράλληλοι (sous-ent. γραμμαί). Cercles parallèles, οί παράλληλοι (sous-ent. χύχλοι).

PARALLELB, s. m. σύγχρισις, εως (ή). Mettre en parallèle, συγ-κρίνω, fut. κρινώ, acc.: συμ-δάλλω ου παρα-δάλλω, sul. δαλώ, acc.: συν-τίθημι ου παρα-τίθημι, fut. θήσω, acc. : παρεξ-ετάζω, fut. άσω, acc. — quelqu'un avec un autre, rivá rivi. Faire le parallèle de César et de Pompée, Kaisapa xai Hounfilor παρ' άλλπλους έξ-ετάζω, fut. άσω. En parallèle, παραλλήλως. Entrer en parallèle avec quelqu'un, rivi συγ-κρίνομαι, sul. κριθήσομαι. PARALLELIPIPEDE, s. m. παραλληλεπίπε-

PARALLELISME, s. m. παραλληλισμός.

δον, ου (τό).

PARALLELOGRAMME, s. m. to mapallyλόγραμμεν, ευ. Qui a la figure d'un parallélogramme, παραλληλόγραμμος, ος, ον.

PARALOGISME, s. m. παραλογισμός, οῦ (¿). Faire un paralogisme, παρα-λογίζομαι, fut. iochat.

PARALYSER, v. a. frapper de paralysis,

mer le long d'un rivage, ἀκτή, ῆς (ή). Dans | παρα-λύω, fut. λύσω, acc. Paralysé d'un miembre, μόριον τι παρα-λελυμένος, τι, σν. Rendre nul, inutile, mapa-lue, ful. lion, acc. : ayouów, w, fut. wow, acc.

> PARALYSIE, s. f. παράλυσις, εως (1). Paralysie de la langue, ή τῆς γλώσσης κά-PEGIC, EWG.

> PARALYTIQUE, adj. παρα-λελυμένος, η, ov (partic. parf. passif de παρα-λύω, fut. λύσω): παραλυτικός, ή, όν, Bibl.

> PARANYMPHE, s. m. παρανύμφιος, σο (δ). PARAPEGME, s. m. παράπηγμα, ατος (τό). PARAPET, s. m. - d'un mur, bespazzion, ou (to). — d'un pont, etc. περίβαλος, ou (i). PARAPHERNAL, ALE, adj. Biens parapher-Βάμι, παράφερνα, ων (τά).

> PARAPHIMOSE, s. f. παραφίμωσις, εως (ή). PARAPHRASE, s. f. παράφρασις, εως (ή). Faiseur de paraphrases, παραφραστής, εῦ (δ). PARAPHRASER, ν. α. παρα-φράζω, fut. φράσω, acc. En paraphrasant, παραφραστικώς. PARAPHRASEUR, s. m. πολύλογος, αυ (δ).

> PARAPHRASTE, s. m. παραφραστής, οῦ (δ). PARAPLEGIE, ou PARAPLERIE, s. f. magaπληξία, ας (ή).

> PARAPLUIE, s. m. ὑετοῦ πρό6λημα, ατος (τὸ). PARASANGE, ε. f. παρασάγγης, ου (δ). PARASITE, s. m. παράσιτος, ου (δ). Faire le métier de parasite, παρα-σιτέω, ω, fut. ήσω. Art du parasite, ή παρασιτική, ής.

PARASOL, s. m. ozuádiov, cu (rò). Porter un parasol, σκιαδηφορίω, ω, fut. ήσω. PARATITLES, s. m. pl. παράτιτλα, ων

PARAVENT, s. m. dvipoo προδλημα, ατος (τὸ).

(tà), Néol.

PARC, s. m. lieu clos, σπκός, σο (δ). Enceinte pour les moutons, enxis, ou (6): αύλιον, ου (τό). | Bois fermé de murs, παράδεισος, ου (¿).

PARCELLE, s. f. moprov, ou (to).

PARCE QUE, conjonct. on ou diori, inti ou ἐπειδή, avec l'indic. : τῷ ου ἐκ τοῦ ου διὰ τό, avec l'infin. Parce qu'il veut, ότι ou inui βούλεται: διά το βούλεσθαι αὐτόν (βούλομαι, fut. Boudnockai).

PARCHEMIN, s. m. διφθέρα, · ας (ή). Fait de parchemin, διφθέρινος, η, ον. Couvrir de parchemin, διφθιρόω, ω, fut. Δσω, αες. PARCHEMINIER, s. m. & rac Suplipac

κατα-σκιυάζων, οντος (parl. de κατα-σκιυάζω, | || Se pardonner tout, πάντα έμαυτώ γαρίζοful. ácw).

PARCIMONIE, s. f. petow, ouc. (4): φειδωλή, ής (ή). Avec parcimonie, φειδωλώς. PARCIMONIEUX, ευσε, adj. φειδωλός, ή, όν (comp. ό-ερος, sup. ότατος).

PARCOURIR, v. a. δια-τρέχω, fut. διαδραμούμαι, acc. : δι-οδεύω, fut. εύσω, acc. : δι-έρχομαι, fut. δι-ελεύσομαι acc. | Parcourir des yeux, περι-σχοπέω, ω, fut. ήσω, acc. Parcourir par la pensée, τῆ διανεία περιοδεύω, fut. εύσω, acc. Parcourir un livre, βιδλίον αν-ελίσσω, fut. ίξω.

PARDON, s. m. συγγνώμη, ης (ή). Demander pardon à quelqu'un, συγγνώμην παρά Tryog airia, &, fut. now, ou airichat, ouhat, fut. ήσομαι. Obtenir son pardon, συγγνώμης παρά τινος τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Accorder à quelqu'un le pardon de sa faute, τοῦ άμαρτήματος συγγνώμην τινί δίδωμι, fut. δώσω, ου ἀπο-νέμω, fut. νεμώ, I Je vous demande pardon si je dis, ilawe sine lévorté mos (simi, fut. τσομαι : λίγω, fut. λίζω ου έρω).

PARDONNABLE, adj. συγγνωστός, ή, όν: συγγνώμης άξιος, α, ον (comp. ώτερος, ευφ. ώτατος). Action bien pardonnable, πράγμα πολλήν συγγνώμην έχον (partic. d'έχω, fut. Æω). Cela n'est pas pardonnable, τοῦτο συγ-THE LINE COX EXEL.

PARDONNER, v. a. συγ-γινώσκω, fut. γνώσομαι, acc. — une faute à quelqu'un, άμαρτίαν τινί. Je vous pardonne de vous être laissé tromper, συγ-γινώσκω σοι τῆς ἀπάτης (sous-ent. ένεκα). Pardonnons-nous réciproquement, συγγνώμην δώμεν άλλήλοις (δίδωμι, fut. δώσω). Je vous pardonne volontiers, συγγνώμην σει έχω, fut. έξω. Il faut pardonner à ceux qui, τούτοις αξιών έστι πολλήν συγγνωμην έχειν (έχω, fut. έξω) οκ τούτοις μέτ-εστι συγγνώμης (μέτ-εστι, fut. έσται), ου συγγνώμες άξιτί είσιν (είμί, fut. έστμαι), of, indic. La nécessité sait pardonner quelque chose, συγγνώμην τινά φέρει ή άνάγκη (φέρω, fut. elow). Enclin à pardonner, συγγνώμων, w, ov, gén. evec (comp. evéctepec, sup. ονέστατος). ∦ Pardonnez si je vous dis, μπ όργισθής μα λέγοντι (όργίζομαι fut. ισθήσομαι): Deuc sing λέγοντί μοι (είμί, fut. ίσομαι : λέγω, (τιμάω, ω, fut. νίσω). Né de parents illustres, fut. λίξω ου έρω). Dieu me pardonne si, εὐγενάς, άς, ές. Né de parents obscurs, άγεcotto per pilos ela Osòs, de oux, indic. vás, ás, és.

μαι, fut. ίσομαι. Ne se rien pardonner, ούδεν έμαυτο έν-δίδωμι, fut. έν-δώσω.

PAREIL, EILLE, adj. opoice, a, ov, dat. Choses pareilles entre elles, όμωτα άλλήλως πράγματα, ων (τά). N'avoir pas son pareil, δμεζεν cudiva έχω, fut. έξω. Étre pareil, δμειάζω. fut. άσω, dat. Dans une parcille circonstance, έν τοιούτοις πράγμασι : τοιούτων όντων οκ ούτως έχόντων των πραγμάτων (ών, εύσα, όν, partic. d'eiμi : έχω, fut. έξω). || Rendre la pareille. την όμοίαν τινὶ άνταπο-δίδωμι, fut. άνταποδώσω: τοῖς ἴσοις τινὰ ἀμείδομαι, fut. ἀμείψομαι: ou sans régime, loov lou im-φίρω, ful. inοίσω: ίσα ίσεις άμείδομαι, fut. άμείψεμαι.

PAREILLEMENT, adv. ὁμοίως.

PARELIE, s. f. phénomène céleste, mapnλιος, ου (δ).

PARELLE, s. f. plante, λάπαθον, ευ (τὸ). PAREMENT, s. m. ornement des habits, κράσπεδον, ου (τό). || Bâton de sagot, ξύλον, ου (τό).

PARENT, ERTE, s. m. et f. συγγενής. ους (δ, ή), ou adjectivement, συγγινής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Nos parents, of πρετεροι συγγενείς, ών : of πρείν τώ γένει προσ-ήχοντες (partic. de προσ-ήχω, fut. τίξω). Un de mes parents, συγγενής τις ών έμοί (ών, ούσα, έν, partic. d'είμί): συγγενής τις των έμων. Être parent de quelqu'un, τω γένει ου κατά γένος τινί προσ-ήκω, ∫υι. ήξω: τῷ γένει οἰκεῖός τινί είμι fut. έσομαι. Proche parent, proprement parent au degré successible, άγχιστεύς, έως (δ). Être proche parent de quelqu'un, τινί άγχιστεύω, fut εύσω. Être ie plus proche parent, τῷ γένει ομ τοῦ γένους ou simplement γένει ου γένους ου κατά γένος ou quelquefois το γένος έγγύτατα ου έγγυτάτω ου άγχιστά τινί είμι, fut. ίσομαι. Parents éloignés, of yéves amortées bres (partic. d'sipi). Il n'était nullement mon parent, co τῷ γένει προσ-ήπεν έμοι οὐδέν (προσ-ήπω. Jul. ήξω. Rire parent du côté paternel, ou du côlé des hommes, πατρόθεν ου πρὸς ἀνδρῶν τινί προσ-ήκω, fut. ήξω. | Les parents, le père et la mère, el youis, sw. Honore tes parents, time tobe yould on tobe yould so

συγγένεια, ας (ή). Par droit de parenté, κατά συγγένειαν : κατά γένος. Proche parenté, ou parenté au degré successible, exprorsie, as (n).

PARENTHESE, s. f. mapivoeat, out (1). Mettre en parenthèse, παριν-τίθημι, fut. παρεν-θήσω, acc. Par parenthèse, παρενθέτως.

PARER, v. a. orner, xospie, e, ful. τίσω, acc. Se parer avec beaucoup de recherche, άθρότατα στολίζομαι, fut. ισθήσομαι. || Au fig. Se parer de la dépouille d'autrui, tournez, de la chose d'autrui, in' abhorpious καυχάτμαι, ώμαι, ʃul. ήστμαι.

PARER, éviler, ix-klive, fut. klive, acc. — un coup, πληγήν. — un danger, κίνδυvev. Parer avec le bouclier, τῆ ἀσπίδι ἀναδέχομαι, fut. δίξομαι, acc. | Défendre, mettre à l'abri, φυλάσσω, fut. άξω, acc. Parer un arbre du soleil, tò δένδρον ἀπὸ του ήλίου φυλάσσω, fut. άξω: τον του ήλίου χαύσωνα τῷ δένδρω ἀμύνω, ful. υνῶ. Se parer du froid, τὸ ἐῖγος φυλάσσομαι, fut. άξομαι, ου άμύνομαι, fut. υνούμαι.

PARESSE, s. f. patumia, ac (n): apria, ας (η): νώθεια, ας (η): νωθρεία, ας (η): έχνες, ου (ό). Vivre dans la paresse, ραθύμως ου άργως ου άκνηρως συ νωθρώς δι-άγω, fut. άξω. S'abandonner à la paresse, έπὶ τὸ δαθυμείν απο-κλίνω, fut. κλινώ.

PARESSEUX, RUSE, adj. pábunc, o;, εν (comp. ότερες, sup. ότατες): άργός, ός, όν (comp. ότερες, sup. ότατος): νωθρός, ά, όν (comp. νωθέστερος, ευρ. νωθέστατος): έχνηρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. -ότατος). Vie de paresseux, ὁ ῥάθυμος βίος, ου. Être paresseux, ράθυμέω, ω, fut. έσω: άργέω, ω, fut. now: vodpeio, fut. evou. | Paresseux à faire quelque chose, πράσσειν τι διονηρός. α, ον. Etre paresseux à écrire, γράφειν ἀκνέω, w, fut. now.

PARFAIRE, v. a. eno-telés, s, fut. redfow, acc. : redecou, &, fut. wow, acc. : έξ-εργάζομαι, fist. άσομαι, εcc.

PARFAIT, AITE, adj. Telenos, a, ov (comp. ότερος, sup. ότατος): ἐντελής, ής, ές (comp. sorepos, sup. soruros). Parfait de tout point, κατά πάντα τίλειος, α, ον. Vertu parfaite, i redese aperi, no. Homme parfait, τελίω, ω, fut. τελίσω). | Le parlait, temps parité, οὐκ ίξ ίσων ἐστὶ ταῦτα.

PARENTAGE, s. m. on PARENTE, s. f. des verbes, ò παρα-κιύμινος, ou (sous-ent. χρόνος).

> PARFAITEMENT, adv. Telting. Parfaitement houreux, τελείως ου πάνυ ου παντάπασιν ου κατά πάντα εὐδαίμων, ων, ον: πανενδαίμων, ων, ον, gén. ονες. Parfaitement beau, παγκαλλής, ής, ές. Ceci est parlaitement wai, πανετήτυμόν έστι τουτο. | Je sais parfaitement que, es oida ou capas cida, fut. elaquat. on indic.

> PARFOIS, adv. quelquefois, eviors: toriv era. PARFUM, s. m. apupa, arce (to). Parfum exhalé en forme de vapeur, outique, ατος (τδ). Parfum liquide, μύρον, σο (τδ). Exhaler des parfums, μύρου πνέω, fut. πνεύσω. Parfum des fleurs, i tov aveiw www audia, ας. Exhaler un doux parfum, ήδυ πνίω, ful. Triou.

> PARFUMER, v. a. apoparito, fol. iso, acc. Parfumer d'essences, pupos, s, ful. ώσω, acc. Parfumer d'encens ou d'une vapeur aromatique, θυμιάω, ω, fut. άσω, acc. | Au fig. Les fleurs parfument l'air, ris ανθη εὐωδίας ανα-πίμπλησι τον αέρα (άναπίμπλημι, fut. ανα-πλήσω). Parfumé, ée, qui exhale une douce odeur, αρωματώδης, ης, ος.

> PARFUMERIE, s. f. métier de parfumeur, ή μυρεψική, ής. | Boutique, μυροπω-Asicy, ou (tò).

> PARFUMEUR, s. m. μυροψός, αῦ (ὁ): μυροπώλης, ου (δ). Δυ fem. μυροπώλις, εδος (ή). PARI, s. m. gageure, igginaic, suc (1). La chose pariée, ivéxupor, ou (tò). Gagner son pari, νικάω, ω, fut. ήσω: τῆς ἐγγυήσεως έπι-κρατέω, ω, fut. ήσω. Perdre son pari, το ένέχυρου όφλω, fut. όφλήσω.

> PARIER, v. a. xata-tilyu, fut. xata-bise. acc. Veux-tu parier? βούλει ἐνέχυρον καταθείναι (βούλομαι, fut. βουλήσομαι); Çà combien parierons-nous, alla ti broopela (tilepat, ful. thocual); Théocr.

> PARIETAIRE, s. f. herbe, extirn, us (ή): περδύσιον, συ (τὸ).

PARIEUR, ε. m. δ ενέχυρων κατα-πιδείς, έντος (partic. de κατα-τίδημι, fut. κατα-θάσω). PARITE, s. f. iourne, wroe (in). Parité de forces, isosobivsια, ας (ή). Parité d'age, ή ίση ήλικία, ας. Il y a parité, ίσα πάντα υπάνηρ τετελεσμένος, σο (partic. parf. passif de άρχει (bx-άρχω, fut. άρξω). Il n'y a pas de ría, as (n).

PARJURE, adj. faussaire, qui se parjure, έπίορχος, ος, ον.

SE PARJURER, v. r. im-opxico, &, fut. τίσω.

PARLANT, ANTE, adj. φωνητικός, ή, όν. || Portrait parlant, είκων έμψυχος, ου (ή)-PARLEMENT, s. m. βουλή, ñς (i). Membre d'un parlement, βουλευτής, οῦ (δ).

PARLEMENTAIRE, adj. conforme aux usages d'une assemblée délibérante, Boulsuτιχός, ή, όν.

PARLEMENTAIRE, s. m. envoyé pour negocier, xήρυξ, υχος (δ).

PARLEMENTER, v. n. eig λόγους έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Demander à parlementer, είς λόγους ου είς όμολογίαν προ-καλέομαι, εύμαι, fut. xalisoual, acc.

PARLER, v. n. articuler des sons, dadés. ω, fut. ήσω. Qui ne sait pas parler ou qui ne peut parler, άλαλος, ος, ον : άφωνος, ο;, ον. Parler haut, μέγα φθέγγομαι, fut. φθέγξομαι. Parler bas, σιγή φωνίω, ω, fut.

PABLER, s'exprimer par la voix, tenir des discours, λέγω, fut. λέξω on έρω. Commencer à parler, άρχομαι λίγων ου λίγειν ου τοῦ λέγειν. Il leur parla en ces termes, αὐτοίς ου πρός αύτους τοιαύτα είπε (aor. 2 irrégulier de λίγω). Parler en public, λίγω, fut. λέξω ou έρω : άγαρεύω, fut. εύσω : λόγους ποιέφιαι, ούμαι, fut ήσομαι. Cela seul m'a engagé à parler, τοῦτό έστι μόνον πεποιηχός μοι τὸν λόγον (ποιέω, ω, fut. ήσω). Parler εύρεσιλογέω, ω, ful. ήσω. avec facilité, Parler latin, grec, attique, τη φωνή ρωμαίζω, έλληνίζω, ἀττικίζω, fut. ίσω. Parler plusieurs langues, πολλαίς διαλίκτοις χράφιαι, ώμαι, fut. γρήσομαι. Art de parler, ή βητορική, ής (sousent. régyn). Habile dans l'art de parler, onτορικός, π, όν : λέγειν δεινός, π, όν. | An fig. La chose parle d'elle-même, tournes, la chose est évidente, δηλόν έστι τὸ πράγμα.

Parler, converser, δια-λέγομαι, ful. λέ-Egical: hadio, o, ful. how. - avec quelqu'un, τινί ου πρός τινα. Ils parlent ensem- acc. ble de cette affaire, περί τούτου άλλήλοις διαλέγονται. Parler à l'oreille, είς ούς λαλέω,

PARJURE, s. m. manque de foi, iπιορ- | εὖ ου καλῶς τινα λίγω, fut. λίξω ου έρῶ, Parter mal de quelqu'un, κακῶς τινα λέγω, ful. λέξω ou έρω: τινά κακηγορίω, ω, ful ήσω, ου βλασφημέω, ώ, fut. ήσω, ου διαδάλλω, fut. δαλῶ. On parie beaucoup de ∨ vous, περί σοῦ πολύς έστι λόγος. On vint à parler de lui, περί αὐτοῦ ὁ λόγος ἔπεσε (πίπτω, fut. πισούμαι). N'en parlons plus, m. à m. laissons cela, ταύτα παρα-λίπωμεν (παρα-λείπω, fut. λείψω) : ταῦτα χαίρειν ἐωμεν (ido, o, fut. idoo) : alic touton (sous-ent. έστί). Parler d'autre chose, έπ' άλλα βαδίζω, fut. βαδίσομαι.

> BAIRE PARLER, forcer à parler, higeir avayκάζω, fut. άσω, acc.: βασανίζω, fut. ίσω, acc. || Exciter ou engager à parler, είς λόγους ου είς διάλεξιν έχ-χαλέομαι, ουμαι, fut. xahistopat, acc. | Prêter un discours à quelqu'un, λέγοντά τινα ποιέω, ω, fut. ήσω. Voilà comme on le fait parler, ούτω λέγων πεποίηтаи. Platon fait ainsi parler Socrate, обты λέγοντα Ζωκράτη Πλάτων είσ-άγει (είσ-άγω; fut. áte) ou ava-bibalerai (ava-bibalomai, fut. άσομαι). | Faire parler de soi, se faire une réputation, δοξαν περι-ποιέσμαι, ουμαι, fut. ήσομαι. - en mauvaise part, κακῶς ἀκούω, fut. ἀχούσομαι. — en bonne part, χαλῶς ἀχούω, fut. ἀχούσομαι. Ne faire parler de soi ni en bien ni en mal, κλίος ελάγιστον περί άρετης ñ ψόγου έχω, fut. έξω, Thuc. || Le parler, le tangage, λόγος, ου (δ). Le beau parler, εὐίπεια, ας (ή). Le doux parler, τὸ πρὸς χάριν λεγόμενον, ου : τὸ πρὸς χάριν λέγειν (partic. et infin. de diyw, fut. dikw ou ipw).

PARLEUR, s. m. EUSE, s. f. λάλος, η. ον (comp. λαλίστερος, sup. λαλίστατος). Trèsgrand parleur, mais très-mauvais orateur, λαλείν Εριστος, άδυνατώτατος λέγειν (λέγω, fut. λέξω: λαλέω, ω, ful. ήσω).

PARMI, prépos. entre, iv. dal.: μεταξύ, gen. Parmi lesquels, in oic. Parmi un grand nombre, iv πολλοίς. Parmi d'autres propos, μεταξύ λόγων. | Chez, παρά, dat. Parmi les Romains, παρά τοῖς 'Ρωμαίοις.

PARODIE, s. f. παρωδία, ας (ή). PARODIER, v. a. map-wdiw, w, fut. now,

PARODISTE, s. m. παρφδός (3). PAROI, s. f. mur, cloison, τοίχος, ου ē, fut. ήσω, dat. Parler bien de quelqu'un, [(δ).] Au fig. Les parois d'un vase, τὰ έσωδιν του άγγείου, gén. των έσωδιν, indécl. Parois [δαφος, ους (τό). | - d'un tribunal, δικαστήde l'estomac, οἱ τοῦ στομάχου ὑμένες, ων.

PAROISSE, s. f. παροικία, ας (ή).

PAROISSIAL, ALE, adj. παροικικός, ή, όν. PAROISSIEN, s. m. ENNE, s. f. πάροιx05, 00 (6, 1).

PAROITRE, v. n. voyez PARAITRE.

PAROLE, s. f. faculté de s'énoncer, povn, ης (ή). Perdre la parole, της φωνής άποστερέομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι. Rendre la parole. m. à m. délier la langue ou la νοίχ, την φωνήν άπο-λύω, fut. λύσω. | Ne pas prononcer une parole, οὐδιμίαν φωνήν άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω.

Parole, discours, propos, λόγος, ου (δ). Braves en paroles, laches en action, hóγω μέν θρασείς, έργω δε σκυπροί. Combattre de paroles, λογομαχίω, ω, fut. ήσω. Ce ne sont que de vaines paroles, λόγος ταῦτα. Belle parole, το καλώς είρημένον, ου (partic. parf. passif de λίγω, fut. iρω). Amuser par de belles paroles, διλίεις λόγεις παρ-άγω, fut. άξω, ου βωκελίω, ω, fut. τ.σω, acc. Se prendre de paroles, λοιδορία μάχομαι, fut. μαχέσομαι. S'étant pris de paroles, λοιδορίας αὐτοίς γενομένης (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

Parole, droit de parler, $\lambda \dot{\phi}_{\gamma c}$, ou (δ) . Accorder la perole à quelqu'un, λόγον τινὶ δίδωμι, fut. δώσω. Obtenir la parole, λόγου τυγγάνω, fut. τεύξομαι. Porter la parole, λόγους ποιέομαι, ούμαι, ∫ut. ήσομαι.

PAROLE, promesse, πίστις, εως (ή). Homme de parole, άνηρ πιστός, οῦ (δ). Donner sa parole, πίστιν δίδωμι, fut. δώσω. Manquer à sa parole, την πίστιν ψεύδομαι, Jul. ψεύσομαι. La parole des anciens était plus fidèle que les serments d'aujourd'hui, λόγοις πιστοτέροις έχρωντο οἱ άρχαῖοι ἢ νῦν ὅρκοις (χράομαι, ωμαι, ful. χρήσομαι), Thuc.

PARONOMASK, s. f. παρονομασία, ας (ή). PARONYMIE, s. f. παρωνυμία, ας (ή). PAROTIDE, s. f. glande, παρωτίς, ίδος (ή). PAROXYSME, s. m. παρεξυσμός, οῦ (έ). PARQUE, s. f. divinité d'enfer, ucipa, ac (n). PARQUER, v. a. enfermer dans un parc, σηκάζω, fut. άσω, acc. : είς σικόν ου είς αύλιον κατα-κλείω, fut. κλείσω, acc. | v. n. passer la nuit dans les champs, en parlant des trou**γεαν**, αὐλίζεμαι, ∫υι. ισθήσεμαι.

ριον, ου (τό).

PARQUETER, v. a. idapico, fut. iou, acc. PARRAIN, s. m. ἀνάδοχος, ου (δ).

PARRICIDE, s. m. crime de oelui qui tue son père, πατροχτονία, ας (ή). Commettre un parricide, πατροχτονέω, ω, fut. ήσω. || Meurtrier de son père, πατρακτόνος, ος, ov. Mains parricides, αἱ πατροχτόνοι χεῖρες, ών.

PARSEMER, v. a. δια-ποιχίλω, fut. ιλώ, acc. Parsemer la terre de seurs, την γήν ανθεσι ποιχίλλω, fut. ιλώ. Parsemer d'étoiles, άστράσι δια-ποιχίλλω, fut. ιλώ, ου δια-στίζω ου κατα-στίζω, fut. στίξω, acc. : κατ-αστερίζο. fut. iou., acc.

PART, s. f. μέρος, ους (τὸ) : μερίς, ίδος (ή). Donner à chacun sa part, ἐκάστῳ τὸ μέρος δια-δίδωμι, fut. δια-δώσω. Faire également les parts, τάς μερίδας έξ ίσου ποιέσμαι. ούμαι, fut. ήσεμαι. Avoir pour sa part, λαγχάνω, fut. λήξομαι, acc. ou gén. | Faire part de, μετα-δίδωμι, fut. μετα-δώσω, gén. Faire part de ses biens aux malheureux, τῷ χριίαν έχοντι τῆς οὐσίας μετα-δίδωμι. Avoir part à. μετ-έχω, fut. μεθ-έξω, gén. Ceux qui auront le plus de part aux dangers . of toy myδύνων πλείστον μέρος μεθ-έξουσιν, Isocr. Prendre part à, μετα-λαμδάνω, sul. λήψομαι, gén. à quelque chose, πινός. - avec quelqu'un, πινί. Quelle part puis-je prendre à votre joie? n μοι τῆς ὑμετέρας χαρᾶς μέτ-εστι, ʃwl. μετ-έσται: Lis n'avaient part à aucune charge, μετ-πν αὐτοις οὐδεμιας άρχας, Aristt. | Pour ma part, τὸ έμὸν μέρος : τὸ πρὸς έμέ : τὸ κατ έμέ. Ρουτ sa part, τὸ πρὸς αὐτόν : τὸ κατ' αὐτόν. [En bonne part, πρὸς ἀγαθοῦ. En mauvaise part, πρὸς κακοῦ. Prendre en meilleure part, έπὶ τὸ βέλτιον υπο-λαμδάνω, ful. λήψομαι, acc. DE LA PART DE, παρά, gén. De la part du roi, παρά του βασιλίως. Les prières qui venaient de leur part, al map' exciver deriosic. swy. || De bonne part, αὐθεντικώς : οὐκ ἀδεσπότως. A PART, séparément, χωρίς, gén. Plaisanterie à part, youpis maidias. Tirer à part, χωρίζω, fut. ίσω, acc. : ἀπάνευθεν άγω. fut. αξω, acc. Mettre à part, άπο-τίθημι, fut. ἀπο-θήσω, acc. A part soi, καθ' έχυτον. Η Nulle part, codauco : ουδαμεθε : ουδαμή : s'il y a mouvement, codaucos. Autre part. PARQUET, s. m. — d'un appartement, allos : s'il y a mouvement, allos. D'autre

côté, sous un autre rapport, τάλλα. De toute part, πανταχόθεν. De part en part, διαμπάξ: διαμπερές. Percer de part en part, δια-πείρω, ful. πιρώ, acc.

PARTAGE, s. m. action de partager, μερισμός, ου (δ): διαμερισμός, ου (δ). Partage fait par la voie du sort, κλήρωσις, εως (ή). Partage des terres, yão avadas quos, ou (6). || Part, portion, μείρα, ας (ή). Partage échu par le sort, κλήρος, ου (ό). Partage égal, ισομοιρία, ας (ή). Recevoir en partage, λαγχάνω, fut. λήξομαι, acc. | Au fig. La gloire est le partage de la vertu, τη άρετη άκολουθει ή δύξα (άκελουδίω, ω, fut. ήσω). Faire entrer la gloire dans le partage de l'homme de bien, τη μοίρα του καλοκαγάθου την τιμήν προσ-τίθημι, fut. προσ-θήσω.

PARTAGER, v. a. faire les parts, μερίζω ou δια-μερίζω, fut. ίσω, acc. Partager par la voie du sort, κληρόω, ου δια-κληρόω, ω, fut. ώσω, acc. Partager les terres, χῆν ἀναδάζομαι, fut. δάσομαι. | Partager la terre en lles et en continent, είς τε νήσους καὶ ἡπείρους την γην δι-αιρέω, ω, fut. αιρήσω. | Partager sa vie entre la prière, la lecture et la chasse, εὐχή καὶ βίδλω καὶ θήρα τὸν βίον μερίζω, fut. ίσω, Synés.

PARTAGER quelque chose, y avoir part, τινός μετ-έχω, Γει. μεθ-έξω, ου μετα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. - avec quelqu'un, τινί. Partager l'avis de quelqu'un, γνώμης τινί μετ-έχω, fut. μεθ-έξω, Plut. : την αυτήν γνώμην τινί έχω, fut. έξω: τινέ συμ-φέρομαι, fut. συν-ενέχθήσομαι.

PARTAGER quelqu'un, lui donner sa part, την μείραν ου τον κληρόν τινι άπο-νέμω, fut. νεμώ. | Au fig. La nature l'a bien partagé, καλώς πέφυκε (πέφυκα, parf. de φύομαι). Bien partagé du côté de l'esprit, καλῶς τῆς φύσεως έχων, ουσα, ον (partic. d'έχω, fut. έξω).

Partagen, séparer en deux ou en plusieurs parties, δι-ίστημι, fut. δια-στήσω, acc. : σεις ου χατά στάσεις μερίζομαι, ου χωρίζομαι, μαι. En tirer un bon parti, άγαθόν τί τινος

wart, d'un autre endroit, addobev : d'un autre fut. codischat : orasialo, fut. asw. | Cette question partage les esprits, tournez, est controversée, τούτο άμφισδητείται: περί τούτου άμφισθητούσι (άμφισθητέω, ώ, ʃω. ήσω).

PARTANCE, s. f. Bire en partance, en parlant d'un vaisseau, αν-άγεσθαι μέλλω, fut.

PARTANT, adv. c'est pourquoi, διὰ τοῦτο. PARTERRE, s. m. - d'un thédire. όρχήστρα, ας (ή). | - d'un jardin, πρασιαί. قه (al).

PARTENAIRE, ou Partner, s. m. celui qui fait la partie de quelqu'un, συμπαίστης. ou (á).

PARTI, s. m. faction, στάσις, εως (ή). Etre du parti de quelqu'un, iv miser rivos τάσσομαι, ful. ταχθήσομαι : πρός τινός είμι, fut. format. Se mettre du parti de quelqu'un, τινί προσ-αρτάομαι ου προσ-χολλάομαι, ώμαι, ful. ηθήσομαι : τινί προσ-τίθεμαι , ful. προσθήσομαι. Ceux de notre parti, ci ήμέτερα, ων. Ceux du parti contraire, d εναντία. ων. N'être d'aucun parti, άδιαφορίω, ω, fut. ήσω. Détacher d'un parti, ἀπό τινος ἀφίστημι, fut. ἀπο-στήσω, acc. Changer de parti, πρός θάτερον μέρος άφ-ίσταμαι, fut. άπο-στήσομαι. Attirer quelqu'un dans son parti, τινά προσ-αιρίομαι, ουμαι, fut. αιρήσομαι, ου προσ-άγομαι, fut. άξομαι.

PARTI, troupe de soldats, λόχος, ου (δ). Parti de cavalerie, ή Ιππική τάξις, εως. Aller en parti, είς λόχον έρχομαι, fut. ελεύσομαι.

PARTI, état, résolution, προαίρεσις, εως (ή) βουλή, ης (ή). Prendre un parti, τὶ προαιρίομαι, ουμαι, fut. αιρήσομαι. Quel parti chacun de nous a-t-il pris? τί ήμων έχατερος πράσσειν προ-είλετο; Dem. Ne savoir quel parti prendre, άπορίω, ω, fut. ήσω. J'ai pris mon parti là-dessus, περί τούτων έγνωκα (γινώσκω, fut. γνώσομαι). Il prit le parti de la douceur, πράως έχειν έγνωκε. Mon parti est pris, κίκρικα (parf. de κρίνω, fut. κρινώ). Le meilσχίζω, fut. σχίσω, acc. | Se partager en deux, leur parti, τὸ βέλτιστον, cu. Prendre le meilδιχή δι-αιρίσμαι, ουμαι, fut. αιριθήσομαι : διχο- leur ou le plus mauvais parti, τοῖς βιλτίστοις τομέτμαι, ούμαι, sut. πθήσομαι : σχίζομαι, sut. ή τοις χείροσιν έπομαι, fut. Ιψομαι. Ce serait , σχισθήσομαι. Qui se partage en deux, διχότομος, pour vous le meilleur parti, σεὶ βέλτιστον αν . ος, ον. Chemin qui se partage, όδὸς διχότομος, είπ. || Faire à quelqu'un un mauvais parti, ου (ή): όδος σχιστή , ῆς (ή) : ἀμφοδος , ου (ή). καχῶς τινα δέχομαι , fut. δέξομαι . || Tirer parti | Se partager en plusieurs sactions, είς στά- d'une chose, τινὶ χράσμαι, ωμαι, fut. χρήσοάπο-λαύω, fut. λαύσομαι. Dont on ne peut tirer parti, άχρηστος, ος, ον.

Parti, mariage, γάμος, ου (δ). Trouver un bon perti, πλούσιον γάμον γαμίω, ω, fut. ήσω.

PARTIAL, ALE, adj. πρὸς χάριν δικάζων, συσα, ον (partic. de δικάζω). Être partial, πρὸς χάριν δικάζω, fut. άσω: προσωποληπτέω, ω, fut. ήσω, Bibl. Jugement partial, ή μή ἀπὸ των ἴσων κρίσις, εως,

PARTIALEMENT, αάν. οὐχ ἀπὸ τῶν ἴσων.

PARTIALITÉ, ε. f. χάρις, ιτος (ἡ): προσωποληψία, ας (ἡ), Bibl. Avec partialité, πρὸς χάριν. Sans partialité, ἀπὸ τῶν ἴσων οκ εξ ῖσου.

PARTICIPATION, s. f. μετάληψις, εως (ή): χοινωνία, ας (ή). Participation aux saints mystères, ή των άχράντων μυστηρίων μετάληψις, εως (ή). || Avec votre participation, avec votre aven, σοῦ ἰχόντος (gên. de ἰχών, οῦσα, όν). Sans votre participation, ἄνευ τῆς σῆς γνώμης.

PARTICIPE, s. m. μετοχή, τζ (ή).

PARTICIPER, v. n. μετ-έχω, fut. μεθέξω: κοινωνέω, ω, fut. ήσω: μετα-λαμδάνω,
fut. λήψομαι. — à quelque chose, τινός. —
avec quelqu'un, τινί. Je participe à ses travàux, των πόνων αὐτῷ μετ-έχω, fut. μεθέξω: μέτ-εστί μοι αὐτῷ τῶν πόνων (μέτ-ειμι,
fut. έσομαι). Faire participer quelqu'un, τινὶ
μετα-δίδωμι, fut. δώσω. — à quelque chose,
τινός. Participant à, μέτοχος, ος, ον, gén.

PARTICULARISER, v. a. ἀχριδόω, ω, fut. ώσω, acc.: ἀχριδόζω, fut. άσω, acc.: ἀχριδολογίω, ω, fut. ήσω, acc. Particulariser toutes les circonstances, καθ' έκαστον δι-ηγίομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, acc.: κατὰ μέρος διεξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι, acc. Sans rien particulariser, κεφαλαιωδώς.

PARTICULARITE, s. f. au singulier ne se traduit pas ou se tourne par le neutre, cette particularité, τοῦτο. Une particularité remarquable, άξιον τι λόγου. || Au pl. Toutes les particularités, τὰ καθ' έκαστον : τὰ κατὰ μέρος. Dire toutes les particularités, πάνπα λεπτελογίω ου ἀκριδολογίω, ω, fut. ήσω : καθ' έκαστον ου κατὰ μέρος πάντα δι-ηγίομαι, ευμαι, fut. ήσομαι, ου διεξ-έρχομαι, fut. λώσομαι.

PARTICULE, s. f. petite partie, μόριον, ου (τὸ). || Terme de grammaire, ἐπίβρημα, ατος (τὸ).

PARTICULIER, πακ, αdj. τδιος, α, ον (comp. ίδιαίτερος, sup. ίδιαίτατος), dat. Les hommes ont cela de particulier, τδιον τοῦτο τοῦς ἀνθρώποις ὑπ-άρχει (ὑπ-άρχω, fut. άρξω). Π a cela de particulier, τδιον τοῦτο τῶν ᾶλλων έχει (έχω, fut. ἔξω). Π Avoir pour quelqu'un une amitié particulière, διαφερόντως τινὰ φιλίω, ῶ, fut. ποω. Π En particulier, τδία. Vivre en son particulier, ἰδιάζω, fut, άσω. Κυδυστικος ου (ό). De particulier, ἰδιωτικος, π΄, ον. Vivre en simple particulier, ἰδιωτικος, π΄, ον. Vivre en simple particulier, ἰδιωτικος, π΄, ον. Vivre en simple particulier, ιδιωτικόω, fut. εύσω.

PARTICULIEREMENT, adv. notablement, beaucoup, διαφερόντως: ίξαιρετώς. || Principalement, surtout, μάλιστα. || En détail, κατά μέρος: καθ' έκαστον: ἀκριδώς (comp. έστερον, sup. ίστατα).

PARTIE, s. f. portion, μέρος, ως (τδ). Petite partie, μόριον, ω (τδ). La moindre partie, τδ πολλοστὸν μέρος, συς. Par partie, κατά μέρος. En partie, μέρος τι, ου simplement τί ου κατά τι. En partie d'une façon, en partie d'une autre, τδ μέν τῆδε, τὸ δ' εκείνη: ου τὰ μὲν τῆδε, τὰ δὲ ἐκείνη. Diviser en parties, μερίζω, fut. ίσω, acc. : εἰς μέρη δι-αιρίω, ω, fut. αιρήσω, acc. En deux parties, δίχα. En trois parties, τριχή. En plusieurs parties, δίμερής, ής, ές. — en trois parties, τριμερής, ής, ές. — en plusieurs parties, τριμερής, ής, ές. — en plusieurs parties, πολυμερής, ής, ές.

Partie, adversaire en justice, ἀντίδικος, ου (δ, ή). Les deux parties, cl ἀντίδικοι, ων : ci ἀντι-δικούντις, ων (partic. α'ἀντι-δικόω, ω, fut. ήσω). Prendre à partie, ἀντι-δικάζομαι, fut. άσομαι, acc. Juge et partie, αὐτοδικός, ου (δ, ή). Être juge et partie, κὐτοδικόω, ω, fut. ήσω.

Partie, accord pour faire une chose ensemble, ὁμολογία, ας (ή). C'est une partie concertée entre nous deux, νῶτν ώμολογήθη (ὁμολογίω, ῶ, fut. ήσω). || Partie de chasse, κυνηγιστον, ου (τὸ): κυνηγιστα, ας (ή): θήρα, ας (ή). Faire une partie de chasse, συνθηριώω, fut. εύσω. — avec quelqu'un, τινί. Partie de jeu, παιδιά, ᾶ; (ή). Partie de balle, σφαιρομαχία, ας (ή). Faire une partie avec quelqu'un, τινί συμ-παίζω, fut. παίζομαι. || Gagner la partie, αι propre ou au fig. νικάω, ῶ, fut. ήσω: κρατέω, ῶ, fut.

ήσω. Perdre la partie, ήσσάομαι, ώμαι, fut. pas selon son mérite, πράσσει οὐ και' ἀξίαν riggebriconal: to theseror pipe, feet. else. La partie n'est .pas égale, cux it l'au toriv à ἀγών (gén. ἀγωνος). || Partie de musique, μέρος, ευς (τὸ). Les deux parties d'un chœur, διχορία, ας (ή).

PARTIEL, ELLE, adj. μερικός, τί, όν. Histoire partielle, ή κατά μέρος ίστορία, ας.

PARTIELLEMENT, adv. κατά μέρος.

PARTIR, v. n. s'en aller, ἀπ-έρχομαι, fut. απ-ελεύσομαι : απο-χωρέω, ω, fut. ήσω: άπ-άγω, fut. άξω : άπ-αίρω, fut. αρώ. d'un lieu, τόπου ου έκ τόπου. — pour se rendre en un lieu, είς τόπον. Partir pour l'armée, επὶ στρατείαν εξ-έρχομαι, fut. εξ-ελεύσομαι. Partir pour un pays étranger, ἀποδαμέω, ω, fut. ήσω. || Le trait part, άφίπταται το βίλος (ἀφ-ίπταμαι, fut. ἀπο-πτήσομαι).

PARTIR, provenir, vivoual, ful. vevásoual. De là partent toutes les trahisons, ex rouτου γίνονται προδοσίαι πάσαι.

PARTIR, v. a. diviser. Avoir toujours maille à partir, ἀεί τι ἐρίζω, fut. ίσω, ou φελονεικέω, ω, fut. ήσω.

PARTISAN, s. m. attaché à, σπουδαστής, οῦ (ό). Étre le partisan de quelqu'un, τινὶ επουδάζω, fut. άσω. Avoir des partisans, σπουδάζεμαι, fut. ασθήσομαι | Financier, τιλώνης, ου (¿). || Chef d'un corps franc, λοχαγέτης, ου (ό).

PARTITIF, we, adj. pepistuzóc, ú, óv. PARTOUT, adv. πανταχοῦ : πανταχῆ : πάντη : avec mouvement, πανταχόσε : πανταyoi. De partout, πανταχόθεν.

PARURE, s. f. xóσμος, ου (δ). Parure recherchée, χαλλώπισμα, ατος (τὸ). Être recherché dans sa parure, καλλωπίζομαι, fut. ίσομαι. Aimer la parure, φιλοχοσμέω, ώ, fut. ήσω. Qui aime la parure, φιλόκοσμος, ος, ev. Goût de la parure, φιλακοσμία, ας (ή).

PARVENIR, v. n. arriver, ἀφ-ιχνίομαι, ουμαι, fut. άφ-ίξομαι, avec είς ou έπί, et l'acc. Ma lettre lui est parvenue, αὐτῷ τὰ ἐμὰ δι-εχομίσθη γράμματα (δια-χομίζομαι, fut. ισθήσομαι). | Obtenir, τυγχάνω, fut. τεύξομαι. gén. : im-michai, cupai, sut. im-ikopai, gén. Il ne parviendra jamais aux honneurs, abarce αὐτῷ γίνονται αἱ τιμαί (γίνομαι, ful. γενήcouai). Faire son chemin, obtenir de l'avan-

(πράσσω, fut. πράξω).

PARVENU, s. m. homme nouvellement enrichi, νεόπλουτος ου άρτίπλουτος, ου (δ).

PARVIS, s. m. audn, ne (n), Bibl.

PAS, particule négative, où: devant uns voyelle, cux, et devant une aspirée, cuy. N'est-ce pas? οὐ γάρ; Non pas, οὐ γάρ οὖν: ούμενούν. Pas du tout, οὐδαμῶς : οὐδαμῆ. Pas encore, ούπω. Pas même, οὐδί. Pas un. οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν, ou en deux mots, ούδε είς, ούδε μία, ούδε έν, gén. ούδενός, ούδεμιας, ούδενός.

PAS, s. m. enjamble, βημα, ατος (τό). Faire un pas, βημα βάλλω, fut. βαλώ. Faire des pas, βαίνω, fut. βήσομαι. Pas à pas, βάδην. Aller au pas, βάδην πορεύομαι, fut. εύσομαι. A petits pas, βάδην: ήρέμα. A grands pas, θάσσον ή βάδην. Précipiter ses pas, ἐπείγομαι, fut. iπείξομαι. Revenir sur ses pas, ανα-ποδίζω. fut. iow. | Suivre les pas, marcher sur les pas de quelqu'un, ίχνη τινός διώκω, fut. διώξομαι. | Faire des pas dans une affaire, πραγματεύομαι, fut. εύσομαι. Perdre ses pas, ματαιοπονέω, ω, fut. ήσω. Pas perdus, ματαιοπονία, ας (ή). || Faux pas, au propre et au fig. πταίσμα, ατος (τὸ): παράπτωμα, ατος (τὸ): σφάλμα, ατος (τὸ). Faire un faux pas, πταίω, ful. πταίσω: παρα-πίπτω, fut. παρα-πεσώμαι: σφάλλομαι, fut. σφαλήσομαι.

Pas, préséance, προτέρησις, εως (ή): πρωτεία, ων (τά). Avoir le pas sur quelqu'un, τινός προτερέω, ω, fut. ήσω, ου προτερεύω, fut. εύσω. Disputer le pas, των πρωτείων άμφισδητίω, ω, fut. ήσω, dat. Céder le pas, της όδου παρα-γωρίω, ω, fal. ήσω, dal.

Pas, marche d'un escalier, βαθμός, οῦ (δ): βαθμίς, ίδος (ή). || Pas d'une porte, βαθμίς, ίδος (ή): οὐδός, οῦ (ό).

Pas, passage, δίοδος, ου (ή). Pas étroit dans une montagne, τὸ στενόν, οῦ: τὰ στενά, ῶν. Le pas des Thermopyles, το τών Θερμοπυλών στενών, ου. / Au fig. Mauvais pas, στενοχωρία, ας (ή). Mettre dans un mauvais pas, στενοχωρέω, ω, fut. ήσω, acc. Voilà le pas difficile, mot à mot la ligne de démarcation, αυτη ή γραμμή, ou voici le moment décisif, αύτη ή άχμη. Sortir d'un meuvais pas, mot à mot, mettre le pied hors de la bourbe, cement, προ-κόπτω, fut. κόψω. Il ne parvient κέρς πηλού πόδας έχω, fut. έξω, ou plus simplement, se débarrasser d'une mauvaise affaire, κακου πράγματος ἀπ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι.

Pas, mesure, $\beta \tilde{\eta} \gamma \alpha$, arcç (tò).

PASCAL, ALE, adj. πασχάσιμος, ος, ον, G. M. PAS-D'ANE, s. m. plante, βήχιον, ου (τὸ). PASSABLE, adj. μέτριος, α, ον.

PASSABLEMENT, adv. μετρίως.

PASSADE, s. f. action de passer. A la passade, εν παρόδω. Bon pour une passade, καλὸν ὡς εν παρόδω. [! Αυπόπε. Demander la passade, τοὺς εν-τυγχάνοντας προσ-αιτίω, ω, fut. ήσω, Isocr.

PASSAGE, s. m. action de passer, δίοδος, ου (ή). Passage d'un sleuve, ή του ποταμού διάδασις, εως. Passage par eau, διαπόρθμευσις, εως (ή). S'opposer au passage, της διόδου είργω, fut. είρξω, acc. Passage le long d'un lieu ou auprès d'un lieu, πάροδος, ου (ή). Se rendre maitre des passages, των παρόδων κρατίω, ω, fut. now. S'ouvrir un passage le fer à la main, βία δια των πολεμίων δια-διδράσκω, fut. δια-δράσομαι. Oiseaux de passage, οι ξενιζόμενοι όρνιθες ων (partic. de ξενίζομαι, fut. ίσομαι). | Endroit où l'on passe une rivière, πόρος, ov (b). | Prix que l'on paye pour passer l'eau, πορθμείον, ου (τό). Paye ton passage, ἀπό-δος άνθ' ων σε δι-επορθμευσάμην (άπο-δίδωμι, fut. άπο-δώσω: δια-πορθμεύομαι, fut. εύσομαι), Luc. || Endroit d'un auteur, ywpicv, ou (tò).

PASSAGER, the, adj. en parlant des oiseaux, ἀπιδημητικός, ή, όν : ξενιζόμενος, η, ον (partic. de ξενίζομαι, fut. (σομαι). || De courte, durée, βραχύς, εῖα, ύ (comp. ὑτερος, sup. ὑτατος). || Subst. celuj qui s'embarque sur un vaisseau, ἐπιδάτης, ου (δ).

PASSAGEREMENT, adv. iv παρόδω.

PASSANT, ε. m. ante, ε. f. παροδίτης, ου (δ). Au fém. παροδίτης, ιδος (ή). Plus souvent on tourne par un participe. Les passants, οἱ παρ-ερχόμενοι, ων (de παρ-έρχομαι, ful. παραλεύστμαι : οἱ παρα-γενόμενοι, ων (de παραγίνοιται, ful. γενήσομαι) : οἱ ἐν-τυγχάνοντες ου παρα-τυγχάνων εἰ d'ἐν-τυγχάνων, ful. τεύξομαι). Un passant, παρ-ερχόμενός τις, ου παρα-γενόμενος, ου ἐν-τυχών, ου παρα-τυχών. Souvent aussi par ἐιτanger, ξίνος, ου (δ). Passant, va dire à Lacèdèmone, & ξίνε, ἀγγελλειν Ααχιδαιμονίοις (ἀγγελλω, ful. ἀγγελῶ: on sous-entend σέ δεῖ). Simonid.

PASSE, s. f. petit passage, πόρος, ω (δ).

|| Au fig. Étre dans une belle passe, εὖ πράσσω,
fut. πράξω. Il est en passe d'aider ses amis,
δύναται τους φίλους ὡφελεῖν (δύναμαι, fut. δυνήσομαι : ὡφελέω, ω, fut. ήσω) : καλως ἔχει
πρὸς τὴν τῶν φίλων ὄνησιν (ἔχω, fut. Κω).

PASSE! interj. soit, à la bonne heure, είτν.

PASSÈ, ε. m. temps qui s'est écoulé, è παρ-ελδών ου παρ-ελπλυθώς χρόνος, ευ (partic. de παρ-έρχομαι, ful. παρ-ελεύσομαι): à προ-γενόμενος ου προ-γεντιμένος χρόνος, ευ (partic. de προ-γίνομαι, ful. γενίσομαι): ò παρ-ειχόμενος ου παρ-ωγικώς χρόνος, ευ (partic. de παρ-είχομαι, ful. οιχήσομαι): ci πρίν χρόνοι, ων: ci ἀνω χρόνοι, ων. A en juger par le passé, ώς ἀν τις ἐκ τοῦ παρ-ελδύντος χρόνου σκίψαιτο (σκίπτομαι, ful. σκίψομαι): || Temps passé, dans les verbes, ò παρ-ωχημένος, ευ (sous-ent. χρόνος).

PASSE-DROIT, s. m. άδικία, ας (ή). Faire un passe-droit à quelqu'un, των δικαίων τινὰ ἀπυ-στερεω, ω, fut. ήσω: τινὰ ἀδικέω, ω, fut. ήσω.

PASSE-FLEUR, s. f. plante, ἀνεμώνη, ης (ή).

PASSEMENT, s. m. ταινία, ας (ή).

PASSEMENTER, v. a. ταινίοω, ω, fut.
ωσω, acc.

PASSEMENTIER, s. m. ταινιοπώλης, ου (δ). An fem. ταινιοπωλις, ιδος (ή).

PASSE-PARTOUT, s. m. ἀντυκλείς, είδες (ή).
PASSE-PASSE, s. f. Tour de passe-passe,
γοπτεία, ας (ή): γοήτευμα, ατος (τό).

PASSE-PIERRE, s. m. plante, μάραθρον θαλάσσιον, ου (τὸ).

PASSE-PORT, s. m. permission de voyager, δίεδος, ου (ή). Demander un passe-port pour un passe, ἐπὶ χωραν τινὰ δίεδον αἰτίεμαι, εῦμαι, ∫ul. πσεμαι, αcc.

PASSER, v. n. aller par un lieu, διαπορεύομαι, fut. εύσομαι : δι-εόριω, fut. εύσομαι : δι-είρω, fut. εύσοω : δι-είρχομαι : fut. εύσοω : δι-είρχομαι : fut. εύσοω : δι-είρχομαι . fut. εύσοω αι δια τόπου. Passer à cheval par la place, δι' άγορᾶς ἰφ' ἴππου πορεύομαι, fut. εύσομαι. Il passa à Syracuse, είς Συρακούσας δι-επορεύθη. Par où faut-il passer? πῆ ἡ πάροδος; Passer par mer en Afrique, διὰ δαλάσσης εἰς Λιξύην περάω ου διαπεράω, ω. fut. άσω. Faire passer son armée en Sicile, την δύναμιν εἰς Συκλίαν μετ-άγω.

fut. άξω. Passer outre, παρ-έρχομαι, fut. ελεύ- jil le calomnia, αὐτὸν ὡς ἀνόσιον δι-έδαλε (διασομαι: παρ-ειμι, ful. ειμι: παρ-ελαύνω, ful. ελάσω. Passer auprès de ou le long de, παρέρχομαι, fut. ελεύσομαι, acc. Passer par-dessus, δπερ-δαίνω, fut. δήσομαι, acc. | Passer par toutes les punitions, διά πασών ζημιών διεξέργομαι, fut. ελεύσομαι. Passer par toutes les charges, πάσας λειτουργίας λειτουργίω, ω, fut. ήσω. || En passer par, πάσχω, fut. πείσομαι, acc. Prêt à en passer par où l'on voudrait, έτοιμος ότιοῦν πάσχειν. || Passer d'un objet à un autre, ἀπό τινος ἐπί τι μετ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Passant des choses aux personnes, ἀπὸ των πραγμάτων έπὶ τοὺς ἄνδρας μετ-εληλυθώς, Luc. | L'armée passa à l'ennemi, πρὸς τοὺς πολεμίους ό στρατός μετ-ήλθε (de μετ-έρχομαι), οκ άπ-ίστη (d'άφ-ίσταμαι, fut. άπο-στήσομαι). || En passant, εν παρόδω : όδου πάρεργον. Pour le dire en passant, ως έν παρόδω είπειν (aor. 2 irrég. de λίγω, fut. ἰρῶ).

Passer, s'écouler, en parlant du temps, d'une rivière, παρ-έρχομαι, fut. παρ-ελεύσομαι. La jeunesse passe comme un songe, παρέρχεται ώς όναρ ήθη. Passer rapidement, παρατρέχω, fut. δραμούμαι : παραβ-βέω, ου διαβpiω, fut. ρεύσω. Le temps passé, ὁ παρελθών ου παρ-εληλυθώς χρόνος, ου (partic. de παρ-έρχομαι). L'année passée, ὁ παρ-ελθών ένιαυτός, οῦ. Au temps passé, πάλαι: πρότερον: πρίν : έν τοις άνω χρόνοις. Ces jours passés, πρώην : νεωστί. Il y a dix ans passés, υπέρ έτη δέκα τουτο γέγονε (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Agé de vingt ans passés, ὑπέρ έτη είποσι γεγονώς, υία, ός, gén. ότος. Voyez Passe.

Passer, être reçu. Passer en usage, vouiζομαι, fut. ισθήσομαι. Ceci a passé en coutume, νομίζεται ου νενόμισται τούτο. | Etre toléré. Ceci peut passer, ταῦτα μέν ἀνεκτά (sous-ent. ἐστί). | Passe! à la tonne heure, viev.

Passer, ou se Passer, perdre sa fraicheur, dépérir, παρ-ακμαζω, ful. άσω : μαραίνεμαι, ful. ανθήνομαι : ἀπ-ανθέω, ω, ful. ήσω : φθίνω, sans futur. Beauté qui se passe, χάλλος μαραινόμενον, ου (τό).

Passen, être réputé, νομίζομαι, fut. ισθήσομαι. Passer pour prudent, φρόνιμος νομίζομαι. Faire passer pour, φήμαν ου δοξαν τινί περιδάλλω, fut. δαλώ, ou περι-ποιέω, ω, fut. ήσω. — pour un savant, σοφίας φήμην ομ

δάλλω, ful. δαλώ).

Passer, v. a. traverser, dia-bairo, fut. δήσομαι, acc. Passer à la nage, δια-νήχομαι, ful. νήξομαι, acc. Passer en batean ou en navire, δια-πλίω, fut. πλιύσω. Faire passer en baleau, δια-πορθμεύω, fut. εύσω, ou quelquefois δια-πορθμεύομαι, fut. εύσομαι, acc. Il leur fit passer le sleuve, τὸν ποταμὸν αὐτοὺς δι-επόρθμευσεν ου δι-επορθμεύσατο. || Faire passer d'une langue dans une autre, εἰς ἄλλην γλῶσσαν μετα-φέρω, ful. μετ-κίσω, ου μεθ-ερμηνεύω, fut. εύσω, acc. | Passer un fil dans le trou d'une aiguille, διά τρυπήματος βαφίδος το λίνον. ώθέω, ω, fut. ωθήσω ου ωσω. | Passer le vin par la chausse, τὸν οἶνον ἡθίζω, fut. ίσω. Passer par un crible, κοσκινίζω, fut. ίσω. || Passer une épée au travers du corps, τὸ σῶμα ξίφει δι-ελαύνω, fut. ελάσω. Passer les ennemis au fil de l'épée, πολεμίους πανολεθρία άπ-ολλυμι, fut. απ-ελίσω. | Passer légèrement la main sur, χατα-ψάω, ω, fut. ψήσω, acc.

Passer, devancer, παρ-έρχομαι, ful. παρελεύσομαι, αςς.: παρα-τρίχω, ful. παραδραμούμαι, acc. : φθάνω, fut. φθάσω, acc. [Déborder, dépasser, ὑπιρ-ίχω, fut. ίξω, gên. || Surpasser, υπερ-δαίνω, fut. δήσομαι, acc. ou gén. En quoi l'homme passe-t-il les autres animaux? τίνι των άλλων ζώων ύπερ-δέδηχεν άνθρωπος; Aristt. || Cela passe toute croyance, τούτο πάσαν πίστιν ύπερ-δαίνει. Cela me passe, θαυμαστόν ου παράδοξόν έστί μοι τοῦτο : τοῦτο ού συν-ίημι, ful. συν-ήσω

Passer, omettre, παρα-λείπω, fut. λείψω, acc. : παρ-ίημι, ful. παρ-ήσω, acc. : ἐάω, ω. fut. ἐάσω, acc. Je passe tout le reste sous silence, τὰ μὲν ἄλλα παρα-λείπω, ʃut. λείψω.

Passer, employer, δια-τρίδω, fut. τρίψω, acc. Passer sa vie à la campagne, τὸν βίον έν άγρεις δια-τρίδω. Passer le temps, τὸν γρόνεν δια-τρίδω, fut. τρίψω, ou άν-αλίσκω, fut. αλώσω. - à faire quelque chose, είς τι ου πρός τι ου περί τι ου άμφί τι. Passer la journée, ήμερεύω, fut. εύσω : δι-ημερεύω, fut. εύσω. Passer la nuit, γυχτερεύω, fut. εύσω: δια-νυκτερεύω, fut. εύσω. - à étudier, έν το μελετή. Passer sa vie au milieu des belleslettres, τοις λόγοις ένδια-τρίδω, fut. τρίψω.

Passen, pardonner, permettre, àp-inul, fut. δόξαν. Il le fit passer pour un impie, tournez, αφ-ήσω, αςς. : συγ-χωρίω, ω, fut. ήσω, αςς. : συγ-γινώσκω, fut. γνώσομαι, acc.: χαρίζομαι, fut. ίσομαι, acc. — quelque chose à quelqu'un, τί τινι. Ne se rien passer, μηδίν έμαυτῷ έν-δίδωμι, fut. έν-δώσω. Se passer tout, πάντα έμαυτῷ χαρίζομαι, fut. ίσομαι.

se Passer, v. r. se faire, avoir lieu, γίνομαι, fut. γενήσομαι. Ce qui se passe, τὸ γινήμενον, ου. Je vous dirai tout ce qui s'est passé, πάντα σοι ἀ πέπραπται ἐρῶ (πράσσω, fut. πράξω: λίγω, fut. ἐρῶ).

se Passer de, ἀπ-ίχομαι, fut. ἀφ-ίξομαι, gén. — de pain, de vin, ἄρται, είνου. Il ne put se passer de venir, εόν ἀπ-ίσχετο τὸ μὰ οὐν ἰλθεῖν (ἐρχομαι, fut. ἐλεύσεμαι). Je ne puis me passer de vos conseils, τῆς σῆς βουλῆς κάλιστα δίομαι, fut. δεήσομαι: μάλιστά μοι δεῖ τῆς σῆς βουλῆς (δεῖ, fut. δεήσει). Il aime mieux se passer de tout, πάντων μάλλον ἀπορεῖν βούλεται (ἀπορέω, ω, fut. ήσω: βούλομαι, fut. βουλήσεμαι).

PASSERAGE, s. f. plante, λεπίδιον, ου (τὸ).

PASSEREAU, s. m. oiseau, στρουθίον, ου (τὸ).

PASSE-ROSE, s. f. fleur, άλθαία, ας (ή).
PASSE-TEMPS, s. m. διατριδή, ῆς (ή).
Se donner un passe-temps, έμαυτῷ τέρψιν παρέχω, fut. έξω.

PASSE-VELOURS, ε. m. fleur, ἀμάραντος, ου (ὁ ου ή).

PASSIBILITE, s. f. τὸ παθητόν, οῦ. PASSIBLE, adj. παθητός, ή, όν.

PASSIF, ινε, adj. qui supporte l'action d'un autre, πάσχων, ουσα, ον (partic. de πάσχω, fut. πείσομαι). || Qui agit ou obéit sans réflexion, άλόγιστος, ος, ον. || En t. de grammaire, παθητικός, ή, όν. Au passif, παθητικώς.

PASSION, s. f. mouvement de l'ame, πάθος, ως (τὸ). Exciter les passions, πάθος ποιέω, ω̄, fut. ήσω. Sans passions, ἀπαθής, ής, ές. || Désir déréglé, ἐπιθυμία, ας (ή): ὅριξις, εως (ή): πόθος, ου (ὁ). Ανοίτ de la passion pour, lπι-θυμέω, ω̄, fut. ήσω, gén.: ὀρίγομαι, fut. ἔξιμαι, gén.: ἐπι-μαίνομαι, fut. ἐπι-μανήσομαι, dat. Ανοίτ la passion des armes, ὁπλομανέω, ω̄, fut. ήσω. Ανοίτ celle de la gloire, δο-ξομανέω, ω̄, fut. ήσω. Se laisser aller à ses passions, ταῖς ἡδοναῖς ἐμαυτὸν ἐπι-δίδωμι, fut. ἐπι-δώσω. Qui est mattre de ses passions, τῶν ἐπιθυμιῶν ου τῶν ἡδονῶν ἐγαρατής, ής, ές. Qui n'en est pas maître, ἀκρατής, ής, ές.

Passion de Notre-Seigneur, τὰ τοῦ Χριστοῦ παθήματα, ων, Bibl.

PASSIONNÉMENT, adv. περιπαθώς: ἐμπαθώς. Aimer on désirer passionnément, ἐππαίνομαι, fut. μανεύμαι ου μανέσομαι, dat.

PASSIONNER, v. a. — son ton, ses discours, παθαίνομαι, fut. ανοῦμαι. [] Passionné, ée, περιπαθής, ής, ές. Είμπαθής, ής, ές. Discours passionné, λόγος παθητικός, εῦ (έ). D'un air ou d'un ton passionné, παθητικώς.

se Passionner, v. r. — pour une chose, ixi τινι μαίνομαι, ου τινὶ ἐπι-μαίνομαι, fut. μα-νοῦμαι ου μανήσομαι. Être passionné pour la gloire, τῆς δόξης ἐπιθυμητικῶς ἔχω, fut. ἔχω: δόξομανέω, ῶ, fut. ṅσω. Être passionné pour les Muses, pour l'éloquence, μουσομανέω, λογομανέω, ῶ, fut. ṅσω. On forms ainsi plusicurs composés.

PASSIVEMENT, adv. παθητικώς.

PASSOIRE, s. f. πθμός, οῦ (ό). Petite passoire, πθμάριον, ου (τό).

PASTEL, s. m. plante, ισατις, ιδος (ή).

PASTENADE, s. f. racine, σταφυλίνος, ου (ό).

PASTEQUE, s. f. melon d'eau, αγγούριον, ου (τό).

PASTEUR, s. m. berger, ποιμείν, ένες (δ). || Curé, πρεσδύτερος, ου (δ).

PASTILLE, s. f. τροχίσκες, ου (δ).

PASTORAL, ALE, adj. de berger, ποιμενικός, ή, όν. || Qui concerne la poésie pastorale, βουκολικός, ή, όν. Jouer un air pastoral, βουκολικός, fut. άσω. || Subst. Une pastorale, une églogue, πτίπμα βουκολικόν, οῦ (τὸ).

PASTORALEMENT, adv. ποιμενικόν τενα τρόπον.

PATACHE, ε. f. petit navire, δικάς, άδος (ή). || Sorte de voiture, άμαξάριον, ου (τὸ).

PATAUD, AUDE, adj. qui a de grosses pattes, $\pi \lambda \alpha \tau \dot{\omega} \tau \dot{\omega}$, $\delta \dot{\omega}$, (δ, \dot{n}) . || s. m. sidlageois grossier, dypowoc, $\dot{\omega}$ (δ, \dot{n}) .

PATE, s. f. farine pétrie, φύραμα, ατος, $(\tau \dot{o})$: $\mu \dot{\alpha} \zeta \dot{\alpha}$, ηc $(\dot{\eta})$. $\parallel \mathcal{A}u$ fig. Homme de bonne pâte, ἀνὴρ εὐήθης, ωc (\dot{o}) .

PATE, s. m. sorte de pâtisserie, ἀρτόκρεας, ατος (τὸ). || Tache d'encre, σπίλος, cu (ὁ): καλίς, ίδος (ή).

PATÉE, ε. f. ψωμός, οῦ (δ). PATELIN, ε. m. ει αdj. αἰμύλος, ος, ονPATELINAGE, s. m. αἰμωλία, ας (ή). PATÈNE, s. f. δ ἀγιος δίσκος, ου. PATENTE, s. f. δίπλωμα, ατος (τδ).

PATERNEL, ELLE, adj. de père, πατρῷος, α, ον. Bien paternel, τὰ πατρῷα, ων. Aleul paternel, πατροπάτωρ, ορος (δ). Tel qu'il convient à un père, πατρικός, ή, όν. Bienveillance paternelle, ή πατρική εὐνοια, ας. Gouvernement paternel, πατρονομία, ας (ή).

PATERNELLEMENT, adv. πατρικώς. Être gouverné paternellement, πατρονομέσμαι, οῦμαι, fut. ηθήσομαι.

PATERNITĖ, s. f. πατρότης, ητος (ή).

PATEUX, ευσε, adj. κολλώδης, ης, ες:
παχύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος).

PATHĖTIQUE, adj. παθητικός, ή, 69

(comp. ώτερος, sup. ώτατος).

PATHETIQUEMENT, adv. παθητικώς.

PATIBULAIRE, adj. σταυρώσιμος, ος ου το, ον. Fourche patibulaire, σταυρός, οῦ (δ).

PATIEMMENT, adv. χαρτερικώς. Souffrir patiemment, χαρτερίω, ω, fut. ήσω, avec facc. ου avec πρός et l'acc.: ὑπο-μένω, fut. μενώ, acc. Il souffre patiemment les injures, χαρτερεί ου ὑπο-μένει λοιδορούμενος (λοιδορίω, ω, fut. ήσω).

PATIENCE, s. f. καρτερία, ας (ή): καρτέρησις, εως (ή): ὑπομονή, ῆς (ή). Patience à supporter la faim, la soif, ή τῶν σιτίων, τῶν ποτῶν καρτέρησις, εως. Prendre en patience, καρτερίω, ῶ, fut. ήσω, avec l'acc. ou avec πρός et l'acc. Prendre ses maux en patience, πρὸς τὰ παρ-όντα κακὰ καρτερίω, ῶ. Qui aurait la patience de vous entendre? τίς ἄν σε καρτερίσειεν ἀκούων; Être d'une patience à l'épreuve, διὰ τὴν καρτερίαν ἀναιστητικς έχω, fut. έζω. Perdre patience, ἀποκαρτερίω, ῶ, fut. έζω. Perdre patience, ἀποκαρτερίω, ῶ, fut. έζω.

Patience! interj. ούπω γε: μήπω γε.

PATIENCE, s. f. herbe, λάπαθον, ου (τό).

PATIENT, επτε, adj. καρτερικός, ή, όν (comp. ώτερες, sup. ώτατος). Patient dans la pauvrelé, πρὸς τὴν πενίαν καρτερικός.

PATIENT, s. m. condamné qu'on exécute, ε κολαζόμενος, ου (partic. passif de κολάζω, fut. άσω).

PATIENTER, v. n. καρτερίω, ω, ful. ήσω. PATIN, s. m. chaussure ferrée par-dessous, υπόδημα σεσιδηρωμένου, ου (τό).

PATIR, v. n. souffrir, πάσχω, fut. πεί-

σομαι. || Subir un châtiment, κολάζομαι, fut. ασθήσομαι. || En parlant des choses inanimées, βλάπτομαι, fut. βλαδήσομαι.

PATIS, s. m. vcuń, ñs (ń).

PATISSER, v. n. εψοποιέω, ω, fut. ήσω. PATISSERIE, s. f. métier de patissier, ή εψοποιητική, ῆς : ή εψοποιική, ῆς (sous-ent. τέχνη). || Ouvrage de patissier, πέμμα, ατος (τδ).

PATISSIER, s. m. ière, s. f. qui fait de la pâtisserie, πιμματουργός, οῦ (ὁ, ἡ): ὀψοποιός, οῦ (ἱ, ἡ). \parallel Qui en vend, ὀψοπώλης, ου (ὁ): au fém. ὀψόπωλις, ιδος (ἡ). Boutique de pâtissier, ὀψοπώλιον, ου (τὸ).

PATOIS, s. m. ή χυδαία διάλεκτος, cu. Parler patois, χυδαϊκώς ou χυδαϊστί λαλίω, ω, fut. ήσω.

PATON, s. m. morceau de pâte, µaζa, ns (ή).

PATRE, s. m. vomeus, $\epsilon \omega s$ (δ).

PATRIARCAL, ALE, adj. πατριαρχικός, ή, όν.

PATRIARCAT, s. m. τὸ πατριαρχικὸν ἀξίωμα, ατος: πατριαρχία, ας (ή).

PATRIARCHE, s. m. πατριάρχης, ου (δ).

PATRICE, s. m. πατρίκιος, ου (δ), G. M.

PATRICIAT, s. m. τὸ πατρίκιον ἀξίωμα,
ατος, G. M.

PATRICIEN, ENNE, adj. $\pi \alpha \tau \rho i \varkappa \iota c c$, α , c v. G. M. $\parallel Subst. <math>\pi \alpha \tau \rho i \varkappa \iota c c$, c v. (i), G. M.

PATRIE, ε. f. πατρίς, ίδος (ή). Qui aime sa patrie, φιλόπατρις, ις, ι, gén. ιδος. Amour de la patrie, τὸ φιλόπατρι, ιδος.

PATRIMOINE, ε. m. τὰ πατρῷα, ων. Manger son patrimoine, τὰ πατρῷα κατεσθίω, fut. έδομαι, ου κατ-αν-αλίσκω, fut.
αλώσω, ου κατα-φθείρω, fut. φθερῶ.

PATRIMONIAL, ALE, adj. πατρώος, α, ον. PATRIOTE, ε. m. φιλόπατρις, ιδος (δ, ή). PATRIOTIQUE, adj. φιλόπατρις, ις, ι,

gén. ιδος. Zèle palriotique, τὸ φιλόπατρι, ιδος. PATRIOTIQUEMENT, adv. μετὰ φιλοπατρίας.

PATRIOTISME, s. m. φιλοπατρία, ας (ή).

PATRON, s. m. οππε, s. f. qui protége,
προστάτης, ου (δ): au fém. προστάτις, ιδος
(ή). || Maitre d'une barque, ναύκληρος, ου (δ).
|| Pilote, κυδιργήτης, ου (δ). || Modèle, τὸ ἀρχίτυπον, ου.

PATRONAGE, s. m. προστασία, ας (ή).
PATRONAL, ale, adj. προστατικός, ή, όν.

PATRONYMIQUE, adj.

PATROUILLE, s. f. οι έφ-εδευόμενοι φύλακες, ων. Faire la patrouille, έφ-εδεύεμαι, ful. εύσομαι : περι-πολέω, ω, ful. ήσω.

PATTE, s. f. pied d'un animal, πῶς, gén. ποδός (δ) : κῶλον, ου (τὸ). Qui a quatre palles, τετράπους, ους, ουν, gén. οδος. Α quatre pattes, τετραποδιστί. Marcher à quatre pattes, τετραποδίζω, fut. ίσω.

PATTE d'oie, plante, γηνοπόδιον, ου (τὸ). PATU, υΕ, adj. πτιλόπους, ους, ουν, gén. **οδ**ος.

PATURAGE, s. m. voun, ns (n). PATURER, v. n. νέμομαι, fut. νεμούμαι, acc. PATUREUR, s. m. προνομεύς, έως (δ). PATURON, ε. m. μεσακύνιαν, ου (τό). PAULO-POST-FUTUR, s. m. & pat' oxiγον μελλων, εντος (sous-ent. χρόνος).

PAUME, s. f. creux de la main, bivap, αρος (το): παλάμη, ης (ή). Ce dernier signifie proprement la main ouverte. || Jeu, oquiρισις, εως (ή): σφαιρομαχία, ας (ή). Jouer à la paume, σφαιρίζω, fut. ίσω. Jeu de paume, lieu où l'on y joue, σφαιριστήριον, ου (τό).

PAUPIERE, s. f. βλέφαρον, ου (τό). Cils des paupières, βλεφαρίδες, ων (ai). Fermer les paupières à quelqu'un, τὰ βλίφαρά τινι συμ-ξάλλω ου έπι-ξάλλω ου κατα-ξάλλω, fut. δαλώ, ου κλείω ου έπι-κλείω ου συγ-κλείω, ful. xheiow.

PAUSE, s. f. παῦσις, εως (ή): παῦλα, ης (ή): ἀνάπαυλα, ης (ή): διανάπαυσις, εως (ή). Faire une pause, διανα-παύομαι, fut. παύσομαι. || Pause en musique, διάστημα, ατος (τό). En faire une, δια-στηματίζω, fut. ίσω.

PAUVRE, adj. πένης, ητος (δ): au fém. πένησσα, ης (ή) (comp. πενέστερος, sup. πενέστατος). Pauvre et misérable, πενιχρός, ά, όν. Pauvre et mendiant, πτωχός, ή, όν. Etre pauvre, πενητεύω, fut. εύσω. | Au fig. Pauv. e de quelque chose, πένης, ητος (δ): ἐνδεης, ής, ές: ἄπορος, ος, ον: ψιλός, ή, όν: le régime au gén. Pauvre d'amis, névns piλων. Ètre pauvre de, ἀπορίω, ω, fut. ήσω, gén. | Au fig. Langue pauvre, γλώσσα άπορος, cu (ή). | Pauvre orateur, ρήτωρ απορος, ου: φήτωρ ίσχνός, οῦ (δ).

PAUVRE, S. m. PAUVRESSE, S. f. qui men-

πατρωνυμικός, ης (partic. de πτωχεύω, fut. εύσω). Les pauvres, εί πτωχεί, ών : εί πένητες, ων : εί δεόμενοι, ων (partic. de δέςμαι, fut. δεήσομαι). De pauvre, qui concerne les pauvres, mruχικός, ή, όν. Pauvre orgueilleux, πτωχαλάζων, cvo; (6).

> PAUVREMENT, adv. newypas. Vivre pauvrement, ἐστενωμένως ζάω, ω, fut. ζάσω. PAUVRET, εττε, adj. αθλιος, α, εν.

> PAUVRETĖ, s. f. πενία, ας (ή). Tomber dans la pauvrelé, είς πενίαν μετα-πίπτω, fut. πεσούμαι. Réduire à la pauvreté, είς πινίαν καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. Pauvreté qui force à mendier, πτωχεία, ας (π). Au fig. Pauvreté d'une langue, n the ylésons άπορία, ας. | Dire des pauvretés, des niaiseries, φλυαρίω, ω, ful. ήσω: ληρίω, ω, fut. ήσω : άδολοσχέω, ω, fut. ήσω. Diseur de pauvretés, φλύαρος, ου (ό): ἀδολεσχος, ου (ό).

PAVAGE, s. m. στρώσις, εως (ή).

SE PAVANER, v. r. πεμπεύω, fut. εύσω. PAVE, s. m. sol pavé, toapoc, cu; (ro). || Pierre pour paver, \(\lambda(\delta\color, \color)\) (\(\delta\right)\). || Au fig. Cèder à quelqu'un le pavé, τῆς ὁδοῦ τινι ἀπο-χωρίω, ω, fut. ήσω. Disputer le haut du pavé, περί των πρωτείων άμιλλάςμαι, ωμαι, ful. ήσομαι, dat. || Battre le pavé, κατά τὰν πολιν πλανάτμαι, ωμαι, fut. ήστμαι. || Mettre quelqu'un sur le pavé, le ruiner, των δντων οκ τής εὐσίας τινά ἀπο-στρερέω, ῶ, ʃul. ήσω.

PAVER, ν. α. έδαφίζω, fut. ίσω, αcc. Pavé en pierre, λιθόστρωτος, ος, ον. Qui n'est pas pavé, άνεδάφιστος, ος, ον.

PAVEUR, s. m. & τὰς ὁδοὺς ἐδαφίζων, cyτος (partic. d'iδαφίζω, fut. ίσω).

PAVILLON, s. m. tente, σαινή, ης (ή). Dresser un pavillon, σχηνήν πάγνυμι, fut. πτίξω. | Petit corps de logis, δωμάτιον, συ (τό). || Bannière de vaisseau, σημείον, ου (τό). | Au fig. Baisser pavillon, s'avouer vaincu, την ήσσαν όμελεγέω, ω, fut. ήσω, dat.

PAVOIS, s. m. grand bouclier, bupsoc, cũ (¿). || Toile tendue autour d'un vaisseau, περιπέτασμα, ατος (τὸ).

PAVOISER, v. a. περι-πετάγγυμι, fut. πετάσω, αςς.

PAVOT, s. m. plante ou fleur, unixum, ωνος (ή). Suc de pavot, μηχώνιαν, ου (τό). Tête de pavot, κωδεία, ας (ή). Pavot sauvage, die, πτωχός, εῦ (δ): au fêm. ἡ πτωχεύουσα, | ρειάς, άδες (ή). Pavot cornu, γλαυκίον, ευ (τδ). PAYABLE, adj. extitéos, a, ov.

PAYE, s. f. μισθός, ου (δ). Moyennant une paye, μισθού ου έπὶ μισθώ. Donner ou faire la paye, τὸν μισθὸν ἀπο-δίδωμι, fut. ἀπο-δώσω, ου άπο-νίμω, fut. νιμώ. Recevoir une paye, μισθέν λαμδάνω, fut. λήψομαι. Haute paye, έπιμιοθοφορία, ας (†), Dion Cass.

PAYEMENT, s. m. riong, ewg (1). Payement d'une chose due, anomore, sus (i). Payement intégral, Extronç, soc (1). Jour du payement, ή προθεσμία, ας (sous-ent. ήμέρα). Retard de payement, ὑπερημερία, ας (ή). Prolonger ce retard, την υπερημερίαν άνα-δάλλομαι, fut. βαλεύμαι. Qui est en retard de payement, ὑπερήμερος, ος, ον.

PAYEN, subst. ou adj. voyez PAIEN.

PAYER, v. a. τίνω ου ἀπο-τίνω ου ἐχτίνω, fut. τίσω, acc. — à quelqu'un, τινί. Avoir de quoi payer, πρὸς έκπισιν εὐπορέω, ω, fut. ήσω. N'ayant pas de quoi payer, ἐκτίσεως αὐτῷ οὐκ ούσης. | Payer des ouvriers, έργάταις τὸν μισθὸν ἀπο-δίδωμι, fut. ἀπο-δώσω. Paye ton passage, ano-doc ded de os diεπορθμευσάμην (δια-πορθμεύομαι, fut. εύσομαι). Se saire payer, to you sig-modegow, fut. πράξω. — par quelqu'un , πνά. | Payer de belles paroles, λόγους αντ' έργων δίδωμι, fut. δώσω, dat. C'est ainsi que vous me payez de ma bonté, τοσαύτην «μοι χάριν έχ-τίνεις (έx-τίνω, fut. τίσω). | Payer de sa personne, ανδραγαθίω, ω, fut. ήσω. Payer de sa tête, θανάτω ζημιόςμαι, ούμαι, fut. ωθήσεμαι. ΙΙ paya cher sa folie, της μωρίας δίκην έξ-έπισε (ἐκ-τίνω, fut. τίσω). Vous me le payerez, δύτην μοι δώσεις (δίδωμι, fut. δώσω).

se Payen, v. r. - par soi-même, tò xx0πχον έμαυτῷ λαμδάνω, fut. λήψομαι. | Se payer d'excuses, απολογίαν απο-δέχομαι, sut. δέξομαι. Je ne me paye pas de ces raisons, sò ταῦτά μοι πρὸς την ἀπολογίαν άρχει (ἀρχίω, w, fut. apxiow.

PAYEUR, s. m. EDE, s. f. celui qui paye, & in-tiver, errog: au fém. h ix-tirouau, ns (partic. d'ix-tive, fut. tioe). Mauvais payeur, mauvaise payeuse, d. A del Umepriμιρος, ου. Payeur public, ταμίας, ου (έ).

[ερημος, ου. Du pays, qui est du pays, ἐπιχώ- . ριος, ος, ov. Qui est dans le pays, έγχώριος, ος, ov. De quel pays? ποδαπός, ή, όν; De notre pays, ήμεδαπός, ή, όν. D'un autre pays, άλλοδαπός, ή, όν. Qui est du même pays, όμόδημος, ος, ον.

PAYSAGE, s. m. σκηνογραφία, ας (ή). De paysage, σκηνογραφικός, ή, όν.

PAYSAGISTE, ε. m. σκηνογράφος, ου (δ). PAYSAN, s. m. ANNE, s. f. appoixog, ou (δ, ή). Manières de paysan, άγροικία, ας (ή). Agir en paysan, άγροικίζομα:, fut. ίσομαι.

PBAGE, s. m. πυρθμείον, ου (τό).

PEAGER, s. m. πορθμεύς, έως (ό).

. PEAU, s. f. enveloppe extérieure du corps, χρόα, ας (ή): χροιά, ας (ή). || Peau écorchée, cuir, δορά, ᾶς (ή) : δέρμα, ατος (τὸ). Peau ecorchee d'un homme, n antenne, n (sousent. δορά). Peau de lion, ή λιοντή, ής. Peau de chèvre, à aiyā, ñc. Oter, enlever la peau, δίρω ου άπο-δίρω ου ix-δίρω, sul. δερώ, acc. De peau, δερμάτινες, η, ον. Habillé de peaux, δερματοφόρος, ος, ον. | Peau dont change un serpent, labapic, idec (n). Changer de peau, m. à m. dépouiller sa Vicillesse, τὸ Υπρας ἀπο-δύομαι, Sut. δύσομαι. Peau des fruits, λέπυρον, ου (τὸ).

PRAUSSIER, s. m. βυρσεύς, έως (δ): βυρσοδέψης, ου (ό).

PECCABLE, adj. άμαρτητικός, ή, όν.

PECCADILLE, ε. f. πλημμέλημα, ατος (τὸ) : παράπτωμα, ατος (τὸ) : σφάλμα, ατος (τὸ).

PÉCIIÈ, s. m. άμαρτία, ας (ή): άμάρτημα, ATOC (TO).

PECHE, s. f. fruit, to nepotitor unlor, ou. PECHE, s. f. action de pêcher avec des fileis, aluía, as (i). Traité sur la pêche, τὸ άλιευτικόν, οῦ. | Action de pêcher à la ligne ou à l'hameçon, aquatosia, as (1). Ce que l'on prend en péchant, appa, as (n). Bonne pêche, của γρία, ας (ή). Faire bonne pêche, evarpie, e, ful. now.

PECHER, v. n. faire une faute, auaptave. | fut. άμαρτήσομαι, acc. — en quelque chose, τί. - envers quelqu'un, είς τινα,

PECHER, v. n. s'occuper à la pêche. PAYS, s. m. contrée, xwoa, as (n). On rous ixeus enpaw, w, fut. asw. Pêcher à la to sous-entend quelquefois. Pays ennemi, ή ligno, τους έχους άγκιστρεύω, fut. εύσω. πολεμία, ας (sous-ent. γή ou χώρα). Pays v. a. prendre en pêchant, άγρεύω, fut. εύσω, barbaro, i βάρδαρις, ου. Pays desert, i lacc.: δηράω, ω, fut. άσω, ου δηράομαι, ωμαι, fut. άσομαι, ace. Pêcher des perles, μαργαρί- | PEIGNE, s. m. κτείς, gén. κτενός (i). τας θηράω, ω. | Δu fig. Pêcher en eau treu- Semblable à un peigne, πτενοειδής, ής, ές: ble, tournez, pêcher des anguilles, έγχελεις | πτινώδης, ης, ες. | Peigne de cardeur, ξάθηράςμαι, ώμαι.

PECHER, s. m. arbre, in nepound unhia, ac. PECHERIE, s. f. τὸ άλιευτικὸν ἐμιπόριον, ου. PECHEUR, s. m. Pecheresse, s. f. qui commet des péchés, άμαρτωλός, εῦ (δ, ή).

PÈCHEUR, s. m. qui prend des poissons, izoucoripac, ou (6). Pêcheur à la ligne, άγχιστρευτής, ου (¿). Pêcheur sur mer, άλιεύς, έως (δ). Métier de pêcheur, ή άλιευτυπ, ης. Faire ce métier, άλιεύομαι, fut. εύσομαι. De pêcheur, άλιευτικός, ή, όν. Barque de pêcheur, άλιάς, άδος (ή).

PECORE, s. f. imbécile, πρόδατον, ου (τὸ). PECTORAL, ALE, adj. bon pour la poitrine, βηχικός, ή, όν. | s. m. ornement du grand prêtre des Juife, mipiotifico, ou (tò).

PECULAT, s. m. xáxworg, ewg (n). Etre condamné pour crime de péculat, τῆς κακώσεως άλίσκομαι, sut. άλώσομαι.

PÉCULE, ε. m. τὰ ίδια χρήματα, ων, ou simplement τὰ ίδια, ων. Petit pécule, το ίδιον άργυρίδιον, ου.

PÉCUNIAIRE, adj. χρηματικός, ή, όν. Amende pécuniaire, ή χρημάτων ζημία, ας. Combat dont le prix est une récompense pécuniaire, άγων άργυρίτης, ου (δ).

PÉCUNIEUX, ause, adj. πολυχρήματος, ος, αν.

PEDAGOGIE, ε. f. παιδαγωγία, ας (ή). PEDAGOGIQUE, adj. παιδαγωγικός, ή, όν. PEDAGOGUE, s. m. παιδαγωγός, οῦ (δ). PEDANT, s. m. maître décole, παιδαγωγός, οῦ (δ). | Qui a des habitudes scolastiques, δ σχελαστικός, ου. | Qui n'a point de goût, άπειρόχαλος, ου (ό).

PEDANTERIE, s. f. et Pédantisme, s. m. απειροχαλία, ας (ή).

PEDANTESQUE, adj. παιδαγωγικός, ή, έν : σχολαστικός, ή, όν : ἀπειρόκαλος, ος, ον.

PÉDANTESQUEMENT, adv. άπειροχάλως. PEDESTRE, adj. πεζός, ή, όν.

PEDESTREMENT, adv. πεζή.

PÉDICULAIRE, adj. Maladie pédiculaire. φθειρίασις, εως (ή). Avoir la maladie pédiculaire, φθειριάω, ω, fut. άσω.

PÉDICULE et Pédoncule, s. m. termes de (xodaccuai, fut. aobisoquai). botanique, μίσχος, ου (δ).

viov , ou (10).

PEIGNER, v. a. dans le seus propre, κτενίζω, fut. ίσω. Bien peigné, κτενεστός, ή, ćv. Qui n'est pes peigné, ἀκτένιστος, ος, εν. || Carder, Exive, fut. Exve, acc. | Au fig. limer, polir, περι-εργάζομαι, fut. άσομαι, acc. : ἐπεξ-εργάζομαι, fut. άσομαι, acc. Pcigné, ée, περι-ειργασμένος, η, ον : περίεργος, ος, ον : πεπονημένος, η, ον (partic. parf. passif de πενέω, ω, fut. ήσω). Discours peigné, λόγος κεκαλλιγραφημένος, ου (partic. parf. passif de καλλιγραφίω, ω, ful. ήσω).

PEIGNTER, s. m. o roug xrévas épyacousνος, ου (partic. d'ipyacquai, fut. ασομαί).

PEIGNOIR, s. m. περίθλημα, ατος (τέ). PEIGNURES, s. f. pl. τίλματα, ων (τά). PEINDRE, v. a. représenter en couleur, γράφω, ful. γράψω, acc. : ζωγραφέω, ω, fut. ήσω, acc. Peindre d'après nature, απ-εικονίζω, fut. ίσω, acc. Peindre au naturel, ἀπ-εικάζω, fut. άσω, acc. Se faire prindre, γράφομαι, fut. γραφήσομαι. Fait à peindre, εύμορφος, ος, cv. | Au fig. décrire, δια-γράφω, sut. γράψω, αστ.: γραφικώς άπο-δείχνυμι, fut. δείξω. Peindre vivement les choses, uno-runique. ουμαι, fut. ώσομαι, acc. Peindre les caractères, iftomotio, o, ful. now, acc. La cruauté est peinte sur son visage, ἐκ τοῦ προσώπου φαίνεται ή ώμότης (φαίνομαι, fut. φανήσομαι). Porter la douleur peinte sur le visage, την λύπην τῷ προσώπω έγ-κεχάρανμαι (parf. passif d'iγ-χαράσσω, fut. άξω).

PEINE, s. f. châtiment, τιμωρία, ας (ή): ζημία, ας (ή): κόλασις, εως (ή). Peine de mort, θανάτου ζημία, ας (ή): ή θανατική ζημία, ας : ή έσχάτη τιμωρία, ας. Sous peine de mort, θανάτου ζημίας έπι-χειμένης. Defendre de sortir sous peine de mort, θανάτω ζημίαν εί τις έξ-ελθοι τίθημι, fut. θήσω (έξέρχομαι, fut. έξ-ελεύσομαι). Subir une peine, ζημίαν ύπο-μένω, fat. μενώ, σα ύπο-φέρω, ful. ὑπ-cίσω: τιμωρίας τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Subir la peine de ses crimes, των άμαρτημάτων δίχην δίδωμι, fut. δώσω. Il subit la peine que méritait sa faute, άξίως του άδικήματος έκολάσθε

Prine, travail, moves, ou (8): usy bes, es

(δ): κάματος, ω (δ). Qui fuit la peine, φυ- | άπ-ίθανεν (Ιρχομαι, fut. διεύσομαι: άπο-θνήσκω, γόπονος, ος, ον. Épargner sa peine, έμαυτοῦ [fut. ἀπο-θανοῦμαι]. φείδομαι, sut. φείσομαι. Avec peine, επιπένως. Prendre de la peine, πονίω, ω, fut. ήσω. - pour quelque chose, περί τι. Perdre sa peine, μάτεν πονέω, ω, fut. ήσω : μηδέν προύργου ποιέω, ω, fut. ήσω. Peine inutile, ματαιοπονία, ας (ή). || Avoir de la peine à faire une chose, tournez, la faire difficilement, molic ου μόγις ου χαλεπώς τι έργάζομαι, fut. άσο-MAL. Ils n'eurent pas de peine à sortir, tournez, ils sortirent facilement, ἀπόνως ου ραδίως έξ-πλθον (έξ-έρχομαι, fut. έξ-ελεύσομαι). Il n'y a pas de peine à faire cela, πόνος οὐδεὶς τῷ πράγματι πρόσ-εστι (πρόσ-ειμι, fut. έσκμαι). Ce n'est pas la peine de, σύχ έστι προύργου, infin. || Ne vous donnez pas cette peine, unδέν περί τούτου φροντίσης (φροντίζω, fut. ίσω).

Peine, inquiétude, φροντίς, ίδος (ή): μέριμνα, ης (ή). Mettre en peine, φροντίδα έμ-δάλλω, fut. δαλώ, dat. Vous m'avez bien mis en peine, πολλήν μοι ς οντίδα έν-έδαλες. Ils étaient en peine sur la manière dont cela se passerait, ev opovrídi hoan o, ti motè ein ταῦτα (εἰμί, fut. Ισομαι). Je me mets peu en peine de ta menace, τῆς σῆς ἀπειλῆς οὐ φροντίζω, fut. ίσω. || Embarras, πράγματα, ων (τά). Que de peine vous m'avez donné! είς δσα με έμ-δέδληκας πράγματα (έμ-δάλλω, fut. δαλώ): όσα μοι πράγματα παρ-έσχες (παρέγω, fut. έξω). || Chagrin, λύπη, ης (η): άλγος, ους (τὸ) : άλγηδών, όνος (ή) : πάθος, ους (τὸ). Faire de la peine à quelqu'un, πινά λυπίω, ω, fut. ήσω. Si cela vous fait de la peine, εί σε τεῦτο λυπεί. Avoir de la peine, λυπέομαι, ουμαι, fut. ηθήσομαι : άλγέω, ώ, fut. now: woven, w, fut. now. Partager les peines de quelqu'un, πνί συν-αλγίω, ω, fut. . ήσω, ου συμ-πονίω, ω, fut. ήσω, ου συμπάσχω, fut. πείσομαι.

A Peine, adv. difficilement, tout au plus, μογις : μόλις : σχολή. Ne s'avancer qu'à peine, σχολή πορεύομαι, fut. εύσομαι, Xén. || En parlant du temps, kon : axun. A peine étaitil sorti, άρτι ου άκμην ου εύθυς συ άμα έξελθόντος αὐτοῦ (έξ-έρχομαι, fett. έξ-ελεύσομαι). A peine l'eut-il reçu qu'il se tut, αμα λαδών fut. ήσομαι). A peine fut-il entré qu'il mou- μάκελλα, ης (ή). rut, εύθος ελθών άπ-έθανεν : άμα τε έλθε καί | PELLETERIE, s. f. fourrures, δίρματα,

PEINER, v. a. causer du chagrin, λυπίω, ū, fut. ήσω, acc. || Faire quelque chose avec effort, ix-πονίω, ω, fut. ήσω, acc. Discours peiné, ὁ πεπονημένος λόγος, ου (πονέω. ω, fut. ήσω). || Se peiner à faire quelque chose, ἐπιπόνως τι ἐργάζομαι, fut. άσομαι.

PEINTRE, s. m. ζωγράφος, ου (¿). Atelier de peintre, ζωγραφείον, ου (τό).

PEINTURE, s. f. art de peindre, ζωγραφίά, as (η) : η ζωγραφική, $\tilde{\eta}$ s (sous-ent. τέχνη). || Ouvrage du peintre, tableau, γραφή, ῆς (ή). || Couleur pour peindre, χρώμα, ατος (τὸ). || Description, sixwv, ovos (i). Description vive et frappante, ὑποτύπωσις, εως (ή). Faire de quelque chose une peinture fidèle, γραφικώς τι άπο-δείχνυμι, fut. δείξω. En faire une peinture vive, ὑπο-τυπόομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι, acc. Peinture des caractères, iftonoita, as (i).

PEINTURER, v. a. άλείφω, fut. άλείψω,

PELADE, s. f. άλωπεκία, ας (ή).

PELAGE, s. m. couleur du poil des animaux, χρωμα, ατος (τό). De même pelage, όμόχρους, ους, ουν.

PELAMIDE, s. m. poisson, πηλαμύς, ύδος (ή): πηλαμιύδιον, ου (τὸ).

PELE-MELE, adv. συγκεγυμένως: πεφυρμένως : χύδην : φύρδην. Mettre pêle-mêle, συγχέω, fut. χεύσω, acc. : φύρω συ συμ-φύρω, fut. φυρώ, acc. : χυκάω ου συγ-κυκάω, ώ, fut. ήσω, acc. : συν-ταράσσω, fut. άξω, acc.

PELER, v. a. ôter la peau ou l'écorce, λέπω ου περι-λέπω, fut. λέψω, acc. Peler un arbre, το δένδρον φλοίζω, fut. φλοίσω. Peler des fruits, τὰ ἀκρόδρυα λεπυριόω, ω, fut. ώσω. | Pelé, ée, qui n'a plus de poil, μαδαρός, ά, όν. Être pelé, μαδάω, ω, fut. ήσω.

PELERIN, s. m. δ εὐσεδείας χάριν δδοιπόρος, ου.

PELERINAGE, s. m. ή εὐσεδής όδοιπορία, ας. Faire un pèlerinage, εὐσεδείας χάριν όδοιπορέω σε άπο-δημέω, ω, fut. ήσω.

PÉLICAN, s. m. oiseau, nedexãs, avros (6). **PELLE**, t. f. µáxella, ng (ń).

PELLEE, Pelleree, Pelleree, s. f. 70 ἐσίγησο (λαμδάνω, fut. λήψομαι : σιγάω, ω, μιᾶς μακέλλης χώρημα, ατος : ou simplement

PELLETIER, ε. m. δερματουργός, οῦ (δ). PELLICULE, s. f. δερμάτιον, ου (τό).

PELOTE, s. f. fil roulé en boule, àyabis, ίδος (ή). | Petite balle à jouer, σφαιρίον, ω (τὸ). PELOTER, v. n. σφαιρίζω, fut. ίσω: σφαιροπαιχτίω, ώ, ful ήσω.

PELOTON, s. m. ἀγαδίς, ίδος (ή) : ἀγαδίδιον, ου (τὸ). Ramasser en forme de peloton, συν-ειλίω, ω, ful. ήσω. || Petit corps de soldats, λόχος, ου (c): σπείρα, ας (n). Par pelotons, χατά σπείρας.

PELOTONNER, v. a. συν-ειλίω, ω, ful. ήσω,

PELOUSE, s. f. λειμών, ώνος (δ).

PELUCIIE, s. f. léger duvet, xvous, gén. xvev (6). | Ce qui se détache d'une étoffe, ἀποτίλματα, ων (τά). || Étoffe velue d'un côté, δφασμα χνοώδες, cus (τὸ).

PELUCIIER, v. n. χνοάζω, fut. άσω. PELUCHEUX, EUSE, adj. zvowong, ng, ε; : γναφαλώδης, ης, ες.

PELURE, ε. f. λέπυρον, ου (τό). PENAL, ALE, adj. moivaios, a, cv. Code pénal, ή ποιναία σελίς, ίδος.

PENATES, s. m. pl. ci loforia beci, ev. PENAUD, AUDE, adj. δυσωπούμενος, η, ov. Rire penaud, δυσωπίτμαι, σύμαι, fut. nocual.

PENCHANT, ARTE, adj. καταφερής, ής, ές. PENCIIANT, s. m. pente, καταφίρεια, ας (ή) : τὸ καταφερές, οῦς : τὸ κάταντες, ους. Penchant d'une montagne, xxitos, ous (tò). Être situé sur le penchant d'une montagne, τῷ δρει παρά-κειμαι, sul. κείσομαι. | Inclinaison d'un côté ou d'un autre, pomi, ne (n). || Décadence, ὑποφορά, ᾶς (ή). Être sur le penchant de sa ruine, ύπο-φέρομαι, fut. ύπενεχθήσομαι : ὑπο-πίπτω, ∫αι. πεσούμαι. Soutenir l'État sur le penchant de sa ruine, την ύπο-πίπτουσαν άρχην έρείδω, ful έρείσω. Étre sur le penchant de l'age, παρ-ακμάζω, fut. άσω. Ceux qui déjà sont sur le penchant de l'age, of rion map-replaziones, ev.

Penchant, inclination à quelque chose, oppris, ñς (ή). Le premier penchant de l'homme est τάνω, fut. άμαρτήσομαι. N'est-ce pas un cas de se conserver, την πρώτην όρμην έχει ο pendable? ταῦτα δήτ' οὐκ άγχόνη (sous-ent. άνθρωπος έπι-ταρείν έπυτόν (έχω, fut. έξω : έστί); Arisiph. έπι-τηρίω, ω, fut. ήσω). Avoir du penchant PBNDAISON, s. f. άγχονη, ης (ή),

ων (τά). | Art de les préparer, δερματουργία, | pour quelque chose, πρός τι κατα-φέρομαι, βεί. χατ-ενεγθήσομαι : πρός τι εύχατάφορός είμε, [Μ. έστιμαι : πρός τι βέπω, fut. βέψω. Qui a du penchant pour, πρός τι εὐχατάφορος, ος, σν. Penchant au bien, au mal, in πρὸς τὸ ἀγαθὸν, πρός το κακόν εὐκαταφορία, ας (ή). Il a plus de penchant pour le parti contraire, sepse τάναντία μάλλον βέπει (βέπω, ∫υι. βέψω). Suivre son penchant, τῷ θυμῷ χαρίζομαι, ful. iocuai.

PENCHEMENT, s. m. xlions, two (7).

PENCIIER, v. a. incliner, baisser, xlive, fut. xliva, acc. Pencher la tête, viúa, fad. νεύσω: χύπτω, fut. χύψω. Les animaux ont la tête penchée vers la terre, τὰ άλογα πρὸς χέρσεν νένευκε (parf. de νεύω), Phil.

Penchen, v. n. s'incliner, viùe, fut. wioe : χύπτω, fut. χύψω: χλίνω, fut. χλινώ. Le soleil penche vers son déclin, είς τὰ κατωτέρω κλίνει ό έλιος. L'automne penche yers son déclin, φθίνει τὸ μετόπωρον (φθίνω, sans fut.). Pencher vers le declin de l'age, παρ-ακμάζω, fut. άσω. Pencher vers sa ruine, έπὶ χείρον xlive, fut. xlive ou buc-pépoual, fut. everbicount. || Baisser davantage d'un côté ou d'un autre, βίπω, fut. βίψω. Faire pencher la balance, pomin notio, o, fut. now. Ses forces feront pencher la balance, pomin mujou à δύναμις αὐτοῦ. | Pencher pour quelqu'un, πρός τινα δέπω, fut. δέψω. Le peuple penchait pour les plus audacieux, πρός τους θρασυτέρους έββεπε τὸ πλήθος. Ne pencher pour aucun parti, εἰς ουδέτερα ρέπω, fut. ρέψω. Pencher pour la douceur, πρός την πραστητα γνώμην έχω, fut. Œw.

SE PENCHER, v. r. νεύω, fut. νεύσω : χύπτω, fut. χύψω. Se pencher en avant, προ-χύπτω. fut. χύψω. Se pencher en arrière pour regarder en haut, άνα-κύπτω, fut. κύψω. Se pencher sur, im-xinto, fut. xivo, dat. Se pencher vers, προσ-κύπτω, ful. κύψω, dal. ou πρός et l'acc. Se pencher par-dessus, bπερχύπτω, fut. χύψω, gén. Se pencher de côté pour voir en passant, παρα-κύπτω, fut. κύψω.

PENDABLK, adj. anzione aluce, a. ov. Faire un cas pendable, άξίως άγχόνης άμαρ-

κατακρεμής, ής, ές : κρεμάμενος, η, ον (partic. de πρέμαμαι, fut. πρεμήσομαι). Qui a les oreilles pendantes, τα ώτα κατα-Ειδλημένος, η, ον (partic. de κατα-δάλλομαι, fut. Εληθήσομαι). Procès pendant, qui n'est pas encore jugé, τὸ άδικαστον πράγμα, ατος.

PENDANT, s. m. - d'oreille, διλόδιον, ου (τὸ) : au pl. ἐνώτια, ων (τὰ), Εl. : έρματα, ων (τà), Hom.

PENDANT, prépos. Sid, gén. Pendant toute l'année, διά του έτους δλου. Souvent on sousentend la préposition, et son met le nom à l'acc. pour exprimer la durée. Pendant toute l'année, Show to free. Pendant dix ans, Sixa In. On emploie aussi disserentes autres tournures. Pendant ce discours, μεταξύ τοῦ λόγου. Pendant le cours de cette guerre, ava vov πολεμον τούτον. Pendant ce temps, έν τούτοις. Pendant la nuit, γυκτός, ou adverbialement, νύκτωρ. Pendant toute la nuit, διά νυκτός. Pendant le jour, av tuipav : μεθ' τμέραν. Pendant tout le jour, di huipas.

PENDANT QUE, adv. Iws, indic. On emploie plus souvent μεταξύ avec un participe. Pendant qu'il parlait, μεταξύ λέγοντος αὐτςῦ (λέγω, fut. λίξω ου έρω). On le tua pendant qu'il soupait, αύτὸν μεταξύ δειπνούντα ἐφόνευσαν (φονεύω, fut. εύσω). Cette ide m'est venue pendant que j'écrivais, μεταξύ γράφοντι τουτό μοι έπ-πλθε (γράφω, fut. γράψω: ἐπ-έρχομαι, fut. ἐπ-ελεύoopai).

PENDARD, ARDE, s. m. ou f. κάθαρμα, **ATOS** (Tò).

PENDELOQUE, s. f. illioticy, ou (tò). PENDILLER, v. n. aiwpicuai, cupai, fut. monogouas.

PENDRE, v. a. suspendre, κριμάννυμι, fut. χριμάσω, acc. : αρτάω, ω, fut. τίσω, acc. — à quelque chose, ix Tivos. Se pendre à un arbre, έχ δένδρου έμαμτον χρεμάννυμε, Γει. χρεμάσω. Corde pour pendre, dygovn, no (n): βροχος, cu (8). Action de pendre ou de se pendre, άγχόνη, ης (ή). Va to faire pendre, βάλλ' ές χώρακας (βάλλω, fut. βαλώ). || Se pendre ou être penda au cou de quelqu'un, τινός έχ κρέμαunt, ful xpeniochat.

PENDRE, v. n. être suspendu, xpinapai, fut. προμπουμαι: πρεκμαι, parf. σάρτακμαι, ώμαι, ful. ηθήσομαι. - à quelque chose, εκ τινος ou affecté péniblement, βαρύνομαι, fut. υνθήσομαι ξ

PENDANT, ANTE, adj. ἐκκρεμής, ής, ές: | ἀπό τινος. Des poignards pendaient à leur ceinture, έγχειρίδια έχ της αὐτών ζώνης περ-ηώρηντο (παρ-αιωρέομαι, ουμαι, ful. nonσομαι), Heroal. | Au fig. Le danger pend sur leurs têtes, inκρέμαται **ου έπ-**ήρτηται αύτοις δ κίνδυνος (έπικρέμαμαι, fut. κρεμήσομαι : έπ-αρτάω, ω, fut. က်ဖမ).

> PENDULE, s. m. xps magthp, Tipos (6). || s. f. ώρολόγιον, ου (τὸ).

> PÈNE, s. m. sorte de verrou, μοχλής, οῦ (δ). PENETRABILITE, s. f. τὸ περάσιμον, ου. PĖNĖTRABLE, adj. περάσιμος, ος ou η, ον. PÉNÉTRANT, ANTE, adj. όξύς, όξεια, όξύ (comp. útapog, sup. útatog). Esprit pénétrant, ή έξεια διάνοια, ας : άγχίνοια, ας (ή). Quí a l'esprit pénétrant, άγχίνους, ους, ουν (comp. cύστερος, sup. ούστατος).

> PÉNETRATION, s. f. subtilité d'esprit, άγχίνεια, ας (ή). Montrer de la penetration, άγχινεία χράομαι, ώμαι, fut. χρήσεμαι. Qui a de la pénétration, άγχίνους, ους, ουν (comp. εύστερος, sup. εύστατος). Avec pénétration, άγχινόως.

> PÉNÉTRER, v. a. et n. pauer à travers, δια-δύνω ομ δια-δύομαι, sul. δύσομαι: δι-ήχω, fut. ήξω. - à travers quelque chose, διά τινος. L'odeur des parfums pénètre partout. διά πάντων δια-δύνει ή των άρωμάτων όσμή. Bire pénéiré de sueur, ίδρωτι δια-δρίχομαι, fut. Εραχθήσομαι. Pénétrer à travers les ennemis, τους πολεμίους δια-περάω, ω, fut. άσω. || S'introduire ou se glisser dans, εία-δύνω ου είσ-δύομαι, fut. δύσομαι: παρεισ-δυομαι, futδύσομαι. - dans un lieu, είς τόπον. Le trait pénétra bien avant, είς βάθος κατ-εδυ ή αίγμή (xara-δύcμαι, fut. δύσεμαι), Plut. | Au fig. Pénetrer les desseins des ennemis, τάς γνώμας των πολεμίων δια-σκοπεω, ω, fut. κσω. Pénétrer dans l'avenir, τὰ μελλοντα τεχμαίρομαι, fut. τεχμαρούμαι. || Cela me penètre le cœur, m'afflige, τουτό με σφόδρα λυπεί (λυπέω, ω, fut. ήσω). Pénétre de douleur, σφόδρα λυπούμενος, η, ον, ύπο λύπης έχπαθής, ής, ές. || Être pénétré, se pénétrer d'une vérité, είς κοῦν τι έμ-δάλλομαι, fut. Eadcupai.

> PÉNIBLE, adj. χαλιπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): βαρύς, εία, ύ (comp. ύτερος , εκφ. ύτατος).

PENIBLEMENT, adv. χαλεπώς : βαρίως. Ètre

Basies ου γαλεπώς φέρω, fut. οίσω.— de quel- pense plus à naviguer, πλών ἀπτόγνω. [Sens que chose, nou in tivi.

PENINSULE, s. f. xspoornoog, ou (1). PÉNITENCE, s. f. repentir, parávoia, as (1). Faire pénitence, μετα-νοίω, ω, fut. τίσω. Peine, punition, xolasic, toc (1).

PÉNITENT, ENTE, adj. µετα-νοών, ούσα, εῦν (partic. de μετα-νείω, ω, fut. τίσω).

PĖNITENTIAUX, adj. m. pl. Psaumes pénitentiaux, ci μετανοπτικοί ψαλμοί, ών.

PENNAGE, s. m. πτέρωμα, ατος (τό). PENNE, s. f. grande plume, ampor, ou (to). PENSANT, ANTE, adj. (wood, out, out:

Blogos, os, ov. Un être pensant, ζώον Blogov, ου (τέ).

PENSEE, s. f. action de l'ame, duávoia, ας (ή). Porter sa pensée sur un objet, τὸν διάνειαν έπί τι άγω, fut. άξω : νοῦν πρός τινι iyω, ful. ίζω. | Idée, conception, ivoca, as (i). Avoir la pensée de faire une chose, s'vvoixv τινος λαμδάνω, ful. λήψομαι, ou izw., ful. έξω. Je n'en avais pas même la pensée, cuδί έννειαν είχον. Il me vint dans la pensée, évνειά μει έγένετο (γίνομαι, fut. γεντίσεμαι): -ου simplement επ-πλθέ μοι (επ-έρχομαι, fut. ελεύσυμαι). | Ce sur quoi on arrête sa pensée, διάνοια, ας (ή). Bonnes, mauvaises pensées, ai καλαί, φαύλαι διάνειαι, ων. | Opinion, sentiment, γνώμη, τς (ή). Telle est ma pensée, ούτω της γνώμης έχω, fut. έξω : ούτω γινώσκα. fut. γνώσομαι. Bien' exprimer ses pensées, τὰ έγνωσμένα (purf. passif de γινώσκω) καλώς έρμηνεύω, fut. εύσω. Parler contre sa pensée, παρά γνώμην λέγω, fut. λέξω ου έρω. [Figures de pensée, tà tric évociae ogripara, wv. PENSEE, fleur, to toixpourer for, ou.

PENSER, v. n. faire usage de la faculté de penser, νείω, ω, fut. ήσω. | Avoir quelque chose dans l'esprit, iv-voiw, w, fut. row, acc.: iπι-νείομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, dat. Penser à beaucoup de choses, πελλά έν-νείω, ū, fut. now. Je ne pense qu'à vous, coi μόνον έπι-νοίομαι, ούμαι, fut. πσομαι. || Réfléthir, logitquat, fut. iscuat, acc. Penser sericusement à quelque chose, μετὰ πολλῆς προνείας τὶ λογίζομαι. Pensez toujours à ce que vous allez dire, τους λόγους απί τους σαυτού celle qui prend sa nourriture, παρά τυπ σι-

y penser, ἀπερισκίπτως. Cela est arrivé same qu'en y pensat, άπροσδόκετα ταυτα έγένετο (γίνομαι, fut. γενέσομαι). Plus qu'on ne pense. μάλλον του δοχούντος (δικέω, ω, fat. δοξω). Plus tôt qu'on ne pense, basser res Schre ou नमेंद्र देशमांठेव्द.

PERSER, v. a. croire, voullo, ful. isu, ecc. : cioual, fell. cinoqual: nyicual, coual, ful. ήσομαι. Voilà ce que je pense sur san compte, ταύτα περί αύτου νεμίζω, fut. ίσω. de pense que tout le monde sait, νεμίζω πάντας είδώσε (infin. d'ada, fut. eloquai). Que pensera ton de moi? πειόν τινά με ήγρήσενται (ήγέςμαι, εθμαι, ful. ήσομαι); Je pense ainsi, ταῦτα γινώ και. ούτω γιγιώσκα, βει. γνώσεμαι : ούτω τζε γιώμης έχω, fut. έξω. Dire ce qu'on pense, six έγνωσμένα λέγω, fat. λέξω, σε άπο-σαίνομας. fut. pavouna. Ne pas dire tout ce qu'on pense, την διάνοιαν κλέπτω, fut. κλίψω, κου τέποκρύπτεμαι, fut. κρύψεμαι. Vous pensex comme moi là-dessus, περί τούτου την αὐτήν μοι γνώμαν έχεις (έχω, fut. έξω). Je ne sais qu'en penser, πώς χρή το πράγμα θέσθαι άπορέω, ful. ήσω (χρή, impers., fut. χρήσει: τίθεμαι, fut. moouau).

Pensen, être sur le point de, dique den, fut. denote, avec l'infin.: zapà pumpèr forques, fut. Devoquat, avec l'infina J'ai pensé meurix, παρά μιχρόν ήλθον άπο-θανείν (θνήσκο, ful. lavoupai).

PENSEUR, s. m. ppovrtotric, ou (6).

PENSIF, IVE, adj. - habituellement, reporτιστικός, ή, έν. | — actuellement, πολλά φροντίζων, ουσα, ον (partic. de φροντίζω, fut. iou).

PENSION, s. f. prix qu'on donne pour la nourriture, ό της τροφής μισθός, ου. Être en pension chez quelqu'un, παρά τινι σιτέσμαι, ούμαι, fut. πουμαι. Prendre quelqu'un en pension, μισθού τινα σιτίζω, fut. ίσω. | Remis annuelle, tà inerrigia ipidia, ev. Pension faite par l'Etat, πρυτανεία, ων (τά).

Pension, maison d'éducation, maison d'éducation, ou (to). Mettre un enfant en pension, maida τῷ διδασκάλο θρόψαι δίδωμι, fut. δώσω.

PENSIONNAIRE, s. m. et f. celui au έπι-σχόπει (έπι-σχοπέω, ω, fut. ήσω). | Je n'y τούμενος, η, ον (partic. de σιτίσμαι, σύμαι, fut. pense plus, j'y ai renoncé, τουτ' άπ-έγνωκα νίσομαι). Pensionnaire de l'État, ὁ δημονία parf. de απο-γινώσκω, fut. γιώστιμαι. Il ne στεύμενος, ου. Etre pensionnaire de l'Etet,

δημοσία σιτέομαι, ουμαι : πρυτανεύομαι, fut. εύ- | δερχής, ής, ές. Ανοίτ la vue perçante, όξυ-Schai. || Élève d'une pension, τροφός, οῦ (ὁ, ή).

PENSIONNAT, s. m. παιδαγωγείον, ου (τό).

PENSIONNER, ». α. ἐπετήσια ἐφόδιά τινι παρ-έχω, fut. έξω. Pensionner les ennemis de l'État, τους τη πολει έναντίους μισθόω, ω, ful. wow.

PENSUM, s. m. ἐπίταγμα, ατος (τὸ). PENTACORDE, s. m. πεντάχορδον, ου (τὸ). PENTAGONE, adj. πεντάγωνος, ος, ον. | ε. π. τὸ πεντάγωνον, ου.

PENTAMETRE, adj. πεντάμετρος, ος, ον. 1 s. m. τὸ πεντάμετρον, cu

PENTAPOLE, s. f. πεντάπολις, εως (ή). PENTATEUQUE, s. m. ή πεντάτευχος, cu (sout-ent. Biblos).

PENTATHLE, s. m. πίνταθλον, ου (τό). PENTE, s. f. inclinaison, κλίσις, εως (ή). Pente rapide, καταφέρεια ου κατωφέρεια, ας (ή). Qui est ou qui va en pente, καταφερής, ής, ές. | Au figuré, inclination, εὐκαταφορία, ας (n): ροπή, ης (n). Qui a de la pente pour, εὐκατάφορος, ος, ον, avec πρός et l'acc. Avoir de la pente pour, ρίπω, fut. ρίψω, avec sis ou moos et l'acc.

PENTECOTE, s. f. in mevenxogen, no (sousent. huipa).

PENTURE, ε. f. σιδήρωμα, ατος (τό).

PÉNULTIÈME, adj. παρα-λήγων, ουσα, ον (partic. de $\pi \alpha p \alpha - \lambda \dot{\eta} \gamma \omega$, $\int M$. $\lambda \dot{\eta} \xi \omega$).

PENURIE, s. f. Ivana, ac (n): amopia,

PEPASTIQUE, adj. πιπαστικός οι πιπαντικός, ή, όν.

PEPIE, s. f. maladie des oiseaux, κορυζα, ης (ή): γλωσσαλγία, ας (ή)? Avoir la pepie, πορυζάω, ω, fut. ήσω.

PEPIER, v. n. στρουδίζω, fut. ίσω.

PEPIN, s. m. γίγαρτον, ου (τδ). Qui n'a point de pepins, ἀγίγαρτος, ος, ον.

PEPINIERE, s. f. φυτευτήριον, ου (τδ). PEPINIERISTE, s. m. φυτωκόμος, ου (δ): φυτουργός, ου (δ).

PEPTIQUE, adj. πεπτυκός, ή, όν.

ύτερος, sup. ύτατος). Voix percente, φωνή νόμενος (partic. aor. 2 de γίνομαι, ful. γενήδξεία, ας (ή): όξυφωνία, ας (ή). Qui a la σομαι). voix percante, δξύφωνος, ος, ον. Vue percante, βλέμμα όξύ, έος (τό) : όξυδέρκεια, ει feel. φανήσομαι : έκ-ρήγουμαι, feel. ραγήσομαιο -ξροδερκία, ας (ή). Qui a la vue perçante, όξυ- Les dents lui percent, όδοντιᾶ (α'όδοντιάκ'

δερχίω, ω, fut του : όξυ δίδορχα, parf. de δίρχομαι, fut. δίρξομαι. Esprit percant, διάνοια όξεια, ας (ή). Qui a l'esprit perçant, άγχίνους, . כטב, כטץ.

PERCE, s. f. Mettre un tonneau en perce. τὸν πίθον ἀν-οίγω, fut. οίξω, Plut.

PERCEE, s. f. διάφασις, εως (ή).

PERCE-FEUILLE, s. m. plante, βούπλευρον, cυ (τὸ). -

PERCEMENT, s. m. voyez PRECER.

PERCE-MOUSSE, s. m. plante, πολότριχον, ω (τὸ).

PERCE-NEIGE, s. f. plante, Leuxiov, ou (to). PERCE-OREILLE, s. m. insecte, σταφυλίνος, ου (ό).

PERCE-PIERRE, s. f. plante, sorte d'alchimille, λεοντοπόδιον, ου (τό). | Fenoull marin, voyez PASSE-PIERRE.

PERCEPTEUR, s. m. άργυρολόγος, ου (δ): είσπράκτωρ, ερες (δ).

PERCEPTIBILITE, s. f. τὸ καταληπτόν, οῦ, PERCEPTIBLE, adj. καταληπτός, ή, όν.

PERCEPTION, s. f. action de percevoir. de comprendre, κατάληψις, εως (ή). | Action de faire rentrer les impôts, εΐσπραξις, εως (1). Perception des contributions en argent, \dot{a} ργυρολογία, $\alpha \varepsilon$ (\dot{n}).

PERCER, v. a. πείρω ou plus souvent διαπείρω, fut. περω, acc. Percer d'outre en outre, de part en part, δια-πείρω, fut. περώ, αcc. Percer avec une vrille ou un autre instrument pour trouer, τρυπάω, ω, fut. ήσω, acc. : τιτραίνω, fut. τρήσω, acc. Percer d'un coup d'épée, τω ξίφει δι-είπου, fut. ελάσω, acc. Percer de traits, κατ-ακοντίζω, fut. ίσω, αεс. Ètre percé de coups, τραυματίζομαι ου κατατραυματίζομαι, fut. ισθησομαι. || Être percé de pluie, de sueur, ύδατι, ίδρωτι καταρ-ρίομαι, fut. ρυήσομαι. | Percer la foule, τον όχλον διωθίζω, fut. ίσω. Ayant percé les bataillons ennemis, την εναντίαν τάξιν δια-κόψας (διακόπτω, fut. κόψω). | Au fig. Percer l'ame de douleur, anaw, w, fut. acw, acc. Ayant le PERÇANT, ANTE, adj. ἀξώς, εία, ὑ (comp. cœur percé de douleur, τῆ λέπη ἐκπαθὴς γε-

Percer, v. n. se faire jour, interpaireman,

ήσω): τοὺς ὀδόντας βάλλει (βάλλω, Jul. βαλῶ): | | A corps perdu, προπετῶς. φύονται ου ύπο-φύονται αυτώ οδοντις (φύομαι, fut. φύσυμαι).

PERCEVOIR, v. a. saisir, comprendre, κατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. | Faire rentrer des impositions, etc. είσ-πράσσω, ful. πράξω, acc.

PERCHE, s. f. long balon, xápak, axos (ή). Perche d'oiseleur, στάλιξ, ικος (ή). [Mesure agraire, \tilde{a} xava, $\eta_{\zeta}(\tilde{\eta})$: $x\tilde{a}$ $\lambda \alpha \mu c\zeta$, cv (δ) . PERCHE, s. f. poisson, πέρκη, ης (ή).

PERCHER, v. n. se Percher, v. r. xaδίζω, fut. ίσω. - sur un arbre, έπὶ δένδρου ου έπὶ δένδρον.

PERCIIOIR, s. m. xáµaξ, axoς (ή), Géop. PERCLUS, USE, adj. παρα-λελυμένος, η, m (partie, parf. passif de παρα-λύω, fut. λύσω). Être subitement perclus d'un membre, μέλος τι άφνω παρα-λύομαι, fut. λυθήσομαι.

PERÇOIR, s. m. τρύπανον, ου (τὸ). PERCUSSION, s. f. $\pi \lambda \tilde{\eta} \xi \iota \xi$, $\epsilon \omega \xi$ ($\tilde{\eta}$).

PERDITION, s. f. ἀπώλεια, ας (ή) : ἔξώλεια, ας (τί). Etre dans la voie de la perdition , περί της σωτηρίας χινδυνεύω, fut. εύσω.

PERDRE, v. a. être privé de, ἀπο-δάλλω. fut. 6αλω, acc. Perdre un œil au combat, έν τῆ μάχη τὸν ὀφθαλμὸν ἀπο-Εάλλω. Perdre sa fortune au jeu, τὴν οὐσίαν κατα-κυδεύω, fut. εύσω. Perdre son temps, του χρόνου παρ-αναλίσκω, fut. αλώσω. Aux heures perdues, κατά σχολήν. Perdre une bataille, την μάχην ποσάομαι, ωμαι, fut. ποσπθήσομαι. Perdre sa place, του τέλους έχ-πίπτω, ful. πεσούμαι. Faire perdre à quelque un sa fortune, coofav τινός δια-φθείρω, fut. φθερώ. Perdre l'esprit, perdre patience, etc. voyez ces substantifs.

PERDRE, v. a. causer la perte de, ἀπ-ολλυμι, fut. ολίσω, acc. Je suis perdu, άπ-ελωλα. Croire que tout est perdu, πάντα ἀπ-ελπίζω, fut. ίσω : περί πάντων ἀπο-γινώσκω, fut. γνώσομαι. Chercher à perdre quelqu'un, ίξωλειαν τινός συ-σκευάζω, fut. άσω. | Perdre quelqu'un d'honneur, δόξαν τινός δια-φθείρω, fut. φθερώ: ἀτιμίαν τινί περι-ποιέω, ω, fut. ήσω. Se perdre d'honneur, άτιμία πιρι-πίπτω, sut. πισεύμαι. Il est perdu de réputation, ατιμος πρό-κειται (προ-κειμαι, fut. κείστιμαι). Bire perdu de dettes, κατάχρεως γίνομαι, fut. γενήσομαι. Être perfection de son art, την τέχνην άτελής, τές,

ω, fut. άσω) : δδοντοφυεί (δδοντοφυέω, ω, fut. | fut. ισθήσομαι. | Femme perdue, πόρνη, ης (τ).

SE PERDRE, v. r. s'égarer en chemin, Tis όδοῦ άμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι. Se perdre dans son discours, του προ-χειμένου ου της προσερέσεως άμπρτάνω, ful. άμπρτήσομαι, οπ άποπλανάτμαι, ώμαι, ful. ήστμαι. | Faire naufrage, ναυαγέω, ω, fut. ήσω. Le vaisseau s'est perdu corps et biens, αυτανδρος ή ναυς διεφθάρη (δια-φθείρω, fut. φθερώ).

PERDREAU, ε. m. περδικιδεύς, έως (δ). PERDRIX, s. f. oiseau, πίρδιξ, ικος (ό). Femelle de la perdrix, πέρδιξ, ικος (ή). De perdrix, περδύκειος, α, ον.

PERE, s. m. mathp, gen. matpic (i), irreg. Du côté du père, πατρόθεν: πρός πατρός. Bon père, πατήρ ἀγαθός, οῦ (δ). Heureux père, πατήρ εύπαις, αιδος (ό), ομ εύτεχνος, ου (ό). Sans père, qui n'a point de père, ἀπάτωρ, ορος (ό, ή). Qui aime son père, φιλεπάτωρ, cρος (δ, ή). Misérable qui ose frapper son père, πατραλείας, ω (ό). Qui attente aux jours de son père, πατροφόνος ου πατροκτόνος, ou (b). Tenir de son père, lui ressembler ou l'imiter, πατριάζω, fut. άσω. De père en fils, πατρόθεν. Transmis de père en fils, πάτριος, ος, ον: πατροπαράδοτος, ος, ον. | Père de famille ολκοδεσπότης, ου (δ). En bon père de famille, cixcvcµix@c. || Le père et la mère, γονείς, ίων (ci). | Nos pères, nos ancetres, οί πατέρες ήμων : οί ήμετεροι πρόγονοι, ων.] Grand-père, aieul, πάππος, cu (i). || Beaupère, père du mari, ixupos, où (¿): - père de la femme, πενθερός, οῦ (i): — second mari de la mère, πατρυιός, οῦ (δ).

PÉREMPTION, s. f. παραγραφή, ñε (ή). PEREMPTOIRE, adj. evavrifontos, os, ov. άναντίλεκτος, ος, ον.

PEREMPTOIREMENT, adv. αναντιβρήτως. PERFECTIBILITE, s. f. to ini the tiλείωσιν ἀεὶ αὐξητικόν, εῦ.

PERFECTIBLE, adj. τελειούσθαι εν-δεχόμε νος, η, ον (partic. d'ès-δέχομαι, fut. δέξομαι): dei τελειούμενος, η, ον (partic. passif de teleiów, &, fut. wow).

PERFECTION, s. f. TELESTING, MTOG (4). Etre parvenu à la persection, the deethe ini τέλει εἰμί, fut. focμαι. Qui n'a pas atteint la perdu de débauches, τῷ ἀσελγεία βαπτίζομαι, ίς. || Persections naturelles τα ψυχινά πριτερίτ-

μ.ατα, ων. Homme qui a toutes sortes de ιων. Le plus haut période de sa gloire, τῆς perfections, ανήρ κατά πάντα τέλειες, ου. Επ αύτου δεξης το άκρεν, ου, ου ή άκμή, ης. perfection, dans la perfection, τελείως.

PERFECTIONNEMENT, s. m. τελείωσις,

PERFECTIONNER, v. a. redeców, w., fut.

PERFIDE, adj. amotoc, oc, ov (comp. otropoc, sup. (tatos).

PERFIDEMENT, adv. ἀπίστως.

PERFIDIE, s. f. amoría, as (n).

PERFORATION, s. f. Torious, ews (1).

PERFORER, v. a. τιτραίνω, fut. τιτρανώ **Ου τρήσω, αις. : τρυπάω ου δια-τρυπάω, ω,** ful. Tow, acc.

PÉRICARDE, ε. m. περικάρδιον, ου (τό). PÉRICARPE, s. m. περικάρπιον, ου (τὸ). PERICLITER, v. n. κινδυνεύω, fut. εύσω. PERICRANE, s. m. περιχράνιον, ου (τό). PERIGEE, s. m. d περίγειον, ov. Qui est à son périgée, περίγειος, ος, ον.

PERIL, s. m. xivouvoc, ou (6). Etre en péril de, κινδυνεύω, fut. εύσω, infin. Au péril de ma vie, έμου άπο-θανείν χινδυνεύοντος (ἀπο-θνήσκω, fut. θανεύμαι). Au péril de la vie, en général, μετά ζωής κινδύνου. Sans aucun péril, άχινδύνως : ἀσφαλῶς : ἀδεῶς. Non sans péril, τὐκ ἀσφαλῶς.

PERILLEUSEMENT, adv. ἐπικινδύνως.

PÉRILLEUX, EUSE, adj. ἐπικίνδυνος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος) : χινδυνώδης, ης, ες (comp. έστερος, sup. έστατος). Entreprise périlleuse, χινδύνευμα, ατος (τὸ).

PERIMER, v. a. Laisser périmer l'instance, την δίκην ούκ έπεξ-έρχομαι, fut. ελεύocuai.

PERIMETRE, s. m. ή περίμετρος, ου (sousent. γραμμή).

PERINER, s. m. περίναιος ου περίνεος, ου (δ). PERIODE, s. f. révolution des astres, supioδος, ου (ή). || Retour régulier de la fièvre, πιρίοδος, ου (ή). | Longue phrase à plusieurs membres, περίοδος, ου (ή).

PERIODE, s. m. laps de temps, χρόνου περίοδος, ου (ή). Degré d'une chose, περίοδος, eυ (ή). Le dernier période d'une chose, τὸ Bire à son plus haut période, ἀκμάζω, fut. άσω.

PÉRIODIQUE, adj. περιοδικός, ή, όν. Avoir un retour périodique, περι-οδίζω, fut. ίσω. Employer un stile périodique, περιοδικώς λέγω, ful. λέξω ou έρω.

PÉRIODIQUEMENT, adv. περιοδικώς. PÉRIOECIENS, s. m. pl. oi περίοικοι, ων. PERIOSTE, s. m. περιόστεον, ου (τό). .

PERIPATETICIEN, ENSE, adj. περιπατητικός, ή, · όν. La secte des péripatéticiens, ή περιπατητική αίρεσις, εως.

PERIPATETISME, s. m. i sepisatratuch φιλοσοφία, ας.

PERIPETIE, s. f. περιπέτεια, ας (ή). PERIPHERIE, s. f. περιφέρεια, ας (1). PÉRIPHRASE, s. f. περίφρασις, εως (ή). PERIPHRASER, v. n. περι-φράζω, fut. φράσω.

PERIPLE, s. m. περίπλους, ου (δ).

PÉRIPNEUMONIE, s. f. περιπνευμονία. ας (ή). En être attaqué, περι-πνευμονιάω, ω, fut. aco.

PERIPTERE, s. m. περίπτερον, ου (τὸ).

PERIR, v. n. άπ-ολλυμαι, fut. ολούμαι. - de faim, τῷ λιμῷ. Qui périt entièrement, έξώλης, ης, ες. Que je périsse, si l έξώλης duολοίμην, ou simplement ολοίμην, άπ-ολοίμην, εί, indic. Plutôt périr mille fois, que de, puριάχις ἀπ-ολωλέναι βουλείμην ἄν (βούλομαι, **fut** βουλήσομαι), μάλλον ή, infin.

PERISCIENS, s. m. pl. oi περίσκιοι, ων. PERISSABLE, adj. φθαρτός, ή, όν.

PERISTALTIQUE, adj. περισταλτικός, ή, όν. Mouvement péristaltique, περιστολή, ης (ή). PÉRISTYLE, s. m. περιστύλιον, ου (τό).

PERITOINE, s. m. περιτόναιον, ου (τὸ). PERLE, s. f. μαργαρίτης, ου (ό).

PERMANENCE, s. f. διαμονή, ης (i). Être en permanence, δια-μένω, fut. μινώ.

PERMANENT, ENTE, adj. ἐπίμονος, ος, ον : μόνιμος, ος ου η, ον.

PERMĖABILITĖ, s. f. to περάσιμον, cu. PERMEABLE, adj. περάσιμος, ος, ον.

PERMETTRE, v. a. accorder, συγ-χωρίω, έκρον ου το άκροτατον, ου. La maladie est ω, fut. ήσω, αcc. — à quelqu'un, τινί. Je arrivée à son dernier période, ἀκρότατον πα- vous permets de partir, συγ-χωρώ σοι ἀπροξυσμόν έχει ή νόσος (έχω, fut. έξω). Le der- ελθείν (άπ-έρχομαι, fut. ελεύσεμαι). Jamais on nier période de la vie, τὰ τοῦ βίου έσχατα, ne vous a permis de faire cela, ὑμίν οὐδέποτε

710

τούτο ποιείν συν-εγωρήθη. Permettez-moi de! faire cela, άφ-ες με ου έα με τουτο ποιείν (do-inut, fut. do-now : ides, w, fut. ides). Je ne permettrai pas qu'on l'insulte, τοῦτον υδρισθήντι ούκ ἐάσω (ὑδρίζω, fut. ίσω). Si le temps le permet, αν ό καιρός έγ-χωρή (έγχωρέω, ω, fut. ήσω). Il nous est permis de vivre: heureux, ήμιν έξ-εσπ ζην ευδαίμοσι (έξεστι, fut. έξ-ίσται : ζάω, ω, fut. ζήσω). Qu'il soit permis de le dire, έξ-έστω λέγειν (λέγω, fut. λέξω ομ έρω). Lorsqu'il nous était permis do, ik-dr huiv, infin. Permis par les lois, deμιτός, ή, όν. Qui n'est pas permis, άθίμιτος, oc., ov. Il ne nous est pas permis de jouer de la flute, οὐ θέμις ήμιν συρίζειν (θέμις, sousent. ἐστί : συρίζω, fut. ίξω), Théocr. Permis par la religion, δσιος, α, ον. Qui n'est pas permis par la religion, avocuce, oc, ev. || Se. permettre tout, πάντων έξουσίαν έμαυτῷ δίδωμι, sul δώσω : έμαυτῷ πάντα χαρίζομαι, fut. iconai. Se permettre de faire quelque chose, ποιείν τι τολμάω, ω, fut. ήσω.

PBRMISSION, s. f. ifcuoia, ac (n): dista, a; (ή). Donner la permission, aδααν ou έξουσίαν δίδωμι, fut. δώσω. - de faire quelque chose, muin n. Il avait la permission de voyager, έξουσίαν είχεν άπο-δημείν ($f_{Z^{\infty}}$, $f_{X^{\infty}}$). $f_{X^{\infty}}$: $f_{X^{\infty}}$: $f_{X^{\infty}}$). Recevoir la permission de, ¿ξουσίαν λαμβάνω, ful. λήψομαι, ou simplement συγ-χωρέσμαι, ούμαι, fut. ηθήσεμαί, ου άφ-ίεμαι, fut. άφεθήσεμαι, avec l'infin. Avec votre permission, τή σή συγχωρήσει.

PERMUTATION, s. f. μεταλλωγή, ῆς (ή). PERMUTER, v. a. μετ-αλλάσσω. fut. αλλάξω. — une chose contre une autre, π

PERNICIEUSEMENT, adv. δλεθρίως. PERNICIEUX, EUSE, adj. ολάθριος, α, ον

(comp: wtepos, sup. wtatos).

PERONE, s. m. un des os de la jambe, περόνη, ης (ή).

PERORAISON, s. f. iniloyog, ou (i)... PERORER, v. n. λόγους πειέσμαι, ούμαι, fut. nochat. - sur un sujet, mepi mucc.

PERPENDICULAIRE, adj. 6, n. to xatà xiθετον, indécl. Ligne perpendiculaire, ή κάθέτος. ου (sous-ent. γραμμή).

θετον : κατ' έρθην γωνία-

PERPENDICULARITÉ, s. f. tò xatà xáθετον, indécl. : ή κατά κάθετον διάθεσις, εως.

PERPENDICULE, s. m. τ, κάθετος, cu.

PERPETUATION, s. f. διαδοχή, ης (τ.). PERPÉTUEL, ELLE, adj. éternel, soms fin, άίδιος, ος, ον : άτελευτος, ος, ον. Μο**εινο**ment perpétuel, i asi xivnois, sus : asexeνησία, ας (ή). Qui est dans un mouvement perpétuel, auxivatos, os, ov. | Qui dure toute la vie, όλου του βίου δια-μένων, ουσα, εν (partic. de. δ:α-μένω, fut. μενώ). Magistrat perpetuel, ό ἐν ἀρχῆ δια-τελών, εῦντος (partie. de δια-τελέω, ω, ful. τελέσω). || Continuel, continu, συνεχής, ής, ές. Avoir de perpétuelles contestations, συνεχώς ἐρίζω, fut. ίσω.

PERPETUELLEMENT, adv. συνεχώς.

PERPETUER, v. a. aiwviζω, fut. iou, acc. Perpetuer son nom, uvijuny siç tebe alisvaç κατα-τίθεμαι, fut. κατα-θήσομαι. Son nom seperpétuera dans les siècles, sic rouc aicavac i μνήμη αύτου δια-μενεί (δια-μένω, fut. μενώ). 🛮 Se perpétuer dans une charge, 📆 बेल्यूज़ें हेनाμένω, fut. μενώ. || Se perpétuer par la génération, se propager, τὸ γίνος δια-δίδωμι, [ut. δια-δώσω,

PERPETUITE, s. f. ἀιδιώτης, ητος (ή). A perpetuite, sic así.

PERPLEXE, adj. άπορος, ος, ον : ἀμάχανος, ος, ον.

PERPLEXITE, s. f. aropia, ac (i): aur.χανία, ας (ή). Être en perplexité, ἀπωρίω, ω ; fut. now: di-anopicual, comai, fut. nocua:: άμηχανίω, ω, fut. ήσω. Jeter dans la perplexité, εἰς ἀπορίαν καθ-ίστημι, fut. καταarnew. acc.

PERQUISITION, s. f. Epeuva, n; (i). Faire une perquisition, theurar matiquat, copeat, fut. ήσεμαι. - dans une maison, την είχιαν έρευνά» ομ δι-ερευνάω, ω, fut. ήσω.

PERRON, s. m. πρόθυρον, ου (τὸ).

PERROQUET, s. m. virraxoc, ou (6).

PERRUCIIB, s. f. VITTÁKA, no (1).

PERRUQUE, s. f. pevann, ne (i): mapiθέτη , ης (ή).

PERRUQUIER, s. m. τριχοχήμος, ου (6), Gloss.

PERS, Perse, adj. de couleur entre le vert et le bleu, γλαυκός, ή, όν. La déesse PERPENDICULAIREMENT, adv. κατά κά- aux yeux pers, διά: γλαυκώπις., ιδος (ή), Homa

PERSECUTER, v. a. διώχω ου κατα-διώχω, fut. dictipat, acc.

PHRSECUTEUR, s. m. & διώχων σε καταδιώχων, οντος (partie. de διώχω οπ καταδιώκω) : quelque (ois διώκτης, ου (δ).

PERSECUTION, s. f. διωγμός, οῦ (έ). Persécution contre les chrétiens, διωγμός των χριστιανών, Grég.

PERSEVERAMMENT, ado. ἰπιμόνως.

PERSEVERANCE, s. f. ἐπιμονή, ῆς (ή): καρτερία, ας (ή). Avoir de la persévérance, καρτερέω, ω, ful. ήσω.

PERSÉVÉRANT, ANTE, adj. ἐπίμονος, ος, ον : καρτερικός, ή, όν.

PERSEVERER, v. n. naprepiw, w, fat. ήσω. Persévérer dans son sentiment, τη γνώμη έπι-μένω ou έμ-μένω, fut. μενώ. Il persévère dans le bien, εδ ποιών δια-τελεί (ποιέω, ώ, fut. ήσω : δια-τελέω, ω, fut. τελέσω).

PERSICAIRE, s. f. plante, υδροπέπερι, 80; (Tò).

PERSIENNE, s. f. sorte de jalousie pour les fenêtres, upilis, ides (n).

PERSIFLAGE, s. m. sipovsia, as (n). PERSIFLER, v. a. xat-esposeúopas, fut. εύσομαι, gén. En persistant, είρωνικώς.

PERSIFLEUR, s. m. είρωνευτής, οῦ (δ). PERSIL, s. m. plante, others, ou (to). Persil sauvage, metpogeherov, ou (tò).

PERSILLE, ex, adj. εὐρώδης, ης, ες. PERSISTER, v. n. iu-uive ou im-uive, fut. μενώ. - dans son avis, τη γνώμη. Persister à faire une chose, πράσσων τι διατελέω, ώ, fut. τελέσω.

PERSONNAGE, s. m. rôle, πρόσωπον, ου (το): σχήμα, ατος (το). Personnage muel, προσωπεν χωφόν, ου (τό). Jouer un personnage, σχήμα τι υπο-χρίνομαι, fut. χρινούμαι. Prendre ou faire le personnage de quelqu'un, τινά ύπο-χρίνομαι, fut. χρινούμαι. || Individa, personne, ἀντίρ, gén. ἀνδρός (δ). Un grand personnage, ἀνήρ ἀξιωματικός, οῦ. Un des plus grands personnages, ἀνήρ τις τῶν ἀρίστων καὶ έπιφανεστάτων. Il se croit un grand person-Dage, clerai ric elvai (clopai, fut. ornochai: είμί, fut. έσυμαι). Faire le grand personnage, σεμνύνεμαι, fut. υνεύμαι. Un plaisant personmage, μώρος τις και γελοίος, ου.

PKRSONNALITÉ, s. f. caractère personnel, ibióras, πτος (ή). I Amour-propre ou intérêt Peindre en perspective, σκηνογραφίω, ω, fut.

| personnel, φιλαυτία, ας (ή). | Injure, sarcasme, xeptopia, as (1): hordopia, a: (1).

PERSONNE, s. f. individu, πρόσωπον, ου (τὸ): σῶμα, ατος (τὸ): κεφαλή, ῆς (ἡ). Faire acception des personnes, τὰ πρόσωπα λαμδάνω. fut. λήψομαι : προσωποληπτίω , ω , fut. ήσω. Personnes esclaves, σώματα δούλα, ων (τὰ) Aristt. Personne chérie, ή φιλτάτη πεφαλή, ής, Synés. Par personne ou par tête, xara xeφαλήν, Aristt. Votre personne sacrée, ή lipà σου πεφαλή, ής, Synés. Plus souvent on tourne par homme, άνθρωπος, ου (δ) : άνήρ, gén. ἀνδρός (δ): ou femme, γυνή, gén. γυναικός (ή). Plus souvent encore on le sous-entend. Il est venu une infinité de personnes, τὸ πλήθος πάμπολλοίς ήλθον (Ιργομαι, fut. Ιλεύσομαι). L'avis de quelques personnes était que, έγνωσάν πινες ότι, indic. (γινώσκω, fut. γνώσομαι). | La personne de quelqu'un, lui-même individuellement, αὐτός, ή, ό: On s'assura de sa personne, αύτον φυλακή παρ-έδοσαν (παρα-δίδωμι, fut. παρα-δώσω). | Content de sa personne, αὐτάρεσκος, ος, ον. Amoureux de sa personne, φίλαυτος, ος, ον. C'est lui-même en personne, αὐτὸς πάρ-εστι (πάρ-ειμι, fut. έσομαι). ΙΙ γ était en personne, αὐτὸς παρ-ñv. Payer de sa personne, ανδραγαθίω, ω, fut. ήσω.

PERSONNE, dans le sens indéfini, ric, gén. τινός. Si jamais personne, εί ποτέ τις. Plus que personne, μάλιστα πάντων. | Joint à une négation, οὐδείς, οὐδεμία, οὐδεν. Il n'est personne au monde que j'estime davantage, ἄνθρωπον ούδένα περί πλείονος ποιέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Il n'y a plus personne ici, οὐκέπι cὐδείς ένθάδε παρα-μένει (μένω, fút. μενώ).

PERSONNEL, ELLE, adj. idice, a, ov. ! Pronom personnel, ή προσωπική αντωνυμία, ας. PERSONNELLEMENT, adv. en particulier, ίδία. | En personne, αὐτός, ή, ό. Adressezvous à mei personnellement, έμωι αν προσέλθοις αὐτῷ (προσ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι.

PERSONNIFIER, ν. α. προσωποποιέω, ω. fut. now, acc. L'écriture sait aussi personnisier, et prêter la vie aux choses inanimées, cider ή γραφή και προσωποποιείν, και ώς eni έμψύχων περί των άψύχων δια-λέγεσθαι (κίδα. fut. eloquat : δια-λέγομαι, fut. λέξομαι), Damasc.

PERSPECTIVE, s. f. art de peindre les objets dans l'éloignement, σχηνογραφία, ας (ή).

ήσω. | Vue, κάτοψις, εως (ή): θέα, ας (ή). fet celle des hommes, δ των χρημάτων διαθρος ful. κιίσομαι. | Attente, προσδοκία, ας (ή): έλπίς, ίδος (ή). Avoir une belle, une triste perspective, xalà, devà mpco-doxám, m, fut. now, ou idniza, fut. ica.

PERSPICACITÉ, s. f. aprivoia, as (ii). Qui a de la perspicacité, άγχίνους, ους, ουν (comp. εύστερες, sup. εύστατος). Dont la perspicacité s'étend à tout, πρὸς απαντα όξυδερxis. is. is.

PERSUADER, v. a. meide, fut. meide, acc. - à quelqu'un de saire quelque chose, πινά τι ποιείν. Il le persuada de son repentir, αὐτῷ τῆς μετανοίας πίστιν ίδωκε (δίδωμι, fut. δώσω). Se laisser aisement persuader, εὐπείστως ou εὐπειδώς έχω, fut. ξω. Etre difficile à persuader, δυσπείστως έγω. Être persuade d'une chose, πέπεισμαι (parf. de πείδομαι, fut. πειobnocuai), avec l'acc. J'étais persuadé que le danger était grand, ἐπεπείσμην μέγαν είναι τὸν xίνδυνον. Persuadez-vous qu'il en est ainsi, ούτως έχειν ταύτα πείθου (impér. de πείθομαι). PERSUASIBLE, adj. midavóc, n., óv.

PERSUASIF, IVE, adj. πειστικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : πιθανός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Discours persuasif, πιθανολογία, ας (ή). Parler d'un ton persuasif, πιθανολογέω, ω, fut. now. D'une manière peu persuasive, ἀπιθάνως.

PERSUASION, s. f. πειδώ, οῦς (ή). A Volre persuasion, τη ση πειθοί γρησάμενος (partic. de γράτμαι, ώμαι, sul. γρήστμαι). Être dans la persuasion que, πίπεισμαι ου πίποιδα (parf. de neidopai, fut. neiodnochai), avec l'infinitif ou avec on et l'indic.

PERTE, s. f. dommage, βλάδη, ης (ή): ζημία, ας (ή). Causer une perte, βλάπτω, ful. βλάψω, acc.: ζημιόω, ω, ful. ώσω, acc. Faire une perte, βλάθην βλάπτομαι, fut. βλα-Enochai. Nous avons sait une grande perte en lui, πολλών αὐτοῦ θανόντος ἀπ-εστερήμεθα (θνήσκω, fut. θανεύμαι : άπο-στερίομαι, ούμαι, fut. ηθησεμαι). || Privation, απεστέρησις, εως (n). Perte du sentiment, avaiconia, ac (n). Perte de l'esprit, παρακοπή, ή; (ή). Perte de sang, aimopoua, as (n). Perte d'une bataille. ήσσα, ης (ή). || Ruine, ἀπώλεια, ας (ή) : εξώλεια, ας (ή): ολεθρος, ου (ό): φθερά, ας tête pesante, καρπδαρέω, ω, fut. κόσω. (ή) : κατάλυσις, εως (ή). La perte des biens | Perant, indect. Une livre pesant, i δλη

Řtre en perspective, πρὸ ὀφθαλμῶν κιζμαι, καὶ ἡ τῶν ἀνθεώπων φθωρά, Τίνας. Causer la perte de quelqu'un, πνά ἀπ-ολλυμι, fut. αλέσω. Machiner sa perte, ἀπώλειαν ου εξώλειαν τινος συσκευάζω, fut. άσω. Courir à sa perte, εξώλειαν έμαυτώ παρα-σπιυάζω, ful. άσω. Notre voyage ne devait pas causer ta perte, του ἐπ' ἀλέθρω τῷ σῷ ἦδε ἡμιῶν ἡ ἄφιξις ην (imparf. d'εἰμί. fut. łocust), Hérodn.

A PERTE d'haleine, ἀπνευστί. | A perte de vue, πέρα τής των δμμάτων άχμής. Se prolonger à perte de vue, διὰ τὸ μήκος εἰς ἄπενρον έχ-πίπτω, fut. πεσούμαι. | Au fig. Raisonner à perte de vue, άπιράντως δια-λέγομαι. **∫ut.** λέξομαι.

PERTINEMMENT, adv. προσεκόντως.

PERTINENT, ENTE, adj. TOOG-TENT. CUES. ov (partic. de προσ-τίχω, fut. τίξω).

PERTUIS, s. m. πόρος, ου (δ).

PERTUISANE, s. f. δόρυ, gén. δόρατος (τό). PERTURBATEUR, s. m. TRICE, s. f. 60ουθεπειός, ευ (δ, ή).

PERTURBATION, s. f. διαταραχή, τζ (ή). PERVENCIIE, s. f. plante, χαμαιδάφνα, ns (n).

PERVERS, ERSE, adj. Trovnoos, a, ov (comp. ότερος, sup. ότατος) : μεχθερός, ά, όν (comp. OTEDOC. SUP. OTATOC).

PERVERSION, s. f. διαφθορά, αζ (ή). PERVERSITÉ, s. f. πονηρία, ας (ά): μοχθηρία, ας (ή). Ayec perversité, πονκρώς: μεχθηρώς.

PERVERTIR, v. a. δια-φθείρω, fut. φθερώ, arc. - les jeunes gens, τους νέους, Plat. Pervertir l'ordre des choses, the two mpaγμάτων τάξιν συν-ταράσσω, fut. άξω. Pervertir le sens d'un passage, της γραφής του νουν δια-στρέφω, fut. στρέψω.

PESAMMENT, adv. βαρίως (comp. βαρύτερον, sup. βαρύτατα). Soldats pesaniment armés, ἐπλίται, ων (ci). Marcher pesamment, βραδυπερέω, ω, fut. τσω.

PESANT, ANTE, adj. βαρύς, εία, ύ (comp. ύτερος, περ. ύτατος). Charge pesante, το βαρδ άχθος, ους. La fatigue et ses blessures l'avaient rendu pesant, υπό τε καμάτου βαρύς ήν καὶ τραυμάτων. Rendre la tête pesante, τήν κεφαλήν βαρύνω, Jut. βαρήσω. Avoir la

Airpa, as. Payer une chose son pesant d'or, χρυσῷ ἀντι-σταθμίζω, fut. ίσω, acc. Qui vaut son pesant d'or, γρυσοῦ ἀντάξιος, ος, ον.

PESANTEUR, s. f. βάρος, ους (τό). Qui est sans pesanteur, abaphs, ns, is. Pesanteur d'allure, βραδύτης, ητος (ή). || Pesanteur de tête, καρηθαρία, ας (ή). || Pesanteur d'esprit, βραδύνεια, ας (ή).

PESEE, s. f. action de peser, στάθμησις, εως (ή). || Ce que l'on a pesé, τὸ σταθμητόν, οῦ. | Impression d'un corps pesant, θλίψις, εως (ή).

PESER, v. a. mettre dans la balance, σταθμάτμαι, ώμαι, fut. ήσομαι, acc.: ίστημι, ful. orniow, acc. : ζυγιστατίω, w, ful. riow, acc. Action de peser, στάθμησις, εως (ή). 'Au fig. examiner, juger, δικιμάζω, sul. άσφ, acc. : έξ-ετάζω, fut. άσω, acc. : σκιπέω, ω, fut. ήσω, acc. : σχίπτομαι, fut. σχίψομαι, acc. Peser ses paroles, τὰ ρήματα περι-σκέπτομαι, fut. σχέψομαι: περιεσχεμμένως λέγω, fut. λέξω. Songe encore à cela et pèse-le bien, alla τούτο αύθις χίνησον καὶ ζυγώθρισον (χινέω, ω, fut. ήσω : ζυγωθρίζω, fut. ίσω), Aristph.

Pesen, v. n. être pesant, tixu, fut. tiku, acc. Il pèse huit drachmes, ἀκτώ δραγμάς ίλκει. L'or pèse plus que l'argent, to ypúsicy tou άργυρίου βαρύτερον έστι. Qui pèse autant, ίσοδαρής, ής, ίς, dat. : ἰσόσταθμες, ος, ον, dat. : ίσοτάλαντος, ος, ον, dat. Qui pèse un talent, ταλαντιαίος, α, ον. Qui pèse une drachme, δραχμιαίος, α, ον. — deux drachmes, δίδραχμος, ος, ον, etc. | Peser à quelqu'un, lui être à charge, τινά βαρύνω, fut. βαρήσω: έπαχθής τινι γίνομαι, δυε. γενήσομαι.

PESBUR, s. m. σταθμητής, οῦ (ὁ): ζυγοστάτης, ω (ό).

PESON , s. m. σταθμός , οῦ (δ). || Peson d'un suseau, σπονδύλιον ου σφονδύλιον, ου (τό). PESSAIRE, s. m. πισσός, οῦ (ό).

PESTE, s. f. λειμός, εῦ (δ). Donner la peste aux autres, είς τους άλλους λοιμόν-διαδίδωμι, sut. δια-δώσω. Etre malade de la peste, λαμώσσω, fut. ώξω. | Au fig. La peste de l'État, ὁ τῆς πολεως λοιμός, οῦ, ου λυμεών, ώνος: ή της πολεως λύμη, ης.

PESTER, v. n. ayavaxtiw, w, fut. riow, dat. PESTIFERE, adj. λοιμικός, ή, όν : λοιμώδης, ης, ες.

PESTIFERE, έz, adj. λοιμώσσων, ευσα. οι (partic. de λειμώσσω, fut. ώξω).

PESTILENCE, s. f. λαμός, οδ (δ). PESTILENT, ENTE, adj. PESTILENTIEL, ELLE, et Pestilentieux, ause, adj. λοιμικός, ή, όν:

λοιμώδης, ης, ες.

PET, s. m. πορδή, ης (ή): ou plus décemment, ψόφος, ου (δ).

PÉTALE, s. m. πέταλον, qu (τό).

PETALISME, s. m. πεταλισμός, οῦ (δ).

PÉTARADE, s. f. ἀποπορδή, ῆς (ή). Faire une pétarade, άπο-πέρδομαι, sut. παρδήσομαι. || Au fig. Répondre par une pétarade, ἀνταποπέρδομαι, ful. παρδήσομαι.

PETARD, s. m. pièce d'artifice, πυλόκλαστρεν, ου (τὸ), G. M.

PETARDER, v. a. faire sauter à l'aide de pétards, αναβ-ρήγνυμι, sut. βήξω, acc.

PÉTASÉ, s. m. πέτασος, ου (δ).

PETASITE, s. m. plante, πετασίτης, ου (δ). PÉTER, v. n. πέρδομαι, sut. παρδήσομαι: ou plus décemment, ψοφίω, ω, fut. ήσω.

PÉTILLANT, ANTE, adj. voyez Petiller. PETILLEMENT, s. m. βρασμός, οῦ (ὁ).

PETILLER, v. n. faire du bruit, ψοφίω, w, fut. ήσω. || Briller avec éclat, σπινθηρίζω, fut. ίσω. | Bouillonner, ζέω, fut. ζίσω : βράσσομαι, fut. βρασθήσομαι. | Au fig. Pétiller d'esprit, en avoir beaucoup, άγχίστροφος πίφυκα (parf. de φύσμαι, fut. φύσσμαι).

PETIT, ιτε, adj. μικρός, ά, όν (comp. μείων ου έλάσσων, ευρ. έλάχιστος). Un peu plus petit, ὑπελάσσων, ων, ον, gén. ενος. Souvent on tourne par les diminutifs. Petit homma, ανθρωπάριον, ου (τό). Petite ville, πολίχνιου, ου (το). Petites gens, petit peuple, δημίδιον, ου (τό). || En petit nombre, en petite quantité, ολίγος, η, ον (comp. ελάσσων, sup. ελάχιστος). Le petit nombre, οι δλίγοι, ων. | Pelit esprit, βραχυγνώμων, ων, ον, gén. cvog. | Petit à petit, ado. κατά μικρόν.

Petit, s. m. — d'un animal, σχύμνος, cu (ό): σχύλαξ, αχος (ό). — en parlant des oiseaux, νεοσσός, οῦ (ό). Faire ses petits, τίκτω, fut. τέξομαι : σκυμνοτοκίω, ω, fut. ήσω. Elever ses petits, σχυμναγωγέω, ω, fut. τσω : en parlant des oiseaux, νεισσότριφίω, ω, fut. ήσω.

PETITEMENT, adv. étroitement, à l'étroit, στενώς : έστενωμένως. | Mesquinement, μιχροπρεπίος.

PRTITESSE, s. f. purportes, nece (in). Pe-

une petitesse d'écrire sur ce sujet, to mui les verbes se tourne souvent par les compoτούτων γράφειν μικροπρεπές αν δοκείη (δοκέω, sés de υπό. Un peu aigre, υπόξυς, εια, υ. a, fut. δοξω), Synés.

PETITION, s. f. airnox;, tox; (i).

PETONCLE, s. f. poisson, xreic, gen. ******* (6).

PETRIFICATION, s. f. ἀπελίθωσες, εως (ή). ουμαι, fut. ἀρκεσθήσομαι. PETRIFIER, v. a. ano-lidow, w, ful. ώσω, acc. | Au fig. Etre petrifié d'étonne-«Είχ-πλέισσομαι, ∫ul. πλαγεσομαι).

ίδος (ή) : κάρδοπος, ου (ή).

gén. εντος, έφσης εντος. Il est pétri de graces, Homme du peuple, ίδιώτης, ου (δ). Aristph.

PETULAMMENT, adv. προπετώς.

(comp. icrspog, sup. icratog).

pense, όλίγη δαπάνη, ης. Peu d'hommes, peuplier blanc, λεύκινος, η, ον. δέκσεν ἀπο-θανείν (ἀπο-θνήσεω, fut. βανούμαι: que, δέδοικα ου δίδια ου φοδέομαι, ούμαι, δεί, impers. fut. δεήσει). | Peu à peu, κατ' avec μή et le subj. ou avec δπως μή et le fut. δλίγεν. | Pour peu que, καν ελάχιστεν, subj. J'ai peur de me tromper, δίδια μή αμάρτω

Un peu moins, δλίγω ποσον. Un peu plus, δυνποτμαι).

titesse d'esprit, μικροψυχία, ας (ή). Ce serait ολίγω πλέον. Un peu devant les adjectifs et Se facher un peu, υπ-εργίζομαι, fut. ισθήσεμαι. | Le peu, le manque de, σπάνις, εως PÉTITIONNAIRE, s. m. αίτητής, οῦ (δ). (ή). Le peu d'orateurs, ή τῶν ἐνιτέρων σπάνες, PETON, s. m. petit pied, πεδίσκος, ου (δ), εως. Le peu de temps, δ όλίγες χεύνος, ευ. Ce peu de mots, βραχέα ταῦτα (sous-ent. ing). || Se contenter de peu, odique apricuat,

PEUPLADE, s. f. fovos, cus (15). PEUPLE, s. m. nation, laic, co (6), ment, έχ-πέπληγμαι ou έχ-πέπληγα (parf. ou attiquement, λαώς, ώ (έ) : έθνες, τος (τέ). Tous les peuples, πάντες οι λασί. | Habitants PETRIN, s. m. μάκτρα, ας (ή): μαγίς, συ pays, δημος, ου (δ): λαός, ου (δ), οπ λεώς, ώ (δ). Qui aime le peuple, φιλόδημες PETRIR, v. a. μάσσω ou μάττω, fut. ou φιλολαις, cc, cv. | La classe des plébéiens, μάζω, acc. : φυράω, ω, fut. άσω, acc. | Au δημος, ου (δ) : πληθος, ους (τδ). Flatter le fig. Petri d'esprit, άγχίνως, ους, ουν : άγχίστρο- peuple, δημαγωγέω, ω, fut. ποω. Petit peuple, φος, ος, εν. Pétri de grâces, χαρίεις, εσσα, εν, bas peuple, δημαχίδιον, ευ (τὸ) : όχλος, ευ (δ).

τούτω ή χάρις Ιπεται (Ιπομαι, fut. Ιψομαι), PEUPLER, v. a. remplir d'habitants, συνbouίζω, fut. ίσω, acc. Être peuplé, συνοικίτμαι, τύμαι, fut. πθήστμαι. Ville bien PÉTULANCE, s. f. προπέτεια, ας (ή). peuplée, ή πολυάνθρωπος πολις, εως. Faire Agir avec pétulance, προπετεύομαι, fut. εύ- d'une bicoque une ville bien peuplée, συχνόν τὸ πελίχνιον ποιέω, ω, fut. τσω. | Habiter en PÉTULANT, ANTE, adj. προπετής, ής, ές grand nombre, συν-οικίω ου κατ-οικίω, ω, fut. riow, acc.

PEU, adv. de quantité, δλίγον: μιχρόν. Peu PEUPLIER, s. m. arbre. Peuplier noir, de vin, oλίγον οίνου. Il se tourne le plus αίγειρος, cu (ή). De peuplier noir, αίγειρονος, souvent par l'adj. ολίγος, n, ev. Peu de dé- n, ev. || Peuplier blanc, λεύκη, ης (ή). De

δλίγοι άνθρωποι, ou simplement οἱ δλίγοι, ων. PEUR, s. f. δίος, ους (τὸ). Grande peur, Επ peu de temps, εν ολίγω χρόνω. Pour peu δείμα, ατος (τὸ) : φόδος, ου (δ). Mourir de de temps, in' δλίγον : πρός δλίγον. Peu de peur, ύπο δίους άπο-θνήσκω, fut. θανούμαι. temps après, μετ' όλίγον : όλίγο ύστερον. En Revenir de sa peur, τὸν φόδον ἐκ-δάλλω, pou de mots, διά βραχίων. Peu de chose, fut. 6άλω. Avoir peur de, δίδωκα ου δίδια μικρόν τι : βραχύ τι Pour peu de chose, (parf. de δείδω, fut. δείσω), acc. : φεδίσμαι, έπι μικρείς. Fort peu, si peu que rien, ελίγον ευμαι, fut. πθήσεμαι, acc. Avoir peur de έσεν. Fort peu, très-peu, devant les adj. son ombre, την σκιάν φεδέτεμαι, εύμαι. Avoir ou devant les verbes, τκιστα. || Peu s'en fallut peur pour quelqu'un, πιρί τινος δίδοκα ου qu'il ne mourul, δείγου δείν απ-έθανε : δείγου δέδια ομ φεθέρμαι, εξιμαι. Avoir peur de ομ υπ Ρευ, μικρόν τι : όλίγον τι : βραχύ τι : συ όπως μὴ άμαρτήσομαι (άμαρτάνω, ful. άμαρτήou simplement μικρον, ολίγον. Devant un com- συμαι). Il a peur de ne pas pouvoir venir, paratif, δλίγφ. Un peu de blé, δλίγον πυρού δέδουχεν δπως έλθειν δυνάσεται (δύναμαι, fut. DE Prur que, μή ou [να μή, ανες le subj. : ὅστε μή, ανες le fut. ou le subj. : ὅστε μή, ανες le fut. ou le subj. : ὅστε μή, ανες l'infin. || De peur de, φόδω ου δίει, ανες le gén. De peur de châtiment, τῆς τιμωρίας φόδω. De peur de faire rire à mes dépens, μὴ ου ίνα μὴ ον ὅπως μὴ ου μήπως γίλωτα ὅφλω (subj. d'δφλω, fut. ἀφλήσω) : ὅπως μὴ καταγέλαστος ίσομαι (fut. d'εἰμί) : ὅστε μὴ κατα-γελασθήναι (αστ. 1° inf. passif de κατα-γελάω, ω, fut. γελάσομαι.

PEUREUX, EUSE, adj. δειλός, ή, όν (comp. freper, sup. όταπος).

PEUT-ÈTRE, adv. ίσως : τάχα. Peut-être qu'il viendra, ίσως αν ελθοι ου τάχ' αν ελθοι (opt. d'έρχομαι, fut. ελεύσομαι).

PHAGEDENIQUE, adj. φαγεδαινικός, ή, όν. PHALANGE, s. f. corps de fantassins, φάλαγξ, αγγος (ή). Soldat d'une phalange, φαλαγγίτης, ου (ό). Combattre en phalange serrée, φαλαγγεριαχίω, ω, fut. ήσω. Commandant de la phalange, φαλαγγάρχης, ου (ό). || Corps nombreux, en général, φάλαγξ, αγγος (ή). Phalanges célestes, αὶ τῶν ἐπτυρανίων φάλαγγες, ων, ου μυριάδες, ων. || Articulation des doigts, φάλαγξ, αγγος (ή).

PHALANGITE, s. m. φαλαγγίτης, ου (δ).
PHALARIS, s. m. plante, φαλαρίς, ίδος (ή).
PHALÈNE, s. m. papillon de mait, φάλαινα, ης (ή).

PHALEUCE, ou Phaleuce, adj. Vers phaleuce, το ίνδικασύλλαδον, ου (sous-ent. μίττρον).

PHALLUS, s. m. φάλλος, αυ (δ).

PHARE, s. m. φάρος, ου (ή). PHARISAIQUE, adj. φαρισαϊκός, ή, όν.

PHARISIEN, s. m. φαρισαϊος, ου (ċ).

PHARMACEUTIQUE, adj. φαρμακευτικός, τ, όν. La pharmaceutique, science, ή φαρμακευτική, τς (sous-ent. τέχνη).

PHARMACIE, s. f. métier de pharmacien, ἡ. φαρμακευτυκή, ῆς. || Boutique de pharmaien, φαρμακείου, ου (τὸ).

PHARMACIEN·, s. m. φαρμαχεύς, έως
 (δ): φαρμαχεπώλης, ου (δ).

ΝΙΑ RMACOPEE, s. f. φαρμαχοποιία, ας (ή).

PHARYNK, s. m. φάρυγξ, gén. φάρυγγος (ή, rarsment δ).

PHLEBOTO
PHLEBOTO
PHLEBOTO

PHASE, s. f. — de la lune, φάσις, ιως (ή). PHLEGME, s. PHBBUS, s. m: dieu de la fable, Φοΐδος, ου voyez Flegme, etc. (1). || Galimatiae, πάθες, ους (τό). || PHLEGMON, s

PHÉNICOPTÈRE, s. m. οίσοακ, φεινιπόπτερες, ευ (δ).

PHÉNIGME, s. m. sorte de vésicatoire φείνιγμα, ατος (τό).

PHÉNIX, s. m. oiseau, φείνιξ, ικες (δ).

PHÉNOMÈNE, s. m. en termes de philosophie ou d'astronomie, τὸ φαινόμενον, οι (partic. de φαίνεμαι, fut. φανάσομαι). || Chose remarquable ou étonnante, τέρας, ατες (τὸ):

δαύμα, ατος (τό).

PHÉRECRATIEN, ου Pustascratique, adj.

Vers phérécration, τὸ φερεκράτειον, ου (sousent. μέτρον).

PHILANTHROPE, s. m. φιλάνθρωπος, ου (δ, ή).

PHILANTHROPIE, s. f. φιλανθρωπία, ας (ή).
PHILANTHROPIQUE, αdj. φιλάνθρωπες,

PHILANTHROPIQUEMENT, adv. φιλανθρώπως.

PHILIPPIQUE, s. f. discours contre Philippe, δ φιλιππικός λόγος, ου. || Invective, en général, λόγος στηλιτευτικές, εῦ (δ).

PHILOLOGIE, ε. f. φιλολογία, ας (ή).
PHILOLOGIQUE, αdj. γραμματικές, ή, όν :
σχολαστικές, ή, όν.

PHILOLOGUE, s. m. φελελεγος, ου (δ). En vrai philologue, φελελόγως.

PHILOSOPHAL, ALE, adj. φιλεσοφικές, ή, όν. PHILOSOPHE, s. m. φιλέσοφες, ευ (ό). Faux philosophe, ψευδέσεφος, ευ (έ). En vrai philosophe, φιλεσέφως.

PHILOSOPHER, v. n. φιλοσεφέω, ω, fut.

PHILOSOPHIE, s. f. φιλοσοφία, ας (ή). Se livres à la philosophie, περί την φιλοσοφίαν δια-τρίδω, fut. τρίψω: φιλοσοφίω, ω, fut. ήσω.

PHILOSOPHIQUE, ακή, φιλοσοφικός, ή, όν. Question philosophique, φιλοσόφεμα, απος (τό).

PHILOSOPHIQUEMENT, adv. φιλοσόφως.
PHILTRE, s. m. brenvage qui dispose à l'amour, φίλτρον, ου (τὸ).

PHIMOSIS, s. m. φίμωσις, εως (ή).

RHLÉBOTOMIE, s. f. φλιεοτομία, ας (ή).
PHLÉBOTOMISER, v. a. φλιεοτομίω, ω,
ful. τάω, asc.

PHLEGMASIE, s. f. φλεγμασία, ας (ή).

PHLEGME, s. m. et ses dérivés immédiats,
vouez Flegme, etc.

PHLEGMON, s. m. φ λεγμονή, $\tilde{\tau}$; $(\tilde{\tau})$.

PHOSPHORE, s. m. φωσφόρος, ου (δ). PHOSPHORIQUE, adj. φωσφερικός, ή, όν,

PHRASE, s. f. φράσις, εως (ή). Phrase arrondie, περίοδος, ου (ή). Arrondir ses phrases, faire la phrase, περι-οδεύω, fut. εύσω.

PHRASEOLOGIE, s. f. ppaseología, ac (1)? PHRASIER, s. m. faiseur de phrases, ετιμπεφακελλορήμων, ονος (δ).

PHRENESIE, et ses dérivés, voyex Fri-BESIE, etc.

PHTIIISIE, s. f. φθίσις, εως (ή) : φθόη, ης (ή). Tomber en phthisie, φθισιάω, ω, ful. and.

PIITHISIQUE, adj. pôtotxóc, ń, óv. PHYLACTERE, s. m. quaxtripion, ou (tò). PHYLARQUE, s. m. φύλαρχος ου φυλάρχης, ου (ċ).

PHYLLITIS, s. f. plante, φυλλίτις, ιδος (ή). PHYSICIEN, s. m. & quetxos, ou. Parler en physicien, φυσικεύομαι, fut. εύσομαι.-PHYSIOLOGIE, s. f. quotología, as (n). PHYSIOLOGIQUE, adj. φυσιελεγικός, ή, όν. PHYSIOLOGISTE, s. m. φυπολόγος, ου (δ). PHYSIONOMIE, s. f. visage, πρόσωπον, eu (70). | Art de juger le caractère par l'inspection des traits, φυσιογνωμενία, ας (ή). Juger par la physionomie, φυσιγγωμενέω, ω, fut. ion, acc.

PHYSIONOMISTE, s. m. φυσιογνώμων, eves (έ). En physionomiste, φυσιογνωμενικώς. PHYSIQUE, adj. φυσικός, ή, όν. S'occuper de recherches physiques, φυσιολογίω, ω, fut.

PHYSIQUE, s. f. science, in quouxi, nc. Ouvrage de physique, τὰ φυσικά, ών.

PHYSIQUEMENT, adv. φυσιχώς. PIACULAIRE, adj. καθάρσιος, ος, ον: άγνιστικός, ή, όν. Cérémonie piaculaire, άγνισμα,

ατις (τὸ) : άγνισμός, οῦ (ὁ).

PIAFFE, s. f. Bpévôce, ou (6). PIAFFER, v. n. βρενθύσμαι, fut. ύσσμαι.

PIAILLER, v. n. en parlant des poussins, πιπίζω, fut: ίσω. || Criailler, κραυγάζω, fut. έσω : πράζω ου πίπραγα, ∫υι. πεπράξομαι.

PIAILLERIE, s. f. κραυγή, ῆς (ή): κεπραγμός, οῦ (δ).

PHLEGMONEUX, ruzz, adj. φλεγμονώδης, στικός, ή, όν. Au masculin, κραυγαστής, οῦ (δ) : κεκράκτης, ου (δ).

> PIAULER, v. n. en parlant des petits poussins, πιπίζω, fut. isw. || Pleurer, se lamenter, όλοφύρομαι, sut. υρούμαι.

> PIC, s. m. instrument pour creuser, exaπάνη, τις (ή). || Montagne à cime aigue, axposρεια, ας (ή). || A pic, qui est à pic, escarpé, άπέχρημνος, ος, ον.

PIC, ou Pivent, s. m. oiseau, δρυσκελάπτης, ou (ö).

PICA, s. f. maladie des femmes, xicoa, nc (1).

PICOREE, s. f. maraude, hia, as (i). Aller à la picorée, voyex Picorer.

PICORER, v. n. aller en maraude, antiual, ful. tochal : lendatio, &, ful. now. En parlant des abeilles, vipopat, fut. vepomai, acc.

PICOREUR, s. m. maraudeur, δ λειζόμενος, ου (partic. de λπίζομαι, sut. tσομαι).

PICOT, s. m. pointe de bois, axic, idoc (1). PICOTEMENT, s. m. xviouso, ou (6). Eprouver des picolements, xviζoμαι, fut. xviotiσυμαι : μυρμηκιάω, ω, fut. άσω.

PICOTER, v. a. piquer légèrement, xviço, fut. xviow, acc. | Tacheter, pointiller, diaστίζω, fut. στίξω, acc. | Agacer, xvίζω, fut. xvigu, acc. : δάχνω, fut. δήξομαι, acc. : ipεθίζω, fut. ίσω, acc.

PICOTERIES, s. f. xviouata, wv (tà). PICOTIN, s. m. xipivos, ou (6).

PIE, adj. pieux. OEuvre pie, sucionua, ατος (τὸ). || Noir mêlê de blanc. Cheval pie, ό λευκόστικτος ΐππος, ου.

PIE, s. f. oiseau, xiosa, nc (n). Crier comme une pie, κισσαδίζω, fut. ίσω. Qui jase comme une pie, m. à m. plus bavard qu'une corneille, πορώνης λαλίστερος, α, ον, Anacr. | Pie-grieche, oiseau, κιγχρίς, ίδις (ή).

PIECE, s. f. partie, μέρος, ευς (τὸ). Pièce de rapport, εμέλημα, ατος (τό). Pièce d'habit, ἐπίθλημα, ατος (τό). Mettre une pièce à un habit, τὸ δι-εβρωγὸς ἱμάτιον ἀκέςμαι, εθμαι, fut. ἀκέσομαι. Tout d'une pièce., όλοσχερής, τίς, ές. || De toutes pièces, όλοσχερώς. Armer quelqu'un de toutes pièces, πανοπλία πνα φράσσω, fut. φράξω. Armé de toutes pièces, πάνοπλος, ος, ον. Par pièces, en pièces, με-Plailleur, s. m. Planleuse, s. f. κραυγα- ληδόν. Mettre en pièces, μιλίζω, fut. ίσω.

acc.: σπαράσσω ου δια-σπαράσσω, fut. άξω, est à pied, πιζός, ή, èv. Aller à pied. acc. : διαβ-ρήγνυμι, fut. ρήξω, acc. S'en aller en pièces, διαβ-βήγνυμαι, fiet. βαγήσομαι. Habit qui s'en va en pièces, τὸ πολύσαθρον Ιμάτιον, cu. Tailler les ennemis en pièces, τοὺς πολεμίους κατα-κόπτω, fut. κόψω. || Pièce de monnaie, vousqua, arec (to). | Pièce d'artillerie, τὸ πολεμικὸν μεχάνεμα, ατος. | Pièce de terre, γήδιον, ου (τό). || Pièce de drap, ύφασμα, ατος (τὸ). | Pièce de vin, είνευ πίθες, ου (ὁ). Pièces ou têtes de bétail, repalai, wv (al). A la pièce, κατά κεφαλήν.

Pièce, ouvrage, loyov, ou (tò). Pièce de vers, ποιημάτιον, ου (τό). Pièce de théâtre, δράμα, ατος (τὸ). | Jouer une pièce à quelqu'un, le tromper, pevaxilo, fut. iso, acc.

PIED, s. m. extrémité inférieure de la jambe, πους, gén. ποδός (δ). Petit pied, πόδιον ου ποδάριον, ου (τό). Depuis la tête jusqu'aux pieds, έκ ποδών είς κεφαλήν. Qui descend jusqu'aux pieds, πιδήρης, ης, ες. Qui a de bons pieds, εύπους, ους, ουν, gén. ποδος. Qui a le pied léger, ἀχύπους, ους, ουν. gén. ποδος. On forme ainsi une soule de composés. || Mal de pieds, ποδαλγία, ας (ή). Avoir mal aux pieds, πιδαλγίω, ω, fut. τίσω. Boiter d'un pied, τὸν έτερον πόδα χωλεύω, fut. εύσω. | Se tenir sur ses pieds, έπὶ ποδών εἰμί», ſut. Ισομαι : ἐπὶ ποδών Ιστηκα, ou simplement tornua (parf. de torapai, fut. στήσομαι. Sur le bout des pieds, έπ' άκρων ποδών : ἐπὶ τών ὀνύχων άκρων : άκροποδητί ou ακροποδιτί, peu usité. Regarder à ses pieds, τὰ πρὸ ποδῶν ὁράω, ω, fut. δψομαι. || Mettre le pied hors d'un endroit, πόδα έχτός έχω, fut. έξω, ου τίθημι, fut. θήσω, avec le gén. N'ayant jamais mis un pied hors de Corinthe, κύδε τον έτερον πόδα έκ Κορίνθου προ-δεδηχώς (προ-δαίνω, fut. δήσομαι), Luc. Mettre pied'à terre, descendre de cheval, έφ' ίππου κατα-δαίνω, fut. δήσομαι. - s'arreter quelque part, κατα-λύω, fut. λύσω: κατ-άγομαι, fut. άξομαι. — dans un lieu, είς τόπον τινά. Pied-à-terre, lieu où l'on s'arrête, καταλυτήριον, ου (τό): κατάλυσις, εως (n): xxrxxupa, arcs (tò): xxrxywyn, ns (n): thochai. καταγώγιον, ο (τό). Coup de pied, λακτισμός. ού (ό). A coups de pied, λάξ. Chasser quel- sure composée de deux pieds, διπιδία, ας qu'un à coups de pied, τοιν ποδοίν τινι πα- (ή): συζυγία, ας (ή). ρευ-σαλεύω, fut. εύσω. | A pied, πεζή. Qui | Pres-d'alouette plante, δελφίνες, ου (τέ).

πεζεύω, fut. εύσω. Traverser la mer à pied sec, διὰ θαλάσσης πιζιύω. Gens de pied, οί πεζεί, ων : τὸ πεζικόν, εῦ. Valet de pied, axολουθος, ου (δ). Avoir pied, dans une rivière, πόρον έχω, fut. έξω. Perdre pied, τω ρεύματι παρα-φέρομαι , Jul. παρ-ενεχθήσοικαι. Le courant lui saisait perdre pied, το βεύμα αύτὸν ὑπ-έφερε (ὑπο-φέρω, fut. ὑπ-είσω). | De pied ferme, συσταδόν ου συστάδην. Combat de pied ferme, ή καθ-εστηκυία μάχη, κε (καθίστημι, fut. κατα-στήσω). Pied-à-pied, βάδην: κατά πόδα ου κατά πόδας. Lacher pied. Prendre la fuite, τρέπομαι, fut. τραπήσεμαι. Mettre sur pied , xab-iornut, fut. xataστήσω, acc. Mettre une armée sur pied. στρατιάν συν-άγω, fut. άξω. L'armée était sur pied, Τν έν δπλοις δ στρατός (είμί, fut. έσομαι). || Être sur un pied quelconque, τρόπον τινα καθ-ίστηκα (parf. de καθ-ίσταμαι, ful. κατα-στήσομαι). Les choses sont sur ce pied. τά πράγματα εύτω καθ-έστηκεν, ου ούτως έχει (έχω, fut. έξω. Etre sur le même pied, την αὐτὴν κατάστασιν έχω, fut. έξω, dat. Il est sur un bon pied dans la ville, παρά τοῖς πολίταις εὐδοκιμεῖ (εὐδοκιμέω, ω, fut. ήσω). [] Au pied de la lettre, κατά γράμμα. | Sur le pied de, à raison de, ini, dat.

PIED, dans les choses inanimées, mous, gén. πόδος (δ). Table à pieds d'ivoire, τράπεζα έλεφαντόπους, οδος (ή). Pied de lit, κλινόπους. οδος (¿). | Pied d'un arbre, στέλεχος, ους (τὸ). Au pied d'un arbre, ὑπὸ δίνδρω. || Pied d'une montagne, ὑπώρεια, ας (ή). Être situé au pied d'une moutagne, τῷ ὄρει ὑπό-κειμα:. fut. xxioopai.

Pied, mesure de longueur, mous, gén. ποδός (δ). Un demi-pied , ήμιπόδιον, ου (τό). Un pied et demi, τρικμιπόδιον, ου (τό). Longueur de trois pieds, τριπόδιον, ου (τό). Qui a plus de trois pieds de profondeur, τριπιδίου βαθύτερος, α, ον. Long d'un pied, πεδιαίες, ή, ov. — de deux pieds, διποδιαίος, α, ον, etc. || Être à cent pieds d'une chose, se tromper entièrement, του παντός άμαρτάνω, fut. άμαρ-

Pied d'un vers, πους, gén. ποδός (¿). Mo-

Pied-de-chat, plante, γναφάλιον, ου (τό). Pied-de-griffon, plante, illifopec, ou (6). [Pied-de-lièvre, plante, λαγώπους, οδος (δ).

|| Pied-de-lion, plante, λιοντοπόδιον, ου (τὸ). li Pied-de-veau, plante, apov, ou (To).

PIED-A-TERRE, s. m. voyez Pied.

PIED-PLAT, et PLAT-PIED, s. m. rustre, dypcixos, cu (6).

PIRDESTAL, s. m. στυλοδάτας, ου (έ). PIEGE, s. m. au propre, πίδα, ης (ή): au propre et au fig. πάγη, κς (t): παγίς, ίδος (ή): au fig. ενέδρα, ας (ή): έπι-Couλή, ης (ή). Dresser ou tendre des piéges, πάγα; εργάζομαι, fut. άσομαι. Tendre des piéges à quelqu'un, twi iv-sopeis ou inteceλεύω, fut. εύσω. Donner dans le piège, είς παγίδας έμ-πλέχομαι, fut. πλεχθήσομαι. Il est pris au piège, πάγαις ἐν-ίχεται (ἐν-έχομαι, fut. έν-σχεθάσομαι).

PIERRAILLE, s. f. χάλιξ, ακος (δ).

PIERRE, s. f. libec, ou (& ou n). Petite pierre, λιδίδιον, ου (τὸ). De pierre, fait de pierre, λίθινος, η, ον. Changer en pierre, λιθόω ου άπολιθόω, ω, fut. ώσω, acc. Jeter une pierre à quelqu'un, λίθω τινά βάλλω, fut. βαλώ. Altaquer à coups de pierres, λίθοις βάλλω, fut. βαλώ, αco : λιθοδολίω, ώ, fut. ήσω, acc. Tailler ou travailler la pierre, λιθουργέω, ω, fut. ήσω. Tailleur de pierre, λιθουργός, οῦ (δ): λιθοξόος, ου (δ). || Pierre à aiguiser, άκόνη, ης (ή). Pierre à fusil, pierre ponce, pierre de touche, voyez Fusit, Ponce, etc. || Pierre précieuse, λίθος τιμία, ας (ή), ου simplement libos, ou (i). Orné de pierres précieuses, διάλιθος, ος, ον : λιθοχολλητος, ος, ον. || Maladie de la pierre, λιδίασις, εως (ή). Avoir la pierre, λιδιάω, ω, fut. άσω. Extraction de la pierre, liberquia, as (i). | Au fig. Cœur de pierre, qui a le cœur insensible, luborajedioc. oc. ev.

PIERRERIES, s. f. pl. al tipeat \(\lambda(00)\), wy : ou simplement disor, wy (ai). Orné de pierreries, διάλιθος, ος, ev : λιθοκολλητος, 0¢, cv.

PIERRETTE, s. f. petite pierre, dibidiou, ου (τὸ): λιθάριον, ου (τὸ).

PIERREUX, Rusz, adj. remepli de pierres ou semblable à la pierre, libuduc, uc, ec. Malade de la pierre, Libiar, asa, av (partic.

PIERRIER, s. m. tò metpobolov ungávera.

PIERRIÈRE, s. f. larquia, as (i).

PIETE, s. f. svoilena, ac (i). Piété emvers les dieux, n mepi rous decus eusibera, ac-Rempli de piete, rà mpic Gièv ocime nai suσεδώς: δια-κείμενος, η, ον (partic, de διά-κειμεσε, fut. πείσομαι). Devoir de piété, εὐσίθημα, απες (τὸ). Remplir ses devoirs de piété, εὐσεδέω, u, fut. nou. Pour que ce devoir de piété soit rempli, iva καὶ τοῦτο εὐσεδηθή, Esch. Socr.

PIETER, v. n. tenir le pied ferme, Tov πέδα έσχω, fut. σχήσω. [v. a. Piéter quelqu'un, l'endectriner, napa-oxuvalo on xatamanaζω, fut. άσω, acc. | Se piéler, v. r. tenir bon, temir ferme, ἀντ-ίχω, ful. ἀνδ-ίξω.

PIETINER, v. n. rous modas muie, a ful. now.

PIÉTON, s. m. δ πεζός, cũ. Bon piéton, marche bien, βαδιστής, οῦ (ὁ).

PIETRE, adj. πενιχρός, ά, όν (comp. ότερος, ευρ. ότατος).

PIETREMENT, adv. πεκχρώς.

PIRU, s. m. mássalos, ou (6). Pieu longuement effilé, σκολοψ, οπος (¿). Pieu pour les palissades, pour les échalas, etc. xapat, axos (1).

PIEUSEMENT, adv. 1901604.

PIEUX, west, adj. everbic, ic, ic (comp. έστερος, sup. έστατος). Être pieux, εὐσεδέω, ā, fut. ńow.

PIGEON, s. m. περιστερά, ας (i). Pigeon male, περιστερός, οῦ (δ). Pigeon ramier, πίλεια, ας (à).

PIGEONNRAU, s. m. περιστεριδεύς, έως (δ) : περιστερίδιον, ου (τό).

PIGEONNIER, s. m. neprotepter, avec (6): περιστεροτροφείον, ου (τό).

PIGNON, s. m. mur terminé en pointe, άίτωμα, ατος (τδ). || Pomme de pin, στροθιλος. ou (6): x we, ou (6).

PILASTRE, s. m. παραστάτης, ου (δ).

PILE, s. f. amas, σωρός, οῦ (δ). En pile, σωρηδόν. Mettre en pile, σωρεύω, fut. εύσω, acc. | Pilier, xiw, over (6).

PILER, ν. α. τρίδω, fut. τρίψω, αcc. PILIER, is. m. niev, ever (6). Au fig. στύλες, ου (δ).

PILLAGE, s. m. ἀρπαγή, ἢς (ἡ): σύλη, κς (i). Pillage d'une ville, i ris noleus disprayi, τις, ου έκπερθησις, εως. Pillage des temples, ή των έιρων σύλη. 25, ου σύλησις, εως : ου fice, πτερύγιον, ου (τό). | Au figuré. Mettre d'un seul mot, lepconia, ac (1). Courir au pillage, ίφ' άρπαγὴν τρέπομαι, fut. τραπήσουπι. Livrer au pillage, δι-αρπάσαι δίδωμι, fut. δώσω, acc.

PILLARD, adj. ápmantusis, n. év. || s. m. άοπακτής, εῦ (6).

PILLER, v. a. άρπαζω ου δι-αρπάζω, fut. άσω, acc. Piller et saccager une ville, πολιν πορθέω ου έχ-πορθέω, ω, fut. ήσω. Les villes sont détruites ou pillées, των πόλεων αί μέν άνάστατοι γεγένηνται, αί δὶ πεπορθημέναι (γίνομαι, fut. γενήσομαι: πορθέω, ώ, fut. ήσω). Piller un temple, apòv oudám, w, fut. nom: ispervale, &, fut. now. | Au fig. Piller un auteur, τὰ τοῦ συγγραφέως κλέπτω, fut. κλέψω.

PILLERIE, s. f. άρπαγή, ῆς (ή).

PILLEUR, s. m. άρπακτής, οῦ (ό).

PILON, s. m. xóπανον, ου (το). Pilon à mortier, δείδυξ, υπος (\acute{n}) : ὕπερος, ου (\acute{o}) .

PILORI, s. m. ξύλον, cu (τὸ). Attacher ou mettre au pilori, εν ξύλω δίω, fut. δήσω, acc. | Au fig. Attacher au pilori, diffamer, στηλιτεύω, fut. εύσω, acc.

PILORIER, v. a. στηλιτεύω, fut. εύσω, acc. PILOTAGE, s. m. art du pilote, n xuespγητική, τις (sous-ent. τίχνη). || Construction en pilotis, ξύλων πτξις, εως (ή).

PILOTE, s. m. xubepvaris, au (d). De, pilote, xuEsovatixos, vi, ov.

PILOTER, v. n. enfoncer des pieux, ξύλα πήγυμι, fut. πήξω.

PILOTIS, s. m. pl. ξύλα, ων (τα). Båtir sur pilotis, ξύλα ὑπο-πήγνυμι, fut. πήξω, dat.: ξύλοις έπ-οικοδομέω, ω, ful. ήσω, acc.

PILULE, s. f. xaramoriev, ou (70). Prendre une pilule, καταπότιον πίνω, fut. πίομαι. | Au fig. Il faut avaler la pilule, tournez, boire la lie avec, την τρύγα συχεκποτέον (verbal de συχεχ-πίνω, fut πίσμαι). Dorer la pilule, tournez, plaire avec la langue, γλωσσοχαριτίω, ω, fut. ήσω.

PIMENT, s. m. espèce de poivre, tò ivδικόν πέπερι, εως. || Piment d'eau, plante, ύδροπέπερι, εως (τό).

PIMPANT, ANTE, adj. ábpóc, á, óv (comp. ότερος, επιρ. ότατος).

PIN, s. m. arbre, πίτυς, νος (ή). De pin, πιτύϊνος, η, ον. Pomme de pin, πιτυίς, ίδος ή) : στροδιλος, ου (δ) : κώνος, ου (δ).

PINACLE, s. m. sommet, faite d'un édi sur le pinacle, iπ-αίρω, fut. αρώ, acc. Étro sur le pinacle, έπὶ τῆς κερυφῆς ἐστηκα (parf. de ισταμαι, sul στησιμαι): επ' ακριν ελτλακα parf. d'idavve. fut. idace).

PINCE, s. f. pied fourchu de certains animaux, χήλη, ης (ή). || Tenailles, λαδίς, ίδος (ή). -Petite pince, λαδίδιον, ου (τό). Pince de chirurgien, γραφίσκος, ου (¿). Pince de denliste, όδοντάγρα, ας (ή). || Levier de fer, μοχλός. eŭ (6).

PINCE, in, adj. affecté, δρυπτόμενος, n, ov (partic. de δρύπτομαι). Être pincé dans ses manières, θρύπτομαι, fut. θρύψομαι : ἀχχίζομαι, fut. ίσομαι : άδρὸς είναι θέλω, fut. θελήσω. Air pince, άχχισμός, εῦ (δ).

PINCEAU, s. m. γραφίς, ίδος (ή). Petit pinceau, γραφίδιον, ου (το).

PINCEE, s. f. Une pincée de, μικρόν τι, gén. PINCE-MAILLE, s. m. xupivompiorns, ou (6).

PINCER, v. a. xviζω, fut. xviσω, acc. Pincer les cordes d'un instrument, τὰς χορδὰς χρούω, fut. χρούσω, acc. Pincer de la lyre, λυρίζω, fut. ίσω. — de la guitare, πθαρίζω, fut. ico.

PINCETTES, s. f. pl. pour arranger le feu, πυράγρα, ας (ή). — pour arracher le poil, λαδίδιον, ου (τό).

PINCON, s. m. meurtrissure qui reste quand on a pincé, μώλωψ, ωπος (δ).

PINDARIQUE, adj. πινδαρικός, ή, όν. PINDARISER, v. n. πινδαρίζω, fut. ίσω. PINÉALE, adj. Glande pinéale, partie du cerveau, χωνάριον, ου (τό).

PINNE-MARINE, s. f. coquillage, mivva, ng (n).

PINNULE, s. f. en t. d'astr. διόπτρα, ας (ή). PINSON, s. m. oiseau, onivos, cu (6).

PINTADE, s. f. oiscau, ή λίδυσσα όρνις, gén. λιδύσσης δρνιθος.

PINTE, s. f. mesure équivalente à trois cotyles des Grecs, τρείς κοτύλαι, ών.

PINTER, v. n. οἰνοποτάζω, fut. άσω. PIOCHB, s. f. outil, exaπάνη, ης (ή). PIOCHER, v. a. σκάπτω, fut. σκάψω, acc. PION, s. m. pièce du jeu de dames ou d'échecs. πισσός, ου (δ).

PIONNIER, s. m. σκαφεύς, έως (δ)-PIPE, s. f. tonneau, πίθος, ου (δ). | Tuyau pour fumer du tabac, o καπνοφόρος

PIPEAU, s. m. flute champetre, σύριγξ, εγγος (ή). Jouer du pipeau, συρίζω, fut. ίξω. | Au pl. batons enduits de glu, κάλαμοι, ων (ci). PIPER, s. f. Chasser à la pipée, ιξεύω,

fut. wow, acc.

PIPER, v. a. appeler en sifflant, ποππύζω, fut. ύσω, acc. | Tromper au jeu, παρα-κριύιμαι, fut. κρούσομαι, acc. | Falsifier, παρα-ποιέω, ω, fut. ήσω.

PIPERIE, s. f. παράκρουσις, εως (ή).

PIQUANT, ANTE, adj. qui pique, aigu, δξύς, eia, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). || Qui a une saveur piquante, δριμύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Être piquant au goût, δριμύσσω, fut. ύξω. Un peu piquant, δριμύλος, η, cv. | Agréable, τερπνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Tout ce que l'histoire a de piquant, δσα iv τη ιστορία τερπνά. || Offensant, πικρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Dire des paroles piquantes à quelqu'un, τινά δάχνω, fut. δήξομαι.

PIQUANT, s. m. pointe, azavba, n. (i). Hérissé de piquants, ἀκανθώδης, ης, ες. Qui n'a pas de piquants, avaxavooc, oc, ov.

PIQUE, s. f. sorte d'arme, dipu, gén. diρατος (τὸ). || Brouillerie, φιλονεικία, ας (ή). Ils sont toujours en pique, πρός άλλήλους άει φιλόνεικούσι (φιλονεικέω, ω, fut. ήσω).

PIQUE-NIQUE, s. m. spavos, ou (i). Faire un pique-nique, έρανον ποιέςμαι, ούμαι, sut. ήσομαι.

PIQUER, v. a. xevtiw, w, fut. now, acc. Avoir tout le visage piqué par les guépes, τὸ πρόσωπον ἄπαν ὑπ' ἀνθρηνῶν κεντέςμαι, οῦμαι, Aristph. Piquer jusqu'au sang, τω κέντρω έξaιμάσσω, fut. άξω, acc. Xén. | Au fig. Piquer quelqu'un d'émulation, d'honneur, τινά χεντέω ου ύπο-κεντέω, ω, fut. ήσω : κέγτρα τινὶ προσάγω, fut. άξω. Pique d'émulation contre moi. πεντριζόμενος ύπὸ τῆς πρὸς τάμὰ ἔργα φιλονειxίας (xeντρίζω, fut. ίσω), Xén. || Piquer le gosier, la langue, avoir un goût piquant, δριμύσσω, sut. ύξω. Qui pique le gosier. δριμύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). || Piquer par ses discours, τοις λόγοις δάκνω, fut. δήξομαι, acc. Cyrus fut piqué en entendant ces mois, ταῦτα ἀκεύσας ὁ Κῦρος ἐδήχθη (ἀκεύω, fut. axobechai), Xén.

se Piquen d'une chose, faire profession d'y exceller, in-appilhopat, fut. approcupat, acc. Se piquant de philosophie, την φιλισεφίαν έπο αγγελλόμενος. | S'offenser, χαλεπαίνω, fut. ανώ: άχθομαι, fut. άχθεσθήσομαι. — de quelque chose, τινί ου ἐπί τινι.

PlQUET, s. m. baton qu'on fiche en terre, πάσσαλος, ου (ό). | Détachement de soldats. λόχος, ου (ό). — de cavalerie, in, no (ή).

PIQUETTE, s. f. vin de seconde cuvée, civos deutepias, ou (6). | Méchant petit vin, ciνάριον, ου (τὸ).

PIQUEUR, s. m. qui conduit les chiens & la chasse, δ τὰς χύνας ἐλαύνων, εντος (partic. d έλαύνω, fut. έλάσω). | Piqueur d'assiettes. parasite, παράσιτος, ου (έ).

PIQUIER, s. m. δορυφόρος, ου (δ).

PIQURE, s. f. vúyuz, aros (tò). Pique de serpent, δήγμα, ατος (τὸ).

PIRATE, s. m. πειρατής, οῦ (δ). Chef de pirates, άρχιπειρατής, ου (ό). De pirate, πειparixic, n. ov.

PIRATER, v. n. πειρατεύω, fut. εύσω.

PIRATERIE, s. f. meipareia, aç (i).

PIRE, adj. xeipwv, wv, cv, gén. ovos. Le pire, la pire, χείριστος, η, ον. Devenir pire, έπὶ τὸ χείρον τρέπομαι, ful. τραπήσομαι, ου φέρομαι, fut. ivexθήσεμαι. || Avoir du pire, du désavantage, hasser (zw., sut. Kw.

PIROGUE, s. f. oragon, no (n).

PIROUETTE, s. f. Yupec, ou (6).

PIROUETTER, v. n. γυρεύω, fut. εύσω. Faire pirouetter, γυρόω, ω, fut. ώσω, acc. PIS, s. m. tétine d'animal, ordin, n; (n).

PIS, adv. comparatif, yeipov. Aller de mal en pis, int to respect percuat, fut. everbrochat πρός το χείρον έπιβ-ρέω, fut. ρεύσω. | Le pls, τὸ χείριστον, ου. Prendre une chose au pis, είς τὸ χείριστον τρέπω, fut. τρέψω, acc. Le pis qui puisse m'arriver, c'est de, κύδι έμοι μή συμ-Εή χαλεπώτερον ή, infin. (συμ-Εαίνα, fut. Επσεμαι). || Au pis aller, quoi qu'il arrive, δ,τι αν συμ-έτ (aor. subj. de συμ-βαίνω): de toute manière, en tout cas, mavrus.

PISCINE, s. f. pour nourrir des poissons, ίχθυστροφείον, ου (τό). || Bassin & Jérusalem, xoλυμετίθρα, ας (ή).

PISSASPIIALTE, s. m. πισσάσφαλτος, ου (ή). PISSAT, s. m. cupov, cu (tò).

PISSEMENT, s. m. copnerc, euc (4).

PISSENLIT, s. m. plante, lepáxiov, ou (tò). PISSER, v. n. et a. eòpiw, w, fut. còphochai. - le sang, αίμα. Avoir envie de pisser, οὐpnocio, sans ful. : οὐρητιάω, ω, ful. άσω.

PISSEUR, EURE, adj. cupr. tixos, n, ov. PISSOIR, s. m. cupcdoun, no (n): cupodoχιον, ου (τὸ).

PISTACHE, s. f. fruit, moranov, ou (tò). PISTACHIER, s. m. migran, ng (n). PISTE, s. f. ίχνος, συς (τὸ). A la piste, κατ' ίχνος. Suivre à la piste, κατ' ίχνος διώκω, fut. διώξομαι, acc. : ίχνεύω, fut. εύσω, acc. : ίγνηλατίω, ω, fut. ήσω, acc.

PISTIL, s. m. partie d'une fleur, to bod. δργανον, gén. θήλεος δργάνου.

PISTOLET, s. m. δ πυρικτύπος σιφών, ώνος: πιστόλιο, οι (τό), G. M.

PISTON, s. m. fulcolog, ou (6).

PITANCE, s. f. ὁ καθ' τμέραν σῖτος, ου. PITEUSEMENT, adv. ἀθλίως.

PITEUX, EUSE, adj. ablico, a, ov (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος).

PITIÉ, s. f. theog, ou (6): theog, oug (70): οίχτος, ου (δ) : οίχτιρμός, οῦ (δ). Digne de pitié, ελεεινός, ή, όν : οίχτρός, ά, όν. Sans pitié, ἀνηλεῶς : ἀνοίκτως. Qui est sans pitié, ανηλιής, ής, ίς. Qui n'excite point de pitié, ανοικτος, ος, ον. Avoir pitié de, έλείω, ω, ful ελεήσω, acc. : σίχτείρω, ful. ερώ, acc. : κατ-σικτίζω, fut. ίσω, acc. Il a pour eux une pitié stérile, thece autous avorntor thesi (d'iλείω, ω), Synés. J'ai pitié de son malheur, του πάθους αύτον οίκτείρω, fut. είκτερω. Il était pour tous les Grecs un objet de pitié, ὑπὸ πάντων Έλλήνων ώκτείρετο. Exciter la pitié de quelqu'un, inspirer de la pitié, theor ou σίχτον τινι έμ-πειέω, ω, fut. ήσω : τινα είς έλεον άγω, Sut. άξω, ου τρέπω, fut. τρέψω, ου προσ-άγομαι, συι. άξομαι, ου προ-καλέσμαι, ούμαι, fut. καλέσεμαι. || Qui fait pitié, misérable ou méprisable, σχέτλιος, α, ον. Leur sottise fait pitié, cixticeur de tic autous the υικροψυχίας (εἰκτίζω, fut. ίσω).

PITON, s. m. δ κρικωτός ήλος, ου.

PITOYABLE, adj. enclin à la pitié, thenμων, ων, εν, gén. eveς (comp. ονέστερες, sup. cvéστατος). || Digne de pilié, Δεεινός, τί, όν (comp. ότερες, sup. ότατος) : εἰκτρός, ά, όν

PITOYABLEMENT, adv. xáxiota. PITTORESQUE, adj. γραφικός, ή, όν. PITTORESQUEMENT, adv. γραφικώς. PITUITAIRE, adj. φλεγματώδης, ης, ες. PITUITE, s. f. phlegme, humeur, φλέγμα, arcs ($\dot{\eta}$). || Morve, $\dot{\mu}\dot{\eta}$ a, $\dot{\eta}$ s, ITUITEUX, EUSE, adj. φλεγματικός, ή, όν. PIVERT, s. m. oiseau, δρυοκολάπτης, ου (έ). PIVOINE, s. f. fleur, natwia, as (i). s. m. petit oiseau, πυραλίς, ίδος (ή).

ΡΙΥΟΤ, ε. m. πόλος, ου (ό): στρόφιγξ, نېې د (١١).

PIVOTER, v. n. περι-στρέφομαι, fut. στραφήσομαι.

PLACAGE, ε. m. έμδλημα, ατος (τό). PLACARD, s. m. πρόγραμμα, ατος (τὸ). PLACARDER, υ. α. προ-γράφω, fut. γράψω, acc.

PLACE, s. f. emplacement d'une chose, χώρα, ας (ή) : τόπος, ου (δ). Mettre chaque chose à sa place, εν χώρα έχαστα τάσσω, fut. τάξω. Chaque chose est en place, est à sa place, τέτακται πάντα κατά χώραν. Rester en place, κατά χώραν μένω, fut. μενώ. Laisser en place, κατά χώραν ἰάω, ω, fut. ἰάσω. || Espace plus ou moins grand qu'une chose occupe. χώρα, ας (ή): χῶρος, ου (δ). Occuper beaucoup de place, πλείστον χώρον έπι-λαμδάνω. fut. λήψομαι. Laisser de la place à quelqu'un, χώραν τινὶ ὑπο-λείπω, fut. λείψω. Faire place à quelqu'un, τινὶ παρα-χωρίω, ω, fut. ήσω ου ήσομαι. Dès que j'aurai dit quelques mots, je ferai place à d'autres, βραχέα δια-λεχθείς, τοῖς άλλοις παρα-χωρήσομαι (δια-λίγομαι, fut. λίξομαι), Isocr. | Charge, emploi, τέλος, ους (τό). Place qui donne une juridiction, doyn, no (ή). Perdre sa place, του τέλους ου τής άρχης ix-πίπτω, fut. πισούμαι. Les gens en place, oi iv τέλει. || Rang, τάξις, εως (ή). La première place, ή πρώτη τάξις, εως : πρωτεία, ων (τά). Avoir la première place, πρωτεύω, fut. súco. Avoir la dernière place, έσχατεύω, fut. súow. Reléguer aux dernières places, siç τάς ἐπονειδίστους χώρας ἀπ-ελαύνω, fut. ελάσω, acc. | Lieu qu'on occupe pour un autre, xwoa, ας (ή). Tenir la place de, έν χώρα είμι, fut. έσομαι, gén. A la place de, ἀντί, gén. Mettre quelqu'un à la place d'un autre, rivé rive (comp. έτερις, sup. ότατις). | Misérable, très- ίφ-ίστημι, fut. ύπο-στήσω. Mellez-vous à ma mauvais, námetos, n, er (superl. de xanis). Place, tournex, que serait-ce si vous éprou-

46

ταύτο πάθοις έμοί (πάσχω, fut. πείσομαι);

Place publique, άγορά, ᾶς (ή). Sur la place publique, iv τῷ ἀγορᾳ. Acheter sur la place, άγεράζω, fut. άσω. || Mettre son argent sur la place, faire la banque, тражеζιτεύω, fut. εύσω. Avoir tout son argent sur la plate, the rasar cosiar dareile, fut. eise. Place d'armes, to aperce medior, cu.

Place ou place forte, ville de guerre, φρούριον, ου (τό) : χωρίον, ου (τό).

PLACEMENT, s. m. - d'argent, ἀργυρίω καταδολή, ης (ή): δανεισμός, οῦ (ό).

PLACER, v. a. mettre en place, ribnui, ful. biou, acc. : lorque, ful. orisu, acc. : καθ-ίστημι, ful. κατα-στήσω, acc. — dans un lieu, έν τόπω ου είς τόπον ου κατά τόπον. Placer de l'argent, ἀργύριον δανείζω, fat. είσω, dat. Argent place, δάνειον, ου (τὸ). Placer bien ses biensaits, χάριν είς τινα καλώς κατατίθεμαι, fut. κατα-θήσομαι. Bienfait mal placé, ή κακώς τεθειμένη χάρις, ιτος (partic. parf. passif de τίθημι). || Placer quelque chose dans un discours, λόγοις τι παρεμ-δάλλω, fut. δαλώ. Placer quelqu'un, lui procurer un emploi, une charge, sic dount ou sic telos tivà xabίστημι, fut. κατα-στήσω. Placer un domestique, lui trouver une maison, cixiav Tivi ebpicue, fut. suprise.

PLACET, s. m. requête, to instrudy on ικετήριον γραμματίδιον, ου.

PLAFOND, s. m. φάτνωμα, ατος (τὸ) : όροφή, ň:. (ń).

PLAFONNER, v. a. parvów, w, ful. wow, acc. Plafonné, ée, φατνωτός, ή, όν.

PLAGE, s. f. rivage de la mer, axrá, ης (ή): αίγιαλός. οῦ (δ). | Contrée, χώρα, ac (1).

PLAGIAIRE, s. m. δ τὰ άλλότρια γράμματα κλίπτων, οντος (partic. de κλίπτω, fut. ziéte).

PLAGIAT, ε. m. τὸ τὰ ὀλλότρια γράμματα κλόπτων (infin. de κλόπτω, fut. κλάψω).

PLAIDER, v. n. avoir un procès ou des procès, δικάζομαι, fut. άσομαι. — contre quelqu'un, nvi. Ils plaidaient l'un contre l'autre, άλλήλοις έδικάζοντο. Passer sa vie à plaider, έν δικασταρίως άνα-στρέφομαι, fut. στραφήσο- pas plaindre sa peine, έμαυτοῦ άφειδέω, ώ, μαι. || Prononcer was plaidoyer, δικολογίω, ω, fut. ήσω: των καμώτων οὐ φθονέω, ω, futfut. 7000. Plaider pour quelqu'un, red ou- poortou.

Viez la même chose que moi? τί γαρ, εί | ηγορίω, ω, fut. ήσω. Les lois plaideront pour moi, έμοὶ συνήγοροι έσονται οἱ νόμοι (εἰμί, fut. Ισομαι): συνηγόροις τοῖς νόμοις χρήσομαι (fut. de γράομαι, διμαι). Plaider sa cause, δικαι»λογίσμαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

> PLAIDEUR, BUSE, adj. qui plaide, Suzaζόμενος, η, ον (partic. de δικάζομαι, fut. άσομαι). || Qui aime à plaider, φιλόδικος, ος, ον.

> PLAIDOIRIE, s. f. δικαιολογία, ας (ή). pour quelqu'un, συνηγορία, ας (ή): ἀπολογία, ας (ή). — contre quelqu'un, κατηγορία, ας (1). Art de la plaidoirie, i δυκανική, πζ (sousent. τέχνη).

> PLAIDOYABLE, adj. Jour plaidoyable, ή δικάσιμος ήμέρα, ας.

> PLAIDOYER, s. m. λόγος δικανικός, εῦ (δ). Plaidoyer par écrit, δικογραφία, ας (π).

> PLAIR, s. f. blessure, $\pi \lambda n \gamma n$, $\bar{n} \in (n)$: τραῦμα, ατος (τό). Faire une plaie, πληγίν iμ-balle, fut. balü, dat. Il lui fit une plaie profonde, βαθείαν αὐτῷ πληγήν ἐν-έδαλε, Plut. || Cicatrice, σὐλή, ῆς (ή). Son corps n'est qu'une plaie, μία πληγή το σώμα φαίνεται (φαίνεμαι, ful. pavnoquai), Planud. | Ulcère, Elxog, cu, (τὸ). Plaie envenimée, ελκος άγριον, ου (τὸ). || Au fig. calamité, fléau, λύμη, ης (ή). Faire une plaie à l'État, The modie ou Th model duμαίνομαι, fut. ανούμαι. Les sept plaies d'Égypte, al έπτα πληγαί, ων, Bibl.

> PLAIGNANT, ANTE, adj. qui se plaint en justice, ὁ διώκων, οντος : au fém. ή διώκουσα, ης (partic. de διώχω, fut. διώξομαι).

> PLAIN, AINE, adj. oualog, in, ov. Plaine campagne, πιδίον, ου (τό). Qui est de plainpied, όμόπεδος, ος, ον.

> PLAIN-CHANT, s. m. ψαλμφδία, ας (ή). PLAINDRE, v. a. déplorer en gémissant, όδυρομαι, fut. υρούμπι, acc. | Prendre en pitie, dein, a, fut. now, acc.: cixteiou, ful. spin, acc. : xat-cixtizo, ful. ico, acc. Plaindre le malheur de ses amis, τοις των φίλων χαχοῖς άλγέω σε συν-αλγέω, ω, ful. ήσω. Il plaignait le sort des poêtes, ὑπὶρ τῶν ποιητών ήχθετο (άχθομαι, fut. άχθεσθήσομαι). Plat. Qui est à plaindre, οἰκτρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Plaindre sa peine, l'épargner, του πόνου φείδαμαι, fut. φείσομαι. Ne

fut. υρούμαι: όλοφύρομαι, fut. υρούμαι. || Gémir, soupirer, στενάζω, fut. άξω. Qui ne se plaint pas, ἀστένακτος, ος, ev. Sans se plaindre, ἀστεναχτί. | Articuler des plaintes, μέμφομαι, fut. μέμψομαι. — de quelque chose, τι. - de quelqu'un, κατά τινος (on dit aussi τινές κατα-μέμφεμαι, fut. μέμψεμαι). - à quelqu'un, πρός τινα. Voilà ce dont je me plains, ταύτα μέμφομαι. On se plaint de vos injustices, μέμφονταί σε ώς άδιχοῦντα (άδιχίω, ω, fut. κσω). Je me plains de ce qu'il viole les lois, μέμφομαι αύτον ώς παρα-δαίνοντα τους νέμους (παρα-δαίνω, fut. δήσομαι). Avoir sujet de se plaindre de quelqu'un, έγκλημα πρός τινα έχω, fut. έξω. Se plaindre de la fortune, τῷ τύχη ἐγ-καλίω, ω, fut. καλίσω. Se plaindre de son sort ou se plaindre en général, μεμψιμοιρέω, ω, fut. ήσω. Qui se plaint toujours, μεμψήμοιρος, ος, ον.

PLAINE, s. f. πεδίον, ου (τό). Pays de plaine, χώρα πεδιάσιμος, ου (ή): πεδιάς, άδος (ή). Habitant de la plaine, πεδιαΐος, α. CV.

PLAINTE, s. f. lamentation, οδυρμός, οῦ (δ): ολοφυρμός, αῦ (δ). | Gémissement, στιναγμός, οῦ (δ). Sans plainte, ἀστενακτί. [Expression de mécontentement, accusation, reproche, μέμψις, εως (ή). Faire ses plaintes, porter plainte, μέμφομαι, fut. μέμψομαι. — de quelque chose, τι ου περί τινος. - à quelqu'un, πρές τινα. Sujet ou motif de plainte, έγκλημα, ατος (τὸ). Répondre par la guerre aux plaintes qu'on a provoquées par sa conduite, πελίμω τα εγκλήματα δια-λύομαι, fut. λύσομαι, Thuc. Plainte formée en justice, είσαγγελία, ας (ή): γραφή, ῆς (ή). Le sujet de la plainte, έγκλημα, ατος (τό). Porter plainte contre quelqu'un, τινά είσ-αγγέλλω, fut. αγγελώ : τινά γράφομαι, fut. γράψομαι : τινὶ ἐγ-καλέω, ω, fut. καλέσω : δίκην τινί είσ-άγω, fut. άξω. PLAINTIF, IVE, adj. όδυρτικός, ή, όν.

Ton plaintif, τὸ όδυρτικόν, οῦ. D'un ton plaintif, όδυρτικώς. Accents plaintifs, όδυρμός, οῦ (δ'. Chant plaintif, θρήνος, ου (δ). Mélodie plaintive, θρηνωδία, ας (ή).

PLAINTIVEMENT, adv. όδυρτικώς.

sz Plaindre, v. r. se lamenter, όδύρομαι, plu, εύτος ό βίος εύδαίμων ούδαμή εύδαμως με τρισε, Plat. De manière à plaire, άρεσχόντως. Chercher à plaire, άρεσκεύςμαι, fut. εύσομαι. - à quelqu'un, τινά άρέσχομαι, sut. άρέσομαι. Efforts pour plaire, άρέσκεια, ας (1). || Se plaire ou se complaire en quelqu. chose, αρέσχομαι, fut. αρεσθήσομαι, dat. : ήδομαι, fut. ποθήσεμαι, dat. : έφ-ήδεμαι, fut. έφ-ησθήσομαι, dat. : τέρπομαι, fut. τερφθήσομαι, dat.: χαίρω, fut. χαιρήσω, dat. Je me plais à vos discours, λόγοις τοις από σου άρξσχεμαι, Thuc. Ne se plaire à rien, πασι δυσαρεστέω, ω, ful. ήσω, ου δυσαρεστέσμαι, ούμαι, fut. κουμαι, Gal. Se plaire en un lieu, τόπφ τινὶ ἐμ-φιλοχωρέω, ω, fut. ήσω, Luc. Se plaire avec quelqu'un, ήδίως τικ συνδια-τρίδω, ου μετά τινος δια-τρίδω, ful. τρίψω, Isocr. || Plaise à Dieu ou plût à Dieu que, είθε, optat. : όφελον, ου ώς δφελον, optat. ou infin. Plaise à Dieu que cela soit, elle ou όφελον τούτο γένοιτο (γίνομαι, fut. γενήσομαι). On tourne aussi par workov, ec, e, aor. 2 αδοφείλω, avec l'infin. ως ωφελε τοῦτο γενέσθαι. Ou bien l'on emploie l'optatif seul, τοῦτο γίνειτο. A Dieu ne plaise! μή γίνειτο (γίνομαι, fut. γενήσομαι). S'il platt à Dieu, εί τῷ Θεῷ φίλον (sous-ent. iστί), ou quelquefois simplement our Oio.

PLAISAMMENT, adv. yel.ciwc.

PLAISANCE, s. f. Lieu de plaisance, ένη δητήριον, ου (τό). Maison de plaisance, έπαυλις, εως (ή).

PLAISANT, ANTE, adj. agréable, χαρίεις, εσσα, εν (comp. έστερος, sup. έστατος): τερπνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Spirituel, yapieic, ecoa, ev (comp. έστερος, sup. (oratos): dotsios, a, ov (comp. otepos, sup. ότατος). ∥ Risible, γελοΐος, α, ον (comp. ότερος. sup. otatos): agreios, a, ov (comp. otepos, sup. ότατος). Il yous est arrivé un plaisant accident, άστεια πέπονθας (πάσχω, fut. πείσομαι), Luc. | Un plaisant, s. m. γελωτοποιός, ου (δ): γελοιαστής, ου (δ). Faire le plaisant, γελωτοποιέω, ω, fut. ήσω: γελοιάζω, fut. άσω, Mauvais plaisant, βωμολόχος, ου (ό).

PLAISANTER, v. a. et n. mailo, fut. παίξομαι. Plaisanter quelqu'un sur son ava-PLAIRE, v. n. ά τσκω, fut. άρίσω, dat. rice, είς την φιλαργυρίαν τινά σκώπτω, fut. ou acc. Plaire à son voisin, τῷ γείτενι ἀρέσκω, σκώψω, Plut. En plaisantant, μετὰ παιδιᾶ;. Xen. Ce genre de vie ne m'a pas du tout Sans plaisanter, χωρίς παιδιάς : σπουδή : σπουδαίως. Parler sans plaisanter, σπουδάζω, fut. άσιμαι.

PLAISANTERIE, s. f. παιδιά, ᾶς (ή). Plaisanterie à part, χωρίς παιδιάς. Par plaisanterie, μετά παιδιάς. Plaisanterie fine, χαριενπισμός, οῦ (δ). Plaisanterie piquante, σχώμμα, ατος (τὸ). Ils lançaient des plaisanteries qui leur paraissaien', pleines d'esprit, mais qui blessaient ceux qui en étaient l'objet, άπέβριπτον χαρίεντα μέν αύτοις δοχούντα, λυπερά δὲ τοῖς σκωφθεῖσι (ἀποβ-ρίπτω, fut. ρίψω: δικέω, ω, fut. δίξω : σκώπτω, fut. σκώψω), Hérodn.

PLAISIR, s. m. hoovn, nc (h). Plaisirs des sens, ai κατά σωμα ήδοναί, ων. Plaisirs de la table, αἱ διὰ τῶν χυλῶν ἡδοναί. Ne rechercher que le plaisir, απαντα πρός ήδονην ζητίω, ω, fut. ήσω. Homme de plaisir, φιλήδονος, ου (ό). Par plaisir, πρός ήδοντίν. Avec plaisir, μεθ' κόζινῆς : κόζιμένως : ἀσμένως. A plaisir. xab' noceniu. Conte fait à plaisir, πλάσμα, ατος (τὸ). Selon mon plaisir, κατά τὸ δακοῦν ἐμοί (δακέω, ω, fut. δοξω). Tel est mon bon plaisir, ούτως έμοι δοκεί. Faire plaisir, causer du plaisir, ήδονήν δίδωμι, fut. δώσω, dal. : ήδω, ful. ήσω, acc. : τέρπω, fut, τέρψω, acc. Faire quelque chose pour faire plaisir à quelqu'un, τί τινι χαρίζομαι, fut. iochai. Ce qui fait plaisir, oca xab ήδονήν (sous-ent. ἐστί), dat. J'ai agi ainsi pour lui faire plaisir, ἐχείνω χαριζόμενος ταῦτ' ἔπραξα (πράσσω, fut. πράξω). Prendre plaisir, avoir du plaisir à, χαίρω, fut. χαιρήσω: ήδομαι, fut. ήσθήσεμαι. — à quelque chose, τινί. - à faire quelque chose, ποιών τι, au participe. Il prend plaisir à nos malheurs; ήθεται τοις ήμων κακοίς: ταις ήμετεραις συμφοραίς έφ-ήδεται, Isocr. Il prenait plaisir à le VOIF, ήδετο αὐτὸν όρων: ήδεως αὐτὸν έώρα (έράω, ώ, fut. εψεμαι). Il prend plaisir aux honneurs qu'on lui rend, πδεται τιμώμενος (τιμάω, ω, fut. now), Plut.

PLAN, ANE, adj. ininedoc, oc, ov. Surface plane ἐπίπεδον, ου (τό).

PLAN, s. m. surface plane, ininedor, ou (τὸ). || Dessin qui représente les contours d'une φύτευσις, εως (ή) : φυτεία, ας (ή). || Arbres chose, ignograpia, as $(\dot{\eta})$. Lever le plan | plantes, quitá, $\tilde{\omega}v$ $(\dot{\tau}\dot{\alpha})$: quitoúpquov, ou $(\dot{\tau}\dot{\alpha})$. de, υπι-γράφω, fut. γράψω, acc. Premier Soin des plantations, φυτουργία, ας (ή). Tradessin d'un tableau, σκιαγραφία, ας (ή). Faire vailler à des plantations, φυτευργίω, ω, fut. ήσω.

ήσω, acc. | Projet d'un ouvrage, υποτύπωσις. εως (ή). Se faire un plan général, μιθοδόν τινα καθόλου ύπο-τυπόςμαι, ούμαι, fut. 'ώσομας. Au fig. marche qu'on se propose de suivre. έπιτήδευμα, ατος (τό) : προαίρεσις, εως (ή). Se faire un plan de vie, την του βίου προαίρεσιν προ-αιρέτμαι, ουμαι, sul. αιρτίσομαι.

PLANCIIE, s. f. pièce de bois longue et plate, σανίς, ίδος (ή). Construction en planches, savidoua, atos (tò). || Tableau pour tracer des figures de géométrie, acat, axoc (δ): ἀδάχιον, ου (τὸ). || Plaque de cuivre pour graver, πλάξ, ακός (ή). || Table gravée dans un livre, πίναξ, αχος (δ). || Carré de jardin. πρασιά, αζ (ή).

PLANCHEIBR, v. a. σανιδόω, ω, fut. ώσω, acc. Planchéié, ée, σανιδωτός, ή, όν.

PLANCHER, s. m. assemblage de planches, σανίδωμα, ατις (τὸ). || Sol d'un appartement, δάπεδον, ου (τὸ): ἔδαφος, ους (τὸ).

PLANCHETTE, s. f. petite planche, caviδιον, ου (τὸ). || Petit tableau, άδάκιον, ου (τὸ).

PLANÇON, s. m. balía, as (i). PLANE, s. m. arbre, voyez Platare.

PLANE, s. f. outil tranchant, action, no (i).

PLANER, v. a. unir avec la plane, ξίω, fut. ξέσω, acc. Plane, ee, ξεστός, ή, όν.

PLANER, v. n. en parlant des oiseaux, ίπταμαι ου πέτομαι, fut. πτήσομαι. — au-dessus de, ύπερ-ίπταμαι ου ύπερ-πέτομαι, acc.

PLANETAIRE, adj. πλανητικός, τί, όν. PLANETE, s. f. marriers, w (6). Ne sous une heureuse planète, θεία μείρα γεννηθείς, είσα, έν (partic. aor. 1er passif de γεννάω, ω, fut. ήσω).

PLANT, s. m. φυτά, ων (τὰ) : φυτούργιον, ου (τὸ): φυτευτήριον, ου (τὸ). Jeune plant, νεόφυτον, ου (τό). Plant d'oliviers, έλαιών, ῶνος (ό). Plant de vignes, ἀμπελών, ῶνος (ό). On forme ainsi beaucoup de dérivés.

PLANTAGE, s. m. φύτευσις, εως (ή): φυτεία, ας (ή).

PLANTAIN, s. m. herbe, άρνόγλωσσον, ου (τὸ). PLANTARD, s. m. balia, as (1).

PLANTATION, s. f. action de planter, le plan d'un tableau, σκιαγραφέω, ω, fut. | PLANTE, s. f. φυτόν, ου (τό) : βοτάνη, ης (ή). Connaissance des plantes, ή βοτανική, a des sentiments plats, ταπεινόφρων, ων, ον, πς (sous-ent. τέχνη).

Ριλετε du pied, πέλμα, ατος (τὸ) : ζνος, ους (τό).

PLANTER, v. a. - un arbre, une plante. φυτεύω, fut. εύσω, acc. Plante, ée, φυτευτός, τί, όν. Qui ne l'est pas, ἀφύτευτος, ος, ov. || Ficher, enfoncer, πήγυμι ου κατα-πήγνυμι, fut. πήξω, acc. Planter des pavillons. σκηνοπηγέω, ω, fut. ήσω. Planter des échelles, τάς κλίμακας ίστημι, fut. στήσω. || Planter là, laisser, abandonner, gaipett ido, &, fut. iáco. acc.

PLANTEUR, ε. m. φυτουργός, οῦ (δ). PLANTOIR, s. m. Eucodoc, ou (6).

PLANTUREUSEMENT, adv. ἀφθένως.

PLANTUREUX, EUSE, adj. rempli de suc, εύχυλος ου πολύχυλος, ος, ον. | Abondant, copieux, αφθενος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

PLANURES, s. f. pl. ξίσματα ου ξύσματα, ων (τά) : σχίδια, ων (τά).

PLAQUER, v. a. garnir d'une plaque de métal, πλακόω, ω, fut. ώσω, acc. || Appliquer sur ou contre, έπι-τίθημι ου προσ-τίθημι, fut. θήσω, acc. — une chose sur une autre, τί τινι.

PLASTIQUE, adj. πλαστικός, ή, όν. | La plastique, science du modeleur, ή πλαστική, τζς (sous-ent. τέχνη).

PLASTRON, s. m. θώραξ, αχος (δ). se PLASTRONNER, v. r. θώρακα ἐν-δύομαι, ful. δύσομαι.

PLAT, ATE, adj. plan, uni, δμαλός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Plat pays, πεδιάς, άδος (ή): πεδίον, ου (τό). A plate terre, πρὸς τὴν Υῆν: χαμαί. | Aplati, de forme écrasée, πλατύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Nez plat, ή πλατεία όις, gén. ρινός Cheveux plats, αί καθ-ειμέναι τρίχες, ων. | Mince, de peu d'épaisseur, dentos, n, or (comp. ότερος, sup. ότατος). || Bas, peu élevé, ταπεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Bateau plat, πλοΐον ταπεινόν, οῦ (τθ). || Le plat de la main, d'une épée, τῆς χειρὸς ου τοῦ ξίφους τὸ πλατύ, έος. Le plat de la rame, πλάτη, ης (ή). || Battre les ennemis à plate couture, τους πολεμίους κατα-κόπτω, fut. κόψω.

ταπεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). de plausible, πιθανότητα έχω, ful. έξω. Qui sentiments plats, ταπεινοφροσύνη, ης (ή). Qui est assez plausible, ούκ ἀπίδανος, ος, ον.

gén. ονος. Stile plat, λέξις ταπεινή, ής (ή): λέξις εὐτελής, οῦς (ή).

PLA

A PLAT, adv. Tomber à plat, κατα-πίπτω, fut. πισούμαι.

PLAT, s. m. pour servir les mets, nival, ακος (ό): παροψίς, ίδος $(\dot{\eta})$. || Bassin d'une balance, τάλαντον, ου (τὸ): πλάστιγξ, ιγγος (ή),

PLATANE, s. m. arbre, πλάτανος, ου (ή): πλατάνιστος, ου (ή). Lieu planté de platanes, πλατανών, ώνος (δ).

PLAT-BORD, s. m. bord d'un vaisseau, έκος, ους (τὸ).

PLATEAU, s. m. pour servir les mets αθαξ, ακος (¿). || Bassin de balance, πλάστιγξ, ιγγος (ή). || Plaine élevée, πεδίον, ου (τὸ).

PLATE-BANDE, s. f. dans les jardins, πρασιά, ας (ή). | Terme d'architecture, κόρση. ns (n).

PLATE-FORME, s. f. opeque, ou (6).

PLATEE, s. f. massif de fondation, beμέλιος, ου (δ) : έδαφος, ους (τό). | Ce que peut contenir un plat, τὸ δλον μαζονεμον, ου. PLATEMENT, adv. ταπεινώς.

PLATINE, s. m. métal, mhártva, n. (n), G. M. \parallel s. f. Rond de cuivre, π : $\alpha\xi$, $\alpha \times \delta \in (\eta)$.

PLATITUDE, s. f. qualité d'une chose plate el basse, ταπεινότης, ητος (ή). | Action plate et basse, to tameivor Epyon, ou.

PLATONICIEN, ENNE, adj. πλατιονικός, ή, όν PLATONISME, s. m. ή πλατωνική φιλοσοφία, ας.

PLATRAS, s. m. pl. ipcima, wv (tà). PLATRE, s. m. $\gamma \dot{\psi} \phi \phi$, $\phi \dot{\phi}$.

PLATRER, v. a. γυψόω, ω, fut. ώσω, acc. | Au fig. Visage platré, to xexcetautevor πρόσωπον, ου (partic. parf. passif de κονιάω, ω, fut. άσω). Platrer ses désauts, τάς κακίας άρετης πλάσματι κλέπτω, fut. κλέψω. Platré platrée, n magrn eignon, nc.

PLATREUX, ECSE, adj. γυψώδης, ης, ες. PLATRIER, s. m. ό τὰν γύψον ἐργαζόμενος, ου (partic. d'ipγάζομαι, fut. άσομαι).

PLATRIÈRE, s. f. carrière à plâtre, λατομία, ας (\dot{n}) . || Four à plâtre, χάμινος, ου (\dot{n}) . PLAUSIBILITÉ, s. f. πιθανότης, ητος (ή) PLAUSIBLE, adj. πιθανός, ή, όν (comp. PLAT, en parlant du stile, du caractère, | ώτερος, sup. ώτατος). Avoir quelque chose PLAUSIBLEMENT, adv. πιθανώς.

PLÉBÉIEN, ENNE, adj. Tructixós, r., év. || Un plébéien, δημέτης, ω (δ). Les plébéiens, δημόται, ων (ci) : τὸ δημοτικόν, οῦ : τὸ πλήθες, ους. Toute la foule des plébéiens, παν το δημώδες πλήθες, ευς, Hérodn.

PLEBISCITE, s. m. δήμου ψήφισμα, ατος (τό). PLÉIADES, s. f. pl. πλειάδες, ων (αί). PLEIGE, s. m. caution, exponents, ou (6). PLEIN, EINE, adj. mixipre, re, es (comp. έστερος, ευρ. έστατος) : πλέως, ως, ων : έμπλεως, ως, ων : ἀνάπλεως, ως, ων : μεστός, τί, όν. Entièrement plein, έκπλεως, ως, ων. Trop plein, ὑπέρπλεως, ως, ων. Tous ces adjectifs gouvernent le gén. Etre plein, πλήθω (sans fut.). Être plein de, γίμω (sans futur), avec le gen. || Pleine mer, πέλαγος, ους (τό). Naviguer en pleine mer, πελαγίζω, fut. ίσω. | Plein jour, πμέρα ακμάζουσα, τς (partic. d'axuaζω, fut. ασω). En plein jour, της ημέρας άχμαζούσης. En plein midi, τπς ήμέρας μεσούσης (partic. de μεσόω, ω, ful. ώσω) : εν μεσημβρία : κατά μεσημβρίαν. Pleine lune, σελήνη πλήθουσα, ης (partic. de πλπίοω). La lune étant dans son plein, πληθούσης της σελήνης. | A pleines mains, πλήρα χειρί. A pleines voiles, πάσιν Ιστίοις. | Avoir pleine connaissance d'une affaire, τὸ πράγμα άκριδως γινώσκω, fut. γνώσεμαι. || De son plein gré, ixcuaims.

Pleine, en parlant de la femelle des animaux, έγκυς, ου (ή). Être pleine, έν γαστρί φέρω, fut. cίσω.

A Plein, adv. ἐκπλίως. Qui est à plein, EXTARMS, WG, MV.

PLEINEMENT, adv. παντελώς : παντάnan.

PLENIERE, adj. fém. Cour plénière, tò βασιλικόν συνέδριον, ου. Indulgence plénière, ή τελεία των άμαρτιών άφεσις, εως.

PLENIPOTENTIAIRE, s. m. δ αὐτοκράτωρ ου αύτεξούσιος πρεσδευτής, ου.

PLÉNITUDE, ε. f. πλήρωμα, ατος (τό). Plénitude de sang et d'humeurs, πληθώρα, ας (ή). | Plénitude de puissance, τὸ αὐτεξού-GLOY, CU.

PLEONASME, s. m. πλεινασμός, οῦ (δ). Qui tient du pléonasme, πλεοναστικός, ή, όν. PLETHORE, s. f. πληθώρα, ας (ή).

PLEURANT, ANTE, adj. δακρυβροών, εύτα, εῦν (partic. de δακρυβροέω, ω, fut. ήσω).

PLEURER, v. n. s'abandonner aux gémissements et aux larmes, κλαίω, ful. κλαύσομαι. J'aurai eu beau pleurer, μάτε, εμεί κεκλαύσεται. | Répandre des larmes, δακρύω, fut. ύσω. Pleurer un peu, ύπο-δακρύω, fut. ύσω. Pleurer abondamment, δακρυέρειω, ω. ful. ήσω : φοράν δαχρύων άπο-χίω, fut. χεύσω. Faire pleurer, εἰς δάκρυα ἄγω, fut. «ξω, acc. Qui vient de pleurer, έχ δαχρύων θερμός, ή, όν. Qui ne pleure pas, άδακρυς, υς, υ, gén. υος : ἀδάχρυτος, ος, ον. Sans pleurer, άδακρυτί. Lui seul ne pleurait pas, ούτος δὲ άδακρυς έμενε (μένω, fut. μενώ), Plut.

Pleurer, v. a. déplorer, δακρύω, fut. ύσω, acc. : δδύρομαι ου δλοφύρομαι, fut. υρούμαι, acc. : θρηνέω ου άπο-θρηνέω, ω, ful. πίσω, acc. Pleurer la mort d'un ami, τὸν ἀποθανόντα φίλον δακρύω, fut. ύσω. Qui doit être pleuré, άξιοδάχρυτος, ος, ον: άξιόθρηνος, ος, εν.

PLEURÉSIE, s. f. maladie, matupitus, ides (ή). Qui a une pleurésie, πλευριτικός, ή, όν. PLEUREUR, EUSE, adj. φιλόδακρυς, υς, u, gén. υος. | Pleureuse, femme qu'on louait pour les sunérailles, θρηνήτρια, ας (ή).

PLEURS, s. m. pl. δάχρυα, ων (τά), αμ dat. pl. δακρύοις ou δάκρυσι. Tout en pleurs, δεδαχουμένος, η, ον (partic. parf. passif de δακρύω, ful. ύσω) : δακρυβριών, εύσα, εύν (partic. de δακρυβροέω, ω, fut. 1,0ω). Les pleurs se mélaient à la joie des citoyens, πολύ τὸ δάχρυον τῷ χαίροντι τῆς πολεως ἀνεχέχρατο (άνα-χεράννυμι, ful. χεράσω, Plut.

PLEUVOIR, v. n. vet, fut, voet. Il a pla toute la nuit, νύχτα όλην ὖσε. Comme il avait beaucoup plu, πολύ μέν δσαντος, Théophr. On a vu pleuvoir des pierres, έωράκασί τινες τὸν θεὸν ὕσαντα λίθοις σα λίθους (ὁράω, ω, fut. όψομαι), Athén. | Au fig. Faire pleuvoir les pierres sur quelqu'un, λίθοις τινά βάλλω, ful. βαλώ. Faire pleuvoir sur quelqu'un les injures, λοιδορίας τινός κατ-αντλέω, ω, ful. ήσω.

PLEVRE, s. f. mleupov, ou (to), Diosc. PLEXUS, s. m. πλοκή, ῆς (ή). PLEYON, s. m. λύγος, ου (ή).

PLI, s. m. πτυχή, ης (ή). Qui a des plis, qui forme beaucoup de plis, πολύπτυχος, ος, ον : πτυχώδης, ης, ες. | Plis de la peau, PLETHORIQUE, adj. πληθωρικός, ή, όν. βυτίδες, ων (αί). || Pli du coude, άγκών, ωνες (έ). Pli des dolgts, du jarret, καμπή, ῆς (1). | Au figuré. Prendre un bon, un mauvais pli, φαύλην, σπουδαίαν έξιν οπ διάθεσιν λαμδάνω, flet. λήψομαι.

PLIABLE, αδή. χαμπτός, ή, όν : εθχαμπτος, ος, ον. Qui n'est pas pliable, ακαμπτος, ος, ον. PLIAGE, s. m. πτύξις, εως (ή) : σύμπτυξις, εως (ή).

PLIANT, ANTE, adj. qui se plie, καμπτός, n, ov. | Souple, flexible, εξχαμπτος, ος, ον: εὐκαμπτής, ής, ές : εὕστροφος, ος, ον : ὑγρός, ά, όν (comp. ότερος, sup- ότατος).

PLIER, v. a. mettre en double, missau, fut. πτύξω, acc. Plier ensemble ou l'un contre l'autre, συμ-πτύσσω, fut. πτύξω, acc. Plier ou replier par-dessus, επι-πτύσσω, fut. πτύξω, acc. Plié, ée, πτυκτός, ή, όν : σύμπτυκτος, c;, cv. Plié en deux, δίπτυχος, ος, ov. Plié à plusieurs plis, πολύπτυχος, ος, ον. Plier les voiles, τὰ ἰστία στέλλω ου συ-στέλλω, fut. στελώ. | Fléchir, χάμπτω, fut. χάμψω, acc. Plier les jambes, les genoux, τὰ σκίλη, τὰ γόνατα κάμπτω. Plier une beguette d'osier, την λύγον κάμπτω. | Au fig. Plier son caractère, τὸ ἦθος χάμπτω, fut. χάμψω: χάμπτομαι, fut. χαμφθήσομαι. Rien ne put la faire plier ni la rendre plus timide, αὐτὴν οὐδὲν ἐκαμψεν, οὐδὲ ἀτολμοτέραν ἐποίησε (ποιέω, ω, fut. ήσω). Homme qui ne sait pas plier, avin axaumtos, ou (6). Se plier aux circonstances, πρὸς τὰ τυχόντα έμαυτὸν άρμεζω, ful. όσω : τῷ καιρῷ δουλεύω, fut. woo.

PLIER, v. n. se courber, κάμπτομαι, fut. καμφθήσομαι. Plier sous le poids des fruits. είς το κάτω ύπο των καρπών κατα-κάμπτομαι : ou simplement καρποίς βρίθω, fut. βρίσω. Plier sous le joug, ζυγόν αύχένε δέχομαι ου υποδέχομαι, fut. δίξομαι. Plier sous le poids de sa fortune, the eutopiae hoomy simi, fut. Ecoμαι, ου ήσσάομαι, ώμαι, fut. ήσσηθήσομαι. Plier sous le poids du malheur, τῶν συμφορῶν ποσάομαι, ώμαι : ταίς συμφοραίς ύπο-πίπτω, fut. πεσούμαι. | En parlant d'une armée, είχω, fut. είξω : πονίω, ω, fut. ήσω. Il s'aperçut que l'aile gauche pliait, ήσθετο τὸ εὐώνυμον πονούν (αἰσθάνφιαι, fut. αἰσθήσομαι). Thue.

PLINTHE, s. f. terme d'architecture, πλίνδος. ου (ή).

PLISSURE, s. f. puric, idoc (1).

PLOMB, s. m. μελυβδες ου μολιβδες ου quelquefois μολυδος, ου (δ). De plomb, μολύεδινες, η, εν. Qui ressemble à du plomb, μολυεδοφανής, ής, ές. Masse de plomb, μολύδδαινα, τις (ή). Ouvrage de plomb, μελύεδωμα, ατος (τέ). || Plomb d'ouvrier, pour servir de niveau, μολυβδίς ου μολιβδίς ου μολυβίς, ίδος (ή): μολυβδος κάθετος, ου (έ). A plomb, κατά κάθετον. Qui est à plomb ou qui tombe à plomb, ôpôcc, n, ov. Voyez l'article Aplons.

PLOMBAGINE, s. f. μολύεδαινα, ης (ή). PLOMBE, in, adj. garni de plomb, ucλυδδωτός, ή, όν. | Qui a la couleur du plomb, μολυβδόχρους, ους, ουν. | Livide, πελιδνός, ή, όν.

PLOMBER, r. a. garnir de plomb, poλυδδόω, ä, fut. ώσω, acc. || Souder - μελύδδω χολλάω, ω, fut. ήσω, acc. | Battre, fouler, πατίω, ω, fut. ήσω, acc.

PLOMBERIE, s. f. art de travailler le plomb, ή μολυβδοχοϊκή, ης (sous-ent. τέχνη). Atelier de plombier, meducoogesion, cu (70). PLOMBIER, s. m. μολυέδουργός, οῦ (ό).

PLONGEANT, ANTE, adj. καταφερίς ou κατωφερής, ής, ές.

PLONGEON, s. m. αίθυια, ας (ή). | Faire le plongeon, κολυμδάω, ω, fut. ήσω.

PLONGER, v. a. βάπτω, fut. βάψω, acc. : βαπτίζω, fut. ίσω, acc. - dans la mer, ei; την δάλασσαν. H Au fig. Plonger dans le malheur, συμφοραίς περι-πλέχω, fut. πλέξω, acc. Plonger dans la douleur, τη λύπη περι-δάλλω, fut. 6αλώ, acc. Se plonger dans les plaisirs, ταϊς ήδεναϊς έγ-κυλινδέομαι, ούμαι, fut. κυλισθήσυμαι. Ceux qui se sont hier plongés dans l'ivresse, οι χθές βεδαπτισμένοι, ων (partic. parf. passif de βαπτίζω, fut. ίσω), Plat. Plonger à quelqu'un un poignard dans le sein, ξιφιδίφ τινά δι-ελαύνω, ful. ελάσω.

PLONGER, v. n. s'enfoncer dans l'eau, xcλυμδάω, ω, fut. τίσα : δύνω ου δύομαι ου κατα-δύομαι, fut. δύσομαι. Plonger la tête la première, χυδιστάω, ω, fut. ήσω

PLONGEUR, s. m. xcluubnin, cu (6).

PLOYER, v. a. voyes PLIER.

PLUCHE, s. f. 'voyez Peluche.

PLUIE, s. f. veroc, ou (6). Grosse pluie. όμδρος, ου (δ). Une grande pluie étant sur-PLISSER, v. a. ρυτιδόω, ω, fut. ώσω, acc. venue, πελλευ δμόρου καταρ-ραγίντος (καταρ-

pluie, επομερος, ος, ον. Qui n'est pas arrosé par la pluie, άνομβρος, ος, ον : άβροχος, ος, ev. Manque de pluie, abocyía, as (1). | Il tomba dans la ville une pluie de sang, uota ή, πόλις σταγόσιν αίματος (ύομαι, fut. υσθήσομαι), Plut.

PLUMAGE, s. m. πτερά, ων (τὰ). Qui a le plumage varié, ποιχιλόπτερος, ος, ον.

PLUMAIL, s. m. voyez PLUMEAU.

PLUMASSEAU, s. m. bouts de plume, πτιρύγιον, ου (τό). || Balai de plumes, ριπίδιον, ου (τὸ). || Tampon de charpie, μοτός, οῦ (ὁ). PLUME, s. f. πτίλον, ου (τό). Grande plume de l'aile, et souvent plume en général, πτερόν, οῦ (τὸ). Commencer à avoir des plumes, πτεροφυέω, ω, fut. ήσω. Avoir des plumes, πτερόσμαι, σύμαι, fut. ωθήσομαι. Qui a des plumes, πτερωτός, ή, όν. Qui n'a point encore de plumes, απτιρος, ος, ον. Perdre ses plumes, πτεροβροίω, ω, fut. ήσω: πτιλόσμαι, συμαι, fut. ωθήσομαι. Chute des plumes, πτίλωσις, εως (ή). || Δu fig. Se parer des plumes d'autrui, ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις καυχάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι.

Plume pour écrire, κάλαμος, ου (δ). Petite plume, καλαμίσκος, ου (δ). Prendre de l'encre avec sa plume, τὸν χάλαμον μέλανι ἐμ-δάπτω fut. δάψω. Gens de plume, γραμματείς, ίων (ci). || Prendre la plume, se mettre à écrire, του γράφειν άπτομαι, fut. άψομαι.

PLUMKAU, s. m. ριπίδιον, ου (τὸ).

PLUMER, v. a. τίλλω, fut. τιλώ, acc. | Au fig. Plumer quelqu'un, lui ôter son argent, γυμνόν τινα καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω.

PLUMET, s. m. λόφος, συ (δ). Qui porte un plumet, λοφωτός, ή, όν : πτεροφόρος, ος, ον. PLUMITIF, s. m. άρχέτυπον, ου (τὸ).

LA PLUPART, s. f. πλείστοι, αι, α : οί πολλοί, αἱ πολλαί, τὰ πολλά. La plupart des hommes, των ανθρώπων οι πλείστοι ου οί πολλοί. || La plupart du temps, τὰ πολλά: ώς τὰ πολλά : τὰ πλείστα : πλειστάχις : ώς ini to maliotov.

πλείονες, -ους, αί πλείονες, -ους, τὰ πλείονα, -ω. La pluralité des voix, αὶ πλείονες ψήφοι, ων.

ράγγυμαι, fut. ρήξομαι), Luc. Arrosé par la dieux, πολυθεότης, ητος (ή): πολυθεία, «ς (ή). La pluralité des maîtres, πολυκοιρανία, ας (ή). On forme ainsi plusieurs autres composés.

> PLURIEL, adj. et s. m. whithurtheog, i. ov. Nombre pluriel ou simplement le pluriel, ό πληθυντικός άριθμός, ou simplement ό πληθυντικός, εῦ. Au pluriel, πληθυντικώς.

PLUS, adv. devant les noms, mico, gen Plus d'eau, πλίον ύδατος. Plus de cent cis toyens, nhiov h inariov nohital. Souvent las verbe se tourne par l'adjectif alsier ou alier, ων, ον, gén. ονος. Plus de temps, & πλέωπ γρόνος, ου. Plus de soldats, πλέονες ου πλείους στρατιώται, ων. Il est mort plus de Tyrrhéniens que de Romains, πλείους τεθνήκασε τών Τυβρηνών ή 'Ρωμαίων (θνήσκω, fut. θανεύμαι), Plut. Il a plus de soixante-dix ans, fon yéγονε πλείω έδδομήκοντα ου πλείω των έδδομήχοντα (γίνομαι, fut. γενήσομαι). || Plus ou moins, πλίον έλασσον. Faire tantôt plus, tantôt moins, πλέον έλασσον ποιέω, ω, fut. ήσω. || De plus, έτι : καὶ πρὸς τούτοις έτι : πρὸς τούτοις : έπὶ τούτοις. C'est une raison de plus pour que tu meures, διά τουτο και μάλλον τεθνήξη (θνήσκω, fut. θανούμαι). || De plus en plus, μάλλον και έπ μάλλον.

Plus, devant un adj. ou un adv. µallov. Plus convenable, μάλλον ἐπιτήδειος, ος, ον. Plus redoutable que toi, μαλλόν σου ου μαλλον ή συ φοθερός, ά, όν. Mais en général on tourne par le comparatif. Plus sage que Socrate, Σωκράτους σεφώτερος, α, ον : σεφώτερος ή Σωκράτης. Plus savamment, σεφώτερον, ομ quelquefois σεφωτέρως.

Plus, avec un verbe, μαλλον: πλέον. Je vous aime plus que moi, σὶ μᾶλλον ἐμαυτοῦ φιλέω, w, fut. now. Plus que son intérêt ne le demande, μάλλον των συμ-φερέντων. Plus qu'il ne faut, μάλλον του δίοντος. Plus qu'il ne convient, μάλλον του προσ-ήχοντος. | Avec un verbe d'estime. Estimer plus la vertu que les richesses, την άρετην περί πλείονος ή τον πλούτον ποιέομαι, ούμαι, sul. ήσωμαι.

Pros, précédé de l'article le ou la, en par-PLURALITE, s. f. le plus grand nombre, oi lant de deux personnes ou de deux choses, se rend par le comparatif: en parlant de plusieurs, par le superlatif. Le plus sage des L'emporter à la pluralité des voix, rais fin- deux, à ocquirepes. Le plus sage de tous, φοις πρατέω, ω, fut: ήσω. | Nombre supérieur | πάντων σοφώτατος. Le plus souvent, τὰ πλείω: A l'unité, πλήθος, ους (τό). Pluralité des τά πλείστα. Le plus que je peux, όσον μάpossible, ώς τάχιστα. | Au plus, δτι μάλιστα.

Plus répété s'exprime, le premier par δοω avec le comparatif, et le second par τισιύτω, aussi avec de comparatif. Plus je suis indul-- gent, plus il me méprise, δαφ πραστερός είμι, Τοσούτφ μάλλον έμου κατα-φρονεί (κατα-φρονέω, ω, fut. ήσω). Plus les autres villes se sont empressées de nous quitter avec la fortune, plus votre fidélité paraîtra grande, ἔσω μαλλον αί άλλαι πολεις σύν τη τύχη άπ-εστράφησαν ήμων, τοσούτω ή ύμετέρα πιστότης μείζων αν φανείη (άπο-στρέφομαι, fut. στραφήσομαι: φαίvouat, fut. paviocuzi), Xén.

D'AUTANT Plus que s'exprime par rocoute avec le comparatif, et le que par bocv sans comparatif ou ose avec le comparatif. Il est d'autant plus grand qu'il est moins orgueilleux. τοσούτω μείζων έστιν έσω έλασσον φρονεί (φρονέω, ū, fut. ήσω). D'autant supérieurs aux guerriers qui allèrent à Troie que ceux-ci firent seulement, etc., τοσούτον άμείνους των έπὶ Τροίαν στρατευσαμένων, δσον οί μέν τοῦτο μόνον Επραξαν (στρατεύομαι, fut. εύσομαι : πράσσω, fut. πράξω), Dém.

PLUS, marquant cessation d'action, En. Je ne vois plus, cὐχέτι ὁρῶ (de ὁράω, ũ, fut. όψομαι). Vous ne le trouverez plus, εὐθέπι μή αὐτὸν εύρης (εύρίσκω, fut. εύρήσω). Τα ne pourras plus échapper, σύχ αν άφ-εθείης έπι (ἀφ-ίεμαι, fut. ἀφ-πσομαι). | Il n'est plus, il est mort, wxero (imparf. d'cizouat, fut. oiγήσομαι). Ceux qui ne sont plus, οἱ οἰχόμενοι, ων (partic. d'circuat): οί μετ-ηλλαγότες, ων (partic. parf. de μετ-αλλάσσω, fut. αλλάξω).

PLUSIEURS, adj. pl. quelques-uns, eno. ot, a : forty of, forty af, forty a. || Beaucoup, en assez grand nombre, πολλοί, αί, ά. Plusieurs fois, πολλάκις. En plusieurs endroits, πολλαχή. En plusieurs manières, πολυτρόπως. Qui a plusieurs enfants, πολύτεχνος, ος, ον. Avoir plusieurs enfants, πολυτεχνέω, ω, fut. naw. On forme ainsi beaucoup de composés.

PLUTOT, adv. par préserence, μαλλον. Plutôt que, μάλλον ή. Je soustrirai tout plutôt que d'être esclave, πάντα μάλλον ή δουλεύειν πείσομαι (πάσγω, fut. πείσομαι : δουλεύω, fut. εύσω). || Ou plutôt, pour mieux dire, μάλλον δί. Il a sait du mal à notre république, ou | ώτερος, sup. ώτατος). || Art poétique, ή πειη-

λιστα δύναμαι, fut. δυνήσομαι. Le plus vite | πόλιν ήμετέραν, μάλλον δέ και πάντας Ελληνας (ἐργάζομαι, fut. άσομαι), Dėm.

> PLUS TOT, adv. plus promptement, voyez Tot. PLUVIAL, s. m. imagic, ides (4).

PLUVIALB, adj. f. outpice, of ou a, on Eau pluviale, ύδωρ όμεριον, ου (τὸ).

PLUVIER, s. m. oiseau, χαραδριός, οῦ (δ). PLUVIEUX, RUSE, adj. chargé de pluie. ύετώδης, ης, ες. | Sujet à de fréquentes pluies, έπομερος, ος, ον.

PNEUMATIQUE, adj. πνευματικός, ή, όν. PNEUMATOCELE, s. f. webmatckin, no (n). PNEUMATOMPHALE, s. f. πνευματόμφαλον, ου (τό).

PNEUMATOSE, s. f. πνευμάτωσις, εως (ή). PNEUMONIQUE, adj. πνευμενικός, ή, όν. POCHE, s. f. petit sac attaché à l'habit, θυλάχιον, ου (τὸ). || Grand sac, θύλαχος, ου (δ). | Jabot des oigeaux, προλόδος, ου (έ).

POCIIER, v. a. - les yeux à quelqu'un, τινὰ ὑπ-ωπιάζω, fut. άσω. OEil poché, ὑπώπιον ου (τὸ).

POCHETTE, s. f. petite poche, buláxico ou θυλακίδιον, ου (τό). || Petit filet, δικτύδιον, ου (τὸ). | Petit violon, κιθάριον, ου (τὸ).

PODAGRE, s. m. δ ποδαγρικός, οῦ.

POÈLE, s. f. instrument de cuisine, Triγανον, ου (τὸ). Faire cuire dans la poêle, τηγανίζω, fut. ίσω, acc.

POÈLE, s. m. fourneau pour échauffer une chambre, ὑπόκαυστον, ου (τὸ). || Dais, pavillon formé par des tentures, σκιάς, άδις (ή). || Voile qu'on étend sur la tête des mariés, néτασμα, ατος (τὸ).

POÈLIER, s. m. ὁ τῶν ὑπακαύστων πλάστης, αν. POÈLON, s. m. χυτρίδιον, ου (τό).

POEME, s. m. πείκμα, ατος (τὸ). Petit poeme, ποιημάτιον, ου (τό). Faire un poeme sur un sujet, ὑπόθεσίν τινα ποιέω, ω, ∫ut. ήσω.

POESIE, s. f. πείησις, sως (ή). Il n'y a pas de poésie sans mensonge, οὐδεμία πείησις άψευδής έστι, Plut.

POETE, s. m. mointás, co (¿). Femme poete, ποιήτρια, ας (ή). Poëte épique, poëte comique, etc. voyez ces adjectifs.

POÉTEREAU, s. m. στιχοποιός, οῦ (δ). POETESSE, s. f. mointpia, ac (n).

POÉTIQUE, adj. ποιητικός, ή, όν (comp. plutôt à tous les Grecs, κακά εἰργάσατο τὴν τική. ῆς (sous-ent. τέχνη). La poétique d'A- επί. σύγγραμμα, ατος).

. POETIQUEMENT, adv. ποιητικώς.

POÉTISER, v. n. parler en stile poétique, ποιητικόν τι φωνέω, ω, fut. ήσω.

POIDS, s. m. degré de pesanteur, βάρος, cus (τὸ). Avoir du poids, βάρος έχω, fut. έξω. Qui n'en a pas, abapric, ric, ec. Etre accablé sous le poids, ύπὸ τοῦ βάρους πιέζομαι, fut. πιεσθήσεμαι : τῷ φορτίω ὑπο-πίπτω, fut. πεσεύμαι.

Poins à peser, σταθμός, οῦ (¿) : pl. σταθμά, ων (τά). Être du poids de, ελκω, fut. ελξω, acc. Du poids de dix talents, δέκα τάλαντα σταθμόν Elxov, cuoa, cv. Il montra que la statue était du poids de quarante talents, an-impres έχον τὸ ἄγαλμα τεσσαράκοντα τάλαντα σταθμόν (ἀπι-φαίνω, fut. φανώ: έχω, fut. έξω), Thuc. Du poids d'un talent, ταλαντιαΐος, α, ον. — de deux talents, διτάλαντος, ος, ον. On forme ainsi un grand nombre de composés. Du même poids, ίσοσταθμος, ος, ον : **ίσοτάλαντος, ος, ον : ίσο−** δαρής, ής, ές : ἰσόρδοπος, ος, ον. || Bon poids, bonne mesure, επίμετρον, ου (τό). Donner bon poids, τί τινι ἐπι-μετρέω, ω, fut. ήσω. Donner mauvais poids, προυσιμετρέω, ω, fut. ήσω. Vendre au poids, σταθμίζω, fut. ίσω, acc. | Au fig. Vendre au poids de l'or, χρυσίου αντι-σταθμίζω, fut. ίσω, ου αντι-ταλαντεύω, fut. εύσω, acc. Au poids de l'or, αντί πελλών χρημάτων. | Poids qui fait pencher la balance, ροπή, ῆς (ή). | Avec poids et mesure, iv μέτρω.

Poids, autorité, ἀξίωμα, ατος (τὸ) : ἀξίωσις, εως (ή). Homme de poids, άνηρ άξίωμα ου άξίωσιν έχων, οντος (partic. d'έχω, fue. έξω). Personne ne paraissait avoir assez de poids ni d'influence, οὐδείς ἰσοβροπον βάρος οὐδ' ἀξίωμα έχέγγυον έχων έφαίνετο (έχω, fut. έζω : φαίνομαι, fut. φανούμαι), Plut. Ce témoignage n'est d'aucun poids, εὐδεμίαν έχει ροπὴν ή μαρτυρία. Il aurait beaucoup de poids, μεγάλαν αν δοπάν Tyou eig mioruv, Aristt.

POIGNANT, ANTE, adj. δηκτυκός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : ὀξύς, εῖα, ύ (comp. ύτιρος, sup. ύτατος). Douleur poignante, ή όξεια όδύνη, ης. Cela est poignant, έστι τοῦτο τών χαλεπωτάτων.

ρίδιον, ου (τό). Porter un poignard sous sa sans futur). L'herbe commençait à poindre,

ristote, 'Αριστοτέλους το περί ποιητικής (sous- cevoir un coup de poignard, ξιφιδίφ τύπτομαι, fut. τυφθήσομαι. | Au fig. Cette parole fut pour lui un coup de poignard, tournez. il fut vivement frappé, ἀκούσας ταῦτα, έξεπλάγη (ἀχούω, fut. ἀχούσομαι : ἐχ-πλήσσομαι, passif d'ex-πλήσσω, fut. πλήξω).

> POIGNARDER, v. a. frapper d'un poignard, ξιφιδίφ δια-χράςμαι ου κατα-χράςμαι. ωμαι, fut. χρήσομαι, acc. | Affliger vivement, ἀνιάω, ω, fut. άσω, acc. | Piquer, exciter, κεντίω, ω, fut. ήσω, acc.

POIGNEE, s. f. ce que peut contenir la main, δράξ, gén. δρακός (ή). Poignée d'épis, δράγμα, ατος (τό). Poignée de rerges, βάεδων δέσμη, ης (ή). || Poignée de soldats, ci ελίγει στρατιώται, ών : στρατιωτών ή όλίγη χείρ, *gé*r. χειρός. | A poignée, à foison, άδην : άφθένως. Poicner, manche, λαδή, ης (ή). Poignée d'une rame, xwm, ne (n). Poignée d'une épée, λαδή, ῆς (ή): κώπη, ης (ή).

POIGNET, s. m. καρπός, οῦ (δ).

POIL, s. m. δρίξ, gén. τριχός (ή). Ανοίτ du poil, τριχιάω, ω, fut. άσω. Sans poil, ψιλός, ή, όν. Faire tomber le poil, ψιλόω, ω, fut. ώσω, acc. Poil follet, ισυλοι, ων (ci): ἴονθος, ου (ό) : γνοῦς, οῦ (ό). | A poil, ψιλώς. Monter un cheval à poil, ἐπὶ ψιλοῦ καθ-ίζομαι, fat. isquest. | De même poil, en parlant des chevaux, όμοθριξ, gén. τριχος (ό, ή, τὸ): όμοτριχος, ος, ον : όμοχρους, ους, ουν. Au poil blane, qui a le poil blanc, λευχόθριξ, gén. τριχες (ό, ή, τό), ου λευκότριχος, ος, ον. Au poil noir, μελανόθριξ, τριχος (ό, ή, τό). On forme ainsi un grand nombre de composés.

POILU, υκ, adj. τριχώδης, ης, ες : δασύς, sia, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Étre poilu, τριχιάω, ω, fut. άσω.

POINÇON, s. m. fer qui sert à percer, όδελίσκος, ου (ό). Poinçon de graveur, σμίλιον, ου (τό). Poinçon pour écrire sur des tablettes, γραφίον, ου (τό): γραφίς, ίδος (ή): γραφίδιον, ου (τὸ) : στύλος, ου (¿). | Aiguille de tête, **καλαμίς**, ίδος (ή).

POINDRE, v. a. piquer, xertie, &, ful. tow, acc.

Poindae, v. n. commencer à paraître, 5xoφαίνω, fut. φανώ. Le jour commence à poindre, POIGNARD, s. m. ξιφίδιον, ου (τέ): έγχει- ύπο-φαίνει ου ύπο-φαύσχει ήμερα (ύπο-φαύσχω, robe, υπό μάλης ξιφίδιον έχω, fut. έξω. Re- άρτι χλοαζούσης της πόας (χλοάζω, fut. άσω).

e poing, πυγμαΐος, α, ον. Coup de poing, κολαφος, ου (δ). Donner à quelqu'un un coup de poing, κολαφόν τινι έν-τρίδω, fut. τρίψω: τινά κολαφίζω, ful. ίσω : πύξ τινα παίω, ful. παίσω. A coups de poing, πύξ. Tomber sur quelqu'un à coups de poing, πύξ ἐπί τινα ελαύνω, fut. ελάσω. Se battre à coups de poing, πυκτεύομαι, ful. εύσομαι.

POINT, s. m. terme de mathématiques, στιγμή, ης (ή). D'un point, qui n'est qu'un point, στιγμαϊος, α, ον. La vie la plus longue n'est qu'un point par rapport à l'éternité, ô μακρότατος βίος στιγμαϊός έστι πρός του απειρου ziwyz, Plut. || Terme de grammaire, στιγμή, ñs (ή). Point final, ή τελεία στιγμή, ής. Point en haut, ή μίση στιγμή, ῆς. Mettre un point à une phrase, την περίοδον στίζω, fut. στίζω.

POINT, piqure, xivrnua, atos (tò). | Couture, ἐαφή, ῆς (ή). Faire un point à un habit, ίματιον ακέσμαι, ούμαι, fut. ακέσομαι.

Point, degré, κατάστασις, εως (ή). Les affaires en sont venues à ce point, els rouve τὰ πράγματα κατ-έστη σει καθ-έστηκε (καθίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι). Il en vint à ce point de démence qu'il voulait, sis rossuros άνείας ήλθεν ου προ-ήλθεν ου προ-ήλασεν ου προτίχθη (έρχομαι ου προ-έρχομαι, ful. ελεύσομαι : προ-ελαύνω, ful. ελάσω : προ-άγομαι, ful. aybnocual), avec wore et l'infin. Au dernier point, εἰς ἄκρον : ἄκρως : ἐσχάτως. Habile au dernier point dans son art, την τέχνην άκρος, a, cv. Parvenir au dernier point de la sagesse. είς άκρον σοφίας διαύνω, fut. διάσω.

Point, instant, moment. A point nommé, à point, πρὸς καιρόν. Qui vient ou qui se fait à point, woatos, a, ev. Être sur le point de, μέλλω, fut. μελλήσω, infin. Comme on était sur le point d'en venir aux mains, μελλούσης μάχτις έσεσθαι (fut. d'εἰμί). || Point du jour, ερθρος, ου (δ). Au point du jour, περί δρ-Opev.

Point, article d'un discours, etc. xepálator, τυ (τὸ). Diviser en deux points, εἰς δύο μέρη δι-αιρίω, ω, ful. αιρήσω, acc. De point en . point , καθ' έκαστον. || Sujet , matière , ὑπόθεσις . εως (ή). Dans ce sens on le supprime ordinairement, et on emploie l'adj. neutre. Ce point est important, τουτο δή λόγου άξιον έστι. Sur ce point, mepl τούτου. [Point d'honneur, fut. uve, acc.

POING, s. m. πυγμή, τ (ή). Gros comme | φιλοτιμία, ας (ή). Se disputer sur le point d'honneur, φιλοτιμέσμαι, σύμαι, fut. ηθήσομαι Point de côté, ὁ τῆς πλευρᾶς πόνος, ου. Avoir un point de côté, την πλευράν πονέω, ā, sul. now

> POINT, adv. négatif, οὐ: μή. Je n'ai point dit, ούκ είπον (aor. 2 de λέγω, fut. λίξω ου έρω). Pour qu'on ne dise point, μπ τις είπη. N'ai-je point dit? οὐκ εἶπον; ἄρ' οὐκ είπον; Point du tout, οὐδαμῶς : μπδαμῶς.

POINTE, s. f. bout aigu, to axpor, ou. Pointe d'une sièche, bêlos depor, ou (tò). Pointe d'un rocher, miron dupa, as (n): rns πέτρας ή άχρα, ας, ου τὸ άχρον, ου. Se terminer en pointe, είς όξὸ κατα-λήγω, fut. λήξω. Pointe d'une épée, τὸ τοῦ ξίφους όξύ. έος. Frapper de la pointe, κεντέω, ω, fut. ήσω, acc. : έχ διαλήψεως παίω, fut. παίσω, acc. A la pointe de l'épée, βία. || Pousser sa pointe, suivre son projet, των προ-κειμένων έχομαι, fut. Κομαι. || Sur la pointe des pieds, iπ' άκροις όνυξιν. Se dresser sur la pointe des pieds, έπ' άκροις δνυξιν ου έπὶ τῶν ἀνύχων άκρων iorapai, ful. orricopai.

Pointe, saveur piquante, τὸ όξύ, έςς. Avoir une pointe de vihaigre, εξίζω, fut. ίσω.

Pointe, bon mot, plaisanterie, εξύμωρεν, ου (τὸ). Diseur ou faiseur de pointes, γελοιαστής: οῦ (ό).

POINTER, v. a. piquer, xevrio, o, fut. ήσω, acc. | Dresser, diriger, εὐθύνω ομ διευθύνω, fut. υνω, acc. Pointer une machine de guerre contre une ville, μηχάνημα τῆ πόλει έφ-ίστημι, fut. έπι-στήσω, Dém.

Pointer, v. n. faire une pointe en avant, προ-ελαύνω, fut. ελάσω. | S'élever haut, ανίπταμαι, fut. άγα-πτήσομαι. || Commencer à poindre, ὑπο-φαίνω, fut. φανώ. Le vert commence à pointer, άρτι χλοάζει ή πόα (χλοάζω, fut. άσω).

POINTILLAGE, s. m. διάστιξις, εως (ή). POINTILLER, v. n. faire des points, στίζω, fut. στίξω, acc. || Contester sur des riens, λεπτολογίομαι ου μικρολογίομαι, ούμαι, Jul. ήσομαι. POINTILLERIE, s. f. λεπτολογία, ας (ή).

POINTILLEUX, ROSE, adj. λεπτολόγος, ος, ον : μιχρολόγος, ος, ον.

POINTU, ve, adj. ¿ξύς, εία, ú (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Rendre pointu, έξυνω,

sauvage, άχράς, άδις (ή).

POIRE, s. m. boisson faite de poires, ò άπίτης είνες, ευ.

POIREAU, ou PORREAU, s. m. légume, moáσον, ου (τό). | Verrue sur la peau, ακριχιρδών, ovec (n).

POIREB, s. f. herbe, Bliton, cu (tò). POIRIER, s. m. arbre, άπιος, ου (ή). Poirier sauvage, άχράς, άδος (ή).

POIS, s. m. légume, missor, ou (tô). Pois chiche, ipicivoc, w (i).

POISON, s. m. φάρμακον, ου (τὸ). Les poisons, φάρμακα, ων (τά): τὰ δηλητήρια, ων. Préparer du poison, φάρμακον παρα-σκευάζω ου έταμάζω, fut. άσω. Prendre du poison, φάρμακον πίνω, fut. πίσμαι. Faire prendre à quelqu'un du poison, φάρμακόν τινι δίδωμι, fut. δώσω, ου προσ-φέρω, fut. προσ-οίσω. Faire mourir par le poison, ὑπὸ φαρμάκου ἀν-αιρέω, ω, fut. αιρήσω, acc. Mourir par le poison, φαρμάχω ου έχ φαρμάχου άπο-θνήσχω, ful. θχνοῦμαι.

POISSARD, ARDE, adj. aropaios, a, ov. | Poissarde, marchande de poisson, ίχθυσπώλαινα, ης (ή): marchande de légumes, λαχανόπωλις, ιδος (ή).

POISSER, v. a. enduire de poix, missois, ω, fut. ώσω, acc. Poissé, ée, πισσωτός, ή, όν. \ Salir, μελύνω, fut. υνώ, acc. Poissé, ée, en ce sens, μεμολυσμένος, η, ον.

POISSEUX, EUSE, adj. πισσώδης, ης, ες. POISSON, s. m. ίχθύς, ύος (δ). Petit poisson, έχθύδιον, ου (τό). Poisson monstrueux, κήτος, ους (τό). De poisson, ίχθυπρός, ά, όν. Vivre de poissons, ίχθυσφαγίω, ω, fut. πσω.

POISSONNAILLE, s. f. ἰχθύδια, ων (τὰ). POISSONNERIE, s. f. έχθυςπωλείςν, ου (τό). POISSONNEUX, EUSE, adj. ἰχθυώδης, ης, ες. POISSONNIER, s. m. iere, s. f. izoucπωλης, ου (ό): au fêm. ἰχθυςπώλαινα, ης $(\dot{\tau})$.

POITRAIL, s. m. poitrine du cheval, στήθος, ους (τὸ): θώραξ, ακος (ċ). || Partie du harnois, προστερνίδιον, ου (τό).

POITRINAIRE, adj. φθισικές, ή, όν : πνευμενικός, τί, όν.

POITRINE, s. f. partie intérieure et supérieure du tronc, στήθος, ους (τό) : στέρνα, ων (τὰ): θώραξ, ακος (¿). Frapper à la poi-

POIRE, s. f. fruit, απιον, ου (τὸ). Poire Se frapper la poitrine, στερνοτυπίσμαι, σύμαι, fut. ήσιμαι. | Les poumons, πνεύμων 🗪 πλεύμων, ενος (δ). Qui concerne la poitrime, πνευμονικός, ή, όν. Maladie de poitrine, www μενία, ας (ή). Malade de la poitrine, πνευμενικός, ή, όν. Être malade de la poitrine, τὸν πνεύμονα πονέω, ώ, fut. ήσω.

> POIVRE, s. m. némept, eus (tò). Grain de poivre, πεπέριον, ου (τό). Avoir le goût du poivre, πιπερίζω, fut. ίσω.

> POIVRER, v. a. τῷ πιπίρει κάσσω, fut. πάσω, acc. Poivré, ée, πεπρόπαστος, ος, ον. POIVRETTE, s. f. plante, nemepires, edos (i). POIVRIER, s. m. arbrisseau, menepic,

iðoς (n).

POIVRIERE, s. f. h rou mentipeus binn, nc. POIX, s. f. substance résineuse, micon, me (ii). Extraire la poix de l'arbre à l'aide du feu, την πεύχην πισσεκαυτίω, ω, fut. ήσω. Ανοίτ la couleur ou l'odeur de la poix, πισσίζω, fut. ίσω. Semblable à la poix, πισσώδης, τες. ες : πισσεειδής, ής, ές. Enduire de poix, moroo, a, fut. wow, acc. Enduit de poix. πισσωτός, ή, όν. | Polx-résine, βατίνη, ης (ή).

POLAIRE, adj. δ, ή, τὸ περί τους πολους ομ περί τὸν πολον.

POLE, s. m. molog, ou (6). Extrémités du pôle, τὰ τοῦ πολου ἄκρα, ων.

POLÉMARQUE, s. m. πολέμαρχος, ου (δ). POLEMIQUE, adj. διαλεκτικός, π, όν : άμφισθητητικός, ή, όν. Discussion polémique, άμφισδήτησις, εως (ή). Sujet de polémique, άμφισ-Εήτημα, ατος (τό): τὸ άμφισθητούμενον, ου (partic. passif d'àupicontém, a, fut. tigm). || La polémique, l'art de discuter, ή διαλικτική, ης. || Une polémique, discussion soutenue, auφισδήτησις, εως (ή).

POLI, ie, adj. lisre, uni, voyez Polin. Civil, honnête, doreios, a, or (comp. ότερος, sup. ότατος). Faire une réponse polie, àστεία άπο-χρίνομαι, ful. κβινούμαι.

POLI, s. m. lustre, éclat, leiótne, ntos (n). Donner le poli à, λειώω, ω, fut. ώσω, acc.: λειαίνω ου λεαίνω, fut. ανώ, acc.

POLICE, s. f. ordre établi dans une ville, άστυνομία, ας (ή). Magistrat chargé de la police, άστυνώμος, ου (δ). || Ordre, discipline, en général, εὐταξία, ας (ή).

POLICER, v. a. mettre en bon ordre, xartrine, είς τὰ στέρνα παίω, fut. παίσω, acc. | coθόω, &, fut. ώσω, acc. Etat bien police,

ή καλώς πεπολιτευμένη πόλις, εως (partie. parf. | hommes, expérimenté, πανεύργος, ος, ον (comp. passif de πελιτεύω, fut. εύσω): πολις εὖ κοθεστηχυία, ας (partic. parf. de καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι). || Civiliser, adoucir les mœurs, ήμεροω, ω, fut. ώσω, acc. : ήθοποιέω, ω, fut. ήσω, acc. Policée, ée, ήμερος, α, ov. Les peuples policés, τὰ πολιτευόμενα έθνη, ων. POLIMENT, adv. ἀστείως.

POLIR, v. a. rendre uni, λειόω, ω, ful. ώσω, acc. : λειαίνω ου λεαίνω, fut. ανώ, acc. Polir ses armes, τὰ δπλα λαμπρύνομαι, fut. υνούμαι. Polir les pierres, τους λίθους ξίω, fut. ξέσω. Poli, ie, λεῖος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). | Limer, perfectionner, ίξ-εργάζομαι ου περι-εργάζομαι, fut. άσομαι, acc.: δι-αχριδόω, ω, fut. ώσω, acc. Discours poli, ό δι-ηχριδωμένος λόγος, ου. Stile poli, ή πεποιημένη λέξις, εως. | Former, instruire, παιδεύω, fut. evow, acc. : di-option, w, fut. wow, acc. Polir les mœurs ou le caractère de quelqu'un, ήθοποιίω, ω, fut. ήσω, acc.

POLISSEUR, s. m. — de pierres, λιθοξόος, su (¿).

POLISSOIR, ε. m. ξυστήρ, ήρος (δ).

POLISSON, ONNE, adj. axolagtos, os, ov: άσελγής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). || Subst. Un polisson, un libertin, avrip ou mais ἀκολαστος, ου (δ). — un espiègle, μόθων, ωνος (δ). — un homme vil, οὐτιδανός, οῦ (δ).

POLISSONNER, v. n. axodactio, o, fut.

POLISSONNERIE, s. f. - en action, axoλαστία, ας (ή) : ἀκολάστημα, ατος (τὸ). — en parole, αἰσχρολογία, ας (ή). Dire des polisonneries, αίσχρολογέω, ω, fut. ήσω.

POLISSURE, s. f. haiwong, awg (7).

POLITESSE, s. f. caracière poli, àgreiórne, ητος (ή). Avoir de la politesse, αστείως έχω, fut. έξω. | Elégance, χομψότης, ητος (ή): χομψεία, ας (ή). Politesse du stile, de l'expression, καλλιέπεια, ας (ή). || Marque de civilité, φιλοφροσύνη, ης (ή). Faire des politesses à quel-Ju'un, tivà ou tivi ou rarement moog tiva φιλοφρονίσμαι, ούμαι, ful. ήσομαι.

POLITIQUE, adj. qui concerne le gouvernement des États, πολιτικος, ή, όν. Régime politique, πολιτεία, ας (ή). || Habile à gouverner un État, πολιτικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Adroit politique, ανήρ πολιτικώτατος, ω (δ). | Habile à manier les

ότερος, sup. ότατος) : έμπειρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). En lin politique, μάλα iuπείρως. || Les politiques, ceux qui s'occupent de nouvelles, λογοποιοί, ων (ci), Dém.

POLITIQUE, s. f. l'art du gouvernement, ή πολιτική, ής (sous-ent. τέχνη). | Affaires publiques, τὰ πολιτικά, ών : πολιτεία, ας (ή). || Connaissance des hommes et des affaires, έμπειρία, ας (ή). || Conduite adroite, πανουργία, as (+).

POLITIQUEMENT, adv. en homme d'État, πολιτικώς. | Adroitement, έμπείρως.

POLLUER, v. a. μολύνω, fut. υνώ, acc.: μιαίνω, fut. ανώ, acc.

POLLUTION, s. f. μολυσμός, οῦ (ċ).

POLTRON, ONNE, adj. διιλός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): ανανδρος, ος, ον: αθυμος, ος, ον. || Un poltron, δειλός τις: άνανδρός τις : βλάξ, gén. βλακός (δ). En poltron, δειλώς : ἀνάνδρως : ἀθύμως : βλακικώς.

POLTRONNER, v. n. διιλιάω, ω, fut. άσω. POLTRONNERIE, s. f. δειλία, ας (ή): ἀνανδρία, ας $(\dot{\eta})$: ἀθυμία, ας $(\dot{\eta})$.

POLYCHRESTE, adj. πολύχρηστος, ος, ον. POLYEDRE, adj. πολύεδρος, ος, ον.

POLYGAME, s. m. πολύγαμος, ου (δ).

POLYGAMIB, s. f. πολυγαμία, ας (ή). POLYGLOTTE, adj. πολύγλωσσος, ος, ον.

POLYGONE, adj. πολύγωνος, ος, ον. | s. m. πολύγωνον, ου (τό).

POLYGRAPHE, s. m. πολυγράφος, ου (δ). POLYNOME, s. m. ή έκ πολλών δνομάτων (sous-ent. modotne, mrce).

POLYPE, s. m. animal, πολύπους, οδος (δ). || Excroissance de chair, πολύπους, οδος (δ). POLYPODE, s. m. plante, πολυπόδιον, ου (τό). POLYSYLLABE, adj. πολυσύλλαθος, ος, ον. || s. m. τὸ πελυσύλλαδεν, ευ (sous-ent. δνομα). POLYSYLLABIQUE, adj. πολυσύλλαδος,

OC . CV.

POLYTECHNIQUE, adj. πολύτεχνος, ος, εν. POLYTHEISME, s. m. πολυθεία, ας (ή): meduficienc, nece (n).

POLYTHEISTE, s. m. ou f. πολύθεος, ου (ò, n).

POLYTRIC, s. m. plante, πολύτριχον, ου (τό). POMMADE, s. f. aleiqu, arce (to). POMMADER, v. a. άλείφω, fut. άλείψω, acc. POMME, s. f. fruit, praco, ou (to). Pomme douce, μελίμπλον, ου (τό). Pommes sauvages, άγριόμπλα, ων (τά). || Pomme de pin, στρόδιλος, ου (δ) : κῶνος, ου (δ). || Chose ronde en général, σφαίρίον, ου (τό): σφαιρίδιον, ου (τό).

POMMEAU, s. m. λαδή, ης (ή).

POMMELĖ, εκ, αdj. λευκόστικτος, ος, ον. POMMERAIE, ε. f. μπλών, ῶνος (δ), Gloss. POMMETTE, ε. f. σφαιρίδιον, ου (τὸ).

POMMIER, s. m. arbre, μπλέα, ας (ή).

POMPE, s. f. procession ou marche solennelle, πομπή, ῆς (ή). Pompe triomphale,
ἡ ἰπινίχιος πομπή, ῆς. Conduire en pompe,
προ-πέμπω, fut. πέμψω, acc. Marcher en
pompe, πομπεύω, fut. εύσω. || Grand appareil,
πεμπή, ῆς (ή): παρασχευή, ῆς (ή). Avec tant
de pompe, μετὰ τοσαύτης παρασχευῆς. || Emphase 'du discours, πομπή, ῆς (ἡ): πομπεία,
ας (ἡ): ὑψηλολογία, ας (ἡ): ὑψος, ους (τὸ).
Parler avec pompe, πομπικῷ λόγω χράομαι,
ωμαι, fut. χρήσομαι: ὑψηλολογέω, ῷ, fut. ήσω.

Powpr, machine pour élever l'eau, ἀντλητήριον, ου (τό). Travailler à la pompe, ἀντλήω, ω, fut. ήσω. L'action d'y travailler, ἄντλησις, εως (ή).

POMPER, v. a. travailler à la pompe, ἀντλίω, ω, fut. ήσω, acc. || Aspirer, humer, ἐκρίω, ω, fut. ήσω, acc. || S'imprégner de, ἀπο-μάσσομαι, fut. μάξομαι, acc.

POMPEUSEMENT, adv. πομπικώς.

POMPEUX, ευσε, αdj. πομπικός, ή, όν. Blarche pompeuse, πομπή, ῆς (ή). Stile pompeux, ύψηλολογία, ας (ή). Discours pompeux, εί πεμπικεί λόγει, ων.

POMPON, s. m. sorte de gros bouton, squapion, cu (70): $x \circ \mu E_{05}$, cu (6). \parallel Au fig. ornement affecté, $x \circ \mu \mu \circ \circ \circ$, cū (6): $x \circ \mu \mu \circ \circ \circ$, atos (70).

POMPONNER, v. a. χομμόω, ω, ful. ώσω, acc.

PONANT, s. m. voyez PONENT.

PONCE, ou Pierre Ponce, s. f. κίσσηρις, ιος (ή). De pierre-ponce, κισσηρώδης, ης, ις. Semblable à la pierre-ponce, κισσηροιιδής, ής, ές.

PONCEAU, s. m. pavot sauvage, δοιάς, άδος (τ΄). || Couleur d'un rouge foncé, τὸ φοινικοῦν χεῶμα, ατος. Qui est de cette couleur, φοινικοῦς, τ΄. cῦν.

PONCER, ν. α. κατα-κισσηρίζω, fut. ίσω, αcc. PONCTION, s. f. παρακίντησις, εως (ή). Faire la ponction, παρα-κεντίω, ω. fut. ήσω, αcc. PONCTUALITE, s. f. ἀκρίδεια, ας (ή). PONCTUATION.

PONCTUEL, RLLE, adj. axpilities, vie, e; (comp. iotepoe, sup). iotatos).

PONCTUELLEMENT, adv. ἀχριδώς.

PONCTUER, v. a. δια-στίζω, fut. στίζω acc. Qui n'est pas ponctué, αδιάστικτες, ec, εν.

PONDERATION, s. f. ταλάντωσις, εως (τ̂).

PONDERER, v. a. σταθμίζω, fut. ίσω, αcc.:

ταλαντόω, ω, fut. ώσω, acc.: ταλαντεύω,
fut. εύσω, acc.

PONDEUSE, adj. f. Poule pondeuse, τ. ώςτόχος όργις, ιθος.

PONDRE, v. a. ou n. ωστοκέω, ω, fut. π΄σω: ωὰ τίκτω, ou simplement τίκτω, fut. τέξομαι. Qui pond, ωστόκος, ος, ον. Qui pond des œuss d'or, χρυσστόκος, ος, ον. Pondre des œuss d'or, ωὰ χρυσα τίκτω, fut. τέξομαι.

PONENT, s. m. l'occident, δύσις, εως (π̂.).
PONT, s. m. γέφυρα, ας (π̂). Petit pont, γεφύριον, ου (τὸ). Construire un pont, γεφυροποιέω, ω, fut. π΄σω. Jeter un pont sur un fleuve, τὸν ποταμὸν γεφυρόω, ω, fut. ω΄σω, ου ξεύγγυμι, fut. ζεύξω. Passer les fleuves sur des ponts de cadavres, ποταμούς νεκροῖς γε γεφυρωμένους δια-δαίνω, fut. δήσομαι, Thuc. || Pont de vaisseau, κατάστρωμα, ατος (τὸ). Combattre du haut des ponts, ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων μάχομαι, fut. μαχέσομαι.

PONTE, ε. f. ωστοχία, σκ (ή): τάκος, ου (δ). PONTĖ, εκ, αdj. κατάφρακτος, ος, ον.

PONTIFE, s. m. άρχιερεύς, έως (δ): ἱεράρχης ου ἱέραρχος ου (δ). Être pontife, άρχιερατεύω, fut. εύσω: άρχιεράομαι, ωμαι; fut. άσομαι: ¡εραρχίω, ω, fut. ήσω.

PONTIFICAL, **ALE**, *adj.* ἀρχιερατικός, ή, όν: ἱεραρχικός, ή, όν.

PONTIFICALEMENT, adv. ἐν ἀρχιερέως μέρει : ἱεραρχικῶς.

PONTIFICAT, s. m. άρχιερωσύνη, τς (ή): άρχιερατεία, ας (ή): ἱεραρχία, ας (ή). Sous le pontificat d'un tel, ἐπ' άρχιερέως τοῦ δεῖνς: τούτου άρχιερατεύοντος (partic. d'άρχιερατεύω, fut. εύσω).

PONTONAGE, s. m. péage, πορθμεῖον, ω (τό).
PONTONNIER, s. m. celui qui construit les ponts, γεφυροποιός, ω (δ). || Celui qui perçoit le péage, τελώνης, ω (δ).

POPULACE, **s. f.** ὅχλος, ου (ὁ) : πλπθος, ους (τὸ).

PONCTUALITÉ, s. f. ἀχρίδεια, ας (ή). POPULACIER, there, adj. qui hante la po-PONCTUATION, s. f. διάστιξις, εως (ή). pulace, τῷ δχλφ συ-ζῶν, ῶσα, ῶν (partic. de

lace, έχλακόπος, ος, ον : όχλαγωγός, ός, όν : fut. ίσω, acc. Entrer dans le port, δρμίζοόχλοχαρής, ής, ές.

POPULAIRE, adj. δημοτικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Gouvernement populaire, δημοκρατία, ας (ή). Faveur populaire, ή τοῦ δήμου χάρις, ιτος: ή του δήμου εύνοια, ας. | Qui platt au peuple, τῷ δήμῳ κεχαρισμένος, η, ον: δημοχαρής, ής, ές. Ses manières populaires, τὸ δημοτικὸν αὐτοῦ. Qui cherche à se rendre populaire, δημοκόπος, ος, ον. Chercher à se rendre populaire, δημοχοπίω, ω, fut. ήσω. | Conforme aux habitudes du petit peuple, δημώδης, nc, sc: ayopaioc, a. ov. Expressions populaires, δνόματα δημώδη ου άγοραία, ων (τά). POPULAIREMENT, adv. δημοτικώς.

POPULARITE, s. f. manières populaires, τὸ δημοτικόν, cũ. | Fareur populaire, ή τοῦ δήμου χάρις, ιτος.

POPULATION, s. f. πλήθος, συς (τὸ). Population considerable, πολυανθρωπία, ας (ή). Faible population, όλιγανδρία, ας (ή).

POPULBUX, ευσε, αφί. πολυάνθρωπος, ος, ον : συχνός , ή, όν (comp. ότερος , sup. ότατος). PORACE, et, adj. πρασοειδής, ής, ές.

PORC, s. m. xoīpos, ou (6): us, gén. bos (d, plus souvent i). Petit porc, yoipidion, ou (τό). Porc entier, κάπρος, ου (δ). De porc, χούρειος, α, ον. Garder les porcs, τους χοίρους ου τάς δς βόσκω , fut. βοσκήσω. Gardeur de porcs, συδώτης, ου (δ).

PORC-EPIC, s. m. animal, υστριξ, ιχος (ò, i).

PORCHE, s. m. portail, πυλών, ῶνος (δ). PORCHER, s. m. συδώτης, ου (ό).

PORE, s. m. πόρος, ου (δ). Ouvrir les pores, ποροπαίω, ω, fut. ήσω.

PORKUX, EUSE, adj. πολύπορος, ος, ον. POROSITĖ, ε. f. τὸ πολύπορον, ου.

PORPHYRE, s. m. sorte de marbre, à muesupirac, ou (sous-ent. hidos).

PORPHYRISER, v. a. ouy-tpico, fut. tpiψω, acc.

PORREAU, s. m. voyez Poireau.

PORT, s. m. bassin pour recevoir les vaisscaux, λιμενίν, ένος (δ). Petit port, λιμενίσκος, eυ (é). Port creusé par la nature, λιμιών αύ-

-τάω-ω, fut. (ήσω). || Qui flatte la popu- | fut. ίσω. Faire entrer dans le port, δρμίζωμαι, fut. ίσομαι ου ισθήσομαι. Toucher au port, όρμισθήναι ήδη μέλλω, fut. μελλήσω. Sorti du port, ἀπο-πλίω ου έχ-πλίω, fut. πλεύsound. Arriver à bon port, avoir une heureuse navigation, εὐπλοίας τυγχάνω, fut. τεύ-Eopai.

> PORT, s. m. transport, διακομιδή, ής (ή). Ce qu'on paye pour le port, κόμιστρον, ου (τό). Payer un port de lettre, τω γραμματοφόρω τὰ χόμιστρα δίδωμι, fut. δώσω. || Port d'armes, ή των όπλων φορά, ας.

> Port, maintien, σχημα, ατος (τά). Qui a un port majestueux, τὸ σχήμα εὐσταλής, ής, ές : τὸ σχήμα σεμνός, ή, όν.

PORTABLE, adj. φορητός, ή, όν. PORTAGE, s. m. διακομιδή, $\tilde{\eta}_{\varsigma}$ (ή). PORTAIL, 8. m. πυλών, ωνος (δ). PORTATIF, IVE, adj. εύφορος, ος, ον.

PORTE, s. f. — d'une ville, πύλη, κο (ή). Munir de portes, πυλόω, ω, fut. ώσω, acc. Qui n'a pas de portes, ἀπύλωτος, ος, ον. Qui a cent portes, έκατοντάπυλος, ος, ον.

Porte d'une maison, θύρα, ας (ή). Porte cochère, ή αύλειος, ου (sous-ent. θύρα). Qui n'a pas de porte, άθυρος, ος, ον. Mettre une porte, θυρόω, ω, fut. ώσω, acc. Frapper a la porte, τὴν θύραν χόπτω, fut. χόψω : θυροκοπίω, ω, fut. ήσω. A la porte, dehors, έξω. Mettre à la porte, δύραζε έχ-δάλλω, fut. δαλώ, acc. | Au fig. accès, entrée, εἴσοδος, ου (ή): πρόσοδος, ου (ή). Les portes de l'Asie, αί τῆς 'Aσίας πύλαι, ων, Plut. Ouvrir à quelqu'un les portes de, τινὶ είς τι όδοποιέω, ω, fut. now. Être aux portes de la mort, wõ θανάτου έγγύς είμι, fut. έσομαι.

LA PORTE, la cour du sultan, mulau, en (ai). PORTE-BALLE, s. m. προπώλης, ω (δ). PORTE-CLEF, s. m. κλειδοῦχος, ου (δ). PORTE-DRAPEAU, s. m. σημαιοφόρος, ου (δ). PORTEE, s. f. les petits d'un animal, τόχος, ου (δ).

Portie, espace que peut parcourir un corps lance, βολή, ης (ή). A la portée du trait, έντος βελών. Hors de la portée du trait, έκτος βελών. | Proximité, facilité. A la portée de τοφυνής, οὺς (δ). Řtre au port, être dans le la main, ὑπὸ τῆ χειρί. Qui est à la portée port, λιμενίζω, fut. ίσω. Être dans un lieu de la main, bποχώριος, ος, ον : πρόχειρος, comme dans un port, τόπφ τινὶ Δλιμενίζω, ος, ον. Je suis à portée de faire cela, πρόχειρόν έστί μα τούτο παιείν. || Capacité, κατά-, ξίφει τινα παίω, fut. παίσω. | Porter les arληψις, εως (ή). Être à la portée de l'esprit mes, la guerre, la terreur, etc. Porter en humain, κατ' ἄνθρωπόν είμι, fut. Ισομαι. Se terre, porter aux nues, etc. voyex chacun de mettre à la portée de ses auditeurs, τη τω ces substantifs. ακουύντων διανοία συγκατα-δαίνω, fut. Εύσομαι. | Porter, exciter à, disposer à, προ-άγω ου Choses qui passent notre portée, τὰ ὑπὶς ἰπ-άγω ου εἰσ-άγω, fut. άζω, acc. : προήμας όντα, ων (partic. d'είμί, fut. tacμαι), τρέπω, fut. τρέψω, acc. : παρ-ορμάω, ώ, ou simplement τὰ ὑπὰρ ἡμᾶς. Il est hors de fut. ήσω, acc. — quelqu'un à quelque chose, la portée de l'homme de tout connaître, nivà et; ni ou én n. ... à faire quelque ύπερ ανθρωπόν έστι πάντα γνωναι (γινώσχω, chose, πειείν τι ου πειήσαί τι. ∥ Se sentir fut. γνώσεμαι). Qui est à la portée du peuple, porté à faire quelque chose, είς τι βέπω, τῷ δήμφ χωρητός, ή, όν. Qui est à la portét / μι. ρίψω, ου ἀπο-κλίνω, / μι. κλινώ. Porté à de chacun, ἐκάστω πρόχειρος, ος, εν.

ου (ό).

προς (b). || Celui qui porte l'épée, ξιφηφόρος, ήσω, ου σπουδάζω, fut. άσω.

ou (6).

άχθοφόρος, ου (ό). De portesaix, φορτηγικός, ρος, ος, ον. En porter deux sois l'an, διφορέω, π΄, όν. Langage de portesaix, τὰ καπηλικά ιω, fut. τίσω. Qui en porte deux sois l'an, ονώματα, ων.

έως (ὁ).

PORTER, v. a. dans le sens propre, φίρω, | Porter, v. n. être appuyé sur, ἐπί-χιψια, fut. είσω, acc. Porter à ou vers, πρισ-φέρω, fut. κείσομαι, dat. : ἐρείδομαι ου ἐπ-ερείδομαι, acc. Porter dans, είσ-φέρω, acc. Porter sur, fut. ερεισθήσομαι, dat. έπι-φέρω, acc. Porter de haut en bas, κατα- Porter, atteindre, frapper au but, καθou de tous côtés, περι-φέρω, acc. Porter portant, ix χειρός. d'un lieu à un autre, κομίζω ou δια-κομίζω, se Porter, v. r. aller à, se diriger vers, Porter la tête haute, ύψαυχενίω, ω, fut. portez-vous? πως έχεις; τίσω. Mal porter la tête, la main, etc. τὰν PORTEUR, s. m. EUR, s. f. celui ou χεφαλήν, την χείρα παρα-φέρω, ful. παρ-ώσω. celle qui porte, en général, φέρων, συσα, σν,

quelque chose, είς τι ου έπί τι εύκατάφορες, PORTE-ENSEIGNE, ε. m. σημαιοφόρος, ος, ον. Porté pour quelqu'un, τινὶ εύνους, ους, ουν. Étre porté pour quelqu'un, εύνακίν PORTE-ΕΡΕΕ, s. m. ceinturon, ζωστηρ, τινι έχω, fut. έξω: τά τινος φρονέω, ω, fut.

Porter, produire, φίρω, fut. ciou, ace. PORTE-ÉTENDARD, s. m. σημαιοφορος, C'est ce pays qui l'a porté, αθτη ή γή άνθρωπον ήνεγκε. Porter des fruits, καρποφορέω, PORTEFAIX, s. m. φορτηγός, ου (δ): ω, fut. ήσω. Qui porte des fruits, καρποφόδίφορος, ος, ον. || Etre grosse ou être pleine, PORTEFEUILLE, s. m. χαρτοφυλάκιον, ενέω, ω, fut. ήσω: έν γαστρὶ φέρω, fut. είσω.

Porter une loi, vouce eis-pepe, fut. viou. PORTE-MANTEAU, s. m. στρωματεύς, Porter une loi contraire, νόμον αντεισ-φέρω. || Porter la parole, λόγον προσ-φέρω, fut. είσω, dat.

φέρω, acc. Porter de bas en haut, άνα-φέρω, ανέομαι, οῦμαι, fut. καθ-ίξομαι, gén. Trait acc. Porter dehors, ἐκ-φέρω, acc. Porter qui porte, βέλος καίριον, ου (τό). Trait qui çà et là, δια-φέρω, acc. Porter tout autour ne porte pas, βέλος άχρεῖον, ου (τό). | A bout

fut. ίσω, acc. Porter sur ses épaules ou φέρομαι, fut. ἐνεχθήσυμαι. Se porter au mal, en general porter, en parlant d'une chose sic xaxòv φίρομαι. Se porter contre quelqu'un, lourde, βαστάζω, fut. άσω, acc. Porter sur soi τινι έπι-φέρομαι. || Se présenter, πάρ-ειμι, fut. un habit, un anneau, etc. φορίω, ω, fut Ισομαι : παρ-ίσταμαι, fut. παρα-στήσομαι. Se πίσω, acc. Porter en voiture ou sur une porter pour héritier de quêlqu'un, ἐπὶ κλπρόν monture, όχεω, ω, fut. ήσω, acc. Ce que τινος πορεύουπι, fut. εύστμαι. Etre dans tel l'on porte sur soi, φέρημα, ατος (τὸ). Ac- ou tel état de santé, έχω, fut. έζω, avec un adverbe. tion de porter sur soi, φόρησις, εως (ή). Se porter mal, κακώς έχω, fut. έζω. Se Action de porter en général, φορά, ας (ή). porter bien, εὐφόρως έχω. Comment vous

Porter à quelqu'un un coup d'épée, ro de pipe, fut. eise, avec l'acc. Plus souvent

on tourne par des adj. composés. Porteur de | question, έρώτησιν προ-τίθημι, fut. προ-δήσω, lettres, γραμματοφόρος, ου (δ, ή). Porteur de nouvelles, άγγελιαφόρος, ου (έ). Porteur d'eau, δδροφόρος, ου (δ, ή). Être porteur d'eau, δδροφορέω, a, fut. now. || Porteur, portefaix, φορτηγός, οῦ (δ) : ἀχθοφόρος, ου (δ).

PORTE-VERGE, s. m. βαδδοφόρος, ου (δ) : δαΕδούχος, ου (δ).

PORTE-VOIX, s. m. σάλπιγξ, ιγγος (ή). PORTIER, s. m. IERE, s. f. Superpos, cu (δ, ή). Être portier, θυρωρίω, ω, fut. ήσω. PORTIÈRE, s. f. porte ou senêtre d'un carrosse, θυρίς, ίδος (ή).

PORTION, s. f. μεῖρα, ας (ή) : μερίς, ίδος (1): μέρος, ους (τό). Portion échue par le sort, κλήρος, ου (δ). Portion d'un héritage, χλήρος, ου (δ).

PORTIQUE, s. m. oroá, ã; (i). [Les philosophes du Portique, οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς : οἱ στοϊκοί, ών.

PORTRAIRE, v. a. εἰκονίζω, fut. ίσω, acc.: γράφω, fut. γράψω, acc. : ζωγραφέω, ω, fut. ńew. acc.

PORTRAIT., s. m. sixév, évoc (i). Petit portrait, sixévior, ou (70). Peintre en portraits, ἀνθρώπων ζωγράφος, ου (δ). Faire ou tirer le portrait de quelqu'un, εἰχόνα τινὸς γράφω, ou simplement τινά γράφω, fut. γράψω, ομ ζωγραφίω, ω, fut. ήσω. | Au fig. peinture du caractère des mœurs, sixóv, óvos (1): είκονογραφία, ας (ή). Tracer le portrait de quelqu'un, peindre son caractère, tivà sixoτογραφέω, ω, ful. ήσω.

POSAGE, s. m. on Pose, s. f. béoic, euc (i). POSE, iz, adj. grave, houxos, os, ov (comp. ήσυχαίτερος, sup. αίτατος).

POSEMENT, adv. ήσύχως.

POSER, v. a. mettre, placer, τίθημι, fut. θήσω, acc. Poser sur, ἐπι-τίθημι, acc. Poser à côlé, παρα-τίθημι ου προσ-τίθημι, acc. Le régime indir. au dat. Être posé, zeipat, fut. nsioonal. Être posé sur, ini-xumal, dat. Être posé auprès ou à côté de, πρόσ-κειμαι ομ παρά-κειμαι , dat. || Poser debout , ίστημι , ful. στήσω, acc. || Poser les sondements, τά θεμέλια τίθεμαι, fut. θήσομαι, ου βάλλομαι ου χατα-δάλλομαι, fut. δαλούμαι. Η Poser les armes, rà bala nata-tibipai, fut. nata-bisopai. || Poser en fait que, τίθημι, fut. θήσω, infin. Étre posé τα γράμματα μιμύτμαι (parf. passif de μυίω,

ου προ-δάλλω, fut. δαλώ. Posé le cas, supposé que, bno-beu (imper. aor. 2 de bno-tibeuas. fut. υπο-θήσεμαι), avec l'infin.

SE Poser, v. r. se placer, totaual, fut. στήσομαι. Se poser dessus, έφ-ίσταμαι, fut. ini-ornicopat, dat. Se poser auprès ou à colé de, παρ-ίσταμαι, fut. παρα-στήσομαι, dat. проо-іотарая, fut. проо-отгіосрая, dat. || Se percher en parlant d'un oiseau, καθ-ίζω, fut. ίσω, ου xxθ-ίζομαι, fut. ίσομαι. — sur une branche, ἐπὶ κλάδου. On dit aussi τῷ κλάδφ έφ-ίζω ου έφ-ιζάνω, fut. ιζήσω.

Posen, v. n. être place, se tenir en place, lornua (parf. de lorauxi, fut. ornocuxi). Poser devant un peintre, τῷ ζωγράφῳ παρ-ίστηκα (parf. de παρ-ίσταμαι). || Etre appuyé sur, έπί-κειμαι, fut. κείσομαι, dat. : έρείδομαι ου έπ-ερείδομαι, fut. ερεισθήσομαι, dat.

POSITIF, IVE, adj. certain, assuré, Biδαιος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). [Affirmatif, καταφατικός, ή, όν. | Formel. exprès, διαβρήδην λεγόμενος, η, ον (partic. passif de λίγω, fut. λίξω ou έρω). || En termes de philosophie et de grammaire, θετικός, ή. ov. | Le positif d'un adjectif, to betixov, ou : τὸ άπλοῦν, οῦ : τὸ ἀπολυτον, ου. Au positif. θετιχώς : άπλώς : άπολύτως : άπολελυμένως.

POSITION, s. f. bioug, swg (1). Position tepographique, τοποθεσία, ας (ή). Place forte par sa position, χωρίον τῆ φύσει έχυρεν, οῦ (τὸ). Position d'une étoile, ἀστροθεσία, ας (ή). Position du corps, στάσις, suc (1).

POSITIVEMENT, adv. βεδαίως. Assurer positivement, βιδαιόομαι ου χατα-διδαιόομαι ou dia-bebaiochai, ounai, fut. woohai, acc.

POSSEDER, v. a. Ixw, fut. Itw, acc. Posséder les biens sans en être possédé, τα άγαθά έχω, άλλά ούκ έχομαι, fut. σχεθήσομαι. Plus souvent on emploie, xixtnuat (parf. de κτάομαι, ώμαι, fut. κτήσομαι). Posséder beaucoup de biens, πολλά κέκτημαι. Posséder les bonnes grâces de quelqu'un, suvocav rivos xixtripat. Possédez tous ces biens, et faites-en ce que vous voudrez, ταῦτα πάντα κίκτησο. καί χρώ δπως βούλει αύτοις (χράομαι, ώμαι, fut. γρήσεμαι: βεύλομαι, ∫ει. βουλήσομαι), Χέπ. Η Posséder la littérature, tournez, y être initié, en principe, xijuat, fut. xeisquat. Poser une i , fut. xee). I Se posséder, être maî:re de

δαιμενιάω, ω, fut. άσω).

POSSESSEUR, s. m. xrntwp, opoc (6). On tourne plus souvent par xextruévoc, n, ov (partic. parf. de xxáchai, wuai, sut. xxácoμαι), avec l'acc. Voyez Posseder.

POSSESSIF, IVE, adj. xτητικός, ή, όν. POSSESSION, s. f. jouissance d'un bien, xτñσις, εως (ή). || Ce que l'on possède, xτῆμα, ατος (τὸ). Petite possession, κτημάτιον, ου (τό). Les possessions de quelqu'un, τὰ κτήματα, ων : τὰ όντα ου τὰ ὑπ-άρχοντα, ων (partic. neutres d'eiμi, fut. l'ocuai, et de bπάρχω, fut. άρξω). Qui a de grandes possessions, πολυκτήμων, ενος (δ, ή). Prendre possession de, iu-barcio, ful. ciow, avec cic et l'acc. Rentrer en possession de, ava-xtáouat, wuai, fut. xthocuai, acc.

Possuesson, état de l'homme possédé par le démon, xatexá, ús (ú).

POSSIBILITÉ, s. f. tò δυνατόν, οῦ.

POSSIBLE, adj. δυνατός, ή, όν. Autant qu'il est possible, ès duvaron (sous-ent. fort) : ώς έν-εστι μάλιστα ου ώς ένι μάλιστα (ένι pour έν-εστι, sut. έν-έσται). On lui rendit tous les honneurs possibles, rais performs repais ou ταίς ώς μάλιστα τιμαίς αύτον έχοσμησαν (χοσμέω, w. fut. row. Cela n'est pas possible, άδύνατόν έστι τούτο .: έστι τούτο των άδυνάτων.

POSSIBLE, s. m. to δυνατόν, ου. Faire sen possible pour, πάσαν σπουδήν ποιέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι, ώστι, infin. De tout mon posnible, δσον μαλιστα ου έσον πλείστον δύναμαι, fut. δυνήσομαι : ως δυνατόν έμοί (sousent. ἐστί): κατὰ δύναμιν την ἐμήν, ou simplament zatà δύναμιν.

POSTR, s. m. lieu où sont des troupes, φρούριον, ου (τὸ). La garde d'un poste, φρουρά, ας (ή), Désavantage d'un poste, δυσ-

· 501, έμαυτου πρατέω, ω, fut. ήσω: έμαυτὸν χωρία, ας (ή). Avantage d'un poste, ή του τύπου κατ-έχω, fut. καθ-έξω. Il ne pouvait se pos- εὐκαιρία, ας. Établir partout des postes, seder, την όργην κατ-έχειν οὐκ ήδύνατο. Νο πάντα φρουραίς κατ-έχω, fut. καθ-έξω. Compas se posséder, ἐκτὸς ἐμαυτοῦ εἰμι, fut. ἔσο- mander un poste, φρουραρχίω, ω, fut. τίσω. μα:. Qui ne se possède pas, ἐαυτοῦ ἀκρατής, | Lieu assigné à quelqu'un, τάξις, εως (ή). ής, ίς. Possede de la passion des honneurs, Garder son poste, ἐν τῆ τάζει μένω, fat. de l'amour des plaisirs, τῆς τιμῆς, τῶν ἡδονῶν μενῶ. Chacun de vous rougirait de quitter le άκρατής, ής, ές. Etre possédé du démon, poste qui lui a été marqué dans le combat, υπό του δαίμονος κατ-έχομαι, fut. κατα-σχεθή- έκαστος ύμων αίσχυνθείη αν την τάξιν λείπειν σεμαι, ομ ενεργέτμαι, εύμαι, fut. πθήσομαι. Νν αν ταχθή εν τῷ πελέμο (αισχύνεμαι, fut. Les possédés, ci ενεργούμενοι, ων : οί δαιμο- αίσχυνθήσομαι : τάσσομαι, fut. ταχθήσομαι), νιακεί, ων : εἰ δαιμενιώντες, ων (partic. de Eschin. || Emploi, charge, τέλος, συς (τὸ) : λειτουργία, ας (ή): άρχή, ής (ή). Perdre son poste, της άρχης έχ-πίπτω, fut. πεσώμαι.

> POSTE, s. f. relais établis sur les routes, τὰ ἄγγαρα, ων. Relai de poste, ou distance d'un relai à l'autre, appareion, ou (tò). Cheval de poste, ίππος άγγαρος, ου (δ). Voyager en poste, άγγάροις χράφμαι, ωμαι, fat. χρήσομαι: άγγάροις γρώμενος όδοιπορέω, ω, fut. τίσω.

> POSTER, v. a. zab-iornut, fut. xara-orniow, acc. Être posté dans un lieu, εν τινι τόπο xal-iornxa (partic. de xal-iorapat, fat. xaraστήσεμαι) : τόπω τινὶ έν-εδρεύω, fat. εύσω, ου έλλοχάω, ω, fut. ήσω: τόπον τινά έχω, fut. έξω, ou τηρίω, ω, fut. ήσω. S'étant posté près de la ville, λόχησας πρὸς τῆ πόλει (λοχάω, ω, fut. τίσω). Se poster d'avance dans un chemin, δδον προ-λοχίζω, fut, έσω.

> POSTERIEUR, RURE, adj. vorepoc, a, ov, gen. Etre posterieur, borepcypovia, a, fut. ήσω, gén. : ὑστερίζω, fut. ίσω, gén : ὑστερέω, w, fut. now, gén.

POSTERIEUREMENT, adv. Josepov.

POSTÉRIORITE, s. f. vortepoxporía, as (i). POSTERITE, s. f. enfants, παίδες, ων (ci): τέχνα, ων (τά). Qui n'a point de postérité, ἄπαις, αιδος (ό, ή): ἄτεχνος, ος, ον. || Descendants, ἀπόγονοι, ων (εί): Εκγενοι, ων (ci). De l'antique Cadmus jeune postérité, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή, ῆς (ή), Soph. || Geux qui vivront après nous, el perageviστεροι, ων : εί γενησόμενοι, ων (partic. fut. de γίνομαι): οἱ ἐσόμενοι, ων (partic. fut đểμί): ἀ μέλλοντες έσεσθαι (μέλλω, fut. μελλάσω) : ά μεθ' ήμας ou oi έπειτα ou oi ύστερον (sous-ent. γενησόμενοι). Ecrire pour la postérité, τος έπειτα γράφω, fut. γράψω.

POSTHUMB, adj. off yovos, os, ov. POSTICHE, adj. πλαστός, ή, όν.

POSTILLON, s. m. o ayyapos, ou. POSTULANT, v. m. ANTE, s. f. voyez POSTULER.

POSTULBR, v. a. demander, altico, a. fut. now, acc. | Solliciter une charge, un emploi, άρχην ου είς άρχην παρ-αγγέλλω, fut. αγγελώ, Plat. Les postulants, of παρ-αγγέλλοντες, ων.

POSTURE, s. f. oxiqua, area (rd). En posture de suppliant, buturos.

POT, s. m. vase pour contentr un liquide, άγγεῖον, ου (τό). Pot à boire, ποτήριον, ου (70). Pot à l'eau, udoia, as (7). Pot-au-feu, χύτρα, ας (ή). Pot de chambre, καίς, ίδος (7). | Mesure pour les liquides, you's, gén. **ဘူးလ်**း (၀).

Pot-pourri, s. m. ragout, aboptáxy, no (1). || mélange de toutes sortes de choses, i παμμιγής ύλη, κς.

Pot-DE-VIN, ce qu'on donne au Metà du prix, to imperpor, ou.

POTABLE, adj. nonuos, os ou n, ev. POTAGE, County, ou (6). Cuiller à petage, ζωμήρυσις, ιως (ή).

POTAGER, and adj. Herbe potagère, λάγανον, ου (τὸ). Jardin poleger, λαγανία,

POTE, adj. Avoir les mains potes, rac χείρας ναρκάω, ω, fat. τίσω.

POTEAU, s. m. πάσσαλος, ου (δ). Attacher à un poteau, πασσαλεύω, fat. εύσω, acc.

ΡΟΤΕΚ, ε. f. τὸ όλον ποτήριον, ου. POTELĖ, EE, adj. strapac, oc, ov.

POTENCE, s. f. oranges, où (d). Attacher à une potence, σταυρόω, &, fut. ώσω, acc. Qui mérite la potence, σταυρώσημος, es, ov.

ΡΟΤΕΝΤΑΤ, ε. m. δυνάστης, ω (δ).

POTERIE, s. f. vases de terre, repáputa, ων (τά): κέραμει, ων (εί). Vendre de la poterie, κεραμοπωλέω, ω, fut. ήσω. Marchand de poterie, περαμοπώλης, ου (δ). | Atelier de potier, xepausicy, ou (tò).

POTERNE, s. f. ψευδόθυρον, ου (τό).

POTIER, s. m. περαμεύς, έως (δ). De potier, περαμικός, ή, όν. Ètre potier, περαμεύω, fut. εύσω.

POTION, s. f. moone, swe (i). Donner à quelqu'un une potion de quelque chose, nivá rapport à la poule qui nouvrit, mossif, τι ποτίζω, fut. icu. Prendre une potion, ου (δ).

ποτίζουαι, fut. ισθήσομαι, acc. : πίνα, fut. πίομαι, αςς.

POTIRON, s. m. citrouille, xoloxuvon, no (n). POU, s. m. φθείρ, gén. φθειρός (ό). Avoir des poux, φθειριάω, ω, fut. άσω.

POUCE, s. m. le plus gros des doigts, è άντίχειρ, gén. χειρος. Pouce du pied, δ μέγας δάκτυλος, ου. Serrer les pouces, torturer, βασανίζω, fut. icu, acc. | Mesure, δάκτυλος. ου (¿). De la mesure d'un pouce, δακτυλιαίος α, εν.

POUDRE, s. f. zévic, euc (z). Poudre à canon, h vitpitis novis, eus, ou simplement νίτρον, ου (τό). Poudre pour les dents, όδοντότριμμα, ατος (τό). Réduire en une poudre fine, λειστριβέω, ω, fut. ήσω, acc. | Au fig. Réduire en poudre, détruire, acorow, w, fut. ώσω, acc. : ἀφανίζω, fut. ίσω, acc. Jeter de la poudre aux yeux, tromper, séduire, γεπτεύω, fat. εύσω, acc.

POUDRER, v. a. xoviw, fut. iow, acc. Poudrer la tête, την πεφαλήν άλφίτοις πάσοω. fut. πάσω.

POUDREUX, EUSE, adj. REXOMPLEVOS, 10 ov (parf. passif de xeviw, fut. iow). Chemi. poudreux. δύος πονιορτού πλέως, ω (ή) : δόος χονιορτώδης, ους (ή).

POUPFER, v. n. - de rire, τω γέλωτι βράσσομαι, fut. βρασθήσομαι: του γέλωτος άχρατῶς έχω, fut. έξω.

POUILLES, s. f. pl. Chanter pouilles à quelqu'nn, τινὶ ἐπι-πλήσσω, fut. πλήξω.

POUILLEUX, RUSE, adj. poetpooding, ng, eg. 'POULAILLER, s. m. lieu où se retirent les pontes, opviton, avec (6) : conferenceite. cu (70). || Celui qui élève de la volaille, comθοτρόφος, ου (δ).

POULAIN, s. m. πώλος, ου (δ). Petit poulain, πωλίον, ου (τό) : πωλάριον, ου (τό). De poulain, πωλικός, ή, ον.

POULARDE, s. f. in outtorn bovic, thec.

POULE, s. f. adextopic, idec (7), ou plus souvent όρνις, έθες (ή). De poule, όρνίθειος, a, ov. | Poule faisane ou faisande, δρως φασιανή, τις (ή). Poule d'Inde, δρνις ινδική, τις (ή). Poule perdrix, πέρδιξ, ικες (ή). Poule d'eau, αίθυια, ας (ή).

POULET, s. m. axerropideus, éws (8). Par

POULETTE, s. f. ή νία άλεκτορίς, ίδος. **POULICHE**, s. f. πάλος, ου (ή).

POULINER, υ. n. τίκτω; fut. τέξομαι. Cavale qui a fraichement pouliné, ἵππος ἀρτιτόκος, ου (ή).

POULINIERE, adj. f. τοκάς, άδος (ή). POULIOT, s. m. herbe, γλήχων ου βλήχων, ωνος (ή).

POULPE, s. m. chair, σάρξ, gén. σαρχός (ή). || Polype de mer, πολύπους, οδος (δ).

POULS, s. m. σφυγμός, οῦ (δ). Mouvements du pouls, αἱ τοῦ σφυγμοῦ χινήσεις, sων. Absence de pouls, ἀσφυξία, ας (ή). Perdre le pouls, ἀσφυχτώ, ω, fut. ήσω. Qui n'a plus de pouls, ἄσφυχτος, ος, ον. Qui a le pouls faible, μυχρόσφυχτος, ος, ον.

POUMON, ου Ρουιμοπ, ε. m. πνεύμων, ενος (έ). Du poumon, πνευμονικός, ή, όν. Maladie du poumon, πνευμονία, ας (ή). Inflammation du poumon, περιπνευμονία, ας (ή).

POUPARD, s. m. petit enfant, βρίφος, συς (τὸ). || Gros homme court, τὸ εδσαρχον ἀνθρωπάριον, συ.

POUPE, s. f. πρύμνα, ης (ή). Qui tient à la poupe, πρυμναΐος, α, ον. Avoir le vent en poupe, au propre et au figuré, iξ οὐρίας πλίω, fut. πλεύσομαι.

POUPÉB, s. f. κόρη, ης (ή): κοράσιον, ου (τό). **POUPON**, s. m. παιδάριον, ου (τό).

POUR, prépos. au lieu de, en échange de, ἀντί, gén. L'un pour l'autre, έτερος ἀνθ' ἐτέρου : εἶς ἀνθ' ἰνός. Je l'ai eu pour une drachme, τοῦτο δραχμῆς ἐπριάμην (aor. irrég. ἀιὰνίομαι, οῦμαι, ful. ἀντίσομαι). Il est beau le perdre un corps mortel pour acquérir une gloire immortelle, καλὸν ἀντί δνητοῦ σώματος ἀθάνατον δοξαν ἀντικατ-αλλάττεσθαι (ἀντικαταλλάσσω, ful. αλλάξω), Isocr. || Pour qui me prenez-vous? τίνα με εἶναι νομίζεις (νομίζω, ful. ἱσω); τίνα μι οἶει (οἴομαι, ful. οἰποριαι); τίς σοι δοκῶ (δοκέω, ῶ, ful. δοξω); Prendre pour un ennemi, ἰχθρὸν νομίζω, ful. ἱσω, ου ἡγίομαι, οῦμαι, ful. ἡσομαι, acc. : ἐν ἰχθροῦ μέρει τίθημι, ful. ὁποω, acc.

Pour, à cause de, διά, acc.: ένεκα, gén.: χάριν, gén. Ce dernier se ptace toujours après un mot. Pour cela, διὰ τοῦτο: τούτου ένεκα ου ένεκα τούτου: τούτου γάριν. Pour bien des raisons, πολλῶν ένεκα. Être loué pour son courage, δι' ἀνδρείαν ου ἐπ' ἀνδρεία ἐπ-αινίο-

μαι, εῦμαι, ful. αινεθήσομαι. Il fut loué pour ses succès, εἰς τὰ κατ-ωρθωμίνα ἐπ-ηνέθη (κατορθόω, ω, ful. ώσω). Τυ me demandes pour quel mérite je veux être récompensé? ἰρωτῶς
με ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμασθαι (ἰρωτῶω,
ω, ful. ήσω); Dém. Je ne sais pour quelle
raison, οἰκ οἶδα ἀνθ' ὅτου, Dém. Paye-moi
pour t'avoir fait passer l'eau, ἀπό-δος ἀνδ'
ὧν σε δι-επορθμευσάμην (δια-πορθμεύομαι, ful.
εύσομαι), Luc. Vous serez punis pour chercher tous les deux à me chasser d'ici, δώστε
δίκην ἀνθ' ὧν ἐμὶ ζητεῖτον ἔνθενδε ἀφανίσαι (ζητέω, ω, ful. ήσω : ἀφανίζω, ful. ίσω), Aristph.

Poun, en vue de, iπi, dat.: εἰς, acc.: πρός, acc.: χάριν ου ίνεκα, arec le gén. après un mot. Pour le bien de la ville, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πόλεως. Pour l'ostentation, πρὸς ἐπίδειξιν. Pour la forme, πρὸς ἀφοσίωσιν: ἀφοσιώσιως χάριν.

Pour, en faveur de, ὑπέρ, gén. Parler pour quelqu'un, ὑπέρ τινος λέγω, fut. λέξω ου έρω. Pour les intérêts publics, ὑπὲρ τῶν κοινή συμ-φερόντων. Être pour quelqu'un, τὰ τοῦ δεῖνος φρονίω, ῶ, fut. ἡσω. Il est pour nous, τὰ ἡμίτερα φρονεῖ. Craindre pour quelqu'un, περί τινι δέδοικα, fut. δείσω, ου φο-δέομαι, οῦμαι, fut. πθήσομαι.

Poun, par rapport à, πρός ου είζ, acc. Votre bienveillance pour moi, ή παρ' ὑμῶν είς ἰμὰ εύνοια, ας. Mon aversion pour lui, ή πρὸς αὐτὸν ἀπέχθειά μου. Avoir de l'amitié, de la haine pour quelqu'un, διὰ φιλίας, δι' ὀργῆς τινα έχω, fut. έξω.

Pour, eu égard à, ως πρός ου ως κατά, acc. Il grossit très-vite pour sa taille, τάχιστα ἐπι-δίδωσιν εἰς παχύτητα ως κατὰ μέγιθος (ἐπι-δίδωμι, fut. ἐπι-δώσω), Aristt. Pour son âge, ως καθ' πλικίαν. Trop grand pour un homme, μείζων ἢ κατ' ἄνθρωπον. Pour un homme sage, ως ἀνὴρ σοφός. || Pour moi, quant à moi, ἰγὼ δί : ἔγωγε : ἰγώ τοι. Pour vous, vous croyez, ὑμεῖς δὶ νομίζετε. Pour moi, je ne t'empêche pas d'être malade, ἰμοῦγε ἔνεκα νόσει (impér. de νοσίω, ω, fut. πόω). || Pour le moins, pour le plus, νογες Μοικς, Ρις.

Pour, marquant le temps, είς, acc. Pour un temps, είς χρόνον Pour toujours, είς αξεί. Pour un moment, pour peu de temps, είς μιχρόν : είς δλίγον : ἐπρὸς δλίγον.

Poca, Pous Que, de manière à. is ou

апте, infin. : отще он iva, avec le subj. Pour ainsi dire, ώς είπειν. Pour tout dire en un mot, ώς κατα παντός είπειν. Pour que vous n'ignoriez pas, ώστι σι μή άγνοιῖν : ὅπως ου ΐνα μή άγνοῆς (άγνοίω, ω, fut. ήσω). || Le fardeau est trop pesant pour que je puisse le porter, βαρύτερον έστι τὸ φορτίον ή ώστε δύνασθαί με φέρειν (φέρω, fut. οισω). Il n'est pas assez insensé pour se jeter dans le mal qu'il a prévu, ούχ ούτως άνόητός έστιν ώστε είς προύπτον κακόν έαυτόν έμ-δαλείν (έμδάλλω, fut. δαλώ), Dém.

Ρουα ρευ ουε, κάν δλίγον ου κάν ελάχιστον, avec le subj. : εί καὶ ἐλάχιστον, avec l'indic. ou l'opt. Pour peu qu'il me vit chagrin, si λυπούμενόν τι αϊσθοιτό με (αισθάνομαι, fut. aiσθήσομαι). || Pour grands que soient les rois, εί καὶ μέγα δύνανται οί βασιλείς (δύναμαι, fut. δυνήσεμαι).

Pour, employé comme subst. Traiter le pour et le contre, είς έκάτερα λέγω, fut. λίξω. Matière où il y a du pour et du contre, πράγμα άμφισδητήσιμον, ου (τό).

POURCEAU, s. m. xoipos, ou (6). De pourceau, yciperos, a, ov.

POURCHASSER, v. a. διώχω ου μεταδιώχω, sut. διώξομαι, acc.

POURFENDEUR, s. m. — de géants, nγαντοραίστης, ου (έ).

POURFENDRE, v. a. δια-τέμνω, fut. τεμώ, acc.

POURIR, etc. voyez Pourrir.

POURPARLER, s. m. conference, lyreugic, εως (ή). Avoir des pourparlers, έντεύξεις ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι, avec πρός et l'acc. : είς λόγους έρχομαι, fut. Ειεύσομαι, dat.

POURPIER, s. m. herbe, ἀνδράχνη; ης (ή). POURPOINT, s. m. eathig, htog (h).

POURPRK, s. m. coquillage, πορφύρα, ας (ή): κογχύλιον, ου (τό). Pêcheur de pourpres, πορφυρεύς, έως (δ): πορφυρευτής, οῦ (δ): κογχυλιευτής, οῦ (δ). || s. f. étoffe teinte en pourpre, πορφύρα, ας (ή). De pourpre, πορφυρεύς, α, εύν. Manteau de pourpre, πορφυρίς, ίδος (ή). La pourpre royale, ή βασίλειος πορφυρίς, ίδος. Être couleur de pourpre, πορφυρίζω, fut. iom.

πορφυρίζων, ουσα, ον (partic. de πορφυρίζω, fut. icu).

POURPRIS, s. m. enclos, περίδολος, ου (δ). Pourpris d'un temple, onxé;, ou (6).

POURQUOI, conj. διά τι, ou simplement τί; τίνος ένεκα; πόθεν; πως; Pourquoi faitesvous cela, τί ου διὰ τί τοῦτο ποιείς; τί μαθώνι ου τί παθών τουτο ποιείς (μαθών, partic. aor. 2 de μανθάνω, fut. μαθήσομαι : παθών, partic. aor. 2 de πάσχω, fut. πείσομαι). Interrogé pourquoi il ne dépose pas l'empire, έρωτηθείς διά τι ουκ άπο-τίθεται την άρχην (έρωτάω, ω. fut. ησω: ἀπο-τίθημι, fut. ἀπο-θήσω). Il m'en veut, je ne sais pourquoi, έμει δυσμενώς έχει, ούκ οίδα άνθ' ότου (έχω, fut. έξω). C'est pourquoi, διό : διόπερ : δθεν : ώστε. Pourquoi πῶς κὐ;

POURRIR, v. n. ou se Pourrir, v. r. σήπομαι, fut. σαπήσομαι. La chaleur du soleil fait pourrir les viandes, δ ήλιος τὰ κρέα σήπει (σήπω, fut. σήψω). Empêcher de pourrir, πρὸς την στίψιν βοηθέω, ω, fut. Φίσω. Pourri, ie, σαπρός, ά, έν. Sentir le pourri, σαπρίζω, fut. (ow. Qui n'est pas pourri, qui ne se pourrit pas, ασηπτος, ος, ον : ασαπής, ής, ic. Rester dans l'eau sans se pourrir, ἀσαπής έν τῷ ὕδατι δια-μένω, fut. μενῶ, Théophr.

POURRITURE, s. f. σηπεδών, όνος (ή): $\sigma \tilde{n} \psi (\varsigma, \epsilon \omega \varsigma (\dot{n}).$

POURSUITE, s. f. action de poursuivre, δίωξις, εως (ή). Être à la poursuite de, διώκω, fut. διώξομαι, acc. : δίωξιν ποιέςμαι, ουμαι, fus. ήσομαι, gén. || Brigues pour obtenir une place, παραγγελία, ας (ή). | Démarches pour obtenir la main d'une fille, μνηστεία, ας (ή). | Action en justice, δίωξις, εως (ή). Instruction d'un procès, avaxptots, eus (n): έξέτασις, εως (ή).

POURSUIVANT, s. m. διώχτης, ου (δ). || Les poursuivants de Pénélope, of The Hr.vsλόπης μνηστήρες, ων.

POURSUIVRE, v. a. courir après, διώχω; fut. διώξομαι, acc. Poursuivre quelqu'un à coups de pierres, λίθοις τινά διώκω. | Poursuivre en justice pour un meurtre, povou διώκω, acc. Etre poursuivi pour un meurtre. φόνου ου ανδροφονίας φεύγω, fut. φεύξομα:. | Continuer, ανύω ου ανύτω, fut. ανύσω, acc. - son chemin, τὴν ὁδόν. Poursuivez votre POURPRÉ, εε, αdj. πορφυρούς. α, ούν: discours, πέραινε λέγων (περαίνω, fut. ανώ: λέγω, fut. λέξω ου ερώ).

POURTANT, adv. opus : xaito, au com-

mencement d'une phrase : τοι ou μέντοι, après | | Poursuite, vexation, δίωξις, εως (ή) : Ειωγμές, un mot. Yoyes CEPENDANT.

POURTOUR, s. m. megicoles, περίοδος, ου (ή).

POURVOI, s. m. specie, sue (1).

POURVOIR, v. n. donner ordre à, veiller α, προ-νοίω, ω, fut. ήσω, σει προ-νοίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, gén. : πρόνοιαν ποιέςμαι, ευμαι, fut. ήσομαι, gén. Pourvoir à l'avenir, των μελλόντων πρόνοιαν πειέςμαι, ευμαι. Ρουτvoir de sa fortune aux besoins des pauvres, τοίς διομένοις έχ των έμαυτου έπ-αρχέω, α fut. apxisus, Xén.

Pourvoir, v. a. munir, κατα-σκευάζω, fut. άσω, acc. Pourvoir un vaisseau de tous ses agrès, mãos τοις άρμένοις την ναθυ κατασκινάζω. || Se pourvoir de quelque chose, πορίζομαι, ful. ίσομαι, acc.: παρα-σκιυάζω, fut. aou, acc. Il faut dans le beau temps se pourvoir de qui est nécessaire pour la tempôle, εν ευδία τά πρός τον χειμώνα προσήκει παρα-σκευάζειν (προσ-ήκω, fut. ήξω), Plut. | Pourvoir quelqu'un d'une charge, myà sic appriv xal-iornia, ful. xara-ornow. || Pourvoir une fille, la marier, θυγαπέρα πράς, γάμον ix-δίδωμι, ful. ix-δώσω.

se Pourvoir en justice, The xpione de-xalioμαι, ούμαι, fut. καλέσομαι. Se pourrois devant un autre juge, άλλον δικεστήν προ-καdichai on im-xadichai, chai : eic ador diκαστήν έφ-ίημι, βεε. έφ-ήσω.

BOURVOIRIE, s. f. rapusion ou rapusion, ου (τὸ).

POURVOYEUR, s. m. officience, ou (d). Charge ou fonctions de pourvoyeur, dunie. ac (1).

POURVU QUE, conjonct. lot der, avec l'indie. ou finfin. : µover si, indie. ou optal. : αν μόνον ου έαν μόνον ου κάν μένον, avec le subj.

POUSSE, s. f. croissance, quong, eng. (f.). Pousse des végétaux, βλάστησις, εως (ή). des dents, dovroquia, as (n). - des che-ΥΘΙΙΣ, τριχοφυία, ας (ή): τρίχωσις, (ή). — des plumes, πτεροφυία, ας (ή) : πτέρωσκ, εως (ή). | Jeune branche, βλάστημα, ατος (τὸ) : βλαστος, οῦ (ὁ)!

BOUSSE, s. f. maladie des chevaux. **σοθμα**, ατος (τό).

sur les murs, άντωσις ου ἀντώθησις, εως (ή).] des cheveux, τριχοφυέω, $\tilde{\omega}$, ful. ήσω.

ယ် (၀).

POUSSER, v. a. dans le sens propre. ώθίω, ω, sul. ώθήσω ου ώσω, acc. Pousser dans un précipice, εἰς φάρυγγα ἀθέω, ως fut. rism, acc. Pourquoi pousses-tu de ton doigt la mèche de la lampe? τί μαθών τῶ δακτύλω την θρυαλλίδα ώθεις (μανθάνω, fue. μαθήσεμαι); Aristph. Chacun poussait son voisin pour se faire une place, exactes tov maxico woll iva xal-iloro (xal-ilonai, fut. xal-edouμαι), Plat. Pousser de côlé, παρ-ωθέω, ω, ful. παρ-ώσω, acc. Pousser dehors, έξ-ωθέω, ω, fut. εξ-ώσω, acc. Pousser en avant, προωθίω, ω, fut. προ-ώσω, acc. | Pousser son choval, τον ίππον ελαύνω, fut. ελάσοι. — contre quelqu'un, xará rivoc. || Pousser une botte, un coup,, πληγήν κατα-φέρω, fut. κατ-είσω, dat. | Pousser des cris, βιάω, ω, fut. τίσομαι. Pousser des gémissements, στενάζω, fut. aou. Tu pousseras des cris et des gémissements inutiles, όδυρμούς και γόους ανωφελείς φθέγξη (φθέγγομαι, fut. φθέγξομαι), Eschyl. [Pousser, en parlant du vent, pipu, fut. clou, acc. Le vent les poussa en Illyrie, siç Dauρίους κατ-πνέχθησαν δπ' ανέμευ (κατα-φέρω, fut. κατ-οίσω).

Pouser, faire avancer, προ-άγω, fut. άξω, acc. Pousser quelqu'un aux premières places, είς τὰς μεγίστας άρχὰς τινὰ προ-άγω. Il fut poussé par ses amis, προ-αγόμενος ὑπὸ τῶν φίλων προ-έχοψε (προ-χύπτω, fut. χύψω).

Poussen, exciter, nap-comáw, a, fut. now, acc. : ἐπ-οτρύνω οκ παρ-οτρύνω, ∫ια. υνω, acc. : προ-τρέπω, ful. τρέψω, acc. — à la verlu, ἐπ' ἀρετήν. — à faire une chose, παιείν τι οκ สเหลือน์. กน

Pousses à bout, if-iorneu, fut. ix-orrige, acc. Voilà ce qui pousse les gens à bout, ταύτα κινεί, ταύτα έξ-ίστησιν άνθρώπους (κινέω, ü, fut. 7,σω), Dém. || Pousser: une affaire jusqu'au bout, τὸ πράγμα περαίνω, fut. ανώ, οκ ἀνύτω, ful. ἀνύσω.

Poussea, produire, que, fut. queu, acc. : βάλλω, fiet. βαλώ, acc. Pousser des branches, des racines, κλάδους, ρίζας βάλλω, fut. βαλώ. Pousser des seuilles, φυλλοφυέω, ω, sud. τίσω. Pousser des sleurs, voyez Fleuria. | Pousser POUSSEE, s. f. refoulement d'une voute des dents, έδεντεφυίω, ω, fut. κοω Pousser

Pousser, v. n. aller en avant, προ-δαίνω, qu'il ne peut la faire, ψίγτι τὸ άδικῆσαι, άδι-(nt. δάσομαι : προ-έρχομαι, fut. ελευσομαι : το ο-ελαύνω, fut. ελάσω. | Crottre, φύομαι, ω, fut. δράσω), Plat. Qui ne peut pas, άδύfut. φύσομαι : βλαστάνω, fut. βλαστήσω. Bien pousser ou pousser vile, εὐβλαστίω, ω, fut. ήσω. Pousser mal ou difficilement, δυσδλαστίω, w, fut. ήσω. Qui ne peut pousser, ἀθλά-STATOS, OS, OV.

POUSSIER, s. m. — de charbon, μαρίλη, ກະ (ກ່).

POUSSIÈRE, s. f. κόνις, εως (ή). Poussière qu'on fait lever, χονιορτός, οῦ (δ). Couvrir de poussière, xoviw, fut. icw, acc. Il le fit asseoir sur les bancs couverts de poussière, έπὶ τὰ κεκονιμένα τῶν βαθρῶν αὐτὸν ἐκάθισεν (xxθ-ίζω, fut. ίσω), Diog. Se rouler dans la poussière, χονίζομαι, fat. ισθήσομαι : έν τῆ πονίστρα πυλινδέςμαι, ούμαι, δυί. πθήσομαι, ου zukichat, fut. zukiobńochat. | Lorsque les corps sont réduits en poussière, sont détruits, diaλυθέντων των σωμάτων (δια-λύω, fut. λύσω.

POUSSIF, IVE, adj. ἀσθματικός, ή, όν. Eire poussif, acouaivo, fut. avo.

POUSSIN, s. m. vecosos, ou (d). Crier comme les poussins, πιπίζω, fut. icu.

POUSSINIÈRE, s. f. constellation des pléiades, πλειάς, άδος (ή).

POUTRE, s. f. doxis, ou (4). POUTRELLE, s. f. δωείς, ίδος (4).

POUVOIR, v. n. δύναμαι, fut. δυνήσομαι. Il a pu en venir à bout, τοῦτο κατ-εργάσασθαι έδυνήθη (δύναμαι, fut. δυνήσομαι) σε ίσχυσε (ίσχύω, fut. ύσω). Il peut tout ce qu'il veut, δύναται παν δ,τι βούλεται (βούλομαι, fut. βουλήσομαι). Faire tout ce qu'on peut, πάντα τὰ κατ' έμαυτὸν ποιέω, ω, fut. ήσω. Faire plus qu'on ne peut, τῆς δονάμεως μείζω πειέω, ω. Le plus que j'ai pa, ως έδυνάμην μάλιστα. Amener le plus d'hommes que l'on peut, ανδρας ώς πλείστους αγω, fut. αξω. ΙΙ se peut faire, ly-core (d'ly-cipe, fut. iv-iocuai) : iv-δίχεται (d'iv-δίχομαι, fut. δίζομαι). On peut en faire l'essai, τοῦτο έξ-εταζειν παρ-εστι, fut. παρ-έσται. Comme il pouvait dire, ev-ov ou if-ov auto liger (partic. neutre • d'iv-eon on d'iξ-eon). Ne pouvoir pas, cò δύναμαι, fut. δυνήσομαι : άδυνατίω, ω, fut. now, avec l'infin. Nous ne pouvons nous empêcher de parler, οὐ δυνάμεθα μὴ λαλεῖν εως (ή) : ἀξίωμα, ατος (τὸ). Avoir du pou-

νατών αὐτὸ δράν (ψέγω, fut. ψέξω : δράω, νατος, ος, ον, ανες l'infin. : σύχ οξός τε, εύχ cla Te, oùy olov Te, avec l'infin. Souvent on tourns par les adjectifs composés. Qui ne peut dormir, άϋπνος, ος, ον. Qui ne peut nuire, άθλαδής, ής, ές. Qui ne peut résister à, άκρατής, ής, ές, gén. || Se pouvoir, pouvoir se faire, être possible, iv-δέχεμαι, fut. δίξεμαι. Cela se peut, έν-δέχεται τοῦτο : έστι τοῦτο τῶν έν-δεχομένων. Autant qu'il se peut, δσον δυνατόν (sousent. iori). || Pouvoir beaucoup sur quelqu'un, sur son esprit, avoir du crédit auprès de lui, maister παρά τικ Ισχύω, fut. ύσω. | N'en pouvoir plus, n'avoir plus de force, κίκμηκα (parf. de κάμνω, fut. καμεύμαι): ἀπ-είρηκα (parf. d'àπ-αγορεύω, ful. ἀπ-ερῶ : ἐκ-λέλυμαι (parf. passif d'èx-λύω, fut. λύσω).

POUVOIR, s. m. puissance, δύναμις, εως (i). Avoir le pouvoir de, δύναμαι, fut. δυνήσομαι, infin. lis ont assez de pouvoir pour servir ceux qui les écoutent, τοιαύτην έχουσι δύναμιν ώστε τους άκουοντας ώφελησαι (ώφελέω, ω, fut. ήσω), Isocr. Avoir du pouvoir, ισχύω, fast ύσω. Aveir plus de pouvoir qu'un autre, πλέον τινός δύναμαι, fut. δυνήσεμαι, ου ίσχύω, fut. úgo. Employer tout son pouvoir à, mãoze δύναμιν είς τι προσ-φέρεμαι, fut. προσ-είσεμαι. De tout son pouvoir, κατά δύναμιν: έσεν δυνατόν. | Avoir en son pouvoir, κρατίω, ω, fut. risco, gén. Venir ou tomber au pouvoir des ennemis, ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀλίσχομαι, fut. άλώσεμαι. Il est en notre pouvoir de, έφ' ipuiv lori, fut. lorat, infin. Les choses qui sont en notre pouveir, τὰ ἐφ' τμιν, Épict.

Pouvoin, autorisation, permission, icusia, ας (ή): άδεια, ας (ή). Donner le pouvoir de parler, έξουσίαν ου άδειαν λέγειν δίδωμι, ful. δώσω : λέγειν συγ-χωρέω, ω, ful. ήσω. - à quelqu'un, τοί. || Plein pouvoir, τὸ αὐτεξούστον, ου : κύρος, ους (τό). Avoir plein pouvoir pour faire quelque chose, πειείν τι κύριός tiut, fut. loopat. | Pouvoirs d'un ambassadeur, συνθήματα, ων (τά). Vérifier les pouvoirs, τά συνθήματα έξ-ετάζω, fut. άσω. Qui a de pleins pouvoirs, αὐτοκράτωρ, ορος (δ).

Pouvoir, crédit, ίσχύς, ύος (ή): ἀξίωσις, Καλίω, ω, fut. ήσω). Il blame l'injustice parce voir sur l'esprit de quelqu'un, παρά τιν: loχύω, fut. ύσω. Démétrius ayant eu beaucoup | Fréquenter, ζιμλίω, ω, fut. άσω, dat. En de pouvoir sur son esprit, παρ' αὐτῷ πλείστον έσγύσαντος του Δημητρίου.

PRAIRIE, s. f. λειμών, ώνος (δ). Qui concerne les prairies, λειμώνιες, ος ου α, ον.

PRATICABLE, adj. possible, δυνατός, ή, όν. | Où l'on peut marcher, περεύσιμες, ες ου η, ον : βάσιμος, ος ου η, ον. | Accommodant, sociable, εύχελος, ος, ον (comp. ώτερος, **ευρ.** ώτατος): εὐπρόσιτος ου εὐπρόσοδος, ος, ον.

PRATICIEN, s. m. jurisconsulte, & Suxaνικός, ου. | Médecin qui se gouverne par l'expérience, ὁ ἐμπειρικός, οῦ.

PRATIQUE, adj. πρακτικός, ή, όν.

PRATIQUE, s. f. opposé à théorie, πράξις. εως (ή): ή πρακτική, ής. | Expérience, έμπειρία, ας (ή). Qui à beaucoup de pratique, έμπειρότατος, η, ον (sup. d έμπειρος, ος, εν). Avoir la pratique d'un art, τέχνης έμπείρως έχω, fut. έξω. | Coutume, foc, ους (τό). C'est une pratique reçue, éoc xab-éornxe route (parf. de καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι): τούτο νενομισται (parf. passif de νεμίζω, fut. ίσω. || Exercice, dangis, εως (ή). Réduire ou mellre en pralique, ἀσχίω, ω, fut. ήσω, acc. Il me semble qu'on peut apprendre toutes les bonnes choses par la pratique. Eugra δοκεί πάντα τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἀσκητὰ είναι (δικέω, ω, fut. δοξω), Xén. || Connaissance de la procédure, à δικανικά, ñ; (sous-ent. τέχνη). Versé dans la pratique, δικανικός, ή, όν. [] Exercice de dévotion, auxnoic, euc (n). Pratiques minutieuses, h appeios Opnomia, ac.

Pratiques, menées sourdes, unyavai, wv (ai): πράξις, εως (ή). Nuire à quelqu'un par de sourdes pratiques, τινά πραξικοπίω, ω, ful. ήσω. Etre la victime des sourdes pratiques de quelqu'un, ὑπό τινος πραξικοπίσμαι, οῦμαι, fut. nonocuat.

Pratique, chaland, acheteur, ωνητής, οῦ (δ). PRATIQUER, v. a. exercer, aoxíw, w. fut. 7,00, acc. Homme qui pratique les bonnes œuvres, ό τῶν χαλῶν καὶ ἀγαθῶν ἔργων ἀσκητής, ου, Xén. || Faire, exécuter, εργάζομαι, ful. έργάσομαι, αις. : πράσσω, ful. πράξω, αις. Se pratiquer, être fait ou exécuté, givopat, ful. γενήσομαι. Cela se pratique ordinairement, τουτο φιλει γίνεσθαι (φιλίω, ω, fut. ήσω). Comme cela se pratique, de toc tori : xarà tò toc : bairo, fut. biochai, gen. : igichai on apo-

pratiquant les sages vous deviendrez sage conime eux, σεφείς έμιλων σύτος έχ-δήση σορες (ix-Caives, fut. Eriocuat). | Séduire ou gagner par des machinations, πραξικεπίω, ω, fut. κσω, acc. Pratiquer des témoins, τους μάρτυρας παρασκινάζομαι, ful. άσομαι.

PRE, s. m. letuciv, wvcs (6). Qu'on trouve dans les prés, λειμώνιος, ος ου α, ον.

PRÉALABLE, adj. πρότερος, α, cv. Au préalable, πρότερον. Disposition préalable, προδιάθεσις, εως (ή). Enquête préalable, προδικασία, ας (ή). On forme ainsi beaucoup de composés.

PREALABLEMENT, adv. πρότερον.

PRÉAMBULE, s. m. προςίμιον, ου (το): προλογος, ου (δ). Qui n'a point de préambule, άπροειμίαστος, ος, ον : άπρολογος, ος, ον. Sans préambule, au propre, ἀπροειμιάστως: άνευ προειμίου : έκτὸς προλόγου. — au figuré, de suite, sans détour, subuç : àn' substaç : ix TOU EUDÉCS.

PRÉAU, s. m. $\alpha \dot{\nu} \lambda \dot{\eta}$, $\ddot{\eta} c$ $(\dot{\eta})$.

PRÉCAIRE, adj. dépendant de la volonté d'un autre, υπεύθυνος, ος, ον.

PRÉCAIREMENT, adv. ὑπευθύνως.

PRECAUTION, s. f. sudábera, as (1): προφυλακή, ής (ή). Eviter avec précaution, εύλαδέςμαι, ούμαι, fut. πσεμπι, ασο : φυλάσσομαι, sul. άξιμαι, acc. Avec précaution, εὐλαδώς : πεφυλαγμένως. Par précaution, εύλα-Cείας συ προφυλακής χάριν. Sans précaution, άφυλάκτως. Prendre des précautions, εὐλαδίομαι, ούμαι, ου φυλάσσομαι, comme ci-dessus: εύλαθεία χράομαι, ώμαι, δυι. χρήσομαι. Qui n'en prend pas, ἀφύλαχτος, ος, ον.

PRECAUTIONNER, v. a. pulásso, fut. άξω, acc. — contre quelque chose, ἀπό τινος. || Se précautionner contre le froid, τὸ κρύος προ-φυλάσσομαι, fut. άξομαι. La sagesse qui sait se précautionner contre les méchants et les hommes injustes, συφία ή περί τους πονηρούς καὶ ἀδίκους φυλακτική, ῆς.

PRECEDEMMENT, adv. πρότερον.

PRÉCEDENT, ENTE, adj. πρότερος, a, ev. Le jour précédent, τη προτέρα ου τή προτεραία (sous-ent. ήμέρα).

PRÉCEDER, v. a. marcher devant, mps ός νομίζεται ου ώς νενόμισται (νομίζω, fut. ίσω). πγίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, gén. || Devancer, φθανω, fut. φθάσω, acc. || Exister auparavant, | πρημνίζω, fut. (σω, acc. || Au fig. Étre sur προ-γίνεμαι, fut. γενήσεμαι, gen. Ce qui le bord d'un précipice, courir le plus grand nous a précédés, τὰ ἡμῶν προ-γεγενημένα, danger, ἐσχάτως δια-κινδυνεύω, fut. εύσω. ων. Ceux qui nous ont précédés, oi προγεγονότες, ων.

PRÉCEPTE, s. m. δίδαγμα, ατος (τὸ): παράγγελμα, ατος (τό). Donner des préceptes à quelqu'un, πινά διδάσκω, fut. διδάξω. Recevoir de bons préceptes, καλά διδάσκομαι, fut. διδαχθήσεμαι. || Les dix préceptes, le décalogue, ci δίκα λόγοι, ων, Eccl.

PRÉCEPTEUR, s. m. παιδαγωγός, οῦ (δ). PRÉCEPTORAL, ALE, adj. παιδαδωγικός, 7, óv.

PRÉCEPTORAT, s. m. παιδαγωγία, ας (ή). PRECIIER, v. n. faire un sermon, buiλίαν ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. [v. a. prononcer en sorme de sermon, xnousses, fut. ύξω, acc. Precher l'Évangile, τὸ εὐαγγέλιον χηρύσσω, fiel. ύξω : εὐαγγελίζω, ful. ίσω. Le précher à quelqu'un, τινί ου τινά εύαγγελίζο, fut. ίσω, Bibl. Prêcher un saint, en faire le panégyrique, τον μαχάριον πανηγυρίζω, fut. ίσω, Eccl. | Prêcher, répéter souvent, αδω, fut. ασομαι, acc. : iπ-άδω, fut. **¢**σιμαι, αcc. : ἀεὶ διὰ στόματος ου ἀνὰ στόμα έχω, fut. ξω, acc.

PRÉCHEUR, s. m. prédicateur, ໂερολόγος, ου (δ). | Moraliste ennuyeux, γνωμολόγος, ου (δ). PRÉCIEUSEMENT, adv. τιμίως. | Garder on conserver précieusement, ἐπιμελέστατα διατηρίω, ω, ful. ήσω, acc.

PRÉCIEUX, EUSE, adj. de grand prix, τίμιος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Pierre précieuse, à ripia libor, ou. Nos enfants et tout ce que nous avons de plus précieux, ci παίδες καὶ τὰ τιμιώτατα, Dém. Infiniment précieux, ύπερτίμιος, ος, ον. [Affecté, recherché, περίεργος, ος, ev. Faire le précieux, άδρύνομαι, fut. υνούμαι: θρύπτομαι, fut. θρύψομαι : ἀχχίζομαι, fut. ίσομαι. Une précieuse, γυνή ἀκκιζομένη, ης (ή).

PRÉCIPICE, s. m. χρημνός, οῦ (δ). Précipice d'une grande profondeur, κρημνός είς βάθος μέγιστον άπ-εβρωγώς (άποβ-ρήγυμαι, βαγήσομαι), Hérodn. Rempli de précipices, κρημνώδης, ης, ες. Escarpé en précipice, κρημνώδης, ης, ες : ἀπόχρημνος ου χατάχρημνος, ος, ev. Les précipices, χρημνοί, ων (οί): τὰ ἀπό- ίσω, αcc. κεπμνα, ων. Jeter dans un précipice, κατα- PRÉCISION, s. f. το τώς λίξεως επότομου.

PRÉCIPITAMMENT, adv. προπετώς.

PRÉCIPITATION, s. f. προπέτεια, ας (ή). Agir avec precipitation, προ-πετεύομαι, fut. SÚGOLAL.

PRÉCIPITER, v. a. jeter dans un précipice, dans un ablme, κατα-κρημνίζω, fut. ίσω, acc. : ρίπτω, fut. ρίψω, acc. Précipiter d'un lieu escarpé, κατα-κρημνίζω, fut. ίσω, acc. Précipiter dans la mer, κατα-ποντίζω, fut. (ow, acc. Se précipiter sur les rochers, κατά πετρών έμαυτον βίπτω, fut. βίψω ou κατακρημνίζω, fut. ίσω. Se précipiter la tête la première, πρηγής φέρομαι ου κατα-φέρομαι, fut. evertinoquat. Se précipiter sur les ennemis, τοις πολεμίοις έμ-δάλλω, fut. δαλώ. Ce fleuve se précipite dans la mer, siç the 6áλασσαν είσ-Εάλλει ου είσ-ρεί δ ποταμός (είσδάλλω, fut. δαλώ : είσ-ρίω, fut. ρεύσω). ∥ Au fig. Précipiter du trône, τῆς βασιλείας ἐχδάλλω, fut. δαλώ, acc. Précipiter dans les plus grands malheurs, είς τὰς μεγίστας ἀτυχίας έμ-δάλλω, fut. δαλώ, acc. Se précipiter dans les derniers crimes, είς τὰς ἐσχάτας πονηρίας κατα-φέρομαι, ful. κατ-ενεχθήσομαι.

PRECIPITER, faire trop vite, insign ou natεπείγω, fut. επείξω, acc. : κατα-σπεύδω, fut. σπεύσω, acc. Ne rien précipiter, οὐδὶν ἄγαν σπεύδω, fut. σπεύσω. Précipiter ses pas, imi την χεφαλήν σπεύδω. Départ précipité, ή κατεσπευσμένη πορεία, ας. Mort précipitée, δ πρόωρος θάνατος, ου. | Se précipiter, aller trop τις, προπετεύομαι, fut. εύσομαι. Précipité, qui se presse trop, qui agit inconsidérément, apoπετής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

PRÉCIPUT, s. m. προλημμα, ατος (τό). PRECIS, BE, adj. déterminé, δριστός, ή, όν: ώρισμένες, η, ον (partic. parf. passif de όρίζω, fut. ίσω). Au jour précis, τη ώρισκένη ου τη βητή ήμερα. A midi précis, έν αὐτή μεσημερία. En termes précis, διαβρήδην. | En parlant du stile, anotopos, os, ov. Stile précis, λέξις ἀπότομος, ου (ή).

PRÉCISEMENT, adv. justement, xculoil Avec précision, ἀποτόμως.

PRÉCISER, v. a. opilo ou di-opilo, fut.

eu- Parler avec précision, ἀποτόμως λίγω, fut. ίω, fut. κωω, auc: Sans prédilection, έξ ισας. λέξω: βραχυλογέω, ω, fut. ήσα.

PRECOCE, adj. πρώτος, a, or (comp. πρωζαίτερος, επρ. αίτατος): πρόωρος, ος, ον. Porter des fruits précoces, πρωϊκαρπίω, ω, fut. 7,00.

PRECOCITE, s. f. mouiorns, nros (n). Precocité d'un arbre à pousser des branches, ποωίδλαστία, ας (ή). - à porter des fruits, πρωϊκαρπία, ας (ή).

PRECOMPTER, v. a. unc-legizones, fut. iscual, acc.

PRECONISER, v. a. vanter, upvia, a. füt. ήσω, aec. : πανηγυρίζω, fut. ism, acc. : έγ-χωμιόζω, fut άσω, αςς.

PRÉCURSEUR, s. m. πρόδρομες, ou (ô, ή): άγγελος ου προάγγελος, ου (ό, ή). Bire procurseur de quelqu'un ou de quelque chose, προ-τρέχω, fut. προ-δραμούμαι, gén. Les accès de sièvre, précurseurs de la mort, ayrabet θανάτου πυρετοί, ων (οί), Esch. Socr.

PREDECEDER, v. n. προαπο-θνήσκω, ful. Oavounai, gén.

PREDECES, s. m. δ πρότερον δάνατος, ου (πρότερον, adr. reste indéclinable).

PRÉDÉCESSEUR, s. m. Être le prédécesseur de quelqu'un, mo, mpo-yévopen, sut. yernachai. Nos prédécesseurs, nos ancêtres, οί προ-γεγονότες ήμων : οί προγενέστερος, ων. Μου prédécesseur dans cette charge, ὁ πρὸ ἐμοῦ αρξας, αντος (partic. aor. 1et d'anyw, fut. αρξω). - dans cette propriété, ό προ έμου τὴν οὐσίαν κτησάμενος, ου (partie. aor. 100 de κτάςμαι, ωμαι, fal. κεήσομαι). On tous ainsi presque toujours par le verbe:

PREDESTINATION, s. f. προορισμός, οῦ (ό). PRÉDESTINER., ν. α. προ-ορίζω, fut. ίσω, acc. Les prédestinés, ci προ-ωρισμένοι, ων. PREDICABLE, adj. xatnyopuos, n, ov.

PREDICAMENT', s. m. κατηγόρημα, ατος (τὸ) : κατηγορία, ας (ή).

PREDICAT, s. m. κατηγόρημα, ατος (τὸ). PREDICATEUR, s. m. ispologos, ou (d) : δ ίερὸς ρήτωρ, ορος.

PREDICATION, s. f. ispología, as (i). PRÉDICTION, s. f. action de prédire. προβρησις, εως (ή): προάγγελσις, εως (ή): προαγγελία, ας (ή). || Oracle, χρησμός, οῦ (δ).

PREDIRE, v. a. annoncer, mpo-leyes. fut: λέξω, οκ: ερώ, αcc. : προ-αγγέλλω, fut. αγγελώ, acc. Tous ce qu'on a autrefois prédit, τὰ πάλαι προ-ειρημένα, ων (partic, parf. passif de προ-λέγω, fut: ερω). On a prédit que, προ-ερρήθη ότι, indic.

PRÉDOMINANT, ARTE, adj. im-xpazav, cuoa, con (partie d'interpartie, a., fut. new). PREDOMINATION, s. f. immparance, too (i). PRÉDOMINER., v. n. itt-xpatic , a , fut. now. - sur quelque chose, trooc.

PREEMINENCE, s. f. supériorité, verpeza, ñς (ή): ίζοχή, ñς (ή). || Le premier rang. πρωτεία, ων (τά). Disputer à quelqu'un la prééminence, των πρωτείων τινὶ άμφισδητέω, ω, fat. ήσω. Avoir la prééminence sur toutes les nations de la Grèce, τῆς Ἑλλάδος πρωτεύω, fut. εύσω.

PRÉEMINENT, ENTE, adj. Exces, oc., ov : δια-φέρων, ευσα, ον (partic. de δια-φέρω, fut. di-cisa).

PREETABLIR, v. a. mponed-iotripu., fut. προχατα-στήσω, ασς.

PRÉEXISTENCE, s. f. προύπαρξις, εως (έ), PRÉEXISTER, v. n. προϋπ-άρχω, fut. άρξω. PREFACE, s. f. προλογος, ου (δ): προούμιου, ου (τό). Faire uma prélace, προ-οιμιάζω, fut. άσω. PRÉFECTURE, s. f. imaggia, as (n).

PREFERABLE, adj. mootiquetics, a, ov, gén. : προχριτέος, α, ον, gén. : αίρετώτερος, α, ον, gén.: προτιμότερος, α, ον, gén.: πότερος ου υπέρτερος, α, ον, gên. La nature est présérable à l'art, the texme mostiparte à quois (sousent. ieri). La mort est préférable à la fuite, αίρετώτερον άπο-δανείν ή φυγείν (άπο-δνήσκω, δίλ. θανούμαι : φεύγω, fut. φεύξομαι).

PRÉFÉRABLEMENT, adu. µāllov, gén. Préférablement à tout, πάντων μαλλον.

PRÉFÉRENCE, s. f. mporiumous, ess (n): πρόκρισις, εως (ή). La présérence que l'on donne à l'aristocratie, ή τῆς ἀριστοκρατίας προτίμησις, εως, Thuc. Avoir de la préférence pour quelqu'un, τινὰ προ-τιμάω, ω, fut. καω, acc. Donner la présérence à une chose sur une autre, τί τινος προ-τιμάω, ω : τί τινες προ-αιρέομαι, ούμαι, fat. αιράσομαι. Avoir la préserence sur quelqu'un, πινός προ-πιμάομαι, PREDILECTION, s. f. προτίμησις, εως ωμαι, fut. ηθήσομαι. Par quelle raison au-(ή). Avoir de la prédilection pour, προ-τιμάω, raient-ils la préférence sur nous? πί ἐστιν ἐψὸ

δτω ήμων προ-τιμώνται; Luc. Par présérence, | τι ύρ-αιρίομαι, ούμαι, ful. αιρήσομαι. Sans autre, μάλλεν έτέρου. Choisi de préférence, λώς έχόντων (έχω, fut. έξω). προσιρετός, π΄, όν.

PRÉFÉRER, v. a. προ-τιμάω, ω, fut. ήσω, scc. : προ-χρίνω, ful. χρινώ, acc: : προ-τάσσω, ful. τάξω, acc. : προ-τίθημι, ful. προ-θήσω, acc. : μάλλον αἰρέομαι, οῦμαι, οκ d'un seul mot προ-αιρέομαι, εύμαι, fut. αιρήσομαι, acc. une chose à une autre, ri rivoç. Se préférer à tout le monde, πάντων έμαυτὸν προκρίνω, fut. κρινώ. Préférer une mort honorable à une vie honteuse, καλὸν δάνατον ἀντὶ ζωής αίσχρας προ-αιρίομαι, εύμαι, fut. αιρήσομαι. Présérer l'honneur à l'argent, δόξαν έμπροσθεν χρημάτων άγω, fat. άξω, σε τίθημι, fut. θήσω : δόξαν πρό χρημάτων τίθεμαι, fut. θήσομαι, ου ποιέρμαι, ούμαι, ful. ήσομαι: δόζαν άντι χρημάτων άγαπάω, ω, ft. ήσω. ΙΙ présera mourir, πρότερον ου αίρετώτερον ου προυργιαίτερον ήγήσατο άπο-θανείν (ήγέομαι. ούμαι, fut. ήγήσομαι : άπο-θνήσκω, fut. θανούμαι).

PREFET, s. m. imaproc, ou (6). Etre prefet, iπ-άρχω, fut. άρξω, gen. | Prefet d'un collège, γυμνασίαρχος, ω (δ). Être préfet d'un collège, γυμνασιαρχίω, ω, fut. ήσω.

PRÉFINIR, v. a. προ-ορίζω, fut. ίσω, acc. PRÉFIX, ixe, adj. déterminé, προ-ωρισμένος, n, ov. Jour prefix, ή προ-ωρισμένη σα ή βητή ήμέρα, ας.

PRÉJUDICE, s. m. dommage, ζημία, ας (ή): βλάδη, ης (ή). Causer du préjudice à quelqu'un, πνά ζημιόω, ω, fut. ωσω, ou βλάπτω, fut. βλάψω. Ne causer de préjudice à personne, cubir cubira ζημιώω, ω. Recevoir du préjudice, ζημιότμαι, εύμαι, fut. ωθήσομαι. Au préjudice de, ἐπὶ ζημία ου μετὰ ζημίας, ιπὶ βλάθη ου μετά βλάθης, gén.

PREJUDICIABLE, adj. βλαδιρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ἐπιδλαδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

PRÉJUDICIEL, ELLE, adj. παραγραφικός, ' ή, όν. Moyen préjudiciel, παραγραφή, ης (ή). Plaidoierie sur les moyens préjudiciels, ayèv παραγραφικός, οῦ (δ).

PRÉJUDICIER, v. n. porter dommage, faire tert, ζημιόω, ω, fut. ώσω, acc. : βλάπτω, fut. βλάψω, acc. : λυμαίνομαι, fut. ανούμαι,

de preserence, μάλλεν. De preserence à un préjudicier à nos intérêts, των ήμετέρων άσφα-

PRÉJUGÉ, s. m. opinion adoptée sans examen, προληψις, εως (ή). Les préjugés du paganisme, ai ix του έθνους προλήψεις. Croire quelque chose par préjugé, τὶ προ-λαμδάνω. fut. λήψομαι. Avoir des préjugés contre quelqu'an, τινός προκατα-γινώσκω, fut. γνώσομαι. Être imbu d'un préjugé désavorable, tì mocκατ-έγνωκα (parf. de προκατα-γινώσκω).

PREJUGER, v. a. porter un premier jugement, προ-δικάζω, ful. άσω, acc. | Prévoir. τεκμαίρομαι, fut. αρούμαι, acc. || Se persuader d'avance, προ-λαμδάνω, ful. λήψομαι, acc. 🛚 Concevoir des préventions, προκατα-γινώσκω. ful. Yvώσομαι.

SE PRELASSER, v. r. πομπεύω, fut. εύσω: άδρα βαίνω, fut. βήσομαι.

PRELAT, s. m. lepápyng, ou (¿). PRELATURE, s. f. ispapria, as (%).

PRELE, s. m. plante, ἐππουρις, ιδος (ή). PRELEVER, v. a. bo-apional ou britamienai, comai, ful. amioonai, acc. — sur quelque chose, τινός,

PRELIMINAIRE, ady. mpo-ryounevoc. n. ov (parlic. de προ-ηγίομαι, οῦμαι, ful. ήσο- 🕈 μαι). Connaissances préliminaires, τὰ προ-ηγούμενα, ων. Explications préliminaires, τὰ προλεγόμενα σε προ-λελεγμένα σε προ-ειρημένα, ων (partic. passifs de προ-λίγω, fut. λέξω ου ερῶ). Discours poéliminaire, προλογος, ου (δ). || Subst. Servir de préliminaire à, mpo-nyiquat, ouuxt, fut. nochat, gen. Les préliminaires d'une chose, τὰ προ-νιγούμενα, ων. Préliminaires de paix, τὰ προ-ωμελογημένα, ων (partic. parf. passif de προ-ομολογέω, ω, fut. ήσω).

PRELIMINAIREMENT, adv. προηγουμένως PRELUDB, s. m. προσίμιον, ου (τὸ) : ἀνο. δολή, \tilde{n}_{5} (\tilde{n}_{7}): προαναδολή, \tilde{n}_{5} (\tilde{n}_{7}). Prélude sus la flute, προαύλιον, ου (τό). — sur la lyre ου sur la guitare, προανάχρουσις, εως (ή): προκιθάρισμα, ατος (τὸ).

PRELUDER, v. n. jouer un prélude, moouμιάζω, fut. άσω. Préluder à un chant, τλν φδην άνα-βάλλομαι ου προανα-βάλλομαι, fut. δαλούμαι. Préluder sur la flûte, προ-αυλίω, ω, fut. ήσω. — sur la lyre, sur la guitare, προacc. : κακόω, ω, fut. ώσω, acc. || Préjudi- | κιθαρίζω, fut. ίσω : προανα-κρούομαι, fut. κρούcier aux droits de quelqu'un, τινός δικαίων συμαι. || Se préparer à, που-ασκίω, ω, fut. ήσω.

luder au combat, exposodizonat, fut. ischat.

PRÉMATURE, έπ, adj. πρόωρος, ος, ον: άωρος, ος, ον : πρώτος, ος οκ α, ον (comp. πρωϊαίτερος, sup. αίτατος). Mourir d'une mort prématurée, αωρος του βίου έχ-πίπτω, fut πεσεύμαι, Babr. Enlevé par une mort prématurée, πρόμοιρος, ος, ον : προμοίρω θανάτο φθειρόμενος, η, ον (partic. passif de φθείρω, fut. ofepa), Suid.

PREMATUREMENT, adv. πρό καιροῦ : πρό TOU XXIPSU.

PRÉMATURITÉ, s. f. speciótes, neos (n). PREMEDITATION, s. f. προμελέτησις, εως (i). Avec préméditation, προμεμελετημένως : ix προνοίας: έχ προδουλής: έχ παρασκευής: έξεπίτηδες. Sans préméditation, ἀπροδουλεύτως.

PREMEDITER, v. a. προ-μελετάω, ω, fut. ήσω, acc.: προ-δευλεύομαι, fut. εύσομαι, acc. : προ-νοέομαι, ούμαι, fut. παομαι, acc. De dessein prémédité, in προδουλής : in προνοίας : έξεπίτηδες.

PRÉMICES, s. f. pl. anapyai, av (ai). Offrir à Dieu les prémices des fruits, ra Oca των καρπών άπ-άρχομαι, fut. άρξομαι.

PREMIER, adj. qui est avant les autres, πρώτος, η, ον. Premier rang, τὰ πρώτα, ων : πρωτεία, ων (τά). Tenir le premier rang, τά πρώτα φέρομαι, ful. οίσομαι: τὰ πρωτεία έχω, fut. έξω : πρωτεύω, fut. εύσω. Li est le premier des Grecs par sa sagesse, tou Έλλήνων τῆ σοφία πρωτεύει. Sois le premier parmi les Athéniens, ίσθι τὰ πρώτα τών 'Δθηvaίων (ίσθι, imper. d'siμί, fut. locμαι), Luc. Être le premier à dire, πρώτος λέγω, fut. λέξω ou έρω : λέγων άρχω, fut. άρξω. Pour la première fois, τὸ πρώτον : τὰ πρώτα : τὴν πρώτην. Le premier-né, δ πρωτόγονος, ου. Le premier venu, δ τυχών, οντος (partic. de τυγχάνω, ful. τεύξομαι). | Antérieur, précédent, πρότερος, α, ov. De la première manière, τὸν πρότερον τρόπον : προτέρως. Le premier des deux, ὁ πρότερος. Le premier, le second, είς μέν, έτερος δέ : δ μέν, δ δέ.

PREMIÈREMENT, adv. πρώτον.

PREMISSES, s. f. pl. προτάσεις, εων (ai). PREMUNIE, v. a. προ-ασφαλίζω, fut. ίσω, acc. On tournera mieux par inviter à se tenir

acc. : προ-μιλετάω, ω, ful. ήσω, acc. Pre- de la chose. || Se prémunir contre, προ-φλάσσομαι, Ιπι. όξομαι, αςс.

> PRENABLE, adj. άλωτός, ή, όν. Prenable par l'intérêt, χρήμασιν άλωτός, ή, όν.

> PRENDRE, v. a. saisir, λαμδάνω, fut. λήψ:μαι, acc. : αίρίω, ω, ful. αίρήσω, acc. - par la main, par les cheveux, τῆς χειρός. τῶν τριχῶν. - avec la main, τῆ χειρί. Prendre quelqu'un par sa robe, τῆς χλαμύδος τινά ἐπλαμδάνομαι, fut. λήψομαι. Prendre sur le fait iπ' αὐτοφώρω λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Être pris sur le fait, έπ' αὐτοφώρω άλίσκομαι, ful. άλώσομαι. Prendre pour allié, σύμμαγόν πνα ποιέομαι, ούμαι, ful. ήσομαι, ου αίρεομαι, ούμαι, fut. αίρήσομαι. || Prendre au mot, prendre à partie, etc. voyez Mot, Partiz, etc.

> PRENDRE, ôter, enlever, bo-aspicuas ou mapαιρίομαι, ου άφ-αιρίομαι, ούμαι, fut. αιρήσομαι, acc. - quelque chose à quelqu'un, τί τινες. Le milan prend au corbeau tout ce qu'il a, boαιρείται του χόραχος ό έκτίνος δ,τι αν έχη, Aristt. Rendre ce qu'on a pris, τὰ ἀφ-αιρεθέντα σα τά έφ-ηρημίνα έπο-δίδωμι, fut. άπο-δώσω.

> PRENDRE, s'emparer de, se rendre maître de, alpiω, ω, fut. alpήσω, acc. Être pris, άλίσκομαι, fut. άλώσομαι. La ville fut prise, έαλω ή πολις. Se laisser prendre par l'intérêt, ὑπὸ τών χρημάτων άλίσκομαι, fut. άλωστμαι. Qu'on ne peut prendre par l'argent, ὑπὸ χραμάτων άναλωτος, ος, ον.

> PRENDRE, porter à sa bouche, manger, mosφέρομαι, fut. προσ-είσεμαι, acc. Faire prendre quelque chose à quelqu'un, πί πνι προσ-φέρω, ful. προσ-οίσω : τινά τι σιτίζω, ful. ίσω, Χόπ. Qui n'a rien pris, qui est à jeun, vnenc, εως ου ιδος (ό, ή): άσιτος, ος, εν. Ne rien prendre, ἀσιτίω, ω, fut. ήσω. Sans rien prendre, ἀσιτί. | Prendre du sommeil et de la nourriture, unvoy to xai oftor alpiquat, comut, fut. aipriocuai.

PRENDRE une maladie, en être atteint, ro νέσω άλίσκομαι, fut. άλώσομαι. Il a pris la fièvre, πυρετώ έάλω. | Prendre de l'orgueil, έπ-αίρομαι, fut. αρθήσομαι: τυφόομαι σε όγκόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι : όγκον αίρω, fut. άρω. || Prendre un air, σχήμα προσ-ποιόφιαι, ευμαι, fut. ήσεμαι. Prendre l'air d'un autre, πρός τινα σχηματίζομαι, sut. ισθήσομαι. | Prenen garde, εὐλαθεῖσθαι παρ-αινίω, ω, fut. αι- dre de la peine, πονίω, ω, fut. ήσω : σπιύδω. τέσω, avec le dat. de la personne et l'acc. [fut. σπιύσομαι : σπιυδάζω, fut. σπιυδάσομαι.— pour quelque chose, sis ti ou misi ti. Prendre la peine de faire quelque chose, muiv τι τὸκ ἀκνίω, ω, fut. ήσω. Prendre une peine inutile, ματαιοπονίω, ω, fut. ήσω. | Prendre bien son temps, τῷ καιρῷ οκ τῆ εὐκαρία χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. Prendre mal son temps, άκαιρα πράσσω, fut. πράξω : άκαιρίω, u, ful. row.

PRENDRE SUR soi, se charger de, aspopar, fut. ἀρεύμαι, acc. : ἀνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. ε άνα-δέχομαι ου ύπο-δέχομαι, fut. δίζιμαι, acc. Il prit tout sur lui, πάντα έφ έαυτὸν ἀν-εδέξατο. Il prit sur lui de le faire périr, τὸν αὐτοῦ φόνον ὑπ-εδέξατο.

PRENDRE, interpréter, ὑπο-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. A le bien prendre, εί τις καλώς ύπο-λάθοι. | Pour qui me prenez-vous? τίνα με είναι νομίζεις (νομίζω, fut. ίσω); | Prenez que la chose soit ainsi, ούτως έχειν τὸ πράγμα τίθου (τίθεμαι, fut. δήσομαι).

PRENDRE, v. n. se diriger, στρίφομαι, fut. στραφήσομαι, ou quelquefois στρέφω, ful. στοέψω. Prendre à gauche, έπ' άριστεράν στρέφω, fut. στρέψω. | Réussir, prospérer, έπι-κρατέω, ω, fut. ήσω. Commencer à prendre, φύομαι, fut. φύσομαι : έπι-δίδωμι, fut. έπι-δώσω. | 5'6paissir, se coaguler, πήγωμαι, fut. παγήσεμαι. La rivière est prise, πίπηγεν δ ποταμός. Pris, ise, en ce sens, πεπηγώς, υία, ός.

SE PRENDRE, v. r. s'enchevêtrer, iu-michouat. fut. πλακήσομαι. Se prendre dans des filets, είς παγίδας έμ-πίπτω, fut. πεσεύμαι.

s'y PRENDRE, se mettre à l'ouvrage, toù έργου άπτομαι, fut. άψομαι : τῷ έργο ἐπιχειρίω, ω, fut. ήσω. S'y prendre très-adroitement, χάλλιστα τῷ πράγματι ἐπεχειρέω, ω. Ne savoir comment s'y prendre, πώς τῷ πράγματι χρήσωμαι άπορέω, ω, fut. ήσω (χράομαι, ώμαι, sut. χρήσομαι).

s'en Prendre A, airiáquat, suat, fut. ácoμαι, acc. S'en prendre à la lyre si l'on joue mal, την λύραν του κακώς κιθαρίζειν αίτιωμαι. Il faut s'en prendre à lui de tout ce qui s'est fait, ούτος αίτιατέος των γενομένων (sousent. iorí), Synés.

PRENEUR, s. m. δ λαμδάνων, εντος (partic. de λαμδάνω, fut. λήψομαι). Preneur de villes, πολιορκητής, εῦ (δ). Preneur d'oiseaux, δρνιθεθήρας, ου (δ).

PRENOM, s. m. προωνύμιον, ου (τό).

PRENOTION, s. f. πρόγνωσις, εως (ή).

749

PREOCCUPATION, s. f. prévention, mpoκατάληψις, εως (ή): προληψις, εως (ή). Elfe libre de toute préoccupation, codiv mpc-lauδάνω, fut. λήψομαι, Dém. : οὐδὲν προκατ− ίγνωκα, parf. de προκατα-γινώσκω, ful. γνώσεμαι, Dém. Juger sans préoccupation, cύδιν προ-λαμεάνων χρίνω, fut. χρινώ, Dém.

PRÉOCCUPER, v. a. - l'esprit de quelqu'un, νουν τινός προκατα-λαμθάνω, fut. λήψομαι. | Se préoccuper d'une chose, la préjuger, προ-λαμεάνω, fut. λήψομαι, acc. Être préoccupé de son mérite, έμαυτω άρέσκω, fut. apiσω. || Ètre préoccupé, penser à autre chose. άλλο φρενίω, ω, ful. ήσω.

PRÉOPINER, v. n. προ-λέγω, fut. λίξω ου ερώ. Le préopinant, ὁ προ-ειρηχώς, ότος.

PRÉPARATIF, s. m. mapagreun, n. (n). Faire des préparatifs de guerre, τὰ πρὸς τὸν πολεμον παρα-σκευάζω, fut. άσω. Faire de grands préparatifs, πολλήν παρασχευήν ποιέςμαι. ούμαι, fut. ποςμαι. Sans préparatifs, άπαρασκεύως.

PRÉPARATION, s. f. action de confectionner, d'apprêter, mapageseun, ns (n): xatepγασία, ας (ή). | Travail que l'on fait arant de parler en public, προμελέτησις, εως (ή). Sans preparation, autrogyedius: autrogyediagri: αὐτόθεν : ἐξ ὑπογυίου : ἐκ τοῦ παραγρημα : ἐξ έπιδρομής. Parler sans préparation, αὐτόθεν ομ έχ του παραχρήμα λέγω, σει. λέξω σει έρω: αύτοσχεδιάζω, fut. άσω. Parler avec préparation, ἐσκιμμένα λέγω, fut. λέξω ou ἐρῶ, Xén. PRÉPARATOIRE, adj. παρασκευαστικός.

PRÉPARER, v. a. apprêter, παρα-σκευάζω, fut. άσω, acc. | Préparer les esprits, τὰς γνώμας παρα-σκευάζω, fut. άσω, ου προδια-τίθημι, fut. προδια-θήσω. || Préparer un discours, λόγον προμελετάω, ω, fut. ήσω. Voyez ci-dessous se PREPARER.

se Preparer, v. r. παρα-σκευάζομαι, fut. άσομαι. - au combat, είς μάχην. - à tout souffrir, πάντα πάσχειν. Il se préparait à faire une expédition, ἐπίπλουν παρ-εσκευάζετο. Je me prépare à devenir meilleur, έμαυτὸν παρασκευάζω δπως έσομαι βελτίων (έσομαι, fut. α είμί). Ριέματές, ές, παρ-εσχευασμένος ου προπαρ-εσχευαoperoc, n, or : ércipoc, ec ou n, or. - à quelque chose, πρός π. — à tout événement, πρὸς

έτιουν. Qui n'est pas préparé, ἀπαρασκευυς, ες, ον. Sans être préparé, ἀπαρασκεύως. || Se préparer, méditer ce qu'on doit dire, προμελετάω, ω, fut. ήσω: εκίπτομαι, fut. σκίψομαι. Discours préparé, λέγος προ-μεμελετημένος ου ἐσκεμμένος, ου (ό). Orateur préparé, βήτωρ ἐσκεμμένος, ου (ό). Lors même que vous arrivez bien préparé, feignez de parler d'abondance, κάν ἐσκεμμένος ήκης, αὐτόθεν λίγειν τροσ-ποιοῦ (ήκω, fut. ήξω: λίγω, fut. λίξω ου ὑῶ: προσ-ποιέσμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι).

PRÉPONDERANCE, s. f. επικράτησις, εως (i): ὑπεροχή, $\tilde{\eta}_{i}$ (i).

PRÉPONDÉRANT, ANTE, adj. Être prépondérant, ἐπι-κρατίω, ω, fut. πσω. La partie prépondérante, τὸ ἐπι-κρατών μέρος, ως.

PRÉPOSER, v. a. ἐφ-ίστημι, fut. ἐπι-στέσω, acc. — à quelque chose, τινί ου ἐπί τινος. — à la garde des portes, τῆ τῶν πυλῶν φυλακῆ. Les préposés aux travaux publics, etc. ci ἐπὶ τῶν δημοσίων ἐργων (sous-ent. ἐφ-εστῶτες ου καθ-εστῶτες, partic. parf. d'ἐφ-ίσταμαι ου de καθ-ίσταμαι).

PREPOSITION, s. f. πρόθεσες, εως (ή).
PREPUCE, s. m. πέσθη, ης (ή): ἀκροπόσθιον, ου (τὸ).

PRÉROGATIVE, s. f. privilége, προνομία, α; (ή). || Les prérogatives, les droits, τὰ δίκαια, ων.

PRÉS, ασυ. ἐγγύς (comp. ἔγγυτέρω, sup. ἔγγύτατα): ἀγχοῦ (comp. ἀγχότερον ου ἀγχοτέρω ου ἄσσον, sup. ἀγχοτάτω ου ἄγχιστα), gén. : πλισίον (comp. πλισιαίτερον, sup. πλισιαίτατα), gén. ου dat. Près de la ville, ἐγγὺς τῆς πόλως. Assez près de la mer. οὐχ ἀπὸ τῆς θαλάσσης. || Être près de mourir, ἐγγύς εἰμι τοῦ ἐνήσκειν. Il fut près de nous renverser, ἐγγὺς κλθε τοῦ σφῆλαι ἡμᾶς (ἔρχομαι, fut. ἰλεύσομαι: σφάλλω, fut. σφαλῶ): ἐλίγου ἰδίποε σφῆλαι ἡμᾶς, ου δλίγου δεῖν ἡμᾶς ἔσφηλε (δίω, fut. δεήσω). Dépenser près de quarante talents, ἐγγὺς τεσσαράκοντα τάλαντα δαπανάω, ῶ, fut. παω, Χέη. Αγαnt près de trente ans, ἔτη γεγονώς ἐγγὺς τριακόσια (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Thuc.

DR Près, ἰγγύθιν: ἰκ τοῦ πλισίον. Combattre de près, συσταθόν σει ἰκ χειρὸς μάχεμαι, fut. μαχέσομαι. Suivre quelqu'un de près, ἴχνι, τινὸς διώκω, fut. διώξομαι: κατ' ἴχνος τινὶ ἔπομαι, fut. ἴψομαι. || Υ regarder de près, ἀκριδολογίομαι, σῦμαι, fut. ήσομαι.

Α cela Près, χωρις τεύτων: χωρίς εἰ μπ τόδε. Α cela près qu'ils sont bien plus grands, χωρίς π΄ δτι πολλώ μείζονες, Hérodt. Le pays n'a rien de remarquable aux fleuves près, δαυμάσια π΄ χώρα σύχ έχει χωρίς π΄ δτι ποταμεύς (έχω, fut. εξω), Hérodt. || Α beaucoup près, πολλοῦ δείν: πολύ γε καὶ δεί, "Dém. Les choses ne sont pas ou ne vont pas ainsi à beaucoup près, έχει σύχ σύτω ταῦτα, σὐδ' ἐγγύς (έχω, fut. εξω), Dém. || Α peu près, σχεδόν : ἐγγύς: ὀλίγου δείν. Αγαπι à peu près quatante ans, σχεδόν ου ἐγγύς επι τεσσαράκοντα, ου περὶ τὰ τεσσαράκοντα έτπ, ου εἰς τεσσαράκοντα έτπ γεγονώς, υῖα, ός (partic. parf. de γίνομαι, fut. γενήσομαι).

PRÉSAGE, s. m. augure dans le sens propre, οἰώνισμα, ατος (τὸ): εἰωνός, εῦ (ὁ): κληδών, όνος (ἡ). Heureux présage, τὸ διξιὸν εἰώνισμα, ατος. Mauvais présage, ὁ κακὸς εἰωνός, εῦ. D'heureux présage, αἴσιος, ος, ον. De mauvais présage, ἀπαίσιος, ος, εν. || Au fig. indice précurseur, τεκμήριον, ευ (τὸ): σύμδολον, ευ (τὸ): συμεῖον, ευ (τὸ). Regarder comme un présage de salut, σύμδολον τῆς σωτηρίας ποιίουαι, εῦμαι, fut. ήσομαι, αcc. Dém.

PRÉSAGER, v. a. indiquer, προ-στιμαίνω, fut. ανώ, acc. || Pressentir, τεκμαιρομαι, fut. αρούμαι, acc.: προ-νοίω, ω, fut. τίσω, acc.

PRESBYTE, s. m. τας δύεις πρεσδυτικός.

PRESBYTÈRE, s. m. πρεσδυτέριον, ου (τό).
PRESCIENCE, s. f. πρόγνωσις, εως (π).
PRESCRIPTIBLE, adj. παραγράψιμος, ος, ον.
PRESCRIPTION, s. f. παραγραφή, πς (π).
Invoquer la prescription, παραγράφομαι, fut.
γράψομαι (sour-ent. την δίκην).

PRESCRIRE, v. a. annuler par la prescription, τῷ χρόνφ ἀκυρόω, ω, fut. ώσω, ομ ἀθετίω, ω, fut. ήσω, acc. || Fixer, désigner, ἐρίζω, fut. ίσω, acc. : τάσσω, fut. τάζω, acc. Αυ jour prescrit, τῆ ώρισμένη ου τῷ τακτῆ ἡμίρα. Se prescrire à soi-même, ἐρίζομαι, fut. ίσομαι, acc. Fidèle aux lois qu'il s'est prescrites, εἰς αὐτὸς ὡρίσατο δικαίοις ἰμ-μίνων (ἡμ. μένω, fut. μένω), Dêm. || Ordonner, commander, προσ-τάσσω ου ἰπι-τάσσω, fut. τάζω, acc. — à quelqu'un de faire quelque chose, τινὶ ποιείν τι. Faire ce qui est prescrit, τὸ προσ-τεταγμένον ου τὸ τεταγμένον ποιέω, ω, fut. ήσω.

PRESEANCE, s. f. προεδρία, ες (ή). Dis- fut. ήσομαι, acc. Donné en présent, δωρητός, προ-εδρεύω, fut. εύσω. - sur quelqu'un, τινός.

PRESENCE, s. f. παρουσία, ας (ή). En présence de, ivartico, gén. : ivámico, gén. : artixpú, gén. Parler en présence de tout le monde, έναντίου πάντων λέγω, fut. λίξω. Être en présence de quelqu'un, evavrier tivòs estrica (parf. de ioramat, ful. orrisomat. N'oser parattre en présence de quelqu'un, rivà δυσωπίομαι, ουμαι, fut. ποσμαι. En présence des juges, sic robe dixxorae. | Mettre deux armées en présence, άντιπαρα-τάσσω, fut. τάξω, acc. Les armées étaient en présence, it ivavτίας ήσαν ci στρατοί (είμί, fut. εσομαι). || Présence d'esprit, pour l'action, pour le danger, παράστημα, ατος (τὸ). Avoir de la présence d'esprit, παράστημα έχω, fut. έξω. || Présence d'esprit, pour trouver un mot spirituel, à miνοια, ας (ή). Qui a de la présence d'esprit, άγγίνους, ους, ουν. Avec présence d'esprit, dγχινῶς.

PRESENT, ente, adj. map-wv, odoa, ov (partic. de πάρ-ειμι). Etre présent, πάρ-ειμι, fut. έσυμαι, dat. Faits auxquels je n'étais pas présent, πράγματα οίς οὐ παρ-ñy, Isocr. Le moment présent, ὁ παρ-ών καιρός, οῦ : τὸ παρ-όν, όντος. L'état présent des affaires, τὰ σαρ-όντα πράγματα, ων : τὰ παρ-όντα, ων. || Esprit présent, voyez Présence d'esprit. | Mémoire présente, ή άκριδής μνήμη, ης. Avoir présente la mémoire d'un fait, ἀχριδή τινος μνήμην izu, fat. ifu.

LE PRÉSENT, s. m. le temps présent, to mag-ou, έντος. Pour le présent, έν τῷ παρ-όντι : τονῦν ou ravov : après une négation, to vov sivat, τό γε νῦν είναι. | A présent, νῦν. Jusqu'à présent, μέχρι τοῦ νῦν : μέχρι τοῦδε. || Le présent des verbes, en termes de grammaire, à iv-corws. ῶτος (sous-ent. χρόνος).

PRÉSENT, s. m. don, δωρον, ου (τό): δωρεά, ας (ή). Faire un présent, δωρον δίδωμι, fut. δώσω. Faire de grands présents, μεγάλας δωρεάς δωρέφιαι, ούμαι, fut. ήσομαι. à quelqu'un, tivi. En présent, en pur présent, δωρεάν. Envoyer à quelqu'un cent talents en présent, έχατὸν τάλαντα δωρεάν τινι πίμπω, fut. πίμψω, Plut. Donner en présent, | φυλακτικός, ή, όν, Diosc. δωριάν δίδωμι, fut. δώσω, acc. : δωρίομαι, ούμαι,

puter la préséance, περί τῆς προεδρίας άμφισ- ή, όν. Recevoir en présent, δωρεάν λαμδάνω, Cr.τίω, ω, fut. ήσω, dat. Avoir la préséance, fut. λήψομαι, acc. : δωρίσμαι, συμαι, fut. ηθήσομαι, acc. Corrompre par des présents, δωροχοπίω, ω, fut. ήσω, acc. Ouvrir la main aux présents, δώρα δίχομαι, fut. δίξομαι: δωροδοχέομαι, εύμαι, fut. κθήσομαι. Qui ne se laisse point corrompre par les présents, & & wροδόκητος, ος, ον.

> PRESENTABLE, adj. εὐπρόσδεκτος, ος, ον. PRÉSENTATION, s. f. offrande, προσφορά. žς (ή). || Introduction, εἴσοδος, ευ (ή).

> PRÉSENTEMENT, adv. ἐν τῷ παρ-όντι : νῦν, τενύν ομ τανύν : νυνί γε.

> PRESENTER, v. a. offrir, προσ-φέρω, fut. προσ-οίσω, acc. : παρ-έχω, fut. έξω, acc. -quelque chose à quelqu'un, rí rivi. Présenter l'apparence d'un combat naval, ναυμαχίας όψιν παρ-ίχω, fut. έξω. Présenter d'assez bonnes raisons, λόγους εὐπρεπείς παρ-έχομαι, fut. έξομαι. || Présenter la pique en avant, τὸ δόρυ προ-τείνω, fut. τενω. || Présenter la bataille, μάγης έξουσίαν δίδωμι, fut. δώσω. - aux ennemis, τοίς πολεμίοις. || Présenter quelqu'un, l'introduire devant un supérieur, tivá tivi masίστημι, ful. παρα-στήσω.

> se Presenter, v. r. παρ-ίσταμαι, fut. παραστήσομαι : παρα-γίνομαι, fut. γενήσομαι. — dans un lieu, είς τόπον. - à quelqu'un, τινί. Se présenter aux yeux de quelqu'un, είς δφθαλμούς τινος Τρχομαι, σει. έλεύσομαι. Se presenter à l'assemblée, eig thy exximplay manέρχομαι. Se présenter en justice, είς τους δικαστάς παρ-έρχομαι. Se présenter au jour de l'assignation, είς την χυρίαν ἀπ-αντάω, ω, fut. avriscuai. | Se présenter à l'esprit de quelqu'un, είς νοῦν έρχομαι, fut. έλεύσομαι, avec le dat. de la personne : ἐπ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι, dat.: παρ-ίσταμαι, fut. παρα-στήσεμαι, dat. Dire tout ce qui se présente à l'esprit, παν ό,τι αν έπ-ελθη ου παν το έπ-ελθον λέγω: έκ παρ-ισταμένου λέγω, fut. λέξω ou έρω. Sil'occasion se présente, ἐὰν ὁ καιρὸς ἐν-δῷ (ἐνδίδωμι, fut. iv-δώσω).

> PRÉSERVATIF, IVE, adj. φυλακτήριος, ος ου α, ον : προφυλακτικός, ή, όν. | s. m. το φυλαχτήριον, ου. Qui sert da préservatif contre les piqures empoisonnées, των ισδολων προ-

PRESERVER, ν. α. φυλάσσω, ful. άξω

acc. — du mal, ἀπὸ τοῦ κακοῦ. Préserver d'un επτίγοντα χρῆσθαι (κομίζω, ful. iσω: ίχω, ful. danger, ἐκ κινδύνου δια-σοίζω, ful. σώσω, ίξω: χράσμαι, ωμαι, ful. χρήσομαι). Luc. [] acc. Que Dieu nous en préserve, tournez, que cela n'arrive pas, μὴ γένοιτο τοῦτο, ou simplement μὴ γένοιτο (γίνομαι, ful. γενήσομαι). pressant, καιρὸς ὀξύς, ἐος (ὁ), Hippocr.: ἀκμὰ

PRESIDENCE, s. f. προεδρία, ας (ή).
PRESIDENT, s. m. προεδρος, ου (δ). Fau-

teuil du président, προεδριον, ου (τό).

PRESIDER, v. a. et n. être président, προδρεύω, fut. εύσω, gén. | Avoir soin de, προσταμαι, fut. προ-στήσεμαι, gén. Ayant préidé aux plus grandes affaires de son temps, μγίστων πραγμάτων των κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων προ-στάς (partic. aor. 2 de προ-δταμαι), Dém.

PRÉSOMPTIF, ινε, adj. Héritier présomptif, ὁ μέλλων κληρονόμος εσσατε (μέλλων, partic. de μέλλω, fut. μελλήσω : έσομαι, fut. d'είμε). Il était héritier présomptif du trône, την άρχην εμελλε δια-δέχεσθαι (μελλω, fut. μελλήσω : δια-δέχομαι, fut. δέξομαι).

PRESOMPTION, s. f. conjecture, πρεληψις, εως (ή). Juger par présomption, προ-λαμεάνω, fut. λήψομαι : προ-λαθών χρίνω, fut. χρινώ. Avoir des présomptions contre quelqu'un, τινός προκατα-ηινώσχω, fut. γνώσομαι. || Opinion trop avantageuse de soi-même, είνμα, ατος (τό): φρέννημα, ατος (τό). Il a de la présomption, tournez, il a bonne opinion de lui, μίγα ἐφ' έαυτῷ φρονεῖ ου simplement μίγα φρονεῖ (φρονέω, ῶ, fut. κίσω): είεταί τις είναι (είναι, infin. d'είμί, fut. έσομαι: είομαι, fut. είναι, μαι. Ανοίτ trop de présomption, μεῖζον τοῦ δίοντος ἐπ' ἰμαυτῷ φρονέω, ῶ, fut. κίσω.

PRESOMPTUEUSEMENT, adv. αὐθαδώς.
PRESOMPTUEUX, ευσε, adj. αὐθάδης, ης, ες. Homme présomptueux, εἰηματίας ομ φρωνηματίας, ου (δ).

PRESQUE, adv. μιχροῦ δεῖν: μιχροῦ: μόνον οὐ et d'un seul mot μονονού, μονονούχ: devant une voyelle, μονονούχ: devant une aspirée, μονονούχ. On tourne aussi par à peu près, environ, σχιδόν, έγγύς, ὡς. Voyez Pats.

PRESQU'ILE, s. f. χεβρόνησες, ου (ή). Ville située dans une presqu'ile, ή χεβρονήσες πολις, εως.

PRESSANT, ante, adj. κατ-επείγων, συσα, co (partic. de κατ-επείγω, fut. είξω). Affaire pressante, τὸ κατ-έπειγον, οντος. Si l'affaire est pressante, πν κατ-επείγη, Isocr. Je vous apporte un talent pour les besoins pressants, τέλαντόν τοι κομίζω όπως έχοις πρὸς τὰ κατ
ω, fut. ήσω.

επίγοντα χράσθαι (κομίζω, ful. isω: έχω, ful. ξω: χράσμαι, ωμαι, ful. χρήσομαι). Luc. []
Danger pressant, ὁ ἐπι-κιίμενος κίνδυνος, ων
(partic. d'ἐπί-κιιμαι, ful. κιίστμαι). Moment
pressant, καιρὸς ὀξύς, ἐος (ὁ), Hippocr.: ἀκμὴ
τοῦ καιροῦ, ou simplement ἀκμή, ῆς (ἡ). []
Homme pressant, ἀνὴρ ἐνστατικὸς, οῦ (ὁ). D'une
manière pressante, ἐνστατικὸς: λιπαρῶς. Instance
pressante, προσλιπάρησις, εως (ἡ). Insister d'une
manière pressante, ἐν-ίδταμαι, ful. ἐν-στήσομαι:
ἔγ-κιιμαι, ful. κιίσομαι: προσ-λιπαρίω, ῶ, ful.
ήσω. — auprès de quelqu'un, τινί. Demander
d'une manière pressante, ἐπ-αιτίω ου προσαιτίω, ῶ, ful. ἡσω, αcc.

PRESSE, s. f. foule, δχλος, ου (δ). || Machine à presser, ἶπος, ου (δ, ἡ). || Imprimerie, τυπογραφία, ας (ἡ). || Ardeur, empressement, απουδή, ῆς (ἡ).

PRESSEMENT, s. m. pression, πίστις, εως (ή).
PRESSENTIMENT, s. m. προαίσθησις, εως (ή). Avoir le pressentiment de, προ-αισθάνομαι, fut. αισθήσομαι, acc. ou gén. Avoir un triste pressentiment, διινόν τι προ-αισθάνομαι.

PRESSENTIR, v. a. προ-αισθάνομαι, fut. αισθήσομαι, gén. ou acc. Pressentant l'arrivée de l'armée, τοῦ στρατοῦ προ-αισθόμενος. Pressentir un dessein, τὸ βούλημα ὑπο-νοίω, ῶ, fut. ήσω. De peur que son dessein, une fois pressenti, ne fût manqué, ὅπως τὸ πρασσόφενον μὰ προ-γνωσδέν ἀνα-τραπῷ (προ-γνώσκω, fut. γνώσομαι: ἀνα-τρίπομαι, fut. τραπήσομαι), Hérodn. || Pressentir quelqu'un, le sonder, τινὸς ἀπο-πιράομαι, ῷμαι, fut. ἀσομαι.

PRESSER, v. a. serrer, πίζω, ful. έσω, acc. Presser fortement, κατα-πέζω, ful. έσω, acc. Presser l'un contre l'autre, συμ-πίζω, ful. έσω, acc. Presser de manière à écraser, θλίδω ου κατα-θλίδω ου συν-θλίδω, ful. θλίψω, acc. Faire sortir ou faire jaillir en pressant, iκ-πέζω, ful. έσω, acc.: iκ-θλίδω, ful. θλίψω, acc.

Presser, pousser vivement, πιζω, fut. έσω, ncc.: έγ-κειμαι, fut. κείστμαι, dat. Les Arcadiens étaient pressés d'un côté par les Lacédémoniens, de l'autre par les Achéens, επιζοντο cl Άρκαδες ένδεν μέν ὑπὸ Λακιδαιμονών, ένδεν δὲ ὑπὸ ᾿Αχαιῶν, Χέπ. || Pressé par la famine, τῷ λιμῷ πιζομενος, η, εν. || Presser quelqu'un par des prières, τινὶ προσ-λιπαρίω, ω, fut. ήσω.

PRESSER, hater, incipes ou xar-encipe, fut. επείξω, acc. : έπι-σπεύδω ου κατα-σπεύδω, fut. σπεύσω, acc. : ταχύνω ου έπι-ταχύνω, fut. υνώ, acc. Il pressait encore plus la marche, τὴν όδοιπορίαν έτι μάλλον ήπειγε (έπείγω, fut. έπείξω) : την έδον έν-έτεινε (έν-τείνω, fut. τενώ). Se Dresser de faire une chose, πρός τι ἐπείγομαι, fut. ἐπείξομαι: πρός τι ου ἐπί τι σπεύδω, fut. σπεύσω, ou σπουδάζω, fut. άσω. Ces verbes se construisent aussi avec l'infinitif, παιείν τι ἐπείγαμαι ου σπεύδω ου σπουδάζω. Rarement avec le participe. Si vous ne vous pressez pas de livrer le combat, hy mi imuγθής ναυμαγίαν ποιούμενος (ποιέομαι, ούμαι, fut. nochai), Hérodi.

PRESSER, v. n. être urgent, κατ-επείγω, fut. είξω. Ce qui presse le plus, τὰ μάλιστα κατ-επείγοντα ων. Les circonstances pressent, κατ-επείγει τὰ τῆς περιστάσεως : αύτη έστιν ή άχμη του χαιρού : άχμάζει τὰ πράγματα (άχμάζω, fut. άσω): τὰ πράγματα ἐν αὐτῷ τῷ ἀκμῷ καθέστηχε (χαθ-ίσταμαι, ful. κατα-στήσομαι).

PRESSION, s. f. πίεσις, εως (ή). Soumettre à une forte pression, κατα-πιέζω, fut. έσω, acc. Faire jaillir par la pression, έχ-πιζω, fut. isw, acc.

PRESSIS, s. m. έχθλιμμα, ατος (τὸ).

PRESSOIR, s. m. lieu où l'on presse le vin, ληνός, οῦ (ό, ή). | Machine à presser, ίπος, cu (δ, ή). || Cuve du pressoir, ληνός, cũ (ό, ή). Monter sur le pressoir, ληνοδατέω, ũ, fut. ήσω.

PRESSURAGE, s. m. Vin du second pressurage, civos δευτερίας, cu (6).

PRESSURER, v. a. τραπίω, ω, fut. ήσω, acc. : πατίω, ω, ful. ήσω, acc.

PRESSUREUR, s. m. τραπητής, οῦ (δ): πατητής, οῦ (ὁ): ληνοδάτης, ου (ὁ).

PRESTANCE, s. f. σχήμα, ατος (τὸ). Belle prestance, σχήμα άξιοπρεπές, ους (τό): σεμνότης. πτος (ή). D'une belle prestance, τὸ σχήμα άξιπρεπής, ής, ές : σεμνός, ή, όν (comp. ότερος, εφ ότατις).

PRESTATION, s. f. — d'impôt, τῶν τελῶν είσφορά, ας (ή). — de serment, όρχωμοσία, as (n).

PRESTE, adj. léger, dispos, ελαφρός, ά, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). | Vite, prompt, ου τάχιστος).

PRESTEMENT, adv. ταχίως.

PRESTESSE, s. f. idapporte, ntos (i). PRESTIGES, s. m. pl. yonteumata, wy (ta): γοητεία, ας (ή). Séduire par des prestiges, γοητεύω ου κατα-γιητεύω, ful. εύσω, acc.

PRÉSUMER, v. a. conjecturer, augurer, τεχμαίρομαι, fut. αρούμαι, acc.: είχαζω, fut. άσω, acc. Autant qu'on peut le présumer, όσον έστιν εικάσαι. Motif de présumer, τεκμήριον, ου (τό). | Croire, penser, ὑπο-λαμδάνω, fut. rijemai, acc. : veničo, fut. iou, acc. : ήγέσιαι, ούμαι, fut. ήσομαι, acc.: σίομαι, fut. oinscuat, avec l'infinitif. Je présume qu'il en est ainsi, δοχεί μοι ταύτα ούτως έχειν (δοχίω, ω, fut. δόξω: έχω, fut. έξω. | Esperer, attendre, ελπίζω, fut. ίσω, acc. Je n'en présume rien de bon, οὐδιμία μοι ἐκ τεύτων ἀγαθή έλπὶς γίνεται (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

PRESUPPOSER, v. a. προϋπο-τίθεμαι, fut. προϋπο-θήσομαι, αcc.

PRESUPPOSITION, s. f. ὑπόθεσις, εως (π). PRÉSURE, s. f. πυτία, ας (ή). Faire cailler avec de la présure, πυπάζω, fut. άσω, ·acc. PRET, s. m. argent prêté, δάνειον, ω (τό) : δάνεισμα, ατος (τό) : το δεδανεισμένον άργύprov. ou (partic. parf. passif de daveico, fut. είσω). | Action de prêter à intérêt, δανεισμός, ου (6). | Action de prêter en général, χρήσις, εως (ή).

PRET, PRETE, adj. disposé à, étoupos, n. ον (comp. ότερος, sup. ότατος): παρ-εσκευασμένος. η, ον (partic. parf. passif de παρα-σκευάζω. fut. άσω). — à quelque chose, πρός τι. — à tout souffrir, δτιουν πάσχειν. Tenir prêt, έτοιμόν τι έχω, fut. έξω. Se tenir prêt, έτούμως έχω, fut. έξω. Qui n'est pas prêt, ἀπαρασκεύαστος, ος, ον : ἀπαράσκευος, ος, ον.

PRÉTENDANT, s. m. aspirant à une charge, ὁ παρ-αγγίλλων, οντος (partic. de παρaγγέλλω, fut. ελω). | Aspirant à un mariage, μνηστήρ, ήρος (ό). Les prétendants de Pénélope, οἱ τῆς Πηνελόπης μνηστήρες, ων.

PRETENDRE, v. a. alléguer, προ-τείνω, fut. τινώ, acc. | Dire, affirmer, φημί οι φάσκω, ful. φήσω, acc. : λέγω, ful. λίξω ου έρω, acc. : δι-ισχυρίζομαι, fut. ίσομαι, acc. Comme le prétendent quelques-uns, ώς φασί τινες. La prétendue sagesse, ή λεγομένη σοφία, ας (partic. ταχύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ταχύτατος passif de λέγω). Les prétendus sages, οί λεγόμενα σοφοί, ων. Je prétends vous le prouver,

PRETENDRE, avoir l'intention de, βούλομαι, fut. βουλήσομαι, acc. Je prétends l'envoyer là. έγνωκα αὐτὸν έκεῖσε πέμπειν (πέμπω, fut. πέμψω: γινώσκω, fut. γνώσομαι).

PRETENDRE, aspirer à, èq-iemai (sans fut.), gén. : άντι-ποιίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, gén. - à la gloire, της δόξης. - au premier rang, του πρωτεύειν. Prétendre l'empire sur quelqu'un, περί της άρχης τιν άμφισθητέω, ω, fut. ROW.

PRÉTE-NOM, s. m. ψευδώνυμος, ου (δ, ή). PRETENTION, s. f. allegation, mportage, sus (ή): λόγος, ου (δ). | Intention, volonté, βουλή, τζ (ή): προαίρεσις, εως (ή). | Ambition d'obtenir une chose, i mipi ti pilotipia, ac. Avoir des prétentions à l'empire, supi triv έρχην ου πρός την άρχην φιλοτιμέσμαι, ούμαι, fut. ήσομαι : της άρχης έφ-ίτμαι (sans fut.) ου άντι-ποιέομαι, ευμαι, fut. πσομαι. I Idée qu'on a de soi-même, oinua, atos (tò): φρόνημα, ατος (τὸ). Avoir de grandes prétentions, μέγα ἐπ' ἐμαυτῷ φρονίω ou simplement μέγα φρονίω, ω, fut. ήσω. | Affectation, περιεργία, ας (ή). Plein de prétention, περίεργος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

PRÉTER, v. a. pour le simple usage et sans intérêt, xixonu. fut. xonow, acc. Il le pria de lui prêter tout ce qu'il avait d'argent, exelence approau of the ein appription (eithi, fut. 600μαι : xeλεύω, fut. εύσω). || Prêter à intérêt ou d usure, daveilo, fut. sion, acc. - de l'argent, γρήματα. — à quelqu'un, τινί. | Au fig. Prêter son nom à quelqu'un, rou ovoquatos tive μετα-δίδωμι, fut. μετα-δώσω. || Prêter l'oreille, ούς παρα-δάλλω, fut. δαλώ, dat.: ou simplement προσ-έχω, fut. έξω, dat.: ἀτενίζω, fut. iou, avec sic et l'acc. Je vous prête une oreille attentive, τὰ ὧτά σοι δίδωμι, fut. δώσω. [Se prêter aux désirs de quelqu'un, τινὶ χαρίζομαι, fut. ίσομαι, ου συμπερι-φίρομαι, fut. ενεrénouse. Prêter des discours à quelqu'un, les lui supposer, λέγοντα τινά είσ-άγω, fut. άξω. Prêter du mérite à quelqu'un, δόξαν τινὶ χία, ας (ή). πιρι-άπτω, fut. άψω. || Prêter à rire, γελωτα δφλισκάνω, fut. δφλήσω. Prêter les mains, le flanc, etc. Prêter secours, etc. Voyez ces divers substantifs.

τείνομαι, fut. ταθήσυμαι Étoffe qui prêle, τὸ σημείου, ου (τὸ). C'est une preuve de nos

φημί υμίν τουτο δηλώσειν (δηλόω, ω, fut. ωσω). Χαλαρόν δφασμα, ατος. || Sujet qui prête, υπίθεσις εύπορος, ου (ή)..

> PRÉTÉRIT, s. m. temps, à παρωχημένος, ου. PRÉTÉRITION, ou Prétermenon, s. f. 22ράλειψις, εως (ή).

> PRÉTEUR, s. m. magistrat, πραίτωρ, ωρα (δ), G. M.: στρατηγός, οῦ (δ): ἔπαρχος, ου (δ). PRÉTEUR, EUSE, adj. qui prête sans interet, upharms, ou (i): ou plus souvent par le participe, χιχράς, ασα, άν, ου χρήσας, ασα, av (de κίχρημι, fut. χρήσω). || Qui prête à intérêt ou à usure, d'avecorne, co (b). | Qui prête volontiers, qui aime à prêter, & silver ου ή φιλούσα τὰ ὑπ-άρχοντα κιχράναι (φιλέω, ώ, ful. ήσω: χίχρημι, ful. χρήσω).

PRETEXTE, s. f. robe-des jeunes Romains. ή περιπόρφυρος έαθής, ήτος. Qui porte la prétexte, περιπόρφυρος, ος, ον.

PRETEXTE, s. m. cause apparente, miφασις, εως (ή): σκήψις, εως (ή): πρόσχημα, απος (τδ). Mauvais prétexte, πρόφασις άλογος, α (ή). Prétexte plausible ou spécieux, πρόφασι εύλογος, ου (ή). Donner pour prétexte, προφασίζομαι, fut. ίσομαι, αcc. : σκήπτομαι, fut. σχήψομαι, acc.: προ-δάλλομαι, fut. δαλούμαι, acc. : προ-τείνω, fut. τενώ, acc. Sous un spécieux prétexte, σεμνώ δνόματι.

PRETEXTER, v. a. mpo-pariloual, ful. ioqua. Voyes PRETERTE.

PRETINTAILLE, s. f. χόμμωμα, ατος (τὸ). PRETINTAILLER, v. a. zoppów, w, fut. wow, acc.

PRÉTOIRE, s. m. to moditioner, w. G. M. Préset du prétoire, à tuy δορυφόρων έπαρχος, ευ. PRETORIEN, ENNE, adj. δορυφορικός, ή, ov. La garde prétorienne, les prétoriens, a διρυφόροι, ων.

PRETRE, s. m. lepeuc, éwc (6). Le dieu dont il était prêtre, à bede de lapareus (lapaτεύω, fut. εύσω), Hérodn.

PRETRESSE, s. f. lipeia, as (1). PRÊTRISE, s. f. isparsia, ac (1). PRÉTURE, s. f. orparnyia, as (i) : ina;-

PREUVE, s. f. demonstration, Deggo;, & (ό) : ἀποδειξις, εως (ή). Sans preuve, άνελέγατως. Croire tout sans preuves, ανέλεγατα πάντα πιστεύω, fut. εύσω. | Signe, marque, Patter, v. n. ε'élendre, ἐκ-τείνομαι ου παρα- indice, έλεγχος, ου (δ): τεκμήριον, ου (τδ): ignorance, Deγχος γίνεται της αὐτοῦ ἀπαιδευ- εως (ή). Avoir des préventions contre quelσίας (γίνομαι, fut. γινήσομαι), Luc. Ils vous qu'un, τινός προκατα-γινώσκω, fut. γιώσομαι. ont donné des preuves du plus grand cou- N'avoir aucune prévention, οὐδὶν προ-είλησα tage, έλεγχον ύμιν άρετης της μεγίστης έδοσαν δίδωμι, fut. δώσω), Andoc.

PREVALOIR, v. n. χρατίω ου ἐπι-χρατίω, ū, fut. ήσω. - sur quelqu'un ou sur quelque chose, τινός. L'avis de Périclès prévalut, ένιχησεν ή του Περικλέους γνώμη (νικάω, ω, fut. ήσω), Thuc. L'avis de fuir en Egypte prévalut, ενίκα φεύγειν είς Αίγυπτον (φεύγω, fut. φεύξομαι), Plut.

se Prevaloir, v. r. tirer avantage, χράομαι, ωμαι, fut. χρήσεμαι, dat. Se prévaloir de l'amitié de quelqu'un, φιλίαν τινὸς προ-δάλλομαι, fut. δαλούμαι. || Tirer vanité, μέγα φρονέω; ω, fut. ήσω : σεμνύνομαι, fut. υνούμαι : μεγαλαυχέω, ω, fut. ήσω : χαυχάομαι, ωμαι, fut. risopat. - de quelque chose, ini rivi.

PRÉVARICATEUR, s. m. παράνεμος, ου (δ). PRÉVARICATION, s. f. παρανόμημα, ατος (τὸ): παρανομία, ας (ή). Prévarication dans une ambassade, παραπρεσδεία, ας (ή).

PRÉVARIQUER, ν. π. παρα-νεμίω, ω, fut. now. Prévariquer dans une ambassade, παρα-πρεσδεύομαι, ful. εύσομαι.

PREVENANCE, s. f. aperxeia, as (i): θεραπεία, ας (ή): φιλοφροσύνη, ης (ή). Avoir des prévenances pour quelqu'un, πινὶ χαρίζομαι, fut. ίσομαι: τινά άρεσκεύομαι, fut. εύσομαι, ου φιλοφρονίομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. PRÉVENANT, ARTE, adj. φιλόφρων, ων,

ον, gén. ονος (comp. ονίστερος, sup. ονίστατος). PRÉVENIR, v. a. devancer, φθάνω, fut. φθάσω, acc. Les Scythes prévinrent de beaucoup les Perses, οἱ Σχύθαι τοὺς Πέρσας πολλῶ ipongav, Hérodt. | Prévenir par des services, φθάνω εὖ ποιῶν (partic. de ποιέω, ῶ, fut. ήσω), acc. | Prévenir une objection, εγκλημά τι προχατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. || Prévenir l'esprit de quelqu'un, γνώμην τινός προκατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Être prévenu pour quel-[ητι'τι , πρός τινα εύνως ου εύνοϊκως ου εύμενως έχω, fut. ξω. L'être contre lui, πρός τινα υπόπτως ου άλλοτρίως ου άπεχθως έχω. ∥ Prévenir quelqu'un de quelque chose, l'en informer d'avance, uni u mpo-amilla, fut. αγγελώ.

(προ-λαμδάνω, fut. λήψομαι): εὐδὲν προκε:-έγνωκα (προκατα-γινώσκω, fut. γνώσομαι).

PREVISION, s. f. πρόοψις, εως (i): πρόνεια, ας (ή). || Dans la prévision de sa mort, tournez, si par hasard il mourait, si ποτε απο-θάνοι (άπο-θνήσκω, fut. θανούμαι): εί τι πάθοι (πάσχω, fut. πείσομαι). Dans cette prévision, tournes, prévoyant cela, τοῦτο προ-νοεύμενος (partic. de προ-νοέομαι, ούμαι, fut. nochai).

PREVOIR, υ. α. προ-οράω, ω, fut. έψεμαι, acc.: προ-νοίομαι, εύμαι, fut. πσεμαι, acc.

PRÉVOT, s. m. προστάτης, ου (δ).

PRÉVOTAL, ALE, adj. προστατικός, ή, όν. PRÉVOTÈ, s. f. προστασία, ας (ή).

PRÉVOYANCE, s. f. mpóvoia, ac (i): προμπίθεια, ας (ή). Avec prévoyance, προνοήτιχώς : μετὰ προνείας. Agir avec prévoyance. μετά προνοίας τι πράσσω, ful. πράζω: προνοία χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι.

PREVOYANT, ANTE, adj. προνοητικός, ή, όν : προμηθής, ής, ές (comp. έστερος, ευρ. έστατος).

PRIAPE, ε. m. πρίαπος, ου (δ).

PRIAPISME, s. m. πριαπισμός, οῦ (δ). PRIE-DIEU, s. m. προσκυνητήριον, ου (τὸ), G. M.

PRIER, v. a. Prier Dieu, τῷ Θιῷ εύχομαι, ου προσ-εύχομαι, fut. εύξομαι. Il pria les dieux de faire bientôt repentir les Romains, έπ-εύξατο τοῖς θεοῖς 'Ρωμαίους ταχύ μετα-νοῆσαι (μετα-νοίω, ω, fut. ήσω), Plut. | Prier quelqu'un d'une chose, τινός τι δίομαι, fut. διήσομαι. Je vous prie de me l'envoyer, δέομαί σευ τούτον έμοι πέμψαι (πέμπω, fut. πεμψω). Prier humblement en suppliant, ισετεύω, fut. εύσω, acc. Prier avec instance, λιτανεύω, fut. εύσω, acc. : λιπαρίω, ω, fut. ήσω, acc. Prier qu'une chose ne se fasse pas, παρ-αιτέομαι, ούμαι, fut. ήσυμαι, avec l'acc. de la chose. || Se faire prier, faire des difficultés, θρύπτο. μαι, fut θρύψομαι.

PRIERE, s. f. acte de dévotion, suxi, ñς (ή): προσευχή, ñς (ή). Faires les prière ordinaires, εὐχὰς νομιζομένας εύχομαι, fut. PRÉVENTION, s. f. προληψις, εως (i). εύξομαι. Qui regarde la prière, εὐκτήριος, ος, Prevention contre quelqu'un, πρακατάγνωσις, ον. | Demands, δίπσις, εως (ή). Faire une prière, dingre moiscuat, comat, fut. nocuat, ou plus simplement δίομαι τι, fut. δεήσομαι. Je vous fais une juste prière, δικαίαν δέπσιν υμών δίομαι, Dem. A ma prière, έμου διομένου : αίτουντος έμου (αίτέω, ω, ful. ήσω). Prière instante, λιπάρπσις ου προσλιπάρησις, εω; (ή). Obtenir à force de prières, ἐκ-λιπαρέω, a, fut. now, acc. Ne pas ceder aux prières, δυσπαραιτήτως έχω, fut. έξω. Prière suppliante, iκεσία, ας (ή). Avoir recours aux prières, έρ' διισίαν τρίπομαι, Jul. τραπήσομαι.

PRIMAT, s. m. πατριάρχης, ου (δ).

PRIMAUTE, s. f. προεδρία, ας (ή) : πρωτεία, ων (τά).

PRIME, adj. De prime abord, autika : παραυτίκα : εὐθύς : ἐκ τοῦ εὐθέος : ἀρχήν : ἐξ άρχης. | De prime saut, έξ ἐπιδρομής : παραχρήμα : έκ του παραχρήμα.

PRIME, s. f. gratification, inidoots, two (i). PRIMER, v. n. être le premier, πρωτεύω, fut. túcw. | v. n. ou a. être avant quelqu'un, τινός προτερεύω, fut. εύσω. | L'emporter sur tous les autres, πλεονεκτίω, ω, fut. ήσω. Qui aime à primer, πλεονεκτικός, ή, όν,

PRIMESAUTIER, man, adj. ίξ ἐπιδρομῆς πάντα ποιών, ούσα, ούν (partic. de ποιίω, ω, fut. now).

PRIMEUR, s. f. précocité, πρωϊότης, ητος (i). De primeur, qui est dans sa primeur, πρώτμος, ος ou n, ov. | Au pluriel, fruits précoces, τὰ πρώτμα, ων.

PRIMITIF, IVE, adj. qui existe dans l'origine, ό, ή, τὸ ἀπαρχῆς ου έξαρχῆς : ό, ή τὸ χαταρχάς. Ces adverbes restent indéclinables. Qui sert d'original, πρωτότυπος, ος, ον. Le primitif des verbes, τὸ πρωτότυπον, ου : τύπος, ου (δ).

PRIMITIVEMENT, adv. πρώτον : τὸ πρώτον : άρχην : έξαρχης ου άπαρχης : καταρχάς : τὸ καταρχας.

PRIMOGÉNITURE, s. f. Droit de primogéniture, πρωτοτεκεία, ων (τά).

PRIMORDIAL, ALE, adj. voyez PRIMITIF. PRINCE, s. m. δυνάστης, ου (δ): poétiquement, avak, gen. avaxtos (6): s'il s'agit d'un roi, βασιλεύς, έως (δ). De prince, βασι λικός, ή, όν. En prince, βασιλικώς. Vivre en prince, βασιλίζωμαι, fut. ίσομαι. Prince royal, Basilaidne, ou (8). Bire prince du sang, in του βασιλείου γένους είμι, fut. έσομαι. | Le έαρος ου προς (τό). Aux approches du prin-

prince du sénat, ὁ πρωτογνώμων, ενος. Le prince des philosophes, ὁ τῶν φιλοσόφων κράτιστος, ου. Etre le prince des poëles, των ποιητών πρωτεύω, fut. εύσω.

PRINCESSE, s. f. en parlant d'une reine, βασιλίς, ίδυς (ή): βασίλισσα, ης (ή): poétiquement, avassa, 1,5 (ti). Plus souvent on tourne par le mot femme, qu'n, gén. qu'auxoc (1).

PRINCIER, the, adj. βασιλικός, ή, όνα PRINCIPAL, ALE, adj. xupicitates, 71, 00 (superl. de xúpico, a, cv). La chose principale, τὸ χυριώτατεν, ου : τὸ κεφάλαιον, ου. Les principaux d'une ville, ci πρώτα, ων. Subst. le capital d'une somme, to appaier, ou. Payer le principal et les intérêts, to apxacor nai τους τόχους ἀπο-δίδωμι, fut. ἀπο-δώσω. | La chose principale, το κιφάλαιον, ου : το κυριώτατον, ου. Mais ce qui est le principal, & δὲ χεφάλαιον έστι.

PRINCIPAL, s. m. supérieur d'un collège, γυμνασίαρχος ου γυμνασιάρχης, ου (έ). Être principal d'un collège, γυμνασιαρχέω, ω, fut.

PRINCIPALEMENT, adv. μάλιστα: ταμάλιστα.

PRINCIPAUTÉ, s. f. δυναστεία, ας (τ). PRINCIPE, s. m. origine, ἀρχή, ῆς (ή). Dès le principe, ἀπ' ἀρχῆς ου ἀπαρχῆς : ἐξ άρχῆς ou έξαρχῆς. Dans le principe, άρχήν : κατ' άρχήν : καταρχάς : τὸ καταρχάς. Les principes de nos devoirs, αι των καθ-κκόντων άρχαί, ων. || Eliment, άρχή, τκ (ή): σταχειον, ου (τό). Les premiers principes des choses, τὰ τῶν ὄντων στοιχεῖα, ων : τὰ προῦφεστηχότα, ων (partic. parf. de προϋφ-ίσταμαι).

PRINCIPES, premières notions, στοιχεία, ων (τα). Tels sont les premiers principes d'un bon gouvernement, ταῦτα στοιχεία πρώτα χρηστής πολιτείας, Isocr. Enseigner les principes, σταχειόω, ω, fut. ώσω. - de quelque chose, πί - à quelqu'un, πινά.

PRINCIPE, maxime, atioqua, atos (10). γνώμη, ης (ή). || Règle de morale, ἐπιτήδευμα, ατος (τὸ). Sortir de ses principes, του έπιτηδεύματος του ίδιου έξ-ίσταμαι, fut. ἐx-στήσομαι, Plut. Donner de bons principes, élever bien, καλώς παιδεύω, fut. εύσω, acc.

PRINTANIER, mer, adj. iapvos, n, ov. PRINTEMPS, s. m. sauson, lap, gén. temps, πρός έαρ τόδη. Au printemps, έαρος. Au commencement du printemps, έαρος άρχομίνου. Au milieu du printemps, άκμαζοντος τοῦ έαρος (ἀκμαζω, fut. άσω). A la fin du printemps, παρ-ακμάζοντος ου φθίνοντος τοῦ έχρος. Passer le printemps quelque part, έαρίζω, fut. ίσω.

PRIORITÉ, s. f. προτέρημα, ατος (τὸ).

Avoir la priorité sur, προτερίω, ω, fut. ήσω, gén.

PRISE, s. f. action de prendre, λῆψις
ου σύλληψις, εως (ἡ): action d'être pris,

'ἔλωσις, εως (ἡ). La prise de Troie, ἡ τῆς
Τροίας άλωσις, εως. || Être aux prises avec
quelqu'un, τινί συμ-δάλλω, fut. δαλώ, ου
συμ-μίγνυμι, fut. μίξω: χεῖράς τινι συν-άπτω,
fut. άψω. || Lâcher prise, ἀφ-ίημι, fut. ἀφήσω, acc.

Prise, ce qu'on a pris, λεία, ας (ή). Être de bonne prise, δικαίως άλίσκομαι, fut. άλώσομαι.

Paise, moyen de prendre, λαδή, ῆς (ή): ἀντιλαδή, ῆς (ή). Sa main n'a pas de prise, εὐκ ἔχει ἀντιλαδὴν ἡ χεἰρ ἐπι-λαδεμένη (partic. d'ἐπι-λαμδάνομαι, fut. λήψεμαι: ἔχω, fut. ξω), Thuc. || Au fig. Donner prise, λαδὴν δίδωμι, fut. δώσω: εὐάλωτός εἰμι, fut. ἔσεμαι: εὐα-λώτως ἔχω, fut. ἔξω

PRISE, pincée, dose, doct, suc (7).

PRISER, s. f. estimation, τίμπσις, εως (ή).

PRISER, v. a. estimer, τιμάω, ω, fut. ήσω, acc.: τιμάσμαι, ωμαι, fut. ήσομαι, acc. Au fig. Priser beaucoup quelqu'un, περὶ πλείστου τινὰ ποιίσμαι, συμαι, fut. ήσομαι. Le priser fort peu, περὶ ἐλαχίστου ποιίσμαι, συμαι, fut. ήσομαι, acc.: ἐν εὐδενὶ μίρει τίθεμαι, fut. θήσομαι, acc. Se priser beaucoup, avoir de soi bonne opinion, ἐπ' ἐμαυτῷ μίγα φρονίω, ω, fut. ήσω.

PRISEUR, s. m. τιμητής, οῦ (δ). PRISME, s. m. πρίσμα, ατος (τὸ).

PRISON, ε. f. δεσμωτήριον, ευ (τὸ): φυ-λακή, ῆς (ή): εἰρκτή, ῆς (ή). Conduire en prison, εἰς τὸ δεσμωτήριον ἄγω, ful. ἄξω, acc. Mettre en prison, εἰς φυλακὴν τίθεμαι, ful. δήσεμαι, acc. Garder en prison, ἐν φυλακῆ ἔχω, ful. τω, acc. Faire mettre en prison, m. à m. faire enchaîner, δεθῆναι κελεύω, ful. εύσω, acc. Punir de la prison, τοῦ δεσμοῦ προστιμάω, ῶ, ful. ήσω, acc. Délivrer de prison, ἐκ τοῦ δεσμοῦ ἀφ-ίημι, ful. ἀφ-ήσω, acc.

PRISONNIER, s. m. iere, s. f. qui est

en prison, δεσμώτης, cu (δ): au fém. δεσμώτις, ιδος (ή). Être prisonnier, iv φυλακή κατ-έχομαι, fut. κατα-σχεθήσομαι. Délivrer un prisonnier, iκ φυλακής ou iκ τοῦ δεσμωτηρίου ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω, acc. || Qui est pris à la guerre, αἰχμάλωτος, ου (ἐ): au fém. αἰχμαλωτίς, ίδος (ή). Faire prisonnier de guerre, αἰχμάλωτον λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc.: αἰρίω, ω, fut. αἰρήσω, acc. Être fait prisonnier, ἀλίσκομαι, fut. ἀλώσομαι.

PRIVATIF, ive, adj. στερητικός, ή, όν. PRIVATION, s. f. στέρησις, εως (ή). PRIVATIVEMENT, adv. στερητικώς.

PRIVAUTÉ, s. f. ή λίαν φιλοφροσύνη, ης. L'adverbe λίαν reste indécl.

PRIVÉ, xz, adj. particulier, $i\delta_{10}c$, α , ∞ . En son privé nom, de son autorité privée, $i\delta_{10}^{i}$: $x\alpha\tau^{i}$ $i\delta_{10}^{i}$ v. Vie privée, δ $i\delta_{10}^{i}$ τινός $\beta_{10}^{i}c$, α : $i\delta_{10}^{i}$ τιδιωτεία, α ; (n). Mener une vie privée, $i\delta_{10}^{i}$ τιθασειυτός $i\delta_{10}^{i}$ τιθασειυτός $i\delta_{10}^{i}$ τιθασειυτός $i\delta_{10}^{i}$ τιθασειυτός, $i\delta_{10}^{i}$ τιθασείς, $i\delta_{10}^{i}$ τιθασειυτός, $i\delta_{10}^{i}$ τιθασείς, $i\delta_{10}^{i}$ τιθασείς $i\delta_{10}^{i}$ τιθασείς, $i\delta_{10}^{i}$ τιθασείς $i\delta_{10}^{i}$

PRIVÉMENT, adv. idía.

PRIVER, v. a. ôter à quelqu'un ce qu'il possède, στερίσκω ου στερέω, ω, ful. ήσω, acc. : ἀπο-στερέω, ω, fut. ήσω, acc. — quelqu'un, τινά. - de quelque chose, τι ου τινός. Ètre privé de quelque chose, se le voir enlever, τι ομ τινός στερίσχομαι ου στερίομαι, ούμαι, ου άπο-στερέςμαι, εύμαι, fut. στερηθήσομαι: τὶ ἀφ-αιρέομαι, οῦμαι, ful. αιρεθήσομαι. Être privé de quelque chose, en manquer, τινός δέομαι ου έν-δέςμαι, fut. δεήσομαι: τινός ένδεως ου απόρως έχω, fut. έξω: τινός απορέω, w, fut. ήσω. De combien de plaisirs tu vas être privé, έσων ήδονών μελλεις άπο-στερείσθαι (μέλλω, fut. μελλήσω), Aristph. Etre privé de la vue, των όφθαλμων άπο-στερέςμαι, εύμαι, ou au parf. απ-εστέρημαι. Être privé de l'oule, de la raison, την άκεην, τὰς φρένας δια-φθείρομαι, fut. φθαρήσομαι. Qui est privé de ses parents, δρφανός, ή, όν. || Se priver de, se pusser d'une chose, απ-έχεμαι, fut. αφ-έζεμαι,

Paiven, apprivoiser, τιθασσεύω, fut. εύσω, acc.: ἡμερόω, ā, fut. ώσω, acc. Privé, ée, voyez ce mct.

PRIVILEGE, s. m. exception individuelle

à la loi, προνόμιον, ου (τό). || Droit dont on | combat, άλλον, ου (τό) : βραθείον, ου (τό). Projouit, έξουσία, ας (ή). - de faire quelque chose musiv ri. Il a le privilège de, µcvoi έξ-εστιν αὐτῷ, fut. έξ-έσται, avec l'infin. || Au pl. Privilèges, droits, immunités, arilan, w (ai): τὰ δίχαια, ων.

PRIVILEGIE, un, adj. qui jouit d'un privilège, προνομίω χρώμενος, η, ον (partic. de γράομαι, ώμαι, fut. γρήσωμαι). || Distingué de tous les autres, Koyog, og, ov : ifaiperog, og, ον : δια-φέρων, ουσα, ον (partic. de δια-φέρω).

PRIX, s. m. valeur, τιμή, ής (ή). De prix, τίμιος, ος ου α, εν. Du même prix, ἰσότιμος, ος, ov. Quel est le prix? - Deux mines, πίς ή τιμή; Δύο μναί. Pour quel prix? πόσου; Quel prix croyez-vous que je mette à cela? πόσου, δοκείς, τούτο τιμώμαι (δοκίω, ω, fut. δοξω: τιμάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι); Synés. Mettre à juste prix, τῆς ἀξίας τιμάω, ω, fut. ήσω, acc. Vendre à juste prix, τῆς ἀξίας πωλίω, ω, fut. ήσω, acc. Mettre à haut prix, ἐπι-πιμάω, ω, fut. ήσω, acc. Acheter à haut prix, ύπερτίμιον ώνεομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, acc. Ne pas regarder au prix, τῆς τιμῆς ἀφειδίω, ω, fut. ήσω. A prix d'argent, χρημάτων ου άντί γραμάτων. A vil prix, εὐώνως. Qui est à vil prix, εύωνες, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): εὐτελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). | Mettre à prix la tête de quelqu'un, κεφαλήν τινος προ-γράφω, ful. γράψω. | A prix fait, à prix convenu, ini paroic. Entreprendre à prix fait, ἐργολαδέω, ω, fut. ήσω, acc. Donner à prix sait, èppodorém, a, fut. nom, acc. Mu fig. Ignorer le prix d'une chose, appour τι δοου αξιόν έστι. Qui est d'un prix infini, πλείστου άξιος, α, ον : ὑπερτίμιος, ος, ον. Α quelque prix que ce soit, à tout prix, δπως τι ούν : όπως δήποτε : πάντως. A aucun prix, έπ' οὐδενὶ μισθώ. | Au prix de, en comparaison de, πρός, acc.: παρά, acc. Tout ce que nous avons soussert n'était rien au prix de nos maux présents, πρός τὰ νῦν δεινὰ πᾶν ό,τι πρότερον ύπ-εμείναμεν, λόγος ήν καὶ οὐδέν (ὑπο-μένω, fut. μενώ : είμί, fut. Ισομαι).

Paix, salaire, ou au fig. récompense, muobis, ου (δ). Prix d'un bienfait, δ της εὐεργεσίας μισθός, εῦ. || Récompense honorifique, γίρας, | γινήσομαι. — de quelque chose, εκ πινος. Cest ως (τό). Obtenir des prix, γερών τυγχάνω, de là que procèdent les haines, έντευθεν αί sut. τεύξομαι. Qui n'en a pas, γερων άτιμος, έχθοαι άνα-φύονται. L'Esprit saint, qui pro-

poser un prix, άθλον προ-τίθημι, fut, προ-θήσω: άθλοθετέω, ω, fut. ήσω. Remporter le prix, άθλον κομίζομαι, ful. ίσομαι, ου φέρομαι, fut. είσεμαι, ou άπο-φέρεμαι, fut. άπ-οίσεμαι. Décerner les prix, βραθεύω, fut. εύσω. Celui qui distribue les prix, βραθευτής, οῦ (δ): βραθεύς. έως (δ).

PROBABILITE, s. f. mulavorne, nree (%). PROBABLE, adj. modavos, i, or (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Être probable, πιδανώς lyω, fut. Kω. Qui n'est pas probable, απίθανος, ος, εν.

PROBABLEMENT, adv. d'une manière probable, πιθανώς. | Apparemment, sans doute, δηλονότε : εἰχότως : οἶμαι.

PROBANTE, adj. Raison probante, λόγος έλεγκτικός, εῦ (έ).

PROBATIQUE, adj. La piscine probatique, ή έπὶ τῆ προδατική κολυμθήθρα, ας, Bibl.

PROBATOIRE, adj. δωμαστικές, ή, όν.

PROBE, adj. δίκαιος, a, ev (comp. έτερος, sup. ότατος): χρηστός, ή, όν (comp. ότερος, *sup*. ότατος).

PROBITÉ, s. f. δικαιοσύνη, κς (ή): άρετή, ñς (ή). Homme de probité, ἀνὴρ δίκαιος, αυ: άνλρ άγαθός, οῦ : άνλρ χρηστός, οῦ : άνλρ καλὸς καὶ ἀγαθός, οῦ (δ). Avec probité, δικαίως. Sans probité, adixoc.

PROBLEMATIQUE, adj. présenté en sorme de problème, προδληματώδης, ης, ες: έρωτηματικός, ή, όν. || Douteux, controverse, άμφισ-Enthornec, of oun, ov. Rire ou rester problématique, ἀμφισδητίομαι, τομαι, fut. τομ-ತಿಂಗಿತ್ತು.

PROBLEMATIQUEMENT, adv. iputtus-TIXÃC.

PROBLEME, s. m. question & résoudre dans les sciences, πρόδλημα, ατος (τό). | Sujet de doute, άμφισδήτημα, ατος (τό).

PROCEDE, s. m. τρόπος, ω (δ) : δδός, οῦ (ή). L'Avoir de bons, de mauvais procédés pour quelqu'um, καλώς ή κακώς τινί χράφαι, ώμαι, fut. χρήσομαι, ου προσ-φέρομαι, fut. προσ-ενεχθήσομαι.

PROCEDER, v. n. provenir, yivopat, ful. 65, cv. | Récompense du vainqueur dans un cède du Père, τὸ ἐκ-πορευέμενον Πνεύμα του Πα-

75g

τρός (έχ-πορεύομαι, fut. εύσομαι). || Se comnorter, προσ-φέρομα, ful. προσ-ενεχθήσομαι, dat. - envers quelqu'un, rivi. Proceder avec lenteur, avec sagesse, βραδίως, σωφρόνως τά πράγματα δι-ουσίω, ω, fut. ήσω.

PROCEDER à, venir à, se mettre à, loxquat, fut. Disucopat, avec els ou ini et l'acc. : inχειρίω, ω, fut. ήσω, dat. : απτομαι, fut. αψομαι, gėn.

PROCEDER, agir en justice, γραφήν έπ-άγω, quelqu'un, θανάτου γραφήν τινι έπ-άγω.

PROCEDURE, e. f. art de suivre un procès, ή δικανική, ής. De precédure, δικανικός, ή, év. || Procédures, pièces d'un procès, ppapai, ων (αί) : γραμματεία, ων (τά) : γράμματα, ων (τά).

PROCES, s. m. dum, ne (i). Intenter, faire un procès à quelqu'un, disse un itaάγω, fut. άξω. Entrer en procès, είς δίκην έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Étre en procès, δικάζομαι, fut. άσομαι. - avec quelqu'un, τινί. - sur quelque chose, περί πνος. Avoir beaucoup de procès, πελυδικέω, ω, fut. ήσω. Aimer les procès, piloduse, a, fut. 1000.

PROCES-VERBAL, s. m. anoypaqui, ne (i) PROCESSIF, IVE, adj. πολώδικος, ος, ον: ειλόδικος, ος, ον.

PROCESSION, s. f. pompe religiouse, πομπή, τζ (ή). En procession, πομπή : πομπικώς. Marcher en procession, πομπεύω, ful. ευσω. Faire une procession, πομπήν άγω, fut. aço, ou telio, o, fut. teliou. | En termes de théol. Procession du Saînt-Esprit, i Tou Πνεύματος δεπόρευσις, εως.

PROCESSIONNELLEMENT, adv. πομπικώς. PROCHAIN, AIRE, adj. voisin, 6, 7, 10 mangior, indécl. Dans la forêt prochaine, iv τη πλησίον ύλη. || Qui doit venir après, inιών, ούσα, όν (partic. d'lπ-ειμι, fut. ειμι), ου έπ-ερχόμενος, η, ον (partic. d'in-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Le mois prochain, μπκὶ τῷ ἐπιόντι. A la prochaine olympiade, τῆ ἐπκύση δλυμπτάδι. L'année prochaine, pour l'année prochaine, sic viera.

LE PROCHAIN, s. m. & mangiou, gen. Tou πλησίον (sous-ent. ανθρωπος). Nuire au prochain , τους πλησίον βλάπτω , fut. βλάψω. Tu aimeras ton prochain, άγαπήσεις τον πλησίον σου (άγαπάω, ω, fut. ήσω), Bibl.

PROCHAINEMENT, adv. αὐτίκα μάλα. PROCHE, adj. voisin, o, n, to mandier, indécl. (cet adverbe fait au comp. πλησιαίτεpov. au superi. πλησιαίτατα). C'est men plus proche voisin, πλησιαίτατά μοι είκει (είκεω, ŭ, fut. ήσω). La mort est proche, πλησίου ου έγγυς ου πέλας έστιν ό θάνατος : έγγυν ου πάρ-εστιν δ θάνατος (έγγίζω, fut. ίσω : πάρ-ειμι, fut. παρ-έσεμαι). || Les proches, les parents, anguareis, iwo (oi): oi milas, indict. fut. άξω, dat. Proceder criminellement contre Le plus proche parent, δ έγγύτατα τω γένει ον (partic. α εἰμί).

> PROCHE, prépos. Ιγγύς (comp. ἰγγυτίρω, sup. ἐγγύτατα). Tout proche de la forêt, έγγύτατα τῆς όλης. Ils sont proche de la ville, έγγυς της πολεως είσί.

PROCLAMATION, ε. f. ανακήρυξις, εως (ή). Proclamation affichée, πρόγραμμα, ατος (τὸ). PROCLAMER, v. a. άνα-κηρύσσω, fut. ύξω, αςς.: ἀν-αγερεύω, fut. ἀν-αγερεύσω ου ἀν-ερῶ, acc. Il fut proclamé général, ήγεμών άν-επηρύχθη ου άν-εββέθη : ήγεμων άν-εδείχθη (ανα-δεύενυμε , fut. δείξω).

PROCONSUL, ε. m. ἀνθύπατος, ου (δ). Étre proconsul, ανθ-υπατεύω, fut. εύσω.

PROCONSULAIRE, adj. ἀνθυπατικός, ή, όν. PROCONSULAT, s. m. avounarcia, ac (f). PROCRÉATION, s. f. yévvnou, eus (n). PROCREER, v. a. γεννάω, ω, fut. ήσω, αcc. PROCURATION, s. f. initponn, vic (i). Confier par procuration, έπι-τρέπω, fut. τρέψω,

PROCURER, v. a. προ-ξενέω, ω, fut. ήσω, acc. : πορίζω, fut. ίσω, acc. : παρέχω, fut. έξω, acc.

PROCUREUR, s. m. ATRICE, s. f. qui est charge des affaires d'un autre, ἐπίτροπος, co (δ, ή). Être le procureur de quelqu'un, τινός έπι-τροπεύω, fut. εύσω. ∦ Δυοκέ, δικογράφος, ου (δ).

PRODIGALEMENT, adv. ἀφειδώς.

PRODIGALITE, s. f. apredia, ac (n). Prodigalité vicieuse, acomía, ac (n).

PRODIGE, s. m. τέρας, ατος (τὸ): σκμετον, ου (τὸ). Regarder comme un prodige, τέρας ті полеоная, обран, был. пооран, асс. Qui tient du prodige, τερατώδης, ης, ες.

PRODIGIEUSEMENT, adv. d'une manière surnaturelle, τερατωδώς. || Extrêmement, ὑπερφυώς : θαυμαστώς : θαυμαστόν δσεν.

prodige, τερατώδης, ης, ες : τεράστιος, ος, ον. Il n'y a rien de prodigieux dans cela, οὐδὲν τεράστιον έχει το πράγμα (έχω, fut. έξω). | Extraordinaire, remarquable, ὑπερφυής, ής, ές : θαυμαστός, ή, όν : θαυμάσιος, ος ου α, cv. Homme d'une grandeur prodigieuse, avrès το μέγεθος ύπερφυής, ους (δ). Mémoire prodigieuse, μνήμη θαυμαστή, ης (ή). Force prodigieuse, ἰσχὺς ὑπερ-Εάλλουσα, ης (partic. de ύπεο-δάλλω, fut. δαλω).

PRODIGUE, adj. qui ne ménage pas, άφειδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Prodigue de sa vie, ἀφειδής του βίου. Être prodigue de sa vie, του βίου άφειδίω, ω, fut. ήσω, ου άφειδως έχω, fut. Εω. || Qui dépense follement son bien, acutos, os, ov. Rtre naturellement prodigue, ασωτος πρός τὰ χρήματα διά-κειμαι, fut. κείσομαι. Vivre en prodigue, ἀσωτεύομαι, fut. εύσομαι : ἀσώτως ζάω, ω, fut. ζήσω, Bibl.

PRODIGUER, v. a. ne pas ménager, ἀφειδίω, ω, fut. ήσω, gén. Prodiguer le bien d'autrui, των άλλοτρίων άφειδέω, ω. Prodiguer sa peine, sa vie, του πόνου, τῆς ψυχῆς ἀφειδίω, ω. || Donner abondamment, ἀφθόνως ου άφειδώς ου δαψιλώς δίδωμι ου έπι-δίδωμι, ful. δώσω, ou δωρίομαι, ουμαι, ful. ήσομαι, ου χαρίζομαι, fut. ίσομαι, ου έπι-νέμω, fut. νεμώ, acc. Prodiguer à quelqu'un les conseils, πολλάκις ου πολλά νουθετέω, ω. fut. ήσω, acc. Prodiguer les louanges, ύπερinairio, a, ful. airiou, acc.

PRODITOIREMENT, adv. προδοτικώς : έξ imiboulic.

PRODUCTIF, IVE, adj. fertile, fécond, εύφορος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): γόνιμος, ος ou η, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). || Lucratif, κερδαλίος, α, ον (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος) : ἐπικερδής συ πολυκερδής, ής, ές.

PRODUCTION, s. f. action de produire, φορά, ας (ή): γέννησις, εως (ή). Production des fruits, χαρποφορία, ας (ή). || Chose produite, γίννημα, ατος (τὸ). Terre abondante en productions de toute espèce, χώρα πρὸς πάντα τὰ γεννήματα δια-φέρουσα (δια-φέρω. fut. δι-οίσω), Polyb. Les productions de l'esprit, τὰ τῆς ἐνεργείας ἀποτελίσματα, ων , Aristt. Enseigner, διδάσκω, fut. διδάξω, acc.

PRODUIRE, v. a. faire nattre, yevváw,

PRODIGIEUX, Euse, adj. qui tient du | ū, fut. ήσω, acc. : τίκτω, fut. τέξομαι, acc. Produire des fruits, καρπούς φέρω, fut. είσω : χαρποφορίω, ω, fut. ήσω. Qui en produit, χαρποφόρος, ος, ον. || Produire de grands hommes, μεγάλους ανδρας γεννάω, ω, fut. ήσω.

PRODUIRE, causer, occasionner, ipyaloual, fut. άσομαι, acc. : άπο-δείχνυμι, fut. δείξω, acc. : ἀπο-τελίω, ω, fut. τελίσω, acc. Produire son effet sur quelqu'un, rivi iv-spyion, ā, ful. now.

PRODURE, faire connaître, mettre au jour, είς φως άγω ου προ-άγω, fut. άξω, acc. 🛚 Produire des témoins, μάρτυρας παρ-έχομαι. fut. Қоран, он пар-істаран, fut. пара-сті- σομαι. || Se produire dans le monde, έμαυτὸ» προ-άγω, fut. άξω.

PRODUIT, s. m. production, vivoua; ατος (τό). | Rapport, revenu, πρόσοδος, ου (ή). || Effet d'une cause, ἀποτελεσμα, ατος (τό)-PROEMINENCE, s. f. ikcań, ńe (i).

PROEMINENT, ente, adj. εξ-έχων, ουσα, ov (partic. d'iξ-iγω, fut. έξω

PROFANATEUR, s. m. celui qui profane, ο βεδηλών, ούντος, ου ο μιαίνων, οντις (partic. de βεδηλόω, ω, fut. ώσω, et de μιαίνω, fut. ανώ). Voyes Profaner. [Sacrilége, ἱερόσυλος, ου (δ).

PROFANATION, s. f. βιδήλωσις, εως (ή). PROFANE, adj. βίδηλος, ος, ον : xοινός,

PROFANER, v. a. rendre profane ce qui était sacré, βεδηλόω, ω, fut. ώσω, acc. : χοινόω, ω, fut. ώσω, acc. | Souiller, μιαίνω, fut. ανώ, αcc. : μολύνω, fut. υνώ, αcc.

PROFERER, v. a. προ-φέρω, fut. προοίσω, acc. : ἐχ-φέρω, fut. ἐξ-cίσω, acc. : ix-φωνίω, ω, fut. ήσω, acc. | Proférer des injures contre quelqu'un, τινά λειδερέω, ω, fut. now, ou blaconuis, &, fut. now. Les injures proférées contre lui, al sic autor ou κατ' αὐτοῦ βλασφημίαι, ῶν.

PROFESSER, v. a. s'attribuer publiquement, έπ-αγγέλλομαι, fut. αγγελούμαι, acc. Professer la vertu, την άρετην έπ-αγγελλομαι. Ceux qui professent la philosophie, cl τὴν φιλοσοφίαν iπ-αγγελλόμενοι, ων. | Pratiquer, exercer, imτηδεύω, fut. εύσω, acc. : ἀσκίω, ώ, fut. ήσω, acc. — un art, un métier, τέχναν.

PROFESSEUR, s. m. διδάσκαλος, ου (δ).

PROFESSION. s. f. action de s'attribuer | ώφιλειαν λαμδάνω, fut. λήψομαι, avec ix ou publiquement, ἐπαγγελία, ας (ή). La chose dont on fait profession, ἐπάγγελμα, ατος (τὸ). Faire profession de, in-appillaquat, fut. appeλούμαι, acc. | Faire profession, s'engager dans un ordre religieux, άσκητικον βίον προ-αιρέομαι, ευμαι, fut. αιρήσομαι.

PROFESSION, état de vie, initrodeupa, atos (τὸ) : ή τοῦ βίου προαίρεσις, εως. Choisir une profession, προαίρεσιν του βίου αιρίομαι, ευμαι, fut. αιρήσομαι. Quelle est votre profession, τίνα τέχνην ἀσκείς (ἀσκέω, ω, fut. ήσω); Par profession, à cause de son métier, dià to έπιτήδευμα : διά την τέχνην. De profession, de son métier, thy téxyon. - par habitude, τή ξει. Joueur de profession, δ χυδευτικός, ου. Menteur de profession, δ φύσει ψευδολόγος, ου.

PROFIL, s. m. ή πλαγία εἰκών, όνος. Peindre quelqu'un de profil, πλάγιόν τινα γράφω, fut. γράψω.

PROFIT, s. m. gain, κέρδος, ους (τὸ). Petit profit, περδάριον ου περδύφιον, ου (τό). Profit illicite, κέρδος πονηρόν, οῦ. Ne chercher que son profit, το χέρδος διώχω, fut. διώξομαι. Il y aurait beaucoup de profit à, θαυμάσιον κέρδος αν είη, infin. Pour son profit, κέρδους ένεκα. Avec profit, κερδαλέως. | Utitité, avantage, èspideta, as (n): ovnois, eus (1). Tirer du profit de quelque chose, wpiλειαν έχ τινος λαμδάνω, fut. λήψομαι : άγαθόν τι τινός ἀπο-λαύω, fut. λαύσομαι : τινός ου έχ τινος δνίναμαι, fut. δνήσομαι : ἀπό τινος xερδαίνω, fut. ανώ. Quel profit y a-t-il? τίς ή όφίλεια; τί τὸ όρελος; | Bon usage, χρεία, ας (ή). Faire du profit, être d'un bon usage, πρός την χρείαν ίχανως έχω, sul. έξω. | Progrès, προκοπή, ῆς (ή).

PROFITABLE, adj. lucratif, xepoalios, a, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). | Utile, δποφελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): ώφελιμος, ος ou η, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): χρήσιμος, ος ου η, ον (comp. ώτερος , ευρ. ώτατος).

PROFITER, v. n. gagner, xepdaive, fut. ανώ, ἀπό, gén. Profiter sur tout, ἀπὸ παντὸς κερδαίνω. Faire profiter son argent, τὸ άργύριον δανείζω, fut. είσω. | Tirer avantage fut. κόψω, Plut. de, ἀπο-λαύω, fut. λαύσομαι, gén. : δνίναμαι, fut. dynoomat, gen. seul ou avec ix ou it :

it, et le gén. || Se servir de, faire usage de, χράτμαι, ώμαι, fut. χρήσομαι, dat. — des circonstances, τοῖς καιροῖς. Profitez de ce qui a été dit, xpa rois eignuivois (partic. parf. passif d'άγορεύω, fut. έρω). Il profitait des lautes d'autrui, iv οίς άλλοι ήμαρτανον παρεσχευάζετο (άμαρτάνω, fut. άμαρτήσεμαι: παρασκευάζομαι, sut. άσομαι). | Faire des progrès, προ-χόπτω, fut. χόψω. - en quelque chose, iπί τι.

PRO

PROFITER, être utile, Augitalia, a, fut. now: συμ-φέρω, ful. συν-οίσω : χρησιμεύω, ful. εύσω. - à quelqu'un, τινί. On dit aussi τινά ώφελίω, ω, ful. ήσω. || Eire d'un bon usage, πρὸς τὴν χρείαν ἐκανῶς έχω, fut. έξω.

PROFOND, ONDE, adj. βαθύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Plaie profonde, ή βαθεία πληγή, ης. De quel profond sommeil vous avez dormi! ώς βαθύν (sous-ent. υπνον) έκειμήθης (χοιμάομαι, ωμαι, fut. ήσομαι), Luc. | Science profonde, ή άχρα ἐπιστήμη, ης. Ignorance profonde, ή ἐσχάτη ἀπαιδευσία, ας. | Homme profond, ανής την διάνοιαν βαθύς, έος (δ).

PROFONDEMENT, adv. βαθέως. Dormir profondément, βαθύν (sous-ent. υπνον) κοιμάςμαι, ωμαι, fut. ήσεμαι. Profondément endormi, ύπνω χεχαρωμένος, η, ον (part. de χαρόομαι, ούμαι, fut. ωθήσεμαι).

PROFONDEUR, s. f. βάθος, ους (τὸ). En profondeur, είς βάθος.

PROFUSEMENT, adv. exxequeivos.

PROFUSION, s. f. δαψίλεια, ας' (ή). Donner avec profusion, δαψιλεύομαι, fut. εύσομαι. Profusion déréglée, ἀσωτία, ας (ή). Toutes sortes de profusions, πᾶσα ἀσωτία, ας. Vivre avec profusion, σπαθάω, ω, fut. ήσω.

PROGRAMME, s. m. πρόγραμμα, ατος (τό). PROGRES, s. m. προκοπή, ῆς (ή). La présomption est un obstacle aux progrès, i cinous έγκοπή έστι προκοπή;, D. Laert. Faire des progrès, προ-κόπτω, fut. κόψω. — dans la verlu, άρετήν ου είς άρετήν ου έν άρετή ου έπ' άρετη : on dit aussi πρός άρετην έπι-δίδωμι. fut. ἐπι-δώσω, Isocr. Progrès dans la vertu, άρετῆς ἐπίδοσις, εως (ή), Plut. Faire de véritables progrès, προκοπήν άληθη προ-κόπτω,

PROGRESSIF, IVE, adj. ἐπιδόσιμος, ος, cv. PROGRESSION, s. f. ἐπίδοσις, εως (ή).

PROGRESSIVEMENT, αάν. κατ' ἐπίδεσιν.

PROHIBER, ν. α. ἀπ-αγορεύω, fut. ἀπαγορεύσω ου ἀπ-ερῶ, acc. Prohibé par les
lols, νόμεις ἀπ-ειρπμένος, n, εν, ου ἀπ-αγορευθείς ου ἀπερ-βηθείς, εῖσα, έν : ου άπι seul
ποι παράνεμες, ος, εν : ἀνομος, ος, εν.

PROHIBITIF, ινα, adj. άπαγορευτικές, ή, όν. PROHIBITION, ε. f. άπαγορευτικές, έως (ή). PROIE, ε. f. λεία, ας (ή). Faire sa proie de, λείαν ου άρπαγμα ποιίσμαι, συκαι, fut. τουμαι, αcc. Oiseaux de proie, δρνιθες οί μεττεωροθήραι, ων. || Δυ fig. Se livrer en proie à la douleur, έμαυτὸν τῆ λύπη ἐπι-δίδωμι, fut. ἐπι-δώσω.

PROJECTILE, adj. βλητός, ή, όν : ἡιπτός, ή, όν. | Subst. Un projectile, βίλος, ους (τὸ). PROJECTION, s. f. action de jeter, βολή, ῆς (ή). || Représentation sur un plan, σπαγραφία, ας (ή).

PROJET, ε. m. βούλευμα, ατος (π): βουλή, πς (ή): προαίρεσις, εως (ή). Avoir le projet de, βουλεύσμαι, fut. εύστμαι, arec l'infin. Ils avaient le projet de partir, έδουλεύσντο άναχωρήσαι (άνα-χωρίω, ω, fut. ήσω): ως άναχωρήσοντες την γνώμην είχον (έχω, fut. έξω). Il forme un projet habilement conçu, βουλήν άγαθην έπι-τεχνάται (έπι-τεχνάτμαι, ωμαι, fut. ήσομαι). Projet chimérique, ματαιοδουλία, ας (ή). En faire un, μάταια βουλεύσμαι, fut. εύστμαι. Faire part à quelqu'un de ses projets, τινί κοινολογίσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι.

PROJETER, v. a. βουλιύσμαι, fut. εύσομαι, acc. ou infin.: προ-αιρίσμαι, οῦμαι, fut. αιρήσομαι, acc. ou infin.: δια-νοίσμαι, εῦμαι, fut. ήσομαι, acc. ou infin.

PROLÉGOMÈNES, s. m. pl. τὰ προ-λεγήμενα ων (partic. passif de προ-λέγω, fut. λέξω ou ερώ).

PROLÉTAIRE, adj. θητικός, ή, όν. || Subst. θής, gén. θητός (δ). La classe des prolétaires, τὸ θητικόν, οῦ.

PROLIFIQUE, adj. γόνιμος, ος ου π, ον. PROLIXE, adj. μακρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Discours prolize, λόγος μακρός ου διεξοδικός, οῦ (ὁ). Prolize dans ses discours, μακρολόγος ου μακρήγορος, ος, ον. Etre prolixe, μακρολογίω ου μακρηγορίω, ῶ, fut. ήσω

PROLIXEMENT, adv. διεξαδικώς.
PROLIXITÉ, ε. f. μακρολογία, ας (1).

PROLOGUE, s. m. προλογος, ca (δ). Réciter un prologue, προλογίζω, ful. isw.

PROLONGATION, ε. f. PROLONGEMENT, ε. m. παράτασι;, εω; (ή).

PROLONGER, v. a. mapa-teives, fut τενώ, αcc.: μπχύνω ου άνα-μπχύνω, ∫εί uvă, acc. Prolonger le siège jusqu'au dernier moment, eig to logator the solisquir παρα-τείνω, fut. τενώ, ου άνα-δάλλομαι, fut Calcunat. Le temps de son exil a été bie prelongé, auto map-erábn ini to misistes ti τής φυγής (aor. 1er passif de παρα-τείνω), Grég. || Se prolonger, mapa-trivoual, fut. tabiσομαι, ου παρα-τείνω, fut. τενώ. Si la navigation se prolongeait, εί ὁ πλούς παρα-τείνετε, Synés. Elle se prolonge pendant presque tost l'hiver, έπι πλείστον του χειμώνος παρα-τείναι, Gal. Montagne qui se prolonge le long du golfe, όρος τώ κόλπω παρα-τείνου, Strab. || Prolongé, ée, qui dure longtemps, yponics, es ου α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

PROMENADE, s. f. περίπατος, co (δ). Aller à la promenade, εἰς περίπατον πορούσμαι, fut. εύσομαι.

PROMENER, v. a. περι-άτω, fut. αξω, acc. Promener avec soi ou à sa suite, περι-άγωμαι, fut. αξομαι, acc. Il promène dans le pays ses chars, ses chevaux et ses esclaves, διὰ τῆς χώρας ἀπήνας απὶ ἴππως καὶ δεράποντας περι-άγεται, Athén. Promeser so étranger, ξεναγωγίω, ω, fut. ήσω, acc. || Promener sa vue de tous côtés, περι-σχεπίω, ω, fut. ήσω, acc.

se Promerer, v. r. περι-πατίω, ω, fut. ήσω. Il voyageait avec eux en se promenent, συν-ώδευεν αὐτεῖς περι-πατών (συν-όδευεν αὐτεῖς περι-πατών (συν-όδευεν αὐτεῖς περι-πατών (συν-όδευεν ριτ. εύσω), Hérodn. || Au fig. Knvoyer promener ou se promener, χαίρειν χελεύω, fut. εύσω, αεс. Qu'il s'aille promener, χαιρέτω.

PROMENOIR, s. m. περίπατος, ου (δ).

PROMESSE, s. f. υπόσχεσις, εως (ή): ἐπαγγελία, ας (ή). Garder sa promesse, τὰ υποσχέσει ἐμ-μένω, fut. μενῶ. Υ manquer, τὴν υπόσχεσιν ψεύδομαι, fut. ψεύσομαι. Faire de grandes promesses, μεγάλα ὑπ-ωχνόσμαι. οῦμαι, fut. ὑπο-σχήσομαι, ου ἐπ-αγγέλλομαι, fut. αγγελοῦμαι. N'écouter ni les promesses ni les menaces, οῦτε τὰ ἐπ-ηγγελμένα, οῦτε τὰ ἐππλημένα φροντίζω, fut. ίσω.

PROMETTEUR, a. m. o and million-

763

εσχνουμενός, ου (partic. de ύπ-ισχνίομαι, ούμαι). PROMETTRE, v. a. υπ-ισχνέομαι, duai, fut. υπο-σχήσομαι, acc. : iπ-αγγελλομαι, fut. aγγελούμαι, acc. — quelque chose à quelqu'un, τί τινι. Promettre plus qu'on ne peut tenir, ύποσχέσεις ποιούμαι μείζους ή δύναμαι έπι-τελείν (ποιέω, ω, fut. ήσω: δύναμαι, fut. δυνήσεμαι : ἐπι-τελέω, ω, fut. τελέσω), Isocr. Promis, ise, 6π -eognatios, n, or 6π πηγελμένες, η, ον. Terre promise, ή τῆς ἐπαγγελίας γñ, gén. γñς, Bibl. | Promettre sa fille en mariage à quelqu'un, την δυγατίρα τινί έγγυάω, ω, fut. ήσω. | Au fig. Cet enfant promet beaucoup, πολλήν ό παῖς ἐαυτοῦ προσδικίαν πειεί (πειέω, ω, fut. ήσω).

se Pronettre, v. r. espérer, έλπίζω, fut. ίσω, acc.: προσ-δοκάω, ω, fut. ήσω, acc. Se promettre la gloire, δόξαν έλπίζω ου προσδικάω, ω. Bonheur qu'on ne peut pas se promettre, εὐτυχία τῆς ἀνθρωπίνης ελπίδος μείζων. cvcς (+).

PROMINENCE, s. f. voyez PROEMINENCE. PROMINENT, ENTE, adj. voyez PROEMINENT. PROMISSION, s. f. Terre de promission, ή τῆς ἐπαγγελίας γῆ, gên. γῆς, Bibl.

PROMONTOIRE, ε. m. άχρωτήριον, ου (τό). PROMOTEUR, s. m. mpogerming, ou (6): προξενός, ου (δ). Etre le promoteur de quelque chose, προ-ξενέω, ω, fut. ήσω, acc.

PROMOTION, s. f. $\pi p ca \gamma \omega \gamma \hat{n}$, $\tilde{n} c$ (\hat{n}). PROMOUVOIR, v. a. siç appiv on siç άξιωμα προ-άγω, fut. άξω, acc. Promu au consulat, είς υπατείαν προ-αχθείς, έντος.

PROMPT, PROMPTE, adj. vif, agile, ταχύς, εία, ύ (comp. ταχύτερος, sup. ταχύτατος ou τάχιστος). Prompt à faire quelque chose, ταχύς τι ποιείν. | Qui s'empresse, πρόθυμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). - à faire quelque chose, ποιείν τι. Prompt à agir, δραστικός, ή, ον. Prompt à délibérer, τη γνώμη πρόχειρος, ος, ον. Ne seyez pas trop prompt, μή λίαν σπεύδε (σπεύδω, fut. σπεύσομαι). || Bouillant, irascible, όξύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος): εξύθυμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

PROMPTEMENT, adv. ταχίως (comp. Sãocov, sup. raziora). Le plus promptement possible, ώς τάγιστα.

(τὸ). Avec promptitude, ταχίως. | Zèle, loin, δια-χίω, fut. χιύσω, acc.

empressement, προθυμία, ας (ή). Avec promptitude, avec zèle, προθύμως.

PROMULGATION, s. f. ανακήρυζες, εως (ή): ἀνάρρησις, εως (ή).

PROMULGUER, v. a. ava-xxpvood, fut χηρύξω, acc.: άν-αγορεύω, fill. άν-αγορεύσω ou àv-spis, acc.

PRONE, s. m. όμιλία, α; (ή).

PRONER, v. a. πανηγυρίζω, fut. ίσω, acc. PRONEUR, s. m. πανηγυριστής, εῦ (δ).

PRONOM . s. m. ἀντωνυμία , ας (ή).

PRONOMINAL, ALE, adj. avrevopixoc, ή, όν.

PRONONCE, s. m. avappnous, sees (1).

PRONONCER, υ. α. προ-φέρω ου έχφέρω, fut. cίσω, acc.: ἐχ-φωνέω, ω, fut. ήσω, acc. Prononcer à haute voix, άνα-φωνέω, ω, fal. ήσω, acc.: άνα-φθέγγομαι, ful. φθίγξομαι, acc. Mal prononcer, παρα-φθέγγομαι, ful. φθέγξομαι, acc. | Prononcer une harangue, λόγους ποιέτμαι, ούμαι, fut. ήσομα:. — devant le peuple, δημηγορίω, ω, fut. ήσω. Discours que l'on prononce, δ έν προφορά λόγος, ου, Plut. | Prononcer un arrêt, en donner lecture, την χρίσιν άν-αγορεύω, fut. άν-αγορεύσω ου άνερω. — porter un jugement, ψήφον φέρω, fut. olow. Your prononces votre condamnation, κατά σαυτού ψήφον φέρεις.

PRONONCIATION, ε. f. προφορά, ας (ή): ἐκφώνησις, εως (ή).

PRONOSTIC, s. m. en termes de méd. tò προγνωστικόν, ου. Qui a le pronostic sûr, προγνωστικός, ή, όν. | Signe, présage, σημείον, ου (τό): τεχμήριον, ου (τό). Pronostic infaillible, τεχμήριον ἀσφαλές, ούς (τὸ).

PRONOSTIQUER, v. a. en termes de méd. juger d'avance, prévoir, προ-γινώσιω, ful. γνώσομαι, acc. Qui pronostique juste, προγνωστικός, ή, όν. || Conjecturer, présumer, τιχμαίρομαι, fut. αρεύμαι, acc. — d'après quelque indice, la Tivos. || Présager, faire présumer, σημαίνω ου προ-σημαίνω, fut. ανώ, acc.

PRONOSTIQUEUR, s. m. προγνώστης, ου (δ). PROPAGATEUR, s. m. tournes par le verbe.

PROPAGATION, s. f. tournez par le verbe. PROPAGER, ν. α. multiplier, πληθύνω, fut. vva, acc. Perpétuer par la génération, PROMPTITUDE, s. f. vitesse, τάχος, συς δια-δίδωμι, fut. δια-δώσω, acc. | Etendre au

PROPENSION, s. f. φοπή, πς (ή): ἐπιρρέπεια, ας (ή). Avoir de la propension, ρέπω, fut. ῥίψω: εὐκατάφορὸς εἰμι, fut. ἐσομαι. Qui a de la propension, εὐκατάφορος, ος, ον: ἐπιβρεπάς, ής, ές. — pour quelque chose, πρός τι ου ἐπί τι. — à faire quelque chose, εῖς τι ου πρός τι.

PROPHÈTE, s. m. προφήτης, ου (ό). Faux prophète, φευδοπροφήτης, ου (ό). Ètre faux prophète, ψευδοπροφητεύω, fut. εύσω.

PROPHÉTESSB, s. f. προφήτις, ιδος (ή).
PROPHÉTIE, s. f. προφητεία, ας (ή).
PROPHÉTIQUB, adj. προφητικός, ή, όν.
PROPHÉTIQUEMENT, adv. προφητικώς.
PROPHÉTISER, v. a. et n. προφητεύω,
fut. εύσω, acc.

PROPICE, adj. bienveillant, favorable, διεως, ως, ων (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Dieu nous est devenu propice, διεως ήμιν ἐγένετο δ Θεός (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Rendre propice, ίξ-ιλάσκιμαι, fut. ιλάσομαι, acc. Soyezmoi propice, διεώ σου τύχοιμι (τυγχάνω, fut. τεύξομαι), ou en un seul mot, διαδι (impér. aor. 2 irrég. de ἰλάσκιμαι). || Favorable, commode, πρόσφορος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ἐπιτήδειος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): εύκκιρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Occasion propice, καιρός, οῦ (ὁ): εὐκαιρία, ας (ή).

PROPITIATION, s. f. ἱλασμός, οῦ (ὁ).
PROPITIATOIRE, adj. ἱλαστήριος, α, ον. ||
s. m. Le propitiatoire des Juiss, τὸ ἱλαστήριον, ου.

PROPORTION, s. f. rapport, ἀναλογία, ας (ή): συμμετρία, ας (ή): λόγος, ου (ό). Είτε en proportion, ἀνὰ λόγον ou d'un seul mot ἀναλογόν εἰμι, fut. ἔσομαι: ἀναλογόω, ῶ, fut. π΄σω: συμμετρίαν ἔχω, fut. ἔξω.— avec quelque chose, πρός τι. Sa largeur n'est pas en proportion de sa longueur, τὸ πάχος πρὸς τὸ μῆκος ἀσύμμετρόν ἐστι, Χέπ. Manque de proportion, ἀσυμμετρόα, ας (ή). Hors de proportion, ἀσυμμέτρως. || Forme, dimension, μέτρον, ου (τὸ). Les proportions du corps, ἡ τοῦ σώματος συμμετρία, ας.

A Proportion, adv. ἀνάλογον. || A proportion de, κατά, acc.: πρός, acc.: κατὰ λόγον gén. A proportion de sa fortune, κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ: κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν. A proportion du corps entier, κατὰ λόγον τοῦ δλευ σώματος, Aristi.

PROPORTIONNEL, ELLE, adj. αναλογικός, ή, δον: ό, ή, τὸ ἀναλογικό, indécl

PROPORTIONNELLEMENT, on Proportionnement à sa sorce, κατά τὸ δυνατόν.

PROPORTIONNER, ν. α. συμ-μετρίω, ω. ful. πσω, αcc. — une chose à une autre, τί τινι. Proportionner ses discours à ses auditeurs, τεῖς ἀκούευσι τεὺς λόγους ἀρμεζω, ful. έσω. || Proportionné, ée, σύμμετρες, ος. ον : ὁ, ἡ, τὸ ἀνάλεγον, indécl. Corps bien proportionné, τὸ σύμμετρες σῶμα, ατος. Être proportionné, τὸ σύμμετρείμαι, εῦμαι, ful. πόπσεμαι, dal. : ἀνα-λεγέω, ω. ful. πσω, dal. ου πρός, acc. La santé est proportionnée à la sagesse, et la vigueur du corps à la force de l'àme, ἀνα-λεγεί ὑγίεια μὲν πρὸς σωφρεσύνην, πάλιν ἀνα-λεγεί ὑγίεια μὲν πρὸς σωφρεσύνην, πάλιν ἀνα-λεγεί ὑγίεια μὲν πρὸς σωφοσύνην, πάλιν ἀνα-λεγεί ὑνμη σώματος πρὸς ἀνδρείαν ψυχῆς, Gal.

PROPOS, s. m. discours, λόγος, ου (έ)-Propos de table, λόγοι συμποσιακοί, ὧν (ci). Tenir des propos injurieux sur quelqu'un, κακώς τινά λέγω, fut. λέξω ου έρω: τινά κακηγερίω, ω, fut. ήσω. Les propos tombérent sur lui, περί αὐτοῦ οἱ λόγοι ἐγένοντο (γίνομαι, fut. γενήσομαι). A tout propos, έκ παντές λόγου : πάντως : πάντοτε. | Dessein, προαίρεσις, εως (ή): βουλή, ής (ή): γνώμη, ης (ή). A quei propos? dans quelle intention? τίνι γνώμη; pourquoi, par quel hasard, πως; A quel propos faites-vous cela, τί μαθών ου τί παθών τουτο ποιείς (μανθάνω, fut. μαθήσομαι : πάσχω, fut. πείσεμαι : ποιέω, ω, fut. ήσω); Ferme propos, ή ίσχυρα προαίρεσις, εως. Faire le ferme propos de, έγνωκα **ου κέ**κρικα (parf. de γίνωσκω, fut. γνώσομαι, et de χρίνω, fut. χρινώ), avec l'infin. De propos délibéré, έκ προαιρέσεως : έκ προνείας : έξεπίτηδες.

Α Propos, ἐν καιρῷ : εὐκαίρως : κατὰ καιρόν. Parler à propos, πρὸς καιρὸν ου εἰς καιρόν λέγω, fut. λέξω ου ἐρῶ. [] Il est à propos, πρέπει (sans fut.) : συμ-φέρει, fut. συν-οίσιι: άρμόζει, fut. άρμόσει : προσ-έκει, fut. τξει : δεῖ, fut. δεπόσει. — de faire quelque chose, ποιεῖν τι. Faire ce qui est à propos, τὸ δέον ου τὰ δέοντα πράσσω, fut. πράξω : τὰ καὶῶς έχοντα ἐργάζομαι, fut. άσομαι. Il jugea a propos de ne plus s'exposer, καλῶς ἐδὸκει έχειν αὐτῷ καινδυνεύειν (δοκέω, ῶ fut. δοξω : ἔχω, fut. ξω). J'ai jugé à propos de ne pas le faire,

εδοξέ μοι μη δράν ταυτα (δράω, ω, ful. [δράσω). Hors de propos, παρά καιρόν : άκαίβως : παρακαίρως. Qui est hors de propos, ακαιρος, oc, ov. Il n'est peut-être pas hors de propos, ίσως εύχ ἀπὸ καιρεῦ (sous-ent. ἐστί), Plat.

PROPOSABLE, adj. προσδεκτός, ή, όν.

PROPOSER, v. a. προ-τίθημι, ful. προθτίσω, acc. Proposer un prix, άθλον προ-τίθημι. Proposer une question, έρώτημα προ-δάλλομαι, fut. βαλεύμαι. Proposer des conditions, συνθέκας ου όμολογίας προ-τείνω ου ύπο-τείνω, ful. revo. Etre proposé, moi-xeipan, ful. xeiσομαι. - à quelqu'un, τινί. || Proposer pour modèle, παράδειγμα καθ-ίστημε, fut. καταστήσω, acc. Se proposer pour modèle, παράδειγμά ποιέςμαι, ευμαι, fut. ήσεμαι, acc. | Se proposer de faire quelque chose, βουλεύομαι, fut. εύσομαι, acc. ou infin. : προ-αιρέσμαι, ουμαι, fut. asphochas, acc. ou infin. Voilà ce que je m'étais proposé de dire, τοῦτον τὸν λόγον προ-ειλόμην, Dém. Je me propose de faire cela, τοῦτο ποιείν μελλω, fut. μελλήσω : δωκώ, μοι ποιήσειν τούτο (δοκέω, ω, ful. δοξω).

PROPOSITION, s. f. action de proposer, de mettre en avant, πρόθεσις, εως (ή): πρότασις, εως (ή). Faire des propositions d'accommodement, συνθήκας προ-τείνω ου ύπο-τείνω, fut. τενώ. Accepter des propositions, όμολογίαις συν-τίθεμαι, ful. συν-θήσομαι. | Invitation à faire quelque chose, πρόκλησις, εως (ή). Faire une proposition à quelqu'un, πινά τι προκαλέσμαι, ουμαι, fut. καλέσσμαι. On vous a fait des propositions raisonnables, υμάς μέτρια προεκαλίσαντο. || Proposition, en termes de gramm. et de logique, πρότασις, εως (ή).

PROPRE, adj. particulier, ίδιος, a, ov (comp. idiairegog, sup. idiairarog). Avoir soin de ses propres affaires, των ίδίων φροντίζω, ful. ίσω. De ses propres yeux, αὐτεῖς ὀφθαλμοίς. Voir de ses propres yeux, αὐτοπτέω, க், fut. ந்கை acc. De sa propre main, விτοχειρία ου αύτοχειρί. Qui fait quelque chose de sa propre main, αὐτόχειρ, ειρος (ό, ή). Remettre en propres mains, έγχειρίζω, fut. ίσω, acc. Je l'aime comme mon propre frère, ίσον τῷ ἀδελφῷ τῷ έμαυτοῦ αὐτὸν φιλέω, ώ, ful. τίσω. | Le propre, le caracière propre, το Totov, ou. C'est le propre de l'espèce humaine, ίδιον τουτο των ανθρώπων ου τοίς ανθρώποις. Plus souvent on le sous-entend. C'est χυριολεκτέω, ω, ful. ήσω.

le propre d'un homme libre de dire la vérité, tournez, il est d'un homme libre, Dievθέρου ανδρός έστι τάληθη λέγειν (λέγω, fulλέξω ου έρω).

PROPRE à ou pour, qui a de l'aptitude, έπιτήδειος, ος ou α, ov. — à quelque chose, τινί, είς τι ου πρός τι. - à faire quelque chose, ποιείν τι. On tourne aussi par άγαθός, n, dv. avec l'infin. Terre propre à labourer et à planter, άρουν και φυτεύειν άγαθη χώρα, as. Ou par les adjectifs en mcs. Propre à labourer, ἀρόσιμος, ος, ον. - à planter, φυτεύσιμος, ος, ον. Ou par les composés de l'adverbe εὐ. Propre à cultiver, εὐγεώργητος, ος, ον.

PROPRE, en parlant des mots, xúpice, a, ον. Expression propre, ή πυρία λέξις, εως. Dans le sens propre, χυρίως. Employer le mot propre, χυριολεκτίω, ω, fut. ήσω. || En propres termes, αὐτολεξεί.

PROPRE, net, καθαρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Être propre, καθαρῶς έχω, ful. ξω : καθαρεύω, ful. εύσω. Qui aime à être propre, καθάριος, ος ου α, ον.

particulièrement, PROPREMENT, adv. ίδίως : ίδία. | A proprement parler, χυρίως : ώς άληθως : όντως : τῷ όντι. || En termes propres, χυρίως. | Nettement, χαθαρώς : καθαρίως. PROPRET, εττε, adj. καθαρύλλος, ος, ον.

Homme propret, ὑπακαμψίας, ω (ό).

PROPRETE, s. f. xabaporns, nros (n). Gout de la propreté, xabaptorne, nrec (n). Sans magnificence, mais avec propreté, coπολυτελώς, άλλα καθαρίως, Athén.

PROPRÈTEUR, s. m. ἀντιστράτηγος, ου (δ). PROPRIÉTAIRE, s. m. xúpios, ou (6): δεσπότης, ου (ό)

PROPRIETE, s. f. possession, xtnoce, εως (ή). Avoir en propriété, κίκτημαι (parf. de πτάτμαι, ωμαι, fut. ήστιμαι). Ce que l'on possède, κτήμα, ατος (τὸ). Qui a de grandes propriétés, πολυκτήμων, ων, ον, gén. ονος.

PROPRIETE, qualité particulière, idiorne, ητος (ή): ίδιωμα, ατος (το). Les propriétés des herbes, αι των βοτανών δυνάμεις, εων. Avoir la propriété de , δύναμαι , sul. δυνήσεμαι, infin. : ίσχύω, fut. ύσω, infin. | Justesse, en parlant des mots, supresvupia, ας (ή): πυριολεζία ου πυριολογία, ας (ή). Ανες propriété, πρίως. S'exprimer avec propriété, PROROGATION, s. f. ἀναδολη, ης (ή). PROROGER, v. a. ἀνα-δάλλομαι, fut. δαλοῦμαι, acc.

PROSAIQUE, adj. λογοειδής, ής, ές: πε-

PROSATEUR, s. m. λογογράφος, ου (δ): λογοποιός, οῦ (δ): πεζογράφος ου πεζολόγος, ου (δ). Les prosateurs, οἱ πεζοί, ὧν.

PROSCRIPTION, s. f. προγραφή, ñ. (ή).

PROSCRIRE, v. a. condamner par proscription, προγράφω, fut. γράψω, acc. Les proscrits, ά προγγεγραμμένοι, ων. || Défendre, prohiber, άπ-αγορεύω, fut. άπ-αγορεύσω ου άπ-ερω, acc. || Détruire, faire disparattre, άν-αιρέω, ω, fut. αιρήσω, acc. : καθ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω, acc.

PROSE, s. f. δ πεζος λόγος, ω. En prose, πεζως. Ecrire en prose, πεζογραφίω, ω, fut. ήσω.

PROSELYTE, s. m. nouveau converti, προσπλυτος, ου (δ). || Partisan, αἰρέτης, ου (δ). Chercher à se faire des prosélytes, πνὰς προσ-άγομαι, fut. άξομαι

PROSELYTISME, s. m. τὸ προσηλύτους ποιείσθαι ου προσ-άγεσθαι (παίομαι οῦμαι, fut. ήσομαι: προσ-άγομαι, fut. άξομαι).

PROSODIE, s. f. προσωδία, ας (ή). Les regles de la prosodie, el προσωδιακεί κανόνες, ων.

PROSODIQUE, adj. προσωδιακός, ή, όν. PROSOPOPEE, ε. f. προσωποποιία, ας (ή). Faire une prosopopée, προσωποποιίω, ω, fut. ήσω. Faire parler quelqu'un dans une prosopopée, λίγοντά τινα είσ-άγω, fut. άξω, ου άνα-διδαζοιιαι. fut. άσομαι.

PROSPECTUS, s. m. πρόγραμμα, ατος (τό). PROSPERE, adj. qui réusit, heureux, εὐτυχής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Ενέπεπεπε prospère, εὐτύχημα, ατος (τὸ). [] Favorable, en parlant des dieux, etc. Dasoς, ως, ων (comp. ώτερος, sup. ώτατος): εὐμενής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Que les dieux vous soient prospères, ἀλλ' τλεώ σω εἰτν ci θεω (εἰμί, fut. ἐσομαι). Le ciel lui est prospère, συλ-λαμδάνει, αὐτῷ δ Θέος (συλ-λαμδάνω, fut. λήγομαι). [] Qui porte bonheur, αἴσιος, ος, ον. Sous des auspices prospères, εἰσίως: μετ' αἰσίας κληδόνος: σὸν αἰσιωτέροις τοῖς οἰωνοῖς, Suid.

PROSPERER, v. n. eutunia, a, fut.

τίσω. Faire prospérer une entreprise, έργω τι κατ-ορθόω, ω, fut. ώσω. Tout lui prospère, πάντα αὐτῷ κατὰ νοῦν χωρεῖ (χωρέω, ω, fut. τίσω).

PROSPÉRITÉ, s. f. εὐτυχία, ας (t). Être dans la prospérité, εὐτυχίω, ω, fut. τίσω. PROSTATES, s. m. pl. προστάται, ων (ci). PROSTERNATION, s. f. προσπύνησες, εως (τ). PROSTERNEMENT, s. m. προσπύνημα, ατος (τὸ).

se Prosterner, σ. τ. προσ-πίπτω, ful. πεστύμαι: προσ-πυνέω, ῶ, fut. ήσω. Se prosterner aux pieds de quelqu'un, ποσί τινος προσπίπτω, fut. πιστύμαι: τινὰ προσ-πίπτων προσπυνέω, ῶ, ou simplement τινὰ ou τινὶ προσπυνέω, ῶ, fut. ήσω. Se prosterner au pied des autels, διῶν βωμοῖς συ πρὸς διῶν βωμοὺ, προσ-πίπτω, fut. πιστύμαι.

PROSTITUEB, s. f. mopus, n. (i).

PROSTITURR, ν. α. προ-αγερεύω; fac. εύσω, acc. Se prostituer, πορνεύομαι, fac. εύσομαι.

PROSTITUTION, s. f. προαγωγεία, ας (n). Lieu de prostitution, προαγωγείον, ου (rò).

PROSTRATION, s. f. prosternement, προσκύνησις, εως (ή). [] Abattement, κετάπτωσες, εως (ή). Prostration des forces, άδυναμία, ας (ή). PROTASE, s. f. πρότασες, εως (ή).

PROTECTEUR, s. m. trice, s. f. spooratric, ou (i): an fem. spootatric, idoc (ii).

PROTECTION, s. f. προστασία, ας (i). N'est-ce pas une protection évidente qu'en lui a accordée? ταῦτα οὐχ ὁμολογωμένη προστασία (ὁμολογώω, ω, fut. ήσω); Dém. Se mettre sous la protection de quelqu'un, ἡμαυτοῦ τινὰ προ-ίσταμαι, fut. προ-στήσομαι (aer. προ-εστησώμην). Prendre quelqu'un sous sa protection, τινὸς προ-ίσταμαι, fut. προ-στήσομαι (aor. προ-ίστην): ἐπιμιλιιάν τινος προσ-δέχομαι, fut. δίξομαι. Qui n'a pas de protection, ἀπροστώ-τευτος, ος, ον.

PROTÉE, ε. m. homme changeant, είλο πρόσαλλος, ω (δ).

PROTÉGÉ, s. m. client, πελάτης, ου (δ): au fém. πελάτης, ιδος (ή).

PROTEGER, v. a. prendre ou avoir sous sa protection, προ-ίσταμαι, fut. προ-στάσομαι, gén. || Δυ figuré, défendre, garantir, φυλάσου, fut. άξω, acc.: δια-ταρίω, ω, fut. άσω, acc.

PROTESTATION, s. f. διαμαρτυρία, α:

(i) Malgré toutes mes protestations, πολλά ενοῦ δια-μαρτυρομένου (δια-μαρτύρομαι, fut. υροῦμαι). || Protestation d'amitié, de services, χρηστολογία, $α_5$ (ή). Qui en fait beaucoup, χρηστολόγος, c_0 (δ, ή).

PROTESTER, v. n. affirmer, δια-μαρτύρομαι, fut. υρούμαι, acc. ou infin. ou δτι avec l'indic. Protester avec serment, δι-όμνυμαι, fut. ομούμαι, acc. ou infin. Ayant protesté avec serment qu'il avait vu Romulus, δικαταάμενες 'Ρωμύλεν ίδειν (είδεν, aor. de δράω, ω).

PROTOCOLE, s. m. formulaire, κανών, όνος (έ). || Préliminaire d'un traité, ή προ-

PROTOSYNCELLE, s. m. πρωτοσύγκελλος, ου (i), G. H.

PROTOTYPE, s. m. πρωτότυπον, ου (τὸ): ἀρχίτυπον, ου (τὸ).

PROTUBÉRANCE, s. f. ἔξόγκωμα, ατος (τὸ): ὅγκος, ου (ὁ). Protubérance du dos ou des épaules, κύρτωμα, ατος (τὸ).

PROUE, s. f. πρώρα, ας (ή). Du côté de la proue, πρώραθεν. Proue contre proue, άνπίπρωρος, ος, εν.

PROUESSE, s. f. action d'éclat, ἀρίστευμα, ατος (τὸ). Faire des prouesses, ἀριστεύω, fut. εύσω.

PROUVER, v. a. ἀπο-δείχνυμι, fut. δείζω, acc.: ἐλέγχω, fut. ἐλέγξω, acc. Je prouverai que tu es un méchant, έγω σὲ πονκρὸν έντα ἀπο-δείζω ου ἐλέγξω.

PROVENIR, v. n. γίνεμαι, fut. γινήσομαι.

— d'une cause, έκ τινος αlτίας. De là provient l'orgueil, ένθεν ου έκ τούτου γίνεται ή
υπερηφανία.

PROVERBE, ε. m. παροιμία, ας (ή). Passer en proverbe, ἐν τῆ παροιμία λέγομαι, fut. λεχθήσομαι. Comme dit le proverbe, τὸ τῆς παροιμίας : τὸ λεγόμενον (partic. passif neutre de λέγω, fut. λίζω). Être d'accord avec le proverbe, συνήγορον τὴν παροιμίαν έχω, fut. εξω, Plut.

PROVERBIAL, ALE, adj. παροιμιακός, ή, όν. PROVERBIALEMENT, adv. παροιμιακώς. Parler proverbialement, παρ-οιμιαζομαι, ful. ασομαι.

PROVIDENCE, s. f. πρόνοια, ας (ή). Étre conduit par la Providence, διία προνοία δδηγέομαι, εδικαι, ful. ηθήσομαι), Hérodn.

PROVIGNER, v. a. μοσχεύω, fut. εύσω, acc. PROVIN, s. m. μόσχος, ου (δ).

PROVINCE, s. f. ἐπαρχία, ας (ή). Gouverneur d'une province, ἐπαρχος, ου (δ).

PROVINCIAL, ALE, adj. de province, ἐπαρχιώτης, ου (δ). Au fém. ἐπαρχιῶτις, ιδος (ή). On tournerait mieux par δ, ή, τὸ ἐχ τῶν ξξω ἐπαρχιῶν. || Qui sent la province, ἀγροιχότερος, α, ον (comp. d'ἀγροῦκος, ος, by).

PROVISEUR, s. m. γυμνασιάρχης, cu (δ). Étre proviseur d'un collège, γυμνασιαρχίω, ω, fut. ήσω, gén.

PROVISION, s. f. παρασκευή, ῆς (ή). Faire provision de, παρασκευάζομαι, fut. άσσμαι, acc. Faire la provision, aller à la provision, δψωνέω, ῶ, fut. ήσω. Provisions achetées au marché, ἐψώνια, ων (τὰ). Provisions de bouche, en général, ἐπισίτια, ων (τὰ). Provisions de voyage, ἐφόδια, ων (τὰ).

Provision, ce qu'on adjuge en attendant le jugement définitif, πριδικασία, ας (ή). || Par provision, provisoirement, προσκαίρως.

PROVISIONNEL, ELLE, et Provisoire, adj. προσκαιρος, ος, ον.

PROVISOIREMENT, adv. προσκαίρως.

PROVOCATION, s. f. πρόκλησις, εως (ή). Provocation mutuelle, ἀντιπρόκλησις, εως (ή). Sans provocation, ἀκλητί.

PROVOQUER, v. a. προ-καλέσμαι, σῦμαι. fut. καλέσσμαι, acc. — au combat, εἰς μάχην. Provoquer le vomissement, τὸν ἔμετον προκαλέσμαι, οῦμαι. Propre à provoquer l'appétit, τῆς ὀρέξεως προκλητικός, ἡ, όν.

PROXENETE, s. m. προξενητής, οῦ (ὁ). PROXIMITÉ, s. f. voisinage, ἐγγύτης, ητος (ἡ). A proximité, ἐγγύς : πίλας : πλησίον. — de quelque chose, τινός. || Proximité du sang, ἀγχιστεία, ας (ἡ).

PRUDE, adj. σιμνοπρόσωπος, ος, ον. Air prude, σιμνοπροσωπία, ας (ή). Faire la prude, άχχίζομαι, ful. ίσομαι.

PRUDEMMENT, adv. φρονίμως. Agir prudemment, φρονίμως πράσσω, fut. πράξω, Dém. PRUDENCE, s. f. φρόνησις, εως (ή). Avoir de la prudence, φρονίω, ω, fut. ήσω.

PRUDENT, ente, adj. φρονιμος, ος ou n, ov (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Les hommes prudents, of φρόνιμοι, ων : οί φρονούντες, ων (partic. de φρονέω, ω, fut. ήσω. En homme prudent, φρονούντως.

• PRUD'HOMME, s. m. homme probe, aving μρηστός ου καλός κάγαθός, οῦ (ό). | Espèce de syndic, σύνδικος, ου (δ).

PRUD'HOMMIE, s. f. zadozayabía, aç (n). PRUNE, s. f. xoxxiumlov, ou (tò). Prune de Damas, δαμασκηνόν, οῦ (τό).

PRUNEAU, s. m. τὸ ξπρὸν κακκύμηλον, ου. PRUNELAIE, s. f. κακυμηλών, ώνος (ό). PRUNELLE, s. f. partie intérieure de l'æil, xορή, ης (ή): γλήνη, ης (ή). || Fruit du prunellier, άγριοχοχχύμηλον, ου (τὸ).

PRUNELLIER, s. m. arbre, n appia xoxκυμηλέα, ας: σποδιάς, άδος (ή)?

PRUNIER, s. m. arbre, xexxuundia, as (n). PRURIT, s. m. χνησμός, οῦ (ὁ).

PRYTANE, s. m. πρύτανις, εως (δ). Être prytane, πρυτανεύω, fut. εύσω.

PRYTANEE, s. m. moutaveior, ou (to). Bire nourri dans le prytanée, πρυτανεύομαι, fut. eúgouat.

PSALMISTE, s. m. ψάλτης, ου (δ): ψαλμγράφος, ου (δ).

PSALMODIE, s. f. ψαλμφδία, ας (ή): ψαλμολογία, ας (ή).

PSALMODIER, τ. α. ψαλμφδίω, ω, fut. ήσω: ψαλμελογίω, ω, fut. ήσω.

PSALTERION, s. m. ψαλτήριον, ου (τό). PSAUME, s. m. ψαλμός, οῦ (δ). Composer des psaumes, ψαλμογραφίω, ω, fut. τίσω. Qui concerne les psaumes, ψαλμικός, ή, όν.

PSAUTIER, s. m. ψαλτήριον, ου (τό). PSEUDONYME, adj. ψευδώνυμος, ος, ον. PSORIQUE, adj. ψωρικός, τί, όν.

PSYCHOLOGIE, s. f. in mepi the yuxhe φιλοσοφία, ας.

PTARMIQUE, adj. πταρμικός, ή, όν. || La tarmique, plante, ή πταρμική, ής.

PTYALISME, s. m. πτυαλισμός, οῦ (δ). PUAMMENT, adv. μετά δυσωδίας. | Δu fig. είσχρως.

PUANT, ANTE, acf. ducudne, ne, ec : βρομώδης, ης, ες (comp. έστερος, sup. έστατος). Avoir l'haleine puante, πνεύμα δυσώδες άφέημι, ∫υι. ἀφ-ήσω.

PUANTEUR, s. f. δυσωδία, ας (ή): βρώμος ou βρόμος, ου (δ). Puanteur de l'haleine. $\delta \zeta \eta$, ηc $(\dot{\eta})$.

PUBERE, adj. tonbos, os, ov. PUBERTE, s. f. i ionsound iduaia, as:

PRUDERIE, s. f. σιμνοπροσωπία, ας (ή). | έφιθότης, ητος (ή). Entrer dans l'âge de puberté, ἐφ-κδάω, ω, fut. κσω. Etre dans l'age de puberté, iφ-ηθεύω, fut. εύσω.

PUBIS, s. m. n6n, n6 (n).

PUBLIC, ique, adj. Qui appartient à l'État. δημόσιος, ος ou α, ev. Le trésor public, τὸ δημόσιον, ου. Les assaires publiques, τὰ δεμόσια πράγματα, ου τὰ κοινὰ πράγματα ου simplement τὰ κοινά, ων. Le bien public, τὸ κοινόν, ου. Travailler au bien public, τα κοιντ συμ-φέροντα πράσσω, fut. πράξω. Par autorite publique, δημεσία. | Qui appartient à tout le monde, καινός, ή, όν. Bruit public, ή κανὰ φήμη, ης. Lieu public, τόπος χοινός, ου (δ). Place publique, ἀγορά, ᾶς (ή). Chemin public, όδος λαοφόρος, ου (ή). Femme publique, πόρνη, ης (ή). || Qui se fait aux yeux de tora le monde, φανερός, ά, όν. | Connu de tord le monde, πασι γνωστός, ή, όν. Rendre public, είς το χοινόν έχ-φέρω, fut. έξ-cίσω, acc.: δημοσιόω, ω, fut. ώσω, acc. Devenir public, δημοσιεύομαι, sut. ευθήσομαι.

LE Public, s. m. δήμος, ου (δ). Donner un livre au public, βιδλίον έχ-δίδωμι, fut. έχ-δώσω. Tout le public, οἱ πάντες ου ἄπαντες ἄνθρωπα, ou simplement οἱ πάντες ου ἄπαντες, ων. ΑΗΙ regards du public, ἐν όψει ἀπάντων. Aux dépens du public, δημοσία. | En public, δημοσίως. Paraltre en public, είς το δημόσιον προ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Parler en public, δημηγορέω, ω, fut. ήσω.

PUBLICAIN, s. m. TELWYRG, OU (6). PUBLICATION, s. f. avaxnoutic, see (1). – d'un livre, έχδοσις, εως (ή).

PUBLICISTE, s. m. o nipl tà noliture φιλοσοφών, ούντος (partic. de φιλοσοφίω, 🖦, fut. now).

PUBLICITE, s. f. ἐκφορά, ας (ή). Donner de la publicité à, siç tò xoivòv ou siç tòv δήμον έχ-φέρω, ∫ειί. έξ-οίσω, αcc. : δημοσιόω, ū, fut. úsw, acc.

PUBLIER, v. a. proclamer officiellement, χηρύσσω ου άνα-χηρύσσω, ful. ύξω, acc. Divulguer, annoncer partout, δι-αγγέλλω, fut. αγγελώ, acc. Publier une nouvelle, φήμην τινά δια-σκιδάννυμι, fut. σκιδάσω. Publier un secret, τὸ ἀποβρητον έχ-φέρω, fut. έξ-οίσω. [] Donner au public un ouvrage, disemu, fut. δώσω, αςς.

PUBLIQUEMENT, adv. φανερώς.

puces, ψυλλόδρωτος, ος, ον. || Herbe aux puces, ix του φρίατος έξ-αντλίω, ω, fut. ήσω, acc. plante, ψύλλιον, ου (τό). | Au fig. Mettre la puce à l'oreille, donner l'éveil, iquipu, fia. trepu, acc.

PUCELAGE, s. m. παρθενία, ας (ή). PUCELLE, ε. f. παρθένος, ου (ή).

PUCERON, s. m. insecte, ψύλλος, ου (δ). PUDEUR, s. f. aidis, ous (i). Qui a de la pudeur, aidipur, er, er, gen. eros (comp. evéctepos, sup. ovéctatos). Qui n'en a pas, άναιδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): άναίσχυντος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Avec pudeur, aldnuovos. Sans pudeur, avat-گھچ : פֿימנסצַטיידשק.

PUDIBOND, οποκ, adj. αίσχυντηλός, ή, όν. Air pudibond, aloguventía, as (1).

PUDICITE, s. f. agreia, as (1).

PUDIQUE, adj. qui a de la pudeur, aiδήμων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, sup. ονίστατος). || Chaste dans sa conduite, άγνός, τί, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Mœurs pudiques, άγνεία, ας (ή). Avoir des mœurs pudiques, apreva, fut. evou.

PUDIQUEMENT, adv. avec pudeur, alonμόνως. | D'une manière chaste, άγνως.

PUER, v. n. xaxãs & ou simplement Ru. fut. Know: βρωμίω, ω, fut. now. Puer de la bouche, νηστείας &ω, fut. δζήσω. Puer le vin, οίνον ἀπ-οζω, fut. ἀπ-οζήσω.

PURRIL, un, adj. maidapieding, ne, ee: παιδικός, ή, όν. Il ne faisait aucune question puérile, οὐδὲν πρώτα παιδικόν (έρωτάω, ω, fut. now), Plut.

PURILEMENT, adv. παιδαριωδώς : παιduis.

PURRILITE, s. f. enfance, maidia, as (i). Manières puériles, το παιδαριώδες, ους : το παιδικόν, ου. | Parole ou action niaise, νηπίευμα, ETOS (10).

PUGILAT, ε. m. πυγμή, ῆς (ή): πυγμαγία, ας (ή). Combattre au pugilat, πυγμαχέω, 3. fut. ήσω. Vaincre au pugilat, πὺξ νικάω, e, fut. now, acc.

PUINE, in, adj. perageviorepoc, a, ov. PUIS, adv. après, sira : instra.

PUISARD, s. m. λάκκος, ου (δ).

PUISER, ν. α. άρυω ου άρύτω, fut. ύσω, GCC. : ἀρύομαι σε ἀρύτομαι, fet. ύσομαι acc. Puiser de l'eau dans des coupes d'or, 68mp

PUCK, s. f. ψύλλα, ης (ή). Dévoré de | χρυσοίς πρόχουσιν άρύτομαι. Paiser à un puits, Au fig. Puiser dans la nature, in the obσεως ου άπο της φύσεως λαμδάνω, fut. λήψοµaı, acc.

> PUISQUE, conj. insi, indic. : insime, indic. : si ou είπερ, indic. Puisque la chose est ainsi, inel τὰ πράγματα οδτως έχει: ou par le gén. absolu, των πραγμάτων ούτως έχόντων (έχω, fut. Kw).

> PUISSAMMENT, adv. ίσχυρως: καρτερως: δεινώς. | Puissamment riche, δπερπλούσιος, ος, ov. Être puissamment riche, ὁπερ-πλουτίω, ω, ful. now,

> PUISSANCE, s. f. δύναμις, εως (ή): ἰσχύς, ύος (ή): πράτος, ους (τό). Avoir la puissance de, δύναμαι, fut. δυνήσομαι : leχύω, fut. ύσω. - de faire quelque chose, ποιείν τι. Pleine puissance, παντοκρατορία, ας (ή). Qui a pleine puissance, παντοκράτωρ, ορος (δ, ή). Souveraine puissance, puissance absolue, μεναρχία, ας (ή). Exercer la souveraine puissance, μοναρχέω, ω, fut. ήσω. | Avoir en sa puissance, κρατίω, ω, ful. ήσω, gên. Soumettre à sa puissance, χρατίω, ω, ful. ήσω, gén. : bπ' έμαυτο ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, acc. Etre en la puissance de quelqu'un, ini nvi sim, fut. loomai. Etat qui est en la puissance des Athéniens, πολις 'Αθηναίων υπήχιος, ου (ή).

> PUISSANCE, ON HAUTE-PUISSANCE, prince souverain, δυνάστης, ω (δ). Les puissances, οί δυναστεύοντες (partic. de δυναστεύω, fut. εύσω).

> PUISSANT, ARTE, adj. δυνατός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : χαρτερός, ά, όν (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος): ίσχυρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Puissant en richesses, χρήμασι δυνατός, ή, όν. Être trèspuissant, μέγα δύναμαι, fut. δυνήσομαι: πλείστον ίσχύω, fut. ύσω. Etre puissant par ses armes, τοις δπλοις Ισχύω, ful. ύσω. Qui n'est pas puissant, άδύνατος, ος, ον : άσθενής, ής, ic. Ne l'être pas, aduvarie, à, fut. nou. || Remède puissant, φάρμακον ένεργόν, οῦ (τό). Le Tout-Puissant, & mavrospárup, opog. Voyez TOUT-PURSANT.

> PUITS, s. m. oplap, aros (to). Petit puits, φρεάτιον, ου (τό). De puits, φρεατιαίος, α, ον. Creuser un puits, openouxin, a, fut. non. PULLULER, v. n. βρύω, fut. βρύσω. PULMONAIRE, adj. everpoverác, i. o.

770 PULMONIE, a. f. Treuporia, as (7). PULMONIQUE, adj. που μονικός, ή, όν. PULPE, s. f. capt, gen. capair (i). PULPEUX, mue, adj. capuadne, ne, ec. PULSATIF, IVE, adj. equipuions, ne. es: couplateduc, no ec

PULSATION, & f. coungués, on (a) : copungues, ατος (τό).

PULVERISATION, s. f. haimens, ems (4). PULVERISER, v. a. leiów, a, fut. wow, acc.

PUNAIS, AME, adj. of acrossic, is, or. PUNAISE, s. f. insects, xápic, suc (6, 4). PUNIR, τ. α. χολάζω, ful. άσω, ασς. : τιμωρέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, ασο. Runir de mort, d'exil, τῷ θανάτφ, τῷ φυγῷ ζημιόω, ω, fut. ώσω, ace. Etre puni, Axnv on dirac didupt, fet disau : dirac on dirac ex-rive, fut. riou. - de quelque chose, rivoç οκ αντί τινος. Η fut puni pour s'être enfui, δίχας έξ-έτισεν άνδ' ών άπ-έδραμε (άπο-τρέχω, fut. απο-δραμούμαι). Qui n'est pas puni, απμώρητος, ες, ev. Ils ne seront pas punis pour avoir détruit Léontium, Assuriveus ava-ornounτες ατιμώρηται Ισανται (αν-ίστημι, ful. αναστήσω: εἰμί, fut. ἐσομαι), Thuc.

PUNISSABLE, adj. xolastios, a, ov: nμωρητίος, α, ον: τιμωρίας άξιος, α, ον (σοπρ. ώτερος, επρ. ώτατος).

PUNITION, s. f. zolasiq, suc (ii): 17μωρία, ας (ή). Encourir une punition, τιμωρίας τυγχάνω, Δεί. τεύξομαι: τιμωρίαν ύπέχω, fut. υφ-έξω : δίκην ου δίκας δίδωμε, fut. δώσω. Infliger à quelqu'un une punition, rive χολάζω, ful. άσω, συ τιμωρίομαι, σύμαι, ful. ήσομαι: δύκον απι δίνας παρά πινος λαμδάνω, fut. Anyouas.

PUPILLAIRE, adj. oppavoso, vi, ov. PUPILLARITÉ, s. f. sapana, as (2).

PUPILLE, s. m. et f. qui est en tutelle, όρφανός, οῦ (ό). Δυ fám. ὀρφανή, ης (ή). Biens d'un pupille, tà depanta, and

PUPILLE, s. f. prunelle de l'ail, udon, ne (ή): γλήνη, ης (ή)_

PUPITRE, ε. m. ἀναγνωστήριον, ουι (τά), PUR, Pune, adj. sans impurate, sans teahe, καθαρός, ά, ών (comp. ώτορος, sup. ώτατος). Air pur, and xalagos, a (6). Eau pura, υδωρ καθαρόν, ου (τό): υδωρ ακέραιον, ου (πό). Etre pur, nadagüe kun fut. Ko : nadagnie, fut. 150).

fut. εύαν. 4 Sans mélange, έκρατος, ος, ον. Vin pur, à dispares, cu. Boire pur, axezτοποτέφ, ω, fut. ήσω. Métal pur, τὸ ἀκίδδηλον μέταλλον, ω. | Irréprochable, καθαρός, ά, όν (comp. ώτιρος, sup. ώτατος) : άγνός, ή, όν (comp. otspoc, sup. otatoc): octoc, oc on a, ou (comp. witeros, sup. witatos). Morars pures, άγνεία, ας (ή). Avoir des mœurs pures, άγνεία, ful- εύσφ : τοὺς τρέπους έγγεύφ ου καθαρεύω, fut. www. Avoir les mains pures, tac respac παθαρός είμε, fut tooμαι. Stile pur, ή καθαρώς έχομσα λέξις, εως (partic. prés. d'έχω, fut. Εω). | Véritable, proprement dit, άλπθής, ής, ές: ἀτρεκής, ής, ές: αὐτός, ή, όν. La pure vérité, αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, ας : ἡ ὅντως ἀλήθεια, ας. Pure calomnie, ή φανερά διαβολή, ης. Pures exouses, ακήψις, εως (ή). En pur don, δωρεάν. || Pur esprit, νους καθαρός, ου (έ).

PUREE, s. f. — de lentilles, porá, % (2). PUREMENT, adv. καθαρώς.

PURETE, s. f. nadaporne, nroe (n). Pureté du langage, ή τῆς λίξιως καθαρότης, ητος: όρθοέπεια, ας (ή). Pureté de mœurs, άγνότης, ητος (ή): άγνεία, ας (ή).

PURGATIF, IVE, adj. nataproxés, ú, és. | Subst. Un purgatif, φάρμακον καθαρτικόν, οκ sculement καθαρτικόν, ου (τό),

PURGATION, s. f. xábapone, sue (i). Légère purgation, ὑποκάθαρσις, εως (¾).

PURGATOIRE, s. m. τὸ καθαρτήριον πῦρ, gén. πυρός.

PURGER, v. a. xabaipo, fut. apo, acc. Au fig. Purger la ville des scélérais, rav πονηρών ανθρώπων την πολιν καθαίρω, ful. apa, ou ἀπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω. || Se purges d'une accusation, to transpar dia-dúoper, fut. dú-

PURIFICATION, s. f. action de purifier, xαθαρμός, οῦ (φ). || Fêle en l'honneur de la Vierge, πίνθησις, εως (ή).

PURIFIER, v. a. xabaipe, fut. api, coc. Avoir besoin d'être purifié, καθαρμού δίομαι, fut. dericouat. | Se purifier par des cérémopies expiatoires, καθαρμούς καθαίρομαι, ful. κα-Papoupat.

PURISME, ε m. απριδολογία, ας (ή). PURISTE, s. m. et f. dxpi60λόγος., cu (p, t). PURPURIN, DE, adj. πορφυρούς, &. . . . πορφυρίζων, συσα, ον (partic. de πορφυρίζω,

PURULENCE, s. f. muóppota, as (1). PURULENT, ERTE, adj. rempli de pue, έμπυος, ος, ον. || Semblable à du pus, πυστιδής, 716, Eq.

PUS, ε. πε. ποῦν, ου (τὸ). Étre rempli de pus, in-nuim, a, fut. now. Jeter du pus, πυοβροίω, ω, fut: ήσω. Semblable à du pus, הטספוסיור, יור, בר.

PUSILLANIME, ατή. μικρόψυχος, ος, ον. Rtre pusilfanime, μυφοψυχέω, ω, fat: ήκω. PUSIELANIMITE, s. f. μικροψυχία, ας (ή).

PUSTULE, s. f. φλυκτίς, ίδος (ή): φλύκταινα, ης (ή). Eruption de pustules, φλυπταίνωσις, εως (ή). Se couvrir de pustules ou se former en pustules, φλυκταινόομαι, ουμαι, fut. whisopat.

PUTATIF, IVE, adj. vojučojusvoc, w, ov (partic. passif de vouito, fut. (00). Il était son père putatif, πατήρ αὐτοῦ ἐνομίζετο.

PUTOIS, s. m. animal, intic, ides (1). PUTRÉFACTION, s. f. σñψις, sως (ή): σηπεδών, όνος (ή). Entrer ou tomber en putréfaction, σήπομαι, fut. σαπήσομαι. Empécher la putréfaction, πρός την σηψιν βοηθίω, ώ, fut. now.

PUTREFAIT, AITE, adj. σεπρός, ά, όν: σισηπώς, υία, ός (partic. parf. de σήπομαι, fut. σαπήσομαι).

PUTRÉFIER, v. a. σήπω, fut. σήψω, acc. jeux, πύθια νικάω, a., fut. ήσω. Putréfier entièrement, κατα-σήπω, fut: σήψω, Putréfié, ée, σεσηπώς, υῖα, ἀς (partie. parf. de έγγαστρίμυθος γυνή, gen. γοναικός, Bibl.

σήπαμαι). Sujet à se putréfier, σηπτός, ή, όν. Qui ne se putréfie pas, donnios, os, ov.

PUTRIDE, adj. ownpos, a, ov.

PUTRIDITE, a. f. somedon, once (4).

PYCNOTIQUE, adj. πυχνωτικός, ή, όν.

PFGMER, s. m. numpraios, ou (8). [Um pygmée, un nath, νάνος ου νάννος, ου (δ): varior, ou (tò).

PYLORE, s. m. πυλωρός, οῦ (δ).

PYRACANTEE, s. f. at brisseau, mupdxacroba, no (4).

PYRAMIDAL, AM, odf. nupamondic, ic, & PYRAMEDH, s. f. nupapie, idoc (1).

PYRAMIDER, v. n. eig nupapida kiryo, fut. Into.

PTRETHEN, s. m. plante, πύρεθρον, ου (τό). PYRITE, s. f. mineral, supirac, ou (6)? PYROTIQUE, adj. πυρωτικός, ή, όν.

PTRAHIQUE, s. f. πυρρίχη, ης (i). Banser la pyrrhique, πυβριχίζω, fut. ίσω.

PYRTHONIEN, ENNE, adj. muppowerog, oc. ον : σαιπτοιός, ή, όν.

PPREHONISME, s. m. if oxentian defa. no. PYTHER, s. f. mubite, as (7).

PYTHIQUE et Firmun, adj. molusés, n. év Jeux pythiens, πύθια, ων (τὰ). Aux jeux pythiens, motel. Vainqueur aux jeux pythiens, πυθιονώνης, σο (δ). Être vainqueur dans ces

PYTHONISSE, s. f. noliác, ádoc (i): nuacc. Se putréfier, σήπομαι, fut. σαπήσομαι. [θώνισσα, ης (ή). La pythonisse d'Endor, &

QUA

U UADRAGENAIRB, adj. τεσσαρακοντάετής, ής, ic. Quelquefois en parlant des personnes, pect, τετραγωνίω, ω, fut. ήσω: τετραγωνίζω, The parametric on the same parametric of (δ) : find $(a_{00} - a_{00})$ and astrong same $(a_{00} - a_{00})$ ου fem. τεσσαρακοντούτις, ιδος (ή).

QUADRAGESIMAL, ALE, adj. TEGGAPAκονθήμερος, ος, ον.

QUADRAGESIME, s. f. i тессирахости, n (sous-ent. huépa).

QUADRANGULAIRE, adj. τετράγωνος, ος, ον. [

OUA

QUADRAT, adj. m. Etre es quadret as-

QUADRATURE, s. f. τετραγωνισμός, οῦ (δ)... QUADRER, v. n. convenir, άρμοζω, fut. όσω, dat. ου πρός avec l'acc. Ses discours ne quadrent pas avec sa vie, οὐ πρὸς τὸ» βίον άρμοζουσεν αυτώ ο λόγοι.

QUADRIENNAL, ALE, adj. respecting, 1/6, 45.

QUADRIFIDE . adj. τετραμερίε, ής, ές. QUADRIGE, s. m. τό τέθριππον σα τετράοpor, ou. On sous-ent. dopua.

QUADRILATERE, adj. resperatoros, oc, ον. | Subst. το τετράπλευρον, ου.

QUADRUPEDE, adj. τετράπους, ους, ουν, gén. cooc. | Subst. Un quadrupède, Çwov τετράπουν, οδος (τό). Les quadrupèdes, τὰ τετράποδα, ων.

QUADRUPLE, adj. τετραπλάσιος, ος, ον: τετραπλασίων, ων, ον, gén. ονος : τετραπλούς, ¾, ούν.

QUADRUPLE, s. m. τὸ τετραπλάσιον, συ. QUADRUPLER, ν. α. τετραπλασιάζω, fut. dow, acc. | v. n. respandagia opai, ful. actiσομαι: τετραπλάσιος γίνομαι, fut. γενήσομαι.

QUAI, ε. m. τὸ παρὰ τὸν ποταμὸν χῶμα, ατος. Sur les quais, παρά τὸν ποταμόν.

QUALIFICATION, s. f. ovoparobesia, as (1). QUALIFIER, v. a. en termes de philosophie, ποιόω, ω, fut. ωσω, acc. Qualifier quelqu'un, lui donner un titre, broud nin enribnut, fut. int-biow. Se qualifier de philosophe, φιλοσοφίαν έπ-αγγελόμαι, fet. αγγελούμαι. | Qualifié par sa naissance, τῷ γένει λαμπρός, α, όν. Les personnes qualifiées, of άριστοι, ων.

QUALITE, s. f. en termes de philosophie, ποιότης, ητος (ή). La qualité et la quantité, τὸ ποιόν και τὸ ποσόν, οῦ. Qui a une qualité, ποιός τις, ποιά τις, ποιόν τι. Les aliments ac-Tièrent certaines qualités, moiá ric giverai f Τροφή (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Aristt. | Dans le langage ordinaire. Qualité naturelle, quons, suc (i). Plus souvent on le sous-entend, et l'on tourne par l'adj. neutre. Cette qualité, τούτο. Bonnes qualités, τὰ άγαθά, ών. Mauvaises qualités, rà xaxá, ev. Les qualités naturelles à une chose, τὰ φύσει έν-όντα τῷ πράγματι (έν-ών, ούσα, όν, partic. Είν-ειμι, fut. écopat). Vous parlez des qualités que doit avoir l'homme populaire, légat & dei mpos-eivat δημοτικώ (πρόσ-ειμι, fut. έσομαι), Dém. Il faut qu'un général accompli ait quatre qualités, to telecotate nyemove ressence dei spoo-eivat, Phil. | Qualités des plantes, al Tuv φυτών δυνάμεις, εων. Qualité du terroir, ή τῆς χώρας άρετή, ης. | Qualités de l'esprit, τὰ τῆς φύστως άγαθά, ών. Les heureuses qualités qu'il avait reques de la nature, τά τῆς φύσεως αὐτοῦ ανοε l'acc. Quant à moi, τὸ κατ' ἰμιί οκι τὸ πλεονεκτηματα, ων, Hermog. Avoir d'heureuses πρὸς int. Mais le plus souvent ce mot ne se

qualités, eliquian lu, fut. Qu : nalus siφυκα (parf. de φύομαι, fut. φύσομαι). Qui est doué d'heureuses qualités, xales moures, via, óc.

Qualité, rang dans la société, dijupa. ατος (τὸ). Homme de qualité, ἀνὰρ ἀξιωματικός, οῦ (δ). Les gens de qualité, οἱ ἄριστοι, ev : οί καλοὶ κάγαθοί, ëv. Homme de la première qualité, άνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος. ov. I Titre pour faire une chose, dixavo, ou (10). Plus souvent on tourne par l'adverbe. En cette qualité, ούτω : ταύτη : διά τοῦτο. Ra quelle qualité, muç; En qualité de médecin. ώς larpoς: ατε larpoς de (partic. d'είμί, fut. loouai).

QUALITÉ, mérite d'une chose bien conditionnée. άρετή, ης (ή). La qualité du vin, ή τοῦ οίνου άρετή, ης. La qualité d'une étoffe, τοῦ υφάσματος το εύχρηστον, ου.

QUAND, adv. lorsque, ets ou onote avec l'ind. : fivixa ou banvixa, avec l'indic. Devant un futur on emploie bran ou instrum, anec le subj. Quand les Lacédémoniens commandaient, ore of Aanedacho'nor Aprov : on bien on tourne par le gén. absolu, tur Aaudaiμονίων ἀρχόντων (ἄρχω, fut. ἄρξω). Quand il sera venu, drav ap-imprai (ap-ixviousi, ouusi, ful. Copai). Avec certains verbes impersonnels on emploie le participe neutre absolu. Il veul commander quand il devrait obeir, dorser Bou-Astal, dier auter degleebal (dei, impere. fut. δεήσει). Quand il pourrait vaincre, Æ-èν οκ દેષ-છેષ્ટ લાઇ જે પારસ્થે (દિના છા છે હવા, fut. દેવાલા: vixáu, ū, fut, ńou).

Quand même, xav, avec le subj. Quand je ne l'obtiendrais pas, κάν μή τύχω (τυγχάνω, **fat. τεύξ**ομαι).

QUAND, interrogatif, nore; Quand ferezvous ce qu'il faut? πότε & δεί πράζετε (πράσσω, fut. πράξω); Dém. || Depuis quand? ἐκ πόσος χρόνου; πόσον ήδη χρόνον; πόσος έστι χρόνος έξ of ou do' of, Depuis quand êtes-vous ici? ποσταίος πάρ-εις (πάρ-ειμι, fut. έσομαι); Diog. L. Jusqu'à quand? μέχρι τίνος; μέχρι τοῦ; μέχρις ού; Jusques à quand serons-nous insultes? mixprs of befrontroopeda (befritopat, fut ισθήσομαι);

QUANT, adv. Quant à, πρός σκ κατά;

traduit pas, et l'on tourne par du moins, γτο τεταρτημόριον, eu. || Le quart d'un ceut, YE OU TOL, enclitiques. Quant à moi, l'ywys: syú toi. Ou par mais, or, de, après un mot. Quant à moi, iyà di. Quant à lui, je le hais, αὐτὸν δὲ μισῶ (μισίω, ῶ, fut. ήσω). On tourne encore de différentes manières. Quant à la fortune, τὰ πρὸς τὸν πλοῦτον: δπόσα γι έπὶ τῶ πλούτω. Quant à ce que vous dites que, τὸ δὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμενον όπ, ind. Quant à présent, νυνί γε : dans les phrases négatives, tò vũy tươn ou tò vũy elvai.

QUANTIEME, adj. πόστος, η, ον. Le quantième du mois, ή του μηνός ήμέρα, ας. Quel quantième est-ce? - Le trois, moora à rou μηνός ήμέρα; - Τρίτη Ισταμένου.

QUANTITE, s. f. tout ce qu'on peut mesurer ou nombrer, ποσότης, ητος (ή). Ku égard à la quantité, xarà tò mosov. En grande quantité, πολύς, πολλή, πολύ. En petite quantité, δλίγος, n, ov. En égale quantité, ໃσος, n, ov. En certaine quantité, ποσός, ή, όν. Prendre du vin en certaine quantité, πόσω τινὶ οίνφ χράομαι, ωμαι, fut. χρήσομαι. Nombre considérable, multitude, πλήθος, ους (τό). Quantité d'affaires, πραγμάτων πλήθος, ους : πολλά πράγματα, ων. Une grande quantité d'hommes, πολλοί τὸ πλήθος ανθρωποι, ων. Avoir quantité de . sumopée . e . fut. nou . gen. | Mesure des syllabes, ποσότης, πτος (ή).

QUARANTAINE, s. f. ressapaxovtás, ස්රී (න්).

QUARANTE, adj. num. теогарахочта, indécl. Quarante fois, τεσσαρακοντάκις. Quarante mille, τετραχισμύρια, αι, α.

QUARANTIÈME, adj. τεσσαρακοστός, ή, ev. Il sortit le quarantième jour, resgapaποσταίος έξ-πλθε (έξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι).

QUARRÉ, s. m. et autres mots de la même racine, voyez CARRE, etc.

QUART, ARTE, adj. Fièvre quarte, & TEταρταίος πυρετός, ου. Avoir la sièvre quarte, тетартаξω, fut. tow. || Subst. Le quart d'une chose, τὸ τέταρτον, ου (sous-ent. μέρος): ή τετάρτη, ης (sous-ent. μοίρα): τὸ τεταρτημόριον. ou. Les trois quarts, τὸ τριμόριον, ου. Par quart, тетрахя.

QUARTAUT, s. m. xadioxoc, ou (b): xaδίον, ου (τὸ).

vingt-cinq, mivre nat choos.

QUARTIER, s. m. quatrième partie, τεταρτημόρων, ου. Divise en quartiers on par quartiers, τετραμερής, ής, ές. | Phase de la lune, páois, sus (n). Premier quartier de la lune, ή διχότομος μήνη, ης. Dernier quartier, ή άμφίκυρτος μήνη, ης : ή φθίνουσα σελήνη, ής. | Quart de l'année, trimestre, τὸ τρίμηνον, ου. Qui se fait ou se paye par quartiers, τρίμηνος, ος, ον : τριμηνιαίος, «, ov. Quartier de rente, ή τρίμηνος πρόσοδος, ου. Payement d'un quartier, i τρίμηνος κατα-BODY . Fic.

QUARTIER, partie d'une ville, suvoixia, as (i). Par quartiers, xarà συνοιχίας.

QUARTIER d'hiver, yespecolor, ou (tò). Distribuer les troupes dans leurs quartiers d'hiver, χειμάδια δια-πήγυμαι, fut. πήξομαι, Plut. Etre en quartier d'hiver, χειμάζω, fut. άσω.

QUARTIER, merci, grace. Demander quartier, τὸν θάνατον παρ-αιτέομαι, οῦμαι, ful. ήσομαι, acc. Donner ou faire quartier à quelqu'un, τινός φείδομαι, fut. φείσομαι. Ne faire aucun quartier, οὐδενὸς φείδομαι. Sans quartier, άφειδώς.

A QUARTIER, adv. à part, ywpic. Tirer à quartier, χωρίζω, ful. ίσω, acc. : χωρις άπάγω, fut. άξω, acc.

QUASI, adv. presque, σχιδόν.

QUATERNAIRE, adj. τετραδικός, ή, όν. QUATORZE, adj. num. δεκατίσσαρις, ες, α. Qui a quatorze ans, πεσσαρεσκαιδικαετής, ής, ές : τεσσαρεσκαιδεκέτης, ου (l) : **ακ fèm.** τεσσαρεσκαιδεκέτις, ιδος (ή). Quatorze fois, τεσσαρεσχαιδιχάχις.

OUATORZIEME, adj. recomperandinaros,

QUATRAIN, s. m. τετράστιχον, ου (τό).

QUATRE, adj. numéral, rissapec, ec. a. Quatre à quatre, άνὰ τέσσαρας. Espace de quatre jours, τετραήμερον, ου (τό). Qui dure quatre ans, τετραετής, ής, ές. Agé de quatre ans, τετραετής, ής, ές : τετραέτης, ου (δ), qui fait au fem. τετραίτις, ιδος (ή). Qui a quatre angles, quatre côtés, τετράγωνος, τετράπλευρος, ος, ον. Qui a quatre pattes, τετράπους, ους, ουν, gén. οδος. On forme ainsi beaucoup de composés. || Quatre fois, τετράμες. QUARTERON, s. m. le quart d'une livre, Quatre fois plus grand, τετραπλάσιος, α, en :

τετραπλεσίων, ων, ων, σέπ. ονος : τετραπλούς, μάτην (σιωπάω, 🚡, ful. ήσομαι : λαλέω, 🚡 , A, ουν. | Quatre-vingts, δηδιώκοντα. Quatre- fut. ήσω). vingts fois, δηδράκις. Quatre-vingtième, δη-Táxic púpios, as, a.

OUATRIEME, adi. ritantoc, n. ov. QUATRIÈMEMENT, adv. zéraptov.

verné par le verbe suivant. Dieu que j'ho-i indic. Je n'ignore pas que vous êtes braves, More, Gide δυ τιμώ (τομάω, ω, ful. ήσω). ότι άριστος εί ούκ άγισίω, ω, ful. ήσω. On Dans les cas indirects on paut le faire ac- emploie aussi différentes tournures. Je dis porder avec l'entécédent. Je me sers de ce qu'il en est tout autrement, mui raura que j'ai , γρώμαι ταίταις οίς έχω , fut. Εξω. | ετέρως έχειν (έχω , fut. Εξω). Je n'ignore pas

λέγεις (λέγω, fut. λέξω ου έρω); Qu'en ferons- fut. ίσω). Sachez que je ne le ferai pas, ποπε! τί τούτφ χρησόμεθα (χράομαι, ώμαι, ώς έμοῦ οὐκ αν ποιήσοντος ταῦτα γινώσκετε fut. χρήσομαι); Qu'ai-je de commun avec (γινώσκω, fut. γιώσομαι). Il est évident qu'ils VODS, ti ipoi mai on (sous-ent. pit-esti);

(dv-alioza, fut. alaou). Que je suis mal- trojaa sīvai (xileba, fut. abou). || Que ne, heureux? & μοι ταλαιπώρο : φοῦ τῆς ἐμῆς après les verbes craindre, etc. μά, avec ω άθλιότητος. || Pourquoi? τί; διὰ τί; πῶς; Que subj. ou l'opt. Je crains .qu'il ne vienne, Mω); Que ne puis-je, tourner, plut à Dieu idedoixer μη thôn. que, είθε ου ώς είθε δυναίμαν (δύναμαι, fut. | Cette conjonction entre, au reste, dans une δυνήσομαι): elle μει δυνατόν eln (elμί fut. infinité d'idiotismes qu'il est impossible d'enuloupai). Que n'étes-vous resté? είθ' ώφελες mérer iei, et sur lesquels on consultera les μείναι (μένω, ful. μενώ: ώφελον, aor. do-grammaires. φείλω).

τις πὸν δύραν (ἀν-είγω, fut. είξω). Que per- de οίος, ποῖος εt ὁποῖος, α, ον. Je veux vous sonne ne sorte, μπδείς εἰκίας έξ-έλθη (έξ-έρχο- montrer quelle conduite j'ai tenue à son égard, μαι, ful. ελεύσομαι). || Que., exprimant un βούλομαι ύμιν φανερόν ποιήσαι οἶος περί αὐτὸν soit savorable, Danc ain not & Sac (aini, fut. fut. iau), Isocr. Avec quels yeux, de quels Laopai).

que parler en vain, πρείσσεν σιωπέν ή λαλείν voulez - vous dire? τὰ ποία παύτα; Plat.

Que, signifiant si ce n'est, ndiv, ou ei δοπκοστός, ή, ότι Quatre-vingt-dix, ivvevήκοντα. μή, συ ότι μή, avec le même cas après que de-Quatre-yingt-dixième, ἐνιενημαστός, ή, όν. vant : πλήν, avec le génitif. Tu ne seras Quatre cents, πετρακόσει , αι , α. Quatre cen- qu'un manœuvre , οὐδίν ότι μὴ έργάνες έσμ. tième, этрановичесь, n, ov. Quatre mille, Ils ne s'occupent que de ce qui est utile, τετρακισχίλιοι. Quatre cent mille, τεσσαρακον- αιδενός άλλου φροντίζουσι πλήν του συμ-φέροντας (φροντίζω, fut. ίσω). Ne louer que les richasses, οὐδέν άλλο ή τὸν πλοῦτον ἐπ-αινέω, ā, fut. aivisu.

QUATUOR, s. m. i recocious συμφωνία., ac. | Que, après un verbe énonciatif, δτι ου ώς, QUE, pron. relatif indecl. &, \$, \$, gou- auec l'indic. Je dis que, lége on, lége ec, Que, interrogatif, xi; Que dites-vous? xi que vous pensez, oldá as on voulles, (voulles, se trompent, δήλοί είσιν άμαρτάνοντες (άμπρ-Que, adv. Cexclamation, ic. Que cet en- rave, fut. apaprisoqual). | Que, après les tant est simple! is dealing town & mais. || verbes qui expriment un désir, un ordre, etc. Que de, combien de, nócoc, n, ov. Que de le sourne presque toujours par l'infinitif. Il paroles perdues! πόσους λόγους άν-ηλώσαμεν ordonna que tout filt prêt, έκιλευσε πάντα ne venez-vous? πως ούν τρωις (τρω, fut. δίδοικα μή διθη. Je craignais qu'il ne vint,

QUEL, ELLE, adj interrogatif, Tic, Ti, Que, impératif, se rend en grec par l'im- gén. rivoc : noisc, a, ov. Quel est cet homme pératif, avec les négations par l'impératif ou lan manteau de pourpre? τίς οὖτος τὰν πορφυle subjonctif. Qu'on auvre la porte, av-oixí pida (sous-ent. syuv); Luc. On se sert aussi seem, se rend par l'optatif. Que Dieu me έγενόμην (βούλομαι, fut. βουλήσομαι: ποιίω, ω, yeux? ποίοις όμμασι; Eschin. Il est quelque-Que, après un comparatif, f. La vertu est fois difficile de juger quelle chose il faut préplus utile que la moblesse, χρησιμωτέρα τῆς férer, έστι δι χαλεπόν ένίστε το κρίναι ποΐον εὐγενείας ἐατὶν ἡ ἀρετή. Mieux vaut se taine αἰρετέον (κρίνω, fut. κρινώ). Quelles choses

Quelle heure est-il? - Trois heures, moon | Quel qu'il soit , sone tone : oneconsimor ή ώρχ: — Τρίτη. De quelle grandeur, de Ιστίν. Quelque chose qu'il arrive. δ.τι αν quel age! mnlixoc, n, ov; Quel age avezvous? mixico; si; De quel prix, mossu; En quel nombre? πόσος, n, ov; Quel était leur nombre? noon on nore hour; De quel pays, κοδαπός, ή, όν. En quel Heu? πού, sans mouvement : noi, avec mouvement. De quel endroit? mober; Par quel endroit? de quel côlé? nn: | Dans les phrases subordonnées on emploie presque indifféremment, tic, ti, ou δστις, ήτις, δ,τι, ου ποίος ου όποίος ου οίος, a, or, ou même quelquefois le relatif, o, A, S. Il fait voir quel il est, oc ion onioi: on peut dire aussi, onoide on diec iere dudoi (Thining, &, fut. wow). Pour quel motif, & he altian, ou di herre altian, ou dia ti, σε τίνος χάριν.

Qual, admiratif, olos, a, ov. Qual bienfait il a reçu de vous! sius mapà sou reruχηκε χάριτος (τυγχάνω, fut. τεύξομαι).

QUELCONQUE, adj. borrobinore, borrooby (on me décline que voric, his, d,n, la terminaison reste invariable) : ὁποιοσδήποτε ομ brucocuv (on me décline que broioc, a, ev. to terminaison reste indéclinable). D'une manière quelconque, onwovi,

QUELLEMENT, adv. Tellement quellement, όπωσδήποτε : όπωσοῦν : πάντως.

QUBLQUE, adj. nic, nic, ni, gen. moc : ce mot est enclitique, et dans le corpe du discours il se place tonjours après un mot. Recevoir quelque dommage, βλάπτομαι τί, fut. βλαδήσομαι. Quelque autre, άλλος τις. Quelque pen, spuspos n. Il se croit quelque diese, olerai rec sinat (olopea, fut. olivorpat). Quelque temps, ποσόν των χρόνον : ἐπ' δλίγον : «ίς μικρόν. Quelque part, που sons mouvement, not evec mouvement. Quelque sutre part, Eddi neu, avec mouvement, addrei கை. De quelque part, கல்ல. De quelque entre கான் படக்கில் , தி.க. கேல். Etre en querelle . part, Dixofés motes. Par quelque endreit, añ. Par quelque autre endrett , din un. De quelque natre manière, Didor tivà tronor : alique mue: ding ma.

Quesque que, bons, fire, bonsonποτε (on ne décline que δστις) : ἐποιοσδήnom (on me décline que broise, a, ev) : borne av ou briolog av ou dog av (les relatifs

συμ-δή (συμ-δαίνω, fut. δήσομαι). On tourne aussi par les autres relatifs : quel que fut leur nombre, δπεσειδήποτε ήσαν. A quelque grandeur qu'ils parviennent, καν όπηλικονοῦν μέγεθος λάδωσεν (λαμδάνω, fat. λήψομαι). Acheter à quelque prix que ce soit, ômecoutivessiv erioual, coual, fett. erricoual, acc. En quelque endreit que, sace de. En quelque endreit de la sterre que vous fussiez, once morà vic eing. En quelque lieu que j'aille, onn nor: πορεύομαι, fut. εύσομαι. | Devant un adjectif, onwoonarrs. Quelque grand que, quelque petit que, δοοσδήποτε σε δποσοσδήποτε : ήλικοςδήποτε ου όπηλικοσδήποτε (on ne décline que la première partie du mot). Quelque petit que, όπωσδήποτε μικρός, ά, όν. Quolque. peu que ce soil, ômprious edigos. On tourne aussi par quoique, sixai, xaixip. Quelque éloquent qu'il soft, καίπερ λέγεω δεινός ίστι (λέγω, fut. λέξω). Quelque éminent qu'il soit, είχαι μέγας ών υπ-άργα (ών, participe deipi : ὑπ-άρχω, fat. άρξω).

Quesque, environ, oxedér : és. Quelque cinquante chevaux, ίπποι ώς πεντήχοντα : πεντήκοντα σχεθόν έπποι : έπποι είς πεντήκοντα ου περί πεντήκοντα.

QUELQU'UN, une, adj. tic, gén. tivoc. Quelqu'un de nous, tíc hum. Souvent aussi on tourne par tel ou tel, & Seiva, gén. rou δείνος. Les espérances que quelqu'un vous a données, al in του δείνος ελπίδες, ων. || Quelques-uns, Inc., a., a. ou en deux mois. ਰਿਜ਼ਮ ਦੀ, ਕੀ, ਕੀ. Quelques-uns d'entre eux. lwa airev.

QUENOUILLE, s. f. Thanairn, us (7). QUERELLE, s. f. sprs, woos (vi) : veixos, ους (τδ): φιλονεικία, ας (ή). Chercher querolle à quelqu'an, τριδα πρός τινα βάλλω ομ ipka, fett. im : polovencia, a, fut. ήσω : φωλονείκως έχω, fat. έξω. — avec quelqu'un, THE ON SPEC THE.

QUERELLER, v. a. gronder, ini-nineow ful. πλάξω, dat. : im-τιμάω, τ, ful. κου, dat. Il le querella sur sa lacheté, sin évanδρίαν αὐτῷ ἐπ-ετίμησε.

QUERELLER, v. n. ou se QUERELLER, v. r. euivis de div gouvernent toujours le subj.). Ιρίζω, fut. ίσω : φιλονεικώω, ω, fut. ήσω: δια-μάχομαι, fat. μαχίσομαι. — avec quelqu'un, τινί ου πρός τινα.

QUERELLEUR, EULE, adj. ἐριστικός, ή, δν: φιλόνεικος, ος, ον: φίλερις, ις, ι, gén. ιδος.

QUERIR, v. a. Envoyez querir, paraπίμπομαι, ful. πίμψομαι, acc.

QUESTEUR, s. m. ταμίας, ω (δ). Être questour, ταμιεύω, ful. εύσω.

QUESTION, s. f. demande, ipirnous, sus (ή) : ἐρώτημα, ατος (τὸ). Petite question, έρωτημάτιον, ου (τό). Faire on proposer à quelqu'un une question, rivá ri iperáe, e, fut sow. Lui faire question sur question, mollà προσεπ-ερωτάω, ω, ful. ήσω, acc. Sujet de controverse, ζήτημα, ατος (τό): άμφισθήτημα, ατος (τό). Traiter une question, περί τινος ζητώω, ω, fut. ήσω. L'objet de la question, to (nrouperor, ou. Mettre quelque chose en question, τὶ σκ περί τινος έμφισθητέω, ω, fut. ήσω. Etre en question, αμφισδητεομαι, ούμαι, fut. κθήσομαι. Il est question de savoir si, duplochreitau ei, avec l'indic. Il est question de votre honneur, supi sik δόξης έστιν ὁ άγών σα ὁ λόγος. Il n'est pas question de cela, οδ περί τούτων δ λόγος. Il était question de vous, περί σου ήν ὁ λόγος. Il n'en est plus question, tournes, c'est une chose finie depuis longtemps, πάλαι τοῦτο διαπέπρακται (δια-πράσσω, fut. πράξω.

QUESTION, torture, βάσανος, ου (ή). Mettre à la question, βασανίζω, fut. ίσω, acc. Demander qu'on mette les esclaves à la question, τους οίκετας είς βάσανον αιτέομαι, σύμαι, fut. noquat. Sachant qu'on allait les mettre à la question, είδότες όπι διὰ βασάνων ό έλεγχος είπ (οίδα, fut. είσομαι : είπν, opt. α είμί, fut. Isoural), Isocr.

QUESTIONNAIRE, s. m. βασανιστής, οῦ (δ). QUESTIONNER, v. a. ipotáo, ō, fut. riem, acc. : ava-xpivm, ful. xpivm, acc. : ipomai ou d'e-épopai, fut. sprisopai, acc. - quelqu'un, τινά. - sur quelque chose, τι σκ πιρί rivos. Questionner de nouveau ou à plusieurs reprises, iπ-ερωτάω, ω, fut. ήσω, acc. Questionner en outre, προσ-ερωτάω, ω, fut. ήσω, acc. : mposav-épopat, fut. eprisopat, acc.

QUESTIONNEUR, s. m. EUSE, s. f. qtλοπευθής, ής, ές: φιλόπευστος, ος, ον.

QUESTURE, ε. f. ταμιεία, ας (ή). Exercer | ούτινος, ήστινος, ούτινος. la questure, ramisúm, fut. iúom.

QUETE, s. f. action de chercher le gibier, lyrevers, sus (1). Action de demander une contribution volontaire, spayog, ev (6): ipaνισμός, οῦ (δ). Quête pour un saint, pour une divinité, etc. άγυρμός, οῦ (δ). Montant de la quête, έρανος, ου (ό) : άγυρμα, ατος (τό).

QUETER, v. a. chercher le gibier, izviso. fut. súou, acc. || Faire la quête, ipaviçu, fut. iou, acc. Quêter pour la déesse, 15 θεα άγείρω, fut. ερώ.

QUETEUR, s. m. rose, s. f. townex per le verbe.

QUEUE, s. f. - des animaus en général, οὐρά, ᾶς (ή). — des quadrupèdes, οὐρά, ᾶς (i): xipxoc, ou (i). De la quene, attenant à la queue, obpaios, a, ov. Flatter de la queue on avec la queue, τη ούρα σαίνω, on simplement saive, fut. save. | Queue d'un fruit, d'une feuille, μίσχος, ου (δ). | Queue d'une robe, σύρμα, ατος (τό). Queue de l'armée, τὸ ούραῖον, ου. Être à la queue, ούραγώ, ώ, fut. now. Charger l'ennemi en queue, xatè νώτου τοϊς πολεμίοις προσ-δάλλω, Με. δαλώ.

QUEUE, s. f. pierre à aigudeer, axim, us (1). QUI, pron. relatif, &, 4, & : bonup, into but : dans les phrases générales ou conditionnelles, darig, Ling, S,ri, gen. obrivog, Lativog, obtivos. Souvent on tourne par le participe. Le chemin qui conduit au salut, à siç tàv cuτηρίαν άγουσα όδός, οῦ (άγω, ∫κι. έξω). ∦ Qui, interrogatif, ric, ric, ri, gen. rivoc; Qui est assez simple pour ignorer? τίς ούτως εὐήθης dorty borth dyrosi (dyrosu, a, fut. now); A qui est ce cheval? rivos ioriv coros i immes; Out êtes-vous? Tie ele ob d' andrav Tie ele Qui je suis? δοτις είμί; Qui? moi faire ceci? tò d' sus toute deacu (deau, a, fut. deacu); Qui des deux, πότερος, α, ον; [Qui, sessiinterrogatif, berns, Ans, b,n, ou quelquefois δς, A. δ. Je montrerai qui je suis, δυτις είμλ δηλώσω (δηλόω, ü, fut. ώσω). Je ne sais qui, oùx old borns. | Qui que vous soyez, borns st. Qui que ce soit, bornosev ou bornodémore (on ne décline que boris, la dernière partie du mot reste invariable.

QUIA, adv. Être à quia, aprigavée, e. fut. now: anopiw, w, fut. now.

QUICONQUE, adj. borne, fire, b,re, get.

QUIDAM . s. m. Un quidam, quelqu'un,

τίς, gén. τινός, enclitique : ὁ δείνα, gén. του δείνος. | πεντεκαίδικα, indécl. Une quinzaine d'années, QUIET, tre, adj. houzoc, oc, ov.

QUIETUDE, s. f. houxia, as (h). Douce quiétude, γαλήνη, ης (ή). Être dans une dourc quiétude, en parlant de l'ame, γαληνιάω, ώ, ful. áco.

QUILLE, s. f. cone de bois, xwigxos, ου (δ). || Carène d'un vaisseau, τρόπις, ιδος (n): στείρα, ας (n).

QUINCAILLERIE, s. f. ρωπος, ου (δ). Vendre de la quincaillerie, βωποπωλίω, ω, ful. 70w.

QUINCAILLIER, s. m. δωποπώλης, ου (δ). QUINCONCE, s. m. En quinconce, mair-Br. Sóv.

QUINDECAGONE, s. m. to meyrexaldexá-YOUVOY, OU.

QUINE, s. m. πεντάς, άδος (ή).

QUINQUAGENAIRE, adj. πεντηχονταιτής, νίς, ές: πεντηχοντούτης, ου (δ), au fem. πεντηχοντούτις, ιδος (ή).

QUINQUAGESIME, s. f. nevertocotri, ne (1). QUINQUENNAL, ALE, adj. TEVTGETTIPUNOS,

QUINQUENNIUM, s. m. πενταετηρίς, ίδος (ή). QUINQUERCE, s. m. πένταθλον, ου (τό). QUINQUEREME, s. f. i merinone, we (80us-ent. γαῦς).

QUINT, adj. cinquième, πίμπτος, η, ον. QUINTAL, ε. m. τὰ έκατὸν τάλαντα, ων (ixatóv reste indécl.).

QUINTE, s. f. neces de toux, παροξυσμός, ου (δ). || Caprice, δυσχολία, ας (ή).

QUINTEFEUILLE, s. f. plante, πεντάφυλλον, ου (τό).

QUINTESSENCE, s. f. extrait chimique, ή πίμπτη οὐσία, ας. | Au fig. la fleur, la meilleure partie d'une chose, ανδος, ους (τὸ): τὸ αωτον, ου: ὁ αωτος, ου. Quintessence de l'esprit, τὸ τῆς διανοίας λεπτότατον, ου.

QUINTESSENCIER, υ. α. ἀκριδολογίομαι, evpai, ful. riocpai, acc.

QUINTRUX, EUSE, adj. δύσκολος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

QUINTUPLE, adj. πενταπλάσιος, ος ου α, ον : πενταπλασίων, ων, ον, gén. ονος : πενταπλούς, ή, ούν. Au quintuple, πενταπλασίως.

QUINTUPLER, ν. α. πενταπλασιάζω, fut. áты, acc.

πεντεκαίδεκά που ενιαυτοί. || Espace de deux semaines, al δύο έδδομάδες, ev. Dans la quinzaine, έντὸς πεντεχαίδεκα ήμερών.

QUINZE, adj. num. πεντεχαίδεχα, indécl. Agé de quinze ans, πεντεκαιδεκαστής, ής, ές, QUINZIEME, adj. πεντεκαιδέκατος, η, ον. Qui se fait ou arrive le quinzième jour, merτεκαιδεκαταίος, α, ον. Venir le quinzième jour, πεντεχαιδεχαταίος έρχομαι, fut. ελεύσομαι.

QUIPROQUO, ε. m. σφάλμα, ατος (τὸ). Faire un quiproquo, σφάλλομαι, fut. σφαλήσομαι. QUITTANCE, s. f. amount, no (1).

QUITTE, adj. an-allaysis, siga, iv (part. aor. 2 passif d'àn-αλλάσσω, fut. αλλάξω), gén. Etre quitte d'une dette, του χρέους απαλλάσσομαι. Il fut ainsi quitte de tout danger, ούτω των δεινών άπ-ηλλάγη. Tenir quitte d'une chose, τινί τι ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω. Je vous tiens quitte de vos serments, ὑμῖν τἐν όρχον ἀφ-ίημι. Etre quitte à quitte, idon έχω, fut. έξω. — avec quelqu'un, πνί. || Vous en serez quitte pour des réprimandes, rh διά λόγων μόνον έπιτίμησιν όφλήσετε (όφλω ΟΒ όφλισκάνω, fut. όφλήσω). N'en être pas quitte à bon marché, κακῶς ἀπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω. QUITTER, v. a. abandonner, hime ou άπο-λείπω, fut. λείψω, acc. Quitter sa patrie, την έμαυτου γην λείπω. C'est par vos coups que je quitte la vie, δπό σου τον βίον λείπω. Quitter la société de quelqu'un, rivès anoχωρίω, ω, fut. ήσω. Quitter sa femme, την γυναίκα άπο-πέμπομαι, fut. πέμψομαι. Quitter le monde, τους ανθρώπους χαίρειν κελεύω, fut. εύσω. Il a quitté les affaires, τὰ πράγματα yaiperv slage (ide, &, fut. idow). J'ai tout quitté pour vous, πάντων ύπλη σου ήμελησα (άμελέω, ω, fut. ήσω). || Quitter son poste, λειποτακτίω, ω, fut. ήσω. || Quitter le grand chemin, της λεωφόρου έξ-ίσταμαι, fut. ix-στήσομαι. Il a quitté le chemin de la justice, της δικαίας όδου ίξ-ίστη. Quitter un projet, της προ-αιρέσεως έξ-ίσταμαι, fut. ix-στήσομαι, ου άφ-ίσταμαι, fut. άπο-στήσομαι. Faire quitter à quelqu'un son sentiment, τῆς γνώμης πνά ίξ-ίστημι, fut, ix-στήσω, ου άφ-ίστημι, fut. áno-otise.

Quitter, déposer, dio-tibepat, fut. dio-biσομαι, acc. Quitter son habit, την έσθητα έπο-QUINZAINE, s. f. nombre de quinze, Suquat, fut. d'orquat. Quitter sa vieille peau, en parlant du serpent, τὸ Υπρας ἀπο-δύομαι. Quitter ses feuilles, en parlant d'un arbre, φυλλοβροίω, ω, fut. ήσω. || Quitter une place, un emploi, τῆς ἀρχῆς ἀφ-ίσταμαι, fut. ἀπο-στήσομαι. Quitter une mauvaise habitude, πονηρού έθους έφ-ίσταμαι, fut. ἀπο-στήσομαι, ου ἀπ-αλλάσσομαι, ful. αλλαγήσομαι: πονηρόν έθος άπο-τίθεμαι, fut. ἀπο-δήσομαι, ου ἀπο-δύομαι, fut. δύσομαι.

Quitter, lacher, άφ-ίημι, ful. άφ-ήσω, acc. A Céder, είχω, fut. είξω, gén. : παρα-χωρέω, w, fut. now, gén. — quelque chose, rivóc. à quelqu'un, rivi. Quitter la partie, s'avouer vaincu, την ήσσαν όμολογίω, ω, ful. ήσω.

Quitten, déclarer quitte, exempter, anαλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. — quelqu'un de quelque chose, πινά πινος. Je vous quitte de tout, πάστα σοι ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω: πάντων άτελειάν σοι δίδωμι, fut. δώσω.

· QUI-VIVE, interj. τίς είντος; Au fig. Bire sur le qui-vive, sudabiquat, oupat, fut. ήσομαι : πάντη περι-Ολίπω, fut. Ολίψομαι.

QUOI, pronom relatif, &, \$, \$: δαπερ, Hosp, but : dans certains cas, bonc, fine, δ,τι, gén. αυτινος, etc. Ce à quoi je pense, δπερ έν-νοῦ (έν-νοίω, ῶ, fut. ήσω). Avoir de quoi vivre, τὰ ἀρχοῦντα έχω, fut. Εξω (ἀρχίω, ā, fut. ἀρκίσω). N'avoir pas de quoi payer, πρὸς τὰν ἔκτισιν ἀπορίω, ω, fut. ήσω. Il ne laissa pas de quoi se faire enterrer, cobèv Took The Tapin Dans (Leine, fat. Leife). Il n'y a pas de quoi vous alarmer, oux forte δ,τι φοδαθής (φοδίομαι, ουμαι, fut. πσομαι). [Quoi qu'il en arrive, ठ,ता वंग ठाम-ठिक् (उपम-, δαίνω, fut. δήσημαι). Quoi qu'il en soit, ச்சுமால் முர் (ஜம், fut. ஆம்). Quoi qu'il en 2001te, όπόσου δήποτε. | Sans quoi, εί δέ μή. τι μέρος, ους.

Quoi, interrogatif, ti, gen. tivec. A quoi bon cela? τίνος ένεκα; τί τὸ όφελος; A quoi peut-il servir? Ti ou sig Ti yphothauss (yphσιμεύω, fut. εύσω); Kn quoi me trompé-je, τί ου κατά τι άμαρτάνω, fut. άμαρτκουμαι; De quoi est-il question? πιρὶ τίνος ὁ λόγος; De quoi vous plaignez-vous? τί κατα-μέμφη (χατα-μέμφομαι, fut. μέμψομαι); Un je ne sais quoi, cux eid' o,ri (cida, fut. siochaz). Qua! exclamatif, ri di; ri dira; Quai! vous avez fait cela! σὺ γὰρ ταῦτα πεπείτρας

(motion, in, fut. nam);

QUOIQUE, conj. sixas, indic. Quoiqu'il ait fait cela, είκαι ταῦτα έπραξε (πράσσω, fut. πράξω). On tourne aussi par καίτοι ου καίπερ, avec le participe. Quoique indigné des maux qui affligent le peuple, καίτοι άγανακτών υπίρ ών οί πολλοί πάσχουσι (άγανακτίω, ω, ful. ήσω:

πάσχω, fut. πείσομαι).

QUOLIBET, s. m. δξύμωρον, αυ (τό). Dire des quolibets, γελοιάζω, fut. άσω: γελωτοποιίω, ω, fut. ήσω.

QUOTE, adj. f. Quote-part, to xal-inco μέρος, ους (xab-ńxwy, cuoa, ov, partic. de xabήκω). Quote-part dans une cotisation, έρανος, ου (δ). Payer sa quote-part, τὸν έρανον είσφέρω, fut. είσ-cίσω.

QUOTIDIEN, mue, adj. xodnuspivos, n, ov: έφημερινός, ή, όν. On tourne mieux par καθ' ήμέραν. La ration quotidienne, τὸ καδ' ἡμέραν σιτηρίσιον, cu. || Notre pain quotidien, ὁ αρτος ήμων δ ἐπισύσιος, ου, Bibl.

QUOTIENT, s. m. to mostor, au : to mostaμόριον, ου.

QUOTITE, ε. f. το ποστημόριον, ευ : ποσόν

R

RAB

ABACHAGE, s. m. βαττολογία, ας (ή): **φ**λυαρία, ας (ή).

RABACHER, w. n. harrologio, a, ful. rion : plumpin, a., ful. rion.

RABACHBUR. a. m. phiat, axes (6).

RAB

RABAIS, a. m. diminution de prix, rui shanner, ovoc (vi). Au rabais, sumvorsper. Mettre au rabais, déprécier, sueville, fut. ise, acc. : sútelico ou ét-eutelico, fut. iau, acc. BABAISSEMENT, c. m. Dáttudic, suc (i)

RABAISSER, v. a. mettre plus bas, καθ- | set αλλαγήσεμαι: διαλλαγάς ποιέςμαι, ούμαι, inut, fut. xab-now, acc. || Rendre plus petit ou fut. nocuat. Si nous nous raccommodons arec plus humble, ταπεινοω, ω, fut. wow, acc. Diminuer, bacców, w, fut. wcw, acc. | Réprimer, xara-orello, fut. orelo, acc. | Déprécier, εὐτελίζω ου έξ-ευτελίζω, fut. ίσω, acc. RABAT, s. m. περιτραχήλιον, ου (τὸ).

RABATTRE, v. a. faire retomber , net -input , fut. xab-now, acc. | Réprimer, xara-orithe, fut. στελώ, acc. | Diminuer, Δασσόω, ω, fut. ώσω, acc. | Retrancher υφ-αιριομαι, ούμαι, fut. αιρήcouci. - queique chose d'une semme, d'un comple, τι του λόγου ου έκ του λόγου. Rabattre de l'amitié qu'on avait pour quelqu'un, πολύ καταδείστερον πρός τινα διά-κειμαι, ful. missoual, Lycurg.

RABBIN, s. m. o mapà rois loudaious diδάσκαλος, ου.

RABBINIQUE, adj. Ἰουδαϊκός, ή, όν. Les traditions rabbiniques, δευπερώματα, ων (τά), Eccl. : δευτέρωσις, εως (ή), Eccl.

RABDOMANCIE, s. f. pabo oparesia, as (i). RABLE, s. m. νῶτα, ων (τά).

RABLE, ME, ou RABLU, ME, adj. AUMITOC, OC, OY: 80 GAPXOC. OC. CY.

RABONNIR, ν. α. βελτιόω, ω, fut. ώσω, αες. RABOT, s. m. ρυκάνη, ης (ή).

RABOTER, u. a. puxaviço, fut. ico., acc. RABOTEUX, ruse, adj. trazúc, sia, ú (comp. útepac, sup. útatoc).

RABOUGRIR, v. n. ou-orthlopau, fut. oreλήσομαι. Rabongri, ie, συν-εσταλμένες, n, ov. RABROUER, v. a. κακώς ἀφ-ίημι, fut. dφ-ήσω. acc.

RACAILLE, s. f. populace, oxioc, au (d). [Objets de rebut, συρφατός, οῦ (δ).

RACCOMMODAGE., s. m. intenseun, ne (n). RACCOMMODEMENT. s. m. διαλλαγή, ής (n): καταλλαγή, ης (n).

BACCOMMODER, v. a. remettre en kon tlat, im-ouvale, fut. ase, acc. Receommoder de vieux souliers, τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων άχεομαι, ούμαι, fut. ἀκέσομαι, Luc. Au fig. Raccommoder ses affaires, τὰ πράγματα έπαν-ορθόομαι, αῦμαι, fut. ώσομαι.

RACCOMMODER, réconcilier, δι-αλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. Ayant raccommodé les villes les unes avec les autres, δι-αλλάξας τὰς πόλεις τρός άλλήλας, Isocr. Se raccommoder, διVOUS, εκών πρός υμιάς δι-αλλαγώμεν (subj. cor. 2 passif de δι-αλλάσσω).

RACCOMMODEUR, s. m. ἐπισκευαστής, οῦ (δ): απαστής, οῦ (δ). Δυ fém. απίστρια, ας (ή). BACGORDER, v. a. rendre pareil, buaλίζω, fut. iou, acc. | Remettre d'accord un instrument, πάλιν άρμοζω, fut. όσω, acc.

RACCOURCIR, v. a. en coupant ou en retranchant, im-τίμνω, fut. τιμώ, aec. en resserrant, ou-stille, fut. still, acc. en tronquant, en mutilant, xolova, fut. over, acc. — en diminuant d'une manière quelconque, perów, w, ful. wsw, acc. — en rénemant, en analysant, έπι-τέμνω ου συν-τίμνω, fat. τιμώ, αετ. | En racconrel, συντόμως. Tember sur quelqu'un à bras raccourci, ἐπί τινα πύξ ελαύνω, fut. ελάσω, Théocr.

RACCOURCISSEMENT, s. m. συστολή, Ã6 (1).

RACCOUTREMENT, s. m. ἐπισκευή, ῆς (ή). RACCOUTRER, v. a. axiopat, oupat, fut. amicopat, acc.: in-outvalle, fut. doe, acc.

RACCROC, s. m. Per recerce, in tives συντυχίας : τυχπρώς.

RACCROCHER, v. a. accrocher de nonυσαν, πάλιν άρτάω ου άν-αρτάω, ω, ful. ήσω. acc. | Ressaisir, ruttraper, ανα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, :ecc. : ἀνα-ατάφιαι, ώμαι, ful. κτήcouci, acc. Se raccrocher à une branche. zdadou art-fromat, fut. ave-komat. Be recorother à un espeir, είς ελπίδα κατα-φεύγω, fut.

φεύξομαι. RACE, s. f. yévoc, oue (tò). Toute la race a péri, παν τὸ γένος ἀπ-ώλετο (ἀπ-όλλυμαι, fut. άπ-ολούμαι). De même race, έμογενής, τές, ές. D'une race illustre, έκ γένους περιφανούς γενόμενος, α, ον (γίνομαι, σει. γενώσομαι). Être de la race de quelqu'un, and rives yéγονα (parf. de γίνομαι) : ἀπό τινος ου έχ TIMES TO THOSE DEW, fut. DEW. Il se disait de la race des dieux, ex bean to yévos Axem Sheye (hipe, fut. hike : has, fut. him). | Maladie de zace, νέσημα συγγανικόν, εῦ (τὸ). | Δυ fig. Chasser de race, imiter son père ou ses encêtres, πατριάζω, fut. ácu.

RACHAT, s. m. lútpwork, suc (n).

RACHETER, v. a. acheter de nouveau, αλλάσσομαι ου κατ-αλλάσσομαι, ful. αλλάξομαι | εξ-ωνίομαι, ούμαι, ful. ποομαι, αεс. — de quelqu'un, παρά τινος. | Délivrer en payant la | ρημα ου παραλήρημα, ατος (τό). Radotage qui est rançon, λύομαι, fut. λύσομαι, acc. : λυτρόομαι, ούμαι, ful. ώσομαι, acc. | Compenser, remplacer, ἀνα-πληρόω, ω, ful. ώσω, acc.

RACINE, s. f. ρίζα, ης (ή). Petite racine, ριζίον, ου (τό). Qui a beaucoup de racines, πολύρδιζος, ος, ον. Faire prendre racine, ριζόω, ω, fut. ώσω, acc. Prendre racine, διζόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. Depuis la racine, διζόθεν. [] Cueillir des racines, διζολογέω ου διζοτομίω, ω, ful. ήσω. Vivre de racines, διζοφαγίω, ω, fut. ήσω. Qui se nourrit de racines, ριζοφάγος, ος, ον. || Racines des ongles, ριζόνυχες, ων (ci). || Racine d'un mot, τὸ ETULOV, OU.

RACLER, v. a. ratisser, Liu, fut. Licu, acc. : ξύω, fut. ξύσω, acc. Oter en raclant, άπο-ξίω, fut. ξίσω, ou άπο-ξύω, fut. ξύσω, acc. | Δu fig. Racler du violon, ἀμούσως χιθαρίζω, fut. ίσω.

RACLOIR, s. m. RACLOIRE, s. f. Eústpa,

. RACLURE, s. f. ξύσμα ου ἀπόξυσμα, ατος (τό). RACONTER, v. a. δι-ηγίομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, acc. Raconter par ordre, έφεξης διέργομαι ομ διεξ-έργομαι, ful. ελεύσομαι, αςς. Raconter comme un fait historique, loropée, ũ, ful. how, acc.

RACORNIR, v. a. σκληρύνω, fut. υνώ, acc. Racorni, ie, κατ-εσκληκώς, υία, ός (partic. parf. de xara-oxillouai).

RACORNISSEMENT, ε. m. σκληρυσμός, οῦ (ὁ). SE RACQUITTER, v. r. regagner ce qu'on a perdu, τὸ ἀπ-ολωλὸς ἀνα-λαμδάνω, ʃul. λήdepat.

RADE, s. f. δρμος, ου (δ).

. RADEAU, s. m. oxedia, as (1).

· RADIATION, s. f. éclat d'un corps rayonmant, άκτινοδολία, ας (ή). || Rature, εξάλειψις, εως (ή).

RADICAL, ALE, αdj. αὐτόρριζος, ος, ον. Vice radical, i supuros xaxía, as. Guérison radicale, i olóxlipos lagis, suc.

RADICALEMENT, adv. dans la racine, ριζόθεν. || Entièrement, όλοκλήρως : όλως : παντάπασι : πάνυ.

RADIĖ, ie, adj. ἀκτινοειδής, ής, ές. RADIEUX, ευεκ, ασί. ἀκτινοδολος, ος, ον. RADIS, s. m. papavic, idoc (1).

RADOTAGE, s. m. et RADOTERIE, s. f. \(\frac{1}{2}\) fut. \(\gamma\) evisopat), Plat.

l'effet de la vieillesse, παραγήραμα, ατος (τό).

RADOTER, ν. π. ληρίω ου παρα-ληρέω, a, fut. nou. Radoter par l'effet de l'age, παρα-γηράσκω, ful. γηράσομαι.

RADOTEUR, s. m. EUSE, s. f. wapadapec. ου (δ, ή). Vieux radoteur, προνόληρος, ου (δ). RADOUB, s. m. imozeuń, n. (n).

RADOUBER, v. a. im-σχευάζω, fut. άσω, acc. RADOUCIR, v. a. rendre plus doux, plus traitable, πραύνω, fut. υνώ, acc.: κηλέω, ω, fut. now, acc. | Diminuer affaiblir, ex-inge, fut. dv-ńow, acc.: zaláw, w, fut. zaláow, acc. | Se radoucir, devenir plus traitable, ildonepat, fut. ilastriocpat. — perdre de son intensité, év-őidupt, fut. év-dásou : áv-inpt, fut. αν-ήσω. Le froid s'est radouci, τὸ χαλεπόν του χρύους έληξε (λήγω, fut. λήξω): το χρύος ππώτερον γέγονε (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

RADOUCISSEMENT, s. m. dvere, swc (4). RAFFERMIR, v. a. βεδαιώω, ω, fut. ώσω; асс. : стерео́ю, ü, fut. ю́сю, асс. Raffermir l'esprit, τον νοῦν χρατύνω, fut. υνώ.

RAFFERMISSEMENT, s. m. Bebaions, εως (ή): στερέωσις, εως (ή).

RAFFINAGE, s. m. καθαρισμός, οῦ (δ). RAFFINEMENT, s. m. περιεργία, ας (i). RAFFINER, v. a. purifier, xabapiço, fut. iou, acc. | v. n. Subtiliser, aller jusqu'à la recherche, περι-εργάζομαι, fut. άσομαι. — sur une chose, τι ου περί τινος. || Raffiné, ée, délicat, recherché, περίεργος, ος, ev (comp. ότερος, ευφ. ότατος).

RAFFOLER, v. n. im-pairopae, fut. paνούμαι. — d'une chose, τινί.

RAFLE, s. f. petite grappe, βοτρύδιον, eu (τὸ). | Au jeu de dés. Rafle d'as, ὁ κῶος; ου (sous-ent. βολος). Raile de six, è zioc, ou (sous-ent. βολος).

RAFLER, v. a. ouv-aprala, fut. ácu, acc. RAFRAICHIR, v. a. ἀνα-ψύχω, fut. ψόξω, acc. | Au fig. Rafraichir la mémoire, the proper άνα-νεόω, ω, fut. ώσω.

SE RAPRAICHIR, v. r. dans tous les sens, άνα-ψύχομαι, fut. ψυχθήσομαι. Lorsque le temps se sera rafraichi, ἐπειδὰν ἀπο-ψύξη (subj. aor. d'aπο-ψύχω), Plat. L'air s'est refraichi, tournez, la chaleur est devenue plus supportable, to avivor finisterer refere (riveres a

ν, όν.

RAFRAICHISSEMENT, s. m. ἀναψυχή, ης (ή). | Au pl. boissons agréables, πόσεις, ser (ai): ποτά, ων (τὰ). — vivres, munitions, σίτα ομ σιτία, ων (τὰ) : ἐπισίτια, ων (τὰ).

RAGAILLARDIB, v. a. égayer, εὐφραίνω, ful. ανώ, acc. | Raviver, άνα-ψύχω, fut. ψύξω, acc.

RAGE, s. f. hydrophobie, lúcca, nc (1). Avoir la rage, λυσσάω, ω, fut. ήσω. || Douleur très-vive, à ôξεία όδύνη, ης. Rage de dents. ή όξυτέρα όδονταλγία, ας. | Transport furieux, maxía, as (n). Frémir de rage, δπό τῆς όργῆς έκ-μαίνομαι, fut. μανούμαι. Bire transporté de rage, ix-mairoman, fut. maroumat. Aimer à la rage, iperquavie, e, fut. nou, acc. Avoir la rage de faire des vers, μουσομανέω, ω, fut. ήσω. Avoir la rage des modes étrangères, ξενομανίω, ω, fut. ήσω. On forme ainsi plusieurs composés.

RAGOUT, s. m. δψον, ου (τό).

RAGOUTANT, ANTE, adj. δρεκτικός, τί, όν. RAGOUTER, v. a. exciter l'appétit, viv δρεξιν παρ-οξύνω, fut. uva. | Plaire, defene, fut. doiou, dat. ou acc.

RAGREER, v. a. réparer, êm-ouvaço, fut. ásu, acc. || Raccorder, assortir, suvαρμόζω , fut. όσω , acc. | Achever , perfectionner , dro-telio, o, ful. telion, acc.

RAGREMENT, s. m. imouvi, ic (i).

RAIDE, adj. voyez Rome.

RAIDEUR, s. f. voyez Roideur.

RAIDIR, v. a. voyez Rowir.

RAIE, s. f. ligne tracee, γραμμή, ης (ή). RAIR, s. f. poisson, βατίς, ίδος (ή). Raie bouclée, βάτος, ου (δ).

RAIFORT, s. m. espèce de rave, papavoc, **ou** (6).

RAILLER, v. a. et n. σκώπτω οπ άποσκώπτω, fut. σκώψω, acc. — quelqu'un, τινά ou plus souvent sig riva. On dit aussi rivà έπι-σχώπτω, fut. σχώψω. En raillant, σχωπτιχως. Qui aime à railler, φιλοσκώμμων, ων, cv. gén. ονος : σκωπτικός, ή, όν. Aimer à railler, φιλοσκωπτίω, ω, fut. ήσω, acc. | Se railler de quelqu'un, πνός κατα-γελάω, ώ, There riberal (ribenal, fut. bijoqual).

εως (ή). Le qu'on dit en raillant, σχώμμα, γήφω, fut. νήψω.

RAFRAICHISSANT, ANTE, adj. αναψυκτικός, Ι απος (τδ). Raillerie amère, σαρκασμός, οῦ (δ). Raillerie offensante, κερτομία, ας (ή). Raillerie délicate, χαριεντισμός, οῦ (δ). Accabler de railleries, κατα-σκώπτω, fut. σκώψω, acc., σχώμμασι βάλλω, fut. βαλώ, acc. Repousser une raillerie par une autre, άντιπι-σκώπτω, fut. σχώψω. Faire assaut de railleries, διασκώπτομαι, fut. σκώψομαι, Xén. Penchant à la raillerie, φιλοσκωμμοσύνη, ης (ή), Poll.: ή πρός τὰ σκώμματα εύχέρεια, ας, Plat. || Plaisanterie, maidiá, as (1). Par raillerie, maidias χάριν. Raillerie à part, μετά σπουδής. Dis-tu cela tout de bon ou par raillerie? σπουδάζεις ταυτα λέγων ή παίζεις (σπουδάζω, fut. άσω: παίζω, fut. παίξομαι); Plat.

> RAILLEUR, EUSE, s. et adj. σκωπτικός, ή, όν : φιλοσκώμμων, ων, ον, gén. ονος.

> **RAINE**, ε. f. grenouille, βάτραχος, ου (δ). RAINETTE, s. f. petite grenouille, β2τραχίς, ίδος (ή). || Sorte de pomme, γλυκομηλον, ου (τό).

RAINURE, s. f. gluppi, ne (1).

RAIPONCE, s. f. herbe, φύτευμα, ατος (τό). RAIS, s. m. rayon de roue, xmuía, as (i): xxmun, ng (n).

RAISIN, s. m. σταφυλή, ης (ή). Grappe de raisin, βότρυς, υος (Α). Grain de raisin, ράξ, gén. ραγός (ή). Pepin de raisin, γίγαρτον, ου (τό).

RAISINE, s. m. oipatov, ou (tò).

RAISON, s. f. faculté intellectuelle, λόγος. ου (ό). Usage de la raison, ή τοῦ λόγου μετάληψις, sec. Être doué de raison, του λόγου μετ-έχω, fut. μεθ-έξω. Privé de raison, άλογος, ος, ον. | Dans le langage ordinaire, on emploie souvent comme synonymes les mots νους, gen. νου (δ): διάνοια, ας (ή): γνώμη, ης (ή): φρένες, ών (αί). Raison égarée, νοῦς πλανώμενος, ου (partic. de πλανάομαι, ώμαι). Raison droite, saine, vous opoos, ou (6): suγνωμοσύνη, ης (ή). Perdre la raison, την διάνοιαν δια-φθείρομαι , ζαι. φθαρήσομαι. Il a perdu la raison, to way openar for : it-iornxe τών φρενών οκ του φρονείν, έξ-έστηκεν έαυ του (it-iorapae, ful. ix-ornoceae): ou d'un seul ποι παρα-φρονεί ου παρα-κόπτει (παρα-φρονέω, fut. γελάσομαι. Il se raille de tout, πάντα έν ω, fut. ήσω : παρα-κόπτω, fut. κόψω). Recouvrer la raison, τὰς φρένας ἀνα-λαμδάνω, ful-RAILLERIE, s. f. action de railler, σκώψις, λήψομαι : ένα-φρονίω, ω, fut. ήσω : ένα-

Barron, droit, équité, léves, ou (6): Slore. ταύτα πράσσειν Ου πράσσων (πράσσω, fet. πράξω). Vous avez raison, όρθως γινώστως (γινώσκω, fut. γνώσαμαι). Plus que de reison., μαλλον του δίοντος (partic. de δεί, fat. δεήσει). Contre la raison, mapie tò director. Contre toute raison, παρά πάντα τὰ δίκαιας. Sans raison, ἀλόγως. Avec raison, ὀρδώς.

RABON, langage sérieux, σπουδαιολογία, ας (i). Parler raison, σπουδαιολογέω, a, fut. ήσω: σπουδάζω, fut. άσομαι.

Ramon, compte, satisfaction, λόγος, ου (δ). Demander raison, λόγον ἀπ-αιτίω, ω, fut. ήσω. — à quelqu'un, τινά. — de sa conduite, τῷν αὐτῷ πεπραγμένων. Rendre raison, λόγον δίδωμι, fut. δώσω. - à quelqu'un, πνί. de quelque chose, rivés. Tirer raison d'une injure, ύδρεως δίκην παρά τινος λαμδάνω, fut. λήψομαι. J'en aurai raison, tournes, je ne laisserai pas cela impuni, oùx dáca, oùx do-nou τούτο άτιμώρητον ου άνακδίκητον (ἰάω, ä. fut. εάσω: άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω): οὐκ άταιωρητὶ τοῦτο δι-οίσω (fat. de δια-φέρω). Faire raison à quelqu'un, botre à la santé de celui qui a bu à la nôtre, rivi dirempo-minos, fut. mispai. RAISON, preuve, argument, Dayyoc, ou (6),

άπόδειξις, εως (ή): δείγμα ου άπόδειγμα, ατος (70). Donner des raisons pour prouver quelque chose, είς ελεγχόν τινος λόγους δίδωμι, fut. δώσω. Je peux le prouver par mille raisons, μυρία δείγματα τούτων έχω, fut. Εμι

RAISON, motif, cause, airia, ac (i). Cette raison faisait que, abra ny n airia rou, infin. Apporter pour raison, αἰπάσμαι, ωμαι, fut. ásopat, acc.: mpo-pasilquat, fut. isoμαι, acc.: προ-δάλλομαι, fut. δαλούμαι, acc.: προ-τείνω, fut. τενώ, ace. Pour quelle raison? διὰ τί; τίνος διακε; Quelle raison avezvous eue de venir? dia ni filles; ni mater ου τί παθών πλθες (Ερχομαι, ful. ελεύσομαι: parbaro, fut. padricopat : náczo, fut. neicoμαι). Pour cette raison, διά τοῦτο : τούτου ένεκα. Sans raison, αναιτίως : άλόγως : άπροφασίστως. A plus forte raison , πολλώ μάλλου. A combien plus forte raison, δου μάλλου. Pour deux raisons; la première, la seconde, δυοίν ένεκα, ένδς μέν ότι, έτέρου δέ ότι. Η n'y a pas de raison pour, côdir ion io ότω, l'approche de la mort, ψυχοβραγίω, ω, ριε. κου. indic.

RAISONNABLE, adj. doué de raison. ης (ή). Pai raison de faire cela, δίκαιός είμα Ιλλογος, ος, ον. | Juste, équitable, εξίλογος, ος, ον (comp. ώτερος, εκφ. ώταιτος): δίκαιος, a., or (comp. otepes, sep. otatos) : acios, es, cv (comp. ώτερος, sup. ώταιτος). Gause raisonnable, il sologos airía, as. D'une: manière reisonnable, κὸλόγως... Vetre deuleur est raisonnable, dixaia chertic (adress, &, fiel. ກ່ອນ). Vendre à un priz raisonnable, ໝໍເ àtiat ano-didoual, fut. ano-discount, acc.

RAISONNABLEMENT, adv. sùlóyes.

RAISONNEMENT, a m. faculté ou action de raisonner, λογισμός, οῦ (δ). Exireum raisonnement, λογίζομαι, fut. ίσομαι. Faire un faux raisonnement, mapa-loyiloum, fut. ίσομαι. Faur raisonnement, παραλογισμός, εῦ (6). | Objection, allégation, contradiction, άντιλογία, ας (ή).

RAISONNER, v. n. se servir de la raison, λογίζομαι, fati ίσομαι. Raisonner de travers, παρα-λογίζομαι, fut. (σομαι. L'art de reisonner, i dogum, ne i i diademuni, ne (sous-ent. τέχνη). || Disputer, contradire, άντιλέγω, fut. άντι-λέξω συ άντ-ερώ. No misonnez pas, undêr dri-cinge.

RAISONNEUR, a. m. EUER, s. f. Monnie, me. ic.

RAJBUNIR, v. a. dva-voin, o. fat. don, acc. | v. n. avameala, ful. acu.

RAJBUNISSEMENT, s. m. dvandoutt, 'εως (ή).

RAJUSTER, v. a. ajuster de nouveau. iπι-σκιυάζω, fut. άσω, acc. | Riconcilier, δι-αλλάσσω, fut. αλλάξω, αστ.

RALE, s. m. οίσαπε, όρτογομήτρε, ας (ή). || Râle des marais, oiseau, κρέξ, gén. xpenos (1).

RALE, OU RALEMENT, s. m. λυγμός, οῦ (¿). Le râle de la mort, ψυχαφραγία, ας (i). Avoir le rêle, ψυχοβραγέω, &, fut. ion.

RALBNTIR, u. a. dv-inut. fut. dv-now. acc. Ralentir un peu son ardear, the exoδής τι άν-ίημι. | Se raientir, άν-ίημι, fut. άν-ήσω: έν-δίδωμε, fall έν-δώσω: χαλάν, ώ, fiel. zadácu.

RALENTISSEMENT, s. m. dveste, eng (4): bidoors, sus (ii).

RALER, v. n. λύζω, fut. λύξω. Raier à RALLIEMENT, a. m. συνάθροισις, εως (ή). Mot de ralliement, σύνθημα, ατος (τὸ). Point | δώδης, ης, ες. Couper les rameaux d'un arbre, de ralliement, τόπος συγ-χείμενος, ου (δ). Au fig. Mot ou signe de ralliement, σύμδολον , ου (τό).

RALLIER, v. a. oul-ligopai, fut. likeμαι, acc. Rallier les fuyards, τους στρατιώτας έχ της φυγής άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Se rallier, συλ-λέγομαι, fut. λεχθήσομαι : πάλιν συν-έρχομαι, fut. ελεύσομαι.

RALLUMER, υ. α. πάλιν άν-άπτω; fut. άψω, acc.: ἀνα-ζωπυρίω, ω, fut. ήσω, asc.: αν-εγείρω, fut. εγερώ, acc. Rallumer le feu, au propre et au fig. το πυρ αναβ-μιπίζω, fut. ίσω, acc. La guerre se ralluma, αθές άνήφθη πολεμος (άν-άπτω, fut. άψω).

RAMAGE, s. m. chant des oiseaux, yibuρισμός, οῦ (δ): μινυρισμός, οῦ (δ): λαλιά, // μενήσομαι. ας (ή). || Branches entrelacées, κλάδοι, ων (ci). || Ouvrage de broderie, ποίκιμα, ατος lacc. — au combat, πρὸς μάχην. || Δυ fig. (τὸ): Rtoffe à ramage, υφασμα πεπουκλμένον Ramener à la raison, σωφρονίζω, fut. ίσω, ου δι-ηγθισμένου, σο (ποκάλλω, fut. ιλώ : δι- acc. Ramener dans le droit chemin, imανθίζω, fut. (σω).

RAMAGER, v. n. chanter, ψιθυρίζω, fut. ίσω : μινυρίζω, fut: ίσω : μινύρομαι, fut. υρούμαι : λαλίω, ω, ful. ήσω.

RAMAIGRIR, v. a. it-toxyvaivo, fut. avo, acc. | v. n. ig-iezvaivopai, fut. avensopai. RAMAS, s. m. συρφετός, οῦ (δ).

RAMASSER, v. a. remettre en tas, πάλιν συν-άγω, fut. άξω, acc. || Rassembler, réunir, συν-άγω, fut. άξω, acc. : συλ-λέγω, fat. λέξω, acc.: συ-σκευάζω, ful. άσω, acc.: συν-αθροίζω, fut. οίσω, αcc. : συγ-κροτέω, ω, ful. ήσω, acc. | Resserrer, condenser, συγχροτίω, ω, ful. ήσω, acc. : συ-στίλλω, ful. στελώ, acc. | Relever de terre, ανα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. : αίρω, fut. άρω, acc.

RAMASSIS, s. m. συρφετός, ου (δ).

RAME, s. f. de bateau, de navire, xώπη, ης (ή): πλάτη, ης (ή). Poignée de la rame, κώπαιον, ου (τό). Cheville qui tient la rame, κωπητήρ, ήρος (δ). Galère à deux rangs de rames, διήρης, ους (ή). — à trois rangs de rames, τριήρης, ους (ή). Garnir de rames, έρετμόω, ω, fat. ωσω, acc. Faire force de rames, podiato, fut. aco. | Branche pour soutenir des pois, etc. xápat, axos (i).

Rame de papier, χάρτων φώκελλος, ου (δ). RAMEAU, s. m. petite branche d'arbre. κλαδίσκος, οι (δ). Qui a des rameaux, κλα- μουν, εντος (partic. de καθαίρω, ful αρῶ).

δένδρον κλαδεύω, fut. εύσω. Le dimanche des Rameaux, ή των Βαίων κυριακή, ής : ή βαϊοφόρος έορτή, ής. | Au fig. ramification, παράρτημα, ατος (τδ). Rameaux des veines, αἱ τῶν φλιδῶν διχοτομίαι, ων. Rameaux d'une mine, al τοῦ μετάλλου βάβδοι, ων. Se partager en plusieurs rameaux, eic modda uipn di-aipiouai, ouuai, fut. aupstrogueu.

RAMER, s. f. branchage, κλάδοι, ων (οί). RAMENDER, v. a. améliorer, corriger, xxx-oolow, w, fut. wow, acc. | Fumer ou engraisser de nouveau, πάλιν κοπρεύω, fut. εύσω, ου κοπρίζω, fut. ίσω, acc. | Mettre à um. plus bas prix, εὐωνίζω, fut. ίσω, acc. [[v.. n. diminuer de prix, εὐωνότερος γίνομαι,

RAMENER, v. a. ἐπαν-άγω, fut. άξω, στρέφω, fut. στρέψω, acc.

RAMER, v. n. faire mouvoir les rames, ipiaso, fut. ipiso : κοπηλατίο, &, fut. ήσω. | v. a. soutenir avec des branchages, στηρίζω, fut. ίξω, aco.

RAMEREAU, s. m. petit ramier, parriov, ου (τὸ).

RAMEUR, s. m. ipirne, co (b). De rameur, ἐρετικός, ή, όν. Le travail des rameurs, έρεσία, ας (ή).

RAMEUX, Euse, adj. wladwdns, ns, es. Très-rameux, πολύκλαδος, ος, ον.

RAMIER, s. m. sorte de pigeon, pácca ομ φάττα, ης (ή).

RAMIFICATION, s. f. partage en plusieurs branches, διχοτομία, ας (ή): ή είς πολλά μέρη διάδοσις, εως. || Branche, partie, démembrement, μέρος, ους (τὸ) : ἀπόσπασμα, ατος (τὸ). Toutes les ramifications d'une chose, του πράγματος τὰ κατὰ μέρος, οκ τὰ καθ' έχαστον πάντα, ων.

SE RAMIFIER, v. r. είς πολλά μέρη διαιρέομαι, ούμαι, fut. αιρεθήσομαι ου δια-δίδοuat, fut. Sta-Sobricouat.

RAMOITIR, v. a. diaive, fut. ave, acc. RAMOLLIR, v. a. μαλάσσω, fut. αξω, acc. RAMONER, v. a. zabaipo, fut. apo, acc. RAMONEUR, s. m. o tà xanvodozeta xabat-

RAMPANT, ARTE, adj. qui rampe, έρπυ- | προ-τάσσω ; fut. τάξω , acc. Combattre au μαιπετής, ής, ίς : plus souvent, ταπεινός, n, ov (comp. otepos, sup. otatos). Avoir des sentiments bas et rampants, ταπαινά φρονίω, ou d'un seul mot ταπεινοφρονέω, ω, fut. ήσω: ταπεινώς την ψυχήν διά-χειμαι, fut. κείσομαι.

RAMPE, s. f. montée, αναδαθμός, οῦ (δ). Appui le long d'un escalier, δρύφρακτος, ou (6).

RAMPEMENT, s. m. ἐρπυσμός, οῦ (δ).

RAMPER, v. n. se trainer sur le ventre, έρπω, fut. έρψω ou έρπύσω. | Au fig. être bas, s'abaisser, χαμαιπιτίω, ω, ful. ήσω. Ramper aux pieds de quelqu'un, avavopos τινά ομ τινὶ ὑπο-πτάσσω, ƒμι. πτήξω.

RAMURE, s. f. branches d'un arbre, nλάδοι, ων (oi). || Bois d'un cerf, πίρατα, ων (τὰ).

RANCE, adj. ταγγός, ή, όν, Géop. : ταγγίζων, ουσα, ον (partic. de ταγγίζω). || Subst. Sentir le rance, ταγγίζω, fut. ίσω.

RANCIDITĖ, ε. f. τάγγος, ους (τὸ) : τάγγη,

RANCIR, v. n. ταγγίζω, fut. isu. RANCISSURE, s. f. tayyn, no (n): tay-705. OUS (Tè).

RANÇON, s. f. λύτρον, ου (τὸ): plus souvent au pl. λύτρα, ων (τὰ). Payer la rançon de quelqu'un, τινά λυτρόομαι, ουμαι, fut. ώσομαι.

RANÇONNEMENT, s. m. εΐσπραξις, εως (ή). RANÇONNER, υ. α. άργύριον ου χρήματα πράσσομαι, fut. πράξομαι, acc. Il ne ranconnait pas ceux qui désiraient l'entendre, τούς έχυτοῦ ἐπι-θυμοῦντας οὐκ ἐπράσσετο χρήματα, Xén.

RANÇONNEUR, s. m. πράκτωρ, ορος (δ): ισπράκτωρ, ερος (δ).

RANCUNE, s. f. uvnouzazia, as (1). Garder rancune à quelqu'un, rivi ou spos riva μνησικακίω, ω, ful. ήσω.

une ligne, στίχος, ου (ό). | Alignement de range, άνὰρ εὕτακτος, ου (ό) : ἀνὰρ εὐστακ-30 ldats, τάξις, εως (ή). Le premier rang, λής, οῦς (δ). || Ranger au nombre de, τίθε-

στικός, ή, όν : έρπετώδης, ης, ες. | Qui se premier rang, προμαχίω, ω, fut. ήσω. Ceux traine à terre, en parlant des plantes, xa- qui combattent au premier rang, of mponaμερπής, ής, ές. | Au fig. χαμερπής, ής, ές: χαι, ων. | Se mettre sur les raugs pour obχθαμαλός, ή, όν : χαμαίζηλος, ος, ον : χα- tenir l'empire, πιρί τῆς ήγιμονίας φιλουεικέω. o, fut. now. - pour une charge quelconque. THE COUNTY ON ME THE COUNTY WAS - ATTENDED, FOR αγγελώ.

> RANG, degré d'honneur ou de dignité. άξιωμα, ατος (τό). Le premier rang, πρωτεία, ev (tà). Le second rang, deutspeia, ev (tà). Tenir le premier rang, spotsée, fut. séen. — dans l'État, των πολιτών ου έν τοῖς 🖘λίταις. Elever quelqu'un au plus haut rang. πρός τὰς ἀνωτάτω τιμάς τινα άγω σε ἀν-άγω ου προ-άγω, fut. άξω. Soutenir son rang, κατ' άξιαν πράσσω, fut. πράξω. Ne pas le soutenir, exoquie, e, fut. now.

RANG, classe, catégorie, τάξις, εως (ή). Être au rang des meilleures choses, iv rafen τών βελτίστων είμί, fut. έσομαι. Mettre ar rang des dieux, sic robe deobe du-ayu, fut. άξω, acc. Mettre an rang des ennemis, είς τους έχθρους τίθεμαι, fut. θήσομαι, acc. Mettre la musique au rang des connaissances. & παιδεία την μουσικήν τάσσω, fal. τάξω, Aristt. Ils mettent cela au rang des plus grands maux, έν ταις μεγίσταις ζημίαις άριθμούσε τούτο (ἀριθμέω, ω, fut. ήσω), Chrysost.

RANGEE, s. f. origos, ou (i).

RANGER, v. a. mettre en ordre, récou ου δια-τάσσω, fut. τάξω, ecc. Il a rangé ces choses, qui étaient en désordre, The άταξίαν άν-ελών, ταύτα είς τάξιν κατ-έστησε (av-aipio, &, ful. eiphow: xab-iornui, ful. κατα-στήσω). Bien range, εδτακτος, ος, ev. Mal rangé, draxtoc, ec, ev. | Ranger une armée en bataille, tou στρατόν σει την στρατιάν παρα-τάσσω, fut. τάξω. Se ranger en bataille, παρα-τάσσομαι, fut. τάξομαι. Bataille rangée, n ex maparáticos máxn, ns, ou simplement παράταξις, εως (ή). Vaincre en bataille rangée, ix maparation upartio, i, fut. ήσω, acc. | Ranger ses affaires, τὰ έμαυτοῦ RANCUNIER, ERE, adj. uvnoixaxoc, oc, ov. so ribeuat, fut. bioquat. Rire range dans sa RANG, s. m. suite de choses rangées sur conduite, strauxie, e, fut. 450. Homme ή πρώτη τάξις, εως. Le dernier rang, ή μαι, fut. θήσομαι, acc. Au nombre de ses έσχάτη τάξις, εως. Mettre au premier rang, ennemis, έν τάξει έχθρῶν και simplement έν

τοις έγθροις ou είς τους έχθρους. || Ranger des | γλωσσος, ος, ον. On forme ainsi beaucoup de villes sous sa domination, πόλεις ὑπ' ἐμαυτῷ motsopat, oupat, fut. noopat. Ranger quelqu'un à son devoir, τινά σωφρονίζω, fut. iσω. | Ranger de côté, ἀπο-κινίω, ω, fut. ₹70, acc.

RANGER la côte, naviguer terre à terre, την άχτην παρα-πλέω, fut. πλεύσομαι, ου παρα-λέγομαι, fut. λίξομαι.

SE RANGER, v. r. se mettre en rang, τάσσομαι, fut. ταχθήσομαι : τάξιν λαμδάνω, fut. diffopat. | S'écarter pour faire place, παρα-χωρίω, ω, fut. ήσω. Pour laisser passer, της όδου παρα-χωρίω, ω, fut. ήσω, ou iξίσταμαι, fut. ix-στήσομαι. || Se ranger à l'opinion d'un autre, πνὶ ὁμογνωμονίω, ω, fut. νίσω. Je me range de votre avis, έμαυτὸν μετά σοῦ τάσσω, fut. τάξω. Se ranger du parti de quelqu'un, rivi ouv-iorapat, fut. ou-ornoqual, ou ouv-tibepat, fut. ouv-bicoμαι, ου συμπαρα-τάσσομαι, fut. τάξομαι. Se ranger sous l'obéissance, έμαυτὸν ὑπο-τάσσω, fut. τάξω. - de quelqu'un, τινί.

RANIMER, v. a. rendre à la vie, avsysipm, fut. syspm, acc. | Réchauffer, exciter de nouveau, au fig. dv-eyeipw, fut. eyepw, acc. : ἀναβ-βιπίζω, fut. ίσω, acc. : ἀνα-ζωπυpiw. w. ful. new, acc.

RAPACE, adj. άρπακτικός, ή, όν.

RAPACITĖ, ε. f. τὸ ἀρπακτικόν, αῦ. Avec rapacité, άρπάγδην.

RAPE, s. f. instrument pour raper, &uστρον, ου (τό).

RAPER. v. a. Eiw, fut. Eicw, acc. RAPETASSER, ν. α. ἀναβ-βάπτω, fut. βάψω, acc.

RAPETISSER, v. a. μειώω, ω, fut. ώσω, acc. : Dassow, &, fut. wsw, acc. : ouστελω, fut. στελώ, acc. | v. n. μειόομαι, ούμαι, fut. whicopat.

RAPIDE, adj. ταχύς, εία, ύ (comp. ταχύτερος, ευφ. ταχύτατος ου τάχιστος) · ώχύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Dont la marche est rapide, ταχύπους ου ακύπους, suc, ouv, gén. odoc. Dont le vol est rapide, ταχυπετής ου exumerής, ής, ές. Stile rapide, ή στρογγύλη λέξις, εως.

πετής, ής, ές. Qui parle rapidement, ταχύ- n'est d'aucun rapport, ακαρπος, ος, ον.

composés.

RAPIDITĖ, ε. f. ταχυτής, ήτος (ή): τάχος, ους (τὸ). Avec rapidité, ταχίως. Avec la plus grande rapidité, δσον τάχος.

RAPIECER et Rapieceter, v. a. αναβ-βάπτω, ful. βάψω, acc.

RAPINE, s. f. άρπαγή, ῆς (ή). Qui vit de rapines, άρπαξίδιος, ος, ον.

RAPINER, v. a. et n. άρπάζω, fut. άξω, acc. RAPPEL, s. m. action de rappeler, inaνάκλησις, εως (ή). Rappel des bannis, ή των φυγάδων κάθοδος, ου. || Signal pour rappeler les soldats, άνακλητικόν, οῦ (τὸ). Battre le rappel, τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνω, fut. ανώ.

RAPPELER, v. a. appeler pour faire revenir, ava-xaliw, i, ful. xaliow, acc. d'un lieu, έκ τόπου τινός. | Rappeler les exilés, τοὺς φυγάδας κατ-άγω, fut. άξω. | Rappeler quelqu'un à la vie; siç tò puç tiva dvaχαλίω, ω, ful. χαλίσω, ου ἐπαν-άγω, ful. άξω. || Rappeler ses esprits, έμαυτὸν ἀνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. || Rappeler le souvenir d'une chose, τινός μνήμην άνα-χαλίω, ώ, fut. xaliou, ou dva-vecu, a, fut. wow.

RAPPELER, remettre en mémoire, ava-uiμνήσκω, fut. άνα-μνήσω, acc. - quelque chose à quelqu'un, πνά π. Je vous rappelleral ce qu'il a fait, ανα-μνήσω ύμας τα τούτφ πεπραγμίνα, Plat. On peut mettre aussi le nom de la chose au génitif. Pour vous rappeler les maux passés, ώστε άνα-μιμνήσκειν ὑμᾶς τῶν γενομένων κακών, Andoc. 🖟 Représenter, remontrer, ὑπο-μιμνήσκω, ful. ὑπο-μνήσω, acc. - quelque chose à quelqu'un, πινά τι. Je crois d'abord devoir vous rappeler, πρώτον οίμαι, δείν ὑπο-μνῆσαι ὑμᾶς, Isocr. Rappelez à votre esprit que vous êtes homme, σιαυτόν, ώς άνθρωπος ών, ύπο-μίμνησκι, Isoor.

BE RAPPELER, v. r. se ressouvenir, μιμνή. σχομαι ου άνα-μιμνήσχομαι, fut. μνησθήσομαι, acc. ou gén. On emploie plus souvent le parf. μέμνημαι. Je me rappelle fort bien que, εδ μέμνημαι ότι, indic.

RAPPORT, s. m. ce qu'une chose rapporte ou produit, popá, ãs (h): vostes, es (δ): πρόσοδος, ου (ή). Qui est d'un bon rap-RAPIDEMENT, adv. ταχίως (comp. θάσσον, port, εύφορος ου εθκαρπος, ος, εν : νόστιμος, sup. τάχιστα). Qui vole repidement, ταχυ- ος ου η, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Qui port, πρόσθημα, ατος (τό).. Ouvrage fait de pièces de rapport, χέντρων, ωνος (δ).

RAPPORT, vapeur de l'estomac, fouqua, atos (τδ) : έρυγμός, οῦ (δ). Qui donne ou qui occasionne des rapports, έρυγματώδης, ης, ες. Avoir des rapports, έρεύγομαι, fut. εύξομαι.

RAPPORT, récit, διήγησις, εως (ή). Faire le rapport de quelque chose, δι-ηγέομαι, ούμαι fut. ήσομαι, acc. : δι-έρχομαι ου διεξ-έρχομαι. fut, elevoquat acc. S'en fier au rapport d'autrui, τοις έτέρου λόγοις πιστεθω, fat. εύσω. Faux rapport, λόγος ψευδής, ους (δ). Rapport faux et calomnieux, διαδολή, ής (4). Faire de faux rapports contre quelqu'un, δια-δάλλω, fut. δαλώ, acc. : κατα-ψεύδομαι, fut. ψεύσομαι, gén. Rtre victime de faux rapports, dia-ballopai fut. Εληθήσομαι : διαδολαίς ούχι δικαίαις περιπίπτω, fut. πισούμαι, Diod.

RAPPORT, convenance, analogie, evelogia, ας (ή): συμφωνία, ας (ή). Rapport d'inclinations et d'humeurs, συμπάθεια, ας (1). Rapport d'opinions, δμοδοξία ου δμοιοδοξία, ας (ή). Avoir du rapport, ava-logée, e, fui. nou: συμ-φωνίω, ω, fut. ήσω. Π y a du rapport entre ces choses, ταῦτα συμ-φωνεῖ άλληλας. Il y a bien du rapport entre la circonspection et la timidité, παραπλήσιά έστι τὸ εὐλαδές και το ετολμον. Qui est en rapport avec, άναλογος, ος, ον, avec le dat. οπ avec πρός et l'acc. | Avoir rapport à, mos-ixe, fut. ήξω, avec le dat. ou πρός et l'acc. Cela n'a point de rapport à l'affaire dont il s'agit, rebre πρός το παρ-ον πράγμα ούδεν προσ-ήκει, fat. τίξει. Ce qui a rapport à la vie, τά πρὸς τὸν Biov. || Par rapport à, eu égard à, relativement, πρός avec l'acc. Par rapport à, en faveur de, Yápir ou lvina, gén. Le premier se met toujours après un mot. Par rapport à lui, αὐτοῦ χάριν. || Sous le rapport de, πρός ou xatá, acc. Sous beaucoup de rapports, εατά πολλά.

RAPPORTER, v. a. reporter au lieu où l'ou a pris ou à celui qui a donné, ava-mouiça, fut. iou, acc.

RAPPORTER, produire, que, fut. olou, acc. Rapporter du fruit, καρποφορίω, ώ, fut. ποω.

RAPPORT, raccord, rajustage. Pièce de rap- | deux ans, παρινιαυτοφόρος, ος, εν. Qui ne rapporte rien, άφορος ου άκαρπος, ος, ου.

RAPPORTER, diriger vers un but, ava-pipuful. av-ciow, acc. Rapporter tout à son intérêt, πάντα είς τὰ έμαυτοῦ άνα-φέρω.

RAPPORTER, raconter, di-nyécuat, copeat, ful noopat, acc. — les choses comme elles se sont passées, τὰ γεγενημένα ώς ἐπράχθη (γίνομαι, ful. yernoquae : πράσσω, ful. πράξω). 🌡 🗥 noncer, applila on an-applila on it-applila, ful. αγγιλώ, acc. || Citer, alléguer, παρ-έχομαι, fut. Kopat, acc. || Dire, Légu, fut. Like ou έρω : φημί, fut. φήσω, acc. On rapporta que la ville avait été prise, it-applitant is à πολις κατ-είληκτεα (κατα-λαμδάνομαι. Jul. ληφθήσομαι). On rapporte qu'Amexarque dit, 'Avatapyóv paou sinciv (sinov, cor. 2 irrég. de λίγω). On rapporte qu'autrefois Esope vint à Delphes, λέγεταί ποτε Δελφούς Δίσωπος έλθει» (Ipyquat, fut. Descopat).

RAPPORTER un procès, en faire le rapport, mupi d'une ava-pipu, fut. av-oisu. Rapporter une affaire devant le sénat, πρὸς σύγκληταν περί του πράγματος άν-άγω, ful. άξω.

RAPPORTER, abroger, ampon, a, ful. wow. acc. : áberíw, w, ful. now, acc. Repporter une loi, l'abroger, vous av-apie, e, sulαιρήσω.

BE RAPPORTER, v. r. s'accorder, ave-legée, ũ, fut. nou : esp-puviu, ũ, fut. nou : dpμοζω, fut. όσω. - avec ce qui a été dit : rois eignutrois. | Avoir rapport à, apos-nue, fut. 180, dat. ou mois et l'acc. Choses qui ne se rapportent à rien, τὰ πρὸς οὐδέν προσipuvra, ev. | Avoir de la tendance vers une chose, our-reive, fut. reve, avec zpoc on eic et l'acc. Tout se rapporte à cela, sic тойто MÁTE COT-TEÍVE

S'EN RAPPORTER, SE confier à , motion , ful. εύσω. — à quelqu'un sur quelque chose, τικί περί τινος. Je m'en rapporte à votre jugement, tournes, je vous laisee juger, imτρέπω σοι χρίναι (έπι-τρέπω, fut. τρέψω : χρίνω, fut. xptvu), Plat. Je m'en rapporte à vous, agissez comme il vous plaira, den-redese es narà lidqua spasser (spasse, ful. spate).

RAPPORTEUR, s. m. ceini qui fail le Qui rapporte beaucoup, εύφορος σει εύκαρπος, rapport d'une affaire, è περί του πράγματος ος, ον : νόστιμος, ος ου η, ον. Qui rapporte άνα-φέρων ου άν-άγων, εντος (partie. d'άναtous les ans, suauropopos, os, ov. - tous les edous fut. dr-view, et clar-cipu, fut. afc. !!

Qui fait des rapports faux ou indiscrets, διά-Εκλος, ου (δ): ψιθυριστής, ου (δ).

RAPPRENDRE, v. a. ἀνα-μανθάνω, fut. μαθήσομαι, acc. [Rapprendre une chose à un autre, τί τινα άνα-διδάσω, fut. διδάξω.

RAPPROCHEMENT, s. m. action de rapprocher, πρόσθεσες, εως (ή). || Proximité, ἐγγύτης, ητος (ή). || Réconciliation, διαλλαγή, ῆς
(ή). || Comparaison, σύγκρισες, εως (ή). — d'une
chose avec une autre, πνὸς πρός τι.

RAPPROCHER, v. a. approcher de nouveau, πάλιν προσ-τίθημι ou simplement προστίθημι, fut. προσ-θήσω. - une chose d'une autre, ni nim. Se rapprocher les uns des autres, πάλη συν-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Se rapprocher d'un lieu, τῷ τόπφ ἐγγίζω, fut. ίσω, ου πελάζω, fut. άσω. | Réconcilier, διαλλάσσω συ κατ-αλλάσσω συ συν-αλλάσσω, ful. αλλάξω, acc. - avec quelqu'un, πνί σει πρός τενα. Rapprocher deux amis brouillés, τοὺς φίλους πρός άλληλους κατ-αλλάσσω. Se rapprocher de quelqu'un, διαλλαγήν ου διαλλαγάς πρός πινα ποιέςμαι, ούμαι, fut. πσομαι. Ils se sont rapprochés, οἰκειότερον άλλήλοις χρώνται (χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι). | Comparer, παρα-δάλλω, fut. δαλώ, αcc. : παρεξ-ετάζω, fut. άσω, acc. : συγ-κρίνω, fat. κρινώ, acc. - une chose d'une autre, π πρός π.

RAPSODE, s. m. papudoc, oō (6).

RAPSODIE, s. f. chant des rapsodes, ἐαψωδία, ας (i). [] Maurais ramas, πολυμιγία, ας (i).

RAPT, s. m. enlivement, doparti, \vec{n}_{ζ} (\vec{n}). RAPURE, s. f. ξ úopa, eto ζ ($\vec{\tau}$).

RAQUETTE, s. f. ductodiev, ou (10).

RARE, adj. peu commun, peu fréquent, onávioc, a, ev (comp. étupoc, sup. étatoc). Il est rare que, onávióv fort vò, infin. Il n'est pas rare de, où onáviov (sous-ent. fort), avec l'inf. L'argent est rare, onávic fortiv àppupiou év vij nolet. Devenir rare, onavilus; fut. íou. Les amis sent bien rares, onaviloses pilos.

RARR, excellent, distingué, Kyzoc, ec, es (comp. étrepec, sup. étratoc): Kaíperoc, ec, es (comp. étrepec, sup. étratoc). Homme d'un mérite rare, d'up én' éperfi ou mpèc departe d'un-pipur, evreç (partic. de dia-pipur, fut. ficieu). Live d'une sageme rare, ouviou dia-pipu, fut. d'eniou. Beauté vare, rè éternément alloc. euc. Etre d'une heauté vare, rè éternément alloc. euc. Etre d'une heauté vare, rè étantique.

άριστώω, fut. εύσω. Qui est d'une beaute rare, περικαλλάς, άς, ές. Action rare, Γργον λόγου άξιώτατον, ου (τό). Qui n'est pas rare, en ce sens, δ τυχών, ή τυχούσα, τὸ τυχόν (partic. aor. 2 de τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Cela n'est pas rare, έστι τοῦτο τῶν τυχόντων.

RARE, peu dense, ἀραιός, ά, όν (comp. ότιρος, sup. ότατος). Devenir plus rare, se rarefier, ἀραιόομαι, οῦμαι, fut. ωθήσυμαι.

RARÉFACTIF, IVE, ΟΝ ΒΑΒΕΡΙΑΝΤ, ΑΝΤΕ, αδή. άραιωτικός, ή, όν.

RARÉFACTION, s. f. ἀραίωσις, εως (ή).
RARÉFIER, v. a. ἀραιόω, ω, fut. ώσω, acc.
RAREMENT, adv. σπανίως: σπανιάμς. Cela
arrivait rarement, πν τοῦτο σικάνιον.

RARETR, s. f. qualité de ce qui est rare, επανιότης, ητος (ή): τὸ σπάνιον, ου (neutre de επάνιος, α, εν). Η Manque, disette, σπάνις, εως (ή): Ινδεια, ας (ή): ἀπορία, ας (ή). Rereté de vivres, σπανοσιτία, ας (ή). Η Singularité, étrangeté, τὸ παράδοξον, ου (neutre de παράδοξος, ος, ον). C'est une rareté que de, παράδοξον ἰστι τὸ, infin. Pour la rareté du fait, διὰ τὸ παράδοξον.

RAS, Rase, adj. tondu de près, ψιλός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). | Rase campagne, πεδίον, ου (τὸ). Descendre en rase campagne, εἰς τὸ πεδίον κατα-δαίνω, fut. Επσοραί.

RASADE, s. f. Squistic, edoc (i). Boire une reside, deport nive, fee. niopee.

RASER, v. a. comper le poil et surtout la barbe, tuplu, ü, fut. nou, acc. Raser de près, è zoü tuplu, ü. Se raser, tupopat, fut. tupoupat.

Reser, démolir, xara-oxántu, fut. oxálju, occ. : xar-eðapilu, fut. isu, occ.

Rasen, efficierer, ψαύω on έπι-ψαύω, fut. ψαύσω, gén. Raser la terre, la surface de l'eau, τῆς γῆς, τοῦ ὑδατος ἐπι-ψαύω. Volaut à la surface d'un étang, elles rasent l'eau du bout de leurs ailes, λίμνας ἐν χρῷ παραπετόμενα (παρα-πέτομαι, fut. πτήσομαι) ψαύσυσ τοῦς πτίλοις ἐπιπολᾶς, Piut.

RASOIR, s. m. ξυρός, e5 (8).

RASSASIEMENT, s. m. mopos, es (6).

δια-φέρων, εντος (partic. de δια-φέρω, fut. ΒASSASIER, v. a. κορέννυμι, fut. κορέσω, fut. δι-κέσω). Étre d'une segeme ture, συνέσει δια-φέρω, fut. δι-κέσω. Beauté ture, τὸ θεσπέσιον μαι, gén. Se resessier de mels, σιτίων έμκελλος, συς. Être d'une beauté rare, τῷ κάλλοι πίπλαμαι, fut. έμ-πλησθήσομαι, ου έμ-φορίσ-

μαι, οξιμαι, fut. ηθήσομαι. J'en suis rassasié, rapetisser, συ-στελλομαι, fut. 'συ-σταλήσομαι τούτων κατακόρως έχω : τούτων έχει με κόρος | || Se rider, βυτιδόςμαι σε βυσσόςμαι, αθμαι, (έχω, fut. ξω). Qu'on ne peut rassasier, ἀκό- fut. ωθήσομαι. Ratatiné, ée, ἡυσσός, ή, όν. ρεστος, ος, ον. — de quelque chose, τινός. Il ne peut s'en rassasier, τούτων ακορέστως έχει (έχω, /ut. έξω). Sans pouvoir se rassasier, axeptorms.

RASSEMBLEMENT, s. m. συναγωγή, τις (ή). RASSEMBLER, ν. α. συν-άγω, fut. άξω, acc. : συλ-λίγω, fut. λίξω, acc. - une nombreuse armée, πολλήν στρατιάν. Rassembler les débris de sa fortune, τὰ τῶν χρημάτων λοιπὰ συν-αγείρω, fut. αγερώ. Rassembler toutes ses forces, την δύναμιν συλ-λέγομαι, fut. λίξομαι. || Rassembler le sénat, την βουλήν συγ-καλίω, ω, fut. καλίσω. Rassembler le peuple, την ἐκκλησίαν συν-άγω, fut. άξω. || Se rassembler, συν-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. — dans un même lieu, είς τὸ αὐτό. Il ne faut pas attendre qu'ils soient rassemblés, μή δει περι-μένειν έως αν άθροισθώσι (περι-μένω, fut. μενώ : άθροίζω, ful. oiaw), Isocr.

RASSEOIR, v. a. remettre sur son siège, πάλιν καθ-ίζω, ful. ίσω, acc. Se rassevir, άποκαθίζομαι, fut. ίσομαί. | Rétablir, ἀποκαθ-ίστημι, fut. ἀποκατα-στήσω, acc. \ Calmer, reposer, άνα-παύω, fut. παύσω, acc. : άνα-ψύχω, fut. ψύξω, acc. Rasseoir ses esprits, έμαυτον άναλαμδάνω, fut. λήψομαι ου άνα-κτάομαι, ώμαι, fut. xThoopau. De sens rassis, voyex Rassis.

RASSÉRÉNER, v. a. πάλιν αἰθριάζω, fut. άσω, acc. | Au fig. Rasséréner son front, τὸ μέτωπον χαλάω, ω, fut. χαλάσω.

RASSIS, BE, adj. ou partic. calme, reposé, ανα-πεπαυμένος, η, ον (partic. parf. passif d'ava-παύω, fut. παύσω). De sens rassis, σχολή : διά σχολής : καθ' ήσυχίαν. Qui est de sens rassis, houxoc, oc, ov (comp. airepoc, sup. αίτατος). Homme rassis, ανήρ εὐσταθής, οῦς 8). || Pain rassis, αρτος έωλος, ου (δ).

RASSURER, v. a. raffermir, βεδαιόω, w. ut. wow, acc. | Rendre le courage, baffurw, ful. uva, acc.: xpatúva, ful. uva, acc. Se mssurer, θαβρίω ου άπο-θαβρίω, ω, fut. ήσω. Rassure-toi, bajosi, impér. de bajoso, a: θάρσος έχει (impératif d'έχω, fut. έξω).

RAT, s. m. μῦς, gén. μυός (δ). Petit rat, μυάριον, ου (τό). Trou de rat, μυωπία, ας (ή). Rat d'Egypte, ichneumon, ίχνεύμων, ονος (δ). SE RATATINER, v. r. se resserrer, se

RATE, ε. f. σπλήν, gén. ηνός (ή). Qui a mal à la rate, σπληνικός, ή, όν : σπληνώδης, ης, ες. Avoir mal à la rate, σπληνιάω, ω, ful. ásu.

RATEAU, s. m. xreic, gen. xrevoc (6). RATELER, v. a. ξύω, fut. ξύσω, acc. RATELEUX, RUSE, adj. σπληνικός, ή, όν. RATELIER, s. m. mangeoire, párva, xc (ή). || Machoire, γνάθος, ου (ή).

RATER, v. n. manquer son effet, parás, ū, ful. ήσω. || Ne pas effectuer ou ne pas alleindre, άπο-τυγχάνω, ful. τεύξομαι, gén.

RATIÈRE, s. f. $\mu\nu\alpha\gamma\rho\alpha$, $\alpha\varsigma$ ($\dot{\eta}$).

RATIFICATION, s. f. xúpworc, toc (vi). Echanger les ratifications, τοὺς δραους δίδωμι καὶ λαμδάνω (δίδωμι, fut. δώσω : λαμδάνω, fut. λήψομαι), Dém. Obtenir de quelqu'un la ratification d'un traité, τους δρχους παρά τινες άπο-λαμδάνω, fut. λήψομαι, Dém.

RATIFIER, v. a. xupów, w, ful. wow,

RATION,' s. f. surapister; ou (tò). Afin que chaque soldat reçoive sa ration, iva ixaστος ο σραπώτης σιτηρέσιον λαμδάνη (λαμδάνω, fut. λήψομαι). Distribuer les rations aux soldats, τους στρατιώτας σιτομετρέω, &, fut. ήσω. | Mettre à la ration, au régime, διαιτάω, ω, fut. ήσω, acc.

RATIONNEL, ELLE, adj. λογικός, τί, όν. RATISSER, v. a. ξύω, fut. ξύσω, acc. RATISSOIRE, s. f. Eústpov, ou (tò).

RATISSURE, s. f. ξύσμα, ατος (τὸ). RATTACHER, v. a. ava-dio, o, fut.

δήσω, acc. RATTEINDRE, RATTRAPER, D. G. avaλαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Rattraper son argent, τὰ ἰμαυτοῦ ἀνα-λαμδάνω. | Au fig. On ne m'y rattrapera plus, tournez, je ne serais pas deux fois pris, οὐκ αν δὶς άλούεν (άλίσκομαι , ful. άλώσομαι).

RATURE, s. f. adorph, his (1)

RATURER, v. a. περι-γράφω, fut γράψω, acc. : έξ-αλείφω, fut. αλείψω, acc.

RAUCITE, s. f. to Beaggades, ous. RAUQUE, adj. Brazzedne, ne, sc. Avoir la voix rauque, βραγχιάω, ω, fut. άσω RAVAGE, s. m. saccagement, siphance εως (ή): ἐκπόρθησις, εως (ή). Ravage des campagnes par l'ennemi, ή τῶν ἀγρῶν λιηλασία, ας. || Dégât, dommage, λύμη, ης (ή): κάκωσις, εως (ή). Les ravages du temps, ή τεῦ χρόνου ὕδρις, εως.

RAVAGER, v. a. περθίω ou ἐκ-πορθίω, ω, fut. ήσω, aec. Ravager le territoire ennemi, ἐκ τῆς πελεμίας λεηλατίω, ω, fut. ήσω.

RAVALEMENT, s. m. action d'abaisser, κάθεσις, εως (ή). || Δυ fig. ταπείνωσις, εως (ή). || Au fig. ταπείνωσις, εως (ή). RAVALER, v. a. retirer en dedans du gosier, ἀναβ-ροφίω, ω, fut. ήσω, acc. || Rabaisser, au propre, καθ-ίημι, fut. καθ-ήσω, acc. — au fig. ταπεινόω, ω, fut. ώσω, acc. RAVAUDAGE, s. m. άμισις, εως (ή).

RAVAUDER, ν. α. ἀχίομαι, οῦμαι, fut. ἀχίουαι, ας. ; ἀναβ-βάπτω, fut. βάψω, αςς. RAVAUDEUSE, s. f. βάπτρια, ας (ή).

RAVE, s. f. papavic, idoc (1).

RAVILIR, v. a. ἀχ-φαυλίζω, fut. ίσω, acc. RAVIN, s. m. φάραγξ, αγγος (ή) : χαφάδρα, ας (ή) : Ιναυλος, ου (δ).

RAVINE, s. f. χάραδρα, ας (ή).

RAVIR, ν. α. enlever de force, άρπαζω, ful. άξω, αcc. Ravir furtivement, ύφ-αρπαζω, ecc. : ὑπο-κλέπτω, ful. κλέψω, αcc. Ravir à quelqu'un sa gloire, δόξαν τινὸς, ου ανες deux acc. τὴν δόξαν τινὰ ἀφ-αιρέομαι, οῦ-μαι, ful. αιρήσομαι.

RAVIR, transporter d'admiration ou de joie, έξ-ίστημι, fut. ix-στήσω, acc. Ravir d'admiration, ix-πλήσσω, fut. πλήξω, acc. Etre ravi d'admiration, έχ-πλήσσομαι ου ὑπερεχ-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι. — à la vue de quelque chose, τι ου πρός τι. Sa beauté me ravit, έχ-πέπληγμαι ου έχ-πέπληγα το χάλλος. Il m'a ravi en parlant de la sorte, πράσθην εύτου είπόντος ταυτα (άγαμαι, fut. άγασθήσομαι : είπον, αοτ. 2 irrég. de λέγω ου d'àγορεύω). Être ravi de joie, ὑπερ-χαίρω, fut. χαιρήσω: ὑπερ-ήδομαι, fut. ποθήσομαι. Je fus ravi de joie à cette nouvelle, τῆ ἀγγελία ὑπερνίσθην. Je suis ravi que vous soyez arrivé, χαίρω ότι έλήλυθας : χαίρω σε έληλυθότα (χαίρω, fut. χαιρήσω: έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Ravi de joie, περιχαρής, ής, ές. | A ravir, admirablement, θαυμαστώς : ὑπερφυώς : θεσπεσίως.

sz RAVISER, v. r. changer d'avis, μεταγινώσκω, fut. γνώσομαι : μετα-δουλεύομαι, fut. εύσομαι. RAVISSANT, ANTE, adj. avide, dévorant, άρπακτικός, ή, όν. || Qui charme l'esprit ou les sens, ήδύς, εία, ύ (comp. ήδίων, sup. ήδιστος). Spectacle ravissant, τὸ ήδιστον θέαμα, ατος. Le plus ravissant de tous les spectacles, ή πασῶν ήδίστη ὄψις, εως. Beauté ravissante, κάλλος θαυμαστὸν ίδιῖν (aor. 2 infin. de δράω, ω): κάλλος θεσπέσιον, ου (τὸ): κάλλος ὑπερφυίς, οῦς (τὸ). Discours ravissant, λόγος ὁ πρὸς ὑπερδολὴν κεχαρισμένος, ου (partic. parf. de χαρίζομαι, fut ίσυμαι).

RAVISSEMENT, s. m. enlèvement, ἀρπαγή, ης (ή). || Extase, ξεστασις, εως (ή). || Transport de joie, χαρά, ᾶς (ή). Être dans le ravissement, voyez Ravis.

RAVISSEUR, ε. m. άρπάκτης, ου (δ).

RAVITAILLEMENT, s. m.—d'une ville, ή είς την πόλιν σιτοπομπεία, ας. Empêcher le ravitaillement d'une ville, πόλιν της ἐπαρκείας δια-κλείω, fut. κλείσω.

RAVITAILLER, v. a. — une ville, σίτον είς πολιν είσ-άγω, fut. άξω.

RAVIVER, ν. α. ἀνα-ζωπυρίω, ω, ful. ήσω, acc. Raviver le feu, τὸ πῦρ ἀνα-ζωπυρίω, ω, ful. ήσω, ou ἀναβ-βιπίζω, ful. ίσω. Raviver les couleurs, τὰ χρώματα λαμπρύνω, ful. υνω, ou φαιδρόω, ω, ful. ώσω.

RAVOIR, ν. α. ἀνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, αcc.: ἀνα-κτάομαι, ωμαι, fut. κτήσομαι, αcc.

RAYRR, v. a. marquer de raies, βάθδοις πουάλλω, fut. ιλώ, acc. Rayé, ée, βαθδωτός, ή, όν. || Raturer, effacer, ίξ-αλείφω, fut. αλείψω, acc.: περι-γράφω, fut. γράψω, acc.

RAYON, s. m. trait de lumière, ἀχτίς, ῖνος (ή). Lancer des rayons, ἀχτινοδολίω, ω, fut. ήσω. Entouré de rayons, ἀχτῖσι περι-χυκλούμενος, η, ον (partic. passif de περι-χυκλόω, ω, fut. ώσω). Couronné de rayons, ἀχτινο-φόρος, ος, ον. Orné de rayons, ἀχτινοτός, ή, όν. En forme de rayon, ἀχτινηδόν. || κu fig. Faire briller un rayon d'espérance, ἱλπίδα ὑπο-φαίνω, fut. φανώ, Dém. J'al encore pour mon salut quelque rayon d'espérance, ἐτι μοι σωτηρίας τις ἐλπὶς ὑπο-φαίνεται.

RAYON, planche d'une armoire, àbáuov, ου (τὸ).

| Sillon, αδλαξ, αχος (ἡ). | Demi-diamètre du cercle, διάστημα, ατος (τὸ).

RAYONNANT, ANTE, adj. qui rayonne,

μαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι. J'en suis rassasié, rapetisser, συ-στάλλομαι, fut. 'συ-σταλήσομαι τούτων κατακόρως έχω : τούτων έχει με κόρος ρεστος, ος, εν. - de quelque chose, τινός. Il ne peut s'en rassasier, τούτων ακορέστως έχει (έχω, /ut. έξω). Sans pouvoir se rassasier, axeptores.

RASSEMBLEMENT, s. m. συναγωγή, ῆς (ή). RASSEMBLER, v. a. ouv-ayo, ful. ako, acc. : συλ-λέγω, fut. λίξω, acc. - une nombreuse armée, πολλήν στρατιάν. Rassembler les débris de sa fortune, τὰ τῶν χρημάτων λοιπὰ συν-αγείρω, fut. αγερώ. Rassembler toutes ses forces, την δύναμιν συλ-λέγομαι, fut. λέξομαι. || Rassembler le sénat, την βουλήν συγ-καλίω, ω, fut. καλίσω. Rassembler le peuple, τὴν ἐκκλησίαν συν-άγω, fut. άξω. | Se rassembler, συν-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. — dans un même lieu, εἰς τὸ αὐτό. Il ne faut pas attendre qu'ils soient rassemblés, μλ δει περι-μένειν έως αν άθροισθώσι (περι-μένω, fut. μενώ : άθροίζω, fut. o(ow), Isocr.

RASSEOIR, v. a. remettre sur son siège, πάλιν καθ-ίζω, ful. ίσω, acc. Se rasseoir, άποκαθίζομαι, fut. ίσομαί. || Rétablir, αποκαθ-ίστημι, fut. ἀποκατα-στήσω, acc. | Calmer, reposer, άνα-παύω, fut. παύσω, acc. : άνα-ψύχω, fut. ψύξω, acc. Rasseoir ses esprits, έμαυτὸν άναλαμδάνω, fut. λήψομαι οπ άνα-κτάομαι, ωμαι, fut. xrigoust. De sens rassis, voyez Rassis.

RASSÉRÉNER, v. a. πάλιν αἰθριάζω, fut. άσω, acc. | Au fig. Rasséréner son front, τὸ μέτωπον χαλάω, ω, ful. χαλάσω.

RASSIS, BR, adj. ou partic. calme, reposé, άνα-πεπαυμένος, η, ον (partic. parf. passif d'ava-παύω, fut. παύσω). De sens rassis, σχολή : διά σχολής : καθ' ήσυχίαν. Qui est de sens rassis, houxog, og, ov (comp. airepog, sup. αίτατος). Homme rassis, άνηρ εὐσταθής, οῦς 3). || Pain rassis, αρτος έωλος, ου (δ).

RASSURER, v. a. raffermir, βιδαιόω, ω, ut. wow, acc. || Rendre le courage, baffive. But. uva, acc.: xpatúva, ful. uva, acc. Se mssurer, θαβρίω ου άπο-θαβρίω, ω, ful. ήσω. Rassure-toi, bappet, impér. de bappeu, &: θάρσος έχει (impératif d'έχω, fut. ξω).

RAT, s. m. µūc, gén. µuóc (6). Petit rat, μυάριον, ου (τό). Trou de rat, μυωπία, ας (ή). [] Rat d'Egypte, ichneumon, ίχνεύμων, ονος (δ). la voix rauque, βραγχιάω, ω, fut. άσω BE RATATINER, v. r. se resserrer, se | RAVAGE, s. m. saccagement, mipheaut;

|| Se rider, puridochai ou prossonai, comai, (έχω, fut. έξω). Qu'on ne peut rassasier, ἀκό- fut. ωθήσομαι. Rataline, ée, βυσσός, ή, όν. RATE, s. f. σπλήν, gén. πνός (ή). Qui a

mal à la rate, σπληνικός, ή, όν : σπληνώδης, ης, ες. Avoir mal à la rate, σπληνιάω, ω, ful. áso.

RATEAU, s. m. xteic, gén. xtevoc (6). RATELER, v. a. ξύω, fut. ξύσω, acc. RATELEUX, ευσε, adj. σπληνικός, ή, όν. RATELIER, s. m. mangeoire, párm, & (1). | Machoire, Trátos, ou (1).

RATER, v. n. manquer son effet, parais. w, ful. now. Ne pas effectuer ou ne pas atteindre, ἀπο-τυγχάνω, fut. τεύξομαι, gén.

RATIÈRE, s. f. μυάγρα, ας (ή).

RATIFICATION, s. f. κύρωσις, εως (ή). Echanger les ratifications, τους δρασυς δίδωμι χαὶ λαμδάνω (δίδωμι, fut. δώσω : λαμδάνω, fut. λήψομαι), Dém. Obtenir de quelqu'un la ratification d'un traité, τους δρχους παρά τινος άπο-λαμδάνω, fut. λήψομαι, Dém.

RATIFIER, v. a. zupów, ū, fut. wow. acc.

RATION, s. f. surprésur; ou (rò). Afin que chaque soldat reçoive sa ration, iva ixaστος δ σραπώτης σιτηρίσιον λαμδάνη (λαμδάνω, fut. λήψομαι). Distribuer les rations aux soldats, τούς στρατιώτας σιτομετρέω, ω, fut. ήσω. || Mettre à la ration, au régime, διαιτάω, ω, fut. ήσω, acc.

RATIONNEL, ELLE, adj. λογικός, ή, όν. RATISSER, v. a. ξύω, fut. ξύσω, acc. RATISSOIRE, s. f. Eústrov, ou (tò). RATISSURE, s. f. Eúgha, atos (tô).

RATTACHER, v. a. dva-die, e, ful. δήσω, αcc.

RATTEINDRE, RATTRAPER, V. a. avaλαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Rattraper son argent, τὰ ἐμαυτοῦ ἀνα-λαμδάνω. | Au fig. On ne m'y rattrapera plus, tournez, je ne serais pas deux fois pris, oùx de dic dicine (disexeμαι, fut. άλώσομαι).

RATURE, s. f. adorph, hs (h) RATURER, v. a. περι-γράφω, fut γράψω, acc. : έξ-αλείφω, fut. αλείψω, acc.

RAUCITE, s. f. to Branzades, ous. RAUQUE, adj. βραγχώδης, ης, ες. Avoir εως (ή): ἐκπόρθησις, εως (ή). Ravage des campagnes par l'ennemi, ή τῶν ἀγρῶν λεηλασία, ας. || Dégât, dommage, λύμη, ης (ή): κάκωσις, εως (ή). Les ravages du temps, ή τοῦ χρόνου ὕδρις, εως.

RAVAGER, ν. α. περθέω ου έχ-πορθέω, ω, fut. ήσω, acc. Ravager le territoire ennemi, έχ της πελεμίας λεηλατέω, ω, fut. ήσω.

RAVALEMENT, s. m. action d'abaisser, κάθεσις, εως (ή). || Δυ fig. ταπείνωσις, εως (ή). || Au fig. ταπείνωσις, εως (ή). RAVALER, v. a. retirer en dedans du gosier, ἀναβ-ροφίω, ω, fut. ήσω, acc. || Rabaisser, au propre, καθ-ίημι, fut. καθ-ήσω, acc. — au fig. ταπεινόω, ω, fut. ώσω, acc. RAVAUDAGE, s. m. άμεσις, εως (ή).

RAVAUDER, v. a. ἀκίομαι, συμαι, fut. ἀκίστμαι, acc. : ἀναβ-βάπτω, fut. βάψω, acc. RAVAUDEUSE, s. f. βάπτρια, ας (ή).

RAVE, s. f. βαφανίς, ίδος (ή).

RAVILIR, v. a. ἐx-φαυλίζω, fut. ίσω, acc. RAVIN, s. m. φάραγξ, αγγος (ή) : χαφάδρα, ας (ή) : ἐναυλος, ου (δ).

RAVINE, s. f. χάραδρα, ας (ή).

RAVIR, ν. α. enlever de force, άρπαζω, fut. άξω, acc. Ravir furtivement, ύφ-αρπάζω, acc. : ὑπο-κλίπτω, fut. κλίψω, acc. Ravir à quelqu'un sa gloire, δόξαν τινὸς, ou avec deux acc. τὴν δόξαν τινὰ ἀφ-αιρίομαι, οῦμαι, fut. αιρήσομαι.

RAYIR, transporter d'admiration ou de joie, έξ-ίστημι, fut. ἐκ-στήσω, acc. Ravir d'admiration, ix-πλήσσω, fut. πλήξω, acc. Etre ravi d'admiration, έχ-πλήσσομαι ου ὑπερεχ-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι. — à la vue de quelque chose, π ου πρός π. Sa beauté me ravit, έχ-πέπληγμαι ου έχ-πέπληγα το χάλλος. Il m'a ravi en parlant de la sorte, πλασθην εύτου εἰπόντος ταυτα (άγαμαι, fut. άγασθήσομαι : είπον, αοτ. 2 irrég. de λέγω ou d'àγορεύω). Etre ravi de joie, υπερ-χαίρω, fut. χαιρήσω: υπερ-ήδομαι, fut. ησθήσομαι. Je fus ravi de joie à cette nouvelle, τῆ ἀγγελία ὑπερniodny. Je suis ravi que vous soyez arrivé. χαίρω ότι έλπλυθας : χαίρω σε έλπλυθότα (χαίρω, fut. χαιρήσω : έρχομαι, fut. Δεύσομαι). Ravi de joie, περιχαρής, ής, ές. | A ravir, admirablement, θαυμαστώς : ὑπερφυώς : θεσπεσίως.

se RAVISER, ν. τ. changer d'avis, μεταγινώσκω, fut. γνώσομαι : μετα-δουλεύομαι, fut. εύσομαι. RAVISSANT, ANTE, adj. avide, dévorant, άρπακτικός, ή, όν. || Qui charme l'esprit ou les sens, ήδύς, εία, ύ (comp. ήδίων, sup. ήδιστος). Spectacle ravissant, τὸ ήδιστον θέαμα, ατος. Le plus ravissant de tous les spectacles, ή πασῶν ήδίστη όψις, εως. Beauté ravissante, κάλλος θαυμαστὸν ίδεῖν (aor. 2 infin. de δράω, ω): κάλλος θεσπίσιον, ου (τὸ): κάλλος ὑπερφυίς, οῦς (τὸ). Discours ravissant, λόγος ὁ πρὸς ὑπερδολὴν κεχαρισμένος, ου (partic. parf. de χαρίζομαι, fut ίσομαι).

RAVISSEMENT, s. m. enlèvement, ἀρπαγή, ης (ή). || Extase, ξκοτασις, εως (ή). || Transport de joie, χαρά, ᾶς (ή). Être dans le ravissement, voyez Ravis.

RAVISSEUR, s. m. de πάκτης, ου (ό).

RAVITAILLEMENT, ε. m. — d'une ville, ή είς την πολιν σιτοπομπεία, ας. Empêcher le ravitaillement d'une ville, πολιν της έπαρχείας δια-χλείω, fut. χλείσω.

RAVITAILLER, υ. a. — une ville, σίτον είς πόλιν είσ-άγω, fut. άξω.

RAVIVER, b. a. άνα-ζωπυρίω, ω, fut. ήσω, acc. Raviver le feu, τὸ πῦρ ἀνα-ζωπυρίω, ω, fut. ήσω, ou ἀναβ-βιπίζω, fut. ίσω. Raviver les couleurs, τὰ χρώματα λαμπρύνω, fut. υνω, ου φαιδρόω, ω, fut. ώσω.

RAVOIR, ν. α. ἀνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, αcc.: ἀνα-κτάομαι, ωμαι, fut. κτήσομαι, αcc.

RAYER, v. a. marquer de raies, βάθδοις ποικίλω, fut. ιλω, acc. Rayé, ée, βαθδωτός, ή, όν. || Raturer, effacer, ίξ-αλείφω, fut. αλείψω, acc. : περι-γράφω, fut. γράψω, acc.

RAYON, s. m. trait de lumière, ἀχτίς, ῖνος (ή). Lancer des rayons, ἀχτινοδολίω, ω, fut. ήσω. Entouré de rayons, ἀχτίνο περιχωκλούμενος, η, ον (partic. passif de περι-χωκλόω, ω, fut. ώσω). Couronné de rayons, ἀχτινοφόρος, ος, ον. Orné de rayons, ἀχτινοτός, ή, όν. En forme de rayon, ἀχτινηδόν. || Δu fig. Faire briller un rayon d'espérance, ιλπίδα ύποφαίνω, fut. φανώ, Dém. J'ai encore pour mon salut quelque rayon d'espérance, επι μοι σωτηρίας τις ελπίς ύπο-φαίνεται.

RAYON, planche d'une armoire, àbáuov, ου (τὸ). || Sillon, αὐλαξ, ακος (ἡ). || Demi-diamètre du cercle, διάστημα, ατος (τὸ).

RAYON de miel, xapiov, ou (18).
RAYONNANT, ANTE, adj. qui rayonne,

(comp. orepos, sup. oratos).

RAYONNEMENT, s. m. autivobolia, a; (i).

RAYONNER, v. n. jeter des rayons, axtiνοδολέω, ω, fut. ήσω. Rayonner d'une gloire eternelle, άθανάτφ δοξη περι-λάμπομαι (ful. peu usité) ou λάμπω, ful. λάμψω, ou άστράπτω, fut. álu.

RAYURE, s. f. pabbusic, suc (1).

RÉACTION, s. f. avrituria, as (i): av-TUKORÁ, Ã (Ý).

REAGIR, v. n. dvri-turio, o, ful. now: άντι-κόπτω, fut. κόψω. Qui réagit, αντίτυπος,

RÉAJOURNER, ν. α. πάλιν κλητεύω, fut. wow, acc.

RÉALISATION, s. f. relaisons, sus (n). BRALISER, v. a. int-telio, a, ful. Tehise, acc. : teleióe, ü, ful. ése, acc.

REALITE, s. f. tò dànhác, ouc : tò úc dàndic, ouc (neutre d'aundic, nc, ic). Dans la réalité, en réalité, ro ovri.

REBAPTISANT, s. m. dvabastnovác, eŭ (ô). RÉBARBATIF, IVE, adj. σκυθρός, ά, όν: σχυθρωπός, ή, όν. Mine rébarbative, σχυθρωπότης, ητος (ή). Avoir l'air rébarhatif, τὰν όψω சையிறவாங்கு ச்ஜய , ரியி. சூய.

REBATIR, ν. α. άν-οικοδομέω, ω, fut. ήσω. - une maison, οἰκίαν. Rebatir une ville, πολιν άνα-κτίζω, fut. κτίσω. Rebatir des murs qui tombent en ruines, τὰ ὑπο-φερόμενα τῶν τειχῶν ἐπι-σκιυάζω, ful. άσω.

REBATTRE, v. a. en parlant d'un matelas, ava-ξαίνω, fut. ξανώ, acc. | Répéter toujours la même chose, βατταρίζω, fut. ίσω, acc. || Étourdir , importuner par des redites , mipiκόπτω, fut. κόψω, acc. — les oreilles, τὰ ὧτα. Avoir les oreilles rebattues, τὰ ὧτα περιθρυλλέομαι, ou simplement περι-θρυλλέομαι, ευμαι, fut. ηθήσομαι. | Matières rebattues, τά υπό πλειόνων τεθρυλλημένα, ων (partic. parf. passif de θρυλλίω, ω, fut. ήσω).

REBELLE, adj. séditieux, στασιαστικός, ή, . Être ou devenir rebelle, στασιάζω, fut. ήσω. Devenir rebelle à son roi, ἀπὸ τοῦ βασιλίως άφ-ίσταμαι, ful. άπο-στήσομαι. Un repelle, ἀποστάτης, ου (δ). | Indocile, ἀπειθής, έ, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Êlte ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος) : χαλεπός, rebelle à, ἀπιθίω, ω, fut. ήσω, gên. : ἀνη- ή, όν (comp. ώτερος, εup. ώτατος). 🛘 Mauπουστέω. ω, fut, ήσω, gen. Rebelle à la rai- sade. δύσκολος, ος, ον (comp. ωτερος, sup. ώτε-

έκτινοδολος, ος, ον. | Brillant, λαμπρός, ά, όν | son, του λόγου άνυπόμος, ος, ον. Maladie rebelle aux remèdes, wiens duciaros ou ducter ! πευτος, ου (ή).

> SE REBELLER, v. r. oranato, fut. dos Se rebeller contre quelqu'un, and tivos aq ίσταμαι, fut. ἀπο-στήσομαι : πνὶ ἐπαν-έσταμας, ful. imava-ornoqual.

REBELLION, s. f. anostrate, enc (a). Il engageront les Ioniens à la rébellion, vàv leνίαν ἀπο-στήσουσιν (ἀφ-ίστημι, ful. (ἀπο-στέσω, ς Thuc.

REBLANCHIR. v. a. ano-leuxaives, ful ave , acc.

REBONDI, IL, adj. στρογγύλος, z, ov (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Qui a la mine rebondie, ετρογγυλοπρόσωπος, ος, ον.

REBONDIR, v. n. ava-modán, a, ful. ion. REBONDISSEMENT, c. m. avenidade, εως (ή).

REBORD, s. m. xpácresov, cu (Tò).

REBORDER, υ. α. πάλιν κρασκοδόω, ω, fut. wow. acc.

REBOUCHER, v. a. boucher de nouveeu, πάλιν βύω, fut. βύσω, ου πωμάζω, fut. άσω, acc. | Emousser, ἀπ-αμδιύνω, fed. υνώ, acc. REBOUILLIR, v. n. ava-ζίω, fut. ζίσω.

REBOURS, s. m. to Genalis, indial. A rebours, au rebours, έμπαλιν : αναπαλιν. Qui fait les choses à rebours, mpubierspec, oc, ev. Chose faite à rebours, mague mondierepor, ου (τè).

REBRASER, v. a. cáliv xollán, ő, fut. now, acc.

A REBROUSSE-POIL, adv. sic to surredev. REBROUSSER, v. a. ou n. Faire sehrouser, άντι-στρέφω, fut. στρέψω, αcc.: αc το έμπαλιν στρέφω, fut. στρέψω, acc. Rebrousser chemin, iπανα-στρέφω, fut. στρέψω. Qui rebrousse chemin, παλίντροπος, ος, εν.

REBUFFADE, s. f. übpic, enc (i)

REBUS, s. m. espèce d'énigme, γρίφος, ου (έ). REBUT, s. m. le fait d'être rebuté ou r fuse, απότευξις, εως (ή). Η Ce que l'on rejelle, ἀπόδλημα, ατος (τό). Qui est de rebut, ἀπόδλητος, ος, ον. Rire le rebut de tout le monde, ύπο πάντων απο-πτύομαι, ful. πτυσθήσομαι.

REBUTANT, ANTE, adj. désagréable, endic.

τος) : χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτα- | brillante, τοὺς πρίσδεις πάνυ λαμπρώς ξενίζω, τος). Air rebutant, ή σουθρωπή και άνήμερος fut. ίσω. dyec, suc.

REBUTER, v. a. rejeter avec dédain, à moiρίπτω, fut. ρίψω, acc. : άπ-ωθέομαι, ούμαι, ful. whisepan on wisepan, acc. Rebuter un suppliant, introver ano-orpagonal, fut. orpiψομαι. | Dégoûter, fatiguer, βαρύνω, fut. βαρτίσω, acc. Ces choses me rebutent, τούτων Eyet us ropor (fru, fut. Eu). | Se rebuter, perdre courage ou patience, ἀπο-κάμνω, ful. καμούμαι : ἀπο-γενώσου , fut. γνώσομαι : άθυμίω, ω, fut. ήσω. Il ne faut pas se rebuter, οὐκ άθυμητίον, Βέπ.

RÉCALCITRANT, ANTE, adj. en parlant d'un cheval, λακτιστής, οῦ (ὁ) : λακτιστικός, ή, ov. I du fig. indocile, anubic ou duonubic, ής, ές. Étre récalcitrant aux ordres d'un superiour, πρός τον άρχοντα δυσπειθώς έχω, fut. Æw.

RECAPITULATION, s. f. averagalaines, 400¢ (v).

RÉCAPITULER, v. a. dva-xequiante, e, ful. wow, acc.

RECELEMENT, s. m. tournez par le verbe. RECELER, v. a. — un voleur, un larcin, τον κλέπτην ομ τὰ κλεπτόμενα υπο-κρύπτω, fie. πρύψω.

RECELEUR, Eusz, adj. tournes par le verbe. RÉCEMMENT, adv. νεωστί : πρὸ ἀλίγου. Tout récemment, άρτι : άρτίως : πρώμν. Voyez NOUVELLEMENT.

RECENSEMENT, s. m. ἀπογραφή, ῆς (ή). Faire le recensement, anoxpagniv notiques, eupai, fut. nochai. État de recensement, xaτάλογος, ου (δ).

RECENSER, v. a. ἀπο-γράφομαι, fut. γράfouri, acc. : xata-hirouai, fut. hitouai, acc.

RECENT, ENTE, adj. vioc, a, ov (comp. ώτερος, **ευρ.** ε ώτατος): νεαρός, ά, όν (comp. ώτερος, εκφ. ώτατος): νεαλής, ής, ές: πρόσφατος, ος, ον : καινός, ή, όν (comp. ότερος; sup. oratos). La mémoire en est récente, routou καινήν έχουσι την μνήμην (έχω, fut. ξω).

RECEPISSE, s. m. χειρόγραφον, ου (τό). RECEPTACLE, s. m. uxodoxá, ñs (i).

RECEPTION, s. f. dvadozú, ne (n). Faire une bonne réception à quelqu'un, ἀσμίνως καὶ sirvoixus reva déxopau ou ava-déxopau, fut. dé-

RECETTE, s. f. ce que l'on reçoit d'an gent, πρόσοδος, ου (ή). || Fonctions de rece. veur, άργυρολογία, ας (ή). || Bureau de receveur, τελώνιον, ου (τὸ).

RECETTE, pour composer un remède, queμαχοποιία, ας (i). Le remède lui-même, φάρμακον, ου (τό).

RECEVABLE, adj. ἀποδεκτός, ή, Témoignage recevable, i lxavi μαρτυρία, ας. Ecrivain dont l'autorité n'est pas recevabler συγγραφεύς ούκ άξιόπιστος, ου (δ).

RECEVEUR, s. m. άργυρολόγος, ου (δ).

RECEVOIR, v. a. prendre, accepter, diχομαι, fut. δίξομαι, αcc. : λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. — de quelqu'un, παρά τινος. Recevoir des présents, dopa dixonat ou danδάνω. Recevoir une récompense, μισθόν δίχομαι ου λαμδάνω. Recevoir des mains d'un autre, παρα-δέχομαι ου παρα-λαμδάνω, acc. Recevoir ou prendre le commandement, dours παρα-λαμδάνω. Receveir une lettre de quelqu'un, ἐπιστολήν παρά τινος χομίζομαι, fut. iconat. Il recut l'ordre de faire cela, тойто πράσσειν έχελεύθη (χελεύω, fut. εύσω). || Recevoir les impositions, τὰ τέλη πράσσω ου είσ-πράσσω, fut. πράξω: άργυρολογέω, ū, fut.

RECEVOIR, éprouver des biens ou des maux, πάσχω, ful. πιίσομαι, acc. Recevoir de quelqu'un de mauvais traitements, xaxão ύπό τινος ομ παρά τινος πάσχω, fut. πιίσομαι. En recevoir des bienfaits, εδ παρά τινος ου ὑπό τινος πάσχω. Recevoir des louanges, έπαίνου τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Souvent iI est plus glorieux de donner des louanges que d'en recevoir, tou inaireistai to inaiνείν πολλώσες ενδοξότερον (έπ-αινέω, ω, fut. αινέσω). Recevoir un châtiment, τιμωρίαν ύπtym. fut. bo-tem: durny ou dinac didmin. fut. δώσω : πολάζομαι, fut. ασθήσομαι. Il a reçu le châtiment que ses fautes méritaient, τιμορίαν κατ' άξίαν του άμαρτημάτου ὑπ-έσχε (ὑπ-έχω, fut. ὑφ-έξω). || L'enfance reçoit facilement les bonnes impressions, i veóres πρός άρετην εὐάγωγός έστι. La cire reçoit facilement une forme, εύπλαστός έστιν ὁ κηρός,

RECEVOIR, accueillir, admettre, ava-dézopai ξομαι. Faire à des ambassadeurs une réception ou προσ-δέχομαι ου άπο-δέχομαι, fut. δέξεμαι,

acc. Recevoir chez soi un étranger, tivà Es- | conde fois, ava-Intim, &, fut. now, acc. [νίζω, fut. ίσω, J'ai reçu les députés avec magnificence, έξένισα τοὺς πρέσδεις πάνυ λαμπρώς. Recevoir à bras ouverts, φιλοφρόνως διξιόομαι, ούμαι, fut. ώσομαι, acc. Recevoir mal quelqu'un, xaxos déxopat, fut. desquat, acc. || Recevoir l'ennemi avec courage, iuδολήν των πολεμίων εύδαρσως υπο-μένω, fut. μενώ. Recevoir au nombre de ses amis, εἰς τους φίλους προσ-αιρέομαι, ουμαι, fut. αιρήcouge, acc. Recevoir au nombre des citoyens, είς πολιτείαν έγ-γράφω, fut. γράψω, acc.

Reçu, ue, passé en usage, νενομισμένος, n. ev (partic. parf. passif de vouito, fut. iow). Les usages reçus, tà revolutquira, ev. Il est reçu que, vouizerai ou vevouistai on, indic. Avoué, reconnu de tout le monde, ouologeousvos ου ώμολογημένος, η, ον (partic. passif de όμολογίω, ω, fut. ήσω). C'est une chose reçue de tout le monde que, παρά πάντων όμολογείται δπ , indic.

RECHAPPER, v. n. ἀπο-διδράσκω, fut. δράσομαι, αcc. : άπο-φεύγω, fut. φεύξομαι, αcc. Réchapper d'un danger, τὸν κίνδυνον ἀπογεύγω ου έχ-φεύγω. Réchapper d'une maladie, έκ τῆς νόσου πάλιν βαίζω, fut. tow.

RECHASSER, v. a. πάλιν έλαύνω, fut. έλάσω, αςς.

RÉCHAUD, s. m. ἰσχάρα, ας (ή): πυρεΐον, ου (τό). Petit réchaud, ισχάριον, ου (τό). RÉCHAUFFER, v. a. ἀνα-θάλπω, fut. θάλψω, acc. | Δu fig. Réchauffer les esprits par ses exhortations, τὰς ψυχάς λόγοις ἀνάπτω, fut. άψω. Réchausser un vieux souvenir, παλαιάν μνήμην άνα-νεόω, ω, fut. ώσω.

RECHERCHE, s. f. action de rechercher έρευνα, ης (ή). | Action de bien examiner, iξiτασις, εως (ή). Recherche de la vérité, ή του άληθους ιχνηλασία, ας. Faire une exacte recherche, απριδώς έξ-ετάζω, fut. άσω, acc. Faire des recherches sur la conduite d'un homme, βίον τινός έξ-ετάζω ου άν-ετάζω, fut. άσω. | Recherche judiciaire, ἀνάκρισις, EWG (7).

RECHERCHE, affectation, περιεργία, ας (ή). Avec recherche, περιέργως. Sans recherche. άπεριέργως. Recherche dans la parure, καλλωπισμός, οῦ (δ).

RECHERCHER, v. a. chercher une se- | mshoc, cu (i).

Chercher afin de retrouver, iosuván, i. ful. ήσω, acc. : δι-ερευνάω, ω, fut. ήσω, acc. Examiner, it-eralu ou de-eralu, fut. ácu. acc. Rechercher exactement, αφιδώς έξ-εταζω, ou d'un seul mot axpibée, e, fut. éeu, acc. || Poursuivre judiciairement, dva-zeive , fut. xpiva, acc. Rechercher quelqu'un sur sa gestion, subuves mi iy-xalin, o, fut. xalion.

RECHERCHER, fréquenter de préférence, affectionner, mpo-aupioual, oupal, ful. alprisoual, acc. Rechercher les mauvaises compagnies. xaxoic oullie, &, fut. now. | Etre recherché de tout le monde, maon di movaç eipu, fut. toopar.

RECHERCHER, tacher d'obtenir, d'atteindre. δηρεύω, fut. εύσω, acc. - les plaisirs, τάς ήδονάς. — l'amitié, les bonnes grâces de quelqu'un, φιλίαν, εύνοιάν τινος. Rechercher le vérité, to admois igendatio, o, fut. now. Rechercher la gloire, spòs the the document σπουδαζω, fut. ασομαι. Rechercher le consulat, την δπατείαν μετ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Rechercher en mariage, uvagraves, fut. aven, acc.: μνάομαι, ωμαι, fut. μνήσομαι, acc. Rechercher dans le stile une exactitude minutieuse, ακριδολογίαν περι-εργάζομαι, fut. doquai.

RECHERCHER, travailler avec soin, supεργάζομαι, fut. άσομαι, acc. | Recherché, ée, très-soigné ou trop soigné, περίεργος, ος, αν. Propreté recherchée, xοσμιότης ακριδιστέρα, ας (ή). Être recherché dans sa parure, περὶ τάς έσθήτας περι-εργάζομαι, fut. άσομαι.

RECHIGNER, v. n. faire la moue, mulλαίνω, fut. ανώ || Prendre un air saché, σκυθρωπάζω, fut. άσω. Air rechigné, σκυθρωπασμός, οῦ (δ). | En rechignant, à contrecœur, andãs.

RECHUTE, s. f. retour d'une maladie, ύποστροφή, ῆς (ή). Avoir on faire une rechute, retomber malade, ava-vociu, ü, fut. πσω. | Rechute dans une faute, voyes RECIDIVE.

RÉCIDIVE, s. f. tournez, la même faute de nouveau, τὸ αὐτὸ πάλιν ἀμάρτημα, ατος. RECIDIVER, v. n. tò aùtò ou tà aùtà πάλιν άμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι.

RECIF, s. m. i upalog mitpa, ag: ono-

RÉCIPIENDAIRE, ε. m. δ προσ-αιρεθείς, έντος (partic. passif de προσ-αιρίομαι).

RÉCIPIENT, s. m. δοχείον, ου (τό).

RÉCIPROCITÉ, ε. f. ἀμοιδή, ῆς (ή). Il y a entre eux réciprocité d'amitié, φιλοῦσιν ἀλλήλους (φιλίω, ω, fut. ήσω). Par réciprocité, avec réciprocité, έναλλάξ.

BÉCIPROQUE, adj. άμοιδαΐος, α, ον. On tourne plus souvent par l'un envers l'autre, πρὸς ἀλλήλους. Amitié réciproque, ή πρὸς ἀλλήλους φιλία, ας. | Rendre le réciproque à quelqu'un, τοῖς ໂσσις τινὰ ἀμείδομαι, fut, ἀμείψομαι: τὴν ἀξίαν τινὶ ἀνταπο-δίδωμι, fut. δώσω.

RÉCIPROQUEMENT, adv. se tourne orstinairement par les uns les autres, gén. ἀλλήλων, dat. ἀλλήλοις, αις, acc. ἀλλήλους, ας, α. Ils s'aiment réciproquement, φιλούσιν ἀλλήλους (φιλίω, ω, fut. ήσω). Ils s'accusent réciproquement, κατηγορούσιν ἀλλήλων (κατηγορίω, ω, fut. ύσω). Ils s'envoient des présents réciproquement, δωρα πίμπουσιν ἀλλήλοις ου πρὸς ἀλλήλους (πίμπω, fut. πίμψω). || Et réciproquement, vice versa, καὶ ἐναλλάξ.

RÉCIT, s. m. διήγησις, εως (ή). Faire le récit de, δι-ηγίομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, αcc. : διεξ-ίρχομαι, fut. ελεύσομαι, αcc.

RÉCITATION, s. f. ἀπαγγελία, ας (ή). RÉCITER, v. a. ἀπ-αγγύλω, fut. αγγελώ, acc.

RÉCLAMATION, s. f. ἀπαίτησις, εως (ή).

RÉCLAMER, v. a. invoquer, implorer, παρα-καλίω, ω, fut. καλίσω, αcc. : ἰπι-καλίσμαι, οῦμαι, fut. καλίσμαι, αcc. | Revendiquer, ἀπ-αιτίω, ω, fut. ήσω, ou ἀπαιτίσμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, acc. — quelque chose de quelqu'un, τί τινα.

Riclamer contre, s'opposer à, ἀντι-λέγω, fut. ἀντι-λίξω ou ἀντ-ερῶ, dat. Réclamer fortement, ἰσχυρῶς ἀντι-τείνω, fut. τενῶ, dat. ou προς, acc.

se Reclamer, v. r. — de quelqu'un, se prévaloir de sa connaissance, δνομά τινος ου φιλίαν τινός προ-δάλλομαι, fut. δαλούμαι.

RECLUS, use, adj. xab-ειργμένος, n, or (partic. parf. passif de xab-είργυμι, fut. xab-είρξω). || Un reclus, un moine, μοναστής, οῦ (δ): μοναχός, οῦ (δ).

RÉCLUSION, s. f. κάθειρξις, εως (ή). Condamner à la réclusion, καθ-είργνυμι, fut. είρξω, αcc.

RECOIN, s. m. μυχός, οῦ (δ).

RÉCOLER, v. a. — des témoins, τοῖς μάρτυσι τὰ αὐτοῖς λεχθέντα ἀνα-γινώσκω, fm. γνώσομαι.

RÉCOLTE, s. f. action de recueillir, συλλογή, ῆς (ή). Récolte du foin, χορτοχοπία, ας (ή). Récolte des fruits, χαρπισμός, οῦ (ὁ). Récolte des blés, δερισμός, οῦ (ὁ). Quantité des fruits à récolter, φορά, ᾶς (ή). Bonne récolte, εὐφορία, ας (ή). La récolte est bonne en blés et en fruits, σίτων καὶ καρπῶν εὐφορία ἰστί. Les fruits récoltés, χαρποί, ῶν (οἰ). Serrer la récolte, τοὺς καρποὺς ἀπο-τίθεμαι, fut. ἀπο-δήσομαι. Δε fig. Une ample récolte, πολλή φορά, ᾶς, Dém.

RECOLTER, v. a. συλ-λίγομαι, fut. λίξομαι, acc.: ἀμάσμαι, ωμαι, fut. ήσομαι, acc. Récolter les blés, θερίζω, fut. ίσω. Récolter le foin, χορτολογίω, ω, fut. ήσω. Récolter les fruits, ὁπωρίζω, fut. ίσω.

RECOMMANDABLE, adj. ἀξιόλογος, ος συν (comp. ώτερος, sup. ώτατος: ἀξιότιμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Recommandable par sa naissance, κατὰ γένος εὐπρεπής, ής, ίς. Recommandable par ses actions, ἐκ τῶν καλῶς πραχθέντων ἐνδοξος, ος, ον. Se rendre recommandable, εὐδοξίας τυγχάνω, fut. τεύξομαι.

RECOMMANDATION, s. f. action de recommander, σύστασις, εως (ή). Lettre de recommandation, ή συστατική ἐπιστολή, ής. ||
Estime, considération, τιμή, ής (ή): χάρις,
ιτος (ή): ἀξίωμα, ατος (τὸ): ἀξίωσις, εως (ή):
εὐδεξία, ας (ή). La vertu est auprès de
nous en meilleure recommandation que la
naissance, πλέον παρ' ἡμῖν ἰσχύει ἡ ἀρετὴ τοῦ
γένους (ἰσχύω, fut. ύσω).

RECOMMANDER, v. a. — une personne à quelqu'un, τινά τινι συν-ίστημι, fut. συστήσω. Il m'a été recommandé par tout le sénat, ἐμοὶ παρὰ παντὸς συν-ίστη τοῦ βουλευτηρίου, Synés. || Recommander une chose à quelqu'un, τί τινι παρ-αινίω, ῶ, fut. αινίσω. Je vous recommande toujours la même chose, ἀεί σοι περὶ τῶν αὐτῶν δια-κελεύομαι, fut. εύσομαι, Isocr.

RECOMMENCER, ν. α. ἐπανα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Recommencer la guerre, τὸν πόλεμον ἀνα-νεόω, ῶ, fut. ώσω. Recommencer le combat, ἀνα-μάχομαι, fut. μαχί-

σομαι. Recommencer la lutte, ἀνα-παλαίω, ου πρός πινα. — deux personnes ensemble, fut. αίσω. Recommencer un calcul, ἀνα- πινὰς ἀλλιάλοις ου πρὸς ἀλλιάλους. Il les a πεμπαζω, fut. άσω.

RÉCOMPENSE, ε. f. γέρας, ως (τὸ). Récompense du travail, μισθός, οῦ (ὁ). Récompense du courage ou de la victoire, δέλον, ου (τὸ): βραδεῖον, ου (τὸ). Recevoir une récompense, γέρας ου μισθόν λαμδάνω, fut. λήψομαι. Il a reçu la récompense qu'il méritait, ironiq. ἄξιον ὧν ἐπραξε γέρας ελαδεν (πράσοω, fut. πράξω). Recevoir la récompense de ses crimes, κατ' ἀξάαν τῶν ἀδικημάτων τιμωρίαν δίδωμι, fut. δώσω. En récompense de, pour prix de, ἀντί, gén. En récompense, en revanche, πάλιν.

RECOMPENSER, v. a. donner une récompense, άμειδομαι, fut. άμειψομαι, acc. quelqu'un de quelque chose, rivá rivos. Récompensant leurs services conformément aux lois, διδόντες γέρα τὰ νομιζόμενα (δίδαμι, fut. δώσω: γίρα, pl. de γίρας: νομίζω, fut. ίσω), Thuc. Il nous récompensera grandement, μεγάλοις ήμας γέρασι δωρήσεται (δωρέομαι, ούμαι, ful. rigonal). Récompenser quelqu'un comme il le mérite, την άξιαν τινὶ άνταπο-δίδωμι, fut. άνταποδώσω. Je vous récompenserai de cet acte de justice, ἀμείψομαί σε τῆς δυσαιοσύνης (ἀμείδομαι, fut. άμείψομαι). ∥ Compenser, contrebalancer, άμείδομαι, fut. άμείψομαι, acc.: άντικατ-αλλάσσω, fist. αλλάξω. — une chose par une autre, rí rivoc. Récompenser le temps perdu, γρόνον άν-αλισκόμενον άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. | Indomniser, άμειδομαι, fut. άμειψομαι, acc. Récompenser quelqu'un de ses pertes, βλάθην τινὸς ἀχίομαι, ούμαι, fut. ἀχίσοpai.

RECOMPOSER, v. e. πάλιν συν-τίθημι, ful. συν-δήσω, acc.: ἀποκαθ-ίστημι, ful. ἀποκαταστήσω, acc.

RECOMPOSITION, ε. f. ἀποκατάστασις, εως (ή).

RECOMPTER, υ. α. πάλιν λογίζομαι, fut. έσομαι, αcc.

RÉCONCILIABLE, αδή. εὐδιαλλακτός, ος, ον. RÉCONCILIATEUR, s. m. διαλλακτής, εῦ (ό).

RÉCONCILIATION, ε. f. διαλλαγή, ξε (ή).

RÉCONCILIER, ε. α. δι-αλλάσσω ου καταλλάσσω, ου πάλιν συν-αλλάσσω, fut. αλλάξω,
εξομολόγησιε, εως (ή)
αcc. — quelqu'un avec un autre, τινά τινι χειρόγραφον, ου (τὸ).

ου πρός τινα. — deux personnes ensemble, τινάς άλληλοις ου πρὸς άλληλοις. Il les a tout à fait réconciliés, αὐτους εἰς τὰν προϋπάρχουσαν εὐνοιαν ἀποκατ-ίστησε (ἀποκαθ-ίστημι, fut. ἀποκατα-στήσω), Diod. Se réconcilier avec quelqu'un, τινὶ ου πρός τινα δι-αλλάσσομαι ου κατ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι: πρός τινα διαλλαγάς ποιόυμαι, συμαι, fut. ήσομαι.

RECONDUIRE, v. a. conduire de nouveau, πάλιν άγω, fut. άξω, acc. | Αccompagner par honneur, παρα-πίμπω, fut. πάμψω, acc. Ils reconduissient Camille chez lui avec des applaudissements et des cris de joie, τὸν Καμίλον οίκαδε κρότω καὶ βοῦ παρ-έπωμπον, Phat. RECONDUITE, s. f. παραπομπά, π΄ς

(i). Faire la reconduite, voyez Reconduire.
 RÉCONFORT, s. m. et Réconduirement, s. f. action de rendre des forces, ἀνάβρωσης, εως (i). || Soulagement, κούφισης ομι ἀναμφώρωσης, εως (i). || Consolation, παραμμάία.

ec (n).

RECONFORTER, v. a. fortifier, άναφβώννυμι, fut. βώσω, acc. || Soulager, πουφίζω ου άνα-κουφίζω, fut ίσω, acc. || Consoler, παφαμυθίσμαι, σύμαι, fut. ήσυμαι, acc.

RECONNAISSABLE, adj. εὐγνώριστος, ες, ον. Qui ne l'est pas, ἀγνώριστος, ος, ον.

RECONNAISSANCE, s. f. action de reconnaître une personne ou une chose, γωρισις ou ἀναγνώρισις, εως (ή). Signe pour
servir de reconnaissance, γνώρισμα ου ἀναγνώρισμα, ατος (τό).

Reconnaissance, souverir d'un bienfait, χάρις, ιτος (ή): εὐχαριστία, ας (ή). Avoir de la reconnaissance, χάριν έχω, fut. Εξω: χάριν οίδα, fut. εἴσομαι: εὐχαριστίω, ῶ, fut. τόσω. — pour quelqu'un, πνί. — de quelque chese, πνός. Témoigner à quelqu'un sa reconnaissance, χάριν πνὶ ἀπο-δίδωμι, fut. ἀπο-δώσω. — de quelque chose, πινός οιι ὑπίρ πινος οιι ἀντί πινος. Ανες reconnaissance, μπὶ χάριτος: εὐχαρίστως.

RECONNAMENCE, exploration d'un pays, en termes de guerre, κατασκοπή, ῆς (ή). Aller en reconnaissance, τὴν χώραν κατα-σκοπίω; ῶ, fut. ήσω. Ceux qu'on envoie en reconnaissance, κατάσκοποι, ων (οί).

Reconnament, aseu, όμολογία, ας (ή): εξομολόγησις, εως (ή). ∥ Obligation par écrit, χειρόγραφον, ου (π).

RECONNAISSANT, ANTE, adj. εὐχαριστος, | ες, ον : εὐγνώμων, ων, ον, gém. ονος (comp. ενέστερος, sup. ενέστατος). Étre ou se montrer reconnaissant, πρός τινα εύχαρίστως έχω, fut. &c. Voyes Reconnaissance.

RECONNAITRE, v. a. se rappeler quelσκ'κπ, γιωρίζω ου άνα-γιωρίζω, ful. ίσω, acc. - à la voix, ex the queste. Facile à reconnaître, εὐγνώριστος, ος, ον. Difficile à reconnaitre, δυσηνώριστος σε άγνώριστες, ος, cv. Faire reconnaître, γνωρίζω, fut. ίσω, acc.

RECONNAITRE, découvrir, mata-vois, &, fut. now, acc.: alobávopat, fut. austrisopat, acc. ou gén. On reconnaît à cela que, ex τούτων κατ-ιδείν έστι (καθ-οράω, ω, ful. κατόψομαι, aor. 2 κατ-είδον), avec ότι et l'indie.

BECONRAITRE, observer les ennemis, explorer un pays, nava-onomie, &, ful. isee, acc.

RECORNAITRE, avouer, ouchorses ou it-outdorin ou rab-oucdorin, a, ful. non, acc. : όμολογίομαι σε ίξ-ομολογίομαι, ούμαι, fat. ήσοuat, acc. Reconnaître ingénument sa faute, την άμαρτίαν εὐνίθως προσ-ομολογών, ώ. Se τοconnaître coupable, την αίτίαν δικολογέω, σκ άδικήσαι όμολογίω, ω, fut. ήσω. Je reconnais mon ignorance, σύνοιδα έμαυτῷ ἐπαίδευτος ών ου απαιδεύτφ έντι (σύν-οιδα, fut. συν-είσομαι. H Reconnaître innocent, της αίτίας ἀπο-λύω, fut. λύσω, acc. | Reconnaitre peur général, pour roi, στρατηγόν, βασιλέα προσ-αγορεύω, fut. προσ-αγορεύσω οπ προσ-ερώ. || Tout le monde reconnaît que, mávres opodogou on, ou simplement όμολογείται ότι (όμολογέω, ω, fat. ήσω), indic. Reconnu, en ce sens, δμολογούμενος ου ώμολογημένος, η, ον. Il est reconnu pour juste, suchogeitat dinatos de on dinatos eivat. Il est reconnu que vous êtes des méchants. βήλοί έστε πονηροί έντες. Mérite reconnu, aperi dedexinación, no (partic. parf. passif de δοκιμάζω, fat. άσω).

se Reconnaires en un endroit, s'en remettre l'idée, τόπου τινά ανα-γνωρίζω, fut. isw. || Commencer à se reconnaître, reprendre ses esprits, έμαυτον άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. RECONQUERIR, ν. α. ἀνα-κτάομαι, ὅμαι,

ful. nooper, acc.

RECONSTRUCTION, s. f. ἀποκατάστασις,

M. Mew. acc. : anoxab-ierapu, ful. anoxara Triow, acc.

RECOPIER . v. a. πάλιν μετα-γράφω, fut. γράψω, αος.

SE RECOQUILLER , v. r. ou-expanses, ful. ov-erpapijoonal.

RECORDER, v. a. repasser dates son espril, dva-moliu, &, fat. nou, acc. : dvaπεμπάζω, fut. άσω, acc. | Se recorder, se concerter, συμ-Εσυλιδομαι, fut. εδσομαι. avec quelqu'un, rivi.

RECORRIGER, v. a. inuv-optio, i., fut. úou, acc.

RECORS, s. m. $\pi p dx \tau \omega \rho$, $o \rho o \varsigma$ (δ). RECOUDEB, ν. α. άναβ-βάπτω, fut. βάψω,

RECOUPE, s. f. ce qui s'emporte des pierres en les saillant, daronn, no (n). Farine grossière, Deupon merupudes, ous (10).

RECOURBER, v. a. κάμπτω ου dvaπάμπτω, fut. πάμψω, αυτ. Receurbé, ée, καμψός, τί, όν : καμπόλος, τι, εν. Se recourber, κάμετομαι ου άνα-κάμπτομαι, fut. mungéneopar. Se recourber en replis tortueux, συ-σπειράομαι, ώμαι, fet. αθήσομαι.

RECOURIR, v. n. courir de nouveau, άνα-τρέχω, fat. άνα-δραμούμα. | Avoir recours à, хата-тре́ую, fut. жата-брацойца: жатаφεύγω, fed. φεύξομαι. — à quelqu'un, πρός πινα. Recourir aux prières, mpès rès denous reénquai; ful. Transour.

RECOURS, s. w. καταδρομή, ής (ή): καταφυγή, ης (ή). Avoir recours à quelqu'un, πρός τινα κατα-τρέχω, fut. κατα-δραμούμαι, ou χατα-φεύγω, fut. φεύξομαι. Avoir recours aux prières, πρὸς ἱκεσίας τρέπομαι, fut. τραπήσομαι. Avoir recours à une excuse, προφάσει χράομαι, ωμαι, fat. χρήσομαι. Avoir recours à tous les moyens, πάσας τὰς μηχανάς προσάγω, fut. άξω : πάντα λίθον πινέω, ω, fut rice.

RECOUVREMENT, a. m. αναληψις, εως (ή) : ἀνάκτησις, εως (ή). Recouvrement de la santé, ἀνάληψις, εως (ή). Recouvrement de la vue, ανάδλεψις, εως (ή). Recouvrement d'un premier état, i sic to degacor anuxaτάστασις, εως.

RECOUVRER, v. a. ανα-λαμβάνω, fut. λήψομαι, acc. : άνα-κτάομαι, ώμαι, ful. ήσε-RECONSTRUIRE, v. a. αν-οικοδομίω, ω, μπι, acc. — sa liberté, την δλευθερίαν. Recouvrer ses forces, την ίσχυν ἀνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Recouvrer la santé, ραίζω ου ἀναβ-ραίζω, fut. tow. Recouvrer la vue, ἀνα-Θλέπω, fut. Θλέψομαι. || Recouvrer les impositions, une dette, τὰ τίλη, τὸ χρίος πράσσω ου εἰσ-πράσσω, fut. πράξω.

RECOUVRIR, ν. α. πάλιν καλύπτω, fut. ύψω, acc. Recouvrir une maison, τὸ τῆς οἰκίας στέγος ἀνα-σκευάζω, fut. άσω.

RECRACHER, v. a. dva-miúw, ful. miúsw, acc.

RÉCRÉANCE, s. f. Lettres de récréance, τὰ ἀνακλητικὰ γράμματα, ων.

RECREATIF, IVE, adj. τερπνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

RÉCRÉATION, s. f. repos donné à l'esprit, άνεσις, εως (ή): ἀνάπαυλα, ης (ή). Prendre de la récréation, την ψυχήν ου την διάνοιαν ἀν-ίημι, fut. ἀν-ήσω. Il ne prend aucune récréation, οὐδεμίαν τῶν πόνων ἀνάπαυλαν έχει (έχω, fut. ἔξω). || Repos donné αυα écoliers, ἀνάπαυλα, ης (ή). Le signal de la récréation, ἀναπαυτήριον ου ἀναπαυστήριον, ου (τὸ). Le donner, τὸ ἀναπαυστήριον σημαίνω, fut. ανῶ. || Divertissement, απυsement, τίρψις, εως (ή).

RECRÉR, v. a. créer de nouveau, rétablir, àmmad-iorque, fut. àmmara-ornou, acc.

RÉCRÉER, v. a. délasser, de-inqu, ful. de-nou, acc. Manuser, divertir, τίρπω, ful. τίρψω, acc. Récréor les oreilles des auditeurs, τους άχροωμένους ψυχαγωγίω, ω, ful. που.

RECRÉPIR, v. a. — un mur, xovida, a, fut. dou, acc.

ar RÉCRIKR, v. r. dva-δοάω, ω, fut. πουμαι. — en entendant quelque chose, πρός τι. RÉCRIMINATION, s. f. άντέγκλημα, ατος

(τδ). User de récriminations, ἀντιγ-καλίω,
 ῶ, fut. καλίσω. — envers quelqu'un, τινί.

RÉCRIMINER, ». π. ἀντι-μέμφομαι, fut. κεμψομαι : ἀντι-χ-καλέω, ω, fut. καλέσω. — contre quelqu'un, τινί.

RECRIRE, ν. α. πάλιν γράφω, fut. γράψω, αςς.

RECROITRE, v. n. dva-blastávo, ful.

RECRUE, s. f. nouvelle levée, ἀνδρολογία. λέξομαι. Recueillir les paroles de quelqu'un, ας (ή). || Soldat nouvellement enrôlé, ὁ νέον ότρατευόμενος, ου (partic. de στρατεύομαι). cueillir une succession, κλήρον λαμδάνω, fut. Les jeunes recrues, οἱ νέοι στρατιώται, ων. λήψομαι. Recueillir la succession de son père,

RECRUTEMENT, s. m. ἀνδρολογία, ας (έρ RECRUTER, v. a. ἀνδρολογίω, ω, fu. ήσω: στρατιώτας συν-άγω, ful. άξω, σα συλλίγω, ful. λίξω.

RECRUTBUR, s. m. ἀνδρολόγος, σω (δ). RECTANGLE, adj. ὀρθογώνιος, σς, σν.] s. m. τὸ ὀρθογώνιον, ου.

RECTEUR, s. m. — d'une académie, s vis

RECTIFICATION, s. f. διόρθωσις σαι έπενέρνωσις, εως (ή).

RECTIFIER, v. a. δι-ορδόω ου ἐπαν-ορδόω, ῶ, ful. ώσω, acc.

RECTORAT, s. m. ή τῆς ἀκαδημίας ἐποτασία. ας.

REQU, ux, adj. voyez RECEVOIR.

REÇU, s. m. quittance, ἀποχή, π̄ς (ή).
RECUEIL, s. m. ἐκλογή, π̄ς (ή): συλλογή, π̄ς (ή). Recueil d'extraits, ἀνάλικτα, ων (τὰ).

RECUEILLEMENT, s. m. σύννοια, 2ς (ή). Étre dans le recueillement, εἰς ἐμπαντόν συ-στρέφομαι, fut. στραφήσομαι.

RECUBILLIR, v. a. récoller, oul-lique, fut. λέξω, ου συλ-λέγομαι, δυί. λέξομαι, αcc. : συνaupie, e, ful. aupiou, acc. : du douat, euat, ful. ήσομαι, acc. : δρέπομαι, ful. δρέψομαι, acc. Recueillir les fruits agréables de la sagesse, ocφίας χαρπὸν ήδιστον δρέπομαι. || Tirer un arantage de quelque chose, καρπόομαι, ούμαι, fut. ώσομαι, acc.: ἀπο-λαύω, ful. λαύσομαι, gén.: όνίναμαι, fut. όνήσομαι, gén. seul ou avec in ou iξ. Quel fruit avez-vous recueilli de ces immenses possessions? τι άγαθὸν ἀπο-λελκυκας του μεγίστην ούσίαν κικτήσθαι (άπο-λαύω, fut. λαύσομαι : κτάομαι , όμαι , fut. κτήσομαι); Voilà l'unique fruit que j'aie retiré de ton amitié, τοῦτο μόνον ἀνάμην τῆς σῆς φιλίας (ὀνίναμαι, ∫ul. ονήσομαι). Quel fruit recueille la patrie de ta fougueuse éloquence, ri à on delvorne ele ovroir ήκει τη πατρίδι (ήκω, fut. ήξω); Dém.

Recueille, ramasser, συλ-λέγω, fut. λέξω, ou συλ-λέγομαι, fut. λέξομαι, αcc.: συν-άγω, fut. άξω, αcc.: συν-αγείρω, fut. αγεώ, acc.: συν-αθροίζω, fut. οίσω, acc. Recueillir ce qu'il y a de meilleur dans les auteurs, ix των συγγραφίων τὰ άριστα ix-λέγομαι, fut. λέξομαι. Recueillir les paroles de quelqu'un, ρήματά τινος ix-δέχομαι, fut. δέξομαι. Recueillir une succession, κλήρον λαμδάνω, fut. λήψομαι. Recueillir la succession de son père,

είς τὰ πάτρια χρήματα πορεύομαι, fut. εύσομαι- sucun moyen de reculer, ούκέτι σοι πρόφασις il Recueillir le dernier soupir d'un mourant, έσχάτην τινός άναπνοήν άνα-λαμδάνω, fut. λήψφιαι.

RECUEILLIR, accueillir chez soi, loger, bno-Bέχομαι, fut. δίξομαι, acc. : ξενίζω, fut. íou, acc.

SE RECUEILLE, v. r. recueillir ses esprits, Εμαυτόν συλ-λέγομαι, fut. λέξομαι : έμαυτόν ανα-λαμδάνω, fut. λήψομαι : είς έμαυτον συστρέφομαι, ful. στραφήσομαι.

RECUIRE, v. a. cuire de nouveau, máλιν πέπτω, fut. πίψω, acc. [Recuit, cuite, durci, rendu compacte, συγ-κεκροτημένος, η, ον (partic. parf. passif de συγ-κροτίω, ω, fut. ဘ်ဇမ).

RECULE, it, adj. dva-xexwonxwe, via, oe, partic. d'ava-χωρίω, ω. Dans un lieu très-reculé, iv ανα-κεγωρηκότι τόπω. Rapprocher ce qui est très-reculé, τὰ ποβρώτατα συν-άπτω, fut. άψω. L'appartement le plus reculé de la maison, οἰκίας μυχός, οῦ (δ). Pour les autres sens, voyez le verbe.

RECULEMENT, s. m. avayapnous, eas (1). RECULER, v. a. tirer en arrière, avaσπάω, ω, fut. σπάσω, acc. || Reporter plus loin en arrière, sic rounion pipm, fut. clom, scc. | Faire rentrer, renfoncer, ανα-χωρίζω, fut. icu, acc. || Étendre, pousser plus avant, Σρο-άγω, fut. άξω, acc. Il a reculé au loin les limites de l'empire, τους της άρχης δρους σταρεξ-ίτεινε (παρεχ-τείνω, fut. τενώ): την άρχην ηθξησε και παρά πολύ έξ-έτεινε (αύξάνω, fut. αὐξήσω: ἐχ-τείνω, fut. τενῶ). || Différer, ἀναδάλλομαι, fut. δαλούμαι, acc. — de jour en jour, huipar it huipas.

RECULER, v. n. se retirer en arrière, avaχωρίω, ω, fut. ήσω. Reculer pied à pied, ini πόδα άν-άγω, fut. άξω. Faire reculer l'ennemi, τους πολεμίους άνα-χωρείν άναγκάζω, ful. άσω : τοὺς πολεμίους τρέπω, ful. τρέψω. Manquer de cœur, éva-δύομαι, fut. δύσομαι : σχάζω, fut. σχάσω. Reculer devant un defi, την πρόκλησιν άνα-δύομαι. Reculer à Inliaw, ω, fut. acw. Differer, eluder, les verbes composés de la prép. ava. Redeici de reculer, ούχ άναδολής ταύτα δείται σομαι. Et ainsi de beaucoup d'autres. (δέομαι, fut. δεήτομαι). Vous n'avez plus | REDEVOIR, v. a. devoir un reste, λειπέν

άναδολής.

A RECULONS, adv. ôniou : sic tò ôniou. Aller à reculons, είς τὸ δπίσω πορεύομαι, ful. εύσομαι. Qui va à reculons, δπισθόπορος, ος, ον : όπισθοδάμων, ων, ον, gén. ονος.

se RÉCUPERER, ε. τ. την ἀπώλειαν ου τὸ ἀπολωλὸς ἀνα-χομίζομαι, fut. ίσομαι.

RECUSABLE, adj. παραιτητός, ός, όν. RÉCUSATION, ε. f. παραίτησις, εως (ή). RÉCUSER, ν. α. παρ-αιτίομαι, ουμαι, ful. noonal, acc.

RÉDACTEUR, ε. m. συγγραφεύς, έως (δ). RÉDACTION, s. f. σύνταξις, εως (η) .

REDARGUER, v. a. ελέγχω, fut. ελέγξω, acc.

REDDITION, s. f. — d'une place, παράδοσις, εως (ή). Traiter avec l'ennemi de la reddition de la ville, πρός πολεμίους την της πολεως παράδοσιν δια-πράσσομαι, ful. πράξομαι. | Reddition de compte, εὐθῦναι, ών (αί). Venir à reddition, τὰς εὐθύνας ὑπ-έχω, fut. ύφ-έξω.

REDEMANDER, v. a. dm-aitio, a, fut. ήσω. — quelque chose à quelqu'un, τί τινα ου παρά τινος.

REDEMPTEUR, s. m. λυτρωτής, οῦ (δ). REDEMPTION, s. f. ἀπολύτρωσις, εως (ή): λύτρωσις, εως (ή).

REDEVABLE, adj. qui doit quelque chose. δπόχρεως, ως, ων, gen. ω. | Au fig. Être redevable à quelqu'un, τινὶ όφείλω, fut. όφειλήσω. - d'un service, χάριν. - d'un bienfait, εὐεργεσίαν. C'est à lui que nous sommes redevables de notre conservation, tournez, il en a été cause, της σωτηρίας ήμιν αίτιος ούτος κατ-ίστη (καθ-ίσταμαι , fut. κατα-στήσομαι). C'est à nous qu'il est redevable de sa puissance, tournez, par nous il est devenu puissant, δι' ήμων ίσχυρος γέγονε (γίνομαι, ful. γενήσομαι).

REDEVANCE, s. f. rente, & smauones ရာဝ်၉ဝ၄, ငဗ.

REDEVENIR, v. n. αδόις ου πάλιν γίνοta vue du danger, πρός του χίνδυνου άπο- μαι, fut. γενήσομαι. Plus souvent on tourns par άνα-δάλλομαι, fut. δαλούμαι : άναδολήν ποιίο- venir jeune, άν-ηδάω, ω, fut. ήσω. Redeμαι, ευμαι, fut. ήσομαι. Il ne s'agit pas venir enfant, άνα-νηπιύομαι, ούμαι, fut. ωθή-

έφειλω, fut. έφειλήσω. — quelque chose sur [εως (ή). || Redoublement de fièvre, παρεξυσμές un compte, τι τοῦ λόγου.

REDIGER, v. a. mettre en ordre, ouvτάσσω, ful. τάξω, acc. : συν-τώρμι, ful. συν-Inou, acc. | Ecrire, composer un ourrage, γράφω οπ συγ-γράφω, fut. γράψω, acc.

SE REDIMER, v. r. - d'une veration, της ύδρεως άπ-ελλάσσομαι, ful. αλλαγήσομαι. REDINGOTE, s. f. xlaiva, n. (i).

REDIRE, v. a. répéter, malis légu, fut. λίξω οκ έρω, acc. Le temps redira aux siècles à venir, à provoç rois votepor fortun (2δω, fut. dooper). Redire un secret, le divulguer, ἀπόβρητόν τι έχ-φέρω, flet. Εξ-οίσω.

Repere, blamer, by xalio, &, fut. xaliou. Je ne trouve rien à redire, où div tre exxaleir, dat. Où il n'y a rien à redire, άνέγκλητος, ος, ον: άναντίλεκτος, ος, ον.

REDITE, s. f. malillogía, as (1).

RÉDONDANCE, ε. f. πλιονασμός, οῦ (δ) : [τι μαλλον προσ-καρτιρέω, ω, ful. ήσω. reprosoting, area (1): to reprosot , so (neutre stile ou dans les discours, περισσολογία, ας (ή).

REDONDANT, ANTE, adj. misoralar, ουσα, ον (partic. de πλεονάζω): περισσός, ή, ον (comp. ότιρος, sup. ότατος). Eire réden- (i) : δίασος, ου (i). dant, mipioceim, fut. eica : wdawaja, fut. λίξις πλεοναστική, ής (ή): περισσελαγία, ας (ή). ἐκ-πόπληγμαι (parf. d'èx-πλήσσομαι), αςς.: COURTS, περισσολόγος, ec, ev.

REDONDER, v. z. whoode, fut. dow: περισσεύω, ful. εύσω.

δώσω, acc. Redonner la vie, tournes rap- πά. Être redouté, tournes, être un sujet de peler à la vie, siς του βίου ανα-παλίω, ω, exsinte, διά φόδου είμι, fut. δουμαι. — de fut. zadieu, ou inav-águ, fut. αξω, acc. quelqu'un, τινί. Redouté, éc, φοδιρός, ά, ώ Redonner l'espérance, είς διπίδα έπαν-άγω, αcc. (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

REDONNER, v. n. échouer de neuveau, πάλιν προσ-τρίδομαι, ful τριδήσομαι, σκ προσ-

xenpan, fmt. xuisopan. — contro les canomis, redresser, épôte l'orapan, fut. erfocpan. Se reτοις modemines: on peut dire aussi, els on dresser fièrement, ύψαυχενίζω, jul. isw. πρός τους πολεμίους έπαν έρχημαι, fut. ελεύσομαι, ON ἐπάν-οιμι , fut. ειμι.

οῦ (δ).

REDOUBLER, v. a. augmenter au double, διπλασιάζω, fut. άσω, acc. Augmenter, 🖦 crottre, αὐξάνω σε ἐπ-αυξάνω, αῦξω σε ἐπαύξω, fut. αυξήσω, acc. || Rendre plus intense plus énergique, im-reivo, fut. revo, acc. Animer, exciter, nap-otives ou in-otives, ful uva, acc. || Répéter à plusieurs reprises, exercλαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. | Redouble, friquent, πυχνός, ή, όν : πυχνότερος, α, ον. Δ coups redoublés, suxvaç.

Redoubler , v. n. s'augmenter , int-desupe, fut. ini-dúgu : ini-triva , fut. trva. Le má redouble de jour en jour, to rande rade iné par im-reivet. La fièrre redouble, o superisc παρ-οξύνεται (παρ-οξύνομαι, ∫εί. υνθάσομαι). [Redoubler de soins, μέλλον ου έντονώτερου σπουδάζω, fat. ásu. Redoubler de persévérance,

REDOUTABLE, adj. posepóc, a, óv (comp. de περισσός, ή, όν). Rédondance dans le ώπερος, sup. ώπατος) : δεινός, ή, ών (comp. ότερος, **ευρ.** ότατος).

> REDOUTE, a. f. fortification avancée, πρόδολος, ου (δ). | Bal public, repoie, ας

REDOUTER, v. a. pobéquat, comat, fut. ásu. Les Attiques sont souvent de l'article isopat, acc. : depaire, fut. are, acc. : diun usage rédondant, slideaers el Artixel Ras- δουκα οκ δώδια (parf. de δείδω, inus.), fut. valuty τὰ dobpa, Gramen. | Stile rédondant, διίσω, acc. : πίφρικα (parf. de φρίσσω), acc. : Rédondant dans son stile ou dans ses dis-jépadie, e, fet. sou, acc. Redonter le mort, πρός θάνατον περιδεώς έχω, fut. Eu). No pas la redouter, πρὸς θάνατον ἀδιῶς έχω. Se faire redouter, tournex, inspirer la crainte, peces REDONNER, v. a. πάλιν δίδωμι, fut. ou δίος έμ-δάλλω, fut. δαλώ. — de quelqu'un,

REDRESSEMENT, a. m. examples out, sec (7). REDRESSER, v. a. au propre et en fig. αράσσομαι, ful. αραχθήσομαι. — contre les inar-optios, o, ful. woo, acc. Souvent au mêmes écneils, raic auraic nérpaic. A Rasenir à Aguré, de-optés, a, fut. 600, acc. | Redresser charge, malte be-Spidus, fat. Spicus, ou by la tête, with appalate option, is, fut. would

REDRESSEUR, s. m. celui qui redresse, qui corrige, έπανορθώτης, οῦ (δ). || Trompeur, REDOUBLEMENT, s. m. αναδίπλωσις. imposteur, φεναξ, ακος (ό).

RÉDUCTIBLE, adj. tournez par le verbe. εὐτιλιαν συ-στέλλομαι, fut. σταλήσυμαι, Thucyd. REDUCTIF, rvz, adj. ἀναλυτικός, ή, όν. La question se réduit à savoir si, τοῦτο ἀμ-

REDUCTION, s. f. diminution, διάττωσις, εως (ή): μείωσις εως (ή). || Décomposition, ἀνάλυσις, εως (ή). || Reddition d'une place, διωσις, εως (ή). || Diminution de quantité d'un liquide par le feu, ἀφίψησις, εως (ή). || Remise d'un os en sa place, καταγωγή, ῆς (ή). || En général, dans tous les sens, on fera mieux de tourner par le verbe.

RÉDUIRE, v. a. dompter, ἐπι-κρατίω, ω, fut. ήσω, gén. Réduire un pays en sa puissance, τὴν χώραν ὑπ' ἐμαυτῷ ποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Réduire un jeune homme, le ranger à son devoir, νιανίαν κατ-ορθόω, ω, fut. ώσω. Réduire un cheval, τὸν ἐππον δαμαζω, fut. άσω.

REDURE, amener à, forcer à, su-orille, fast. στελώ, acc. : συν-ελαύνω, ful. ελάσω, acc. - à quelque chose, siç vi. Réduire à la nécessité de combattre, εἰς μάχην συ-στέλλω, acc. Béduire à l'extrémité, είς άπορίαν πολλήν συ-στέλλω, acc. Réduire à la servitude, sic δουλείαν καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. αυ désespoir, είς ἀπόγνωσιν. — à la dernière misère, εἰς ἐσχάτην πενίαν. Ils pensaient qu'ils seraient réduits à la plus extrême pauvreté, ξνόμιζον αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσχάτην πενίαν κατασταθήσεσθαι, Isocr. Un jour a suffi pour nous réduire à la mendicité, tournez, nous sommes devenus pauvres, έν μια ήμέρα πτωχοί καθ-εστήκαμεν. Réduire à faire quelque chose, ποιείν τι άναγκάζω, fut. άσω, acc. La pauvreté le réduisit à donner des leçons, it avayκης έπὶ τὸ σοφιστεύειν ήλθε διὰ πενίαν (έρχομαι, fut. διεύσομαι).

Risure, diminuer, amoindrir, ελασσόω, ω, fut. ώσω, acc.: μειόω, ω, fut. ώσω, acc. Réduire en resserrant, συ-στέλλω, fut. στελώ, acc.: συν-ελαύνω, fut. ελάσω, acc.— en recourcissant, έπι-τίμνω, fut. τεμώ, acc.— en fut. εψήσω, acc. Réduire à σκ en, συν-ελαύνω, fut. ελάσω, acc. Le régime indirect à l'acc. avec είς. Sa largeur se réduit à une mince bande, τὸ πλάτος συν-ελαύνεται είς βραχὸ διάζωμα, Plut. Réduire en un étroit espace, είς ελίγον συν-άγω, fut. αξω, acc. Thue. Se réduire au strict nécessaire, είς τὰ ἀναγμαιόταις μαμπὸν συ-στέλλω, fut. στελώ, acc.: εἰς

εὐτίλειαν συ-στελλομαι, ful. σταλήσομαι, Thucyd.

La question se réduit à savoir si, τοῦτο ἀμφισθητεῖται, πότερον (ἀμφισθητέω, ῶ, ful. ήσω).

|| Réduire en cendres, en poudre, τεφρόω σα ἀπο-τεφρόω, ῶ, ful. ώσω, acc. Réduire une ville en cendres, πόλιν έμ-πίπρημι, ful. έμ-πρήσω, Réduire en poudre très-fine, λειόω, ῶ, ful. ώσω, acc. : ἐκ-λειστριδέω, ῷ, ful. ήσω, acc. Réduire à rien, ἀφανίζω, ful. ίσω, acc.

RÉDUIT, s. m. endroit à l'écart, $\mu\nu\chi\rho\rho$, cũ (ô). \parallel Logement obscur et ignoble, $\tau i\gamma\rho\rho$, our (τ ò).

RÉDUPLICATION, ε. f. έναδιπλασιασμός, οῦ (δ).

REEDIFICATION, ε. f. ἀνάστισις, εως (ή). REEDIFIER, ν. α. ἀν-οικοδομίω, ῶ, fut. ήσω, αcc. : ἀνα-κτίζω, fut. κτίσω, αcc.

REEL, ELLE, adj. άληθνός, ής, ός (comp. έστερος, sup. έστατος): άληθινός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ό, ή, τὸ δντως ου τῷ όντι ου άληθῶς ου ὡς άληθῶς, indécl. Les biens réels, τὰ δντως ἀγαθά, ῶν. La félicité réelle, ἡ ὡς ἀληθῶς εὐδαιμονία, ας.

RÉELIRR, σ. α. πάλιν αξρίομαι, οῦμαι, fut. αἰρήσομαι, αcc. : πάλιν χειροτονέω, ω, fut. ήσω, αcc. : πάλιν ἀν-αγορεύω, fut. ἀν-αγορεύσω ou ἀν-ερω, acc. Voyex Élire.

RÉELLEMENT, adv. en effet, δντως : τῷ όντι : ἀληθῶς : ὡς ἀληθῶς.

REFAIRE, ν. α. faire de πουνσαυ, πάλιν ποιέω, ω, fut. ήσω, αυς.: ἐπανα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, αυς. Refaire la même route, την αὐτην ἐδὸν πάλιν βαδίζω, fut. ίσομαι. || Rétablir, réparer, ἀποκαδ-ίστημι, fut. ἀποκαταστήσω, αυς.: ἐπι-σικυάζω, fut. άσω, αυς. Refaire sa santé, ses forces, την ἰσχὸν ἀνα-λαμσάνω, fut. λήψομαι. Refaire son armée, τὸν στρατὸν ἀνα-ψύχω, fut. ψύξω.

m Replie, v. r. reprendre ses forces, μαυτὸν ἀνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, οκ ἀνακτάομαι, ωμαι, fut. κτήσομαι. Se resire de ses stigues, & των πένων ἀνα-παύομαι, fut. παύσομαι.

RÉFECTION, s. f. rétablissement, demaráctuse, eus (i). | Repas, letiase, sus (i). RÉFECTOIRE, s. m. despropráper, so (rd). REFEND, s. m. Mur de refend, diáppagua,

ave. (vd).

REFENDRE, v. a. dva-ogiča, ful. isu, acc.
RÉFÉRER, v. a. dva-ojcu, ful. dv-oisu,

|| Se référer à, avoir rapport à, ano-bien. fut. Ελέψομαι, avec είς ou πρός et l'acc. | S'en résérer à, s'en rapporter à, ini-tpinu, ful. τρίψω, avec le dat. de la pers. Je m'en réfère à vous, έπι-τρέπω σοι την κρίσιν ου την

REFERMER, v. a. fermer de nouveau, πάλιν κλείω, fut. κλείσω, acc. | Cicatriser, iπουλόω, ω, fut. ώσω, acc.

REFLECHIR, ν. α. renvoyer, ανα-κάμπτω, ful. xáµψω, acc. : ἀνα-κλάω, ω, ful. κλάσω, sec. — la lumière, le son, tò paç, tòv theov.

Riplicuia, v. n. être réfléchi, comme le son, la lumière, etc. dva-xháquat, opat, fut. xlaodríochai. | Au fig. retomber sur, просенπίπτω, ful. πισούμαι, dal. : άνα-κλάομαι, ώμαι, fut. xxaobioouat, acc.

Reflechia, penser sérieusement, σχίπτομαι, fut. σχέψομαι. - à quelque chose, περί τινος. Résléchir à une observation, à un fait, ivθυμέσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι, acc. Réfléchir à un projet, βουλεύομαι, fut. εύσομαι, acc. ou mepi avec le gén. Résléchir aux moyens de, βουλεύομαι, fut. εύσομαι, συ σκοπέω, ώ, fut. now, avec onw; et le fut. de l'indic. Sans résléchir, ἀπερισκέπτως. Résléchi, ie, περιεσκεμμένος, η, ον (partic. parf. de περι-αχίπτομαι, fut. σκίψομαι).

REFLECHISSEMENT, s. m. avaxlagic, EWG (જો).

REFLET. s. m. réfléchissement, avaxlaeig, εως (ή). | Plus souvent, nuance, couleur, χρόα, ας (ή): χρώμα, ατος (τό).

REFLÉTER, v. a. dva-xláw, w, fut. xlásw, acc.

REFLEURIR, v. n. av-avdiw, w, fut. now. Au fig. Faire refleurir les arts, τάς τέχνας είς την πρότερον ὑπ-άρχουσαν τιμήν ἐπαν-άγω,

REFLEXIBILITE, s. f. to avravanda otinov. ou. REFLEXION, s. f. en parlant de la lumière, ἀνάχλασις ου ἀντανάχλασις, εως (ή).

REFLEXION, action de l'esprit qui réfléchit, σκέψις, εως (ή). Avec réflexion, ἐσκεμμένως. Il ne fait rien sans réflexion, οὐδὶν ἀπερισκέπτως acui (παίω, ω, fut. ήσω). Défaut de réflexion, dπιρισκεψία, ας (ή). || Pensée qui vient à l'es-

ace. Le rég. indir. à l'acc. avec είς ου πρός. | λήψομαι). Faire réflexion, έν-νοίω, ώ, fut. now, on in-recount, odpat, fut. nochat, acc.: έν-θυμέομαι, ούμαι, δει. ήσομαι, αcc.: σκοπέω, w, fut. new, acc. Faites reflexion que, conπείτε ου έν-θυμήθητε ότι, indic.

> REFLUER, v. n. avad-piw, fut. priow : παλιββοίω, ω, fut. ήσω. Qui reflue, παλίβρύτος, ος, ον.

> REFLUX, s. m. malippora, as (1). Reflux de la mer, αμπωτις, ιδος (ή). Sujet à un flux et reflux, παλίρροθος, ος, σν. 🛚 💵 fig. Flux et reflux continuel, εύριπος, α (ó). Qui est dans un mouvement continuel de flux et de reflux, εὐριπώδης, ης, ες. Απ milieu du flux et du reflux de la fortune, τής τύχης άλλοτε άλλως ρεούσης (ρέω, fut. ρεύσομαι).

> REFONDRE, v. a. mettre une seconde fois à la fonte, ava-yaveva, fut. evou, acc. Refondre un ouvrage, le corriger, dia-exeuale, ful. ásu, acc.

> REFONTE, s. f. — d'un métal, dray weveσις, εως (ή). | - d'un ouvrage, διασκευή,

RÉFORMABLE, adj. ἐπανορθωτέος, α, σε. RÉFORMATEUR, s. m. ἐπανορθωτής, οῦ (δ). RÉFORMATION, ε. f. ἐπανόρθωσις, εως (ż).

RÉFORME, s. f. rétablissement de l'ordre, έπανόρθωσις ου διόρθωσις, εως (ή). Réforme des mœurs, ή των τρόπων κάλασις, εως (ή). Rejet, renvoi, licenciement, apiaic, tag (n). Mettre à la résorme, ap-inpu, fut. àp-now, acc.

REFORMER, v. a. former de nouveau, άνα-πλάσσω, fut. πλάσω, acc. | Reformer les rangs, πάλιν τάσσομαι, fut. ταχθήσομαι.

RÉFORMER, v. a. corriger, inav-option. ā, fut. bow, acc. : di-cobin, a, fut. ώσω, acc. Réformer les mœurs, τους τρόπους κολάζω, fut. άσω. || Rejeter ou renvoyer comme hors dusage, ap-inpu, fut. ap-now, acc.

REFOULEMENT, ε. m. παλίββοια, ας (ή). REFOULER, v. a. fouler de nouveau, åνα-πατίω, ω, ful. ήσω, acc. 🛭 Repousser: άντ-ωθέω, ω, ful. ωθήσω ου ώσω, acc. Refouler la marée ou le courant, aller contre, άνα-πλέω, ful. πλεύσομαι.

REFRACTAIRE, adj. et subs. désobéissant, prit, from, ας (ή). Il me vint une reflexion, απιιθής ου δυσπειθής, ής, ές: δύσαρατος, ες, ένναιά τίς με κατ-έλαδε (κατα-λαυδάγω, ful. ov. || Qui refuse de porter les armes, δ λειποστρατών, ούντος (partic. de λειποστρατίω, ω, ful. καω). Peu ou point fusible, δύστηκτος ου άτημτος, ος, ον.

RÉFRACTER, υ. α. ἀνα-κλάω ου ἀντανακλάω, ω, ful. κλάσω, αcc. Qui est réfracté, παλίγκλαστος, ος, ον.

RÉFRACTION, ε. f. ἀνάκλασις ου ἀντανάκλασις, εως (ή).

REFRAIN, s. m. ἐπωδή, ñς (ή). || Δu fig. Chanter toujours le même refrain, τὸ αὐτὸ ἄδω, fut. ἄσομαι.

REFRAPPER, ν. α. παλιν κόπτω, fut. κόψω, αcc. — à une porte, τὴν δύραν. Refrapper la mesure, τὸν ἡυθμὲν ἀνα-παίω, fut. παίσω.

RRFRÉNER, v. a. χ alivów, \tilde{w} , ful. $\dot{w}\sigma\dot{w}$, acc. : $i\pi$ - $i\chi\dot{w}$, ful. $\dot{a}\sigma\dot{w}$, acc. : $i\pi$ - $i\chi\dot{w}$, ful. $i\phi$ - $i\xi\dot{w}$, acc. : χ at- $i\chi\dot{w}$, ful. χ ad- $i\xi\dot{w}$, acc.

RÉFRIGÉRANT, ΑΝΤΕ, εξ RÉFRIGÉRATIF, ΙΨΕ, αείμ. Ψυπτικός ομ παταψυπτικός, ή, όν : Ψυπτήριος, ος, ον.

RÉFRIGENATION, ε. f. κατάψυξις, εως (ή). RÉFRINGENT, επτε, adj. ἀντανακλαστικός, ή, όν.

REFROGNEMENT, ε. m. σωθρωπασμός, οῦ (δ).

se REFROGNER ou se Rentroguer, υ. τ. σκυθρωπάζω, ful. άσω : τὰς ὀφρῦς σε τὸ πρόσωπον συ-στέλω, ful. στελῶ, ου συ-σπάω, ῶ, ful. σπάσω. Refrogné, ός, σκυθρωπός, ή, όν. Air refrogné, σκυθρωπότης, ητος (ή).

REFROIDIR, ν. a. rendre froid, καταψύχω, ful. ψύζω, acc.: ψυχραίνω, ful. ανῶ, acc. || Δu fig. ralentir, άν-ίημι, ful. άνήσω, acc. La colère se refroidit, παρακμάζει τὸ τῆς ὁργῆς (παρ-ακμάζω, ful. άσω).

REFROIDISSEMENT, s. m. diminution de chaleur, κατάψυξις, εως (ή). || Ralentissement, άνεσις, εως (ή). || γ a entre nous du refroidissement, καταδείστερον πρὸς ἀλλήλους δια-κείμεδα (διά-κειμαι, fut. κείσομαι).

REFUGE, ε. m. καταφυγή, ής (ή). Donner refuge, καταφυγήν παρ-έχω, fut. εξω. Vous êtes notre refuge, πρὸς σὲ κατα-φεύγομεν (κατα-φεύγω, fut. φεύξομαι).

se RÉFUGIER, v. r. κατα-φεύγω, fut. φεύξομαι: κατα-τρέχω, fut. κατα-δραμούμαι. — suprès de quelqu'un, πρός τινα. Il se réfugia chez son ami, πρὸς οι εἰς τὸν φίλον ἀπίδρε (ἀπο-διδράσκω, fut. ἀπο-δράσομαι).

REFUS, ε. m. — de ce qui est offert, δρνησις, ου ἀπάρνησις, εως (ή). — de ce qui est demandé, ἀπόνευσις, ου ἀνάνευσις, εως (ή). || Refus qu'on éprouve, ἀπότευξις, εως (ή). Éprouver ou essuyer un refus, ἀποτυγχάνω, fut. τεύξομαι, gén.

RRFUSER, ν. a. ne pas accepter ce qui est offert, ἀρνίομαι ου ἀπ-αρνίομαι, οῦμαι, ful. ήσομαι, acc. — un emploi, χρείαν τινά. — le combat, τὴν μάχην. Refuser le combat par làcheté, τὴν μάχην ἀννίω; ῶ, ful. ήσω, ου ἀνα-δύομαι, ful. δύσομαι. Refuser avec dédain, avec mépris, ἀπο-πτύω, ful. πτύσω, acc. Refuser de comparaître en justice, φυγοδικίω, ῶ, ful. ήσω. Refuser d'écouter, ἀνηχουστίω, ῷ, ful. ήσω, gén.

REFUSER, ne point accorder ce qui est demande, άπο-νεύω ου άνα-νεύω, fut. νεύσω, acc. Il ne faut refuser l'instruction à personne, δεί ούδενὶ φιλοσοφίας φθονείν (φθονέω, ώ, fut. ήσω), Plat. Demandez : on ne vous refusera rien, αίτεῖτε, οὐδενὸς γὰρ ἀπο-τεύξεσθε (ἀπο-τυγχάνω, fut. τεύξομαι). || Refuser l'entrée de la ville à quelqu'un, της πολεως τινά άπείργω, ful. είρξω. Ils refusaient aux Scythes l'entrée de leur territoire, ἀπ-ηγόρευον Σχύθαις έπι-δαίνειν των σφετέρων δρων (άπ-αγορεύω, fut. άπ-αγορεύσω ου άπ-ερω : έπι-δαίνω, fut. δήσομαι), Hérod. Ne se refuser rien, πάντα έμαυτο χαρίζομαι, fut. ίσομαι. Il se refuse le nécessaire, ἀπο-στερεῖ έαυτὸν τῶν τῷ βίῳ ἀναγκαίων (ἀπο-στερέω, ω, fut. ήσω).

se Refuser, v. r. rejeter, ξ-αρνίομαι, ουμαι, ful. ήσομαι, acc. Se refuser à toute
proposition, πασαν όμολογίαν έξ-αρνούμαι.

RÉFUTATION, s. f. εξέλεγξες, εως (ή). Réfutation d'un raisonnement, ή τοῦ λογισμοῦ ἀνασκευή, ῆς, Aristt.

RÉFUTRR, v. a. ίξ-ελίγχω, fut. ελίγζω, acc. : άνα-σκευάζω, fut. άσω, acc. Il réfutait facilement tous les ches d'accusation, πάσαν ἐπ-αγομένην αἰτίαν εὐχερῶς ἀπ-ελύετο (ἀπολύομαι, fut. λύσομαι).

REGAGNER, v. a. recouver ce qu'on a perdu, άνα-κτάομαι, διμαι, ful. κτήσομαι, αcc. : άνα-λαμδάνω, ful. λήψομαι, αcc. Regagner l'affection du peuple par des largesses, τον δήμον χρήμασιν άνα-λαμδάνω. [Retourner au lieu qu'on a quitté, ἐπαν-έρχομαι, ful. ελεύσομαι, avec elς ou προς et facc,]

regagna l'endroit d'où il était parti, δεν ξεεδη έπαν-πλθε (έκ-δαίνω, fut. δήσομαι : έπανπλθεν, aor. 2 d'έπαν-έρχομαι).

REGAIN, s. m. δ δεύτερος χόρτος, ω. RÉGAL, s. m. εὐωχία, ας (ή): ἐστίασις, ως (ή).

RÉGALER, ν. α. εὐωχίω, ῶ, fut. τίσω, ασε.: ἐστιάω, ῶ, fut. ἱστιάοω, ασο.

REGARD, ε. m. βλέμμα, ατος (τὸ): βλέψις, εως (ή): όψις, εως (ή): Regard en haut, ἀνάδλεψις, εως (ή): ἀνάνευσις, εως (ή). Regard en has, κατάνευσις, εως (ή). Regard en dessous,
ὑπόδλεψις, εως (ή): ὑπόδλεμμα, ατος (τὸ). Regard louche ou de travers, παράδλεμμα, ατος (τὸ). Porter ses regards sur, ἀπο-δλέπω, fut.
δλέψομαι, αυες εἰς εἰ l'acc. Il jeta sur eux
un regard terrible, δεινὸν ου γοργὸν εἰς αὐτοὺς ἀπ-έδλεψε. Arrêter ses regards sur, ἀπενίζω, fut. ίσω, αυες εἰς εἰ l'acc. Fuir les
regards des hommes, τὴν τῶν ἀνθρώπων δψιν
ἐκ-φεύγω, fut. φεύξομαι. Attirer tous les regards, πάντων δμματα προσ-άγομαι, fut. αξομαι. Du premier regard, τῆ πρώτη δψει.

REGARDANT, ANTE, adj. qui veille aux plus petits détails, μικρολόγος, ος, ον.

REGARDER, v. a. jeter la vue sur, βλέπω, fut. βλίψομαι, avec l'acc. ou plus souvent arec είς et l'acc. Regarder en haut, άνα-δλέπω.en bas, κατα-δλίπω. — de tous côlés, περιδλέπω. — en dessous, ὑπο-δλέπω. — de travers ou en passant ou négligemment, παρα-διέπω, acc. - de haut en bas, ὑπερ-οράω, ω, fut. ύπερ-όψομαι, acc. - en face, άντι-δλέπω, dat.: προσ-δλέπω, acc. Tu oses les regarder en face! βλέπειν είς τὰ τούτων πρόσωπα τολμάς (τολμάω, ω, fut. ήσω); Regarder fixement, ἀτενίζω, fut. iow, avec sic et l'acc. Regarder avec attention, en spectateur, en observateur, θεκομαι, muai, ful. asopai, acc. : beopie, o, ful. iso, scc. Se regarder dans un miroir, κατοπτρί-Couat, fut. iconat. Se regarder les uns les autres, είς άλλήλους άπο-δλέπειν (άπο-δλέπω, fut. δλίψομαι). || Regarder de tous les côtés, dans tous les sens, au fig. περι-αχίπτομαι, fut. σχίψομαι, acc.

Regarder, estimer, juger, ήγίομαι, οῦμαι, ful. ήσομαι, αcc. : ὑπολαμδάνω, ful. λήψομαι, αcc. Il regarde cela comme un jeu, τοῦτο παιδιάν ήγεῖται ου νομίζει ου ὑπο-λαμδάνει, Il se regarde déjà comme

vainqueur, ήγειται ου νομίζει ου Επο-λαμδάνει τόδη κακρατηκέναι (κρατέω, ω, ful. ήσω): κεταπκέναι οιεται ου δακά (οίομαι, ful. είτασμαι: δακάω, ω, ful. δεξω): σύτως έχει τω γνώμην ως ήδη κακρατηκώς (έχω, ful. εξω). Regarder comme une honte, iν αίσχύνης μέρει τόθημι, ful. δήσω, acc. On doir regarder comme ami celui qui désire obliger, φίλον ήγατέον τω βοηθεῖν έδιλοντα (ήγητέον, verbal de ήγεσμαι). Tout le monde le regarde comme un sage, σοφὸς πᾶσι δοκεῖ (δοκέω, ω, ful. δαξω): σεφὸς παρὰ πάντων ἀκούει (ἀκούω, ful. ἐκούσωμει).

REGARDER, avoir égard à, προσ-ίχω, fut. έξω, dat. : σκοπίω, ω, fut. ήσω, avec πρές et l'acc. ou avec l'acc. seul. Regarder à ses affaires, τὰ ἐπ' ἐμαυτὸν σκοπίω, ω. Νο regarder à rien autre chose, οὐδὶν άλλο σκοπίω, ω. Il ne regarde qu'à ses intérêts, τὰ συμφέροντα ἐκυτῷ μόνον σκοπεῖ.

Recarden, être vis-à-vis, être tourné vers, βλίπω ου ἀπο-δλίπω, fut. δλίψομαι, ανες πρὸς et l'acc.: ἀφ-οράω, ῶ, fut. ἀπ-όψομαι, ανες πρός et l'acc. ου ανες l'acc. seul. Regarder k nord, τὸν βορίαν ἀφ-οράω, ῶ. La partie de l'Asia qui regarde l'orient, τῆς 'Ασίας ἡ πρὸς τὰς ἀνατολάς (sous-ent. βλίπουσα). Cette maison regarde le midi, ἡ εἰνία πρὸς τὰν μεσημέριαν τέτραπται (parf. passif de τρίπω, fut. τρίψω) ου κείται (de κείμαι, fut. κείσεμαι). Qui regarde le couchant, πρὸς τὰν δόσιν τετραμικένος ου κείμενος, η, εν.

RECARDER, concerner, προσ-ήκω, fat. τξω, dat.: καθ-ήκω, fut. ήξω, ανες είς et l'acc.: βλίπω ου άπο-δλίπω, fut. δλίψομαι, ανες είς ου πρός et l'acc.: άνα-φίρομαι, fut. άν-ενεχθήσομαι, ανες είς et l'acc. Cela me regarde, προσ-ήκει μοι τοῦτο. Cela ne me regarde pas, ου μοι προσ-ήκει τοῦτο: εὐδὶν τοῦτων πρὸς ἰμὶ (some-ent. βλίπει ου ἀπο-δλίπει). Pour ce qui me regarde, τὰ πρὸς ἰμί. Pour ce qui regarde la santé, τὰ πρὸς ὑγίειαν.

RÉGENCE, s. f. ή τῆς βασιλείας ἐπιτροπεία, ας, ου ἐπιτροπή, ῆς. Le conseil de régence, οἱ τῆς βασιλείας ἐπίτροποι, ων.

REGENERATEUR, s. m. tournez par le verbe.

REGENERATION, ε. f. αναγέννησες, εως (ή).

REGENERER, ν. α. ανα-γεννάω, ω, fut.

ήσω, αcc.

REGENT, s. m. mir, s. f. qui exerce la

Professeur, διδάσκαλος, ω (δ)

REGENTER, v. a. παιδαγωγίω, ü, fut. ήσω, acc.

REGICIDE, s. m. meurtre commis sur la personne d'un roi, à rou baculius povos, ou. || Celui qui commet ce crime, à rou βασιλίως goveús, éus.

REGIE, s. f. administration, διοίκησις, εως (ή). REGIMBER, v. n. avri-lantilo, ful iso. Regimber contre quelqu'un, au propre et au fig. πρός τινα άντι-λακτίζω.

REGIME, s. m. gouvernement ou constitution d'un Elat, moditia, as (i): xarástasis, sως (ή). Sous le régime de ces lois, ἐπὶ τούτων των νόμων. || Manière de vivre, δίαιτα, ης (ή). Prescrire un régime à quelqu'un, le mettre au régime, τινά διαιτάω, ω, fut. ήσω. Bire au régime, διαίτη χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. Être soumis à un régime sévère, σκληρώς διαιτάςμαι, ώμαι, ful. κουμαι.

REGIMENT, s. m. τάγμα, ατος (τό).

RÉGION, s. f. χώρα, ας (ή). Les régions orientales de l'Asie, τῆς 'Δσίας τὰ πρὸς τὰς άνατολάς. La moyenne région de l'air, à μέσος ἀήρ, gén. ἀίρος. La région du feu, αἰθήρ, έρος (δ).

REGIR, v. a. gouverner, di-axia, a, fut. nou, acc. Régir les affaires publiques avec intégrité, τὰ τῆς πολιως όσίως πράσσω, fut. πράξω. Etat bien régi, πολις εὖ ου καλῶς πεπολιτευμένα, ης (πολιτεύω, fut. εύσω). Maison bien régie, είκία καλώς οἰκονομουμένη, τς (είrovouém. a. fut. mom).

REGISSEUR, s. m. οἰχονόμος, ου (δ).

REGISTRE, s. m. κατάλογος, ου (δ). Porter sur un registre, είς κατάλογον άνα-γράφω, fut. γράψω, αcc.

REGLE, s. f. barre pour tracer des lignes droites, κανών, όνος (δ): κανονίς, ίδος (ή). || Au fig. tout ce qui sert à diriger, xavev, όνος (δ). Appliquer une règle, κανόνα προστίθημι, fut. προσ-θάσω, le régime indir. au dat. Prendre la vertu pour règle de sa conduite, την άρετην του βίου νόμον τίθεμαι, fut. θήσομαι.

Riche, loi, règlement, vouoc, ou (6). Règle d'un ordre religieux, tà vouqua, ev. | Précepte, παράγγελμα, ατος (τό). Règle d'un art, τὰ τῆς τέχνης παραγγελμιατα, ων : κανόνες, ων pense sur ses moyens, κατὰ δύναμιν δαπα-(ci). | Ordre, arrangement, takic, suc (i). Sans | váopat, opat, fut. noquat. Regler ses jugo-

régence, τῆς βασιλείας ἐπίτροπος, ου (ό, ή). | règle, ἀτάκτως: εἰκῆ: ἄλλως. | Manière régulière ou usitée, τρόπος, ου (δ). Selon la règle, πρός τρόπου. Contre la règle, άπὸ τρόπου. Sans règle, ἀτάκτως : χύδην : είκη : Ελλως. Qui fait exception à la règle, Exception, oc, or : εξοχος, ος, ον.

> Rights, s. f. pl. — des femmes, tà xataμήνια, ων: τὰ έμμηνα, ων.

REGLE, in, adj. voyer Regler.

REGLEMENT, s. m. ordonnance, diáταγμα, ατος (τὸ). || Loi ou règle établie, νόμος. ου (δ).

REGLEMENT, adv. d'une manière réglée, εὐτάχτως.

REGLEMENTAIRE, adj. διατακτικός, τί, ον. REGLER, v. a. rayer de signes droites au moyen de la règle, γραμμαίς πρός την κανονίδα δια-χαράσσω, ful. άξω, acc.

Réglen, soumettre à une règle, régulariser, τάσσω ου δια-τάσσω, fut. τάξω, acc. Régler comme il faut, option on di-option, a, fut. ώσω, acc. : εὐθύνω, ou δι-ευθύνω, fut. uva, acc. Régler sa conduite, τὸν βίον εὐθύνω, fut. υνώ. Conduite bien réglée, βίος εύτακτος, ou (8). Régle dans sa conduite, voyez Ru-GPLIER. | Moderer, temperer, xolato, fut. aou. acc. Régler ses passions, των έπιθυμιών κρατίω, ω, fut. ήσω. | Fixer, arrêter, déterminer, τάσσω, fut. τάξω, acc. : ὀρίζω, fut. ίσω, acc. Régler par une ordonnance, δια-τάσσω, fut. τάξω, acc. Régler par un jugement, διαχρίνω, fut. χρινώ, acc. : δια-διχάζω, fut. άσω, acc. Heures reglees, wpar retagnivat ou wptσμέναι, ων (αί). A jour reglé, τἢ τεταγμένη ου τη τακτή ήμερα. Fièvre réglée, ὁ έκ περιόδου πυρετός, ου. | Troupes réglées, στρατιώται ταχτοί, ών (οί).

Regler, conformer, adapter, άρμοζω ου προσ-αρμόζω, ful. όσω, acc. Régler sa conduite ou ses mœurs sur les meilleurs exemples, πρός τὰ βελτιστα παραδείγματα τὸ τος άρμοζω, fut. όσω. Se régler sur l'exemple de quelqu'un, πρός τὰ τοῦ δείνος ήθη τὸν έμαυτοῦ βίον ἀπ-ευθύνω, fut. υνώ. Se régler sur les grands hommes, παράδειγμα έμαυτῷ τοὺς ἀρίστους ανδρας καθ-ίστημι, fut. κατα-στησω: τους άρίστους παράδειγμα τίθεμαι, ful. θήσομαι, συ ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Régier sa déTo director on in tou direction upives, ful. upives. REGLISSE, s. f. plante, γλυκύβριζα, ης (ή).

REGNE, s. m. βασιλεία, ας (ή). Sous le règne de Thésée, Θησίως βασιλεύοντος (βασιλεύω, ful. εύσω): ἐπὶ βασιλέως Θησίως ου simplement ini Onoiws.

REGNER, v. n. gouverner un Elat, Baciλεύω, ful. εύσω : άρχω, ful. άρξω. — sur l'Asie, τῆς 'Aσίας. - à Thèbes, Θηδών. - en Perso, Перобо ou iv Перосис. Aspirer à regner, της βασιλείας ου της άρχης άντι-ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι: τῆς ἀρχῆς ὀρέγομαι, fut. έρίξομαι, ου έφ-ίεμαι, fut. έφ-ήσομαι : βασιλειάω, ω, fut. άσω. Régner seul et sans partage, μοναρχίω, ω, fut. ήσω. Vouloir régner sans partage, του μοναρχείν έπι-θυμέω, ω, fut. ήσω. || Régner sur soi-même, έμαυτου χρατέω, ū, fut. ńow.

REGNER, dominer, être répandu, logio, fut. ύσω : κρατίω ου έπι-κρατίω, ω, ful. ήσω. Souvent on towns simplement par être, devenir, giropat, fut. gernsopat. Un profond silence regna pendant quelque temps, ini xeovos củx δλίγον σιγή έγένετο. Ou par différents autres verbes. La consternation règne dans la ville, tournez, s'en est emparée, poboc triv πόλιν κατ-είληφε (κατα-λαμβάνω, ful. λήψομαι) ου κατ-έχει (κατ-έχω, fut. καθ-έξω). Une maladie règne sur les bestiaux, tournez, est tombée sur ουχ, νόσος έμ-πέπτωχε τοῖς χτήνεσιν (έμ-πίπτω, ful. πισούμαι), Xen.

RÉGNICOLE, s. m. δ την βασιλείαν κατοικών, ούντος (partic. de κατ-οικίω, ω, fut. ήσω): δ έγχώριος, ου. Étranger régnicole, μέτοιχος, ου (δ).

REGONFLEMENT, s. m. dvoidnots, ses (i). REGORGEMENT, s. m. πλημυρίς ου πλημμυρίς, ίδος (ή).

REGORGER, v. n. déborder, πλημμυρίω, w, fut. now. | Avoir en abondance, aspractio, fut. εύσω, gén. Il regorge de biens, πλουτεί είς ὑπερδολήν (πλουτέω, ω, ful. ήσω).

REGRATTER, ν. α. ἀπο-ξίω, fut. ξίσω, αcc. REGRET, s. m. déplaisir d'avoir perdu ce qu'on possédait, πόδος, ου (δ). Sa mort a laissé de grands regrets à ses concitoyens, άπο-θανών δεινόν έσυτου πόθον τοις πολίταις έμώ, fut. ήσω). Laissant après lui beaucoup de πεταγμένος, η, ον (partic. parf. passif de

ments sur l'équité, κατά τα δίκαια ου κατά regrets, πόθον τοῖς καθ' αὐτὸν ἐγκατα-λιπών (έγκατα-λείπω, fut. λείψω), Hérodn.

Regret, repentir, μετάνοια, ας (ή). Avoir regret, para-volu, ü, fut. nou. - de quelque chose, in time. On tourne plus souvent par l'impersonnel μετα-μίλει, ful. μελήσει, arec le dat. de la personne et le gén. de la chose. Il a regret de ce qu'il a fait, αὐτῷ μεταμέλει των πεπραγμένων. On donne quelquefois pour sujet à ce verbe le nom de la chose. Je crois que vous en aurez regret, occue de σοι ταύτα μετα-μελήσειν.

A REGRET, adv. contre son gré, ἀκουσίως: άκοντί. Qui fait une chose à regret, ακων, ουσα, ον, gén. οντος, ούσης, οντος. Je suis parti à mon grand regret, ακών μάλιστα, ου μάλα άκον άπ-πλθον (άπ-έρχομαι, ful. άπ-ελεύσομαι). || Voir à regret, avec peine, χαλιπώς ou βαρέως φέρω, fat. οίσω , acc. : βαρύνομαι, fut. βαρυνθήσομαι, acc. Voir à regret le bonheur d'autrui, πρός την των άλλων εύτυχίαν χαλεπώς tzw., fut. Eu.

REGRETTABLE, adj. πόθου άξιος, α, οι (comp. stepos, sup. statos).

REGRETTER, v. a. mobio, &, fut. now. асс. — sa patrie, тhу матріба. Ils le regrettèrent longtemps après sa mort, èxcivov reθνημότα ποθούντες έπιπολύ δι-ετέλουν (δια-τελέω, ω, fut. τελίσω). Les Athéniens regrettaient Cimon, πόθος έσχεν Άθηναίους του Κίμωνος (έχω, fut. ξω), Plut. Faire regretter, πόθον έμ-ποιώ, ω, fut. ήσω, ου έν-εργάζομαι, fut. άσομαι. quelqu'un ou quelque chose, τινός. - à quelqu'un, rivi. Il s'était fait vivement regretter, πόθον ξαυτου μέγαν έμ-πεποιήκει, Hêrodn. Je regrette ce qui est arrivé, έπὶ τοῖς συμ-δεδηκόσιν (partic. parf. de συμ-δαίνω) άλγίω, ω, ful. ńow.

RÉGULARISER, v. a. di-option, a, fut. wow, acc.

REGULARITE, s. f. εὐταξία, ας (ή). Aves régularité, εὐτάκτως. Vivre avec régularité, εὐτάκτως ου ποσμίως ου εὐσχημόνως ζάω, ώ, fut. Inou.

REGULATEUR, s. m. διορθωτής, ου (δ). RÉGULIER, mez, adj. conforme à la règle stricte, xavovixóc, i, év. || Toujours égal ou uniforme, όμαλός, ή, όν. Verbe regulier, βημα πεποίηκε (ἀπο-θνήσκω, fut. θανούμαι : έμ-ποιέω, όμαλον, ου (τό). [Bien réglé, ευτακτος, ος, ον :

sup. ότατος): άχριδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Régulier dans sa conduite, εύ- $\tau \alpha x \tau \circ \zeta$, $\circ \zeta$, $\circ v$: $x \circ \sigma \mu \circ \circ \zeta$, $\circ \zeta$ ou α , $\circ v$ (comp. ώτερος, sup. ώτατος): εύσχήμων, ων, ον, gén. όνος (comp. ονέστερος, sup. ονέστατος): σώφρων, wy, or, gen. evec (comp. evertepec, sup. eveστατος). Conduite régulière, εὐταξία, ας (ή): χοσμιότης, ητος (ή): εὐσχημοσύνη, ης (ή): σωφροσύνη, ης (ή).

REGULIEREMENT, adv. conformément à la règle, κανονικώς. || D'une manière uniforme, όμαλως. | A des époques réglées, τεταγμένως. | Avec sagesse, εὐτάκτως : κοσμίως : εὐσχημόνως : σωφρόνως.

REHABILITATION, ε. f. ἀποκατάστασις, 800¢ (1/).

REHABILITER, v. a. ἀποκαθ-ίστημι, fut. άπωκατα-στήσω, acc. - quelqu'un dans ses dignités, τινά είς τὰς πρότερον τιμάς.

REHAUSSEMENT, s. m. υψωσις, εως (ή). REHAUSSER, v. a. hausser davantage, élever, byom, m, fut. wom, acc. : in-aipm, fut. apa, acc. | Augmenter, accrottre, iπ-aipa, ful. αρώ, acc. : αὐξάνω ου έπ-αυξάνω, αὕξω ου iπ-aύξω, ful. aυξήσω, acc. | Embellir, xoσμέω, ω, ful. ήσω, acc.

REIN, s. m. νεφρός, οῦ (δ). | Les reins, νεφροί, ων (ci) : δσφύς, ύος (ή). Des reins, qui concerne les reins, νεφρίδιος, ος ου α, cv. Mal de reins, ή νεφρίτις, ιδος (sous-ent. νόσος). Avoir mal aux reins, τὴν ὀσφύν ἀλγέω, w, fut. ήσω. | Poursuivre les fuyards l'épée dans les reins, τοίς φεύγουσιν ίσχυρως επί-Reipai, fut. Reischai.

REINE, s. f. βασίλεια, ας (ή) : βασιλίς, ίδος (ή): βασίλισσα, ης (ή).

REINTEGRATION, ε. f. ἀποκατάστασις, 1W5 (7).

REINTEGRER, v. a. dioxad-istropu, fut. άποχατα-στήσω, acc. — quelqu'un dans son premier état, τινά είς την πρότερον στάσιν.

REITERATION, ε. f. ἐπανάληψις, εως (ή). RÉITÉRER, ν. α. ανα-λαμδάνω ου έπαναλαμδάνω, fut. λήψομαι, acc.

REJAILLIR, v. n. sortir avec impétuosité, άνα-δλύζω, fut. δλύσω: άνα-πηδάω, ω, fut. ήσω. Faire rejaillir, άνα-δλύζω, fut. δλύσω, acc. Au fig. retomber, ava-pipopai, fut.

τασσω, fut. τάξω): ὀρθός, ή, όν (comp. ότερος, μαι. - sur quelqu'un, είς ou in τινα. Tout l'honneur de la victoire rejaillit sur le géneral, πάσα της νίκης δίξα είς τον στρατηγον άνα-φέρεται. Faire rejaillir, au fig. άνα-φέρω, fut. an-ciou, acc. : ana-tionus, fut. ana-onou, acc. - sur quelqu'un, es ou in tiva.

> REJAILLISSEMENT, ε. m. αναπήδησις, εως (ή).

REJET, s. m. ἀποδοχιμασία, ας (ή). REJETABLE, adj. ἀποδοχιμαστίος, α, ον.

REJETER, v. a. jeter dehors, ixδάλλω, fut. δαλώ, acc. Rejeter de la ville, της πολιως ix-δάλλω, fut. δαλώ, ou iξελαύνω; ful. ελάσω, ace. | Repousser, ne pas adopter, ἀπο-δοχιμάζω, fut. άσω, acc. - une opinion, γνώμην. - une candidature, παραγγελίαν. Rejeter les prières, τὰς δεήσεις άπο-τρέπομαι, fut. τρέψομαι. Rejeter la souveraine puissance, την δεσποτείαν άρνέςμαι, ούμαι, fut. τίσομαι. Rejeter une loi, νόμον άπο-ψηφίζομαι, fut. ίσομαι. || Faire retomber, άνα-φέρω, fut. άν-cίσω, acc. : άνα-τίθημι, ful. ἀνα-θήσω, acc. : ἀν-άγω, ful. άξω, acc. - sur quelqu'un, rivi ou esc riva. Rejeter la faute sur un autre, αἰτίαν ἐτέρφ ἀνατίθημι, fut. ανα-θήσω. Rejeter la faute sur les circonstances, els tou xaipou thu aitiau μετα-φέρω, ful. μετ-οίσω.

REJETON, s. m. βλαστός, οῦ (δ). Pousser des rejetons, βλαστάνω, fut. βλαστήσομαι. Au fig. descendant, εχγονος ου ἀπόγονος, ου (δ): quelquefois poét. δζος, ου (δ). Rejeton de Mars, ὁ τοῦ "Αρεος όζος, ου.

REJOINDRE, v. a. réunir, joindre de nouveau, πάλιν συν-άπτω, fut. άψω, acc. [Atteindre, ἐφ–ιχγέομαι, οῦμαι, fut. ἐφ–ίξομαι, gén. : ἐφ-άπτομαι; ful. άψομαι, gén. || Se réunir à, πάλιν προσ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι, dat. L'ame va rejoindre la Divinité, ή ψυχή άπ-αλλάσσεται πρός τον Θεόν (άπ-αλλάσσομαι, fut. αλλάξομαι).

REJOUIR, ν. α. τέρπω, fut. τέρψω, αcc. : εὐφραίνω, fut. ανώ, αcc.

se Rejouir, v. r. yaipo, fut. gaipheo ou χαρήσομαι : ήδομαι , fut. ήσθήσομαι. — de quelque chose, rivi ou ini rivi. On peul construire aussi τινί έπι-χαίρω ου έφ-ήδομαι. Se réjouir avec quelqu'un, τινὶ συγ-χαίρω ου συν-ήδομαι. Je me réjouis de votre arάν-ενεχθήσομαι, ου άνα-τίθεμαι, ful. άνα-τεθήσο- l rivée, χαίρω ου άδομαι ότι ελήλυθας (έρχομαι,

fat. ελεύσομαι). Je me réjouis de m'entendre Relacher de son droit, των έμαυτοῦ δικαίων iouer, πδαμαι καλώς απόων (ακούω, ful. απούsopen). Vous n'aurez qu'à vous réjouir de cette action, with top rouse manifest (eithi, fut. loqual: nais, a, fut. now). | Donner lieu de se réjouir à ses ennemis, porte rois έχθροϊς παρα-σκευάζω, fet. άσω.

REJOUISSANCE, s. f. τέρψις, εως (ή). Jour de réjouissance, corn, & (h). Je sais que pour ma mort ils ferent des réjouissances, οίδα πούτους τον έμον θάνατον έφτάcovτας (οίδα, fut. οίσομαι : ἱορτάζω , fut. ασω). Faire des réjouissances publiques dans une ville, mayayupile, fut. icu. Remplir une ville de réjouissance, viv molte in-managueile, fiel. ieu, Plut.

RÉJOUISSANT, MITE, adj. agréable, reproce, τί, όν (comp. ότερος, συρ. τερπνότατος συ τέρπαστος). | Plaisant, amusant, γελείος, α, en (comp. stepos, sup. states).

RELACHE, s. m. interruption de travail, παυλα ; ης (ή) : ἀναπνοή , ῆς (ή) : ἀνάψυξις , eως (ή). Donner un peu de relâche à l'esprit, την ψυχήν άν-ίημι, fat. άν-ήσω, συ χαλάω, ω, fut. χαλάσω. Il ne me donne sucun relache, ανεσίν μοι των πόνων οὐδεμίαν δίδωσι (δίδωμι, fut. δώσω). Prendre du relâche, ávaπαύομαι σει διανα-παύομαι, fat. παύσομαι. Sans relache, άδιαπαύστως: άδιαλείπτως.

BRIACEE, s. f. halte d'un vaisseau, δρμισις, enc (i). || Lieu où l'on aborde, opucç, ou (ò). RELACHEMENT, . s. m. dveste, swe (4). RELACHER, v. a. laisser aller, delivrer, do-tau, fut. do-now, acc. : dπo-λύω, fut. Now, acc. | Détendre, au propre et au fig. dv-inus, fut. dv-now, acc. : yalaw, w, fut. galacon, acc. | Relaché dans sa conduite, dv-simivoc, n, or (partic. parf. passif d'avέημι). Mesurs relachées, τὰ άν-ειμένα ου παραλελυμένα ήθη, ων (partic. parf. passif d'av-ίημι ου de παρα-λύω).

RELACHER, céder, diminuer par condescendance ou par faiblesse, an-inque, fut. annion. Relacher quelque chose de sa rigueur, της χαλιπότητός τι άν-ίημι. Relacher quelque chose de la discipline en faveur des jeunes COMS, TOLG VEOLG THE ORIMPOTRIZE THE RYWYTE inav-inpu. Ne rien relacher de son pouvoir, κοινολογίομαι, ούμαι, fut. τσομαι τής έξουσίας ούδλυ χαλάω, ω, fut. χαλάσω. Relation, récit, διήγησις, εως [ή] : έστορίας

τι ὑφ-ίεμαι, ful. ὑφ-ήσομαι.

RELACHER, v. n. terme de marine, entrer dans un port, oppilopat, fut. isopat.

SE RELACEER, v. r. s'affaiblir, aminu., fet. dv-new : zaláw, w, ful. zalásw : dv-didegu, ful. in-bissu: nap-anualu, ful. issu. La fièrre se relâche un peu, μικρόν χαλά ὁ αυρετός. Il ne se relâche point de son application pour les belles-lettres, της περί λόγους σπουδές ουδεν υφ-ίνουν ου υφ-ίεται (υφ-ίνωι, fut. υφ-ήσω).

RELAIS, e. m. lieu où l'on change de chevaux, σταθμός, οῦ (δ). Relais de poste chez les Perses, dyyapa, en (tà). Mules de relais, αί άγγαροι ήμίονοι, ων.

RELANCER, v. a. — la bête, la faire sortir de son fort, to onpior exau-iorque, fut. Eava-στήσω. | Gourmander, ἐπι-τιμάω, ω, ful. ven, dal. : in-adven, ful. adies, dal. RELAPS, Aper, adj. eig tav doibeien enλιμπετής, ής, ές.

RELARGIR, v. a. yaláw, w, fut. yaláw,

RELATER, v. a. άνα-γράφω, fut. γράψω,

RELATIF, IVE, adj. par opp. à l'absolu, άναφορικός, ή, όν : ou plus souvent &, i, τὸ πρός τι, indécl. Ce mot est pris dans un sens relatif, et non absolu, αύτη ή φωνή τῶν πρός τι λεγομένων έστι, και ούκ άφετος, Grég. [[Qui se rapporte à , éva-pspopsevoc, n, or (partic. passif d'ara-φέρω, ful. ar-ciou), avec πρός et l'acc. : ἀν-ήχων ου προσ-ήχων, ουσα, ον (parl. d'aν-me ou de προσ-ήκω, ful. ήξω), avec le datif ou πρός et l'acc. Souvent on sousentend le verbe. Les choses relatives à la politique, tà moòs the moditeiae (sous-ent. avaφερόμενα σα άν-ήχοντα).

RELATION, s. f. rapport d'une chose à une autre, avadoría, as (i). | Liaison, société, commerce, xouvevia, as (1). Avoir des relations avec quelqu'un, τινί κοινωνέω συ όμιλίω, ω, fut. ήσω. Il n'y a point de relation entre eux, oudir autoic moiror mét-eate (μέτ-ειμι, fut. έσομαι). Je n'ai jamais eu de relation avec lui, οὐδὶν συμδολαιον ἐμοὶ πρὸς τούτον γέγονε (γέγονα, parf. de γίνομαι). Avoir des relations avec les ennemis, rois égépais

ας (ή). Faire la telation de, δι-ηγίσμαι, γνώμαις τινά έγείρω, fut. έγερω. Relever le οδμαι, fut. ήσομαι, acc. : ίστορίω, ω, fut. τίσω, acc.: διεξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι, acc.

RELATIVEMENT, adv. d'une manière relative et non absolue, avapopixos. || Relativement à, par rapport à, πρός, acc.

RELAXATION, s. f. doesns, ews (i): ἀπολυσις, εως (ή).

RELAXER, v. a. ap-inju, fut. ap-now, acc. : λύω ου άπο-λύω, fut. 🗫 ω, acc.

RELAYER, v. a. remplacer tour à tour, παρ-αλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. [v. n. changer de chevaux, ίππους άμειδομαι, fut. άμείψομαι. || Se relayer, faire une chose chacun à son tour, ex diadogne n noise, &. feet. now.

RELEGATION, s. f. εξορισμός, οῦ (δ). RELEGUER, v. a. exiler, ix-opila, ful.

ίσω. — quelqu'un dans une fle, τινά εξ νῆσον. [Se reléguer dans un lieu, είς τόπον eva-ywpiw, w, ful. now.

RELENT, ε. m. τάγγη, ης (ή). Sentir le relent, rayilo, fut. ico.

RELEVÉ, tz, adj. voyez Relever. | Noble, εὐπρεπής, ής, ές. Air relevé, τὸ εὐπρεπές πρόσωπον, ου. || Grand, elevé, υψηλός, π, όν (comp. ότερος, sup. ότατος. Dire des choses relevées, ύψηλολογίω, ω, fut. ήσω.

RELEVÉ, s. m. récapitulation, avançaλαίωσις, εως (ή). Relevé de compte, έπολογισμός. οῦ (δ).

RELEVER, s. f. temps d'après midi. Une heure de relevée, à spoits petà peoppδρίαν ώρα, ας.

RELEVEMENT, s. m. action de redresser, δρθωσις, εως (ή). | Récapitulation, voyez Re-LEVÉ.

RELEVER, v. a. ramasser ce qui est à terre, aipu, fut. apu, acc. : ava-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. | Redresser, remettre sur pied. άν-ίστημι, fut. άνα-στήσω, acc. : έρθόω, ω, fut. ώσω, acc. Relever une statue, ανδριάντα iπαν-ίστημι, fut. iπανα-στήσω. Relever quelqu'un qui est tombé, τὸν πεπτωκότα ἐγείρω, fut. έγερω. | Rétablir, άποκαθ-ίστημι, fut. άποκαταστήσω, acc. | Rebâtir, αν-οιχοδομίω, ω, fut. ήσω, acc. : ἀνα-κτίζω, fut. κτίσω, acc. | Δκ fig. ranimer, exciter de nouveau, iquipo ou

courage des soldats, two στρατιωτών ανδρείαν παρ-εξύνω, fut. υνώ.

RELEVER, lever plus haut, boo, o, fut. ώσω, acc. Relever sièrement l'encolure, όψωχενίζω, fut. ίσω. Relever la tête, au propre el au fig. ἀνα-χύπτω, ful. χύψω. \ Δu fig. hausser, rehausser, αὐξάνω ομ αὕξω, ἐπαυξάνω ου έπ-αύξω, fut. αυξήσω, αcc. : έπαίρω, fut. αρώ, acc. Relever la fierté de quelqu'un, πνα iπ-αίρω, fut. αρώ. Relever par le stile, λόγφ αὐξάνω, fut. αὐξήσω, ou δεινόω, ω, fut. ώσω, acc. Relever par le stile les plus petites choses, τοῖς μικροῖς μέγεθος προσ-τίθημι, fut. προσ-θήσω, Isocr. Relever l'éclat de, xcomim, m, fut. nom, acc. : λαμπρύνω, fut. υνώ, acc. Sa parure relevait sa beauté, έκ της ἐσθητος εἰς μείζον ή ώρα δι-έλαμπε (δια-λάμπω, fut. λάμψω).

RELEVER, relayer, changer, autico, fut. άμείψα, acc. Relever la garde, τάς φυλακάς άμείδω.

RELEVER, reprendre dans les discours d'un autre, υπο-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Relever une parole avec aigreur, πικρώς φωνήν τινα υπο-λαμδάνω. || Remarquer comme répréhensible, ελέγχω ου έξ-ελέγχω, ful. ελέγξω, acc. Relever les fautes de quelqu'un, mipl ών πμάρτηκέ τινα ελέγχω, ∫ut. ελέγξω.

Releven quelqu'un d'un serment, l'en dégager, τον δρχον τινί ομ του δρχου τινά άφίημι, fut. ἀφ-ήσω.

Releven, v. n. — de maladie, imautòv ix τῆς γόσου άνα-λαμδάνοι, ful. λήψομαι, ou d'un scul mot patto ou avap-patto, fut. tow.

RELEVER de quelqu'un, être sous sa dépendance, υπό τινί είμι, fut. έσομαι : ένοχός τινί είμι, fut. έσομαι. Qui ne relève de personne, αὐτεξούσιος, ος, ον.

se Releven, v. r. av-istamai, fut. avaστήσομαι. Il se releva de sa chute, πιπτωκώς αν-έστη (πίπτω, fut. πεσούμαι. | Au fig. Cette ville s'est relevée en moins de temps. qu'il n'en a fallu pour la détruire, ή πόλις ελάσσοσιν έτεσιν άν-ελαδεν αύτην ή κατ-επολεμήθη (άνα-λαμδάνω, ƒωι. λήψομαι : κατα-πολιμίω, ω, fut. ήσω).

RELIEF, s. m. ouvrage relevé en bosse, άν-εγείρω, fut. εγερώ, acc. Relever les es- τὸ ἀνάγλυφον, ου. Travaillé en relief, ἀνάpérances de quelqu'un, ανα-πιπτωκότα ταις γλυφος ου αναγλυπτος, ος, ον. Ouvrages en relief, τά άνάγλυφα ου άνάγλυπτα, ων : τὰ έχτυπα, ων. — en demi-relief, τὰ πρόστυπα, ων.

Relet, éclat, κόσμος, ου (δ). Donner du relief à une chose, κοσμίω, ῶ, fut. π΄σω, αcc.: λαμπρύνω, fut. υνῶ, αcc. Donner du relief à quelqu'un, πινὰ σεμινύνω, fut. υνῶ.

RELIER, v. a. $dva-\delta i\omega$, $\bar{\omega}$, fut. $\delta i\sigma\omega$, acc. || Relier un livre, $\beta \iota \delta \lambda i\sigma v$ $\pi i \gamma v \mu \iota$, fut. $\pi i \xi \omega$.

RELIEUR, s. m. βιδλιοπηγός, οῦ (ὁ), G. M. RELIGIRUSEMENT, adv. avec religion, εὐσιδῶς : ἀσίως. | Δνος exactitude, ὁσίως : εὐλαδῶς : ἀχριδῶς.

RELIGIEUX, s. m. euse, s. f. μ ova χ ó ζ , $c\bar{v}$ (δ): au $f\acute{e}m$. μ ová σ τρια, $\alpha\zeta$ ($\dot{\eta}$).

RELIGIEUX, κυσε, ακή, ρίσωχ, εὐσεδής, ής, ής (comp. άστερος, ful. άστατος): δσιος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). || Relatif à la religion, ἱερός, ά, όν. Cérémonies religieuses, τὰ ἱερά, ὧν: τελεταί, ὧν (αἰ). || Consciencieux, exact, δσιος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): εὐλαδής, ής, ής (comp. έστερος, sup. έστατος): ἀχριδής, ής, ής (comp. έστερος, sup. έστατος). Être religieux observateur de la justice, περὶ τὰ δίκαια δοίως ἔχω, fut. έξω. Être religieux observateur de sa parole, τοῖς εἰρημένοις ἀχριδῶς ἰμ-μένω, fut. μενῶ.

RELIGION, s. f. εὐσίδεια, ας (ή). Qui a de la religion, εὐσιδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). || Se faire une religion de, s'en faire conscience, ἐνδύμιον τι ποιέομαι, εῦμαι, fut. ήσομαι.

RELIQUAT, s. m. $b\pi \delta \lambda s \mu \mu a$, $a \tau o \varsigma$ $(\tau \delta)$: $\lambda o \iota \pi a \delta s \varsigma$, ωv (a i).

RELIQUATAIRE, s. m. δ λοιπαζόμενος, ου. RELIQUES, s. f. pl. λείψανα, ων (τά). RELIRE, ν. α. ἐπανα-γινώσκω, fut. γνώσομαι, αcc.

RELIURE, s. f. art du relieur, $\beta_1 \delta_{10} = \pi \eta \gamma (a, a; (i))$, G. M. || Façon extérieure d'un livre relié, tò toῦ $\beta_1 \delta_{10} = \pi \eta \gamma (a, a \tau c; a \tau c)$

RELUIRE, ν. π. στίλδω, ful. στίλψω : λάμπω ου ἀνα-λάμπω ου δια-λάμπω ; ful. λάμψω. Faire reluire, στίλδω, ful. στίλψω, acc. : αὐγάζω, ful. άσω, acc. Faire reluire en nettoyant, en frottant, λαμπρύνω, ful. υνώ, acc.

RKLUISANT, ARTE, adj. στιλπνός, ή, όν (comp. | ful. δήσομαί. ότερος, sup. ότετος).

REMACHER, v. a. ava-passagus, supera, ful. risopau, acc.

REMANIEMENT, ε. m. ἐπισκινή, ῆς (i).

REMANIER, ν. α. manier une seconde
fòis, πάλιν μιτα-χιιρίζω, ful. ίσω, αcc.

Raccommoder, ἐπι-σκινάζω, ful. άσω, αcc.

se REMARIER, v. r. δευτερογαμέω, ω, fmt. π΄σω. Il songeait à se remarier, πρὸς δευτέρους ἀπ-εκλίνετο γάμους (ἀπο-κλίνομαι , fmt. κλινούμαι).

REMARQUABLE, adj. qui se fait remarquer, ἐπίσημος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). || Distingué, éclatant, εξαίρετος, ος. ου (comp. ώτερος, ευφ. ώτατος) : έξοχος, ος, ον (εοπρ. ώτερος, ευρ. ώτατος): περιφανής, τίς, ίς (comp. έστερος, sup. έστατος) : λαμπρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): περίδιεπτος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): άξιολογος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): δια-φίρων, ουσα, ον (partic. de δια-φέρω, fut. δι-κίσω): ὑπερ-δάλλων, αυσα, ον (partic. de ὑπερ-δάλλω, fut. δαλώ). Un courage remarquable, ή ύπερ-δάλλουσα άνδραγαδία, ας. Remarquable par son mérite, τῷ ἀρετῷ περίδιεπτος, ος, ον. D'une piété remarquable, έπὶ τη εὐσεδεία περιφανής, ής, ές. Il n'y a rien de bien remarquable, οὐδάν έστιν ἐν τεύτως πολλοῦ λόγου έξιον. D'une manière remarquable, imojueç.

REMARQUE, s. f. equaisone, suc (i). Digne de remarque, soyex REMARQUABLE.

REMARQUER, v. a. marquer une seconds fois, πάλιν σημειόω, ω, ful. ώσω, acc.

Remarquer, observer, τηρίω, ω, fut. ήσω, acc. || Faire attention à, προσ-ίχω, fut. εξω, dat. || S'apercevoir de, καθ-οράω, ω, fut. κατ-όψομαι, acc. : κατα-μανθάνω, fut. μαθήσομαι, acc. : αἰσθάνομαι, fut. αἰσθήσομαι, gén. ou acc.

REMARQUER, distinguer comme remarquable, δι λόγφ τίθεμαι, fut. θήσομαι, acc. | Se faire remarquer, se distinguer, th-λαμπρύνομαι, fut. υνούμαι.

REMBARQUEMENT, s. m. tournes per le verbe.

REMBARQUER, v. a. máliv ini tác vene dva-bibacu, ful. águ, acc. Se remberquer, máliv elç tác veneç ou ini the vene dva-bairu, ful. bágouai.

REMBLAI, s. m. everywhattopic, of (6).

REMBLAYER, υ. α. ἀνα-χώννυμι, fut. χώσω, αcc.

REMBOITEMENT, ε. m. ἀποκατάστασις, εως (ή).

REMBOITER, v. a. ἀποκαθ-ίστημι, fut. ἀποκατα-στήσω, acc.

REMBOURRER, v. a. πιλίω, ω, fut. ήσω, acc. Rembourrer de foin, χόρτου άνα-πίμπλημι, fut. άνα-πλήσω, acc.: χόρτω βύω, fut. βύσω, ou iμ-φράσσω, fut. φράξω, acc.

REMBOURSEMENT, s. m. έκτισις, εως (ή).
REMBOURSER, v. a. έκ-τίνω σει άπο-τίνω, fut. τίσω, acc. : άπο-δίδωμι, fut. άπο-δώσω, acc. Il m'a remboursé ce qu'il me devait, τὸ ὁφειλόμενον έμοὶ άπ-έδωκε.

REMBRUNIR, v. α. μελαίνω, fut. ανῶ, acc. || Au fig. Rembrunir son visage, τὸ πρόσωπον ου τὰς ὀφρῦς ἀνα-σπάω, ῶ, fut. σπάσω. Visage rembruni, τὸ σκόρωπὸν δμμα, ατος.

REMEDE, s. m. dxog, oug (tò): plus souvent en prose, φάρμαχον, ου (τό). Hasarder des remèdes dangereux, δια-κικινδυνευμείνοις φαρμάχοις χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι, Isocr. Employer des remèdes efficaces, τὰ πρόσφορα τῆ νόσω φέρω, fut. olow, Dém. Employer tous les remèdes, πάντα τὰ εἰς θεραπείαν ήκοντα προσ-άγω, fut. άξω. | Au fig. Remède à tous les maux, παντός χαχοῦ φάρμαχον, ου (τό), ου άκος, ους (τό), ου έκλυσις, εως (ή). Porter remède à, axiouau, ouuau, fut. axioouau, acc. : iπ-αρχίω, ω, ful. αρχίσω, dat. J'apporterai remède à vos chagrins, ακος σοι ύπο-θήσομαι της λύπης (ὑπο-τίθεμαι, fut. ὑπο-θήσομαι), Luc. Le mal est sans remède, οὐ γίνεται ἀλκὴ τοῦ κακοῦ (γίνομλαι, fut. γενήσομαι), Hésiod. Mal sans remède, χαχὸν ἀνίατον ου ἀνήμεστον, ου (τὸ). Le seul remède est de, μόνη τοῦ κακοῦ žκλυσις (sous-ent. ἐστίν), εἰ, indic.

REMÉDIER, v. n. άχίσμαι, σύμαι, fut. άχίσομαι, αcc. : iπ-αρχίω, ω, fut. αρχίσω, dat. Remédier à une perte, βλάδην άχίσμαι, σύμαι, fut. άχίσομαι. Remédier à l'infortune des pauvres, τῆ των πινήτων ἐνδιία ἐπ-αρχίω, ω, fut. αρχίσω, ου ἐπι-χουρίω, ω, fut. ήσω.

REMÉMORATIF, IVE, adj. άναμνηστικός ου μνημονευτικός, ή, όν, avec le gén.

REMÉMORER, v. a. ἀνα-μιμνήσκο, ful. ἀνα-μνήσω, acc. — quelqu'un de quelque chose, πικά π. Se remémorer, ἀνα-μιμνήσκο-μαι, ful. ἀνα-μινήσομαι, acc.

REMENER, v. a. ἐπαν-άγω, fut. άξω, acc.
REMERCIER, v. a. rendre grâces, εὐχαριστίω, ω, fut. ήσω, dat. — quelqu'un, τινί.
— de quelque chose, ὑπίρ τινος ου ἐπί τιν
ου διά τι. || Congédier, ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω,
acc. Il remercia ses médecins, ἀφ-ήπα τοὺς
ἰατρούς.

REMERCIMENT, s. m. τὰ χαριστήρια, ων. Offrir à quelqu'un ses remerciments, τὰ χαριστήριά τινι παρ-έχω, fut. εξω, ου ἀπο-τίνω, fut. τίσω. Discours de remerciment, λόγος χαριστήριος, ου (δ). Je vous dois mille remerciments, τουσπεχ, je vous sais beaucoup de gré, πολλήν χάριν οἰδά σοι (οἶδα, fut. εἴσομαι).

REMESURER, v. a. ava-petplu, v, ful.

REMETTRE, v. a. mette de nouveau, πάλιν τίθημι, fut. θήσω, acc.: πάλιν ίστημι, ful. στήσω, acc. | Replacer, rétablir, ἀποχαθίστημι, ful. ἀποκατα-στήσω, acc. — sur le trône, εἰς τὴν ἀρχήν. — en possession de sa fortune, siç viv sùciav. Remettre en liberté, είς ελευθερίαν έπαν-άγω, fut. άξω, acc. Remettre dans son chemin, είς την όδον έπανάγω, acc. Remettre devant les yeux, άναμιμνήσχω, fut. άνα-μνήσω, acc. — quelque chose à quelqu'un, τί τινα. || Remettre bien ensemble des personnes brouillées, siç the προύπ-άρχουσαν εύνοιαν αποκαθ-ίστημι, ∫μι. αποκατα-στήσω, acc. || Remettre un vaisseau en mer, vauv xab-axo, fut. axo. Remettre à la voile, πάλιν άν-άγω, fut. άξω, ou άναπλέω, ful. πλεύσομαι.

REMETTER, rendre, livrer, παρα-δίδωμι, fut, παρα-δώσω, αcc. — la ville aux ennemis, τὰν πολιν τοῖς πολεμίοις. || Confier, ἐπι-τρέπω, fut. τρέψω, acc. : πιστεύω, fut. εύσω, acc. : ἐγ-χειρίζω, fut. ίσω, acc. — quelque chose à quelqu'un, τί τινι. Remettre ses intérêts entre les mains d'un autre, πάντα τὰ ἐμαυτοῦ τινι ἐγ-χειρίζω.

REMETTER, faire grace de, ἐφ-ίημι, fut. ńσω, acc. — un crime, une delle, τὸ ἔγκλημα, τὸ χρίος.

REMETTAR, différer, ἀνα-δάλλομαι, fut. δαλοῦμαι, acc. — au lendemain, εἰς ὑστεραίαν Remettre sa vengeance à un autre temps, τῆς ἐκδικήστως ἀναδολήν πειίομαι, σῦμαι, fut. ήσομαι. Il a toujours de nouveaux prétextes pour

remettre l'allaire, αιι προφάσεις πινας ποιού- Enée l'origine de sa race, είς Aiveiav το γένες μενος παρ-άγει την πράξιν. Vous remetter toujours à payer, in-τίνειν ἀεὶ μέλλεις (μέλλω, fut. uslation).

SE REMETERE, v. r. reprendre sa place, την χώραν άνα-λεμδάνω, fut. λήψομαι. Se remettre en chemin, την όδον ου την πορείαν άνα-λαμδάνω. Se remettre à courir, τον δρόμον άνα-λαμδάνω. Se remettre à l'étude, τῆ μελέτη πάλιν τὸν νοῦν προσ-έχω, fall. Εω. Se remettre en mer, maliv av-ayonai, fut. akonai.

SE REMETTRE, se rappeler, ava-μιμνήσκομαι, fut. uvactiaquat, acc. Je me remets vos traits ou je vous remets, ivé or vopile, fut. iow.

SK REMETTRE, se rétablir, reprendre ses forces ou sa raison, ipautor ava-ntaopal, ώναι, ful. πτήσομαι : έμαυτον άνα-λαμδάνω, ου simplement άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. -d'une maladie, in voicou, il defereins. - de sa frayeur, ix rou picou.

su Remettre, se confier. - entre les mains de Dieu, έμαυτον τῷ Θεῷ παρα-δίδωμι, ful. παρα-δώσω. S'en remettre entièrement à quelqu'un, exdorme rive miereum, fid. evom.

REMEUBLER, ν. α. πάλεν κακα-σκευάζω, fort. dow, acc.

RÉMINISCENCE, s. f. avaprence, enc (1). REMISE, s. f. détai, avadodn, n. (1). User de remise, αναδολήν ποιέφιαι, ούμαι, fut. noopen: pedda, fut. peddnow. Sans remise, αμελλητί.

REMISE, don, abandon, doons, sws (i). Remise de tous les impôts, árilua, aç (n).

RÉMISSIBLE, adj. συγγνωστός, τί, όν : συγγωμικε άξιος, α, ον : συγγωμιν έχων, cuea, or (partic. d'ίχω, fut. ξω).

RÉMISSION, s. f. pardon, apenc, enc (ή). Sens rémission, επαραιτήτως.

REMMENER, v. a. inav-áyo, fut. áto, ου έπαν-άγομαι, fut. άξομαι, ecc.

REMONTER, v. n. monter de nouveau, πάλιν άνα-δαίνω, fut. δήσομαι. | Remonter vers sa source, avaj-bim, fut. bibom. | Remonter à la source des choses, τὰ όντα έξ άρχης άνα-λαμδάνω, ful. λήψομαι. Remonter à des temps antérieurs, τοῖς χρόνοις άνατρέχω, fiet. άνα-δραμούμαι. || Ceci remente à dix

άνα-φέρω, fut. άν-οίσω.

REMONTER, v. a. - une rivière, aller contre le cowant, άνα-πλίω, fut. πλεύσομαι. Η Remonter un beteeu, lui faire remonter le courant, the rais art-elem, fut. elem.

Ramonten, tendre de nouveau, málir inrsivo, fut. 1810, acc. || Réparer, remettre ex ttat, im-auvalu, fut. iou, acc.

REMONTRANCE, s. f. voodesia, as (i). Faire des remontrances à quelqu'un, 7172 νουθετέω, ω, fist. ήσω. Les recevoir mal, πρός τάς νουθεσίας άπδως έχω, fut. Εξω

REMONTRER, v. a. représenter, muqistriui, ful. napa-strieu, ecc. Remoniter aux auditeurs l'indignité de ce qui s'est passé, το δεινόν του πεπραγμένου τοίς άπουσι παρίστημι. | v. n. donner des avis, des conseils, νουθετίω, ω, fut. ήσω, avec l'acc. de la personne. Il n'aime pas qu'on lui remontre, νουθετούμενος άγανακτεί (άγανακτέω, &, fet. ríou).

REMORDRE, v. a. ava-benne on selv dans, fut. diffepatt, acc. | Au fig. Remordre à l'hameçon, se laisser reprendre au mêms piège, eic rac autac auxidac en-aléxepai, fut. wherthoopen

REMORDS, s. m. cri de la conscience, συνείδησις, εως (ή) : τὸ συνειδός, ότος. Ανοίτ des remords, έμαυτῷ ἀδικεῦντι σύν-ειδα, ful. συν-είσομαι. Étouffer les remords, τὴν τῶν έργων σύνεσιν θλίδω, fut. θλίψω.

REMORE, s. f. poisson, exernic, tocc (i). REMORQUER, v. a. popositio, a, ful. ήσω, cc.

REMOUDRE, v. a. moudre une seconde fois, πάλιν άλέω, ω, ου άλήλω, ful. άλήσω. RÉMOUDRE, v. a. aiguiser, axevau, u, fut. now, acc. : biyu, fut. biku, acc.

REMOULEUR, s. m. ό τὰς μαχαίρας ἀκονῶν, ωντος (partic. d'axovaω, ω, ful. ήσω).

SE REMPARER, v. r. spautov ppaces, ful. φράξω. - contre le froid, πρὸς τὸ χρύος.

REMPART, s. m. Teizoc, ouc (to): Epupa, ατος (τὸ) : προμαχών, ῶνος (ὁ). Ceindre une ville de remparts, πολει έρύματα περι-δαλλω, fiat. Gala. Le Nil est pour l'Égypte un rempart formidable, Αίγυπτος τῷ Νείλο ὅσπερ siècles, ταύτα πρό χιλίων έτων γεγένηται (γί- όχυρωτάτω τείχει τετείχισται (τειχίζομαι, fut. νομαι, fut. γενίσομαι). Faire remonter jusqu'à ισθήσομαι). Ajax, le rempart des Grees, Αίας τὸ τῶν λχαιῶν ἔρχος, ους. Faire à quelqu'an j ἀναπλήρωσις, εως (ή). || Chose inutile, πάρun rempart de son corps, inautos ten moδάλλω, fut. δαλώ. Se faire un rempart de, προ-δαλλομωι, fut. δαλούμαι, acc.

REMPLACEMENT, s. m. avrallaya, & (i). En remplacement de, dvri, gén.

REMPLACER, v. a. échanger, άλλάσσω ομ άντ-αλλάσσω σε μετ-αλλάσσω, fet. αλλάξω, acc. - une chose par une autre, π πνος ομ άντί τενος. || Succéder à, δια-δέχομαι οπ έκ-δέχομαι, fut. δίξομαι, acc.

REMPLI, ε. m. pli d'une étoffe, πτυχή, 有c (ガ).

REMPLI, 12, partic. ou adj. voyez REMPLIR. REMPLIER, v. a. voyes PLEER.

REMPLIR, v. a. achever d'emplir, evaπληρόω, ω, ful. ώσω, acc. | Emplir, έμ-πίπλημι σε άνα-πίμπλημι, fut. πλήσω, acc. : πληρόω ου έμ-πληρόω σε άνα-πληρόω, ω, ful. ώσω, acc. - de quelque chose, τινός. Mes yeux se remplissent de larmes, έμ-πίπλανταί μοι δακρύων δφθαλμοί (passif d'iμ-πίπλημι, fut. iμ-πλήσω). Remplir quelqu'un de vaines espérances, χαύνης Διπίδος τινά έμ-πίπλημι. Remplir la ville de troubles, την πόλεν ταραχών άνα-πίμπλημι. | Remplir un fossé, τάφρον χώννυμι, fut. χώσω. || Si j'ai laissé du vide, c'est à vous de le remplir, εί τι εξ-Ωιπα, σὸν έργον άνα-πληρώσας (έx-λείπω; fet. λείψω: ἀνα-πληρόω, ω, fet. ώσω), Plat. || Rempli, ie, μεστός, ή, όν : ἀνάμεστος, ος, ον : πλήρης, ης, ες : πλέως σε έμπλεως ου ανάπλεως, ως, ων. - de quelque chose τινός. Être rempli de quelque chose, γίμω (sans fut.), evec le gén.

Remplie, exercer, occuper, telio, o, fut. τελίσω, acc. On tourne plus souvent par le verbe qui répond au substantif. Remplir une fonction publique, λειτουργίαν τινά λειτουργέω, ou simplement λειτουργίω, ω, fut. ήσω. Remplir les plus hautes fonctions, τὰς μεγίστας άρχας άρχω, fut. άρξω. Remplir les fonctions d'ambassadeur en Macédoine, iv Mazadovia πρεσδεύω, fut. εύσω. | Remplir bien ses de-AVOITS, Từ TOYA TỔ THE-TELEW, W, feet. TELEGOW. Remplir les espérances du public, rais rav άνθρώπων ελπίσιν Εξ-ισόομαι, ευμαι, fut. ωθήsoucce. Il n'a pas rempli les espérances qu'il faisait concevoir, τὰς των πεπιστευχότων ελπίδας πατ-ήσχυνε (πατ-αισχύνω, fal. υνώ), Grég.

εργον, ου (τό). De remplissage, qui n'est que remplissage, πάρεργος, ος, ον : περισσός, ή, όν. REMPLUMER, v. a. dva-mrepów, w, fut.

wow, acc.

REMPORTER, v. a. reporter ce qu'on avait apporté, άπο-φίρω, fut. άπ-οίσω, ου άποφίρομαι, fut. ἀπ-οίσομαι, acc.

REMPORTER, gagner, obtenir, ἀπο-φίρομαι, fut. άπ-οίσομαι, acc. Remporter le prix, του άθλου ομ του βραδείου ομ του άριστείου τυγχάνω, fut. τεύξομαι, ου άξιόομαι, ουμαι, fut. ωθήσομαι : τὸ ἄθλον λαμδάνω, fut. λήψομαι. Remporter la victoire sur les ennemis, ἀπὸ τῶν πολεμίων την νύκην λαμδάνω, fut. λήψομαι.

REMUANT, ANTE, adj. πολυπράγμων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, sup. ονέστατος). REMUEMENT, s. m. zivnou, eug (n).

REMUER, v. a. mouvoir, xivia, a, fut. ήσω, acc. — la tête, τὴν πεφαλήν. | Au fig. Remuer ciel et terre, máyra xuxáw, w, fut. now. | Remuer la queue, en parlant d'un chien qui caresse, σαίνω, fut. σανώ.

Remuer, exciter, minim ou ava-min. . . fut. ήσω, acc. — les passions, τὰ πάθη.

REMUER, v. n. ou se Remuer, v. r. se mouvoir, χινίομαι, σύμαι, fut. πθήσομαι. No remuez point, μή πόδα κινής (κινίω, ω, fut. ήσω). Sans remuer, ἀκινήτως. | Au fig. manifester des mouvements séditieux, xiviopai, oupai, fut. Abhaopai : orasiale, fut. áse, acc.

REMUGLE, s. m. Sentir le remugle, ταγγίζω, ful. ίσω.

REMUNERATEUR, s. m. βραδευτής, αυ (6). REMUNERATION, s. f. amorn, no (n): άνταπόδοσις, εως (ή). Donner à titre de rémunération, άνταπο-δίδωμι, fut. άνταπο-δώσω, acc.: άντι-δωρέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι, acc.

REMUNERATOIRE, adj. ἀνταποδοτικός, ή, όν.

RÉMUNERER, v. a. aprisopat, fut. apriψομαι, acc. Rémunérer la vertu, le mérite, τή άρετή τὰ δίχαια βραδεύω, fut. εύσω.

RENAISSANCE, s. f. avayévynou, suc (1): παλιγγενεσία, ας (1).

RENAITRE, v. n. naître de nouveau, άνα-γεννάφιαι, ώμαι, fut. πθήσομαι. Faire renatire, ava-yerraw, w, fut. now, acc. : avaφύω, fut. φύσω, acc. | Au fig. Renaltre à REMPLISSAGE, s. m. action de remplir, l'espérance, πρὸς την ελπίδα διαν-ίσταμαι,

fut. διανα-στήσομαι. Faire renaltre le courage, πλησίον όντι μοι της οίκιας ήδη. C'est un des θάρσος έγείρω, fut. έγερω.

RENARD, ε. m. ἀλώπηξ, εκος (ή). De renard, άλωπίκειος, ος, ον. Peau de renard, ή ἀλωπική, ής. Agir en renard, ἀλωπικίζω, fut. ίσω. Fin comme un renard, άλωπικώδης, ης, ες : άλωπεχίας, ου (δ).

RENARDEAU, ε. m. άλωπεκιδεύς, έως (δ): ἀλωπικές, ίδος (ή).

RENARDIÈRE, s. f. edunicia, as (i)? ό τῆς ἀλώπεκος φωλεός, οῦ, ακ pl. φωλεά, ών (τà).

RENCHERIR, v. a. augmenter le prix, ἀνα-τιμάω, ω, ful. ήσω, acc. | v. n. se vendre plus cher, ava-rycácicai, sicai, fut. nbhoopat. | Mettre l'enchère, ndeternpiale, ful. άσω. | An fig. Faire le renchéri, θρύπτομαι, fut. θρύψομαι : άδρύνομαι, fut. υνούμαι : άκxilouai, fut. ioouai.

RENCHERISSEMENT, s. m. avatiunous,

RENCONTRE, s. f. action de se rencontrer, συνάντησις, εως (ή). Plus souvent on tourne par le verbe. Faire la rencontre de quelqu'un, tivi ouv-avtau, u, fut. avtricoμαι, ου έν-τυγχάνω ου παρα-τυγχάνω ου συντυγχάνω fut. τεύξομαι, acc. Eviter la rencontre de quelqu'un, rivà ex-xdive ou mapexzhive, fut. zhive. Aller à la rencontre de quelqu'un, τινὶ ἀπ-αντάω σα ὑπ-αντάω, ω, fut. nocuat. Aller à la rencontre de l'ennemi, τοις έχθροις απ-αντάω, ω. J'irai à votre rencontre, ἀπ-αντήσομαί σοι ou quelquefois πρὸς σέ.

RENCORTRE, hasard, occurrence, συντυχία, ας (ή). Par une rencontre fortuite, κατά συντυχίαν τινά. Choses qui se font ou qui arrivent par rencontre, τὰ συμ-δαίνοντα, ων (partic. de oup-baire, fut. briograi).

RENCONTRE, conflit, choc, σύγκρουσις, εως (ii) : σύβραξις, εως (ii). Rencontre de deux voyelles, ή των φωνηέντων σύγχρουσις, εως. | Engagement de deux armées, combat, συμδολή, ης (ή): μάχη, ης (ή). Dans cette rencontre, έν τῷ παρα-τυχόντι. Par une heureuse rencontre, εὐτυχώς.

sur son chemin, έν-τυγχάνω ου περι-τυγχάνω, fut. τεύξομαι , dat. Ils me rencontrèrent Rendre la pareille , την άξίαν άνταπο-δίδωμι.

hommes les plus éclairés que j'aie jamais rencontrés, εὐτός έστι τῶν σοφωτάτων οἰς ἐγώ ποτε προσ-έτυχον ανδρών. | Trouver, εύρίσκο. ful εὐρήσω, acc. On rencontre rarement des hommes qui, σπανίως άν εύρα τις άνθρώπους, οί, indic. 🛮 Deviner, στοχάζομαι, fut. άσομαι, gén. Rencontrer bien, εὖ ου δρθώς στοχέζομαι, fut. άσομαι. Vous avez bien rencontré, τούτου έρθως έστοχέσω.

SE RENCONTRER, v. r. se trouver ensemble, συν-τυγχάνω, ful τεύξομαι. — avec quelqu'un, nvi. | Penser l'un comme l'autre, ouv-aviée, ω, fut. αντήσομαι. — avec quelqu'un, τινί.

SE RENCONTRER, s'offrir par hasard, moseτυγχάνω ου παρα-τυγχάνω, ful. τεύξομαι: παραγίνομαι, fut. γενήσομαι. Il s'est rencontré là bien à propos pour nous, είς χαιρόν γε παρατετύχηκεν ήμιν (parf. de παρα-τυγχάνω), Plat. Ils prennent chacun la première arme qui se rencontre, λαμδάνουσιν δ,τι εκάστω παρα-τυγχάνει δπλον (λαμδάνω, fut. λήψομαι), Plat. Arrive par hasard, τυγχάνω, ful. τεύξομαι : συμ-Gaives, fut. Gήσομαι: παρα-γίνομαι, fett. γ⊷ νήσομαι. Cela se rencontre souvent, πῶτο γίνεσθαι φιλεί (γίνομαι, fut. γενήσομαι : φιλίω, a, fut. ήσω). Il s'est rencontré souvent que, πολλάκες έτυχε (aor. de τυγχάνω) : πολλάκες έγένετο (aor. de γίνομαι) : πολλάκις συν-ίδα (aor. de συμ-δαίνω), avec l'infin. Il se rencontre bien des gens qui, πολλούς αν εύροις, πολλούς αν ευροι τις, πολλούς εύρειν έστιν (εύpione, ful euphou), avec il on citives a l'indic. : πολλοί είσιν οί, avec le participe.

RENDEZ-VOUS, s. m. i ouy-xeimin inτευξις, εως (σύγ-χειμαι, fed. χείσομαι). Le lieu du rendez-vous, δ συγ-κείμενος τόπος, ου L'heure du rendez-vous, à ouy-xe: piève see ας. Donner à quelqu'un un rendez-vous, EVTEUEIN TIME OUN-TIBEHALL, OU simplement TING OUNτίθεμαι, fut. συν-θήσομαι.

RENDORMIR, v. a. waliv xate-xamilo. fut, iou, acc. Il ouvre à peine les yeux qu'il se rendort, μόλις άν-οίγων τὰ βλέφαρα, εἰς υπινι αύθις χατα-σπάται (χατα-σπάω, ώ, fut. σπάσω).

RENDRE, v. a. restituer, ano-didupt, ful. RENCONTRER, v. a. trouver par hesard ano-degu, acc. Rendre à chacun ce qui lui appartient, τὸ προσ-πιον ἐκάστφ ἀπο-δίδωμι. lorsque j'étais près de la maison, περι-έτυχον | | Je vous rends vos serments, τὸν δρικον ὑμίν

αν-ίτμι, fut. αν-ήσω. || Rendre amour pour lieu, είς ταὐτὸ συν-έρχομαι, fut. συν-ελεύσομαι. amour, avr-spaw, w, fut. spaothoomas, gen. Rendre injure pour injure, avri-loidopie, e, fut. now, acc.

Rendre, livrer, παρα-δίδωμι, fut. παραδώσω, acc. — une place, πολιν. — les armes, τὰ δπλα.

RENDRE, rapporter, produire, φίρω, fut. οίσω, acc. La terre rend bien des fois autant qu'elle a reçu, ή γη άντι-δίδωσι πολλαπλάσια ών ελαδε (άντι-δίδωμι, fut. άντι-δώσω : λαμδάνω, fut. λήψομαι).

RENDRE, exhaler, ava-pipo, fut. av-oiou, aoc. Rendre une odeur, όσμην άνα-φέρω. Rendre un son, ψόφον ἐργάζομαι, fut. άσομαι. || Rendre l'âme, την ψυχήν άφ-ίημί, fut. άφ-ήσω. || Rendre par la bouche, vomir, άνάγω, fut. άξω, acc.

Rendre, représenter, ἀπ-ιπάζω, fut. άσω, acc.: μιμίομαι, ουμαι, fut. ήσομαι, acc. Traduire, έρμηνεύω, fut. εύσω, acc. Rendre CD grec, είς την έλληνικήν γλώσσαν μετα-φέρω, ful. µst-oiow, acc.

RENDRE, faire devenir, notio, &, ful. now, acc. : παρ-έχω, fut. έξω, acc. : ἀπο-δείχνυμι, ful. διίξω, acc.: παρα-σκευάζω, ful. άσω, acc. Rendre quelqu'un le plus heureux des hommes, μακαριώτατόν τινα παρ-έχω σε άπο-δείκνυμι. On peut aussi tourner par différents verbes. Rendre sage, σωφρονίζω, fut. ίσω, acc. Rendre fou, του φρονείν έξ-ίστημι, fut. ix-στήσω, acc. Rendre suspect, είς ὑποψίαν άγω, fut. άξω, acc. Se rendre un autre favorable, tournez, acquérir la bienveillance de quelqu'un, abvotav παρά τινος κτάομαι, ώμαι, ful. κτήσομαι.

RENDRE, s'emploie encore dans un grand nombre d'idiotismes français. Rendre la justice, δυκαιοδοτίω, ω, ful. ήσω : θεμιστεύω, ful. εύσω. Rendre compte, λόγον δίδωμι, fut. δώσω: εὐδύνας ὑπ-έχω, fut. ὑφ-έξω. Rendre graces, services, honneur, etc. voyez tous ces mots.

SE RENDRE, v. r. se transporter quelque part, πορεύομαι, fut. εύσομαι: έρχομαι, fut. δλεύσομαι: φέρομαι, fut. ένεχθήσομαι: στέλλομαι, fut. σταλήσομαι. - dans un lieu, είς τόπον. - auprès de quelqu'un, πρός τινα. Se rendre par mer dans le Péloponèse, είς την Πελοπόννησον ἀπο-πλίω, fut. πλεύσομαι. Se rendre lir le renfermé, ταγγίζω, fut. ίσω: σαπρίζω, en ambassade à Thèbes, είς Θήδας πρεσδεύω, sul. ίσω. fut. εύσω. Se rendre ensemble dans le même | Regreauxa, comprendre, contentr, περι-ίχω,

Se rendre dans la mer, en parlant d'une rivière, είς την θάλασσαν έχ-ρέω, fut. ρεύσω, ου τον έχρουν ποιέομαι, σύμαι, fut. ήσομαι.

SE RENDRE, se livrer à son vainqueur, inautor παρα-δίδωμι ου ix-δίδωμι, fut. δώσω. — à quelqu'un, τινί. Se rendre à discrétion, έμαυτὸν έκδοτον ποιίω, ω, ful. ήσω. | S'avouer vaincu. την ήσσαν όμολογίω, ώ, ful. ήσω : τάς χείρας zad-inju, fut. zad-ńow. Se rendre à la raison. τῷ λόγῳ πείθομαι, fut. πείσομαι, ομ εὐπειθέω, a, fut. now. Se rendre au sentiment d'un autre, τινὶ συγκατα-τίθεμαι, fut. συγκατα-θήσομαι, ου συγκατα-βαίνω, συί. βήσομαι, ου πείθομαι, fut. πείσομαι, ου bπ-ακούω, fut. ακούσομαι. Se rendre aux prières, ταῖς ἐκεσίαις ἐνδίδωμι, fut. iv-δώσω.

se Rendre, devenir, givouat, fut. gernsouat. Se rendre fort habile dans tous les arts, πασῶν τών τεχνών έμπειρότατος γίνομαι. Se rendre digne, έμαυτὸν άξιόν τινος καθ-ίστημι, ful. κατα-στήσω. Il se rendit maître du gouvernement, autòv τής πολεως τύραννον κατ-έστησεν. Se rendre maitre de ses passions, των ἐπιθυμιών κρατέω, ώ, fut. ήσω. Se rendre utile, χρήσιμον έμαυτόν παρ-έχω, fut. εξω. Se rendre coupable d'une mauvaise action, φαῦλόν τι πράσσω, ful. πράξω. Se rendre suspect, είς ὑποψίαν έρχομαι, fut. διεύσομαι.

RENDU, vz., adj. épuisé. Etre rendu de fatigue, τῷ πόνφ ἀπο-κόιμηκα (parf. d'ἀποχάμνω, fut. χαμούμαι) ου ἀπ-είρηχα (parf. αάπ-αγορεύω, ful. άπ-ερω): τῷ πόνω τέτρυμαι (parf. passif de τρύχω, fut. τρύσω).

RENEGAT, s. m. ἀποστάτες, ω (δ).

RRNKS, s. f. pl. bride, tiviat, wv (ai). Retirer les rênes, τὰς ἡνίας ὀπίσω τείνω, fut. revo. Lacher les rênes, tac niviac av-inque, fut. dy-now, ou zaláw, w, ful. zalácw. | Au fig. Tenir les rênes de l'État, την πολιν ήνιοχεύω, fut. súow, ou ńytozów, w, fut. ńow.

RENFERMER, v. a. enfermer, ey-xleiw ου κατα-κλείω, fut. κλείσω, acc.: είργω ου είργυμι ου καθ-είργυμι, fut. είρξω, acc. dans un endroit, is τόπφ τινί ου είς τόπος τιγά. | Renfermer une ville dans des murailles, τείχει πολιν περι-λαμδάνω, fut. λήψομαι. | Sen-

acc. Renfermer beaucoup de choses en peu de mots, πολλά βραχεί λόγω περι-λαμδάνω.

REMPERMER, concentrer, cacher en soi-même, xat-izw, ful. xab-Kw, acc. : xata-xleiw, jut. xlsion, acc. Renfermer sa haine dans 500 0000, τὸ μίσος ἐν ἐμαυτῷ κατάκλειστον τηρίω, ω, fut. ήσω. Renfermer ses chagrins en soi-même, εν εμαυτώ την λύπην στέγω, ful. στέξω.

SE RENFERMER, v. r. s'enfermer, imautòv xata-Elaio, fut. Elaioo. — dans ses retranchements, είς έρυμα. Se renfermer dans une coquille, είς τὸ δστρακον συ-στελλομαι, fut. σταλήσομαι. Se tenir renfermé à la maison, σίκουρόω, ω, fut. ήσω. Qui vit renfermé, οἰκουρός, ός, όν: σκιατραφής, ής, ές. | Se renfermer en soimême, se recueillir, els inautor ou-otologonal. ful. στραφήσομαι.

RENFLEMENT, s. m. byzwore, swe (n): δγκος, ου (δ): ἀναίδησις, εως (ή): οἰδμα, ατος (τὸ).RENFLER, v. a. dyzów, ū, fut. wow, acc. | v. n. oldaive ou av-ordaive, fut. orδήσω.

RENFONCER, v. a. ficher de nouveau, πάλιν πήγνυμι, ful. πήξω, acc. || Enfoncer da vantage, ininition batives, fut. uve, acc.

RENFORCEMENT, s. m. ἐπίδρωσις, εως (ή). RENFORCER, v. a. έπιβ-βώννυμι, fut. βώσω, acc. Renforcer la voix, The power im-tries, fut. τενώ. Renforcer l'armée, την στρατιάν αὐξάνω, ful. αὐξήσω. Se renforcer, ἐπιβ-βώννυμαι, fut. ρωσθήσομαι : ἐπι-δίδωμι, fut. ἐπι-δώσω. La sédition se renforça, είς μείζον ή στάσις άν-ήφθη (άν-άπτω, fut. άψω). Sa haine se renforcera avec le temps, συμπρό-εισιν αὐτῷ ή έχθρα τῷ χρόνφ (συμπρό-ειμι, fut. ειμι).

RENFORT, s. m. augmentation, ἐπίδοσις, εως (ή): προσθήκη, τις (ή). || Secours d'hommes, βινήθεια, ας (ή): ἐπιδοηθεία, ας (ή): δυνάμεως προσθήκη, ης (ή). Amener du renfort, βοήkiav ayu, fut. Ku. Fournir du renfort, im-**Ε**σήθειαν τινὶ ποιέςμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Π hi arriva un puissant renfort, μεγάλη αὐτῷ δύναμις προσ-εγένετο (προσ-γίνομαι, fut. γενήopau).

SE RENFROGNER, v. r. voyez REFROGNER.

fut. Εω, αcc. : περι-λαμδάνω, fut. λήψομαι, | vaise fol, αύδις συμ-πλίκομαι ανθρώπω γός:τ xai πενηρώ, Eschin.

> RENGAINER, v. a. is to noledy stales ώθίω, α, fut. ώθήσω σε ώσω.

se RENGORGER, v. r. άνα-χύπτω, fial. χύψω. RENGRÉGEMENT, s. m. ¿ξαγρίωσις, τως (i). RENGREGER, v. a. it-appraises, fut. ave. acc. : έξ-αγριόω, ω, ful. ώσω, acc.

RENHARDIR, v. a. δαδρύνω, fut. υνώ, acc. Se renhardir, ava-babbie, e, fut. vice. RENIABLE, adj. Εμονητός ου άπαρνετώς,

RENIEMENT, ε. m. έρνησις ου έξάρνησις ου απάρνησις, εως (ή).

RENIER, v. α. άρνέομαι ου ξξ-αρνέομαι ου άπ-αρνέομαι, εύμαι, ful. ήσομαι, acc. Renier son fils, τὸν υίὸν ἀπ-αγορεύω, ful. ἀπ-ερώ. Renier son nom, the idian apconyopian appαιτέομαι, ουμαι, fut. πουμαι.

RENIFLEMENT, s. m. tournez par le verbe. RENIFLER, v. n. τοίς μυχτήρσιν άνα-πνέω, fut. πνεύσομαι.

RENNE, s. m. animal, τάρανδος, ω (δ), Aristt.

RENOM, ε. m. κλέος, ους (τὸ): φτίμη, τις (ή): δόξα, ης (ή). Bon renom, κλέος ἀγαθόν, οῦ (τὸ) : εὐωλεια, ας (ή) : εὐδεξία, ας (ή). Mauvais renom, δόξα κακή ου ποντρά, αζ (τ): χαχοδοξία, ας (ή). Avoir un bon renom, εδ ου καλώς ακούω, fut. ακούσομαι : εύδακιμέω, ā, fut. now. Avoir un mauvais renem, xaxāç άχούω, fut. άχούσομαι.

RENOMME, is, partic. voyes Renommer. RENOMMÉE, s. f. bruit public, viut, no (ή). || Renom, réputation, φήμη, ης (ή): κλίος, ους (τὸ): δοξα, ης (ή). Bonne, mauvaise renommée, voyez Renom.

RENOMMER, v. a. appeler une seconds fois par son nom, πάλιν ὀνομάζω, fut. άσω, acc. | Réélire, πάλιν αἰρέομαι, οῦμαι, fut. αἰpήσομαι. | Se faire renommer, s'illustrer, oveμαστός γίνομαι, fut. γινήσομαι: όνομα λαμβάνω. fut. λήψομαι : εὐκλείας τυγχάνω, fut. τεύξομαι: μεγίστην δόξαν λαμδάνω; ful. λήψομαι: th-λαμπρύνομαι, ful. υνούμαι. Renommé, ée, όνομαστός, ή, όν : περιδόητος, ος, ον : περικλεής, ής, ές : ενδοξος σει περίδοξος, ος, ον (comp. ότε-RENGAGER, ν. α. αύθις έμ-πλέκω, fut. ρος, sup. ότατος): εὐδόκιμος, ος, ον (comp. πλέξω, acc. — dans une affaire, πράγματι. Με ώτερος, εκφ. ώτατος): λαμπρός, ά, όν (comp. voilà rengagé avec un homme de bien mau- | ότερος, εκφ. ότατος) : περιφαν ής, ής, ές (compεστερος, sup. έστατος). Ceux qui sont renommés pour leur sagesse, ol έπὶ σοφέκ περιδόντοι, ων. Il est le plus renommé de toute la ville, εὐδοκιμεῖ μάλιστα πάντων ἐν τῷ πολει (εὐδοκιμέω, ω, fut. ήσω).

RENONCEMENT, s. m. ἀπιβρησις, εως (ή). Renoncement de soi-même ou à soimême, ή των έμαυτοῦ πάντων ἀπιβρησις οπ παταφρόνησις, εως (ή).

RENONCER, v. n. se désister d'une chose, ἀπο-τάσσομαι, fut. τάξομαι, dat. - au monde, τῷ χόσμφ. - à tout ce qu'on possède, πᾶσι τοις έμαυτου υπ-άρχουσι. On tourne mieux par dautres verbes. Renoncer à tout, πάντων άφίσταμαι, fut. ἀπο-στήσομαι. Renoncer de grand cour aux affaires, mollà yaiper rois πράγμασι λέγω, fut. λέξω συ έρῶ : τὰ πράγματα χαίρειν έάω, έω, fut. έάσω. Renoncer à ses droits en faveur d'un autre, tor incuτου δικαίων τινὶ έξ-ίσταμαι, fut. έκ-στήσυμαι, ou mapa-xupin, u, fut. now, ou eine ou παρ-είκω, fut. είξω. Renoncer à la guerre, πολίμου παύομαι, fut. παύσομαι. Renoncer à une dignité, άρχην άπο-τίθεμαι, fut. θήσομαι. Renoncer à l'espérance, ταίς ελκίσιν άπ-αγορεύω, fall. ἀπ-αγορεύσω σα ἀπ-ερώ. Il renonça à se rendre auprès d'eux, du-sinare την πρός αύτους επιδημίαν (άπ-ειπάμην, αστ. moyen d'aπ-αγορεύω). Faire renoncer, ξξiornu, fut. ix-ornow, acc. - quelqu'un, τινά. - à ses droits, à ses projets, à son opinion, των δικαίων, τῆς προαιρόσεως, τῆς γνώμης.

Renoncea, v. a. désavouer, $\dot{\alpha}\pi$ -apopsion, fut. $\dot{\alpha}\pi$ -apopsion on $\dot{\alpha}\pi$ -sp $\ddot{\omega}$, acc. — quelqu'un pour son fils, tivà vióv. || Renoncer sa foi on à sa foi, the mistre $\dot{\alpha}\pi$ -apopsion, fut. $\dot{\alpha}\pi$ -ep $\ddot{\omega}$: the mistre $\dot{\alpha}\pi$ -istame, fut. $\dot{\alpha}\pi$ -othormal, ou $\dot{\alpha}\pi$ -otation, $\ddot{\omega}$, fut. $\dot{\alpha}\pi$ -othormal, ou $\dot{\alpha}\pi$ -otation, $\ddot{\omega}$, fut. $\dot{\alpha}\pi$ -othormal, ou $\dot{\alpha}\pi$ -otation, $\ddot{\omega}$, fut. $\dot{\alpha}\pi$ -othormal.

RENONCIATION, s. f. ἀπόξρησις, εως (ή).
On tourns mieux par le verbe.

RENONGULE, s. f. fleur, βατράχιον, ου (τό).

RENOURMENT, s. m. tournex par le verbe.

RENOURR, v. a. nouer de nouveau, πάλιν άπτω, fut. δήσω, acc. : πάλιν δίω ου άνα-δίω, ω, fut. δήσω, acc. || Renouveler, άνα-νεόω, ω, fut. ώσω, acc. Renouer amitié, την φιλίαν άνα-νεόομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι.

Renouer la conversation, τὸν πρότερον λόγον άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι.

RENOUVELER, v. a. ἀνα-νεόω, ω, fut. ώσω, acc. : ἀνα-καινίζω, fut. ίσω, acc. Renouveler pour soi ou pour son propre compte, ἀνα-νεόομαι, οῦμαι, fut. ώσομαι, acc. — la guerre, τὸν πόλεμον.

RENOUVELLEMENT, s. m. dvaré ω es, $(\dot{\eta})$: \dot{d} varaé ω es, $(\dot{\eta})$.

RENOVATION, s. f. ἀνακαίνισις, εως (ή).

RENSRIGNEMENT, s. m. μήνυμα, ατος (τό). Plus souvent on tourns par le verbe.

Donner des renseignements sur, σημαίνω, fut. ανώ, ασε. Prendre des renseignements sur, εξέτασιν ποιέφιαι, εῦμαι, fut. ἀσομαι, ου simplement εξ-ετάζω, fut. άσω, ανες περί et le gén.

RENTASSER, v. a. πάλιν κατα-πίζω, ful. ίσω, acc.

RENTE, s. f. πρόσοδος, ου (ή). Rente annuelle, ή ἐπετήσιος πρόσοδος, ου. Rente foncière, ή ἔγγειος πρόσοδος, ου. Rente sur l'État, ή ἐκ τοῦ δημοσίου πρόσοδος, ου. Faire une rente à quelqu'un, ἐπετήσια ἐφόδιά τινι πορίζω, fut. ίσω. Avoir οκ toucher une rente, πρόσοδον ἐπετήσιον καρπόσμαι, οῦμαι, fut. ώσομαι, ου α'επ εσιέ που προσοδεύσμαι, fut. εύσομαι. — sur le tréser public, ἐκ τῶν δημοσίων.

RENTER, v. a. faire une rente à quelqu'un, voyes Runte.

ARNTIER, s. m. ere, s. f. ἐπετήσια ἐφόδια καρπόφιενος, η, ον (partic. de καρπόφιαι, οῦμαι, fut. ώσομαι). Les rentiers de l'État ou du trésor, οἱ ἐκ τοῦ δημοσίου σιτούμενοι, ων (partic. de σιτέσμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι).

RENTRÉE, s. f. ἐπάνοδος, ου (ή). Rentrée des exilés, ή τῶν φυγάδων κάθοδος, ου. || Rentrée des fonds, ή τῶν χρημάτων ἀνάληψις, εως.

RENTRER, v. n. ἐπαν-έρχομαι ου πάλιν εἰσ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Lorsqu'ils seront rentres dans leurs retranchements, ἐπειδὰν εἶσω τοῦ ἰρύματος ελθωσιν (aor. 2 subj. d'έρχομαι). Bentrer dans son sujet, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπαν-έρχομαι. || Le froid fait rentrer dans les corps la chaleur naturelle, ἡ ἀχρα ψύξις ἀπο-κλεία τὸ ἔμφυτον δερμὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος (ἀπο-κλείω, fut. κλείσω). Il les fit rentrer dans leurs retranchements, αὐτοὺς εἰς τὰ τείχη καθ-εἰρξεν (καθ-είργω ου καθ-είργνωμι, fut. εἰρξω). || Rentrer en soi-mème, αυ fig. ἀνα-φρονίω, ω, fut. ήσω. Faire rentrer en soi-mème, σωφονίζω, fut. ίσω, αςς.

Rentera, v. a. les grains, les récolles, μάτων άφ-ίημι, ful. άφ-ήσω, ου άπο-λύω, our-xouilw, fiet. iou, acc.

A LA RENVERSE, αdv. ὑπτίως. Qui est couché on qui tombe à la renverse, υπτιος, a, ov. Être couché ou tomber à la renverse, υπτιαζω, fat. άσω. Coucher ou faire tomber à la renverse, ὑπτιόω, ω, fut. ώσω, αςς.

RENVERSEMENT, s. m. καταστροφή, ῆς (\vec{n}) : \vec{a} vatpon \vec{a} , \vec{a} c (\vec{n}) : nataluoic, sec (\vec{n}) : αναίρεσις, εως (ή).

RENVERSER, v. a. jeter à la renverse, abat-!re, xata-ballu, ful. balu, acc. : xata-otpipu, ful. στρέψω, acc. : άνα-τρέπω, ful. τρέψω, acc. Renverser sur le dos, ὑπτιόω, ω, fut. ώσω, acc. Renverser un vase de parfums, le répandre, το αλάδαστρον κατα-χέω, fut. χεύσω. | Détruire, ruiner, κατα-στρέφω, fut. στρέψω, acc. : άνα-τρέπω, fut. τρέψω, acc. : κατα-λύω, ful. λύσω, αcc. : άν-αιρίω, ω, fut. aprico, acc. Renverser la liberté, viv ελευθερίαν άνα-τρέπω, ful. τρέψω, ου καταλύω, fut. λύσω. Je renverserai tous ces raisonnements, τοὺς λόγους τούτους έγὰ πάντας ανα-τρίψω. Renverser la puissance du peuple, την του δήμου δύναμεν κατα-λύω, ful. λύσω. Renverser les lois, τους νόμους κατα-λύω, fut. λύσω, ου άν-αιρέω, ω, fut. αιρήσω, ου άκύρους παιίω, ω, fut. ήσω. Renverser une maison de fond en comble, au figuré, obtiav άρδην κατα-φθείρω, fut. φθερώ.

RENVOI, s. m. action de renvoyer à celui qui a envoyé, ἀπόπεμψις, εως (ή). || Répercussion, ἀντίκρουσις, εως (ή). || Congé, licenciement, aproit, suc (n). || Renvoi d'une cause par-devant des juges, avapopa, ãs (n). || Remise, délai, ávabodní, no (n).

RENVOYER, v. a. envoyer une seconde fois, Ιπανα-πέμπω, fut. πέμψω, acc. Renvoyer chercher, iπανα-πίμπομαι, fut. πέμψομαι, acc. || Paire reporter à celui qui a enνουέ, απο-πίμπω, fut. πίμψω, acc.: ανταποστέλλω, fut. στελώ, acc. | Repouser, rejeter, άντι-προύω, ful. προύσω, acc. : άντι-παίω. ful. παίσω, acc. || Répercuter, réfléchir, voyez ces mols,

Renvoten, congédier, ἀπο-πίμπω, fut. πέμψω, acc. : ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω, acc. Renvoyer d'auprès de soi, απο-πέμπομαι, fut. πέμψο- fut. «Υίσο». μαι, acc. Renvoyer libre, ελεύθερον τινα άφ-

ful. lúou, acc.

RENVOYER, remettre, différer, ava-ballques; fut. badoupat, acc. — à un autre jour, six άλλην ήμέραν.

RENVOYER l'affaire au sénat, 70 mpaqua mpoc τήν σύγκλητον άνα-φέρω, fut. άν-οίσω. Ils renvoyèrent le jugement de cette affaire à Rome, άναπόμπιμον είς την Ρώμην έξ-έπεμψαν την δίκην (έχ-πέμπω, fut. πέμψω).

REORDINATION, s. f. ή πάλιν χειροτονία, ας. REORDONNER, ν. α. πάλιν χειροτονέω, ω, ful. rice, acc.

REPAIRE, s. m. - de bêtes fauves, quλεός, $α\bar{\nu}$ (δ), an pl. φωλεά, $\bar{\omega}\nu$ (τά). \parallel — de voleurs, σπέλαιον, ου (τό).

REPAITRE, v. a. donner à manger, actio, ῶ, fut. ήσω, acc. || Rassasier, πορέννυμι οπ κατα-κορίνωμι, fut. κορίσω, acc. Repu, bien repu, κεκορεσμένος, η, ον (partic. parf. passif de xopérrulu). | Au fig. Boons, ful. Booniou, acc. : τρίφω, fut. θρίψω, acc. Repaitre d'espérances, ελπίσι τρέφω, fut. θρέψω, ou βουχολίω, ω, fut. ήσω, acc. Repaire ses yeur, την όψιν άνα-πίμπλαμαι, fut. άνα-πλήσομαι ου πλησθήσομαι. — de quelque chose, πινός.

se Repairee, v. r. se nourrir de, iuφορίομαι, ούμαι, ful. ηθήσομαι, gén. | Δu fig. βόσχομαι, fut. βοσκήσομαι, dat.: τρέφομαι, fut. reaprioquat, dat. Repais-toi de chimères, χούφοις πνεύμασι βόσχου, Soph.

REPANDRE, v. a. verser, xio on xataχίω, fut. χεύσω, acc. Répandre debors, ixχίω, acc. Répandre sur, ἐπι-χίω, acc. Répandre de l'eau sur ses mains, δδωρ έπὶ χεῖρας χίω. Répandre de l'huile sur son habit, κατά τοῦ ἱματίου δλαιον κατα-χέω. Sang répandu sur les autels, aina rois pomeis apor-requeror, cu. || Répandre son sang pour la patrie, tournes, sacrifier sa vie, buip the untpides to epauted βίον προ-ίεμαι, Jul. προ-ήσομαι.

REPANDRE, exhaler, laisser sortir de soi, άφ-ίημι, ful. άφ-ήσω, acc.: άνα-δίδωμι, fut. άνα-δώσω, acc. — une odeur, δημήν. — un son, φθόγγον. — une lumière, φῶς. Répandre une vive lumière, άνα-λάμπω, fut. λάμψω. Répandre une douce odeur, jauxò da-o(w,

REPANDRE, disseminer autour de soi, diaίημι, sul. άφ-ήσω. Renvoyer absous, των έγκλη- δίδωμι, ful. δια-δώσω, αςς. : δια-σπίψω, sul. emph, acc.: δια-σκιδάννυμι, fut. σκιδάσω, acc. Répandre un bruit, φήμην δια-σκιδάννυμι, ου κατα-σκιδάννυμι, fut. σκιδάσω. Répandre Au loin la contagion, τὸν μολυσμὸν εἰς πλάτος δια-δίδωμι, fut. δια-δώσω. Répandre dans l'Asie le bruit de son nom, τὸ ὄνομα εἰς τὴν ᾿Ασίαν δια-σπείρω, fut. σπερώ, Isocr. | Les merveilles répandues dans toute la nature, τὰ διεσπαρμένα πανταχού είς την φύσιν τέρατα, ων.

SE RÉPANDRE, v. r. s'épancher, s'écouler, έχ-χέομαι, fut. χυθήσομαι. Se répandre pardessus les bords, ύπερ-χίσμαι. Se répandre tout autour, περι-χέομαι. Se répandre de tous côtés, δια-γέομαι. Le sang se répand par tout le corps, τὸ αίμα είς πᾶν τὸ σῶμα δια-χείται. Des ténèbres épaisses se sont répandues sur toute la terre, άχλύς τις καὶ ζόφος κατα-κέχυται της γης άπάσης. | Se répandre, accourir en foule, συβ-βέω, fut. βεύσω : καταβ-βέω, fut. ρεύσω. Ils se répandent en foule autour de lui, αθρόοι καταβ-βέουσι περὶ αὐτόν. Multitude répandue autour de quelqu'un, πλήθος σερι-χυθέν τινι (περι-χέω, fut. χεύσω). Soldats répandus autour de la Chersonèse, στρατιάται τη Χερρονήσω περι-κεχυμένοι, ων. | Epancher ce qu'on a dans l'âme, in-xionai, fut. xu-Origonal. Se répandre en injures contre quelqu'un, πάσαν βλασφημίαν τινός κατα-χίω, fut. χεύσω, ου κατ-αντίω, ω, fut. ήσω. Se répandre en imprécations contre quelqu'un, άράς πνι έπ-αράομαι, ώμαι, fut. άσομαι. Se répandre en paroles, πολύς ρίω, fut. ρεύσω. || Se divulguer, acquérir de la publicité, diadidopat, fut. dia-dobigopat : dia-riopat, fut. χυθήσομαι : δια-σπείρομαι, fut. σπαρήσομαι: δια-σκιδάννυμαι, fut. σκιδασθήσομαι. Bientôt le bruit se répandit que, ταχύ προ-πλθε φήμη (προ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι), avec ώς et l'indic. C'est un bruit généralement répandu, тойто βρυλλείται (θρυλλέομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι). Cette opinion est répandue dans le monde, αύτη δόξα είς τους ανθρώπους δι-έδραμε (διατρέχω, fut. δια-δραμούμαι). Homme dont le nom est fort répandu, ανήρ περιδόπτος, ου (ό).

RÉPARABLE, adj. ἀκεστός, ή, όν. Faute réparable, άμάρτημα ἰάσιμον, ου (τὸ).

REPARAITRE, v. n. πάλιν φαίνομαι, fut. φανήσομαι. Il partit, et ne reparut plus, άπochai: Jivohai, Jet. Jerejoohai).

REPARATEUR, s. m. ἐπανορθωτής, οῦ (δ)-RÉPARATION, s. f. action de réparer. de raccommoder, inicusum, nç (i). | Action de rectifier, de corriger, έπανόρθωσις, εως (ή). En réparation de, dvri, gén. || Satisfaction, έχπισις εως (ή). Demander reparation d'une injure, εκτισιν ύδρεως παρά τινος απ-αιτίω. &, fut. now.

RÉPARER, v. a. rétablir, raccommoder. axiouai, cupai, fut. axioouai, acc. Réparer les brèches faites à sa fortune, τὰ διερ-ρωγότα των πραγμάτων άχέρμαι, ούμαι, ful. άχέσομαι. Réparer une perte, βλάδην ἀχίομαι, οῦμαι. Réparer ses forces, την ίσχυν άνα-λαμβάνω, fut. λήψομαι.

REPARER, racheter, compenser, ava-namedo. ũ, fut. ώσω, acc. Réparer le temps perdu, την ανάλωσιν του χρόνου αχίσμαι, ούμαι, fut. άκίσομαι. || Réparer une faute, πταϊσμα έπανορθόω, ω, fut. ώσω. Réparer ses défaites. τάς ήσσας έπαν-ορθόομαι, οῦμαι, ƒκι. ώσομαι. REPARLER, v. n. αδθις ου πάλιν λέγω,

REPARTIE, s. f. ἀπόχρισις, εως (ή) : ὑπόληψις, εως (ή). Faire une prompte repartie, εύθυδολως πρός τι άπι-χρίνομαι, fut. χρινούμαι.

fut. λίξω ou έρω. - de quelque chose, περί

TLYOC.

REPARTIR, v. n. partir de nouveau, πάλιν άπ-έρχομαι, fut. άπ-ελεύσομαι.

RKPARTIR, v. n. répliquer, ἀπο-κρίνομαι, fut. χρινούμαι : ὑπο-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Socrate repartit, ὑτο-λαδών ὁ Σωκράτης, είπε (είπον, aor. de λέγω).

REPARTIR, v. a. distribuer avec proportion. δια-νέμω, fut. νεμώ, acc. : δια-δίδωμι, fut. δια-δώσω, acc. : δι-αιρίω, ω, fut. αιρήσω, acc.: μερίζω ου δια-μερίζω, fut. ίσω, acc.

REPARTITION, s. f. διανομή, ες (ή): διάδοσις, εως (ή): διαίρεσις, εως (ή): μερισμός ομ διαμερισμός, οῦ (ό).

REPAS, s. m. nourriture, σῖτος, ω (δ): τροφή, ης (ή). Prendre son repas, τροφήν προσφέριμαι, fut. προσ-οίσομαι. | Action de prendre sa nourriture, ίδωδή, ῆς (ή). Repas du soir, et souvent repas en général, δείπνον, ου (τό). Repas d'amis, συμπόσιον, ου (τό). Repas de cérémonie, ἐστίασις, εως (ή). Donner un repas à quelqu'un, rivà toriám, m, fut. toriácm. Faire πλθε, καὶ ἀφανής ἐγένετο (ἀπ-έρχομαι, fut. ελεύ- le repas de noces, γάμους ἐστιάω, ω. Célébrer par un repas le jour de sa naissance, τά γι-

par jour, povocitie, so, fut. now. En faire plusieurs, πολλέχες τροφήν προσ-φέρομαι, fut. mpos-oisopan.

REPASSER, v. n. passer par le même chemin, πάλιν ου αύδις δι-έρχομαι, fut. ελεύσομαι - par la Cilicie, διὰ Κιλινίας. Action de repasser ou chemin pour repasser, inéνοδος, ου (ή). Repasser par mer en Espagne, αύδις είς Ίδηρίαν άπο-πλέω, fut. πλευσούμαι. Repasser le long de ou auprès de, malus ou αύθις παρ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι, αcc.

REPASSER, v. a. traverser de nouveau, πάλιν ου αύδις δια-πιράω, ω, fut. άσω, αcc. Repasser la mer, την δάλασσαν πάλιν δια-πλέω, fut. πλευσούμαι.

REPASSER, rouler de nouveau dans son espril, ava-wolie, e, ful. rice, acc. : avaπιμπάζω, fut. άσω, acc. Repasser l'histoire de quelqu'un, πράξεις τινός άνα-μετρέφιαι, ouna, fut. noqual, Plut.

Repasser, aiguiser, axovaw, w, fut. now, acc. : triyo, fut. triko, acc.

RKPAVER, v. a. πάλιν στρώγγυμι ΟΝ στορέννυμι, fut. στορέσω, ασε.

REPRCHER, v. a. it idatos it-aipim, a, ful. aipriou, acc.

REPEINDRE, v. a. int-xpayout, fut. zpúsu, acc.

REPENTANCE', s. f. ou REPENTER, s. m. μεταμέλεια, ας (ή): μετάνοια, ας (ή).

se REPENTIR, v. r. μετα-μελομαι, ful. μελώσομαι, ου μετα-χινώσκω, ful. γνώσομαι, ou pera-vois, s, fut. nos, avec ini et le dat. Il se repent de ce qu'il a fait, μετα-νοεί ip' ois invince (mera-voim, a, fut. now: note, u, ful. now), Luc. L'infinitif se tourne ordinairement par le participe. Ils se repentaient de n'avoir pas accepté, per-specorro co δεξάμενοι (δέχομαι, fut. δέξομαι), Thuc. On ne s'est jamais repenti d'avoir gardé le silence. σιωπήσας μέν ούδελς μετ-ενόησε (σιωπάω, ώ, ful. noval), Plut. On tourne aussi et même plus rouvent par l'impersonnel pera-pile, fut. peli se repent déjà de s'être mis en soule, ήδη της όδου μετα-μελει αυτώ, Luc. S'étant repentis ou ayant eu regret de leurs sacrifices, para-palar autoic the ar-nlopation, lade de réplétion, minouplus, n. ov. Leocr. Je ne me repens pas de m'être jus- REPLI, s. m. avuxá, ne (n). A plusieurs

τάλια έστιάω, ω. Prenare ses repas en commun, tific ainsi, οδ μοι μετα-μέλει οδτως άπο-λογασασυσ-σιτίω, ω, fut. πσω. Ne faire qu'un repas μένω (άπο-λογίομαι, ουμαι, fut. πσομαι), Plat. On dit aussi τουτό μοι μετα-μέλει pour μεταμέλει μοι τούτου. Je crois que tu t'en repentiras, сворай вох тайта рыта-рых пече, Aristph.

> RÉPERCUSSION, s. f. dvrixpousic, euc (4). REPERCUTER, v. a. avri-xpous, ful **χρόνσω, εcc.**

REPERTOIRE, s. m. xataloyoc, ou (6). REPETER, v. a. redire, make ou aute, λέγω, fut. λίξω ou ipū, acc. Répétez ce que vous venez de dire, αὖθις έξ άρχῆς ταὐτὰ λέγε. Répéter toujours la même chose, tousnez, chanter la même chanson, ταὐτὸ ἔσμα đầu, fut. được at. | Répéter per cour, and στόματος ου άπο μνήμης λέγω, fut. λίξω συ έρω, acc.: ἀπο-στομίζω, fut. ίσω, acc. | Répéter des écoliers, c. à d. leur répéter la leçon d'un autre, τους άλλοτρίους μαθατάς ύποδιδάσκω, fut. διδάξω.

Riviter, redemander, an-autiu, w, ful. now. acc.

REPETITEUR, s. m. ὑποδιδάσκαλος, σω (δ). RÉPÉTITION, s. f. redite, τευτολογία. ου παλιλλογία, ας (ή). | Réclamation, and TROSE, EME (A).

REPEUPLER, v. a. πάλιν κατ-οικίζω, ful. ίσω, acc. | Repeupler un étang, τὴν λίμνπο πάλιν έχθύων έμ-πίπλημι, fut. έμ-πλήσω.

REPIT, s. m. relache, repos, avanavous, εως (ή) : ἀνάπαυλα, ης (ή) : ἀναψυχή, ῆς (ή): ἀνάψυξις, εως (ή). J'ai besoin d'un pen de répit, άναψυχῆς τινος δίομαι, fut. δεκίσομαι. || Délai, αναδολή, ης (ή). Je le primi de m'accorder un peu de répit, έδιπθην αὐτοῦ άναδολήν τινα (δέομαι, fut. δεήσομαι).

REPLACER, v. a. mader ribagu, ful. oxσω, acc. : ἀποκαθ-ίστεμι, fut. ἐποκαταarriam, qcc.

REPLANTER, v. a. maluv quiteve, fut. LÚGM. ECC.

REPLATRAGE, s. m. zovidua, atos (12). REPLATRER, v. a. xováw, ü, ful ásu, acc.

REPLET, tre, adj. mayús, eia, ú (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Devenir replet, ύπερcapale, &, ful. now.

REPLETION, s. f. wholope, as (i). Ma-

4

replis, πολύπτυχος, ος, ον. Replis d'un ser- (ποιδω, ω, fut. ήσω). Répondre aux espépent, ελίγματα, ων (τά). | Au fig. Replis du rances de quelqu'un, ελπίδας τινὸς άνα-πληcueur, της καρδίας ου της διανοίας πτυχαί, ων (αί).

REPLIER, v. a. plier sur soi-même, συμπτύσσω, fut. πτύξω, acc. Se replier comme les serpents, idiogonal, ful. idigenoqual: ouσπιιράομαι, ωμαι, fut. adnocuai. | En parlant des troupes, ἐπανα-κάμπτω, fut. κάμψω.

RÉPLIQUE, s. f. ἀπόχρισις ου ἀνταπόχρισις, εως (ή). Réplique par écrit, αντιγραφή, π̃ς (ή).

REPLIQUER, v. a. άπο-χρίνομαι ου άνταπο-χρίνομαι, fut. χρινούμαι, acc. Mais, repliquera-t-on, ύπο-λάδοι δ' αν τις (ύπο-λαμδάνω, fut. λήψομαι). Il répliqua assez finement, en disant, ου φαύλως άπ-ήντησεν, ειπών (άπ-αντάω, ω, fut. ήσομαι: είπον, aor. de λέγω).

REPONDANT, s. m. caution, έγγυητής, οῦ (δ). Répondant solvable, ὁ ἰκανὸς ἐγγυη-Trác, cũ.

REPONDRE, v. a. faire réponse, ἀποκρίνομαι, fut. κρινούμαι, acc. Je n'ai rien à vous répondre, ούκ έχω ό,τι σοι άπο-κρίνωμαι, Luc. Vous faites là une question à laquelle il est difficile de répondre, δυσαπόκριτον τούτο έρωτας (έρωταω, ω, fut. ήσω). Il répondait promptement à tout ce qu'on lui demandait, όσα αὐτὸς ὑπ' άλλου ήρωτᾶτο, ταχὸ ἀπ-εκρίνετο. Répondre par écrit, άντι-γράφω, fut. γράψω. Répondre par lettre, ἀντεπι-στέλλω, fut. στελώ. Répondre à une plaisanterie par une autre, άντι-σκώπτω, fut. σκώψω. A Répondre à une accusation, πρός το κατηγόρημα άπο-λογέομαι, comai, ful. noomai.

Reponder, rendre la pareille, auxi60 mai, fut. άμείψομαι, acc. Répondre à la bienveillance de quelqu'um, εὐνοία τινά άμείδομαι. Répondre à l'amitié, άντι-φιλίω, ω, fut. ήσω, acc. Répondre à l'amour, avr-spaw, w. fut. spaobnocuat, gén.

s'accorder avec, συμ-φωνίω, ω, fut. ήσω, Mèdes, ήσυχίαν έχομεν πράς τους Μήδους (έχω, dat. : συμ-φέρομαι, fut. συν-ενεχθήσομαι, dat. : fut. εξω). Laissez-moi en repos, la με ήσυάρμοζω, fut. όσω, dat. ou πρός et l'acc.: χάζειν (έάω, ω, fut. έάσω). Mettre à quelάνα-λογίω, ω, fut. ήσω, dat. ou πρός et l'acc. | qu'un l'esprit en repos, ήσυχίαν τινὶ περι-Ses discours répondent à sa conduite, συμ- ποιέω, ω, fut. ήσω, ου παρα-σχευάζω, fut. φωνεί τὰ έργα τοῖς λόγοις (συμ-φωνέω, ω, άσω. || Soyez en repos sur cela, οὐδέν μελέτω ful. ήσω). Ses actions répondent à la no- σολ περί τούτου (μέλει, fut. μελήσει).

ρόω, ω, fut. ώσω: ελπίσι τινὸς εξ-ισόομαι, ουμαι, fut. ωθήσομαι. Le succès ne répondit pas à son attente, οὐ κατά δοξαν αὐτῷ ἀπ-έθη (άπο-δαίνω, fut. δήσομαι).

REPONDRE, être vis-à-vis, être opposé, aviixupai, fut. xisopai, dat.

Repondre, être caution, garant, έγγυάςμαι: ωμαι, fut. ήσομαι. - pour quelqu'un, τινά Denys répond de la vérité de ce que je dis, έγγυᾶταί μου τὸν λόγον Διονύσιος. Me répondezvous qu'il viendra? έγγυᾶς μοι έχείνον ήξειν $(\tilde{n} \times \omega, fut. \tilde{n} \xi \omega : i \gamma \gamma \upsilon \dot{\alpha} \omega, \tilde{\omega}, fut. \tilde{n} \sigma \omega)$; Répondre d'une dette, έγγυητής τοῦ δφλήματος γίνομαι, fut. γενήσομαι. | Au fig. Je vous en réponds sur ma tête, ἐπὶ τἢ κιφαλἢ ταῦτα ἀναδέχομαι, fut. δέξομαι.

RÉPONSE, s. f. ἀπόχρισις, εως (ή). Quelle réponse a-t-il fait ? σίαν ἀπόχρισιν ἀπ-εχρίνατο (ἀπο-χρίνομαι, fut. χρινούμαι); Rendre réponse à des ambassadeurs, πρεσδεύσιν απόκρισιν δίδωμι, fut. δώσω. Il ne voulut pas même faire de réponse à celui qui lui apportait cette nouvelle, οὐδὶ ἀποκρίσεως πξίωσε τὸν φέροντα την άγγελίαν (άξιόω, ω, ful. ώσω), Hérodt. | Réponse d'un oracle, χρησμός, οῦ (ό): θέσπισμα, ατος (τό).

REPORTER, v. a. ἐπανα-φέρω, fut. ἐπανείσω, acc.: ἐπανα-χεμίζω, fut. ίσω, acc.

REPOS, s. m. cessation de mouvement, de travail, ἀνάπαυσις, εως (ή). Prendre du repos, ανα-παύεμαι ου διανα-παύεμαι, fut. παύσομαι. Donner du repos à ses soldats, τοὺς στρατιώτας άνα-ψύχω, fut. ψύξω. | Immobilité, absence de tout mouvement, àxivacia, ας (ή). Être constamment en repos, ἀκινήτως izw. fut. Kw.

Repos, tranquillité, houxía, as (h). Etre en repos, se tenir en repos, ήσυχίαν άγω, ful. άξω: ήσυχάζω, ful. άσω: άτρεμέω, ω, REPORDRE, être conforme ou analogue, fut. 100. Nous sommes en repos du côté des

blesse de son origine, αξια ποιεί του γένους | Rapos, sommeil, ύπνος, ου (δ). Prendre

within fortide, &. Prenare ses repas en commun, , tifie ainsi, οδ μοι μετα-μέλει οδτως άπε-λογουσυσ-σιτίω, ω, fut. ήσω. Ne faire qu'un repas μένω (άπο-λογίομαι, ουμαι, fut. ήσομαι), Plat. par jour, povocitie, s, fut. now. En faire plusieurs, πολλάκις τροφήν προσ-φέρομαι, fut. mpos-oisomal.

REPASSER, v. n. passer par le même chemin. πάλιν ου αύδις δι-έρχομαι, fut. ελεύgouze - par la Cilicie, διά Κιλικίας. Action de repasser ou chemin pour repasser, êméνοδος, ου (ή). Repasser par mer en Espagne, αύθις είς 'Ιδηρίαν άπο-πλέω, fut. πλευσούμαι. Repasser le long de ou auprès de, moliv ou αύθις παρ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι, acc.

REPASSER, v. a. traverser de nouveau, πάλιν ομ αύδις δια-περάω, ω, ful. άσω, ασε. Repasser la mer, την δάλασσαν πάλιν δια-πλίω, *[εμ.* πλευσούμαι.

REPASSER, rouler de nouveau dans son espril, ava-solie, e, ful. hou, acc. : avaπιμπάζω, fut. άσω, acc. Repasser l'histoire de quelqu'un, πράξεις τινός άνα-μετρέομαι, ounce, fut. noques, Plut.

Repasser, aiguiser, axovaw, w, fut. now, acc. : biyw, fut. biξw, acc.

ΒΚΡΑΥΚΒ, υ. α. πάλιν στρώννυμι ου στορέννυμι, ful. στορέσω, ασε.

REPRCHER, v. c. it boarog it-aipiw, & . fut. aiphow . acc.

REPEINDRE, ν. α. ἐπι-χρώννυμι, fut. zpisou, acc.

REPENTANCE, s. f. ou REPENTER, s. m. μεταμέλεια, ας (ή): μετάνοια, ας (ή).

EREPENTIR, v. r. μετα-μέλομαι, fut. μελώσομαι, ου μετα-γινώσκω, fut. γνώσομαι, ou pera-vois, s, fut. nos, avec ini et le dat. Il se repent de ce qu'il a fait, μετα-νοεί io ois incinas (uera-vois, s, fut. now: nois, u, ful. nou), Luc. L'infinitif se tourne ordinairement par le participe. Ils se repentaient de n'avoir pas accepté, μετ-εμέλοντο οὐ δεξάμενοι (δέχομαι, fut. δέξομαι), Thuc. On ne s'est jamais repenti d'avoir gardé le silence, σιωπήσας μέν ούδελς μετ-ενόησε (σιωπάω, ώ, ful. noonal), Plut. On tourne aussi et même plus wwent par l'impersonnel pera-pidet, fut. peλήσει. Il se repent déjà de s'être mis en soule, you the odou pare-peder auto, Luc. S'étant repentis ou ayant eu regret de leurs sacrifices, μετα-μελαν αὐτοῖς τῶν ἀν-πλομείνων, lade de réplétion, πληθωρικός, ή, όν. Isocr. Je ne me repens pas de m'être jus-

On dit aussi τοῦτό μοι μετα-μέλει pour μεταμέλει μοι τούτου. Je crois que tu t'en repentiras, οίομαί σοι ταύτα μετα-μελήσου», *Ατίσφ*ά.

REPERCUSSION, s. f. dvrixpougic, eng (2). REPERCUTER, v. c. dvn-xpou fil motors, ecc.

RÉPERTOIRE, s. m. zaráloyoc, ou (i). REPETER, v. a. redire, malu ou aik λέγω, fut. λίξω ou ipū, acc. Répétez α que vous venez de dire, αύθις Εξ άρχης τεύπε λέγε. Répéter toujours la même chose, κωνnes, chanter la même chanson, ταὐτὸ ἔφει đổo, fut. đơnai. | Répéter par cœur, 📥 στόματος ου άπο μνήμης λέγω, ful. λέξω 🗪 έρω, acc.: ἀπο-στομίζω, fut. ίσω, acc. | Ripéter des écoliers, c. à d. leur répéter la leçon d'un autre, rous allorpions parais inδιδάσκω, fut. διδάξω.

Ripitus, redemander, an-autie, a, fal. now, acc.

REPETITEUR, s. m. ὑποδιδάσκαλος, σο (ἐ) REPETITION, s. f. redite, τευτολογέε. ou malillogia, as (i). | Réclamation, assiracks, eus (A).

REPEUPLER, v. a. πάλιν κατ-ουάζω, 🗲 ίσω, acc. | Repeupler un étang, τὰν λίμιτου πάλιν έχθύων έμ-πίπλημι, fut. έμ-πλήσω.

REPIT, s. m. relache, repos, avanavos. εως (ή): ἀνάπαυλα, ης (ή): ἀναψυχή, ᾶς (ή): ἀνάψυξις, εως (ή). J'ai besoin d'un pen de répit, αναψυχής πινος δέομαι, ful. δεκίσομαι. || Délai, αναδολή, ης (ή). Je le primi de m'accorder un peu de répit, identita cura άναδολήν τινα (δίομαι, fut. δεήσομαι).

REPLACER, v. a. maliv ribagu, fuel. %сы, acc. : атохав-істери, fet. автохатаarriam, qcc.

REPLANTER, v. a. malir quitin, fat. εύσω, αcc.

REPLATRAGE, s. m. xoviapa, atos (12). REPLATRER, v. a. xomás, s., ful. i.,

REPLET, έτε, αdj. παχύς, εία, ύ (comp. ύτερος, siep. ύτατος). Devenir replet, έπερcapain, a, ful. now.

REPLETION, s. f. wandwood, as (i). Ma-

REPLI, s. m. stuyá, úc (ii). A plusicur-

pent, ελίγματα, ων (τά). | Au fig. Replis du cœur, της καρδίας ου της διανοίας πτυχαί, ων (al).

REPLIER, v. a. plier sur soi-même, oupπτύσσω, ful. πτύξω, acc. Se replier comme les serpents, iliocopat, fut. ilighicopat : ouσπειράομαι, ώμαι, fut. αθήσομαι. | En parlant des troupes, ἐπανα-κάμπτω, fut. κάμψω.

REPLIQUE, s. f. ἀπόχρισις ου ἀνταπόχρισις, εως (ή). Réplique par écrit, αντιγραφή, กัง (ที่).

REPLIOUER, v. a. ano-xoivoual ou avraπο-χρίνομαι, fut. χρινούμαι, acc. Mais, répliquera-t-on, ὑπο-λάδοι δ' άν τις (ὑπο-λαμδάνω, fut. λήψομαι). Il répliqua assez finement, en disant, οὐ φαύλως ἀπ-ήντησεν, εἰπών (ἀπ-αντάω, ω, fut. ήσομαι : είπον, aor. de λέγω).

REPONDANT, s. m. caution, egyonthis, ου (δ). Répondant solvable, δ ίκανὸς έγγυη-TRÍC, CŨ.

RÉPONDRE, v. a. faire réponse, aπoκρίνομαι, fut. κρινούμαι, acc. Je n'ai rien à vous répondre, ούκ έχω έ,τι σοι ἀπο-κρίνωμαι, Luc. Vous faites là une question à laquelle il est difficile de répondre, δυσαπόχριτον τοῦτο έρωτᾶς (ἐρωτάω, ω, fut. ήσω). Il répondait promptement à tout ce qu'on lui demandait, όσα αὐτὸς ὑπ' άλλου ήρωτᾶτο, ταχύ ἀπ-εκρίνετο. Répondre par écrit, ἀντι-γράφω, fut. γράψω. Répondre par lettre, αντεπι-στέλλω, fut. στελώ. Répondre à une plaisanterie par une autre, αντι-σχώπτω, fut. σχώψω. | Répondre à une accusation, πρός τὸ κατηγόρημα ἀπο-λογίομαι, ούμαι, ful. ήσομαι.

REPONDRE, rendre la pareille, auxicouai, fut. άμείψομαι, acc. Répondre à la bienveillance de quelqu'un, εὐνοία τινά άμείδομαι. Répondre à l'amitié, avri-pilio, o, fut. nou, acc. Répondre à l'amour, ἀντ-εράω, ω, fut. epaobhoopat, gén.

Riponder, être conforme ou analogue, fut. ήσω. Nous sommes en repos du côté des s'accorder avec, συμ-φωνίω, ω, fut. ήσω, Mèdes, ήσυχίαν έχομεν πρὸς τοὺς Μήδους (έχω, dat.: συμ-φέρομαι, fut. συν-ενεχθήσομαι, dat.: fut. ίζω). Laissez-moi en repos, ία με ήσυάρμόζω, fut. όσω, dat. ου πρός et l'acc.: χάζειν (ἐάω, ω, fut. ἰάσω). Mettre à quelένα-λογίω, ω, fut. ήσω, dat. ου πρός et l'acc. | qu'un l'esprit en repos, ήσυχίαν τιν περι-Ses discours répondent à sa conduite, συμ- ποίδω, ω, fut. ήσω, ου παρα-σκευάζω, fut. φωνεί τὰ έργα τοῖς λόγοις (συμ-φωνέω, ω, άσω. || Soyez en repos sur cela, οὐδέν μελέτω ful. ήσω). Ses actions répondent à la no- σολ περί τούτου (μέλει, ful. μελήσει).

replis, πολύπτυχος, ος, ον. Replis d'un ser- (ποιδω, ω, fut. ήσω). Répondre aux espérances de quelqu'un, ελπίδας πνός άνα-πληρόω, ω, fut. ώσω: έλπίσι τινὸς έξ-ισόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. Le succès ne répondit pas à son attente, οὐ κατὰ δοξαν αὐτῷ ἀπ-ίθη (άπο-δαίνω, fut. δήσομαι).

> REPONDRE, être vis-à-vis, être opposé, avriκειμαι, fut. κείσομαι, dat.

REPONDRE, être caution, garant, igguaquat. ωμαι, fut. ήσομαι. - pour quelqu'un, τινά Denys répond de la vérité de ce que je dis, ίγγυᾶταί μου τὸν λόγον Διονύσιος. Me répondezvous qu'il viendra? έγγυᾶς μοι έχείνον ήξειν (ήχω, fut. ήξω: ἰγγυάω, ω, fut. ήσω); Répondre d'une dette, έγγυντής του δφλήματος γίνομαι, fut. γενήσομαι. | Au fig. Je vous en réponds sur ma tête, ἐπὶ τῇ κιφαλῷ ταῦτα ἀναδέχομαι, fut. δέξομαι.

RÉPONSE, s. f. ἀπόχρισις, εως (ή). Quelle réponse a-t-il fait ? οίαν ἀπόχρισιν ἀπ-εχρίνατο (ἀπο-κρίνομαι, fut. κριναθμαι); Rendre réponse à des ambassadeurs, πρεσδεύσιν ἀπόχρισιν δίδωμι, fut. δώσω. Il ne voulut pas même faire de réponse à celui qui lui apportait cette nouvelle, οὐδὶ ἀποκρίσεως πξίωσε τὸν φέροντα την άγγελίαν (άξιόω, ω, fut. ώσω), Hérodt. | Réponse d'un oracle, χρησμός, ου (δ) : θέσπισμα, ατος (τὸ).

REPORTER, v. a. ἐπανα-φέρω, fut. ἐπανοίσω, acc.: ἐπανα-χομίζω, fut. ίσω, acc.

REPOS, s. m. cessation de mouvement, de travail, ἀνάπαυσις, εως (ή). Prendre du repos, άνα-παύςμαι ου διανα-παύςμαι, fut. παύσεμαι. Donner du repos à ses soldats, τοὺς στρατιώτας άνα-ψύχω, fut. ψύξω. | Immobilité, absence de tout mouvement, àxuvasia, ας (ή). Être constamment en repos, ἀκινήτως izw, fut. iku.

Repos, tranquillité, houxía, as (h). Étre en repos, se tenir en repos, ήσυχίαν άγω, fut. άξω: ἡσυχάζω, fut. άσω: ἀτρεμέω, ω,

blesse de son origine, αξια ποιεί του γένους | Rapos, sommeil, υπνος, ου (δ). Prendre

Qui ne peut goûter le repos, dunvoc, oc, ov. Repos d'escalier, διάζωμα, ατος (τό).

REPOSER, v. a. Reposer sa tête, Triv χεφαλήν κατα-κλίνω, ful. κλινώ. | Au figuré. Reposer l'esprit, τον νοῦν ἀνα-παύω, fut. παύσω, ου άνα-ψύχω, fut. ψύξω.

REPOSER, v. n. être place sur, ximai, fut. κείσομαι. Reposer sur, ἐπί-κειμαι, dat. Reposer auprès, παρά-κιιμαι συ πρόσ-κιιμαι, dat. Ici repose, Isda miran || Tout repose sur vous, άνά-κειται τὸ παν ές σέ. Toutes les ressources des Athéniens reposaient sur leur marine, πάντ' άν-έχειτο τοις 'Αθηναίοις ές τας ναυς, Thuc.

REPOSER, dormir, xoundquat, unat, fut. nocual. Au moment où tout le monde reposait πάντων κεκοιμημένων. Ne pouvoir reposer, άγρυπνέω, ω, fut. ήσω. Il a passé la nuit sans reposer, δι-εγρύπνησε την νύκτα.

REPOSER, être en jachère, avépyaoros diaμένω, fut. μενώ. Laisser reposer la terre, την γην ανέργαστον ιάω, ω, fut. ιάσω. || Reposer, en parlant des liqueurs, lorapai, sul. στήσομα: την στάσιν λαμβάνω, fut. λήψομαι.

BE REPOSER, v. r. cesser d'agir, παύομαι ου δια-παύομαι ου plus souvent άνα-παύομαι, fut. παύσομαι. - sur ses armes, ἐπὶ τῶν δπλων. - de ses fatigues, των πόνων. | S'asseoir, se percher sur, xabico, fut. xabico.

SE REPOSER, se confier, moreion, fut. evou, dat. : πεπίστευκα (parf. de πιστεύω) : πίπεισμαι ου πέποιδα (parf. de πείθομαι). Se reposant sur la foi des traités, σπονδαίς πιστεύων, ουσα, ον, ου πεπεισμένος, η, ον, ου πεποιθώς, υία, ός. | Je me repose sur vous de ce soin, τήνδε την επιμελειάν σα επι-τρέπω, fut. τρέψω, ου ανα-τίθημι, fut. ανα-θήσω.

REPOUSSANT, ANTE, adj. μυσαρός, ά, όν (comp. ώτερος, εκφ. ώτατος) : βδελυρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Repoussant à voir, ideiv dervos, n, ou (comp. orepos, sup. ότατος): δυσθέατος, ος, ον : δυσόρατος, cc, or : Sugarding, inc. ic.

REPOUSSEMENT, s. m. avrwore, euc (i). REPOUSSER, v. a. écarter en poussant, άπ−ωθίομαι, ουμαι, fut. ωθήσομαι ου ώσομαι. άπο-χρούομαι , fut. χρούσομαι , αcc. — une il y tombe lui-même, & Όμπρο μέμφεται, τούattaque, δρμήν. -- les traits de l'envie, τον τοις αὐτος περι-πίπτει (μέμφομαι, fut, μέμψοφθόνον. Eloigner de soi en se défendant, μαι : περι-πίπτω, ful. πεσούμαι), Just. άμύνομαι, fut, υνούμαι, acc. Repousser vive- Reprender, en parlant des maladies, πάλιν

du repos, ύπιου μετα-λαμδάνω; fut. λήψομαι. | ment les assiégeants, έβρωμένως τους πολιορχούντας άμύνομαι, fut. υνεύμαι. | Rejeter avec dédain, απο-κρούομαι, fut. κρούσομαι, ecc. les prières de quelqu'un, denous rivos. Repousser les éloges, rous inaivous dia-ntue, fut,

> REPOUMER, v. n. en parlant des plantes. άνα-δλαστάνω, fut. δλαστήσυμαι.

> RÉPRÉHENSIBLE, adj. ἐπιτιμήσεως σα ἐπιμομφής άξιος, α, ον (comp. ώτερος, sap. ώτατος) : ἐπίμεμπτος, ος, ον : ἐπίψογος, ος, ον : έπιτιμητέος, α, ον : μωμητός, ή, όν. Qui n'est pas répréhensible, dvéyzàntec, oc. ον : άμεμπτος, ος, ον : άμώμητος, ος, εν. Ceci n'est point répréhensible, route france oùx tre (tro, fut. to).

> REPREHENSION, s. f. initiangle, ene (ti). REPRENDRE, v. a. prendre de nouveau. άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. — son épée, ses armes, τὸ ξίφος, τὰ δπλα. Dès le point du jour il reprend ses armes, πρωί δ' αὐθες εξοπλίζεται (iξ-οπλίζω, fut. ίσω). || Reprendre une ville, πόλιν άνα-λαμδάνω, fut. λτίψομαι, ou ανα-χομίζομαι, fut. ίσομαι. || Reprendre ses forces, την ίσχυν άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Reprendre ses esprits, έμαυτὸν άναλαμβάνω, fut. λήψομαι : έμαυτον άνα-κτάομαι, ώμαι, fut. κτήσομαι. Reprendre courage, άναθαρρίω, ω, fut. ήσω. Reprendre haleine. άνα-πνέω, ful. πνεύσομαι.

> Repaindre, se remettre à, continuer, avzλαμβάνω ου έπανα-λαμβάνω, fut. λήψομαι, acc. Reprendre ses occupations accoutumées, έπὶ τὰ είθισμένα έπαν-έρχομαι, fat. ελεύσομαι. Reprendre le chemin de l'Egypte, sis vin Αίγυπτον έπανα-στρέφω, fut. στρέψω, ου έπαναστρέφομαι, fut. στραφήσομαι. | Reprendre les choses d'un peu plus haut, μικρόν ανωθεν άρχομαι, fut. άρξομαι, Dém. Reprendre le fil de son discours, τὸν λόγον ἀνα-λαμδάνω, ful. λήψομαι, Plat.

> Reprendre, réprimander, ἐπι-τιμάω, ω, ful. ήσω, dal. : ἐπι-πλήσσω, ful. πλήξω, dat. Reprendre vivement ceux qui font mal, τοις άμαρτάνουσιν έββωμένως έπι-τιμάω, ω, ful. ήσω. Les fautes qu'il reprend dans Homère,

ου αδοις κατα-λαμδάνω, ful. λήψομο, αcc. | μαι, ful. παρα-στήσομαι, acc. : παρ-ίχομαι; La Sèvre l'a repris, πάλιν αὐτὸν ὁ πυρετὸς fut. εξομαι, αcc κατ-έλαδε (κατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι): τῶ πυρετώ πάλιν έάλω (άλίσκομαι, fut. άλώσομαι).

Reprendre, v. n. répondre, ὑπο-λαμδάνω, fut. λήψημαι. Socrate reprit, υπο-λαδών δ Σωχράτης, είπεν (aor. 2 irrėg. de λίγω).

Reprendre, renaitre, revenir, ava-quoquat, ful. púscual. En parlant des arbres, avaδιαστάνω, fut. διαστήσω.

Reprendre, ou se Reprendre, v. r. en parlant des chairs qui se rejoignent, συμ-φύομαι, fut. φύσαμαι.

SE REPRENDRE, se corriger soi-même de ce qu'on a dil, εμαυτόν έπανα-λαμδάνω, ful. λήψομαι : τὸ λεχθέν έπαν-ορθόσμαι, οῦμαι, ƒει. ώσομαι.

REPRÉSAILLES, s. f. pl. à μοιδαί, ων (αί). User de représailles envers quelqu'un, rois ίσοις τινά άμείδομαι, fut. άμείψομαι : άνταδικίω, ω, fut. ήσω. Par représailles, άμοιδων δίκην: ἀμοιδῶν χάριν. Tuer par représailles, άνταπο-κτείνω, fut. κτενώ, ncc. Brûler par représailles, άντεμ-πίπρημι, fut. άντεμ-πρήσω, acc. On forme ainsi plusieurs composés avec la prép. dyti.

REPRÉSENTANT, s. m. qui tient la place d'un autre, diádoxos, ou (b). || Envoyé, député, πρεσδευτής, ου (δ), απ pl. πρέσδεις, εων (ci).

REPRESENTATIF, IVE, adj. παραστατικός, n, ov. || Gouvernement représentatif, n ix δημοκρατίας καὶ μοναρχίας κεκραμένη πολιτεία, ας, ou simplement πολιτεία κεκραμένη, ης (partic. parf. passif de κεράγνυμι, fut. κεράσω).

REPRESENTATION, s. f. exhibition, παράστασις, εως (ή). || Imitation par la peinture, etc. : ameriacia, as (n). || Description vive et pittoresque, ὑποτύπωσις, εως (ή). Exhibition d'une pièce sur le théâtre, iniδειξις, εως (ή). || Extérieur d'une personne. εχήμα, ατος (τὸ). Homme de belle représentation, ανήρ τὸ σχήμα περίδλεπτος, ου (ό).

REPRESENTATION, observation, conseil, vouθεσία, ας (ή). Faire à quelqu'un des représentations, τινά νουθετέω, ω, fut. ήσω.

REPRÉSENTER, v. a. exhiber, magίστημι, fut. παρα-στήσω, acc. : παρ-έχω, fut. | θυμήθητι την ανοίδησιν των χυμάτων (έν-θυμές-

Représenter, figurer, ἀπ-εικάζω, fut. άσω, acc. Représenter parsaitement, είς τὸ άκριδίστατον άπ-εικάζω, fut. άσω, ου ixτυπόω, ω, ful. ώσω, acc.

REPRÉSENTER, montrer par ses discours, άπο-δείχνυμι, fut. δείξω, acc. Représenter aux auditeurs l'indignité de ce qui s'est passé, τὸ δεινόν τοῦ πραχθέντος τοῖς ἀχούουσιν παρ-ίστημι, fut. παρα-στήσω. Représenter quelque chose à l'imagination de quelqu'un, τί τινι ὑπο-τυπόω, ä, fut. ώσω.

REPRÉSENTER, jouer une pièce de théâtre. ύπο-χρίνομαι, fut. χρινεύμαι, acc. : έπι-δείχνυμαι, fut. δείξομαι, acc. Représenter l'Andromède d'Euripide, την Ευριπίδου 'Ανδρομέδαν τραγωδίω, ω, fat. ήσω. Faire représenter une pièce, δράμα διδάσκω, fut. διδάξω. || Représenter Ulysse, en jouer le rôle, tou 'Οδυσσέα υπο-χρίνομαι, fut. χρινούμαι. | Représenter quelqu'un, agir pour tui, τὸ ἐτίρου μέρος άνα-πληρόω, ω, fut. ώσω.

Representer, remontrer, ὑπο-τίθεμαι, fut. ύπο-θήσομαι, acc. C'est en vain que je vous représente la vérité, μάτην ὑμῖν τάληθῆ ὑποτίθεμαι. Il lui représenta, άν-έμνησεν αὐτόν (ἀνα-μιμνήσχω, fut. ἀνα-μνήσω), αυες ότι et l'indic. || Alléguer pour sa défense, ἀπο-λογίομαι, ούμαι, ful. ήσομαι, acc.

REPRÉSENTER, v. n. faire les honneurs de sa place, άξιοπρεπώς διαιτάομαι, ώμαι, ful.

se Representer, v. r. s'offrir de nouveau, πάλιν συμ-δαίνω, fut. δήσομαι : πάλιν γίνομαι ου παρα-γίνομαι, fut. γενήσομαι. Evénements qui se représentent tous les jours, τὰ πολλάκις προσ-πίπτοντα, ων (participe de προσ-πίπτω. ful. πισούμαι). || Se figurer, imaginer, φαντάζομαι, ful. άσομαι, acc. : ὑπο-τυπόομαι ου διατυποομαι, ουμαι, fut. ώσομαι, αcc. : ένvoiw, &, fut. now, ou iv-voichat, cuhat. ful. ńoopat, acc. : iv-bupścpat, cupat, ful. ήσομαι, acc. ou gén. Représentez-vous le jour οὰ, έννοιαν λάμδανε τῆς ἡμέρας καθ' ἡν (λαμ. βάνω, fut. λήψομαι). Représentez-vous le soulèvement des flots, ἐπ' ὀφθαλμῶν λαδέ τὴν ἐπανάστασιν τών χυμάτων: on peut dire aussi è-έζω, acc. Représenter en justice, παρ-ίστα- μαι, ούμαι, fut. ήσομαι): παρα-στήτω σοι ή

REPRESSIF, IVE, adj. κολαστικός, ή, όν: ἐφεκτικός, ή, όν. - de quelque chose, τινός. REPRESSION, s. f. xilagu, two (1).

REPRIMABLE, αdj. χολαστέος, α, ον.

RÉPRIMANDE, s. f. ἐπιτίμησις, εως (ή). Verte réprimande, ἐπίπληξις, εως (ή). Faire à quelqu'un une réprimande, rivi im-rimais, ω, fut. ήσω, οπ έπι-πλήσσω, fut. πλήξω. Recevoir de quelqu'un une réprimande, ὑπό τινος έπι-τιμάομαι, ώμαι, fut. πθήσομαι. Il ne faut pas les renvoyer sans leur faire de réprimande, τούτους ούκ άφετίον άνεπιτιμήτους (ap-inu., fut. ap-now).

RÉPRIMANDER, ν. α. ἐπι-τιμάω, ω, fut. row, dat. - quelqu'un de quelque chose, ri rivi. Réprimander vertement ou sévèrement, ἐπι-πλήσσω, fut. πλήξω, dat.

RÉPRIMER, v. a. iπ-ίχω, fut. iφ-ίζω, acc. : άνα-στέλλω ου κατα-στέλλω, ful. στελώ, acc. : κελάζω, fut. dow, acc. Réprimer l'audace, τὸ θράσος ἐπ-έχω, fut. ἐφ-έξω. Le général réprima ce mouvement séditieux, the στάσιν έπ-έσχεν ὁ στρατηγός. | Réprimer son babil, sa langue, της γλώσσης κρατίω, ω, fut. τίσω: την γλώσσαν κατ-έχω, fut. καθ-έξω, ου έπ-έχω, fut. έφ-έξω : την γλώσσαν χαλιναγωγέω, ω, fut. ήσω. Réprimer sa colère, τλν όργην κατ-έχω, fue. καθ-έξω. Ils réprimèrent l'insolence de cet homme, υθριν αὐτοῦ έπαυσαν, Isocr. ου αὐτὸν τῆς ὕδρεως έπαυσαν (παύω, ful. παύσω).

REPRISE, s. f. action de reprendre ou de recommencer, άναληψις, εως (ή). La reprise des hostilités, άναπολέμησις, εως (ή). A plusieurs reprises, αύθις και αύθις, ou d'un seul mot, πολλάκις. A deux reprises, δίς. A trois ou quatre reprises, tole mai retpanic. Voyez For.

REPRISE, raccommodage à l'aiguille. Unoiραφή, ῆς (ή). Faire une reprise à un habit, την ίσθητα ακίομαι, αυμαι, fut. ακίσομαι.

REPRISE, plante à feuilles grasses, raliφιον σε τηλέφιλον, ου (τό).

RÉPROBATION, ε. f. ἀποδοχιμασία, ας (ή). REPROCHABLE, αdj. ἐπίμεμπτος, ος, ον. || Témoin reprochable, μάρτυς ἄπιστος, ου (δ). |

των χυμάτων ἀνοίδησις (παρ-ίσταμαι, fut. παρα- | ου ἐπίπληξις, εως (ή). Reproche injurieux, όνειδος, ους (τὸ) : όνείδισις, εως (τί) : όνειδισμός, οῦ (δ). Reproche accusateur, αἰτία, ας (ή). Sujet de reproche, έγκλημα, ατος (τό). Faire un reproche à quelqu'un, τινά μέμφομαι ου κατα-μέμφομαι, fut. μέμφομαι. de quelque chose, n ou im nin ou repi TIVOS ou simplement TIVOS. Faire à quelqu'un de sévères reproches, πινὶ ἐπι-πιμάω, ω, fut. ήσω, ου Ιπι-πλήσσω, fut. πλήξω. Ce reproche que l'on fait généralement aux philosophes, τὸ χοινή τοις φιλοσόφοις ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτιμώμενον (ἐπι-τιμάω, ω, fut. ήσω), Xin. Est-il juste de vouloir maintenant me faire un reproche, πώς δίκαιον ώς δνειδος προ-φέρειν έμοί (προ-φέρω, fut. προ-οίσω); Dem. Qui est sans reproche, dusumtos, os, ov : dváyzámtos, ος, ον : άμωμος ου άμώμητος, ος, ον : άνελεηκτος, ος, ον: άψογος, ος, ον. Etre au-dessus ou à l'abri de tout reproche, πάσκς μέμψεως έκτός είμι, fut. έσομαι (έκτός, adv. indécl).

REPROCHER, v. a. ονειδίζω ου έπ-ανειδίζω, fut. ίσω, acc.: μέμφομαι συ έπι-μέμφο μαι, fut. μέμψομαι, acc. - quelque chose à quelqu'un, τί τινι. Rappeler un bienfait, c'est le reprocher, τὸ τὰς εὐεργεσίας ὑπο-μιμνήσκει, όμοιον έστι τῷ όνειδίζειν (όνειδίζω, fut. ίσω), Dém. Nous n'aurions rien à leur reprocher, ούχ αν είνη ό,τι μεμψαίμεθα αύτοις, Plat. Des défauts auxquels ils sont sujets, ils ont le front de les reprocher aux autres! αίς αὐτοὶ τυγχάνουσιν όντες ένοχοι, ταύτα τών άλλων τολμιώσι κατηγορείν (κατηγορίω, ω, ful. κσω), Isocr. || Au fig. N'avoir rien à se reprocher, έμαυτῶ οὐδὲν άδικον σύν-οιδα, fut. είσομαι. L'homme à qui sa conscience ne reproche rien, à undir έαυτῷ άδιχον συν-ειδώς, ότος (partic. de σύνoida). || Reprocher des témoins, les récuser. μάρτυρας παρ-αιτίομαι, ούμαι, fut. τίσομαι, οπ παρα-χρούομαι, fut. χρούσομος.

REPRODUCTION, s. f. avapoors, sus (i) άναγέννησις, εως (ή). — en parlant des plantes άναδλάστησις, εως (ή).

REPRODUIRE, v. a. produire de nouveau, άτα-φύω, fut. φύσω, acc.: άνα-γεννάω, ū, fut. now, acc. | Représenter par l'imitation, άπ-ειχάζω, ful. άσω, acc. : παρ-ίστημι, ful. παρα-στήσω, αcc. : ὑπο-τυπόσμαι, σῦμαι, ful. REPROCHE, s. m. μέμψις, τως (ή): im- ωσομαι, αcc. : in-μάσσομαι, ful. μαζεμαι, μομφή, ής (ή). Reproche sévère, ἐπιτίμησις acc. La sensation reproduit la forme des obiets sensibles, ἐκ-μάσσεται ή αίσθησις τὰ είδη [Vail , μισοπινία , ας (ή). Qui a de la réπών αίσθητών.

REPROUVER, v. a. prouver de nouveau, παλιν άπο-δείχνυμι, fut. δείξω, acc.

REPROUVER, v. a. rejeter, ἀπο-δοκιμάζω, fut. aco, acc. | Damner, the yeaver xataδικάζω, fut. άσω, acc. Les réprouvés, d κατάρατοι, ων. De réprouvé, digne d'un ré-**Prouvé**, στύγιος, ος ου α, ον.

REPTILE, s. m. to interfor, ou. Les reptiles, τὰ έρπετά, ών . τὰ έρπυστικά ζώα, ωνι REPU, ve, adj. et part. voyex Repairen.

REPUBLICAIN, AINE, adj. δημοκρατονός, τί, όν.

RÉPUBLIQUE, s. f. État où l'on n'obéit qu'aux lois, δημοκρατία, ας (ή). Etre constitué en république, δημοκρατεύομαι, fut. εύσομαι. || Gouvernement en général, πολιτιία, ας (ή). Les soins de la république, τὰ πολιτικά πράγματα, ων. | La chose publique, TEtat lui-même, πόλις, εως (ή). La république était en danger, invouveur à molic (myδυνεύω, fut. εύσω). | Au fig. La république des belles-lettres, οί περί γράμματα καὶ λόγους δια-τρίδοντες, ων (partic. de δια-τρίδω, fut. τρίψω): οἱ πεπαιδευμένοι, ων (partic. parf. passif de παιδεύω, fut. εύσω): οι φιλόμουσοι σει φιλολογοι σει φιλεγράμματοι, ων.

RÉPUDIATION, s. f. anonounn, n. (1). RÉPUDIER, v. a. ἀπο-πίμπομαι, fut. πέμψοwai, acc.

RÉPUGNANCE, s. f. ἀπίχθια, ας (ή). de quelqu'un pour quelque chose, πνὸς πρός τι. Plus souvent on tourne par le verbe. Avoir de la répugnance pour, δυσχεραίνω, fut. ανώ, acc. Les malades ont de la répugnance pour les aliments les plus sains, δυσγεραίνουσιν οί νοσούντες των βρωμάτων τὰ καθαριώτατα. Plut. Avec répugnance, ἀηδῶς : ἀχουσίως : ἀχοντί. Qui fait quelque chose avec répugnance, éxev, cuax, ov, gén. ovtos, cúans, ovtos. Je l'ai fait avec répugnance, axwy incinga route (ποιίω, ω, fut. ήσω). Que l'on fait avec réful. βαρυνούμαι, acc. : βαρίως ου χαλεπώς φίρω, μαι, ful. γενήσομαι. Π s'est fait une trèsvoye: Ripomea. || Répugnance pour le tra- μεγίσταν παρ-εσκιύασεν είς δικαιοσύναν (παρα-

pugnance pour le travail, μισόπονος, eç, ον... En evoir, μισοπονίω, ω, fut. risu. On forme ainsi avec le verbe prois un grand nombre de composés. Répugnance à obeir, δυσπείθεια, ας (ή). Qui obéit avec répugnance, δυσπειθής, ής, ές. On forme ainsi avea la particule δύς un grand nombre de composés.

REPUGNANT, ARTE, adj. δυσαχδής, ής, ές. RÉPUGNER, v. n. avoir de la répugnance pour quelque chose, δυσχεραίνω, fut. ανώ, οω άπο-στρίφομαι, ful. στραφήσομαι, avec l'ace. : ània, a, fut. nou, avec l'inf. Je répugne à en parler, mepì τούτων δινώ λόγειν. H répugne à plier sous les ordres d'un chef, duanting by a made to day soften (by a ful. The : apropat, fut. apronocuat). I Inspirer de la répugnance, diozepairques, fet. erdioques. à quelqu'an, riví ou ônó rivos. Comme le seul nom de monarchie leur répugnait, sus xeραινομένου καὶ τοῦ τῆς μοναρχίας ὀνόματος, Plut. L'injustice me répugne, tò adustiv duoyepaire. ful. avi, Plat. || Etre contraire, μάχομαι, ful. μαγήσομαι, dat.: αν-αρμοστίω, ω, fut. ήσω, avec mpde et l'acc. Il n'a rien sait qui répugue à sou caractère, oùdiv dillorpion inoines ros τρόπου (ποιέω, ω, fut. ήσω), Dém.

REPULSIF, IVE, adj. amounting, i, ov. REPULSION, s. f. Emwarg, sug (1).

REPUTATION, s. f. doca, no (ii): xhioq. ους (τό): φήμη, ης (ή). Bonne réputation. εὐδοξία, ας (ή). Mauvaise réputation, κακοδοξία, ας (ή). Bonne ou mauvaise réputation. άγαθον ή κακόν κλίος, ους (τό). Qui a une grande réputation, πυλύδοξος, ος, ον. Qui n'en a pas, adoço, o, ov. Avoir une bonne, une mauvaise réputation, καλώς, κακώς ἀκούω. fut. axoverme. Il a la réputation d'homme juste, δίκαιος παρά πάντων άκούει. Il a dans le monde une grande réputation de augense, μέγιστον έχει παρά πάσιν άνθρώποις έπί σοφίκ όνομα (έχω, fut. ξω). Acquerir de la reputation, δόξαν λαμδάνω, fut. λήψομαι, ου πτάοpugnance, ἀχούσιος, ος, ον. Que l'on supporte μαι, δμαι, fut. κτήσομαι, ου περι-ποιέσμαι, avec répugnance, βαρύς, εῖα, ὑ (comp. ὑτερος, Ιοῦμαι, fut. ήσομαι: δοξης τυγχάνω, fat. τεόsup. ύτατος) : δυσαχθής, ής, ίς : δυσδάστακτος, ξομαι : Κνδοξος γίνομαι, fut. γενήσομαι. Ανοίτ «, ον. Supporter avec répugnance, βαρύνομαι, déjà quelque réputation, εν τινι λόγω γίνοfut. οίσω, acc. Inspirer de la répugnance, grande réputation de justice, δοξαν έαυτώ

σκιυάζω, fut. άσω). Devoir sa réputation à ses travaux, έχ τῶν βργων εὐδωκμέω, ῶ, fut. ἐσω. Il dut à cette action la réputation de bon général, ἐκ τούτου δοξαν έσχεν ἀνδρὸς στρατπγικοῦ (έχω, fut. ἔξω). Perdre quelqu'un de réputation, αἰσχύνην ου ἀτιμίαν τινὶ περι-ποιέω, ῶ, fut. ἡσω: τινὰ ἀτιμάζω, fut. άσω. Noircir la réputation de quelqu'un, φήκην τινὸς βλάπτω, fut. βλάψω: τινὰ βλασφωρίω, ῶ, fut. ἡσω, ου δια-σύρω, fut. σου, ου δια-σύρω, fut. συρῶ.

RRPUTER, v. a. estimer, ήγίομαι, ευμαι, ful. ήσομαι, acc. : νομίζω, ful. ίσω, acc. Ce qui est réputé juste, τὸ νομιζόμενον δίκαιον, co. Homme réputé juste, άνηρ νομιζόμενος δίκαιος είναι. Réputer pour peu de chose, περὶ δλίγου ποιέομαι, οῦμαι, ful. ήσομαι, acc. : ἐν δλίγο μέρει τίθεμαι, ful. δήσομαι, acc.

REQUÉRIR, ν. α. ἀξιόω, ῶ, ful. ώσω, sec. — quelque chose de quelqu'un, τὶ πωρά τινος. Je requiers sa condamnation, κατα-δι-κασθήναι αὐτὸν ἀξιῶ. || La circonstance présente requiert beaucoup de prudence et de sagesse, ὁ παρ-ὼν καιρὸς πολλῆς φροντίδος καὶ βουλῆς δείται (δίομαι, οῦμαι, ful. ήσομαι), Dém. || Requis, ise, exigé par les lois, νενομισμένος, η, ον (partic. parf. passif de νομίζω): εννομος, ες, ον : νομικός, ή, όν. L'âge requis, ἡ νομική πλικία, ας. Toutes les conditions requises, πάντα τὰ προσ-ήκοντα (partic. de προσ-)κω, ful. ήξω).

REQUETE, s. f. demands, αίτησις, εως (ή): δίησις ου προσδίησις, εως (ή). Présenter une requête, αίτησιν ου δίησιν ποιέω, ω, ful. ήσω. A ma requête, έμου προσ-διηθέντος (δίομαι, fut. δεήσομαι). || Placet, pétition, γραμματείον, ου (τό).

REQUIN, s. m. poisson, καρχαρίας, ου (δ). REQUIS, BE, partic. voyex Requires.

RÉQUISITION, s. f. demande, αἴτησις, εως (ή). Rendre à la première réquisition, εὐθὸς αἰτοῦντι ου εὐθὸς αἰτούμενον τι ἀποδίδωμι (αἰτίω, ω, fut. ήσω : ἀποδίδωμι, fut. ἀποδίδωμι (αἰτίω, ω, fut. ήσω : ἀποδίδωμι, fut. ἀποδώσω). [] Exaction militaire, εἴσπραξις, εως (ά).

RESAISIR, v. a. voyex REMARKE.

RESCINDER, v. a. ἀχυρόω, ö, ful. ώσω, acc. : ἀθετέω, ö, ful. ήσω, acc.

RESCISION, s. f. $dx \acute{u}p\omega \sigma u_{\zeta}$, $s\omega \zeta$ ($\dot{\eta}$): $d\theta \acute{e}-\tau \eta \sigma u_{\zeta}$, $s\omega \zeta$ ($\dot{\eta}$).

RESCRIT, s. m. ἀντιγραφή, τε (ή). RÉSRAU, s. m. δικτύδιον, ου (τό). Fait en forme de réseau, δικτυωτός, ή, όν.

RÉSERVE, ε. f. action de réserver, d'excepter, boaipeois, εως (ή). || Action de tenir en réserve, ταμίευσες, εως (ή). Lieu où l'on tient quelque chose en réserve, ταμίευσ, εως (τὸ): ἀποθήκα, ης (ή). Être en réserve, être mis en réserve, ἀπο-πίθεμαι, fut. κάσομαι. Mettre en réserve, ἀπο-πίθεμαι, fut. ἀπο-θήσομαι, αcc. : ταμιεύομαι οτι ἀπο-ταμιεύομαι, fut. εύσομαι, αcc. C'était là que chacun mettait en réserve ce qu'il avait, έκαστος δή ἀ είχεν έκείσε έξησαμρίζετο (έχω, fut. Εκω: θησαμρίζομαι, fut. είσομαι), Hérodn. || En termes militaires. Corps de réserve, τὸ ἐπίκουρικόν, οῦ.

Réserve, discrétion, retenue, εδλάδεια, ας (ή). Avec réserve, εδλαδώς. Se conduire avec réserve, εδλαδόρμαι, σύμαι, fut. ήσομαι. [] Sans réserve, sans ménagement, desedüς. S'exposer sans réserve, τοῦ βίου ἀφειδίω, ῶ, fut. ήσω. S'expliquer sans réserve, πάνθ' & γινώσων ἀπο-φαίνομαι, fut. φανοῦμαι.

A LA RESERVE DE, à l'exception de, πλήν, gén. ou même cas après que devant. Tous à la réserve d'un seul, πάντις πλήν ένός ου πλήν είς: on peut dire aussi πάντις ένὸς δέοντος (partic. de δίω, fut. διήσω).

RESERVE, ix, partic. ou adj. voyez

RESERVER, v. a. mettre ou tenir en réεστος, άπο-τίθεμαι, fut. άπο-θήσομαι, acc. : φυλάσσω, fut. άξω, acc. : ταμιεύομαι ομ άποταμιεύομαι, fut. εύσομαι, acc. Réserver les incommodités pour la vieillesse, τὰ χαλεπὰ εἰς τὸ γπρας άπο-τίθιμαι, Xέn. Réservez ces récompenses pour des hommes qui en soient plus dignes, τάς δωρεάς είς βελτίους άνδρας άποôscôs. Il faut réserver cela pour une bonne occasion, τούτο φυλακτέον είς καιρόν τινα (φύλάσσω, fut. άξω). Réserver sa haine pour le lendemain, sic to abplor to misoc tamericμαι, fut. εύσομαι, Luc. || Être réservé à quelqu'un, τινά μένω, ful. μενώ : τινί πρό-κειμαι. fut. misopat. La gloire qui vous est réservée. ή προ-κειμένη σοι δόξα. C'est à vous que la gloire en est réservée, ή δόξα παρά σοί εσται (fut. d'eiμί).

Réserver, ou se réserver, v. r. retenir quelque partie d'un tout, ét-aiséopai ou by-

αιρέρμαι, ούμαι, fut. αιρήσομαι, acc.: εξαίρε- fut. ἀπο-θήσομαι, acc. Résigner sa place : τόν τι λαμδάνω, fut. λήψομαι. Se réservant à lui-même le souverain pouvoir, εξαίρετον αύτῷ τὴν τυραννίδα ποιούμενος (ποιέομαι, εῦμαι, fut. novat). | Je me réserve d'y réfléchir, περί τούτου σκέψεσθαι σε βουλεύσεσθαι μέλλω, fut. μελλήσω.

Reserve, et, adj. circonspect, εὐλαδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): ἐπιειχής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): σώφρων, ων, or, gén. evec (comp. evéctapec, sup. evéctatos): μέτριος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Être réservé en toutes choses, máyta sulaδέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι: πρός άπαντα εὐλαδώς έχω, fut. έξω. Être réservé dans ses demandes, μέτρια αἰτίω, ω, fut. ήσω.

RESERVOIR, s. m. δοχείον, ω (τό). pour conserver l'eau, bopodogetov, ou (tò): λάκκος, ου (δ). - pour mettre du poisson, ίχθυοτροφείον, ου (τό).

RÉSIDENCE, s. f. olymous, ews (n). Les rois ses successeurs établirent leur résidence à Memphis, οί έξης βασιλείς την οίχησιν έν Μέμφει έποιήσαντο (ποιέςμαι, ουμαι, fut. ήσομαι). Résidence momentanée, διατριδή, ης (ή). Pendant sa résidence dans la capitale, δια-τρίδοντος αὐτοῦ έν τω άστει (δια-τρίδω, fut. τρίψω).

RESIDENT, s. m. envoyé, πρισδευτής, οῦ (δ). RESIDER, v. n. avoir sa demeure fixe, oixíw, ω, fut. ήσω: δια-τρίδω, fut. τρίψω, ace. - dans un lieu, εν τόπω. C'est là que réside le consul, αύτη έστὶ τοῦ ὑπάτου διατριδή. Au figure, avoir son siège, être place, miμαι, fut. κείσομαι. C'est dans le cœur que résident pour l'homme le bonheur et le malheur, dy ταις ψυχαίς και το ευδαιμονείν καί το κακοδαιμονείν τοις άνθρώποις άπό-κειται (ἀπό-κειμαι, fut. κείσομαι).

RÉSIDU, s. m. ὑπόστημα, ατος (τὸ): τὸ υφ-ιζόμενον, ου (partic. prés. de υφ-ίζομαι, fut. icouat).

RÉSIGNATION, s. f. abdication, anobsσις, εως (ή). | Patience dans l'infortune, καρτερία, ας (ή): ἀνεξικακία, ας (ή): ή τῶν κακών ὑπομονά, ῆς. Avoir de la résignation, **παρτερέω** , ω , ful. ήσω : ἀνεξικακέω , ω , ful. ήσω. Supporter le malheur avec résignation , ήσσάομαι, ώμαι, fut. ηθήσομαι. εύχολως την συμφοράν φέρω, fut. οίσω, ου ύπο-μένω, fut. μενώ, ου άν-έχω, fut. έξω.

quelqu'un ou en faveur de quelqu'un, The άρχης τινι έξ-ίσταμαι, fut. έχ-στήσομαι, ου παρα-χωρέω, ω, ful. ήσω : την άρχην τινι παραδίδωμι, fut. παρα-δώσω.

se Resignen, v. r. ceder, υπ-είκω, fut. είξω, dat. | Avoir de la patience, καρτερίω. ö, ful. ήσω: ἀνεξικακέω, ö, ful. ήσω. II faut se résigner à son sort, del στέργειν τοίς παρ-ούσι (στέργω, ful. στέρξω) Se résigner à la volonté de Dieu, δ,τι αν Θεὸς θέλη πράως φίρω, fut. clow.

RESILIATION, s. f. xatálusic, euc (i). RÉSILIER, v. a. κατα-λύω, fut. λύσω, acc. RESINE, ou Poix-Resine, s. f. Sutivn. nc (7).

RESINEUX, EUSE, adj. provedonc, nc. ec. RÉSIPISCENCE, s. f. Venir à résipiscence, ava-poorio, o, ful. how: ava-vhow. fut. vhow.

RESISTANCE, s. f. — d'un corps solide, dντιτυπία, ας (ή). | Lutte, opposition, dντίστασις, εως (ή): ἐναντίωσις, εως (ή). Cette opinion ne passa pas sans résistance, cux dvayτιλέκτως εκράτησεν ή γνώμη (κρατέω, ü, fut. ńσω). || Défense, αμυνα; ης (ή). Faire résistance, άμύνομαι, fut. υνούμαι. Opposer de la résistance aux ennemis, τοὺς πολεμίους ἀμύγςμαι, ful. υνούμαι: τοίς πολεμίοις ου πρός τούς πολεμίους αντ-έχω, fut. ανδ-έξω. Faire une vigoureuse résistance, γενναίως άπο-μάγομαι, fut. μαχήσομαι ου μαχεύμαι. Sans résistance, άμαγεί ου άμάχως.

RÉSISTER, v. n. ne pas céder à l'impression d'un corps, ἀντ-έχω, ful. ἀνθ-έξω, dat. Son casque put à peine résister à ce coup. πρός την πληγήν μολις άντ-έσχε το χράνος.

RÉSISTER, opposer de la résistance, se défendre, ἀντ-έχω, ful. ἀνθ-έξω, dal.: ἀνθ-ίσταμαι, ful. άντι-στήσομαι, dal. : άντι-μάχομαι. fut. μαχούμαι, dat. Résister aux ennemis, τοῖς πολεμίοις ου πρός τους πολεμίους άντ-έχω, fut. άνθ-έξω: τούς πολεμίους άμύνομαι, fut. υνούμαι. || Résister à ses passions, ταις έπιθυμίαις ανθiorapai, ful. avri-ornoceai. Ne pouvoir résister à l'amour, à la colère, sparos, opyns

RESISTER A, s'opposer d, ne pas obéir, αντ-έχω, fut. αντ-έξω, dat.: ανθ-ίσταμαι, fut. RÉSIGNER, v. a. abdiquer, απο-τίθεμαι, αντι-στήσομαι, dat.: έν-αντιόομαι, ούμαι, fut.

ωσομαι, dat.: ἀπειθέω, ω, fut. ήσω, dat. Résister à la loi, τω νόμω εν-ίσταμαι, fut. εν-στήσομαι. Qui peut résister à la volonté de cet homme? τω βουλήματι αυτου τίς ἀνδείστηκε (parf. d'ανδ-ίσταμαι); Résister à la voix de l'amitié, των φίλων παρ-απούω, fut. απούσομαι.

RESISTER, endurer, αν-ίχομαι, fut. αν-ίξομαι, αcc.: ὑπο-μίνω, fut. μενώ, αcc. Résister aux souffrances les plus terribles, τοῖς δυσφορωτάτοις πάθεσιν έγ-καρτερίω, ω, fut. ήσω. RÉSOLU, uz, participe ou adjectif, voyez RESOUDER.

RÉSOLUBLE, adj. διαλυτός, ή, όν.

RÉSOLUMENT, adv. avec une ferme résolution, βιδαίως. | Avec hardiesse, δαββαλέως: εὐτόλμως.

RÉSOLUTIF, ινε, adj. ἀναλυτικός, ή, όν. RÉSOLUTION, s. f. action de résoudre ce qui est soluble, ἀνάλυσις, εως (ή): διάλωσις, εως (ή). || Résolution d'une tumeur, οἰδήματος είρεσις, εως (ή). || Résolution d'un acte, συγγραφής, διάλυσις, εως (ή). || Résolution d'un problème, προδλήματος ἀνάλυσις, εως (ή).

Resolution, dessein, προαίρεσις, εως (ή): βουλή, ης (ή). Prendre la résolution de, προαιρίομαι, ουμαι, fut. αιρήσομαι : γινώσκω, fut. γνώσομαι: βουλεύομαι, fut. εύσομαι. — de faire quelque chose, moisiv ri. Prendre une belle, une bonne résolution, καλώς, ὀρθώς βουλεύομαι, fut. εύσομαι. Rire dans la résolution de faire quelque chose, mouiv ti lyvaxa (parf. de γινώσκω, fut. γνώσομαι). Telle est ma résolution, ούτως έγνωκα (parf. de γινώσκω) ου κέκρικα (parf. de κρίνω). Persister dans sa resolution, rois grandeiou in-mira, fut. mera. Homme ferme dans ses résolutions, dvip ioquρογνώμων, ονος (δ). Changer de résolution, μετα-ηινώσκα, ful. γνώσομαι : μετα-δουλεύομαι, fut. δουλεύσομαι: την γνώμην ου την βουλήν μετα-δάλλω, fut. δαλώ. Dans la crainte qu'ils ne changeassent de résolution, μή αὐτοῖς μεταδοξη (μετα-δοκέω, ω, fut. δοξω). Faire changer quelqu'un de résolution, τινά μεταπείθω, fut. πείσω

Resolution, farmeté, la μυρογνωμοσύνη, ης (ή). || Confiance, hardiesse, θάρσος, ους (τό): εύτολμία, ας (ή). Qui a de la résolution, εύτολμιος, ος, ον.

RESOLUTOIRE, adj. διαλυτικός, ή, όν,

RESOLVANT, ANTE, adj. διαφορητικό;,

RÉSONNANCE, s. f. ἀπίχημα, ατος (τὸ).

RÉSONNANT, ΑΝΤΕ, αdj. κατηχής, ής, ές.

RÉSONNEMENT, s. m. ἀπίχημα, ατος (τὸ).

RÉSONNER, v. n. ἡχέω, ω, ful. ήσω.

Résonner autour de, περι-ηχέω, ω, ful. ήσω,

αcc. Ile autour de laquelle résonne le bruit

des vents, νῆσος περι-ηχουμένη τῷ πνεύματι,

Luc. Résonner aux oreilles du public, τὰς

ἀκοὰς τῶν πολλῶν περι-ηχέω, ω, Basil. Sa voix

résonne encore à mon oreille, τῆς φωνῆς ὁ

ἡχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παρα-μένει (παρα-μένω, ful.

μενῶ), Luc. Les cordes résonnent, φθέγγονται

αί χορδαί (φθέγγομαι, ful. φθέγξομαι).

RESOUDRE, v. a. dissoudre, άνα-λύω, fut. λύσω, acc. Se résoudre en eau, εἰς ύδωρ άνα-λύομαι, fut. λυθήσομαι. Εxpliquer, éclaiscir, δια-λύω, fut. λύσω, ou δια-λύομαι, fut. λύσω, ou δια-λύομαι, fut. λύσωμαι, acc. Résoudre un problème, προ-δλημα λύω ou δια-λύω, fut. λύσω. Résoudre des doutes, ἀμφισδητήσεις δια-λύω. Qu'on ne peut résoudre, άλυτος, ος, ον.

Resourar, arrêter dans son esprit, γινώσομαι, αυτώσομαι ου δια-γινώσομα; fut. γινώσομαι, αυτό ου infin. Il résolut de se rendre auprès du roi, δι-έγνω χωρείν ἐπὶ τὸν βασιλέα (χωρέω, ω, fut. πσω). Il changea d'avis, et résolut de ne point s'y rendre, μετ-έδεξεν αὐτῷ μπ ἐκαῖσε χωρεῖν '(μετα-δοκέω, ω, fut. δοξω). Ce que vous aurez résolu, δ,τι ἄν σοι δοξη (δοκέω, ω, fut. δοξω). Il Déterminer quelqu'un à faire quelque chose, πείδω, fut. πείσω, αυτ. Ce n'est pas sans peine que je l'ai résolu à laisser là la politique, τὰ πολιτικά ἐῆν χαίρειν αὐτὸν μολις ἐπεισα.

SE Resoudre A, v. r. prendre une résolution, βουλεύομαι, fut. εύσομαι. Être lent à se résoudre, βραδίως βουλεύομαι. Ne sevoir à quoi se résoudre, άπορίω, ω, fut. ήσω: δι-απορέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι: άμηχανίω, ω. fut. ήσω. || Il ne peut se résoudre à trahir ses concitoyens, ουχ ύπο-μένει προ-έσμαι τους πολίτας (ύπο-μένω, fut. μενώ: προ-έτμαι, moyen de προ-έτμι, fut. προ-ήσω). || Être résolu à faire quelque chose, ποιείν τι προ-ήρημαι (parf. de προ-αιρίομαι, οῦμαι, fut. αιρήσομαι) ου έγνωκα (parf. de γνώσοω, fut. γνώσομαι) ου δι-έγνωκα (parf. de δια-γνώσοω). Ι'y suis bien résolu, οῦτως έγνωκα

ώ , fut. δόξω) : κίκρικα (parf. de κρίνω , fut. xowo). || Résolu, ue, hardi, ευτολμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος) : δαβραλέος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

RESPECT, s. m. aidús, ous (i). Respect du au roi, ή αίδως του βασιλέως. Porter du respect à quelqu'un, rivà aidiopai, oupai, fut. aidisopat. Se lever devant quelqu'un par respect, ύπ' αίδους τινὶ ύπαν-ίσταμαι, fut. ὑπανα-στήσομαι. Qui inspire du respect, αίδεστός, ή, όν : αίδοῖος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος) : έντιμος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος. On doit du respect aux hommes agés, οἱ ἀρχαῖοι ἀνδρες ἐντιμότεροι (cous-ent. sici). Etre retenu par le respect, δυσωπίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. — poet quelqu'un, rivá. N'avoir point de respect pour son père, τὸν πατέρα οὐκ αἰσχύνομαι, fut. υνούμαι. Manquer de respect envers quelqu'un, τινὰ ἀτιμάζω, fut. άσω. Sans respect, avaidus. || Respects que l'on a pour quelqu'un, θεραπεία, ας (ή). Ils lui rendaient toutes sortes de respects, ilepánsoov αὐτὸν πάση θεραπεία (θεραπεύω, fut. εύσω), Xén. | Respect des bienséances, εὐσχημοσύνη, ης (ή). Respect humain, δυσωπία, ας (ή). Tenir en respect, xat-éxo, fut. xat-éxo, acc.

RESPECTABLE, adj. aidioquos, os ou n, ov : aideotróc, n., ov : aidoloc, a, ov (comp. ότερος, sup. ότατος): σεμνός, ή, όν (comp. ότερος, ευρ. ότατος). Air respectable, τοῦ προσώπου τὸ αἰδίσιμον, ου. Prendre un air respectable, σεμνοποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι.

RESPECTER, v. a. honorer, aidiopat, ούμαι, fut. αίδίσομαι, acc. Respecter et honorer quelqu'un, διά θαύματος και αίδους τινα έχω, fut. ξω. | Avoir des égards pour, aiδώμαι σε κατ-αιδέσμαι, ούμαι, fut. αιδέσομαι, acc. : δυσωπίομαι, ούμαι, fut. πσομαι, acc. : αισχύνομαι, fut. υνούμαι, acc. Se respecter soi-même, έμαυτὸν αἰσχύνομαι, fut. υνοῦμαι. Après la victoire il respectait le malheur des Vaincus, γικήσας τους γικωμένους αεί ήδεσατο ou idiota (aor. d'aidiouat, ουμαι). Qui sait respecter les droits de l'amitié, vàv quaiav aideiodat sides, via, oc (partic. doida, fut. ciocμαι). || Epargner, ménager, φιίδομαι, fut.

δι-έγγωκα : ούτω μοι δέδωται (δικίω, αφιιδίω, ω, fut. ήσω. || Observer, ne pas viola, τήρίω, ω, fut. ήσω, acc. : φυλάσσω ου δια-φυλάσσω, fut. άξω, acc. Il respecta le trève, vais omordais èv-épeire (èp-péro, fut. μενώ). Ne pas respecter la foi jurée, τους δρχους παρα-δαίνω, ful. δήσομαι.

> RESPECTIF, we, adj. propre à chacun. ίδιος, α, ον : δ, ή, το καθ' έκαστον. Ου: chacun reste dans sa position respective, in τή τάξει τή προσ-ηχούση μενέτω έκαστος (μένω, ful. μενώ). | Réciproque, δ, ή, τὸ πρὸς ἀλλής λους. Droits respectifs des parties, τὰ πρὸς άλλήλους δίκαια, ων.

RESPECTIVEMENT, adv. xal' ixagray. Ils remplissent respectivement leurs devoirs, ποιούσι τὰ ἐκάστφ προσ-ήκοντα (ποιέω, &. ful. ńow).

RESPECTUEUSEMENT, adv. aidnudves. RESPECTURUX, EUSE, adj. aldripor, ev, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, sup. ονέστατος). Etre respectueux envers quelqu'un, mià alδίομα, σύμαι, fist. αἰδίσομαι : δι' αἰδούς τινα άγω, ful. άξω.

RESPIRABLE, adj. dvanveustunic, n. dv. RESPIRATION, A f. dwarren, ne (i). Respiration gênée, δύσπνοια, ας (ή). Respiration libre, souvoia, a: (4). Aveir la respiration difficile, δυσπνοίω, ω, fiet. ήσω: πικυστιάω, ω, fut. άσω. Qui a la respiration courte, τὸ πνεῦμα ἀτενώπερος, α, on Retenir sa respiration, τὸ πνεῦμα κατ-έχω, fut. καθίξω. Oter la respiration, άναπνοήν τινος άπολαμδάνω, fut. λήψομαι.

RESPIRER, v. n. exhaler sa respiration, άνα-πνίω, fut. πνεύσομαι. Respirer avec peine. δυσπνοίω, ω, ful. ήσω | Vivre, être en vie. πνίω ου έμ-πνίω, βυτ. πνεύσομαι. Depuis que je respire, ἀφ' οὐ είμι καὶ πνέω. Qui respire, έμψυχος, ος, ον. Tout ce qui respire. τὰ έμψυχα, ev. | Prendre un peu de repos. άνα-πνίω, fut. πνεύσομαι : άνα-ψύχομαι, fut. ψύξομαι : άνα-παύομαι, fut. παύσομαι : λωφάω, ῶ, fut. ήσω. — de ses fatigues, τῶν πόνων ου από των πόνων ου έκ των πόνων. Respirer enfin après tant d'alarmes, τοσούτου φόδου άνα-πνέω, fut. πνεύσομαι. Respirons un peu de nos faligues, μυφόν τι τών πόνων άναπνεύσωμεν. Après un fléau si terrible mous respirons entin, ἀπὸ νόσου μεγάλης βραχύ π ειίσυμαι , gén. Ne rien respecter , πάντων λελωφήκαμεν (λωφάω, ώ, ful. ήσω) , Thus. || Νο

eim, fut. loopar.

RESPIRER, v. a. aspirer, humer en respirant. ava-nyew, ful. nyevoopat, acc. : Dxw. fut. Ελξω, acc. Respirer un air étouffant, τραχύν άίρα Ελκω. || Désirer ou manifester le désir, πνίω, ful. πνεύσομαι, avec l'acc. ou le gén. Respirer la guerre, τον πολεμον πνίω, fut. πγεύσομαι. Ne respirer que le mal, καχίας μόνον πνέω.

RESPLENDIR, v. n. λάμπω ου άναλάμπω ου κατα-λάμπω, ful. λάμψω.

RESPLENDISSANT, ARTE, adj. λαμπρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

RESPONSABILITE, s. f. τὸ ὑπεύθυνον, ου. || Prendre sur sa responsabilité, ἐπ' ἐμαυτὸν ἀνα-δέχομαι, ou simplement ἀνα-δέχομαι, fut. dizonai, acc.

RESPONSABLE, adj. ὑπεύθυνος, ος, ον. de quelque chose, τινός. — envers quelqu'un, τινί. Qui n'est pas responsable, ανυπεύθυνος, oc, ov. Si tes flatteurs t'ont fait du mal, je n'en suis pas responsable, εἴ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν χολάχων πέπονθας (πάσχω, fut. πείσομαι), άνυπεύθυνος έγώ σοι (3043-691. είμί).

RESSAC, s. m. pinti, ng (n).

RESSAIGNER, ν. α. πάλιν φλεδοτομέω, ω, fut. now, acc.

RESSAISIR, v. a. άνα-λαμδάνω, fut. λήψοuai, acc. | Se ressaisir de, ανα-λαμδάνω, fui. λήψομαι, acc.: άνα-κτάομαι, ώμαι, ful. κτήσομαι.

RESSASSER, v. a. sasser de nouveau, πάλιν σήθω, fut. σήσω, acc. | Examiner avec soin. έξ-ετάζω ου διεξ-ετάζω, fut. άσω, acc. | Répéter jusqu'à satiété, κατακόρως iπανα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc.

RESSAUT, s. m. έξοχή, ῆς (ή).

RESSEMBLANCE, s. f. cuotothe, ntoe (n): έμφέρεια, ας (ή). — avec quelqu'un ou avec quelque chose, πρός τινα ου πρός τι. Avoir de la ressemblance, έμφερῶς έχω, fut. Κω, dat. : loux (parf. d'itoxo, inus.), dat. Qui a de la ressemblance, έμφερής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος), dat.: ἐοικώς, υία, ός [(ή), ou par haine, animosité, έχθρα, ας (ή): [partic. d'éouxa). Ressemblance de noms, ou eνυμία, ας (ή). Ressemblance d'affections, όμοιο- τη όργη ου τη θυμή έμαυτον έπι-δίδωμι, /u/. πάθεια, ας (ή). Ressemblance de mœurs, ¿πι-δώσω. Etousser tout ressentiment, τα; όμοιοτροπία, ας (ή). Avoir beaucoup de res- έχθρας άπο-τίθεμαι, fut. άπο-θήσομαι. semblance avec, τη δμοιοτήτι έγγυτάτω τινό; Ressentiment, reconnaissance, χάρις, ιτος (ή).

respirer que pour une chose, πᾶς ἀμφί πί|εψμ, fut. έσομαι. On dit que la figure de Socrate avait quelque ressemblance avec celle de Silène, ελέγετο ὁ Σωκράτης την όψεν Σεεληνώ παρεμ-φαίνειν (παρεμ-φαίνω, ful. φανώ).

RESSEMBLANT, ANTE, adj. ouococ, a, ou (comp. ότερος, sup. ότατος) : έμφερής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος) : ἐοικώς, υία, ός (partic. d'foxa). Un peu ressemblant, παρόμοιος, ος, ον : παρεμφερής, ής, ές. Le τέgime se met au dat.

RESSEMBLER, v. n. toua (parf. ditam. inus.) : δμοιός ου έμφερής είμι, fut. έσομαι : όμοίως ου έμφερως έχω, ful. εξω. — à quelqu'un, τινί. — à personne, οὐδινί. Ressembler à quelqu'un par les traits du visage, The 60m ου το πρόσωπόν τινι ίουκα. Ressembler un peu à quelqu'un, τινί παρεμ-φαίνω, fut. φανώ. Quelqu'un qui ressemblait à Thrasydée, oucsés τις Θρασυδαίω, Xén. Ne ressembler en rien aux autres, τοις άλλοις οὐδὶν όμοιον έχω, fut. Kw. Ils se ressemblent par le caractère, 🙃 ήθος άλληλοις είσιν όμοιοι (είμί, fut. έσομαι). Herbe qui ressemble un peu à de l'absinthe, πόα παρόμοιος άψινδίω, Diosc. Ne leur ressemblez pas, μη όμοιωθήτε αὐτοῖς (όμοιόω, ῶ, fut. ώσω). Bibl. Nous ressemblerions à ces maudits slatteurs, δμοια ποιήσαιμεν αν τοις καταράτοις κόλαξιν έχείνοις (ποιέω, ω, fut. ήσω), Luc. | A quoi ressemble-t-il de mentir? τὸ ψεύδεσθαι τίνι τών καλών δοικεν (louka, parf. d'iloko, inus.);

RESSEMBLER, v. a. xattúw, fut. úow, acc. RESSEMER, υ. α. πάλιν σπείρω, fut. σπερώ, acc. : ἐπανα-σπείρω, fut. σπερώ, acc.

RESSENTIMENT, s. m. renouvellement d'une douleur, τῆς ὀδύνης ομ τοῦ ἄλγους ἀνανέωσις, εως (ή).

Resentment, rancune, $\mu v_n \sigma i x a x a x (n)$. Conserver du ressentiment, programate, &, ful. ήσω. — contre quelqu'un , πνί. — d: quelque chose, τί ου τινός ου έπί τιν. Ayan contre lui beaucoup de sujets de ressentiment πολλά έχων μνησικακήσαι αὐτῷ (έχω, fut. έξω) Plus souvent on traduit par colère, courroux όργή, ῆς (ή): θυμός, οῦ (ό): μῆνις, ιδις άπέχθεια, ας (ή). Écouter son ressentiment,

εύεργεσιών πολλήν χάριν έχω, fut. έξω, ου οίδα, ful. elocua.

RESSENTIR, v. a. sentir, éprouver, πάσχω, fut. πιίσομαι, acc. Voilà ce que je ressens pour lui, τοῦτο πάσχω πρὸς έχεινον. Ressentir la même chose qu'une autre personne, τὸ αὐτό τινι πάσχω, ou simplement τινὶ συμ-πάσχω, fut. πείσομαι. Ressentir de la joie, χαίρω, ful. χαιρήσω: ήδομαι, ful. ήσθήσομαι. Ressentir du chagrin, άλγίω, ω, fut. ήσω. Ressentir de l'indignation, de la colère, etc. voyez tous ces mots. Ressentir la joie de ses amis, τοις φίλοις συν-ήδομαι, fut. ησθήσομαι. Ressentir leur chagrin, αὐτοῖς συν-αλ-Yéw, e, ful. now.

RESSENTIR, conserver le souvenir, μέμνημαι (parf. passif de μιμνήσκω), acc. ou gén. Ressentir le mal, unforazio, o, fut. now. Il ressent vivement le mal qu'on lui fait, uviσικακει ών πέπονθεν υπό τινος (πέπονθα, parf. de πάσχω). Ressentir le bien, χάριν οίδα, fut. είσομαι, gen. : χάριν ου μνείαν έχω, ful. έξω, gén. Tous les hommes ressentent vivement le bien qu'on leur fait quand ils sont malheureux, πάντες άνθρωποι πλείστην μνείαν έχουσιν ών έν ταις συμφοραίς εὐ αν πάθωσιν (έχω, fut. έξω).

SE RESSERTIR, v. r. avoir part à, μεταλαμδάνω, fut. λήψομαι, gén.: μιτα-λαγχάνω, fut. λήξομαι, gén. : μετ-έχω, fut. μεθ-έξω, gén. Il s'est aussi ressenti des malheurs de l'État, κάκεινος των της πολεως συμφορών έκοινώνησε (χοινωνέω, ω, fut. ήσω). Il ne fut pas celui qui se ressentit le moins de ce malheur, ούχ έλαχίστην (sous-ent. μοϊραν) τῆς συμφορας ἀπ-ηνέγκατο (aor. 1° irrég. d'ἀποφίρομαι, fut. άπ-οίσομαι)

RESSERRE, is, partic. ou adj. voyez RESSERRER.

RESSERREMENT, s. m. rétrécissement, στένωσις, εως (ή). || État de ce qui est rétréci, στενότης, ητος (ή). Réduction à un moindre votume, συστολή, ης (ή). | Action de condenser, πύχνωσις, εως (ή). | Diminution, ελάττωσις, εως (ή). || Rareté, σπάνις, εως (ή).

RESSERRER, v. a. serrer davantage. σφίγγω ου έπι-σφίγγω, fut. σφίγξω, acc. | Au fig. Cette circonstance resserra les nœuds de leur amilié, έκ τούτου οἰκειότερον άλληλοις δι-έκειντο (διά-κειμαι, ful. κείσομαι).

Avoir un vif ressentiment des bienfaits, των | Ressennen, rétrécir, στινόω, ω, fut. ώσω, acc. Cette fle se resserre vers le nord, n vñous πρός άρχτον συν-ελαύνεται (συν-ελαύνω, fut. ελάσω). Resserré, ée, rétréci, étroit, έστενωμένος, η, ον (parf. passif de στενόω, ω): στενός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). || Mettre à l'étroit, στενοχωρέω, ω, fut. ήσω, acc. : άγχω, fut. άγξω, acc. | Ramasser, réduire à un moindre volume, συ-στέλλω, ful. στελώ, acc.: συ-στρέφω, ful. στρέψω, acc. : συν-ελαύνω, ful. ελάσω, acc. : συγχροτίω, ω, fut. ήσω, acc. Corps d'armée qui s'étend et se resserre, τάξις δια-σπωμένη καὶ πάλιν συ-στρεφομίνη (δια-σπάω, ω, fut. σπάσω: συ-στρέφω, fut. στρέψω). | Condenser, πυχνόω, ū, fut. ώσω, acc. Les pores se resserrent, συμ-μύουσιν οἱ πόροι (συμ-μύω, fut. μύσω). | Constiper, στύφω, fut. στύψω, acc. Resserrer le ventre, τὴν χοιλίαν στύφω, fut. στύψω, ou fornju, fut. strisw. | Au fig. Resserrer son discours, τὸν λόγον συ-στέλλω, fut. στελώ. se Resserrer, v. r. retrancher de sa dépense, την δαπάνην ου τάς δαπάνας περιτέμνω, ful. τεμώ : είς εὐτέλειαν συ-στέλλομαι, fut. σταλήσομαι.

> RESSORT, s. m. ce qui sert à pousser, ίλαστρον, ου (τὸ). ∥ Δu fig. νεῦρον, ου (τὸ). Briser les ressorts du gouvernement, τὰ τῶν πραγμάτων νευρα ύπο-τέμνω, fut. τεμώ. Donner à l'esprit du ressort, tou vouv eic évépγειαν παρα-καλέω, ω, fut. καλέσω. Ressorts de l'intrigue, unxavai, wv (ai). Faire jouer tous les ressorts, μηγανήν πάσαν μηγανάομαι, ώμαι, fut. nocuai. Il faisait jouer certains ressorts, έστι δὶ ά καὶ σοφιστικώς έμηχανάτο. En faisant jouer tous les ressorts, πάση μηχανή.

Ressort, juridiction, δικαιοδοσία, ας (ή). Etre du ressort d'un tribunal, eis dixagréριον αν-ήκω, fut. ήξω. Juge en dernier ressort, δικαστής αὐτοκράτωρ, ορος (ό). Il donna aux magistrats le droit de juger en dernier ressort, τοις έν τέλει δικαιολογίαν αὐτοκράτορα συν-εχώρησε συγ-χωρέω, ω, ful. ήσω). | Δκ fig. Cette affaire n'est pas de mon ressort. τουτό μοι οὐ προσ-ήκει (προσ-ήκει, ∫ει. ήξω): τούτο οὐκ εἰς έμε καθ-ήκει (καθ-ήκω, fut. ήξω): ούκ έστιν έπ' έμοι κρίνειν ταύτα (κρίνω, ful. χρινώ).

RESSORTIR, v. n. sortir de nouveau, πάλιν εξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. [Paraitre au άρετή του άνδρος (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Dépendre d'un tribunal, sic δικαστήριον ανrixo, fut. riξω. | Dépendre de quelqu'un, ini TIVÍ EIM, fut. Ecopai.

RESSOURCE, s. f. moyen de se tirer d'affaire, ἀφορμή, ῆς (ή): πόρος, ου (δ). Fécond en ressources, εύπορος, ος, ον. Qui manque de ressources, απιρος, ος, ον : άμήyavoc. oc. ov. Noire malheur n'est pas tout à thit sams ressource, τουτο ού παντάπασιν άμήχανόν έστιν ήμιν. J'ai encore une ressource, μα άγκυρα έτι άδροχος. Faire usage de ses dernières ressources, tournez, jeter l'ancre sacrée, la dernière ancre, τὰν ἰερὰν ἄγκυραν χαλάω, ω, ful. χαλάσω. Perdu sans ressource, marehne, ne, se: marohedpoe, oe, or. Tu m'as perdu sans ressource, marohibpor ou mpobiluμνόν μ' ἀπώλεσας (ἀπ-ολλυμι, fut. ολέσω). Il a épuisé toutes ses ressources, tout ce qu'il avail, πάντα τὰ ἐαυτοῦ κατ-ην-άλωσε (xat-av-alione, ful. aleou).

RESSOUVENIR, v. τ. ανα-μιμικήσκομαι, ful. άνα-μνήσομαι, gén. Ne pas se ressouvenir, άμνημενίω, ω, fut. ήσω, gén.

RESSOUVENIR, s. m. ἀνάμνησις, εως (ή). RESSUER, v. n. to bypov ix-xpive, ful.

RESSUSCITER, v. a. ix vexpev iyeipe, on simplement izeiow ou av-ezeiow, ful. ezeow, acc.: ix vexpar ar-iothu. on simplement ivіотеµь, ful. ava-оте́ов, асс. ∥ v. ж. ік чеχρών εγείρομαι, fut. εγερθήσομαι, ou αν-ίσταμαι, ful. άνα-στάσομαι : άνα-ζάω, ω, ful. ζήσω : ἀνα-διώσκομαι, fut. διώσομαι.

RESTANT, s. m. reste, to loution, ou: το κατάλειπον, ου : το ύπολοιπον, ου : το περίλοιπον, ω.

RESTAURANT, ANTE, ασί. άναληπτικός,

RESTAURATEUR, s. m. qui rétablit, imσκευαστής, ου (δ). || Traueur, όψοπώλης, ου (δ). | λείπομαι, ful. λειφθήσομαι: περί-ειμι, ful. έπισκευή, ής (ή). | Renouvellement, ανανεω- reste plus d'excuse, τούτοις ούδεις λόγος ύποσις, εως (ή).

grand jour, ἐχ-φαίνω, fut. φανώ. Cette in- | ἀνα-νεόω, &, fut. ώσω, αcc. : ἀπικαθ-ίστημ: justice ne servit qu'à faire ressortir son mé- fut. ἀπικατα-στήσω, acc. || Fortifier, rendre rite, έκ ταύτης άδικίας έπιφανεστέρα έγένετο ή des forces à, άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, αcc. αναφ-ρώννυμι, fut. ρώσω, acc.

RESTE, s. m. τὸ λοιπόν, οῦ : τὸ κατάλοιπον ου ύπολοιπον ου περίλοιπον, ου : τ: περισσύν, οῦ: περίσσευμα, ατος (τὸ). Le reste du jour, το λοιπόν της ημέρας. Le reste, ceux qui restent, οἱ λοιποί, ών : οἱ άλλα, ων. Le reste des animaux, τὰ λοιπὰ ζῶα, ων. Et le reste, και τὰ λοιπά. || Restes d'un repas, πί λείψανα, ων : περισσεύματα, ων (τά) : τά ανάλεκτα, ων. | Restes d'une personne morte, λείψανα, ων (τά). || Être de reste, υπο-λείπυμαι, tournex, j'ai une ancre encore intacte, for: ful. λειφθήσομαι : περισσεύω, ful. εύσω : περίειμι, fut. έσομαι. Il n'y a rien de reste, ούδεν περίλοιπον (sous-ent. έστί). | Etre en reste, άπο-λείπομαι, ful. λειφθήσομαι : δστερέω, ω, fut. ήσω. - avec quelqu'un, πινός. || Jouer son reste, risquer tout, πάντα χύδον ἀποβ-βίπτω, fut. ķíψω.

> AU RESTE, ON DU RESTE, conj. To lourov: τά λοιπά: τάλλα: πλήν. Un peu maussade. du reste excellent homme, βαρύτερος το Μος, τάλλα δε καλός κάγαθός. Au reste cela est impossible, πλήν τοῦτο έστί τῶν ἀδυνάτων.

RESTER, v. n. demeurer en place, µivo ου κατα-μένω ου δια-μένω ου έπι-μένω, fut. μενώ. Rester auprès de quelqu'un, τινί παραμίνω. Rester la bouche béante dans la place publique, έν τặ άγορά κεχηνώς περι-μένω (κέunva, parf. de gaivo). Rester un jour au lit, εν κλίνη μίαν πμέραν δι-άγω, fut. άξω. Bester fidèle aux lois, τοις νόμοις έμ-μένω, fut. μενώ. Il resta toujours attaché au peuple romain, άει φίλος τῷ δήμο τῶν Ῥωμαίων δι-έμεινε. Rester sur le champ de bataille, périr en combattant, ini παρατάξεως πίπτω, fut. πεσούμαι. | En rester là, cesser, ισταμαι, fut. στήσιμαι : έπ-έχω, fut. έφ-έξω : παύομαι, fut. παύσομαι. J'en reste là, je n'en dis pas davantage, ένταύθα τον λόγον κατα-λείπω, ful. λείψω.

RESTER, être de reste, λείπομαι ου ύπο-RESTAURATION, s. f. raccommodage, ίσομαι: περι-γίνομαι, fut. γενήσομαι. Il ne leur λείπεται. Souvent on tourne par l'adj. λωπός, RESTAURER, v. a. raccommoder, ¿m.-] ń, óv. Il ne leur reste rien, ni maison ni εκευάζω, fut. άσω acc. | Renouveler, rétablir, l'terre, λειπόν οὐδέν αὐτοίς, οὐκ οἰκία, οὐ χωρίον, ville, οὐδὶ ἴχνος ἔτι λοιπὸν τῆς πολεως, Luc. Ce seul enfant me restait, siç παῖς రేరి ทั้ง μοι λοιπός (ήν, imparf. d'είμί, fut. looμαι). Il ne reste plus qu'à dire, λοιπόν οὐδέν άλλο πλήν λέγειν (λέγω, fut. λέξω ou έρω), Isocr. Tout le temps qu'il me reste encore à vivre, δπόσον έτι μοι λοιπόν του βίου κατα-διώναι (κατα-διόω, &, fut. διώσομαι), Luc. L'ouvrage qui reste à faire, τὸ ἀπο-λειπόμενον οπ ὑπο-λειπόμενον έργον, ου (άπο-λείπομαι ου ύπο-λείπομαι; fut. λειφθήσωμαι). Il nous reste encore bien des ressources, περί-εστιν ήμιν πολλά χρήματα (περίειμι, fut. έσομαι). Il ne resta personne d'une si grande armée, ix τοσαύτης στρατιάς οὐδείς περι-εγένετο (περι-γίνομαι, fut. γενήσομαι) ου δπ-ελείφθη (ὑπο-λείπομαι, fut. λειφθήσομαι).

RESTER, échoir en partage, ὑπ-άρχω, fut. άρξω. - à quelqu'un, τινί. C'est à vous qu'en restera la gloire, παρά σοὶ έσται ή τιμή. La victoire finit par nous rester, τὸ δ' οὖν τέλος της νίκης καθ' ήμας έγένετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

RESTITUER, v. a. rendre, άπο-δίδωμι, fut. åπο-δώσω, acc. || Corriger, rétablir un texte, δι-ορθόω, ω, fut. ώσω, acc.

RESTITUTION, s. f. action de rendre, åπόδοσις, εως (ή). || Correction d'un texte, διόρθωσις ου έπανόρθωσις, εως (ή).

RESTREINDRE, v. a. resserrer, rétrécir, συ-στέλλω, fut. στελώ, acc. | Constiper, στύφω, fut. στύψω, acc. | Au fig. faire rentrer dans certaines limites, ov-oridde, fut. στελώ, acc. : περι-ορίζω fut. ίσω, acc. : περιτέμνω, fut. τεμώ, acc. Restreindre une proposition, της προθέσεως τι ύφ-αιρέομαι, σύμαι, fut. aiphochai. | Se restreindre, se borner à, άγαπάω, ω, fut. ήσω, acc. ou dat. : στίργω, fut. στέρξω, φος. ou dat. Il se restreignit à demander, tournez, Il demanda seulement, μόνον ήτησε (αίτίω, ω, fut. ήσω): οὐδὶν πλίον finger h ou aliv, arec l'acc.

RESTRICTIF, IVE, adj. bopauperixóc, vi, év. RESTRICTION, s. f. περιορισμός, οῦ (δ). || Restriction mentale, ὑποστολή, ῆς (ἡ). En faire une, τὶ ὑπο-στέλλομαι, ful. ὑπο-στελοῦμαι. S'il faut parler sans restriction, el δεί μηδέν ύπο-στειλάμενον είπειν, Isocr.

RESTRINGENT, ENTE, adj. στυπτικός, ή, όν. RESULTAT, s. m. to ano-baivor ou oum-

Eschin. Il ne reste plus aucun vestige de cette baivov, ovtos (partic. n. d'ano-baivo ou oupbaivo, fut. bhochai). Ne voir que le résultat, τὸ συμ-δαίνον μόνον σκοπέω, ω, fut. ήσω. Prévoir les résultats, τα συμ-δησόμενα είκαζω; fut. άσω, ou τεκμαίρομαι, fut. αρούμαι. La victoire eut pour lui des résultats aussi funestes qu'une défaite, τούτω γικήσαντι, δσα νιχώμενοι βλάπτονται άνθρωποι, βλάπτεσθαι συνέδη (βλάπτω, fal. βλάψω : γικάω, ω, fal ήσω): έπαθε νικήσας οἶα αν ήσσηθείς (ήσσάομαι, ώμαι, fut. ηθήσομαι).

> RESULTER, υ. n. γίνομαι ου περι-γίνομαι, fut. γενήσομαι: άπο-δαίνω ου συμ-δαίνω. fut. Εήσομαι. — de quelque chose, έχ τινες. Il n'en résulte aucun avantage pour moi, ούδεν δφελός μοι γίνεται. S'il en résulte quelque chose d'heureux, ἐάν τι καλὸν ἐκ τούτου περιγίνηται. S'il en résulte quelque malheur, ἐάν τι κακὸν ἀπὸ τούτων ἀπο-δη. || D'où il résulte que, bore, avec l'infin. ou l'indic. : ober, avec l'ind. Il en résulte que, intrai ou άκολουθεί (de ἐπομαι, fut. εψομαι et d'axoλουθέω, ω, fut. ήσω), avec le que retranché.

> RESUME, s. m. ανακεφαλαίωσις, εως (ή). Résumé de ce qu'on a dit, to tor signuévan xaqádator, ou. En résumé, pour tout dire en un mot, συν-τεμόντι ου συν-ελόντι είπειν (συντέμνω, fut. τεμώ: συν-αιρέω, ώ, fut. αιρήσω: sίπον, aor. 2 irrég. de λέγω).

> RESUMER, v. a. ava-xequatioquat, oupat, fut. ώσομαι, acc.

> RESUMPTION, s. f. ανακεφαλαίωσις, εως (ή). RESURRECTION , s. f. ανάστασις, εως (ή). RÉTABLIR, v. a. remettre en son premier έιαι, αποχαθ-ίστημι, fut. αποχατα-στήσω, acc. Rétablir quelqu'un dans ses honneurs, dans ses prérogatives, είς τὰς τιμάς τὰς προσ-ηχούσας πινά ἀποκαθ-ίστημι. Rétablir les affaires de l'État, τὰ τῆς πολεως ἐπαν-ορθοίω, ω, fut. ώσω. Rétablir sa santé, έμαυτὸν ἐκ τῆς νόσου άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, ου άνα-κτάομαι, ώμαι, fut. κτήσομαι. Rétablir sa réputation, την δοξαν άνα-λαμδάνω. Rétablir le combat, άνα-μάχομαι, ful. μαχήσομαι: τὴν μάχην ἀνανεόομαι, ουμαι, fut. ώσομαι. Rétablir la paix entre plusieurs villes, τὰς πόλεις άλλήλαις διαλλάσσω, fut. αλλάξω. Rétablir l'union entré les citoyens, εἰς ὁμόνοιαν τοὺς πολίτας ἄγω, fut.

se Rétablie, v. r. être rétabli, ἀποκαθ-ίσταμαι,

fut. anoxara-ornoquat. - dans ses biens, ! dans ses honneurs, sie The odotat, sie Tac Tera, acc. προσ-ηκούσας τιμάς. Se rétablir dans les bonnes graces de quelqu'un, εύνοιαν πινος ανακταομαι, ώμαι, fut. κτήσομαι. Je crois que les affaires de l'État peuvent encore se rétablir, οίομαι καὶ νῦν ἐπαν-ορθωθῆναι αν τὰ πράγματα (ἐπαν-ορθόω, ω, ful. ώσω), Dem. Recouver la santé, ex the vosou ou ex the ασθενείας έμαυτον άνα-λαμβάνω, fel. λήψομαι, ou ava-xtáopai, spai, ful. xthoopai : it άβρωστίας άνα-φέρω, fut. άν-οίσω, ou άναφέρομαι, fut. άν-ενεχθήσομαι : βαίζω ου άναβpatto, fut. tou : arap-parropat, fut. pootáσομαι. || Se rétablir promptement, ώς τάχιστα έμαυτὸν άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Se rétablir difficilement, δυσχερώς έχω πρός την θεραπείαν (ίχω, fut. ίξω).

RÉTABLISSEMENT, s. m. ἀποκατάστασις, εως (ή). Rétablissement de la santé, ἀνάληψις ου ἀνάρρωσις, εως (ή).

RETAILLE, s. f. ἀπόκομμα, ατος (τδ). RETAILLER, v. a. tailler de nouveau, en parlant de la vigne, πάλιν κλαδεύω, fut. εύσω, acc.

RETAPER, v. a. remettre à neuf, en parl. d'un chapeau, im-σαυάζω, fut. άσω, acc.

RETARD, s. m. ἀναδολή, ῆς (ή). User de retards, ἀναδολαῖς χράομαι, ὅμαι, ƒut. χρήσομαι: ἀναδολὰς ποιίομαι, οῦμαι, ƒut. ήσομαι. N'apporter aucun retard, οὐδεμίαν ἀνασδολήν ποιίομαι, οῦμαι, ƒut. ήσομαι. Retard provenant de lenteur ou de négligence, διατριδή, ῆς (ή). Retard provenant d'hésitation, μίλλησις, εως (ή). Cette affaire ne souffre point de retard, τὸ πρᾶγμα μέλλησιν καὶ διατριδήν οὐκ ἀν-έχεται (ἀν-έχομαι, ƒut. εξομαι), Phil. Sans aucun retard, ἀμελλητί: εὐθύς.

RETARDEMENT, s. m. avabodá, ñe (á). Voyez Retard.

RETARDER, v. a. differer, ἀνα-δάλλω, fut. δαλω, acc. — de jour en jour, ἡμέρεν th ἡμέρας. Retarder un mariage, ἀναδολὴν τῶν γάμων ποιίομαι, οῦμαι, fut. ἡσομαι. Retarder la poursuite des vainqueurs, ὁρμὴν τῶν διωκόντων κατ-έχω, fut. καθ-έξω.

Retarder, v. n. être en retard, botipio, o, fut. now: botipio, fut. iow.

RETENDRE, ν. α. πάλιν τείνω ου ἐπι-τείνω,
ται. τενώ, αος.

RÉTENDRE, v. a. waliv éx-resus, fut.

RETENIR, v. a. ravoir, ressaisir, αναλαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. || Garder, conserver, κατ-έχω, fut. καθ-έξω, acc. — le bies d'autrui, τὰ ἀλλότρια. Ce vaste tonneau ne retient pas l'eau, τὸ ἀγγεῖον οὐ στέγει τὸ όδωρ (στέγω, fut. στέξω), Plut. || Tenir enfermé, καθείργυμι, fut. είρξω, acc. Retenir quelqu'un en prison, ἐν φυλακῆ τινα έχω, fut. εξω.

RETERIR, relarder, aireler, xar-tye, fut. $x\alpha\theta$ - $i\xi\omega$, acc. : $i\pi$ - $i\gamma\omega$, fut. $i\varphi$ - $i\xi\omega$, acc. Retenir un cheval qui s'emporte, innov xarέχω, fut. καθ-έξω, ou άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. || Retenir son bras prêt à frapper, χείρα ἐπ-έχω, fut. ἐφ-έξω. Retenir son haleine, τὸ πνεῦμα κατ-έχω, fut. καθ-έξω. Retenir ses larmes, τὰ δάχουα κατ-έχω ου έπέχω. Retenir sa colère, τὸν ὀργὰν κατ-έχω. fut. καθ-έξω : τῆς ἐργῆς κρατέω, ω, fut. ήσω. Qui ne peut la retenir, τῆς ὀργῆς ἀκρατής, ής, ές. || Etre retenu par une affaire, par une maladie, ὑπὸ πράγματος, ὑπὸ νόσου κατ-έχομαι, fut. κατα-σχεθήσυμαι. N'être retenu par aucune considération, cubevos mpovocav motéquat, oupat, fut. noopat.

RETERIA, graver dans sa mémoire, τῷ μνήμῷ στίγω, fut. στέζω, acc. Retenir aisément, εὐ κατ-έχω, fut. καθ-έξω. Qui retient hien ce qu'on lui apprend, κάτοχος, ος, ον: μνημονικός, ή, όν: μνήμων ου εὐμνήμων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονίστερος, ευφ. ονίστατος).

se Retenia, v. r. s'accrocher à une chose, εχομαι, fut. Εξομαι', gén.: ἀντ-έχομαι, fut. ἀνδ-εξομαι, gén. || Se contenir, être mastre de soi, ἐμαυτοῦ κρατέω, ῶ, fut. ήσω. Qui ne peut se retenir, ἐαυτοῦ ἀκρατής, ής, ές. || S'abstenir de, ἀπ-έχομαι, fut. ἀφ-Εξομαι, gén. Ne pouvoir se retenir de, οὐκ ἀπ-έχομαι τὸ μή, avec l'infin. C'est à peine s'ils purent se retenir de le frapper, μόλις ἀπ-έσχοντο αὐτοῦ τὰς χεῖρας.

Retenu, ue, adj. modéré, έγκρατής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): εὐλαδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): σώφρων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, sup. ονέστατος): μέτριος, ος ου α, ον (comp. ώτερος; sup. ώτατος). Être retenu dans ses actions et dans ses parcles, έργω καὶ λόγω μέτριος είμι, fut. έσομαι. L'être en toules tention d'urine, δυσουρία, ας (ή). Avoir une είς πεύπίσω δίδωμι, fut. δώσω. rétention d'urine, δυσουρίω, ω, fut. ήσω.

RETENTIR, v. n. thia, a, fut. now. Retentir autour de, mepi-nxio, o, fut. now. acc. Retentir aux oreilles de quelqu'un, άκοάς τινος περι-ηχέω, ω. Toute la maison retentit du son des flûtes, h obia masa κατ-αυλείται (κατ-αυλέω, ω, fut. ήσω). ∥ Faire retentir aux oreilles de quelqu'un, nvá n κατ-πχίω, ω, fut. ήσω. Homme dont le nom a retenti jusqu'aux extrémités du monde, άνης είς τὰ έσχατα τοῦ χόσμου πέρατα περι**δεδοημένος σει δια-δεδοημένος, ου (περι-διάω σει** δια-δοάω, ω, fut. ήσομαι).

RETENTISSANT, TE, adj. xatnitis, is, is. RETENTISSEMENT, ε. m. κατήχημα, **ατος** (τὸ) : ήχος, ου (δ).

RETENU, ve, partic. ou adj. voyez Re-TENIR.

RETENUE, ε. f. modération, έγαράτεια, ας (ή): εὐλάδεια, ας (ή): σωφροσύνη, ης (ή) : μέτρον, ου (τό). Qui a de la retenue, έγκρατής, ής, ές : εὐλαδής, ής, ές : σώφρων, en, or, gen. evoc : métrico, oc on a, or. Qui n'a point de retenue, uttpov où trav, euca, or (part. d'égo, fut. &o). Sans retenue, ἀχρατῶς.

RÉTIAIRE, s. m. δικτυοδόλος, ου (δ): δυττυοφόρος, ου (δ).

RÈTICENCE, s. f. παράλειψις, εως (ή). Faire une rélicence, hiyov τι παρα-λείπω, fut. λώψω. || En termes de rhétorique, ἀποσιώπησις, ક્ષ્મદ્ર (જો).

RETICULAIRE, adj. δικτυωτές, ή, όν.

RETIF, IVE, adj. qui résiste à son cavalier, σκληρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Être rétif à, ἀντι-σπάω, ω, fut. σπάσω, dat. : ἀνθ-έλχω, fut. έλξω, dat. | Au fig. indocile, απειθής ου δυσπειθής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Etre rétif à, απειθέω, w. ful. now, dat. | D'un caractère difficile, δύσχολος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

RÉTINE, s. f. δ δικτυσειδής χιτών, ώνος. RETIRE, et, part. ou adj. voyes Retirea. RETIREMENT, s. m. contraction, συστολή ic (ή). | Retraite, solitude, iρημία, ας (ή).

RETIRER, v. a. tirer en arrière, dy-દોમાક , fut, દોર્ટ્સ , acc. : તેમત-રાવર્સક, કે , fut, alter, તેમ-કંગૂણના , fut. રોસ્ઇરણના : તેમ-તેમક ઉપ

choses, πάντα έγ-χρατουομαι, fut. ούσομαι. σπάσω, acc. Retirer la main, την χείρα RÉTENTION, s. f. κατοχή, ής (ή). || Ré- ανα-σπάω, ω. Retirer ses pieds, τους πόδας

> RETIRER, tirer dehors, ôter, alcie on Eαιρίω, ω, fut. αιρήσω, acc. Retirer quelque chose de l'eau, it odaros n alpie, e. Retirer un javelot d'une blessure, τὸ ἀκόντισμα ix του τραύματος dv-axa, fut. aξa. Retirer de prison, έχ του δεσμωτηρίου έξ-άγω, fut. άξω, acc. Retirer une garnison d'une place. φρουράν έκ πολεως έξ-άγω. Retirer son armée du territoire ennemi, της πολιμίας (sous-ent. χώρας) την δύναμιν έξ-άγω. Relirer une personne d'auprès d'une autre, πνά ἀπό πινος άφαιρέω, ω, fut. αιρήσω. Retirer du vice, τῆς κακίας ἀπο-τρέπω, fut. τρέψω, acc. Retirer du malheur, έχ συμφοράς άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Retirer du danger, έχ χινδύνου σώζω ομ δια-σώζω, fut. σώσω, acc.

> Retiren, reprendre, ανα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Retirer ses gages, τὰ ἐνέχυρα ἀνα-λαμδάνω. Retirer sa parole, τὰς κοινὰς πίστεις λύω, fut. λύσω. | Oter, ἀφ-αιρέω, ω, fut. aipπσω, acc. - quelque chose à quelqu'un. τί τινι. On dit aussi τινά τι άφ-αιρίομαι, οῦμαι, ful. αφήσομαι.

> RETIRER, recueillir quelque avantage, anteφέρομαι, fut. ἀπ-cίσομαι, αcc. : ἀπο-λαύω. fut. λαύσομαι, acc. Voilà ce que j'ai retiré de ses leçons, τοῦτό γε ἀπο-λέλαυκα τῆς ἐκείνου σοφίας. Retirer peu, beaucoup d'avantages de, δλίγον, πολλά έχ τινος δνίναμαι fut. δνήσομαι. Retirer de la gloire de, δόξαν έχ τινος παρπόομαι, ούμαι, fut. ώσομαι. Retirer une grande utilité de ses travaux, μέγαν καρπόν έχ των έργων χομίζομαι, σει ίσομαι. Retirer de l'argent d'une location, xerquara én τής μισθώσεως λαμβάνω, fut. λήψομαι.

> se Reviere, v. r. quitter un lieu, eveχωρέω, ω, fut. ήσω. - chez soi, έπ' είκου ομ οίκαδε. - sur ses vaisseaux, έπὶ τὰς ναῦς. Se retirer à l'écart, άπο-χωρίω, ω. Se retirer dans un désert, eis ronov épaper baro-xupéu, ä. Faire "lirer quelqu'un, πνά άπο-χωρίζω, ful. iow. | Reculer ou s'écarter, ava-ympin ου παρα-χωρίω, ω, ful. ήσω. Se retirer un peu en arrière, μικρίν όπίσω αν-άγω, fut. άξω. Se retirer pour faire place à quelqu'un. TIN TÃ GOO EL-ISTAHAL, JUL. EX-STROGRAL. # S'ON

retira honteusement, αίσχρῶς ἀπ-ήει (imparf. d'aπ-ειμι, fut. ειμι). Il se retira sans mot dire, σιωπή άπ-ιων ώχετο (άπ-ιών, part. d'áπ-EIM. fall sim : cixquei, fal. oixnoopai). | Se τέ fugier, κατα-φεύγω, fut. φεύξομαι : κατα--ρέχω, fel. κατα-δραμούμαι : κατα-διδράσκω, fut. δράσομαι. - vers quelqu'un, auprès de quelqu'un, πρός τινα. N'avoir point de lieu où se retirer, καταφυγάν ούα έχω, fut. έξω.

RETIRER, battre en retraite, ava-yupiu, ώ, fut. κόσω: ἀνα-ζεύγνυμι, fut. ζεύξω. Il se retira en Béelie, av-Koufer eic Bountiar.

SE RETURER DE, ἀπο-γωρίω, ω, ful. ήσω, gen. : àp-iorapat, ful. àmo-orrisquat, gen. Se retirer de la société de quelqu'un, mos doістанац, fut. ажо-стіворац. Se retirer du conseil, in tou ouvedpiou med-iotaman, fut. metaστήσομαι. || Retiré du monde, των πραγμάτων ου των άνθρώπων άφ-ιστικώς, υία, ός (part. parf. αάφ-ίσταμαι): των άνθρώπων άπο-κεχωρπκώς, υία, ός (partic. parf. d'àπο-χωρίω, ω, fut. riou): ix misou yevomenos, n, or (partic. aor. 2 de viveux, fut. viviocuai). Vivre retiré à la campagne, ἐπὶ χώρας ζάω, ω, fut. ζάσω. Mener une vie retirée, siev sprmer di-aye. fut. άξω: κατ' έμαυτὸν ζάω, ω, fut. ζήσω. || Lieu retire, τόπος άνα-κεχωρηκώς, ότος (partic. parf. dava-χωρίω, ω). Il erre et promène sa douleur dans les lieux les plus retirés, admicνών καὶ πλανώμενος έν τοῖς έρηματάτοις των άγρων δια-τρίδει (άδημονίω, ω, ful. ήσω: πλανάομαι, ωμαι, fut. τσομαι : δια-τρίδω, fut. τρίψω).

SE RETIRER, se contracter, se raccourcir, ouστέλλομαι, ful. συ-σταλήσομαι.

RETOMBER, v. n. tomber de nouveau, πάλιν πίπτω, fut. πισούμαι. || Tombes d'un autre côté ou dans une autre position, paraπίπτω, fut. πισούμαι. | Au fig. Retomber malade, πάλιν νοσήματι πιοι-πίπτω, fut. πισούμαι. Retomber dans les mêmes malheurs, rois auτοις άτυχήμασι περι-πίπτω. Retomber dans la servitude, πάλω είς δουλείαν κατα-πίπτω. Reomber dans l'indolence, πάλιν είς το βαθυμείν ἀπο-αλίνω, ful. αλινώ. Retomber en enfance, ανα-νηπιεύομαι, fut. εύσομαι. Qui retombe en enfance, maliamens, audor (d., i). || Le châtiment retombe sur le coupable, είς τον αίπον άρχομένου (άρχομαι, fut. άρξομαι). Δε preή τιμορία τρόποται (τρόπομαι, fut. τροπήσομαι). Mier retour de l'hiver, χειμώνος παρ-όντες ήδα

ύπ-άγω, fut. αξω. Retire-toi, ύπ-αγε. Il se Que les dieux fassent retomber ce malheus sur la têle, ταῦτά σοι τρέψειαν είς πεφαλέν εί διοί (τρέπω, ful. τρέψω), Dém. Les dieux feront recomber la calomnie sur son auteur, οί θεοί τὰν άδικον βλασφημίαν εἰς πεφαλάν 🖚 λέγοντι τρέψουσι, Dem.

> RETORDRE, v. a. πάλιν στρέφω σα simplement στρέφω, fail. στρέψω, acc. : πάλιν πλέκω ομ simplement πλίκω, fut. πλίξω, acc. | Au fig. Donner à quelqu'un du fil à retordre, spaγματά τινι παρ-έχω, ∫υί. έξω.

> RETORQUER, v. a. avn-orpique, ful. orpiψω, æcc.

> RETORS, orse, adj. tordu deux fois, παλιμπλεκής, ής, ές. | Ruse, πανεύργος, ες, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

> RÉTORSION, a. f. dvriotpoqué, vi (1). Sejet à rétorsion, avri-orpipus, cuea, or (pert. d'aντι-στρέφω, fut. στρέψω).

RETOUCHER, v. a. toucher de nouveeu, πάλιν άπτομαι, ful. άψομαι, gén.] Achever, polir, εξ-εργάζομαι, fut. άσομαι, acc.

RETOUR, s. m. action de revenir, inuveδος, ου (ή). Retour sur soi-même ou sur ses pas, υποστροφή, πς (ή) : ἐπαναστροφή, ης (ή): ἀνάκαμψις ου ἐπανάκαμψις, εως (ή). Retour des exilés, ή των φυγάδων κάθοδος. ou. Retour par mer, ἀνάπλους, ου (δ). Se statter en vain de l'espoir du retour, benστροφήν έμαυτώ κενήν ύπ-ισχνέομαι, τώμαι., fat. ύπο-σχήσεμαι. Enlever à quelqu'un tout espoir de retour, nagar tivi inavedor direvoluis. fut. κλείσω. Qui est de retour, υπόστροφος... oc. ov. Épaminondas à son retour de Laconie. Επαμινώνδας έπαν-ελθών έχ τῆς Λαχωνικῆς (έπανέρχομαι, fut. ελεύσομαι). Nous pourrons, si tu ie veux, la reprendre à notre retour, Suvaσόμεθα, εί δικεί, έπαν-ιόντες πάλιν αὐτάν λαμδάνειν (ἐπάν-ειμι, fut. ειμι : λαμδάνω, fut. λέ ψομαι). Dès qu'il fut de retour à Rome, δτε πρώτον έπαν-ήκεν είς 'Ρώμην (έπαν-ήκω, feet. ήξω). Quand ils seront de retour dans leur patrie, έπειδάν είς την έαυτων πολιν άφ-ίχωνται (άφιχνέομαι, ουμαι, fut. άφ-ίξομαι). Nouvellement de retour des fles Atlantiques, vior in tur 'Ατλαντικών νήσων άνα-πεπλευκώς (άνα-πλέω, fut. πλεύσομαι). | Au retour du printemps, πρός τό έαρ ου πρός έαρ ήδη : έαρος σει έρος

(πάρ-ειμι, fut. έσομαι). || Retour à la santé, | ρίω, ω, fut. ήσω : δοκίω, ω, fut. δόξω), Luc. ἀναληψις, εως (ή). || Retour de la fièvre, τοῦ πυρετεύ ὑποστροφή, ης (ή). Retour ou déclin de l'age, παρακμή, ης (ή). Qui est sur le relour, παρ-ηχμανώς, υία, ός (partic. parf. de παρ-ακμάζω, fut. άσω). || Retour sur sei-même, έπιστροφή, ής (ή). Paire un relour sur soimême, ên' suautor sm-orpépouse, fut. orpa-Pricopat.

Retour, ruse, strooph, no (1). Avoir mille tours et retours, πάσας στροφάς στρέφομαι, fut. orpapisous.

RETOUR, compensation, échange, aposté, केंद्र (क्र). Que me donne-t-on en retour? मंद्र μοὶ άμοιδή γίνεται άντὶ τούτου (γίνομαι, fat. γεvaccepte ceci en retour de cela, τούτο έχείνου άντικατ-αλλάσσομαι, fut. αλλάξοuci. Au fig. Payer quelqu'un de retour, The ໃστιν τικὶ ἀπο-δίδωμι , fut. ἀπο-δώσω. Plus souvent on emploie les composés d'àvri. Payer de retour en fait d'amitié, avn-pilie, e, fut. τίσω, ου άντ-αγαπάω, ω, fut. τίσω, ασε. en fait d'amour, αντ-εράω, ω, fut. ερασθήσοuat, gen. - en fait d'obligéance on de reconnaissance, dvir-zapilopat, fut. toopat, dat.: άντευ-εργετίω, ω, ful. τίσω. Être pagé de τοtour, en ce dernder sens, avreu-navym, ful. πείσομαι.

RETOURNER, v. a. tourner d'un autre côté, μετα-στρέφω, fut. στρέψω, acc. Retourner sens dessus dessous, ανα-στρέφω, ful. στρέψω, αςς.

RETOURNER, v. n. revenir sur ses pas, avaστρίφω ου έπανα-στρέφω ου ύπο-στρίφω, ful. στρέψω: άνα-κάμπτω ου επανα-κάμπτω, fut. κάμψω: ἐπαν-έρχομαι, ful. ἐπαν-ελεύσομαι. chez quelqu'un, πρός τινα. — chez soi, οίκαδε. - sur ses pas, ini noda ou ini nodaç. || Retourner à son naturel, προς την ολκείαν φύσιν άνα-στρέφομαι, fut. στραφήσομαι.

SE RETOURNER, v. r. ini-utpipopee:, fut. otpaφήσεμαι. Dans le moment où il se retournait, il lui creva l'œil, έπι-στραφέντος δφθαλμόν άπέχοψε (ἀπο-χόπτω, βιε. χόψω).

s'en Retourner, ἀπ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Π s'en est retourné, ώχετο ἀπ-ιών (ἀπ-ιών, partic. α άπ-ειμι pour άπ-έρχομαι : ολχομαι, fut. οίχήσομαι). Je ne voulais que voir Athènes, fut. τεμώ, acc. — en élaguant, ἀπο-κλάω; et m'en retourner sur-le-champ, ιδίδοκτο ίδόντα ω, fut. κλάσω, acc.

RETRACER, v. a. tracer de nouveau, malin γράφω, fut. γράψω. || Représenter par le dessin, γράφω ου δια-γράφω, ful. γράψω, acc. Retracer l'image de quelqu'un, τινὰ άπ-εικοvilu, fut. isw. | Au fig. Retracer des faits, τά πεπραγμένα άνα-γράφω, Δεί. γράψω, αςς. RETRACTATION, s. f. nadivodía, ac (n). RETRACTER, v. a. pera-ridepat, ful. pera-Φήσομαι. — ce qu'on a dit, τὰ εἰρημένα. [Se rétracter, παλινφδίω, ω, fut. ήσω.

RETRAITE, s. f. action de se retirer, άναχώρησις, εως (ή). Sa fuite ressemblait à une retraite, αναχώρησις εδώκει ή φυγή (δοκίω, ω, fut. δοξω). Signal de la retraite, τὸ ἀνακλητιxóv, ou. Donner le signal de la retraite, tò άνακλητικόν σημαίνω, fut. ανώ. Faire retraite, ἀνα-χωρίω, ω, fut. ήσω. Battre on se battre en retraite, φυγομαχίω, ω, fut. πσω. Forcer quelqu'un de battre en retraite, rivà puyoμαχείν άναγκάζω, fut. άσω.

RETRAINE, lieu où l'on se retire, avayuρημα, ατος (το). || Refuge, καταφυγή, ής (ή). Chercher une retraite dans un lieu ou auprès de quelqu'un, είς τόπον ου πρός τινα καταφεύγω, fut. φεύξομαι. Donner à quelqu'un une retraite chez soi, πινά είς την οἰχίαν άναλαμδάνω, fut. λήψομαι, ου άνα-δέχομαι, fut. δέξομαι. Retraite inviolable, χρησφύγετον, ου (τὸ): έσυλον, ου (τό).

RETRANCHEMENT . s. m. diminution . soustraction, beainsons, suc (1).

RETRANCHEMENT, fortification, χάραξ, εμος (δ) : χαράκωμα, ατος (τὸ). Ils se renfermèrent dans leurs retranchements, slow row χάρακος συν-έστειλαν δαυτούς (συ-στίλλω, ful. στελώ). Entourer de retranchements, χαρακόω. ā, ful. ése, acc.

RETRANCHER, v. a. ster, do-apie. ώ, fut. αιρήσω, acc. : άφ-αιρίομαι ou bφαιρέτμαι, τύμαι, fut. αιρήστιμαι, acc. - une chose d'une autre, ri rivos. Vous me retrancherez du nombre des citoyens, περι-χράψετέ με έκ της πολιτείας (περι-γράφω, Jul. γράψω). On lui retranche une grande partie de son territoire, περι-τέμνεται γῆν πολλήν (περι-τέμνω. fut. τεμώ). Retrancher en coupant, άπο-τέμνω,

'Abrivac μονον επί πόδα εύθυς δπίσω χωρείν (χω- | Retrancerer, entourer de retranchements, χα-

χαρακοποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι, acc. Camp retranché, στρατόπεδον έρυμνόν, οῦ (τὸ).

SE RETRANCHER, réduire sa dépense, tàs δαπάνας συν-τέμνω ου περι-τέμνω, fut. τεμώ. Se retrancher de son nécessaire, the trophe ύπο-στέλλομαι, fut. στελούμαι.

RETRECIR, v. a. rendre plus étroit, στενόω, ω, fut. ώσω, acc. | Resserrer, rapetisser, συ-στέλλω, fut. στελώ, acc. | Se rétrécir, συ-στέλλομαι, fut. σταλήσομαι.

RETRECISSEMENT, s. m. στένωσις, εως (ກໍ) : ອນອາເວລກ໌, ກີເ (ກໍ).

RETREMPER, v. a. tremper de nouveau, πάλιν βάπτω, fut. βάψω, acc. | Au fig. fortifier, ἐπιρ-ρώννυμι, fut. ρώσω, acc. : κρατύνω, ful. uva, acc.

RETRIBUTION, ε. f. άνταπόδοσις, εως (7). H Rétribution pécuniaire, μισθός, ου (δ). Il n'exigeait aucune rétribution de ceux qui désiraient l'entendre, τους έσωτου έπι-θυμούντας ούχ ἐπράσσετο χρήματα (πράσσομαι, ful. πράξομαι), Χόπ.

RETROACTIF, IVE, adj. είς το πάροιθεν ίσχύων, ουσα, ον (part. d'iσχύω). Avoir un effet retroactif, είς τὸ πάροιθεν ίσχύω, fut. ύσω. RETROACTION, s. f. i eig to mespecter

imavapopá, ãs.

RÉTROCEDER, ν. α. άντιπαρα-χωρίω, ω, fut. now, gen. - quelque chose à quelqu'un, TIVÍ TIVOS.

RÉTROCESSION, s. f. αντιπαραχώρησις, tws (1).

RETROGRADATION. & f. αναποδισμός, οῦ (δ).

RETROGRADE, ασί. ὁπισθόπορος, ος, ον: όπισθοδάμων, ων, ον, gén. ονος. Marche rétrograde, υποστροφή ου έπαναστροφή, ής (ή): άναποδισμός, ου (δ). Vers rétrogrades, καρκίνοι, er (d).

RETROGRADER, ν. α. άνα-ποδίζω, fut. ίσω: ὑπο-στρίφω οκ ἐπανα-στρίφω, fut. στρίψω: άνα-χάμπτω ου ἐπανα-χάμπτω, fut. χάμψω.

RETROUSSEMENT, s. m. dvagtoln, n (n). RETROUSSER , ν. α. ἀνα-στέλλω , fut. στελώ, acc. : ἀνα-σύρω, ful. συρώ, acc. Se retrousser, to xitura dra-ouponal, ou simplament dva-oupopat, ful. upoupat. Robe re-

ρακόω, ω, fut. ώσω, acc. Se retrancher, | ου (ή). Qui a le nez retroussé, ανάσιμος, of, ov: dva-secululation, n, ov (partic. parf. passif d'ava-autou, &, fut. wow).

> RETROUVER, v. a. πάλιν εύρίσων, fat. εύρήσω, acc. | Aller retrouver quelqu'un, πρός τινα έπαν-έρχομαι, fal. ελεύσομαι.

> RETS, s. m. Sixtuov, ou (tò). Fait en forme de reis, δικτυοιιδής, ής, ές : δικτυωτός, ή, όν. | Au fig. Prendre quelqu'un dans ses reis, πάγαις τινά έμ-πλέκω, ful. πλέξω.

> REUNION, s. f. action de réunir, suraγωγή, ῆς (ή). | Assemblée, σύνοδος, συ (ή) : σύστασις, εως (ή). Réunion solennelle, πανήγυρις, εως (ή). | Réconciliation, rapprochement, συναλλαγή, τζ (ή).

> RÉUNIR, v. a. unir de nouseau, záliv συν-άπτω, fut. άψω, acc. — une chose à une autre, τὶ πρός τι, ου τί τινι. | En termes de médecine. Réunir les parties fracturées, συγ-χολλάω, ω, fut. ήσω, acc. Réunir les chairs, συσ-σαρχώω, ü, ful. www., acc. 🛚 🗛 fig. Réunir les esprits, τους ανθρώπους είς δριόvoian dyes, fut. des.

River, rassembler, our-ayu, ful. Eu, αcc. : άγείρω σε συν-αγείρω, fet. αγερώ, acc. : άθροίζω σε συν-αθροίζω, fiel. οίσω, acc. — plusieurs personnes dans un même lieu , · πολλούς είς το αύτο σει είς ταύτο σει είς έν. Se réunir dans un même lieu, sic ταὐτὸ ou είς έν συν-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Ils se réanirent dans ce lieu, ista our-illor (aor. de συν-έρχομαι). Quand tout le monde fut réuni, συν-ελθόντων σε άθροισθέντων πάντων είς έν. Réunir le conseil, le sénat, την βουλήν άθρείζω, ful. οίσω, ου συν-άγω, ful. άξω, **ου σ**υγ-χαλέω, ũ, ∫ul. xalisw.

REUNIR, unir, joindre, ouv-ante, ful. aue. acc. : пров-тідпри, fut. пров-длівы, асс. la science à la vertu, τὰν ἐπιστήμην τῷ ἀρετῷ. La force réunie à la prudence, i parà riφρονήσεως ρώμη, ής. Le combat qu'il livra à Pompée et à Métellus réunis, à maxn à πρός τε Πομπήτον και Μέτελλον. | Tous les vices sont réunis en lui, παντα τὰ χείριστα είς αὐτὸν συνερ-βύπκε (συρ-ρέω, fet. ρεύσω). Réunir en soi tous les genres de verta, παν άρετης είδος συλ-λαμδάτω, fut. λείψομαι. || Ayant vaincu cette armée, il la réunit à troussée, χιτών άν-εσταλμένος ου άνα-σεσυρμέ- la sienne, την στρατιάν πρατήσεις προσ-εγαίγετο rec, eu (δ). Nex retroussé, δίς ανάσιμες, (πρατίω, ω, fut. ήσω : προσ-άγομαι, fut.

αξομαι). || Se réunir à quelqu'un, τινί προσέρχομαι ου συν-έρχομαι, ful. ελεύσομαι : τινί προσγίνομαι ου συγ-γίνομαι, ful. γενήσομαι. || Je me réunis à vous dans cette opinion, έγώ σοι έπὶ τούτοις συμ-φωνέω, ö, ful. ήσω, ου συντίθεμαι, ful. συν-θήσομαι.

Riuma, rapprocher, τέconcilier, συν-αλλάσσω ου δι-αλλάσσω, ful. αλλάξω, acc. — quelques personnes ensemble ou entre elles, τινὰς ἀλλήλοις ου πρὸς ἀλλήλους.

REUSSIR, v. n. en parlant des personnes, κατ-ορθόω, ῶ, fut. ὡσω.— en quelque chose, τι ου ἐν τινι ου πιρί τι. Réussir dans une guerre, τὸν πολεμον κατ-ορθόω, ῷ, fut. ώσω. Réussir dans presque toutes ses entreprises, τὰ πλείστα κατ-ορθόω, ῷ, ου κατ-ιυτυχίω, ῷ, fut. ήσω. Ne pas réussir à, ἀπο-τυγχάνω, fut. τιύξομαι.— en quelque chose, τινός. Qui n'a pas réussi dans une affaire, ἐπρακτος, ος, ον.

Riussia, en partant des choses, προ-χωρίω, ω, fut. ήσω. L'affaire réussit, προ-χωρεί τὸ foror, Hérodn. Ses entreprises réussissaient au delà de ses espérances, αὐτῷ τὰ πράγματα πάσης ελπίδος μείζων σε υπέρ πάσαν εύχην προ-εχώρουν, Hérodia. Ce que je désirais a réussi, άπέδη μοι τὰ τῆς εὐχῆς (ἀπο-δαίνω, fut. δήσοmai), Luc. Tout vous réussira, máyra on xarà γνώμην συμ-δήσεται (συμ-δαίνω, fal. δήσομαι). Rien ne me réussit, πάντα μοι είς τούναντίον περι-ίσταται περι-ίσταμαι, fut. περι-στήσομαι), Synés. L'affaire a mal réussi, tò spyov où προυχώρησε (aor. 1er de προ-χωρίω, ω, ful. ήσω) ou simplement οὐ προυχώρησε, Thuc. Puisque cette voie ne me réussit point, j'en prendrai une autre, ώς οὐ ταύτη προ-χωρεί, έτέραν τραπήσομαι (fut. de τρέπομαι), Synés. || Faire réussir, κατ-ορθόω, ω, fut. ώσω, acc.

RÉUSSITE, s. f. κατόρθωμα, ατος (τό). Tout cela eut une prompte et heureuse réussite, πάντα ταῦτα ταχὸ καὶ καλῶς συν-ετελέσθη (συν-τελέσμαι, οῦμαι, fut. τελεσθήσομαι).

REVALOIR, v. a. rendre la pareille, the sont tivi even-perplu, v., ful. how.

REVANCHE, ε. f. ἀμοιδή, ῆς (ἡ). Prendre sa revanche, Ισοις Ισα άντ-αμείδομαι, fut. αμείψομαι.

se RRVANCHER, v. τ. se défendre, ἀμώνομαι, fut. υνοῦμαι, acc. Se revancher contre ceux qui nous attaquent, τοὺς ἐπι-τιθέντας ἀμώνομαι.

RÈVASSER, ν. π. ἐν-υπνιάζομαι, fut. άσομαι. RÈVE, s. m. ὅνειρος, ου (ὁ): ἐνύπνιον, ου (τὸ). En rève, ὅναρ. Voir en rève, ὅναρ τι ὁράω, ῶ, fut. ὁψομαι. Est-ce un rève? ή που ὅναρ ταῦτά ἐστι;

REVECHE, adj. πικρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): δύσκολος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

RÉVEIL, s. m. έγερσις, εως (ή). A votre réveil fuyez en Égypto, έγερθείς φεῦγε εἰς Αξγυπτον (ἐγείρομαι, fut. ἐγερθέσομαι: φεύγω, fut φεύξομαι), Bibl.

RÉVEILLER, v. a. tirer du sommeil, it ύπνου έγείρω, ou simplement έγείρω ou άνεγείρω ου δι-εγείρω ου έπ-εγείρω ου έξ-εγείρω, fut egepw, acc. Réveiller quelqu'un au milieu de la nuit, γυχτός μέσης χοιμώμενόν τινα άν-εγείρω, Phil. Que ne m'as-tu réveillé aussilot? πως ούχ εύθυς ἐπ-ήγειράς με; Plat. Ne le réveillez pas, μή τοῦτον τοῦ ύπνου άναστήσητε (άν-ίστημι, fut. άνα-στήσω). Se τ6veiller, eyeipopear ou dv-eyeipopear, fut. eyepθήσομαι : εξ δπνου άν-ίσταμαι, fut. άνα-στήσομαι. S'étant réveillé dès le chant du coq, ὑπ' ώδην άλεχτρυόνων εύθυς άσάντων άν-εγρόμενος (άνεγείρομαι, fut. εγερθήσομαι), Luc. | Au fig. exciter, ranimer, iquipo, fut. iqupo, acc. Réveiller les passions endormies, τὰ πάθη ἀναζωπυρίω, ω, fut. ήσω. Sa haine se réveilla, πάλιν έξ-ήφθη το μίσος (έξ-άπτομαι, ful. αφθήσομαι). Réveiller l'appétit, την δρεξιν χινέω, ω, fut. ήσω. Qui réveille l'appétit, δρεκτικός, ń, óv.

RÉVEILLON, s. m. τὸ ὅρθριον δεῖπνον, ου. RÉVĖLATION, s. f. ἀποκάλυψις, εως (ή). RĖVĖLER, v. a. découvrir, divulguer, ἀποκαλύπτω, fut. ύψω, acc. Révéler un secret, τὸ ἀπόρρητον ἰχ-φέρω; fut. ἰξ-οίσω, ου ἰχ-λαλίω, ω, fut. ήσω. Révéler les mystères sacrés, τὰ μυστήρια ἰξ-ορχέομαι, οῦμαι, fut. ορχήσομαι. [] Rendre manifeste, φαίνω, fut. φανώ, acc.: ὁπλόω, ω, fut. ώσω, acc.: φανερόω, ω; fut. ώσω, acc. La nature révèle la puissance de Dieu, ή φύσις φανεράν ποιεῖ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ (ποιίω, ω, fut. ήσω). REVENANT, ante, adj. qui platt, agréable, ήδύς, εῖα, ὑ (comp. ἡδίων, sup. ἡδιστος). REVENANT, s. m. ἀνθρώπου θανόντος εῖ-

REVENANT, s. m. άνθρώπου θανόντος είδωλον, ου (τὸ): μορωολυκείον, ου (τὸ).

REVENANT-BON, s. m. xέρδος, ους (τό).

REVENDEUR, s. m. προπώλης, co (δ). REVENDICATION, & f. anaimone, sue (i). REVENDIQUER, v. a. du-aitie on &atriu, u, fut. iou, acc. - quelque chase de quelqu'un, τινά τινι.

REVENDRE, v. a. dva-muliu, a, fut iou, acc. : άνα-πιπράσκω, fut. άνα-πιράσω, acc. Revendu, ue, παλίμπρατος, ος, ον. | Avoir d'une chose à revendre, en avoir trop, com rivée Bru, ful. Eu.

REVENIR, v. n. venir en lieu d'où l'on blait parti, έπαν-έρχομαι, fitt. ἐπαν-ελεύσομαι. - dans sa patrie, sic тѝу питріди. - à la maison, oixade. - d'une ambassade, and the masobiac. - de Delphes, ix Arrago. Revenir sar ses pas, dua-modica, fut. iou. Bevenir par mer, άνα-πλίω, fut. πλεύσομαι. Revenir sur l'eau, ava-virous, fut. vikous. Revenir au combat, able on malu ent parent nara-Gaive , fut. Gioquat. Revenir de l'exil, and the purity nat-sproum, ful nat-eleverper. Fzire revenir quelqu'un de l'exil, and क्कंट क्यान्तें; क्या प्रवा-बंगूक, ful. वहिक. | Au fig. Revenir à son sujet, ini viv bnotour inavέρχομαι, fut. ελεύσομαι. Revenous aux actions de Philomelus, inavertunes int τάς Φιλομήλου πράξεις (ἐπαν-άγω, fut. άξω). Je reviendrai plus tard sur tous ces finits, άλλ' αὐτὰ morra meler dra-orpehat eya delen (draστρόφω, fut. στρόφω: δείκνυμι, fut. δείξω). Ν Il revint hientot à son naturel, puxpès dia-Action yponer, the popolicanos ets the exuted quart (δια-λείπω, fut. λείψω: ήκω, fut. ήξω). || Bevenir à soi, voyes l'alinéa suivant.

REVENIR, se rélablir, se remettre, quautor άνα-λαμδάνω, [ΝΙ. λήψομαι : ἐμαυτὸν ἀνανιτάομαι, epan, fut. misopan. - d'une maladie, in vosco, E doberniac. E approviac. Bevenir d'un évanovincement, ix τος λειποθυμίας ανα-φέρω, full άν-ρίσω. Revenir en son ben sens, άνα-φρανίω, a, ful. now: dva-vnow, fut. vnyw. | Ie ne puis revenir de l'injustice de ces juges, ob δύναμα των πριτών της άδικίας άφ-ίστασθαι την διάνοισο (δύναμαι, fut. δυνήσυμαι: άφ-ίσταμα, fall deso-strisopeal).

BEVERIR, se désister, se corriger, do-iorapai, ful. due-ornochai, gen. : pel-iorapai, ful. peraστήσωμα, gén. - d'une opinion, γνώμης τινός. Faire revenir quelqu'un d'une opinion, twà

didata. Peut-être fussiez-vous revenu de votre première opinion, loug de para-resolute queramilopa, passif de justa-milo) en peta-grainte (usta-yrvicus, fiet. yricopen). On est devenu depuis longtemps de cette opinion, ταῦπ: malau pera-didextau (pera-denie, a, ful. detu): Bevenir de sa colèse, τῆς ὀργῆς παύομαι, ʃut παύσομαι. Les gens colères reviennent bientét, el έργελοι παύονται ταχέως. Qui revient difficilement, δυσπαραίτητος, ος, ον.

Revente, en parlant des choses, inter-ipyopen, fut edescripte. Se colère revint, inter-alter à tomos. Revenir à la mémoire, eis paripare issavényopes. Cela me revint à l'esprit, raure not snawher sic rour. La peste revint pour la seconde fois désoler Athènes, à vosoc ro Sources du-insa rois 'Abavaias (du-nince. ful movipue, , Thuc. | Les plumes une fois arrachées ne reviennent pas, rà muepà cux avapostal in-tilbira (ina-púopa, ful. quisopa: ix-tille, fut. tile).

Ravena, profiter à quelqu'un, nequ-vivopen, fut. profespet. Tout le fruit de leur victoire leur revient, τῆς νίκης πᾶς ὁ καρπὸς αὐτοῖς mul-fiverat, Hérodn. Il ne vous en reviendra rien de plus, aidir misor forat oci (tipi, fut. forme.). Que revient-il à votre patrie de votre Moquence? Ti h on devotre eit ovnow here The татріві (тим, ful. тЕм); Dém. | Cola ne revient à rien, n'aboutit à rien, ne signifie rien, τούτο είς οὐδεν ἀν-ήκει (ἀν-ήκει, fat. τζω).

REVENIA, appartenir, convenir, προσ-έκω, fut. ήξω, dat. La part qui vous revient, τὸ προσ-πιών σοι μέρος, συς. Ne prive pas le sage des éloges qui lui reviennent, μή τὸν σεφὸν άφ-ελη τὰ πρέποντα έγκώμια (άφ-αιρέομαι, ούμαι, fut. συρήσομαι : πρίπω, sans fut.), Phil.

Ruvenia, coûter, mudician, cuian, fatt. ubicontain. A combien cela revient-il? zoccu zudeltat: tie i tiun (sous-ent. ioti); Cela me revient bien cher, έχω λασθών τεύτο πολλής τιμής (έχω, ful. Εω: λαμδάνω, ful. λήψημαι)

REVENIR, plaire, apiana, fut. apiau. - à quelqu'un, roi ou roid. Son air me revient, रके मध्यक्षामक ON रखें वर्शियार आहेता श्रीटिनया। fut. hothopeat. Dont la figure revient, sittđức, ức, ức

REVENTE, & f. dvámpack, ent (n). REVENU, s. m. πρόσεδος, ευ (ή). Revenus μετα-πείθω, fut. πείσω, σει μετα-διδάσκω, fut. de l'État, al δημόσιαι πρόσοδα, ων. Regler ta dépense sur ses revenus, κατά τὴν οὐσίαν] à la guerre, τῷ πολέμφ έλαισσόσμαι, οῦμαι, δαπανάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι. Dépenser au delà de ses revenus, υπίρ την δύναμιν δαπαvácμαι, ωμαι. || C'est un grand revenu que la tempérance, μέγας πορισμός έστιν ή αὐτάρxeca.

REVER. v. a. δνειροπολίω, ü, fut. ήσω, acc. Même en dormant il ne rêve que musique, δνειροπολεί και καθεύδων μουσικήν. | Δυ fig. Rêver à quelque chose, y réfléchir, ti ου περί τινος σχέπτομαι, fut. σχέψομαι. Rêver à ce qu'il faut faire, πί χρή ποιείν σκοπέω, ω, ful. now.

RÉVERBÉRATION, s. f. avraváxlaois, sec (n).

RÉVERBÈRE, s. m. Augyéou, ou (tô). Réverbère porté sur une tige de ser, deslucieλύχνιαν, ου (τό).

RÉVERBÉRER, v. a. ava-xlaw ou avtavaκλάω, ω, ful. κλάσω, acc.

REVERDIR, v. n. ανα-θάλλω, fut. θαλλήσω. RÉVÉREMMENT, adv. aidnucions.

RÉVÉRENCE, s. f. respect, aidiós, ous (ή). || Salutation, προσκύνησις, εως (ή). Faire à quelqu'un une révérence, πνά προσ-κυνέω, ώ, fut. now.

REVERENCIEUX, Rusz, adj. aldriguer, wy, er, gén. evos (comp. evéctapos, sup. evéctatos). REVEREND, ENDE, adj. σεδαστός, ή, όν.

RÉVERER, v. a. aidiopat, oupat, fut. ai-Biscpat, acc. Les sujets de Cyrus le révéraient comme un père, οἱ ἀρχόμενοι τὸν Κῦρον ώς πατέρα ἐσέδοντο (σέδομαι, sans fut.), Xέn.

RÉVERIE, s. f. imagination, partaoía, ας (ή). S'abandonner à des réveries, πολλά partalopai, fut. άσομαι. || Folie, extravagance, λήρος, ου (δ). Débiter des réveries, λήρον ληρίω, a, fut. nou.

REVERS, s. m. partie opposée, to ivavtion, ω. || Le dessous d'une chose, τὸ ὅπισθεν, indécl. Revers de la main, omiobevap, apos (176). Ecrit sur le revers, ôπισθόγραφος, ος, ον.

REVERS, contrariété, échec, atúxnua, atoc (τὸ) : ἀτυχία, ας (ή) : δυστύχημα, ατος (τὸ) : δυστυχία, ας (ή): συμφορά, ας (ή): πταισμα, ατος (τὸ). Les revers que nous avons éprouvés dans cette expédition, τὰ κατά τὴν στρατιάν άτυχηθέντα (άτυχέω, ω, fut. ήσω). Se laisser abattre par les revers, άθυμότερον διὰ τὰς ἀτυχίας δι-άγω, fut. άξω. Eprouver des revers

fut. whisepat. S'ils viennent à éprouver quelque revers, de ti staiswoi (staiw, ful. staisw) ου σφαλώσι (σφάλλομαι, fut. σφαλήσομαι).

REVERSIBLE, adj. διαδόσιμος, ος ou n, ov. REVERSION, s. f. διάδοσις, εως (ή).

REVESTIAIRE, s. m. στολιστήριον, ου (τό). REVÊTEMENT, ε. m. περίδλημα, ατος (τὸ). REVETIR, ν. α. άμφι-ίννυμι, fut. άμφι-ίσω, acc.: περι-δάλλω, fut. δαλώ, acc.: έν-δύω ομ περι-δύω, fut. δύσω, acc. - quelqu'un de quelque chose, πνά π. Revêtu d'un habit militaire, στρατιώτου στολήν ήμφιεσμένος, η, ον. Ils le revêtirent de ses habits, έν-ίδυσαν αὐτὸν τὰ ίμάπα (έμδύω, fut. δύσω). Us le revêtent d'une robe de pourpre, αὐτὰν χλαμύδι πορφυρά περι-δάλλουσι (περι-δάλλω, fut. δαλώ): on peut dire aussi, χλαμύδα περφυράν αὐτῷ περι-δάλλουσι. Revêtu du costume de deuil, τὸ φαΐον ιμάτιον περι-δεδλημένος, η, ον. | Δu fig. Revêtu d'une grande autorité, μεγάλην δύναμιν MEDI-GEGLYMENCS, N. OV.

Revêtir, on se Revêtir de, άμφι-έγγυμαι, fut. έσομαι, acc. : περι-δάλλομαι, fut. δαλοῦμαι, acc. : έν-δύςμαι ου περι-δύςμαι, fut. δύσομαι, acc. — de sa cuirasse, θώραχα. de ses armes, τὰ δπλα.

RÉVEUR, RUSE, adj. pensif, φροντιστικός, ή, όν. || Visionnaire, μετεωροσκόπος, ου (ό, ή).

REVIREMENT, s. m. avaxpeusic, suc (7). REVIRER de bord, au propre et au figuré, άνα-χρούομαι, fut. χρούσομαι.

REVISER, ν. α. πάλιν έξ-ετάζω ου άνετάζω, ful. άσω, acc.

REVISEUR, s. m. Egerastne, ou (6).

RÉVISION, ε. f. εξέτασις, εως (ή). || Révision d'un procès, παλινδικία, ας (ή).

RÉVIVIFIER, v. a. ανα-ζωπυρίω, ω, fut.

REVIVRE, v. n. ava-ζάω, ω, fut. ζήσω ου βιώσομαι. Faire revivre quelqu'un, τινά άνα-διώσχομαι, fut. διώσομαι, ου άνα-ζωγρέω, ω, fut. ήσω, ou άνα-ζωοποιίω, ω, fut. ήσω. Lu fig. Faire revivre de vieilles querelles, την παλαιάν έχθραν άνα-ζωπυρέω, ώ, fut. ήσω, REVOCABLE, adj. εύμετάθετος, ος, ον.

RÉVOCATION, s. f. μετάστασις, εως (ή). Révocation d'un testament, ή τῆς διαθήκης άχύρωσις, εως.

REVOIR, v. a. voir de nouveau, nakes

έράω, ω, ful. δψομαι, acc. On ne le revit plus, πρανίσθη (acr. passif αξάφανίζω, ful. (σω): άφαντος έγένετο (γίνομαι, ful. γενήσομαι): οὐδαμοῦ φανερὸς πν (εἰμί, ful. ἐσομαι). [] Revoir la lumière, recouvrer la sue, ἀνα-διέπω, ful. διέψομαι. [] Au revoir, adieu, χαῖρε: pl. χαίρετε.

REVOIR, réviser, maliv il-stale ou dv-stale, fut. ace.

REVOLER, υ. n. αν-ίπταμαι ου ανα-πίτομαι, fut. άνα-πτήσομαι.

RÉVOLTANT, ΑΝΤΕ, αδ΄, ἀπότροπος, ος, ον : δεινός, ή, όν (comp. ότερος, εκφ. ότατος): μυσαρός, ά, όν (comp. ώτερος, εκφ. ώτατος). Crime révoltant, τόλμημα σύχ άνασχετόν, οῦ (τό). Sa conduite est révoltante, δεινά καὶ σύχ άνασχετὰ ποιεῖ (ποιέω, ῶ, fut. ήσω).

RÉVOLTE, s. f. ἀπόστασις, εως (ή).
Form t des projets de révolte, ἀπόστασιν βουλεύομαι, fut. εύσομαι. Lever l'étendard de la révolte, φανερῶς ἀφ-ίσταμαι, fut. ἀποστάσομαι.

RÉVOLTE, in, part. voyen Révolten.

RÉVOLTER, v. a. porter à la révolte, έπαν-ίστημι, fut. έπανα-στήσω, acc. Révolter une colonie contre la métropole, άποικίαν τῆς κόλεως ἀφ-ίστημι, fut. ἀπο-στήσω. || Se révolter, ἐπαν-ίσταμαι, fut. ἐπανα-στήσομαι. Se révolter contre quelqu'un, τινὸς ου ἀπό τινος ἀφ-ίσταμαι, fut. ἀπο-στήσομαι. Dompter les révoltés, τοὺς ἀφ-ισταμένους ου ἀφ-εστηκότας κατα-στρέφομαι, fut. στρέψομαι.

Revolter, indigner, ίξ-ίστημι, ful. έχ-στήσω, sec. Se révolter d'horreur ou d'indignation, έγανακτίω, ω, ful. ήσω. Se révolter contre son sort, τοῖς παρ-οῦσιν ἀνανακτίω, ω. Rien ne me révolte plus que d'entendre certaines personnes, ἀγανακτῶ μάλιστα ὅταν ἀκούω τινῶν λιγόντων (ἀκούω, ful. ἀκούσομαι : λίγω, ful. λίζω ου ἐρῶ). Se révolter à l'idée de la trahison, τὴν προδοσίαν ἀφ-οστόρμαι, οῦμαι, ful. ώσομαι, ου μυσάττομαι, ful. άξομαι, ου ἀπο-στρίφομαι, ful. στραφήσομαι. Je suis révolté d'entendre un pareil langage, ταῦτα ἀκούων δυσχεραίνω, ful. ανῶ.

RÉVOLU, υκ, adj. παρ-ελπλυθώς, υῖα, πάλιν ἀμφιος (partic. de παρ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι).
Αρτès dix jours révolus, ἡμερῶν δίχα παρελθουσῶν. L'année étant révolue, παρ-ελθόντος
ου δι-ελθόντος ένιαυτοῦ. | Agé de dix ans réRHAPS

έράω, ω, ful. δύομαι, acc. On ne le revit volus, δίκα έναυτούς πληρώσας, ασκ., αν plus, ήφανίσθη (aor. passif d'άφανίζω, ful. (partic. aor. 1er de πληρόω, ω, ful. ώσω).

> REVOLUTION, s. f. mouvement circulaire des astres, περιφορά, αζ (ή): περίοδος cu (ή). || Cours des années, du temps, περίοδος, ου (ή). || Changement en bien ou en mal, περιπέτεια, ας (ή). || Changement funeste, xaταστροφή, ῆς (ή). || Crise qui survient dans la santé, κρίσις, εως (ή). || Changement dans l'état des affaires publiques, à tur mpaymatur μεταδολή, ής : πράγματα καινά, ών (τά): καινοπραγία, ας (ή). La Grèce est disposée à une révolution, i Eddic oixies éxel spòs μεταδολήν (έχω, fut. έξω). Faire une révolution, την πολιτείαν ου τὰ πράγματα μετα-δάλλο. fut. δαλώ : νεωτεροποιέω, ώ, fut. ήσω. Bire en révolution, καινοπραγέω, ώ, fut. τίσω. Désirer une révolution, νεωτερίζω, fut. ίσω.

RÉVOLUTIONNAIRE, adj. νεωτεροποιός, ός, όν. \parallel s. m. νεωτεριστής, οῦ (δ).

RÉVOLUTIONNER, v. a. dv-istripu, fud. ava-striste, acc. Voyez Révolution.

REVOMIR, v. a. αν-εμέω, ω, fut. εμέσω, acc. : αν-ερεύγομαι, fut. ερεύξομαι.

RÉVOQUER, ν. α. μεδ-ίστημι, fut. μιταστήσω, acc. — quelqu'un d'un emploi, τινὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς. Révoquer une loi, νόμεν ἀκυρόω, ω, fut. ώσω, ου ἀδιτίω, ω, fut. ήσω, ου ἀναρίω, ω, fut. αιρήσω. || Révoquer en doute, ἀμφισδητίω, ω, fut. ήσω.

REVUE, s. f. recherche exacte, ἰξίτασις, εως (ή). Passer en revue, ἰξ-ετάζω, fut. άσω, acc. : δι-ίρχομαι, fut. ελεύσομαι, acc. Faire une revue de sa vie passée, τὸν παρεληλυθότα βίον ἀνα-θεωρίω, ω, fut. ήσω.

Revue, inspection des armes ou des troupes, δπλοσιοπία, ας (ή): ἐξέτασις εως (ή). Faire la revue de l'infanterie, ἐξέτασιν τῶν ὁπλιτῶν ποιέομαι, οῦμαι, fut. ἡσυμαι

RÉVULSIF, ινε, αdj. ἀνασπαστικός, ή, όν. RÉVULSION, s. f. ἀνάσπασις, εως (ή).

REZ, prép. Rez-de-chaussée, δάπεδον, ου (τὸ): έδαφος, ους (τὸ).

RHABILLAGE, s. m. ἐπισκινή, ῆς (ή). RHABILLER, v. a. habiller de nouveau, πάλιν ἀμφι-έννυμι, ful. ἀμφι-έσω, acc. [j Raccommoder, ἐπι-σκινάζω, ful. άσω, acc.

RHAPONTIC, s. m. herbe, τὸ ποντικών ρά, indéct.

RHAPSODE, s. m. voyez Rapsode.

ου (δ) : λογοδιδάσκαλος, ου (δ) : chez les acc. | Δu fig. Être riche en quelque chose. anciens Grecs, σοφιστής, οῦ (ὁ): dans les cemps plus modernes, φήτωρ, ορος (δ). Parler en rhéteur, βητορεύω, fut. εύσω.

RHÉTORICIEN, s. m. δ ἡητορικός, οῦ.

RHETORIQUE, s. f. in paropuxin, nc. De rhétorique, βητορικός, ή, όν. Préceptes de rhétorique, τὰ ἡητορικά, ων. | Au fig. Toute sa rhétorique ne me persuadera point, oux av μελετών με πείσειε (μελετάω, ώ, fut. ήσω: πείθω, fut. πείσω).

RHINOCEROS, s. m. animal, peroxipus, **ωτος** (δ).

RHOMBE, s. m. losange, populos, ou (b). RHOMBOIDAL, ALE, adj. populocetoric, τίς , ές.

RHOMBOIDE, s. m. σχήμα βομδοειδές, ους (τό): παραλληλόγραμμον, ου (τό).

RHUBARBE, s. f. pa (10), indéclinable. RHUMATISMB, s. m. ρευματισμός, οῦ (δ): βεῦμα, ατος (τὸ).

RHUME, s. m. κατάβρους, ου (δ) : ρεῦμα, ατος (τὸ). Être attaqué d'un rhume, καταβφοίζομαι, fut. ισθήσομαι : φευματίζομαι, fut ισθήσομαι. || Rhume de cerveau, κόρυζα, ης (ή). En avoir un, πορυζάω, ω, fut. ήσω.

RHYTHME, s. m. buluóc, ou (6). RHYTHMIQUE, adj. φυθμικός, τί, όν.

RIANT, ANTE, adj. iλαρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Au lieu de cet air renfrogné, prenez un visage riant, dvtl owθρωπών, ίλαροι έστε (imper. d'eiμi, fut. έσομαι). | Au figuré. Avoir l'air riant, γελάω, ω, fut. γελάσομαι. Tout y a l'air riant, πάντα έκει γελά. Prendre un air riant, προσ-γελάω, ω, fut. γελάσομαι : μειδιάω, ω, fut. άσω.

RICANEMENT, s. m. καγχασμός, οῦ (δ). RICANER, v. n. καγχάζω, fut. άσω.

RICANEUR, s. m. EUSE, s. f. xayxagtiχός, ή, όν.

RICHARD, s. m. homme riche, πλούταξ,

RICHE, adj. qui a beaucoup de biens, πλούσιος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Riche en troupeaux, πολυθρήμματος, ος, ον. Très-riche en numéraire, πολυχρήματος, ος, εν. Des plus riches qu'il y ait, πολύχρυσος iv τοῖς passif de puridou, ũ, fut. úou). Rflacer les μάλιστα ών, gén. δντος. Être riche, πλουτίω, rides du visage, το πρόσωπον τετανόω, ω, fut. ω, fut. now. Rtre très-riche, υπερ-πλουτέω, ιώσω.

RHÉTEUR, s. m. βητορικής διδάσκαλος, |ω, fut. ήσω. Rendre riche, πλουτίζω, fut ίσω. τὶ σει τινὸς πλουτέω, ω, feet. ήσω : τινὸς εὐπορίω, ω, fut. ήσω. Être riche en connaissances, en vertus, roic mabimage, raic aperaic πλουτέω, ώ, ful. ήσω.

> RICHE, précieux, nodutedis, is, és (comp. έστερος, sup. έστατος): τίμιος, ος ου α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Riches harnois, ai πολυτελείς φάλαραι, ων. Riche parure, δ λαμπρότατις χόσμος, ου.

RICEE, fertile, abondant, εδπορος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : άφθονος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). — en quelque chose, rivés. Riche en productions de toute espèce. παντοίων χαρπών εύπορος, ος, ον. Être riche de quelque chose οκ en quelque chose, εὐπορίω. ω, fut. ήσω, gén. Pays riche, ή δαψιλής χώρα, ας.

RICHEMENT, adv. πολυτελώς. Veta richement, πολυτελείς έσθητας περι-χείμενος, η, ον. RICHESSE, s. f. opulence, micoros, ou (b), sans pluriel. Une beche fait toute ma richesse, iκανός μοι πλούτος ή σίκελλα (sousent. estí). || Somptuosité, luxe, modutélesa, ac (n). Richesse des vêtements, n The iobatos πολυτέλεια, ας.

RICHESSES, biens, fortune, macutos, ou (6). sans pl. Richesses pécuniaires, χρήματα, ων (τà). Posséder de grandes richesses, πολλά χρήματα κίκτημαι, parf. de κτάομαι, ώμας Regorger de richesses, χρήμασι περιβ-βίομαι, fut. ρυήσομαι. Abondance de richesses, χρημάτων εὐπορία, ας (ή). Augmenter tous les jours ses richesses, καθ' έκάστην ήμέραν είς εύπορίαν έπι-δίδωμι, fut. έπι-δώσω.

RICIN, s. m. plante, xix, eus (78). Huile de ricin, tò xixivov thatov. ou.

RICOCHET, s. m. ἐποστρακισμός, οῦ (δ). S'amuser à faire des ricochets, ἐπ-οστρακίζω. fut. iow. Faire des ricochets, bondir sur l'eau, ύφ-άλλομαι, fut. αλούμαι. | Au fig. Par ricochet, successivement, ix διαδοχής.

RIDE, s. f. ρυτίς, ίδος (ή). Sillonner la peau de rides, τὸ δέρμα βυτίσι κατα-γαράσσω, fut. άξω. Qui a le visage plein de rides. την όψιν ερρυτιδωμένος, η, ον (partic. parf. .

RIDR, in, partie. on actj. voyez River. RIDBAU, s. m. παραπίτασμα, ατος (τὸ). Rideau servant à couvrir une perte, audaia, as (i). REDER, r. a. prois ou procise, &, ful. ώσω, acc. : βυτιδόω, ω, fut. ώσω, acc. Ride, ές, εβρυτιδωμένος, η, ον : βυτιδώτης, ης, ες: plus souvent, proof ou proof, it, or (comp. ότερος, sup. ότατος). Ils se moqueient de son front chauve et ride, έπ-έσωπτον την φαλαπρότητα και βυσότητα (έπι-σκώπτω, fiel. σκώψω), Plut. || Se rider, se refrogner, to µétunos avaσπάω, ω, fut. σπάσω. | Δu fig. Si la surface de l'eau vient à se rider, δταν γιλάση τὸ όδωρ (γελάω, &, fut. γελάσομαι). Les flots intrombrables qui rident la surface de la mer, rè των ποντίων χυμάτων άντριθμον γελασμα, ατος, Eschyl.

RIDICULE, adj. matayilasto, oc, or: 78λοίος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος) : άτοжос, ос, оч (comp. ытерос, зер. ытатос). Se rendre ridicule, xarayelaoros vivopas, fut. 78νήσομαι. Je ne connais rien de plus ridicule, ούδεν οίδα γελοιότερον (οίδα, fiet. είσομαι). || Subst. m. to genotor, ou. Cet homme est d'un ridicule achevé, εύτος παγγέλοιός έσπ. Se couvrir de ridicule, γίλωτα όφλισκάνω ου όφλω, ful. δφλήσω: καταγέλαστος γίνομαι, fut. γενήσομαι. Tourner quelqu'un en ridicule, nivà dià yéλωτος ποιέκμαι, ούμαι, fut. πσομαι. Tourner en ridicule les occupations des hommes, ràc άνθρώπων σπουδάς γέλωτα τίθεμαι, fint. δήσομαι. Être tourné en ridicule, κατα-γελάφμαι, ώμαι, ful. γελασθήσομαι.

RIDICULEMENT, adv. γελοίως : ἀτόπως. RIDICULISER, v. a. xarayidastov motios, w., fut. now, acc.

σὸ γελοΐον, ου: τὸ ἄτοπον, ου.

RIEBLE, s. m. plante, anapiva, no (n). RIEN, s. m. εδδέν, ενός, ου μηδέν, ενός (neutre d'oddic et de undic). Rien de plus, σόδιν πλίου. Rien de moins, οὐδιν ποσον. Rien du tout, ouder codapies. Rien que, coder άλλο πλάν. Il ne senge à rien, sinon à s'enrichic, οὐδὶν άλλο οποπες πλήν όπως πλίον έξει (σκοπέω, ω, fut. ήσω: έχω, fut. ξω). Rien d'étounant que des hommes se trompent, avθρώπους άμαρτώνειν οὐδὸν θαυμαστόν (άμαρτάνω, fut. άμαρτπουμαι). || No rien faire, άργίω, ω, | ενεχθήσομαι. || Vertu rigide, inflexible, π άκαμfut. now. N'avoir rien à faire, dopies, e, mus apera, ne.

[ful. 1800 : σχολάζω, ful. άσω. Qui ne vaul rien, εὐδενὸς αξιος, α, ον. Qui n'est bon à rien, aic oubly genomes, n, ov. Ne mener à rien, είς κύδεν γρήσιμον φέρω, fut. είσω. Ses promesses n'ont abouti à rien, ou eic spyri προ-πλθον αι υποσχέσεις (προ-έρχομαι, feet. ελευσομαι). Cela ne m'imprite en rien, τοῦτοί μα οὐδεν δια-φέρει (δια-φέρω, fut. δι-άσω). Ne se tromper en rien, οὐδὶν άμαρτάνω, fut. άμαρriforum. Ceci no me regarde en rien, reon οὐδέν ἐστι πρὸς ἐμέ. Compter les autres pour rien, περί ούδενός άλλους ήγέσμαι, αυμαι, fut. ήσομακ. La fortune est comme rien, δ πλουτος έν οὐδενὸς μέρει ἐστί. Travailler pour rien, ματαιοπονίω, ω, fut. ήσω. Vous avez ou cela pour rien, κατά δωρεάν τούτου έτυχες (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Qui n'entend rien à la guerre, πολέμου απειρος, ος, ον. Je n'ai rien à démôler avec vous, οὐδὶν ἐστί μοι πράγμα πρός σι. Ceci n'y fait rien , oddin mpoc smoc. Cet homme ne m'est rien, n'est pas mon parent, cò mposήκει μοι το γένος ο ανθρωπος (προσ-ήκω, fal. τίξω). ∥ Il me s'en est fallu de riena qu'ils ne l'aient tué, παρ' όλίγου πλθου άπο-κτείσαι αθτόν (Ερχομαι, ful. ελεύσομαι : άπο-κτείνω, ful. χτενώ) : μικροῦ ἐδέησαν αὐτὸν ἀπο-χτείναι, σα μικρού δείν αὐτὸν ἀπ-ώπειναν (δέω, fet. δεήσω). || Homme de rien, ανθρωπος οὐδαμινός, οῦ (ċ). Devenir de rien quelque chose, à razuvoi μέγας γίνομαι, fut: γενάσομαι. || Un rien, μικρόν τι. Des riens, μικρά τινα. Dire des riens, phuapie, e, ful. nou : edokerie, e, ful. ήσω. Discur de riens, άδολισχος, ου (δ). Disputer sur des riens, tournez, sur l'ombre d'un ane, περί όνου σκιάς έρίζω, fut. ίσω.

RIEUR, RIEUSE, adj. et s. qui aime à RIDICULITÉ, s. f. γελοιότης, ητος (ή): | rire, φιλόγελως, ωτος (i, ή). $|| Qni \ aime \ d \ plai$ santer, γελωτοποιός, ός, όν. Un rieur, γελαστής, ου (δ): γελοιαστής, ου (δ). Les rieurs, οι γελών τος, ων (partic. de γελάω, ω, fut. γελάστμαι).

> RIGIDE, adj. rigoureux, sévère, avortρός, ά, όν (comp. ότιρος, sup. ότατος). Rigide à l'excès, σκληρός, α, όν (comp. ¿περες, sup. ότατος). Je ne veux pas que les pères seient durs et tout à fuit rigides, où rous saτέρας τελέως σκληρούς καὶ τραχείς είναι άξιοω, a, fut. wow. Etre trop rigide envers quelqu'un, τραχύτερον τινι προσ-φέρομαι, fut. προσ-

RIGIDITE, s. f. abstrapia, ac (1): abstra- des vers, stryonouiu, &, fut. nou. going, atos (i): selapoing, atos (i).

RIGOLE, s. f. ὀχετός, οῦ (δ). Faire des rigoles, όχετοὺς τέμνω, fut. τεμώ, Plat. Conduire l'eau par des rigoles, tò 6800 dusτεύω, fut. εύσω, ou δχετηγέω, ω, fut. ήσω, ου όχετείς παρ-άγω, fut. άξω.

RIGORISME, s. m. abstropoting, west (vi). RIGORISTE, s. m. ανήρ αὐστηρότατος, αυ (δ). Rigoriste en morale, στωϊκός, οῦ (δ). RIGOUREUSEMENT, adv. sévèrement, yaλεπώς. | A la rigueur, κατά τὸ ἀκριδίστατον.

REGOUREUX, Eusz, adj. dur, sévère, σκληρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): αύστηρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος) < τραγύς, εία, ό (σοικην. ύτερος, εκφ. ύτατος). Difficile à supporter, σκληρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. άτατος): τραχύς εία, ύ (comp. ύτερος, ευρ. ύτατος): χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). || Parfaitement exact, άκριδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

RIGUEUR, s. f. sévérité extrême, oxinρότης, ητος (ή): στρυφνότης, ητος (ή). Faime la sévérité dans les vieillards, mais mullement la rigueur, αὐστηρότητα μέν ἀπο-δέχομαι γήρως, στρυφνότητα δε αλδε όπωστιούν. Traiter les enfants avec rigueur, τους παίδας σεληραγωγίω, ω, fut. ήσω. La rigueur des lois, ή των νόμων δεινότης, ητος. | A la rigueur, sans faire de grace, ανενδότως : απαραιτήτως. || Les voies de rigueur, les chauments, tiμωρίαι, ών (αί).

RIGUEUR, mauvais traitement, abua, aç (n). Eprouver les rigueurs de la fortune, m τύχη χαλιπωτάτη χράομαι, ώμαι, fut. χρήcomar.

RIGUEUR, apreté, oxlopátos, nece (n): expuquéτης, ητος (ή). Rigueur du froid, ρίγος, ους (τό).

Ricurus, exactitude extrême, axpibna, ac (ή). | A la rigueur, άχριδέστατα ε κατά τὸ incetion aron.

RIMAILLER, v. n. στιχογραφίω, ü, fid... isw.

ettyottuók, $a\bar{a}$ (δ).

RIME, s. f. désinence samblable, to oposotiλευτον, ου : τὸ όμιοιοκαταλνικτον . ου. | Vers, στί-705, 00 (6).

RIMER, v. n. avoir une désinence sem-

RIGIDEMENT, adv. adornous: manous. | blable, duoioxaraduntiu, u, fut. nou. | Faire

RIMEUR, s. m. στιχοποιός, οῦ (δ).

RINCER, v. a. nabaípo, fut. apo, acc. | Se rincer la bouche, to otoma nabaipomat. ful. apoūµai.

RINCURE, ε. f. κάθαρμα, ατος (τό).

RIPAILLE, s. f. succia, ac (1). Faire ripaille, εὐωχέω, ῶ, ʃut. ήσω.

RIPOPEE, s. f. ίωλωφασία, ας (ή).

RIPOSTE, s. f. répanse, amoxplois ou dνταπόκρισις, sως (ή). || Coup que l'on porte en parant, άντίκρουσις, εως (ή).

RIPOSTER, v. π. répondre, ἀπο-κρίνομαι он автапо-крічоран, fat. причейнан. | Rendre coup pour coup, avri-ballin, fut. balin: avriχρούω, fut. χρούσω.

RIRE, v. n. yedáw, &, fut. yedáwuai. - d'une chose, ἐπί πνι. - des maux d'autrui, nancis ou int nancis allow. Rire de quelqu'un, τινός κατα-γελάω, ω: τινέ έγ-γελάω, a. Rire sous cape, ἐπ' ἐμαυτοῦ γελάω, . Rire aux éclats, καγχάζω, fut. άσω. Relat de rire, καγχασμός, οῦ (δ). Il partit d'un éciat de rire, είς γέλωτα ετράπετο (τρέπομαι, fut. τραπήσομαι). Mourir de rire, γελωτε ixθεήσκω, fut. δανούμαι. S'empêcher de rire, τὸν γελωτα κατ-έχω, fut. καθ-έξω. Cels fait rire, est risible, γελοϊόν έστι τούτο : έστι τούτο τών γελοίων : πολύν τόν γέλωτα έχει τοῦτο (έχω, fut. ίξω). Prêter à rire à quelqu'un, γελωτά τινέ δφλω, fut. ἐφλήσω. Qui sime à rire, φιλόγελως, ωτος (4, ή). Qui n'aime peint à rire, qui ne ril jamais, àgilauros, oc, ov. Sens rire, ayelasti. | Pour rire, par plaisanterie, παιδιας χάριν. Mot pour rire, ρήμα γίλοιον, ου (τό) : γελοιασμός, οῦ (ό). Dire le mot pour rire, γελαιάζω, fut. άσω. Dire une chose pour rire, παίζων τι λέγω, ful. λέξω συ έρω. En riant, perà mardiac. | Se rire de quelqu'un, τινός κατα-γελάω, ώ, fut. γελάσομαι. Se rire des menaces, των ἀπειλών κατα-φρονίω, a, fut. nou.

RIRE, ou Ris, s. m. yelog, wrog (b). MIMAILLEUR, s. m. στιχογράφος, ου (δ): Relat de rire, καγχασμός, οῦ (δ). Rire sardonique, γίλως σερδόνιος, ου (δ). Rire immodere, γέλως βρασματώδης, ους (δ). Gros rire, γέλως πλατύς, έος (έ). Reciter le rire, γέλωτα in-malia, a, fut. maliou.

Ris. s. m. grain, boula, no (1). Voyez Riz.

RIS de veau, s. m. θύμος, ου (δ).

RISÉE, s. f. γίλως, ωτος (δ). Digne de risée, γελοΐος, α, ον (comp. ότερος, ευρ. ότατος). Faire des risées de quelqu'un, διὰ γέλωτός τινα ποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. Être la risée de tout le monde, γέλως πάντων εἰμί, fut. ἔσομαι, ου γίνομαι, fut. γενήσομαι: ὑπὸ πάντων χατα-γελάςμαι, ῶμαι, fut. γελασθήσομαι.

RISIBILITE, s. f. to yelastusov, ou

RISIBLE, adj. qui fait rire, γελοῖος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος) Tout à fait risible, παγγέλοιος, ος, ον. || Qui a la faculté de rire, γελαστικός, ή, όν.

RISQUABLE, adj. ἐπικίνδυνος, ος, ον : ἐπισραλής, ής, ές.

RISQUE, s. m. xivouvoc, ou (6). Courir risque, xixdussúm, fut. súom. - de périr, άπο-θανείν. - de la vie, περί της ψυχής. - de perdre ses biens, περὶ τῶν χρημάτων. Courir les plus grands risques, τὸν έσχατον χίνδυνον χινδυνεύω. Rome courut risque d'être prise d'assaut, ἐκινδύνευσεν ή Ρώμη κατά κράτος άλωναι (άλίσκομαι, fut. άλωσομαι), Plut. Affronter tous les risques, πάντα χύδον ρίπτω, fut. ρίψω. Courir les risques d'une bataille, μάχην ἀναβ-βίπτω, fut. βίψω. Qui offre bien des risques, κινδυνώδης, ης, ες : ἐπικίνδυνος, ος, ον : έπισφαλής, ής, ές. Qui n'offre ou qui ne court aucun risque, ἀχίνδυνος, ος, ον : ἀσφαλής, ής, ές. L'affaire n'offre point de risque, άκινδύνως οκ άσφαλώς έχει το πράγμα (έχω, fut. ξω). A mes risques et périls, μετά χινδύνου τοῦ έμοῦ.

RISQUER, v. a. ανδυνεύω, fut. εύσω, avec περί et le gén. ou avec l'infin. Risquer tout, πάντα κύδον βίπτω, fut. βίψω. || Risquer sa vie, περί τῆς ψυχῆς κινδυνεύω ου δια-κινδυνεύω, fut. εύσω. Il risque de mourir, κινδυνεύει ἀπο-θανεῖν (ἀπο-θνήσκω, fut. θανοῦμαι). Risquer la bataille, την μάχην ἀπο-κινδυνεύω, fut. εύσω: τὸν τῆς μάχης κύδον ou simplement μάχην ἀναβ-βίπτω, fut. βίψω. Se risquer à faire quelque chose, ποιεῖν τι τολμάω ου ἀποτολμάω, ῶ, fut. ήσω. Se risquer à passer, risquer le passage, τῆ διαδάσει ἐπι-τολμάω, ῶ.

RISSOLER, ν. α. περι-φρύγω, fut. φρύξω, αcc.

RIT, ου Rite, s. m. coutume religieuse, πυρον, ου (τὸ)
δισμός, οῦ (ὁ). || Liturgie, λειτουργία, ας (ἡ).

RIVAGE, s. m. ἀχτή, ῆς (ἡ). Rivage de νίσκος, ου (ὁ).

la mer, ἀκτή, ῆς (ή): αἰγιαλός, οῦ (δ): τών, όνος (ή). Qui vient ou qui se platt sur les rivages de la mer, ἀκτιος, ος ομ α, ον.

RIVAL, ALE, αδ]. ἐφάμιλλος, ος, εν.
Subst. antagoniste, ἀνθάμιλλος, ου (δ, 1):
απ masc. ἀνταγωνιστής, οῦ (δ): ζηλωτής, εῦ
(δ). Řtre rival de quelqu'un, τινὶ ον πρός τινα άμιλλάομαι, ῶμαι, ful. ήσομαι, ου φιλονεικίω, ῶ, ful. ήσομαι: τινὶ ἀντ-αγωνίζομαι, ful. ίσομαι: τινὶ ἀντ-αγωνίζομαι, ful. ίσομαι: τινὰ ζηλόω, ῶ, ful. ώσω. Ils sont rivaux de gloire, περὶ δοξης άμιλλῶνται ἀλλήλοις οπ φιλονεικοῦσι πρὸς ἀλλήλους. Rival en amour, ἀντεραστής, οῦ (δ). Rival dans un art on dans un métier, ἀντίτεχνος, ου (δ).

RIVALISER, v. n. duilláchai, shai, fut. isochai. — avec quelqu'un, rivi. — de quelque chose, arpí rivoc.

RIVALITÉ, s. f. ζ ilwois, sus (ii). Ils sont en rivalité, quicusieus frous apès diluilus (fru, fut. ξ_{∞}).

RIVE, s. f. byon, no (ii). Situé sur la rive d'un fleuve, παραποτάμιος, ος on a, ov.

RIVER, v. a. achever de consolider, π2γιόω, ū, ful. ώσω, acc.

RIVERAIN, s. m. παραποτάμιος, ος ου α, cv. RIVIÈRB, s. f. ποταμός, οῦ (δ). De rivière, ποτάμιος, ος ου α, cv. Eau de rivière, ῦδωρ ποτάμιον, ου (τὸ). Lit d'une rivière, τάφρος, ου (δ). Bras de rivière, ρετέρον, ου (τὸ): χέρας, ως (τὸ).

RIXE, s. f. spic, idoc (ii): pilomunia, ac (ii): nelloc, ouc (ii). Avoir une rice, voye: Quereller.

RIZ, s. m. grain, $\delta \rho v \zeta a$, $\pi c (\pi)$: rarement, $\delta \rho v \zeta \sigma$, $cv (\tau \delta)$.

RIZIÈRE, s. f. γñ δρυζοτροφούσα, ης (partic. α δρυζοτροφώω, ω, fut. ήσω).

ROB, s. m. χύλισμα, ατος (τό).

ROBR, a. f. iστής, πτος (ή): iμάτιον, ευ (τὸ): χιτών, ῶνος (ἱ). Robe à longue queue, σύρμα, ατος (τὸ). Robe de chambre, ἰνδρομίς, ίδος (ή). Robe de triomphateur, ἰστής θριαμδική, ῆς (ή). || Gens de robe, gens de justice, οἱ δικανικοί, ῶν. Se mettre dans la robe, τῆς δικανικής ἀπτομαι, fut. ἀψομαι.

Robe de fève, écorce qui l'enveloppe, λιπυρον, ου (τὸ) : λεπύριον, ου (τὸ).

ROBINET, s. m. swhit, hivor (6): swhitviscor, ou (6). ROBORATIF, ινε, αδί. βωστικός, ή, όν. ROBUSTE, αδί. βωμαλίος, α, ον (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος): ίσχυρός, ά, όν (comp. έτερος, ευρ. ώτατος): σθεναρός, ά, όν (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος). Robuste de corps, τὸ εῶια εὐρωστος, ος, ον. Rendre robuste, βώννιμι, fut. βώσω, acc. Devenir robuste, βώννιμια ου ἐπιβ-βώννυμαι, fut. βωσθήσομαι: βωμαλεόομαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι. || Esprit robuste, ψυχή εὐρωστος, ου (ή), ου εὐρώστως δχουσα, ης (partic. αξχω).

ROBUSTEMENT, adv. βωμαλίως.

ROC, s. m. πέτρα, ας (ή).

ROCAILLE, s. f. χάλιξ, ικος (δ). Ouvrage en rocaille, χαλίκωμα, ατος (τδ).

ROCAILLEUX, EUSE, adj. τραχύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος).

ROCHE, s. f. Rocher, s. m. πίτρα, ας (ή): σκόπελος, συ (δ). Rocher escarpé, ή δποβράξ, ῶγος (sous-ent. πίτρα). Roche de laquelle jaillit une source, ή πηδυλίς, ίδος (sous-ent. πίτρα). Qui croît dans les fochers, πετραῖος, α, ον. Attaché, adhérent aux rochers, πετροφυής, ής, ίς. Semblable à un rocher, σκοπελοειδής, ής, ίς. Petites lles qui ressemblent à des rochers, νησίδια σκοπελοειδή, ῶν (τὰ). Bacchante qui court à travers les rochers, βασσαρίς σκοπελοδρόμος, ου (ή). Cœur de roche, komme dur et insensible, ὁ λίθινες θυμός, οῦ. Qui a un cœur de roche, σκληροκός, ος, ον. | Homme de la vieille roche, ἀνὴρ ἀρχαιότροπος, ου (δ).

RODER, v. n. περι-έρχομαι, fut. ελεύσομαι: πλανάσμαι, διμαι, fut. ήσομαι: άλύω, fut. ύσω: βίμδομαι, sans futur. Rôder çà et là dans les ténèbres, èν συότω πλανάσμαι, διμαι, fut. ήσομαι. Rôder autour de, περι-πλανάσμαι, διμαι, acc.

RODEUR, s. m. pepede, ou (8).

RODOMONT, s. m. ἀλαζών, όνος (δ). Faire le rodomont, ἀλαζονούομαι, fut. εύσομαι : καυχάομαι, ῶμαι, fut. πσομαι.

RODOMONTADE, s. f. ddaceria, ac (11). ROGNE, s. f. gale, ψωρά, αc (11).

ROGNER, ν. α. περι-τίμνω, fut. τεμῶ, asc. | Δu fig. Rogner les ongles à quelqu'un, τινὰ ἐξ-ονυχίζω, fut. ίσω. Je vous rogneral les vivres, ἀπ-ονυχίζω σοῦ τὰ σετία (futur Δtt. σ'ἀπ-ονυχίζω, Aristph.

ROGNEUX, RUSE, adj. pupalios, a, ov.

ROGNON, s. m. rein de certains animaux, $m \circ p \circ c$, $o \circ c \circ c$

ROGNURE, s. f. ἀτόκομια, ατος (τὸ). Rognures de peaux, de cuirs, κοσκυλμάτια, ων (τὰ). Rognures des ongles, ἀπονυχίσματα, ων (τὰ).

ROGUE, adj. arrogant, ὑπερήφανος, ος, ον (comp. έστερος, sup. έστατος). || Dur, acerbe, τραχύς, ετα, ὑ (comp. ὑτερος, sup. ὑτατος).

ROI, s. m. βασιλεύς, έως (δ). Roi d'un petit pays, βασιλίσκος, ου (δ). Être roi, βασιλεύω, fut. εύσω. — d'un pays, χώρας τινός. Etre roi conjointement avec un autre, rivi συμ-δασιλεύω, fut. εύσω. Antigonus étant roi, βασιλεύοντος 'Αντιγόνου. Être gouverné par un roi ou par des rois, βασιλεύομαι, fut. ευθήσομαι. Nations gouvernées par un roi, έθνη βασιλευόμενα, ων (τά). Qui n'a pas de roi, άδασίλευτος, ος, ον. Ils restèrent deux jours sans roi, έμειναν δε δύο ήμερας άδασίλευτοι (μένω, ful. μενῶ). De roi, βασιλικός, τί, όν. Le palais du roi, βασίλειον, ου (τὸ). Fils du roi, βασιλείδης, ου (δ). En roi, βασιλικώς. Agir en roi, βασιλίζομαι, fut. (σομαι. Croyant qu'il était plus digne d'un roi de se vaincre soimôme que de vaincre ses ennemis, rou we κάν τους πολεμίους το κρατείν δαυτου βασιλικώτερον ήγούμενος (ήγέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι), Plut. | Le roi du festin, συμποσιάρχης, ου (δ). Bire le roi du festin, συμποσιαρχίω, ω, fut. ήσω. || Le roi des abeilles, ἐσσήν, ήνος (δ).

ROIDE, adj. fortement tendu, evrovoc, oc. ον (comp. ώτιρος, sup. ώτατος). Extrêmement roide, τετανός, ή, όν. Il est tombé roide mort, νεκρίς ίξ-ετάθη (aor. passif d'ix-τείνω, fut. τενώ). Être roide de froid, ριγόω, ω, fut. ριγώσω. Roide de froid, ριγών, ώσα, ών, gén ώντος, ώσης (partic. de ριγόω, ω). | Qu'on ne peut courber ou slechir, duauntes, of, or (comp. ότερος, ευφ. ότατος). || Dur, σκληρός, ά, όν (comp. ότερος , sup. ότατος). | Hérissé , πεφρικώς. υία, ός (partic. parf. de φρίσσω, fut. φρίξω). Escarpé, pénible à gravir, avavrns, ns, ss. | Au fig. d'un caractère peu maniable, exxus πτος ου άγναμπτος, ο;, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): ἀτέραμνος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). | Arrogant, fier, ὑπερήφανος, ος, ον (comp. istepos, sup. istatos).

ROIDEUR, s. f. forte tension, emirant, sως (ή). Η Défaut de souplesse, τὸ απαμπτεν;

co (neutre d'áxapantos, os, ov). || Dureté, sudaporas, aros (i). || Escarpement, to avavres, aus. Inflexibilité de caractère, to apauente ou artipaprer, et. | Arrogance, fieret, baspaparia, as (+).

ROIDIR . v. a. durcir, tendre fortement, in-reine ou em-reine, fut. rene, acc. Etre reidi par le froid, pryéw, w, fut. pryése : έββιγα (parf. de þryim, inus.). ∦ Δu figuré. Se roidir contre la raison, τῷ λόγῳ ἐντιraive, fut. rave. Il se roidissait contre le malbeur, έν ταις συμφοραίς έκαρτέρει (καρτερέω is, fut. risu): dus apayies the payides (dus apaγίω, ω, ful. ήσω: ἀνδραγαθίω, ω, ful. ήσω). ROITELET, s. m. petit roi, βασιλίσκος, ου (¿). || Oiseau, τρόχιλες, ου (δ)

ROLE, s. m. liste, catalogue, xaralogo, eo (ô). Je n'ai pas été porté sur les rôles, ουδέ προ-εγράφην έν τῷ καταλόγο (προ-γράφο , fut. γράψω). Vous me retrancherez du rôle des citoyens, περι-γράψετέ με έχ τῶς πολιτείας (περι-γράφω, fut. γράψω), Eschin. | Rôle des contributions, διάτραμμα, ατος (τὸ). A tour de role, de mapicocu.

Roll, personnage qu'un acteur représente πρόσωπον, ευ (τό). Jouer un rôle, πρόσωπον bro-ridiquei, fat. ino-briscquei, ou ino-xpiroquei, fut. xpivcupat. Jouer le rôle d'Ulysse, au propre ou au fig. τὸν 'Οδυσσία ὑπο-κρίνομαι. Remplir son role, an fig. to mpos-teraquiron motion, i, fut. now.

ROMAINE, s. f. instrument pour peser, σταθμός, οῦ (δ). || Sorte de laitue, ή μακροτέρα θρίδαξ, ακος.

ROMAN, s. m. histoire fabuleuse, publec, ου (ό): μῦθος μιλήσιος, ου (ό). || Récit faux et mensonger, πλάσμα, ατος (τὸ).

ROMANCE, s. f. milos, eus (tò): don, Ā (Á).

ROMANCIER, s. m. μυθοπλάστας, ου (ό). ROMANESQUE, adj. publidac, nc, ec. Le romanesque, rò pubiodes, out.

ROMANTIQUE, adj. payrastude, vi, ov: יָם אַרמסושט אָר, אָר, פּרָ.

ROMARIN, s. m. plante, Attornic, idoc (1). ROMPEMENT, s. m. — de séte, xarrixaout , suc (vi).

ROMPRE, v. a. briser, prigrapu ou diaphigroupe, fut. fakto, acc. Rompre ses fers,

les os, τὰ όστα κατ-άγνυμι, ful. αξω. 🔀 rompre les jambes, τὸ σκέλος κατ-άγευμαι. Rompre le pain, τὸν ἄρτον κλάω, ϶, ʃut. κλάσω. Rompre un pont, γέφυραν λύω, fut λύσω. Rompre un cachet, τὸ σήμαντρον λύω, fut λύσω, οκ ἀν-κίγω, fut. κίξω. || Rompre les rangs, τὰν πάξιν λύω, fut. λύσω. || Rompre des bataillons, στίχας ανδρών βτίγνυμι, ful. priξu. || Rompre quelqu'un de coups, τινά τυμπανίζω, fut. ico. Rompre la tête ou les oreilles à quelqu'un, rivà eroxonée, e, ful. ήσω. J'ai la tête rompue de son bavardage, ύπ' έχείνου περι-λαλέομαι, ούμαι, fut. τιθήσομαι. A tout rompre, avec une aveugle impétuosité, narequei. A bâtons rompus, par intervalles, ix διαστεμάτων.

ROMPRE, interrompre, faire cesser, lie, fut. Lúse, acc. - la paix, the siprieme. - le silence, the ownie. — un traité, the outhing. Rompre tout commerce avec quelqu'un, mix απο-ποιίομαι, σύμαι, fut. πσυμαι. Rompre tout commerce avec le monde, κόσμου ραγάvai (aor. 2 infin. de pripopai, fui. pagriscipai). Ils ont rompu ensemble, ils ne se voient plus. λέλυνται ἀπ' ἀλλήλων (λύομαι, fut. λυθήσομαι). Si yous rompez avec eux, ἐὰν δια-λύσποθε την πρός τεύτους φιλίαν (δια-λύομαι, fut. λύochai).

Rompre, v. n. se Rompre, v. r. phyrupat ου διαβ-βήγωμαι, fut. βαγήσομαι : κατ-άγωμαι, fut. κατ-αγώσομαι. Son épée se rompit, κατεάγη τὸ ξίφος. || Se rompre aux affaires, τὰ πράγματα γυμνάζομαι, fut. άσομαι. Homme rompu aux affaires, τρίδων, ωνος (δ). || Etre rompu de fatigue, τῷ κόπο συν-τέτριμμαι (parf. de συντρίδω, ful. τρίψω) : κατα-πεπόνημαι, parf. passif de κατα-πονίω, ω, ful. κοω. Rompu de fatigue, κατάπονος, ος, ον : κατάκεπος, 06,04.

RONCE, s. f. βάτος, αυ (1). Qui est rempli de ronces, βατώδης, κς, ες. Lien rempli de ronces et d'épines, ἀκανθών, ῶνες (δ).

ROND, DE, adj. arrondi, empogrichec, n. ev (comp. ώτερος, sup. ώτατος). — de forme circulaire, xuxlixós, n, óv : épaixlos, os, ov : munhomović, nc, ic. — de forme sphérique, spaipuos, i, ov : spaipouodic, is, éc. Denner une forme sonde, circulaire ou mhérique, στρογγυλόω, ä, ful. won, asc. Qui e τὰ δεσμά ἀπορ-βήγομε , fut. βήξω. Rompre | une forme ronde, στρογγυλοκιδής , ής , ές. Qui li Compte rond , δ καθαρός άριθμός , α.

ROND, franc, de bonne soi, apedic, ic, ές (comp. έστερος, sup. έστατος) : άπλοϊκός, τί, εν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Rond et franc dans ses discours, εὐθυβρήμων, ων, εν, gen. ονος : εὐθύγλωσσος, ος, ον. Etre rond en affaires, τοῖς πράγμασιν εὐθέως χράομαι, ώμαι, fut. yphocuai.

ROND, s. m. xúxlos, ou (¿). En rond, χύκλω: χυκληδόν. Faire tourner en rend, περι-στρέφω, fut. στρέψω, acc. : δινέω, ω, fut. now, ou divibu, fut. woow, acc. : avaxυχλίω, ω, fut. ήσω, acc. Tracer un rond autour de quelqu'un, τινά περι-χυχλόω, ω, fut. ώσω. Ils se rangèrent en rond autour de lui, σύτον εν χύχλω άμφ-έστησαν (άμφ-έσταμαι, fut. ἀμφι-στήσιμαι), Soph. Courber en rond, γυρώω, ω, fut. ώσω, acc. Couper en rond, περι-τέμνω, fut. τεμω, acc. Qui a les chevenx coupés en rond, περι-χεχαρμένος, η., ον (partic. parf. passif de sept-xeipw, fut. xepw). RONDACHE, s. f. donic, idec (n).

RONDE, s. f. visite nocturne autour d'un camp, ipodeía, as (h). Faire la ronde, ipοδεύομαι, fut. εύσομαι. — sur les remparts, κατά τὰ τείχη, Xén. Officier qui fait la ronde, & ip-odeusperac, ou : à Athènes, & κωδωνοφόρος, ου, d'où quelquefois, faire une ronde d'officier, χωδωνοφορίω, ω, fut. ήσω. La ronde, la patrouille, ol περίπελοι φύλαχες, ων.

RONDE, sorte de danse, xopóc, eu (6). Sorte de chanson, aqua equixitor, ou (tò).

A LA RONDE, χύχλω: χυχληδόν: ἐν χύχλω. Boire à la ronde, iv xixlo mivo, fut. mioμαι. Qui circule à la ronde, ἐγκύκλιος, ος, ον. Porter à la ronde, περι-φέρω, fut. περι-cίσω acc. Publier à la ronde, περι-δοάω, ω, fut. ήσομαι. Regarder partout à la ronde, περιδλέπω. fut. δλέψομαι.

RONDELET, ETTE, adj. στρογγύλος, η, ον. RONDEMENT, adv. εὐθέως : ἀπ' εὐθείας. RONDEUR, s. f. forme arrondie, στρογραλότης, ητος (ή). || Simplicité, franchise, ἀφίλεια, ας (ή): ἀπλότης, ητος (ή).

RONDIN, ε. m. ρόπαλον, ου (τό).

RONFLANT, ANTE, adj. notate, ne, es: φοφωδης, ης, ες.

RONFLEMENT, s. m. héquos; ous (70) : ROSÉE, s. f. desous, ou (i). Qui répand

a le visage rond, στρογγυλοπρόσωπος, ος, ον. | ρόγκος ου ρόγκος, ου (δ). || Ronslement des vents, de la mer, βρόμος, ου (5).

> RONFLER, v. n. ρέγχομαι, fut. ρέγξομαι: ρίγχω, fut. ρίγξω : ρογχάζω, fut. άσω : porrido, a, fut. sou.

> RONFLEUR, RUSE, adj. tournes per le verbe.

> RONGER, ν. α. τρώγω ου κατα-τρώγω, fut. τρώξομαι, acc. Ronger tout autour, περιτρώγω, acc. Enlever en rongeant, ἀπο-τρώγω, ncc. Rongé des vers, opumideeros, os, ov. Qui ronge le fer, sidnpobous, atos (6, 1). Cheval qui ronge son frein, ίππος χαλινοφάγος, ου (δ). Ronger son frein, θυμοδορέω, ω, fut. now. || Se ronger l'esprit de soucis, the rapdiar istim, fut. touar. Etre rongé de mille soucis, ύπο μυρίων φροντίδων περι-έλχομαι, Jul. educobiscieae

> RONGEUR, adj. qui ronge, διαδρωτικός, ή, όν. || Ulcères rongeurs, τὰ έρπυστικά έλκη, ων. | Au fig. Le temps rongeur, δ παμφάγος χρόvos. ou. Ver rongeur, remords de conscience, excelt, nace (6).

> ROQUET, s. m. petit chien, σκυλάκιον, eu (Tò).

ROQUETTE, s. f. herbe, sucappor, ou (td)? **ROQUILLE**, s. f. ήμιχοτύλιον, συ (τό).

ROSACE, a. f. κόσυμδος, ου (δ): κοσύμδη. TG (1).

ROSAT, adj. podivoc, n, ov. Huile rosat, τὸ ρόδινον έλαιον, ου. Miel rosat, ροδόμελι, etos (tò).

ROSE, s. f. podov, ou (td). De rese, ρόδειος, α, ον : ρόδινος, η, ον. Couleur de. τους, βοδόχρους, ους, ουν : βοδοκιδής, ής, ές. Qui exhele une odeur de rose, podomicos, συς, συν. Essence de roses, τὸ ρόδωον μώρον, ου. | Au fig. Lèvres de rose, τὰ ροδόεντα χείλη, ων. L'Aurore aux doigts de rose, "Εως ροδοδάκτυλος, ου (ή), Ηοπ.

ROSE, iz, adj. ροδόχρους, ους, ουν : ρο-Bosidnic, nic, éc.

ROSEAU, s. m. δόναξ, ακος (δ). Couvert de roseaux, Sovaxosne, ne, ec. Terre plantée de roseaux, Sovaxeiov, eu (10). Qui produit des roseaux, δονακοτρόφος, ος, ον. | Roseau servant à faire des nattes, xávva, no (n). Naite de roseaux, závne, atoc (6). Panier fait de roseaux, xaveuv, ou (10).

la rosée, δροσοδολος, ος, ον. Π fait de la συν-εργέω, ω, fut. ήσω, dat. : συμ-πράσσω rosée, δροσίζει (de δροσίζω, fut. ίσω). Mouillé fut. πράξω, dat. ou couvert de rosée, doorspie, d, ov.

ROSERAIE, s. f. podwy wvoc (6).

ROSETTE, s. f. χοσύμδη, ης (ή).

ROSIER, s. m. podá, n. (n): podwná, ᾶς (ή) : βόδον, συ (τή).

ROSSE, s. f. xaballne, ou (8).

ROSSER, ν. α. τυμπανίζω ου άπο-τυμπανίζω, fut. ίσω, acc.

ROSSIGNOL, s. m. oiseau, andwy, evoc (i). Petit rossignol, andovic, idos (ii). Le chant du rossignoi, મં લેમદેઇપરાદ્ લેદમાં, મેંદ.

ROT, s. m. renvoi de l'estomac, ερευγμός, εῦ (ὁ) : έρευγμα, ατος (τὸ).

ROT, s. m. viande rôtie, κρίας δπτόν, οῦ (τὸ). ROTATION, s. f. replotpooni, no (n).

ROTER, v. n. έρεύγομαι, fut. έρεύξομαι. Qui fait roter, έρευγματώδης, ης, ες.

ROTI, s. m. riande rôtie, upiac ontov. οῦ (τὸ) : τῶν Χρεῶν τὰ ὀπτά, ῶν,

ROTIE, s. f. pcin roti, doros ou homo; όπτός, οῦ (δ). Rôtie au vin, ψωμός είνφ βε-**Ε**ρεγμένος, ου (δ).

ROTIR, v. a. ontáu, ū, fut. nou, acc. Rôti, ie, ôπτός, τί, όν. Faire rôtir à petit feu, σταθιύω, ful. εύσω, acc. | Δu fig. Rôti par le soleil, πλιώκαυστος, ος, ον : πλίφ διαnexauptivos, n, or (part. parf. passif de diaκαίω, fut. καύσω): το τοῦ ήλίου φλογί σταθευτός, ή, όν. Eschyl.

ROTISSERIE, s. f. omtaveior, ou (to). ROTISSKUR, s. m. ôπτανεύς, έως (δ).

ROTONDE, s. f. τὸ στρογγύλον δῶμα, ατος. ROTONDITE, s. f. stpoyyulotre, atos (4).

ROTULE, s. f. impovaria, idea (t). ROTURE, s. f. basse naissance, dylveus, ας (ή). Les gens de basse classe, vi άγε-

veic, éwr. ROTURIER, ene, s. et adj. agevic, ic, ic.

ROUAGE, s. m. tpoxci, wv (ci).

ROUCOULER, ν. π. τρύζω, fut. τρύξω. ROUE, s. f. τροχός, οῦ (δ). Qui a la forme d'une roue, τροχοιιδής, ής, ές. Faire tourner sur la roue ou comme une roue, трохидаτίω, ω, fut. ricu, acc. Mouvement circulaire de la roue, τροχηλασία, ας (ή). Trace de la roue, τροχιά, ας (ή). | Faire la roue, en parl. du paon, τὴν οὐρὰν ἀνα-πτύσσω,

Roue, instrument de supplice, rpozóc, a (d). Mettre sur la roue, faire subir le supplice de la roue, τροχίζω, fut. ίσω, acc.

ROUER, v. a. faire subir le supplice de la roue, τροχίζω, fut. ίσω, acc. | Assommer de coups, τυμπανίζω ου άπο-τυμπανίζω, fut. iou, acc.: deipu, fut. depu, acc. Etre roue de coups, πολλάς (sous-ent. πληγάς) δείρομαι, ful. δαρήσομαι, ου τύπτομαι, ful. τυφθήσομαι. On le rouait de coups, in-espitero sunsciuevos πολλάς (ἐπι-τρίδω, fut. τρίψω), Aristphn. 🛚 Un roue, au figure, tribor, wroc (i): arm xexpeτημένος, ου (partic. parf. passif de κροτίω, ă, ful. 1/00).

ROUET, s. m. ρόμος, ου (δ).

ROUGE, adj. έρυθρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατες). Teint en rouge, έρυθροδαφής, ής, ές. Veine de rouge, έρυθρόστικτος, ος, ον. Qui tire sur le rouge, ὑπίρυθρος, ος, ον. Qui est d'un rouge clair, πυβρός, α, όν : ὑπόπυβρος, ος, ον. D'un rouge eclatant, φοινικούς, α, ouv. Rouge comme le charbon ardent, despenséδης, ης, ες. | Fer rouge, μύδρος, ου (δ). Battre le fer rouge, pudpoutunia, a, ful. nou. I La mer Rouge, τὸ Ερυθραΐον πέλαγος, ους.

Rouce, s. m. couleur rouge, to epubpor, oi. Fard de couleur rouge, vermillon, piltos. ου (ή): φῦχος, ους (τὸ): φυχίον, ου (τὸ). Mettre du rouge, 👸 sposéssy quais d'e-TPIGO, fut. TPIVO.

ROUGEATRE, adj. ὁπίρυθρος, ος, ον. ROUGRAUD, s. m. έρυθρίας, ου (δ).

ROUGE-GORGE, s. m. oiseau, πυραλίς, iðoς (ત્રે).

ROUGET, s. m. poisson, τρίγλα, ης (ή). ROUGEUR, s. f. couleur rouge, tombos, ous (τὸ) : ἐρύθημα, ατος (τὸ). ¿ Éruption à la peau, ἐρύθημα, ατος (τὸ).

ROUGIR, v. a. teindre en rouge, ipubpaire, fut. ave, acc. Faire rougir au feu, aupantie, i, fut. now, acc.

Rougir, v. n. devenir rouge, ipubpaivoμαι, fut. ανούμαι. | Etre rouge de honte, ipuθριάω, ω, fut. dow. Il l'a fait rougir, έρυθριφν ἐποίησεν αὐτόν (ποιίω, ω, ful. ήσω), Luc. Cesser de rougir, ne plus rougir, dxερυθριάω, ω. Sans rougir, άπηρυθριασμένως. Π ful. πτύξω. | Pousser à la roue, aider, coopérer, ne sait plus rougir, απ-ηρυθρίακε (parf. d'anερυθριάω, ω). Plus souvent on tourne par avoir honte, αίσχύνομαι, fut. υνούμαι : δυσωπέρμαι, couat, fut. nocuat : aidiopat, copat, fut. aidicough. Rougir d'une chose, ti ou ini tivi aiσχύνομαι, fut. υνούμαι. Vous ne rougissez pas d'agir ainsi, bueic oux aloguveote ταυτα ποιούντες (ποιίω, ω, fut. ήσω). Ils rougirent d'abandonner leur général, τούτους αίδως έσχεν έγκατα-είπειν τον ήγεμόνα (έχω, fut. Εω: έγκατα-λείπω, fut. λείψω). Faire rougir, remplir de honte, αἰσχύνω, fut. vva. acc. - retenir par la honte, duswale, e, fut. now, acc. : in-thine, fut. τρέψω, αςς.

ROUILLE, s. f. los, or (6). Qui a une teinte de rouille, loudne, ne, se.

ROUILLER, v. a. low, w, fut. loss, acc. Se rouiller, loopat, oupat, fut. lubisopat.

ROUILLURB, s. f. ióc, oū (ô).

ROUIR, v. a. δια-δρέχω, fut. δρέξω, acc. ROULADE, s. f. Faire des roulades, The φωνήν ελίσσω, fut. ελίξω.

ROULAGE, s. m. ή των φορτίων διακομιδή, ης. Voiture de roulage, αμαξα φορτηγός, οῦ (ή).

ROULANT, ANTE, adj. propre à rouler, πολιστός, ή, όν : Ελικτός, ή, όν. | Qui se meut aisement, mobile, εύστροφος, ος, ον.

ROULEAU, s. m. pour faire rouler des fardeaux, χύλινδρος, ου (δ). | Chose roulée roussi, ανασαίω, ω, fut. ήσω. sur elle-même, σύστρεμμα, ατος (τό). | Paquet, φάχελλος, ου (δ).

ROULEMENT, s. m. άνακύκλησις, εως (ή). Roulement d'yeux, ή τῶν ὀφθαλμῶν στροφή, ῆς.

ROULER, v. a. ou PAIRE ROULER, faire tourner sur sol-même, while, fut. iou, acc. : xulivaia, a, fut. nou, acc. : iliaσω, fut. ίξω, acc.: στρέφω, fut. στρέψω, acc. : divio, &, fut. now, acc. | Rouler, plier en rond, ouv-silio, a, fut. now, acc: συ-στρέφω, fut. στρέψω, acc. | Rouler les yeux, les mouvoir dans leur orbite, vous Αφθαλμούς στρέφω, fut. στρέψω, ou iliσσω, fut. 表 la fig. Rouler doucement sa vie, iv τίσυχία τὸν βίον δι-άγω, fut. άξω, ου διατελίω, ω, fut. τελίσω. Rouler quelque chose dans son esprit, τη ψυχή τι ελίσσω, fut. ελίξω, ου άνα-πιμπάζω, fut. άσω. Roulant ces pen- de perdition, ή δδος ή άπ-άγουσα είς την άπώsées dans sa tête, τούτους ελίσσων τοὺς λογι- λειαν. Ouvrir ou frayer la route, την όδον σμούς, Synès.

se Rotler, v. r. zudiouat ou zuderdiouat. ούμαι, fut. χυλισθήσομαι. Se rouler dans la poussière, xoviouai, fut. xoviobnocuai. | Au fig. Se rouler dans la fange des passions, axpaσία συγ-χυλινδίομαι, fut. ουμαι, χυλισθήσομαι.

Rouler, v. n. se mouvoir en tournant sur soi-même, xudiouai, fut. xudiobhocuai. Qui roule aisement, εὐκύλιστος, ος, ον: εὕστροφος, oc, ov. | Au fig. Tout roule sur yous, έπὶ σοί πάντα άνά-κειται (άνά-κειμαι, fut. κείσομαι). La conversation vint à rouler sur lui, mepl τούτου ο λόγος έν-έπεσεν (έμ-πίπτω, fut. πεσεῦμαι).

ROULETTE, s. f. petite roue, τροχίσκος, ou (δ). I Jeu de hasard, κυδιία, ας (ή).

ROULIER, s. m. άμαξεύς, έως (δ). ROULIS, ε. m. σάλευμα, ατος (τό).

ROUPIE, s. f. μύξα, ης (ή).

ROUPILLER, v. n. μυξάζω, fut. άσω. ROUSSATRE, αdj. ὑπόπυρρος, ος, ον: πύρ**ῥιχος, η, ον.**

ROUSSEAU, s. m. & πύβριχος, ου.

ROUSSETTE, s. f. chance-souris, yuxtepis, iδος (ή). || Sorte de poisson, γαλή, ής (ή).

ROUSSEUR, s. f. supported, ntog (1). Taches de rousseur, φακός, οῦ (δ). Qui en est plein, φακώδης, ης, ες: φάκοψις, ιδος (δ, ή).

ROUSSI, a. m. xviosa, no (n). Sentir le

ROUSSIR, v. a. salir, μολύνω, fut. υνώ, acc. ROUTE, s. f. bbos, ov (1). Route unie et battue, όδὸς λεία καὶ τετριμμένη, ης. Route étroite, $\delta\delta$ òς στενή, ης (ή) : στενωπός, οῦ (ή). Grande route, όδὸς λιωφόρος, ου (ή), ou simplement ή λεωφόρος, ου. Quitter la grande route, της λιωφόρου παρα-τρίπομαι, fut. τραmisopat. Se mettre en route, faire route, πορεύομαι, fut. εύσομαι. Se mettre en route pour un pays, είς τινα χώραν πορεύομαι. Faire une longue route, μακράν όδον πορεύομαι. Tenir la même route, την αὐτην όδον πορεύσμαι, fut. εύσομαι, ου βαδίζω, fut. ίσομαι. Faire route à pied, πιζή βαδίζω. Se tromper de route, της όδου δι-αμαρτάνω, fut. αμαρτήσομαι. | Au fig. La route de la gloire, ή όδος πρός δεξαν φέρουσα ου άγουσα, ης (partic. de φίρω, fut. olow, ou d'aγω, fut. aξω). Route τέμνω, fut. τεμώ : όδοποιέω ου προ-οδοποιέω,

&, fut. wow. - à quelqu'un, twi. - pour arriver aux honneurs, sic rac ripace.

ROUTIER, s. m. Vieux routier, dwip mπροτημένος, ου (partic. parf. passif de προτέω, a, fut. 400), on the soul mot spiles, wvos (8).

ROUTINE, s. f. suvidence, ac (i). Saivre une aveugle routine, of suvattic com detherbin, &, fut. now.

ROUTINIER, s. m. tournez par le mot

ROTIVEE, s. m. arbre, δρύς, gón. δρυός (4). ROUVRIR, v. a. maliv dv-aigu, ful raisu, acc. | Rouvrir une plaie, wie schie des ogice, fut. oxiow : an fig. रके वेठिएका ou to बीलाइ ava-ξαίνω, fut. ξανδ

ROUX, Rousse, udj. miffoc, a, in (comp. ότερος, sup. ότατος). La couleur rousse, πυβέότης, ητος (ή). Qui a les cheveux τουκ, πυόβοθριξ, gen. πυβρότριχος (6, 1): πυβροπόμες, ου (δ) : πυβρός, α, όν : πύβριχος, η, ον. Etre roux, avoir les cheveux roux, supplies, a, fal. ásw.

ROYAL, Mr., edf. Basiluxóc, ii, ov. Demeure royale, βασύπιον, ου (τλ). Ruissance royale, δεξομαι, coc. Bacileia, as (m).

ROYALEMENT, adv. Basedunis.

ROYALISTE, s. m. pilobartheus, ins (6). ROYAUME, s. m. βασιλεία, ας (ή): ἐφχή, 元 (九).

ROYAUTE, s. f. Bucoula, es (1). 'RU, s. m. ruisseau, buak, axoc (6).

RUADE, s. f. λακτισμός, οῦ (δ). Lacher quelqu'un une ruade, είς πινα άπο-λακτίζω, ful. ico, Luc. : hat tive iv-alloquae, ful. alouμαι, Synés.: λάξ πρός τονα κινέω, ώ, Jul. now . Luc.

RUBAN, s. m. raivia, as (1). Polk ruben, ramidion, es (16). Orner on enteurer de rubans, rainou, ü, fut. wou, acc. Marchande de rubans, τανιόπωλις, ιδος (ή).

RUBICOND, onne, adj. έρυθρός, ά, όν. Qui a la face rubiconde, ipolpompioumo, o, ev.

RUBIS, s. m. woodput, wood (b) : andpamen, ou (78). Aveir l'éclat du rubis, adeaxiles, fut. iso.

RUBBIQUE, s. f. ocre rouge, mixto, w supercherie, unxavi, ne (n): regru, ne (n). débris, épeima, w (rà). Tomber en ruines,

RUCHE, c. f. milian, us (a). Lieu ou sont les ruches, meliasarpoquiev, au (rò). Collules des suches, xurrapa, an (ci)

RUDE, adj. τραχύς, εία, ύ (comp. ύπερες, sup. Graves) : ordapos, a, ou (comp. Grapes, sup. ότατος). Qui a la peau ende, τροχύδερες, ε. ο. Qui a la mix rude, πραχύφωνος, ος, ev. Vin sude, olvoc sudapoc, co (5). Montagrace derès-sudos, don aparitata, an (Ià). du fig. Bude entreprise, épque galazie, si (rd). Rude suvrege, wower approxiet, so (i). Miceurs sudes et austères, tà madapà Ada, an. Vie très-rude, δ σκληροδίαιτος βίος, ου. Mener ane vie très-rude, immovérara Láse, e, fut. (now. Qui a l'air rude, sudaposspossasse, ec. en. Etre rude envers quelqu'un, πρά tiva yaksmüç İçu , ful. Eçu : yakımüç tiva yedi:pat, Spat, fut. zorisopat.

RUDEMENT, adu. maxime: endupiec. Trailer rudement, radenis, rodopar, apar, fiet. prioriat, avec le dai.

RUDESSE, s. f. specytrac, uses (i). RUDIMENTS, s. m. pl. storysia, wv (ta). RUDOYER, v. a. xaxãs dizopat, ful.

ROE, s. f. chemin bondé de maisons, βύμα, τις (n): Αγυιά, ες (n). Grande zue, ndaveia, as (16). Petite rue, aromais, as (16). De rue en rue, popridos

RUE, e. f. herbe, schymov, an (12). Rue sauvage, άγριοπήγανον, ου (τά).

RUELLE, e. f. petite rue, umunkic, au (i). RUER, v. n. faine des ruedes, kaurille, une tuade, λακτίζω, fut. ίσω. Bétacher à fut. ίσω. Sujet à ruer, λακτιστικός, ή, έν. Cheval qui rue, irms dountoris, a (8), Ken. ll So mer, se jeter sur, bouce, a, fat. now, wer in ou sig at last. : im-oppain, i, feet. wen, dat.

ENTIGENE, s. f. **L**úczpav, w (w).

RUGINER, v. a. Ein, ful Evan, acc. RUGIR, v. n. hongáopat, öpat; fat. ήσομαι.

RUGISSANT, ARTE, Edj. fipuguotac, uc. uc: βρυχώμενος, m., ον (partic. de βρυχάφιαι, ώμαι). RUGISSEMENT, s. m. βρύχημα, απες (τὸ). RUGOSITE, a. f. mruxi, ne (ii). Ploin de rugosités, muxédat, nt. at-

RIUNE, a. f. chute d'un bâtiment, nava-(i). | Rit religieux, darroppia, ac (ii). | Ruse, mouce, euc (ii): manapopá, àc (ii). | Ruines, κατα-πίπτω, ful. πεσεύμαι : κατα-φέρομαι, ful. xat-ever broomat.

Runk, perte de la puissance, de la fortune, πατάλυσις, εως (ή): δλεθρος, ου (δ): φθορά, ας (ή). Ils pensent que cela causerait leur ruine, φίρειν δλεθρον έαυτοῖς ἡγοῦνται τούτο (φέρω, fut. οίσω : Αγίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι). Ruine d'une maison, d'une famille, οὐκοφθορία, ας (ή).

RUINER, v. a. abattre, κατα-δάλλω; fut. δαλώ, acc.: κατα-σκάπτω, fut. σκάψω, acc. Ruiner une ville de sond en comble, The πόλιν άνα-στρέφω, fut. στρέψω. || Causer la ruine ou la perte de, φθιίρω ou κατα-φθιίρω σκ δια-φθείρω, fut. φθερώ, acc. : διλυμι ου άπ-όλλυμι, fut. ολίσω, acc. Ruiner la campagne, τους άγρους φθείρω, fut. φθερώ, ου Aupairopat, fut. avoupat. La ruiner par ses ταναges, τους άγρους πορθέω σα έχ-πορθέω, 5; fut. now, on antiquat, fut. tochat, ou λεηλατέω, ω, fut. ήσω. Ruiner les affaires ou la puissance de quelqu'um, πράγματα ου ἄρχήν τινος κατα-λύω, ou simplement τινά πατα-λύω, fut. λύσω, Isocr. Se ruiner, την οδείαν την έμαυτου φθείρω, fut. φθερώ : cixoφθορίω, ω, fut. ήσω. Se ruiner par ses dépenses, την οὐσίαν κατα-δαπανάω, ω, ful. ήσω. - par ses prodigalités, την οὐσίαν διαenaláu, ü, fut. nou. Je suis ruiné, anώλολα (parf. d'an-ολλυμαι, fut. ολούμαι). Qui est entièrement ruiné, & banc, nc, sc. | Ruiner quelqu'un d'honneur, ἀτιμίαν τινί περι-άπτω, fut. ave. Ruiner quelqu'un dans l'esprit d'un autre, le lui rendre odieux, nivá nivi ànεχθαίρω, fut. αρώ.

RUINEUX, were, adj. qui menace ruine, σαθρός, ά, όν : κατα-φερόμενος, η, ον (part. passif de xara-pipo, fut. xar-oico). 1 Dispendieux, δαπανηρός, ά, όν : πολυδάπανος, **ος**, ον.

RUISSEAU, s. m. púak, axoc (6). | Ruisseaux de sang, αίματος ρύακες, ων (οί).

RUISSELANT, ARTE, adj. biw, outa, ov (partic. de ρέω, fut. ρεύσω) : βλύζων, συσα, ον (partic. de βλύζω, fut. βλύσω).

RUISSELER, v. n. piw, fut. privow: βλύζω, fat. βλύσω. | Plaines où le sang ruisselle, στεδία αίματι βέοντα, ων (τά).

(τ): πληδών, σνος (ή): λόγος, σο (ό): θρύλλος, σεс.

cu (δ). La rumeur publique, δ κοινός λόγος, cu. | Agitation , θάρυδος , ου (¿). Exciter de la rumeur, bopulov moito, ou d'un seul mot. θαρυδοποιέω, ω, fut. ήσω : θορυδέω, ω, fut. ποω. Multitude en rumeur, όχλος θερυδεύμεvoc, ou (d). Toute la ville fut en rumeur, έσείσθη πάσα ή πόλις (σείομαι, fut. σεισθήσομαι), Bibl.

RUMINANT, ANTE, adj. μπρυχώμενος, π. er (partic. de μηρυκάτμαι, ώμαι).

RUMINATION, s. f. μπρυκισμός, οῦ (δ) ¿ RUMINER, v. a. unpunácuai, ouai, fut. ήσεμαι. Η Δυ fig. μηρυκάτμαι ου άνα-μηρυκάτομαι, δμαι, ful. ήσφαι, acc.: άνα-μασάομαι, ώμαι, ful. ήσυμαι, acc. : άνα-πιμπάζω, ful. άσω, acc.: ἀνα-πολίω, ω, fut. ήσω, acc.: μελετάω, &, fut. ήσω, acc.

RUPTURE, s. f. fracture, prific, ewc (i): ρῆγμα, ατος (τὸ) : ρωγή, ῆς (ή). [Rupture d'une veine, ὑπόσφαγμα, ατος (τὸ).] Rupture inguinale, hernie, evrepounda, no (1).

Rupture, annulation, résiliation, λύσις, εως (ή): διάλυσις, εως (ή). — de la paix, d'un traité, της ειρήνης, της συνθήκης. | Cessation d'amitié, φιλίας διάλυσις, εως (ή). Π y a rupture entre eux, λέλυνται ἀπ' άλλήλων (λύω, fut. λύσω). Plus souvent on tourne par querelle, dispute, φιλονεικία, ας (ή): έρις, ίδος (ή). Causer une rupture entre deux personnes, είς φιλονεικίαν τινάς καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω.

RURAL, ALE, adj. 6, 1, to xat' άγρούς.

RUSE, s. f. $\delta \hat{o} \lambda \hat{o} \hat{c}$, $\delta \hat{o} \hat{c}$ ($\delta \hat{o}$): $\tau \hat{e} \chi \gamma \hat{n}$, $\eta \hat{c}$ (\hat{r}): μηχανή, ης (ή): πανευργία, ας (ή). Par ruse, δολίως: πανούργως. Sans ruse, άδολως. Agir de ruse, δολφ χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. User de ruse pour passer, έπὶ τῷ διαδάσει ἀπάτην τεχνάζω, fut. άσω. Ruse de guerre, στρατήγημα, ατος (τδ). Vaincre ses ennemis par la ruse plus que par la force, τίχνη μαλλον ή βία των έναντίων περι-γίνομαι, fat. γεmoouai.

RUSE, in adj. δολερός, d, 64 (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : δολιος, a, ον (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος): πανούργος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Profondément ruse, δόλου πλίως, ως, ων. Qui n'est pas rusé, αδολος, ος, ev. Tromper par des discours rusés, δο-RUMEUR, s. f. bruit qui se répand, φήμη, ης λίοις λόγοις παρα-προύομαι, fut. προύσομαι,

RUSER, v. n. δολώ χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι: τεχνάζομαι, ful. άσομαι.

RUSTAUD, AUDE, adj. άγροῦκος, ος, ον. RUSTICITÉ, s. f. to appoint, ou.

RUSTIQUE, adj. exposus, of, or (comp.

έτερος, sup. ότατος).

RUSTIQUEMENT, adv. dypoixus.

RUSTRE, s. m. áppoixos, ou (¿) : ávis άγροῦ πλίως, ω (δ). Avoir quelque chose de rustre, appoi & , fut. &iou.

RUT, s. m. chaleur des animaux, δργαφιές, οῦ (δ). Être en rut, δργάω, ω, fall niou.

S

SAB

σάβδασι). Célébrer le sabbat, σάβδατον άγω, fut. άξω : σαδδατίζω, fut. ίσω. | Faire du sabbat, du bruit, θορυδοποιίω, ω, fut. ήσω.

SABBATIQUE, adj. cabbatucos, ti, ov.

SABINE, s. f. arbrisseau, βράθυ (τὸ), indécl. SABLE, s. m. ψάμμος, ου (ή): ἄμμος, cu (ή). Les sables du rivage, ψάμαθος, ου (ή). Grain de sable, ψαμμίον, ου (τδ). Sable d'or, χρύσαμμος, ου (ή). Qui roule des sables d'or, χρύσαμμος, ος, ον. Ensevelir dans le sable, 22θ-αμμίζω, fut. ίσω, acc. Bancs de sable, τά βραχία, ων, pl. neutre de βραχύς, εία, ů. | Au fig. Bătir sur le sable, tournez, écrire sur la cendre, είς τέφραν γράφω, fut. γράψω.

SABLER, v. a. couvrir de sable, ψαμμώ κατα-στρώννυμι ου στορέννυμι, fut. στορέσω, acc. Sable, ee, ψαμμωτός, ή, όν. Boire d'un seul trait, autori mive, fut. michai, acc.

SABLEUX, EUSE, adj. ψαμμώδης ου άμmeidne, ne, ec.

SABLIER, s. m. horloge & sable, ispodóγιον, ου (τό). | Petit vase pour contenir du a, fut. ήσω, acc. sable, approduction, ou (to)?

SABLIERE, s. f. endroit d'où l'on tire le sable, ψαμαθών, ώνος (δ).

SABLON, s. m. ψάμαθος, ου (ή).

SABLONNEUX, rose, adj. ψαμμώδης ou αυμώδης ου ψαμαθώδης, ης, ες. Dont le sol est sablonneux, ψαμμόγεως, ως, ων.

SABLONNIÈRE, s. f. ψαμαθών, ῶνος (δ). SABORD, s. m. dupic, idos (i): dupidiov, ou (10).

SABOT, s. m. chaussure de bois, ὑπόδημα ξόλινον, ου (τό). [Corne du pied du cheval, έπλή, ης (ή). || Sorte de toupie, βίμθης, ηκος (ή). | SACRE, s. m. action de sacrer, de con-

SAC

ABBAT, s. m. το σάδδατον, ου (dat. pl. Jouer an sabot, βίμδηκα στρομδόω, ω, fast. ώσω: βέμδημε παίζω, fut. παιξεύμαι,

> SABRE, s. m. μάχαιρα, ας (i): βοριφεία, ας (ή). Sabre recourbé, ἀκινάκης, ου (δ).

> SABRER, ν. α. κατα-κόπτω, fut. κόψω, αcc. SAC, s. m. sorte de grande poche, bulance, ου (δ): θύλαξ, ακος (δ). Pelit sac, θυλακέσκος. ου (ό) : θυλακίς, ίδος (ή) : θυλάκιον, 🗪 (τὸ). En termes de médecine. Sac ou poche qui contient des humeurs, κύστις, εως (ή). | Δz fa. Voir le fond du sac, voir l'affaire & fond, παν το πραγμα κατα-νοίω, ω, ful. ποω.

> SAC, s. m. saccagement, πόρθησις σει έχπόρθησις, εως (ή). Pendant le sac de la ville, - μολεως πορθουμένης ου έχ-πορθουμένες (πορθίω ou ix-πορθίω, ω, fut. ήσω).

> SACCADE, s. f. σεισμός σει ύποσεισμός, οῦ (δ). || Par saccades, έχ διαστήματος.

> SACCADER, v. a. ὑπο-σείω, ful. σείσω, acc. SACCAGEMENT, s. m. mophysic on ixπόρθησις, εως (ή).

> SACCAGER, v. a. mophie ou ix-mophie.

SACERDOCE, s. m. ispareix, ac (i). Exercer le sacerdoce, ἱερεύω ου ἱερατεύω, fut. εύου: lεράομαι, ώμαι, ful. άσομαι.

SACERDOTAL, ALE, adj. [ispaturos, i, iv. SACERDOTALEMENT, adv. isροπρεπώς.

SACHER, s. f. búlaxog, ou (8).

SACHET, s. m. δυλαχίσχος, ου (δ): δυλάκιον, συ (τό): θυλακίδιον, ου (τό).

SACOCHE, s. f. sorte de sac, mipa, aç (ή). — à l'usage des cavaliers, iπποπήρα, ας (ή). SACRAMENTAL, ALE, et SACRAMENTEL, ELLE,

adj. μυστικός, ή, όν.

ίερακίσκος, ου (δ).

SACRE, iz, adj. lepóc, á, óv (comp. ώτιρος, ευρ. ώτατος): δοιος, ος ου α, ον (comp. wrepog, sup. wrateg). Lieu sacré, τόπος lapóς ou όσιος, ου (δ). Guerre sacrée, i lapòs πολεμος, ου. N'avoir rien de sacré, ούδὶ τῶν ὀσίων φροντίδα έχω, fut. Κω. Défendre les droits les plus sacrés, mepl ruy όσιωτάτων άμύνω, fut. υνώ.

SACREMENT, s. m. μυστήριον, ου (τὸ). SACRER, v. a. consacrer par une onction, ypiw, fut. ypiaw, acc. | v. n. blasphemer, Blasophuie, e, fut. now.

SACRIFICATEUR, s. m. lepomotóc, ou (6): ispsúc, ίως (δ). Le grand sacrificateur, άρχιερεύς, έως (δ).

SACRIFICATURE, s. f. lapareia, ac (1): leρωσύνη, ης (ή).

SACRIFICE, s. m. buoía, aç (i). Faire un sacrifice, δύω, fat. δύσω: ἱερουργίω, ω, fut. now: ta lepa pela, fut. bela: buciar τελίω, ώ, fut. τελίσω, ου αν-άγω, fut. άξω. - aux dieux, roic beoic. Faire un sacrifice d'actions de graces, χαριστήρια δύω, fut. δύσω. — pour une victoire, ἐπινίμα θύω. — pour une bonne nouvelle, εὐαγγίλια δύω. Offrir un sacrifice pour la santé du roi, ὑπὶρ τοῦ βασιλίως θύω, fut. θύσω, ου θυσίαν τελίω, ω, fut. τελέσω, Sacrifices impurs, abominables, αί dθυτοι θυσίαι, ων, Phil. | Δu fig. Faire le sacrifice de, mapa-yopio, o, fut. noo, gén.: έξ-ίσταμαι, fut. ix-στήσομαι, gén. Faites-moi ce sacrifice, συγ-χώρησον ου χάρισαί μοι τούτου (σύη-χωρέω, ώ, fut. ήσω: χαρίζομαι, fut. (comai).

SACRIFIER, v. a. tio, fut. tion, acc. — à Dieu, τῷ Θεῷ. Sacrifier des victimes · umaines, άνθρώπους δύω, fut. δύσω : άνθρωcoθυτίω, ω, fut. ήσω. | Δu fig. Sacrifier aux grâces, rais zápisi búw, fut. búsw, Plut. Sarifier quelqu'un à sa vengeance, δι' όργπς Ανα άπο-σφάζω ου άπο-σφάττω, fut. σφάζω. Bacrifier la justice à ses intérêts, The dixacoσύνην των συμ-φερόντων υστέραν τίθεμαι, fut. Oποσομαι. Sacrifier son ressentiment, την δργήν άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω. Sacrifier sa vie, se sacrifier pour la patrie, την ψυχήν υπίρ τῆς πατρίδος τίθεμαι, fut. θήσομαι.

SACRILEGE, adj. qui pille ou profane les

sacrer, zpiouc, suc (i). | Oiseau de proie, choses saintes, leposudoc, oc, ov. | Impie, dasδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

> SACRILEGE, s. m. action sacrilége, upoσυλία, ας (ή). Commettre un sacrilége, ίεροoulie, e, fut. hoe.

> SACRISTAIN, s. m. legopolage, and (6): γεωχόρος . συ (δ).

SACRISTIE, s. f. Ιεροφυλώμον, συ (τό).

SAFRAN, s. m. plante, κρόκος, ου (δ). De safran, de la couleur du safran, κρώκνος n, ov. Teindre en safran, xooxów, w., ful. ώσω, acc. Teint en couleur de safran, προχοδαφής, ής, ές: κροκωτός, ή, όν. Semblable à du safran, xpoxosidne, ne, ee. Tirer sur le safran, προχίζω, fut. ίσω.

SAPRANĖ, tz, adj. χρόχφ πεπασμένος, η, ov (part. parf. passif de πάσσω, fut. πάσω). SAFRE, adj. glouton, λαίμαργος, ος, ον.

SAGACITÉ, s. f. dyzívota, as (i): oúveσις, εως (ή). Qui a de la sagacité, αγχίνους. ους, ουν : συνετός, ή, όν. Avec sagacité, άγχίνως : συνετώς. Il savait juger de tout avec une sagacité qui lui était naturelle, oixeia ouvéges πάντων Τι χράτιστος γνώμων, gén. γνώμονος.

SAGE, adj. instruit, éclairé, prudent, ocφός, π, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Les malheurs m'ont rendu sage, αἱ τύχαι μὲ σοφὸν θηκαν (τίθημι, fut. θήσω). Faux sage, ψευδόσοφος ου κενόσοφος, ου (δ). | Réglé dans ses mœurs, réservé dans sa conduite, visφρων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, sup. ονέστατος). Rire sage, σωφρονίω, ω, fut. ήσω. Rendre sage, σωφρονίζω, fut. ίσω, acc.

SAGE-FEMME, s. f. μαιεύτρια, ας (ή): μαΐα, ας (ή). Métier de sage-femme, ή μαιευτική, ής (sous-ent. τέχνη).

SAGEMENT, adv. en homme instruit, éclairé, prudent, σοφως. | Avec réserve, modestie, retenue, σωφρόνως.

SAGESSE, s. f. prudence, habileté, lumières, copia, as (n). Fausse sagesse, ψευδοσοφία συ κενοσοφία, ας (ή). Avoir une fausse sagesse, τὰ μάταια σοφός είμι, ʃut. ἔσομαι. Modération, retenue, discrétion, composive, ης (ή). Se conduire avec sagesse, σωφρονέω, ῶ, fut. ήσω, Il eut la sagesse de refuser, δρθῶς ου καλώς παρ-ητήσατο (παρ-αιτίσμαι, ούμαι, fut. ήσομαι), acc. | Dents de sagesse, oi σωφρονιστήρες, ων (sous-ent. όδόντες)

SAGITTAIRE, s. m. τοξότης, ου (δ).

(δ). Porter une saie, σαγηφορίω, ω, fut. ήσω. SAIGNANT, ANTE, adj. aipatubne, ne, ες : αξικόβρυτος, ος, οι : έναιμος, ος, ον. Gencives saignantes, ούλα αίμεβραγούντα, ων (part. de aiucopario, o, fut. riou). | Au fig. Plaie encore saignante, i xaxòv véa pripa, no.

SAIGNÉE, s. f. ouverture de la veine, φλεδοτομία, ας (ή). || Rigole, δχετός, εῦ (δ)... Faire des saignées à une rivière, éverous τέμνω, fut. τεμώ : τον ποταμόν δι-οχετεύω, fut. súcre.

SAIGNEMENT, s. m. αίμεδραγία, ας (π). Saignements de nez, al la tur fivor ou dià ρινών αίμερραγίαι, ών, Diosc. et Gal.

SAIGNER, v. a. faire l'incision de la veine, φλιδοτομίω, ω, fut. ήσω, acc. | Détourner les eaux par des rigoles, dy ersues ou δι-οχετεύω οκ παρ-οχετεύω, fill εύσω, acc.

Saignen, v. n. jeter du sang, aipofocio, o, fut. ήσω. Saigner au nez ou du nez, τλν ρίνα αίμοβραγίω, ω, fut. ήσω. || Saigner du nez, au fig. manquer de courage, ὑπο-δύομαι, fut. δύσομαι: χαλάω, ω, fut. χαλάσω. | Le coeur saigne à ce spectacle, tournez, il y a nécessité de s'en affliger, ἀνάγκη ταῦθ' ὁρῶντα δπερ-αλγείν (υπερ-αλγέω, ω, fut. ήσω: δράω, ū, fūt. čýquat).

έχωρώδης, ης, ες.

ευφ. ότατος): έξοχος, ος, ου (comp. ώτερος, ευφ. ώτατος) : έξ-αίρετος, ος, ον (comp. ώτεpoc, sup. ώτατος.

SAILLIE, s. f. avance, ifoxin, nc. (n). || Emportement, δρμή, αζ (ή). || Trait d'esprit, χαριεντισμός, οῦ (ό). Avoir de vives saillies, πολλά υπο-νοήσαι όξύς είμι, fut. ξουμαι.

SAILLIR, v. a. en parlant des animaux, βαίνω, fut. βήσομαι, acc.: όχεύω, fut. εύσω, acc. : im-bosom on im-bopypan, ful. dopeupar; dat.

Saulin, v. n. s'avancer en dehors, il-iyu σα προ-έχω, ful. έξω. | Jaillir, άνα-δλύζω, fut. δλύσω : πκδάω, ω, fut. ήσω : προυγίζω, fut. ico.

SAIE, s. f. vêtement grossier, σάγος, ου ι εστερος, sup. έστατος) : ὑγιεινός, τί, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Aliments sains. τὸ ύγιεινά των σιτίων. Elro sain, απ propre a au fig. byraive, fut. ave. Avoir le corps et l'esprit sains, tò gupa xal tor vour ugaine, fut. ανώ. . Au fig. sage, raisonnable, iγκ, ώς, ές (comp. έστερος, sup. έστατος) : ἀςλός, n ov (comp. oregoe, sup. orarec). N'avoir acune idée saine, unic oudin duc-resquez, super, fut. ήσομαι. Jugement min, ή όρθα πρίσε, swc. | Sain et sauf, intact, non andersunagé, σως, ως, ων: ἀδλαδής, ής, ές: ἀλώμαντος, α, or : doivie, ne, ic. Remettre quelqu'un sin et sauf chez lui, πνα σών καὶ δητά σές τὸυ σύσο áno-xal-íothu, ful. áno-xuna-orásu.

> SAINDOUX, s. m. cialos ou cielos, co (i), SAINEMENT, adv. d'une manière salubre, ύγιῶς : ὑγιεινῶς. 🛮 Δu fig. sagament, ձρίως : χαλώς.

SAINFOIN, s. m. herbe, ovospuzic, was (1). SAINT, SAINTE, edj. par sa mature en par sa vertu, ágici, a, ev (comp. ágipas, sup. ώτατος). Lieu saint, τὸ άγου, ου. Um saint homme, done dyror out outer, ou (6). Par consécration, ispós, á, óv : bome; es ou a, ov. Lieu saint, rong ispos ou sens, ou (i). Au fig. commands per la justice, όσιος, ος σεια, ον (comp. ώτερος, εκρ. ώτεν-SAIGNEUX, Ruse, adj. alpatudne, ne, se : [106]. Le plus saint des devoies est de, bairator dere to, infin. | Subst. Les sainte, ei SAILLANT, ANTE, adj. qui avance, E avoi, ev. Un saint, ave avec, es (i). Une έχων ου προ-έχων, ουσα, ον (part. d'iξ- sainte, ή άγία γυνή, gén. γυναμός. La trèsέχω ou de προ-έχω, ful. ιξω). || Digne d'être sainte Vierge, ή παναγέα, ας. || Le saint des remarque, επίσημος, ος, οι (comp. έτερος, saints, le sanctuaire, τὸ άδυνεν, ου : τὰ άγισ άγίων, Bibl.

SAINTEMENT, adv. exios: coios. Vivre saintement, dans Bier ou deing the Bier &άγω, fut. αξω.

SAINTETB, s. f. d'une personne ou d'une chose, equitar, etor (1) : equecive, et (1). Conformité aux lois ou à la justice, dessirac. ntec (n).

SAISIE, s. f. σύλληψης, emc (4).

SAISIR, v. a. xata-λαμδάνα σα συλ-λαγοδάνω, fut. λήψομαι, acc. Il les fit seisir, a mener au supplice, wirele ini re imaire eur-chaber, Isocr. Saisir un prétente, l'occaείοπ, τῆς τυχούσης προφάσεως, του καιρού όπιλαμδάνομαι, fut. λήψομαι. | Em parlant d'une SAIN, Saine, adj. byric, ic, ic (comp. maladie, nara-laubieve, fue. lifeques, acc.]

αξρέω, ω, fut. αίρήσω, acc. Tandis qu'il était [αίσχιστος). Sales propos, αίσχρολογία, ας (ή): en Péonie, il fut saisi d'une maladie violente, δια-τρίδοντα έν Παίοσιν αὐτὸν νόσος χαλεπά κατέλαδε (δια-τρίδω, fut. τρίψω), Hérodn. Etre saisi de froid, βιγώω, ω, fut βιγώσω: βρόνγα (parf. de birio, o, inus.). Être misi de crainte, ix-πλήσσομαι ου κατα-πλήσσομαι, fat. sτληχθήσομαι. | Etre saisi, mis hors de soi, έξ-ίσταμαι, fut. ix-στήσομαι. Aire tout saisi, exoration; in , ful to.

SAISISSABLE, adj. xatalnatós, A, év. SAISISSEMENT, s. m. formout, sur (h): SAISON, s. f. spa, ac (i). Les fruits de chaque mison, όπόσα φέρουσιν έραι (φέρω, fat: cίσω), Anacr. De la saison, qui se fait ou se cueille dans la saison, épaioc, a, ov. Cueillir les fruits dans la saison, Spascuç τους καρπούς συλ-λέγω, fut. λέξω. | Δα fig. Qui est de saison, qui vient à propes, épacos, α, ον: εθκαιρος, ος, ον. Qui n'est pas de saison, αωρος ου ακαιρος, ος, ον. Hors de saison, άωρί : ἀκαίρως.

SALADE, s. f. al d' étous bridunes, av. SALADIER, s. m. δξύδαφον, ου (τὸ).

SALAGE, s. m. rapixevore, suc (1): Tuριχεία, ας (ή).

SALAIRE, s. m. puedec, es (6). Faible salaire, μισθάριον, ου (τό). N'exiger aucun salaire, οὐδίνα μισθόν πράσσομαι, fut. πράξοuai. || Il a reçu son salaire, ironiquement, τὸν μισθὸν έλαδε (λαμδάνω, fut. λήψομαι).

SALAISON, s. f. action de saler, rapeχεία, ας (ή): ταρίχευσις, εως (ή). | Salaisotts, choses salées, tà tapiznea, av : tà diperia, ων : τὰ άλμυρά, ών.

SALAMANDRE, s. f. animal, catapávδρα, ας (ή).

SALANT, adj. m. Marais salant, aduxic.

SALARIER, v. a. μισθοδοτίω, ū, fut. τίσω, acc. Salarié, ée, motoroc, vi. dv. Se faire salarier, μισθον λαμδάνω, fut. λήψομαι : μισθοφερίω, ω, fut. ήσω. Troupes salariées, μισθοφόρα, ων (οί).

SALE, adj. malpropre, funccole, d. de (comp. ότερος, sup. ότατος). Etre saie, βυπάω, w, fut. now. Fe suis fache qu'il soit si sale, τῷ αὐτοῦ ἡύπῳ ἄχθομαι, fat. ἀχθίσομαι. Mains sales, ai duntos reipec, ov. | Honteux, de-

αίσχροβρημοσύνη, ης (ή). Tenir de sales propes, αίσχρολογίω σει αίσχροβρημονίω, ω, fal: ήσω.

SALEMENT, adv. malproprement, puwapas. D'une manière déshonnéte, aisyous.

SALER, v. a. assaisonner de set, alian, ful. iou, acc. Sale, ée, kluwic, i. io: ώλμυρός, α΄, όν. **Ευν salós, τὸ άλυκὸν δόυρ**, gin. δδατος : άλμη, ης (ή). Hettre dans la saumere, alusies, fel. suos, asc. : rapsychia, fut. even, acc. Salé, ée, rapizeutót, ú, ón Du pore salé, σα simplement du salé, τάρω χρς, ους (τό).

SALETE, a. f. état de ce qui est sale, ρυπαρία, ας (ή). | Ordure, crasse, βύπος, α (6). An fig. turpitude, dounteouve, us (4). Salcté dans les paroles, aloxodoria, aç (n): αἰσχροβρημοσύνη , ης (ή). Dire des mietés , σίοχρολογέω, ω. βεέ. ήσω.

SALEUR, a m. rapezeuric, eŭ (6): SALICAIRE, a. f. plants, manager èpoθρόν, οῦ (τὸ).

SALREOQUE, s. f. écrevites de mer. deresis, et (8).

SALIERE, s. f. adordousion, ou (70). SALEN, me, adj. dauck, i, év.

BALINE, s. f. selaison, expupie, idog. (ti). | Lieu od l'on fait le sei, éduniday, ων (αί).

SALIR, v. a. junaira, fut. ava., acc. : polóvo, fich vvä, ace. : peaívo, fich evä, ace: If Au fig. Sakir l'imagination, the Siderocar podúrus, fitt. aris.

SALISSANT, AREE, adj. qui salte, poraρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). 🖟 Qui se salit facilement, rayb businousves, w. ev (partic. passif de punaive).

SALISSURE, a f. bénoc, o (i).

SALIVAIRE, adj. malacór, i., év.

SALIVATION, a. f. surleyede, of (1). Shivation stequente, aroundered, of (6).

SALIVE, s. f. cialer ou ciclor, ou (tò) : πτύαλον σει πτύελον, ου (τό)λ

SALIVER, v. n. outlike, fut. ion. Saliver fréquemment, πτυαλίζω, fut. iou.

SALLE, s. f. ever, eu (è). Salle de réception, Eispa, as (1). Salle & manger, έστιατόριον, ου (τὸ). Salle d'étude, μουσσίον, ου (τό). Salle de spectacle, δίατρον, ου (τό). shonnête, αἰσχρός, τ΄, τ΄ (comp. αἰσχίων, sup. | Saile de concert, κλδείον, ου (τὸ). Saile d'escrime, παλαίστρα, ας (ή). Salle de danse, ζομαι, fut. άσυμαι, acc. || Salut de tête, ἐπίόργήστρα, ας (ή).

SALMIGONDIS, s. m. indempaoia, ac (i). SALOIR, s. m. spxn, nc (i).

SALON, s. m. Kidpa, as (i). Petit salon, εξέδριον, ου (τό).

SALOPERIE, s. f. voyes Saleti. SALPRTRE, s. m. vitpov, ou (tò).

SALPÉTREUX, EURE, verpublic, no, ec. SALSEPARKILLE, s. f. plante, i tpayera σμίλαξ, αχος.

SALSIFIS, s. m. plante ou racine, tpaγοπώγων, ωνος (δ).

SALTIMBANQUE, s. m. ἀγύρτης, ου (δ). SALUBRE, adj. byusivóc, n, ióv (comp. τερος, sup. ότατος): υγιάς, άς, ές (comp. έστεpoc , sup. (GTETOS).

SALUBRITÉ, a. f. to byzatróv, ou. Salubrité de l'air, ή του άίρος καθαρότης, ητος.

SALUER, v. a. en adressant la parole, προσ-αγορεύω, fut. αγορεύσω σει ερώ, acc. en embrassant, demalopas, fut. ácopas, acc. Ces verbes s'emploient aussi pour exprimer une simple salutation. Sans même le saluer, où d'à προσ-ειπών αὐτόν. Saluez-le de ma part, παρ' iuoi zázsivov donacas, Synés. Plus souvent on tourne par le verbe zaipsiv, à l'impér.] ou à l'infin. Je vous salue, yaipe (impératif de ya pu): συ pl. χαίρετε. Philinus me charge de vous saluer, παρά Φιλίνου χαίρειν σε κελεύω, fut. εύσω. | Saluer quelqu'un empereur, αὐτοκράτορά τινα προσ-αγορεύω, fut. προσ-ερώ, ου άν-αγορεύω, fut. αν-ερώ, ου ανα-κηρύσσω, fut. ύξω. On le salua du nom d'empereur, αὐτοκράτωρ προσ-εβρήθη σε άν-εβρήθη σε άν-εκηρύχθη.

SALURE, s. f. diuxotric, ntoc (n): $d\lambda$ pupotes, etc. (1).

SALUT, s. m. conservation, σωτηρία, ας (ή). Songer à son salut, την έμαυτοῦ σωτηρίαν De sandaraque, σανδαράχινος, η, ον. σκοπίω, ω, fut. ήσω. Veiller au salut de l'Ètat, των χοινών πρόνοιαν έχω, fut. έξω. Le courage d'un seul homme fut le salut de l'armée, ένὸς άνθρώπου άρετή άπας έσώθη ό στρατός (σώζω, fut. σώσω). Chercher son salut dans la fuite, τῆ φυγῆ έμαυτὸν σώζω fut. ήσω. Souillé de sang et de poussière, οπ δια-σώζω, fut. σώσω. || Travailler à son αίματι καὶ κονία μεμιασμένος (μιαίνω, fut. μιανώ). salut éternel, πρός την άίδιον σωτηρίαν τον βίον Dégouttant de sang, αίματοσταγής σει αίμεsùbira, fut. ura.

νευσις, εως (ή). Faire à quelqu'un un salut de tête, rivi im-vebu, fut. vebou. | Salut à toi ou à vous, xaips (impér. de xaipe): ex pl. yaipere. Philippe à Aristote, salut, diλιππος 'Αριστοτέλει χαίρειν (sous-ent. λέγει σα φράζει).

SALUTAIRE, adj. qui sauve, outripies, es, ov. || Utile, χρήσιμος, ος, ον (comp. ώτερος, εκρ. ώτατος): ἀφίλιμος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. wrates).

SALUTAIREMENT, adv. ypnoipus: èquλίμως.

SALUTATION, s. f. Exposayopsusus, sac (ή): άσπασμός, οῦ (δ).

SALVE, s. f. - d'artillerie, i vev mupoboden exputes, eac, G. M.

SAMBUQUE, s. f. instrument, equibing, ης (ή). En jouer, σαμδυχίζω, fut. ίσω.

SAMEDI, s. m. to casbator, co (dat. pl. cá66acı).

SANCTIFIANT, ANTE, adj. ayracturós, i, όν, Bibl.: άγιοποιός, ός, όν, Eccl.

SANCTIFICATION, s. f. ayraquóc, oū (δ). SANCTIFIER, v. a ágrazo, fut. áso, Bibl. SANCTION, s. f. xupoc, out (td): xupware suc (1).

SANCTIONNER, v. a. mpów, &, fut. wow, acc. Sanctionner une loi, τὸν νόμον πυρόω, ώ, ful. ώσω: χύριον τον νόμον ποιέω, ώ, ful.

SANCTUAIRE, s. m. adutor, ou (td): άγιαστήριον, ου (τὸ), Bibl.

SANDAL, ou SANTAL, s. m. bois des Indes, σάνταλον, ου (τό). De sandal, σανταλινος, κ, ον. SANDALE, s. f. sorte de chaussure, cavδαλον, ου (τό).

SANDARAQUE, s. f. cardapáxa, n. (1).

SANG, s. m. alua, aros (tò). De sang, αίματηρός, ά, όν. Couvrir ou souiller de sang, aipacou, fut. alu, acc. : aiparou, u, fut. wow, acc. Souiller ses mains de sang, τὰς χειρας αίμάσσω, ful. άξω: μιαιφονίω, ώ, σταγής, ής, ές. Alteré de sang, αἰμοδιψος, ος, Saler, civilité, προσαγόρευσις, εως (ή) : ov. Boire du sang, αίμοποτίω, ω, fut. ήσω-Δοπασμός, οδ (5). Rendre le salut, άντ-ασπά- On forme ainsi un grand nombre d'adject. et de verbes composés. Sans verser de sang, desement. La victoire coûta du sang, tournes, ne s'obtint pas sans verser du sang, obx desement à vius érévere (rivous, fut. revisous).

Sanc, race, αίμα, ατος (τό): γένος, ους (τό). Qui est du même sang, δμαιμος, ος, ου: συγγενές, τές, τές. Les liens du sang, συγγένεια, ας (π): τὸ συγγενές, οῦς, Εεκληί. Τεπιτ à quelqu'un par les lieus du sang, τῷ γένει ου τὸ γένος ου τῷ συγγενεία ου πρὸς αίματός τινι προσ-πέω, fut. πξω. Coux qui vous sont unis par le sang, οἱ ὑμῖν τῷ γένει οἰκαῖοι, ων. Être du sang royal, τοῦ βασιλικοῦ γένους εἰμῖ, fut. ἐσομαι. Prince du sang royal, ἀνὰρ βασιλικός, οῦ (ὁ).

SANG-FROID, s. m. présence d'esprit, το τῆς ψυχῆς ου τῆς διανοίας παράστημα, ou simplement παράστημα, ατος (τὸ). Avoir du sang-froid, παράστημα έχω, fut. εξω. Qui en a, παραστατικός, ή, όν. || Calme d'esprit, ἡσυχία, ας (ἡ). Qui est de sang-froid, ἐσυχος, ος ου η, ον (comp. αίτερος, sup. αίτατος). De sang-froid, ἡσύχως.

SANGLANT, ANTE, adj. αίματώδης, τες, ες: αίματηρός, ά, όν. Mort sanglante, φόνος, ου (δ). Sacrifice non sanglant, θυσία ἀναίμακτος, ου (ή). || Outrageant, δεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Faire à quelqu'un un outrage sanglant, δεινά ου δεινώς τινα ύδρίζω: δεινάν δδριν τινά ύδρίζω, fut. ίσω.

SANGLE, s. f. lanière de cuir, imác, ávroc (6). || Ventrière d'un cheval, misicoma, aux (18).

SANGLER, v. a. entower d'une sangle, περι-σφίγγω, ful. σφίγξω, acc.: περι-ζώννυμι, ful. ζώσω, acc. || Appliquer avec force, έντρίδω, ful. τρίψω, acc. — un coup, πληγήν. — à quelqu'un, τινί.

SANGLIER, s. m. δς άγριος, gén. ύδς άγρίου (δ). Sanglier mâle, κάπρος, ευ (δ). Sanglier femelle, ή βάγρία δς, gén. ύδς. De sanglier, συάγρειος, ος, ον.

SANGLOT, ε. m. λυγμός, οῦ (δ).

SANGLOTER, v. n. λύζω, fut. λύξω. En sanglotant, μετά λυγμού.

SANGSUB, s. f. sorte de ver aquatique, βδελλα, ης (ή). || Au figuré, exacteur, pressureur, άμοργος, οῦ (ό).

SANGUIFICATION, s. f. aipatwore, ewe (i). SANGUIN, mr, adj. aipature, i, iv.

SANGUINAIRE, adj. φονικός, ή, όν : φόνιος, ος ου α, ον : μιαιφόνος, ος, ον : αίμοχαρής, ής, ές.

SANGUINE, s. f. pierre, αίματίτης, ου (ό). SANGUINOLENT, εντε, ασί. αίματώδης ης, ες · αίματηρός, σ΄, όν.

SANHEDRIN, s. m. grand conseil des Juiss, to two Toudains συνέδριος, ου.

SANIE, s. f. ἰχώρ, ῶρος (δ): πύον, σο (τδ). Jeter de la sanie, ἰχωρροίω, ῶ, fut. ήσω: πυορροίω, ῶ, fut. ήσω.

SANIEUX, EUSE, adj. Eurooc, oc, ov.

SANS, prép. dveu, gén. : χωρίς, gén. : δίχα, gén. : intoc, gén. Sans raison, aveu altiac. Sans flatterie, yweic xedausiac. Sans aucune nécessité, έχτὸς άνάγκης: έξ οὐδεμιᾶς άνάγκης. Sans cela, si un did rouro. Sans lui, s'il ne l'est empéché, el mi di' insivor. Sans toi je n'aurais pas commis cette faute, dià où movor τούτο δι-ήμαρτον (δι-αμαρτάνω, ful. αμαρτήcquai). Souvent cette préposition se rend par des adjectifs ou par des adverbes composés de la particule à privat. Qui est sans amis, doulos, os, ov. — sans patrie, $d\pi$ olus, ιδος (δ, ή). Qui vit sans lois, ανομος, ος, ov, etc. Sans jugement, ἀχρίτως. Sans verser de larmes, άδαχρυτί. || Suivi d'un infinitif ou de la conj. que, Sans s'exprime ordinairement par le participe. On ne peut être sage sans être bon, άδύνατον φρόνιμον είναι μή όντα άγαθόν. Sans que je parle, έμου σιγώντος (σιγάω, ω, fut. ήσομαι). Il les surprit sans qu'ils s'y attendissent, co προσδοκώντας αὐτούς κατ-έλαδε (προσ-δοκάω, 🛎. fut. ήσω: χατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι).

SANSONNET, s. m. oiseau, ψάρ, gên. ψαρός (δ).

SANTĖ, ε. f. έται d'un corpe sain, bγίιια, ας (i). Avoir grand soin de sa santé, τῆς bγιείας πλείστην ἐπιμελειαν ἔχω, fut. ἔξω. Être en bonne santé, bγιαίνω, fut. ανῶ : εὐεκτίω; ῶ, fut. ήσω. Qui est en bonne santé, bγιής, ής, ές : εὔεκτος, ος, ον. Rendre la santé aux malades, τοὸς κάμνοντας ἰξ-υγιαίνω, fut. ανῶ. || État bon ou mawais du corps, ἔξις, εως (i). Selon l'état de la santé, κατὰ τὴν ἔξιν τοῦ σώματος. Mauvaise santé, καχεξία, ας (i). Avoir une mauvaise santé, καχεκτίω, ῶ, fut. ήσω. Β'excuser sur sa santé, ἀξὸωστίαν προ-φασίζομαι, fut. ίσομαι.

La faiblesse de sa santé ne lui permettait aucun exercise, dià ràn rou cumaras abbaστίαν άσκείσθαι οὐκ ἡδύνατο (δύναμαι, fut. δυνήσεμαι : άσκίω, ω, fut. ήσω). | Action de boire à la santé, pilotnoia, as (i): apóποσις, εως (ή). Porter des santés, φιλετησίας προ-πίνω, fut. πίσματ. Boire à la santé de quelqu'un, pilotragian tivi app-aine. on simplement τινὶ προ-πίνω.

SANVE, s. f. plants, siveric, suc (1). SAOUL, oule, adj. voyez Soul. SAOULER, v. a. voyex Souler.

SAPAJOU, s. m. singe, mbraidios, et (10). SAPE, s. f. action de saper, bronzagi, τ; (ή). || Mettre la sape au pied d'un mur, voyez SAPER.

SAPER, υ. α. ὑπο-σκάπτω, fut. σκάψω, ασο: : ὑπ-ορύσσω, fut. ορύξω, ασο. ∦ Δα fig. Saper les fondements de la verta, viv dosviv ύπ-ορύσσω, καὶ τοὺς αὐτᾶς θεμελίους ὑφ-αιρόω, &, fut. aipnow.

SAPEUR, s. m. δρυκεής, αι (6). SAPHENE, s. f. veine de la jambe, i a φηνής φλέψ, gén. σαφηνούς φλεδός.

SAPHIQUE, adj. σαπφικός, ή, όν. SAPHIR, s. m. σάπφειρος, ου (δ).

SAPIENCE, s. f. copía, ac (n).

SAPIN, s. m. arbre, thátn, m (11). De sapin, ἐλάτινος, η, ον.

SAPINIÈRE, s. f. i idativa oun, ne. SAPORIFICUE, adj. γευστός, ή, όν. SARBACANE, s. f. σίφων, ωνος (δ).

SARCASME, s. m. σαρκασμός, οῦ (δ): κερτομία, ας (ή). Déchirer par des sarcasmes, σαρχάζω, fut. άσω, αcc. : πορτομίω, ω, fut. now, ace.

SARCELLE, s. f. oiseau, φασκάς, άδος (ή)-SARCLAGE, s. m. autheume, suc (1): σχαλισμός, οῦ (δ).

SARCLER, v. c. maleice, fut. eiow, acc. : exadiçu, fut. icu, ecc. Sercier evec le main, βοτανίζω, fut. iou, ace.

SARCLEUR, s. m. maleig, ing (5). SARCLOIR, s. m. oxalic, (30c (4): onaλιστήριον, ου (τό).

SARCLURE, s. f. creckenper, etc. (10)-SARCOCEES, a. m. supramily, he (ti)-SARCOCOLLE, s. f. sapronokka, nc. (1). SARCOME, s. m. σάρκωμα, ατος (τό). SARCOMPHALE, s. m. expropagator, ou (78). liambile, ful. iou., acc.

SARCOPHAGE, ε. κα. σαρκοφάγος, αι (δ). SARCOTIQUE, adj. exprestuce, i, ev. SARDINE, & f. poisson, touxiae, co (8): τριχίς, ίδος (ή).

SARDOINE, s. f. pierre précieuse, expδώνυξ, υχος (ά).

SARDONIEN et SARBONIQUE, adj. capdiovice. 05, em

SARMENT, s. m. branche de la vigne ou des plantes grimpantes, κλήμα, απος (τό). Petit sarment, xànuários, ou (12). Produire des sarments ou s'allonger en sarment, 222ратооран, соран, ful. обтооран | Bois sec, broussailles, φρύγανα, ων (τά).

SARMENTEUX, rose, adj. xlapareidac. nc, ec.

SARRASIN, e. m. herbe, empiremen, ca (τὸ), G. M.

SARRIETTE, e. f. herbe, tupboa, ac (i). SAS, a. m. tamis, offerpov, cu (tò). Sas pour passer la fazine, adeuporrace, ese (n)_

SASSER, u. a. cilo, fut. aico, acc. Sassé, ée, σηστός, ή, όν. | Au fig. Sasser et ressesser quelque chose, examolés, e, fai. HOW, ECC.

SATAN, s. m. Baravāc, gen. Laturā (i). SATANIQUE, adj. διαδολικός, τί, όν, Eccl. SATELLETE, a. m. δορυφόρος, αυ (6). Servir à quelqu'un de salellite, muc dopuespiw, w, fut. now. | En parlant des estres, άκολουθος, ου (ό, ή). Étre le satellite d'un astro, riệ đơrpų axchaibio, i, fut. riou.

SATIÉTÉ, s. f. κόρος, ου (δ). Jusqu'à satiété, apr mépou : els mépou.

SATIN, s. m. to caputo, eu. De selin, σπροκός, πί, όγι

SATINER, v. a. heaive, fal. ava., ace. SATIRE, s. f. pièce de vers mordante el caustique, aillos, ou (6). Satire en vers iambiques, topefor, en (oi). Faire une satire

contre quelqu'un, wa iaptila, fut. iau-SATIRIQUE, adj. qui concerne la setire, σατυρικός, τέ, όν. Poëme astirique, αλλας, α (à). Poste satirique, sullappapac, su (ò). Mordant, caustique, annaturos, i, in Trail satirique, σχώμμα, απος (τό). En lancer contre quelqu'un, ως τινα άπο-αιώπτω, ful. σκώφα.

SATIRIQUEMENT, adv. comerció. SATIRISER, v. a. midaine, fat me , occ.:

SATISFACTION, ε. f. réparation d'une offense, ixòικία, ας (ή). Demander satisfaction, λόγον παρά τινος ἀπ-αιτίω, ω, fut. ήσω. Faire satisfaction à quelqu'un, τὸ ἰκανόν τινι ατοιέω, ω, fut. ήσω. Tirer satisfaction d'un ennemi, τὸν ἐχθρὸν τιμωρίσμαι, σῦμαι, fut. ήσομαι.

Satisfaction, contentement, εὐφροσύνη, πς (ή): ἡδονή, ῆς (ή). Donner ou procurer de la satisfaction, εὐφραίνω, fut. ανῶ, αcc. Avoir toute espèce de satisfaction, πᾶσαν τόδονὴν τόσμαι, fut. ἡσθήσομαι. J'ai la satisfaction d'avoir bien passé ma vie, ἐμοὶ ἡ τοῦ καλῶς βεδιωμένω βίου συνείδησις πάρ-εστι (πάρτιμι, fut. έστμαι). Avec satisfaction, ἡδίως: ἀσμένως. Je vois avec satisfaction que, χαίρω, fut. χαιρήσω, avec ότι et l'indic. | Donner de la satisfaction à ses maltres, τοῖς δεδασχάλοις ἀρέσχω, fut. ἀρέσω.

SATISFAIRE, v. a. donner satisfaction, τὸ ἰκανὸν ποιίω, ω, fut. ήσω, dat. Satisfaire ses créanciers, τους χρηστάς δια-τίθεμαι, fut. δια-θήσομαι: των χρήστων απ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσωμαι. | Contenter, ne rien laisser à désirer, apioxo, fut. apiow, dat. ou acc. : apxiw, ங், fut. aprisu, dat. Etra satisfait, se contenter de, apianoaai, fut. aprobiacuai, dat. : άρκέομαι, ούμαι, fut. άρκεσθήσομαι, dat. : στέργω, fut. oriota, acc. ou dat. ou in avec le dat. : άγαπάω, ω, fut. ήσω, mêmes régimes. Etre satisfait de sa fortune, τοῦς παρ-ούσιν άρχέομαι, σύμαι, fut. άρκισθήσομαι. Il parait satisfait, δικεί άρκούντως Ιχειν (δικίω, ω, fut. δίξω: έχω, fut. ξω). Etre satisfait de quelqu'un, Tivi sudania, a, fut. nou. | Remplir de joie, chopaine, fut. ava, acc. Etre satisfait, en ce sens, zaica, fut. zaiciou : idenai, fut. iotiσομαι. Je suis satisfait de vous voir, χαίρω σι έρων (έραω, ω, fut. δψομαι). Voilà mon homme bien satisfait, πάνυ εὖν ἦσθη ἐ ἀνήρ (fightiv, acr. de fibopat).

Satisfaire, v. n. obéir, se conformer à, πιθομαι, ful. πεισθάσομαι, dat. — à la loi, τῷ νόμω, τοῖς νομίμοις. Satisfaire à son de-voir, à ses promesses, τὸ καθ-παεν, τὰς ὑποσράσεις ἀνα-πλαρόω, ω, fut. ώσω.

SATISFAISANT, ANTE, adj. άρεστός, ή, in. D'une manière satisfaisante, άρεστως.

SATRAPE, s. m. σατράπης, ου (ό). Étre somape d'une province, τῆς ἐπαρχίας σατραπτώω. fut. εύσω.

SATRAPIB, s. f. satpansia, as ($\dot{\eta}$). SATURATION, s. f. diabpox $\dot{\eta}$, $\ddot{\eta}$ s. ($\dot{\eta}$).

SATURER, v. a. δια-δρίχω, fut. δρίζω, acc. : διύω, fut. δεύσω, acc. — une substance d'une autre, τί τινι.

SATURNALES, s. f. pl. fêtes de Saturne, Κρόνια, ων (τὰ). || Au fig. orgies, seènes de désordre, δργια, ων (τὰ).

SATURNE, s. m. divinité, Κρόνος, ου (δ). || Planète, Φαίνων, ωνος (δ): δ τοῦ Κρόνου ἀστήρ, ίρος: δ Κρόνιος ἀστήρ, έρος.

SATURNIEN, ERRE, adj. Kpóviog, og, ov: Kpovizóg, ví, óv.

SATYRE, s. m. dieu des bois, σάτυρος, ου (δ). De satyre, σατυρικός, ή, όν. || Rieca de théâtre chez les Grecs, σάτυρος, ου (δ).

SATYRIASIS, s. m. σατυρίασις, εως (ή).
SATYRION, s. m. plante, σατύριον, σω (τὸ).
SAUCE, s. f. εμδαμμα, ατος (τὸ). Sauce
noire, δ μίχας ζωμός, σῦ.

SAUCER, v. a. iμ-δάπτω, fut. δώψω, acc. SAUCTÉRE, s. f. iμδάφιον, σ» (τὸ). SAUCISSE, s. f. άλλᾶς, öντος (δ).

SAUCISSON, s. m. quam, ns (1).

SAUF, Sauve, adf. ouc, us, w. Accorder à quelqu'un la vio sauve, rivé pridepai, sut. priorpai. Sain et sauf, àchabás, ús, is. Échapper sain et sauf, reprovisopai, suc. colistrat.

Saur, ado. ou prép. excepté, hormis, πλήν, avec le gén. ou même cas après que devant. Sauf un seul, πλήν ένός: πλήν είς. Sauf deux ou trois, πλήν δύο ή τρεῖς.

SAUF-CONDUIT, a. m. ἀσφάλεια, ας (ή). SAUGE, s. f. plunte, σφάκος, ου (δ): ἐλελίσφακος, ου (δ).

SAUGRENU, ve, adj. árenoc, oc, ev (comp. ώτερος, sup. ώτατος.

SAULE, s. m. arbre, iria, aç (i). De bois de saule, iriivoç, n, ov.

SAUMATRB, αδ. άγμυρός, ά, όν.
SAUMON, s. m. poisson, ἀττακούς, όως (δ).
SAUMURE, s. f. άγμυρός, ίδος (ή). Conserver dans la saumure, άγμιούω, fut. εύσω, αος.
SAUNAGB, s. m. άγατοπωλία, ας (ή).
SAUNERIE, s. f. άγοπήτα, ων (τά).
SAUNIER, s. m. έγοπητός, οῦ (δ).

SAUPOUDRER, v. a. πάσσω, σει καταπάσσω, fut. πάσω, αες. — de færiæs, άλεφο. — d'or, χρυσίω.

SAUR, SAUR, adj. seche à la fumée, suvages, les peuples non civilisés, rà appe XERMOTOS, N. OV.

SAURER, v. a. xaxviζω, fut. iou, acc. SAUSSAIE, s. f. irew, wvog (6).

SAUT, s. m. διμα, ατος (τὸ): πήδημα, ατος (τό). Faire un saut, διλομαι, fut. άλοῦμαι : πηδάω, ώ, fut. ήσω. Franchir d'un saut, ύπερ-άλλομαι, fut. αλούμαι, αcc. : ύπερπηδάω, ω, fut. ήσω, acc. Par sants, σωρτηδόν. Aller par sauts et par bonds, σαρτάω, u, ful. nou.

SAUTER, v. n. allouat, fut. alouat: πηδάω, ω, fut. ήσω. Sauter de joie, σαρτάω, ū, fut. ήσω. Sauter en bas de son lit, του λεπτρού in-θρώσκω, fut. θορούμαι. Sauter sur son cheval, int tou innou dua-andaw, w, ano-andaw, w. Sauter sur quelqu'un, rivi in-alloway, ful. alouman: tive on els tiva είσ-άλλομαι, βεί. αλούμαι : είς τινα έφ-ορμάω en l'air, avad-binto, fut. bifo, acc. Faire sauter la tête, the xequitie du-tique, ful. τεμώ. Faire sauter un bastion, τὸ ἐπιτείχισμα aux nues, être hors de soi, imantou il-ioraman, le monde, c'est épident, routo mass paiverau (φαίνομαι, fut. φανάσομαι): δήλον ου φανερόν ομ δοθαλμοφανές έστι τούτο.

SAUTER, v. a. franchir, brep-allopat, ful. alcomai, acc.: brep-rodám, m, ful. rom, acc. Sauter des mots en lisant, βήματά τινα παρα-λείπω, ful. λείψω.

SAUTERELLE, s. f. insecte, dxpic, idoc (i). Petite sauterelle, expidion, or (10).

SAUTEUR, s. m. quei saute, madaris, οῦ (δ). || Baladin , δρχηστής , οῦ (δ).

: SAUTILLEMENT, s. m. σείρτημα, ατος (τό). SAUTILLER, v. n. σκιρτάω, ü, fut. σω. En sautillant, σκιρτηδόν.

SAUTOIR, s. m. En seutoir, xiastí. loser en sautoir, xialo, fut. acu; acc.

ώτερος, sup. ώτατος). Olivier sauvage, άγριε- τυγχάνω, fut. τεύξομαι. En vrai savant, πελαία, ας (ή). Bête sauvage, θήρ, πρός (δ): παιδευμένως. Très-savant, savant en toutes θηρίον, ου (τό). Rendre sauvage, άγριόω, ῶ, sortes de choses, πολυμαθής, ής, ὶς (comp. fut. wow, acc. : in-baptow, w, fut. wow, fortipos, sup. fortatos). | Les savants, of coopie acc. Quitter la vie sauvage, του δηριωδώς ών : οί πεπαιδευμένοι, ων. ζξι ἀπ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι. || Les | SAVANTASSE, s. m. πενόσοφος, ου (δ).

form, ev. Un seuvage, dvip dyplos, ou (6): άνὴρ δλόδιος, συ (δ).

SAUVAGEON, s. m. δένδρον άγριον, ου (τό). SAUVAGIN, mr, adj. tipuo, oc, or.

SAUVEGARDE, s. f. garde qui veille à la strett d'une maison, etc. quanti, vic (i) Protection, polaci, is (i) : spostasia as (i). Se mettre sous la sauvegarde de quelqu'un, φιαυτόν τινι έγ-χειρίζω, fut. ίσω. Prondre sous sa sauvegarde, είς έμαυτὸν άνα-δέχοun, fut. difquat, acc. La sauvegarde des lois, નું કાલે જ્વાપ મળ્યામ લેવφલોકાલ, લદ્ર. 🛚 Exemption de certaines charges, atribua, ac (1): άδεια , ας (ή).

SAUVER, v. a. σύζω, fut. σύσω, acc. : fut. ήσω. Sauter de son char, de departor βύομαι, fut. βύσομαι, acc. Se sauver, σώζομαι, fut. σωθήσομαι. Je t'ai sauvé la vie, έγω μέν σε έσωσα, ου δι' έμου έσώθης. 🛚 Se sauver, échapper au danger, σώζομαι σα ου sio-ορμάω, ώ, fut. ήσω. | Faire sauter, jeter δια-σώζομαι, fut. σωθήσομαι : σωτηρίαν έμαστώ πιρι-ποιίω, ω, fut. ήσω. — faire son salut, σώζομαι, ful. σωθήσομαι. — s'enfuir, φώγω, fut. φεύξομαι : άπο-διδράσκω, fut. άπο-δράσοάν-αιρίω, ω, fut. αιρήσω. | An fig. Sauter μαι. | Au fig. Sauver les apparences, τὸ πρέπον quidasou, fut. quideu. Sauver une contrafut. in-στήσομαι. Ceci saute aux yeux de tout diction, τὰ ἐναντισύμενα δια-τίθεμαι, fut. διαδήσομαι, οκ δι-αλλάσσομαι, fut. αλλάξομαι.

SAUVETAGE, s. m. buong, sug (1).

SAUVETĖ, s. f. dopáleia, ac (i). Etre en lieu de sauveté, is dopalai sim, fut. loouai.

SAUVEUR, s. m. σωτήρ, ήρος (δ) SAVAMMENT, adv. σοφώς : πεπαιδευméves.

SAVANT, ARTE, adj. 50006, 1, or (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος) : πεπαιδευμένος, η, ον (partic. parf. passif de maidiúm, fut. iúsm). – dans un art, τέχνην πινά. On peut dire αμεεί τέχνης έπιστήμων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονίστερος, sup. ονίστατος) : τέχνης έμπειρος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Rire savant, maideiau fxw, fut. Kw. Rire SAUVAGE, adj. άγριος, α, ον (comp. véritablement savant, της παιδείας άληδως

SAVATE, s. f. κάττυμα, ατος (τδ). SAVETIER, s. m. πίσυγγος, ου (δ). Boutiques de savetiers, πισύγγια, ων (τὰ).

SAVEUR, s. f. χυμός, οῦ (ὁ): χυλός, οῦ (ὁ). Saveur agréable, εὐχυλία, ας (ή). Qui a une saveur agréable, εύχυλος, ος, ον. Sans saveur, ἄχυλος, ος, ον.

SAVOIR, v. a. connaître, olda, fut. elcouat, acc.: Tribano ou mieux frana, fut. Tribaopat, acc. : iπίσταμαι, fut. iπιστήσομαι, acc. Vous savez cela aussi bien que moi, δμείς ταῦτα επ' ίσης εμοί ίστε ου έγνώκατε ου έπίστασθε. Savoir un art, τέχνην ἐπίσταμαι, fut. ἐπιστήσομαι. Ceux qui savent cet art, οἱ τὰν τέχνην ομ της τέχνης επιστάμενοι, ων. Coux qui savent monter à cheval, οἱ ἐππεύειν ἐπιστάμενοι, ων. Il saura bientôt ce qu'il perd en me quittant, τάχα είσεται οἰόν με όντα ἀπο-λείπει (οἰδα, fut. είσομαι : ἀπο-λείπω, fut. λείψω). Je sais que je vous suis bien inférieur, οίδα έμαυτὸν υμών ποσονα όντα (partic. d'siμi, fut. έσομαι). Je sais qu'on me trompe, οίδα έξ-απατώμενος (ίξ-απατάω, ω, fut. ήσω). Autant que je sache, δσον με είδίναι (infin. d'oida). Je sais bien, εὐ οίδα : σαφώς οίδα : ἀκριδώς οίδα. Sache bien, εὐ ໃσθι: σαφώς ίσθι. Il ne viendra pas, je le sais bien, οὐχ ήξει, εὖ οίδ' ότι (ήκω, fut. ήξω). Sachez bien que je ne cesserai pas de, ούτω γινώσκετε ώς οὐδὶ παυσομένου έμου, infin. (γινώσκω, fut. γνώσομαι: παύομαι, fut. παύσομαι). Ne savoir pas, ούκ οίδα, fut. είσομαι, acc. : ἀγνοίω, ω, fut. ήσω, acc. : λανθάνω, fut. λήσω, avec un participe. Il ne sait pas qu'il est riche, λανθάνει πλούσιος ών (partic. d'sipi, fut. locpat). Il est parti sans que je l'aie su, λέληθεν έμε άπ-ελθών (λανθάνω, fut. λήσω: ἀπ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Ne savoir quel parti prendre, πῶς χρλ τὸ πράγμα θέσθαι ἀπορέω, ω, fut. ήσω. Je ne sais que faire de cet homme-là, μηδέν έχω ποιείν περί του άνδρός (έχω, fut. έξω: παίω, ω, fut. ήσω). Je ne sais trop que repondre à cette question, οὐ πάνυ έχω πρὸς ταύτην έρώτησιν προχείρως άπο-χρίνασθαι (άποxpiropat, fut. xpiroupat). Je ne sais que dire, ούχ έχω τι είπω (aor. subj. de λέγω). Ne savoir ce que c'est que de, dineipos siui, fut. έσομαι; avec τοῦ et l'infin. Ne savoir pas endurer les outrages, του υδρίζεσθαι άπείρως ληνόν τρίγωνον, ου. έχω, fut. ξω. Je ne saurais vous dire, ούχ

dv είποιμι (aor. opt. de λίγω). Je ne sais quel, οὐχ οἶδ' όστις. Je ne sais quoi, εὐχ οἶδ' ό,τι. Un je ne sais qui, εἶς τῶν τυχόντων, gén. ἐνός, ou simplement ὁ τυχών, όντος (partic. aor. 2 de τυγχάνω), fut. τεύξομαι).

FAIRE SAVOIR une chose à quelqu'un, τί τινι άγγελλω ου άπ-αγγελλω ου δι-αγγελλω, fut. αγγελῶ: τί τινι μενύω, fut. ύσω: τινά τι διδάσκω, fut. διδάξω.

SAVOIR, ou a Savoir, adv. c'est-à-dire, τοῦτ' έστι: δηλονότι: δηλαδή. Ges deux derniers se placent de préférence après un mot.

SAVOIR, s. m. science, παιδεία, ας (ή): παίδευσες, εως (ή). Qui a du savoir, πεπαιδευμένος, η, ον. Qui en a beaucoup, πολυμαθής, ής, ές. Qui n'en a pas, ἀπαίδευτος, ος,
ον: ἀμαθής; ής, ές.

SAVOIR-FAIRE, s. m. $i\mu\pi\epsilon\iota\rho i\alpha$, $\alpha\varsigma$ ($\dot{\eta}$): $\sigma\dot{\nu}\nu\epsilon\sigma\iota\varsigma$, $\epsilon\omega\varsigma$ ($\dot{\eta}$).

SAVOIR-VIVRE, s. m. ή τῶν καλῶν ἐμν πειρία, ας. Manque de savoir-vivre, ἀπειροκαλία, ας (ή). Celui qui en manque, ἀπειρόκαλος, ος, ον: ἀγροϊκος, ος, ον.

SAVON, s. m. σμήτμα, ατος (τό).
SAVONNAGE, s. m. σμήξις, εως (ή).
SAVONNER, v. a. σμήχω, fut. σμήξω, acc.
SAVONNEUX, ευσε, adj. γλίσχρος, α, ον.
SAVOUREMENT, s. m. γεύσις, εως (ή).
SAVOURER, v. a. ήδέως γεύομαι ου ἀπογεύομαι, fut. γεύσομαι, gén.

SAVOUREUSEMENT, adv. no iws.

SAVOURBUX, EUSE, adj. plein de suc, de saveur, εύχυλος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). \parallel Agréable au goût, γλυκύς, εῖα, $\dot{\nu}$ (comp. $\dot{\nu}$ τερος, sup. $\dot{\nu}$ τατος): $\dot{\nu}$ δύς, εῖα, $\dot{\nu}$ (comp. $\dot{\nu}$ δύτερος, sup. $\dot{\nu}$ δίστος).

SAXATILE, adj. πετραϊος, α, ον.
SAXIFRAGE, s. f. plante, ξμπετρον, ου (τό).
SAYON, s. m. σάγος, ου (δ).
SCARIFIESE s. f. plante, dispersion.

SCABIRUSE, s. f. plante, $\psi \omega \rho \dot{\alpha} v \theta \epsilon \mu \iota \zeta$, $\iota \delta o \zeta$ ($\dot{\eta}$), Δpul .

SCABIRUX, ευσε, adj. ψωρώδης, ης, ες. SCABRRUX, ευσε, adj. rude, raboteux, τραχύς, εῖα, ὑ (comp. ὑτερος, συρ. ὑτατος). || Difficile, χαλεπός, ἡ, ὀν (comp. ὡτερος, συρ. ὡτατος): δυσχερής, ής, ές (comp. ἑστερος, συρ. ἐστατος).

SCALENE, adj. Triangle scalene, το σκαληνόν τρίγωνον, ου.

SCALPEL, s. m. ouin, no (i): ouilor, ou (tò).

SCAMMONÉE, s. f. herbe, συσμμωνία, s. (i).

SCANDALE, s. m. dans la langue de l'Église, ακάνδαλον, ου (τὸ), Bibl. Sujet de scandale, σκάνδαλον, ου (τὸ), Bibl.: πρόσκομμα, ατος (τὸ), Bibl. || Éclat fácheux, rumeur, ἐκφορά, ᾶς (ἡ). Faire du scandale, de l'éclat, du bruit, τὰ πράγματα ἐκ-φέρω, fut. ἐξ-cίσω. || Infamie, turpitude, αἰσχρότας, ατος (ἡ): δεινότας, πτος (ἡ): δεινότας, πτος (ἡ).

SCANDALBUSEMENT, adv. aioypac.

SCANDALBUX, zone, adj. en stile d'É-glise, orandalou airtoc, a, ou. || Honteux, indigne, airypóc, á, óu (comp. ότερος, sup. αίσχρότατος οπ αίσχυτος): δεινός, $\dot{\eta}$, $\dot{\phi}$ υ (comp. ότερος, sup. ότατος).

SCANDALISER, v. a. en stile d'Église, σκανδαλίζω, ful. iσω, acc. Bibl. || Se scandaliser d'une chose, s'en indigner, τι ου πρός τι ου επί τινι άγανακτέω, ω, ful. ήσω. SCANDER, v. a. — un vers, τὸν στίχον μετρίω, ω, ful. ήσω.

SCAPULAIRE, s. m. imagic, idec (4).

SCARABÉR, s. m. insecte, κάνθαρος, αυ (δ).

SCARE, s. en. poisson, εκάρος, ου (δ).

SCARIFICATION, s. f. σχάσις, εως (τί).

SCARIFIER, v. a. σχάω, ω, ful. σχάσω, ασς.

SCAZON, s. on adj. m. Vers scazon, χωλάμδος, αυ (δ): μέτρον χωλαμδικόν, οῦ (τὸ).

SCEAU, ου Ball, s. m. σφραγίς, ῦδος (τί).

Marque du scesu, σφράγραμα, απος (τὸ). Garde des scesux, δ έπὶ τῶν βασιλικών εφραγίδων. Αρ
poser un scesu, την σφραγίδα έπι-τώνημα, ful.

έπι-δήσω, le régime indir. em dat.

SCÉLÉRAT, ΑΤΕ, απί, μιαρός, α΄, εντ (comp. ότερος, εκρ. ότατος): ἀνόπιος, ας, εν: πονηρότατος, η, εν: παγκάπιστος, η, εν. || (Subst. Un sociérat, λεωργός, ωῦ (δ): ἡαδιουργός, εῦ (δ).

SCÉLÉRATESSE, s. f. worpia, ex (ii). C'est le comble de la scélératesse, éspain, sorte il mouspia.

SCELLE, s. m. apparic, the (i). Mettre les scellés, mettre sens le scellé, apparic, fut. iou, acc.

SCELLEMENT, ε. τα. κόλλησες, τως (τή).

SCELLER, ν. α. marquer d'un socau,
απραγίζω, fut. ίσω, αcc. || Ratifier, πυρόω,
τω, fut. ώσω, αcc. || Consolider, cimenter,
βεξαιώω, ω, fut. ώσω, αcc.

Sceller, fixer dans la pierre, κελλάω, ω, fut. ήσω, αcc.: πύγνομι, fut. ενίξω, αcc.: παγιόω, ω, fut. ώσω, αcc.

SCENE, s. f. partie du thédire, convi, πς (ή). Le devant de la scène, προσωήνων, ου (τὸ). Paraltre sur la scène, εἰς τὰ δέατρον παρ-έρχομαι ου προ-έρχομαι, ful. αλεύσομαι. Meltre en scène, σκινοθατίω, ω, ful. άσω, ακκ.: ἀνα-διδάζομαι, ful. άσομαι, ακκ.: ἐνα-διδάζομαι, ful. άσομαι, ακκ.: ἐνα-διδάζομαι, ful. άσομαι, ακκ.: ἐνα-τρίζω, ful. ίσω, ακκ.

Schue, affaire scandaleuse, tumulte, δήρυδος, ου (ό). Faire une scène, δήρυδος παιώω, ομ d'un seul mot δορυδοποιώω, ω, fut. ήσω. || Faire une scène à quelqu'un, lui adresser des reproches, ἐπι-πλάσσω, fut. πλάξω, dat. — l'injurier, λοιδορίωμαι, ου δια-λοιδορέωμαι, οῦμκι, fut. ήσομαι, dat. : λοιδορίω, ω, fut. ήσω, acc.

SCENIQUE, αdj. σουνικός, ή, όν. Jean sosniques, οἱ σκορνικοὶ ἀγῶνες, ων : τὰ σκανικά, ῶν.

SCÉNOGRAPHIE, s. f. σπινογραφία, ας (i). SCÉNOGRAPHIQUE, αφί, εκκινογραφικός, τί, έν. SCÉNOPÉGIES, s. f. pl. σπινοπάγια, ων (τὰ).

SCEPTICISME, s. m. i our ruch sie-

SCRPTIQUE, adj. en termes de philosophilo, σαικτικός, ή, όν : ἀπορκτικός, ή, όν :
ἀφεκτικός, ή, όν : συβρώνειος, ος ου α., ον.

|| Naturellament disposé à douter, ἀπορκτικός,
ή, όν : δυσπαθής, ής, ές. Esprit sosptique, δεάνοια ἀπορατική, ῆς (ή). En acoptique, έφεκτικός.

SCHPTRE, s. m. σκήπτρον, ου (τό).
SCHALL, s. m. στρόφιον, ου (τό).
SCHISMATIQUE, adj. σχισματικός, τί, όν.
SCHISME, s. m. σχίσμα, απος (τό)
SCHISTE, s. m. sorte de pierre, δ σχιστές

λίθος, τω.
SCHISTEUX, ETER, αδή. σχιστός, τί, όν.
SCHOLIASTE, s. m. νοματ Scollagge.
SCHOLIE, s. f. νοματ Scollag.

SCHAGE, 4. sm. πρίσις, εως (ή). Beis de scinge, τὸ πρικτὸν ξύλον, εω.

SCIATHERIQUE, adj. Cadran sciathérique, axuábapev, ou (7è).

SCIATIQUE, adj. on s. f. Goutte sciatique, on simplement sciatique, isqués, alag (i). Qui a la goutte sciatique, isquéduse, i, év.

SCIE, s. f. πρίων, ονος (δ). Dentelé en forme de scie, πριονώδης, ης, ες : πριονωτός, ή, όν.

SCIEMMENT, adv. sidórus. Qui agit sciemment, sidos, via, os (partic. doida). Agir sciemment, sides re muse, & : introdes ou έξεπίτηδες σε έκ προνείας τι ποιίω, ω, fut. ήσω. SCIENCE, a. f. connaissance, avantage de savoir, έπιστήμη, ης (ή): γνώσις, εως (ή). La science de l'avenir, ή του μελλοντος πρόyears, suc. | Branche de connoissances, imστήμη, ης (ή). La science du herrelu, ή περί τὰς δίχας ἐπιστήμη, ης, ωυ simplement ή δικανική, ης. Les sciences, μαθήματα, ων (τά). Aimer les sciences, φιλομαθέω, ω, fut. ήσω. L'amour de la science, φιλομάδεια, ας (i): to propertie, out. | Instruction Etendue, παιδεία, ας (ή). Qui a beaucoup de science, πολλήν παιδείαν έχων, συσα, ον (partic. α έχω, ful. Kw), ou nextraptives, n, en (partie. parf. de xráchai, shai, fut. krásohai): 1881παιδευμένος, η, ον (partic. parf. passif de **≖αιδώω, fut. εύοω): σοφός, ή, όν (comp.** ωτιρος, συρ. ώπατος : πολυμαθής, ής,, ές (comp. istepos, sup. istatos).

SCIENTIFIQUE, αφί, μαθηματικός, τί, όν. SCIENTIFIQUEMENT, απόν, μαθηματικός. SCIER, ν. π. πρίω, fiel. πρίσω, απτ. Sαίό, 60, πριστός, τί, όν.

SCIEUR, s. m. πρίστης, ων (δ). Scieur de long, ξυλοτόμος, ων (δ). Scieur de long, ξυλοτόμος, ων (δ). Scieur de blé, δαριστής, ων (δ): άμωτάρ, άρος (δ).

SCILLE, s. f. sorts d'aignon, suille, ng (d).

SCILLITIQUE, adj. mullettuée, ú, év. Vin
scillitique, elves suillitus, ou (d).

SCINQUE, a. m. animal, exigres on mapus, or (6).

SCINTILLATION, a. f. σπινθηρισμές, αξ (δ). SCINTILLER, ν. α. σπινθηρίζω, ful. ίσω. SCION, s. m. rejeton, θαλία, ας (ή). SCISSILE, αδί, σχιστές, ή, έν.

SCISSION, ε. f. σχίσμα, ατος (τέ). Faire scission, σχίζομαι, fut. σχισθήσομαι: άφ-ήσταμαι, fut. άπο-στήσομαι. Être en scission, σχίζομαι, fut. σχισθήσομαι: δι-ίσταμαι, fut. δια-στήσομαι: στασιάζω, fut. άσω.

SCIURE, s. f. spique, etc; (th).
SCLEROPHTHALMIR, s. f. sminpophalpie,
ec; (ii).

SCOLASTIQUE, adj. σχολαστικός, τί, όν. ||
La scolastique, τί σχολαστική φιλοσοφία, ας.
Les scolastiques, εί σχολαστικώ.

SCOLIASTE, s. m. σχολιαστάς, οῦ (δ). SCOLIE, s. f. note d'un commentateur an-

cien, σχόλιου, ου (τό).
SCOLIE, s. m. chanson de table chez les

Grecs, σκολιόν, οῦ (τὸ), sous-ent. ἄσμα. SCOLOPENDRE, s. f. insecte, σκολόπενδρα, ας (ή). || Piante, σκολοπένδητον, ου (τὸ).

SCORBUT, s. m. στεμακάκη, ης (ή).

SCORBUTIQUE, adj. relatif au scorbut,
δ, ή, τὸ περὶ τὴν στομακάκην. || Qui a le
scorbut, ὑπὸ τῆς στομακάκης πονῶν, οῦσα, οῦν

SCORIE, a. f. munia, as (i).

(partic. de πονίω, ω, fut. ήσω).

SCORIFIER, v. a. changer en scories, els mupiav tréme, ful. tréve, acc. || Purifier, ix-radaipe, ful. apē, acc.

SCORPIOIDE, s. f. plante, μυσοιετίς, ίδας (ή). SCORPION, a. m. σκαρπίος, αυ (ό). De scorpion, σκόρπειας, ας αυ α, ον. Piqué par un scorpion, σκορπιόπληκτος, ας, ον. Terminé en queue de scorpion, σκαρπίουρας, ας, ον: σκορπιοιιδής, ής, ής, ής. Ψό sous le signe du Scorpion, σκορπιανάς, ή, όν.

SCORSONERE, s. f. herbs, τραγοπώγων, ωνος (δ).

SCRIBR, s. m. γραμματεύς, ίως (δ).
SCROFULES, s. f. pl. χοιράδες, ων (αί).
SCROFULEUX, runz, adj. χοιραδώδης, ης,
ες. Tumeur scrofuleuse, χοιράς, άδος (ή).
SCROTUM, s. m. δοχευν, ου (τὸ): δοχευς,

au (b).

SCRUPULE, s. m. poids, γραμμάριου, ου (τό).

Scrupule, inquiétude de conscience, αἰδώς, οῦς (ή). Avoir du scrupule de, αἰδώμαι, οῦμαι, fut. αἰδώσομαι, auec l'aoc. ου l'infin.: εὐλαθώσμαι, οῦμαι, fut. καομαι, mêmes régimes. Je me fais un scrupule de vous le dire, ταῦτα είπειν ὑμῶν εὐλαθοῦμαι. Qui n'a point de scrupules, ἀνευλαθοῦμαι. Qui n'a point de scrupules, ἀνευλαθοῦς, τές, ές. Qu'on peut faire saus scrupule, δσιος, α, ον. Ge qu'on peut dire saus scrupule, δσιος , α, ον. Ge qu'on peut dire saus scrupule, δσιος δοιά ἀστι λόγειν (λόγω; fut. λάξω ου ἐρῶ).

SCRUPULKUSEMENT, adv. eddacos; daptos. Examiner escupuleusement, daptos; deerale, fut. eau, acc. : daptodogrepat, edpat, fut. dequat, acc. εὐλαιδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). || Exact, αμριδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. (στατος).

SCRUTATEUR, s. m. Etrastic, ou (6). SCRUTER, v. a. &-erálu, ful. águ, acc.

SCRUTIN, s. m. wre, idpia, ac (i). Manière d'opiner, ψηφοφορία, ας (1). Aller au scrutin, ψηφοφορέω, ω, fut. ήσω: ψηφίζομαι, fut. ίσομαι. Opiner au scrutin secret, πρύ6δην ψηφίζομαι, fut. ίσομαι. Mettre quelque chose au scrutin, φήφον περί τινος προ-τίθημι, ful. προ-θήσω, ου ίπ-άγω, ful. άξω, ου ίπι-τρίπω, fut. Tpipa.

SCULPTER, v. a. γλύφω, fut. γλύψω, acc. Sculpter en relief, ανα-γλύφω, fut. γλύψω, acc. Sculpté, ée, γλυπτός, ή, όν. Sculpté en relief, ἀνάγλυπτος ου ἀνάγλυφος, ος, ον. Bien sculpté, εύγλυπτος, ος, ον : εὐγλυφής, ής, ές.

SCULPTEUR, s. m. γλυφεύς, έως (δ).

SCULPTURB, s. f. YLUPH, nc (n).

SCURRILITE, s. f. βωμελοχία, ας (i).

SCYTALE, s. f. σωτάλη, ης (ή)

SB, pron. voyex Soi.

SÉANCE, s. f. assemblée, σύνοδος, ου (ή). Lever la séance, The σύνοδον δια-λύω, fut. λύσω. || Droit d'avoir place, έδρα, ας (ή). Qui a le droit de séance, σύνεδρος, ου (δ, ή). Avoir séance, συν-εδρεύω, fut. εύσω.

SEANT, s. m. Se mettre sur son séant, dva-xateCopat, fut. xatedoupat.

SEANT, ANTE, adj. qui sied, convenable, πρεπώδης, ης, ες: πρέπων, ουσα, ον (partic. de πρέπω): εὐπρεπής, ής, ές. Mal séant, peu seant, άπρεπής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος) : ἀσχήμων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, ευφ. ονέστατος): αίσχρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

SEAU, s. m. vase de bois, aun, no (n). SEBACE, ex, adj. orsatúdne, ne, se. SÉBESTE, s. m. fruit, μυξάριον, ου (τὸ)? SÉBILE, ε. f. μαζόνομον, ου (τό).

SEC, SECHE, adj. qui n'a point ou qui n'a plus d'humidité, Enpos, &, on (comp. otepos, sup. ότατος): αὖος, η, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Raisin sec, σταφίς, ίδος (ή). Figue sèche, ίσχάς, άδος (ή). || Mince, grêle, ίσχνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): σκελιφρός, ά, όν (comp. ότερος, sap. ότατος). Il est mince,

SCRUPULEUX, rose, adj. consciencieux, adornic. Au fig. Stile sec, & Enpor napourio. npoc. Sa manière était sèche et sans couleur, ξηρά ήν αὐτοῦ καὶ ἀσχημάτιστος ή σύνθεσης. Réponse sèche, ή ἀπότομος ἀπόκρισις, εως. Ησπαι sec, ανήρ δύσκολος, ου (δ).

> SEC, adv. Boire sec, axparonorie, e, ful. in. Répondre sec, drotojus dro-xpivopat, fut. πρινούμαι. Sec et net, διαβρήδην. [A sec, ini ξήρου. Mettre les vaisseaux à sec, έπὶ ξαροῦ τάς ναύς ποιίω, ω, ful. ήσω. Mettre un paits à sec, to opiae il-anthiu, ü, fut. now. Laisser quelqu'un à soc, le ruiner, avoir me άπο-λείπω, ful. λείψω.

SECABLE, adj. Tuntos, n. ov.

SECHE, s. f. polype de mer, cunia, ex (ή). Os de sèche, σήπιον, ου (τὸ).

SRCHEMENT, adv. avec sécheresse, Expeç. || Durement, brusquement, ἀποτόμως.

SECHER, v. a. dessécher, Enpaire, fut. avē, acc.: abaive, fut avē, acc. Mau fig. Sécher ses pleurs, τὰ δάκρυα ἀπο-μασσυμα. f**u**l. μάξομαι.

SECHER, v. n. ou se Secher, v. r. Expaireμαι, fut. ανθήσομαι. Rien ne sèche plus vite que les larmes, οὐδὲν θᾶσσον ξηραίνεται δακεύων. Faire secher, Enpaivo, fut. avo, acc. An figuré. Sécher de douleur, de regret, τῷ λύπς, τῷ πόθο τήχομαι ΟΝ έχ-τήχομαι ΟΝ κατα-τήχομαι, fut. τοχήσομαι.

SECHERESSE, s. f. Enpoing, ntog (n). Sécheresse causée par la chaleur, abyllóg, ai (6). Il y avait chez eux de grandes sécheresses, qui occasionnaient des famines, adquel ήσαν παρά σφίσι μεγάλοι, και άπ' αὐτών και λιμός, Thuc. | Sécheresse de stile, ή του λόγου ίσχνότης, ητος.

SECHOIR, s. m. ou Securit, s. f. lies. où l'on fait sécher, ψυχτήριον, ου (τὸ)?

SECOND, onde, adj. δεύτερος, a, ov. Le second jour, ή δευτίρα ήμέρα ou simplement ή δευτέρα, ας. Le second jour après l'incendie, नहें ठेश्वर्यक्ष ο नहें ठेश्वरक्ष्यं बेमके नहें है !!πρήσεως. Qui vient ou qui se fait le second jour, deutspaios, a, ov. Ils vinrent le second jour, δευτεραίοι ήλθον (έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Le second rang, tà δευτερεία, ων. Être au second rang, δευτερεύω, fut. εύσω. Il est le second après le roi, του βασιλέως δευτερεύει. Pour la seconde fois, to destrapor. En second sec et faible, λεπτός και σκελιφρός έστι και lieu, δευτέρως. | Le premier, le second, οκ

3' Erspos, ou simplement, & par, & St. || Etre le second de quelqu'un, lui servir d'aide, rivi δπουργίω, ω, fut. ήσω. || Bire en second, venir en seconde ligne, δευτεριάζω, fut. άσω. Parler en second, δευτερολογέω, ω, fut. ήσω. Acteur qui joue en second, δευτεραγωνιστής, œ (6).

SECONDAIRE, adj. qui vient le second, δεύτερος, α, ον. ∥ Accessoire, πάρεργος, ος, ον. SECONDE, s. f. fraction minime du temps,

τὸ ἀχαριαΐον τοῦ χρόνου μέρος, ους.

SECONDEMENT, adv. δεύτερον.

SECONDER, ν. α. συμ-πράσσω, fut. πράξω, dat. : συλ-λαμδάνω, fut. λήψομαι, dat. : συν-εργίω, ω, fut. ήσω, dat. - quelqu'un en quelque chose, πνί π. Δυες συλ-λαμδάνω le régime indir. peut aussi se mettre au gén. Il vous seconde dans cette affaire, συλ-λαμδάνει του πράγματος, Aristphn. Seconder quelqu'un de tout son pouvoir, κατά δυνατόν τινι συμ-πράσσω, fut. πράξω, ου βοηθίω, ω, fut. ήσω. SECOUEMENT, s. m. σεισμός ου bποσεισμός, οῦ (δ).

SECOUER, v. a. σείω ου ύπο-σείω ου άναcuies ou xata-ceie, fut. ceice, acc. : Tivácce ου ix-τινάσσω, fut. άξω, acc. : κινίω ου άναziviω, ω, fut. ήσω, acc. Secouer les arbres, τὰ δένδρα κατα-σείω, fut. σείσω. Secouer la poussière de ses pieds, τὸν κονιορτὸν τῶν ποδων έχ-πινάσσω, fut. άξω. || Secouer le joug, έφ-ηνιάζω ου άφ-ηνιάω, ω, fut. άσω.

SECOURABLE, adj. qui aime à secourir, επίκουρες, ος, ον : σωτήριος, ος, ον. | Qu'on peut secourir, εὐδοήθητος, ος, ον. Qui n'est Pas secourable, aponontos, os, ov.

SECOURIR, v. a. sondie ou im-condie, , fut. now, dat. : im-xoupiw, w, fut. now, dal. : ἀμύνω, ful. υνώ, dal. : ἐπ-αρχίω, ώ, ful. αρκίσω, dat. Secourir quelqu'un dans sa misère, ἀπορούντί τινι βοηθίω, ω, fut. ήσω, ου plus souvent, in-apxia, a, fut. apxiou.

SECOURS, s. m. action ou moyen de secourir, βοήθεια, ας (ή): ἐπικουρία, ας (ή). Implorer le secours de quelqu'un, παρά τινος Bondenav aitém, m, fut. nom. Nos amis réclament notre secours, καλούσιν ήμας ἐπικούρους οί φίλοι (χαλέω, ω, fut. χαλέσω). Être sans secours, άδοηθος ου άδοτθητός είμι, fut. Ισομαι. Venir au secours de , sondie ou im-Condie.

parlant de deux personnes, δ μέν πρότερος, ὁ [ū, ful. ήσω, dal.: km-xouplo, ω, ful. ήσω, dat. Voyex SECOURIE. Le secours de Dieu. ή θεόθεν έπικουρία, ας. Avec le secours de Dieu, σύν Θεφ. | Utilité, ἀφίλεια, ας (ή). Être d'un grand secours, πλείστον ου μάλιστα ώφελίω, ω, fut. ήσω, acc. : πλείστον ου πλείστα συμ-δάλλω, fut. δαλώ, ου συμ-δάλλομαι, fut. δαλούμαι, dat. - pour quelque chose, είς τι. Il lui a été d'un grand secours pour parvenir au commandement, πλείστην μοϊραν είσήνεγκεν αύτῷ πρὸς τὸ τυχείν τῆς ἡγεμονίας (είσφέρω, fut. είσ-οίσω: τυγχάνω, fut. τεύξομαι), Phil. Ils ne lui sont pas d'un faible secours, βοήθειαν οὐ σμιχράν συμ-δάλλονται αὐτῷ (συμδάλλομαι, fut. δαλουμαι), acc.

> SECOUSSE, s. f. σεισμός, οῦ (δ): ὑποσεισμός ου άνασεισμός, οῦ (δ).

> SECRET, ετε, adj. caché, ἀπόκρυφος, ος, ov : πρυφαίος ου λαθραίος, α, ov. Haine secrèle, το κατακλειστον μίσος, ους. | Qui doit être tu, ἀπόβρητος, ος, ον. Tenir secret, έν άποβρήτοις ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι, acc.

SECRET, s. m. ἀπόβρητον, ου (τό). Garder lo secret, τὰ ἀπόβρητα σιωπάω, ω, fut. ήσομαι. Entrer dans tous les secrets de quelqu'un, των αποβρήτων τινί χοινωνέω, . fut. ήσω. Qui garde le secret, qui sait garder un secret, στεγανός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Homme d'un grand secret, άνλρ στεγανώτατος, ου (δ). | En secret, χρύδδην : χρύφα : λάθρα. Parler à quelqu'un en secret, λάθρα τινὶ ἐντυγχάνω, fut. τεύξομαι. | Secret d'ua art, τὸ τῆς τέχνης ἀποβρητον, ου. Découvrir les secrets de la nature, τὰ τῆς φύσεως μυστήρια άνα-καλύπτω, fut. ύψω. Ce sont des secrets que jusqu'ici Dieu n'a pas révélés à l'homme, ταύτα μέν μέχρι νύν άπό των άνθρώπων έχρυψεν ό Θεός (χρύπτω, fut. χρύψω). Les secrets de Dieu sont impénétrables, αδυσσα τὰ τοῦ Θιοῦ νοήματα (sous-ent. ἐστί).

SECRETAIRE, s. m. homme de confiance pour les dépêches, ὁ ἐπὶ τῶν ἀποβρήτων. de quelqu'un, nvi. || Sorte de meuble, xapτοφυλάχιον, ου (τό).

SECRÉTAIRERIE, s. f. SECRÉTARIAT, s. m. γραμματοφυλάκιον, ου (τό).

SKCRETEMENT, adv. en secret, daboa, πρύφα : πρύσδην. Qui se fait secrètement, λαθραίος, α, αν.

SECRETION, s. f. looping, too (i).

SÉCRÉTOIRE, adj. expertusée, r. év. SECTAIRE, s. m. aipetucoc, i, ov.

SECTATEUR, & m. dixoloulos, ou (6): αἰροτής, οῦ (δ): συνθιασώτης, ου (δ). Sectateur de Socrate, Σωκρατικός, οῦ (δ). Les sectateurs de Platon, of Harmwine, we : of apply too Πλέτωνα : οἱ ἀπὸ τοῦ Πλέτωνος.

SECTE, s. f. aipsorc, suc (i). La secte d'Épicure, ceux qui suivent sa doctrine, d άπὸ τοῦ Ἐπικούρου : οἱ Ἐπικούρειοι, ων : οἱ τὰ Έπικύρου φρονούντις, ων (partic. de φρονίω, ā, ful. now).

SECTEUR, a. m. τομεύς, έως (δ).

SECTION, s. f. action de couper, de diviser , τομή , ής (ή). || Segment, τμήμα , ατος (τό). Partie, fraction, division, mipes, sus (tò): μερίς, ίδος (π): μοῖρα, ας (π).

SECULAIRE, adj. beatovraethe, he, he. SECULARISATION, s. f. Be Gridword, ewg (ri)? SÉCULARISER, a. a. βοδαλόω, a, ful. wen, acc.

SECULIER, mer, adj. zospunos, n, ov: Eccl. || Bras séculier, of tag Ecourias lyovess, ev. SECULIEREMENT, adv. xcopuxão, Eccl. SECURITE, s. f. dian, as (i). Vivre dans la sécurité, άδιως ζάω, ω, fut. ζήσομαι.

SEDATIF, IVE, adj. πραϋντικός, ή, όν. SEDENTAIRE, adj. idraios, a, on Vie sódentaire, οἰκουρία, ας (ή). Mener une vie sédentaire, οἰχουρίω, ū, fut. ήσω. Education trop sedentaire, συατραφία, ας (ή). Elever d'une manière trop sédentaire, muarpaque, ē, ful. now.

SEDIKIENT, s. m. brograpa, atoc (td). SEDITIEUSEMENT, adv. στασιαστικώς.

SEDITIEUX, BOSE, αδή. στασιαστικός, ή όν: στασιώδης, ης, ες. | Subst. Un séditioux, στασιαστής, οῦ (δ).

SEDITION, s. f. stasse, ene (i). Exciter une sédition, στάσιν ποιόρμαι, σύμαι, fut. κουμαι. Etre en proie aux séditions, στασιάζω, fel. áco.

SEDUCTEUR, s. m. TRICE, s. f. διαφθορεύς, έως (δ): au fem. ή δια-φθείρουσα ης (partic. fém. de dia-posipes). Voyez SEDURE.

SÉDUCTION, s. f. action de séduire, de corrompre, διαφθορά, ας (ή). | App4t tramρεπτ, δελεπομός, ου (δ): δελέπσμα, ατος (τό). || Langage flatteur, alpubla, as (ii).

flet. phipa, acc. Nous savons comment on séduit la jeunesse, ἐπιστάμεθα τίνες εἴσιν αἰ τῶν νέων διαφθοραί (ἐπισταμαι, fet. ἐπιστάσομαι). Séduire des juges, τους δικαστάς δικάζω, fut. άσω, οκ δωρακοπίω, ω, ful. ήσω. [Attirer. charmer, bπ-άγω, fut. άξω, acc. : κηλόω, ω. ful. now, acc.: δελεάζω, ful. ácu, acz.: ψυχαγωγίω, ω, fut. ήσω, acc. : θέλγω, fut. θώξω, acc. Étre séduit par la vue, τη δήσε ύπ-άγομαι, fut. αγθήσομαι, Plat. Se laisser seduire par la beauté, rou xallous élimmes, fat. άλώσομαι, Luc. Être séduit par les attraits de la vérité, υπό της άληθείας ψυχαγωγέσμα. cupat, fut. nonocuat.

SEDUISANT, ARTE, adj. ψυχαγωγός, ός, όν : θιλκτήριος, ος, ον. Les vices séduisents, τὰ τῶν κακῶν θελκτήρια, ων.

SEGMENT, s. m. τμήμα, ατος (τό). SEGREGATION, s. f. ἀποζωξις, εως (غ). SEIGLE, s. m. sorte de blé, βρίζα, τς (i). SEIGNEUR, s. m. xúptoc, ou (6). | Le Seigneur, en parlant de Dieu, & Kuptoc. . Le jour du Seigneur, & inpeant, is (sousent. ήμίρα). | Grand seigneur, ανής άξιακατικός, οῦ (δ). | Faire le grand seigneur, μαγαλοπρεπώς δι-άγω, fut. άξω.

SEIGNEURIAL, ALE, adj. xupiaxóc, tí, ó. SEIN, s. m. pointine, xolmos, so (6): στάθος, ους (τὸ). Porter un enfant sur sea sein, τὸ βρίφος ἐπὶ κολπον έχω, fat. Εμ. Plonger un poignard dans le sein, to erates ξιφιδίω δι-ελαύνω, fut. ελάσω. Se frapper le sein de désespoir, de douleur, méxiques, fut κόψομαι. || Ventre de la mère, κόλπος, ου (δ). γαστήρ, τρός (i). Porter dans son sein, iyastpi lyw, fut. Itw, acc. ou wipw, fut. olow, acc. | Mamelle, μαστός, οῦ (δ). Donner le sein à un enfant, τῷ βρέφει μαστὸν ὑπ-έχω. fut. bo-ifu. Le bout du sein, nith, ne (i). || Embrassements, ἀγκάλαι, ων (αί). Arracher un fils du sein de sa mère, ix tuv tag maτρὸς άγκαλῶν τὸν παίδα ἀπο-σπάω, ϶, ρει. σπάσω. | Au fig. Le sein de la terre, ses entrailles, τὰ τῆς γῆς ἔγκατα, en (dat. pl. fyrası). — sa fertilité, τὸ τῆς γῆς ούθαρ, same gén. La terre nous recoit dans son vaste sein, κίτας 4 λυ Ιτλαγώ κογκώ ρκο-οξίλειας (φασδέχομαι, fut. δίξομαι). Au sein de la ville, de μίση πόλει. Vivre au sein des plaisirs, τείς SEDUIRE, v. a. corrompre, dia-oction, inderais in-revocan, a, fut. vien.

cher à la seine, σαγηνεύω, fut. εύσω, ασε.

SEING, s. m. signature, reip, gen. respéc, (ή). Acte sous seing privé, χειρόγραφον, ου (τὸ). Apposer son seing à, ὁπο-γράφω, fut. γράψω, dat.

SEIZE, adf. num. buxaidenz, indbcl. Agé de seize ans, δικαιδικαιτής, ής, ές: ένναιδεκέτης, ου (δ), au fem. bexaidexέτις, εδος (ή). Seize fois, boxardexáms.

SEIZIEMB, adj. innaidinator, n, ov.

SEJOUR, s. m. temps que l'on passe en un lien, διατριδή, ης (ή). No pas aimer le sejour de la ville, πρός την έν πόλει διατριθήν άπιχθῶς έχω, fut. Εω. ∥ Domicile, demente. οίκησις, εως (ή): οίκημα, ατος (τό): οίκητήριον, ου (τὸ): έδρα, ας (ή). Fixer son séjour à la campagne, iv dypoic xar-axis, &, fut. now.

SEJOURNER, v. n. dia-roibo, fut. roivo. - dans un lieu, & τινι τόπιο : on dit aussi τόπω τινὶ ἐνδια-τρίδω, fut. τρίψω. Séjourner longtemps, in-xρονίζω, fut. iou, dat.

SEL, s. m. alec, wv (cl). Rarement au sing. άλας, ατος (τὸ). Prendre du sel, άλσὶ χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. Avoir un goût de sel, άλμυρίζω, fut. ίσω. | Sel attique, οί drruxol dhec, av. Il n'y a pas là-dedans le moindre sel, is route aleng fractive out briouv, Eustath.

SELENITE, s. f. libor selnvitus, so (8): SELLE, s. f. - de cheval, iginmor, ou (τὸ). Cheval de selle, κίλης, ητος (δ).

Selle, chaise percée, lágavov, ou (tò). Affer à la selle, ano-natio, o, fut. nou : unoχωρίω, ω, fut. ήσω. | Les selles, les exeréments, ὑποχωρήματα, ων (τὰ).

SELLER, v. a. στρώννυμι σε έπι-στρώννυμι, fut. orpoisu acc. : carru ou im-carru, fut. oatu . acc.

SELLETTE, s. f. opáviov, ou (70). SELLIER, s. m. βυρσεύς, έως (6).

SELON, prép. xará, ao:. Selon la nature des lieux, κατά τους τόπους. Selon mei, κατά [(θέλω, fut. θελήσω). रमें देममें ठैव्हेंबर : कंट देनुक्सिका : कंट देनुके प्रवासिक : ώς έμοι δικεί : έμοι δικείν. Selon que, καθ δ f. ή σημειωτική, ής (sous-ent. τέχνη). ou xat' on. Selon que les circonstances le permettent, is iv-diducte o names (iv-diduct, fut. £¥-56000).

SEMAILLES, s. f. pl. emópos, se (4): σπορά, ας (ή). Temps des semuilles, οπόρος, L'homme ne moissonnera que ce qu'il aura

SEINE, s. f. filet, surviver, nc (1). Fe- ou (5). Faire les semailles, the view outless. ful. onipä.

SEMAINE, s. f. 1680µác, ádoc (1).

SEMBLABLE, adj. ouolog, a, ov (comp. ότερος, sup. ότατος, dat.). Presque semblable, παρόμειος, ος, ον, dat. Chacun aime à se rapprocher de son semblable, όμοῖος ἀεὶ όμοίφ πελάζει (πελάζω, fut. άσω). Être semblable à, όμοίως έχω, fut. Εω, dat. Rendre semblable, buccow, w, fut. wow, acc. — une chose à une autre, n' riva.

SEMBLABLEMENT, adv. Sucios.

SEMBLANT, s. m. spoonolygic, eng (1). Paire semblant, προσ-ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι : ὑπο-κρίνομαι, Λιε. κρινούμαι : πλάσσομαι, fut. πλάσυμαι. Il saisait semblant de se réjouir de notre société, mpoo-encieire yaipeir ήμιν συν-ών (χαίρω, ful. χαιρήσω: σύν-ειμι, fut. έσομαι). Faire semblant d'être fou, μανίαν ύπο-κρίνομαι, fut. πρινούμαι. Faire semblant de hair ses ensants, τοὺς παίδας μισείν πλάσσομαι, fut. πλάσομαι. Ne faire semblant de rien, οὐ προσ-ποιέομαι, οῦμαι. Le général resta tranquille sans faire semblant de rien, ό στρατηγός, ο προσ-ποιούμενος ούθεν των γενομένων, ήσυχίαν ήγε (γίνομαι, Γειλ. γενήσομαι: äγω, fut. άξω).

SEMBLER, v. n. domen, w., fut. dogw. det. Il me semble que je ne puis pas, δοκώ μοι άδύνατος είναι (infin. d'eiμi, fut. loopeat). Il me semble que vous connaissez cela, δοκείς μια και αύτος τούτο γενώσκειν (γινώσχω , fut. γνώσομαι). A ce qu'il me semble, is inci doni : inci doni. Il me semble que je pourrais bien ignorer, xxδυνεύω άγνοείν (χινδυνεύω, ful. εύσω : άγνοέω, ŭ, fut. ήσω). | Si bon vous semble, et σαι δοκεί (δοκίω, ω, fut. δοξω). Il fait tout co que bon lui semble, δ,τι αν αὐτῷ δοξη, πράσσει, . Ou simplement τὸ δοχοῦν πράσσει (πράσσω, fut. πράξω). Je vais où bon me semble, on a de time respectional, fiel executar

SÉMÉIOLOGIE, s. f. ou Sémétorique, s.

SEMELLE, s. f. $\pi i \lambda \mu \alpha$, $\alpha \tau \circ \varsigma$ ($\tau \circ$).

SEMENCE, s. f. σπάρμα, ατος (τὸ) : σπάρος, ου (δ).

SEMER, v. a. ontipu, fut. onto , acc.

σει (θερίζω, fut. ίσω). | Δu fig. Semer des bruits, λόγους δια-σπείρω, fut. σπερώ. Semer partout la discorde, πάντας είς έριν έμ-δάλλω, ful. badā.

SEMESTRE, s. m. εξάμηνον, ου (τό). SEMEUR, s. m. σπορεύς, έως (δ). || Semeur de faux bruits, λογοποιός, οῦ (δ).

SEMILLANT, ANTE, adj. en parlant des enfants, σκιρτητικός, ή, όν. || En parlant de l'esprit, όξύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. **ύτατος**).

SÉMINAIRE, s. m. quieutápios, ou (tò)? SÉMINAL, ALE, adj. σπερματικός, ή, όν. SBMIS, s. m. φυτευτήριον, ου (τό). SEMI-TON, ε. πε. ήμετόνιον, ου (τό). SEMOIR , s. m. δύλαχος , ου (δ). SEMONCE, s. f. imitiunous, ens (1).

SEMONCER, v. a. im-tipae, e, fut. ήσω, dat. : ἐπι-πλήσσω, fut. πλήξω, dat.

SEMPITERNEL, ELLE, adj. aimvioc, oc, ev : átôice, oc. ov.

SENAT, ε. m. βουλή, ῆς (ή): σύγκλητος, ου (ή): γερουσία, ας (ή). Assembler le sénat, την βουλην συγ-καλίω, ω, ful. καλίσω, ου συγ-καλέομαι, ούμαι, ful. καλέσομαι. Le sénat s'assemble, συν-έρχεται ή βουλή (συν-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Faire partie du sénat, βουλεύω, fut. εύσω. Soumettre à la délibération du sénat, πρός την σύγκλητον άνα-φέρω, fut. αν-οίσω, acc. Palais du sénat, βουλευτήριον, ου (τό). SÉNATEUR, ε. m. βουλευτής, οῦ (δ).

Bire sénateur, βουλεύω, fut. εύσω. SENATORIAL, ALE, adj. BOULEUTIXÓS, n. όν. Fonctions sénatoriales, βουλεία, ας (ή).

SENATORIEN, ENNE, adj. βουλευτικός, ή, όν. SENATUS-CONSULTE, s. m. to the ouyκλήτου βούλευμα, ατος.

SÉNÉ, s. m. arbrisseau, xolovitía, as (f). Séné batard arbrisseau, xodoutía huspoc, eu (ガ).

SENECHAL, s. m. δικαστής, εῦ (δ).

SENEÇON, s. m. plante, πριγέρων, οντος (δ). SENEVE, s. m. plante, givant, toc (τὸ). Grain de sénevé, σινάπιον ου σιναπίδιον, ου (τό).

εως (ή). Le corps de l'homme a cinq sens, χείρον ὑπο-λαμξάνω, fut. λάψομαι, εκ. είσε του άνθρωπίνου σώματος αίσθήσεις πέντε. Tomber sous les sens, τῷ αἰσθήσει ὑπο- un mauvais sens, κακῶς κείμαι, [ul. κείσομείο

semé, 8 αν σπείρη δ ανθρωπος, τούτο καὶ θερί- | πίπτω, fut. πεσούμαι. Plaisirs des sens, ii σωματικαί ήδοναί, ών. Se laisser aller επ plaisirs des sens, πρὸς τὰς τοῦ σώματος ήδοπς δι-ολισθαίνω, fut. ολισθήσω. Perdre les sens, λειποθυμίω, ω, fut. ήσω. Reprendre ses sens, έμαυτον άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Είπ maître de ses sens, sparou xparia, a, ful ήσω. N'en être plus maître, έμαυτα ήiorapat, fut. ix-ornicopat.

> Sens, jugement, intelligence, wüc, gen wi (δ): φρένες, ων (αί). Avoir du sens, vin έχω, fut. έξω: φρονέω, ω, fut. ήσω. Perdre le sens, του φρονείν εξ-ίσταμαι, ful. in-στέσομαι. Qui a du sens, φρόνιμος, ος, οι. Lo hommes de sens, of φρόνιμα, ων : α နေး νούντες, ων (partic. de φρονέω, ώ). Aucun homme de sens, οὐδείς φρονών, αῦντις. Επ homme de sens, φρονούντως. Qui manque de sens, dopow, wy, ov, gen. ovoc: dvontoc, c. ον : ἀναίσθητος, ος, ον. Manquer de sens, άναισθητίω, ω, fut. ήσω. || Sens commun, ή κοινή των άνθρώπων πρόληψις, εως. Ν'ατοίτ pas le sens commun, πάνυ ἀναισθήτως ξω, fut. Kw. || Bon sens, opposé à foile, φρόνησις, εως (ή). Être dans son bon sens, φρονίω, ω, fut. ήσω. Être hors de son bon sens, ξω του φρονείν είμι, ful. έσομαι: ίμανου it-istana (parf. d'it-istapat, ful. ix-stissμαι): παρα-φρονίω, ω, fut. ήσω: παρα-χύπτω, fut. κόψω. Revenir à son bon sens, άναφρονίω, ω, fut. ήσω : ἀνα-νήφω, fut. νήψω: έμαυτον άνα-χομίζομαι, fut. ίσομαι.

Sens, sentiment, γνώμπ, πς (ή). A mon sens, xat' iun's projent : of inci dexti: iuci δεκείν. Être attaché à son sens, τη γνώμη έμ-μένω, fut. μενώ. Donner dans le sens d'un autre, rivi συν-αινίω, ω, ful. αινίσω.

Sens, signification, vous, gén. vou (6). Vous avez mal pris le sens de cette lettre, συ κακώς έξ-εδέξω τον νοῦν τῆς ἐπιστολῆς (ἐνδέχομαι, fut. δέξομαι). Quel est le sens de ce mot? τί δύναται τοῦτο τὸ ἡῆμα (δύναμα, fut. δυνήσομαι); νοῦν δ' έχει τίνα (έχω, ful. ίζω); Qui a deux sens, ἀμφίδολος, ος, οτ. Donner à une chose un bon, un mauvais sens, είς βέλτιον, είς χείρον τρέπω, ful. τρίψω, SENS, s. m. faculté de sentir, aloungie, acc. Prendre dans le mauvais sens, int re

Sans, situation, oragec, soc (1). Bire dans

Dans tous les sens, πανταχόθεν. || Sens dessus dessous, άνω καὶ κάτω. Mettre tout sens dessus dessous, άνω καὶ κάτω πάντα τρίπω, fut. τρίψω: πάντα κυκάω; ω, fut. ήσω: ετάντα άγω καὶ φίρω, fut. άξω καὶ οίσω.

SENSATION, s. f. αίσθησις, εως (ή). Objet de la sensation, τὸ αίσθητόν, οῦ. Impression causée par la sensation, αΐσθημα, ατος (τὸ). || Faire sensation, être remarqué de tout le monde, πάντας ἐπι-στρίφω, fut. στρίψω. || Étre admiré, θαυμάζομαι, fut. ασθήσομαι: διὰ θαύματός είμι, fut. εσομαι.

SENSÉMENT, adv. φρονίμως: φρονούντεις. SENSIBILITÉ, s. f. action de sentir, τὸ αἰσθατικόν, οῦ. Ανοίτ de la sensibilité, αἰσθάνομαι, fut. αἰσθάσομαι. || Compassion, διεημοσύνη, ης (ή). Ανοίτ beaucoup de sensibilité, εἰς διεὸν ῥᾶστα προ-άγομαι, fut. αχθήσομαι.

SENSIBLE, adj. qui sent, αισθητικός, ή, όν. Être sensible au froid, à la douleur, τῆς ψύξεως, τῆς λύπης αἴσθησιν ίχω, fut. Εξω. Il fut sensible à ses discours, ἐπασχί τι τὴν ψυχὴν ὑπ' ἐκείνου (πάσχω, fut. πείσομαι). N'être pas sensible à quelque chose, ἀναισθήτως έχω, fut. Εξω, gén. [] Compatissant, ἐλεήμων ου οὐτίρμων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονίστερος, sup. ονίστατος). Être sensible aux maux d'un autre, ἐτέρου κακοῖς συμ-πάσχω, fut. πίσομαι, ου συν-αλγίω, ῶ, fut. ήσω.

Sensile, qui tombe sous les sens, αίσθητός, ή, όν. Sensible à la vue, à l'ouse,
τῆ όψει, τῆ ἀχοῆ αίσθητός, ός, όν. || Qu'on ressent vivement, ὀξύς, εῖα, ὑ (comp. ὑτερος, sup.
ὑτατος): μέγας, ἀλη, α (comp. μείζων, sup.
μέγιστος). Plaisir sensible, ἡ μεγάλη ἡδονή,
ῆς. Chagrin sensible, ἡ μεγάλη ου ὀξεῖα ἀνία,
ας. Douleur sensible, ἡ ὀξεῖα ὀδύνη, ης. Il
ne pourrait rien m'arriver de plus sensible,
de plus affligeant, οὐδὶν ἄν μοι χαλεπώτερον
γένοιτο (γίνομαι, ſut. γενήσομαι). Éprouver
un plaisir sensible, θαυμασίαν τινὰ ἡδονὴν
ἡδομαι, ſut. ἡσθήσομαι. Cette nouvelle m'a
causé un plaisir sensible, τῷ ἀγγελία περιχαρὴς ἐγενόμην (γίνομαι, ſut. γενησομαι).

SENSIBLEMENT, adv. d'une manière sensible, αἰσθητώς. || Vivement, σφόδρα. Cela m'afflige sensiblement, τοῦτό με σφόδρα λυπεῖ (λυπίω, ω, fut. ήσω).

SENSITIF, 1ve, adj. alodntukác, ú, óv. SENSORIUM, s. m. alodntúpiov, cu (tô). SENSITIVE, s. f. plante, ú aloguvopiúva 16, G. M.

SENSUALITE, s. f. ήδυπάθεια, ας (ή): τρυφή, ης (ή). Se livrer à la sensualité, ταῖς κατὰ τὸ σῶμα ήδοναῖς έκδοτον έμαυτὸν ποιέω, ω, fut. ήσω.

SENSUEL, ELLE, adj. ήδυπαθής, ής, ές: τρυφερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος: άδρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): μαλακός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Étre sensuel, mener une vie sensuelle, ήδυπαθέω, ω, fut. ήσω: τρυφάω, ω, fut. ήσω.

SENSUELLEMENT, adv. τρυφερῶς: μαλακῶς: ἀδρῶς.

SENTENCE, ε. f. jugement, πρίσις, εως (ή): ψήφος, ου (ή). Sentence d'absolution, ή σώζουσα ψήφος, ου (σώζω, fut. σώσω). Sentence de condamnation, ή κατα-γινώσκουσα ψήφος, ου (κατα-γινώσκω, fut. γινώσομαι). Porter une sentence, ψήφον φίρω, fut. οΐσω.— contre quelqu'un, ψήφον τινι έπι-φίρω, fut. έπ-οίσω.

Sentence, pensée courte, γνώμη, ης [(ή): ἀξίωμα, ατος (τό). Parler par sentences, γνωμολογίω, ῶ, fut. ήσω. Recueil de sentences, γνωμολογία, ας (ή).

SENTENCIER, v. a. condamner, xaraδικάζω, fut. ácw, gén. : xara-xρίνω fut. xρινῶ, gén.

SENTENCIEUSEMENT, adv. γνωμικώς.

SENTENCIEUX, κυσε, αdj. γνωμικός, ή, όν. SENTEUR, ε. f. δομή, ής (ή). De senteur, ἀρωματικός, ή, όν. || Pois de senteur, plante, δ εὕοσμος λάθυρος, ευ.

SENTIER, s. m. τρίδος, ου (ή). Au Ag. Suivre le sentier du vice, την της κακίας όδον τρίδω, fut. τρίψω.

SENTIMENT, s. m. action ou faculté de sentir, αισθησις, εως (ή). Avoir le sentiment de la douleur, τω λωπούντος αισθησιν έχω, fut. έξω. Avoir perdu le sentiment de ses maux, πρὸς τὰ κακὰ ἀναισθήτως έχω.

Sentiment intérieur, σύνεσες, εως (ή). Avoir le sentiment de son ignorance, έμαυτῷ ἀπαιδεύτῳ ὄντι σύν-οιδα, fut. είσομαι. Plein de sentiment, muturoxóc, ni, ov. Parler le langage du sentiment, παθητικώς λίγω, fut. λέξω. Sentiment d'humanité, φιλανθρωπία, ας (4). Perdre tout sentiment d'honneur, maouv αἰσχύνην ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω. Éprouver un sentiment de pitié, διαινόν τι πάσχω, fut. πείσομαι. Avoir de grands sentiments, μέγα φρονόω, ω, fiet. now. Il n'avait que des sentiments modérés, pérput appovet. Étre dans de hons, de mauvais sentiments pour quelqu'un, mpóc tiva olinius à nanus dia-neimai, fut. micomar.

Sertment, opinion, γνώμη, ης (ή). Nous avons tous le même sentiment sur la justice, σερί του δικαίου πάντες την αύτην γνώμην έχομεν (Lu, fut. Ru). Persévérer dans le même sentiment, of rocky du-prive, ful. prive, on spos-repressio, o, fut. siste : the about and γνώμην έχω, fut. έξω: τῆς αὐτῆς ἀκὶ γνώμης Kopau, fut. Kopau. Changer de sentiment, Tiv γνώμαν μετα-δάλλω, fut. δαλώ. Etre du sentiment de quelqu'un, rivi sussoyém ou sucpoorde, a, fut. riou. Etre d'un sentiment contraire, dvz.-proporto, o, fut. zon. A mon sentiment, xat' ipa's youpur : ipai doxeiv. Au sentiment de tout le monde, xarà πάντων γνώμην : όμολογουμένως.

SENTIMENTAL, ale, adj. malatucic, ú, év. SENTIMENTALEMENT, edv. naturming. SENTINE, s. f. avrdía, as (i).

SENTINELLE, s. f. qual, ame (6). Sentinelle avancée, πρόσκοπος, ου (δ). Poser des sentinelles, φύλακας καθ-ίστημι, fut. καταστάσω. Relever la sentinelle, τὸν πρόσκοπον ducibouar, fist. aprifopar. I tre en sentinelle. outain true, fut. Eu.

SENTIR, v. a. recevoir une impression, αἰσθάνομαι, fut. αἰσθήσομαι, gen. — le freid, le chaud, του ψύχους, του θέρους. Sentexveus toute la douceur de ces discours? do' αίσθάνη τῆς τῶν λόγων πουτητος; Qui ne sent pas, avaisontos, es, ev, avec le gén. Ne pas sentir, αναιοθητών, ω, fut. κου, gén. : ζευξις, εως (ή). || Mur de séparation, μεσέταχοι, diacothicus tou, fut. Ku, gén. Bentir que, ου (τό). aistávopa, fut. aistásopa, evec le partic. Il sent bien qu'on le trompe, aiotaverai anne uns des autres, addition ympie. A Traiter de -τώμενος (partic. passif d'άπαταω, ω, fut. ήσω). chaque chose séparément, τά καθ' έκαστου &-Il ne sent pas qu'il se contredit, λανθάνει έαυτῷ γγέομαι, οῦμαι, fut. πουμαι. αντι-πιπτων (λανθάνω, fut. λισω : αντι-πίπτω, SEPARRR, ν. α. χωρίζω, fut. ίσω, αςс.-

Sertiment, affection morale, náboc, ou (17). [ful. neocupal). [Eprouver , násyw , ful. niσομαι, acc. Ne sentir ni bien ni mal, 😅 άγαθον ούτε κακόν οὐδέν πάσχω. Plus sourcni on tourne par le verbe correspondant au régime. Sentir de la joie, χαίρω, fut. χαιρώσω: idepat, fut. inticopat. Sentir de la douleur, άλγίω, ω, fut. ήσω. Sentir de la compassion, Dein, ü, fut. nou. || Se sentir, aver le sentiment de son existence, rou uveu aichavouca, fut. aiobiocouca. Le malade ne se sent plus, मंद्रीय केंग्यावर्षयंत्रकट्ट ह्यूटा & νοσών (εχω, fet. ίξω: νοσίω, ω, fut. νίσω). Ne pas se sentir de joie, und the rapas demande givoper, fut. revisoual. | Se sentir entraîné hors de son sujet. aistávopa Eu toi spo-merhéveu éz-quρόμενος (partic. passif d'ix-φίρω, ful. εξ-σίσω). || Ne se sentir coupeble d'aucune faute, oùdir imanté our-oida, fut. our-siscual. Se sentir coupable, έμευτῷ πόυαρκότι σύν-ανδα (ἀδικέυ, ě, ful. now).

Bentra, flairer, doppaircuat, fut. antique. gén. Faculté de sentir, to doppartue, a. Les violettes se sont sentir de loin, rà is πόβρωθεν Κει (δζω, fut. όζήσω), Théophr.

Sentia, v. n. avoir une odeur, &., ful. d'iou, gen. Bentir la rose, la violette, boder, ou two &w. Qui sent hon, sowder, mr. er: εδοσμος, ec. ev : ήδύπνους, συς, συν. Sentir hon, edocyalu, ü, ful. ńow: żód Ku, ful. Kieu: ndo nie, fut. nieuscopen. Bentir mentais, ranic Qu on simplement Qu, fut. Kison. Qui ne sent rien, doquoc, oc, ov. | An fig. Les discours de Démosthène sentent l'huile, m. à m. senient la mèche, el του Δημοσθένους λόγοι idduries Kours (Ke, fut. Kies), Plut.

SEOIR, v. r. voyez s'Assion. SKOIR, v. n. être convenable. Voyes IL Sen. SEP., s. m. - de vigue. Voyes Car.

SEPARABLE, adj. guptoroc, i, ou. SÉPARATION, s. f. χωρισμός, οῦ (ό). La mort n'est que la séparation de l'âme d'avec le corps, è θάνατος χωρισμός έστι τῶς ψυχῶς ἀπὸ τοῦ σώματος. || Séparation en mariage, διά-

SÉPARÉMENT, adv. 100/c. Séparément les

une chose d'une autre, τὶ ἀπό πνος. Séparer avec violence, τὶ τινος ἀπο-σπάω, ω, ful. σπάσω, ου ἀφ-αρπάζω, ful. αρπάσω, ου βία ἀφ-αιρέω, ω, ful. αιρήσω. Séparer des gens qui se battent, τους μαχομίνους δια-λύω, ful. λύσω. La muit sépara les combattants, ἡ νὺξ κατα-λαδοϋσα τὸν μάχην δι-έλυσε. || Se séparer de quelqu'un, le quitter, τινὸς ἀπ-αλλάσσομαι, ful. αλλαγήσομαι. Au moment où ils se séparaient, δτι ἀπ' ἀλλπλων ἀπ-ηλλάσσοντο. || Se séparer, en parlant de deux έρουχ, δια-ζιύγνυμαι, ful. ζύγνισμαι, gén. || Se séparer de quelqu'un, abandonner sa cause, τινὸς ἀφ-ίσταμαι, ful. ἀπο-στήσυμαι.

SEPS, s. m. reptile, σήψ, ηπός (ὁ, ἡ). SEPT, adj. num. ἐπτά, indécl. Nombre sept, ἐπτάς, άδος (ἡ). Sept fois, ἐπτάκις. Sept cents, ἐπτακόσιοι, αι, α. Sept mille, ἐπτακισγίλιοι, αι, α.

SEPTANTE, adj. num. ἰδδομήκοντα, indécl. Les septante, cl ἰδδομήκοντα, que l'on écrit souvent ci o'.

SEPTEMBRE, ε. m. σεπτέμδριος, ου (δ), G. M.

SEPTENAIRE, adj. ἐεδομαδικός, τί, τίν. SEPTENNAL, adj. ἐπτακτής, τίς, ές.

SEPTENTRION, s. m. ἄρμτος, συ (δ). Vent du septentrion, ἀπαρκτίας, ου (δ): βορέας, ου (δ). Être tourné vers le septentrion, πρὸς τὸν βορέαν ἀπο-δλέπω, fut. δλίψομαι.

SEPTENTRIONAL, ALE, adj. άρκτικός, ή, όν. SEPTIÈME, adj. num. εδδομος, η, ον. Qui vient ou qui se fait le septième jour, εδδομαΐος, α, ον. Il vint le septième jour, εδδομαΐος ήλθε (ερχομαι, fut. ελεύσομαι).

SEPTIRMEMENT, adv. 1630por.

SEPTIQUE, adj. qui facilite la pourriture des chairs, σηπτικός, ή, όν.

SEPTUAGENAIRE, αdj. εδδομηκονταέτης, ου (δ). Αυ fém. εδδομηκοντούτις, ιδος (ή).

SEPTUAGESIME, s. f. ή έδδομηκοστή, ης. SEPTUPLE, adj. Ίπταπλούς, η , ούν : ἐπταπλάσιος, α, ον : ἔπταπλασίων, ων, ον, gén. ονος. Au septuple, ἐπταπλασίως.

SEPTUPLER, v. a. intandacia, fut.

SÉPULCRAL, ALE, adj. evtápios on em-

SEPULCRE, s. m. τάφος, ου (δ). Mettre dans le sépulcre, θάπτω, fut. θάψω, acc.

SÉPULTURE, s. f. ταφή, ῆς (ή). Donner la sépulture, θάπτω, fut. θάψω, aco. Privé de sépulture, ἄταφος, ος, ον. Refuser les honneurs de la sépulture, τῆς ταφῆς εἶργω, fut. εἶρξω, acc.

SEQUELLE, s. f. longue suite de choses semblables, $\operatorname{sup}(a, \tilde{\alpha}; (\dot{\eta}))$. Secte, parti, alpeac, $\operatorname{sup}(\dot{\eta})$.

SÉQUESTRATION, s. f. ἀπόθεσες, εως (ή).

SÉQUESTRE, s. m. ce qui est déposé, μεσεγγύπμα, ατος (τὸ). || Celui qui garde le dépôt, μεσίγγυος, ου (ὁ, ή). || Conservation d'un dépôt, φυλακή, ῆς (ή). || Lieu où une chose est déposée, ἀποθύκη, ης (ή). Mettre en séquestre ou au séquestre, νογεκ Séquestren.

SRQUESTRER, v. a. mettre en séquestre, μισιγγυάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι, ασο. [] Mettre à part, tenir en dépôt, άπο-τίδιμαι, fut. άπο-δήσομαι, acc. [] Séparer, χωρίζω, fut. ίσω, acc. : εἴργω, fut. εἴρξω, acc. — une chose d'une autre, τι τινός ou ἀπό τινος. Se séquestrer de la société, τοῦ χοινοῦ ἀφισταμαι, fut. ἀπο-στήσομαι.

SERAIL, s. m. γυναικών, ωνος (δ): γυναικωνίτις, ιδος (ή): γυναικεΐον, ου (τδ).

SERAPHIN, s. m. τὸ σίραφ, plur. τὰ σεραφίμ, indécl. Bibl.

SERAPHIQUE, adj. σεραφικός, τί, όν.

SKREIN, κακ, adj. αΐθριος, ος, ον: εὐδιος, ος, ον. Τemps serein, εὐδία, ας (ή). Le temps devint serein, εὐδία ἐγίνετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Rendre serein, αἰθριάζω, fut. άσω, αcc. || Δυ fig. Avoir un front ou un regard serein, γαλήνεν βλέπω, fut. βλέψομαι: τὴν δψιν γαλενιάω, ω, fut. άσω. Avoir l'esprit serein, εὐδιεινώς καὶ ἱλαρῶς ἔχω, fut. ξω.

SEREIN, s. m. humidité du soir, aiθρία, ας (ή). Exposer su serein, αἰθριάζω, fut. άσω, acc. S'exposer au serein, αἰθριάζω, fut. άσω: αἰθριάζω, fut. άσω.

SÉRÉNADE, s. f. παρακλαυσίθυρον, ου (τό). SÉRÉNISSIME, adj. δψιστος, π, ον.

SÉRÉNITÉ, s. f. αἰθρία, ας (ή): εὐδία, ας (ή). || Δει fig. Sérénité du visage, de l'esprif, γαλήνη, ης (ή). Rendre la sérénit, δια-γαληνίζω, fut. ίσω, ασς.

SEREUX, Ruse, adj. dopodon, nc, ec. SERF, s. m. doddoc, ou (d). Au fém.

δούλη, ης (ή). Être serf, δουλεύω, fut. εύσω. SERGE, s. f. υφασμα έρεουν, ου (τό).

SERGENT, s. m. huissier, khntho, hoch (δ). || Sous-officier, λοχαγός, ου (δ).

SÉRIE, s. f. σειρά, ας (ή): εἰρμός, οῦ (έ). SERIEUSEMENT, adv. σπουδαίως : σπουδή. Parler sérieusement, σπουδάζω, fut. άσω. Btre sérieusement malade, χαλιπώς νοσίω, ώ, fut. now.

SERIEUX, Eusz, adj. grave, qui n'a rien de plaisant, onoudaioc, a, ov (comp. ότερος ου έστερος, ευφ. ότατος ου έστατος). Parler de choses sérieuses, σπουδαιολογίω, ä, fut. ήσω. Qui a l'air sérieux, σεμνοπρόσωπος, ος, ον. Air sérieux, σεμνοπροσωπία, ας (ή). Se donner un air sérieux, σεμνοmoticuat, ounat, fut. nochat. | Maladie sérieuse, νόσος χαλεπή, ης (ή). Combat sé-Γίθυς, μάχη καρτερά, ᾶς (ή).

SÉRIEUX, s. m. air sérieux, σεμνότης, ητος (ή). Prendre son sérieux, σεμνοπροσωπίω, ω, fut. ήσω. Garder son sérieux, τὸν γέλωτα κατ-έχω, fut. καθ-έξω. | Parler au sérieux, σπουδάζω, fut. άσω. Prendre au sérieux ce qu'on entend dire, onouôg n derbnivat vopila, fut. iou.

SERIN, s. m. oiseau, exposition ξανθόν, ON simplement expendion, on (tò).

SERINGUE, ε. f. κλυστήρ, ήρος (δ).

SERINGUER, v. a. xλύζω, fut. xλύσω, acc. SERMENT, s. m. δρχος, ου (δ). Prêter serment, opxov opvopu, fut. opoupat. Preter serment de fidélité, svopnov qualan montoman, eunai, fut. noquai. Faire prêter serment. δρχώω, ω, fut. ώσω, acc. On exigea de lui les plus grands serments, ώρχωσαν αὐτὸν μεγίστως δρχως. Dégager quelqu'un de ses serments, τους δρχους τινὶ ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω. Violer ses serments, τους δρχους παρα-δαίνω, fut. Shooman : im-opaid, &, fut. how. Faux

SERMENTAIRE, s. f. plante, λιγυστικόν, εῦ (τὸ).

SERMON, s. m. ouilía, as (7).

serment, imopxia, as (1).

SERMONNAIRE, s. m. δ ໂερὰς δμιλίας συγγράφων, οντος, ομ συγ-γράψας, αντος (partic. de συγ-γράφω, ∫ειι. γράψω).

SERMONNER, v. a. vouletée, e, fut. now, acc. SERMONNEUR, ε. m. γνωμολόγος, ου (δ). de sérosités, espudas, as, es. Se tourner en sérosité, δβρόομαι, σύμαι, fut. ωθέσσμαι.

SERPE, s. f. κλαδευτήριον, ου (τό).

SERPENT, s. m. bouc, suc (6). Petit serpent, οφίδιον, ου (τό). | Serpent d'eau, εδρα, as (1).

SERPENTAIRE, s. f. plante, δρακόντιον, co (το). | s. m. constellation, οφιούχος, ου (ό).

SERPENTBAU, s. m. opidiov, ou (70).

SERPENTER, v. n. Wiocopa, fut. inχθήσομαι : πολλούς πνας έλιγμούς πλανάςμαι, ώμαι, fut. ήσομαι.

SERPENTINE, s. f. pierre, doites, ou (6). SERPETTE, s. f. κλαδευτήρεν, συ (τὸ): κλαστήριου, ου (τό).

SERPILLIERE, s. f. toile commune, parcos. ους (τὸ). || Insecte, γρύλλος, ου (ὁ).

SERPOLET, s. m. plante, έρπυλλον, ου (το). SERRE, s. f. où l'on serre les fruits, ozupobinen, ne (n). || Endroit où l'on cultive des fleurs étrangères, δ υπόστιγος κήπος, ου. Elever en serre, au propre et au figuré, obseτραφίω, ω, fut. ήσω. | Griffe d'un oiseau de proie, δυυξ, υχος (ό): χήλη, ης (ή).

SERRE, in, part. ou adj. voyes Serre. SERREMENT, s. m. — de mains, dețieσις, εως (ή). I du fig. Serrement de cœur, άχθηδών, όνος (ή). Eprouver un serrement de cœur, άγχομαι, fut. άγχθήσομαι: άχθομαι, fut. άχθεσθήσομαι.

SERRER, v. a. étreindre, presser, and. ful. άγξω, acc. : σφίγγω ου συ-σφίγγω, ful. σφίγξω, acc. : πιζω, fut. έσω, acc. Serrer la main à, δεξιόφιαι, εύμαι, fut. ώσομαι, αcc. Au fig. Serrer le cœur à quelqu'un, mis άγχω, fut. άγξω. Avoir le cœur serré de douleur, τῆ λύπη άγχομαι, fut. άγχθήσομαι. Rapprocher, resserrer, συ-στέλλω, ful. στελώ, acc. : συ-στρέφω, fut. στρέψω, acc. : συν-ελαύνω, ful. shásw, acc. Se serrer les uns contre les autres, συ-στελλομαι, fut. σταλήσομαι. Les chevaux étaient serrés contre les chevaux, et les hommes contre les hommes, συν-είχοντο ίπποι τε ίπποις, και άνδρες ανδράσι (συν-έχομαι, fut. συ-σχεθήσομαι). Serré, ée, άθρόος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): πυκνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Bataillons serrés, φάλαγγες πυχναί, ών (αί). Stile serré, ή συν-εστραμμένη ου συγ-κεκροτημένη λέξις, εως (partic. SEROSITE, s. f. befec, ou (6). Rempli parf. passif de ou-orpique, fut. oreiden, ou

de συγ-κροτίω, ω, fut. ήσω). Homme serré, ras, πράγματά τινι παρ-ίχω, fut. έξω. Receavare, ανήρ φιιδωλός, ου (δ). Jouer serré, voir des services de quelqu'un, υπό τινος ευ εὐλαδῶς χυδιύω, fut. εύσω. || Presser, mettre à πάσχω, fut. πείσομαι. N'ayant reçu de Galha l'étroit, άγχω, fut. άγξω, acc. : στενοχωρίω, ω, fut. ήσω, acc. Serrer quelqu'un de près, τινὶ έγ-κιμαι, fut. κείσομαι. || Mettre en serre, | renfermer, άπο-τίθεμαι, fut. άπο-θήσομαι, acc. : ταμιεύομαι, fut. εύσομαι, acc. Serrer son or, θησαυρίζω, fut. ίσω.

SERRURE, s. f. xlaidpov, ou (70).

SERRURERIE, s. f. σιδηρεία, ας (ή): etd apoupyia, ac (<math>n).

SERRURIER, s. m. σιδηρεύς, ίως (δ): σιδηρουργός, οῦ (ό).

SERTIR, v. a. enchâsser dans l'or une pierre précieuse, τῷ χρυσῷ δίω, fut. δήσω, acc. SERTISSURE, s. f. dious, ews (4).

SERUM, s. m. δέρος, ου (δ).

SERVAGE, s. m. δουλεία, ας (ή).

SERVANT, s. m. θεράπων, οντος (δ).

SERVANTE, s. f. θεράπαινα, ης (ή) : άδρα, ας (ή). Petite servante, θεραπαινίδιον, ου (τό). SERVIABLE, adj. φιλόφρων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονέστερος, sup. ονέστατος): φιλάνθρωπος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

SERVICE, s. m. domesticité, ὑπηρισία, ας (ή). Etre au service de quelqu'un, πνί υπ-ηρετέω, ω, fut. ήσω. Gens de service, υπηρέ-321, wv (ci).

SERVICE, culte rendu à Dieu, i mapi tov Θεόν θεραπεία, ας. | Cérémonie religieuse, λειτουργία, ας (ή). Célébrer le service divin, την λειτουργίαν λειτουργέω, ω, fut. ήσω. Service des morts, ή έπικήδειος λειτουργία, ας.

Service, profession militaire, στρατεία, ας (1). Etre au service, στρατεύομαι, fut. εύσομαι. Avoir cinq ans de service, πέντε ένιαυσίους στρατείας έχω, fut. έξω. Être dispensé du service, της στρατείας άφ-ίεμαι, άφ-εθήσομαι. Se soustraire au service, στρατείαν άποδιδράσχω, fut. άπο-δράσομαι.

Service, bon office, worker, as (n): evepγεσία, ας (ή): εὐεργέτημα, ατος (τὸ). Rendre service à quelqu'un, ώφελέω, ω, fut. ήσω, acc. : εὐποιέω, ω, ful. ήσω, acc. : εὐεργετέω, ũ, fut. ήσω, acc. Rendre de grands services, de la personne se met à l'acc. avec les πολλά καὶ μεγάλα ώφιλίω, ω, fut. ήσω, acc. deux premiers verbes, au datif avec les deux Rendre à quelqu'un un mauvais service, lui seconds. Cela ne nous sert à rien, тойо nuire, τινὰ βλάπτω, fut. βλώψω : κακῶς τινὰ ήμιᾶς οὐδὶν ώφελεῖ. Cela sert à tout le

aucun service particulier, οὐδὰν ἰδία χρηστὸν ύπο Γάλδα πεπονδώς, υία, ός, Dion. || Utilité, profit, explaia, as (1): bynois, suc (1). Bire d'un grand service à quelqu'un, πολλά καί μεγάλα τὸν δείνα ώφελέω, ω, fut. ήσω: πολλήν ώφελειαν σε πολλήν δνησίν τινι φέρω, fut. είσω.

Service de table, παράθεσις, εως (ή): ή τοῦ δείπνου παρασκευή, ης (ή). Premier service. αί πρώται τράπεζαι, ών. Second service, αί δεύτεραι τράπεζαι, ων : ἐπιδορπίσματα, ων (τὰ): έπιφορήματα, ων (τά). | Service d'or, vaisselle *dor*, χρυσώματα, ων (τὰ).

SERVIETTE, s. f. χειρόμακτρον, ου (τό). SERVILE, adj. δουλικός, ή, όν : δουλοπρεπής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). SERVILEMENT, adv. δουλικώς.

SERVIR, v. a. être esclave, δουλεύω, fut. súom, dat. Personne ne peut servir deux maîtres, ούδεις δύναται δυσί πυρίοις δουλεύειν (δύναμαι, ful. δυνήσομαι). || Elre aux ordres de , ύπηριτίω, ω, ful. ήσω, dal. : διακονίω, ω, ful. διαχονήσω, dat. Servir quelqu'un à table, τῷ δειπνούντι διακονέω, ω. || Être utile à, ώφελίω, w, ful. now, acc.: Augitelie, w, ful. now, acc. : ovivnut, fut. ovnow, acc. Servir ses amis, τοῖς φίλοις ἐπ-αρκέω, ω, fut. αρκέσω. Servir sa patrie, The moder to motion, &, fut. ήσω. | Servir Dieu, τῷ Θεῷ λατρεύω, fut. εύσω.

Servin, mettre sur la table, παρα-τίθημι, fut. παρα-δήσω, acc. Nous servirons du dessert, τραγήματα παρα-θήσομεν. Le diner venait d'être servi, το δείπνον άρτι συν-εχομίζετο (συγ-χομίζω, fut. ίσω).

Servin, v. n. porter les armes, στρατεύομαι, fut. εύσομαι. - sous quelqu'un, μετά τινος. — contre quelqu'un, ἐπί τινα. Il a servi dans toutes les campagnes, άπάσας στρατείας ἐστράτευται, Plut.

Servin A, être bon à, worlie, w, fut. now: ονίνημι, fut. ονήσω: συμ-φέρω, fut. συν-οίσω: λυσιτελέω, ω, fut. ήσω. - à quelque chose, τι ου κατά τι. - à rien, οὐδέν. Le nom πειέω, ω, fut. now. — lui susciter des embar- monde, τούτο πασι λυσιτελεί ου συμ-φέρει. Α

quoi cela sert-il? τί δὲ τούτων δφελος (sous- ενὸς ἐπι-μυποθήσομαι (fut. α'έπι-μιμυπόσεμαι). ent. ion). Cet exorde peut servir à dissérents sujets, αύτη ή άρχη πολλοίς αν άρμοζοι λόγοις mais encore, ου μόνον, άλλα καί. (άρμοζω, fut. όσω).

SERVIR DE, terrir lieu de, iv piper tipi, fut, locuat, gen. Il me sert de père, lou μοι έν πατρός μέρει. Leurs boucliers leur servaient de remparts, avri τειχών ήσαν αὐτεῖς αί ἀσπίδες.

SE SERVIR, v. r. ypáquai, sipai, fut. ypnequal, dat. - de quelque chose, Tivi. pour quelque usage, είς π. Se servir de ce que l'on a, younge ois igu, fut. Qu. Ne pouvoir se servir de ses pieds, άχρηστία ποδών κατ-έχομαι, fut. κατασχεθήσομαι. Se servir de son pouvoir pour faire du bien, τὸν ἀρχὴν είς εὐεργεσίαν κατα-τίθημι, ful. κατα-θήσω.

SERVITEUR, s. m. domestique, umpiras, eu (d). | Au fig. Je suis votre serviteur, je vous salus, ασπάζομαί σε, fett. ασπάσομαι. Serviteur à ces gens-là, par tronie, χαφίzwan cura (impératif de yaipa).

SERVITUDE, s. f. δωλεία, ας (ή). Réduire en servitude, δωλόω ου κατα-δουλόω, ŭ, fut. ώσω, acc. Être réduit en servitude, Boudoopat On xata-Boudochat, oupat, fut. wonσομαι: είς δουλείαν μετα-πίπτω, Jul. πεσούμαι. Secouer le joug de la servitude, τὸν δουλείαν άφ-ηνιάζω, fut. άσω. | En termes de droit. Soumis à une servitude, evoyog, og, ov. SÉSAME, s. m. plante, σησάμη, ης (ή). Grain de sésame, σπσαμον, ου (τό). Huile de sésame, έλαιον σησάμινον, ου (τό).

SESAMOIDE, adj. σποαμοειδής, ής, ές. SESELI, s. m. plante, σέσελι, εως (τὸ). SESQUIALTERE, adj. huches, os, ov. SETIER, s. m. fiorns, ou (6), G. M. Demi-setier, $\dot{\eta}\mu\dot{\nu}\alpha$, $\alpha\varsigma(\dot{\eta})$, G. M.

SEUIL. s. m. οὐδός, οῦ (ὁ): ὀδός, οῦ (ὁ). Être sur le seuil, in odou ionna (parf. de io auai fut. o nochai).

SEUL, Seule, adj. μόνος, n. ov. Chacun de nous n'est pas né pour lui seul, bezero; τίμων σύχ' έαυτώ μόνω γέγονε (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Les matheurs n'arrivent jamais seuls, των κακών ούδεν αὐτὸ παρ' αὐτῷ παρα-γίνεται τοις ανθρώποις (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Il hui paria seul à seul, μόνος μόνο έλιξε (λέγω, fut. λίζω σει έρω), Χέπ. [Un seet], είς, μία, έν. (φονεύω, fut. εύσω : αἰτιάομαι, ωμαι, fut.

SEULEMENT, adv. povov. Non-seulement.

SEVE, s. f. suc nourricier des plantes, όπός, οῦ (δ). Qui a beaucoup de séve, δεώδης, ης, ες. | Au fig. force, vigueur, days. ñ; (ή). Être dans la séve, ἀκμάζω, fut. áou. Plein de séve, axuaioc, a, ov.

SÉVERE, adj. grave, austère, aderspic. a, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Air sévère, σεμνοπροσωπία, ας (ή). Prendre un air sévère, σεμνοποιέομαι, οῦμαι, 📶 πουμαι. 🗓 📜 Dur, rigoureux, αὐσταρός, ά, όν (comp. ότιρος, ευρ. ότατος): σκληρός, ά, όν (comp. ότερος, ευρ. ότατος) : χαλεπός, ή, όν (сопер. ώτερος, sup. ώτατος). Reproche sévère, i χαλεπή ἐπιτίμησις, σα ἐπίπληξις, εως.

SEVEREMENT, adv. αὐστηρῶς. Tencer sévèrement, χαλεπώς έπι-πιμάω, ω, fut. ώσω, ου έπι-κλήσσω, ful. πλήξω, dat.

SEVERITE, s. f. adoraçóras, ares (4) SEVICES, s. m. pl. aixiat, wv (ai).

SEVIR, v. n. - contre quelqu'un, Thepional, ounce, ful. focual, acc.

SEVRAGE, ε. m. ἀπογαλακτισμός, οῦ (ό). SEVRER, v. a. — un enfant, dxo-yaλακτίζω, fut. isu, acc. | Priver, άπο-σπερίω, ū, fut. ήσω, acc. — quelqu'un de quelque chose, τινά τινος ομ τινά τι.

SEXAGENAIRE, adj. ifrxovraire, ou (6): au fém. έξηκοντοῦτις, ιδος (ή).

SEXAGESIME, s. f. h ikukográ, m. SEX-DIGITAIRE, ON SEX-DIGITAL, ALE, adi. έξαδάκτυλες, ος, ον.

SEXE, s. m. φύσις, sως (ή). Sexe masculin, ή άββενική φύσις, εως. Sexe féminin, η δηλεία ου δηλυκή φύσις, εως. il Le besn sexe, τὸ θηλυκόν, οῦ : γυναϊκες, ὧν (κί).

SEXTUPLE, adj. * ¿zadoūc, ñ. oùv : ¿¿aπλάσιος, ος ου α, ον : Εξαπλασίων, ων, ov, gén. ονος.

SEXTUPLER, v. a. Handanale, ful άσω, ace.

SEXUEL, ELLE, adj. yevvntukóg, n. óv. SI, conj. si : simsp. Si donc, si cpa. Si du moins, era. Si dans ta folie in t'es tué, pourquoi en eccuser Ulysse? si sè μανείς σεαυτόν έφονεύσας, τί τὸν 'Οδυσσεα αίπιξ Je ne vous parlerai que d'une seule chose, ασομαι); Luc. Ils menaçaient de me tæer si

875

jamais ils me rencontraient quelque part, les siècles, siç aliva. || Temps où l'on vit, έμοι ππείλουν, είπου έψοιντο, δια-φθερείν (άπειλίω, ω, fut. ήσω : ὁράω, ω, fut. δψομαι : siècle, ἰφ' ἡμῶν. || Monde profane, κόσμος, δια-φθείρω, ful. φθερω). Quand si exprime une condition future, et que le verbe précédent n'est pas à un temps secondaire, ordinairement il se rend par av, lav ou tv avec te subj. Si Dieu le veut, s'il plait à Dieu, αν Θεός θέλη (θέλω, fut. θελήσω). | Si, après un verbe, πότερον, avec l'indic. L'objet de la question est de savoir si, έπι-ζητείται τούτο (έπι-ζητέω, ω, fut. ήσω), πότερον, indic. | Comme si, wori : woniepii : woavei. Il soignait les intérêts publics comme si c'étaient les siens propres, τῶν κινῶν ὡς οίκείων έκήδετο (κήδομαι, fut. κηδέσομαι). Tu accuses la fortune comme si elle t'était défavorable, της τύχης ώς φαύλης κατηγορείς (κατηγορέω, ω, fut. ήσω).

SI, tellement, outw : devant une voyelle, outes. Le que suivant se rend par és ou wors, avec l'indic. ou l'infin. Les Grecs étaient si irrités qu'ils les voulaient tous massacrer, οἱ Ελληνες οὕτως ήγανάκτησαν ώστε πάντας αὐτοὺς φονεύειν ήθελησαν (άγαναχτέω, ω. fut. ήσω: εθελω, fut. εθελήσω). Il est deyenu si malheureux qu'il ne peut, siç τούτο άτυχίας πλθεν ώστε μή δύνασθαι (έρχομαι. fut. ελεύσομαι: δύναμαι, fut. δυνήσομαι). || Si grand, si petit, τοσούτος, τοσαύτη, τοσούτο : τηλικούτος, αύτη, ούτο. Si petit, ούτω σμικρός, ά, όν. Si peu, ούτως ολίγον. C'est une sottise de courir un si grand danger pour si peu chose, ἀνόπτον περί μικρού τηλικούτον κίνδυνον άρασθαι (αίρω, fut. άρω), Dém.

SIBYLLE, s. f. oibulle, ng (n).

SIBYLLIN, adj. σιδυλλιακός, ή, όν.

SICAIRE, s. m. assassin, poveúc, éwc (6): σφαγεύς, έως (δ). Les sicaires de la tyrannie, εί περί τὸν τύραννον φονείς, έων. | Les sicaires, ù Jérusalem, σικάριοι, ων (οί), G. M.

SICCITÉ, s. f. Enporne, neoc (n). SICLE, s. m. mesare ou monnaie, σίγλος,

0) (6), Bibl. SIDERAL, ALE, adj. acrpuzóc, ń, óv. SIDERITE, s. f. plante, σιδηρίτις, ιδος (ή). SIECLE, s. m. espace de cent ans, ixaτονταετηρίς, ίδος (ή). D'un siècle, qui dure un siècle, ixatortattic, ic, ic, | Longue

αίων, ωνος (δ): χρόνος, ου (δ). Dans notre ου (δ). La vie du siècle, δ κοσμικός βίος, ου. IL SIED, v. impers. apinel, imparf. impers (futur inusité), dat. Il ne sied pas à l'homme libre de se conduire en esclave, οὐ πρέπει έλευθέρφ δουλοπρεπή ποιείν. Il ne vous sied pas de vous moquer, tournez, il ne vous appartient pas , ού προσ-ήκει ὑμῖν παίζειν (προσ-ήκω, fut. ήξω). || Cet habit me sied, πρέπει μοι ή ἰσθής, on quelquefois τῆ ἰσθῆτι πρίπω, sans futur.

SIEGE, s. m. Dour s'asseoir, lopa, as (i). Prendre un siège, Espan λαμδάνω, fut. λήψομαι. || Siège de cocher, δίφρος, ου (δ). Siège épiscopal, καθίδρα, ας (ή). [Siège de l'empire, appetou, ou (tò).

Stege, pour prendre une ville, πολιορχία, ας (ή). Mettre le siège devant une ville, πολιν πολιορχέω, ω, fut. ήσω. Soutenir un siège, πολιορχίαν ὑπο-μένω, fut. μενώ. Annibal poussant le siège avec vigueur, 'Avvibaç ένεργός ών περί την πολιορχίαν (ών, partic. d'siμί, fut. l'σομαι). Prendre une ville en en faisant le siège, πολιν έχ-πολιορχέω, ω, fut. now. A peine prirent-ils la ville après dix ans de siège, εν έτεσι δέκα μολις την πόλιν έξ-επολιόρκησαν, Isocr. Lever le siège, την πολιορχίαν λύω, fut. λύσω, Diod.: τῆς πολιορχίας άφ-ίσταμαι, fut. άπο-στήσομαι, Diod. ου παύομαι, fut. παύσομαι, Aristt. Faire lever le siège d'une ville, πολιορχίας την πολιν άπαλλάσσω, fut. αλλάξω.

SIEGER, v. n. συν-εδρεύω, fut. εύσω. Droit de siéger, συνεδρία, ας (ή).

SIEN, SIEMME, adj. opérepoc, a, ov. Plus souvent on tourne par le gén. autou, ne, ou, ou si le pronom est réfléchi, par ἐαυτοῦ, ñς, οῦ. N'ayant pas mon cheval, je me servis du sien , άντὶ τοῦ ἐμοῦ ἐχρησάμπ αὐτοῦ τῷ ἐππφ (χράομαι, ῶμαι, ful. χρήσομαι). Donner du sien, ix two imautou didum, fut. δώσω. Rendre à chacun le sien, τὸ προσπκον εκάστφ άπο-δίδωμι , fut. άπο-δώσω.

SIESTE, ε. f. ό μεσημερινός ύπνος, ου. Faire la sieste, μεσημδριάζω, fut. άσω

SIEUR, s. m. χύριος, ου (δ).

SIFFLEMENT, s. m. συριγμό;, οῦ (δ). durée de temps, αίων, ωνος (δ). Dans tous Faire entendre de longs sifilements, μακρά ano-συρίζω, fut. ξω. || Sifflement du vent, ροιζος, ω (δ). Avec d'horribles sifflements, βοιζηδόν.

SIFFLER, v. n. et a. συρίζω ου συρίττω, fut. ίξω, acc. Siffler un orateur, τὸν λέγοντα κατα-συρίζω ου ἀπο-συρίζω ου ἀκ-συρίζω, fut. ίξω. || En parlant du vent, ροιζίω, ω, fut. ήσω. Voler en sifflant, comme fait une flèche, δι' αἰθέρος ροιζίομαι, σύμαι, fut. ήσομαι.

SIFFLET, s. m. σύριτξ, ιτγος (ή). Accueillir par des sifflets, κατα-συρίζω, ful. εξω, acc. || Sifflet de la respiration, λάρυηξ, υγγος (δ): ή τραχεία, ας (sous-ent. άρτηρία). Couper le sifflet, égorger, λαρυγγοτομέω, ω, ful. ήσω, acc. — interfompre, δια-κόπτω, ful. κόψω, acc.

SIFFLEUR, s. m. συρικτής, οῦ (δ). SIGILLÉR, adj. f. Terre sigillée, ἡ σημαντρίς, ίδος (sous-ent. γῆ).

SIGMOIDE, adj. σιγμοειδής, ής, ές.

SIGNAL, s. m. σημιΐον, ου (τὸ). Donner le signal, σημαίνω, fut. ανῶ, dat. Donner le signal du combat, de l'attaque, τὴν ἐφοδον σημαίνω, fut. ανῶ. Donner le signal de la retraite, du repos, τὸ ἀνακλητικὸν, τὸ ἀναπαυστήριον σημαίνω. Souvent ce verbe s'emploie comme impersonnet. Au premier signal, ὅταν πρῶτον σημήνη, Polyb. Au signal donné, ἀπὸ σημείου, Χέπ. : σημείου διθίντος (δίδωμι, fut. δώσω), Plut. || Lorsque de part et d'autre on eut arboré les signaux, le combat naval s'engagea, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἐκατίροις ἡρθη, ἐναυμάχουν (αίρω, fut. ἀρῶ : ναυμαχίω, ῶ, fut. ήσω), Thuc.

SIGNALĖ, iz, partic. et adj. voyez Si-

SIGNALEMENT, ε. m. μήνυμα, ατος (τὸ).

SIGNALER, ν. a. σημαίνω, fut. ανῶ, acc.: μηνώω, fut. ύσω, acc. Signaler son courage, τὴν ἀρετὴν ἐν-δείκνυμι, fut. δείξω, ου ἐπι-δείκνυμαι, fut. δείξομαι. || Se signaler, ε'illustrer, λαμπρύνομαι, fut. υνθήσομαι. — par de grandes actions, μεγάλοις ου ἐπὶ μεγάλοις έργος. Signalé, ée, λαμπρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): ἐπίσημος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): ἐπίσημος τη ἀναιδεία διαδόπτος, ος, ον. Se signaler par beaucoup d'infamies, tournez, en commettre beaucoup, πολλά κακὰ ἐγγάζομαι, fut. άσομαι.

SIGNATURE, s. f. xup, gen. xeipos (i) Ecrit sans signature, i adioxecto, papi, ic. SIGNE, s. m. marque, onusion, ou (tò). Marquer d'un signe, oxpessopas, ovpas, fint. ώσομαι, acc. | Indice, présage, σπικείον, co (τὸ): τεκμιήριον, ου (τὸ). Reconnaître à certains signes, τεχμαίρομαι, fut. αρούμαι, acc. | Manière quelconque d'exprimer une chose, de la faire comprendre, onquior, ev (tò). Faire signe, σημαίνω, fut. ανώ, acc. — de quelque chose, rí. - à quelqu'un, rivi. Signe de tête, νεύσις, εως (ή) : νεύμα, ατος (τὸ). Faire signe de la tête, νεύω ου έπι-νεύω, fut. νεύσω. Il lui fit un signe, αὐτῷ ἐπ-ένευσε. Faire un signe affirmatif, xara-veue, fut. νεύσω. - négatif, ἀπο-νεύω ου ἀνα-νεύω, fut. νεύσω. Il leur fit signe d'avancer, αὐτοῖς έγγυτέρω προσ-ελθείν κατ-ένευσε (προσ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). Ils firent signe qu'ils n'avaient rien, μηδὶν έχειν ἀν-ένευον (έχω, fut. Εω). Faire signe des yeux, σχαρδαμύσσω, fut. ύξω. || Signe de la croix, ή του σταυρού σφραγίς, ίδος. Marquer ou bénir d'un signe de croix, σφραγίζω, fut. ίσω, acc. Eccl. | Signe du Zodiaque, ζώδιον, ου (τό). | Signe sur la peau. φακός, οῦ (δ).

SIGNER, v. a. υπο-σημαίνω, fut. avω, acc. SIGNET, s. m. ταινίδιον, ου (τό).

SIGNIFICATIF, IVE, adj. σημαντικός, π, ov. D'une manière significative, σημαντικώς.

SIGNIFICATION, s. f. sens d'un mot. σημασία, ας (ή): νοῦς, οῦ (ὁ): ὑπόσχεσις, εως (ή). Se méprendre sur la signification d'un mot, τὸν νοῦν τῆς λίξεως κακῶς ἐκ-δέ-χομαι, fut. δέξομαι. Même signification, συνωνιμία, ας (ή). Qui a la même signification, συνώνυμος, ος, ον. Qui a plusieurs significations, πολυσήμαντος, ος, ον. || Acte judiciaire, κλῆσις, εως (ή): ἡ διὰ τοῦ κλήτορος ἀπαγγελία, ας (ή).

SIGNIFIER, v. a. avoir telle ou telle signification, σημαίνω, fut. ανῶ, αcc.: μηνύω, fut. ύσω, αcc.: δηλόω, ῶ, fut. ώσω, αcc. Que signifie cela? τί τοῦτό ἐστι; Il fut surnommé Magnus, ce qui signifie Grand, Μάγνος, τοῦτ' ἔστι Μέγας, ἐπ-ωνομάσθη (ἐπ-ἐνομάζω, fut. άσω), Plut. Mots qui signifient la même chose, λίξιις συνώνυμοι, ων (αἰ). Signifier la même chose, συν-ωνυμίω, ῶ, fut. άσω. [] Notifier, faire connaître, δηλόω, ῷ, fut. ώσω.

que chose à quelqu'un, ті тічі.

SIL, s. m. ocre rougeatre, wypa, as (i). SILENCE, s. m. $\sigma(\gamma n)$, \tilde{n}_{ς} (n): $\sigma(\omega \pi n)$, \tilde{n}_{ς} (4). Il est des occasions où le silence est préférable aux discours, et d'autres où il vaut mieux parler que se taire, έστιν οδ σιγή λόγου πρείσσων γένοιτ' αν, έστὶ δ' οὖ σιγῆς λόγος (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Eurip. Garder le silence, σιγάω, ω, fut. ήσομαι : σιωπάω, &, fut. noopat, acc. Garder un profond silence, πολλήν σιγήν έχω, fut. έξω. Il régnait un grand silence, ην πανταχόθεν πολλή σιγή (ήν, imparf. d'iui). Le silence régna longtemps, επί πολύν χρόνον σιγή εγένετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Plat. En silence, σιγή: σιωπή. Garder le silence sur, passer sous silence, ou πάω, ω, fut. ήσομαι, acc.: παρα-λείπω, fut. λείψω, acc. : ἐάω, ω, fut. ἐάσω, acc. Je passe le reste sous silence, quoique j'aie bien des choses à dire, τὰ μὶν άλλα σιωπώ, πολλ' αν έχων είπειν (έχω, fut. έξω: είπον, αστ. 2 irrég. de λίγω), Dém. Imposer silence, κατασιγάζω, fut. άσω, αcc. : σιωπήν έπι-τάσσω, fut. τάξω, dat. Silence! σίγα: au pl. σιγάτε, impér. de σιγάω, ω).

SILENCIEUSEMENT, adv. σιγηλώς: σιωπηρώς: σιγή: σιωπή.

SILENCIEUX, RUSE, adj. σιγηλός, ή, όν: σιωπηρός, ά, όν.

SILIQUE, s. f. losos, ou (d). Enfermé dans une silique, έλλοδος, ος, ον.

SILIQUEUX, EUSE, adj. ELLOGOS, es, ov. SILLAGE, s. m. συρμός, οῦ (δ). || Faire bon sillage, naviguer heureusement, οὐρίας τυγγάνω, fut. τεύξομαι.

SILLE, s. m. poème satirique, σίλλος, ου (δ). SILLER, v. n. s'avancer en fendant les flots, πλέω, fut. πλεύσεμαι.

SILLON, s. m. abhat, axos (i). Tracer un sillon, την αύλακα τέμνω, fut. τεμώ, ου προτίμνομαι, fut. τιμούμαι.

SILLONNER, v. a. addaxiζω, fut. ίσω, acc. . χαράσσω, fut. άξω, acc. Sillonner les flots, la nue, τὰ κύματα, τὸν αἰθέρα τέμνω, ful. repa.

SIMAGRÉE, ε. f. ἀκκισμός, οῦ (δ). Faire des simagrées, axxilcuat, sut. icopat.

SIMARRE, s. f. σύρμα, ατος (τὸ).

SIMILAIRE, adj. en parl. d'un tout, | SIMPLIFICATION, s. f. tournez par le verbe.

acc.: ἐπ-αγγίλλω, fut. αγγέλω, acc. — quel- δμοιομερής, ής, ές. — en parl. des parties, όμοιος, α, ον : όμοφυής, ής, ές.

> SIMILITUDE, s. f. omocotne, ntoe (i). SIMILOR, s. m. to ψευδόχρυσον, cu. Fait de similor, ψευδόχρυσος, ος, ον.

> SIMONIAQUE, adj. σιμωνιαχός, ή, ον:

SIMONIE, s. f. σ_{μ} ω_{μ} ω_{μ} , ω_{μ} ω_{μ} , ω_{μ} ω_{μ} SIMPLE, adj. non composé, ἀπλοῦς, ἢ, οῦν (comp. ούστερος, sup. ούστατος). Corps simples, τὰ στοιχειώδη σώματα, ων.

Simple, sans apprêts, άπλους, ή, ούν (comp. ού στερος, sup. ού στατος): ἀφελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Stile simple, ὁ ἀπλοῦς χαρακτήρ, ήρος. Esrire d'un stile simple. ἀφελῶς γράφω , fut. γράψω. | Habillement simple, ή μετρία ἐσθής, ήτος. Être simple dans sa parure, τη ἐσθητι μετριάζω, fut. άσω.

SIMPLE, sans détours, naif, άπλους, η, ούν (comp. ούστερος, sup. ούστατος): άπλοϊκός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ἀφελής, ής, ίς (comp. ίστιρος, sup. ίστατος). Le langage de la vérité est toujours simple, άπλοῦς δ λόγος της άληθείας έφυ (φύομαι, fut. φύσομαι). | Niais, sans esprit, sunons, ne, se (comp. έστερος, sup. έστατος). Tu nous as crus assex simples, ούτως ήμας εὐήθεις ἐνόμισας είναι (νομίζω, fut. (σω).

SIMPLE, tout seul, sans aucun accessoire. αὐτός, ή, ό : μόνος, η, ον. Le simple bon sens, αὐτή ή χοινή σύνεσις, εως. Dire un simple bonjour, μόνον προσ-αγορεύω, fut. προσ-ερώ, acc. || Simple citoyen, simple soldat, ίδιώτης, ου (δ).

SIMPLES, s. m. pl. ρίζαι, ων (αί): βοτάναι, ων (αί) : φυτά, ων (τά). Cueillir des simples, ριζοτομέω, ω, fut. ήσω : βστανολογέω, ā , ful. now.

SIMPLEMENT, adv. sans apprêts ou sans délours, άπλως: ἀφελως: άπλοικως. | Sans magnificence, μετρίως. Habillé simplement, μετρίως ἐστολισμένος, η, ον (partic. parf. passif de στολίζω, fut. ίσω). S'habiller simplement. μέτρια φορέω, ω, fut. φορέσω. || Seulement, sans plus, άπλῶς : μόνον.

SIMPLICITE, s. f. andorne, nroe (n): άφελεια, ας (ή). Simplicité dans les habits. ή του σχήματος μετριότης, ητος. | Simplicité d'esprit, εὐήθεια, ας (ή).

ū , fut. ώσω, acc. | Rendre facile, εὐτρεπίζω, fut. iou, acc.

SIMULACRE, s. m. eldwier, ou (tò). SIMULATION, s. f. apoentingic, suc (i). SIMULER, v. a. mood-natopat, aupat, ful. ήσομαι, acc.: πλάσσομαι, ful. πλάσομαι, acc. Simulé, éc, προσποίητος, ος, ον: πλαστός,

SIMULTANE, is, edf. euygovoc, oc, εν: όμοχρονος, ος, ον.

SIMULTANĖITĖ, s. f. cury pomojuos, cũ (ô). SIMULTANÉMENT, adv. opco.

SINCERE, adj. aprinc, no, is (comp. έστερος, sup. έστατος): άλπθής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): άτρεκής, ής, ές (comp. έστερος, **εκφ**. έστατος).

SINCEREMENT, adv. apeling: almong:

SINCERITE, a. f. applea, as (i): atpimua. ec (1).

SINCIPUT, a m. Berqua, atos (tò), Aristi. SINGE, s. m. animal, mítimos, ou (¿). Petit singe, mibinuov ou intennistion, ou (tò). Jeune singe, and mudicí, suc (6). Singe à longue queue, xeexoniônxoc, eu (6). De singe, πιθήκειος, α, ον. || Imitateur grotesque, μίμος. ου (δ). Singe de quelqu'un, πνός μιματής, oŭ (ô).

SINGER, v. a. pupiopau, oupau, fut. noopau, acc.: ὑπο-χρίνομαι, fut. χρινούμαι, acc.

SINGERIE, s. f. πιθακισμός, οῦ (δ). Faire des singeries, midnxila, fut. iou.

SE SINGULARISER, v. r. Esviço, fut. ίσω. - dans ses actions, παράδοξα πειέω, ω, fut. ήσω. - dans ses paroles, παράδοξα λίγω, fut. λίξω ομ έρω. - par ses opinions, αὐτογνωμονέω, ū, fut. nou.

SINGULARITE, s. f. Europióc, oŭ (ô).

SINGULIER, men, adj. unique ou relatif à l'unité, ivexóc, vi, ov. Le nombre singulier, & świxòs dpibuós, ou. Au singulier, ένικῶς. Particulier, ίδιος, α, οι (comp. aiτερες, sup. αίτατος). Avoir quelque chose en soi de singulier, ίδιον τι έχω, fut. έξω. Combat singulier, duel, μονομαχία, ας (ή). Se battre en combat singulier, μονομαχίω, ũ, fut. now.

SIMPLIFIER, v. a. rendre simple, άπλόω, ι ωσα, ω, gén. οντος. | Etrange, bisarre, παράδοξος, ος, ον (comp. ότερος, ευφ. ότειτος): θαυμαστός, ή, όν : ξένος, η, ον. Etre singulier, Ewilo, fut. iou.

SINGULIEREMENT, adv. remarquablement, diapipovous. D'une manière étrange, παραδοξως.

SINISTRE, adj. drainos, os, er: cresiós ά, όν.

SINISTREMENT, adv. cuating.

SINON, adv. sans quoi, ei de mi. | Excepté, ai μή : πλήν. Que pouvous-nous lui dire sinon qu'il est impie? router Die n πλην άσιδείν φήσομεν (φημί, fel. φάσι : ἀσιδίω, ω, fut. ήσω), Dém.

SINUEUX, EULE, adj. iliquateidre, ec, ec. SINUOSITE, a. f. theypuic, ou (6).

SINUS, s. m. cavité, xolmos, co (é). Poche d'un abcès, ἐμπύπμα, ατος (τὸ).

SIPHON, s. m. σίφων, ωνος (δ).

SIRE, a. m. seigneur, miproc, eu (é). HER parlant à un roi, & Basilie.

SIRRNE, s. f. συιρήν, ήνος (ή). De sirène, σειρήνιος, ος, ον.

SIRIUS, e. m. astre, σείριος, ου (¿).

SIROP, s. m. χύλισμα, ατος (τό). SIRTE, s. f. bas-fond, oughts, see (5).

SIS, Sisk, adj. situé, xeipevoc, n. (part. de xijuai, fut. xisoquai). Sis auprès de, προσ-κείμενος ου παρα-κείμενος, », ω,

SISON, s. m. plante, ciouv, evec (6). SISTRE, s. m. ceigrpov, ou (tò).

SITE, s. m. emplacement, τοποδισία, ας (ż): τόπος, ου (δ).

SITUATION, s. f. lieu, place, biou, εως (ή) : έδρα, ας (ή) : τόπος, ου (έ) : χώρα, ας (ή). Remettre une chose dans sa situation, sie rie idian bien ou sie ron Ban τόπον τι άπακαθ-ιστημι, ful. άπακατα-στήσω. | Emplacement d'une ville, etc. béaic, euc (ή): τοποθεσία, ας (ή). Cette fle par sa situation favorisait la navigation en Sicile. ant h vigos quote ted eis Dixedian mapaπλου καλώς είχε (έχω, fut. έξω), Thuc.

SITUATION, état, xarástasic, suc (i). Bire dans une situation quelconque, mal-foraxe (parf. de xal-iorapai, fut. xara-stricopai), 🗪 Singulian, excellent, Exiperoc, oc, co: simplement exw, fut. Kw avec un adv. Telle έξοχα, eg, ev : entempog; og, ev : dia-epéper, est la situation des affaires, estus έχει, estuκαθ-ίστηκε τὰ πράγματα. | Disposition d'esprit, διάθεσες, εως '(ή). Être dans une situation d'esprit, δια-τίθεμαι, fut. τεθήσομαι, ου διά-κειμαι, fut. κείσομαι, ανας un adverba. J'ignore dans quello situation d'esprit il se trouve, πῶς δια-τίθεται ου πῶς διά-κειται ἀγνοίω, ῶ, fut. ήσω. Quello doit être selon vous la situation de mon esprit? τίν είσθε με γνώμην έχειν (οίομαι, fut. οίήσομαι: έχω, fut. ξω); Ètudier la situation des esprits, ἀ φρονοῦσιν ἀνθρωποι σκοπέω, ῶ, fut. ήσω.

SITUER, ν. α. τίδημι, fut. δήσω, αcc. : καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, αcc. : ίδρύω, fut. ύσω, αcc. Être situé, κιζικαι, fut. κείσομαι. Être situé sur, ίπι-κωμαι, dat. Être situé auprès πρόσ-κειμαι ου παρά-κειμαι, dat.

SIX, adj. numéral, ε, indécl. Le nombre six, έξάς, άδος (ή). Six fois, ίξάκις. Qui dure six jours, έξακμτρος, ος, αν. Arrivé depuis six jours, έκταῖος, α, αν. Vers de six pieds, έξάμιτρον, ου (τὸ). Six cents, έξακοσιοι αι, α. Six centième, έξακοσιοιτός, ή, όν. Six mille, έξακισχίλιοι, αι, α. Six millième, έξακισχίλιοιτός, ή, όν.

SIXAIN, s. m. έξάστιχον, ου (τδ).

SIXIÈME, adj. έκτος, η, ον. La sixième partie, έκτημόριον, ου (τὸ). Qui vient ou qui se fait le sixième jour, έκταῖος, α, ον.

SIXIEMEMENT, adv. farov.

SOBRE, adj. tempérant dans le boire et dans le manger, iγιρατής, ής, ίς (comp. έστερος, sup. έστατος). Être sobre, en ce sens, έγ-κρατώςμαι, fut. εύσομαι. || Qui ne boit point ou presque point de vin, νηφάλως, ος, ον. Être sobre, boire peu de vin, νήφω, fut. νήψω. || Qui use avec modération, εὐλαδής, ής, ίς (comp. έστερος, sup. έστατος). Être sobre de quelque chose, τινός φείδομαι, fut. φείσομαι. N'en être pas sobre, ἀφειδώς, ῶ, fut. ήσω, gén.

SOBREMENT, adv. avec tempérance, έγηρατῶς. || Avec ménagement, εὐλαδῶς : σωφρόνως. SOBRIÉTÉ, a. f. tempérance en général, ἐγκράτεια, ας (ή). Sobriété dans le boire, νηφαλιότης, ητος (ή) : δλιγοποσία, ας (ή). Sobriété dans le manger, δλιγοσιτία, ας (ή). || Au fig. vetenue dans l'usage de quelque chose, εὐλάθεια. ας (ή). Avec sobriété, εὐλαδῶς.

SOBRIQUET, s. m. inevopia, as (1). En porter un, inevopiar ize, fut. En.

SOC, s. m. — d'une charrue, ύννις, εως (ή).
SOCIABILITÉ, s. f. τὸ κοινωνικόν, οῦ:
τὸ Φιλόκοινον, ου.

SOCIABLE, adj. κοινωνικός, η, όν : φιλόκοινος, ος, ον. D'une humeur sociable, φιλάνθρωπος, ος, ον : εὐομίλητος, ος, ον : εὐουναλλακτος, ος, ον.

SOCIAL, ALZ, adj. qui concerne la société, κανωνικός, ή, όν. \parallel Commun entre les associés, κανός, ή, όν. \parallel Qui concerne les alliés, συμμαχικός, ή, όν. Guerre sociale, ό συμμαχικός πόλεμος, ου.

SOCIÈTÈ, s. f. association, κοινωνία, ας (ή). Lier société, καινωνίαν ποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι. — avec quelqu'un, πρός πνα. Mettre une chose en société, καινόν τι ποιέω, ω, fut. ήσω. Ce qui est mis en société, κοινώνημα, ατος (τό). || Liaison, amitié, κοινωνία, ας (ή): ὁμιλία, ας (ή): συνήθεια, ας (ή). Les mauveises sociétés, ὁμιλίαι κακαί, ων (αί), Philém. || Réunion de personnes, cercle, assemblée, δμιλος, ου (δ): σύνοδος, ου (ή): κύκλος, ου (δ). || Les hommes ou le monde, en général, ἀνθρωποι, ων (οί).

SOCLE, s. m. base, βάσις, sως (1).

SOCQUE, s. m. chaussure, ἐμδάς, άδος
(ή) : ἐμδάδὶον, ου (τὸ).

SOKUR, s. f. ἀδιλφή, ῆς (ή). Sœur de mère, ὁμομπτρία, ας (ή). Sœur de père, ὁμοπατρία, ας (ή). Meurtrier de sa sœur, ἀδιλφοκτόνες, ου (ό). || Belle-sœur, γάλως, ω (ή). SOFA, s. m. σκιμπόδιον, ου (τὸ).

801, pron. refl. de la troisième personne, iauteu, ñe, es, ou par contr. auteu, ñe, οῦ. Hors de soi, ἐκτὸς ἱαυτοῦ, ῆς, οῦ. Près de soi, παρ' έαυτῷ, ἢ, ῷ. En soi, καθ' ἐαυτόν, ήν, ό. Chacun songe à soi, Διαστος τὰ ἰαυτοῦ φρονί. Chez soi, à la maison, cixa, ou avec un mouvement, cixade. Se tenir chez soi, oîxot µéve, fut. µtve : oixoupéw, w, fut. now. Retourner chez soi, cixade έπαν-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. || Soi-même, αὐτός, ή, ό. De soi-même, ἐαυτοῦ, τζ, οῖ. A soi-même, lauto, j, o. Soi-même, regime direct, lautór, úr, ó. En sol-même, καθ' δαυτόν, ήν, ό. On contracte souvent αύτου, αὐτῷ, αὐτόν. Chacun est à soi-même son premier et son plus grand flatteur, αὐτὸς αὐτοῦ χολαξ έχαστός έστι πρώτος καὶ μέγιστος. | De soi-même, de son propre mouvement, aq de personne, καθ' ἐαυτόν ου καθ' αὐτόν, ήν, i. | Au pronom soi se rapporte encore le pronom sa, qui s'emploie soit comme régime direct, ἰαυτόν, τίν, ό, soit comme régime indirect, laυτφ, η, φ. Voyez les grammaires.

SOI-DISANT, adj. indécl. ou adv. λιγόμενος, η, ον (partic. passif de λίγω, fut. λέξω ου έρω). || Soi-disant, mais en effet, λόγφ μέν, έργφ δέ. Elle ne cessait point ses gémissements, soi-disant pour yous, mais en effet pour elle-même, θρήνων ούκ ἐπαύετο δήθεν μέν των έπι σοί, το δ' άληθές των έφ laurā (παύομαι, fut. παύσομαι), Héliod.

SOIE, s. f. to empuzór, co. De soie, empuzóc, τί, όν. Ver à soie, βόμευξ, υκος (δ). || Soie de sanglier, de pourceau, θρίξ, gén. τριχός (ή). SOIERIE, s. f. tà onpixá, ev.

SOIF, s. f. $\delta(\psi\alpha, \eta\varsigma(\eta))$: $\delta(\psi\varsigma\varsigma, \eta\varsigma(\tau\delta))$. Avoir soif, διψάω, ω, fut. διψήσω. — de sang, αίματος, φόνου. Être dévoré d'une soif ardente, περιφλεγώς διψάω, ώ. Mourir de soif, τῷ διψήν ἀπ-ολλυμαι, fut. ολούμαι. | Soif de l'or, pilozpusia, as (i). Soif des richesses, φιλαργυρία, ας (ή). Etre dévoré de la soif des honneurs, των τιμών άκρατής είμι, fut. Ioopai.

SOIGNER, v. a. bepareio, fut. sion, acc. Soigner un malade, τὸν νοσοῦντα θεραπεύω. Soigner sa santé, της υγιείας έπι-μελέομαι, ούμαι, fut. ήσυμαι. Soigner les intérêts publics comme les siens propres, τῶν κοινῶν ὡς οἰxeiwy xnoquat, fut. pen usité. || Discours soigné, δ πεφροντισμένος λόγος, ου (parf. passif de φροντίζω, ful. (σω).

SOIGNEUSEMENT, adv. ἐπιμελῶς.

SOIGNEUX, EUSE, adj. iniuedno, no, ic (comp. έστερος, sup. έστατος). Qui n'est pas soigneux, αμελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. BTATOS).

SOIN, s. m. ἐπιμελεια, ας (ή) : ώρα, ας (ή). Avoir soin de, έπι-μελέσμαι, ούμαι, fut. ήσομαι, gén. : ώραν έχω, fut. Κω, gén. On tourne souvent par l'impers, miles, fut, mediou. Ils ont soin de tout cela, περί τεύτων αὐτοῖς μέλει. J'ai soin que, μέλει μοι ου έπι-μελούμαι, avec δπως suivi du fut. ou du subj. ou avec laire, σκιάθηρον, ου (τό). όπως de et le subj. Ayez soin de ne rien saire qui soit indigne de vous, φρόντιζε δπως μηδέν

έαυτου , ης, ου : αυτομάτως. — sans te secours | παίω, ω, fut. ήσω). Se charger du soin de quelque chose, sour rivos ou impedacár rives ou simplement ti ava-dégouat, fut. décourt. Employer tous ses soins pour quelque chose; πάσαν σπουδήν περί τι έχω, fut. έξω. J'ai employé tous mes soins pour vous sauver, min της σης σωτηρίας δ,τι πλείσον έσπούδασα (σπουδαζω, fut. άσω).

> Soms, soucis, inquiétudes, poortidec, er (ai): μέριμναι, ων (αί). Être en proie à mille soins, ύπὸ μυρίων φροντίδων συν-έχομαι, ful. σοσχεθήσομαι. || Égards, attentions, θεραπεία, ες (i). Rendre des soins à quelqu'un, rivà leραπεύω, fut. εύσω. Soins qu'on donne à un malade, θεραπεία, ας (ή).

> SOIR, s. m. ἰσπίρα, ας (ή). L'étoile du soir, έσπερος, ου (δ). Du soir, έσπέριος, α, ον. Vers le soir, πρός έσπέραν : πρός την δείλυν. Sur le soir, obias yevopévas (yivopas, fut. yeνήσομαι). Matin et soir, πρωί και δείλης. | Bon soir, briaire (impér. de briaire, fut. are): ἔρρωσο (impér. parf. passif de ρώννυμι, fut. ခုံထံတေ).

SOIRÉE, s. f. ἐσπέρα, ας (ή).

SOIT, ou Sorr que, conj. sire, avec l'indic. Soit qu'ils l'aient, soit qu'ils ne l'aient pas, είθ' Εξουσιν αὐτὸν, είτε μή (έχω, fut. Εξω). 🛚 Soit, interj. tiev : tores.

SOIXANTAINE, s. f. Une soixantaine d'hommes, εξήκοντά που άνδρες, ων (α).

SOIXANTE, adj. num. Efixovia. Agé de soixante ans, ignuovraethe, he, ie, ou ignuovταέτης, ου (δ): au fém. έξηχοντοῦτις, ιδος (ή). Soixante fois, έξηχοντάχις. Soixante mille, έξεκισμύριοι, αι, α. || Soixante-dix, εξδομάκοντα. Soixante-dix fois, εδδομηχοντάχις. Soixantedixième, εδδομηχοστός, ή, όν. Soixante-dix mille, έπτακισμύριοι, αι,

SOIXANTIÈME, adj. ignxootos, n. ev. s. m. Un soixantième, τὸ έξηχοστόν, εῦ.

SOL, s. m. terrain, πεδίον, ου (τό). || Emplacement sur lequel on batit, cixónido, co (το). || Terroir, γñ, ñς (ή). Bonté du sol, i του άγρου εύφορία, ας. Dont le sol est sertile, εύγεως ου βαθύγεως, ως, ων.

SOLAIRE, adj. nilaxic, ni, ov. Cadran so-

SOLANUM, s. m. plante, στρύχνος, ου (δ). SOLDAT, s. m. στρατιώτες, ου (δ). Etre ανάξιον δαυτού ποιήσης (φροντίζω, ful. ίσω: soldat, στρατεύομαι, ful. εύσομαι. De soldat,

στρατιωτικός, ή, όν. Le soldat, l'esprit du jóv (comp. ότερος, sup. ότατες) : σεμνοπρεπής, soldat, en général, to στρατιωτικόν, ου. En soldat, στρατιωτικώς. | Simple soldat, ίδιώτης, ου (¿). Les simples soldats, οἱ ἀγελαῖοι, ων. | Soldat de marine, inibarno, ou (6).

SOLDATESQUE, adj. στρατιωτικός, ή, όν.] s. f. La soldatesque, les soldats en général, τὸ στρατιωτικόν, ου. Une soldatesque, une troupe de soldats, έχλος στρατιωτικός, οῦ (δ).

SOLDE, s. f. μισθός, οῦ (δ): μισθοφορά, æς (ή). Donner ou payer la solde, μισθοδοτίω, ω, fut. ήσω, acc. On payait la solde aux soldats au moyen de contributions publiques, μισθοφορά ήν τῷ στρατεύματε έχ χοινῶν συντάξεων. Être à la solde de, μισθοφορέω, ω, fut. now, dat. Prendre à sa solde, μισθόρμαι, ευμαι, fut. ώσομαι, acc. Il avait à sa solde trois mille satellites, τρισχιλίους μαχαιροφόρους έτρεφε (τρίφω, fut. θρίψω).

SOLDE, s. m. reste d'un compte, · ὑπόλεμμα, ατος (το). || Payement d'une delle, ix-TIGIG, EWG (7).

SOLDER, v. a. salarier, rétribuer, µ1080δοτίω, ω, fut. ήσω, acc. | Payer entièrement, achever de payer, ix-tivo, fut. tion, acc.

SOLE, s. f. dessous du pied d'un cheval, ίχνος, ους (τὸ). ∥ Poisson de mer, βούγλωσσος, ou (ó).

SOLECISME, s. m. σολοιχισμός, οῦ (δ). Faire des solécismes, σωλοιχίζω, fut. ίσω.

SOLBIL, s. m. Thios, so (b). Lever du soleil, ἀνατολή, ῆς (ή). Au lever du soleil, αμ' ήλίω αν-έχοντι (αν-έχω, fut. έξω). Coucher du soleil, δύσις, εως (ή). Au coucher du soleil, ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος (κλίνω, fut. κλινώ). Briller au soleil, πρὸς πλιον ἀντ-αυγάζω, ful. άσω. Exposer ou chauffer au soleil, πλιάζω, fut. άσω, acc. Se chausser au soleil, πλιάζομαι, fut. άσομαι. Exposé au soleil, προσήλιος, 26, ov. Brûlé par le soleil, ήλιοχαής, ής, ές. Relairé par le soleil, nacopavne, ne, ic. Qui ne voit jamais le soleil, ἀνήλιος, ος, ον.

SOLENNEL, ELLE, adj. qui ne se fait qu'une fois l'an, iviauoio, o, ov. | Qui se célèbre avec pompe, πομπικός, ή, όν. Fête solennelle, κ δημοτελής έορτή, ής : ή μεγάλη έορτή, ής: plus souvent πανήγυρις, εως (ή). Réunion solennelle, πανήγυρις, εως (ή). | Pompeux, masup. ίστατος).] Grave, imposant, σιμνός, ή, ermite, άναχωρητής; οῦ (δ): μοναστής, οῦ (δ).

τίς, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): πεμπικός, n, όν (comp. ώτερος, sup. ότατος). | Air grave et solennel, σχήμα πομπικόν, ου (τό): σεμνοπροσωπία, ας (ή). Prendre un air solennel. σεμνοπροσωπέω, ω, fut. ήσω : σεμνοποιέομαι. ούμαι, fut. ήσομαι: σεμνύνομαι, fut. υνούμαι, D'un air ou d'un ton solennel, πομπικώς: σεμνώς : σεμνοπρεπώς.

SOLENNELLEMENT, adv. πομπιχώς. SOLENNISATION, s. f. πανηγυρισμός, οῦ (δ). SOLENNISER, v. a. πανηγυρίζω, fut. ίσω,

SOLENNITE, s. f. pompe, πομπή, τις (x). || Fête ou réunion solennelle, πανήγυρις, εως (ή): ἐορτή, ῆς (ή).

SOLFIER, v. a. ληχυδίζω, fut. ίσω.

SOLIDAIRE, adj. xoινός, ή, όν. Que l'obligation soit solidaire, ή πράξις έξ ένὸς καὶ άμφοιν έστω (impér. d'eiμί, fut. έσομαι).

SOLIDAIREMENT, adv. xciva.

SOLIDE, adj. qui a les trois dimensions, στερεός, ά, όν. Les corps solides, τὰ στερεά, ων. Mesure des solides, στερεσμετρία, ας (ή). | Au fig. Ami solide, δ βάδαιος φίλος, ου. Les choses du monde n'ont rien de solide, iv dyθρώποις αδίδαια πάντα (sous-ent. έστί).

Solide, qui a de la consistance, στερεός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): στεβρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): ίσχυρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): πάγιος, ος ou a, ov (comp. ώτερος, sup. ώτατος): plus souvent βέδαιος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Rendre solide, βιδαιόω, ω, fut. ώσω, acc. Peu solide, &6i6acoc, oc, ov.

SOLIDEMENT, adv. στερεώς : στερρώς : ίσχυρως: παγίως: βεδαίως. Prouver solidement, βεδαίως απο-δείχνυμι, fut. δείξω, acc.

SOLIDITE, s. f. stepeoting, ntog (n): stepβότης, ητος (ή) : βεδαιότης, ητος (ή). Solidité d'esprit, εὐστάθεια, ας (ή). Qui a de la solidité dans l'esprit, εὐσταθής, ής, ές.

SOLILOQUE, s. m. μονολογία, ας (ή).

SOLIPEDE, adj. μενώνυχος ου μώνυχος, ος, ον. SOLITAIRE, adj. movnens, ns, es : fermos, ος, ov. Vie solitaire, βίος μονήρης, ους (δ): βίος μοναδικός, οῦ (δ). Mener une vie solitaire, μονάζω, fut. άσω: έρημάζω, fut. άσω. 🛚 Vor gnifique, πολυτελής, ής, ές (comp. έστερος, solitaire, ταινία, ας (ή). || Subst. Un solitaire, un MONGGETTANCE.

SOLITAIREMENT, adv. xatapóvac.

SOMITUDE, s. f. isolement, ipnuia, ac (n). Se retirer dans la solitude, sic Thy ipnuiav avaχωρίω, ω, fut. ήσω. Vivre dans la solitude, έρημάζω, fut. άσω. Qui aime la solitude, φιλέρημος, ος, ον. || Lieu désert et sauvage, ipnuia, ας (ή) : plus souvent ή έρημος, ου (sous-ent. χώρα).

SOLIVE, s. f. dexée, ou (n): doxie, idos (n). SOLIVEAU, s. m. δωώς, ίδος (1).

SOLLICITATION, s. f. dénous ou mpoo-Bingic, swc (i): airnoic on inairnoic on ikaiτησις, εως (ή): προσλιπάρησις, εως (ή). Α ma sollicitation, iuo decurirou ou mpos-decurirou (Secura ou mpoo-dechau, fut. denochau) : ihreu γικαδούλιος οπ αδοα-γικαδούλιος (γικαδέφ οπ προσ-λιπαρέω, ώ, ful. ήσω).

SOLLICITER, v. a. demander instamment, αίτίω ομ έξ-αιτίω ομ προσ-αιτίω ομ έπ-αιτίω, a, fut. now, acc. - quelque chose de quelqu'un, tí tiva. || Presser de sollicitations, aitie. . ful. ήσω, acc. : λιπαρίω, ω, ful. ήσω, acc. : mpos-limapin, a, ful. non, dat. Etre sollicité par quelqu'un, but tivos aitiopat ou λιπαρίομαι, ούμαι, ful. ηθήσομαι.

SOLLICITEUR, a. m. RUSE, s. f. altertucic, ń, óv.

SOLLICITUDE, s. f. φροντίς, ίδος (t): μέρψανα, ης (ή). Être dans la sollicitude, πολλά φροντίζω, ful. ίσω, ou μεριμνάω, ω, ful. κοω.

SOLO, s. m. μονωδία, ας (i). Chanter un solo, μονφδίω, ω, fut. κόσω. Solo de flute, μονανλία, ας (ή). En exécuter un, μοναυλίω, ũ, ful. nơu.

SOLSTICE, s. m. TPORT, No (n). Au solstice d'été, ὑπὸ τροπὰς θερινάς. Solstice d'hiver, ή χειμερινή τροπή, %6.

SOLSTICIAL, ALE, adj. τροπικός, τί, όν. SOLUBLE, adj. διαλυτός, ή, όν.

SOLUTION, s. f. dissolution, décomposition, διάλυσις, τως (ή). || Résolution, explication, λύσις, τως (ή). Donner une solution d'un problème, το προδλημα λύω, fut. λύσω.

SOLVABILITE, s. f. i leave spoc the Exmory oudia, as.

SOLVABLE, adj. άξιόχρεως, ως, ων : ίκανός, ή, όν : πρὸς την έκτισιν εύπορος, ος, ον. Caution solvable, δ Ικανός έγγυπτής, οῦ. Comme ils n'é-le sommeil, καθ' υπνον. Dormir d'un profond

De solitaire, μοναστικός, ή, όν. En solitaire, laient pas solvables, οὐκ ούσης αὐτοῖς ἀκτίσεως. Aristt.

> SOMBRE, adj. σκοτεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Nuit sombre, ή σκοτεινή νέξ, gén. γυχτός. Jour sombre, ή άμαυρά και δυσφανές ήμέρα, ας. Bois sombre, ή σαιρά ύλη, τς. [Au fig. στυγνός, ή, όν (comp. ότεςος, ευρ. ότατος): ακυθρωπός, ός, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Air sombre, σευθρωπία, ας (ή) : σενθρωπασμός, οῦ (δ). Avoir l'air sombre, σουθρωπάζω, fut. άσω: στυγνάζω, fut. άσω. Prendre un air sombre, τάς όφρῦς οι τὸ πρόσωπον συστέλλω, ful. στελώ, ου συ-σπάω, ώ, ful. σπάσω. Quitter son air sombre, τὸ πρόσωπο χαλάω, ω, ful. χαλάσω, ου άν-ίπμι, ful. άνήσω. Humeur sombre, μελαγχολία, ας (ή). Qui a l'humeur sombre, μελαγχολικός, τί, όν. Ανοίτ l'humeur sombre, μελαγχολάω, ω, ful. ήσω, Lancer de sombres regards, spouco qu-Oléme, ful. Qúyopaı, Aristphn.

> SOMBRER, v. n. - sous voile, bloc isting κατα-δύομαι, fut. δύσομαι.

> SOMMAIRE, adj. πεφαλαιώδης, ης, ες. Discours sommaire, δ ἐπίτομος λόγος, συ. Procédure sommaire, εὐθυδικία, ας (ή). || s. = 22φάλαιον, ου (τὸ). Faire le sommaire de, xspalaióu, ū, ful. úsu, acc.

SOMMAIREMENT, adv. πεφαλαιωδώς. SOMMATION, s. f. napayedia, as (i): πράκλησις, εως (ή). Sommation juridique, κλησις. sec (7).

SOMME, s. f. résumé, récapitulation, addition, πράλαιον, ου (τό): πραλαίωμα, απς (τὸ). Somme totale, τὸ σύνολον, ου. En somme, iv πραλαίφ, iπὶ πραλαίφ, ou simplement πφάλαιον. | Quantité d'argent, άργύριον, ου (τέ). Petite somme, άργυρίδιον, ου (τό). Grosse somme, ἀργύριον μέγα, gén. μεγάλου (τè): άργυρίου πλάθος, ους (τό) : άργυρίου όγχος, ου (ό): πολλά χρήματα, ων (τά). Lui ayant apporté une grosse somme d'or, σταθμόν χρυσίου μέγαν αὐτῶ προσ-ενέγκαντες (προσ-φέρω, fal. προσ-αίσω).

Somme, charge d'un cheval, poption, ou (tò). Bête de somme, ὑποζύγιον, ου (τὸ).

SOMME, s. m. sommeil, varoc, ou (6). Faire un léger somme, ύπνον χοῦφον λαμδάνω, fut. λήψομαι. Dormir tout d'un somme, συνεχώς καθ-εύδω, fut. ευδήσω,

SOMMEIL, s. m. ὅπνος, ου (δ). Pendant

sommeil, βαθύν υπνον καθ-εύδω, fut. ευδήσω. le pron. est réfléchi par έαυτου, πζ, ου, que Se laisser aller au sommeil, ὕπνφ κατα-φέρομαι, peut se contracter αὐτοῦ, ῆς, οῦ. Nous avons fut. κατ-ενεχθήσομαι. Paupières appesanties par le sommeil, τὰ εἰς ύπνον κατα-σπώμενα βλέφαρα, ων (κατα-σπάω, ω, fut. σπάσω), Luc. Lutter contre le sommeil, ὑπνομαχίω, ω, fut. ήσω. Sommeil léthargique, κάρος, ου (δ). Être plongé dans un sommeil léthargique, κάρω βαθεί κατακρατίσμαι, ούμαι, ful. nonσομαι, Basil.

SOMMEILLER, v. n. ὑπνόω, ω, fut. ώσω: ύπνώσσω ου ύπνώττω, sans fut.

SOMMELIER, s. m. ταμίας, ου (ό).

SOMMELLERIE, s. f. rameior, ou (tò). SOMMER, v. a. zeleúw, fut. súcw, acc.

!! Sommer un débiteur de payer, to xpéos sioπράσσω, fut. πράξω.

SOMMET, s. m. κορυφή, ῆς (ή): ἀκρα, ας (ή): τὸ ἄκρον, ου. Le sommet de l'Hélicon, ¿ ἄκρος Ελικών, ῶνος. ∦ Δu fig. Le sommet de la gloire, ή άκρα δόξα, ης. Être au sommet des grandeurs, is rais averates ruais xabistraxa (parf. de xab-istapat, fut. xata-striechai).

SOMMIER, s. m. bête de somme, ὑποζύγιον, ου (τό). | Matelas, στρώμα, ατος (τό). SOMMITĖ, s. f. ακρα, ας (ή): τὸ ακρεν, ου. SOMNAMBULE, adj. καθ' ύπνον πλανώμενος, n, or (partic. de ndaráquat, suat, fut. risquat). SOMNIFERE, adj. υπνοφόρος, ος, ον: **Επνοποιός**, ός, όν,

SOMPTUAIRE, adj. Lois somptuaires, ci περί δαπανημάτων νόμοι, ων.

SOMPTUBUSEMENT, adv. πολυτελώς.

SOMPTUEUX, RUSE, adj. πολυτελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

SOMPTUOSITE, ε. f. πολυτέλεια, ας (ή). SON, s. m. bruit, Tyo, ou (6). Au son de différents instruments, ὑπὸ παντοδαποῖς ήγοις όργάνων, Hérodn. Vides d'idées, ils n'ont que du son, κενοί φρενών, ήχου δέ μεστοί είσι, Plut. Rendre un son, Aziw, w, fut. now. Répéter le son de, avr-nyim, m, fut. riom, dat. Avoir le même son, παρ-πχίω, ω, fut. rice, dat.

SON, s. m. ce qui reste de la farine, niτυρον, ου (τό). Pain de son, ὁ πιτυρίτης, ου (\$000-ση1. άρτος).

SON, SA, SES, pron. postessif, epitepog, a, ov. Le plus souvent on tourne par de lui, d'allo, qu'on rend par αὐτοῦ, τις, οῦ, ου si fut. σχίψομαι. !! Réfléchir à penser à, σχεπέω,

vu son étoile, είδομεν αὐτοῦ τὸν ἀστέρα (είδον, aor. 2 de opáw, w), Bibl. Un chien ayant vu son image, χύων θεασάμενος την έαυτοῦ sixóva (deácuat, ouat, fut. ácquat), Ésop. Elle reconnut son fils, τον υίον τον ξαυτής έγνω (γινώσχω, ful. γνώσαμαι).

SONDE, s. f. — de marine, βολίς, ίδος (ή): καταπειρατηρία, ας (ή). Jeter la sonde, την καταπειρατηρίαν καθ-ίημι, fut. καθ-ήσω. [Sonde de chirurgien, μήλη, ης (ή). Sonde creuse, καθετήρ, ήρος (δ).

SONDER, v. a. — les mers, βολίζω, fut. ίσω, acc. Sonder un gué, τοῦ πόρου ἀποπειράομαι, ωμαι, fut. άσομαι. | En termes de chirurgie, sonder une plaie, uzdów, w, fut. ώσω, acc. | Δu fig. Sonder le terrain, την όδον προ-σκεπίω, ω, fut. κίσω. Sonder quelqu'un, τινὸς ἀπο-πειράομαι, ώμαι, fut. άσο. μαι. Sonder l'esprit des soldats, τῆς τῶν στρατιωτών γνώμης πείραν λαμδάνω, fut. λήψομαι. Sonder son propre cœur, έμαυτὸν έξ-εταζω ομ δοκιμάζω, fut. άσω.

SONGE, s. m. evúmble, ou (tò) : Everpos, ou (6) : au pl. diespoi, wy (oi), ou diespata, ων (τὰ). Avoir on faire un songe, ἐνύπνιον οράω, ω, fut. όψομαι, Athén. Faire un songe très-agréable, πδίστφ δνείρω σύν-ειμι, fut. έσομαι, Luc. Quel songe croyez-vous faire? πείεις προσ-δοκάς όνείρασιν όμιλησαι (προσ-δοκάω, ω, ful. ήσω: ὁμιλέω, ω, ful. ήσω); Chrysost. En songe, ἐν ὀνείρφ : κατ' δναρ, ou simplement δναρ. Pas même en songe, μηδ' έν όνείρω, Athén. : μήδ' όναρ, Plat. Paraître en songe, όναρ φαίνομαι, fut. φανήσομαι. Se montrer en songe à quelqu'un, ovas rivi es-istapai, ful. έπι-στήσομαι. Voir en songe, έναρ ου κατ' έναρ δράω, ω, ful. δψομαι, acc. : έν-υπνιάζω, ful. άσω, acc. Expliquer les songes, δνειροπιλέω, ω, fut. ήσω. Qui explique les songes, δνειροπόλος, ου (δ): δνειροκρίτης, ου (δ).

SONGE-CREUX, s. m. overpostolog, et (6). SONGER, v. n. avoir un songe, dveipwass ου όνειρώττω, sans ful. : έν-υπνιάζω, ful. άσω, acc. Il songea qu'il se promenait, xar \ ovas περι-πατείν έδάκει (περι-πατίω, ω, fut. ήσω: δοκίω, ω, ful. δοξω).

Songen, réfléchir en soi-même, σκίπτομαι,

δια-νοίομαι, ουμαι, fut. ήσομαι, acc.: iv-θυμέσμπι, ουμαι, fut. ήσομαι, acc. ou gén. Songez en vous-mêmes, σχέψασθε ου έν-θυμήθετε πρός ὑμᾶς αὐτούς. Lorsqu'ils songent aux dangers, επειδάν έν-θυμηθώσι τους χινδύνους, Isocr. Ils songeaient à livrer bataille, δι-ενοούντο μάχην συν-άπτειν, Plut. Ils ne songeaient qu'à mouτίτ, μηδέν άλλο έπ-ετήδευον ή άπο-θνήσκειν (έπιτηδεύω, ful. εύσω: ἀπο-θνήσκω, ful. θανεύμαι). Songer à ses intérêts, tò συμ-φέρον ου τὰ συμφέρεντα σχοπίω, ω, fut. ήσω. Le tyran songe à ses intérêts, et le roi à ceux de ses sujets, ὁ μὲν τύραννος τὸ ἐαυτοῦ συμ-φέρον σκοπεῖ, ό δὶ βασιλεύς τὸ τῶν ἀρχομένων, Aristt. Il faut que vous songiez à vous, προσ-ήκει σαυτοῦ έπιμέλειαν έγειν (έχω, fut. ξω). Je suis étonné que yous n'y songiez pas, θαυμάζω πώς οὐ τούτο λογίζη πρός σεαυτόν (λογίζομαι, fut. ίσεμαι), Dém. Ne plus songer à une chose, τινὸς λανθάνομαι ου έπι-λανθάνομαι, fut. λήσομαι. ΙΙ ne songeait pas qu'il courait le plus grand danger, ελάνθανε τον έσχατον χίνδυνον χινδυνεύων (λανδάνω, fut. λήσω : χινδυνεύω, fut. εύσω). Il le fit sans y songer, έλαθε τοῦτο ποιών (ποιέω, ω, fut. ήσω). Sans y songer, sans réflexion, άπερισκέπτως : εὐκῆ : αύτως.

SONGEUR, s. m. ένυπνιαστής, οῦ (ό). SONNANT, ANTE, adj. tizwy, ouga, ouv (partic. σ'ήχίω, ω, fut. ήσω): ήχητικός, τί, όν : τιχώδης, ης, ες. | Rspèces sonnantes, τὸ παρ-ὸν ἀργύριον, gén. παρ-όντος ἀργυρίου (παρ-ών, partic. de πάρ-ειμι, fut. έσομαι).

SONNER, v. n. n'ziw, w, fut. now. | Mot qui sonne bien à l'oreille, τὸ εύφωνον ἡῆμα, ατος. Qui sonne mal, τὸ ἄφωνον ῥῆμα. Sonner, en parlant des trompettes, xxaco, fut. κλάγξω). - en parlant de celui qui en joue, σαλπίζω, fut. ίγξω. | Au fig. Faire sonner bien haut, vanter outre mesure, κομπάζω, fut. άσω, acc. Faire sonner sa naissance, έπὶ τῶ γένει καυχάομαι, ώμαι, ful. ήσομαι, ου μεγαλαυχέω, ω, fut. ήσω.

Sonner, v. a. - la cloche, xωδωνίζω, fut. iow. - l'heure, the wear onmaire, ful. are. Sonner la charge, the sposor enpaire, fut. ανώ. Sonner la retraite, τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνω. Dès que la trompette eut sonné, ώς ισημηνε (aor, de σημαίνω) : ως ισάλπιηξε (aor. bat, ή της μάχης τύχη, ης. Deplorer son sort,

ā, ful. rices, acc. : ir-voies, ā, ful. rices, acc. : | de σαλπίζω, ful. ίγξω). Dans ces derniers exemples le verbe est impersonnel.

> SONNERIE, s. f. xώδωνες, ων (οί). SONNETTE, s. f. xώδων, ωνος (έ).

SONNEUR, s. m. o xwowizwy, evtoc. Sonneur public, χωδωνεφέρος, ου (δ).

SONNEZ, s. m. le double-six au jeu de dés, o xãos, su (sous-ent. βολος).

SONORE, αdj. ήχώδης, ης, ες: ήχητικές. ή, όν : plus souvent λαμπρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Voix sonore, ή λαμαρά φωνή, ης.

SOPEUR, s. f. voyez Assourissement. SOPHISME, s. m. σύφισμα, ατος (τὸ).

SOPHISTE, s. m. σοφιστής, οῦ (δ). Btre ou se montrer sophiste, σοφιστεύω, fut. εύσω. SOPHISTIQUE, adj. σοφιστικός, ή, όν.

SOPHISTIQUER, v. n. σοφιστεύω, ful. εύσω. | v. a. σοφίζομαι, fut. ίσομαι, acc. 80phistiqué, ée, σεσοφισμένος, η, ον.

SOPHISTIQUERIE, s. f. σοφιστεία, ας (1). SOPHISTIQUEUR, s. m. σοφιστάς, οῦ (δ). SOPHRONISTE, s. m. σωφρονιστής, οῦ (ό). SOPORATIF, IVE, ON SOPORIFRE, adj. ὑπνοποιός, ός, όν: ὑπνοφόρος, ος, ον.

SOPORBUX, EUSE, adj. καρωτικός, ή, όν. SOR, adj. m. voyez SAURE.

SORBE, s. f. fruit, dov, ou (tò).

SORBIER, s. m. arbre, oa, as (i): oa, ης (ή). Fruit du sorbier, δον, ου (τὸ).

SORCELLERIE, s. f. μαγεία, ας (ή): φαρμαχεία, ας (ή).

SORCIER, s. m. μάγος, ου (δ): φαρμακεύς, έως (δ). Sorcière, s. f. φαρμακιύτρια, ας (ż). SORDIDE, adj. purapos, a, ov (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος) : γλισχρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Gain sordide, αἰσχροχώρδεια, ας (ή). Qui fait ou procure un gain sordide, αίσχροκερδής, ής, ές.

SORDIDEMENT, adv. ρυπαρώς: γλισχρώς. SORNETTES, s. f. pl. φλυαρία, ac (i). Dire des sornettes, φλυαρολογίω, ω, fut. ήσω. Ne débiter que des sornettes, πολλήν φλυαρίαν φλυαρίω, ω, ful. ήσω. Conteur de sornettes, φλυαρολόγος, ου (ό): φλύαξ, ακος (ό).

SORORIAL, ALE, adj. ἀδελφικός, τί, έν. SORT, s. m. fortune, hasard, toxu, us (ή). Coup du sort, τὸ ἀπὸ τῆς τύχης συμ-δάν, άντις (partic. aor. de συμ-δαίνω). Sort du comτην τύχην δδύρομαι, fut. υρούμαι. Rire content l'hiver, φθίνοντος άδη του χειμώνος (φθίνω, fut. de son sort, τὰ ὑπ-άρχοντα στέργω, fut. στέρξω, ou άγαπάω, ω, fut. ήσω. Être maître du sort de quelqu'un, σωτηρίας τινός χύριός είμι, fut. έσομαι. || Destin, μοίρα, ας (ή). Arrêt du sort, ή είμαρμένη, ης : ή πεπρωμένη, ης. Tel est l'arrêt du sort, ούτως εψιαρται ου πέπρωται, verbes impersonnels.

Sout, tirage au sort, whipog, ou (8). Tirer au sort, κληρόομαι, ουμαι, fut. ώσομαι, acc. Lorsqu'on eut tiré au sort, κλήρου γενομένου (Yivomai, fut. Yivisomai). Obtenir par le sort, λαγχάνω, fut. λήξομαι, acc. Magistrats créés au sort, οἱ τὰς ἀρχὰς λαχόντες (partic. aor. 2 de λαγχάνω), ou simplement of κατά κλήρον (sous-ent. άρχοντες, partic. d'ápyw, ful. άρξω).

Sort, sortilège, βασκανία, ας (ή). Jeter un sort sur quelqu'un, tivà baseaive, fut. avo. Sout, capital d'une dette, appaior, ou (tò). SORTABLE, adj. imithoeioc, oc, ov (comp. **έτερος, ευρ.** ότατος).

SORTE, s. f. espèce, sidos, ous (tò): γένος, ους (τὸ). Il y a deux sortes d'hymnes, έστι παιάνος δύο είδη, Aristt. De même sorte. δμοειδής, ής, ές : δμογενής, ής, ές : δμοΐος, α, ov. De toutes sortes, παντοΐος, α, ov. Ils employèrent toutes sortes de prières, mayroios έγένοντο δεόμενοι (γίνομαι, fut. γενήσομαι: δέοvat, fut. δεήσομαι), Hérodt.

Sorte, manière, τρόπος, ου (δ). De cette sorte, τούτον τὸν τρόπον. En quelque sorte, πῶς : τρόπον τινά : πῶς, adv. enclit. D'aucune sorte, οὐδαμῶς. De sorte que, ώστε, infin. Je fais en sorte qu'il vienne, miles mos όπως έλεύσεται ου έλθη (έρχομαι, fut. έλεύσομαι). Faites en sorte qu'il n'y manque rien, φρόντιζε μή τι δέη (φροντίζω, fut. ίσω : δεί. fut. denoei).

SORTIE, s. f. έξοδος, ου (ή). Qui n'a pas de sortie, dvikodoc, ec, ev. || Sortie des marchandises, ix ϕ o ρ α , $\tilde{\alpha}$ ς $(\tilde{\eta})$: ixx ϕ μ ι $\tilde{\delta}$ $\tilde{\eta}$ ς (ή). || Sortie des assiégés, εξόρμησις, εως (ή). Faire une sortie, έξ-ορμάω, ω, fut. ήσω. Repousser une sortie, την των πολεμίων δρμήν ἀπο-χρούομαι, fut. χρούσομαι. | Au fig. Faire une sortie contre quelqu'un, le réprimander, tivi έπι-φέρομαι, fut. έπ-ενεχθήσομαι, ου έπι-πλήσσω fut. πλήξω. | A la sortie de l'enfance, ἀπὸ λαγχάνω, fut. λήξομαι, acc. || Sortir son effet, παιδείας : εύθυς άπο παίδων. A la sortie de άπο-τελέομαι, ουμαι, sul. τελεσθήσομαι.

SORTILEGE, s. m. payeia, as (1): φαρμακεία, ας (ή). Sortilége contre quelqu'un. βασκανία, ας (ή).

SORTIR, ν. π. Εξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. - d'un lieu, τόπου ου έκ τόπου. Sortir précipitamment, εξ-ορμάω, ω, fut. ήσω, Sortez d'ici, $d\pi$ -aye (impér. $dd\pi$ -dye, fut. $d\xi_{\omega}$). Faire sortir d'un lieu, τόπου ου έκ τόπου ix-βάλλω, fut. βαλώ, ou iξ-ελαύνω, fut. ελάσω, acc. Faire sortir de prison, τοῦ δεσμωτηρίου ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω, acc. Sortir audevant de quelqu'un, τινὶ ἀπ-αντάω; ω. fut. αντήσομαι. || Sortir de l'eau, έξ έδατος άνα-δύομαι, fut. δύσομαι. | Sortir de table. έχ της τραπέζης ου έχ του δείπνου άν-ίσταμαι, fut. ἀνα-στήσομαι. Sortir de maladie, ἐκ νόσου, έξ ἀσθενείας άν-ίσταμαι, Jul. άνα-στήσομαι, ου έμαυτον άνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Sortir de danger, του χινδύνου άπ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι. Sortir d'une charge, την άρχην άπο-τίθεμαι, fut. άπο-θήσομαι. Sortir de son sujet, de son naturel, τοῦ λόγου, τῆς φύσεως έx-δαίνω, fut. δήσομαι. Il n'était pas sorti de cette affaire à son honneur, xaxã; του πράγματος άπ-ήλλακτο (plus-que-parfait passif d'an-αλλάσσω, ful. αλλάξω).

SORTIR, naître de, γίνομαι, fut. γενήσομαι. - d'une maison illustre, έχ λαμπρού γένους. Sortir de bas lieu, έξ ἀσήμου οὐκίας γέγονα (parf. de zivouai) ou eiui, fut. loouai. Sorti des dieux, άπὸ θεῶν ὧν, gén. δντος.

Soutin, jaillir, ex-φέρομαι, fut. έξ-ενεχθήoquat, ix, avec le gén. Le sang sortait en abondance, αίμα πολύ έξ-εφέρετο. Sortir avec impétuosité, ex-βήσσομαι, fut. βαγήσομαι. Faire sortir le feu d'un caillou, έχ του χάλιχος τὸ πῦρ ix-θλίδω, fut. θλίψω, ou ix-xρούω, fut. xρούσω. South, v. a. faire sortir, έξ-άγω, fut. άξω, acc. | Au fig. Sortir quelqu'un du

danger, τοῦ χινδύνου τινὰ έξ-άγω, fut. άξω, ου ἀπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω. Sortin, s. m. Au sortir de, iξ ou ἀπό, gén. Au sortir de table, ἀπὸ τῆς τραπίζης. Au sortir de l'enfance, ἀπὸ παίδων. Au sortir

SORTIR, v. a. obtenir, avoir en partage,

de cette charge, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ταύτης.

SOT, Sotte, adj. μώρος, α, ον (comp. | πρὸς απαντα ou έπὶ πάσιν ou simplement πάστο ότερος, sup. ότατος) : άδελτερος, α, ον : πλίθιος, ος ου α, ον: άνόπτος ου άναίσθητος, ος, ov. Etre sot, ανούτως έχω, fut. Εξω. On ne peut rien imaginer de plus sot, τούτο πάσαν άνοίας υπερδολήν έχει. Nous crois-tu done assez sols, ούτως εὐήθεις ήμας νομίζεις (νεμίζω, fut. ίσω);

SOTTEMENT, adv. μώρως : ἀνοήτως.

SOTTISE, s. f. manque d'esprit, pupia, ας (ή): άδελτερία, ας (ή): ήλιθιότης, ητος (n): avenoia, as (n): avaisonoia, as (n). C'est une grande sottise de dire, πολλή μωρία λίγειν. Faire des sottises, μωραίνω, fut. ανώ: πλιθιάζω, fut. άσω. Dire des sottises à quelqu'un, τινά λοιδορίω, ω, ful. ήσω.

SOU, s. m. pièce de monnaie, ecolos, οῦ (δ). Qui ne vaut pas un sou, οὐδὶ ὁδολοῦ άξιος, α, ον. Je n'en donnerais pas un sou, τουτ' ούχ αν όδολου πριαίμην (έπριαμην, αοτ. 2 irrég. d'wiouai, zuuai).

SOUBASSEMENT, s. m. βάσις, εως (ή). SOUBRESAUT, s. m. ὑποσεισμός, οῦ (δ). Faire un soubresaut, ava-nnoaw, w. fut. riow: ava-oxiptáw, w, ful. riow.

SOUBRETTE, ε. f. άδρα, ας (ή).

SOUCHE, s. f. tronc d'un arbre, criλεχος, ους (τὸ). | Origine d'une famille, ρίζα, ης (ή).

SOUCHET, s. m. plante, κύπειρος, ου (δ). SOUCI, s. m. inquiétude, φροντίς, ίδος (i): μέριμνα, ης (i) Être rongé de soucis, ταίς φροντίσιν έχ-τήχομαι, fut. ταχήσομαι. Causer du souci, μέριμνάν τινι έμ-ποιέω, ω. ful. now. C'est là le moindre de mes soucis, τούτου μοι δικιστα μέλει, fut. μελήσει. Sans souci, ἄφροντις, ις, ι, gén. ιδος : άφρόντιστος, ος, ον. Etre sans soucis, άφροντίστως έχω, fut. έξω. Sans-souci, nom propre ou sobriquet, σύχαλίγων, σντος (δ). || Souci, fleur, $\chi \acute{a} \lambda x \eta$, $\eta \varsigma$ ($\dot{\eta}$).

SE SOUCIER, v. r. φροντίζω, fut. ίσω, gén. Se soucier peu, όλιγωρίω, ω, fut. τίσω, gén. : άμελίω, ω, ful. ήσω, gén. : οὐ φροντίζω, ολίγον φροντίζω, βραχύ ου βραχία φροντίζω, gén. Se souciant fort peu de leurs invectives, βραχία φροντίζων αὐτῶν χατα-δοώντων (χατα-δοάω, ω, fut. διήσομαι), Plut. Je me soucie fort peu παρα-σχυάζω, fut. άσω. de cela, ou moi mara routou : oudés moi routou

άδιαφορίω, ω, ful. ήσω : πάντων άφροντίστως lyw. fut. Kw.

SOUCIEUX, RUSE, adj. φροντιστικός, τί, όν : πολυμέριμνος, ος, ον. D'un air soucieux, φροντιστικώς.

SOUCOUPE, s. f. baceparticion, ou (tò). SOUDAIN, AIRE, adj. aiquidios ou Emφνίδιος, ος σει αι, ον : πρόσφατος, ος, ον.

SOUDAIN, ou SOUDAINEMENT, adv. aipviding: έξαιφνής : άφνω.

SOUDAINETE, s. f. to spoopator, co. SOUDER, v. a. xolláw, ü, fut. ziou, acc. Soudé, ée, xollytos, n. óv.

SOUDOYER, v. a. protocpar, oupar, fat. ώσομαι, acc. Étre soudoyé, μισθοφορίω, 🛎 fut. ήσω. Soudoyé, ée, μισθωτός, ή, όν.

SOUDURE, s. f. action de souder, miλησις, εως (ή). || Ce qui sert à souder, **χ**όλλα, ης (ή).

SOUFFLAGE, s. m. φύσησις, suc (1). SOUFFLE, s. m. πνιῦμα, ατος (τὸ). Souffle de vie, τὸ ζωτικόν πνεύμα, απος. N'avoir plus qu'un soufile, odivor miss, fat. πνεύσομαι. Rendre le dernier souffle, τὰ τελευταία άνα-πνέω, fut. πνεύσομαι. Jusqu'au dernier souffle, sic iogátev dvanvogv. A Au moindre souffle de vent, xav μικρόν κνεύσε (subj. aor. 1 or de πνίω).

SOUFFLER, υ. π. πνέω, fut. πνεύσομαι. Le vent du nord soufflait avec violence, βορίας σφοδρός έπνει. Souffler sur, έπι-πνέω, dat. Souffier dans, έμ-πνίω, dat. | Haleter, respirer avec peine, aoduaivo, fut. avo. | Ne pas souffler, ne pas dire le mot, γρύζω, fut. γρύξω : οὐδὶ γρύξαι τολμάω, ω, fut. τίσω.

Souffler, v. a. φυσάω, ω, fut. ήσω, acc. — le feu, τὸ πῦρ. — la lampe, τὰν λαμπάδα, Aristphn. | Au fig. Souffler la discorde , τὴν στάσιν ἀν-άπτω , fut. άψω. Souffler le froid et le chaud, ix rev edrev στόματος θερμόν καὶ ψυχρόν πνέω, feel. πνεύσομαι. Qui souffle le froid et le chaud, què tient deux langages contraires, δίγλωσσος, ος, στ.

Sourren un orateur, lui suggérer ce qu'il doit dire, τινί τι υπ-αγορεύω, ful. εύσω. Souffler des témoins, les suborner, μάρτυρας

Sourren à quelqu'un son argent, le lui μέλει, fut. μελήσει. No se soucier de rien, enlever, άργύριος πνος άπο-μύσσω, fut. μύξω.

SOUFFLET, s. m. - pour le feu, quoa, | dischau, acc. L'assaire ne soussre pas de x; (ή), || Coup sur la joue, βάπισμα, ατος (τό). SOUFFLETER, v. a. pani(w, fut. iow, acc. SOUFFLEUR, s. m. celui qui souffle le verre, un métal, ό τὴν ὕαλον, τὰ μέταλλα φυσών, ώντος (partic. de φυσάω, ω, fut. ήσω). || Celui qui souffle un acteur, etc. & un-apopeum, ovros (partic. de υπ-αγορεύω, fut. εύσω). || Enorme cétacé, φυσητήρ, ήρος (¿).

SOUFFRANCE, s. f. άλγηδών, όνος (ή): οδύνη, ης (ή). Une éternité de souffrances pèsera sur les méchants, τοῖς κακοῖς άλγεινὸς δ αίων έπι-κείσεται (ἐπί-κειμαι, fut. κείσομαι).

SOUFFRANT, ANTE, adj. qui souffre, άλη ων, ούσα, ούν (partic. α άλγέω, ω, fut. ήσω). || Endurant, patient, avextixóg, n, ov. Qui n'est pas d'une humeur soustrante, δυσάνεκτος ου δυσανάσχετος, ος, ον.

SOUFFRIR, v. n. éprouver une douleur, άλγίω, ω, fut. ήσω. - à la tête, τὴν κεφαλήν. Souffrir des maux de ses amis, τοῖς τῶν φίλων κακείς άλγέω, ω. L'armée soustrait beaucoup du froid, ή στρατιά ύπο χειμώνος έταλαιπώρει (ταλαιπωρέω, ω, fut. ήσω). || Ressentir du mal, éprouver du dommage, xaxis πάσχω, ου κακόν τι πασχω, ful. πείσομαι: κακοπαδίω, ω, fut. ήσω. || Souffrir des sottises de quelqu'un, της έτέρου φλυαρίας κακόν τι ἀπο-λαύω, fut. λαύσομαι. Souffrir des dissensions des autres, υπ' άλλων διχοστατούντων βλάπτομαι, fut. βλαδήσομαι. Les fruits souffrent lorsque, βλάπτονται οἱ καρποὶ όταν, subj.

Souffrie, v. a. éprouver, náozw, fut. núστμαι, acc. | Supporter, υπο-μένω, fut. μενώ, acc. : υφ-ίσταμαι, fut. υπο-στήσομαι, acc. : αν-ίχομαι, fut. εξομαι, acc. Souffrir tous les dangers pour acquérir de la gloire, τους жэδύνους υπέρ του λαδείν δοξαν υπο-μένω, fut. μενώ. Souffrir les paroles, l'insolence de quelσυ'υπ, τους λόγους, την ἀσέλγειάν τινος υποu.iva. Il souffrirait tout plutôt que de m'abandonner, πάντα μαλλον ή έμε προ-έσθαι ύποpriveres de (προ-ίτμαι, fut. προ-ήσομαι. || Souffrir un refus, the apender by-istamal, fut. butστήσομαι. Souffrir la faim, la soif, τὸν λιμὸν, την δίψαν καρτερέω, ω, fut. ήσω. Souffrir avec peine, χαλιπώς ου βαρίως φίρω, fut. cίσω, acc. Il souffrait avec peine les injures, τίσω). || Ademettre, comporter, εν-δέχομαι, ful. | lure, την λώθην άπο-τρίθομαι, ful. τρίψομαι.

relard, οὐδεμίαν άναδολήν τὸ πράγμα ένδέχεται. Cela ne souffre aucune difficulté, ούδεν εμπεδών (sous-ent. iστί). || Permettre, consentir, συγ-χωρίω, ω, fut. ήσω, acc. : iπιτρέπω, fut. τρέψω, acc. Souffrez que je lasse, la pe ou do-es pe moieiv (idu, &. ful. ἐάψω : ἀφ-ίημι , ful. ἀφ-ήσω : ποιέω , ὧ, fut. ກ່ວພໍ). Je ne souffrirai jamais qu'on l'insuite en ma présence, ού μήποτε τοῦτον λοιδορεϊσθαι έάσω παρ-ών (λειδερέω, ω, fut. ήσω: πάρ-ειμι, ful. έσομαι).

SOUFRE, s. m. belov, oo (tò). De la nature du soufre, deicone, ne, se.

SOUFRER, v. a. buow, w, fut. wow, acc. SOUHAIT, s. m. εὐχή, ῆς (ή). Former des souhaits injustes, άδίχως τι εύχομαι, fut. εύξομαι. Voir ses souhaits accomplis, τῆς εὐχῆς τυγχάνω, fut. τεύξομαι. A souhait, κατ' εὐχήν. Réussir à souhait, κατά γνώμην προ-χωρίω, ā, ful. now

SOUHAITABLE, adj. suxtaioc, a, or.

SOUHAITER, v. a. εύχομαι, fut. εύξομαι, acc. Je souhaiterais volontiers, εὐξαίμην αν. acc. Il souhaite d'être riche, εύχεται πλουτεῖν (πλουτέω, ω, fut. ήσω). Souhaiter que les plus grands malheurs arrivent, εύχομαι τὰ κάκιστα γενέσθαι (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Souvent on tourne par désirer, im-bumin, a, fut. ńow, gén.: δρέγομαι, fut. δρίζομαι, gén.: έφ-ίεμαι, fut. έφ-ήσομαι, gén. || Souhaiter du bien à quelqu'un, άγαθά τινι εύχομαι; fut. εύξομαι. Ils lui souhaitaient toutes sortes de prospérités, εύχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθά. Souhaiter du mal à quelqu'un, δεινά κατά τινος κατ-εύχομαι : δεινά τινι έπ-αράομαι, ώμαι, fut. ácouat. Souhaiter le bonjour à quelqu'un, τινά άσπάζομαι, fut. άσομαι.

SOUILLE, s. f. lieu où se roule le sanglier, χυλινδήθρα, ας (ή).

SOUILLER, v. a. μιαίνω, fut. ανώ, acc.: μολύνω, fut. υνώ, acc. — ses mains de sang, χείρας αίματι. || Main souillée d'un crime, χείρ μεμιασμένη, ης (ή): χείρ ἀπὸ τοῦ φόνου μιαρά, x̄ς (4). Se souiller d'un meurtre, μιαιφενέω, ö, fut. ήσω. | Souiller sa gloire, τὸ κλέος αίσχύνω, ful. υνώ, ου κατ-ελέγχω, ful. ελέγξω. SOUILLURE, s. f. modusqués, co (6). | Au fig. χαλεπώς έφερε λοιδορούμενος (λοιδορέω, ω, fut. λύμη, ης (ή) : λώδη, ης (ή). Laver une souil-

SOUL, Soule, adj. rassasié, junkeus, ws, ev, avec le gén. Lire soûl d'une chose, τινός άδην έχω, fut. έξω. | Ivre, pris de vin, μέθυσος, η, ον. Être soûl, μιθύω, fut. ύσω. || Subst. Prendre d'une chose tout son soul, έμ-πίπλαμαι, fut. έμ-πλησθήσομαι, gén. : έμφορέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, gén.: χορέννυμαι, fut. reprodúcequar, gén. Boire tout son soul, ές χόρον πίνω, ful. πίσμαι.

SOULAGEMENT, s. m. xoupiqua, atos (τὸ) : ἀναψυχή, ᾶς (ἡ) : ῥαστώνη, ης (ἡ). Donner du soulagement, χουφίζω, fut. ίσω, acc. : άνα-ψύχω, fut. ψύξω, acc. Il éprouve quelque soulagement dans sa douleur, έχει τὶ βουκολημα της λύπης (έχω, fut. ξω), Suid.

SOULAGER, ν. α. χουφίζω οκ έπι-χουφίζω, fut. iou, acc. Il soulage en grande partie leurs peines, τὸ πλείστον τῆς αὐτῶν συμφορᾶς im-xoupiles. On est soulagé de sa douleur quand elle est partagée par ses amis, xoupiζονται οἱ λυπούμενοι συν-αλγούντων τῶν φίλων (συν-αλγίω, ω, fut. ήσω), Aristt. || Soulager les pauvres, les secourir, τοίς άτυχούσιν έπαρχίω, ω, ful. αρχίσω.

SOULER, v. a. rassasier, iu-mindnut, fut. έμ-πλήσω, αςς. : κατα-κορίννυμι, fut. κορίσω, acc. — de quelque chose, πνός. | Enivrer, petione, fut. petion, acc.

SOULEVEMENT, s. m. action de soulever, d'élever, épois, sus (i). | Action d'enfler, Soulèvement des flots, τὸ τῆς θαλάσσης οἶδμα, ατος. | Insurrection, ανάστασις, εως (ή): στάσις, εως (ή). || Soulèvement de cœur, envie de vomir, ναυτία, ας (ή). En éprouver un, ναυτιάω, ũ, fut. áco.

SOULEVER, v. a. lever, élever, aipe, fut. άρω, αςς. : χουφίζω ου άνα-χευφίζω, fut. ίσω, acc. — de terre, ix τῆς γῆς. Se soulevant sur fut. ήσω, acc. son grabat, έχ τοῦ οχιμποδίου ξαυτόν άνα-φέρων (ἀνα-φίρω, fut. ἀν-κίσω). Soulever la tête, ἀνα-χύπτω, fut. χύψω. || Soulever les flots de la mer, την θάλασσαν όγχοω, ω, fut. ώσω. || Soulever le cœur à quelqu'un, aony tivi mapέχω, fut. έξω : ναυτιάν τινά ποιέω, ω, fut. ησω. Qui soulève le cœur, ἀσώδης, ης, ες: •αυτιώδης, ης, ες. || Soulever d'indignation, έζίστημι, fut. ix-στήσω, acc. || Être soulevé d'indignation, if-iorapat ou ipautou if-iorapat, sut. έx-στήσομαι : άγανακτίω, ω, fut. ήσω. U Qui est à l'abri du soupçon, άνύποπτος, ος, ον-

Soulever les peuples contre l'autorité légitime, των ομ άπό των δικαίως άρχόντων τους άρχομένους άφ-ίστημι, fut. άπο-στήσω. Se soulever contre, inav-istapat, fut. inava-strisopat, dat.

SOULIER, s. m. brodnua, aroc (to). Petit soulier, ὑποδημάτιον, ου (τὸ). Soulier trop grand pour le pied, ὑπόδημα ὑπὰρ τὸν πόδα čv. gén. ὄντος. Mettre ses souliers, ὑπο-δέοuai, ful. Briconai.

SOULIGNER, v. a. bro-onperióquas, comas, fut. woouat, acc.

SOUMETTRE, ν. α. ὑπο-τάσσω, fut. ταξω, acc.: ὑπο-δάλλω, fut. δαλώ, acc. — à quelqu'un, τινί. Soumettre des villes à son empire, τάς πολεις ὑπ' έμαυτῷ ποιέομαι, συμαι, fut. nochai. Soumettre les ennemis, ros noλεμίων πρατίω, ω, fut. ήσω. Se soumettre à quelqu'un, έμαυτόν τινι ύπο-τάσσω, fut. τάξω, ου ύπο-ξάλλω, fut. δαλῶ. Il se soumit au pouvoir des Thébains, ύπ-ίδαλες έσυτές φέρων Θηδαίοις (ύπο-δάλλω, fut. δαλώ : φέρω, fut. olow). Se soumettre à une peine, dixes ύπ-έχω, fut. ὑφ-έξω. Se soumettre aux plusterribles châtiments, την έσχάτην πιμωρίαν υποσχείν βούλομαι, fut. βουλήσομαι. Ils espéraient que tous les Grecs seraient soumis à leur empire, ήλπισαν πάντας τους "Ελληνας υφ' έαυτοις έσεσθαι (ελπίζω, fut. ίσω : είμί, fut. έσεμαι). Soumis, ise, sujet, assujenti, Evoxoc, oc, ov, avec le dat. | Soumis, ise, obéissant, εὐπειθτίς. ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Être soumis, εὐπειθέω, ω, fut. now, dat. : πειθαρχέω, ω, fut. ήσω, dat. : πείθομαι, fut. πεισθήσομαι, dat. SOUMISSION, s. f. sumsidera, aç (n). Avoir de la soumission pour quelqu'un, τινὶ εὐπειθέω, ω, fut. ήσω, ou εύπειθως έγω, fut. ίξω. SOUMISSIONNAIRE, s. m. ἐργολάδος, συ (ὁ). SOUMISSIONNER, υ. α. ἐργολαδίω, ω.

SOUPAPE, s. f. γλωσσίς, ίδος (ή). SOUPÇON, s. m. ὑποψία, ας (π): ὑπονεια, ας (ή). Donner du soupçon, ὑποψίαν έμ-ποιέω, ω, fut. ήσω. Donner lieu à de justes soupçous, δικαίως κατ' έμαυτοῦ ὑπόνοιαν xινίω, ω, fut. ήσω. Kloigner de soi tout soup-COD , πόρρω της ύποψίας έμαυτον ποιέω, ώ, fut. ήσω. Sa vertu est hors de soupçon, ὑποψίαν σῶ χωρεί αὐτοῦ ή άρετή (χωρέω, ώ, ful. ήσω). A l'abri de tout soupçon, έξω πάοης ὑποψίας.

SOUPCONNER, v. a. δπ-οπτεύω, fut. εύσω, Sans soupirer, αστενακτί. | Soupirer après. acc. : ὑπο-νοίω, ω, fut. ήσω, acc. : ὑφοράςμαι, ώμαι, fut. ὑπ-όψομαι (anr. ὑπ-ειδόunv), acc. Quand il y a deux régimes, on met de préférence à l'acc, celui de la chose. Soupçonner quelqu'un de quelque chose, tournez, soupconner quelque chose au sujet de quelqu'un, τὶ περί τινος ὑπ-οπτεύω ου ύπο-νοίω, ω. Ne soupçonnez pas cela de ma part, μπδέν είς έμε ύπο-νόει τοιούτο, Aristphn. Etre soupçonné, ὑπ-οπτεύομαι, fut. ευθήσομαι: υπόπτως έχω, fut. έξω : έν υποψία είμί, fut. Ισομαι: υποψίαν έχω, fut. έξω. - de quelque chose, περί τινος. — d'avoir fait quelque chose, ός τι πεποιηχώς (partic. parf. de ποιέω, ω). On soupçonne qu'ils pourraient faire quelque action honteuse, ὑποψίαν έχουσιν ὡς ἄν τι πράξειαν αίσχρόν (πράσσω, fut. πράξω), Dém. On commence à me soupçonner, εἰς ὑποψίαν έρχομαι, fut. ελεύσομαι : είς ὑποψίαν έμ-πίπτω, fut. πεσούμαι. Faire soupconner quelqu'un, τινα είς ὑποψίαν έμ-δάλλω, fut. δαλώ. Faire soupçonner à quelqu'un, ὑποψίαν τινὶ παρ-έχω, fut. έξω. Ceci fait soupçonner que, τούτο ύποψίαν ποιεί ου παρ-έχει (ποιέω, ω, fut. ήσω: $\pi\alpha\rho$ - $i\chi\omega$, ful. $i\xi\omega$), avec $i\kappa$ et l'indic.

SOUPCONNEUX, EUSE, adj. ταχύποπτος, OG . OV.

SOUPE, s. f. ζωμός, οῦ (δ).

SOUPER, ou Soupe, s. m. δείπνον, ου (τό). Petit soupé, δειπνάριον, ου (τὸ). Inviter à souper, είς δείπνον καλέω, ω, fut. καλέσω, acc. Donner à souper, δειπνίζω, fut. ίσω, acc. Applaudissements achetés par des soupers, αί δεδειπνισμέναι βοαί, ων.

SOUPER, v. n. δειπνίω, ω, fut. ήσω. avec quelqu'un, τινί συν-δειπνέω, ω. Finir ou achever de souper, ἀπο-δειπνίω, ω. Qui n'a pas encore soupé, ἄδιιπνος, ου (δ, ή).

SOUPESER, v. a. βαστάζω, fut. άσω, acc. SOUPEUR, s. m. δειπνητής, οῦ (δ).

SOUPIR, s. m. στεναγμός, οῦ (δ) : στίναγμα, ατος (τὸ): στόνος, ου (δ). Pousser de profonds soupirs, μέγα στενάζω, fut. άξω. Rendre le dernier soupir, ix-πνίω, fut. πνεύσεμαι. Jusqu'au dernier soupir, είς έσχάτην άναπνοήν.

SOUPIRAIL, s. m. avanvon, ñe (n): διαπνοή,

désirer ardemment, iq-isual, fut. iq-nocual. gén. : δρέγομαι, fut. δρίξομαι, gén.

SOUPLE, adj. εύστροφος, ος, ον : εύκαμπτος, ος, ον. | Au fig. εύστροφος, ος, ον : εὐαγωγός, ός, όν.

SOUPLEMENT, adv. εὐστρόφως.

SOUPLESSE, s. f. εὐστροφία, ας (ή). || Tour de souplesse, au fig. στροφή, ης (ή). Faire mille tours de souplesse, πολλάς στροφάς στρίφομαι, fut. στραφήσομαι.

SOUQUENILLE, s. f. τριδώνιον, ου (τό).

SOURCE, s. f. mayn, ne (n). Source jaillissante, πίδαξ, αχος (ή). Bau de source, ύδωρ πηγαΐον, ου (τὸ). Prendre sa source, βρύω, fut. βρύσω : βλύζω ου άνα-δλύζω, fut. δλύσω. - dans la montagne, έχ τοῦ δρους. Fleuve navigable à sa source, ποταμός ἀπό τῆς πηγῆς πλώϊμος, ευ (δ).

Source, origine, apyn, ne (n): bila, ne (n): airia, as (n): tò airiov, ou. Remonter à la source, ἀπ' ἀρχῆς σκοπίω, ω, fut. ήσω. acc. Si nous remontons à la source, ἐὰν ἀπ' άρχής σκοπώμεν. La source de tous les maux, ή τῶν ἀπάντων κακῶν ῥίζα, ης. Voilà la source de tous les maux, ένθεν πάντα τὰ κακὰ συνέδη (συμ-δαίνω, fut. δήσομαι). Ce sera la source de bien des maux, τοῦτο μεγίστην φοράν κακῶν οίσει (φέρω, fut. οίσω). Telle fut la source des guerres, τούτο των πολέμων αίπον έγένετο (Yivopat, fut. Yevhoopat). Ce fut la source de notre inimitié, έχθρα ἀπὸ τοῦδε ήρξατο πρώτον γενέσθαι (άρχομαι, fut. άρξομαι).

SOURCIL, s. m. oppus, uos (i). Froncer les sourcils, τὰς ὀφρῦς συν-άγω, fut. άξω, ου συ-στέλλω, fut. στελώ, ου συ-σπάω, ώ, fut. σπάσω. Hausser les sourcils, lever sièrement le sourcil, τὰς ὀφρῦς αἴρω, fut. ἀρῶ. Qui a les sourcils noirs, χυανόφρυς, υος (δ, ή).

SOURCILLER, v. n. σκαρδαμύσσω, fut. ύξω. Sans sourciller, ἀσκαρδαμυκτί.

SOURCILLEUX, RUSE, adj. ὀφρυώδης, ης, ες. SOURD, Sourde, adj. privé de l'organe de l'oute, χωφός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Un peu sourd, ὑπόκωφος, ος, ον. Étro sourd, χωφεύω, fut. εύσω. Devenir sourd. χωφάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι. Rendre sourd, κωφόω, ω, fut. ώσω, acc. || Qui n'écoule pas, qui ne veut pas écouter, avixooc, oc, ov, SOUPIRER, v. n. στενάζω, fut. άξω, avec le gén. Être sourd t, άνηκουστίω, ω, fut. ήσω, gén. Être sourd à toutes les prières, | Sous main, sous le secret, λαθραίως : λάθρα: πάσας ίκεσίας άπο-στρίφομαι, fut. στρέψομαι. || Caché, clandestin, λαθραΐος, α, ον : κρυφαΐος, α, ον : χρύφιος, ος ου α, ον. Sourdes menées, αὶ λάθρα ἐπιδουλαί, ών (λάθρα, adv. indécl.). || Pen retentissant, άψοφος, ος, ov. Bruit sourd, ήχες κωφός, ου (ό): Coup sourd, πληγή άμδλεία, ας (ή).

SOURDAUD, s. m. δύσωφος, ου (ό). SOURDEMENT, αφν. χρύ6δην : χρύφα : λάθρα. Semer sourdement des bruits, λόγους ύποσπείρω, fut. σπερώ.

A LA SOURDINE, adv. λάθρα. SOURDRE, v. n. βρύω, fut. βρύσω : βλύζω

SOURICEAU, s. m. muépion, ou (vd). SOURICIÈRE, s. f. μυάγρα, ας (ή). SOURIQUOIS, adj. μυώδης, ης, ες.

ομ άνα-διύζω, fut. διύσω.

SOURIRE, v. n. psidiáu, ū, fut. áou. Sourire légèrement, υπο-μειδιάω, ω. Sourire à quelqu'un, rivi mpos-midiam, m, ful. asm, ου προσ-γελάω, ω, ful. γελάσομαι. | Au fig. La campagne sourit, δ άγρὸς γελῷ (γελάω, ω, fut. γελάσομαι). Tout sourit à vos vœux, πάντα σοι κατά γνώμην προ-χωρεί (προ-χωρέω, ω, fut. ήσω). Si le ciel sourit à mes vœux, αν thews of & Osos (elui, fut. looman).

SOURIRE, ou Souris, s. m. perdiapa, atos (tò). SOURIS, s. f. petit animal, μῦς, gén. μυός (δ). Petite souris, μυάριον, ου (τδ). Trou de souris, μυωξία, ας (ή).

SOUS, prép. bro, gén. dat. ou aoc. soit qu'il y ait ou non mouvement. Sous terre, ὑπὸ γῆς : ὑπὸ γῆ : ὑπὸ γῆν. Ils vinrent sous les murs de la ville, ὑπὸ τὴν πολιν ήλθον (ξρχομαι, fut. δλεύσομαι). Les hommes qui sont sous le soleil, οι υπό τον πλιον ανθρωποι, ων. Tout l'or qui est sous la terre, δ ὑπὸ γπν χρυσός, ου. | Servir sous quelqu'un, υπό τινος στρατεύομαι, fut. εύσομαι. Réduire sous sa domination, ὑπ' έμαυτὸν οκ ύπ' έμαυτο ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι, acc. Sous le gouvernement de Pytadore, ini αρχοντος Πυταδώρου. Sous le consulat de tel et tel, ἐπὶ ὑπάτων τοῦ δείνος καὶ τοῦ δείνος. ίζω, αcc. : ἐρείδω, fut. ἐρείσω, αcc. | Sup-Sous leur consulat, αὐτῶν ὑπατευόντων (ὑπατεύω, fut. εύσω). Sous le règne d'Agamem- (σταμαι, fut. υπο-στήσομαι, acc. Soutenir le non , 'Αγαμάμνονος βασιλεύοντος (βασιλεύω , poids de la guerre, τὸ τοῦ πολίμου βάρος φίρω, fut. τύσω). | Sous peine de mort, θανάτου fut. τίσω. Soutenir le fardeau de l'empire, ζημίας προ- χεμάνης (πρό-χειμαι, fut, χείσομαι). Την άρχην ύπο-μένω, fut, μενώ. [Résistar à,

χρυφαίως : χρύφα : χρύδδην. Sous prétexte, ini mpopásel ou simplement mpopásel avec le gén. Sous prétexte d'amitié, της φιλίας προpáss. Sous ombre de faire quelque chose, λόγω μέν ώστε τι ποιείν.

SOUSCRIPTEUR, s. m. tournez par le verbe. SOUSCRIPTION, s. f. varpagi, ~ (i). SOUSCRIRE, v. a. revêtir de sa signature, ύπο-γράφω, fut. γράψω, dat. | v. n. consentir à, συγκατα-τίθεμαι, ful. συγκατα-θήσομαι, dat. SOUS-DIACRE, s. m. imodiáxovoc, es (i). SOUS-ENTENDRE, v. a. ὑπ-αχούω, fut. ακούσομαι, acc.: ὑπο-λαμδάνω, fut. λήφομαι, acc. Il saut sous-entendre que, ύποhnation on, avec l'indic.

SOUS-ENTENTE, s. f. τὸ ὑπ-ακουόμενον, ... SOUS-MAITRE, s. m. ὑποδιδάσκαλος, ου (ό). SOUS-PRÉFET, s. m. ὑποδιουσιτής, οῦ (ὁ). SOUSSIGNER, v. a. ὑπο-γράφω, fut. γράψω, dat.

SOUSTRACTION, s. f. upaipeous, see (1). SOUSTRAIRE, v. a. up-auciw ou bretαιρέω, ω, fut. αιρήσω, acc. || Soustraire aux dangers, των κινδύνων άπ-αλλάσσω, fut. alλάξω, αςς.

SE SOUTRAIRE, v. r. se dérober à , δια-φεύγω, fut. φεύξομαι, acc : δια-διδράσκω, fut. δια-δρέochat, acc. - aux dangers, aux malheurs, τους χινδύνους, τάς συμφοράς. Se soustraire au combat, φυγομαχίω, ω, fut. ήσω. — aux poursuites de la justice, ouvoducio, o. - à l'obéissance, ἀφηνιάζω, fut. άσω. Vous vous ètes soustrait à la calomnie, τῆς διαδολές σαυτόν ἀπ-ήλλαξας (ἀπ-αλλάσσω, ful. αλλάξω). SOUS-VENTRIÈRE, s. f. μασχαλιστής,

προς (δ). SOUTANE, s. f. yerav, avoc (6).

SOUTENABLE, adj. supportable, avertic, ή, όν. | Qu'on peut garder, φυλάξιμος, ος οκ n, ov. || Qu'on peut défendre par des raisons plausibles, εὐαπολόγητος, ος, ον. Qui n'est pas soutenable, en ce sens, αναπολόγητος, ος, ον.

SOUTENIR, v. a. appuyer, ornpilo, ful porter, ὑπο-φέρω, fut. ὑπ-άσω, acc. : ὑφύπο-μένω, fut. μενώ, acc. : δφ-ίσταμαι, fut. | μιμνήσκιμαι. — de quelque chose, τί σει τινός. υπο-στήσιμαι, αις. : υπο-δίχιμαι, fut. δίξοpace, acc. - le choc des ennemis, The Two έναντίων δρμήν. | Maintenir dignement, διασώζω, fut. σώσω, acc. Soutenir son rang, sa réputation, του άξιώματος, της φήμης άξίως πράσσω, fut. πράξω.

Soutenia, sustenter, faire vivre, τρέφω, fut. bpide, acc.

Souteme, défendre, protéger, ἀμύνω, fut. uva, dat. | Appuyer de son secours, de sa participation, συμ-πράσσω, fut. πράξω, dat. : our-eprim, w, fut. now, dat. | Aider de sa voix, de son éloquence, aux-axcesúe. fut. συν-αγορεύσω ου συν-ερώ, dat. | Maintenir en tenant bon, en résistant, φυλάσσω, fut. άξω, acc. : δια-τηρίω, ω, fut. ήσω, acc. Soutenir ses droits, των έμπυτου δι-- καίων άντι-λαμδάνομαι, fut. λήψομαι. Soutenir son opinion, την γνώμην δια-δεδαιόσμαι, συμαι, fut. ώσομαι : δι-ισχυρίζομαι, fut. ίσοµaı, acc.

Soutement, &c-toxupicoust, fut. icopat, acc. : Sta-bebatiopat, copat, fut. ώσομαι, acc. Plus souvent on tourne par dire, lique, fut. like ou bo, acc. : onui, fut. onow, acc. Je soutiens que, onui ou λίγω όπ, indie. Soutenir le contraire, ανπλίγω, fut. άντι-λίξω ου άντ-ερω, dat.

SE Souteme, v. r. - sur ses pieds, lotaμαι, fut. στήσομαι. Se soutenir sur un haton, βάπτρφ έρείδομαι, fut. έρείσομαι.

se Sourema, durer, continuer, έπι-μένω, ful. pero : di-apxio, o, ful. apxico. Sa fidélité s'est soutenue jusqu'à la fin, mords $\tilde{\omega}$ ν δι-ετέλεσε (δια-τελέω, $\tilde{\omega}$, ful. τελέσω). || Soutenu, ue, continu, qui se prolonge, ouvεχής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). - qui ne se relache pas, σύντονος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

SOUTERRAIN, AIRE, adj. ὑπόγεως, ως, ων : ὑπόγειος, ος, ον.

SOUTERRAIN, s. m. τὸ ὑπόγεων, ω. **SOUTIEN**, s. m. στήριγμα, ατος (τὸ) : έρεισμα, ατος (τό).

SOUTIRER, v. a. dérober furtivement, bπο-κλέπτω, fut. κλίψω, acc. | Transvaser, μετ-αγγίζω, fut. ίσω, acc.

SOUVENANCE, s. f. uveia, as (i). se SOUVENIR, υ. τ. μίμνημαι, parf. de]

Souvenez-vous de vos amis, των φίλων μέμνησο. Souviens-toi que tu es homme, μέμνησο ανθρωπος ών (partic d'eiμi, fut. έσομαι). Je me souviens que vous disiez, μέμνημαί σω λέγοντος ou σε λέγοντα (partic. de λέγω, fut. λέξω ou ipa). Autant que je puis m'en souvenir, δσον ου δσα έγω μέμνημαι. Faire souvenir quelqu'un de quelque chose, Tivá τι άνα-μιμνήσκω, fut. μνήσω. || Il me souvient de, tournez, je me souviens.

SOUVENIR, s. m. uviun, ns (i): uveia, ας (ή). Conserver le souvenir de, διὰ μνήμης άγω, fut. άξω, acc. Rappeler au souvenir, είς μνήμην άν-άγω, fut. άξω, acc. Laisser un souvenir éternel de sa vertu, τῆς ἐμαυτοῦ άρετῆς μνήμην εἰς Επαντα τὸν χρόνον κατα-λείπω, fut. λείψω. Perdre le souvenir, άμνημοveúm, fut. súcm, gén.

SOUVENT, αάν. πολλάκις : συχνώς. Plus souvent, πλεονάκις : συχνότερον. Le plus souvent, ώς τὰ πολλά: ώς ἐπὶ τὸ πλεῖστον: τὰ πολλά: τὰ πλείστα: πλειστάχις.

SOUVERAIN, AINE, adj. suprême, dxpcc, α, cv. Le souverain pouvoir, ή έκρα έξουσία, ας. Le souverain bien, τὸ πάνυ ἀγαθόν, οῦ. Ils placent le souverain bien dans la vertu, τὸ ἄριστον ὑπο-λαμδάνουσιν ἐν τῇ ἀρετῇ (ὑπολαμδάνω, fut. λήψομαι). || Tout-puissant, absolu, πάγκρατής, ής, ές. Maltre souverain, αὐτοκράτωρ, ορος (δ) Décision souveraine, πρόσταγμα αὐτοκρατορικόν, οῦ (τὸ). Prince souverain, δυνάστης, ου (δ). Avoir l'autorité souveraine, δυναστεύω, fut. εύσω, gén. | Subst. Un souverain, was roi, βασιλεύς, έως (δ). Une souveraine, βασίλισσα, ης (ή): βασιλίς, ίδος (ή): βασίλεια, ας (ή).

SOUVERAINEMENT, adv. d'une manière absolue, αὐτοκρατορικώς. || Entièrement, πάνυ. Souverainement ridicule, παγγελοιος, ος, ον. Souverainement injuste, πανάθεσμος, ος, ον. Souverainement bon, πανάγαθος, ος, ον.

SOUVERAINETE, s. f. δυναστεία, ας (1) SOYEUX, EUSE, adj. qui a de longs poils, μαλλωτός, ή, όν. | Doux au toucher, λείος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

SPACIEUSEMENT, adv. εὐρυχώρως.

SPACIEUX, EUSE, adj. εὐρύχωρος, ος, ω: εὐρύς, εῖα, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). SPADASSIN, ε. m. μαχαιροφόρος, ου (δ).

SPARSILE, adj. σποράς, άδος (δ, ή). SPARTE, s. m. plante, σπάρτον, ου (τό). SPARTERIE, s. f. Qui fait des ouvrages de sparterie, σπαρτοπλόχος, ος, ον. SPASME, s. m. σπάσμα, ατος (τὸ). SPASMODIQUE, adj. σπασματώδης, ης, ες. SPATULE, s. f. σπάθη, ης (ή): σπαθίς, ίδος (ή). Petite spatule, σπαθίον, ου (τὸ). SPÉCIAL, ALE, adj. ίδιος, a, or (comp. αίτερος, sup. αίτατος). D'une nature spéciale, ίδιοφυής, ής, ές: ίδιογενής, ής, ές. SPÉCIALEMENT, adv. ιδίως. SPÉCIEUSEMENT, adv. εὐπρεπῶς. SPECIEUX, κυσκ, adj. εὐπρεπής, ής, ές (comp. έστερος, ευρ. έστατος): εὐσχήμων, ων, ov, gen. evos (comp. evéctepos, sup. evéctatos): εύλογος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). SPECIFICATION, s. f. διορισμός, ου (6). SPÉCIFIER, v. a. δι-ορίζω, fut. ίσω, acc. SPECIFIQUE, adj. eidixoc, 1, ov : είδοποιός, ός, όν. Le caractère spécifique, τὸ είδοποιόν,

SPÉCIFIQUEMENT, adv. είδικώς.

φάρμακον έξαίρετον, ου (τό).

οῦ : χαρακτήρ, προς (δ). || s. m. Un spécifique,

SPECTACLE, s. m. biana, aros (tò). Donner un spectacle, θέαμα ἐπι-δείχνυμαι, fut. δείξομαι. Donner en spectacle, θεατρίζω, fut. tow, acc. Donnant en spectacle leur affliction, τὰ ἐαυτῶν πάθη θέατρον ποιούμενοι (ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι). || Le spectacle ou les spectacles, al beupiat, uv. Spectacles de gladialeurs, οί των μονομάχων άγωνες, ων. Salle de spectacle, biarpov, ou (rò). Etre passionné pour le spectacle, θεατρομανέω, ώ, fut. ήσω. Entrepreneur de spectacle, frategiras, ou (6).

SPECTATEUR, s. m. TRICE, s. f. beaτής, ου (δ). Au fém. δεάτρια, ας (ή). Les spectateurs, θεαταί, ων (ci) : οί θεωμενοι, ων (partic. de beáquat, ouat, fut. beáochat): ci θεωρούντες, ων (partic. de θεωρέω, ω, fut. ήσω).

SPECTRE, s. m. είδωλον, ου (τὸ).

SPECULAIRE, adj. xatomtpixóc, n. óv. SPECULATEUR, s. m. qui se livre à la contemplation, θεωρητής, οῦ (δ). || Qui fait des opérations de finance, χρηματιστής, εῦ (ό).

SPÉCULATIF, IVE, adj. Oseophticos, ri, ov. SPECULATION , s. f. contemplation , becopynς, εως (ή). || Opération de commerce ou de finance, χρηματισμός, οῦ (δ).

bempin, w, fut. now. | Faire une opération de commerce, χρηματίζομαι, fut. ίσομαι. Compter d'avance sur quelque chose, montie. fut. súces, dat. : πέποιθα (parf. de πείθομαι), dat. On tourne aussi par différents verbes. Spéculer sur la crédulité du peuple, tournes, en abuser, τη των πολλών πίστει άπο-χράφιαι, ώμαι, fut. χρήσομαι. Spéculer sur les malheurs publics, tournez, les exploiter, tac uni συμφοράς χαρπόομαι, ούμαι, ful. ώσομαι.

SPERMATIQUE, adj. σπερματικός, ή, ή.

SPERME, s. m. $\sigma\pi i\rho\mu\alpha$, $\alpha\tau o\varsigma(\tau \delta): \gamma \acute{\sigma} vo\varsigma$, εv (δ). SPHACELE, s. m. σφάκελος, ου (ό). SPHACELĖ, iz, adj. ἐσφακελισμένος, π. ov (partic. parf. passif de opaxelico, fut. ion. SPHENOIDE, adj. somvouting, ng, is. SPHERE, s. f. spaipa, as (i). SPHERICITE, s. f. στρογγυλότης, ητος (i). SPHERIQUE, adj. σφαιρικός, ή, όν. SPHERIQUEMENT, adv. opaciputas. SPHERISTERE, s. m. τὸ σφαιριστήριον, αι. SPHERISTIQUE, adj. opaipiotucóc, n. on. Subst. La sphéristique, i opacocorusi, ne (sousent. τέχνη).

SPHEROIDE, adj. opacposidne, ne, ic. Subst. Un sphéroide, τὸ σφαιροειδές, εῦς. SPHINCTER, s. m. σφιγατήρ, ήρος (δ). SPHINX, s. m. être fabuleux, σφίηξ, gén. σφιγγός (ή).

SPICILEGE, s. m. avolodonov, ou (rò). SPINAL, ALE, adj. partaios, a, ov.

SPIRAL, ALE, adj. iluxosions, is, is: oneposionic, nic, ec. Ligne spirale, voyex Spirale, subst. SPIRALE, s. f. this, uxos (1): oneipa ou σπείρα, ας (ή). Tourner en spirale, ελίσσω, fut. ελίξω, acc.: σπειράω, ώ, fut. άσω, acc. Se rouler en spirale, ελίσσομαι, fut. ελιχθήσομαι: σπειράφιαι ου συ-σπειράφιαι, ώμαι, σω αθήσομαι. Tourné ou roulé en spirale, έλικτός, ή, όν.

SPIRATION, s. f. mysūous, sws (1). SPIRE, s. f. σπείρα, ας (ή).

SPIRITUALITE, s. f. τὸ πνευματικόν, ω. SPIRITUEL, ELLE, adj. incorporel, wwwματικός, ή, όν. | Religieux, relatif à la religion ou à la dévotion, πνευματικός, ή, όν, Eccl. | Qui a de l'esprit, ἀγχίνους, ως, ουν (comp. ούστερος, sup. ούστατος) : ἀστείος. α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): ἀστυχός. ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): εὐτρά-SPECULER, v. n. faire des observations, | πελος, ος, οι (comp. ώτερος, sup. ώτατος):

δξύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Trait spirituel, ἀστείσμός, οῦ (δ): βῆμα ἀστυκόν, εῦ (τὸ). Réponse spirituelle, τὸ ἀστείως ἀποπριθέν, gên. έντος (partic. aor. passif d'àποκρίνομαι, fut. κρινούμαι). Figure spirituelle, ή κατά την όψιν εύφυία, ας.

SPIRITUELLEMENT, adv. avec esprit, άγχίνως : άστείως : άστυχώς : εὐτραπέλως : χαριέντως. || Dans l'ordre spirituel ou mystique, πνευματικώς, Eccl.

SPIRITUEUX, EUSE, adj. πνευματώδης, ης, ες. SPLEEN, s. m. μελαγχολία, ας (ή). Qui a le spleen, μελαγχολικός, τί, όν. Avoir le spleen, μελαγχολάω, ω, fut. ήσω.

SPLENDEUR, s. f. λαμπρότης, ητος (ή). SPLENDIDE, adj. λαμπρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): πολυτελής, ής, ές (comp. έστερος, ευρ. έστατος).

SPLENDIDEMENT, adv. λαμπρώς: πολυ-TEXEC.

SPLENIQUE, adj. σπληνικός, ή, όν. SPOLIATEUR, s. m. συλητής, οῦ (δ).

SPOLIATION, s. f. σύλησις, εως (ή): σύλη, ης (ή).

SPOLIER, v. a. συλάω, ω, fut. ήσω, acc. SPONDAIQUE, adj. σπονδαϊκός, ή, όν. SPONDER, s. m. σπονδείος, ου (δ).

SPONDYLE, s. m. σπόνδυλος ομ σφόνδυλος, ου (δ): σπονδύλιον ου σφονδύλιον, ου (τὸ). SPONGIBUX, EUSE, adj. σπογγοειδής, ής, ες : σπογγώδης, ης, ες.

SPONGITE, s. f. pierre, δ σπογγίτης, ου (sous-ent. λίθος).

SPONTANĖ, ie, adj. αὐτόματος, ος, ον. D'un mouvement spontané, αὐτομάτως : ἀπ' . εὐτομάτου.

SPONTANĖITĖ, s. f. to automator, ou. SPONTANEMENT, adv. αὐτομάτως.

SPORADE et Sporadique, adj. σποράς, વ્હેં∂ેલ્ડ (ઇ, ૪ં).

SPUTATION, s. f. πτυελισμός, οῦ (δ). SQUAMMEUX, guse, adj. λεπιδώδης, ης, ες. SQUELETTE, s. m. σκελετόν, οῦ (τὸ). Qui ressemble à un squelette, oxederconc, nc, ec. SQUILLE, s. f. sorte d'oignon, oxilla, nç (n).

SQUINANCIE, s. f. voyez Esquinancie. SQUIRRE, s. m. σχίρρος, ου (δ).

SQUIRREUX, rose, adj. onifowone, ne, se.

εύφυής, ής, ές (comp. εστερος, sup. έστατος) : | Avec stabilité, στασίμως : έμπέδως : βεδαίως. STABLE, adj. στάσιμος, η, ον (comp. ώτερος, ευρ. ώτατος): εὐσταθής, ής, ές: έμπεδος, ος, ον : βάδαιος, α, ον (comp. ότιρος, sup. ότατος). Rendre stable, βεδαιόω, ω, fut. wow, acc.

STACHIS, s. m. plante, $\sigma \tau \alpha \gamma \nu \varsigma$, $\nu \circ \varsigma$ (δ). STADE, s. m. carrière, στάδιον, ου (τό). Courir dans le stade, σταδιοδρομέω, ω, fut. ήσω. | Mesure de distance, στάδιον, ου (τὸ): au pl. στάδια, ων (τὰ), ου στάδιοι, ων (ol). Qui est de la longueur d'un stade, σταδιαΐος, α, ov. De deux, de trois stades, elc. διστάδιος, τριστάδιος, ος, ον.

STAGNANT, ANTE, adj. στάσιμος, ος ου n. ov. Nappe d'eau stagnante, λίμνη, ης (ή). Ètre couvert d'eaux stagnantes, λιμνόομαι, oupar, fut. whicopar.

STAGNATION, s. f. immobilité d'un fluide, στάσις, εως (ή). || Cessation des affaires, άπραξία, ας (ή).

STALACTITE, s. f. σταλακτίς, ίδος (ή). STALLE, s. f. topa, as (1).

STANCE, s. f. στροφή, ής (ή).

STAPHISAIGRE, s. f. plante, i dypia σταφίς, ίδος (ή).

STAPHYLIN, s. m. insecte, σταφυλίνος. ou (6)

STAPHYLOME, s. m. σταφύλωμα, ατος (τὸ). STASE, s. f. στάσις, εως (ή).

STATION . s. f. στάσις, εως (ή). [Station des planètes, στηριγμός, οῦ (δ).

STATIONNAIRE, adj. στάσιμος, ος ομ n, ov. || Rtre stationnaire, en parlant des astres, στηριζω, fut. ίξω.

STATIQUE, s. f. in oration, is (sousent. τέχνη). Habile dans la statique, στατιχός, ή, όν.

STATUAIRE, s. m. ἀνδριαντοποιός ου άγαλματοποιός, οῦ (ὁ): ἀνδριαντογλύφος ου έρμογλύφος, ου (δ). || La statuaire, s. f. ή έρμογλυφική, ής (sous-ent. τέχνη).

STATUE, s. f. image en pied d'une di vinité, άγαλμα, ατος (τὸ). Petite statue, άγαλμάτιον, ου (τό). Faire des statues, άγαλματοποιέω, ω, fut. ήσω. Statue de marbre, άγαλμα μαρμάρεον, ου (τό). Statue de bois, ξόανον, ou (to). | Image en pied d'une personne, ανδριάς, άντος (i) : είκων, όνος (ή). Dresser STABILITE, s. f. βεδαιότης, ητος (ή). une statue d'or, ανδριάντα χρυσούν ιστημι, fut. στήσω, ου ἀν-ίστημι, fut. ἀνα-στήσω. Élever à quelqu'un une statue de bronze, εἰκόνα χαλκῆν τινι ἴστημι, ου bien l'on tourne, élever quelqu'un en airain, χαλκοῦν τινα ἴστημι, fut. στήσω.

STATUER, v. a. xpive, fut. xpive. — air quelque chose, mapi tivoc.

STATURE, s. f. ήλυκα, ας (ή). De haute tature, μίγας το σώμα, gén. μιγάλου. De petite stature, μυκρός το σώμα, gén. μυκρού.

STATUT, s. m. δόγμα, ατος (τό). STEATITE, s. f. minéral, δ στεατίτης,

STEATITE, s. f. mineral, δ στεατίτης, συ (sous-ent. λίθος).

STĖATOME, s. m. στεάτωμα, ατος (τό). STĖNOGRAPHE, s. m. σημειογράφος, ου (δ). STĖNOGRAPHIE, s.f. ἡ διὰ σημείων γραφή, ης. STENTĖ, tz, adj. travaillė, mahierė, περιειργασμίνος, η, ον (partic. parf. passif de περιεργαζομαι, fut. άσομαι).

STÉRICOMÉTRIE, s. f. στερεομετρία, ας (ή).

STÉRILE, αφ. άγονος, ος, ον. Femme stérile, στείρα, ας (ή). || Champ stérile, άγρὸς ἀχαρπος ου ἀφορος, ου (ό). || Sujet stérile, ὑπόθεσις ἰσχνή, ῆς (ή).

STÉRILITÉ, s. f. d'une femme, à γ ovia, a; (ii). — d'un champ, à φ opia ou àxa φ nia, a; (ii). — d'un sujet, i φ votas, η τος (ii).

STERNUM, s. m. στέρνον, ου (τό).

STERNUTATOIRE, adj. πταρμικός, ή, όν. STIBIE, iz, adj. ἐστιδισμένος, η, ον (participe parf. passif de στιδίζω, flut. (σω).

STIGMATE, s. m. stiqua, atos (tò). STIGMATISER, v. a. stiquati(w, fut.

STILET, s. m. ξιφίδιον, ου (τό) : έγχειρίδιον, ου (τό).

STILE, s. m. poinçon pour écrire, στύλος, ου (ό). || Aiguille d'un cadran, γιώμων, ονος (ό). STILE, manière particulière d'un auteur ou d'un outrage, χαρακτήρ, ῆρος (ό). || Élocution,

λέξις, εως (ή): φράσις, εως (ή).

STILER, ν. α. παρα-σκευάζω, fut. άσω, acc. — à quelque chose, πρός τι. — à faire quelque chose, πκεῖν ου παιξισεί τι.

STIMULANT, ΑΝΤΕ, ασί. παροξυντικός, ή, όν. [] Subst. Stimulant, remède excitant, φάρμακον παροξυντικόν, οῦ (τὸ). — encouragement, παρόρμημα, ατος (τὸ).

STIMULER, ν. α. παρ-οξύνω, fiel. υνῶ, αcc.: παρ-ορμάω, ῶ, ful. ήσω, αcc.

STIPENDIAIRE, adj. μισθοφέρος, α, α. STIPENDIER, ν. α. μισθόσμαι, ευμαι, fat. ώσομαι, acc. Soldats stipendies, el μισθοφέροι, ων.

STIPULATION, s. f. διομολογία, ας (i).
STIPULER, v. a. δι-εμολογίομαι, εξιμπ,
fut. πουμαι, acc.

STOICIEN, s. m. EMME, s. f. στωδικές, ή, όν. Les stoiciens, οἱ στωδικέ, ὧν : οἱ ἀπὶ τῆς στοᾶς.

STOICISME, s. m. doctrine des stoiciens, ἡ στωϊκή αξρεσις, εως. || Austérité de mœurs, αὐστηρότης, ητος (ἡ). || Impassibilité, ἀπάθεια, ας (ἡ).

STOIQUE, adj. de stoicien, στωϊκός, π, όν. || Sévère dans ses mœurs, αὐσταρός, ά, όν. || Impassible, ἀπαθής, ής, ές.

STOIQUEMENT, adv. στωίκώς.

STOISME, s. m. voyez Stoicmen.

STOMACAL, ALE, ON STOMACHIQUE, adj. en-

STORAX, s. m. espèce de gomme, oriopal, aux; (i).

STORE, s. m. παραπέτασμα, ατος (τό). STRABISME, s. m. στραδισμός, οῦ (δ).

STRANGULATION, s. f. anxion, n. (1). STRANGURIE, s. f. stranguria, as (1).

STRAPASSER, ON STRAPASSONNER, v. a. Sbaucher grossièrement, σχιδιάζω, fut. άσω, acc.

STRAPONTIN, s. m. δρανίον, συ (τό).

STRATAGEME, s. m. russ de guerre, στρατήγημα, ατος (τό). Chercher par des stratagèmes à surprendre Crassus, λαδείν τὸν Κράσσον στρατηγίω, ω, fut. ήσω, Plut. Η Ruse. artifice, expédient, δολος, ου (ό): τέχνη, ης (ή): μηχανή, ης (ή). Ανοίτ recours à un stratagème, δολω χράομαι, ωμαι, fut. χρήσομαι. Inventer un stratagème, τέχνην ου μαχανήν τινα εξ-ευρίσκω, fut. ευρήσω.

STRICT, κτα, αdj. ἀπριδής, ής, ές (comp. έστερος, ευφ. έστατος).

STRICTEMENT, adv. dxpi6ac.

STRIB, 12, adj. pabburoc, 14, ov. STRIBS, 1. f. pl. pabba, wv (ai).

STRIGILE, s. m. Eustpic, idos (4).

STRIURE, s. f. passourc, euc (i).

STRONGLE, s. m. ver intestinal, ή στρογγύλη διμινς, ινθος.

STROPHE, s. f. ετροφή, ῆς (ή).
STRUCTURE, s. f. construction d'un b4-

timent, circocungic, two (n). | Construction ou formation en général, κατασκιυή, ής (ή): αιρήσω, αςс. μόρφωσις, εως (ή).

STUDIEUSEMENT, adv. φιλοπόνως.

STUDIEUX, EUSE, adj. φιλόπονος, ος, ον (comp. έστερος, sup. έστατος).

STUPEFACTION, s. f. Examples on xaτάπληξις, εως (ή).

STUPEFAIT, AITE, adj. (xmlyxtoc, oc. ov. Bire stupefait, έχ-πέπληγμαι ου κατα-πέπληγμαι (parf. passif d'ix-πλήσσω συ κατα-πλήσσω, ful. πλήξω): ἐπτόημαι (parf. passif de πτοέω, ώ, fut. ήσω). - de quelque chose ou à la vue de quelque chose, τι ου πρός τι.

STUPÉFIANT, ANTE, adj. ἐκπληκτικός,

STUPÉFIER, ν. α. ἰχ-πλήσσω ου καταπλήσσω, fut. πλήξω, acc.: πτοίω, ώ, fut. tion . acc.

STUPEUR, s. f. έκπληξις ου κατάπληξις, εως (ή): πτόησις, εως (ή): πτόα, ας (ή): θάμδος, ους (τὸ). Frapper de stupeur, soyez Stupe-FIER. Être frappé de stupeur, voyes Stupffait.

STUPIDE, adj. avaiobates, os, ev.

STUPIDEMENT, adv. avaichites.

STUPIDITE, s. f. avaisonsia, as (i).

STYLE, s. m. voyez Still.

STYLER, v. a. voyez STILER.

STYLET, s. m. voyez Stilet.

STYLOBATE, a. m. στυλοδάτης, ου (δ). STYPTIQUE, adj. στυπτικός, τί, όν.

STYRAX, s. m. voyez Storax.

SU, vz., partic. ou adj. voyez SAVOIR.

SUAIRE, s. m. σινδών, όνος (ή).

SUANT, ARTE, adj. ίδρών, ώσα, ών, gén. ώντος (partic. prés. irrég. de ίδροω, ω).

SUAVE, adj. γλυκύς, εία, ύ (comp. γλυχύτερος σε γλυχίων, εκρ. γλυχύτατος): ήδύς, εία, ύ (comp. ήδίων, sup. ήδιστος).

SUAVITĖ, ε. f. γλυκύτης, ητος (ή).

SUBALTERNE, adj. subordonné, vno-teταγμίνος, η, ον (partic. parf. passif de υποτάσσω, fut. τάξω). || Inférieur, ελάσσων, ων, er, gén. evec (comp. de μιχρός ou d'òλίγος): υποδείστερος, α, ον (comp. de υποδεής, inus.).

SUBDELEGATION, s. f. impromuia, ac (4). SUBDELEGUE, s. m. initroposoc, ou (6).

SUBDELEGUER, e. a. initronov tiva aipicual, oupal, fut. alphopual.

SUBDIVISER, v. a. 6ποδι-αιρίω, ω, fut.

SUBDIVISION, s. f. υποδιαίρεσις, εως (ή). SUBHASTATION, s. f. ἀποκήρυξις, εως (ή). SUBIR, v. a. $b\pi$ - $i\chi\omega$, fut. $b\varphi$ - $i\xi\omega$, acc. : (έσπρ. ώτερος, sup. ώτατος): φιλομαθής, ής, ές ύφ-ίσταμαι, fut. ὑπο-στήσομαι, acc. : ὑπο-μένω, fut. μενώ, acc. Subir la peine de mort, θανάτω ζημιόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. Faire subir une peine à quelqu'un, mapá rivos τιμωρίαν λαμδάνω, fut. λήψομαι. Subir la question, un interrogatoire, etc. voyez ces mots. || Subir les conséquences de sa faute, Tou άμαρτήματος δίκην έκ-τίνω, ful. τίσω.

> SUBIT, ere, adj. aiquidios ou ikaiquidios. ος ου α, εν: πρόσφατος, ος, εν.

> SUBITEMENT, adv. αἰφνιδίως: έξαίφνης:

SUBJONCTIF, s. m. i brotaxtum, ig. Au subjonctif, ὑποτακτικώς.

SUBJUGUER, v. a. xpatio, o, ful. how, acc. ou gén. : bπο-τάσσομαι, ful. τάξομαι, acc. : κατα-στρίφομαι, ful. στρίψομαι, acc. : ὑπ' έμαυτῷ ποιέομαι, οῦμαι, Μι. ήσομαι, αςс. | Αιι fig. Subjuguer quelqu'un par ses bienfaits, ταίς εύεργεσίαις τινά προσ-άγομαι, ful. άξομαι, οκ οίκειόομαι, ούμαι, fut. ώσομαι.

SUBLIME, adj. bynhóc, n, ov (comp. otepos. sup. ότατος): μεγαλοπρεπής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). D'une manière sublime, ύψαλῶς : μεγαλοπρεπῶς. || Le sublime, ὕψος, ους (τό). Discours qui vise au sublime, ύψηλολογία. as (4).

SUBLIMEMENT, adv. μεγαλοπρεπώς.

SUBLIMITĖ , ε. f. ύψος , ους (τὸ) : μεγαλοπρόπεια, ας (ή). Sublimité d'esprit, ύψηλοφροσύνη, ης (ή): μεγαλοφροσύνη, ης (ή). Sublimité de stile ou de langage, ύψηγορία, ας (ή): μεγαληγορία, ας (ή).

SUBLINGUAL, ALE, adj. ὑπογλώσσιος, ος, ον. SUBLUNAIRE, adj. υποσίληνος, ος, ον.

SUBMERGER, v. a. enfoncer dans l'eau. κατα-δύω, fut. δύσω, acc. : κατα-δαπτίζω, fut. iou, acc. Submerger dans la mer, xaraποντίζω, fut. ίσω, acc. Vaisseau submergé, ναύς κατα-δύσα, ης, ομ κατα-διδυκυία, ας (partic. de xara-δύομαι, fut. δύσομαι). [Inonder, courir d'eau, κατα-κλύζω ου έπι-κλύζω, fut. xlúou, acc.

SUBMERSION, s. f. enfoncement dans l'eau, κατάδυσις, εως (ή). — dans la mer,

σις σει ἐπίκλυσις, εως (ή) : κατακλυσμός οιι ἐπι- ἐσομαι : ὑπ-άρχω, fειι. άρξω). κλυσικός, οῦ (δ).

SUBORDONNE, in, adj. voyez Subor-DONNER.

SUBORDONNEMENT, adv. ὑποδείστερον,

SUBORDONNER, v. a. ὑπο-τάσσω, fut. τάξω, acc. - à quelqu'un ou à quelque chose, TIVI. Subordonné, ée, Uno-TETAYLLÍVOS, n, ον (partic. parf. passif de ὑπο-τάσσω): ἔνοχος, ος, ον, avec le dat.

SUBORNATION, s. f. διαφθορά, ας (ή). SUBORNER, v. a. δια-φθείρω, fut. φθερώ, acc. Suborner des témoins, μάρτυρας παρασκευάζομαι, fut. άσομαι, ou bo-inu, fut. ύφ-ήσω. Suborner un juge, δικαστήν δωροκοπέω, ω, ful. ήσω, ου δικάζω, ful. άσω. Se laisser suborner par des présents, δωροδικίω, ω, fut. ήσω : δωροδοκίομαι, ούμαι, fut. risouat.

SUBORNEUR, s. m. διαφθορεύς, έως (δ). SUBREPTICE, adj. xloraios, a, ov.

SUBREPTICEMENT, adv. κλί6δην: δολίως: δολω. Obtenir subrepticement, υπο-κλέπτω, fut. xhive, acc.

SUBREPTION, s. f. xlonn, ñs (n). SUBROGATION , s. f. ὑποχατάστασις,

SUBROGER, v. a. unoxal-iornui, fut. δπικατα-στήσω, αςс.

SUBSEQUEMMENT, adv. Vortepov.

SUBSEQUENT, ERTE, adj. Votepoc, a, ov. SUBSIDE, s. m. secours d'argent, ipidia, ων (τὰ) : χρήματα, ων (τὰ). [Contribution, είσφορά, ᾶς (ή).

SUBSIDIAIRE, adj. πάρεργος, ος, ον. SUBSIDIAIREMENT, adv. έκ παρέργου. SUBSISTANCE, s. f. $\tau \rho c \phi n$, $\tilde{n} c$ (\tilde{n}). Chercher sa subsistance, τροφήν πορίζομαι, ful. ίσομαι: βίον συλ-λέγομαι, fut. λέξομαι. Moyen de subsistance, τροφή, ῆς (ή): βίστος, ου (δ): βίος, ου (δ). Ils lui enlevèrent ses moyens de subsistance, ἀφ-κίλοντο τοῦτον ἀφ' ών Κη (ζάω, ω, fut. ζήσομαι).

SUBSISTER, v. n. continuer d'être, di-

καταποντισμός, οῦ (δ). | Inondation, κατάκλυ- μέχρι νῦν οὖσα οκ ὑπ-άρχουσα, ης (εἰμί, fut.

Subsibten, v. n. soulenir sa vie, βιστεύω, SUBORDINATION, s. f. ὑποταγή, ñ; (ή). | fut. εύσω. Subsister par ses brigandages, & ληστείας βιστεύω. Moyens de subsister, ή τοῦ βίου ἀποτροφή, ής: τὰ τοῦ βίου ἐφόδια, ων: τροφή, ῆς (ή) : βίστος, συ (δ) : βίος, ∞ (δ). Amasser de quoi subsister, βίον συλ-λέγομαι, ful. dékopai.

> SUBSTANCE, s. f. être qui subsiste per soi-même, ὑπόστασις, εως (ή). || Essence, οὐσία, as (1). | La partie la plus solide d'une chose, σώμα, ατος (τό). || Chose en général, χρήμα, ατος (τό). || Sommaire d'un discours, τὸ τοῦ λόγου πεφάλαιον, ου. En substance, πεφαλαιωδώς: έν χεφαλαίω.

> Substance, ce qui est nécessaire pour la subsistance, τὰ τοῦ βίου ἀναγκαῖα, ων. Voyes SUBSISTANCE et SUBSISTER.

> SUBSTANTIBL, RLLE, adj. qui concerne la substance, υποστατικός, ή, όν. | Essentiel, outsiding, ng, eg. | Nourrissant, thousant, η, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

> SUBSTANTIELLEMENT, adv. brogratues. SUBSTANTIF, IVE, adj. υπαρκτικός, ή, όν. Verbe substantif, ἡῆμα ὑπαρκτικόν, οῦ (10). || Un substantif, un nom, ovqua cuonastixόν, οῦ (τὸ), G. M. ou simplement, δνομα, ares (10).

> SUBSTITUER, v. a. vmo-6alle, feel. 6ale. acc. : ὑπο-τίθημι, fut. ὑπο-θήσω, acc. - une chose à une autre, ri rivi. Substituer de nouveaux commandants, ταξιάρχας υφ-ίστημι, fut. υποστήσω, Xen. Plus souvent on tourns par au lica de, à la place de, avri, gén. Substituer une chose à une autre, ri deri rivos ribiqui, fut bisen. Au consul décédé en substituer un nouvesu, ύπατον άλλον άντί του τετελευτηκότος καθ-ίστεμι, fut, κατα-στήσω. Proposer de substituer une loi à une autre, νόμον άντι νόμου παρεισ-φέρω, ful. παρεισ-οίσω, Dém.

> SUBSTITUTION, s. f. unccoln, n. (1). Plus souvent on tourne par le verbe.

SUBTERFUGE, s. m. διάδυσις, εως (ή). User de subterfuges, dia-diopai, fut. discopai. SUBTIL, n.e., adj. délié, λιπτός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Rendre subtil, αρκίω, ω, fut. αρκίσω: δια-μένω, fut. μενω. λεπτύνω, fut. υνω, acc. Reprit subtil, 6 Subsister longtemps, δια-μένω και ἐπιπολύ δι- λεπτός νοῦς, gén. νοῦ. Discours subtil, λεπτοαρχέω, ω. Ville qui subsiste encore, πολις λογία, ας (ή). Raisonnements subtils, οί λεπτότατοι λόγοι, ων. Faire des distinctions toute attente, πάσης ελπίδος μείζον προυχώρησε. subtiles, λεπτουργέω, ω, fut. ήσω. | Vif, pénétrant, όξύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Vue subtile, ή όξεια όψις, εως. | Agile, adroit, διξιός, ά, όν (comp. ώτιρος, sap. ώτατος). Qui a la main subtile, εύχειρ, ειρος (δ, ή).

SUBTILEMENT, adv. finement, d'une manière déliée, λιπτως. | Adroitement, habilement, δεξιώς. Dérober subtilement, ὑπο-κλίπτω, fut. Alibo, acc.

SUBTILISER, v. a. rendre subtil, λεπτύνω, fut. uvo, acc. | v. n. raffiner sur une chose, λεπτολογίω, ω, fut. ήσω.

SUBTILITE, s. f. finesse, leatogue, no (ή). Subtilité d'esprit, ἀγχίνοια, ας (ή). $\[\] Adresse, δεξιότης, ητος (ή) : εὐχειρία, ας (ή). \]$ Avec subtilité, defice. | Subtilités, au pluriel, λεπτολογήματα, ων (τά).

SUBVENIR, v. n. secourir, ἐπ-αρκίω, ω, fut. αρχίσω, dat. Subvenir à la dépense de quelqu'un, τὰς δαπάνας τινὶ χορηγέω, ω, ful. now.

SUBVENTION, s. f. είσφορά, αζ (ή). SUBVERSIF, IVE, adj. ανατρεπτικός, ή, όν : ἀναιρετικός, ή, όν : καταλυτικός, ή, όν. SUBVERSION, s. f. avarposti, $\tilde{\eta}_{\varsigma}$ ($\dot{\eta}$). SUBVERTIR . v. a. ava-toémo, fut. τρέψω, αςς.

SUC, s. m. χυλός, οῦ (δ): χυμός, οῦ (δ). Plein de suc, χυλώδης, ης, ες. Qui n'a point de suc, axudoc, oc, ov.

SUCCEDER, v. n. prendre la place de, δια-δέχομαι ου έχ-δέχομαι, fut. δέζομαι, acc. Succeder à l'empire, την άρχην δια-δέχομαι. La paix succède à la guerre, n sipnivn rov πολεμον δια-δέχεται ου έχ-δέχεται.

Succeden, réussir, προ-χωρίω, ω, fut. ήσω. SUCCES, s. m. issue, to συμ-δάν ου το άπο-δάν, άντος (part. aor. de συμ-δαίνω et d'aπc-baivo, fui. bήσομαι). Heureux succès, ou simplement succès, κατόρθωμα, ατος (τὸ). Avoir un heureux succès, avoir du succès, en parlant des personnes, εὖ πράσσω, ful, πράξω : εὐπραγίω, ω, fut. ήσω : εὐτυχίω, ω, fut. ήσω : κατ-ορθόω, ω, fut. ώσω. en parlant des choses, et quelquefois des personnes, προ-χόπτω, ful. χόψω : προ-χωρέω, ō, fut. ήσω. L'affaire a un heureux succès, μυζάω, ō, fut. ήσω, acc. Exprimer ou προ-χωρεί το πράγμα. Le succès surpasse épuiser en suçant, εκ-μυζάω, ω, fut. ήσω, αcc.

Par moi la république a chtenu tant d'heureux succès, πολλά καλά ή πολις κατ-ώρθωσε δι' έμου (κατ-ορθόω, ω, fut. ώσω), Dém. Avoir des succès à la guerre, èν τῷ πολέμω ου περί τόν πολεμον ιου τά του πολέμου εύτυγέω, ω. fut. ήσω. Avec succès, εὐτυχῶς.

SUCCESSEUR, s. m. διάδοχος, ου $(\delta, \dot{\eta})$. Il mourut laissant ses enfants pour successeurs, έπὶ παισὶ διαδόχοις άν-επαύσατο (άναπαύομαι, fut. παύσομαι). Plus souvent on tourne par le verbe. Son successeur à l'empire, ό την άρχην μετ' αύτον δια-δεξάμενος, ou simplement δ δια-δεξάμενος αὐτόν (διαδέχομαι, fut. δίξομαι). Voyez Succeder.

SUCCESSIF, IVE, adj. qui se succède. ἐπάλληλος, ος, ον. || Héréditaire, κληρονομικός, ή, όν : χληρονομιαίος, α, ον.

SUCCESSION, s. f. ordre successif. Suc. δοχή, ης (ή). Succession continuelle, επαλληλία, ας (ή).

Succession, héritage, elipovopua, as (i). Part qu'on a dans une succession, κλήρος, ου (δ). Recueillir une succession, κλήρον λαμδάνω, fut. λήψομαι. Priver d'une succession, ἀπόκληρον ποιέω, ω, fut. ήσω, acc.

SUCCESSIVEMENT, adv. in Suadorns.

SUCCIN, s. m. ambre jaune, Therepov, ou (tò). SUCCINCT, INCTE, adj. σύντομος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : βραχύς, εία, ύ (comp. úτερος, sup. úτατος). Succinct dans ses discours, βραχύλογος, ος, ον. Être succinct. βραχυλογέω, ω, fut. ήσω: τοὺς λόγους συντέμνω, ou simplement συν-τέμνω, fut. τεμώ: ώς συντομώτατα λίγω, fut. λέξω ou έρω. Pour être succinct, συν-τεμώντι ου συν-ελώντι είπειν (συν-τέμνω, ful. τεμώ : συν-αιρέω, ω, ful. αιρήσω).

SUCCINCTEMENT, adv. συντόμως.

SUCCION, s. f. $\dot{\epsilon}$ χμύζησις, εως (ή).

SUCCOMBER, v. a. ὑπο-πίπτω, fut. πεσούμαι. — sous un fardeau, τῷ βάρει. | Au fig. Succomber à l'infortune, των συμφορών ήσσαομαι, ωμαι, fut ήσσηθήσομαι. Succomber à la douleur, τη λύπη ύπ-είχω, fut. είξω.

SUCCULENT, ENTE, adj. εύχυλος, ος, ον. SUCEMENT, s. m. ἐχμύζησις, εως (ή).

SUCER, ν. α. μύζω, fut. μυζήσω, αcc.:

SUCRE, s. m. σάκχαρον, ου (τό): σάκχαρ, αρος (τό).

SUCRÉ, κε, part. ou adj. voyez Sucren.
SUCRER, v. a. apprêter avec du sucre, σακχάρω ήδύνω, fut. υνώ, acc. || Sucré, ée, adouci avec du sucre, σακχάρω ήδυσμένος, n, cv. — doux, d'une saveur agréable, γλυκύς, εία, ύ : μελιτώδης, ης, ες. Il se nourrit d'aliments sucrés, γλυκία στείται καὶ μελιτώδη (σιτέσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι), Luc. || Δu fig. Paroles sucrées, λόγοι μειλίχιοι, ων (οί).

SUCRERIES, s. f. pl. τὰ μελιτώδη, ων. fut. πνιξούμαι, SUD, s. m. μιστιμδρία, ας (ή). Vent du fut. πνιτήσομαι. sud, νότος, ου (ό). Vent du sud-est, εὐρόνουτος, ου (ό). Vent du sud-ouest, λίψ, gén. λιδός (ό). Du côté du sud, ἀπὸ μεσημδρίας: ner son suffragi ἀπὸ τοῦ νότου.

SUDORIFIQUE, adj. ἰδρωτοποιός, ός, όν. SUER, ν. n. ἰδρόω, ω, fut. ώσω. Faire suer, ἱδρωτοποιίω, ω, fut. ήσω, acc. Qui sue facilement, ἱδρωτικός, ή, όν. || Au fig. Suer sang et eau, tournex, travailler beaucoup, πολλά πονίω, ω, fut. ήσω.

SUEUR, s. f. ίδρως, ωτος (δ). Provoquer la sueur, ίδρωτοποιίω, ω, fut. ήσω. Être tout en sueur, ίδρωτι στάζω, fut. στάξω.

SUFFIRE, v. n. ἀρχίω, ω, fut. ἀρχίσω, dat. Cela me suffit, ἀρχί μει ταῦτα. Gens à qui pour être sages il suffit de le vouloir, οἷς ἀρχί τὸ θιλῆσαι πρὸς τὸ εἶναι σεφεῖς, Grég. [] Impersonnellement, on emploie de préférence ἀπό-χρη, fut. ἀπο-χρήσει, avec l'infin. Il me suffit de l'avoir reçu, ἀπό-χρη μει ταῦτα λαδεῖν (λαμδάνω, fut. λήψομαι). [] Suffire au travail, πρὸς τεὺς πόνευς δι-αρχέω, ω, fut. αρχίσω. Il ne peut suffire à tout, οὺχ οἶος τ' ἰστι πάντα δια-πράσσεσθαι (δια-πράσσεμαι, fut. πράξομαι).

SUFFISAMMENT, adv. ἰκανῶς : ἀρχούντως : ἀλις. J'en ai suffisamment, άλις ου ἰκανῶς τούτου έχω, fut. τω.

SUFFISANCE, s. f. ce qui suffit, ίκακότης, ητος (ή). En suffisance, ίκανως: ἀρκούντως: ἀλις. || Présomption, arrogance, οῖημα, ατος (τὸ): φρόνημα, ατος (τὸ). Plein de suffisance, οἰηματίας, ου (δ): φρονηματίας, ου (δ): ὑπερήφανος, ος, ον (comp. ἐστερος, sup. ἐστατος). Ανοίτ de la suffisance, ὑπερηφανίω, ω, fut. ήσω: ἰφ' ἰκυτῷ μέγα φαρνίω, ω, fut. ήσω: οἴομαί τις είναι, fut. είπουραι.

SUFFISANT, ΑΝΤΕ, ασή, ομε ευτήμ, ικανός, τί, όν : ἀρκών, οῦσα, οῦν (partic. εἰφκίω, ῶ, fut. ἀρκέσω): ἀπο-χρῶν, ῶσα, ῶν, gón. ῶντος, etc. (partic. α'ἀπό-χρη, fut. χρασιι). || Présomptueux, ὑπιρτήφανος, ος, οι (comp. έστιρος, ευρ. έστατος). Faire le suffisant, ἐπιμπφανέω, ῶ, fut. ήσω. Voyex Satisfaire.

SUFFOCANT, ΑΝΤΕ, αδί. πνημορός, έ, ο. SUFFOCATION, ε. f. πνίξις, εως (τ): πνημός, οῦ (δ): πνίγμα, ατος (τδ).

SUFFOQUER, ν. α. πνίγω ου ἀπο-πνίγω, fut. πνιξοϋμαι, αοά. || ν. π. ἀπο-ενίγωπ, fut. πνιγήσομαι.

SUFFRAGANT, ε. πε. ὁ ὁπο-τεταγμένος, α. SUFFRAGE, ε. πε. ψῆφος, αυ (ή). Denner son suffrage, τὴν ψῆφον φέρω, fut. ἀσω: ψηφίζομαι, fut. ἱσομαι. Donner son suffrage à quelqu'un ou en faveur de quelqu'un, ὑπέρ τινος τὴν ψῆφον φέρω, fut. ἀσω: ψῖξή τινι ἀπο-δίδωμι, fut. ἀπο-δώσω.

SUFFUSION, ε. f. ὑπόχυσις, εως (ή).

SUGGÈRER, v. a. faire venir à l'espri,
παρ-ίστημι, ful. παρα-στήσω, acc.: εἰς κῶι
ἰμ-δάλλω, ful. δαλῶ, acc. Suggérer le déix
de, ὁρμὴν ἰμ-ποιέω, ῶ, ful. ἡσω, arec τῶ
et l'infin. || Conseiller, συμ-δουλεύω, ful. ώσω,
acc.: εἰσ-πγέσμαι, οῦμαι, ful. ἡσομαι, acc.
παρ-αινίω, ῶ, ful. αινίσω, acc. — quelque
chose à quelqu'un, τί τινι.

SUGGESTION, s. f. παραίνισης, εως (x): προτροπή, ῆς (ή). Par la suggestion de quel-qu'un, εκ τινος προτροπῆς.

SUICIDE, s. m. action de se tuer, δ εὐτόχειρ θάνατος, ου. || Qui se donne la mort è soi-même, αὐτόχτονος, ου αὐτόφονος, α, α: αὐτόχειρ, ειρος (δ, ή).

SUIE, s. f. ἀσδολη, ης (ή). Couvrir de suie, ἀσδολόω, ω, fut. ωσω, acc. Semblable à de la suie, tout couvert de suie, ἀσδολόω δης, ης, ες.

SUIF, s. m. στίαρ, gén. στίατος (τδ).
SUINT, s. m. — de mouton, οισύπη, το (τδ).
SUINTEMENT, s. m. σταλαγμός, ω (τδ).
SUINTEMENT, s. m. σταλαγμός, ω (τδ).
SUINTER, v. n. σταζω ου σταλαζω, fut. αξω.
SUISSE, s. m. concierge, πυλωρός, ω (τδ).
SUITE, s. f. personnes qui suivent, qui font cortége, ἀκολουδία, ας (τδ). Les gens de la suite, ἀκολουδία, ας, fut. πουδι de quelqu'un, τινὶ ἀκολουδίω, ω, fut. πουδι

Surre, ordre de choses qui se suivent, δια- | τοῦ δείνος φρονίω, ῶ, fut. ήσω. Suivre les orδοχή, ῆς (\dot{n}) ; εἰρμος, οῦ (\dot{o}) : σειρά, ᾶς (\dot{n}) : συνέχεια, ας (ή). La suite d'un discours, d'un récit, ή των λεγομένων συνέχεια, ας. Pendant une longue suite d'années, περι-στρεφομένων ου δια - δεχομένων ένιαυτών (περι-στρέφομαι, fut. στραφήσομαι: δια-δέχομαι, fut. δέξομαι).

Suite, liaison, συνέχεια, ας (ή): συνάφεια, ας (ή). Qui a de la suite, συνεχής, ής, ές: συναφής, ής, ές. Discours sans suite, δ άσυνάρτητος λόγος, ου.

Surre, conséquence, axodoubia, as (n). Par suite de, ix, gén. Mourir des suites d'une blessure, έχ της πληγής τελευτάω, ω, ful. ήσω.

Surre, ce qui vient après, tò iξης ou tò έφεξής, indéclin. La suite de ces événements, τὰ τούτων ἐφεξῆς : τὰ τούτοις ἐφεξῆς : τὰ τούτοις ἐπόμενα, ων (partic. de ἔπομαι): τὰ ἐχ τούτων ου μετά ταῦτα. Faire suite à, ἔπομαι, fut. Eyopat, dat.

DE Suite, adv. par ordre, έξης: έφεξης. Trois jours de suite, τριών ήμερων ίξης. Qui va de suite, qui est de suite ou à la suite, ouveχής, ής, ές. | De suite, à l'instant, αὐτίκα: παραυτίκα: εὐθύς: εὐθέως. De suite après le combat, κατά πόδας τῆς μάχης. | A la suite, alternativement, έναλλάξ : παραλλάξ. | A la suite de, perá, acc. : ix, gén. Par suite de, έx, gén. Par suite ou dans la suite, υστερον: μεθύστερον : έπειτα : μετέπειτα.

SUIVANT, prép. xará, acc. Suivant la coutume, κατά τὸ ήθος. || Suivant que, καθό: καθ' δσον: ou moins attiquement, καθώς.

SUIVANT, ANTE, adj. έπόμενος, η, ον (part. de $i\pi c\mu a\iota$, $fut. i\psi c\mu a\iota$): plus souvent, δ , $\dot{\eta}$, τὸ ἐξῆς ou ἐφεξῆς, indécl. L'année suivante, δ έξης έναυτός, ου. Le jour suivant, ή αύριον ήμέρα, ας, ou simplement, ή αύριον, indéclin. ; ή ύστέρα ομ ύστεραία, ας (sous-ent. ήμέρα).

Suivante, s. f. semme de la suite d'une princesse, aboa, as (1).

SUIVI, IE, part. ou adj. voyez Suivae. SUIVRE, v. a. inopat, fut. ihopat, dat. Suivre de près, in-axodouble, &, fut. nou, dat. Suivre par honneur, παρα-πίμπω, fut. πέμιδω, acc. Suivre à la piste, έχνεύω, fut. εύσω, acc. | Au fig. Suivre les traces de son père, τά του πατρός έχνη διώκω, fut. διώξομαι. Suivre le parti de quelqu'un, rivi axoloubie, 🐞 fut. ήσω : μετά τινός είμι, fut. έσομαι : τὰ [(ή). Loin de son sujet, πόβρω τῆς ὑποθεσεως...

dres de quelqu'un, rivi meidouat, fut. meiouμαι : τινὶ πειθαρχέω, ω, fut. ήσω : τὸ προστεταγμένον τινὶ ποιέω, ω, fut. ήσω. Suivre son inclination, τῷ θυμῷ χαρίζομαι, fut. ίσομαι. Suivre ses passions, ταις ήδοναις έν-δίδωμι. fut. iv-δώσω. | Suivre une affaire, s'en occuper activement, τῷ πράγματι έγ-κειμαι, fut. κείσομαι.

Suivre, succèder à, émouai, fut. évouai, dat. : δια-δέχομαι ου έπ-δέχομαι, fut. δέξομαι. La pauvreté suit l'oisiveté, τῷ ἀργεῖν ἔπεται τὸ ἀπορεῖν. La nuit suit le jour, ή νὺξ τὴν ήμέραν δια-δέχεται ου ix-δέχεται. Le châtiment suit le crime, παρά τὸ άδικεῖν ή τιμωρία. Dans l'année qui suivit la révolte, ὑστέρφ έτει μετ' ἀπόστασιν.

se Suivre, avoir de la suite, ἐπαλλήλως έχω, fut. έζω. Se suivre sans interruption, συν-έχω, fut. έξω.

SUJET, ETTE, adj. soumis à, Evogos, os. ον : ὑπο-κείμενος, η, ον (partic. de ὑπό-κειμαι, fut. κείσομαι) : ὑπόδικος, ον, ον : ὑπήκοος, ος, ov. — de quelqu'un ou à quelque chose, Tivi.]] Subst. Les sujets, ci umíxeco, wy. On tourne plus souvent par le passif du verbe ξρχω, fut. αρξω, et on l'emploie surtout au pluriel. Les princes et les sujets, ci ἄρχοντες καὶ ci ἀρχόμενοι, ων. Un sujet, είς των άρχομένων.

Sujet, enclin à, εὐχατάφορος, ος, ον: εὐέμπτωτος, ος, ον. — à l'intempérance, πρὸς ἀχολασίαν. - à la colère, πρὸς ὀργήν.

SUJET, s. m. terme d'une proposition, τὸ ὑπο-κείμενον, ου. | Occasion, motif, αἰτία, ας (ή): ἀφορμή, ῆς (ή). Sujet apparent, πρόφασις, εως (ή). Vous n'avez pas sujet de vous facher, εύχ έχετε της δργης υπόθεσιν (έχω, fut. εξω). Nos fautes vous ont donné sujet de vous defier de nous, έχει μέν πρόφασιν τὰ ἡμέτερα, ώστε ἀπιστείν ὑμίν. Donner à ses ennemis sujet de se réjouir, χάρμα τοῖς ἐχθροῖς παρ-έχω, fut. έξω. Il y a sujet de craindre, δέος έστὶ μή: αξιόν έστι δεδιέναι μή, avec le subj. Il n'y a aucun sujet pour, οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτφ, avec le futur de l'indic. Avec sujet, ἀξίως: εὐλόγως : εἰχότως. Sans sujet, ἀλόγως. Pour quel sujet? τίνος ένεκα; διά τί; Pour ce sujet, τούτου ένεκα: διά τοῦτο.

Suser, matière d'un discours, unideau, euc

S'élever à la hauteur de son sujet, άξίως τοῦ | persiu, τὰ περισσά, ων. Avoir du supersiu, πράγματος λίγω, fut. λέξω.

SUJETION, s. f. dépendance, ὑποταγή, τ̃ς (ή). Être dans la sujétion, τινὶ ὑποτίταγμαι (parf. passif de υπο-τάσσω, fut. τάξω) ου ὑπό-κειμαι, ful. κείσομαι : ὑπό τινός είμι, fut. Ισομαι. S'assranchir d'une odieuse sujetion, χαλεπής δουλείας άπ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι.

SULFUREUX, EUSE, adj. Beicoong, ng, eg. SUMAC, s. m. arbrisseau, έρυθρές, ου (6). SUPERBE, adj. orgueilleux, ὑπιρήφανος, ος, ον (comp. έστερος, sup. έστατος). || Somptueux, magnifique, μεγαλοπρεπής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): πολυτελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος) : λαμπρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Beau, admirable, χάλλιστος, η, ον : ὑπερφυής, ής, ές : δια-φέρων, ουσα, ον (partic. de διαφέρω, fut. δι-κίσω).

SUPERBE, s. f. orqueil, arrogance, brighφανία, ας (ή).

SUPERBEMENT, adv. orgueilleusement, υπερηφάνως. | Magnifiquement, μεγαλοπρεπώς : πολυτελώς : λαμπρώς.

SUPERCHERIE, s. f. ἀπάτη, ης (ή): δολος, ου (δ). Par supercherie, δολω: μετά δόλου. User de supercherie avec quelqu'un, δολφ τινά παρ-άγω, fut. άξω : τινά άπατάω, ω, ful. ήσω, ou παρα-κρούω, ful. χρούσω.

SUPERFETATION, s. f. ἐπικύκμα, ατος (τὸ). SUPERFICIE, s. f. imiquiveia, ac (i). A la superficie, ἐπιπολης. Ce qui est à la superficie, τὸ ἐπιπολῆς.

SUPERFICIEL, ELLE, adj. imimolatos, a, ev. Connaissance superficielle, ή αὐτοσχίδιος μάθησις, εως.

SUPERFICIELLEMENT, adv. ἐπιπολαίως. Traiter une chose superficiellement, ἀκροθιγῶς τινος απτομαι, fut. αψομαι. Etudier superficiellement, παιδείας έπὶ βραχὺ γεύομαι, fut. γεύσυμαι.

SUPERFIN, INE, adj. λεπτότατος, n, ov. SUPERFLU, ve, adj. περισσός, ή, όν (comp, ότερος, sup. ότατος). Il est superflu d'écrire là-dessus, περισσόν περί τούτων γράφειν (γράφω, fut. γράψω). Discours superflu, περισσολογία, ας (ή). Dire des choses superflues, περισσολογέω, ω, fut. ήσω. | Subst. Le su-

περισσεύω, fut. εύσω.

SUPERFLUITÉ, s. f. redondance, inulilité, περισσότης, ητος (ή). || Chose superflue, τὸ περισσόν, ευ (neutre de περισσός, ή, έν).

SUPERIKUR, EURE, adj. qui est au-des. sus, ἀνώτερος, α, ον. Lieu supérieur, ὁ άνωτέρω τόπος, ου (άνωτέρω, adv. compar. d'ávu). Les dents supérieures, ci avader odorte, en. Meilleur, plus fort, plus distingué, xpusσων, ων, ον, gén. ονος (compar. đảγαθός). Avoir une armée supérieure à celle des ennemis, στρατόπεδον έχω κρείσσον των άντιπάλων. Être supérieur à, περισσεύω, fut. εύσω, gén. : πλεονεκτέω, ω, fut. ήσω, gen. : περι-γίνομαι, fut. γενήσομαι, gén. : ὑπερ-έχω, fut. έξω, gén. : χρατέω ου έπι-χρατέω, ω, fut. τίσω, gán. Être supérieur en tout à ses ennemis, mivil των έχθρων περι-γίνομαι, ful. γενήσομαι. Είθ supérieur aux autres en vertu, aperi tos άλλων ύπερ-έχω, ful. έξω, ou τους άλλος ύπερ-δαίνω, fut. δήσομαι. Être supérieur en nombre, τῷ ἀριθμῷ πλεονεκτέω, ῷ, fut. τίσω. Supérieur en nombre, πλείων ου πλέων, ων, ov, gén. ovoς (comp. de πολύς). || Excellent, περισσός, ή, όν : έξαίρετος, ος, ον : έζοχος, ος, ον: δια-φέρων, ουσα, ον (partic. de δια-φέρω). Avoit un mérite supérieur, τη άρετη δια-φέρω, fut. δι-cίσω. | Subst. Un supérieur, un chef. προστάτης, ου (δ). Les supérieurs, οί κρείσσονες ου κρείττονες, ων (compar. irrêg. d'àγαθής). Obeir à ses supérieurs, τοις χρείττοσιν ύπερετίω, ω, fut. ήσω. Supérieur d'un couvent, άρχιμανδρίτης ου (ό), G. M.

SUPÉRIEUREMENT, adv. au-dessus, plus haut, άνωτέρω. | Mieux, κάλλιον σε xpeisson, avec le gén. | D'une manière remarquable, περισσώς . έξαιρέτως : διαφερόντως.

SUPERIORITÉ, s. f. mlecvéntuma, atti (70). Avoir de la supériorité sur les autres, των άλλων πλεονεκτίω, ω, fut. ήσω.

SUPERLATIF, IVE, adj. ὑπερθετικός, τί. όν. Le superlatif, τὸ ὑπερθετικόν, οῦ. Au superlatif, ὑπερθετικώς.

SUPERLATIVEMENT, adv. ὑπερθετικός. SUPERSTITIEUSEMENT, adv. deienda-MOYOG.

SUPERSTITIBUX, RUSE, adj. de: σιδαίμων, w, o, g. cvcs (comp. cviotepos, sup. cviotates). SUPERSTITION, s. f. descridaçuovia, as (i) κρούσω, αcc.

SUPPLEANT, s. m. autorbaics, ou (6).

SUPPLEER, v. a. et n. πληρόω ou ixπληρόω ου άνα-πληρόω, ω, fut. ώσω, acc. Suppléer à ce qui manque, το ελ-λείπον πληρόω, ω. Suppléer au désaut d'un autre, τάξιν τινὸς ὑπ-ίχω, fut. ὑφ-ίξω.

SUPPLEMENT, ε. m. πλήρωμα, ατος (τὸ): άναπλήρωμα, ατος (τὸ).

SUPPLEMENTAIRE, adj. αναπληρωματι-×ός, τ΄, όν.

SUPPLIANT, ANTE, adj. ixidico, oc, ov : batikis, i, ov. | Subst. Un suppliant, ixity, ου (¿): au fém. ixeric, ίδος (ή). De suppliant, iκετικός, ή, όν. En posture de suppliant, jxιτιχώς.

SUPPLICATION, s. f. ixecía, ac (1). Faire des supplications, ίκεσίας ποιέομαι, ουμαι, fut. nochai.

SUPPLICE, s. m. τιμωρία, ας (ή). Faire subir un supplice à quelqu'un, παρά τινος τιμωρίαν λαμδάνω, fut. λήψομαι. Il se reconnaît digne du plus grand supplice, αὐτὸς ξαυτού την μεγίστην τιμωρίαν κατα-γινώσκει (κατα-γινώσκω, fut. γνώσομαι). Le dernier supplice, ή έσχάτη τιμωρία, ας. Trainer au supplice, à la mort, ἐπὶ θανάτφ άγω, fut. αξω, acc. Comme on le conduisait au supplice, την έπὶ θανάτω (sous-ent. όδόν) άγόμενος. | Au fig. Ce serait un supplice pour ευχ, άγχόνη γένοιτ' αν αύτοις το πράγμα (γίveual, fut. yevhochal).

SUPPLICIER, v. a. faire périr par le dernier supplice, bavatów, w, ful. wow, acc.

SUPPLIER, v. a. ixereúw, fut. eúow, acc. - pour quelqu'un, ὑπίρ τινος. - à genoux, πρὸς τῶν γενάτων. — en pleurant, μετὰ δακρύων.

SUPPLIQUE, s. f. prière, ixecía, ac (1): έχετηρία, ας (ή). || Placet, γραμματείδιον έχετήριον, ου (τὸ).

SUPPORT, s. m. στήριγμα, ατος (τὸ). Au fig. στήριγμα, ατος (τό) : έρεισμα, ατος (τὸ). Le support d'une famille, ὁ τοῦ οίχου στύλος, ου, Eurip.

SUPPORTABLE, adj. avertos, n, ov: 90pnros, n, ov. Il n'est plus supportable pour ceux qui l'abordent, οὐκέτι φορητός ἐστι τοῖς έν-τυγχάνουσιν (έν-τυγχάνω, fut. τεύξομαι). La [ρεσις, εως (ή). | Abolition, abrogation, αναί-

SUPPLANTER, v. a. παρα-κρούω, fut. | vie ne m'est plus supportable, αδίωτός εστί μοι ό βίος : ἀδίωτόν ἐστί μοι.

SUPPORTABLEMENT, adv. ἀνεκτῶς.

SUPPORTER, v. a. φίρω, fut. olow, acc. : ὑπο-φίρω , fut. ὑπ-οίσω , acc. : ὑπομένω, fut. μενώ, acc.: ὑπ-έχω, fut. ὑφ-ίξω, acc. : υφ-ίσταμαι, fut. υπο-στήσομαι, acc.: άν-ίχομαι, fut. έξομαι, acc. Supporter les coups du sort, τάς συμφοράς γενναίως φέρω, fut. οίσω. Supporter avec peine, sans peine, χαλιπώς, προθύμως φέρω. Supporter patiemment la faim, πρὸς λιμὸν χαρτερέω, ω, fut. ήσω. Prêt à tout supporter, έτοιμος ότιοῦν πάσχειν (πάσχω, fut. πείσομαι). Il faut supporter tout ce qui arrivera, πάσχειν δει έ,τι αν συμ-Εῆ (συμ-δαίνω, fut. Erigouai). Il est capable de supporter une si grande affliction, δι-αρχεί πρός του πένθους τὸ μέγεθος (δι-αρχέω, ω, fut. αρχέσω). || Ne pouvoir supporter, οὐκ ἀν-έχομαι, fut. έξομαι, avec l'acc. ou plus souvent avec un participe. Je ne puis plus supporter la vie, tournez, supporter de vivre. οὐχ ἀν-έχομαι ζῶν (ζάω, ῶ, fut. ζήσω). Voyez Supportable.

SUPPOSER, v. a. donner pour vrai ce qui ne l'est pas, ὑπο-δάλλω, fut. ξαλῶ, acc. Supposer un testament, ψευδείς διαθήκας κατασπευάζω, ful. άσω. Supposé, ée, en parlant d'un enfant, υποδολιμαΐος, a, ov : en parlant d'un ouvrage, votes, n, ev. Ouvrages supposés de Dioscoride, Διοσχορίδου τὰ νόθα, ων.

Supposer, mettre en avant une chose, tideμαι ου ὑπο-τίθεμαι, fut. θήσομαι, acc. Je les suppose justes tous les deux, δικαίους άμφω ύπο-τίθεμαι. Supposez que, ὁπό-θου, avec l'infinitif. Je suppose que vous ayez été trompés, ποιώ δ' ύμᾶς έξ-απατηθέντας (ποιέω, ώ, fut. ήσω : έξ-απατάω, ω, fut. ήσω). Comme on peut le supposer, ως εἰκός (sous-ent. ἐστί).

SUPPOSITION, s. f. — d'une chose pour une autre, ὑποδολή, ῆς (ή). || Proposition mise en avant, ὑπόθεσις, εως (ή). Faire une supposition, ὑπόθεσιν ποιέςμαι, οῦμαι, ful. ήσομαι, ου προ-δάλλομαι, ful. δαλούμαι : ὑπο-τίθεμαί τι, fut. ὑπο-θήσομαι. Par supposition, ὑποθετικώς.

SUPPOSITOIRE, s. m. nearos, ou (6). SUPPOT, s. m. officier subalterne, unnpirns, ou (b). || Complice, instrument d'exac tions, etc. συμπράκτωρ, ορος (δ).

SUPPRESSION, s. f. retranchement, à pai-

ρεσις, εως (ή) : ἀθίτησις, εως (ή) : ἀκύρωσις, | διδάζω, fut. ασω. || La maison domine sur 12 swς (ή). | Action d'effacer, εξάλειψις, εως (ή). | Omission, παράλειψις, εως (ή). | En termes de méd. σχέσις, εως (ή). Suppression d'urine, ioyoupía. as (%).

SUPPRIMER, v. a. retrancher, ap-aipie, i, fut. aipinow, acc. | Abolir, abroger, avαιρίω, ω, ful. αιρήσω, acc. : άθετίω, ω, ful. iou, acc.: axpou, a, ful. wou, acc. ■ Effacer , iξ-αλείφω , fut. αλείψω , acc. | Passer sous silence, παρα-λείπω, fut. λείψω, acc. En t. de méd. loye, fut, ornou, acc. : tornu, fut. ornow, acc.

SUPPURATIF, IVE, adj. διαπυητικός, ή, όν : έκπυητικός, ή, όν.

SUPPURATION, s. f. διαπύησις, εως (ή): έκπύησις, εως (ή). Amener à suppuration, έx-πυόω, ω, fut. ώσω, acc.

SUPPURER, v. n. mucepoia, a, fut. ήσω. Faire suppurer, δια-πυίω, ω, fut. ήσω, acc. : ἐx-πυώω, ω, ful. ώσω, acc.

SUPPUTATION, ε. f. λογισμός, εῦ (δ). SUPPUTER, v. a. λογίζομαι, fut. ίσοmai, acc.

SUPREMATIE, s. f. hyenovia, as (h). SUPRÊME, adj. le plus élevé de tous, ὑπέρτατος, η, ον : ἀχρότατος, η, ον : άχρος, α, ον: έσχατος, η, ον. L'Être suprême, δ "Υψιστος, ου : ὁ Πανυπέρτατος, ου. L'autorité suprême, ή άκρα έξουσία, ας. Parvenir au rang suprême, είς έχρον των τιμών έλαύνω, fut. ελάσω. Au suprême degré, είς τὸ έσχαtov. | L'heure suprême, la dernière heure, ή έσχάτη ώρα, ας: ή του βίου τελευτή, ής.

SUR, prép. au-dessus de, ini avec le gén. sans mouvement, et avec l'acc. s'il y a mouvement. Dormir sur une planche, ini ξύλου καθ-εύδω, fut. ευδήσω, Aristph. Porter sur la tête, έπὶ τῆς κεφαλῆς τι φέρω, fut. clow, Aristph. La pudeur qui se montre sur le visage, ή έπὶ τοῦ προσώπου αιδώς, οῦς, Hésiod. Rtant montés sur le temple, ini τον νεών άνα-δάντες (άνα-δαίνω, fut. 6ήσομαι, Xén. Tomber sur la tête, ἐπὶ κεφαλην πίπτω, fut. πεσεύμαι, Xén. Sur la terre, sur terre, ini ync. Sur la terre comme au terre et sur mer, κατά γῆν καὶ θάλασσαν. | Sur, avec mouvement se rend souvent par | ή όδός (έχω, fut. έξω). eic, acc. Placer sur un char, εic δχημα iμ- | Sun, ferme, assuré, βίδαιος, α, ον (comp.

campagne, ή οὐεία βλέπει εἰς τοὺς (βλίπω, fut. βλέψομαι). || Souvent aussi on emploie les verbes composés d'ini ou de vic. Étre assis sur, ἐφ-ίζω, fut. ιζήσω, dat. Sauler sur, ip-opuau, ü, sul. riou, dal.: eisορμάω, ω, fut. ήσω, dat. ou είς et l'acc.

Sun, touchant, concernant, mepi, gen. En voilà assez sur ce sujet, περὶ τούτων άλις.

Sur, vers, environ, περί, acc.: πρός, acc.: έπί, acc. Sur le midi, περί την μεσημδρίαν. Sur le soir, πρὸς ἐσπέραν. Sur la fin de l'hiver, φθίνοντος κόη του χειμώνος (φθίνω. sans futur).

Sur entre encore dans une infinité de locutions. Sur-le-champ, 10805. Sur entrelaites, εν τῷ μεταξύ. Sur toutes choses, μάλιστα δέ. L'emporter sur quelqu'un, πινές ύπερ-έχω, fut. έξω. Sur la nouvelle de ce qui se passait à Rome, αν-αγγελθέντων των έν 'Ρώμε (ἀν-αγγέλλω, fut. αγγελώ). Les autres idiotismes se trouveront aux divers articles du dictionnaire.

SUR, Sure, adj. acide, čžúc, sia, ú (comp. úτερος, sup. úτατος). Un peu sur, ύποξυς, υς, υ.

SUR, Sure, adj. certain, indubitable, axquδής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): σα-Notion sure, i sapis ou atrests doka, no. 1 Il est sur que, d'illor donn du, indic. Il est sur qu'il a fait cela, δηλός έστι τώτο ποιήσας (partic. aor. 1er de ποιίω, ω, fut. ήσω). [Qui a la certitude de, so ou vapaç siduic, υία, ός (partic. d'oίδα). Etre sûr d'une chose. εὐ οἶδα ου σαφως οἶδα, fut. εἴσομαι, acc. Je ne puis rien dire dont je sois sûr, cobir ixa σαφῶς λίγειν (λίγω, fut. λίξω). Je ne suis pas encore bien sûr de ce que je ferai, ἀπορῶ τί ποιήσω (ἀπορέω, ώ, fut. ήσω: ποιέω, ώ, fut. ήσω). A coup sar, sans crainte de se tromper, ἀσφαλῶς. — certainement, εἰκότως: δηλονότι : άμελεί.

Sur, qui offre toute sécurité, asquairs, is, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). En lieu sûr, έν ἀσφαλεί. Placer quelqu'un dans un lieu ciel, ως εν ούρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, Bibl. Sur sūr, τινὰ εν ἀσφαλεῖ τίθημι, fut. θέσω. Ce chemin est sûr, ἀσφαλώς ου ἀκινδύνως έχει

ότερος, sup. ότατος). Il n'y a rien de sûr dans les choses humaines, οὐδίν ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων βέδαιον καὶ εὐσταθές. | Fidèle, sur qui l'on peut compter, mistoc, n, ov (comp. ότερος, sup. ότατος). Qui n'est pas sûr ou qui est peu sûr, άπιστος, ος, ον.

SURABONDAMMENT, adv. περισσώς. SURABONDANCE, s. f. περισσεία, ας (ή). SURABONDANT, ANTE, adj. περισσός, ή, όν. SURABONDER , v. n. περισσεύω , fut. εύσω. SURACHETER, v. a. ὑπερ-ωνέομαι, οῦμαι, fut. www.gopat, acc.

SURANNĖ, tz, adj. ἀπ-ηρχαιωμένος, η, on (partic. parf. passif d'aπ-aρχαιόω, ω, fut. ώσω): ἀρχαῖος, α, ον: παλαιός, ά, όν. Mœurs surannées, τὸ ἀρχαιότροπον, ου. Devenir suranné, ἀπ-αρχαιόςμαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι.

SURCHARGE, s. f. augmentation de charge, φορτίου προσθήκη, ης (ή).

SURCHARGER, v. a. charger davantage, έπι-δαρέω, ω, fut. ήσω, acc. || Charger beaucoup trop, κατα-δαρίω, ω, fut. ήσω, acc.: πιζω, ful. ίσω, acc. Être surcharge, πιίζομαι, fut. εσθήσομει, dat. : βρίθω (sans fut.), dat. | Au fig. Étre surchargé d'affaires, πραγμάτων όχλω περι-έχομαι, fut. περι-σχεθήσομαι.

SURCROISSANCE, s. f. iniquote, swe (i). SURCROIT, s. m. προσθήκη, ης (ή) : ἐπίδοσις, εως (ή). Venir de surcroît, έπι-γίνομαι, fut. γενήσομαι. Pour surcroit de maux, πρός δί τούτοις τοῖς κακοῖς.

SURCROITRE, v. a. ἐπ-αύξω ου ἐπ-αυξάνω, fut. αυξήσω, acc. | v. n. ἐπι-φύομαι, fut. φύσομαι: ἐπι-γίνομαι ου προσ-γίνομαι, fut. γενήσομαι.

SURDITE, s. f. xemporne, nroe (n).

SURDORER, v. a. im-yourow, w, ful. wow, acc. SURBAU, s. m. arbre, axtñ, ñc (ń): axtía ου άκταία, ας (ή).

SUREMENT, adv. d'une manière certaine, σαφως : ἀχριδως. || En sûrelé, ἀσφαλως.

SURENCHERE, s. f. ὑπερθεματισμός, αῦ (ὁ). SURENCHERIR , v. a. ὑπερ-θεματίζω, fut.

SUREROGATION, s. f. apostinan, no (i). Par surérogation, ex προσθήχης.

SUREROGATOIRE, adj. πάρεργος, ος, ον. Chose surérogatoire, τὸ πάρεργον, αυ.

SURET, έτε, adj. υποξυς, υς, υ.

i bri du danger, ἀσφάλεια, ας (ή). Lieu de sûrelé, ὁ ἀσφαλής τόπος, ου. Je suis en sùrelé, iv acpadsia ou iv acpadei siui, fut. έσομαι : άσφαλώς έχω, fut. Εξω. Mettre en sùreté, ές ἀσφάλειαν καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. Mettre ses affaires en sareté, τὰ περί έμαυτὸν ἀσφαλῶς καθ-ίστημι. Se mettre en sùreté contre, φυλάσσομαι, ου προ-φυλάσσομαι, fut. άξομαι, acc. | Au pl. Saretés, assurances, gages, πίστεις, εων (αί): πιστά, ων (τά). Donner des sûrelés, πίστιν ου πίστεις ου πιστά δίδωμι, fut. δώσω, Thucyd. S'étant donné mutuellement des saretés, πίστεις άλλήλοις ποιησάμενοι (ποιέφιαι, ουμαι, fut. ήσομαι), Xén.

SURFACE, s. f. impáveia, a; (ń). Surface de l'eau, ή του υδατος έπιφάνεια, ας : τὸ τοῦ υδατος άκρον, ου: τὸ άκρον υδωρ, gên. ύδατος. A la surface, ἐπιπολής : ἐν χρῷ. Être à la surface, ἐπι-πολάζω, fut. άσω. N'effleurer que la surface d'une chose, ἀκριθιγῶς τινός άπτομαι, ƒυι. άψομαι.

SURFAIRE, v. a. ex-τιμάω, ω, fut. ήσω, acc. SURGEON, s. m. rejeton, θαλία, ας (ή). || Source jaillissante, πίδαξ, ακος (ή).

SURGIR, v. n. aborder au port, πρὸς τὸν λιμένα όρμίζομαι, fut. ίσομαι. || S'élever, avaτέλλω, ful. τελώ, ou ἀνα-τέλλομαι, ful. τελούμαι : αν-ίσταμαι, fut. ανα-στήσομαι. Faire surgir , αν-ίστημι, fut. άνα-στήσω, acc.: έγείρω, fut. izepū, acc.

SURHAUSSER, v. a. ἐκ-τιμάω οπ ἀνατιμάω, ω, fut. ήσω, acc.

SURHUMAIN, Aine, adj. ὑπιράνθρωπος, ος, ον : μείζων ή κατ' άνθρωπον (μείζων, ων, ον, gén. ονος, comp. de μέγας): δ, ή, τὸ ὑπέρ άνθρωπον, indécl.

SURINTENDANCE, s. f. ἐπιστασία, ας (ή). SURINTENDANT, s. m. imotáta, co (6). Surintendant des finances, ὁ ἐπὶ τῶν βασιλιχών χρημάτων.

SURLENDEMAIN, s. m. i μεταύριον, indécl. (sous-ent. ἡμίρα). Le surlendemain, τῷ μεταύριον. Le surlendemain de son arrivée, τῷ τρίτη έπεὶ ἀφ-ίκετο : αὐτοῦ τριταίου τόλη ἀφ-ικομένου (άφ-υανέομαι, ουμαι, ful. ίξομαι)...

SURMENER, v. a. xata-novio, o, fut. now, acc.

SURMONTER, v. a. onep-baive, fut. bnσομαι, acc. : κρατίω, ω, fut. ήσω, gen. Sur-SURETE, s. f. état de ce qui est à l'a- monter les obstacles, rà immedia uniq-baira, fut. Gήσομαι. Surmonter ses passions, των κδων νων κρατίω, ω, fut. ήσω.

SURMULET, s. m. poisson, τρίγλα, ης (ή).

SURNAGER, v. n. ἐπι-πολάζω, fut. άσω.

SURNATUREL, elle, adj. ὑπερφυής, ής, ές.

SURNATURELLEMENT, adv. ὑπερφυῶς.

SURNOM, s. m. ἐπωνυμία, ας (ή): τὸ ἐπώ
νυμεν ὅνομα, ατος, ou simplement ἐπώνυμον,

ου (τὸ). Surnom qu'on a reçu à cause de

quelque action, ἐπώνυμεν πράξεως. Surnom tiré

d'un défaut corporel, ἐπώνυμον σωματικόν, οῦ.

Qui tire son surnom de, ἐπώνυμος, ος, εν,

avec le gén.

SURNOMMER, ν. α. ἐπ-ονομάζω, fut. άσω, αcc. Grégoire, surnommé le Théologien, Γρηγόριος ὁ τὴν ἐπωνυμίαν Θεολόγος : Γρηγόριος ὁ
καὶ Θεολόγος : Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐπ-ωνομασμένος ου τῆς θεολογίας ἐπ-ωνομασμένος (partic.
parf. passif ἀ ἐπ-ονομάζω). On la surnomme
Hespérie, Έσπερίαν ἐπωνύμως καλοῦσι (καλέω,
ω, fut. καλέσω).

SURNUMERAIRE, adj. υπεράριθμος, ος, cv. Soldat surnuméraire, ό προσ-γεγραμμένος στρατιώτης, ου (partic. parf. passif de προσ-γράφω, fut. γράψω).

SUROS, s. m. έξόστωσις, εως (ή).

SURPASSER, v. a. inep-baive, fut. bijooμαι, acc.: ὑπερ-Εάλλω, fut. Εαλώ, ou ὑπερ-Εάλλομαι, fut. δαλούμαι, acc: παρ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι, acc. : ὑπερ-έχω, fut. έξω, gên. ου acc. : πρι-ίχω, fut. έξω, gén. : περι-γίνομαι, fut. γενήσομαι, gén. — en quelque chose, τινί ου κατά τι ου περί τι. Surpasser quelqu'un en bonheur, εὐδαιμονία τινά ὑπερ-βαίνω ομ δπερ-δάλλω ου παρ-έργομαι. Surpasser les autres en éloquence, των άλλων περί τους λόγους προ-έχω, fut. έξω. Surpasser à la course, δρόμω παρ-έρχομαι, ful. ελεύσομαι, acc. | Surpasser toutes les espérances, πασαν ελπίδα υπερ-δάλλω, fut. εαλώ: πάσης ελπίδος χρείσσων γίνομαι, fut. γενήσομαι. Il se surpassa en éloquence, έαυτου ελλογιμώτατος έγένετο (γίνομαι, fut. γινήσομαι). Il se surpassa en vitesse, αύτου τάχιστα έδραμε (τρέχω, fut. δραμουμαι).

SURPAYER, v. a. payer trop cher, ὑπερτίμιον ἐχ-τίνω, fut. τίσω.

SURPEAU, s. f. ἐπιδερμίς, ίδος (ή). SURPLIS, s. m. χιτών, ῶνος (ċ).

SURPLOMB, s. m. κλίσις, εως (ή). Être en surplomb, voyez Surplomber.

SURPLOMBER, υ. π. κλίνω ου παρεκλίνω, fut. κλινω.

SURPLUS, s. m. ce qui excède, τὸ περισσόν, οῦ: τὸ ἐπίμετρον, cu. Qui est de surplus, περισσός, ή, όν. || Ce qui reste, τὸ λοιπόν, οῦ. Qui est de surplus, en ce sens, λοιπός, ή, όν. Au surplus, au reste, τὸ δὲ λοιπόν.

SURPRENANT, Ακτε, αdj. θαυμαστός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): θαυμάσιος, ος ου α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατες): παράδοξος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατες).

SURPRENDRE, v. a. prendre au dépourvu, κατα-λαμβάνω, ful. λήψομαι, acc.
La maladie le surprit, νόσος αὐτὸν κατ-ελαβε.
Chercher à surprendre un poste, τοῦ φραιρίου πειράσμαι, ῶμαι, ful. άσομαι. || Prendre
sur le fait, ἐπ' αὐτορώρω λαμβάνω ou καταλαμβάνω, ful. λήψομαι, acc. Il fut surpris à
mentir, ἐάλω ψευδόμενος (άλίσκομαι, ful. ἀλώσομαι).

Subprendre, abuser, tromper, παρα-κρώφμαι, fut. κρούσομαι, acc. — la religion des juges, τους δικαστάς. Facile à surprendre, εὐεξαπάττιτος, ος, ον. Difficile à surprendre, δυσαπάτητος, ος, ον. || Dérober, obtenir par surprise, κλέπτω ου ἐκ-κλέπτω ου ὑπο-κλέπτω, fut. κλέψω, acc. Surprendre le secret de quelqu'un, ἀπόβρητόν τινος ἐκ-κλέπτω.

Surprendre, étonner, ix-πλήσσω, fut. πλήξω, acc. Ètre surpris, ix-πλήσσωμαι, fut. πλαγήσομαι : θαυμάζω, fut. άσομαι. — de quelque chose, τι. Je suis surpris que, θαυμάζω ότι, indic.

SURPRISE, s. f. étonnement, εκπληξις, sως (ή): θαϋμα, ατος (τὸ). Être frappé de surprise, ἐκ-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι, — à la vue de quelque chose, τι ου πρός τι.

Schprise, ruse, δόλος, ου (δ): ἐπιδουλή, ῆς (ή). User de surprise, δόλφ χράσμαι, ωμαι, fut. χρήσομαι. Par surprise, δόλφ: ἐξ ἐπιδουλῆς. Tuer quelqu'un par surprise, τινὰ δολοφονέω, ω, fut. ήσω. Obtenir la victoire par surprise, τὴν νίκην κλέπτω, fut. κλέψω.

SURSAUT, s. m. En sursaut, έξαιφνής. S'éveiller en sursaut, άπὸ τοῦ ῦπνου έκ-θρώσκα, fut. θοροῦμαι.

SURSEANCE, s. f. ἀναδολή, ῆς (ή).
SURSEOIR, v. a. et n. ἀνα-δάλλομαι,
fut. δαλοϋμαι, acc.

SURSIS, s. m. avabodi, ne (n).

άλλως τε καί : ούχ ήκιστα. Mais surtout, μάλιστα δί : ούχ παιστα δί.

SURTOUT, s. m. ylaiva, no (1).

SURVEILLANCE, s. f. φυλαχή, ης (ή).

SURVEILLANT, s. m. ANTE, s. f. iniτροπος, ου (δ, ή) : έφορος, ου (δ, ή) : φύλαξ, axos (b): au fém. axis, axis, axis, axis

SURVEILLE, s. f. ή πρόχθες ήμέρα, ας (πρόχθις adv. indécl. On tourne plus souvent par le troisième jour, ή τρίτη ήμέρα, ας. La surveille de cette grande sête, vy roity πρὸ τῆς ἐκρτῆς (sous-ent. ἡμέρα).

SURVEILLER, v. a. φυλάσσω, fut. άξω, ace : τηρέω ου έπι-τηρέω, ω, fut. ήσω, acc. : ἐπι-σκοπέω, ω, fut. ήσω, acc.

SURVENANT, s. m. tournez par le verbe. SURVENDRE, v. a. ὑπερτίμιον πωλέω, ā, fut. now, acc.

SURVENIR, v. n. intervenir, se présenter tout à coup, ἐπ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι: έπι-γίνομαι ου παρα-γίνομαι, fut. γενήσομαι: παρα-τυγχάνω, fut. τεύξομαι. — au milieu de ou pendant quelque chose, τινί. La nuit survint au milieu du combat, νὸξ τῆ μάχη ἐπηλθε (aor. d'in-έρχομαι). Il survint pendant la cérémonie, τη τελετή παρ-εγένετο (aor. de παρα-γίνομαι) ου παρ-έτυχε (aor. de παρατυγγάνω. Le premier survenant, δ έπ-ερχόμενος, ου : ὁ παρα-γινόμενος, ου : ὁ παρατυχών, όντος. | Arriver, avoir lieu, συμ-βαίνω, fut. δήσομαι : γίνομαι, fut. γενήσομαι. Les événements qui sont survenus, τὰ συμ-βάντα, ων : τὰ γενόμενα, ων. Que vous est-il survenu? τί πέπονθας (parf. de πάσχω, fut. πείσομαι); On lui demandait ce qui lui était survenu, έπ-ηρωτάτο τί πεπόνθοι (έπ-ερωτάω, ω, fut. ήσω).

SURVIDER, v. a. ôter le surplus, anoμάσσω, fut. μάξω, acc.

SURVIVANCE, s. f. διαδοχή, ης (ή).

SURVIVANT, ANTE, adj. tournez par le verbe. SURVIVRE, v. n. - à quelqu'un, τινὶ έπι-ζάω, ω, fut. έπι-διώσομαι : τινός περι-ζάω, ω, fut. περι-διώσομαι, ου περι-γίνομαι, fut. γενήσομαι. Le survivant, ὁ περι-γινόμενος, ου. Survivre à une bataille, ix μάχης περι-σώζομαι, fut. σωθήσομαι. Leux qui ont survécu, οί περισωθέντες, ων.

SUS, adv. Courir sus, έφ-ερμάω, ω, fut. SURTOUT, adv. principalement, μάλιστα: | ήσω, dat. || En sus, en outre, έτι : προσίτι. || Sus! allons, aye : eia.

> SUSCEPTIBILITE, s. f. δξυθυμία, ας (ή). SUSCEPTIBLE, adj. capable de, iv-διχόμενος, η, ον (partic. d'iv-δέχομαι), avec l'acc. ou l'infin. Être susceptible de, iv-δίχομαι, fut. δίξομαι, acc. : χωρίω, ω, fut. ήσω, acc. La raison humaine n'est pas susceptible de comprendre ces choses, ταῦτα ἀνθρώπινος λογισμός οὐ χωρεί: on peut dire aussi củx ένδέχεται, ούχ οἶός τ' έστ/, ίκανὸς ούκ έστιν, ού δύναται ταῦτα συν-ιέναι (δύναμαι, fut. δυνήσομαι : συν-ίημι, fut. συν-ήσω). Etre susceptible de se rompre, θλάσιν ὑφ-ίσταμαι, fut. ὑποστήσομαι. Étre susceptible d'un très-grand développement, έπι-διδόναι είς μέγιστον έν-δέχομαι, fut. δίξομαι. || Susceptible, qui s'offense aisément, εξύθυμες, ος, ον (comp. έτερος, sup. ότατος): δξύχολος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Caractère extrêmement susceptible, τὸ άγαν όξύθυμον, ου.

SUSCEPTION, s. f. ἀνάληψις, εως (ή).

SUSCITATION, s. f. προτροπή, ής (ή). A la suscitation de quelqu'un, έκ τινος προτροπής: προ-τρέποντός τινος (προ-τρέπω, ful. τρέψω).

SUSCITER, v. a. faire nattre, an-iornal, fut. ανα-στήσω, αcc. : έξαν-ίστημι, fut. έξαναστήσω, acc. : ἐγείρω, fut. ἐγερω, acc. Susciter un vengeur, τιμωρόν έξαν-ίστημι, fut. έξανα-στήσω. Susciter des ennemis aux Romains, τοις 'Ρωμαίοις έχθρους ποιέω, ω, fut. ήσω. Susciter une guerre, πόλεμον συν-ίστημι, fut. συ-στήσω. Susciter des affaires à quelqu'un, πράγματά τινι παρ-έχω, fut. έξω. Susciter de la haine contre quelqu'un, 600νον τινὶ συν-άγω, fut. άξω. || Susciter lignée à quelqu'un, σπέρμα τινὶ έξαν-ίστημι, fut. έξανα-στήσω, Bibl. || Susciter quelqu'un à faire quelque chose, ποιείν τι προ-τρέπω, fut. τρέψω, αcc.

SUSPECT, ECTE, adj. υποπτος, ος, ον. Être suspect, εν ὑποψία είμι, fut. έσομαι: ύπόπτως έχω, fut. έξω. Rendre suspect, είς ύποψίαν χαθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. Devenir suspect, είς ὑποψίαν ἐμ-πίπτω, fut. πεσούμαι. Qui n'est pas suspect, ἀνύποπτος, ος, ον : πιστός, ή, όν : άξιόπιστος, η, ον.

SUSPECTER, v. a. in-carribo, fut. sigo, acc.

avec le gén.

fut. Επουμαι. Surmonter ses passions, των ήδων χρατίω, ω, fut. ήσω.

SURMULET, s. m. poisson, τρίγλα, ης (ή).

SURNAGER, v. n. ἐπι-πολάζω, fut. άσωSURNATUREL, elle, adj. ὑπερφυής, ής, ές.

SURNATURELLEMENT, adv. ὑπερφυῶς.

SURNOM, s. m. ἐπωνυμία, ας (ή): τὸ ἐπώνυμεν ὅνομα, ατος, ou simplement ἐπώνυμον,

ου (τὸ). Surnom qu'on a reçu à cause de
quelque action, ἐπώνυμεν πράξεως. Surnom tiré
d'un défaut corporel, ἐπώνυμον σωματικόν, οῦ.

Qui tire son surnom de, ἐπώνυμος, ος, ον,

SURNOMMER, ν. α. ἐπ-ονομάζω, ƒut. άσω, αcc. Grégoire, surnommé le Théologien, Γρηγόριος ὁ τὰν ἐπωνυμίαν Θεολόγος: Γρηγόριος ὁ
καὶ Θεολόγος: Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐπ-ωνομασμένος ου τῆς θεολογίας ἐπ-ωνομασμένος (partic.
parf. passif ἀἐπ-ονομάζω). On la surnomme
Hespérie, Ἐσπερίαν ἐπωνύμως καλοῦσι (καλέω,
ω, ƒut. καλέσω).

SURNUMERAIRE, adj. ὑπεράριθμος, ος, ον. Soldat surnuméraire, ὁ προσ-γεγραμμένος στρατιώτης, ου (parlic. parf. passif de προσ-γράφω, ful. γράψω).

SUROS, s. m. έξόστωσις, εως (ή).

SURPASSER, v. a. inep-baivo, fut. bijoμαι, acc.: ὑπερ-Εάλλω, ful. δαλώ, ou ὑπερ-Εάλλομαι, fut. δαλούμαι, acc: παρ-έργομαι, fut. ελεύσομαι, acc. : ὑπερ-έχω, fut. έξω, gén. ου acc. : προ-έχω, fut. έξω, gén. : περι-γίνομαι, fut. γενήσομαι, gén. - en quelque chose, τινί ου κατά τι ου πιρί τι. Surpasser quelqu'un en bonheur, εὐδαιμονία τινά ὑπερ-δαίνω ου δπερ-δάλλω ου παρ-έρχομαι. Surpasser les autres en éloquence, των άλλων περί τους λόγους προ-έχω, fut. έξω. Surpasser à la course. δρόμω παρ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι, acc. | Surpasser toutes les espérances, πασαν ελπίδα υπερ-δάλλω, fut. Εαλώ : πάσης έλπίδος χρείσσων γίνομαι, fut. γενήσομαι. Il se surpassa en éloquence, ξαυτού ελλογιμώτατος έγένετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Il se surpassa en vitesse, αὐτου τάχιστα έδραμε (τρέχω, fut. δραμουμαι).

SURPAYER, v. a. payer trop cher, uneq-

SURPEAU, s. f. ἐπιδερμίς, ίδος (ή).

SURPLIS, s. m. χιτών, ῶνος (ċ).

SURPLOMB, s. m. κλίσις, εως (ή). Être

en surplomb, voyez Surplomber.

SURPLOMBER, υ. n. κλίνω ου παρα κλίνω, fut. κλινώ.

SURPLUS, s. m. ce qui excède, τὸ περισσόν, οῦ : τὸ ἐπίμετρον, cu. Qui est de surplus, περισσός, ή, όν. || Ce qui reste, τὸ λοιπόν, οῦ. Qui est de surplus, en ce sens, λοιπός, ή, όν. Au surplus, au reste, τὸ δὲ λοιπόν.

SURPRENANT, ARTE, adj. θαυμαστός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): θαυμάσιος, ος ου α, ον (comp. ώτερος, sup. ώταττς): παράδοξος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατες):

SURPRENDRE, v. a. prendre au tipourvu, κατα-λαμβάνω, ful. λήψομαι, ακ.
La maladie le surprit, νόσος αὐτὸν κατ-ελαία.
Chercher à surprendre un poste, τοῦ φρωρίου πειράσμαι, ωμαι, ful. άσομαι. || Prendre
sur le fait, ἐπ' αὐτορώρω λαμβάνω ου καταλαμβάνω, ful. λήψομαι, acc. Il fut surpris à
mentir, ἐάλω ψευδόμενος (ἀλίσκομαι, ful. ἀλώ
σομαι).

Surprender, abuser, tromper, παρα-κρούσμει, fut. κρούσομαι, acc. — la religion des juges, τοὺς δικαστάς. Facile à surprendre, εὐεξακάτπτος, ος, ον. Difficile à surprendre, δυσκατιτος, ος, ον. || Dérober, obtenir par surprise, κλέπτω ου έκ-κλέπτω ου ὑπο-κλέπτω, fut. κλέψω, acc. Surprendre le secret de quelqu'un, ἀπόβρητόν τίνος ἐκ-κλέπτω.

Surprender, étonner, in-πλήσσω, fut. πληζω, acc. Ètre surpris, in-πλήσσωμαι, fut. πλαγήσωμαι : θαυμάζω, fut. άσωμαι. — de quelque chose, τι. Je suis surpris que, θαυμάζω ότι, indic.

SURPRISE, s. f. étonnement, εππληξις, sως (ή): θαϋμα, ατος (τὸ). Être frappé de surprise, ἐκ-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι, — à la vue de quelque chose, π ου πρός π.

Schrrise, ruse, δόλος, ου (δ): ἐπιδουλά, ῆς (ή). User de surprise, δόλφ χράσμα, ῶμαι, fut. χρήσομαι. Par surprise, δόλφ: ἐξ ἐπιδουλῆς. Tuer quelqu'un par surprise, τινὰ δολοφονίω, ῶ, fut. ήσω. Obtenir la victoire par surprise, τὴν νίκην κλέπτω, fut. κλέψα.

SURSAUT, s. m. En sursaut, έξαιφνές. S'éveiller en sursaut, ἀπὸ τοῦ ὕπνου έχ-θρώσκα, fut. θορούμαι.

SURSEANCE, s. f. ἀναδολή, ῆς (i). SURSEOIR, v. a. et n. ἀνα-δάλλεμαι, fut. δαλούμαι, αcc. SURSIS, s. m. avabodi, 715 (1).

SURTOUT, adv. principalement, μάλιστα: άλλως τε καί : οὐχ πκιστα. Mais surtout, μάλιστα δέ : οὐχ πκιστα δέ.

SURTOUT, s. m. χλαΐνα, ης (ή).

SURVEILLANCE, s. f. quìaxn, ñç (n).

SURVEILLANT, s. m. ante, s. f. $i\pi i$ tpopec, ou $(\delta, \dot{\eta})$: i φορος, ou $(\delta, \dot{\eta})$: φύλαξ,
ακος $(\dot{\delta})$: au fėm. φυλακίς, iδος $(\dot{\eta})$.

SURVEILLE, s. f. ή πρόχθες ήμέρα, ας (πρόχθες adv. indécl. On tourne plus sourent par le troisième jour, ή τρίτη ήμέρα, ας. La surveille de cette grande fête, τῆ τρίτη πρὸ τῆς ἐςρτῆς (sous-ent. ἡμέρα).

SURVEILLER, v. a. φυλάσσω, fut. άξω, acc: τπρίω ου ίπι-τηρίω, ω, fut. ήσω, acc.: ίπι-σκοπίω, ω, fut. ήσω, acc.

SURVENANT, s. m. tournez par le verbe.
SURVENDRE, v. a. ὑπερτίμιον πωλίω,
ω, fut. ήσω, acc.

SURVENIR, v. n. intervenir, se présenter tout à coup, έπ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι: έπι-γίνομαι ου παρα-γίνομαι, fut. γενήσομαι: παρα-τυγχάνω, fut. τεύξομαι. — au milieu de ou pendant quelque chose, τινί. La nuit survint au milieu du combat, νὸξ τῆ μάχη ἐππλθε (aor. d'in-έρχομαι). Il survint pendant la cérémonie, τη τελετή παρ-εγένετο (aor. de παρα-γίνομαι) ου παρ-έτυχε (aor. de παρατυγγάνω. Le premier survenant, δ έπ-εργόμενος, ου : ὁ παρα-γινόμενος, ου : ὁ παρατυχών, όντος. | Arriver, avoir lieu, συμ-βαίνω, fut. Εήσομαι: γίνομαι, fut. γινήσομαι. Les événements qui sont survenus, τὰ συμ-βάντα, ων : τὰ γενόμενα, ων. Que vous est-il survenu? τί πίπονθας (parf. de πάσχω, fut. πείσομαι); On lui demandait ce qui lui était survenu, έπ-ηρωτάτο τί πεπόνθοι (ἐπ-ερωτάω, ω, fut. ήσω).

SURVIDER, v. a. ôter le surplus, ἀπομάσσω, fut. μάξω, acc.

SURVIVANCE, s. f. διαδοχή, ης (ή).
SURVIVANT, ANTE, adi, tournez par le ver

SURVIVANT, ante, adj. tournez par le verbe.

SURVIVRE, v. n. — à quelqu'un, τινὶ ἐπι-ζάω, ω, fut. ἐπι-διώσομαι: τινὸς περι-ζάω, ω, fut. περι-διώσομαι, ου περι-γίνομαι, fut. γενίσομαι. Le survivant, ὁ περι-γινόμενος, ου. Survivre à une bataille, ix μάχης περι-σώζομαι, fut. σωθήσομαι. Leux qui ont survécu, οἱ περι-σωθέντες, ων.

ř

SUS, adv. Courir sus, έφ-τρμάω, ω, fut. ήσω, dat. || En sus, en outre, έτι : προσέτι. || Sus! allons. άγε : εἶα.

SUSCEPTIBILITE, s. f. δξυθυμία, ας (ή). SUSCEPTIBLE, adj. capable de, iy-degóμενος, η, ον (partic. d'èv-δέχομαι), avec l'acc. ou l'infin. Être susceptible de, iv-diyouat, ful. δίξομαι, acc. : χωρίω, ω, ful. ήσω, acc. La raison humaine n'est pas susceptible de comprendre ces choses, ταῦτα άνθρώπινος λογισμός ού χωρεί: on peut dire aussi củx ivδέχεται, ούχ οδός τ' έστε, ίκανὸς ούκ έστιν, ού δύναται ταυτα συν-ιέναι (δύναμαι, fut. δυνήσομαι : συν-ίημι, fut. συν-ήσω). Être susceptible de se rompre, θλάσιν υφ-ίσταμαι, fut. υποστήσομαι. Être susceptible d'un très-grand développement, έπι-διδόναι είς μέγιστον έν-δέχομαι, fut. δέξομαι. || Susceptible, qui s'offense aisément, εξύθυμες, ος, ον (comp. έτερος, sup. ότατος) : ὀξύχολος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Caractère extrêmement susceptible, τὸ άγαν δξύθυμον, ου.

SUSCEPTION, s. f. ἀνάληψις, εως (ή).
SUSCITATION, s. f. προτροπή, ῆς (ή). A la suscitation de quelqu'un, έχ τινος προτροπής : προ-τρέποντός τινος (προ-τρέπω, fut. τρέψω).

SUSCITER, v. a. faire natire, ἀν-ίστημι, fut. ἀνα-στήσω, acc.: ἐξαν-ίστημι, fut. ἰξαναστήσω, acc.: ἐγείρω, fut. ἰγερῶ, acc. Susciter un vengeur, τιμωρὸν ἐξαν-ίστημι, fut. ἐξανα-στήσω. Susciter des ennemis aux Romains, τοῖς 'Ρωμαίοις ἐχθροὺς ποιέω, ῶ, fut. ήσω. Susciter une guerre, πολιμον συν-ίστημι, fut. συ-στήσω. Susciter des affaires à quelqu'un, πράγματά τινι παρ-έχω, fut. εξω. Susciter de la haine contre quelqu'un, φθόνον τινὶ συν-άγω, fut. άξω. || Susciter lignée à quelqu'un, σπέρμα τινὶ ἐξαν-ίστημι, fut. ἐξανα-στήσω, Bibl. || Susciter quelqu'un à faire quelque chose, ποιείν τι προ-τρέπω, fut. τρέψω, acc.

SUSPECT, κατε, αdj. δποπτος, ος, ον. Être suspect, εν ὑπαψία είμι, fut. έσαμαι: ὑποπτως έχω, fut. έζω. Rendre suspect, εἰς ὑποψίαν καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, ασο. Devenir suspect, εἰς ὑποψίαν ἐμ-πίπτω, fut. πεσοῦμαι. Qui n'est pas suspect, ἀνύποπτος, ος, ον: πιστός, ή, όν: ἀξιόπιστος, η, ον.

SUSPECTER, v. a. ὑπ-οπτεύω, fut. εύσω, acc.

ου άνα-χρεμάννυμι, fut. χρεμάσω, αcc. : άρτάω ou αν-αρτάω, ω, ful. ήσω, acc. - à un arbre, in δένδρου. Étre suspendu, πρέμαμαι ομ άνα-κρέμαμαι, fut. κρεμήσυμαι: ήρτημαι ου άνπρτημαι (parf. passif d'aptau et d'av-aptau, ū). Elle avait un carquois suspendu à son épaule, φαρέτραν των ώμων έξ-ηπτο (έξ-άπτω, fut. άψω). || Élever ou tenir élevé en l'air, aiuρίω, ω, fut. ήσω, acc. Suspendu dans les airs, μετέωρος, ος, ον: μετάρσιος, ος, ον. Δυ figuré. Suspendu dans l'attente ou l'incertitude, μετέωρος, ος, ον : μετάρσιος, ος, ον : αν-πρτημένος, η, ον (partic. parf. passif d'aναρτάω). Tenir suspendu, αυ fig. αν-αρτάω, w, fut. wow, acc. Rire suspendu entre l'espérance et la crainte, ελπίδος και δέους μέσος ίσταμαι, fut. στήσομαι.

Suspender, différer, ἀνα-δάλλομαι, fut. δαλεύμαι, αcc. — un jugement, τὴν χρίσιν. []
Retenir, empêcher, ἰπ-ίχω, fut. ἰφ-ίξω, αcc.: ἴσχω, fut. σχήσω, αcc.: ἴστημι, fut. στήσω, αcc.: ἰστημι, fut. στήσω, αcc.: ἰφ-ίστημι, fut. ἀπι-στήσω, αcc. Suspendre les coups, la colère, τὰς πληγὰς, τὴν ὀργὴν ἐπ-ίχω, fut. ἰφ-ίξω. Suspendre sa marche, τὴν πορείαν ἰφ-ίστημι, fut. ἐπι-στήσω. Nous avons suspendu nos guerres intestines, πεπαύμιδα πολιμιῦντις πρὸς ἀλλήλους (παύομαι, fut. παύσομαι). [] Suspendre quelqu'un de ses fonctions, τῆς ἀρχῆς τινα διαπαύω, fut. παύσω, αcc.

SUSPENS, adj. en parlant d'un prêtre, των lερών εἰργόμενος, ου (partic. passif d'εἴργω, fut. εἴρξω).

τω Surems, adv. Qui est en suspens, μετώφος, ος, ον. Être en suspens, μετώφος είμι, fut. δσομαι: μετεωρίζομαι, fut. ισθήσωμαι. Je suis en suspens sur le parti que je dois prendre, dπορῶ τί ποιήσω (ἀπορίω, ῶ, fut. ήσω). Tenir en suspens, ἀν-αρτάω, ῶ, fut. ήσω, acc. L'affaire est demeurée en suspens, elle n'est pas jugée, ἀκριτός ἰστιν ἡ δίκη.

SUSPENSIF, ive, adj. έφεκτικός, ή, όν. SUSPENSION, s. f. action de suspendre ou état d'une chose suspendue, ἀνάρτησις, εως (ή). \parallel Interruption, διάπαυσις, εως (ή): διάλιψις, εως (ή). Suspension d'armes, ἀνακωχή, $\tilde{\pi}$; (ή): ἀνοχαί, ῶν (αί).

SUSPICION, s. f. bnohía, ac (n). Etre

SUSPENDRE, ». α. pendre, πρεμάννυμι en état de suspicion, ύπ-οπτεύομαι, fut. ωι άνα-πρεμάννυμι, fut. πρεμάσω, αcc. : ἀρτάω δήσομαι : ὑπόπτως έχω, fut. Εξω.

SUSTENTER, v. a. τρίφω, ου δια-τρίφω, fut. θρίψω, acc.

SUTURE, s. f. paph, n. (n).

SUZERAIN, AINE, adj. χύριος, α, ον. Être suzerain, χυριεύω, fut. εύσω, gên.

SUZERAINETÉ, s. f. κυρίευσις, εως (ή).

SVELTE, adj. mince, λεπτός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος: ἰσχνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Léger, ἐλαφρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

SYCOMORE, s. m. συκομορία, ας (1).
Fruit du sycomore, συκόμορον, αυ (τό).

SYCOPHANTE, s. m. συχοφάντης, συ (δ).
SYLLABE, s. f. συλλαδή, ής (ή). Par syllabe, κατά συλλαδάς. D'une seule syllabe, μονοσύλλαδος, ος, ον. De deux, de trois syllabes, διστύλλαδος, τρισύλλαδος, ος, ον.

SYLLABIQUE, αdj. συλλαδικός, ή, όν. SYLLEPSE, ε. f. σύλληψις, εως (ή).

SYLLOGISME, s. m. συλλογισμός, οῦ (δ). SYLLOGISTIQUE, adj. συλλογιστικός, ή, όν.

SYLPHE, s. m. δ ἀέριος δαίμων, ονος. _ SYMBOLE, s. m. σύμδολον, ου (τό).

SYMBOLIQUE, adj. συμδολικός, ή, όν.

SYMBOLISER, v. n. σύμδολόν τι έχω, fut. ξω. Car tous les deux symbolisent l'un avec l'autre, έχει γὰρ ἄμφω πρὸς ἄμφω σύμδολα.

SYMÉTRIE, s. f. συμμετρία, ας (ή). Qui a de la symétrie, σύμμετρος, ος, ον. En avoir, συμμέτρως έχω, fut. έξω. Il y dans tout l'ouvrage de la symétrie, πᾶν τὸ έργεν συμμέτρως έχει (έχω, fut. έξω).

SYMETRIQUE, adj. σύμμετρος, ος, ον. SYMETRIQUEMENT, adv. συμμέτρως.

SYMETRISER, υ. π. συμμέτρως έχω, ful. έξω. SYMPATHIE, ε. f. συμπάθεια, ας (ή). Il y a entre eux beaucoup de sympathie, πάνο συμ-παθεώσιν ου συμ-πάσχουσιν άλληλεις (συμπαθέω, ω, ful. ήσω : συμ-πάσχω, ful. πείσομαι).

SYMPATHIQUE, adj. συμπαθής, ής, ές. D'une manière sympathique, συμπαθώς.

SYMPATHISER, v. n. συμ-πάσχω, fut. πείσομαι: συμ-παθέω, ω, fut. ήσω: συμ-φωνίω, ω, fut. ήσω. — avec quelqu'un ou quelque chose, τινί.

SYMPHONIE, s. f. συμφωνία, ας (i). SYMPHONISTE, s. m. μελοποιός, οῦ (δ).

SYMPHYSE, s. f. σύμφυσις, εως (ή). SYMPTOMATIQUE, adj. συμπτωματικός, i. ćv.

SYMPTOME, s. m. en termes de médecine, σύμπτωμα, ατος (τὸ). || Signe, indice, τεχμιήριον, ου (τό): σημείον, ου (τό).

SYNAGOGUE, s. f. συναγωγή, ñc (ή).

SYNALEPHE, s. f. συναλοιφή, ης (ή).

SYNALLAGMATIQUE, adj. συναλλαγματικός, ή, όν. Contrat synallagmatique, συνάλλαγμα, ατος (τό).

SYNARTHROSE, s. f. συνάρθρωσις, εως (ή). SYNCHONDROSE, s. f. συγχόνδρωσις, εως (1). SYNCHRONE, adj. σύγχρονος, ος, ον. SYNCHRONISME, s. m. συγχρονισμός, οῦ (δ). SYNCHYSE, s. f. σύγχυσις, εως (ή).

SYNCOPE, s. f. terme de grammaire, συγκοπή, ής (ή). || Terme de médecine, συγnoπή, ης (ή). || Dans la langue vulgaire. Tomber en syncope, s'évanouir, λειποψυχέω ου λειποθυμέω, ω, fut. ήσω.

SYNCOPER, v. a. συγ-χόπτω, fut. χόψω, acc. SYNCRÉTISME, s. m. συγκρητισμός, οῦ (δ). SYNDERÈSE, s. f. concentration de l'ame en elle-même, συντήρησις, εως (ή), G. M. Conscience, remords, συνείδησις, εως (ή): τὸ συν-ειδός, ότος (partic. de σύν-οιδα). Voyez CONSCIENCE.

SYNDIC, s. m. σύνδικος, ου (δ). SYNDICAT, s. m. fonctions de syndic, ouvδικία, ας (ή). || Les syndics eux-mêmes, σύνdixor, wy (ci).

SYNECDOCHE, ou STRECDOQUE, s. f. ou $exdox\acute{n}$, $\~{n}$ s $(\'{n})$.

SYNÉRÈSE, ε. f. συναίρεσις; εως (ή). SYNEVROSE, s. f. συννεύρωσις, εως (ή). SYNODAL, ALE, adj. συνοδικός, ή, όν. SYNODE, s. m. σύνοδος, ου (ή).

SYNODIQUE, adj. συνοδικός, ή, όν.

SYNONYME, adj. συνώνυμος; ος, εν. SYNONYMIE, ε. f. συνωνυμία, ας (ή).

SYNOPTIQUE, adj. συνοπτικός, ή, όν.

SYNOQUE, s. f. συνοχή, ής (ή).

SYNOVIE, s. f. τὸ τῶν ἀρθρων ὑγρόν, οῦ. SYNTAXE, s. f. $g\'uva \xi \iota \varsigma$, $\epsilon \omega \varsigma$ $(\dot{\eta})$.

SYNTHESE, s. f. σύνθεσις, εως (ή). SYNTHETIQUE, adj. συνθετικός, ή, όν.

SYNTHETIQUEMENT, adv. zarà σύνθεσιν. SYRINGOTOME, s. m. συριγγοτόμιον, ου (τό).

SYRTES, s. f. pl. σύρτεις, εων (αί). SYSTALTIQUE, adj. συσταλτικός, ή, όν.

Mouvement systaltique, συσταλή, ῆς (ή). SYSTEMATIQUE, adj. réduit en système, συστηματικός, ή, όν. | Qui a des idées paradoxales, παραδοξολόγος, ος, ον.

SYSTEMATIQUEMENT, adv. συστηματιχώς : κατά σύστημα.

SYSTEME, s. m. σύστημα, ατος (τὸ). SYSTOLE, s. f. συστολή, ñς (ή). SYZYGIE, s. f. $\sigma v \zeta v \gamma i \alpha$, $\alpha \varsigma$ ($\dot{\eta}$).

T

TAB

de cette plante, τάμπακος, ω (δ), G. M. TABATIÈRE, s. f. πυξίς, ίδος (ή). TABERNACLE, s. m. oxayn, ñ; (n). La 🗖 sète des Tabernacles, σκηνοπήγια, ων (τὰ). TABIDE, adj. taxepos, a, ov. TABLATURE, s. f. musique à déchiffrer, 🖆 ή μουσική γραφή, ñ;. || Δu fig. Donner de la tablature à quelqu'un, πράγματά τινι παρ-έχω, fut. έξω.

TABLE, s. f. meuble à quatre pieds,

TAB

ABAC, s. m. plante, ou feuilles desséchées | (70). Table de cuisine, Daov, ou (70) : Daov, cũ (δ). | Meuble quelconque offrant une surface plane, αδαξ, αχος (δ). Table à un pied, μονοπόδιον, ου (τό). Table à trois pieds, τρίπους, οδος (ό). | Table à manger πιζα, ης (ή). Mettre ou dresser la table, την τράπεζαν εὐτρεπίζω, fut. ίσω. Se mettre à table, ἐπὶ δείπνω κατα-κλίνομαι, fut. κλινεύμαι. Se lever de table, τραπέζης άν-ίσταμαι, fut. ανα-στήσομαι. Recevoir quelqu'un à sa table, rivà dunvilo, fut. ico. Servir τράπεζα, ης (ή). Petite table, τραπέζιον, ου une table, τράπεζαν παρα-τίθημι, fut. παραtiles, πολυτελείς υπέρ την χρείαν τραπέζας παρατίθεμαι, fut. παρα-θήσομαι. Ne pas manger à la même table, οὐκ ἀπὸ τῆς αὐτῆς (sous-ent. τραπίζης) σιτέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Qui vit à la table d'un autre, σύσσιτος, ου (δ, ή): συντράπεζος, ου (δ). Ami de table, συμπότης, ου (δ). Propos de table, λόγα συμποσιακοί, ων (οί). Tenir table ouverte ou simplement tenir table, συμπόσια άγω, fut. άξω. Roi de la table, συμποσιάρχης, ου (δ). || La sainte table, ή ίερα τράπεζα, ης: ή ίερα σύναξις, εως.

TABLE, planche, tableau, abat, axos (d). Table de marbre, etc. πλάξ, αχός (ή). Les tables de la loi, chez les Juifs, ai του νόμου πλάχες, ων. La loi des douze tables, chez les Romains, δ δωδεκάδελτος νόμος, ου. Table de Pythagore, ὁ τοῦ Πυθαγόρου ἄδαξ, axoς. | Table d'un livre, σύλλαδος, ου (δ).

TABLEAU, s. m. planche, table, αδαξ, ακος (δ) : άδάκιον, ου (τὸ). Tableau pour recevoir des figures de géométrie, αδαξ γεωμετρικός, ου (ό). Ouvrage de peinture, πίναξ, ακος (δ). Petit tableau, πινάκιον, ου (τὸ). Cabinet de tableaux, mivaxedrixa, no (f.). Un tableau était suspendu au-dessus de la porte, πινάκιον τι έκρέματο υπέρ του πυλώνος (κρέμαμαι, fut. κριμάσομαι), Céb. | Au fig. image, description, sixéy, éves (n). Tableau frappant, ύποτύπωσις, εως (ή). Faire le tableau des mœurs d'une ville, τὰ τῆς πολεως τῶν ἐχτυπόω, ω, fut. ώσω. Faire un tableau fidèle de quelque chose, άκριδώς τι έξ-εικάζω ου άπ-ειχάζω, fut. άσω.

TABLEAU, catalogue, κατάλογος, ου (ð). Inscrire sur le tableau, είς τὸν κατάλογον ανα-γράφω, fut. γράψω, acc.

TABLETIER, s. m. άδαχοποιός, οῦ (δ)? TABLETTE, s. f. petite planche, abat, ακος (ό): άδάκιον, ου (τό). Tablette de bibliothèque, onxion, ou (tò). | Tablette à écrire, δέλτος, ου (ή).

TABLIER, s. m. διάζωμα, ατος (τὸ). TABOURET, s. m. spaviov, ou (tè).

TAC, s. m. maladie des moutons, έφηλίς, ίδος (ή) ?

TACHE, s. f. marque qui salit, xnlic, ίδος (ή) : σπίλος, ου (ό). Petite tache, κη- λός, ή, όν : στωπηρός, ά, όν. λίδιον, ου (τὸ). Faire une tache à, κηλιδόω, ω, fut ώσω, acc. ε σπιλόω, ω, fut. ώσω,

eńow. Faire surcharger sa table de mets inu- acc. Tache naturelle, σπίλος, ου (δ). Qui a des taches sur la peau, σπιλώδης, ης, ες. Tache de rousseur, ἐφηλίς, ίδος (ή). Tache blanche dans l'œil, λεύχωμα, ατος (τὸ).] Δκ fig. Tache à la réputation, κπλίς, ίδος (ή): λώδη, ης (ή). Faire une tache à la réputation de quelqu'un, φήμην τινός βλάπτω, fut. βλάψω. Imprimer une tache à son pays, εἰς αίσχρον όνειδος την πολιν καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω. Avoir une conduite sans tache et sans reproche, ὀρθῷ καὶ ἀνεπιλήπτω βίφ χράσμαι, ώμαι, fut. χρήσομαι.

TACHE, s. f. ouvrage, Epyon, ou (tc). Entreprendre une tache difficile, yalendo έργον ἐπι-χειρέω, ω, fut. ήσω. La tâche dont on est charge, το τεταγμένον, ου (partic. parf. passif de rácco, fut. ráko): to xabñχον, οντος (partic. de καθ-ήκω, fut. ήξω). Remplir sa tache, τὸ τεταγμένον ἀπο-τελέω, ū, fut. τελίσω. Chacun remplit sa táche à merveille, πράσσει έκαστος ἐπιμελῶς ἐφ' οίς έφ-έστηχε (πράσσω, ful. πράξω : έφ-ίσταμαι. fut. έπι-στήσομαι), Isocr. || Prendre quelque chose à tâche, έργον τι ποιέσμαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Prendre à tâche de faire quelque chose, δια-πράξασθαί τι σπουδάζω, fut. άσω.

TACHER, v. a. salir, κηλιδόω, ω, fut. ώσω, acc. : σπιλόω, ω, fut. ώσω, acc. Tacher de sang, αίματι μιαίνω, fut. ανώ, acc.

TACHER, v. n. s'efforcer, mupaquai, ωμαι, fut. άσομαι. Il tache d'être modéré, πειράται έπιεικής είναι. Il faut tacher autant qu'on peut, κατά το δυνατον πειρατίον. Tâcher d'obtenir une chose, τυχείν τινός ου λαδείν τι έργον ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Il faut tacher que cela n'ait pas lieu, φυλακτέον όπως μή τουτο γένηται (φυλακτέον, verbal de φυλάσσω: γίνομαι, fut. γενήσομαι).

TACHETER, v. a. δια-στίζω, fut. στίξω, acc. Tachelé, ée, στικτός, ή, όν.

TACHYGRAPHE, s. m. ταχυγράφος, ου (δ). TACHYGRAPHIE, s. f. ταχυγραφία, ας (1). TACITE, adj. non exprimé par la parole, άφωνος, ος, εν. || Non exprimé par écrit, appapos; os, ov.

TACITEMENT, adv. orgi: orwaj.

TACITURNE, adj. σιγκλός, ή, όν : σιωπη-

TACITURNITE, s. f. to σιωπηρόν, ου. TACT, s. m. sens du toucher, άφή, ης (ή). || Droiture d'esprit, σύνεσις, εως (ή). Qui a du tact, συνετός, ή, όν. Homme d'un grand tact, άνήρ συνετώτατος, ου (έ).

TACTICIEN, s. m. τακτικός, οῦ (δ).
TACTILE, adj. ψηλαφητός, ή, όν.

TACTION, s. f. άφή, ης (ή).

TACTIQUE, s. f. art militaire, $\dot{\eta}$ τακτική, $\ddot{\tau}_{S}$ (sous-ent. τέχνη). Suivant les règles de la tactique, τακτικώς. Ouvrage sur la tactique, τα τακτικά, ων. || Moyen détourné d'arriver à un but, τέχνη, η_{S} ($\dot{\eta}$). Telle fut sa tactique, τοιοῦτόν τι ἐτεχνήσατο (τεχνάομαι, ωμαι, fut. ήσειμαι).

TAFFETAS, s. m. βομδύκιον, ου (τὸ).

TAIE, s. f. membrane mince, ὑμήν, ἐνος (ὁ): φλοιός, οῦ (ὁ). Taie sur l'œil, λεύκωμα, ατος (τὸ). Taie qui se forme sur le lait, ἐπίπαγος, ου (ὁ). \parallel Enveloppe d'oreiller, τὸ τοῦ περικεφαλαίου ἐνείλημα, ατος.

TAILLADER, υ. α. δια-σχίζω, fut. σχίσω, αcc. Tailladé, ée, σχιστός, ή, όν.

TAILLANDERIE, s. f. σιδηρουργία, ας (ή).

TAILLANDIER, s. m. σιδηρουργός, οῦ (ό).

TAILLANT, s. m. στόμα, ατος (τὸ).

TAILLE, ε. f. tranchant, στόμα, ατος (τδ). Frapper de taille, ἐκ καταφορᾶς παίω, fut. παίσω, acc. D'estoc et de taille, ἐκ διαλήψεώς τε καὶ καταφορᾶς: στίγδην καὶ τμήδην.

TAILLE, coupe, τομή, ἢς (ή). Taille des arbres, de la vigne, κλάδευσις, εως (ή). || Taille de la pierre, opération chirurgicale, λιθοτομία, ας (ή).

Taille, impôt, φόρος, ου (δ). Receveur de tailles, ἀργυρολόγος, ου (δ): εἰσπράκτωρ, ορος (δ). Mettre à la taille, φόρον ἐπι-τίθημι, fut. ἐπι-δήσω, avec le dat.

Talle, stature du corps, ἡλικία, ας (ή). De quelle taille est-il? πηλίκος ἐστί; D'une si grande taille, ou de la même taille, τη-λικοῦτος, αὐτη, οῦτο. Plus souvent on tourne par le mot corps, σῶμα, ατος (τὸ). D'une grande taille, μίγας τὸ σῶμα. D'une petite taille, μικρὸς τὸ σῶμα. Grandeur de la taille, τὸ τοῦ σώματος μίγεθος, ους. Qui est d'une taille gigantesque, ὑπερμεγίθης, ης, ες. || Finesse de la taille, ή τοῦ σώματος λεπτότης, ητος. || Δυ fig. Mesurer tout le monde à sa taille, πάντας ἐξ ὑμαυτοῦ κρίνω, fut. κρινῶ.

Table-douce, gravure sur une planche de cuivre, χαλχογραφία, ας (ή).

TAILLER, ν. α. τίμνω, fut. τεμῶ, αcc.
Tailler la vigne, ἄμπελον κλαδεύω, fut. εύσω.
Tailler les arbres, τὰ δίνδρα κλωνίζω, fut. ίσω.
|| Tailler une plume, κάλαμον γλύφω, fut. γλύψω.
|| Tailler les ennemis en pièces, τοὺς πολεμους κατα-τίμνω, fut. τεμῶ, ου κατα-κόπτω, fut. κόψω.

TAILLEUR, s. m. — de diamants, de pierres fines, λιθογλύπτης, ου (δ): λιθογλύφος, ου (δ). — d'arbres, κλαδευτήρ, ήρος (δ). || Tailleur d'habits ou simplement tailleur, ίματουργος, οῦ (δ). Métier de tailleur, ή ίματουργική, ῆς. Qui concerne ce métier, ἡματουργικός, ἡ, όν.

TAILLIS, s. m. θάμνοι, ων (οί): θαμνών, ῶνος (δ).

TAILLOIR, s. m. billot de cuisine, xορμός, οῦ (ὁ). || Dessus d'un chapiteau, ἄβαξ, ακος (ὁ).

TAIN, s. m. κασσίτερος, ου (δ). Mettre au tain, passer au tain, κασσιτερόω, ω, fut. ώσω, acc.

TAIRE, ν. α. tenir secret, σιωπάω, ῶ, fut. ἡσομαι, αcc.: σιγἢ στέγω, ou simplement στέγω, fut. στέξω, αcc. || Passer sous silence, παρα-λείπω, fut. λείψω, αcc.: ἀφ-ίημι, fut. ἀφ-ήσω, αcc.: ἐάω, ῶ, fut. ἐάσω, αcc. || Cacher, dissimuler, κλέπτω, fut. κλέψω, αcc.: ἀπο-κρύπτομαι, fut. κρύψομαι, αcc. — quelque chose à quelqu'un, τί τινα ου πρός τικα.

se Taire, v. n. σιγάω, ω, fut. ήσομαι: σιωπάω, ω, fut. ήσομαι. — sur une chose, περί τινος. Se taire tout d'un coup au milieu d'un discours, μεταξύ λόγων ἀπο-σιωπάω, ω, fut. ήσομαι. Tout le monde se tait, garde le silence, σιγὴν πάντις ίχουσιν (ίχω, fut. ίζω).

TAISSON, s. m. animal, τροχός, οῦ (δ).

TALC, s. m. espèce de pierre, ὁ σχιστὸς
λίθος, ου.

TALENT, s. m. poids chez les anciens, ou somme d'argent, τάλαντον, ου (τὸ). Qui pèse ou vaut un talent, ταλαντιαῖος, α, ον. — deux talents, trois talents, etc. διτάλαντος, τριτάλαντος, ος, ον, etc.

Talent, qualité naturelle, εὐφυΐα, ας (ή). Ce mot grec n'a point de pluriel. On tourne au pl. par avantages, πλεονεκτήματα, ων (τὰ): vertus, ἀρεταί, ῶν (αἰ): facultés, δυνάμεις, εων (αἰ), ou l'on a recours à d'autres tournures. Qui a du talent, εὐφυής, ής, ές. Qui a toutes

sortes de talents, πάσης εὐφυΐας μεστός, ή, όν: πρὸς ἄπαντα εὐφυής, ής, ές. Qui a le talent des affaires, ὁ πρὸς τὰ πράγματα εὐφυῶς ἔχων, εντος (partic. ἀ΄ἔχω, fut. ἔξω). Qui a le talent de la parole, λέγειν δεινός, ή, όν. Τalent de la parole, ή περὶ τοὺς λόγους δεινότης, ητος (ή). Avoir le talent de, δύναμαι, fut. δυνήσομαι: ἰσχύω, fut. ύσω: ἐπίσταμαι, fut. ἐπιστήσομαι: οἰδα, fut. εἴσομαι: ἰκανός εἰμι, ου οἶός τ' εἰμί, fut. ἐσομαι. — de faire quelque chose, ποιείν τι.

TALION, s. m ἀντίποινον, ω (τὸ). Faire subir à quelqu'un la loi du talion, τὸ ἴσον τινὶ ἀντι-μετρίω, ω, fut. τίσω, ου ἀνταπο-δίδωμι, fut. ἀνταπο-δώσω.

TALISMAN, s. m. ἀλεξητήριον, ου (τὸ). Talisman qu'on porte suspendu au cou, περίαπτον, ου (τὸ): περίαμμα, ατος (τὸ). Talisman pour se faire aimer, φίλτρον, ου (τὸ).

TALLE, s. f. rejeton, θ alía, a ς (η): π a- ρ a φ uá ς , á δ o ς (η).

TALLER, v. n. pousser des rejetons, θαλίας ου παραφυάδας ίημι, fut. ήσω.

ΤΑΙΜΟΣ, ε. m. δευτέρωσις, εως (ή).

TALMUDISTE, s. m. δευτερωτής, οῦ (ὁ).

TALON, s. m. πτέρνα, ης (ἡ). Qui descend jusqu'aux talons, ποδήρης, ης, ες. Frapper du talon, πτερνίζω, fut. ίσω: λακτίζω, fut. ίσω.

TALONNER, υ. α. έγ-κειμαι ου έπί-κειμαι, ful. κείσομαι, dal.

TALONNIÈRES, s. f. pl. πίδιλα, ων (τὰ). Attacher ses talonnières, τὰ πίδιλα ὑπο-δύομαι, fut. δύστμαι.

TALUS, s. m. xlitoc, ouc (tò). Fait en talus, xatávtne, ne, se.

TAMARIN, s. m. plante, μυρίκη, ης (ή).

TAMBOUR, s. m. caisse, τύμπανον, ου (τὸ).

Battre le tambour, τυμπανίζω, fut. ίσω. Porter un tambour, τυμπανοφορίσμαι, οῦμαι, fut. ήσωμαι. Qui aime le bruit du tambour, τυμπανοτερπής, ής, ίς. μ du fig. Mener quelqu'un tambour battant, χαλεπώς τινα μετα-χειρίζω, fut. ίσω.

Ταμβουα, celui qui bat le tambour, τυμπα-

Tambour, celui qui bat le tambour, τυμπανιστής, οῦ (δ).

TAMBOURIN, s. m. τυμπάνιον, ου (τό).

TAMBOURINER, v. a. τυμπανίζω, fut. ίσω.

TAMIS, s. m. κρισέρα, ας (ή). Petit tamis, κρισέριον, ου (τό). Tamis pour passer la farine, αλευρότησις, εως (ή).

TAMISER, v. a. σήθω, fut. σήσω, acc.

TAMPON, s. m. — de laine, de paille
τὸ ἰξ ἰρίου, ἰξ ἀχύρου σύστρεμμα, ατος. Tampon servant à boucher un vase, πῶμα,
ατος (τὸ).

TAMPONNER, ν. α. πωμάζω, fut. άσω, αςς. ΤΑΝ, ε. m. δ βυρσοδεψικός φλοιός, οῦ.

TANCER, v. a. ἐπι-πλήσοω, ful. πλήξω, dal. TANCHE, s. f. poisson, ψύλων, ωνος (δ).

TANDIS QUE, conj. tant que, tως, avec l'indic. Tandis qu'il vécut, tως tζη (tζην, imparf. de ζάω, ω). || Pendant que, ότε avec l'indic. : ἡνίχα, avec l'indic. On tourne souvent par μεταξύ avec un participe. Tandis que j'écrivais, cela me vint à l'idée, τοῦτό μοι μεταξύ γράφοντι ἐπὶ νοῦν ἡλθι (ίρχομαι, fut. λεύσομαι). Ou plus souvent encore par la génitif absolu. Tandis que la fortune est favorable, τῆς τύχης tτι εὐρίας οῦσης (εἰμί, fut. l'σομαι).

TANGAGE, s. m. τὸ κατά πρώραν σάλευμα, ατος.

TANGENTE, s. f. $\dot{\eta}$ iq-antomism, $\eta \varsigma$ (sous-ent. $\dot{\gamma}$ pammir).

TANGUER, v. π. σαλεύω, fut. εύσω.

ΤΑΝΙΈΝΕ, ε. f. φωλεός, εῦ (ὁ).

TANNER, v. a. βυρσιύω, fut. εύσω, acc. || Tanné, ée, de couleur de tan, basané, brun, φαιός, ά, όν.

TANNERIE, s. f. βυρσεδέψευν, συ (τό)?

TANNEUR, s. m. βυρσεύς, έως (δ) :
βυρσεδέψες, ου (δ).

TANT, adv. devant un subst. recourer. Tant de vin, τοσούτον οίνου. On tourne plus souvent par l'adj. τοσούτος, αύτη, ούτο. Tant de vin, τοσούτος οίνος. Il a tant de puissance qu'il ne cède à personne, ποσκύτην έχει δύναμιν ώστε μπδενί ύπ-είχειν (έχω, ful. έξω: ύπ-είκω, fut. είξω). Tant de soldats, τοσούτοι στρατιώται, ών. Il a fait tant et de si grandes choses, тосайта кай тихикайта вεπράξατο (δια-πράσσομαι, fut. πράξομαι). Tant de gens viennent à nous, τοσούτοι τὸν ἀριθμόν πρός ήμας ήκουσι (ήκω, ful. ήξω). Ils ne sont pas tant qu'on croit, oùdi roccuroi ciere δσοι νομίζονται (νομίζω, fut. isω). | Avec un verbe ou un adj. obra, el si le mel suivant commence par une voyelle, outus. Je le hais tant, ούτως άπο-στρέφομαι αὐτόν, fut. άποστρέψομαι. Tant les Grecs furent indignes,

εύτως ήγανάκτησαν οί Ελληνες (άγανακτίω, ω, fut. 100). Tant est aveugle la passion des richesses, ούτω τυφλός ὁ τῶν χρημάτων έρως έστί. Tant ils étaient grands, τηλικοῦτοι ήσαν (imp. d'siμί). Tant ils sont nombreux, τοσοῦτοί είσι τὸν ἀριθμόν, ou simplement τοσοῦτοί siσι. Il me méprisait tant, τοσοῦτόν μου κατ-εφράνει (καταφρονίω, ω, fut. ήσω). Tant la vertu l'emporte sur les richesses, τοσούτω κρείσσων έστί τών χρημάτων ή άρετή. Le que suivant, quand il exprime comparaison, se rend après ούτω par ώς, après τοσούτον par δσον, après τοσούτος, αύτη, ούτο, par όσος, η, ον. S'il n'y a pas de comparaison, et s'il peut se tourner par au point que, on le rend par com avec l'indicatif ou mieux avec l'infinitif. Voyez les exemples ci-dessus et les grammaires. Tous tant que nous sommes, δσοι έσμέν. Tant que vous voudrez, δσον ου όπόσον αν θέλης (subj. de θέλω, fut. θελήσω. | Tant de fois, τοσαυτάκις. En tant de manières, τοσαυταχώς. | Si tant est que, είπερ, ου είγε, avec lindic. | Tant mieux, τοσούτω άμεινον: ούτως έμεινον: ou simplement εὖ γε : καλώς γε. Tant pis, τοσούτω χείρον. || Tant s'en faut que, voyez FALLOIR.

Tart que, conj. aussi longtemps que, ξως, avec l'indic. : ἐως ἀν ου ἐστ' ἀν ου ἐφ' ὅσον, ανες l'indic. : ἐως ἀν ου quelquefois μέχρις ἀν, ανες le subj. Ils se rendent agréables tant qu'ils espèrent, ἐπὶ τοσοῦτον ἡδεῖς εἰσιν ἐφ' ὅσον ἐλπίδας ἔχουσι (ἔχω, fut. ἔξω). Tant qu'ils sont heureux, εως ἀν ου ἐστ' ἀν εὖ πράσσωσι (πράσσω, fut. πράξω).

Ταπτ soit peu, κάν δλίγον: κάν ελάχιστον: κάν μικρόν: κάν κατὰ μικρόν. J'approuve tout discours qui a tant soit peu d'utilité, πάντα λόγον καὶ κατὰ μικρὸν ὼφελεῖν δυνάμενον ἀπο-δέχομαι, fut. δέξομαι. Tant soit peu meilleur, κάν δλίγφ βελτίων, ων, ον, gén. ονος.

Tant, dans ces sortes de phrases: Cinquante et tant d'hommes, tournez, plus de cinquante hommes, άνθρωποι πλέονες ή πεντήκοντα: ου simplement environ cinquante hommes, άνθρωποι ώς πεντήκοντα ου περὶ πεντήκοντα: πεντήκοντά που άνθρωποι.

TANTE, s. f. sœur du père ou de la mère, διία, ας (ή). Tante du côté paternel, πατραδίλφη, ης (ή). — du côté maternel, μητραδίλφη, ης (ή).

TANTOT, adv. il y a peu de temps, αρτι: πρώτην. || Bientôt, dans peu de temps, αυτίκα: iv βραχεί.

Ταπτοτ τέρειε, τότε μέν, τότε δί: δτε μέν, ότε δί. Tantôt ceci, tantôt cela, ότε μέν τοῦτο, ότε δ' ἐκεῖνο. Il est tantôt heureux, tantôt malheureux, τότε μέν εὖ, τότε δὶ φαύλως πράσσει (πράσσω, fut. πράξω). Tantôt il plaisante, tantôt il parle sérieusement, ἐνίστε παίζει, ἄλλοτε σπουδάζει (παίζω, fut. παιξοῦμαι: σπουδάζω, fut. άσω). Tantôt l'un, tantôt l'autre, ἄλλοτε ἄλλος. Ami tantôt de l'un, tantôt de l'autre, ἄλλοτε ᾶλλω φίλος. Tantôt d'une façon, tantôt d'une autre, ἄλλοτε αλλως.

TAON, s. m. espèce de mouche, εἶστρος, cu (δ). Piqué par le taon, εἰστρεπλήζ, ήγος (δ, ή). Poursuivi par un taon, εἰστρήλατος, cc, ov.

TAPAGE, s. m. θόρυδος, ου (δ). Faire du tapage, θορυδίω, ω, fut. ήσω.

ΤΑΡΑGEUR, ε. m. θορυδοποιός, οῦ (δ). ΤΑΡΕ, ε. f. comp, κόλαφος, ου (δ).

TAPER, ν. α. παίω, fut. παίσω, σες. || ν. π. Taper du pied, τῷ ποδὶ γῆν ἀράσσω, fut. ἀράξω.

EN TAPINOIS, adv. λάθρα. Se glisser en lapinois, λάθρα ύπο-δύομαι, fut. δύσομαι.

se TAPIR, υ. r. ὑπο-πτήσσω, fut. πτήξω. Ταρί, ie, ὑπο-πεπτηχώς, υῖα, ός.

TAPIS, s. m. τάπης, ητος (ή). || Un tapis de verdure, λειμών, ῶνος (δ). || Mettre une question sur le tapis, ἐρώτημα προ-τίθημι, fut. προ-θήσω, ου προ-δάλλω, fut. δαλὼ. Vous êtes sur le tapis, περὶ σοῦ ἐστιν ὁ λόγος. Amuser le tapis, parler uniquement pour parler, περισσολογέω, ῶ, fut. ήσω.

TAPISSER, v. a. orner de tapisseries, περι-πετάννυμι, fut. πετάσω, acc. || Δu fig. joncher, couvrir, στρώννυμι, fut. στρώσω, acc.: στορέννυμι, fut. στορέσω, acc.

TAPISSERIE, s. f. αὐλαῖον, ου (τὸ). Tenture de tapisserie, περιπετάσματα, ων (τὰ). Les murs étaient tendus en tapisseries de pourpre et d'or, ποαν οἱ τοῖχοι άλουργέσι καὶ διαχρυσοῖς ἐμ-πεπετασμένοι ὕφεσι (ἐμ-πετάννυμι. fut. πετάσω), Δthέn.

TAPISSIKR, s. m. uku, s. f. qui fait de la tapisserie, ὑφάντης, ου (ἐ) : au fém. ὑφάντρια, ας (ἀ). || Gelul qui tend les tapisseries, ό τὰ αὐλαῖα δια-κοσμῶν, οῦντος (partic. de δια-κοσμίω, ω, ful. ήσω).

TAQUIN, the, adj. d'un mauvais caractère, δύσχολος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). \parallel Qui aime à agacer, έριθεστικός, \acute{n} , $\acute{o}v$: έχληρός, $\acute{\alpha}$, $\acute{o}v$.

ΤΑQUINEMENT, adv. έρεθιστικώς: όχληρώς. ΤΑQUINER, v. a. έρεθίζω, fut. (σω, acc.: έν-οχλίω, ω, fut. ήσω, dat. ou acc.

TAQUINERIE, s. f. défaut d'un caractère taquin, δυσκολία, α_{ζ} (ή). \parallel Agacerie, tracasserie, ἐνόχλησις, εως (ή).

TARAUD, s. m. instrument pour percer, τίρετρον, cu (τὸ): τρύπανον; cu (τὸ).

TARAUDER, υ. α. τιτραίνω, fut. τρήσω, αcc. : τρυπάω, ω, fut. ήσω, αcc.

TARD, adv. oui (comp. ouairepor, sup. δψιαίτατα). Tard dans la journée, δψὶ τῆς ήμέρας. Qui vient tard ou qui se fait tard, όψιος, ος ου α, ον (comp. αίτιρος, sup. αίτατος). Quoiqu'il arrivat très-tard, καίπερ μάλιστα δψίζων (δψίζω, fut. ίσω). Venir trop tard, υστερέω, ω, fut. ήσω : υστερίζω, fut. igo. Venir trop tard au secours de la patrie, τής πατρίδος ύστερίζω, fut. ίσω. Qui apprend tard, όψιμαθής, ής, ές. — quelque chose, τενός. Qui n'est devenu riche que fort tard, δψίπλουτος, ος, ον. Qui se marie tard, δψίγαμος, ος, ον. Qui se couche tard, ὀψίχοιτος, oc, ov. On forme ainsi un grand nombre de composés. || Tôt ou tard, bassov & bottspov. Il est tard, il se fait tard, il est soir, έσπεράζει, fut. άσει.

TARDER, v. n. être en retard, ὀψίζω, fut. ίσω: ὑστερίω, ω, fut. ήσω. || Être lent, βραδύνω, fut. υνω. || Passer beaucoup de temps, δια-τρίδω, fut. τρίψω. || Hésiter, differer, μέλλω, fut. μελλήσω: βραδύνω, fut. υνω. Que tardez-vous? τί μέλλεις; Sans tarder, ἀμελλητί.

ΤΑΝDER, v. imp. Il me tarde de le voir, αὐτὸν βλέπειν προ-θυμέομαι, οῦμαι, ful. ήσο-μαι. Il me tarde de l'entendre, λιπαρῶς έχω ἀκούειν αὐτόν (έχω, ful. έξω).

TARDIF, IVE, adj. qui vient ou se fait tard, όψιος, α, ον (comp. αίτερος, sup. αίτατος). Être tardif, όψίζω, fut. ίσω: ὑστερίζω, fut. ίσω. Qui produit des fruits tardifs, όψίχαρπος, ος, ον. Tardif dans la floraison, όψιανδής, ής, ές. D'une sagesse tardive.

δψίνους, ευς, συν. On forme ainsi beaucoup d'a:ures composés. || Lent, au propre et au fig. βραδύς, εῖα, ὑ (comp. ὑτερες, sup. ὑτατες). Qui a l'élocution tardive, βραδύγλωσσος, ες, εν. Qui a l'esprit tardif, δυσμαθής, ής, ές. Avoir l'intelligence tardive, δυσμαθώς έχω, fut. εξω. Intelligence tardive, δυσμάθεια, ας (ή).

TARDIVEMENT, adv. ὀψί: βραδίως.
TARDIVETĖ, s. f. — des fruits, ὀψικαρπία, ας (ή).

TARR, s. f. déchet des métaux, διάτριμμα, ατος (τό). || Défectuosité, λώδη, ης (ή). TARRNTILLR s. f. sorte d'argiante.

TARENTULE, s. f. sorte d'araignée, φαλάγγιον, ου (τὸ). Piqué par une tarentule, φαλαγγιόδημτος, ος, ον.

TARER, v. a. causer du déchet, διαφθείρω, fut. φθερῶ, acc. || Homme taré, perdu dans l'opinion publique, àvne διαδόπτος, cu (δ).

TARERONDE, s. f. poisson, τρυγών, όνος (ή).

TARGE, s. f. bouclier, πίλτη, ης (ή).

se TARGUER, v. r. κομπάζω, fut. άσω: καυχάομαι, ωμαι, fut. ήσομαι: μεγαλαυχέω, ω, fut. ήσω. — de quelque chose, ἐπί τινι. Se targuer de sa beauté, μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονίω, ω, fut. ήσω. Se targuer de sa victoire, τῆ νίκη ἐπ-αίρομαι, fut. αρθήσομαι.

TARIÈRE, s. f. τέρετρον, ου (τὸ): τρύπανον, ου (τὸ). Percer avec une tarière, τρυπάω, ω, fut. ήσω, acc.

TARIF, s. m. δροι, ων (ci).

TARIFER, v. a. όρίζω, fut. ίσω, acc. — les denrées, των ωνίων δρους τίθεμαι, fut. θήσομαι.

TARIN, s. m. οἰεσαι, ἀχαλανθίς, ίδος (i).

TARIR, v. a. ξηραίνω ου ἀπο-ξηραίνω, fut.
ανῶ, acc.

ΤΑΝΝ, ν. n. en parlant d'une source ἐλ-λείπω, fut. λείψω: ξηραίνομαι, fut. ανθήσομαι. Qui ne tarit point, ἀείναος, ος, ον, ου Att. ἀείνως, ως, ων. || Au fig. Rien ne tarit plus vite qu'une larme, οὐδὶν θᾶσσον ξηραίνεται δακρύου (ξηραίνομαι, fut. ανθήσομαι), Apollon. Orateur qui ne tarit pas, ἐρήτωρ πολύς ἐρίων, οντος (partic. de ῥέω, fut. ῥεύσω), Dêm. On ne tarit point sur son compte, ὁ λόγος περὶ αὐτοῦ πολύς ἐστι: πολὺς ἐν ἀπάντων ἐστὶ στομασι.

TARISSABLE, adj. $\xi n \rho \alpha v \tau \delta c$, \dot{n} , $\dot{\delta v}$.

TARISSEMENT, s. m. $\xi \dot{n} \rho \alpha v \sigma c$, $\epsilon \omega c$ ($\dot{\tau}$).

TARSB, s. m. ταρσός, ου (δ).

TARTANE, s. f. macion, ou (to).

TARTARE, s. m. τάρταρος, ου (¿, quelquefois i), au plur. τάρταρα, ων (τά). Du Tartare, ταρτάρειος, ος ου α, ον.

TARTAREUX, gust, adj. τρυγώδης, ης, ες. ΤΑΠΤΕ, ε. f. πλαχούς, εύντος (δ).

TARTELETTE, s. f. mlanouverson, ou (to). TARTRE, s. m. substance vineuse, τρύξ τένου κεκαυμένη, ης (τρύξ, gén. τρυγός : καίω, fut. xavow, Gal. | Sédiment qui s'amasse autour des dents, ὁ τῶν ὀδόντων ῥύπος, ου : τὸ περὶ τους οδόντας υπόστημα, ατος.

TARTUFE, s. m. ὑποκριτής, οῦ (δ).

TARTUFERIE, s. f. unoxpions, eus (i).

TAS, s. m. σωρός, οῦ (δ). Mettre en las, σωρεύω, fut. εύσω, acc. Par tas, en tas, empnoon.

TASSB, s. f. χύπελλον, ου (τό).

TASSER, v. a. mettre en tas, σωρεύω, fut. wow, acc. v. n. s'entasser, s'affaisser, υφ-ίσταμαι, fut. υπο-στήσομαι. || Devenir touffu, en parlant des plantes, άδρόσμαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι: άδρύνομαι, fut. υνθήσομαι.

TATER, v.. a. manier, ψηλαφάω, i, fut. ήσω, acc. : ψαύω, fut. ψαύσω, gén. | Au fig. Tater quelqu'un, l'éprouver, τινὸς ἀπο-πειράομαι, ωμαι, fut. άσομαι. Tâter le terrain την όδον κατα-σκοπίω, ω, fut. κσω.

TATEUR, s. m. μελλητής, οῦ (δ).

TATONNEMENT, s. m. action de chercher a tatons, ψηλαφία, ας (ή), Gal. | Au fig. essai, tentative, προπειρασμός, οῦ (δ). Tous les tâtonnements d'Antiochus, τὰ ὑπ' 'Αντιόγου ψηλαφηθέντα (partic. cor. 1er passif de ψηλαφάω, ω, fut. ήσω), Joseph.

TATONNER, v. n. chercher à tâtons, inλαφάω, ω, fut. ήσω, Plut. || Hésiter, être incertain, ἀπορίω, ω, ful. ήσω: δι-απορίομαι. ούμαι, fut. ήσομαι : δανέω, ω, fut. ήσω : μέλλω, fut. μελλήσω. Sans tâtonner, ἀόχνως: ἀμελλητί.

A TATONS, adv. Chercher à tâtons, dià ψηλαφίας ευρείν τε βούλομαι, fut. βουλήσομαι, Gal. ou simplement, ψηλαφάω, ω, fut. ήσω, Plut. Aller à tâtons, τὸν όδον προ-πειράτριαι, ωμαι, fut. ácopat. Aller à tatons dans une affaire, ne savoir comment faire, δ,τι χρη πιιείν άποpiw, w, ful. now.

TATOUAGE, s. m. origic, two (i).

TAUDIS, s. m. τέγος, ους (τό).

TAUPB, s. f. petit animal, ἀσπάλαξ, αχος (δ). || Taupe-grillon, insecte, γρύλλος, αυ (δ).

TAUPINEE, ON TAUPINIÈRE, S. f. & TON άσπάλακος φωλεός, ου, Géop.

TAURE, s. f. génisse, πόρτις, ιος (ή): δάμαλις, εως (ή).

TAURBAU, s. m. ταύρος, ου (δ). Petit taureau, ταυρίδιον, ου (τό). Peau de taureau, ταυρή, ής (ή). Qui a une tête de taureau, ταυροκέφαλος, ος, ον. Qui a une voix de taureau, ταυροφθόγγος, ος, ov. Changer en taureau, ταυρόω, ώ, ful. ώσω, acc.

TAUTOLOGIE, s. f. ταυτολογία, ας (ή). TAUX, s. m. tarif, cpox, wv (ci). Mettre le taux aux denrées, των ώνίων δρους τίθεμαι, fut. θήσομαι. | Prix, τιμή, ής (ή). Mettre ou évaluer au même taux, τῆς κὐτῆς τιμῆς άξιόω, ω, fut. ώσω, acc. Vendre à un juste taux, της ύπαρχούσης τιμής πωλίω, ώ, fut. ήσω, acc. A quel taux? τίς ή τιμή; | Cote d'impositions, tiunge, suc (n).

TAVELER, υ. α. ποικίλλω ου δια-ποικίλλω. fut. wa, acc.

TAVELURE, s. f. mountia, as (1).

TAVERNE, s. f. xampleicy, ou (tò). Petite taverne, καπηλίδιον, ου (τό). Hanter les tavernes, είς τὰ καπηλεία φωτάω, ω, fut. ήσω.

TAVERNIER, s. m. ière, s. f. κάπηλος, ου (δ): au fém. καπιλίς, ίδος (ή).

TAXATION, s. f. τίμπσις, εως (ή).

TAXE, s. f. prix régle, τίμημα, ατος (τό). || Imposition, τίλος, ους (τὸ): φόρος, ου (ὁ). TAXER, v. a. fixer le prix, ὁρίζω, fut. ίσω, acc. Taxer les denrées, των ωνίων δρους τίθεμαι, fut. θήσομαι. | Imposer une taxe, φόρον im-τίθημι, fut. im-θήσω. - à quelqu'un, τινί. Accuser, airiáchat, what, fut. áschat, acc. - quelqu'un de quelque chose, πινά πινος. On peut dire aussi, tivi ti iy-xalio, o, fut. xalioo.

TECHNIQUE, adj. regyezóg, n. óv.

ΤΕ DEUM, s. m. ύμνος χαριστήριος, ου (ό). TEGUMENT, s. m. univ, évoc (6).

TEIGNE, s. f. petit ver, σής, gén. σητός (ή): σίλφη, ης (ή). || Sorte de dartre, λειχήν, ñvcc (6).

TEIGNEUX, gose, adj. λειχηνιών, ώσα, ών (partic. de λειχηνιάω, ω, fut. άσω).

TEINDRE, v. a. βάπτω, fut. βάψω, acc. TATOUER, v. a. im-στίζω, fut. στίζω, acc. | Qui sert à teindre, βαπτικός, π, ov. Teint.

teinte, on que l'on peut teindre, Pantos, ni. ov. || Teint de song, nipart mapupaises ou magatacquirec, a, or spartic. parf. passif de quipa et de maire) : xal-nuaquirec, n, er (paric. parf. passif de xab-amaiosu, fut. atu).

TEINT, s. m. manière de teindre, Baori. τις (ή). Bon leint, βαφή βίδαιας σαι μόνιμος σικ ξιμονος, το (ή), Poll. Mauvais teint, βαφή abibatos on Kirndes, on (ii), Poll. Qui est de bon teint, Bevormeior, or, ov, Plat. Qui est mauvais leint, ifimilog, og, ov, Kon.

Teint, coloris du visage, ppciá, a; (i.). Se gater le teint, to the youar avec ausieu. An. ἀμείψω, Eschyl.

TEINTE, ε. f. χρώμα, ατος (τό).

TEANTURE, s. f. ce qui sert à teindre, βάμμα, ατος (τὸ). | Art du teinturier, ή βαmmi. Tic.

TEINTURE, connaissance légère, ercigein, en (τά). Qui n'a pas la moindre teinture d'une science, ἀστοιχείωτος, τς, ev : πάνυ Επειρος, oc. ov., avec le gin. N'avoir pas la moiudre teinture de l'art militaire, του πολέμου ου πρός τοὺς πολέμους πάνυ ἀπείρως έχω, fut. E. Prendre une teinture de, άπτιμαι ου έφ-άπτιμαι, fiet. ábouat, gén.

TEINTURIER, s. m. βαφεύς, έως (δ). Atelier de teinturier, Bapeier, ou (tò). L'art

du teinturier, i Bapuni, As (some-ent. rixyn.). TEL, TELLE, adj. τοιούτος, τοιαύτη, τοκότο. Ayant un tel caractère, τοιούτος ων την φύσιν. Puisque les choses sont delles, τοιεύτων δντων των πραγμάτων (ών, οδοα, δν, partic. εξιμί). Le que suivant s'exprime par cios ou oncios, a, ov, quand il y a comparaison. Les discours de cet homme sont tels que son caractère, τοιούτος έστιν ὁ λόγος του ανθρώπου όποία ή φύσις. Se montrer tel qu'auparavant, τωτότεν έμαυτὸν είδνπερ έν τῷ παρ-ελθόντι χρόνῳ παρ-έχω. fut. εξω. Tel maitre, tel valet, είας ό δισπότης, τοιούτες ό δεύλος (sous-ent. deni). Α un homme tel que vous, cio con avapi. Il n'est rien de tel que d'entendre la loi même, σύδεν οίου άκούειν αὐτού του νόμου, Dém. Quand il n'y a point de comparaison, le que s'exprime par wore avec l'infinitif. Nature telle qu'on ne peut la définir, τοιαύτη φύσις ώστε μή δύνασθαι έρισθηναι (δύναμαι, fut. δυνήσεμαι: έρίζω, fut. ίσω). On tourne encore de beaucoup d'autres manières. Je vous dirai la chose ment, sinn daden, a, sut nou.

telle qu'elle est, έγω ύμεν φράσω το ποπ & έγένετο (φράζω, ful. φράσω: γίνομαι, fall. γεvieumi). Raconter les malheurs tels qu'ils sout, τά δυστυχώς γεγενημένα ώς έπράχθη διηγέςμαι, εύμαι, ful. ήσεμαι (πράσ**σω, ful** πράξω). || Tel, admiratif, τικύτος, αύτη, ούτο : τοσούτος, αύτη, ούτο : τηλικούτος, αύτη, ούτο. Courir un tel danger pour si pez de chase, σερί μικρού τελικούτον κίνδυνον σέρομαι, fut. decoman. Telle est son impudence, sie τούτο άναιδείας πίθεν (έρχομαι, fut. έλεύσομαι): εύτως άναιδως έχει (έχω, ∫ειι. έζω). | Telles choses, telles autres, tà μίν, τὰ δί. De telle ou telle manière, σύτως ή σύτως. Telle ou telle chose, τώτο ή έχεινο : το και τό. Un tei, & deiva, gen. rou deivec, dat. ra deri, σες, τον δείνα. Une telle, ή δείνα, gen. τάς δείνος. Je suis fils d'un tel, et une telle est ma mère, έγω του δείνος, και ή δείνα μου μήτης, Greg. | Tel quel, incicobracte, fem. inciadiante, neut. baccediante.

TELEGRAPHE, s. m. Taleypápuov ou (rò), G. N.

TÉLESCOPE, s. m. TRAGRÉTION, cu (tò), G. H.

TELLEMENT, adv. out w devant une consonne, σύτως devant une voyelle. Il était tellement audacieux, εύτως εύτελμες δην (imparf. d'eini, fut. loquai). Le que suivant se traduit par work avec l'indicatif ou mieux avec l'infinitif. | Tellement quellement, énuodimore.

TEMERAIRE, adj. audacieux, mpomerá;, ής, ές (comp. έστερος, δυρ. έστατος): **Ο**ρασώς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Valeur téméraire, il moonerie pagen, no. Action téméraire, τὸ θρασύτερον έργον, ου. Jeune téméraire, à spaoùs veavias, eu. || Inconsidiré, προπετής, ής, ές: ἀπερίσκεπτος, ος, ον: έπροδούλουτος, ος, ον. Conseil teméraire, ή έπερί. σκεπτος βουλνί, πζ. Je n'auvais pas fait une promesse si téméraire, εὐχ εὕτω τελμαρὰν ἄν έποιησάμην την υπόσχεσιν (ποιέομαι, ούμαι, fut hooman), Isoer.

TEMERAIREMENT, adv. hardiment on imprudenment, προπιτώς. || Légèrement, avaglément, προπετώς : άπερισκόπτως : είκη. Croire temerairement les autres, προπατώς τοις άλλων Acycic moreou, fut. soon. Parler teméraireΤΕΜΕΠΙΤΕ, s. f. προπότεια, ας (ή). Folle (σταμαι, fut. παρα-στήσομαι, ου παρ-έχομαι, témérité, ή άλογος δρασύτης, πτος.

TEMOIGNAGE, s. m. déposition, μαρτυρία, ας (ή): μαρτύρημα, ατις (τό). Appeler ou citer en témnignage, μαρτύρομαι ου έπιμαρτύρομαι ου δια-μαρτύρομαι, δυι. υρούμαι. Rendre ou porter témoignage, μαρτυρέω ου δια-μαρτυρίω, ω, fut. κσω. — d'une chose, πορί τινος. Rendre témoignage à quelqu'un, τινί μπρτυρέω, ω. Il ne faut pas faire attention au témoignage d'Homère, τὸκ εὐλαδητίον "Ομπρον μαρτυρούντα. Faux témoignage, ψευδομαρτυρία, ας (ή). Rendre un faux témoignage, ψευδομαρτυρέω, ω, fut. τίσω. | Au fig. Le témoignage de la conscience, ouvaionσις, εως (π): σύνεσις, εως (π): συνείδησις, εως(1): to ouv-tides, otes (partic. neutre de ouvοιδα). Le témoignage d'une bonne conscience est agréable, ή του καλώς βεδιωμένου βίου συνείδησις ήδίστη εύσα τυγχάνει (βιώω, ω, fui. βιώσομαι: τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Le témoignage d'une mauvaise conscience, n των κακώς πραχθέντων σύνεσις, εως (πράσσω, fut. mpaco).

Τέποισκας, marque, τεκμάριον, ου (τό): ὑπόδωγμα, ατος (τό): ἀποδειξις, εως (ή). Donner un témoignage de son bon naturel, τῆς εὐφυίας ἀποδειξιν παρ-έχω, ʃul. έξω.

TÉMOIGNER, v. a. et n. servir de témoin, μαρτυρίω, ω, fut. ήσω. — en saveur de quelqu'un, τινί. Témoigner dans sa propre cause, εὐτομαρτυρίω, ω, fut. ήσω.

Τάποικπεπ, montrer, δείκνυμε ου ἀπο-δείκυυμε ου ἐπ-δείκνυμε ου ἐν-δείκνυμε, fut. ἐνίξω, αcc.: δηλόω ου φανερόω, ω, fut. ώσω, αcc.: ἀμ-φαίνω ου ἀπο-φαίνω, fut. ανω, αcc. τάμ-φαίνω ου ἀπο-φαίνω, fut. φανω, αcc. Τάποιgner ses intentions, την έμαυτοῦ διάνοιαν δηλόω, ω, fut. ώσω. Τάποιgner la bienveillance qu'on a pour quelqu'un, εύνοιαν την έμαυτοῦ πρός τινα έμ-φαίνω, fut. φανώ. Τάποιgner qu'on est honnête homme, έμαυτὸν ἀγαθὸν ἀνδρα καρ-ίχω, fut. εξω. Ne pas témoigner sa joie, την χαρὰν ἀπο-κρύπτεμαι, fut. κρύψεμαι.

ΤΕΜΟΙΝ, s. m. μάρτυς, υρος (ό), dat. pt. μάρτυσι. J'ai des témoins de tout ce que j'ai dit, μάρτυρές είσι μοι πάντων των είρκμέσων (είρκμαι, parf. passif de λίγω). Suborner des témoins, μάρτυρας παρασσαυάζω, fut. dess. Produire des témoins. μάρτυρας παρασκούς παρασ

ίσταμαι, fut. παρα-στήσομαι, συ παρ-έχομαι, fut. εξ:μαι, ου προ-εάλλομαι, fut. εαλούμαι Prendre à témoin, μαρτύρομαι ου έπι-μαρτύρομαι ου δια-μαρτύρομαι, fut. υρούμαι, αcc. En présence de témoins, έπὶ μάρτυσι : έπὶ μαρτύρων : μαρτύρων παρ-όντων (partic. de πάριμι, fut. έσομαι). Témoin oculaire, αὐτόπτης, ου (ό). Témoin auriculaire, αὐτήκοςς, ου (ό, ή). Faux témoin, ψευδόμαρτυς, υρος (ό).

Τεποιπ, spectateur, θεατής, οῦ (δ). Être témoin d'un événement, τῷ πράγματι πάρειμι, fut. έσομαι, ου παρα-γίνομαι, fut. γενόσομαι. Devant de nombreux témoins, πολλῶν παρ-όντων (partic. de πάρ-ειμι). Sans témoins, χωρίς μαρτύρων: ίδιὰ καὶ μκδινός παρ-όντος. Les richesses sont inutiles quand on les possède sans témoins, τῶν χρχμάτων οὐδὶν δφελος, εἰ ἀμάρτυρος εἶ, ἡ κτῆσις.

TEMPE, s. f. κρόταφης, ου (δ). Des tempes, qui appartient aux tempes, κροταφαίες, α, εν.

TEMPÉRAMENT, s. m. constitution du corps, χρᾶσις, εως (ή): σύστασις, εως (ή). Βου tempérament, εὐχρασία, ας (ή). Mauvais tempérament, δυσχρασία, ας (ή). Tempérament vif et irascible, ἀχροχολία, ας (ή).

Temperament, adoucissement, ανισις, εως (ή). || Moyen terme, μέτρον, ου (τὸ).

TEMPÉRANCE, s. f. έγκράτεια, ας (f.): σωφροσύνη, ης (ή). Tempérance dans le boire, ή τοῦ είνου έγκράτεια, ας. Tempérance dans le manger, δλιγοσιτία, ας (ή). S'exercer à la tempérance, τὰν σωφροσύνην ἀσκίω, ω, fut. ήσω. Avec tempérance, σωφρούως: έγκρατως.

ΤΕΜΡΕΚΑΝΤ, ΑΝΤΕ, αδή. ἐγκρατής, ής, ές (comp. ἐστερος, sup. ἐστατος) Ètre tempérant, ἐγ-κρατεύουαι, fut. εύσομαι.

TEMPÉRATURE, s. f. état de l'air, ή τοῦ ἀίρος κρᾶσις, εως, οι simplement ἀήρ, ίρος (δ). Heureuse température, ή τοῦ ἀίρος εὐκρασία, ας. [Intensité de la chaleur, θερμότης, ητος (ή): θάλπος, ους (τέ). Élévation de la température, ή τοῦ θάλπους ἐπίδοσις, εως. Abaissement de la température, ή τοῦ θάλπους ἀπίδοσις, εως. πους ἀνισις, εως: ή τοῦ ψύχους ἐπίδοσις, εως.

ΤΕΜΡΕ̈́RB, εκ., adj. κικρεμίνος, η, ον (partic. parf. passif de κεράννυμι, fut. κεράσω): μέτρικ, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

dos témoins, μάρτυρας παρα-σαιυάζω, fut. ΤΕΜΡΕΠΕΚ, ν. α. adoucir par un médou. Produire des témoins, μάρτυρας παρ- lange, αιράννυμι, fut. αιράσω, αcc. Tempérer le vin avec de l'eau, τὸν είνον ύδατι κιράν- μεπατέ, βίδηλος, ος, ον. Les affaires temporelles, vum, sul. хера́вы. | Adoucir, affaiblir, avίημι, fut. αν-ήσω, acc. Tempérer la douleur des autres, των αλλων όδύνην έπι-κουφίζω, fut. icw.

TEMPETE, s. f. orage, yeiman, evos (6): dελλα, ης (\dot{n}) : ζάλη, ης (\dot{n}) . Une tempête s'éleva, χειμών έγένετο (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Une grande tempête nous assaillit, χειμών οὐ μιχρός ήμας κατ-έλαθε (κατα-λαμβάνω, σει. λήψωαι, Inc Agitation des flots par la tempête, κλύδων, ωνος (έ). Être battu par la tempête, τω κλύδωνι βάλλομαι, fut. βληθήσομαι, Chrysost. Apaiser la tempête, τον κλυδωνα ομ τὸν γειμώνα κατα-στέλλω, sut. στελώ. | Au fig. agitation, trouble, χλύδων, ωνος (δ). Ceux qui se sont lancés au milieu des tempêtes de la vie, ci είς τὸν τοῦ βίου σάλον καὶ κλύδωνα παρεληλυθότες (παρ-έρχεμαι, fut. ελεύσομαι). Ναviguer dans un moment de trouble et de tempète, ἐν καιρῷ ταραχώδει καὶ οὐκ έχοντι εύπλοιαν πλέω, fut. πλεύσομαι, Grég. Souvent on tourne simplement par trouble, agitation, θόρυδος, ου (ό) : ταραχή, ής (ή). Tempête de l'ame, ὁ τῆς ψυχῆς θόρυθος, ου. Conjurer la tempête, τον δόρυδον καθ-ίστημι, fut. καταστήσω. Exciter une tempête, ταραχάς ποιίω, й, fut. тізы.

TEMPÈTER, v. n. δορυδίω, ω, fut. ήσω: ταραχάς ποιέω, ω, ful. ήσω : πάντα κυκάω, ω, ful. now.

TEMPÉTUEUX, ευεκ, adj. ἀελλώδης, ης, ες. TEMPLE, s. m. vaos, ou (6), ou Attiq. νεώς, ώ (δ). Enceinte du temple, εερόν, οῦ (τὸ). Piller des temples, τὰ ἰερὰ συλάω, ω, fut. ήσω: ἰεροσυλέω, ω, fut. ήσω. Temple de Diane, άρτεμίσιον, ου (τό). — de Junon, πραΐον, cu (τό). - de Neptune, ποσείδειον ου ποσειδώνειον, ου (τὸ). - d'Isis, ίσειον, ου (τὸ). d'un héros, ήρωων, ωυ (τὸ). On forme ainsi un très-grand nombre de substantifs. Qui a beaucoup de temples, πολύνασς, ος, εν.

TEMPORAIRE, adj. πρόσκαιρος, ος, ον: **ἐπίχαιρος, ος, ον.**

TEMPORAIREMENT, adv. προσκαίρως. TEMPORAL, ALE, adj. xpotapaioc, a, ov. Muscle temporal, μῦς προταφίτης, ου (δ).

TEMPOREL, ELLE, adj. relatif au temps, χρονικός, ή, όν. | Qui passe avec le temps, ai βιωτικαί μέριμναι, ων. Les hommes attachés aux choses temporelles, εί βιωτικεὶ άνθρωπει. wv. || Subst. Le temporel des églises, The TEN κλήρου κτήματα, ων.

TEMPORISATION, s. f. et Tempormement, s. m. μέλλησις, εως (ή): διατριδή, ης (ή): żναθολή, τ; (+).

TEMPORISER, v. n. μέλλω, ful. μελλήσω: δια-τρίδω, sul. τρίψω: ανα-δάλλομαι, ful. δαλούμαι. Ne point temporiser, ούδεμίαν άναθολήν πειέεμαι, εύμαι, fut. ήσομαι.

TEMPORISEUR, s. m. μελλητής, οῦ (δ). TEMPS, s. m. mesure de la durée, xpóvo;, cu (¿). Combien de temps? πόσος χρόνος; Peu de temps, ελίγες χρόνες, ευ. En peu de temps, έντὸς ελίγου. En une minute de temps, έι άκαρει του χρόνου. Il reviendra dans peu de temps, μετ' ολίγον έπαν-ήξει (έπαν-ήχω, fut. ήξω). Peu de temps après, χρόνος δ' οὐ πολλο ύστερον. Qui vit peu de temps, βραχυχρόνις, ος, ev. Qui dure très-peu de temps, παντολιγοχρόνιος, ος, ον. Longlemps, voyez ce mot à son ordre alphabétique. Un long temps, μακρός χρόνος, ου : πολύς χρόνος, ου. Pendant un long temps, ἐπὶ πολύ. Un long temps s'est écoulé depuis que, πολύς δι-πλθε χρόνος έξου (δι-έργομαι, fut. ελεύσομαι). Mettre beaucoup de temps à délibérer, πλείστον χρόνον εν τῷ βουλεύεσθαι δια-τρίδω, fut. τρίψω. Passer tout son temps à chercher, ανα-ζητών (partic. d'avaζητέω, ω) τον βίον κατα-τρίδω. Avoir du tempe de reste, σχελάζω, fut. άσω. Donner son temps à ses amis, τοις φίλοις σχολάζω. Donner son temps à ses affaires, πρὸς τοῖς ἰδίοις σχολάζω. Menager le temps, του χρόνου φείδομαι, fix. φείστμαι. Si j'en avais le temps, εί μοι ίκανὸς χρόνος γένοιτο (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Isoc. Le temps me manquerait si je disais le nom de tous les traitres, ἐπι-λείψει με ή ήμέρα τὰ των προδοτών ονόματα λέγοντα (έπι-λείπω, ful. λείψω : λέγω, fut. λέξω), Dém. | Soldat qui a fait son temps de service, στρατιώτης του νόμιμον χρόνον στρατευσάμενος, ου (στρατεύομαι, fut. εύσςμαι).

Temps, loisir, σχολή, ης (ή). Cette affaire ne m'a pas laissé le temps de m'occuper des choses publiques, ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὐδέν των της πολεως πράξαι μοι σχολή γέγονε πρόσκαιρος, ος, ον. | Profane, qui n'est point | (πράσσω, fut. πράξω: γίνομαι, fut. γενήσομαι),

Plat. Avoir le temps de faire quelque chose, ποιείν τι σχολήν έχω, ful. έξω, συ σχολάζω, fut. άσω. Ils n'ont pas même le temps d'être malades, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι, Luc. Si vous avez le temps, εί σχελάζων τυγχάνεις (τυγχάνω, fut. τεύξομαι), Plat. N'ayant pas dans sa jeunesse le temps d'étudier, έν τη νεότητι σχολής ούχ ούσης περί τα γραμματα γυμναζεσθαι (ών, οδσα, όν, partic. ď είμί), Plut.

Temps, délai, διατριδή, ης (ή): ἀναθολή, ης (4). Donner du temps à quelqu'un, Statetδήν τινι παρ-έχω, fut. έξω. Chercher à gagner du temps, avabodas moderau, oupar, fut. νίσομαι: χρονουλχίω, ω, fut. νίσω. Sans perdre de temps, άμελλητί. Il n'y pas de temps à perdre, τὸ πράγμα μέλλησιν οὐκ ἀν-έχεται (ἀνéxchat, ful. (Kopat), Phil. : xatpòs cux lotte άκνειν (ἀκνέω, ω, ful. ήσω), Soph.

TEMPS, époque, χρόνος, ου (6). Dans ce temps-là, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον. Dans le temps que les Lacédémoniens avaient le pouvoir, κατ' εκείνους τους χρόνους ότε Αακεδαιμόνιοι ήρχον (ἄρχω, fut. ἄρξω), Isocr. Depuis ce temps, ix τούτου. Depuis le temps que, έξ οὖ ομ ἀφ' οὖ, indic. En même temps, αμα : όμου. En même temps que nous, au juiv. En même temps qu'on faisait ces choses, αμα τούτοις πρασσομένοις (partic. passif de πράσσω, fut. πράξω). En même temps qu'il parlait ainsi, il montrait, ταυτα λέγων, άμα έπ-εδείχνυεν (λέγω, βαι. λέξω ου έρω : έπι-δείκνυμι, fut. δείξω). La plupart du temps, ώς έπὶ τὸ πολύ : τὰ πλείστα : τὰ πολλά. De temps en temps, ένιότε: έστιν ότε. En quelque temps que ce soit, ὁποτεοῦν: έποτεδή. En temps de guerre, πελέμου όντες (partic. d'eipi, fut. focuat): iv πολέμο : κατά πολεμον. En temps de paix, εἰρήνης εύσης: κατ' εἰρτίνην. Dans le temps même, παραχρήμα. Dans le temps même du danger, παρ' αὐτεὺς τεὺς πινδύνους. || Payer au temps convenu, έμπροθέσμως τὰ χρήματα κατα-Εάλλω, ∫uι. Εαλώ. Le temps fixé pour payer, ή πρεθεσμία ομ á πυρία, ας (sous-ent. ήμερα).

TEMPS, circonstance propre, xaipós, oũ (¿). Temps savorable, καιρός, οῦ (δ): εὐκαιρία, ας Ισχυρεγνώμων, ων, ον, gén. ενες. Qui a une (ή). Qui vient à temps, εύκαιρες, ες, εν : mémoire tenace, μνημενικός, ή, όν. καίριος, α, ον. Qui vient à contre-temps, άκαιρος, ος, ον. Prendre son temps, τον και- (ή) | Avarice, φιιδώ, ευς (ή) || Solidité, sermeté, pòr παρα-τηρίω, ω, fut. ήσω. Laisser passer το έμπεδος, ου. | Opinidireté, ίσχυρογιωμοle temps, τὸν καιρὸν ἀφ-ίημι, ∫ul. ἀφ-πσω: σύνη, ης (ή).

του καιρού υστερέω, ω, fut. ήσω. Il est temps de montrer cette sagesse si vantée, vov é xatρός έν-δείξασθαι την άει θρυλλουμένην πρός σου σοφίαν (έν-δείκνυμαι, fut. δείξομαι). Il est temps de partir, ήδη ώρα άπ-ιέναι (άπ-ειμι, fut. ειμι). S'accommoder au temps, τῷ καιρῷ δουλεύω ου λατρεύω, fut. εύσω. Céder au temps, τῷ καιρώ είκω σε ύπ-είκω, fut. είξω. A temps, εὐκαίρως: εν καιρφ. En temps et lieu, κατά καιρόν: παρά τους καιρούς: έν τῷ δέοντι: δταν din (subj. de dei, fut. denout). Avant le temps, πρό καιρού. Mar avant le temps, πρόωpoc, oc, ov. Mort arrivée avant le temps, é άωρος θάνατος, ου

TEMPS, age, siècle, χρόνος, ου (δ). Les temps anciens, οί παλαιοί χρόνοι, ων : οί άνω συ ανωθεν χρόνοι, ων. De notre temps, έν τῷ καθ' ήμας χρόνω. Les hommes de notre temps, οί καθ' πμάς. Les hommes du temps d'alors, οί τότε ανθρωποι, ων. Les mœurs du vieux temps, τὰ πάλαι τόν, ων. Du temps de Saturne, ini Kpoveo. Du temps de nos ancêtres, έπὶ τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων. De tout temps, έχ παντός του χρόνου. Qui vit dans le même temps, σύγχρονος, ος, ον. Ayant vécu dans le même temps qu'Hercule, κατά τὸν αὐτὸν χρόνον "Ηρακλεί γενόμενος (partic. aor. 2 de γίvouat, fut. yevischat), Isocr.

Temps, disposition de l'air, à rou aipos naτάστασις, εως, ou simplement ἀτίρ, έρος (δ). Un temps d'été, d'hiver, and depros ou xetμερινός, οῦ (ό). Beau temps, εὐδία, ας (ή) : αίθρία, ας (ή). Temps calme sur mer, γαλήνη, ης (ή). Temps pluvieux, ἐπομδρία, ας (ή). L'occident dégagé de nuages annonce le beau temps, αι μέν καθαραί δύσεις εύδιεινον σημείον (sons-ent. istiv ou sidiv), Aristt.

TENABLE, adj. φυλάξιμος, ος ου n. ev. [Au fig. La place n'est pas tenable, cela n'est pas supportable, ταῦτα δη οὐκ ἀνεκτά (sous-ent. ἐστί).

TENACE, adj. visqueux, γλίσχρος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). | Avare, γλίσχρος, a, ον : φειδωλός, ή, όν. || Qui tient ferme, έμπεδος, ος, ον. Tenace dans ses résolutions,

TENACITE, s. f. viscosité, γλισχρότης, ητος

TENAILLE, s. f. lasic, idos (fi).

TENAILLER, v. a. xpesupyiw, a. fut. raw. TENANT, s. m. defenseur, συναγωνιστή;, ಪ (&). || En termes de droit. Tenants et aboutissants d'une terre, propriétés limitrophes, דם שנפסיבום, שי.

TENDANCE, s. f. townez par le verbe tendre, reive on ouv-reive, fut. reve. Examinez la tendance de cette accusation, σχόπει δή ποί ouv-reiver à airia.

TENDON, s. m. τένων, σντος (¿).

TENDRE, v. a. TEIVW, fut. TEVW, acc. Tendre avec force, ev-reive on int-reive, fut. reve, acc. Tendre en long, παρα-τείνω, acc. Tendre en travers, δια-πίνω, acc. Tendre en avant, προ-τείνω, acc. Tendre des filets, δίατυα τείνω, ful. τενώ, ου ίστημι, ful. στήσω. Tendre un arc, τοξον τείνω ομ έν-τείνω, fut. τενώ. Tendre la voile, το ίστίον άνα-πετάγνομι, fut. πετάσω. Tendre des tapisseries, αύλαια παρα-πετάγγυμι. fut. πετάσω. || Tendre les mains vers le ciel, τάς χείρας είς ούρανον προ-τείνω, fut. τενώ. Tendre la main à quelqu'un, τινί την χείρα δρέγω, fut. doigu. | Tendre des piéges, des embûches, etc. voyez ces mots. Tendre son esprit, τὸν νοῦν ἐπι-τείνω, fut. τενώ. Tendre la tête an joug, τὸν αὐχίνα τω ζυγώ ὑπο-τίθημι, fut. bπο-θήσω. Tendre la gorge au couteau, τὸν λαιμόν δίδωμι, ∫ut. δώσω.

TENDRE, v. n. avoir une direction vers, reive ou ouv-reive, fut. reve. - à quelque chose, πρός τι ου είς τι. A quoi tendent ces choses ? sis tl tauta teives; | Avoir du penchant pour, xxive ou ano-xxive, ful xxive: βίπω, sut. βίψω. - vers quelque chose, πρός n. Nous tendons plutôt à l'excès qu'à la modération, εύκατάφερεί έσμεν μάλλον πρός άκολασίαν ή πρός κοσμιότητα, Aristl.

TENDRB, adj. qui n'est pas dur, ἀπαλός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : μαλακός, ή, év (comp. wtepog, sup. wtatog). — en parlant des légumes, τεράμων, ων, ον, gén. ονος: τέραμνός, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). | Délical, άπαλός, ή, όν (comp. ώτερος, μφ. STATES): MAKARES, n, ov (comp. STEPES, Sup. ώτατος): άθρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος) : βαδινός, ή, όν : τέρην, εινα, εν, gén. ας. Oui a la peau tendre, άπαλόχρους, ους, nir fortement ou avec force, έχομαι, ful.

Disposé à la tendresse, à l'amour, iouturis. η, σν : φιλέρως (ά, ή), gán. ωτος : φιλέραστος, ος, ον. De tendres propos, ci έρωτακί λόγα, ων. Tendre sourire, ό ήδυς οπ έπαλος YEAMS, WTGS. | Qui aime tendrement, wpooptλής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος) : φί-ALGE, OF ON a, CV : WINDSTEPPES, OC, OV. Le CENT tendre d'un père, το του πατρός φιλόστοργον, ου : φιλοστοργία. ας (ή).

TENDREMENT, adv. avec amour, ipunκῶς. | Avec una vive amitie, προσφιλώς : 🖚 λεστέργως. Aimer tendrement, στέργω, fut. στέρξω, αcc. : φιλοστοργέω, ω, fut. τίσω, αcc. || Sourire tendrement, ánador yelám, a, fat. γελάσομαι.

TENDRESSE, s. f. pelograppia, as (4): φιλία, ας (ή). Une tendresse mutuelle, φελαλληλία, ας (ή). Avoir beaucoup de tendresse pour quelqu'un, στέργω, fut. στέρξω, cor. : φιλοστοργίω, ω, fut. riou, acc. : ix xapδίας φιλέω, ω, fut. now, acc.

TENDRETTE, s. f. τεραμινότης, πτος (τί). TENDRON, s. m. jeune pousse, βλαστός, οῦ (δ): βλάστημα, ατος (τό). Tendren de la vigne, ελιξ, ικος (ή). Tendron de chou, xoμάτιον, ου (τὸ). || Caridage, χόνδρος, ου (ὁ). Τοπdron de l'oreille, ance, ce (tà). | Jeune fille, xoom, no n).

TÉNEBRES, a. f. pl. σκότος, es (8): es τος, ους (τό) : ζόφος, ου (ὁ) : ἀχλύς, ύος (τό). Les ténèbres sont répandues par toute la terre, ζόφος κατα-κέχυται της γης άπείσης (κατα-χέρμας fut. gubriochau). Au fig. Repandee des 16nèbres dans l'esprit, ra diavoig im-muriu, i, fut. now.

TÉNÉBREUX, EUSE, adj. ausremoc, i, όν: σχότιος, ος συ α, αν: ζοφαρός, α, ών. Oui forme des projets tenchrous, convenione, 715 . ES.

TÉNESME, s. m. reverence, et (8). TENETTE, s. f. lacidia, a (ro)

TENEUR, s. m. colui qui tient. Un teneur de livres, papparsie, int (4).

TENEUR, s. f. contenu d'un écris, se picky, he (x).

TRNIA, s. m. ver intestinal, rawia, ac (i). TENIR, . a. avair à la main, byen, ενος, είνης, ενος. L'herbe tendre, ή τέρεινα πόα. | fut. έξω. - dans les mains, διά χαφάν. To: cov. Tendre au froid, δύσριγος, ος, ον. [[Κζομαι gen. Je la tiendrai embrassée commo

le lierre embrasse le chêne, ούτως, ώσπερ κισσός δρυός, τποδε έξεμαι (fut. d'έχεμαι). Suis-moi en me tenant par l'habit, έπου μοὶ δχόμενος της χλαμύδος (έπομαι, fut. Εφομαι), Luc. Je liens le loup par les oreilles, λύκον των ώτων κρατέω. a, fut. now. || Tenir la main à une chose, ώραν τινός έχω, fut. έξω. Tenir la main à ce que, im-perchan ou im-perichan, ouran, fut. μελήσομαι : φυλάσσω, fut. άξω : μέλοι μοι. fut. μελήσει : avec όπως et le fut. on le subj.

TENIA, recevoir, λομδάνω, fut. λήψομαι, ace. - quelque chose de quelqu'un, n mapa τινος. Je tiens cela de lui, έχω τεύτο παρ αὐτοῦ λαθών (έχω, fut. έξω : λαμδάνω, fut. λήψεμαι). Tenir un bienfait de quelqu'un, ύπο τινος εξ πάσχω, fut. πείσεμαι. C'est de nous qu'ils tiennent la vie, δι' ήμας ζώσι (ζάω, ω, fut. ζέσω). Tenir de quelqu'un toute la vérité, πασαν την άλτθειαν τινος άκεύω, fut. ἀκεύσεμαι. Je tiens cela des vieillards, έριουσα παρά των πρεσδυτέρων τουτο. | Faire te-Bir, porter, apporter, pipu, fut. viau, acc.: κομίζω ου δια-κεμίζω, fut. ίσω, acc. || Envoyer, πέμπω ου δια-πέμπω, ful. πέμψω, acc. - quelque chose à quelqu'un, ni revi.

TENIR, retenir, κατ-έχω, fut. καθ-έξω, acc.: iπ-iχω, fut. iφ-iξω, acc. ou simplement tou, fut. Tiu, acc. : tone fut. oxiou. acc. : κρατίω, ω, fut. ήσω, gén. Tenir sa langue, την γλώσσαν κατ-έχω, ful. καθ-έξω: της γλώσσης κρατίω, ω, fut. ήσω. Qui ne peut la tenir, της γλώσσης ακρατής, ής, ές. Tenir quelqu'un par la crainte, τῷ φόδῷ τινὰ κατέχω, fut. καθ-έξω. Tenir en prison, έν είρατη οκ έν φυλακή κατ-έχω ου συν-έχω, aca. Je ne sais qui me tient que je ne le batte, μέλες άπ-έχομαι του μη παίσαι αυτόν (άπ-έχομαι, ful. άφ-ίζεμαι : παίου, fut. παίου). || Ne pas se tenir, ceder à son impatience, inautio axparis είμι, fut. toopat, ou axparas tyo, fut to. σει ἀκρατίω, ω, fut. ήσω. Qui ne peut se tenir de rire, του γελωτος ακρατής, ής, ές.

TENIR, conserver, garder, their on diaτερίω, ω, ful. τίσω, acc. : φυλάσσω, ful. άξω, acc. Tenir une chose prête, & iτείμω τι έχω, fut. Κω. Tenir une chose secrète, σιγή τι στίγω, fut. στίξω. || Observer fidèlement, φυλάσσω, fut. άξω, ncc. : τερίω, ω, fut. του. acc. Tenir la parole donnée à un ennemi, δεθείσαν τῷ πειεμέφ πίστιν τερέω, &. Tenir μένω, fut. μενῶ : ἐμπέδως σει ἐμμόνως οιι βος

sa promesse, son marché, τῆ ὑποσχίσει, τῷ outing in-piere, Jul. pere.

TENIR, occuper, Fic. Sut. Eco, acc. : κατ-έχω, fut. καθ-έζω, acc. Tenir la première place, τά πρωτεία έχω, fut. έξω. Tenir l'empire de la mer, tiv xatà bilnesan άρχην κατ-έχω, fut. καθ-έξω. Tenir une ville, πόλεως πρατίω, ω, fut. ήσω. Tenir lieu d'un frère, άδελφου τάξιν έχω, fut. Κω: έν άδελφου μέρει είμί, fut. έσομαι.

TENIR entre encore dans un grand nombre d'idiotismes français. Tenir une assemblée, ixκλησιάζω, fut. άσω. Tenir audience, συν-εδρεύω, fiet. εύσω. Tenir un discours, λόγους ποιέομαι, εύμαι, fut. πουμαι. Les propos qu'il a tenus sur votre comple, a ocu zat-cime (aor. irrég. de κατ-αγορεύω, fut. κατ-ερώ). Tenir conseil avec ses amis, μετά των φίλων βουλεύομαι, sut. succuan. Tenir la même route que quelqu'un, την αυτήν όδον τινι πορεύομαι, fulεύσομαι. Tenir une grande maison, μέγιστον cinco free, fut. Ko.

Tania, estimer, regarder comme, nylopea, ούμαι, fut. ήσεμαι, acc. : νεμίζω, fut. ίσοuzi, ace. On doit tenir pour ami celui qui disire vous obliger, φίλου ήγητών του βουθείν iθελοντα (βοπθέω, ω, ful. ήσω: iθέλω, fut. έθελήσω). Tenir pour ennemi, έν έχθρου μέρει έχω, fut. έξω, acc. : είς τους έχθρους τίθημε, fut. bnow, acc. Tenir à honneur, à déshonneur, in καλώ, in αίσχρώ τίθημι, fut. biou, acc. Se tenir honoré de quelque chose, iv έπαίνη τι ποιέςμαι, εύμαι, ful. ήσομαι. 🗫 tenir assuré de quelque chose, πέπεισμαι (parfi de neibepat), avec locc. ou l'infin.

Tenia, contenir, ywpiw, w, ful. now acc. L'espace ne peut tenir le multitude, τῷ πλήθει οὐκ έζ-αρκεί ή χώρα (έξ-αρκέω, 🖦, i, fut. apxiou).

Tenue de, ressembler, loues (parf. d'ilano, inus.), dat. : iu-pipe, fut ir-ciou, dat. : iupipis είμι, fut. έσομαι: έμφερως ου παραπλησίως έχω, fut. 150, dat. Tenir de la nature de quelque chose, παραπλησίως τινί πέφυκα (parf. de φύομαι, fut. φύσομαι). Tenir de son pere, τω πατρί foixa, sans futur : πατριάζω, fech άσω. Ne pas tenir de quelqu'un, πελύ τινος δια-φέρω, fut. δι-ciou.

Tenin, v. n. être ferme, pivo ou nato-

Gaiως έχω, fut. εξω. Cela tient d'une ma- | nent par les liens du sang, οί πρὸς αξικατής nière inébranlable, τοῦτο άμετακινήτως έχει. Les amitiés des hommes vertueux tiennent longtemps, αί των σπουδαίων φιλίαι πλείστον χρόνον δια-μένουσι (δια-μένω, fut. μενώ), Isocr. Cela ne tiendra pas, τοῦτο οὐκ ἐπιπολὺ δι-αρκέσει (δι-αρχίω, ω, fut. αρχίσω). Le marché ne tient pas, άκυρός έστιν ή όμολογία: ή συνθήκη έκυρούται ου άθετείται (άκυρόω, ω, fut. ώσω: άθετέω, ω, fut. ήσω). ∥ Tenir bon, ἀντ-έχω, fut. ανθ-ίζω. - contre quelqu'un, τινί. Tenir contre la corruption, πρός χρήματα ἀνάλωτός είμι, fut. έσυμαι. || Tenir pour quelqu'un, τά τοῦ δείνος φρανέω, ω, fut. ήσω. Tenir pour le sentiment de quelqu'un, την αὐτήν τινι γνώμην έχω, fut. έξω: γνώμη τινός παρ-ίσταμαι, ful. mapa-orriormai.

Tenne à une chose, y être attaché, izouzi, ful. Kouzu, gen. Tenir à la vie, rou l'h άντ-έχομαι, fut. άνθ-έξομαι. Tenir fort à la gloire, δόξαν περί πολλού ήγίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Tenir plus à la vertu qu'aux richesses, τὴν ἀρετήν πρὸ τοῦ πλούτου τιμάω, a, fut. now. Tenir à quelqu'un par les liens du sang, τῷ γένει ου τὸ γένος τινὶ προστίκω, fut. τίξω. Cela me tient au cœur, έστι μοι ταύτα πρός θυμού.

TEME A, dépendre de, provenir de, la τινος πρτημαι (parf. passif d'aptaw, ω, fut. ήσω). Tout ce qui tient à la gloire et aux honneurs, τά πρὸς την δοξαν και τάς τιμάς. | Impers. Il ne tint qu'à peu de voix qu'il ne fat condamné, tournez, il le fut à peu de voix près, παρ' όλίγας ψήφους ήτιμώθη (ἀτιμόω, ω, fut. ωσω). Il ne tint à rien qu'il ne mourat, map' odique ou odique deix ou simplement ελίγου άπ-έθανε (άπο-θνήσκω, fut. θανούμαι). Il ne tint presque à rien qu'il ne fut déchiré, μονονουχί δι-εσπάσθη (δια-σπάτμαι, ώμαι, fut. σπασθήστμαι). A quoi tient-il qu'ils ne soient tous méchants? τί κωλύει απαντας είναι πονπρούς (κωλύω, ful. ύσω); Il ne tient qu'à moi, ἐπ' ἐμεί ἐστι, fut. forat, avec l'infinitif. Il ne tient qu'à moi de faire tout ce que je voudrai, &-ton ποιείν έμοι ό,τι αν βουληθώ (έξ-εστι, fut. έξέσται : βούλομαι, σει. βουλήσομαι).

se Tenia, v. r. être attaché ensemble, ouvαπτομαι, fut. αψομαι. Maisons qui se tienment, suverziat, av (ai). Ceux qui se tien- guerre, survi, ne (i). Petite tente, survi-

overs (partic. d'sipi, fut. locuat).

se Tenin, rester, pivo, ful. pevo. Se tenir à la même place, xarà raurèv méve, fut. pevä. Se tenir debout, fornxa (parf. de lorapat, fut. orrigopat). Se tenir auprès de quelqu'un , τινί παρ-έστηκα (parf. de παρ-ίσταμαι) ου παρα-μένω, fut. μενώ. Se tenir à la maison, cixcupia, a, fut. ricu. Se tenir tranquille, ήσυχίαν άγω, fut. άξω. Il les obligea de se tenir rensermés dans leurs murailles, συν-έστειλεν αὐτοὸς εἰς τὰ τείχη (συ-στέλλω, ∫ut. στελώ).

SE TENIR, ON S'EN TENIR A, Se contenter, άρχέςμαι, εύμαι, fut. άρχεσθήσομαι, dat. : στέργω, ful. στέρξω, acc. ou dal. : άγαπάω, ώ, ful. now, acc. ou dat. Je m'y tiens, april μοι ταῦτα (ἀρχίω, ω, fut. ἀρχίσω). || Rester fidèle à, έμ-μένω, ful. μενώ, dal. S'en tenir aux conditions du traité, ταῖς συνθήκαις ἐμ-μένω, Isocr. S'en tenir aux anciennes pratiques, τοίς πάλαι ζηλώμασιν έμ-μένω.

TERU, UE, entretenu, soigné. Bien tenu, εύχοσμος, ος, ον. Mal tenu, άχοσμος, ος, ον. l Obligé, lié par une obligation. Etre tenu de, όφείλω, fut. όφειλήσω, infin. Je suis tenu de faire cela, tournez, il faut que je le fasse, δεί με ου χρή με ου άνάγκη μοι δράν τοῦτο (δράω, ω, fut. δράσω).

TENON, s. m. ξμδολος, ου (δ).

TENSION, s. f. έντασις, εως (ή). Tension d'esprit, ή έντονος προσοχή, ής.

ΤΕΝΤΑΝΤ, ΑΝΤΕ, αδί. άγωγός ου έπαγωγός, ός, όν.

TENTATEUR, s. m. & πειράζων, οντος (partic. de πειράζω, fut. άσω), Bibl.

TENTATION, s. f. sollicitation au mal, πειρασμός, οῦ (δ), Bibl. Induire en tentation, είς πειρασμόν είσ-φέρω, fut. είσ-οίσω, acc. Bibl. | Désir intérieur, opun, nç (n): ορεξις, εως (ή): ἐπιθυμία, ας (ή). Il eut une tentation de, δομή τις αυτόν έλαθε (λαμβάνω, fut. dr. woman), avec l'infin.

TENTATIVE, s. f. πείρα, ας (ή). Faire une tentative, πείραν ποιέσμαι, ούμαι, fut. πουμαι : πείραν τίθεμαι, fut. θήσομαι : πείραν λαμθάνω, σει. λήψομει: πειράομαι, ώμαι, ful. ásopai.

TENTE, s. f. pavillon pour les gens de

διον, ου (τό). Dresser une tente, σκηνήν πήγνυμι, fut. πήξω. La tente du général, στρατηγείον, ου (τό).

Tente, rouleau de charpie, μότος, ου (δ): μοτός, οῦ (δ). Mettre une tente dans une plaie, τὰν πληγὰν μοτόω, ῶ, fut. ώσω.

TENTER, v. a. dans le sens ecclésiastique, πειράζω, fut. άσω, acc. Bibl. Pourquoi tentez-vous Dieu? τί πειράζετε τὸν Θεόν; Bibl. Bire tenté par le diable, ύπὸ τοῦ διαδολου πειράζομαι, fut. ασθήσομαι, Bibl. | Inspirer un désir, attirer, séduire, in-ayouat, fut. άξομαι, acc.: κπλίω, ω, ful. ήσω, acc.: δελεάζω, fut. άσω, acc. Ce qui nous tente, τὸ δελεάζον ήμας (partic. neutre de δελεάζω). Être tenté de faire quelque chose, moisiv re δρέγομαι, fut. δρέξομαι, ou έφ-ίεμαι, fut. έφfocuat, ou opuacuat, opat, fut. hochat. Essayer, entreprendre, πειράζω, fut. άσω, acc.: πειράομαι, ωμαι, sut. άσομαι, gén. - de faire quelque chose, ποιείν τι ου ποιπσαί τι. Tenter de s'enfuir, φυγίς άπο-πειράομαι, ώμαι, fut. άσομαι. Tenter l'esprit des soldats, τῆς γνώμης τών στρατιωτών πείραν λαμβάνω, fut. λήψ:μαι. Tenter l'impossible, άδυνάτοις πράγμασιν έπιτίθεμαι, ful. έπι-θήσομαι, ου έπι-δάλλομαι, ful. δαλούμαι. Tenter le hasard d'une bataille, μάχην άναρ-ρίπτω, fut. ρίψω.

TENTURE, s. f. περιστρώματα, ων (τά). TENU, us, part. voyez Tenia.

TÉNUE, adj. sém. petite, exiguē, λεπτός. ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Composé de parties ténues, λεπτομερής, ής, ίς. | Les ténues, en termes de grammaire, τὰ ψιλά, ῶν (sous-ent. γράμματα).

TENUE, s. f. action de se tenir, στάσις, εως (ή). || Maintien, contenance, σχήμα, ατος (τὸ). || Persevérance, fermeté, εὐστάθεια, ας (ή). Qui a de la tenue, εὐσταθής, ής, ίς. N'avoir point de tenue, εὔποτε κατά τ' αὐτὸν μένω, fut. μενῶ.

Τεκυε, habiltement, στολισμός, $c\bar{v}$ (\dot{v}): \dot{v} ενός, \bar{v} τος (\dot{v}). Qui a une bonne tenue, εύστολος, o_{ζ} , o_{V} : \dot{v} ενόσμιος, o_{ζ} ου a, o_{V} (comp. ώτερος, o_{U}), ώτατος).

Tenue des états, d'une assemblée, σύνεδες, συ (ή). Durant la tenue des comices, γινεμένων άρχαιρεσίων (γίνεμαι, fut. γινήσεμαι).

Tenne, continuité, συνέχεια, ας (ή). Tout d'une tenue, συνεχώς.

ΤΕΝΟΙΤΕ, s. f. λεπτότης, ητος (ή). ΤΕΚΟΕΤ, s. m. τρίστιχον, ου (τό). ΤΕΚΕΒΕΝΤΗΙΝΕ, s. f. ή τερεδινθίνη, ης

(sous-ent. pariva).

ΤΕ̈RΕBINTIIE, s.m. arbre, τιρίδινθος, ου (ή)
ΤΕ̈REBRATION, s. f. τρύπησις, εως (ή).
ΤΕRGIVERSATION, s. f. διάδυσις, εως (ή).
ΤΕRGIVERSER, υ. n. δια-δύομαι, fut.
δύσομαι.

ΤΕRΜΕ, s. m. fin, borne, τίρμα, ατος (τὸ): τίρμων, ονος (ὁ): πίρας, ατος (τὸ): δρος, ου (ὁ): τίλος, ους (τὸ). Le terme de la vie, τὸ τοῦ βίου τίρμα, ατος. Le terme d'un voyage, τὸ τῆς ὁδοῦ τίλος, ους. Si ma gloire devait avoir le même terme que ma vie, εἰ τοῖς αὐτοῖς δροις τὴν ἐμαυτοῦ εὐκλειαν οῖς καὶ τὸν βίον ἴμελλον ὁριεῖν (μέλλω, fut. μελλήσω: ὁρίζω, fut. ίσω). Mettre un terme à, πίρας ου τίλος ἐπιτίθημι, fut. ἐπι-θήσω, avec le dat. Ne point trouver de terme à ses travaux, οὐδὶν πίρας τῶν πόνων ἔχω, fut. ἔξω. Qui n'a point de terme, ἀπέραντος, ος, ον. || Le dieu Terme, ὁ Τίρμων, ονος.

Τεκπε, jour désigné, ή προθεσμία, ας (sous-ent. τιμέρα). Payer au terme, έμπροθέσμως χρήματα κατα-δάλλω, fut. δαλώ. Le terme est passé, παρ-ελήλυθεν ὁ χρόνος (παρ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). || Moment de l'accouchement, τόκος, ου (ό). Arrivée à son terme, έγγὺς έλθοϋσα τίκτειν (έρχομαι, fut. δλεύσομαι: τίκτω, fut. τέξομαι). Qui est à son terme, έπίτεξ, εκος (ή). Qui n'est pas venu à terme, άωρόττοκος, ος, ον.

Terme, en logique ou en mathématiques, όρος, ου (δ).

Τεαμε, expression, λίξις, εως (ή): ἡτμα, ατος (τὸ): ὁνομα, ατος (τὸ). L'élégance des termes, καλλιέπεια, ας (ή). Il parla en ces termes, λόγους εἶπε τοιούσδε (εἶπον, αστ. irrég. de λίτω, ful. έρῶ). En propres termes, κατά λίξιν: διαβρήδην. S'exprimer en termes formels, διαβρήδην λίτω, ful. λίξω. Termes de l'art, ἐνόματα τεχνικά, ῶν (τὰ). Termes de guerre, ἐνόματα στρατιωτικά, ῶν (τὰ). Αρ-p rendre les termes de marine, ἐνόματα τὰ ἐν τῆ ναυτικῆ μανθάνω, ful. μαθήσομαι. Les termes de barreau, τὰ ἐν δικαστηρίος ἐνόματα, ων.

Termes, état des affaires, κατάστασις, εως (ή). Être en bons termes, εὐ καθ-έστακα

En quels termes sont les affaires? πώς έχει τὰ πράγματα έχω, fut. έξω). En venir avec quelqu'un à des termes d'accommodement, είς συνθεκας ου είς δμολογίαν πρός τινα έρχοpat, fut. ikeuripat.

TERMINAISON, s. f. redeuth, n.c (n): πτώσις, εως (ή): κατάληξις, εως (ή). Mots qui ont une terminaison semblable, τὰ έμειετέλευτα, ων : τὰ όμοιόπτωτα, ών : τὰ όμοιο-KATÁNNATA, WY.

TERMINER, v. a. borner, δρίζω, fut. ίσω, acc.: πιρετώω, ω, fut. ώσω, acc. Un empire terminé du côté de l'orient par l'Hellespont, άρχη περατουμένη Ελλεσπόντω έκ των προς έσπέραν μερών. | Finir, τελίω σε άπο-τελίω, ώ, fut. τελίσω, acc. Terminer un grand ou-VIAge, έργφ μεγάλφ τέλος έπι-τίθημι, fut. θήσω. Terminer un discours, λόγον περαίνω, fut. ανώ. Nous terminerons ici notre discours, ένταῦθα του λόγου λείξομεν (λέγω, fut. λείξω), ου παυσόμεθα (παύομαι, fut. παύσομαι), ου τέλος ποικσόμεθα (ποιέτμαι, ούμαι, sul. κότμαι). Revenir sans avoir rien terminé, απρακτος έπαν-έρχομαι, fut. ελεύσεμαι. Terminer un différend, την άμοισδήτησιν παύω, fut. παύσω, ου διαλύω, fut. λύσω. Terminer la guerre par la pair, τον πό εμον δια-λύω, fut. λύσω. par un combat décisif, τον πολεμον μάχη κρίνω, fut. κρινώ : τον πολεμον δια-πολεμέω. w, fut. now. Terminer sa vie malheureusement, είκτρετάτο τέλει χράομαι, ώμαι, ful. χρήσιμαι.

se Terminer, v. r. λήγω ου κατα-λήγω, ful. λήξω. Se terminer en pointe, είς έξυ λήγω ου κατα-λήγω. || Les affaires se terminent, τά πράγματα τέλος λαμδάνει (λαμδάνω, ful. λήψομαι): τὰ πράγματα έξοδον έχει (έχω, ful. έξω). Les choses se terminent bien, τὰ πράγματα nadus in-Caives on anc-Caives (in-Caive on anc-Gaives, fut. Ericouzi).

TERNAIRE, adj. τριαδικός, ή, όν. TERNE, s. m. nombre de trois, τριάς, άδος (π). TERNE, adj. sans lustre, apaupos, a, ov (comp. stepes, sup. states).

TERNIR , ν. α. ἀμαυρόω , ω, fkt. ώσω . acc. Un homme dont la vue se ternit, à rac όψεις αμπυρούμενος, ου. | du fig. Ternir sa Terre ferme, sol sec et solide, π ξαρά, αξε gloire par ses mœurs, φαυλότατι τρόπου το ή χίρσος, ου. Terre ferme, cominent, ήπωφος, xλίες κατ-αισχύνω, fut. uvū, Hėrodn. Le temps ιυ (ή). Les lles et la terre ferme, at τι νέσα

(parf. de καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι). I ternit la beauté, κάλλος ὁ χρόνος ἐμάρανε (μαpaive, ful. ava), Isocr.

> TERNISSURE, s. f. άμαύρωσις, εως (έ). TERRAIN, OU TERREIN, & ML ZOPCC, CO (6) : yupicv, ou (70). Terrain large et étenda, εύρυχωρία, ας (ή). Terrain resserré, στενοχωρία, ας (ή). Céder du terrain, ανα-χωρίω, ü, fut. ήσω. Disputer le terrain, κατά πόδα uzycuzi, ful. uzyiocuai. | Au fig. Sonder la terrain, προ-πειράσμαι, ώμαι, fut. άσυμαι. Misnager le terrain, εὐλαθέςμαι, εύμαι, fat. τουμαι. Gagner du terrain, προ-χωρέω, ω, fut. τίσω : προ-Εαίνω, fut. Ετίσομαι : προ-κόπτω, ful. xóyo.

> TERRAQUÉ, se, adj. iz yñs zai udaros συγ-κείμενος, η, ον (partic. de σύγ-κειμαι, ful. miochai).

> TERRASSE, s. f. χῶμα, ατος (τὸ). / Τωrasse d'une maison, ὑπερῶον, ου (τὸ).

TERRASSER, v. a. élever avec de la terre, χώννυμι, fut. χώσω, acc. | Garnir de terra, προ-χώννυμι ου περι-χώννυμι, ful. χώσω, εκα | Jeter par terre, xarx-ballu, fut. balu, ace.

TERRASSIER, s. m. γοωρύχος, σω (δ). TERRE, s. f. globe terrestre, yn, gin. γπς (n). | L'un des quatre anciens éléments, γñ, gén. γñς. De terre, sait de terre, γκίνος. n, ov. Semblable à de la terre, γεώδης, ης... ες. || Sol sur lequel nous vivons, γã, gên. γᾶς. Cultiver la terre, yav ipyalquan, fut. acoμαι : γιωργέω, ω, fat. ήσω. A terre, ἐπί γῆς : γαμαί. Étre couché à terre en par terre, ἐπὶ γῆς κείμαι, ∫ειι. κείσομαι. Rampes à terre, χαμαί έρπω, fut. έρψω : au fig. χαμαιπετίω, ω, ful. now. Jeter à terre, χάμαζε ου είς έδαφος βίπτω, σει. βίψω, ασε. Mettre pied à terre, descendre de chevel, άφ' ίππου κατα-δαίνω, fut. Επουμαι. Sur terre, ini yaς. Sous terre, υπό ya; ου υπό yan. L'or qui est sur terre et sous terre, à bais γπς καὶ ὑπὸ γπν χρυσός, εῦ. Qui est sous terre, ύπόγειος, ος, ον. Mettre en terre, planter, πήγυμι, fut. πήξω, acc. - enterrer, θάπτω, fut. táile, acc. Porter un homme en terre, re τεθνεώτα έχ-φέρω, fut. έξ-κίσω, οκ άκ-πέμπω, fut. πέμψω, σα έκ-κεμίζω, fut. ίσω.

Terre, opposée à Mer, yn, gen. vie (1)

καὶ ἡ ἐπτιρος. Ceux qui habitent la terre serme, ἡπειρῶται, ῶν (εί). Par terre, κατά γῆν. Voynger par terre, κατά γῆν περεύεμαι, ʃut. εὐσεμαι. Sur terre, κατά γῆν περεύεμαι, ſut. εὐσεμαι. Sur terre, κατά γῆν Ce n'est point sur terre, ε'est sur mer qu'il saut combattre, μὴ κατά γῆν, ἀλλά κατὰ θάλασσαν τὸν πελεμέν πειείσθαι δεί. Ανοίτ l'empire sur terre et sur mer, τὴν κατά γῆν καὶ τὴν κατὰ θάλασσαν ἀρχὴν λαμεδάνω, ſut. λήψεμαι. Combat sur terre, ἡ κατὰ γῆν μάχη, ης. Armée de terre et de mer, ἡ πεζὴ καὶ ναυτικὴ δύναμις, εως. Vent de terre, ἄνεμες ἀπόγειες ου ἀπόγαιες, ευ (ό). Prendre terre, πρεσ-ερμίζομαι, ſut. ἰσεμαι. Toucher la terre, νεnir à terre, τῆς γῆς ἀπτομαι, ſut. ἄψεμαι.

Terre, région, contrée, χώρα, ας (ή). Terre ennemie, ή πελεμία, ας (sous-ent. χώρα).

Τεππε, domaine de campagne, χώριον, ου $(τ\dot{o})$: ἀγρός, οῦ (\dot{o}) : πτῆμα, ατος $(τ\dot{o})$. Petite terre, χωρίδιον, ου $(τ\dot{o})$: γτήδιον, ου $(τ\dot{o})$. Fortune bien établie en argent et en terres, ή τῶν ὅντων καὶ κτημάτων εὐπορία, ας. || Portion de terre, γεωμόριον, ου $(τ\dot{o})$. Pièce de terre, ἀγρός, οῦ (\dot{o}) . Terre labourable ou labourée, ἄρουρα, ας $(\dot{\eta})$.

Terre, l'étendue de la terre, ses divers pays, γñ, gén. γñς (ή): ή εἰκευμένη, ης (sousent. γñ). La terre est pleine de traitres, πᾶσα εἰκευμένη μιστή γέγενε πρεδετῶν (γίνεμαι, fut. γενήσεμαι), Dém. Il était célèbre par toute la terre pour sa sagesse, αὐτοῦ μέγιστην παρὰ πᾶσιν ἀνθρώπεις ἐπὶ σεφία ὅνεμα ἦν (imparf. d'εἰμί). Remplir toute la terre de sa remonmée, πάσας πόλεις τῆς ἐμαυτοῦ δοξης ἐμππλημι, fut. ἐμ-πλήσω.

Terre, choses terrestres, to monde dans le tangage de l'Église, γñ, gén. γñς (ή): κόσμες, το (δ). Les choses de la terre, τὰ ὑπὶρ γῆς: τὰ ἐπίγεια, ων: τὰ γεώδη, ῶν (pl. neutre de γεώδης, πς, ες). No vous attachez pas à la terre, μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμεν (ἀγαπάω, ῶ, ſul. ήσω).

Terms glaise, terre à potier, ἄργιλος, ου (ή). Semblable à de la terre glaise, ἀργιλώδης, κς, ες. Terre cuite, δστρακον, ου (τὸ). Fait de terre cuite, ὀστράκινος, η, ον. Vases de terre, δστρακα, ων (τὰ).

TERREAU, s. m. fumier végétal, κόπρος, es (ή).

Terre préparée pour la culture γπ καθαρά καὶ σισιμένη, κς (ή), Geop.

TERREIN, s. m. voyez TERRAIN.

TERRE-PLEIN, s. m. χῶμα, ατος (τό).
TERRER, v. n. ou se Terrer, v. r. se tapir, en parlant des animaux, φωλεύω, fut. ευσω.
TERRESTRE, adj. ἐπίγειος, ος, ον.

TERRESTREITES, s. f. pl. tà quida, wv (pl. neutre de quida, nc, 15).

TERREUR, s. f. φόδος, cu (δ): δείμα, ατος (τè): δίος, ouς (τὸ). Terreur subite, έκπληξις, εως (ή). Terreur panique, ὁ πανικὸς φόδος, cu. Être saisi comme d'une terreur panique, ὡς πανικὸ δείματι και-έχομαι, fut. κατασχεθήσομαι. Inspirer la terreur, φόδον έμ-δαλλω, fut. δαλῶ: δίος ἐν-εργάζομαι, fut. άσομαι. Répandre la terreur chez les méchants, φόδον ου ἔκπληξιν τοῖς πονηροῖς ἐμ-δάλλω, fut. δαλῶ.

TERREUX, Buse, acij. plein de terre. γεώδης, ης, ες. || Cadavéreux, νεκρώδης, ης, ες.

TERRIBLE, adj. qui répand la terreur, φεδερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Être terrible sux méchants, τοῖς πονηροῖς δέος ἐν-εργάζομαι, fut. άσομαι. Avoir une voix terrible, φεδερώτακον φθέγγομαι, fut. φθέγζομαι.

Τεκκειε, affreux, δεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Souffrir des choses terribles, δεινά πάσχω, fut. πείσεμαι. S'exposer à de terribles embarras, δεινά πράγματα έμαυτῷ παρα-σχευάζω, fut. άσω. || Sa fortune ne peut suffire à de si terribles dépenses, οὐ χέκτηται πρὸς τοσαύτην ἀφθενίαν ἀναλωμάτων ἰκανὴν οὐσίαν (κτάομαι, ῶμαι, fut. κτήσομαι), Phil.

TERRIBLEMENT, adv. δεινώς.

TERRIEN, s. ou adj. Grand terrien, qui possède beaucoup de terres, πολυχτίμων, ονος (ό).

TERRIER, s. m. φωλεός, οῦ (ό).

TERRINE, s. f. πέλλα, τ.ς (ή).

TERRIR, v. n. épuiscuat, fut. iocuat.

TERRITOIRE, s. m. χώρα, ας (ή): ἀγρός, εῦ (ὁ). Le territoire ennemi, ή πολεμία, ας (sous-ent. χώρα).

TERRITORIAL, ALE, adj. ἐγχώριος, ος, ον. TERROIR, s. ne. γñ, gén. γñς (ή). Bon terroir, ἀγρὸς εὕγεως, ω (δ). La bonté du terroir, ἡ τῆς τὐφορία, ας.

TERTRE, s. m. γιώλοφον, ου (το): λόφος ου (ε): βουνός, οῦ (δ).

TESSON, s. m. čorpaxov, cu (tò).

TESTACE, εκ, αιή. ὀστρακόδερμος, ος, εκ. TESTAMENT, ε. m. διαθήκαι, ων (αί). Clause ou disposition d'un testament, διαθέκη, ης (ή). Faire un testament, διαθήκας ποιέφιαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Disposer par testament, dia-rilipai, fut. dia-bijoopai, acc. Qu'il ne soit pas maître de disposer par testament de la moindre partie de ses biens, των αύτου και το σμικρότατον δια-τίθεσθαι άκυρος έστω, Plat. Mourir sans avoir fait son testament, ούδεν δια-θέμενος τελευτάω, ω, fut. ήσω. Ordonner ou recommander par son testament, int-σχήπτω, fut. σχήψω, acc. Laisser quelque chose à quelqu'un par testament, κτζμά τι κατά διαθήκας τινί κατα-λείπω, fut. λείψω. Supposer un testament, ψευδείς διαθήκας κατασκινάζω, sut. άσω. Ouvrir un testament, την δέλτον αν-οίγω, fut. οίξω. Le Nouveau Testament, i xaivà diabixa, nc. L'Ancien Testament, ή παλαιά διαθήκη, ης.

TESTAMENTAIRE, adj. διαθετικός, ή, ov. Disposition testamentaire, διαθήκη, ης (ή). En faire une, διαθήκην ποιέσμαι, ούμαι, fut. ποσμαι : δια-τίθεμας, fut. δια-θήσομαι. Exécuteur testamentaire, ἐπιμελητής, οῦ (δ).

TESTATEUR, s. m. TRICE, s. f. diaτιθέικενος ου δια-θέμενος, η, ον (partic. prés. ou aor. 2 de dia-tibemai, sul. dia-bricquai). TESTER, v. n. δια-τίθεμαι, fut. δια-θήσομαι. TESTICULE, s. m. δρχις, εως (δ).

TESTIMONIAL, ALE, adj. Preuve testimoniale, ή διά μαρτύρων πίστις, εως.

TET, s. m. morceau de vase, xepápeor, ου (τὸ) : δστρακον, ου (τὸ). || Os du crâne, **χρανίου**, ου (τὸ).

TETANOS, s. m. τετανός, οῦ (δ). ΤέτΑΝΟ, ε. π. γυρίνος, ου (δ).

TETE, s. f. κεφαλή, ης (ή). Petite tête, πεφαλίδιον, ου (τό). De la tête, appartenant à la tête, πεφαλικός, ή, όν. Devant de la têle, μέτωπον, ου (τό). Derrière de la têle, iνίον, ου (τό). Qui n'a point de tête, ἀχέφαλος, ος, ον. Qui a deux têtes, δικέφαλος, ος, cv. Qui a trois têtes, τρικέφαλος, ος, ον. Qui a plusieurs têtes, πολυχέφαλος, ος, ον. / Mal de tête, πεφαλαλγία, ας (ή). Avoir mal à la têle, χεφαλαλγίω, ω, sut. ήσω. Qui donne mal à la tête, πεφαλαλγικός, ή, ον. Avoir la tête lourde, χαρηδαρίω, ω, fut. ήσω. Blesser à la tête, την χεφαλήν χόπτω, fut. χόψω, acc. Recevoir une large blessure à la tête, μίγα τραύμα είς την πεφαλήν λαμδάνω, fut. λήψομαι. || Lever la tête, ἀνα-κύπτω, fut. κύψω. Por-

τον αυχένα in-aiρω, fut. αρώ. Qui porte la tête haute, ύψαύχην οπ ύψηλαύχην, ενος (ό, ή). Baisser la tête, χύπτω ου κατα-κύπτω, fut. χύψω : κατα-νεύω, fut. νεύσω. Qui porte la tête basse, κατα-κεκυφώς σε κατα-νενευκώς, υία, ός (partic. parf. de κατα-κύπτω et de κατανεύω) : κατηφής , ής , ές. Tourner la tête , παραδλέπω, fut. δλέψομαι. Balancer la tête, τος αύχίνα περι-δινίω, ω, fut. ήσω. Faire un signe de tête, veum, fut. veuco. Signe de tête, νεύμα, ατος (τό). | Précipiter d'un roc la tête la première, κατά κεφαλήν έκ πέτρας άφ-ίημι, fut. άφ-ήσω. Tomber d'une tour la tête la première, έπὶ κιφαλήν ἀπὸ τοῦ πύργου κάτω φέρομαι, fut. ἐνεχθήσυμαι. Donner de la tête contre les murailles, την κεφαλήν πρός τὸ τείχος προσ-κόπτω, fut. κόψω. | Trancher la tele, απο-κεφαλίζω, fut. iσω, acc. Que de têtes il faudra abattre! πόσας πεφαλάς άποχοπτίον (verbal d'aπο-χόπτω). Perdre la tête, être décapilé, την χεφαλήν άπο-δάλλω, ful. 6αλώ. Acheter la tête de quelqu'un, διὰ προδοσίας τινά ώνεςμαι, σύμαι, fut. ώνήσομαι. Il y va de sa tête, περί της σωτηρίας κινδυνεύει (xivouviou, fut. ivou). | Crier à tue-lête, κραυγάζω, ful. άσω: κράζω ου κέκραγα, ful. κεκράξομαι. Rompre la tête à force de crier. τὰ ὧτα περι-χόπτω, fut. χόψω. | De la tête aux pieds, ε; πόδας έκ κεφαλής. Couvrir quelqu'un de boue de la tête aux pieds, δλον πνά καταβ-βαντίζω, fut. ίσω. || Soumettre sa tête au joug, τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ ὑπο-τίθημι, fut. ύπο-θήσω. Avoir des chagrins par-dessus la tête, περιωδυνίαις πιεζομαι, εσθήσομαι. Donner tête baissée dans le péril, είς προύπτον χίνδυνον προπετώς έμαυτον έμ-δάλλω, fut. δαλώ. Ne savoir où donner de la tête, ποι τράπωμαι οὐχ οίδα (τρέπω, fut. τρέψω : οίδα, fut. είσομαι): άμηχανέω, ω, fut. ήσω. || Faire tête à, ré sister, αντ-έχω, fut. ανθ-έξω, dat.: ανθ-ίσταμαι, ful. αντι-στήσομαι, dat.

Tite, esprit, jugement, φρένες, ων (ai). Perdre la tête, των φρενών ου του φρονείν ου έμαυτου έξ-ίσταμαι, fut. έχ-στήσομαι. Faire perdre la tête à quelqu'un, του φροveiv Tiva ex-iothui, ful. ex-othow. Il a certainement perdu la tête, οὖτος δήπου νοῦν củx έχει (έχω, fut. ξω). Jouir de toute sa tete, ini dograpion sint, fut. facpat. | Volonti, ter la tête haute, ύψαυχενίω, ω, fut. ήσω: | δυμός, οῦ (δ). Avoir de la tête, δυμόν έχω, fut.

τζω. Homme de tête, άνλρ εδτολμος, ου (δ). Avoir la tête chaude, ὀξύθυμιος σκ ἀκρόχολός sim, fut. tooman: opyidos tro, fut. tho. Le seu me monte à la tête, δια-πυρίζομαι, sut. εσθήσομαι. Mauvaise tête, αὐθάδης, ης, ες. Faire la mauvaise tête, αὐθαδιάζομαι, fut. άσομαι. Coup de tête, τόλμημα, ατος (τό). Faire un coup de tête, spaoù ze spyon tohμάω, ω, fut. ήσω. A sa tête, κατά τὸ δοκοῦν (partic. neutre de δοκίω, ω, fut. δόξω). Mettre en tête une chose à quelqu'un, nivà ποιείν τι παρ-ορμάω, ω, fut. ήσω. Se mettre une chose en tête, ti mpo-aipiouai, ouuai, fut. aiprisopai. | Pensée, idée, réflexion, vous, cũ (ô). Se mettre dans la tête, siç voũv έμ-δάλλομαι, fut. δαλεύμαι, acc. Avoir en tête, δια-νοίτμαι, τομαι, fut. ήστμαι, acc. Rouler dans sa tête, κατ' έμαυτὸν ἀν-ελίσσω, fut. ίξω, acc. Il me vint en tête, ἐπ-πλθέ μοι (aor. d'iπ-iρχομαι). || Se casser la tête à quelque chose, περί τινος σφόδρα φροντίζω, ful. ίσω : πλείστον πονον είς τι άν-αλίσκω, fut. αλώσω.

Τέτε, personne, κεφαλή, ῆς (ή). Par tête, καν ἄνδρα. Imposition par tête, ή κατ' ἄνδρα εἰσφορά, ᾶς : ἐπικεφάλαιον ου ἐπικεφάλιον, ου (τὸ). Les têtes couronnées, βασιλεῖς, ἐων (οἰ).

Τέτε, bout, sommet, πορυφή, ῆς (ή). || Commencement, ἀρχή, ῆς (ή). || Premier rang, ή πρώτη τάξις, εως. Tête de l'armée, τὸ τῆς στρατείας στόμα, ατος. Être à la tête d'une armée, τῆς στρατείας ήγίσμαι, οῦμαι, fut. ἡσομαι. Être à la tête d'une ville, τῆς πολεως προ-ίστηκα (parf. de προ-ίσταμαι, fut. προστήσομαι). Être à la tête des affaires, τῶν πραγμάτων ἐπι-στατέω, ῶ, fut. ἡσω. Mettre quelqu'un à la tête des affaires, ἐπὶ τὰ μέ-γιστα τῶν πραγμάτων τινὰ καθ-ίστημι, fut. κατκ-στήσω.

Têre d'artichaud, σκαλίας, ου (δ). Tête de chou, κράμδη, ης (ή).

Tête a Tête, adv. vis-à-vis, en présence de, ἐνώπιον, gén. || Ensemble, l'un avec l'autre, ὁμοῦ: μετ' ἀλλήλων. || Subst. Un tête-à-tête, une entrevue, ἐντινξις, εως (ή).

TETER, v. a. θηλάζω, fut. άσω, acc. Donner à teter, allaiter, θηλάζω, fut. άσω, acc. La mère donne à teter à son enfant, ή μήτης τὸ βρίφος θηλάζει. Qui tette encore, γαλαθηνός, ή, όν.

TĒTIĒRE, s. f. έμπυξ, υχος (δ).

TETIN, s. m. $\pi \tau \theta \dot{\eta}$, $\bar{\eta} \zeta$ ($\dot{\eta}$): $\pi \tau \theta \dot{\zeta} \phi$, ou ($\tau \dot{\theta}$).

TETINE, s. f. $\mu \alpha \sigma \tau \dot{\zeta} \zeta$, où ($\dot{\theta}$).

TETON, s. m. $\theta n \lambda \hat{n}$, $\tilde{n}c$ (\hat{n}): $\mu \alpha \sigma \tau \hat{o}c$, $o\tilde{o}$ (\hat{o}).

TÉTRACORDE, s. m. τετράχορδον, cu (τό).
ΤΈΤRADRACHME, s. m. τετράδραχμου,
ου (τὸ)

ΤΕΤRAEDRE, s. m. τετράιδρον, ου (τό). ΤΕΤRAGONE, s. m. τετράγωνον, ου (τό). ΤΕΤRARCHIE, s. f. τετραρχία, ας (ή).

ΤΕΤRARQUE, s. m τετράρχης, ου (δ): τέτραρχος, ου (δ). Être tétrarque, τετραρχέω, ω, fut. ήσω. — d'un pays, τῆς χώρας.

TETTE, s. f. mamelle, δηλή, ῆς (ή).
TETTE-CHÉVRE, s. m. oiseau, αἰγοδηλης, ου (δ).

TÊTU, υκ, αόμ. αὐθάδης, ης, ες (comp. ίστερος, sup. ίστατος).

TEXTE, s. m. propres paroles d'un auteur, ρήματα, ων (τὰ): en termes plus techniques, τὸ κείμενον, ου (partic. neutre de κείμαι). Texte littéral, τὸ κατὰ λιξιν, indécl. || Écriture, caractères écrits ou imprimés, γραφή, ῆς (ή). || Caractères d'imprimeris, τύποι, ων (οί).

TEXTILE, adj. ὑφαντός, τί, όν.

TEXTUEL, ELLE, adj. 6, ή, το κατά λέξιν.
TEXTUELLEMENT, adv. κατά λέξιν.

TEXTURE, s. f. $\hat{v} \phi \hat{n}$, \hat{n}_{G} (\hat{n}): $\hat{v} \phi \alpha v \sigma \iota c$, $\epsilon \omega c$ (\hat{n}): $\hat{v} \phi c c$, ϕc ($\tau \hat{c}$).

THALICTRON, s. m. plante, θάλικτρον, ου (τό).

THAUMATURGE, s. m. θαυματουργός, οῦ (δ).

THĖ, s. m. tò tũ, indécl. G. M.

THÉATRAL, ALE, adj. relatif au théâtre, δεατρικός, ή, όν : σκηνικός, ή, όν. || Emphatique, ampoulé, τραγικός, ή, όν : πομπικός, ή, όν.

THÉATRE, s. m. enceinte destinée aux spectacles, θίατρον, ου (τὸ). Petit théâtre, θιατρίσειον, ου (τὸ). || Scène où paraissent les acteurs, σκηνή, ῆς (ή). Du théâtre, σκηνικός, ή, όν. Les gens de théâtre, οἱ σκηνικός, ὧν. Produire sur le théâtre, ἀνα-διδάζομαι, ſut. ἀσομαι, αcc. Exposer son ignorance comme sur un théâtre, τὴν ἐμαυτοῦ ἀκρισίαν ἐκ-θεατρίζω, ſut. ἰσω. Jouer sur le théâtre les vices de quelqu'un, τινὸς μοχθηρίαν σκηνοδατίω, ὧ, ſut. ήσω. || Lieu où se passe une chose, τόπος, ου (ὁ): ἐδρα, ας (ἡ). On tourne mieux de différentes manières. Le théâtre de

la guerre, tournez, le pays où on la fait, ή πελεμευμένη χώρα, ας (πελεμέω, ω, ful. τίσω). Ce lieu fut le théâtre d'un grand cheur de thon, δυννεθτίρας, ευ (έ). malheur, tournez, là est arrivé un grand malheur, ένθα μεγάλη συμφορά έγένετο (γίνομαι, fut. γενέσομαι). Un nouveau théâtre s'ouvre à sa valeur, tournez, il trouve un nouveau sujet de belles actions, καινήν τινα πράξεων υποθεσιν λαμθάνει (λαμδάνω, fut. λήψομαι).

THÉIÈRE, s. f. aucit, mes (6). THEISME, s. m. becoecua, a; (i). THEISTE, s. m. et f. decateris, ous (o, i).

ΤΗΕΜΕ, s. m. θέμα, ατος (τό).

THEOCRATIE, s. f. becapatia, as (i). THEOGONIE, s. f. decycvia, as (i).

THEOLOGAL, ALE, adj. Oscheruzós, ri, ov. THEOLOGIE, s. f. bechevia, as (ii). Pro-

lesseur de théologie, ispedidzionales, ou (é). THEOLOGIEN, s. m. beckéyes, eu (é).

THEOLOGIQUE, ndj. διολογικός, ή, όν. THEOLOGIQUEMENT, adv. θεολογικώς. THEOREME, s. m. bewpr.ma, arcs (rc).

THEORICIEN, s. m. & bearntexoc, ou.

THEORIE, s. f. députation religieuse, ohez les Grecs, beupia, as (i). || Connaissance spéculative, biwpia, as (n): on dit aussi in bempritizi, i; (sous-ent. tizvi).

THÉORIQUE, adj. θεωρητικός, τί, όν. THEORIQUEMENT, adv. beognitumes.

THEORISTE, s. m. & Benontinos, ou. THERAPEUTE, s. m. θεραπευτής, ου (δ).

THERAPEUTIQUE, adj. θεραπευτικός, ή, év. | La thérapeutique, terme de médecine, **ή θ**εραπευτική, ης (sous-ent. τέχνη).

THERIACAL, ALE, adj. Onplanos, in, ov. THERIAQUE, s. f. in onpeani, i.c.

THERMAL, ALE, adj. Eaux thermales, **53** ata bepuá, wv (tà).

THERMANTIQUE, adj. θερμαντικός, ή, όν. THERMRS, s. m. pl. Badareiov, ou (to): **θέρμαι, ων (αί), G. M.**

THERMOMETRE, s. m. depuiperpor, ou (τδ), G. M.

THESAURISER, v. n. Incavoito, fest. iou. THESK, s. f. bious, sus (i). Prouver, soutenir une thèse, την θέσω απο-δείκνυμι, frat. deigm.

THESMOTHETE, s. m. despedéres, ou (é). THRURGIE, s. f. Decuppia, ac (n).

THLASPI, s. m. plante, blioms, was (i). THON, s. m. poisson, buvec, a (6) Pe-

THORACIQUE, adj. δωρακικός, ή, όν. THORAX, s. m. θώραξ, ακις (δ). THROMBUS, s. m. opsinece, eu (6).

THYM, s. m. plante, bucc, ou (6): δύμον, ου (τὸ). Plein de thym, qui a l'edent du thym, θυμώδτ-;, τις, ες.

THYMBRE, s. m. plante, bipepa, ac (1). THYRSE, s. m. δύρσες, ευ (έ). Qui porte un thyrse, δυρσοφόρος, ος, ον.

TIARE, s. f. reapa, as (i). Qui porte une liare, πιαροφόρος, ος, ον.

TIBIA, s. m. os de la jambe, xviun, no (i). TIBIAL, ALR, adj. xvnpezics, a. ev.

TIC, s. m. mouvement convulsif, encique. ατος (τὸ): σπασμός, οῦ (έ). | Habitude ridicule, TO MENONDER, OUG.

TIEDE, adj. entre le chaud et le froid, χλιαρός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Rendre tiède, xliaivo, fut. avo, acc. Etre oz devenir tiède, χλιαίνωμαι, fut. ανθήσωμαι. Se laver à l'eau tiède, gliapo louque, fut. louesmai. || Faible, peu ardent, av-eméros, n. cv (partic. parf. passif d'av-inu, fut. av-nou). Zèle tiède, ή άν-ειμένη προθυμία, ας. Ami tiède, ὁ δύσανος φίλος, ου.

TIEDEMENT, adv. δενπρώς.

TIEDEUR, s. f. chaleur modérée, yluspiτης, ητος (ή): τὸ χλιαρόν, οῦ (neutre de χλιαρός, ά, όν). | Au fig. ανεσις, εως (τ). Tomber dans la tiédeur, av-inu. fut. ev-neu : yalau, ω, fut. χαλάσω : έν-δίδωμι, fut. έν-δώσω : παραχμάζω, ful. άσω.

TIEDIR, v. n. devenir tiède, xlizivopat, fut. ανθήσομαι. Faire tiedir, χλιαίνω, fut. ανώ, acc. || Se ralentir, ἀπο-ζίω, fut. ζίσω: παρaxpάζω, ful. έσω : έν-ίτμι , ful. έν-ήσω. Voyes TIEDEUR.

TIEN, Trenne, adj. coc, vi, ov. Ma maison et la tienne, & r' iun obia xal i on. Garde la tienne, έχε την σκυτεῦ (έχω, fut. εξω).

TIL CELET, s. m. male d'un oiseau de THESAURISEUR, s. m. Incomprerie, co (6). prois, o de w lieak, auce (appro- no. 40, gen. eves).

> TIERS, Tierce, adj. tpites, n. ov. La tierce partie d'una chose, to tpitov, co : n tpita, us: τριτημόριου, ου (τό). Tiers parti, ή τρίτη στάor, enc : i prior aisearc, ens le tiers étal,

στιμος, συ (δ). Main tierce, μισίγγυος, ευ (δ, ή).

Mettre de l'argent on main tierce, ἀργύριον
μαστγγυάκ, ῶ, ʃωt. κοω. Fièvre tierce, ὁ τριταῖος πυρετός, οῦ. Retour de la fièvre tierce,
αὶ τριταίκεὶ περίοδοι, ων.

TIERS, s. m. troisième partie, τριτημόριον, co (τδ). On dit aussi ή τρίτη, ης, ου τὸ τρίτον, so. Qui entre pour un tiers, qui reçoit le tiers d'une chose, τριτημοριαίος, α, ον. || Troisième personne, τρίτος τις. Prendre un tiers pour régler ses affaires, των πραγμάτων αρίσιν τινί έπι-τρίπω, fut. τρίψω. || Médire du tiers et du quart, πάντας όνειδεσι περι-Εάλλω, fut. δαλώ.

TIGE, s. f. — d'arbre, στέλεχος, ους (τὸ). — de plante herbacée, καυλός, οῦ (ἐ). Monter en tige, ἐκ-καυλόω, ῶ, fut. ἡσω. Couper la tige, ἀπο-καυλίω, fut. ἱσω, acc. || Tige d'une feuille, μίσχες, ου (ἐ). || Tige d'une colonne, εκῆπος, ου (ἐ). || Au fig. Tige d'une famille, μ ίζα, π ς (ẋ).

TIGRE, s. m. ESSE, s. f. rippie, ides (fi). ||

Au figuré, monstre de cruonté, onpier, cu (rè).

TIGRE, se, adj. moiniles, n, ov.

ΤΙΙΙΑC, s. m. κατάστρωμα, ατος (τὸ).
ΤΙΙΙΕR, v. a. τίλω, fut. τιλώ, acc.

TILLEUL, s. m. arbre, $\varphi(\lambda u \rho a, \alpha c (\dot{\eta})$. TIMBALES, s. f. pl. $\tau \dot{u} \mu \pi a v a, \omega v (\tau \dot{a})$.

ΤΙΜΒΑLIER, s. m. τυμπανιστής, εῦ (ὁ).

TIMBRE, s. m. clocke frappée par un marteau, κώδων, ωνος (ό). Son d'une clocke, ou son en général, ήχος, ου (δ). Qui a un beau timbre, un timbre sonore, εὐνιχής, ής, ές. με καρ Αγοίτ le timbre fèlé, être fou, παραπώτιω, ful. κόψω.

Timere, sceau, estampille, σφραγίς, ίδος (ή).
L'epposer, την σφραγίδα έπι-τίδημι, fut. δήσω.
TIMBRE, us, adj. fou, μανικός, ή, όν.
TIMBRER, v. a. estampiller, σφραγίζω,
fut. ίσω, acc.

TIMIDE, adj. craintif, δειλός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Circonspect, εὐλαδής, ής, ής (comp. έστερος, sup. έστατος). || Qui éprouse une rorte de pudeur, αἰδήμων, ων, ον, gén. ωνος (comp. ονίστερος, sup. ονίστατος).

TIMIDEMENT, adv. sans courage, δειλώς: ἀθύμως. || Αυσε circonspection, εὐλαδώς.

TIMIDITÉ, s. f. caractère craintif, dulia, aç (1). Extrême circonspection, i dyav ei-lactea, aç. i Surte de pudeur, aiduc, suc (1).

TIMON, s. m. — d'une voiture, ἡυμός, οῦ (ὁ). — d'un vaisseau, πηδάλιον, ου (τὸ): εἶαξ, ακος (ὁ). \parallel Au fig. Tenir le timou de l'État, τὴν ἀρχὴν κυδερνάω, ῶ, fut. τἰσω, ου εἰακίζω, fut. ἰσω, ου εἰακενομέω, ῶ, fut. τἰσω. Rester au timon des affaires, τῆς πολιτείας τοὺς εἶακας κατ-έγω, fut. καθ-έξω.

TIMONIER, s. m. cheral attaché au timon, υποζύγιος, ου (δ). || Matelot qui tient le gouvernail, είχμοτής, οῦ (δ).

TIMORÉ, LE, adj. craintif, δειλός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). || Scrupuloux à l'excès, superstitieux, δεισιδαίμων, ων, ον, gén. ονος (comp. ονίστερος, sup. ονίστατος).

TINTAMARRE, s. m. θόρυθος, ου (έ). Avec tintamarre, θορυθωδώς.

TINTEMENT, s. m. xadaviquis, cū (ė). ||
Tintement d'oraile, ė ėv rais ancais finuses, cu.

TINTER, v. n. κωδωνίζω, fut. ίσω. | Les oreilles me tintent, βομθεύσιν αι άκεαι μευ (βεμθέω, ω, fut. τίσω), Saph. Ses paroles me tintent aux oreilles, έκείνευ τεῖς λόγεις περιτχέτμαι, εῦμαι, fut. ηθύσεμαι.

TINTOUIN, s. m. inquietude, φροντίς, ίδος (ή). || Embarras, πράγματα, ων (τα). Causer ou donner du tintouin à quelqu'un, πράγματά τινι παρ-ίχω, fut. έξω.

TIQUE, s. f. insecte, xuvoppaiornic, oū (b). TIQUETĖ, ie, adj. στικτός, ii, ov.

TIR, s. m. action de tirer, ἀκόντισις, εως (ή): ἀκοντισμός, οῦ (ὁ). Habile au tir, ἀκοντισικός, ή, όν. S'exercer au tir, ἀκοντίζω, fut. ίσω. Justesse du tir, εὐετοχία, ας (ή). Le lien où l'on s'exerce, παλαίστρα, ας (ή).

TIRADE, s. f. passage d'un écrit, χωρίεν, ου (τὸ). [Suite, série, continuité, εἰρμός, οῦ (ὁ). Tout d'une tirade, ἐξῆς : ἐφεξῆς : συνεχῶς : ἀδιαλείπτως.

TIRAGE, s. m. action de tirer, de trainer, Disc, εως (ή): Discusqua, ατος (τό). Action d'allonger surs lame de métal, Discus, εως (ή).

Action de tirer au sort, κλήρωσις, εως (ή).

TIRAILLEMENT, s. m. διάσπασις, εως (ή). [
Tiraillement de nerís, σπάσμα, ατος (τὸ). [
Tiraillement d'esprit, ἀδημονία, ας (ή).

TIRAILLER, v. a. tirer dans tous les sens, ha-orde, &, fut. ordew, acc. | Vexer, molester, di-wolle, fut. iou, acc. | v. n. escarmoncher, ixpecchiliqui, fut. ioupas.

TIRAILLEUR, s. m. axposomeric, co (6).

TIRANT, s. m. cordon, courroie, iua; άντος (δ): ζυγός, οῦ (δ), qui fait au pl. ζυγά, τά). | Poutre transversale, ζυγός, οῦ (δ), μυ pl. ζυγά, ων (τὰ).

TIRASSE, s. f. δύκτυον, ου (τὸ).

TIRE, s. f. Tout d'une tire, içne : iquξης. A tire d'aile, qui vole à tire d'aile, ταχύπτερος, ος, ον.

TIRE-BOUCHON, s. m. this, ixog (7). Fait en tire-bouchon, iluxidas, as. es.

TIRE-PIED, s. m. iuác, ávroc (6).

TIRER, v. a. trainer, entrainer, Dxo, fut. ελξω, acc. Tirer de bas en haut, άν-έλχω, acc. Tirer de haut en bas, xab-Dxa, acc. Tirer de côté, παρ-ελχω, acc. Tirer à soi, έφώχω, acc. Tirer en sens contraire, ανδ-ώχω, acc. Chacun de son côté tire le pouvoir à 40ί, έχαστος την δύναμιν πρός αυτόν άνθ-έλχει. Tirer les cheveux, τάς τρίχας τίλλω, sut. τιλώ. || Tirer à l'écart, ἀπ-άγω, fut. άξω, ομ άπ-άγομαι, fut. άξομαι, acc.

Tiren, allonger en tirant ou en trainant, ix-reivo ou mapa-reivo, fut. revo, acc. | Tirer une seuille de métal, τὸ πέταλον ἐλαύνω, fut. ελάσω. || Tirer une ligne, γραμμήν άγω, fut. αξω. Tirer un fossé, τάφρον παρα-τείνω, fut. τενώ. Tirer les rues au cordeau, τάς όδεὺς δια-σταθμάω, ω, fut. ήσω. ∥ Au fig. Tirer en longueur, faire trainer, ava-ballquai. ful. badoupai, acc.

Tinun, ôter, faire sortir, it-aipiw, w, fut. αιρήσω, acc. — une chose d'une autre, τί Tivos ou la tivos. Tirer des livres d'un coffre, άπὸ κιδωτοῦ βιδλία έξ-εράω, ω, fut. άσω, Synés. Tirer quelque chose de la terre, ix τῆς γῆς τι έξ-ορύσσω ou simplement τὶ έξορύσσω, fut. ύξω. Tirer de l'eau, ύδωρ αντλίω, w, fut. now. - a un puits, in rou ppiarce. - une personne d'un lieu, τόπου ομ έκ τόπου τινά έξ-άγω, fut. άξω. Tirer de prison, έχ τοῦ δεσμωτηρίου έξ-άγω, αςς. : τῶν δεσμών άπο-λύω, fut. λύσω, ου άφ-ίημι, fut. άφήσω, ου άπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. Tirer du malheur, των δεινών άπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. Tirer d'inquiétude, της λύπης ἀπο-λύω, fut. λύσω, acc. ||Tirer une chose a quelqu'un ou de quelqu'un, τί τινος άφ-αιρέω, ω, fut. αιρήσω. - par violence, τί τινος έχ bialcuai, fut. acousi. Celui dont on a tire! Tinka sur, ressembler d, έγγίζω ου παρ-

Se battre en tirailleur, ἀκροδολίζομαι, fut. ίσομαι, j une chose par violence, ὁ ἐκ-διασθείς, ανες l'acc. Tirer de l'argent de quelqu'un, masé τινος χρήματα λαμδάνω, Jul. λήψομαι. Lui en tirer par ruse, άργύριον τινος άπο-μύσσω, fal. μύξω. Tirer des larmes à tout le monde, τοῖς πολλοίς δάκρυα κινέω, ω, fut. ήσω. Tirer de sang à quelqu'un, le saigner, plasorouis. . fut. i.sw, acc. | Tirer par la pression, &θλίδω, fut. θλίψω, acc. : ἐx-πεζω, fut. έσω, acc. Tirer du jus d'une plante, χυλόν φυτοῦ ix-θλίδω, fut. θλίψω. Tirer du lait des mamelles, en les pressant, τὸ γάλα τῶν μαστῶν έχ-πιέζω, fut. έσω, ου άμελγω, fut. άμελξω. – en les suçant, ἐκ-μυζάω, ῶ, ʃut. ήσω.

> Tiren, retirer, recueillir, δέχομαι, fut. δέ-Equal, acc. Tirer profit de l'injustice, & άδιχίας χερδαίνω, fut. ανώ. Tirer avantage des malheurs de l'État, τὰς τῆς πολεως συμφοράς χαρπότμαι, τύμαι, sut. ώσομαι. Tirer de la gloire de quelque chose, έκ τινος δοξαν καρπώμαι, συμαι. Quelle utilité en tire l'Etat? π τούτο είς όνησιν ήκει τη πόλει (ήκω, fut. τίζω); Tirer de nouvelles forces de son malheur, ἀπὸ τῶν δεινῶν τὴν ἰσχὸν ἀνα-λαμδάνω, fut. λήψομαι. || Tirer son origine de, έκ πινος την άρχην λαμδάνω, fut. λήψομαι. Tirer vanité de ses richesses, de sa beauté, ἐπὶ τῷ πλούτῳ, ἐπὶ τῷ κάλλει μέγα φρονέω, ω, fut. ήσω. Tirer du passé des conjectures pour l'avenir. τοις γεγενημένοις τὰ μέλλοντα τεχμαίρομει, Jul αροῦμαι. Tirer une conséquence de, & τινος τι περαίνω, fut. avω. Tirer raison dune injure, την ύθριν τιμωρέςμαι, σύμαι, fut. ήσομαι. Τίrer vengeance de la mort d'un frère, supi του άδελφου τεθνεώτος άμύνομαι, fut. υνούμαι, Le verbe lires entre ainsi dans une infinité d'idiotismes qu'on trouvera aux divers articles de ce dictionnaire.

> Tinen, v. n. lancer un trail ou un projectile quelconque, βάλλω, fut. Badi. Tirer de l'arc, τοξεύω, fut. εύσω. Tirer au blanc, του σκοπού στοχάζομαι, fut. άσομαι. Tirer juste, εὐστοχίω, ω, fut. έσω.

> Tinen, aller vers, aboutir, reives ou surτείνω, fut. τενώ. - vers quelque chose, πρός τι. Tirer à la fin, πρὸς τὸ τέρμα συντείνω. Tirer droit à Babylone, εὐθὺ Βαθυξ νος τείνω. | Tirer a consequence, μεγάλην %πὴν ίχω, fut. ίζω.

εγγίω, fut. iou, dat. on πρός et l'acc.: παραπλησίως έχω, fut. έξω, dat. Tirer sur une couleur, τοῦ χρώματος μετ-έχω, fut. μεθ-έξω. On towne mieux par les adjectifs composés. Qui tire sur le vert, υπόχλωρος, ος, ον. Qui tire sur le noir, υπόμελας, αινα, αν. Et ainsi de beaucoup d'autres.

se Tirer, v. r. ἀπ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι, οκ έμαυτὸν ἀπ-αλλάσσω, fut. αλλάξω, gén. — d'un danger, τοῦ κινδύνου. Comment vous tirerez-vous des malheurs présents? ποία μηχανή καὶ τίσι ποτὸ τρόποις [ἐκ τῶν παρέντων κακῶν δια-φεύξη (δια-φεύγω, fut. φεύξομαι);

TIRET, s. m. petits ligne servant à lier deux parties d'un mot, à boir, indécl.

TIREUR, s. m. celui qui lance des traits, ἐκοντιστής, οῦ (ὁ). Tireur d'arc, τοξότης, ου (ὁ). || Tireur de pierres, λιθουλκός, οῦ (ὁ). || Tireur d'horoscope, ὡροσκόπος, ου (ὁ).

TIROIR, s. m. θήκα, ης (ή): ἀδάκιον, ου (τὸ). || Comédie à tiroir, πολύρβαφος κωμω-δία, ας (ή).

TISANE, s. f. musawn, ns (7).

TISON, s. m. $\delta \alpha \lambda \delta \zeta$, $c\bar{v}$ (b). \parallel Au figuré. Tison d'enfer, xaxo $\delta \alpha i \mu \omega v$, evec (b).

TISONNER, ν. n. τὸ πῦρ ὑπο-σκαλεύω, ful. εύσω.

TISSER, ν. α. υφαίνω, fut. ανώ, αςς. Tissu, ue, υφασμένος, ος, ον: υφαντός, ή, όν. Tissu d'or, χουσουφής, ής, ές.

TISSERAND, s. m. ΔΗDΕ, s. f. υφάντης, ου (δ): au fem. υφάντρια, ας (ή).

TISSERANDERIE, s. f. art du tisserand, i υφαντική, ης (sous-ent. τίχνη). I Les ouvrages du tisserand, υφάσματα, ων (τά).

TISSU, vz, partic. voyex Tmar.

TISSU, s. m. δφασμα, ατος (τὸ): δφος, ους (τὸ). || Δu fig. Faire un tissu de fables, μύδους δφαίνω, fut. ανῶ, ου πλίκω, fut. πλίξω.

TITHYMALE, ε. m. plante, τιδύμαλος, το (δ).

TITILLATION, s. f. γαργαλισμός, σῦ (ό).

TITILLER, v. a. chalouiller, γαργαλίζω, fut. ίσω, acc. | v. n. péliller, βράσσομαι, fut. βρασθήσομαι.

TITRE, s. m. mscription d'un livre, inγραφή, ης (ή). || Qualité honorifique, άξίωμα, ατος (τὸ). || Nom qui confère un droit. όνομα, ατος (τό). Donner à quelqu'un le titr de père, πατρός δνομα τινί προσ-τίθημι, fut. προσ-θήσω. || Droit que confère une qualité, το dixator, ev. Contre toute espèce de titre, παρά πάντα τὰ δίχαια. A juste titre, διχαίως. C'est à lui que revient la louange à juste titre, αύτὸς ἐπαίνου δίκαιός ἐστι τυγχάνειν (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). A quel titre a-t-il fait cela? ποίω δικαίφ χρώμενος τουτο έποίησε (χράομαι, ωμαι, ful. χρήσομαι : ποιίω, ω, fut. ήσω); Réclamer quelque chose à titre de parent, xar άγχιστείαν τινὸς άντι-ποιέομαι, οῦμαι, ∫υι. ήσομαι.

Titres, papiers, pièces justificatives, γράμματα, ων (τα).

Τιτακ, chapitre ou section d'un chapitre, κεφάλαιον, ου (τὸ). Dans les Pandectes, 1ίτλος, ου (ὁ), G. M.

TITRER, v. a. siç dξίωμα καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω, acc. Les personnes titrées, of èv dξιώματι.

TITUBATION, s. f. παραφορά, αζ (ή).
TITULAIRE, s. m. δ έν ἀξιώματι.

TOAST, s. m. πρύποσις, εως (ή): φιλοτηοία, ας (ή). Porter un toast à quelqu'un, φιλοτησίαν τινὶ προ-πίνω, ου simplement τινὶ προ-πίνω, fut. πίομαι.

TOCSIN, s. m. closhe d'alarme, χώδων, ωνος (δ). || Le son de cette cloche, χωδωνισμίς, οῦ (δ). Sonner le tocsin, χωδωνίζω, fut. ίσω.

ΤΟGE, ε. f. τήδεννα, ης (ή). Vêtu de la toge, τηδεννοφόρος, ος, ον. Petite toge, τηδίννιον, ου (τὸ).

TOI, pron. pers. σύ, σοῦ, σοί, σέ. Toimême, σὺ αὐτός. C'est à toi de, σὸν έργον ἐστίν, infin.

TOILE, s. f. ἱστός, οῦ (ὁ): ὁθόνη, ης (ἡ)
Toile grossière, στίγαστρον, ου (τὸ). Morceau de toile, ῥάκος, ους (τὸ). Faire de la toile. ἱστὸν ὑφαίνω, fut. ανῶ: ἰστουργίω, ῶ, fut. ἡσω. ‖ Toile d'araignée, ἀράχνη, ης (ἡ). ‖ Toile de théâtre, παραπέτασμα, ατος (τὸ). ‖ Toiles, filets, ἀρκυες, ων (αἰ). Tendre les toiles, τὰς ἀρκυς ἴσταμι, fut. στόσω. Lieu οὰ sont tendues les toiles, ἀρκυστάσιον, ου (τὸ). ΤΟΙΙΕΤΤΕ, ε. f. στολισμός, οῦ (ὁ). Faire toilette, 'στολίζομαι, fut. ἱστρακι. Toilette affectoilette, 'στολίζομαι, fut. ἱστρακι. Τοilette affectoilette

tée, κέμμωσις, εως (ή) : καλλωπισμές, οῦ (δ). |οἱ ἐν τῷ τάφω κείμενοι, ων (partic. de κειμαι, Soigneux de sa tollette, καλλωπιστής, οῦ (δ): fut. κάσομαι): εἰ τεθαμμένοι, ων (partic. αμ sem. καλλωπίστρια, ας (ή).

TOILIER, s. m. ἰστουργός, οῦ (δ).

TOISE, s. f. opyviá, ac (i). Long d'une toise, opquiatos, a, ov. - de deux, de trois toises, διόργυιος, τριόργυιος, ος, ον.

TOISER, v. a. mesurer, perpis ou diaμιτρίω, ω, fut. ήσω, acc. || Regarder d'un air insolent, υπερηφάνως είς τινα βλίπω, fut. βλέψομαι.

TOISEUR, s. m. μετρητής, ου (δ).

TOISON, s. f. μαλλός, οῦ (δ). Couvert d'une toison, μαλλωτός, ή, όν : μαλλοφόρος, ες, ev. La toison d'or, τὸ χρυσοῦν κῶας, sans génitif: τὸ χρυσοῦν κώδιον, ου. Qui a une toison d'or, χρυσύμαλλος, ος, ον. Toison coupée ou tondue, πύχος, ου (δ). Dont la toison attend les ciseaux, ἐπίποκος, ος, ον.

TOIT, s. m. couverture d'une maison, έροφος, ου (δ): στέγη, ης (ή). ∦ Abri qu'on trouve sous un toit, et par ext. maison, domicile, στίγη, ης (ή). Qui habitent sous le même toit, εί δμόστεγει, ων.

TOITURE, s. f. opopri, ne (n). ΤΟΙΒ, ε. f. τὸ σιδηροῦν πέταλον, ου. TOLERABLE, adj. aventos, i, ov. TOLERABLEMENT, adv. ἀνεκτώς. TOLERANCE, s. f. imitiena, as (i). TOLERANT, ANTE, adj. smeunic, nc, ec (comp. iστερος, sup. iστατος).

TOLERER, v. a. av-exomat, fut. Exomat, acc. Qu'on ne peut tolérer, οὐκ ἀνεκτός, n, ov. Qui pourrait tolerer leur orgueil? ric άν έχείνων τὸν όγχον καρτερήσειε (καρτερέω, ω, fut. now); Il ne faut pas tolérer cela, cox άν-εκτέον ταυτα (άν-εκτέον, verbal d'àν-έχομαι): ούκ έατέον ταῦθ' ούτως έχειν (ἐατέον, verbal d'èάω, w, ful. iárw).

ΤΟΜΒΑC, ε. m. métal, δρείχαλχος, ου (δ). TOMBE, s. f. amas de terre sur le corps d'un homme, xoua, aros (tò). || Tombeau, sépulture, τάφος, ου (δ). Voyez ΤομβΕΑυ.

ΤΟΜΒΕΑΟ, 3. m. τάτος, ου (δ): τύμδος, λεμίαν είσ-δάλλω, fut. δαλώ, Τλικτ. ου (δ). Tombeau vide, πενοτάφιον, ου (τὸ). Tombeau superbe, ήρῷον, ου (τὸ). Meltre au τεύξομαι, dat.: περι-τυγχάνω, fat. τεύξομαι, tombeau, θάπτω ου κατα-θάπτω, fut. θάψω, dat. Il est bien facheux de tomber sur un acc. Etre mis dans le tombeau de ses an- juge inique, περι-τυχείν άγνώμονι κριτή άδλιον, cotres, τῷ τάφφ τῶν πατέρων δίδομαι, fut. Je tombai sur une de ces lettres, περι-έτυχον

parf. passif de θάπτω). Etre privé des konneurs du tombeau, τιμής έπιταφίου στερέσμας, coμα:, fut. noriscuat. | Au fig. Descendre dans le tombeau, mourir, κατά γης δύομαι, fut. δύσομαι. Mettre quelqu'un au tombeau, causer sa mort, θανάτου αΐτιός τινι γίνομαι, Jul. γενάσομαι. Tirer du tombeau, ressusciter, iz θανάτου δια-σώζω, ful. σώσω, acc.

TOMBER, v. n. dans le sens ordinaire, πίπτω, fut. πεσεύμαι. Tomber d'en haut ou de tout son poids, κατα-πίπτω. Tonther de, in-πίπτω, avec le gén. Tomber dans, iμ-πίπτω, dat. Tomber sur, sio-ninra, avec sic et l'ecc. Tomber aux genoux de quelqu'un, πνός γόνασι προσ-πίπτω. Tomber de cheval, τος ίππου καταπίπτω. Tomber au plus fort de la mélée, è τω καρτερωτάτω τῆς μάχης πίπτω. || Tomber entre les mains des pirates, πειραταίς περιπίπτω. Tomber dans la honte et l'infortune, αίσχύνη και συμφορά περι-πίπτω. Eviler un mal pour tomber dans un plus grand, tomber de mai en pis, έπὶ τὸ χεῖρον μετα-πίπτω. Tomber da trône dans l'obscurité, έχ μεγάλων άγαθών τών της τυραννίδος είς ταπεινήν δίαιταν άφ-ικνέομαε, ούμαι, fut. ίξομαι. Tomber dans les plus foiles passions, είς ἐπιθυμίας ἀνοήτους έξ-οκελλω, fact. οκελώ. Tomber dans un grand danger, μέγαν χίνδυνον χινδυνεύω, fut. εύσω. Tomber dans une faute, άμαρτήματι περι-πίπτω, fut. ποσούμαι. Tomber dans la disgrace du peuple, τῷ δήμφ προσ-πταίω, fut. πταίσω. | Tomber malade, νόσω έμ-πίπτω, fut. πεσεύμαι. || Tomber de son haut, être étonné, ix-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι: Εξ-ίσταμαι, Jul. έκ-στήσομαι.

Tomber sur, se jeter ou fondre sur, inπίπτω, fut. πισούμαι, avec είς et l'acc. : inπίπτω, ful. πεσεύμαι, dal. : iφ-ορμάω, ώ, fut. ήσω, dat.: ἐπι-δρίθω, fut. δρίσω, dat. Tomber sur des ennemis en désordre, seluμίοις τεταραγμένοις έπι-πίπτω, ful. πεσεύμαι, Xén. Tomber sur le pays ennemi, tic the se-

Tomber sur, rencontrer, ev-tograve, fid. δοθήσομαι. Ceux qui sont dans le tombeau, μια τινι των έπιστολών, Synés. On tombe, la conversation tomba sur son sujet, in-image! στερί αὐτοῦ λόγος (έμ-πίπτω, fut. πεσούμαι), buc.

Tomber, en parlant des choses, entre dans un grand nombre d'idiotismes et se traduit de bien des manières. Mes cheveux tombent, Tpiχορροίω, ω, fut. now. Les feuilles tombent des arbres, τα δένδρα φυλλοδολεί (φυλλοδολέω, a, fut. ήσω). Mes larmes tombeient involonlairement, έμου βία έχώρουν τα δάκρυα (χωρέω, ω, fut. ήσω), Plat. Il tembe de la pluie, ύπ, fut. Con. La pluie étant tombée, Couvros (sousent. του σύρανου ου του Διός), Théopher. La pluie tombe sur la terre, verai i yn Copen, fut. votrisopat), Arr. Il tombe de la grêle, γαλάζει, fut. άσει. — de la neige, νίφει. Un jour qu'il tombait de la neige, xiéves mort givousions (partic. de givopai, fut. gernaquai). Le tonnerre tombe, extinte ou int-extinte ! κεραυνός (σχήπτω ου έπι-σχήπτω, fut. σχήψω). Le tonnerre étant tombé sur le temple, oxiψαντος κεραυνού είς το άνάκειον, Athen. | Choses qui tombent sous les yeux, rà épara, ev Choses qui tombent sous les sens, rà alσθητά, ων. Choses qui ne tombent pas sous les sens, tà avaiounta, ev. || Cette accusation ne tombe pas sur lui, extóc dora tou έγκλήματος: την αίτίαν ταύτην ούκ έν-δέχεται (ένδέχομαι, fut. δέξομαι: την αίτίαν ού χωρεί (χωρέω, ω, fut. ήσω). || Que ces malheurs tombent sur sa tête, ταῦτα είς πεφαλάν αὐτῷ τρέποιτο (τρέπεμαι, fut. τραπνίσομαι). || Cela m'est tombé entre les mains, τουτό μοι είς χείρας ήλθεν (έρχομαι, fut. ελεύσομαι σει είρι). Co livre m'est tombé sous la main, τῷ βιδλίφ τούτῳ έν-έτυχον ου περι-έτυχον (aor. d'èv-τυγχώνω) ou de περι-τυγχάνω, ful. τεύξομαι).

Tomber, diminuer, s'affaiblir, nup-unuale. fut. άσω : ἐν-δίδωμι, fut. δώσω. Il est bien tombé, παρ-ήχμακεν ήδη (parf. de παρ-ακμάζω). Le vent est tombé, τὸ χαλεπὸν τοῦ πνεύματος έληξε (λήγω, fut. λήξω). Le jour tombe, συσκοτάζει (3e p. s. de συ-σκοτάζω, fut. άσω).

TOMBER, arriver, oup-baire, fut. Sigopon. Cela tombe à propos, τοῦτο παλώς συμ-δαίνει. LAISSER TOMBER, v. a. ap-inpu, fut. ap-now, acc. En buyant il laissa tember fa coupe de ses mains, μεταξύ πίνων άφ-πα την φιώλην έκ των χειρών. Laisser tomber l'ancre, άγκυραν χαλάω, ω, fut. χαλάσω. Laisser tomber sur Tondu, ue, κικαρμένος, η, ον. Qui n'est point

λοφρόνως βλέπω, fut. βλέψομαι. || Se laisser tomber, odiobaívo ou zar-odiobaivo, ful. odiobíos: minto ou xata-ninto, ful. neccipial.

PAIRE TOMBER, xata-ballo, ful. balo, acc. Faire tomber par un croc en jambe, 600σχιλίζω, fut. ίσω, acc.: σφάλλω, fut. σφαλώ, acc. | Au fig. Faire tember la conversation sur υπ sujet, περί τινος λόγον έμ-δάλλω. Paire tomber la faute sur quelqu'un, viv airiar vol ἀνα-τίθημι, ∫κι. ἀνα-θήσω.

TOMBERBAU, s. m. auata, no (1). ΤΟΜΕ, ε. m. τόμος, ου (δ).

TON, TA, TES, adj. poss. coc, on, cov. Ou bien l'on tourne par le gén, du pron, personnel: ton livre, τὸ σὸν βιδλίον, ου, σα τὸ βι-Quier cou. Si le pronom est réfléchi, en emploie le génitif σαυτοῦ, ῆς, οῦ. Occupe-toi de les affaires, tà σαυτού, ou si c'est une femme, τά σαυτής έργα κόμιζε (κομίζω, fut. ίσω), Home.

TON, s. m. énergie, intensité, τόνος, co (d). Qui a du ton, surcocc, oc. cv. Donner du ton, rovóu, ū, fut. úcu, acc. Qui donne du ton, τονωτικός, ή, όν.

Ton de la voix, en musique, τόνος, ω (δ). Demi-ton, ήμιτόνιον, ου (τὸ). Donner le ton à la voix, The poerne Toriço, fut. ico. | Vois, son de la voix, φωνή, ῆς (ή). D'un ton élevé, μεγάλη τη φωνή. Hausser le ton, την φωνήν δια-τείνω, fut. τενώ. Baisser le ton, την φωνήν av-inju, fut. av-now. Parler d'un ton emphatique, μεγαληγορίω, ω, fut. ήσω. Le prendre sur un haut ton, θραστίς λόγους ποιέσμαι, ούμαι, fut. noqual. || Langage, manière de s'exprimer, λόγος, ου (δ). Ton persuasif, πιθανολογία, ας (ή). Parler sur le ton de l'autorité, αύθεγτυκώς λέγω, fut. λέξω ou ipa. D'un ton suppliant, ixerxως. B'un ton menaçant, άπειλητιχώς. | Manières, façon de vivre, τρόπος, ω (δ). Changer de lieu sans changer de ton, ού τὸν τρόπον, άλλα τὸν τόπον μετ-αλλάσσω, ful. αλλάξω. Bon ton, εὐτραπελία, ας (ή) : ἀστειότης, ητο; (ή). Les gens de bon ton, el εὐτράπελοι, ων. Mauvais ton, απειροκαλία, ας (vi). Qui a mauvais ton, απειρόπαλος, ος, ev: άγροιχος, ος, ον.

TONDAISON, s. f. maic, sec (i).

TONDEUR, s. m. πεκτήρ, ήρος (δ)

TONDRE, v. a. xeipw, fut. xepw, aec. quelqu'un un regard favorable, πρός τινα φι- tondu, άκαρτος, ος, ον. [Tondre une brebis, τὰν δῖν πείκω, fut. πίζω. Bredis qui n'a pas | tite torche, δάδιον, ου (τό). Porter une torche, été tondue, δῖς ἄποκος, ου (ή).

TONIQUE, adj. relatif au ton ou à l'accentuation, τονικός, ή, όν. | Qui donne du ton, τονωτικός, ή, όν.

TONNAGE, s. m. γόμος, ευ (δ).

TONNANT, ANTE, adj. qui tonne. Jupiter tonnant, Zeuc βρονταΐος, ου (δ). | Semblable au bruit du tonnerre, βροντώδης, ης, ες.

TONNE, s. f. et Tonneau, s. m. midos, ou (δ). Petit tonneau, πιθάριον, ου (τό). Puiser au tonneau, έχ πίθου ἀντλέω, ω, fut. ήσω. Qui couche dans un tonneau, πιδοχοίτης, ου (δ).

ΤΟΝΝΕLIER, ε. m. πιθοποιός, οῦ (δ).

TONNELLE, s. f. berceau de vigne, oxuáç, άδος (ή): άμπελος, ου (ή). || Filet, δίκτυον, ου (τὸ). t TONNER, v. n. et impers. βροντάω, ω, fut. κόω. Il tonne, βροντά. Jupiter a tonné, Ζεὺς έθρόντησε. | Au fig. Tonner contre quelqu'un, τινὸς κατα-δροντάω, ω, fut. ήσω.

TONNERRE, s. m. bruit de la foudre, βροντή, ής (ή). Coup de tonnerre, βροντής ατύπος, ου (δ). Il fait du tonnerre, βροντά (3° p. s. de βροντάω, ω, fat. ήσω). Un grand coup de tonnerre se fit entendre, σκληρόν εδρόντησε. Étourdi par le bruit du tonnerre, έμ-δεδροντημένος, η, ον (partic. parf. passif d'iμ-Εροντάω, ω). | La foudre elle-même, περαυγός. εῦ (δ). Lancer le tonnerre, περαυνοδολέω, ω, fut. now. Qui lance le tonnerre, meauvoδόλος, ος, ον. Celui qui lance le tonnerre du haut des cieux, ὁ ὑψικέραυνος, ου. Frappé du tonnerre, περαυνοθλής, ήτος (δ, ή): περαυνόδλητος, ος, ον.

TONSURE, s. f. xcupá, ã; (i).

TONSURER, v. a. xipo, fut. xipo, acc. TONTE, s. f. — des brebis, mikic, euc (i). || Tonte des arbres, διακάθαρσις, εως (ή).

ΤΟΝΤURE, ε. f. καθάρματα, ων (τά).

TOPAZE, s. f. pierre précieuse, τόπαζος, ου (ό): ὁ τοπάζιος λίθος, ου.

TOPIQUE, adj. τοπικός, ή, όν. Un topique, un remède, τὸ τοπικὸν φάρμακον, ou simplement φάρμαχον, ου (τό). || Les topiques, en termes de rhétorique, tà τοπικά, ων.

ΤΟΡΟGRAPHIE, s. f. τοπογραφία, ας (ή). TOPOGRAPHIQUE, adj. τοπογραφικός, ή, όν. TOQUE, s. f. bonnet, milos, ou (d). ΤΟQUET, ε. m. πιλίδιον, ου (τό).

δαδουχίω, ω, fut. ήσω. — devant quelqu'un, τινί ου τινά. Qui porte une torche, δαδοφέρος. ος, ον. || Torche incendiaire, δάς, gén. δηδές (ή): δαλός, οῦ (δ).

TORCHER, v. a. suaw, w, ou surixw. fut. eµr‱, acc.

TORCHERE, s. f. Augvougos, ou (6).

TORCHIS, ε. m. τὸ πάλινον φύρμα, ατος. Batir en torchis, ππλοδομέω, ω, fut. κίσω.

TORCHON, s. m. páxuov, ou (Tò).

TORDRE, ν. α. στρίφω, fut. στρίψω, acc. Tordre dans un mauvais sens, δια-στρέφω ου παρα-στρίφω, acc. Se tordre le pied, τὸν πόδα στρέφομαι, ful. στραφήσομαι. || Tordre le cou, étrangler, στραγγαλώω, ω, fut. ώσω, acc. | Au fig. Tordre les mots pour en changer le sens, τους λόγους δια-στρέφω, ful. στρέψω.

TORPEUR, s. f. νάρκη, ης (ή). Être dans la torpeur, ναρχάω, ω, fut. ήσω. Jeter dans la torpeur, vapxów, w, fut. wow, acc.: anoλιθόω, ω, fut. ώσω, acc.

TORPILLE, s. f. poisson, vápan, no (i). TORREFACTION, s. f. φρυγμός, οῦ (δ). TORRÉFIER, υ. α. φρύγω ου φρύττω, sut. φρύξω, acc.

TORRENT, s. m. χειμαβρους, ου (δ): χείμαρρός, ου (έ). Comme un torrent, χειμαβρου δίκην. | Au fig. Verser un torrent de larmes, δακρυβροίω, ω, fut. ήσω. Se laisser emporter par le torrent du vice, ὑπὸ τῶν ήδονών παρα-φέρομαι, βεί. παρ-ενεχθήσομαι.

TORRIDE, adj. La zone torride, i &πυρος ζώνη, ης, Ρο...

TORS, Torse, adj. nept-eotpapping; a, or (part. parf. passif de περι-στρέφω). Qui a les jambes torses, δαιδοσκιλής, ής, ές. Colonne torse, δ σπειρώδης στύλος, ου.

TORSE, s. m. statue tronquée et mutilée, άγαλμα ήχρωτηριασμένον, ου (τό).

TORT, s. m. injustice, advia, as (i). Faire tort à quelqu'un, rivà adixio, o, ful, ήσω. Vous me faites un grand tort, μεγάλα με άδικείς. Vous ne vous souvintes pas da tort qu'il vous avait fait, oid an ba' aures ήδικησθε άν-εμνήσθητε (άνα-μιμνήσκα, fut. άναμνήσω), Dέπ.

Tout, dommage, βλάδη; ης (ή): ζημία, ας TORCHE, s. f. δάς, gén. δαδός (1). Pe- (1). Faire du tort, βλάπτω, fut. βλάψω, acc.:

ζημιόω, ω, fut. ώσω, acc. Ne faire aucun acc. || Chercher des détours, στροφάς στρίφοtort à personne, οὐδέν οὐδένα ζημιόω, ω, fut. wow. Faire tort à la réputation de quelqu'un, φήμην τινὸς βλάπτω, fut. βλάψω: ἀξίωμά τινος ελασσόω, ω, fut. ώσω. Je crains que vos discours no vous fassent tort, δίδοικα μή τι κακὸν ἀπο-λαύσης τῶν λόγων (δέδοικα, parf. de δείδω, inus. : ἀπο-λαύω, fut. λαύσομαι). || Faire tort à quelqu'un de quelque chose, rivá ri απο-στερίω, ω, fut. ήσω. Faire tort à quelqu'un de sa récompense, τινά κατα-δραδεύω, ful. wow.

Τυπτ, faute, άμάρτημα, ατος (τὸ): πλημμίλημα, ατος (τό). Avoir beaucoup de torts envers quelqu'un, πολλά είς τινα άμαρτάνω, ful. άμαρτήσομαι, ου πλημμελέω, ω, ful. ήσω. Si j'ai quelque tort envers vous, εί τι περί σὲ ήμαρτον (aor. de άμαρτάνω). Ανοίτ des torts envers la patrie, είς την πατρίδα παρα-νομέω, ω, fut. ήσω. N'avoir aucun tort, πάσης αίτίας έχτὸς γίνομαι, fut. γενήσομαι. Reproche, sujet de reproche, airia, as (n). Prendre sur soi tout le tort, Thy airian inδέχομαι, fut. δέξομαι. Rejeter le tort sur un autre, την αίτίαν τινί άνα-τίθημι, fut. άναθήσω, ου είς τινα άνα-φέρω, fut. άν-οίσω. Se donner tort, έμαυτὸν αἰτιάομαι, ωμαι, fut. άσομαι.

Τοπτ, εττευτ, άμάρτημα, ατος (τὸ): σφάλμα, ατος (τὸ). Avoir tort, se tromper, άμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι : σφάλλομαι, fut. σφαλήσομαι. Il me semble que j'aurais tort de faire cela, &томоч οίμαι τούτο ποιήσειν (ποιέω, ω, fut. ήσω). On aurait tort de m'en vouloir si, οὐδείς αν μοι δικαίως φθονήσειεν, εί... indic. (φθονέω, fut. now).

A Tort, adv. injustement, ἀδίχως. | Sans raison, ἀλόγως. | A tort et à travers, εἰκη. Ils parlent à tort et à travers, disant tout ce qui leur vient à l'esprit, λέγουσιν είκη και χύδην, ό,τι αν έπ-έλθη (λέγω, fut. λέξω: ἐπ-έρχομαι, ful. ελεύσεμαι), Isocr.

TORTELLE, s. f. plante, έρύσιμον, ου (τό). TORTICOLIS, s. m. δπισθότονος, ου (δ). TORTILLAGE, ε. m. πλοκαί, ων (αί): στροφαί, ών (αί).

ΤΟ ΤΙΙ ΕΜΕΝΤ, ε. m. έλιγμός, οῦ (δ). Mu fig. Tortillement dans les affaires, στροφαί, ων (αί).

| uzi, fut. στραφήσομαι

TORTIONNAIRE, adj. Biatoc, a. ov. ΤΟRTIS, ε. m. πλέγμα, ατος (τδ).

TORTU, ux, adj. au propre et au fig. διάστροφος, ος, ον: δι-εστραμμένος, n, ον (participe parf. passif de δια-στρέφω, fut. στρέψω): στρεδλός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): σκολιός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Esprit tortu, αί διάστροφοι φρένες, ων. Qui a l'esprit tortu, σκολιόφρων, ων, ον, gén. ονος. Rendre tortu, δια-στρεφω, fut. στρέψω, acc. Qui a les jambes tortues, partico, n. όν : βαιδοσχελής, ής, ές.

TORTUE, s. f. xelwin, no (1). De tortue, χελώνιος, ος, ον. Ecaille de la tortue. χελώνιον, ου (τό). Tortue d'eau douce, γέλυδρος, ου (δ). | Au fig. Qui marche à pas de tortue, βραδυπόρος, ος, ον.

TORTUER, v. a. στρεδλόω, w, fut. ώσω, acc. TORTUBUSEMENT, adv. λοξώς : σχολιώς. TORTUEUX, EUSE, adj. λοξός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): σκολιός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Ligne tortueuse, ή έλικειδής γραμμή, ής. Les replis tortueux du serpent, αί του δράκοντος σπείραι, ών. Η Au fig. Les replis tortueux du cœur humain, εί της ανθρωπίνης διανοίας μυχοί, ών.

ΤΟ ΤΟ ΤΟ ΤΙΘΕ , ε. f. λοξότης, ητος (ή). TORTURE, s. f. βάσανος, ου (ή). Mettre à la torture, είς βάσανον παρα-δίδωμι, fut. παραδώσω, acc. : βασανίζω, fut. ίσω, acc. : στρεδλόω. ω, fut. ώσω, acc. Etre mis à la torture, βασανίζομαι, fut. ισθήσομαι: στρεδλόομαι, ουμαι, fut. ωθήσομαι. Instrument de torture, στρίδλη, ης (1). | Au fig. Mettre à la torture, inquiéter, tourmenter, στρεδλόω, ω, fut. ώσω, acc.: στρέφω, fut. στρέψω, acc. : άγχω, fut. άγξω, acc. : στραγγεύω, fut. εύσω, acc. Avoir l'esprit à la torture, στραγγεύομαι, fut. ευθήσομαι.

TORTURER, v. a. στρεδλόω, ω, fut. ώσω, acc. TOSTE, s. m. voyez Toast.

TOT, adv. promptement, ταχέως (comp. ταχύτερον ου θασσον, sup. τάχιστα). Au plus tôt. ώς τάχιστα. Plus tôt, θασσον : πρότερον (ne confondez pas avec Plutot). Assez tot, έν καιρώ. Trop tot, πρὸ καιροῦ. Qui vient trop tot, πρόωpos, os, ov. Tot ou tard, either & borrepov.

TOTAL, ALE, adj. δλος, n, ov : παντελής, TORTILLER, ν. α. περι-ελίσσω, fut. ελίζω, ής, ές. Causer la ruine totale de, παντελώς ομ πανωλεθρία άπ-ολλυμι, fut. ολίσω, acc. [] Subst. Le total, la somme, τὸ σύνολον, ου. ΤΟΤΑΙΕΜΕΝΤ, adv. δλως: παντελῶς: πάνυ: παντάπασι. Τοtalement mauvais, πάγρακος, ος, ον.

ΤΟΤΑLITE, a f. τὸ δλον, ευ : τὸ σύνυλον, ω : τὸ πᾶν, αντός : τὸ σύμπαν, αντός.

TOTON, s. m. ἀστράγαλος, ου (δ).
ΤΟUAGE, s. m. δυμουλαία, ας (ή).

TOUAILLE, s. f. χειρόμακτρον, ου (τδ).

TOUCHANT, ΑΝΤΕ, ακή, qui touche le cœur,
pathétique, παθητικός, ή, όν (comp. ώτερος,
sup. ώτατος). || Intéressant, attachant, άγωγός
ου ψυχαγωγός, ός, όν (comp. ότερος, sup.
ότατος). || Qui excite la pitié, εὐκτρός, ά, όν
(comp. εἰκτρότερος, sup. οἰκτρότατος ου εἴκτιστος):
Δεκινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).
Spectacle touchant, τὸ εἴκτιστον θέαμα, ατος.
D'une manière touchante, εἰκτρῶς. Faire des
plaintes touchantes, Δεεινολογέομαι, εῦμαι,
fut. ποτικαι.

TOUCHANT, prép. περί, gén. Touchant ce qui me regarde, τὸ κατ' ἰμί.

TOUCHE, s. f. action de toucher, άφή, ης (ή). || Comp, attaque, βολή, ης (ή): πληγή, ης (ή). || Action d'éprouver les métaux, βασανισμός, οῦ (δ): δουμασία, ας (ή). Pierre de touche, βάσανος, ου (ή). || Partie du clavier, dans un instrument de musique, κανών, όνος (δ). || Pointe pour écrire ou indiquer quelque chose, γραφείον, ου (τό). || Genre d'un pointre, χαρακτήρ, ήρος (δ).

ΤΟυCHER, v. a. dans le sens propre, άπτομαι, fut. άψομαι, gén.: θιγγάνω, fut. θίξεμαι, gén.: ψαύω, fut. ψαύσω, gén. Τουcher doucement, ψαύω, fut. ψαύσω, gén.: ψηλαφάω, ω, fut. ήσω, ecc. || Τουcher le but, ειωποῦ ἐπι-τυγχάνω, fut. τεύξομαι. || An fig. Τουcher légèrement une chose, en toucher deux mots, περί τινες βραχέα λέγω, fut. έρω: τινός λόγω άπτομαι, fut. άψομαι.

Τουσικα, recevoir, λαμδάνω, fut. λάψομαι, ασε. — de l'argent, άργύρων, χράματα.

Τουεκια, έπουνοίν, κινέω, ω, fut. ήσω, acc: Toucher quelqu'un de compassion, πινά πρὸς διεον έπι-κάμπτω, fut. κάμψω. Être touché de compassion, κατ-οικτίζομαι, fut. ισθήσομαι : είκτείρω, fut. ερω : διείω, ω, fut. ήσω. Τοucher jusqu'aux larmes, είς δάκρυα καὶ συμπάθειαν άγω, fut. άξω, acc. Être touché du malhour de ses amis, τοῖς των φίλων κακοῖς

άλγίω ου ευν-αλγίω, ω, ful. ήσω: τοῖς φίλας συν-αλγίω, ω, ful. ήσω, ου συμ-πάσχω, ful. πώσομαι.

Totaler, concerner, intéresser, καθ-ήκω, fut.

ήξω, αυες είς ου πρός et Pacc.: προσ-ήκω αυες le dat. Les choses qui ne vous touchent point, τὰ μπθέν σοι προσ-ήκοντα; ων. Ce qui touche la maté, τὰ πρὸς ὑγίειαν. Pour ce qui me touche, τὸ κατ' έμέ. Rien de cela ne nous touche, τοῦτο οὐθὲν πρὸς ἡμᾶς ἐστι.

Του τα τ., υ. n. porter la main à une chose, άπτομαι ου ἰφ-άπτομαι ου καθ-άπτομα, fut. άψομαι, gén.: θεγγάνω ου ἰπι-θεγγάνω, fut. θέξομαι, gén.: προσ-θεγγάνω, fut. θέξομαι, gén. ταροσ-θεγγάνω, fut. θέξομαι, gén. Να μα chose, τινὸς ου ἀπό τινος τὰς χεῖρας ἀπ-έχομαι, fut. ἀφ-εξεμαι. Ου n'a point touché à nos biens, τουαπεχ ils sont sains et saufs, τὰ λμίτερα σῶά ἰστι. Του του του του του κατα-σάλλω, fut. άσω. βτι. ήσω, ου μετα-σάλλω, fut. δαλῶ. Π A quoi l'on ne touche pas ου à quei l'on ne doit point toucher, άψαυστες, ος, ον: πότετος, ος, ον: ἀπίνετος, ος, ον: βans avoir l'air d'y toucher, μλ πρεσπεποικμένως.

Τουτικα A, approcher, être près, ἐγγίζω, fut. ίσω, dat.: πλησιάζω, fut. άσω, dat.: ἐγγός εἰμι, fut. ἐσομαι, gén. Il touche à la vieillesse, σὸ πόρὸω γήρως ἐστί. Τουτικε à sa vingtième année, ἐτῶν εἴκοσιν ἐπι-δαίνω, fut. δήσομαι.

Τουτικα Α, aborder, δρμίζομαι ου προσσρμίζομαι, fut. ισθήσομαι, αυσε πρός et l'acc.
Τοucher au port, πρός τον λιμένα δρμίζομαι,
fut. ισθήσομαι, ου κατ-αίρω, fut. αρῶ. || Echouer,
donner contre un récif, τῷ σκοπίλῳ ἰμ-δάλλω,
fut. δαλῶ, ου προσ-αράσσω, fut. αρᾶξω.

Toucher DE, jouer de, προύω, fut. προύοω, acc. — d'un instrument, δργανόν τι. Toucher de la lyre, λωρίζω, fut. ίσω.

ΣΕ ΤΟΕCHER, v. r. être contigu, συν-έχω, fut. έξω. Choses qui se touchent, τὰ συνεχῦ, ῶν (pl. neutre de συνεχῆς, ҡς, ές): τὰ ἀλληλων ἐχόμενα, ων (partic. d'ἔχομαι, fut. έξομαι).

TOUCHER, s. m. sens du toucher on action de toucher, $\acute{a}\phi\acute{n}$, $\acute{n}\varsigma$ (\acute{n}) .

TOUE, s. f. espèce de bateau, πορθμείον, co (τὸ): πορθμίδιον, co (τὸ). || Action de touer un bateau, ρυμουλκία, aç (ή).

TOUER, v. a. pupoulxie, w, firt. ion, acc

TUUFFE, s. f. mandos, ous (tò). Touffe d'arbres, δενδρών, ώνος (6). - de buissons, θαμνών, ώνος (δ). - de myrtes, μυρτών, ώνος 16). — de rosiers, ροδωνιά, ᾶς (ή). Touffe de feuillage, φυλλάς, άδος (ή). Touffe de che**reux**, βόστρυχος, ου (έ).

TOUFFU, uz, adj. δασύς, sia, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος): πυχνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος) : άθρόος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Dont le feuillage est touffu, δασύφυλλος ου πυχνόφυλλος, ος, ον. Qui a les cheveux toussus, δασύτριχος ου δασύπομος, ος, cv. Qui a la barbe touffue, δασυπώγων, ωνος (δ).

TOUJOURS, adv. sans cesse, continuellement, así. Il a toujours Aristote à la bouche, διά στόματος άει έχει τον Αριστοτέλην (έχω, fut. Kw). Presque toujours, ώς έπὶ τὸ πολύ : ώς τὰ πολλά: ou simplement τὰ πολλά, ου τὰ misiora. | Sans fin , éternellement , aci. Pour toujours, είσκεί : είς άπαντα χρόνον. Qui dure on durera toujours, aidios on aiwnos, os, ov. De tout temps, ἀεί : ἀείποτε. | Cependant, au moins, du moins, δμως : πάντως. Booutez toujours cela, bus & cuy Ere xxi rode decouσατε (ἀχούω, fut. ἀχούσομαι).

ΤΟ UPET, ε. m. προχόμιον, ου (τό).

ΤΟ UPIE, ε. f. κώνος, ου (δ) : κωνάριον, συ (τὸ): ρόμδος, συ (ὁ).

TOUPILLER, v. n. beubeum (sans fut.). ΤΟ UPILLON, ε. m. βοστρύχιον, ου (τὸ).

TOUR, s. f. bâtiment élevé et fortifié, πύργος, ου (δ). Petite tour, πυργίον, ου (τό). Haut comme une tour, πυργοκδής, ής, ές. Qui porte une tour, πυργοφόρος, ος, ον. En forme de tour, πυργηδόν. Garnir de tours, élever comme une tour, πυργόω, ω, fut. ώσω, acc. Combattre sur une tour ou du haut d'une tour, πυργομαχίω, ω, fut. ήσω.

TOUR, s. m. mouvement circulaire, γυρος, ρου (δ): περιφορά, ας (λ). || Mouvement de révolution sur soi-même, στροφή ου περιστροφή, 'πς (1). || Circuit on enceinte circulaire, περιδολή, ής (ή): περίδολος, ου (δ). || Girconférence, Espipipeta, aς (ή). || Voyage autour d'un pays, περίοδος, ου (ή): si on le fait par mer, πιρίπλους, ου (δ). Faire le tour du bûcher, τὸν τάφον περι-έρχομαι, fut. ελεύσομα:. Ache-Ver son tour, τον έμαυτου χύκλον περι-έρχοma. Paire son tour d'Italie, The Tradian diεδεύω, fut. εύσω. Après avoir fait le tour du l tueux, στράμδος, σε (δ). Ka forme de tour-

golfe Persique, περι-πλεύσας ου έκπερι-πλεύσας τον κολπον τον Περσικόν (περι-πλέω, ful. πλεύσομαι). L'Océan qui fait le tour de la terre. ό περί πάσαν γην έλισσήμενος 'Ωκεανός, οῦ (έλίσσα fut. iliku). || Tours et détours, ilique, av (d). Faire faire mille tours à quelqu'un, m'à χύκλφ περι-έλχω, fut. έλξω.

Town, acte de force ou de subtilité, levor, ου (τό). Tour de force, έργον γυμνικόν, οῦ (τό): γύμνασμα, ατος (τό). Τουτ d'adresse, εύχειρίας έργον, ου (τό). Faire des tours surprenants, τορατεύομαι, fut. εύσφιαι. Faire des tours de force, tournez, faire montre de sa force, vic ρώμης επίδειξιν ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

Toux, ruse, finesse, πανουργία, ας (i): στροφή, ης (ή): μην <math>συη, ης (ή): τέγνη, ης(ή). Mauvais tour, κακούργημα, ατος (τό): κακουργία, ας (ή). Jouer à quelqu'un un mauvais tour, πνά πακιθργίω, ω, fut. ήσω.

Town, façon donnée aux choses, τρόπος, ου (δ): είδος, ους (τό): σχήμα, ατος (τό). Voilà le tour qu'il denna à cette accusation, rouver δε τρόπον εποίησε την κατηγορίαν (ποιέω, ω. fus. ท์งษ). Tel est le tour de son esprit, ผักษ την διάνοιαν πέφυκε (φύομαι, fut. φύσομαι). || Tour de phrase, φράσις, sως (ή). Cet homme donnait à ses plaisanteries un tour gracieux, μεγίστη χώρις έν τῷ παίζειν ήν τῷ ἀνδρί (ήν, imporf. d'ripi, fut. loopar).

Town, ordre successif, τάξις, εως (ή): μέpos, out (18). C'est votre tour de parier, obv μέρος λέγειν (λέγω, fut. λέξω ομ έρω). Je parlerai quand ce sera votre tour, iv to oo μέρει έρω (fut. de λίγω). Chacun à son tour, xad' diagotov: ix repetroung. A tour de rôle, tour à tour, εναλλάξ : παραλλάξ. Agir tour à tour, παραλλάξ άμείδω, fut. άμείψω. Frapper, denner, recevoir à son tour, dvn-mais, dvnδίδωμι, άντι-δίχομαι. On forme ainsi beaucoup de composés.

TOUR, s. m. instrument de tourneur, τόρνος, ου (δ). Faire au tour, travailler sur le tour, ropvede, fet. edow, acc. | Au fig. Fait au tour, εύμορφος, ος, ον.

TOURBE, s. f. multitude, δχλος, ου (δ). TOURBE, s. f. terre bitumineuse, yn bluiδης, ους (ή). | Morcom de cette terre, βώλος έλώδης, ους (δ).

TOURBILLON, a. m. tournoiement impés

billon, ετρομεκδόν. Tourbillon orageux, τυφών, griner, affliger, άνιάω, ω, ful. άσω, acc.: ῶνος (δ). Tourbillon de vent, λαίλαψ, απος (1). Tourbillon de feu, h πυρίπνοος ζάλη, ης. Tourbillon dans la mer, theye, eyes (1): 51γος, ω (δ): δίνη, ης (ή). | Au fig. Se trouver dans un tourbillon d'affaires, τοις πράγμασιν ου ταίς ἀσχολίαις περι-κλύζομαι ου κατακλύζομαι, fut. κλυσθήσομαι. Le tourbillon du monde, ὁ τῶν κάτω πραγμάτων όχλος, ου.

TOURBILLONNER, v. n. sept-Stréomat, ovual, ful. ronocual.

TOURD, s. m. poisson, μίχλη, ης (ή). TOURD, s. m. ou Tourdelle, s. f. oiseau, **χίχλη**, ης (ή).

TOURELLE, ε. f. πυργίσκος, ου (δ).

TOURET, s. m. petite roue, τροχίσκος, ou (¿). | Instrument pour travailler l'ivoire, etc. xistpov, ou (tò).

TOURIERE, s. f. Superpos, ou (1).

TOURILLON, s. m. στρόφιγξ, ιγγος (ή). TOURMENT, s. m. torture, βάσανος, ου (1). Souffrir des tourments horribles, δεινώς βασανίζομαι, fut. ισθήσομαι. Il le fit périr au milieu des tourments, πάσαν κακίαν αὐκισάμενος, αύτον άπ-έχτεινε (αίχίζομαι, fut. ίσομαι: απο-κτείνω, fut. κτενώ). | Au fig. douleur, έδύνη, ης (ή) : άλγηδών, όνος (ή) : άλγος, ους (τό). C'est un tourment pour moi que de voir, xa-

TOURMENTANT, ARTE, adj. δχληρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): άλγεινός, ή, όν (comp. ἀλγίων, sup. ἄλγιστος). Quoi de plus tourmentant que de vivre dans une crainte continuelle! τί γὰρ άλγιον ἢ ζῷν ἀκὶ διδιότα (ζάω, ω, fut. ζήσω: δίδια ου δίδεικα, parf. de δείδω, inus.).

λεπόν μοι δράν (infin. de δράω, ω, fut. δψομαι).

TOURMENTE, s. f. $\zeta \acute{a} \lambda n$, $n \varsigma (\acute{n}) : \acute{a} \epsilon \lambda \lambda a$, ης (η): χειμών, ῶνος (ό): τυφών, ῶνος (ό): χλύδων, ωνος (ό).

TOURMENTER, v. a. mettre à la torture, βασανίζω, fut. ίσω, acc. | Faire souffrir de grandes douleurs, βασανίζω, fut. ίσω, acc. : στρεδλόω, ω, fut. ώσω, acc.: στρίφω, fut. στρίψω, acc. Être tourmenté d'un mal physique, άλγίω, ω, fut. ήσω: κακοπαθέω, ω, fut. ήσω. Être tourmenté d'un mai de tête, την χεφαλήν άλγέω, ω. Rire tourmenté de la goutte, ὑπὸ τῆς ποδάγρας κακοπαθίω, ω. Être tourmenté de la λυπέω, ω, ful. ήσω; acc. : ἐν-οχλίω, ω, ful. ήσω, acc. Être tourmenté de chagrin, ανιάσμαι, ώμαι, ful. αθήσομαι : λυπέομαι, ούμαι, ful. κθήσομαι : άλγέω, ω, fut. ήσω : άδημονέω, ω,. ful. ήσω. || Inquitter, άγχω, fut. άγξω, acc.: δια-τείνω, fut. τενώ, acc. Ame tourmentee par j'inquiétude, ψυχή μεριμνώσα καί πεφροντισμένη, ης (μεριμνάω, ω, fut. ήσω: φροντίζω, fut. ίσω): ψυχή μυρίαις φροντίσιν έν-οχλουμένη (partic. passif dev-οχλίω, ω) ου δια-τεινομίνη (partic. passif de δια-τείνω). || Importuner, ivοχλίω, ω, fut. ήσω, acc. Tourmenter quelqu'un par ses questions, έρωτήμασί τινα κόπτω, ful. xóψω.

se Tournerter, v. r. s'agiler, άδημονίω, ώ, ful. ήσω: άλύω, ful. ύσω. Son esprit se tourmente toujours, ή ψυχή άει πινείται (πνέομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι). || Se chagriner, άχθομαι, ful. άχθίσομαι ου άχθεσθήσομαι : έλγέω, ω, ful. ήσω: ἀνιάομαι, ωμαι, ful. abiσομαι : λυπέομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι. — de quelque chose, riví ou iní rivi. Se tourmenter des maux d'autrui, rois abbois ouv-ardeuss. Se tourmenter beaucoup pour de petites choses. είς μικρά καί ούδενος άξια μεγάλην φροντίδα κατα-τίθεμαι, fut. κατα-θήσομαι.

TOURNANT, 's. m. détour, καμπή, τκ (i). || Tourbillon qui se forme dans l'eau. think, injoy ($\dot{\eta}$): divog, ou ($\dot{\phi}$): dive, es ($\dot{\eta}$). TOURNEBROCHE, s. m. Spyanov obs-

λοστρόφον, ευ (τὸ). TOURNEE, s. f. περιοδεία, ας (1). TOURNELLE, s. f. mupyidion, on (to).

TOURNER, v. a. mouvoir circulairement, στρίφω, fut. στρίψω, acc. Tourner ou faire tourner en rond, περι-στρέφω, fut. στρέψω, acc. : γυρεύω, ful. εύσω, acc. Tourner on faire tourner rapidement, δινέω ομ περιδινέω, ω, ful. ήσω, acc.

Tounnen, diriger d'un côté ou d'un autre, τρίπω, fut. τρίψω, acc. Tourner d'un autre côlé, άπο-τρίπω ου παρα-τρίπω, acc. Τουτner les yeux de tout côté, πάντη περι-δλέπω; fut. Ελίψομαι. La partie de la ville tournée vers la mer, τῆς πολεως τὰ πρὸς τὴν θάλασσαν τετραμμένα (partic. parf. passif de τρέπω) ου βλέποντα (partic. de βλέπω), ou simplement τὰ πρὸς θάλασσαν (en sous-entendant faim, дий теворан, fut. вобиющая. || Cha- le verbe). Tourner les yeux de travers, онματα λοξά παρα-στρέφω, ful. στρέψω: λοξόν La fortune a tourné, μετ-έπεσεν ή τύχη. [] βλέπω, fut. βλέψομαι. Tourner la tête pour regarder de côté, παρα-δλίπω, fui. δλίψομαι: παρα-χύπτω, fut. χύψω. Tourner sa colère contre quelqu'un, είς τινὰ τὴν ὀργὴν τρίπω, fut. τρέψω. Tourner les armes contre quelqu'un, δπλα τινὶ ἐπι-φέρω, fut. ἐπ-κίσω. Tourner le dos, νῶτα ἐπι-στρίφω, fut. στρίψω. Faire tourner le dos à l'ennemi, τους πολεμίους τρέπω, fut. τρέψω. Tourner tous ses soins vers une chose, σπουδήν πρός τι καί προθυμίαν ποιέομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Τουτner les autres au bien, πρὸς ἀρετὴν άλλους προ-τρίπω, fut. τρίψω. Tourner quelqu'un en ridicule, τινά έν γέλωτι τίθεμαι, fut. θήσεμαι. Tourner toutes ses espérances vers quelqu'un, είς τινα πάσας τὰς ελπίδας τείνω,

Tourner, passer par derrière, περι-έρχομαι, fut. ελεύσομαι, acc. Tourner une position, τον τόπον παρ-αμείδω, fut. αμείψω. Tourner les ennemis, les envelopper, τους πολεμίους χυχλόω, ω, fut. ώσω.

Tourner, façonner, former, πλάσσω, ful. πλάσω, acc.: ποιίω, ω, ful. ήσω, acc. Bien tourné, εὐειδής, ής, ές : εύμορφος, ος, ev. Mal tourné, διάστροφος, ος, ον.

Tourner, v. n. se mouvoir circulairement sur soi-même, περι-στρέφομαι, ful. στραφήσομαι. Qui tourne aisément, εύστροφος, ος, ον. Qui tourne toujours, ἀειστρεφής, ής, ές. Qui tourne à tout vent, εὐμετάδολος, ος, ον. La tête me tourne, ἰλιγγιάω, ω, fut. άσω. Tourner dans un rond, décrire un cercle, nipiφέρομαι, fut. περι-ενεχθήσομαι: περι-ελίσσομαι, fut. ελιχθήσομαι. Tourner autour de quelque chose, περί τι ελίσσομαι, fut. ελιχθήσομαι. Tournant sans cesse autour de lui, άεὶ περι-ερχόμενος αὐτόν (περι-έρχομαι, fut. ελεύσομαι). || Au figuré. La prospérité me fait tourner la têle, το μεγέθει των πραγμάτων μεθύω, fut. μεθυσθήσομαι. Avoir la tôte tournée, των φρενών ου του φρονείν έξ-έστηκα (parf. d'έξ-ίσταmai, fut. ix-ornoquai).

Tourner, changer de côté, τρίπομαι, fut. τραπήσομαι: μετα-στρίφομαι, ful. στραφήσομαι. Tourner à gauche, in aprotepà tpinopar. Au fig. passer d'un état à un autre, paraδάλλω, fut. δαλώ: μετα-πίπτω, fut. πεσού-

Tourner du côté des ennemis, πρὸς τοὺς πολεμίους αὐτομολίω, ω, fut. ήσω. | Le temps tourne au beau, εὐδία γίνεται (γίνομαι, fut. γενήσομαι. Tourner à la paresse, int τὸ ἡαθυμείν ἀπο-χλίνω, fut. κλινώ.

Tourner, avoir un dénoûment, une issue. περι-ίσταμαι, fut. στήσομαι : άπο-ξαίνω ου έχbaire, fut. Enochai. Tourner bien ou mal, εὖ ή κακώς περι-ίσταμαι: εὖ ή κακώς άπο-δαίνως L'affaire a tourné de la manière la plus facheuse pour moi, τὸ πράγμα εἰς ὑπέρδεινόν μα περι-έστη (aor. de περι-ίσταμαι). Toutes les choses tournent autrement que je ne veux. άπαντα είς τούναντιόν μοι περι-ίσταται. L'événement a heureusement tourné pour moi, & συμφορά επί καλώ μοι γέγονε (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Et certainement cela tournera à la perte des ennemis, κάκεῖνο δή τοῖς πολεμίοις πρός κακου γένοιτ' αν. Cela tournera à votre gloire, τοῦτό σοι ἐν ἐπαίνο ου ἐν ἐπαίνου μέρει έσται (είμί, fut. έσκμαι).

Tourner, se gâter, en parlant du lait, du vin, etc. έχ-τρέπομαι, fut. τραπήσομαι. Vin qui a tourné, οίνος έχτροπίας, ου (δ).

SE TOURNER, v. r. τρέπομαι, ful. τραπήσομαι: im-στρίφομαι, fut. στραφήσομαι. Je ne sais de quel côté me tourner, άπερῶ πεῖ τράπωμαι (ἀπορίω, ῶ, ʃul. ήσω : τράπωμαι, subj. aor. de τρέπομαι). Toute la ville se tournera vers vous seul, είς σὲ μόνον ή πόλις άπο-δλέψεται (άπο-δλέπω, fut. δλέψομαι) ου έαυτην έπι-στρέψει (έπι-στρέφω, fut. στρέψω). Toutes leurs vues se tournent vers les richesses, iv πασι πράγμασι στοχάζονται μόνον του πλούτου (στοχάζομαι, fut. άσομαι).

TOURNER, v. a. travailler sur le tour, Topνεύω, fut. εύσω, acc. Tourné, ée, τορνευτός, ή, όν. TOURNESOL, s. m. plante, ήλιοτρόπιον, ου (τό). TOURNEUR, s. m. τορνευτής, οῦ (δ). TOURNOI, ε. m. ίπποδρόμια, ων (τά).

TOURNOIEMENT, s. m. δίνος, ου (δ): δίνησις, εως (ή). Tournoiement de l'eau, ίλιγξ, ιγγος (ή).

TOURNOYANT, ANTE, adj. qui tourne rapidement, στρεπτός, ή, όν: εύστροφος, ος, ον. | Qui a des tourbillons, δινώδης, ης, ες.

TOURNOYER, v. n. δινεύω, fut. εύσω: δινέομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι: περι-ειλέομαι, μαι. Tourner en mal, ἐπὶ τὸ χεῖρον μετα-πίπτω. Ιοῦμαι, fut. ηθήσομαι. Faire tournoyer, δινέω,

acc. | Biaiser, chercher des subterfuges, &.zdiouxi, fut. Sucouxi.

TOURNURE, s. f. tour que prend une affaire, περίστασις, εως $(\dot{\eta})$: ἀπόδασις, εως (n). Il a fait prendre aux affaires une si mauvaise tournure, είς τοῦτο φέρων περι-έστησε τὰ πράγματα (περι-ίστημι, fal. περι-στήσω), Dém. || Extérieur, air, façon, σχήμα, ατος (το): είδος, ους (τό). Qui a bonne tournure, εὐειδής, τίς, ίς : εὐσχήμων, ων, ον, gén. ονος. Qui a mauvaise tournure, ἀσχήμων, ων, ον, gén. ονος. || Tour de phrase, φράσις, εως (ή). Voyez Tour.

TOURTE, s. f. πλαχούς, ούντος (δ)

TOURTEREAU, s. m. jeune tourterelle, i της τρυγόνος νεοσσός, ου. | Tourterelle en général, τρυζών, όνος (ή).

TOURTERELLE, s. f. oiseau, τρυγών, όνος (ή).

TOURTIÈRE, s. f. xpibavos, ou (b). TOUSSAINT, s. f. sète de tous les saints, ή πάντων των άγίων έορτή, ής.

TOUSSER, ν. η. βήσσω, fut. βήξω. Rendre ou expectorer en toussant, απο-δήσσω, fut. δήξω; acc. : ανα-χρέμπτομαι ου αποχρέμπτομαι, fut. χρίμψομαι, acc.

TOUSSERIE, s. f. ή συχνοτίρα βήξ, gén.

TOUSSEUR, s. m. EUSE, s. f. βηχικός, ή, όν : βπχώδης, ης, ες.

TOUT, τε, adj. πᾶς, πᾶσα, πᾶν. Tout ensemble, απας ου σύμπας, ασα, αν. Tout entier, δλος, η, ον. (L'adj. πας répond plus directement à omnis des Latins; απας ου σύμπας à universus; όλος à totus ou integer.) Tout homme, πᾶς ἄνθρωπος. Toute la terre, απασα ή γη. De toute son âme, δλη τη ψυχή. Pendant toute l'année, δι' όλου του έτους. Par toute la Judée, καθ' δλην Ίου-Saiav. De tout son pouvoir, xab oder Suvaτόν. Régir tout l'univers, τὰν τῶν ελων τάξιν συγ-πρατέω, ω, fut. now. Être réduit à toute extrémité, είς απασαν απορίαν έρχομαι, fut. ελεύσομαι. La biche était toute blanche. ή έλαφος λευχή ήν πάσα ου έλη. Eire tout une chose, πρός τι όλος καὶ πᾶς είμι, fut. σομαι. Tous les hommes, πάντες οι άνθρωποι ou simplement πάντες. Presque tous, οί πολλοί:

ῶ, ful. ήσω, acc. : περι-ειλίω, ῶ, ful. ήσω, | παντες, ων. Ils s'élevèrent tous ensemble. av-istracav oi sumantes (av-istapae, ful. avaστήσομαι). Tous rejettent la faute sur lui. έχεινο πας τις αιτίαν νέμει (νέμω, fut. νεμώ). Tout honnête homme, πᾶς τις ἀγαθὸς ἀνήρ, Tout homme sage, πᾶς ὅστις συφώτατος (sousent. iori). Il vaut mieux dire toute autre chose, πάντα μάλλον ή ταῦτα λεκτίον (verbal de λίγω). Prendre de l'argent de tout venant, παρά του τυχόντος χρήματα λαμδάνω, fat. λήψομαι. Tous les trois jours, ανά τρεῖς ἐμερας: τη τρίτη ακι ήμερα. Dans tous les pays, πανταχού. De toutes les manières, παντοδαπως. De toute manière, dans tous les cas, πάντως. De tout point, δια παντός. De toutes parts, πάντα. Il a couru tous les dangers, ούχ έστιν όντινα των χινδύνων ούχ ύπ-έμεινε (ύπο-μένω, fut. μενώ).

Tout, suivi de qui, mas ootis, ou simplement caric, hric, d,ri. Tout homme qui, πας ανθρωπος δατις, ou simplement πας δατις: αμ plur. πάντες είτινες οπ πάντες όσοι, ομ simplement offires ou beot. Tous ceux qui font usage de cette loi, πάντες όσοι τούτφ νόμο γρώνται (γράομαι, ώμαι, ∫υί. γρήσομαι). Toutes les choses qui attirent du blame, πάνθ' δσα δνειδος φέρει (φέρω, fatt. οίσω). Tout ce qui, tout ce que, παν δ,π, οπ simplement δ,τι: πάνθ' δσα, ou simplement δσα οπ ὁπόσα. Tout ce que tu dois dire, méditele d'abord profondément, παν δ,τι αν μέλλης λέγειν, πρότερον έπι-σχόπει τῆ γνώμη (μέλλω, ful. μελλήσω : έπι-σχοπέω, ω, ful. ήσω). Il fail tout ce qu'il veut, ποιεί ό,τι αν βουλκοή (ποιέω, ω, fut. ήσω: βούλομαι, fut. βουλήσομαι). Tout ce que produisent les saisons, δσα ου όποσα φέρουσιν ώραι (φέρω, fut. cίσω), Anacr.

Tout, toute chose, to may, gen. mayros: τά πάντα, ων. Tout, plutôt que cela, πάντα μάλλον π ταυτα. Tout a un commencement, iξ άρχῆς πᾶν τὸ γινόμενον γίνεται (γίνομαι, ful. γενήσεμαι). Je suis prêt à tout souffrir, έτειμές είμι ότιο ν πάσχειν (πάσχω, fut. πείσομαι). Ευ tout, en toutes choses, κατά πᾶν : κατά πάντα. En tout, en somme totale, to ouvedor. Surtout, μάλιστα. Avant tout, πρὸ πάντων. Après tout, τὸ λοιπόν : τὸ δὲ λοιπόν. Point du tout, οὐδαμώς. Rien du tout, οὐδὶν πάνυ. Partout, πάντη. Alexandre était tout pour eux, πάντ' ci πλείστοι Tous jusqu'au dernier, οι άπαξά- αὐτεῖς την 'Δλίξανδρες. Homme à tout, άνης

πρὸς πάντα πρόθυμος καὶ έτοιμος, ου. Se prêter á tout en faveur de quelqu'un, πάντα τινί πρός χάριν ποιίω, ω, fut. ήσω. Ce n'est pas tout, tournes, outre cela, πρὸς δε τούτοις. C'est tout, voilà tout, alic.

12 Tout, l'ensemble d'une chose, το παν, gén. παντός : τὸ σύνολον, ου. Retrancher une partie d'un tout, μίαν από παντός μετραν άφ-αιρίω, 5, fut. αιρήσω. Partager le tout en trois perties, τριχή το παν δι-αιρέω, ω, ful. αιρήσω, ου δια-νέμω, fut. νεμώ. Risquer le tout, περί των όλων πινδυνεύω, fut. εύσω. | Le principal, l'essentiel, to xepálator, ou. Le tout est que cela soit fait, τὸ πᾶν δια-φέρει τοῦτο πραχθήναι (δια-φέρω, fut. δι-οίσω: πράσσω, fut. πράξω).

Τουτ, adv. entièrement, δλως: πάνυ: παντάπασι. Tout nu, δλως γυμνός. Il est tout agité par le chagrin, λύπη πας ελήλαται (ελαύνω, fut. ελάσω). Tout de même, δμείως : έξ ίσευ. S'exposer tout comme les autres, ouoiws ou εξ ίσου τοις άλλοις χινδυνεύω, fut. εύσω. Τουι entier, όλος, η, ον. Cela m'occupe tout entier, όλον έχει με τούτο (έχω, fut. έξω). Se donner tout entier à l'éloquence, έμαυτὸν διά παντός τοις λόγας δίδωμι, fut. δώσω. Être tout youx, άτενες βλέπω, sut. βλέψομαι : άτενίζω, fut. ίσω. Être tout oreilles, τὰς ἀχοὰς προσ-έχω, fut. &ω: ἀτενίζω, fut. ίσω. Parler tout bas, καθ-ειμένη φωνή λαλέω, ω, fut. ήσω. -tout haut, λαμπρά φωνή. Tout de bon, χωρίς παιδιας. C'est tout un, ταὐτόν έστι. Tout à l'heure, soit dans le passé, soit dans l'avenir, αὐτίκα. - pour le passé, άρτι : πρώην : γεωστί. - pour le futur, ταχέως : μετ' δλίγον. Je me mettrai à l'ouvrage tout à l'heure, δσον αὐτίκα ου μόνον ούκ ήδη του πράγματος άπτομαι, fut. άψομαι. Tout de ce pas, παραχρήμα. Tout à coup, άφνω: εξαίφνης. Tout à la fois, όμου. Tout à fait, Das.

Tour, quotque, καιπερ. Tout petit qu'il est, καίπερ σμικρός. Tout mortel qu'il était, καίπερ θνητός ών (partic. αείμί, fut. έσομαι). Tout instruits que vous êtes, je veux vous donner un avis, έκαστον ύμων, καίπερ άκριδως είδότα, έμως υπο-μνήσαι βούλομαι (είδα, fut. είσομαι: δπο-μιμνήσκω, fut. ύπο-μνήσω), Dém. Ne m'en venillez pas, si tout pauvre que je suis je prends [[6]. Marcher sur les traces de son maître, la parole, μή μοι φθονήσατε εί, πτωχός ών, έπειτα κατ' ίχνος του διδασκάλου βαίνω, fut. βήσοματι μέλλω λέγειν (φθονέω, ω, fut. ήσω).

TOUTE-BONNE, s. f. plante, Equitor, ou (To). TOUTE-EPICE, s. f. plante, μελάνδιον, ω (τδ). TOUTEFOIS ou Toutes-rous, conj. δμως: πάντως: xaiτοι, au commencement d'une phrase: μέντοι, après un mot : οὐ μὴν ἀλλά, au commencement d'une phrase.

TOUTE-PUISSANCE, s. f. παντοκρατορία, ας (ή): τὸ παντελές κράτος, ους.

TOUTE-SAINE, s. f. arbrisseau, ἀνδρόσαιμον, συ (τό).

TOUT-PUISSANT, adj. παντεχράτωρ, ορος (ô, ĥ). | Au fig. Etre tout-puissant auprès de quelqu'un, παρά τινι πλείστον ίσχύω, fut. ύσω.

TOUX, s. f. βήξ, gén. βηχός (ή). Une vieille toux, ή χρονία βήξ. Violent accès de toux, βήξ ίσχυρα, ας (ή). Remèdes contre la toux, τά βαχικά, ων. Tourmenté de la toux, βηχικός, ή, όν: βηγώδης, ης, ες.

ΤΡΑΒΕΚ, ε. f. άλουργίς, ίδος (ή).

TRACAS, s. m. embarras, rapaxi, no (1), ou au pl. ταραχαί, ών (αί): πράγματα, ων (τà): ἀσχολίαι, ων (αί). Donner à quelqu'un beaucoup de tracas, πολλά πράγματα on simplement πράγματά τινι παρ-έχω, ful. έξω: μυρίας τινὶ ἀσχολίας κατα-σκιυάζω, fut. άσω. Être dans le tracas des affaires, ὑπὸ πολλῶν άσχολιών περι-σπάομαι, ώμαι, ful. σπασθήσομαι.

TRACASSER, v. a. inquieter, molester, ivcyliw, ω, ful. now, acc. | v. n. s'agiter, se tourmenter, alúa, fut. úoa.

TRACASSERIE, s. f. evoxungis, ems (i). Susciter à quelqu'un des tracasseries, mpáγματά τινι παρ-έχω, fut. έξω. || Esprit de tracasserie, to pilovetico, ou.

TRACASSIER, s. m. IERE, s. f. φιλόνειχος, ος, ον : φίλερις, ι, gén. ιδος.

TRACE, s. f. ligne tracée, γραμμή, ñς (ή). Faire une trace, γραμμήν χαράσσω, fut. άξω. Marque qu'on laisse derrière soi en passant, συρμός, οῦ (δ). Trace d'un serpent, τὸ τοῦ όφεως σύρμα, ατος. La trace des vaisseaux, ό των πλοίων όλχος, ου. | Harque des pieds, piste, [2006, oue (tò): oriboc, ou (ò). Trace des pieds d'un cheval, τὰ τοῦ ἵππου ἵχνη, ῶνι ο του ίππου στίδος, ου. Suivre à la trace, izveύω, fut. εύσω, acc. : izvnλατέω, ω, fut. ήσω, acc. Qui suit à la trace, έχνηλάτης, ου | Suivre la trace de quelqu'un, ίχνη τινές διώκω, fut. διώξομαι. | Vestige, marque qui reste d'une acc. Traduire mot à mot, κατά λίξιν μεθ-ερμηchose, Typos, ous (tò). Effacer les traces, tà Typo Ε-αλείφω, fut. αλείψω. Trace d'une blessure, ວບໍ່ໄກ໌, ກີເ (ກໍ່). Il a encore les traces de ses blessures, των τραυμάτων έτι τὰς φανεράς οὐλάς έχα (έχω, fut. ξω).

TRACE, s. m. διάγραμμα, ατος (τὸ): διαγραφή, ης (ή): γραφή, ης (ή). Trace d'un plan, ιχνογραφία, ας (ή).

TRACEMENT, s. m. διαγραφή, ής (ή).

TRACER, v. a. tirer des lignes, yapásou ου δια-χαράσσω, fut. άξω, acc. Tracer sur la pierre, sur le sable, λίθφ, ψάμμιφ έγ-χαράσσω, fut. άξω, acc. || Décrire, γράφω ου δια-γράφω, fut. γράψω, acc. — le portrait de quelqu'un, rivès sixéva. Tracer légèrement, esquisser, αὐτοσχεδίως ὑπο-γράφω, ful. γράψω, acc. : suapprofe, &, fut. now, acc. | Au fig. Tracer à l'esprit, τη διανοία υπο-τυπόω, ω, fut. wow, acc. Tracer une methode, misodor ύπο-τυπόομαι, ούμαι, fut. ώσομαι. Tracer à quelqu'un le chemin de la vertu. 8869 Tive τής καλοκάγαθίας τέμνω, fut. τεμώ, ου σημαίνω, fut. ανώ.

TRACHÉE-ARTÉRE, s. f. if tpayeia doτηρία, ας.

TRAÇOIR, s. m. γραφίδιον, ου (τό).

TRADITION, s. f. action de livrer, naράδοσις, εως (ή). || Succession de doctrines, παράδοσις, εως (ή). Tradition écrite et orale, έστορία τε καὶ ἀκοή. Par tradition, ἐκ διαδοχής. Transmettre par tradition, παρα-δίδωμι, fut. παραδώσω, acc. Recevoir ou apprendre par tradition, παρα-λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. C'est là ce que nous tenons de nos ancêtres par tradition, παρά των πατέρων ούτω που παρ-ειλή-

TRADITIONNEL, ELLE, adj. παραδόσιμος, of Ou n, ov.

TRADITIONNELLEMENT, adv. ἐκ διαδοχῆς. TRADUCTEUR, s. m. μεταφραστής, οῦ (δ). TRADUCTION, s. f. μετάφρασις, εως (ή). TRADUIRE, v. a. faire passer d'un lieu dans un autre, μιτ-άγω, fut. άξω, acc. | Citer en justice, είς το δικαστήριον ου είς τους δικαστάς siσ-άγω, ful. άξω, acc. | Faire passer d'une langue dans une autre, μετα-φράζω, fut. φράσω, acc. : έρμηνεύω ου μεθ-ερμηνεύω, fut. εύσω, acc. Traduire en latin, είς την Ρωμαίων φωνήν μετα- | δαίνω, fut. δήσομαι. Trahir les intérêts de sa φράζω, fut. φράσω, ου μετα-φίρω, fut. μετ-οίσω, | ville pour de. l'argent, τὰ τῆς πολεως ἰπ'

νεύω, ful. εύσω.

TRADUISIBLE, adj. μετάφρασιν έν-δεχόμενος, η, ον (partic. d'iv-d'exouat, fut. d'Eouat).

TRAFIC, s. m. négoce, iumopia, as (i). Paire le trafic, ἐμπορίαν ποιέομαι, οῦμαι, fat. notice, on dun seul mot, in-repetiques, fut. εύσομαι. | Spéculation mercantile, χρηματισμός, οῦ (δ). Faire un trafic de quelque chose, & τινος χρηματίζομαι, fut. ίσομαι. On ne fait pas un trafic de la gloire, δοξα χρημάτων οὐχ ώνητή (sous-ent. ἐστί), Isocr.

TRAFIQUANT, s. m. εμπορος, ου (δ).

TRAFIQUER, v. n. faire le commerce, έμ-πορεύομαι, fut. εύσομαι. | Au fig. Trafiquer de quelque chose, éx rivos yonnarisonai, fut. icopus. Trafiquer de sa foi, susvoy xeéμασι πίστιν έχω, fut. έξω.

TRAGACANTHE, s. f. plante, τραγάxavba, nc (n).

TRAGEDIE, s. f. pièce de théâtre, touγωδία, ας (ή). Acteur de tragédie, τραγωδός, οῦ (δ). Jouer la tragédie, τραγωδίω, ω, fut. ήσω. Faire une tragédie, τραγωδοπαίω, 🗛, fut. now. Donner au théâtre une tragédie, τραγφδίαν διδάσκω, fut. διδάξω. Auteur de tragédie, τραγωδοποιός, ου (δ): τραγωδοδιδάσκαλος, ου (ό). || Événement tragique, 🕯 τραγική καταστροφή, ής.

TRAGI-COMEDIE, s. f. i tpayuri x magia: ac.

TRAGI-COMIQUE, adj. τραγωδίας και κωμωδίας μέσος, η, ον.

TRAGIQUE, adj. τραγικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Poëte tragique, ὁ τραγικὸς ποιητής, οῦ, ou simplement ὁ τραγικός, ου (sous-ent. ποιητής): τραγωδοποιός, ου (δ): τραγωδοδιδάσκαλος, ου (δ). D'une manière tragique, τραγικώς. Déclamer d'une manière tragique, τραγφδίω, ω, fut. ήσω. Qui pourrait raconter ces malheurs d'une manière assez tragique? τίς αν τά τότε κακά πρός άξίαν έκτραγωδήσαι;

TRAGIQUEMENT, 'adv. τραγικώς. | Δκ fig. Finir tragiquement, δεινώ θανάτω περιπίπτω, ful. πισούμαι.

TRAHIR, ν. α. προ-δίδωμι, fut. προ-δώσω, acc. | Au fig. Trahir sa foi, Thy mistry mapes

941

αργυρίω καθυφ-ίημι, fut. καθυφ-ήσω. Trahir les [secrets, τὰ ἀπόρρητα έξ-αγορεύω, fut. έξ-ερω. Trahir sa gloire, τὸ κλέος κατ-αισχύνω, fut. υνώ. Trahir les espérances des autres, τάς των άλλων έλπίδας σφάλλω, fut. σφαλώ. Son courage l'a trahi, τῆς τόλμης ήσσων ἀπ-εφάνη (\$0000 , wy, or, gen. orog: & no-pairopai, ful. parrioquai). Trahir la bassesse de ses sentiments, τὸ άγεννὸς τὸ έμαυτοῦ άπο-δείχνυμι, fut. δείξω, on διίγχω, fut. διίγξω. Se trahir soi-même, έμαυτὸν κατ-ελέγχω, fut. ελέγξω. Son mauvais cour se trahit, tournez, il est visible ayant mauvais cœur, δήλός έστι κακώς φρονών (φρονέω, ώ, fut. ήσω).

TRAHISON, s. f. perfidie, προδοσία, ας (ή). Accuser quelqu'un de trahison, προδοσίαν τινὶ iγ-καλίω, ω, fut. καλίσω. | Embûches, guetapens, ἐπιδουλή, ῆς (ή): ἐνέδρα, ας (ή). Par trahison, έξ έπιδουλής.

TRAIN, s. m. allure, βάδισμα, ατος (τὸ). Aller grand train, ταχύνω, fut. υνώ: σπεύδω ου έπι-σπεύδω, fut. σπεύσω. Qui va bon train, ταχυπόρος, ος, ον.

TRAIN, partie antérieure ou postérieure, μέρος, ους (τὸ). Le train de devant, τὸ έμπροσθεν μέρος, ους, ou simplement το έμπροσθεν ου τὰ έμπροσθεν, indécl. Le train de derrière, tà omiober, indécl.

TRAIN, convoi, κομιδή, τς (ή). Train de bagages, σκευαγωγία, ας (ή). Train d'artillerie, ή των πυροδολων μηχανημάτων παρασκευή, ής. Train de mulets, d'éléphants, etc. ήμιόνων, έλεφάντων τάγμα, ατος (τό). || Train de bois, sorte de radeau, σχεδία, ας (ή).

TRAIN, suite de valets, παρασκευή, ης (ή). Train de prince, ή βασιλική παρασκευή, ής. Avoir un grand train de maison, obcev mé-YISTOV KEW, JUL. EEW.

TRAIN, marche des affaires, άγωγή, ης (ή). Il faut suivre le train des affaires, rois πράγμασιν, όπη άγεται, έπεσθαι δεί (άγομαι, fut. άχθήσομαι : έπομαι, fut. έψομαι : δεί, fut. δικόσει). Tel est le train des affaires, ούτως έχει τὰ πράγματα (έχω, fut. έξω). Puisque les affaires prennent ce train, εύτως έχόντων τῶν πραγμάτων. Tout a pris un autre train. πάντα νύν άλλως έχει ου άλλη προ-χωρεί (προμωρίω, ω, fut. ήσω). Etre en train, en parl. des affaires, wpo-yweiw, w, ful. now. Mettre

άρξομαι : τὸ έργον ου τῷ έργφ ἐπι-χειρέω, ῷ. fut. ήσω. Se mettre en train, αρχομαι, fut. άρξομαι : άρχην ποιέομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. Être en train de faire quelque chose, s'en occuper actuellement, ποιών τι τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Etre en train de délibérer, άμφὶ τὸ βουλεύεσθαί είμι, fut. έσομαι : ou simplement d'un seul mot, βουλεύομαι, fut. εύσομαι. Pendant qu'ils étaient en train de délibérer, µsταξύ βουλευομένων αὐτών. Il mourut étant en train d'écrire, μεταξύ γράφων άπ-έθανε (άπ:brione, fut, baroumai).

TRAIN, manière d'agir, aywyń, n. (n): δίαιτα, ης (ή) : ἐπιτήδευμα, ατος (τὸ). Train de vie journalier, τὰ καθ' ἐκάστην ἡμέραν iπιτηδιύματα, ων. Déranger quelqu'un de son train de vie accoutumé, του ἐπιτηδεύματός τινα άφ-ίστημι, fut. άπο-στήσω. Quitter son train de vie ordinaire, τῆς εἰωθυίας διαίτης έκbaire, fut. Gisopat. Suivre son train, aller son train, townex, faire les choses accoutumées, tà sibiquiva (partic. parf. passif d'iδίζω) ου τὰ συνήθη ποιέω, ω, fut. ήσω. Compare nos deux trains de vie, il-itacov naράλληλα τὰ σοί καὶ έμοὶ βεδιωμένα (έξ-ετάζω, fut. άσω: ζάω, ω, fut. ζήσω ου βιώσομαι), Dém.

TRAIN, tapage, bruit, θόρυδος, ου (δ). Faire du train, θορυδίω, &, fut. ήσω.

TRAINANT, ARTE, adj. qui traîne, qui est trainé, σεσυρμένος, η, ον (partic. parf. passif de σύρω, fut. συρώ). Robe trainante, σύρμα, ατος (το). | Lent, pénible, languissant, έπι-σεσυρμένος, η, ον (partic. parf. passif d'imσύρω, fut. συρώ) : βραδύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Voix trainante, ή βραδεία φωνή, ης. Discours embarrassé et trainant, δ ένισχόμενος καὶ έπι-σεσυρμένος λόγος, ου.

TRAINEAU, s. m. χαμουλχός, οῦ (δ). TRAINER, s. f. δλκός, ου (δ).

TRAINER, ν. α. tirer, δικω, fut. διξω, acc. Trainer de haut en bas, xab-thxw, acc. Trainer de bas en haut, dv-ilxe, acc. Trainer autour ou de tous côtés, mipi-alxo. acc. Trainer à la mort, ἐπὶ θάνατον έλχω, fut. ελξω, acc.: ἐπὶ θάνατον ἄγω, ou simplement aye, fut. ate, acc. Pendant qu'on le trainait au supplice, αγόμενος την έπὶ θανάτω (sous-ent. 686v). || Trainer après soi ou derrière soi, thu, fut. the, acc. : oupe, fut. oupe, acc. une affaire en train, rou levou de poucu. fut. Il du fig. Le plaisir traine après lui la tristesse, έπεσθαι τοῖς τερπνοῖς είωθε τὰ λυπηρά (είωθα, parf. m. d'ibw), Eschin. Socr.

Ταινεα, faire durer, παρα-τείνω, fut. τενώ, αcc. καρα-άγω, fut. άξω, αcc. Trainer les affaires, τὰ πράγματα ἐπι-σύρω, fut. συξῶ. Trainer le temps, χρενουλιώω, ῶ, fut. όνω. Trainer un discours en longueur, τὸν λόγον ἐπι-μπώνω, fut. υνῶ. Trainer la guerre en longueur, τὸν πόλεμων ἀνα-δάλλομαι, fut. δαλεῦμαι. Trainer une maladie, τὸν νόσον τρέφω, fut. δρέψω. || Qui traine ses paroles, βραδύγλωσσος, ος, ον.

Τπαικικ, passer péniblement ou tristement, δι-άγω, fut. άξω, acc. Trainer une vie malheureuse, βίον ταλαίπωρον δι-άγω, fut. άξω: ταλαιπώρως ζάω ου δια-ζάω, ω, fut. ζήσω. Trainer sa vie dons la pauvreté, iv πάση ἀπορία τὸν βίον δι-άγω, fut. άξω.

TRAMER, v. n. être trainé ou trainant, imσύρομαι, fut. συρθησομαι. || Étre faible et languissant, ασθενώς και μαλακώς ίχω, fut. ίζω.
|| Durer longtemps, χρωίζω, fut. ίσω. || Différer, temporiser, μύλω, fut. μελλήσω.

se Trainer, v. r. έρπω, fut. έρπόσω. Se trainer dans la boue, αν propre, ίλυσπάσμαι, ώμαι, fut. άσομαι. — αν figuré, χαμαιπετίω, ῶ, fut. ήσω.

TRAINERIE, s. f. μέλλησις, εως (ή).
TRAINEURS, s. m. pl. βραδυπόροι, ων (οί).
TRAIRE, v. a. ἀμέλγω, ful. ἀμέλξω, acc.
TRAIT, AITE, adj. passé à la filière, διατός, ή, όν. Or trait, χρυσὸς δλατός, οῦ (δ).

TRAIT, s. m. erme qui se lance, projectile, βέλος, ους (τό). Trait qu'on lance avec la main, ἀχών, όντος (ό). Gens de trait, ἀχοντισταί, ων (ci). Lancer un trait, ἀκοντίζω, fut. ίσω. Rire à la postée du trait, έντὸς βέλους εἰμί, fut. έσομαι. Hors de la portée du trait, εξω βέλους. Décocher des traits contre quelqu'un, είς τινα βίλη ἀφ-ίπμι, fut. ἀφ-ήσω: ou simplement τινά βάλλω, fut. βαλώ: τινά κατ-ακοντίζω, fut. iou. | Au fig. Les traits de l'envie, tournez, les embûches, ai του φθόνου ἐπιδουλαί, ων. Être par sa sagesse exposé aux traits de l'envie, διά την σοφίαν φθονέομαι, ούμαι, ful ηθήσομαι. Lancer contre quelqu'un un trait malin, rivà έπι-σιώπτω, fat. σιώψω. Trait de raillerie, σκόμμα, ατος (τό).

Talft, longe qui attache un cheval à la voiture, iμάς, άντος (δ). Cheval de trait, lanes ελκυστήρ, προς (δ).

Τααττ, ligne tracée, γραμμή, πε (ή). Premiers traits d'un dessin, σκιαγραφία, αε (π).

Linéament du visage, σημαΐον, ου (τὸ). Les traits d'un visage, l'ensemble des traits, πρόσωπον, ου (τὸ): ὁψις, εως (ή). Rendre les traits de quelqu'un, εἰκόνα τινὸς γράφω, fut. γράψω.
Peindre exactement trait pour trait, πρὸς τὸ ἀκριδίστατον ἀπ-εικάζω, fut. άσω, acc. || Caractère distinctif, χαρακτήρ, ήρος (ὁ): σημαΐον, ου (τὸ): γνώρισμα, ατος (τὸ). || Δu fig. Les traits distinctifs d'une langue, εί χαρακτήρες τῆς γλώσσης. Que les traits distinctifs de son caractère seient la mauvaise humeur et la colère, έστω τοῦ τρόπου γνωρίσματα δυσκολία καὶ ὀργά.

Trait, gorgée, ρόφησις, εως (ή). Boire d'un trait, ροφέω, ω, fut. ήσω, acc.: ἀπνευστὶ πίνω, fut. πίσμαι, acc. | Réciter beaucoup de vers tout d'un trait, πολλεὺς στίχους συνεχῶς ἐκ-φέρω, fut. έξ-οίσω.

Trait, action, fait, lργον, cu (τὸ). Faire un trait de scélératesse, ίργον πονηροῦ ἀνδρὸς ποιίω, ω, fut. ήσω. Trait d'audace, τολμαμα, ατος (τὸ). Faire un grand trait d'audace, μέγα τολμαμα τολμάω, ω, fut. ήσω. Trait d'injustice, ἀσίδημα, ατος (τὸ). En faire un, ἀσιδίω, ω, fut. ήσω. Trait de jeunesse ou de jeune homme, νιανίευμα; ατος (τὸ). Faire un trait de jeune homme, νιανίευμα; ατος (τὸ). Faire un trait de jeune homme, νιανίευμα; ατος (τὸ). Επ

Trait, mot remarquable, ἡτῖμα, ατος (τό).
Trait d'esprit, χαριέντισμα, ατος (τὸ): χαριέντισμός, οῦ (ὁ): ἀστεῖσμός, οῦ (ὁ).

Tant, passage d'un écrit, χωρίον, ου (τό). Les traits les plus saillants d'un ouvrage, τοῦ συγγράμματος τὰ έξοχα', ων (sous-ent. χωρία). || Trait d'histoire, ἱστόρημα, ατος (τὸ). Raconter un trait de l'histoire ancienne, τῶν πάλαι πεπραγμένῶν τι δι-έρχομαι, fut. ελεύσομαι.

Trait, rapport. Avoir trait à, βλέπω, fut. βλέψομαι, avec πρός et l'acc. N'avoir point trait à, εὐδὶν προσ-ήκω, fut. ήξω, dat. Qui n'a point trait à la circonstance présente, οὐδὶν πρὸς τὸ παρ-ὸν φίρων, ευσα, εν (partic. de φέρω, fut. είσω).

TRAITABLE, adj. τύμεταχείριστος, ος, ον. Qui n'est point traitable, αμεταχείριστος, ος, ον: ἀνομίλητος, ος, ον: ἀνόμερος, ος, ον. Devenir traitable, ἡμερόςμαι, οῦμαι, fut. ωθώσομαι. Rendre traitable, ἡμερόω, ῶ, fut. ώσω, αcc.: μαλάσσω, fut. άξω, αcc.: κάμπτω, fut. κάμψω, αcc.

TRAITANT, s. m. receveur, τελώνης, ου (ό).

TRAITE, s. f. étendue de chemin, όδός, οῦ (ἡ): πορεία, ας (ἡ). Une traite d'un jour, ἡ ἡμερησία όδός, οῦ. Faire une bonne traite, μακράν όδον πορεύομαι, fut. εύσομαι. Tout d'une traite, μιᾳ πορεία. || Transport de marchandises, διακομιδή, ῆς (ἡ). || Commerce, négoce, ἐμπορία, ας (ἡ). || Droit, péage, πόρθμιον, ου (τὸ). || Lettre de change, σύμδολον, ου (τὸ).

TRAITÉ, s. m. écrit sur une matière, πραγματεία, ας (ή). || Convention, συνθάκη, ης (ή):
δμολογία, ας (ή). Faire un traité avec quelqu'un, συνθήκην τινὶ συν-τίθεμαι, fut. συν-θήσομαι. Consentir à un traité, ταῖς συνθήκαις ὁμολογίω, ῶ, fut. ήσω. Traité conclu avec des cérémonies religieuses, σπονδαί, ῶν (αί). En
faire ou en conclure un, σπονδάς ποιίομαι,
εῦμαι; fut. ήσομαι. Faire avec quelqu'un un
traité d'alliance, συμμαχίαν πρός τινα ποιίομαι,
εῦμαι. Voyez Alliance.

TRAITEMENT, s. m. manière de se conduire avec quelqu'un. Bon traitement, φίλοφροσύνη, ης (ή). Mauvais traitement, ὕδρις, εως (ή). Éprouver de bons ou de mauvais traitements, εὖ ἢ κακῶς πάσχω, fut. πείσομαι. — de la part de quelqu'un, ὑπό τινος. N'essuyer aucun mauvais traitement, οὐδὶν δινὸν πάσχω, fut. πείσομαι: οὐδὶν ἀδικίομαι, οῦμαι, fut. πθήσαμαι.

Ταιτεμέντ, cure, soin d'un malade, θεραπεία, ας (ή). Se soumettre avec peine à un traitement, πρὸς τὸν θεραπείαν δυσχερῶς έχω, fut. Εξω. Entreprendre le traitement d'une maladie, τὸν θεραπείαν τῷ νοσήματι ὑπ-άγω, fut. εξω.

ΤRAITERRY, appointements, μισθός, οῦ (δ).

TRAITER, v. a. — quelqu'un, en user bien ou mal avec lui, χράομαι, ὅμαι, fut. χρήσομαι, dat. Traiter quelqu'un bien ou mal, εὐ ἢ κακῶς τινὶ χράομαι, ὅμαι, fut. χρήσοκαι: εὐ ἢ κακῶς τινὶ ου πρός τινα προσφορομαι, fut. προσενεχθήσομαι. Être traité bien ou mal, εὐ ἢ κακῶς πάσχω, fut. πείσομαι. — par quelqu'un, ὑπό τινος. Traiter injustement, ἐδικίω, ῷ, fut. ήσω, acc. Traiter avec bonté, φιλοφρονίσμαι, οῦμαι, fut. ήσωμαι, dat. Traiter mal de paroles, κακηγορέω, ῷ, fut. ήσω, acc.: λοιδορέω, ῷ, fut. ήσω, acc.: Ταiter quelqu'un de flatteur, κλιακά τηνα ἀποκαλίω, ῷ, fut. ήσω, de. fut.

TRAITANT, s. m. receveur, τελώντς, ου (ό). καλίσω. On les traite de sages, σοφοί ἀκούουσιν TRAITE, s. f. étendue de chemin, όδός, (ἀκούω, fut. ἀκούσομαι).

Traiter, recevoir chez soi, régaler, ἐστιάω, ῶ, fut. ἀσω, acc. Traiter splendidement, πολυτελῶς δέχομαι, fut. δίξομαι, acc. Traiter avec magnificence des ambassadeurs, τοὺς πρέσδεις πάνυ λαμπρῶς ξενίζω, fut. ίσω.

Traiter, soigner, tacher de guérir, θεραπεύω, fut. εύσω, acc. — un malade, une maladie, τὸν νοσοῦντα, τὴν νόσον.

Τελιτες, v. a. ou n. discuter, πραγματιύομαι, fut. εύσομαι. — un sujet ou d'un sujet
quelconque, περί τινος. Traiter un sujet de
vive voix, περί τινος λόγους ποιίομαι, οῦμαι,
fut. ποριαι. En traiter longuement, περί τινος πολλούς λόγους ποιίομαι, οῦμαι. Voilà de
quoi j'ai à traiter, περί τούτων έμοὶ ὁ λόγος
έστί. Traiter une question clairement, σαφῶς
τι Εξ-ηγίομαι, οῦμαι, fut. ποριαι.

Ταιτκα, négocier, πράσσω, fut. πράξω ; acc. ου περί et le gén. Traiter la paix ου de la paix, εἰρήνην πράσσω, Dém.: περὶ εἰρήνης πράσσω, Xén. Traiter d'affaires avec quelqu'un, τινὶ ου πρός τινα πράσσω, Thuc. Ayant traité avec lui de la prise de la ville, πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, Xén. Traiter avec les barbares, ἐς τοὺς βαρδάρους πράσσω, Hérodt.

TRAITEUR, s. m. δψοποιός, οῦ (δ).

TRAITRE, s. m. xsex, s. f. celui ou celle qui trahit, προδότης, ου (δ): au fém. προδότης, ιδος (ή). De traitre, qui convient à un traitre, προδοτικός, ή, όν. En traitre, προδοτικώς. Prendre quelqu'un en traitre, εξ ένέδρας τινὰ συλ-λαμδάνω, ful. λήψομαι. Ε Adj. perfide, dangereux, άπιστος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).

TRAITREUSEMENT, adv. προδοτικώς.

TRAJET, s. m. passage, διάδασις, εως (ή): δίοδος, ου (ή). Faire le trajet de, διαπιράω, ω, fut. άσω, acc. Trajet par mer ou par eau, διάπλους, ου (δ). Faire le trajet par eau, διαπλίω, fut. πλεύσομαι, acc. μ du fig. Ayant fait heureusement le trajet de la vie, δια-πλεύσαντες τὸν βίον εὖ (πλίω, fut. πλεύσομαι), Hérodt.

ter mal de paroles, κακηγορίω, ῶ, fut. ἡσω, αcc.: βλασφαμίω, ῶ, fut. ἡσω, αcc.: λοιδορίω, ῶ, fut. ἡσω, αcc. || Traiter quelqu'un διάστημα έχοντις (έχω, fut. ἔξω). Trajet de de flatteur, κόλακά τινα ἀπο-καλίω, ῶ, fut. mer, πορθμός, οῦ (δ). Un court trajet de mer

les sépare, λεπτῷ παντάπασι πορθμῷ δι-ήρηνται] (δι-αιρέω, ω, fut. αιρήσω), Plut.

Trajet, voyage, mopeia, as (i). Je vis pendant le trajet, πορευόμενος είδον (πορεύομαι, fut. εύσομαι : δράω, ω, fut. δψομαι).

TRAMAIL, s. m. filet, δίκτυον, co (τδ). TRAME, s. f. fil qui passe à travers la chaine, xpóxn, ns (n). || Complot, unxavn, ñς (ή). Ourdir des trames, μηχανάς συν-ίστημι, fut. συ-στήσω : δολους πλέκω, fut. πλέξω, ου συβ-βάπτω, fut. βάψω.

TRAMER, v. a. tisser, bopaive, fut. ὑφανῶ, acc. || Machiner, μηχανάομαι, ώμαι, fut. noopat, acc. Tramer la perte de quelqu'un, εξώλειάν τινι συ-σκευάζω, fut. άσω. On dit que Philippe trame la perte des Thébains, φασί Φίλιππον πράσσειν την Θηδαίων κατάλυσιν (πράσσω, fut. πράξω).

TRAMONTANE, s. f. étoile du septentrion, departes, ou (i). | Au fig. Perdre la tramontane, perdre la tête, των φρενών ου του φρόνείν έξ-ίσταμαι, fut. έχ-στήσομαι.

TRANCHANT, ANTE, adj. qui coupe, τομός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Couteau tranchant, μάχαιρα δξύστομος, ου (ή). Ecuyer tranchant, δαιτρός, οῦ (δ) : κρεωδαί-TAG, OU (6) : Xelpovojuog, OU (6). | Qui tranche les questions, vif, résolu, δξύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος): δραστικός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): ένεργός, ός, όν (comp. έστερος, sup. έστατος). Homme tranchant en affaires, dwhp τμητικός, οῦ (¿). || Suffisant, présomptueux, αὐθάδης, ης, ες (comp. έστερος, sup. έστατος). Ton tranchant, αὐθαδία, ας (ή). Avoir le ton tranchant, αὐθαδιάζομαι, fut. asopat. | Qui ressort trop, qui rompt Charmonie du tout, διάφωνος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Couleurs tranchantes, χρώματα άλλόχοτα, ων (τά).

ΤRANCHANT, ε. m. στόμα, ατος (τὸ). Alguiser le tranchant du fer, tou vidinpou στομόω, ω, fut. ώσω. Fer à deux tranchants, ή δίστομος μάχαιρα, ας. Du tranchant et de la pointe, έκ καταφοράς τε καὶ έκ διαλήψεως.

TRANCHE, s. f. morceau coupé, κόμμα, ατος (τὸ). Tranche de pain, de viande, etc. ψομίον, ου (τὸ). | Côté d'un livre, πλευρά, ας (ή).

TRANCHEE, s. f. coupure faite à une digue, διάκοπος, ου (δ): διώρυξ, υγος et quillement l'adversité, την ατυχίαν εύθύμω υχος (ή). || Fossé pour protéger les assaillants, | φίρω, fut. οίσω.

τάφρος, ου (δ). Faire une tranchée autour de la ville, την πολιν περι-ταφρεύω, fut. εύσω.

TRANCHERS, coliques, στρόφοι, ων (οί). Avoir des tranchées, στροφόσμαι, ούμαι, fut. ωθήσυμαι.

TRANCHER, v. a. κόπτω ου ἀπο-κόπτω, ful. χόψω, acc. : τέμνω ου άπε-τέμνω, ful. τεμώ, acc. Trancher la tête, την πεφαλήν ато-термо, ful. теро : ато-хефадійо, ful. ίσω, acc. Avoir la tête tranchée, ἀπο-κεφαλίζομαι, fut. ισθήσομαι. [Au fig. Trancher le nœud, τον δεσμον άποβ-βήγνυμι, fut. βτίξω. Trancher une chose en peu de mots, ouvreμώτατα περί τινος λέγω, fut. λέξω. Trancher le mot, εὐθυβρημονέω, ω, fut. ήσω.

TRANCHER, v. n. Je n'oserais trancher sur cette question, τοῦτο οὐκ αν έπι θρασέως είποιμι (είπον, aor. d'aγορεύω). Trancher hardiment, θρασυστομίω, ω, fut. ήσω. | Faire dissonance, n'être pas d'accord, dia-quese, ω, fut. ήσω. Les actions souvent tranchent avec les paroles, πολλάκις τοις λόγοις τὰ έργα δια-φωνεί. || Se donner les airs de, iπ-aγγίλομαι, fut. αγγελούμαι, avec l'infin. Trancher du philosophe, έπ-αγγέλλομαι φιλοσοφείν σε φιλόσοφος είναι. Trancher de l'homme d'importance, εύχομαι τίς είναι (εύχομαι, fut. εύξομαι). Trancher du grand seigneur, τους αρίστους μιμίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι.

TRANCHET, s. m. opila, no (n).

TRANQUILLE, adj. paisible, houxos, os. ον (comp. αίτερος, sup. αίτατος) : πρεμος, ος, ον (comp. έστερος, sup. έστατος). Rester tranquille, ήσυχάζω, fut. άσω: ήσυχίαν άγω, fut. άξω : άτρεμέω, ω, fut. ήσω. Avoir l'esprit tranquille, εὐθύμως δι-άγω, fut. άξω Mer tranquille, ή γαληνιώσα θάλασσα, ης (γαληνιών, ώσα, ών, partic. de γαληνιάω, ώ, fut. άσω). La mer était tranquille, έτυχε γαλήνη ούσα (τυγχάνω, fut. τεύξομαι), Luc. L'État était tranquille de ce côté, ἀπὸ τούτων γαλήνην είχεν ή πολις (έχω, fut. έξω), Grég. Vieillard d'un visage tranquille, γαλανώς έχων την όψιν γέρων, οντος (δ). Etat tranquille de l'ame, drapatía, as (1). Un lieu tranquille, τόπος ἀταραξίας μεστός, οῦ (δ).

TRANQUILLEMENT, adv. ήσύχως. Ils vivent tranquillement entre eux, ήσυχίαν πρός άλλήλους έχουσιν (έχω, fut. έξω). Souffrir tranTRANQUILLISER, ν. α. ήσυχάζειν ποιώς, δ. fut. ήσω, acc. Se tranquilliser, ήσυχάζω, fut. άσω. Tranquilliser les esprits, τὰς τῶν πολλῶν ὁρμᾶς κατα-στέλλω, fut. στελῶ. Tranquilliser son esprit par le raisonnement, τοὺς ἐγ-γινομένους τῆ ψυχῆ θορύδους τῷ λογισμῷ κοιμίζω, fut. ίσω.

TRANQUILLITÉ, ε. f. ήσυχία, ας (ή). Tranquillité de la mer, γαλήνη, ης (ή). Tranquillité d'esprit, εὐθυμία, ας (ή). Ne jouir d'aucune tranquillité, d'aucun repos, οὐδεμίαν ἀνάπαυλαν έχω, fut. έξω.

TRANSACTION, s. f. δμολογία, ας (ή): διαλλαγαί, ων (αί). Passer une transaction, δμολογίαν ποιίομαι, οῦμαι, fut. ήσομαι: εἰς δμολογίαν ἔρχομαι, fut. ἐλεύσομαι.

TRANSCENDANCE, s. f. ὑπιροχή, ῆς (ἡ).

TRANSCENDANT, ΑΝΤΕ, ασίρ. ὑπίροχος, ος,
τν: ἔξοχος, ος, ον (comp. ὡτερος, sup. ὡτατος): δια-φίρων, ουσα, ον (partic. de δια-φίρω,
fut. δι-οίσω). A voir un mérite transcendant,
τῆ ἀρετῆ δια-φέρω, fut. δι-οίσω.

TRANSCRIPTION, ε. f. μεταγραφή, ῆς (ή).
TRANSCRIRE, υ. α. μετα-γράφω, ful.
γράψω, αcc.

TRANSE, s. f. ἀγωνία, ας (ή): δεῖμα, ατος (τὸ). Être en transe, δειμαίνω, fut. ανῶ.

β Être dans les transes de la mort, τῷ θανάτω ἀγωνιάω, ῶ, fut. ἀσω.

TRANSFÉRER, v. α. μετα-φέρω, fut. μετοίσω, acc.: μετ-άγω, fut. άξω, acc. Transférer la guerre en Europe, τὸν πόλεμον εἰς τὴν Εὐφώπην μετ-άγω ου μετα-φέρω.

TRANSFIGURATION, s. f. — de N.-S. Jésus-Christ, ή τοῦ Κυρίου μιταμόρφωσις, εως. SE TRANSFIGURER, v. r. μετα-μορφόσμαι, σῦμαι, ful. ωθήσομαι.

TRANSFORMATION, s. f. μεταμόρφωσις, εως (ή).

TRANSFORMER, v. a. μετα-μορφόω, ω, f.t. ώσω, acc.: μετα-δάλλω, fut. δαλω, acc.: τρίπω ου μετα-τρίπω, fut. τρίψω, acc. — τη serpent, εἰς δφιν. S'étant transformé en ygne, χύχνου μορφήν ἀμειψάμενος, ou plus simplement χύχνον ἀμειψάμενος (ἀμείδομαι, fut. ἀμείψομαι), Anthol.

TRANSFUGE, s. m. αὐτόμολος, ου (ὁ, ἡ).
Passer comme transfuge dans le camp ou dans le parti de quelqu'un, πρός τινα αὐτομολίω, ω, fut. ήσω.

TRANSFUSER, ν. α. μετα-χέω, fut. χεύσω, αcc.

TRANSFUSION, ε. f. μετάχυσις, εως (ή).
TRANSGRESSER, ν. α. παρα-δαίνω, fut.
δήσομαι. — les lois, τοὺς νόμους. On dit aussi
d'un seul mot, παρα-νομέω, ω, fut. ήσω.

TRANSGRESSEUR, ε. m. παραδάτης, ου (δ). Transgresseur des lois, παράνομος, ου (δ). TRANSGRESSION, ε. f. παράδασις, εως (ή). Transgression des lois, παρανομία, ας (ή). TRANSI, 12, partic. voyez Transir.

TRANSIGER, υ. π. εἰς ὁμολογίαν ἔρχομαι, fut. ἐλεύσομαι : ὁμολογίαν ου διαλλαγάς ποιέσμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι : δι-αλλάσσομαι, fut. αλλάξομαι. — svec quelqu'un, τινί ου πρός τινα. — sur quelque chose, περί τινος.

TRANSIR, v. a. engourdir par le froid, κατα-ψύχω, fut. ψύξω, acc. || v. n. Eure engourdi par le froid, ριγώω, ω, fut. ριγώσω. || Transi, ie, engourdi par le froid, ριγών, ωσα, ων, gén. ωντος (partic. de ριγών, ω). — saisi de peur, κατα-πεπτηχώς, υῖα, ός (part. parf. de κατα-πτώσσω ου κατα-πτήσσω): κατα-πεπληγμένος, η, ον (partic. parf. passif de κατα-πλήσσω, fut. πλήξω): πεφρικώς, υῖα, ός (partic. parf. de φρίσσω, fut. φρίξω): περιδεής, ής, ίς: περίφοδος, ος, ον. Amoureux transi, δυσίρως, ωτος (δ), Théocr.

TRANSISSEMENT, s. m. par le froid, ρῖγος, ους (τὸ). — par la peur, φρίκη, κς (ἡ). TRANSIT, s. m. κομιδή, ῆς (ἡ).

TRANSITIF, IVE, adj. Verbe transitif, τὸ μεταδατικὸν ἡῆμα, ατος

TRANSITION, s. f. μετάδασις, εως (ή).
TRANSITOIRE, adj. πρόσκαιρος, ος, ον.

TRANSLATER, ν. α. μιτα-φράζω, fut. φράσω, αcc.

TRANSLATEUR, s. m. μεταφραστής, οῦ (δ).

TRANSLATION, s. f. transport, μεταφορά, ᾶς (ή): μετακομιδή, ῆς (ή): μεταγωγή, ῆς (ή). \parallel Traduction, μετάφρασις, εως (ή).

TRANSMETTRE, v. a. — d'une personne à une autre, δια-δίδωμι ου παρα-δίδωμι, fut. δώσω, acc. — d'un lieu à un autre, δια-κεμίζω, fut. ίσω, acc. : δια-πίμπω, fut. πίμψω, acc. || Δυ fig. Transmettre son nom à la postérité, ἐμαυτοῦ κλίος εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον κατατίθημι, fut. κατα-θήσω. Transmettre à la postérité un monument de sa vertu, μνημαΐον τῆς ἀρετῆς τοῖς ὕστερον ἐγκατα-λείπω, fut. λείψω.

TRANSMIGRATION, s. f. μετοίκησες, εως (ή): μετανάστασες, εως (ή). Η Transmigration dos âmes, μετεμψύχωσες, εως (ή).

TRANSMISSIBLE, adj. διαδόσιμος, ος ου

TRANSMISSION, s. f. διάδοσις, εως (ή).
TRANSMUABLE, ασίζ. μεταθλητός, ή, όν.
Facilement transmuable, εὐμετάθλητος ομ εὐμετάθλητος ομ εὐμετάθλητος ομ

TRANSMUER, v. a. peta-ballo, fut. ballo, acc.

TRANSMUTABILITE, s. f. to εδμετάδο-

TRANSMUTATION, s. f. μεταδολή, ῆς (ή).

TRANSPARENCE, s. f. διαφάνεια, ας (ή):
διαφήσια, ας (ή).

TRANSPARENT, ente, adj. διαφανής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος): διαυγής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). Être transparent, δια-φαίνω, fut. φανώ. Briller à travers un milieu transpærent, δια-φαίνω, fut. φανώ: δι-αυγάζω, fut. άσω. || Un transparent, ε. m. τὸ διαφανές παραπέτασμα, ατος.

TRANSPERCER, v. a. δια-πείρω, fia. περῶ, acc.

TRANSPIRABLE, adj. ευδιάπνευστος, ος, ον. TRANSPIRATION, s. f. διαπνοή, ής (ή): διάπνοια, ας (ή): διαφορησις, εως (ή).

TRANSPIRER, ν. n. s'exhaler par les pores, δια-πνίσμαι, fut. πνευσθήσομαι: δια-φορόμαι, οῦμαι, fut. πθήσομαι. || Étre en état de transpiration, δια-πνίω, fut. πνεύσω. || Suer, ίδρώσω, ω, fut. ίδρώσω.

Τελεκεριετε, être connu, έκπυστος γίνομαι, fmt. γενώσομαι: έκ-φαίνομαι, fut. φανήσομαι: έκ-φήρομαι, fut. έξ-ενεχθήσομαι. Transpirer par des indiscrétions, par des bavardages, èx-balóquaι on έκ-θρυλλέομαι, εύμαι, fut. ηθήσομαι.

TRANSPLANTATION, ε. f. TRANSPLANTE-MENT, ε. m. μεταφύτευσις, εως (ή).

TRANSPLANTER, v. a. planter ailleurs, μετα-φυτεύω, ful. εύσω, acc. || Transporter ailleurs, μετα-φίρω, ful. μετα-τίσημι, ful. μετα-τίσημι, ful. μετα-στήσω, acc. : μεθ-ίστημι, ful. μετα-στήσω, acc. || Etablir dans une autre demeurs, μετα-στίζω, ful. ίσω, acc.

TRANSPORT, s. m. action de transporter, διαχφιδή, ης (ή). || Gession, παραχώρησις, εως (ή).

Transport, mouvement qui transporte un honume hors de lui-même, turracus, sus (i). Transport au gerveau, powing, choc (1). Avoir ie transport, openinau, a, fut. aou. Qui a le transport, φρονιτικός, ή, όν. | Passion vioiente, δρμή, ής (ή) : αίστρος, ου (ό). Agilé par un violent transport, σίστρελατος, ος, ον. Entrer dans un violent transport, aparen if-istapat, fut. in-strisopet. Transport de colère, όργή, ης (ή): θυμός, οῦ (έ): θύμωσες. suc (i). Avoir des transports de colère, toμότμαι, σύμαι, ful. ωθήσομαι: είς όργην ύπερballoveur mo-ajoual, ful. axtriocues. Transport de joie, yapá, ãs (i), sans pluriel. Avoir des transports de joie, re yaça exaipopat, ful. apticopat, ou dia-ziopat, ful. χυθήσομαι: περιχαρής γίνομαι, fut. γενήσομαι: innubic but thouse givenue, fut. gernsoman, Aloiphe. Causer à quelqu'un des transports de joie, ού τὰν τυχούσαν άδονάν τινι έμπαρ-έχω. fot. Ko.

TRANSPORTER, n. a. porter d'un lien dans un entre, μετα-φίρω, ful. μετ-οίσω, σεε.: μετα-κομίζω, ful. ίσω, σεε.: μετα-δήσω, ful. μετα-δήσω, αεε.: μεδ-ίστημι, ful. μετα-στάσω, αεε.: μεδ-ίστημι, ful. μετα-στάσω, αεε. Τransporter la guerre d'une lle sur le continent, πόλιμον in τῆς νάσου εἰς τὰν ἡπειρον μετ-άγω, ful. άξω. Transporter ses effets, σκευαγωγέω, ῶ, fut. ήσω. || Transporter son droit à quel-qu'un; en faire la cession, τῶν ἐμισυτοῦ δικαίων τινὶ παρα-χωρίω, ῶ, fut. ήσω.

Ταπεροπτες, mettre hore de sei, εξ-ίστημι, fut. έκ-στήσω, ασε. Être transporté per un sentiment quelconque, έμαυτοῦ εξ-ίσταμαι, ου simplement εξ-ίσταμαι, fut. ἐκ-στήσομαι : ἐκτὸς ἐμευτοῦ γίνομαι, fut. γενήσομαι : Εκ- φέρομαι, fut: ἐνεχθήσομαι. La colère le transporte, ὑπ ὀργῆς εξω φέρεται. Transporté d'un sentiment quelconque, ἐκπαθής, ής, ές. — de plaisir, de colère, ὑφ' ἡδονῆς, ὑπ' ὁργῆς, ετα. Transporté de colère, ὑμοῦ ἀκρατής, ής, ές. Transporté d'amour, ἐρωτομανής, ής, ές. Transporté de joie, περιχερής, ής, ές.

an Transporter, v. r. so rundre quelque part, έρχομαι, fut. ελύσφιαι ου είμι: πορεύσμαι, fut. εύσφιαι — dans un lien, είς τόκον. — chen quelqu'un, πρώς τινα. | Se passionner pour une chose, èm-μεύνομαι, fut. μανούμαι ον μανέσομαι, dat.

pera-bhow, acc.

TRANSPOSITION, ε. f. μετάθεσις, εως (ή). TRANSSUBSTANTIATION, s. f. patouσίωσις, εως (ή), Eccl.

TRANSSUDATION, s. f. λιαφόρησις, εως (ή). TRANSSUDER, v. n. δια-φορέομαι, οῦμαι, fm. noxocua.

TRANSVASEMENT, s. m. μεταγγισμός,

TRANSVASER, ν. α. μετ-αγγίζω, fut. iou , acc.

TRANSVERSAL, ALE, adj. πλάγιος, α, ον. TRANSVERSALEMENT, adv. πλαγίως. TRANSVERSE, adj. πλάγιος, α, ον. ΤΒΑΡΕΖΕ, ε. m. τραπέζιον, ου (τό). TRAPÉZOIDE, adj. τραπεζοειδείς, είς, ές. TRAPPE, s. f. piège, πάγη, ης (ή): παγίς,

ίδος (ή). | Porte qui se baisse, καταράκτης, eu (δ). | Espèce de fenêtre horizontale, bupidio+, cu (+ò).

TRAPU, τε, adj. άδρός, ά, όν (comp. **έτερος**, **ευ**φ. ότατος).

TRAQUENARD, s. m. piége, παγίς, ίδος (ή). TRAQUER , υ. α. περι-ελαύνω , ελάσω, αςς.

TRAVAIL, s. m. peine ou effort pour faire μόχθος, ου (δ) : κάμπτος, ου (δ). Travail inutile, ματαιοπονία, ας (ή). Qui aime le travail, λιίπω, fut. λιίψω), Isocr. φιλόπονος, ος, ον. Qui travaille beaucoup, ποdu travail, ἐπίπονος, ος, ον. C'est une chose qui demande beaucoup de travail, πολύν έχει πόνον τοῦτο (Ιχω, fut. ξω). Qui ne demande aucun travail, amovoc, oc. ov. Sams travail, ἀπόνως. | Objet on résultat du travail, ver un grand travail, καλλιστον έργον άπvie dans des travaux continuels, πόνοις συ- de πονέω, ω, fut. ήσω). Tao, o, fut. (now. Se soumettre pour une chase à des travaux continuels, συχνούς πόνους έν-οχλίω, ω, fut. ήσω. Ses passions le traύπέρ τινος άν-έχομαι, fut. έξομαι. A force de vaillent, τούτον αι έπτθυμίαι περι-σύρουσι Υπερι-

TRANSPOSER, ν. α. μετα-τίθημι, fut. | καὶ ίδρῶσι. Compagnon de travail, συνεργός, ου (6). Aider quelqu'un dans son travail, τινί συν-εργέω, ω, fut. ήσω. C'est un travail de, έργον ἰστί, avec l'infin. || Les travaux d'Hercule, οί του 'Ηρακλέους άθλοι, ων. || Trayaux d'un siège, τὰ τῶν πολιορχούντων έργα, ων.

TRAVAIL, douleur de l'enfantement, àdic, ivoc (n). Etre en travail d'enfant, ou simplement être en travail, wdive, fut. wa.

TRAVAIL de maréchal, δρύφακτος, ου (δ): όχρίδας, αντις (¿).

TRAVAILLER, v. n. s'occuper d'un travail, πονέω, ω, ful. ήσω : έργάζομαι, ful. aounai. Travailler principalement à une chose, περί τι μάλιστα πενέω, ω, fut. ήσω. Travailler fortement et inutilement à une chose, πλείστον πόνον περί τι άν-αλίσκω, ful. άν-αλώσω. Travailler en vain, ματαιοπονέω, &, ful. ήσω. Travailler des mains, χπρουργέω, ώ, fut. ήσω. Travailler à la terre, γεωργέω, ώ, fat. now. Travailter à la vigne, auxelougγίω, ω, fut. τοω. Travailler d'esprit, τặ ψυχή πονίω, ω, fut. τίσω. | S'efforcer de tacher de , σπουδάζω , fut. άσω , avec l'infinitif. J'ai travaillé à obtenir ce résultat, loncudaoa τεότων συχείν (τυγχάνω, fut. τεύξεμαι). Travaillez à laisser à vos fils plutôt de l'instruction que quelque chose, πόνος, ου (δ). Travail pénible, des richesses, τοὺς υίούς σου σπούδαζε πεπαιδευμένους μάλλον ή πλουσίους κατα-λιπείν (κατα-

TRAVAILLER, en parlant du bois, Dinoplat, λύπονος, ος, ev. Qui demande ou occasionne fut. Ελικοθήσομαι, | En parlant des liqueurs, ζίω, fut. ζίσω. Le vin travaille et se gâte, ό είνος παρα-κενεί (παρα-κινέω, ω, fut. ποω), Théophr.

TRAVAILLER, v. a. meltre en œuvre, ipyáζομαι, fut. άσομαι, acc. Travailler la terre, ou simplement travail, έργον, ου (τὸ). Ache- την γήν έργαζομαι. Argent travaillé, ὁ εἰργασμένος άργυρος, ου. Travailler sa mémoire, εργάζομαι, fut. άσομαι. Se mettre au travail, τοῦ l'exercer, τὴν μνήμην ἀσκίω, ω, fut. ήσω, έργου άρχομαι, fut. άρξομαι, ου άπτομαι, fut. ου γυμνάζω, fut. άσω. Traveiller une chose αψομαι : τῷ έργῳ ἐπι-χειρέω, ῷ, fut. ήσω. Se avec soin, avec recherche, περι-εργάζομαι, fut. remettre au travail, τὸ έργον πάλιν άνα-λαμ- άσομαι, αστ. Stite travaillé, λέξις περι-ειργα-Εάνω, fut. λήψομαι. Être assidu au travail, σμίνη, ης (ή). Discours travaillés avec soin, τω πόνω προσ-καρτερίω, ω, fut. ήσω. Passer sa οι πεπονημένοι λόγοι, ων (partic. parf. passif

TRAVAILLER quelqu'un, le tourmenter, rivà travaux, ἐπιπόνως : μετὰ πόνου : πολλοῖς πόνοις Ισύοω, fut. συρῶ). La fièvre le travaille, τῷ

πυρετώ πιεζεται (πιεζομαι, ful. πιεσθήσομαι). Être travaillé d'une maladie, νόσφ κατ-έχομαι, fut. κατα-σχεθήσομαι. Etre travaillé de la pierre, de la goutte, λιθιάω, ποδαγριάω, ū, fut. áco, et ainsi de beaucoup d'autres phrases semblables.

TRAVAILLEUR, s. m. EUSE, s. f. ouvrier, έργάτης, ου (δ): au fém. έργάτις, ιδος (ή). ¡ Qui travaille beaucoup, πελύπονες, ος, ον.

TRAVEE, s. f. espace entre deux poutres, μεσοδόκιον, ου (τό). — entre deux colonnes, μεσοστύλιον, ου (τό).

TRAVERS, s. m. étendue d'un corps en largeur, πλάτος, ους (τὸ). Pris par le travers, πλάγιος, α, ον. || Le travers, le côté d'une chose, πλευρά, ας (ή).

TRAVERS, bizarrerie d'esprit, δυσχολία, ας (n): xaxia, as (n).

DE TRAVERS, adv. πλαγίως. Qui est de travers, πλάγιος, α, ον : λοξός, ή, όν : διάστροφος, ος, ον. Qui marche de travers, λοξοδάτης, ου (δ). Qui a les jambes de travers, ραιδοσχελής, ής, ές. Yeux de travers, στραδισμός, ου (δ). Avoir les yeux de travers, στραδίζω, fut. ίσω. Regarder de travers, ὑπόδρα έράω, ω, fut. δψομαι. | Au fig. Rsprit de travers, αί διάστροφοι φρένες, ων. Prendre une chose de travers, and to ysipov τι ύπο-λαμδάνω, fut. λήψομαι. Interpréter de travers, παρεξ-ηγέομαι, ουμαι, ful. ήσομαι. La préposition mapá exprime souvent l'idée d'une chose faite de travers. Fendre de travers, παρα-σχίζω, fut. σχίσω, acc. Avoir l'esprit de travers, παρα-φρονίω, ω, fut. now. Et ainsi de beaucoup d'autres,

A TRAVERS ON AU TRAVERS, prép. Siá, gén. A travers le marché, δι' άγορᾶς. La préposition diá exprime en général l'idée d'une action exécutée à travers une chose. Voir à travers, δι-οράω, ω, fut. δι-οψομαι. Couler à travers, διαβ-ρέω, fut. ρεύσω. Passer à quelqu'un son épée au travers du corps, τινά ξίφει δι-ελαύνω, fut. ελάσω. Se faire jour à travers les ennemis, τοδς πολεμίους διεχπαίσμαι, fut. παίσομαι. | A tort et à travers, eixñ.

EN TRAVERS, πλαγίως. Etre ou se mettre en travers, πλάγιος ίσταμαι, fut. στήσομαι. πλάγιος, α, ον.

TRAVERSE, s. f. pièce de bois placee en travers, ζυγός, οῦ (δ).

TRAVERSE, chemin de traverse, ή ἐπίτομις όδός, οῦ. Prendre un chemin de traverse, πρός την επίτομον τρέπομαι, fut. τραπτίσομαι.

Traverse, contrariété, malheur, ἀτυχία, ας (ή) : συμφορά, ᾶς (ή). S'il vient à épreuver quelque traverse, bray τις αὐτὸν συμφωά κατα-λάθη (κατα-λαμδάνω, ful. λήψομα): ἰάν τι μή κατά γνώμην αὐτῷ συμ-Εῆ (συμ-Εαίνω, fut. Griocuai)

A LA TRAVERSE, adv. έχ του πλαγίου. Venir à la traverse, παρεμ-πίπτω, fut. πεσούμαι, dat. Se mettre à la traverse pour arrêter l'ambition de quelqu'un, φιλοτιμία τινός έμαντὸν ἀντι-τάσσω, fut. τάξω.

TRAVERSEE, s. f. διάπλους, ου (δ).

TRAVERSER, v. a. passer d'un côté à l'autre, dia-mipaw, &, fut. acw, acc. : diabaires, fut. Grisopat, acc. : δι-έρχομαι, fut. ελεύσομαι acc.: δι-οδεύω, fel. εύσω, acc. Traverser à pied, dia-baire, fut. Grisquai, acc. : δια-πεζεύω, fut. εύσω, acc. Traverser par eau ou en bateau, δια-πλίω, fut. πλεύσομαι, acc. : δια-πορθμεύομαι, fut. εύσομαι, acc. Traverser en nageant, δια-νίω, ful. νεύσομαι, ου δια-νήχομαι, ful. νήξιμαι. Traverser en volant, δι-ίπταμαι ου δια-πίτομαι, fut. δια-πτήσομαι, acc. Traverser les Pyrénées, την Πυρήνην ύπερ-Εάλλω, fut. εαλώ. Traverser le détroit de Gibraltar, tou l'aberραΐον πορθμόν διεχ-δάλλω, fut. δαλώ. Faire traverser un pont à une armée, tou orpativ ἐπὶ γεφύρα μετα-διδάζω, fut. άσω. | An fig. Traverser les siècles, τὸν χρόνον δια-δαίνω, fut. Gήσομαι.

TRAVERSER, percer d'outre en outre, diaπείρω, fut. περώ, acc. Être traversé par la pluie, par l'humidité, δια-δρέχομαι, fut. δραχήσομαι. L'ayant traversé de son javelot. τῷ δορατίῳ αὐτὸν δι-ελάσας (δι-ελαύνω, fut. ελάσω), Luc.

Traverser, gêner, embarrasser, έμ-ποδίζω, fut. (ow, acc. Traverser les désirs de quelqu'un, ἐπιθυμίαις τινὸς ἐμποδών γίνομαι, fut. γενήσομαι. Traverser les desseins des gens de bien, τοις άγαθοις άντι-τάσσομαι, fut. τάξομαι. TRAVERSIER, tar, adj. πλάγιος, α, οτ. ου πίμαι, fut. πίσομαι. Qui est en travers, Flute traversière, ὁ πλάγιος αὐλός, ου. Qui joue de la flûte traversière, πλαγίαυλος, συ

(δ, ή). Jouer de la flûte traversière, πλαγιάωλίζω, fut. ίσω. || Barque traversière,
ποςθμεΐον, ου (τὸ). || Vent traversier, ἀνεμος
ἐναντίος, ου (δ).

TRAVERSIN, s. m. προσκιφάλαιον, ευ (τό).

TRAVESTIR, v. a. déguiser, σχηματίζω, fut. ίσω, acc. Il se travestit comme il veut, δ βούλεται σχήμα ύπο-κρίνεται (ὑπο-κρίνεμαι, fut. κρινοῦμαι). || Mal interpréter, παριξ-ηγίσμαι, οῦμαι, fut. ήσομαι, acc.: παρα-στρέφω ου δια-στρέφω, fut. στρέψω, acc. Travestir la vérité, τὸ ἀληθές δια-στρέφω, fut. στρέψω.

TRAVESTISSEMENT, s. m. σχηματισμός, οῦ (δ).

TRAYON, s. m. bn/1, n/2 (1).

TRÉBUCHANT, ANTE, adj. qui est de poids, en parlant des monnaies, τὸ νόμιμον βάρος ελχων, ουσα, ον (partic. de ελχω, fut. εξω).

TRÉBUCHER, v. n. faire un faux pas, πταίω, fut. πταίσω. || Tomber, πίπτω ου κατα-πίπτω ου έχ-πίπτω, fut. πισούμαι. || Au fig. Trébucher du faite de la grandeur, τῆς ἀχρας τιμῆς ἐχ-πίπτω, fut. πισούμαι.

Trebucher, faire pencher la balance, βίπω, fut. βίψω.

TRÉBUCHET, s. m. piége, $\pi \alpha \gamma (\zeta$, $(\delta \circ \zeta)$: $\pi \acute{\alpha} \gamma n$, $n \zeta$ (\acute{n}) . \parallel Petite balance, $\tau p \upsilon \tau \acute{\alpha} v n$, $n \zeta$ (\acute{n}) .

ΤREFLE, s. m. herbe, τρίφυλλον, ου (τό).
ΤREILLAGE, s. m. δ ξύλινος φραγμός, οῦ.
ΤREILLAGER, ν. α. πιρι-φράσσω, fut.
φράξω, αcc.

TREILLE, s. f. aumedoc; ou (i).

TREILLIS, s. m. barreaux, κιγκλίδες, ων (ai). || Grillage, τὸ δικτυωτόν, οῦ. Garni d'un treillis, δικτυωτός, π΄, όν. || Toile grossière, βάκος, ους (τὸ).

TREILLISSER, ν. α. περι-φράσσω, fut. φράξω, acc.

TREIZE, adj. num. δεκατρεῖς, gén. ιῶν (οἰ, ai) : au neutre, δεκατρία, ῶν (τὰ). Treize fois, τρισκαιδεκάκις.

TREIZIÈME, adj. τρισκαιδίκατος, τ, ον. TREIZIÈMEMENT, adv. τρισκαιδίκατον. TRÈMA, s. m. τρήμα, ατος (τό).

TREMBLAIE, ε. f. αίγειρών, ῶνος (δ).
TREMBLANT, Απτε, αdj. τρομερός, ά,
όν. Un peu tremblant, ὑπότρομος, ος, ον.

TREMBLE, s. m. arbre, αίγειρος, ου (ή). De tremble, αίγειρινος, η, ον.

TREMBLEMENT. s. m. τρόμος, ου (δ). Un tremblement le prit, τοῦτον ελαδε τρόμος (λαμδάνω, fut. λήψομαι). || Tremblement cause par la flèvre, φρίκη, ης (ή). || Tremblement de terre, σεισμός, οῦ (δ). Il se fit un grand tremblement de terre, σεισμός ἰγίνετο μίγας (γίνομαι, fut. γενήσομαι).

TREMBLER, ν. n. être agité, τρεμω ου τρομίω, ω, fut. τρομήσω. Il tremble à tous les bruits, πρὸς ἄπαντα ψόφον τρίμει. Trembler à l'approche du danger, ὑπὸ τῶν ἰφεστώτων δεινῶν ὑπότρομός εἰμε, fut. Ισομαε, Luc. || Trembler de froid δu de fièvre, φρίσσω, fut. φρίξω. || Trembler, en parlant de la terre, σείομαι ου ὑπο-σείομαι, fut. σεισθήσομαι. Faire trembler la terre, τὴν γῆν σείω, fut. σείσω, ου τινάσσω, fut. άξω.

Τεκκεικε, craindre, avoir peur, φοδίσμαι, ευμαι, fut. ήσομαι : δίδοικα ου δίδια (parf. de δείδω inusité). Je tremble que, δίδοικα μή ου δπως μή, avec le fut. ou le subj. Je tremble d'être vu, δίδοικα δπως μή φανήσομαι : δίδοίκα μή φανώ. Je tremble pour l'État, ύπὸρ τῆς πολεως δίδοικα. La mort ne le fait point trembler, πρὸς θάνατον άδεῶς έχει (έχω, fut. εξω). Faire trembler quelqu'un, τινά φοδέω, ῶ, fut. ήσω : έκφοδόν τινα καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω : φόδον τινὶ έμ-δάλλω, fut. δαλῶ.

TREMBLEUR, s. m. Ruse, s. f. Sechtiquan, evoc (δ, i) .

ΤREMBLOTANT, ΑΝΤΕ, ασίρ. ὑπότρομος, ος, ον. ΤREMBLOTER, ν. π. ὑπο-τρίμω ου ὑπο-τρομίω, ω, fiel. τρομήσω.

ΤRÉMOUSSEMENT, s. m. κίνησις, εως (ή).
ΤRÉMOUSSER, v. n. ου se Τεέμουσεε, v. r. κινέομαι, σύμαι, fut. ηθήσομαι.

TREMPE, s. f. action de tremper le fer, στόμωσις, εως (ή). || Qualité qu'il acquiert quand on le trempe, στόμωσις, εως (ή): στόμωμα, ατος (τὸ). D'une bonne trempe, εδστομος, ος, ον. || Au fig. De bonne trempe, άγαθός, ή, όν : ἰσχυρός, ά, όν. De cette trempe, τοιοῦτος, αύτη, οῦτο. Les gens de cette trempe, οἱ τοιοῦτοι, ων. De la même trempe, δμοιος, α, ον.

TREMPER, v. a. mélanger avec de l'euu. κιράννυμι, ful. κιράσω, acc. — son vin, τον οἶνον. Vin trempé, cἶνος κικραμίνος, ου (δ). Ne point tremper son vin, ἀκρατον πίνω, ful. πίσμαι. | Donner la trempe au fer, στομέω,

ũ, fut. ώσω, acc. : βάπτω, fut. βάψω, n, cv. Très-sagement, αρφώτατα. Mot trèsacc. Fer trempé, χάλυξς, υδος (έ). Glaive bien trempé, μάχαιρα εύστομος, ου (ή). || Enfoncer dans un liquide, βάπτω, fut. βάψω, acc. Tremper dans l'eau chaude, θερμώ ύδαπι βάπτω ou iμ-ξάπτω, acc. [Mouiller, imbiber d'eau, βρίχω ου δια-δρίχω, fut. δρίξω, acc. Tout trempé par la pluie, τῷ ὑετῷ διά-Εροχος, ος, ev. Trempé de sueur, ίδρωπι στάζων, ουσα, ον (partic. de στάζω, fut. στάξω). Tremper ses mains dans le sang, The delian αίματι μιαίνω, ful. μιανώ.

TREMPER, v. n. séjourner dans un liquide, βρέχτμαι ου δια-δρέχομαι, fut. Εραχήστμαι. Faire tremper, δια-Ερίχω, fut. Ερίξω, acc. dans l'eau, εδατι. | Au fig. Tremper dans un complot, του κακουργήματος μετ-έχω, fut. μιθ-ίξω. Je n'ai point trempé là-dedans, έχοινώνητός είμι τουδε, fut. Ισομαι.

TRENTAINE, s. f. Une trentaine d'hom-Eles, τριάχοντά που άνθρωποι, ων (ci).

TRENTE, adj. num. rpiánovra, indécl. Trente fois, τριαχοντάκις. Qui a trente ans, τριακονταετής, ής, ές: τριακοντούτης, ου (ό): au fém. τριακοντούτις, ιδος (ή). De trente jours, qui a trente jours, τριακονθήμερος, ος, ov. Qui a trente pieds, τριακοντάπους, αυς, cur, gén. odos. | Le trente du mois, le trentième jour, i τριαχοστή, ής (sous-ent. ήμέρα).

TRENTIÈME, adj. τριακοστός, τί, όν.

TREPAN, s. m. instrument de chirurgie, τρύπανον, ου (τὸ). | Opération du trépan, τρύπησις, εως (ή).

TREPANER, v. a. τρυπάω, ũ, fut. now, acc.

TRÉPAS, s. m. θάνατος, ου (δ).

TREPASSER, v. n. ix tou biou met-alλάσσω, ou simplement, μετ-αλλάσσω, fut. αλλάξω. Les trépassés, ci μετ-ηλλαχότες, ων. Un trépassé, vexpác, ou (6).

TRÉPIDATION, s. f. παλμός, οῦ (δ). ΤΡΕΡΙΕΌ, ε. m. τρίπους, οδος (ό).

TEEPIGNEMENT, s. m. σείρτησις, εως (ή). TRÉPIGNER, v. n. σκιρτάω, ω, ful. ποω, | Au fig. Trépigner d'impatience, άγανaxtiw, &, fut. now.

absolu, μάλα : πάνυ : λίαν. Il se rend Vous n'avez jamais eu même de trêve avec

vrai, to make vementic lace, our. Stile trèsbrillant, i dian daumpa defic, euc. Cala n'est pas très-facile, củ πάνυ γε βάδιον έστι. Trèspromptement, μάλα ταχίως : λίαν ταχέως: τάχιστα: ώς τάχιστα. Très-bien, βûmera. Trèsmal, κάκιστα. Très-peu, ήκιστα.

TRÉSOR, s. m. amas d'argent eu de choses précieuses, brigaupis, ou (¿). Enfouir des trésors, δησαυρούς κατ-ορύσσω, fut. όξω. Amasser un trésor, θησαυρίζω, fut. icu. Gardien d'un trésor, bnoaupoqu'hat, aus (6). Lieu où l'on garde des objets précieux, γαζοφυλάκιον, ου (το). Garde du trésor, γαζοφύλαξ, ακος (δ). Le trésor des archives, τὸ ἀρχεῖον, ω. | Le trésor public, le fisc, ταμείον, ου (τό): το δαμόσιον, ου: τὰ δαμόσια χρήματα, ων. Aux frais du trésor public, άπὸ τοῦ χοινοῦ. || Δu fig. Un tel ami est un trésor, tournez, est digne de tout prix, we παντός άξιος ό τοιούτος φίλος (sous-ent. έστί). TRESORERIE, s. f. tapestov, ou (to).

TRESORIER, s. m. ταμίας, co (i). Etre trésorier, ταμιεύω, fut. εύσω.

TRESSAILLEMENT, s. m. emprepa, ατος (τό). Tressaillement de joie, άγαλλίασι, εω; (ή). Tressaillement d'horreur, φρύτα, ας (ή). TRESSAILLIR, v. n. szaptáw, w, fut. ήσω. Son cœur a tressailli, ή καρδία αὐτῷ inida (nudáw, w, fut. now). Tressaillir de crainte, ὑπὸ δίους φρίσσω, ſut. φρίζω. Tressaillir de joie, ὑπὸ χαρᾶς ἀγαλλιάομαι, ώμαι, fut. άσεμαι. Faire tressaillir, εξ-ίσταμι, fut. ix-orriou, acc.

TRESSE, s. f. πλόκαμος, ου (δ). Qui ? de belles tresses, εὐπλόκαμος, ος, ev.

TRESSER, v. a. πλίχω, ful. ελίζω, oec. Action de tresser, maoun, ne (n).

TRESSEUR, s. m. πλοκεύς, έως (i).

TRÉTEAU, s. m. δαρίδας, ανσες (6). Les trétenux, la scène, oxnvn, no (n). Monter sur les tréteaux, oxnvocario, a, fut. nou.

TREVE, s. f. avcyai, wv (ai) : avamyi, ης (ή): exercipía, aς (ή). Faire ou conclure une trêve avec quelqu'un, dvoyàs mos uva ποιέσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι, Eschin. Avoir une trêve d'un an, ἐκεχειρίαν ἐνιαύσιον άγω, TRES, particule qui exprime un superlatif fut. αξω. Thuc — avec quelqu'un, πρός τινε. aussi par le superlatif. Très-sage, συφώτατος, eux, αυτοίς οὐδί δι' άναχωχής ποτί εγένεσα, Thus. Τείνε, relâche, ἀνάπαυλα, πς (ή): ἀνακωχή, ῆς (ή). Trève aux mans, ἀναιωχή κακῶν, Thuc. Sans aucune trève, ἀδιαλείπτως.

Ττève de querelles, cesses de querelles,
λῆγε ου παῦσαι τῆς ἄριδος (λήγω, fut. λάξω:
παύομαι, fut. παύσομαι). Ττève de plaintes, παύοι
μεμφόμενος (παύομαι, fut. παύσομαι: μάμφομαι
fut. μάμφομαι).

TRIACLEUR, ε. m. ἀγόρτης, ου (δ). TRIAGE, ε. m. ἐκλογή, ῆς (ή).

TRIANGLE, s. m. τρίγωνον, ου (τό).

TRIANGULAME, adj. τρίγωνος, ες, εν.
De forme ou d'apparence triangulaire, τριγωνοιδής, ής, ές.

TRIBORD, s. m. τῆς νιὰς τὰ διξιά, ῶν. A tribord, ἐπὶ τὰ διξιά.

TRIBU, s. f. division d'un peuple, quòn, ñς (ή). Par tribus, κατά φυλάς.

TRIBULATION, a. f. dans la langus de l'Église, θλίψις, suc (ή), Bibl. || Dans la langue vulgaire, ἀτυχία, ας (ή): συμφορά, ᾶς (ή): τὸ κακόν, οῦ. Suite de tribulations, κακών Ἰνιάς, άδος (ή). Être dans la tribulation, κακώς πιίζομαι, fut. πασθάσουκαι.

TRIBULE, s. m. plants, τρίδολος, ω (δ).

TRIBUN, s. m. Tribun du peuple, δήμαρχος, ω (δ). Être tribun du peuple, δημαρχών, ω, fut. ήσω. || Tribun militaire, στρατηγώς, ω (δ). Être tribun militaire, στρατηγών, ω, fut. ήσω. || Tribun d'une légion, χιλιαρχών, ω, fut. ήσω.

TRIBUNAL, s. m. estrade où siègent bes juges, βήμα, ατος (τό). Assis sur son tribunal, καθ-εζόμενος έπὶ τοῦ βήματος (καθ-έζομαι, fut. x24-escupai). | Lieu où l'on juge, suaστάριον, ου (το). | Les juges eux-mêmes, διμασταί, ων (ci). Parattre devant le tribunal. είς το δυαστήριον ου είς τους δικαστάς παρέρχομαι ου προ-ίρχομαι, ful. ελεύσομαι Amener devant le tribunal, siç tè dinastripios ou siç τώς δικαστάς άγω ου είσ-άγω, ∫υι. άξω, αςς. Citer au tribunal, eig Sinny nalis, &, fut. καλίσω, occ. Président du tribunal, άρχίδικος, ου (δ) : ἀρχιδυκαστής, εῦ (δ). | Δυ figuré. Au tribunal de la postérité, eis rous yemosuéναις: παρά τοις έπι-γενασομένοις (έπι-γίνεμαι, fut. YEVEGOPACE).

TRIBUNAT, a. m. Squappia, at (1). Pen-

Taires, relache, ανάπαυλα, ης (ή) : άνα- dent son tribunat, αύτοῦ δημαρχοῦντος (δηιχή, ῆς (ή). Trève aux mans, ἀναμωχὰ κα- μαρχίω, ῶ, fut. ήσω.

TRIBUNE, ε. f. βήμα, ατος (τδ). Parler à la tribune, έπὶ βήματος φθέγγομαι, fut. φθέγξεμαι. Monter à la tribune, έπὶ τὸ βήμα ἀνα-δαίνω, fut. Επσομαι, ου παρ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Ceux qui montent à cette tribune, εί δεῦρο παρ-τόντες, ων, Dém.

TRIBUNITIEN, πημε, ασή. δημαρχικός, ή, όν.

TRIBUT, ε. με. δασμός, οῦ (δ): φόρος, ου (δ). Ιπροser un tribut aux Grees, τοῖς Έλλησφόρον ἐπι-τίθημι, fut. ἐπι-θήσω. Accabler le peuple de tributs, εασμοῖς τὸν δημον ἐμ-τραχηλίζω, fut. ἰσω, Phil. Lever un tribut sur, δασμολογίω, ω̄, fut. ήσω, acc. Payer un tribut, δασμοφορίω, ω̄, fut. ήσω: φόρον ὑπο-τιλίω, ω̄, fut. τελίσω. με dig. Payer le tribut à la nature, τὸ χριών ἀπο-τίνω, fut. τίσω. Payer à quelqu'un le tribut de κε reconnaissance, τοὶ χάριν ἀπο-δίδωμι, fut. ἀπο-δώσω. Les tributs qu'elle levait sur leur complaisance, τὸ ἀργύριον ὁ παρ' αὐτων ἐδασμολόγει (δασμολογίω, ω̄, fut. ήσω), Dém.

TRIBUTAIRE, adj. δασμοφόρος, ου (δ). Il ordonna à ses tributaires, προ-είπε τοις έκντοῦ δασμοφόροις (προ-λέγω, fut. προ-ερῶ), Hérodt. Il rendit l'Ionie tributaire des Perses, τὴν Ἰωνίαν κατ-εστρέψατο δασμοφόρον είναι Πέρσαις (κατα-στρέφομαι, fut. στρέψομαι), Hérodt. || Au fig. Tributaire de, ὑποτελής, ής, ές: ὑπόχρεως, ως, ων, dat.

TRICHER, v. a. et n. παρα-κρούω, fut. προύσω, acc.

TRICHERIE, s. f. παράπρουσις, εως (ή).
TRICOT, s. m. gros bâton, pomalor, eu
(τὸ). || Tiesu grossier, πλίγμα, ατος (τὸ).

TRICOTER, v. a. — de la laine, θριον πλίκω, fut. πλίξω.

TRICTRAC, s. m. jeu, πεσσεί, $\tilde{\omega}v$ (oi): πεσσεία, α_{ζ} (ii). Jouer au trictrac, πεσσεύω, fut. εύσω. || Table qui sert à ce jeu, ábat, ακος (i): άbáιωον, ου (τὸ).

ΤRIDE, αφί, σφριγώδης, ης, ες: σφριγών, ωσα, ων (partic. de σφριγάω, ω, ful. ήσω. TRIDENT, ε. m. τρίαινα, ης (ή). Qui porte un trident, τριαινοφόρος, ου (ό, ή).

TRIENNAL, ALE, edj. τριεταρικός, τί, όν.
TRIENNALITĖ, ε. f. τὸ τριεταρικόν, οῦς ;
TRIENNAT, ε. m. τριετία, α; (ή): τριεταρίς, ίδος (ή).

ex-légomai, fut. légomai, acc.

TRIBRARQUE, s. m. τριήραρχος, ω (δ). TRIGAUD, DE, adj. et s. πανούργος, ος, ον. TRIGAUDER, v. n. πανουργίω, ω, fut. ήσω: πλοχάς πλέχω, ful. πλέξω.

TRIGAUDERIE, s. f. πανουργία, ας (ή): πανούργημα, ατος (τό).

TRIGLYPHE, ε. m. τρίγλυφον, ου (τὸ). TRILATERAL, ALE, adj. Tpinhaupog, og, ov. TRIMESTRE, s. m. of their mayer, we : χρόνος τρίμπνος, ου (δ).

TRIMESTRIEL, RLLE, adj. qui dure trois mois, τρίμηνος, ος, ον. | Qui se fait tous les trois mois, τριμπνιαίος, α, ον.

TRIN, TRINE, adj. τριαδικός, ή, όν. La Trine puissance, en termes de théologie, i TPLEδική δύναμις, εως : ή άγία τριάς, άδος (ή). Trin aspect, en termes d'astronomie, τρίγωνον, ου (τὸ). Être en trin aspect, τριγωνίζω, fut. ίσω. TRINGLE, s. f. — de fer, n ordnoa

δά6δος, ou.

TRINITE, s. f. TDIÁC, ádoc (1).

TRINOMR, s. m. τὸ ἐκ τριῶν ὁνομάτων μέγεθος, ους, Eucl.

TRINQUER, v. n. προ-πίνω, fut. πίομαι. - avec quelqu'un, πνί.

TRIO, s. m. symphonie à trois voix. ή διά τριών συμφωνία; ας. | Assemblage de trois, en général, τριάς, άδος (ή). Beau trio de baudets, οἱ τρίζυγες όνοι, ων.

TRIOMPHAL, ALE, adj. θριαμδικός, ή, όν. Pompe triomphale, θριάμδευσις, εως (ή). TRIOMPHALEMENT, adv. θριαμδικώς.

TRIOMPHANT, ANTE, Edj. YIKNOOPOG, OC. ev. Armée triomphante, ὁ νικήσας στρατός, οῦ (νικάω, ω, fut. ήσω). | Avoir un air triomphant, σεμνύνομαι, fut. υνούμαι : άγάλλομαι, fut. ἀγαλουμαι. Qui a un air triomphant. άγαλλόμενος ου σεμνυνόμενος, η, ον : σεμνοπρό**σωπος**, ος, ον.

TRIOMPHATEUR, s. m. δριαμιδευτής, οῦ (δ). TRIOMPHE, s. m. pompe triomphale, honneurs du triomphe, δρίαμδος, ου (δ). Obtenir les honneurs du triomphe, τιμών θριαμβικών τυγχάνω; fut. τεύξομαι. Les obtenir pour ου (δ): au fém. εντεροπώλις, ιδος (ή). la seconde fois, δεύτερον θρίαμδον θριαμδεύω. fut. εύσω. Entrer pour la première sois en ων, ον, gén. ονος. Le triple, τὸ τρ:πλάσιον, driomphe, τον πρότερον θρίαμιδον είσ-ελαύνω,

TRIER, v. a. ἀχ-λέγω, fut. λάξω, acc.: phe, ἀνὰρ θριαμδικός, οῦ (ό). Le petit triomphe, appelé chez les Romains ovation, & ελάσσων θρίαμδος, δυ οί 'Ρωμαΐα χαλούσιν Δαν (καλίω, ω, fut. καλίσω), Den. Hal. Monument du triomphe, τρόπαιον, ου (τό). Arc de triomphe, άψίς τροπαιοφόρος, ου (ή). Le chant du triomphe, τὸ ἐπινύκιον, ου : ὁ ἐπινύκιος οκ μ θριαμδικός παιάν, ανος. Fait ou célébré en l'honneur du triomphe, operapsizée, n. év : ἐπινίχιος, ος, ον. Célébrer le triomphe par des sacrifices, tà inivina bio, ful. biou. H Au fig. victoire, vixa, ns (n). Remporter un beau triomphe, καλλίστην νίκην άν-αιρίομαι. σύμαι. fut. αισήσομαι. Les triomphes que nous avons remportés, éca xexparixanes ou sesurixanes (κρατίω, ω, ful. ήσω: νικάω, ω, ful. ήσω): τὰ τρείν κατ-ωρθωμένα, ων (partic. parf. passif de xar-optow, w, fut. wow). D'un air de triomphe, σεμνώ τώ προσώπω. Avoir un air de triomphe, voyez TRIOMPHANT.

TRIOMPHER, v. n. recevoir les honneurs du triomphe, θριαμδεύω, fut. εύσω.

TRIOMPHER, vaincre, vixáu, ü, ful. nou, acc. : xpatiw, w, ful. now, acc. ou gén. : im-xρατίω, ω, fut. ήσω, gén. Nous triompherons facilement des ennemis, ραδίως τῶν έχθρων έπι-χρατήσομεν, Isocr. || L'emporter sur, νικάω, ω, ful. ήσω, acc. : ὑπερ-δαίνω, fut. δήσομαι, acc.: περι-γίνομαι, fut. γενήσομαι, gén. Triompher de tout le monde, savrer άριστεύω, fut. εύσω. Triompher de ses passions, των επιθυμιών χρατέω σε επι-κρατέω, ω; fut. now. Triompher par ses bienfaits d'un caractère inhumain, ταις εύεργεσίαις την άπανθρωπίαν νικάω, ω, ful. ήσω.

TRIOMPHER, être fier ou joyeux, dyalloual. ful. ἀγαλούμαι : ἀγαλλιάομαι, ώμαι, ful. άσομαι : σεμνύνομαι, fut. υνούμαι : ἐπ-αίρομαι, fut. αρθήσομαι. — de quelque chose, τινί οκ ἐπί Tivi. Triompher des malheurs de quelqu'un, κακοίς τινός έπι-χαίρω, ful. χαρήσομαι.

TRIPAILLES, s. f. pl. lvrepa, wv (rà). TRIPARTITE, adj. f. τρίμοιρος, ος, ον. TRIPES, s. f. pl. forepa, wv (ra).

TRIPIER, s. m. ere, s. f. evtepomulne.

TRIPLE, adj. τριπλούς, ñ, ούν: τριπλασίων, co. Nuit plus longue du triple que le jour, fut. ελάσω. Qui a eu les honneurs du triom- νὸξ τῆς ἡμίρας τριπλασία, ας (ή). [] Au fig.

ple pendard, τρισκατάρατος, ου (δ).

TRIPLEMENT, adv. en trois manières, τριπλή.

TRIPLEMENT, s. m. action de tripler, τριπλασιασμός, οῦ (δ).

TRIPLER, v. a. rendre triple, τριπλασιάζω. ful. άσω, acc. || v. n. devenir triple, τριπλά-

σιος ου τριπλασίων γίνομαι, fut. γενήσεμαι. TRIPLICITE, s. f. to τριπλάσιον, ου.

TRIPOLI, s. m. terre pour polir, i ziμωλία γη, gén. γης. ΤRIPOT, ε. m. χυδιυτήριον, ου (τό).

TRIPOTAGE, s. m. φύρμα, ατος (τὸ) : χύκημα, ατος (τὸ).

TRIPOTER, v. a. φύρω, fut. φυρώ, acc. : xuxáu, ū, ful. ńou, acc. ...

TRIREME, & f. Tounging, eog (f.).

TRISAIEUL, s. m. ἀπόπαππος, ου (δ). Tri-SATEULE, s. f. $\dot{\alpha}\pi\dot{\alpha}\mu\alpha\mu\mu\alpha$, $\eta\varsigma(\dot{\eta})$.

TRISECTION, s. f. τριχοτομία, ας (ή). TRISMÉGISTE, adj. τρισμέγιστος, ου (δ). TRISSYLLABE, adj. τρισύλλαδος, ος, ον. [] s. m. τὸ τρισύλλα δον, ου.

TRISTE, adj. mélancolique, sombre, eruγνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Prendre un air triste, ἐπι-στυγγάζω, fut. άσω. Quitter son air triste, τὸ πρόσωπον ἀν-ίκμι, fut. αν-ήσω. | Temps triste, αλρ συννεφής, οῦς (δ).

TRISTE, affligé, abattu, δύσθυμος, ος, εν (comp. ότερος, sup. ότατος). Fort triste, περίλυπος, ος, ον: περιαλγής, ής, ές. Vous ne serez ni trop gai dans la prospérité, ni trop triste dans l'adversité, εύτε εύτυχῶν έση περιχαρής, εύτε δυστυχών περίλυπος, Isocr. Être triste, λυπέομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι: άλγίω, ω, fut. ήσω. - de quelque chose, πινί ου έπί πινι. Être triste de la douleur de ses amis, τῷ τῶν φίλων λύπη άλγίω, ω, fut. ήσω. Ame triste et abattue, ψυχή ἐπὶ τῆ λύπη συμ-πεπτωχυία (συμπίπτω, fut. πεσούμαι), Basil.

Tausis, affligeant, λυπηρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): άνιαρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): άλγεινός, ή, όν (comp. άλγίων, sup. άλγιστος): χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : βαρύς, εία, ύ (comp. ύτερος, sup. ύτατος). Voilà ce qu'il y a de plus triste, τοῦτο πάντων ἀνιαρότατον, Théogn. Il

Γriple sorcière, τριφαρμακώτρια, ας (ή). Tri- χαλιπόν πατρί παίδων στερηθήναι (στερέομαι, ούμαι, fut. nonσομαι), Dém. Quoi de plus triste que de vivre continuellement dans la crainte? τί γαρ άλγιον ή ζην αιι δεδιότα (ζάω, ω, ful. βιώσομαι : δίδια , fut. δείσω) , Isocr. | Digne de compassion, οἰκτρός, ά, όν (sup. οἰκτρότατος ου οίκτιστος) : έλεεινός, ή, όν (comp. ότερος, ευρ. ότατος). Triste spectacle, θέαμα έλεεινόν, ομ δεινόν, οῦ (τό).

TRI

TRESTE, chétif, de peu de valeur, ἰσχνός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): εὐτελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). C'est un triste homme, οὐδενὸς ἄξιός ἐστι. Triste récompense! σμικρός ό μισθός (sous-ent. ἐστί).

TRISTEMENT, adv. d'un air abattu, dusθύμως. | D'une manière affligeante, λυπηρώς: χαλεπώς.

TRISTESSE, s. f. λύπη, ης (ή). Plein de tristesse, περίλυπος, ος, ον. Eprouver une grande tristesse, μεγίστην λύπην λυπέομαι, ουμαι, fut. κδήσομαι. Prendre de la tristesse d'une chose, ἐπί τινι λυπέομαι, εῦμαι, fut. ηθήσομαι, ου άνιάομαι, ώμαι, fut. αθήσομαι, ou άλγίω, ω, fut. ήσω. Tomber dans la tristesse, ini τη λύπη συμ-πίπτω, fut. πισούμαι. Se livrer à la tristesse, έμαυτὸν τῆ λύπη ένδίδωμι, fut. iv-δώσω. Être accablé de tristesse, ύπο λύπης κάμπτομαι, fut. καμφθήσομαι. Causer de la tristesse à quelqu'un, λύπην τινί παρέχω, fut. έξω: τινά λυπέω, ω, fut. ήσω.

TRITON, s. m. dieu marin, τρίτων, ωνος (δ). TRITON, s. m. espace de trois tons, en musique, τρίτονον, ου (τὸ).

TRITURABLE, adj. τριπτός, ή, όν: εὕτριπτος, ος, ον.

TRITURATION, s. f. τρίψις, εως (ή).

TRITURER, v. a. τρίδω, fut. τρίψω, acc. TRIUMVIR, s. m. τρίαρχος, ου (δ)? Les triumvirs, of their avone, ou simplement of τρείς, gén. τριών.

TRIUMVIRAL, ALE, adj. τριαρχικός, ή, όν. TRIUMVIRAT, s. m. τριαρχία, ας $(\dot{\eta})$. TRIVIAIRE, adj. Carrefour triviaire, τρίω δος, ου (ή).

TRIVIAL, ALE, adj. aropaios, a, ov : xudaios, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Langage trivial, χυδαιολογία, ας (ή).

TRIVIALEMENT, adv. άγοραίως.

TRIVIALITÉ, s. f. qualité de ce qui est est triste pour un père de perdre ses enfants, trivial, xudaiorne, nroc (û). || Chose triviale, xuyudais dirm, fut. die ou iou : phuapim, a, ful. now.

TROC, s. m. $\dot{a}\lambda\lambda\alpha\gamma\dot{n}$, $\ddot{n}c$ (\dot{n}) : $\dot{a}\nu\tau\alpha\lambda\lambda\alpha\gamma\dot{n}$, π; (ή). Faire un troc, donner ou recevoir en troc, voyez Troquer.

TROCHAÏQUE, adj. τροχαϊκός, ή, όν. Vers trochaique, μέτρον τροχαϊκόν, οῦ (τό).

TROCHANTER, ou TROCHANTERE, s. m. τροχαντήρ, ῆρος (δ).

TROCHEE, s. m. $\tau po \chi a \tilde{\iota} o \varsigma$, ou (6): $\chi o p s \tilde{\iota} o \varsigma$, ou (6). TROCHET, s. m. - de fruits, de fleurs, χόρυμδος, ου (ό).

TROCHISQUE, s. m. τροχίσκος, ου (δ). TROENE, s. m. arbrisseau, κύπρος, ου (ή). TROGNE, s. f. πρόσωπον, ου (τὸ).

TROGNON, s. m. reste d'un fruit rongé jusqu'au cœur, ή του καρπού περίθρωτος καρδία, ας. | Tige d'une laitue, etc. καυλός, οῦ (δ).

TROIS, adj. num. τρείς, είς, ία, gén. τριών. Trois frères jumeaux, τρίδυμοι, ων (ci). Qui a trois têtes, τρικέφαλος, ος, ον. Qui a trois corps, τρίσωμος, ος, ον. Qui a trois langues, τρίγλωσσος, ος, ev. Fendu en trois, τρισχιδής. τίς, ές. Partagé en treis, τριμερής, τίς, ές. Qui dure trois jours, trois mois, trois ans, τριήμερος, τρίμηνος, τριετής. On forme ainsi bien des composés. Trois fois, reis. Trois fois grand, τρισμέγιστος, η, ev. Trois fois heureux, τρισευδαίμων, ων, ον, gén. ονος : τρισμακάριος, ος, ον. Trois fois saint, τρισάγιος, ος, ον, ει ainsi de beaucoup d'autres composés. Trois cents, τριακόσιοι, αι, α. Trois cents fois, τριαποσιάκις. Trois mille, τρισχίλιοι, αι, α. Trois cent mille, τριαχοντάχις μύρια, αι, α.

TROISIÈME, adj. τρίτος, η, εν. En troisième lieu, τὸ τρίτον.

TROISIÈMEMENT, adv. Tritov: Tò Tritov. TROLER, v. a. mener de tous côtes, mist άγω, ful. άξω, acc.: περι-ελαύνω, ful. ελάσω, acc. | v. n. aller çà et là, roder, άλύω, fut. ύσω: περι-πλανάςμαι, ώμαι, fut. ήσεμαι.

TROMBE, s. f. τυφών, ῶνος (έ). Trombe d'eau, trombe aspirante, σίφων, ωνος (δ).

TROMPE, s. f. espèce de cor, xipaç, atoç (10). || Trompette du héraut ou crieur public, σάλπιγξ, ιγγος (ή). Publier à son de trompe, σαλπίζω, fut. ίσω, acc. Publication faite à son de trompe, σάλπισμα, ατος (τό). Bienfail publié à son de trompe, εὐπειία σαλπιζομένη, trompette, περι-σαλπίζομαι, fut. ισθήσομαι.

Sair n : agepair n. | Dire des trivialités, | n. (+), Basil. | Bouche allongée de certains animanx, προδοσχίς, ίδος (ή).

TROMPER, v. a. ἀπατάω ου Ε-απατάω, ώ, fut. ήσω, acc. : σφάλλω, fut. σφαλώ, acc. Il trompe les autres en cela, τους έλλους τοῦτο έξ-απατά. Être trompé ou se laisser tromper en beaucoup de choses par quelqu'un, sollà ύπό τινος έξ-απατάομαι, ωμαι, fut. **κθήσομαι.** Il n'est pas étonnant que les ignorants se trompent eux-mêmes, et trompent les autres, τους μή είδοτας ουδίεν θαυμαστόν αύτους τε σφάλλεσθαι καὶ άλλους σφάλλειν (σφάλλω, ful. σφαλώ), Xén. Tromper par un mensonge, ψεύδω, fut. ψεύσω, acc. Tromper par une fourberie, παρα-χρούω, ful. χρούσω, αcc.: φεναχίζω, ful. ίσω, acc. Tromper par un faux raisonnement, par un faux calcul, παρ-άγω, fut. άξω, acc. Tromper par une vaine attente, βουκολέω. ω, fut. ήσω, acc. Aisé à tromper, εὐεξαπάτητος, ος, ev. Difficile à tromper, δυσαπάτατος, oc, ov. | Tromper l'attente des autres, rav των άλλων προσδικίαν σφάλλω, ful. σφαλώ. Μοπ espérance m'a trompé, ήμαρτον σε της δικίδος άφ-ήμαρτον ου δι-ήμαρτον (άμαρτάνω, ful. άμαρτήσεμαι).

se Tromper, v. r. άμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι: σφάλλομαι, fut. σφαλήσομαι. Se tromper de route, τῆς ὁδοῦ ἀμαρτάνω ου έξ-αμαρτάνω σε δι-αμαρτάνω σε άφ-αμαρτάνω, ∫εί. αμερτήσομαι. Je me suis trompé dans l'opinion que j'avais de vous, δι-ήμαρτον της δοξης to έχων περί σου έτύγχανον (δι-αμαρτάνω, fut. αμαρτήσεμαι : έχω, ful. έξω : τυγχάνω, ful. τεύξομαι), Isoer. Il s'est bien trompé dans ses espérances, της έλπίδος πλείστον έσφελη (σφάλλομαι, fut. σφαλήσομαι), Aristid. *

TROMPERIE, s. f. anarn, no (i): pevaκισμός, οῦ (έ): δολος, ου (δ). Sans tromperie, έχτὸς δολου.

TROMPETER, v. n. calmilo, fut. ico ου ίγξω.

TROMPETTE, s. f. instrument, σάλκιγί, ιγγος (ή). Sonner de la trompette, σαλπίζω, fut. ίσω ou ίγξω. Il s'emploie quelquefois impersonnellement. La trompette sonne, ealπίζα. Au signal donné par la trompette, κ εσάλπισεν (aor. de σαλπίζω): άμα τῆ σάλπιγγι. Son de la trompette, σάλπισμα, ατκ (rò). Entendre autour de soi le son de la

Τασωγεττε, s. m. celui qui sonne de la τος τον λόγον έκ-μπούνω, fut. υνώ. Trop trompette, σαλπιγκτής, οῦ (ό).

TROMPEUR, s. m. euse, s. f. ἀπατηλός, π, ον: δόλιος, α, ον (comp. ώτερες, sup. ώτατες). Discours trompeurs, οἱ δόλιοι λόγοι, ων. ∥ Subst. Un trompeur, ἀπατεών, ωνος (δ): φίναξ, ανος (δ): πανοῦργος, ου (δ).

TRONC, s. m. — d'un arbre, στέλεχος, συς (τδ). Tronc dégarni de branches, πορμος, σῦ (δ). || Tronc d'une colonne, σκάπος, ου (δ). || Tronc du corps humain, πορμός, οῦ (δ). || Le tronc, en termes de généalogie, βίζα, κς (κ).

TRONG d'église, γαζοφυλάκιον, ου (τό).

TRONCHET, s. m. διεός, οῦ (δ): κορμός, οῦ (δ).

TRONÇON, s. m. morceau, fragment, κλάσμα, ατος (τδ). || Tranche de poisson, τέμαχος, ευς (τδ). Petit tronçon, τεμάχιον, ου (τδ). Coupé par tronçons, τεμαχιστός, ή, όν.

TRONÇONNER, ν. α. τεμαχίζω, fut. ίσω, ακε.? κατά τεμάχη δι-αιρίω, ω, fut. αιρήσω.

TRONE, s. m. siège royal, opóvoc, ou (b). S'asseoir sur le trône, eis opévou ignad-iso. fut. ico. Faire asseoir sur le trône, spoviça, fut. ieu, acc. | Autorité royale, Bakisia, ας (π): ἀρχη, πς (π). Mettre quelqu'un sur le trône, είς την βασιλείαν τινά καθ-ίστημι, fut. κατα-στήσω. Monter sur le trône, τῆς βασιλείας έπι-τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Etre sur le trône, βασιλεύω, fut. εύσω: τὴν βασιλείαν συ την άρχην έχω, fut. έξω : άρχω, fut. άρξω. Aspirer au trône, the βασιλείας ου της άρrac iφ-ieuai, fut. iφ-ήσομαι : βασιλειάω, ω, sans futur. Allermir quelqu'un sur le trone, doγών τινος βεδαιών, ω, fut. ώσω. Renverser quelqu'un du trone, της άρχης τινα έχ-δάλλω, fut. Gadi.

TRONQUER, ν. α. κολούω, fut. ούσω, acc. Tronqué, ée, mutilé, estropié, κολοδός, ή, όν. — incomplet, δλλιπής, ής, ές.

TROP, adv. άγαν. Trop jeune, ὁ άγαν νίος, ου. Trop de liberté, ή άγαν ελευθερία, ας. Trop de bonheur, τὸ άγαν εὐτυχεῖν. Rien de trop, μαδὶν άγαν. Souvent on tourne par plus qu'il ne faut, πλίον ἡ δεῖ : πλίον τοῦ δίοντος : πλίον τοῦ ἰκανοῦ. Un peu trop, μαρῶ πλίον τοῦ δίοντος ομ τοῦ ἰκανοῦ. Beaucoup trop, πολλῷ πλίον τεῦ ἰκανοῦ. Ανοίτ trop d'orgueil, μείζον τοῦ δίοντος φρονίω, ῶ, fut. ήσω. Psolonger trop son discours, πίρα τοῦ δίοντο

τος τὸν λόγον ἐκ-μπαίνω, ful. ωνῶ. Trop grand, τοῦ δίοντος μείζων, ων, ον. Trop sage, τοῦ δίοντος σωφρονίστερος, α, εν. Trop grand pour un homme, μείζων ἢ κατ' ἄνθρωπον. Je suis trop prudent pour, φρονιμώτερος εἰμι, ἢ ὥστε, ανες l'infin. || Être de trop, περισσεύω, ful. εύσω. Qui est de trop, περισσός, ή, όν. Ce qui est de trop, τὸ περισσόν, οῦ : περίσσευμα, ατος (τὸ). || Le trop, τὸ ἄγαν: τὸ περισσόν, οῦ. Le trop d'ardeur, ἡ ἄγαν σπουδή, ῆς. Le trop de joie, ἡ τῆς χαρᾶς περισσεία, ας.

TROPE, s. m. τρόπος, ου (δ).

TROPHÉE, s. m. τρόπαιον, ου (τό). Ériger un trophée, τρόπαιον ίστημι, ful. στήσω. Qui porte un trophée, chargé de trophées, τροπαιοφόρος, ος, ον. || Faire trophée de quelque chose, τινὶ ου ἐπί τινι σιμνύνομαι, ful. υνοῦμαι, ου ἐπ-αίρομοι, ful. αρθήσομαι.

TROPIQUE, s. m. δ τροπικός κύπλος, ου. TROPOLOGIQUE, adj. τροπολογικός, i, όν. TROQUER, v. a. άλλάσσω ου άντ-αλλάσσω ου δι-αλλάσσω, fut. αλλάξω, acc. : άμείδω ου δι-αμείδω, fut. αμείψω, acc. — une chose contre une autre, τί τινος. — avec quelqu'un, πρός τινα. Plus souvent an emploie ces verbes au moyen, et alors on renverse la phrase. Troquer sa liberté contre un trône, tournez, recevoir la royauté en échange de sa liberté, τῆς tλευθερίας βασιλείαν άλλάσσομαι, fut. άλλάξομαι.

TROQUEUR, s. m. etee, s. f. allaxu-

TROT, s. m. δ τοῦ ίππου δρόμος, ου.

TROTTER, σ. n. τρίχω, fut. δραμούμαι.

TROU, s. m. τρίχω, ατος (τδ). Qui a beaucoup de trois, πελύτρητος, ες, ον. Trou qu'on fait en perçant, τρύπα, ης (ή): τρύπημα, ατος (τδ). Trou d'une chose creusée, κοίλωμα, ατος (τδ): κοιλάς, άδος (ή). Trou qu'on fait en creusant la terre, δρυγμα, ατος (τδ). Trou dans une roche, σήραγξ, αγος (ή). Trou d'un animal, φωλεός, εδ (δ). Trou de souris, μυωξία, ας (ή). Trou de serpent, χειά, ᾶς (ή). Trou d'un habit, ή τοῦ ἴματίου ὀπή, ῆς. Trou d'aiguille, ἡαφίδες τρύπημα, ατος (τδ). Trou de l'oreille, κυψίλη, ης (ή). Trou du derrière, πρωκτός, εῦ (δ).

Thou, petite ville, modizmen, ou (70).

Mauvaise maison, τέγος, ους (τό). | Mauvais vin lui a troublé la tête, τὸν νοῦν ὑπὸ τοῦ cabaret, καπηλίδιον, ου (τό).

TROUBADOUR, s. m. doedoc, ou (6).

TROUBLE, adj. bourbeux, bolspos, a, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). ∥ Δu fig. Pêcher en eau trouble, tournes, pêcher des anguilles, έγχέλεις δηράομαι, ώμαι, fut. άσομαι. Confus, peu distinct, en parlant de la vue, άχλυώδης, ης, ες. Avoir la vue trouble, άμδλύτερον βλέπω, fut. βλέψομαι.

TROUBLE, s. m. désordre, boputos, ou (δ): ταραχή, ῆς (ή). Exciter du trouble, δόρυδον ου ταραχάς ποιίω, ω, fut. ήσω. Apaiser le trouble, τον θόρυδον καθ-ίστημι, fut. καταστήσω. Plein de trouble, θορυδώδης ου ταραχώδης, ης, ες. Avec grand trouble, μετά θορύδου καὶ ταραχῆς. || Semer le trouble parmi des amis, έριν τοῖς φίλοις πρὸς ἀλλήλους έμ**δάλλω**, fut. δαλώ.

TROUBLE, dérangement, evogunous, eus (n). TROUBLE, agitation desprit, rapaxin, no (n). Eprouver un grand trouble, σφόδρα την ψυχήν ταράσσομαι, fut. ταραχθήσομαι. Dans le trouble où il se trouvait, έπι-πιπτούσης τοιαύτης αύτῷ ταραχῆς (ἐπι-πίπτω, ful. πεσούμαι). Apaiser par la raison le trouble de son âme, τούς έγ-γινομένους τῷ ψυχῷ θορύδους τῷ λογισμώ χοιμίζω, fut. ίσω. Ne pouvoir surmonter son trouble, ύπὸ τοῦ πάθους πρατέφιαι, εύμαι, ful. ηθήσομαι : του πάθους ήσσαομαι, ώμαι, fut. ήσσηθήσομαι : ήσσων τοῦ πάθους γίνομαι, fut. γινήσομαι. || Le trouble de la pudeur, de la timidité, αίδώς, οῦς (ή): δυσωπία, ας (ή). Trouble causé par la frayeur, έκπληξις, εως (ή).

TROUBLE-FRTE, s. m. homme importun, avnp oximpos, ou (6). | Contre-temps, $\dot{\epsilon}$ νόχλησις, $\epsilon \omega_{\zeta}$ ($\dot{\eta}$).

TROUBLER, v. a. rendre trouble ou bourbeux, θολόω, ω, fut. ώσω, acc. | Obscurcir, kμαυρόω, ũ, fut. ώσω, acc.

TROUBLER, agiter, bouleverser, rapassu, fut. έξω, acc.: συγ-χέω, fut. χεύσω, acc.: xuκάω, ω, fut. ήσω, acc. Troubler l'État, τὰ τῆς χείρ, ειρός (ή). Troupe de cavaliers, λη, ης πολεως είς ταραχήν καθ-ίστημι, ful. κατα-στήσω.

acc. | Faire rougir, δυσωπέω, ω, fut. ήσω, | acc. Mettre hors de soi, έξ-ίστημι, fut. ix- legères, ή κούφη στρατιά, αξ. Troupes à στήσω, acc. Troubler l'esprit de quelqu'un, pied, ή πεζή στρατιά, αζ. Troupes de mer,

σίνου δι-εφθάρη (δια-φθείρω, fut. φθερώ). Celui dont l'esprit s'est troublé, ὁ τῆ διανοία ἐσκιτισμένος, ου (partie. parf. passif de σωτίζω, fut. iou). Bibl.

TROUBLER, importuner, déranger, iv-oylis. . . ful. riou, dal. ou acc. : nigev-ogliu, u, ful, ήσω, dat. Qui n'est point troublé, ἀνενόχλητος, ος, ον : ἀθόρυδος, ος, ον. Personne ne le trouble ici, ένταυδα δι-άγει άνενοχλητος (διάγω, fut. άξω). Venir troubler le repos de quelqu'un, τινὶ σχολάζοντι ἐν-τυγχάνω, fat. τεύξομαι.

SE TROUBLER, v. r. devenir trouble, bolicμαι, ούμαι, fut. ωθήσεμαι. Le sang se trouble et s'épaissit, θολούται και παχύνεται τὸ αίμα (παχύνομαι , fut. υνθήσομαι), Gal. 🛮 S'obscurcir, σχοτίζομαι, fut. ισθήσομαι. L'air se trouble, σκοτίζεται δ ατήρ. || S'effrayer, έκ-πλήσσομαι, fut. πλαγήσομαι. — à la vue de quelque chose, τι ου πρός τι. | Rougir, être honteux, δυσωπίτμαι, ούμαι, sul. ήσομαι. || Etre hors de soi, έμαυτοῦ έξ-ίσταμαι, fut. ἐx-στήσομαι. Il se trouble, έχτὸς έαυτοῦ γίνεται (γίνομαι, fut. yernoupan). Se troubler, et ne savoir que faire, άμηχανίω, ω, fut. ήσω.

TROUEE, s. f. grand trou, χάσμα, ατος (rè). | Au fig. Faire une trouée à travers les ennemis, τοὺς πολεμίους διεξ-ελαύνω, fut. ελάσω.

TROUER, ν. α. τιτραίνω ου δια-τιτραίνω, fut. τρήσω, acc. Troué, ée, τρητός, ή, όν. Troué en plusieurs endroits, πολύτρητος, ος, ov. Habit troué, εμάτιον δι-εβρωγός, ότος (part. parf. de διαφ-βήγνυμαι, fut. βαγήσομαι). Manteau troué et ouvert à tous les vents, meδώνιον πολύθυρον καὶ ἄπαντι ἀνέμφ ἀνα-πεπταμένον, ου (partic. parf. passif d'àνα-πετάγγυμι. fut. merásu), Luc.

TROUPE, s. f. foule, πλήθος, ους (τό). Troup! confuse, δχλος, ου (δ). Troupe d'animaux, άγιλη, ης (ή). Par troupe, en troupe, άγω ληδόν.

TROUPE, corps militaire, τάγμα, ατος (τὸ): (ή). Troupe nombreuse, πολύ στραπωτών πλά-TROUBLER, intimider, ix-πλήσσω, fut. πλήξω, δος, ους. | Au pl. armée, στρατός, οῦ (δ): στρατιά, ᾶς (ή): δύναμις, εως (ή). Troupes τινά του φρονείν έξ-ίστημι, fut. έχ-στήσω. Le ή νσυτική δύναμις, εως. Rassembler des trou-

pes, δύναμιν συγ-κροτέω, ω, fut. ήσω. Faire κατά τάχος παρ' αὐτόν (απ-ειμι, fut. ειμι). marcher beaucoup de troupes contre une ville, πολλήν στρατιάν έπὶ τὴν πολιν άγω, fut. supisco, acc. Trouver de mauvaises fut. & Jeter des troupes dans la ville, φρουράν τη πόλει είσ-άγω, fut. άξω. Payer les troupes, τους στρατιώτας μισθοδοτίω, ω, fut. now. N'avoir pas assez de troupes, duναμιν ούν ίκανην κίκτημαι (parf. de κτάομαι, ώμαι, fut. ατήσομαι).

TROUPEAU, s. m. aran, no (i). Ge mot s'emploie principalement en parlant du gros bétail. Troupeau de brebis, πείμνη, ης (1). Troupeau de porcs, ou 60000, ou (10). Par troupeau, άγεληδόν. Se rassembler en troupeau, άγελάζομαι, fut. άσομαι. Marcher en tête du troupeau, ἀγελαρχίω, ω, fut. ήσω. Qui marche en tête du troupeau, άγιλαρχος ου άγελάρχης, ου (δ).

TROUSSE, s. f. faisceau de plusieurs choses, digun, n_{ζ} ($\dot{\eta}$): ϕ dixelog, ou ($\dot{\delta}$). Elui contenant plusieurs outils, θήκη, ης (ή): σκευοθήκη, ης (ή). | Carquois, φαρέτρα, ας (ή): γωρυτός, οῦ (δ).

TROUSSES, culottes, Boxin, wv (ra). | Au fig. Étre aux trousses de quelqu'un qui fuit, tà ίχνη του φεύγοντος διώχω, fut. διώξομαι. || Επ trousse, par derrière, κατόπιν.

TROUSSRAU, s. m. ce qu'on donne à une mariée outre sa dot, παράφερνα, ων (τά). || Trousse de clefs, ὁ τῶν κλειδῶν φάχελος, ου.

TROUSSER, v. a. relever, dva-σύρω, fut. oupo, acc. | Enlever ou faire périr subilement, ἀφ-αρπάζω, fut. αρπάσω, acc. Arranger, façonner, niássu, ful. niásu, acc. Bien troussé, bien fait, εδμορφος, ος, ον : εὐειδής, ής, ές : εὐπρεπής, ής, ές.

TROUVAILLE, s. f. eupnpea, atos (tò). Heureuse trouvaille, spuzion, ou (78).

TROUVER, v. a. rencontrer, supiana, fut. supriou, acc. Trouver à force de recherches, an-eupione, fut. eupriou, acc. Trouver par hasard, supione ou iq-supione, fut. τυρήσω, αcc.: έν-τυγχάνω ου περι-τυγχάνω, fut. τεύξομαι, dat. : περι-πίπτω, fut. πεσου-

TROUVER, inventer, iq-supioxes ou ig-supioxes, raisons, προφάσεις άδίκους έξ-ευρίσκω.

TROUVER, obtenir, λαμδάνω, fut. λήψομαι, acc.: τυγχάνω, ful. τεύξομαι, gén. Trouver du profit à quelque chose, ornoir ou àpiλειαν έχ τινος λαμδάνω, ful. λήψομαι : άγαθόν τί τινος άπο-λαύω, fut. λαύσομαι. Τιουνει son intérêt, του συμ-φέροντος τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Trouver foi, πίστεως τυγχάνω, fut. τεύξομαι : πιστεύομαι, fut. ευθήσομαι. Mes paroles ont trouvé soi auprès de vous, moroi ύμιν έγένοντο οἱ λόγοι οἱ παρ' ἐμοῦ λεγόμενοι (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Trouver l'occasion, εύκαιρίας τυγχάνω, fut. τεύξομαι. S'il en trouvait l'occasion, εί καιρού λάδοιτο (λαμδάνομαι, fut. λήψομαι). Où je croyais trouver le malheur, j'ai trouvé le bonheur, κακὰ προσδοκήσας, άγαθοίς έν-έτυχον (προσ-δοκάω, ω. ful. ήσω : ἐν-τυγχάνω, ful. τεύξομαι).

TROUVER, surprendre, κατα-λαμβάνω, fut. λήψομαι, acc. Trouver en slagrant délit. παρ' αὐτὸ τὸ ἀδίχημα λαμδάνω, αςς.

TROUVER, éprouver, xpácuai, suiai, fut. χρήσομαι, dat. Trouver de la fidélité dans un ami, πιστῷ φίλφ χράομαι, ῷμαι. Il le trouva plus modéré, έχρητο αὐτῷ μετριωτέρφ.

TROUVER, estimer, juger, voulle, ful. iou, acc. : ὑπο-λαμδάνω, ful. λήψομαι, acc. : ήγίομαι, ούμαι, ful. ήσομαι, acc. Trouver une chose honteuse, in αίσχρῷ τίθημι, fut. δήσω, acc. Trouver louable, έν ἐπαίνω τίθημι, acc. Être trouvé juste, tournez, paraître juste, δίκαιος δοκίω, ω, fut. δόξω. De crainte que l'on ne me trouve misanthrope, δπως μή δοξω μισάνθρωπος είναι. Je me trouve mal partagé, δοχώ μοι ού των ίσων τυγχάνειν (τυγχάνω, fut. τεύξομαι). Trouver quelqu'un heureux, τινά εὐδαιμονίζω ου μακαρίζω, fut. ίσω. — de quelque chose, τινός. Se trouver heureux χαίρω, fut. χαιρήσω. — de quelque chose, π ou imi τινι. || Trouver bon, δοχιμάζω, fut άσω, acc. Il faisait ce qu'il trouvait bon, tournex, ce qui lui paraissait, impasser à μαι, dat. Aisé à trouver, ευρετός, ή, όν. δόξειεν αὐτῷ (πράσσω, fut. πράξω : δοκίω, Difficile à trouver, δυσεύρετος, ος, ον. Τά- ω, fut. δόξω). Trouver mauvais, βαρύνομαι, cher de trouver, έρευνάω, ω, fut. ήσω, acc. fut. υνθήσομαι, acc. : βαρίως φέρω, fut. Aller trouver quelqu'un, τινὶ προσ-έρχομαι, οίσω, αcc. : δυσχεραίνω, fut. ανώ, acc. Il sut. ελεύσομαι. Va vite le trouver, απ-ιθι trouvait mauvais que, έδυσχέραινεν ότι, ind. || Trouver à redire à , διίχω, fut. διίτξω, acc. : αἰτιάομαι , ωμαι , fut. άσομαι , acc. : μέμφομαι , fut. μέμψομαι , acc.

SE TROUVER, v. r. être par hasard, τυγχάνω, ful. τεύξομαι, arec un adj. ou mieux et plus souvent avec un participe. Je me trouve avoir besoin de cela, τούτων δεόμενος τυγχάνω ldiouat, fut. deriocuat). La mer se trouvait tranquille, έτυχεν ή θάλασσα γαληνιώσα (γαληmáω, ω, fut. άσω). Ils se trouvent nombreux, πολλοί τυγχάνουσι έντες (partie. d'είμί, fut. focusa). Il se trouvait présent à ce dis-COUIS, τῷ λόγῳ παρ-εγένετο (παρα-γίνομαι, fut. γενήσομαι) ου παρ-έτυχε (παρα-τυγχάνω, fad. τεύξεμαι). Il se trouva toujours dans des circonstances extraordinaires, περιστάσεσι παραδοξοις απί έχρησατο (χράομαι, ώμαι, δω. χρήgouge). Se trouver dans une grande pauvreté, έν πολλή πενία είμι, fut. έσωμαι. Je me suis trouvé avec de plus vaillants que vous, ώμίλπσα άρείοσιν ὑμῶν (ἐμιλέω, ῶ, flat. ήσω). Se trouver [κς, ες. dans la position la plus brillante, εὐτυχέστατα πράσσω, fut. πράζω. Il se trouva que, συνton ou exevero (συμ-δαίνω, fut. δήσομαι: γίνοuat, fut. gerngouat), avec l'infin. | Se trouver bien ou mal, so, xaxos sxo, fut. sxo. Comment vous trouvez-vous? xão lyeic; Je me trouve mieux, άμεινον ου βάον ου πουφότερον έχω. | Se trouver mal, s'évanouir, λειποψυχέω. ä, ful. ήσω: λειποθυμέω, ä, ful. ήσω. || Vous vous en trouverez mai, vous vous en repentirez, μετα-νοήσεις ποτέ (μετα-νοέω, ω, ful. ήσω). Je ne me suis jamais trouvé mai d'agir ainsi, co. δέποτε μετ-εμέλησε μοι τουτο ποιήσαντι (μεταμθαι, fut. μελήσει: ποιέω, ω, fut. ήσω). Vous vous trouverez bien de taire ces choses, évira ταύτα σιωπών (δνίναμαι, fut. δνήσομαι : σιωπάω, a, fut. rioquat). | Se trouver heureux de, voyes l'alinéa précédent.

TROUVERE, s. m. ωδός, ω (ό): ἀσιδός, ο (δ).
TRUCHEMAN, σα Τκυσκεμέντ, s. m. interprète, ἐρμπιεύς, ἐως (ό). Servir de trucheman,
ἐρμπνεύω, fut. εύσω. — à quelqu'un, τινί.

TRUCHER, ν. n. mendier, πτωχεύω, fut. εύσω: ἐπ-αιτίω, ω, fut. τσω.

TRUCHEUR, s. m. εσες, s. f. πτωχός, οῦ (δ): αυ fêm. πτωχή, ῆς (ή).

TRUELLE, s. f. ὑπαγωγιύ; , ἰως (δ).
TRUFFE, s. f. sorte de champignon , ύδνον,
ου (τὸ).

TRUIE, s. f. ὖς, gén. ὑός (ή). Vieille truie, γρομφάς, άδος (ή).

TRUITE, s. f. poisson, τρώκτης, ω (δ). TRUITE, ex, adj. στικτός, ή, έν.

TRUMEAU, s. m. intervalle des fenêtres, tò two bupidiwo diaotupa, atoc. || Gluce entre deux fenêtres, xátontpou, ou (tò). || Jarret de bœuf, à βότιος ίγνως, ύος, ou ίγνωα, ας.

TU, pronom. cú, cci, cí, cí.

TUANT, απτε, adj. fatigant, ἐπαχθής, τές, ές : δυσφόρητος ου ἀφόρητος, ος, ον : δυσδάστακτος, ος, ον. Cela lui paralt tuant, χαλικώς φέρει τοῦτο (φέρω, fut. οἶσω).

TUBE, s. m. σίφων, ωνος (δ) : σωλήν, πνος (δ). Qui est fait en forme de tube, σωληνοιιδής, ής, ές. Petit tube, σωληνίσκος, συ (δ).

TUBERCULE, s. m. racine tubéreuse, βωλδώς, οῦ (δ). || Excroissance sur quelque partie du corps, φῦμα, ατος (τὰ).

TUBERCULRUX, REER, adj. φυματώδες,

TUBERRUSE, s. f. flour, to maduardic, suc, G. M.

TUBEREUX, rose, adj. βολδοειδής, ής, ές. TUBEROSITE, s. f. φυμα, ατος (τό).

TUBULĖ, εκ, ασί, σωληνωτός, ή, όν. TUBULRUX, κυκ, ασί, σωληνοιιδές, τς, ές.

TUER, v. a. xuive ou âno-xuive ou ânoκτίννυμι, ful. κτινώ, acc. Tuer par un meurtre, φονεύω, fut. εύσω, acc. Tuer par trahison, δελοφονίω, ω, ful. ήσω, acc. Tuer un homme, une femme, des enfants, evopoposée ou esδρωτονέω, γυναικοφονέω, παιδοφονέω σε παιδωτεviu, ü, sul. nou, et ainsi d'une infinité de composés. Qui tue un homme, des enfants. une femme, etc. άνδροφόνος ου άνδρεκτόνος παιδοφόνος σε παιδοκτόνος, γυναικοφόνος, ος, ον, etc. Tuer un homme de sa propre main, aiτοχειρία του ανθρωπου δια-χράτμαι, ώμαι, fut. noupa. Menacer quelqu'un de le tuer, diaφθερείν τινα ἀπειλέω, ω, fut. πσω (δια-φθείρω, ful. φθερώ). Eire tué par quelqu'un, ὑπό τινες φονεύτριαι, fut. ευθήσομαι, σει άν-αιρέσμαι, ευμαι, sut. αιρεθήσομαι : ὑπό τινος πίπτω, sut. πισούμαι, ου άπο-θνήσκω, ∫υ. θανούμαι.

Tunn, fatiguer, ennuyer, κόπτω, fat. κόψω, acc. : ἐν-οχλέω, ä, fut. τόσω, dat. [Faire dépérir, τρύχω, fut. τρύσω, acc. Le chagrin me tue, την ψυχήν ἀνίαις καὶ λύπαις καταττόκομαι, fut. τακήσεμαι. [Consumer, dépenser,

κατ-αν-αλίσκο, fut. αλώσω, αcc.: κατα-δαπανάω, ω, fut. ήσω, αcc. Tuer le temps, τὸν γρόνον δια-τρίδω, fut. τρίψω, συ ἐκ-κρούω, fut. προύσω. Moyen de tuer le temps, τοῦ γρόνου διατριδή, ης (ή).

π Tuen, ν. τ. ίμαυτὸν ἀν-αιρίω, ῶ, fut. αιρώσω: ἐμαυτὸν δια-χράτμαι, ῶμαι, fut. χρήσωμαι. Se tuer les uns les autres, ἀλληλοφονεῖν εκ ἀλληλοκτονεῖν (έω, ῶ, fut. ήσω). Qui se tuent les uns les autres, ἀλληλοκτόνοι ου ἀλληλοφόνοι, ων (οί, αί). || Au fig. Se tuer de travail, πόνοις ἐμαυτὸν κατα-τρύχω, fut. τρύσω.

TUERIE, s. f. grand carnage, σφαγή, π̄ς (ή). Faire une horrible tuerie, φόνον πολὺν ἐργαζομαι, ful. ἀσομαι. || Lieu οù l'on tue les bestiaux, κριουργείον, co (τὸ).

TUBUR, a. m. φονευτής, οῦ (ό). Theur d'hemmes, ἀνδροφίνος ου ἀνδροκτόνος, ος, ον. On forme beaucoup de composés semblables.

TUF, ou Tufferu, ε. m. πώρος, ου (δ). TUFFER, tre, adj. Pierre tufière, πώρος, ου (δ).

TUILE, s. f. περαμίς, ίδος (ή). Couvrir en tuiles, περαμιδόω, ω, fut. ώσω, αcc.

TUHLEBIB, s. f. supaqueior, ou (to).

Τυμίες, ε. π. περαμαύς, έως (δ).

TULIPE, s. f. flour, medicappie, ides (4)?
TUMEFACTION, s. f. oldress, see (4).

TUMÉFIER, v. a. iξ-ογιώω, ū, fut. ώσω, acc. Se tuméfier, οίδισιω ου οίδαίνω, iξ-οιδίσιω ου είξ-οιδαίνω, fut. οιδήσω Être tuméfié, οίδιω, ū, fut. ήσω.

TUMEUR, s. f. oidn $\mu\alpha$, atoc (to): byxoc, as (6).

TUMULTE, s. m. θορυδος, ου (δ). Faire du tumulte, θορυδώ ου θορυδοποιέω, ω, fut. ήσω. Apaiser le tumulte, τὸν θορυδον καθιότημι, fut. κατα-στήσω.

Le tumulte des villes, οἱ κατ' ἄστυ θορυδοι, ων.

TUMULTUAIRE, adj. αὐτοσχίδιος, ος, ου.
TUMULTUAIREMENT, αἀν. αὐτοσχεδίως.
TUMULTUEUSEMENT, αἀν. δορυδωδώς:
μετά δερύδου.

TUMULTURUX, even, adj. dopubádne, ne, se.
TUNIQUE, s. f. vétement, χιτών, ῶνος (ὁ).
Petite tunique, χιτωνίσκος, ου (ὁ): χιτώνον.
ω (τὸ). Qui porte une tunique, χετωνοφόρος.
ος, ον. Qui est sans tunique, ὁ, ἡ, τὸ ἀχίτων,
gén. ωνος.

Tumque, peau, pellicule, χιτών, ώνος (ή).

TUORBE, ου Tέορρε, ε. m. κιδάρα, ας (ή).

TURBAN, ε. m. κίδαρις, εως (ή).

TURBINĖ, εε, ασί. έλικοειδής, ής, ές.

TUBBOT, ε. m. poisson, ρόμοςς, ου (δ).

TURBULEMMENT, ασν. δορυδωδας.

TURBULENCE, ε. f. τὸ δορυδωδες, ους.

TURBULENT, επτε, ασί. δορυδώδης, ης, ες (comp. έστερος, ευρ. έστατος). || Esprit turbulent, factieux, séditieux, δορυδοπαιός, οῦ (δ).

TURCIE, ε. f. χώμα, ατος (τὸ): γέφυρα, ας (ή).

TURGESCENCE, s. f. σπαργή, π̄ς (ή).

TURLUPIN, s. m. βωμολόχος, ου (ό).

TURLUPINADE, s. f. βωμολοχία, ας (ή).

TURLUPINER, v. n. βωμολοχίω, ω, fut.

π̄σω. || v. a. ἐπι-σκώπτω, fut. σκώψω, ace.

TURNEPS, s. m. expèce de rave, γογγώλη,

ης (ή).

TURPITUDE, s. f. αlσχροποιία ου αίσχρουργία, ας (ή): dσχημοσύνη, ης (ή). Faire une turpitude, αlσχρόν τι ποιίω, ω, fut. ήσω: αlσχροποιίω ου αlσχρουργίω, ω, fut. ήσω: άσχιμονίω, ω, fut. ήσω.

TURQUETTE, s. f. plante, παρωνυχία, ας (ή).

TURQUOISE, s. f. pierre précieuse, κάλαῖς, ιδος (ή).

TUSSILAGE, s. m. plants, βήχιον, ου (τό).

TUTÉLAIRE, adj. ἀρωγός, ός, όν : σωτήριος, ος συ α, ον : σωτή-, ῆρος (ό), αυ fém.
σώτειρα, ας (ή). Puissance tutélaire, ἡ ἀρωγός
δύναμις, εως. Dieux tutélaires des matelots, οἱ
ἀρωγοναῦται δαίμονες, ων. Dieu tutélaire d'une
ville, ὁ πολιοῦχος θεός, οῦ. Fortune tutélaire,
ἡ σώτειρα τύχη, ης.

TUTELLE, s. f. ἐπιτροπή, ῆς (ή). Qui a rapport à la tutelle, ἐπιτροπικός, ή, όν : ἐπιτροπαίος, α, ον. Ανοίτ la tutelle de quelqu'un, ἐπιτροπαίος, α, τ. Δυσω, gén. Être en tutelle, ἐπιτροπαίομαι, fut. αυθήσομαι. Qui est hers de tutelle, αὐτεξούσιος, ος, ον.

TUTEUR, s. m. intrposoc, on (i).
TUTIE, s. f. nollipson, ou (tò).

TUTOIEMENT, a. m. i dia rou buica circio-

TUTOYER, v. a. incide repro-puriu, a, fut. rieu, asc.

TUTRICE, a. f. inimposoc. ou (i).

Τυγλυ, ε. m. εωλών, πνος (δ). Petit tuyau, αωληνάριον, αυ (τδ). Tuyau d'une cheminée, καπνεδέχειον, αυ (τδ) : καπνεδέχει, τς (π). []

finte rustique, κάλαμος, ου (δ). Qui n'a qu'un tayau, μονακάλαμος, ος, ον. Flute à neuf tuyaux, ή έννεάφωνος σύριγξ, ιγγος. || Tuyau de l'oreille, ὁ τοῦ ἀτὸς πόρος, ου. Parier au tuyau de l'oreille, εἰς οὖς λέγω, fut. λέξω.

TUYERE, s. f. — d'un fourneau, φυσητήριαν, ου (τό).

ΤΥΜΡΑΝ, ε. π. τύμπανον, ευ (τό).

TYMPANISER, v. a. δια-σύρω, fut. συρώ, acc. : δια-δάλλω, fut. δαλώ, acc.

TYMPANITE, s. f. & TUMERAVITEC, CO (SOUSent. υδρωψ). Qui est attaqué de la tympanite, τυμπανιτικός, οῦ (δ).

ΤΥΜΡΑΝΟΝ, ε. m. ψαλτήριον, ου (τό). TYPE, s. m. τύπος, ου (δ).

ΤΥΡΗΟΝ, ε. m. τυφών, ώνος (δ).

TYPIQUE, adj. τυπικός, ή, όν.

ΤΥΡΟGRAPHE, s. m. τυπογράφος, ου (δ),

ΤΥΡΟGRAPHIE, ε. f. τυπογραφία, ας (ή),

TYPOGRAPHIQUE, αdj. τυπογραφικός, τί, όν, G. M.

TYRAN, s. m. τύραννος, ου (δ). De tyran, τυραννικός, ή, όν. De bon roi devenir un tyran cruel, έχ χρηστού βασιλέως άγριος καί δρακεντώδης τύραννος γίνομαι, fut. γενήσεμαι. L'assassin d'un tyran, τυραννοφόνος ου τυρανραννικατονία, ας (ή). Gouverner en tyran, τυ- | de δουλόω, ω, fut. ώσω).

Tuyau de blé, καλάμα, ης (ή). | Tuyau d'une | ραννεύω, fut. εύσω, gén. Etre gouverné par un tyran, τυραννεύομαι, fut. ευθήσομαι.

> TYRANNIE, s. f. tupavvic, idos (1). Aspirer à la tyrannie, της τυραννίδος άντι-ποιέσμαι, ούμαι, ful. ήσομαι: τυραννησείω, sans ful. Etre partisan de la tyrannie, τυραννίζω, fut. ίσω. Exercer la tyrannie, τυραννίω, ω, ful. ήσω : τυραννεύω, fut. εύσω. — sur quelqu'un, πνός. Détruire la tyrannie, τὰν τυρανrida xal-aipiw, w, fut. aipriow. Abdiquer la tyrannie, τῆς τυραννίδος ἀφ-ίσταμαι, fut. ἀποστήσομαι.

> TYRANNIQUE, adj. τυραγνικός, τί, όν. Pouvoir tyrannique, ή τυραννική ξωσία, ας: τυραννίς, ίδος (ή). Exercer un pouvoir tyrannique, τυραννίω, ω, ful. ήσω: τυραννεύω, ful. εύσω. - sur quelqu'un, τινός. D'une manière tyrannique, τυραννικώς. Ville qui exerce un pouvoir tyrannique, πόλις τύραννος, ευ (ή), Thuc.

TYRANNIQUEMENT, adv. Tupavvixão.

TYRANNISER, v. a. Tupavvia, a, ful. no, gén. ou acc. Ils tyrannisent ceux qui les ont sauvés, τυραγγούσι τους τότε σώζοντας αυτούς (σώζω, ful. σώσω), Dém. || Δu fig. Btre tyrannisé par le goût des plaisirs, नाँद मेठैज्याँद करीक πρατέσμαι, σύμαι, ful. ηθήσομαι. Ses passions le tyrannisent, τούτον αι έπιθυμίαι περι-σύρουσι (περι-σύρω, fut. συρώ) : ταις έπιθυμίαις δουλεύα νεκτόνος, ου (δ). Le meurtre d'un tyran, τυ- (δουλεύω, fut. εύσω) ου δεδούλωται (parf. passif

IJ

ULC

LCERATION, s. f. διαωσις, εως (ή).] Δυ | fut. ανώ. — contre quelqu'un, πρός τινα. Cœur fig. έξαγρίωσις, εως (ή). Voyex Ulcerer.

ULCERE, s. m. Dxoc, ouc (tò). Petit ulcère, ελχώδριον, ου (τό). Avoir un ulcère ες : τελματώδης, ης, ες. à la jambe, to σχέλος ελχόομαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. Semblable à un ulcère, affligé d'un ulcère, ilxions, ns, es.

ULCERER, v. a. Dxów, w, fut. wow, pa, a, ov. acc. M Au fig. aigrir, άγριόω ου έξ-αγριόω, ω, fut. ώσω, acc. Ulcere, ee, ήγριωμένος συ ραιτέρω: προσέτι. || Plus tard, υστερον. έξ-πηριωμένος, η, ον. Etre ulcéré, αγριαίνω,

ULT

ulcere, θυμός άγριαίνων, οντος (partic. d'àγριαίνω).

ULIGINEUX, EUSE, adj. τεναγώδης, ης,

ULTERIEUR, EURE, adj. situé au delà, δ, ή, τὸ ἐπέκεινα, indécl. | Additionnel, περείτερος, a, ov. || Subséquent, postérieur, ven-

ULTERIEUREMENT, adv. en outre, #1-

ULTIMATUM, s. m. i iozata althous, eos.

UMBLE, s. m. poisson, δύμαλλος, ου (ό), Él.

UN, Une, adj. num. elc, pia, iv. Un des sept sages, είς τῶν ἐπτὰ σοφῶν. Agé de vingt et un ans, iv xal είχοσι έτη γεγονώς (partic. de girquat, fut. gernoquat). Un an sprès la création du monde, ourspoy évi éres τής του χόσμου χτίσεως. Un à un, χαθ' ένα : χαθ' έκαστον. L'un après l'autre, είς παρ' ένα. Pas un, οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν. Réduire en un, καθ' έν ποιέω, ω, fut. ήσω : είς έν συν-άπτω, fut. άψω, acc. Un seul, είς, μία, έν : μόνος, η, ον. Un des deux, έτερος, α, ον. Perdre un œil, Ιτερον όφθαλμον άπο-δάλλω, fut. δαλώ. Dire une chose pour une autre, έτερα ανθ' έτέρων λίγω, fut. λίξω. De deux choses l'une. δυοίν θάτερον. De deux jours l'un, παρὰ μίαν. De trois jours l'un, τη τρίτη ακί ήμερα. L'un et l'autre, έχάτερος, α, ον. L'un ou l'autre, δ έτερος, ή έτέρα, θάτερον. Ni l'un ni l'autre, ουδέτερος ομ μπδέτερος, α, ov. L'un, l'autre, έτερος μέν, έτερος δέ : ό μέν, ό δέ. Les uns l'approuvent, les autres le rejettent, of mèv τούτο ἀπο-δέχονται, οί δε παρ-αιτούνται (ἀποδέχομαι, fut. δέξομαι : παρ-αιτέομαι, ουμαι, fut. nocuai). Les uns aiment une chose, les autres une autre, erepa erepois eariv nota. L'un l'autre, ou les uns les autres, allinder, gén. pl. d'un nomin. inus. : dat. άλλήλοις, αις, οις: acc. άλλήλους, ας, α. Ils s'embrassent les uns les autres, περι-δάλλουσιν άλλήλους (περιδάλλω, fut. δαλω). Ils s'avancent les uns contre les autres, κατά τά ivavría άλλήλοις έρχονται (έρχομαι, fut. έλεύσομαι).

UNANIMB, adj. qui pense de même, δμόθυμος, ος, ον : δμόθυχος, ος, ον. || Qui vote de même, δμόψηφος, ος, ον. Être unanime, δμόψηφως, ω, fut. ήσω. D'un avis, d'un consentement unanime, δμόθυμαδόν : μιᾶ γνώμη : μιᾶ ψήφω. D'une voix unanime, έx κιᾶς φωνῆς.

UNANIMEMENT, adv. ὁμοθυμαδόν.

UNANIMITE, s. f. accord des esprits, ὁμοθυμία, ας (ή). || Accord des suffrages, ή τῶν ψήφων ἀπασῶν συμφωνία, ας. A l'unanimité, ταῖς ψήφοις ἀπάσαις: μιᾶ ψήφω. Passer οκ être adopté à l'unanimité, ταῖς ψήφοις ἀπάσαις νικάω, ῶ, fut. ήσω. Qui passe à l'unanimité, δμόψηφος, ος, ον.

UNI, 12, adj. ou partic. voyes Unix.

UNIÈMB, adj. Vingt et unième, εἰχοστὸς πρῶτος, n, ον. Cinquante et unième, πεντηχοστὸς πρῶτος, n, ον. Et ainsi des autres.

UNIÈMEMENT, adv. Vingt et unièmement, εἰκοστὸν πρῶτον. Et ainsi des autres.

UNIFORME, adj. de même forme, δμοιος, α, ον : όμοιοτροπος, ος, ον : όμοιοτλίς, ής, ίς. || Toujours le même, όμότονος, ος, ον : μενότονος, ος, ον. Vie uniforme, βίος ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ὧν, gén. όντος.

Universe, s. m. costume pareil, τὸ δμοιον σχήμα, ατος. | Habit militaire, ή στρατιωτική ἐσθής, ήτος.

UNIFORMEMENT, adv. ¿μοτόνως.

UNIFORMITÉ, s. f. conformité, όμοιότης, ητος (ή). || Égalité constante, ταυτότης, ητος (ή). || Monotonie, μονοτονία, ας (ή).

UNIMENT, adv. également, όμοίως. | Simplement, άπλως : άπλοϊκώς : άφελως.

UNION, s. f. — de deux choses, συνάφεια, ας (ή). Union de l'âme avec le corps, ή ψυχής τε καὶ σώματος συνάφεια, ας. || Concorde, δμόνοια, ας (ή). Établir l'union entre les citoyens, εἰς τὴν ὁμόνοιαν τοὺς πολίτας ἄγω, fut. ἄξω. Vivre dans l'union, ὁμονοίω, ω, fut. ήσω. — avec quelqu'un, τινί.

UNIQUE, ασί, μόνος, η, ον. Fils unique, υίος μονογενής, οῦς (ὁ). Le fils unique du père, ὁ τοῦ πατρὸς μονογενής, οῦς (sous-ent. υἰός). C'est l'unique consolation qui me reste, αῦτη μοι μόνη ὑπο-λείπεται παραμυδία (ὑπο-λείπομαι, fut. λειφθήσομαι). Η Au fig. Homme unique, ἀνὰρ ἐξαίρετος ου εξοχος, ου (ὁ). C'est une chose unique! ἄτοπον τοῦτη καὶ παράδοξον (sous-ent. ἐστί).

UNIQUEMENT, adv. μόνον. Je le dis uniquement à vous, σοὶ μόνω λίγω, fut. λίξω. μα fig. Aimer uniquement, διαφιρόντως φιλίω, ω, fut. ήσω, acc. S'adonner uniquement à quelque chose, πιρί τι δλος είμί, fut. έσομαι.

UNIR, ν. α. aplanir, διμαλίζω, fut. ίσω, αcc.: λειαίνω ομ λεαίνω, fut. ανῶ, αcc.: λειαίνω ομ λεαίνω, fut. ανῶ, αcc.: λειοίω, ῶ, fut. ώσω, αcc.: Uni, ie, part. εt adj. διμαλός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): λειός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). Chemin uni, ή λεία και τετριμμένη δδός, οῦ (τρίδω, fut. τρίψω). Mer unie comme une glace, δάλασσα λειοκύμων, ενος (ή). Η An fg. Style uni, simple, λάζις ἀφελής, οῦς (ή)

tout uni, ἀνὴρ ἀπλοϊκός, εῦ (ὁ).

Unin, joindre ensemble, ouv-ante, ful. άψω, acc. Unir la politique à la philosophie, the achitum's Surapus to quicospia ourάπτω. L'amitié unit les hommes entre enx par les liens de la bienveillance, j quila άνθρώπους εύνεία συν-άπτει άλληλος σει πρός άλληλους. La ferce unie à la prudence, à μετά τής φρονήσεως βώμη, κ. Unir ses ressentiments, της έργης του ποινωνέω, ω, fut. ήσω. S'unir avec quelqu'un, spoc tiva xonvertar ποιίομαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Ils se sont unis pour le perdre, tat inives people naveriar incincavro. S'unir pour repouser l'ennemi commun, in tous madepuisus and sproject, ful. ελεύσομαι. Uni de sentiments, άμόνους, ους, our. Uni d'opinion, our primer, en, en, gén. ovoç. On dit que les États sont bien unis lorsqu'ils le sont par l'intérêt, ràc molaic όμονοείν φασίν όταν αερί των συμ-φερόντων όμο-Traparas (Sucresa, a, fiel. non : Sucresuloνίω, ω, fut. τίσω), Aristt. Voilà des gens bien unis, οδτα άλληλοις σε πρός άλληλους cinerotata diá-nervia (did-nerpat, ful. neiocuai).

UNISSON, s. f. suppervia, at (i). Chanter à l'unisson, oup-parie, a, fut. nou. Au fig. Étre à l'unisson, sup-paris, &, fet. now. Qui est à l'unissen, σύμφωνος, ος, ον. - de quelque chose, Tivi.

UNITE, s. f. perác, ádec (%).

UNIVALVE, adj. μονόπτυχος, ος, ον-UNIVERS, s. m. nospec, ou (i). Dans tout

l'univers, in to mante morpe.

UNIVERSALITE, e. f. to masolou, indécl. UNIVERSEL, mie, adj. 6, 4, to xaboleu, indécl. Incendie universel, à masolou imapaσμός, ου. Science universelle, ή των καθολου immolupatur immipia, ας. Héritier on légataire universel, δλόκληρος, ος, ον. Homme universel, qui sait tout, and mavosque, ou (6) : 6 mávra eidis, otos (partic. d'oida, fut. elochai).

UNIVERSELLEMENT, adv. généralement, entièrement, xalohov. | Chez tous les hommes, παρά πάσιν. On est universellement d'accord σας, παρά πάσιν όμολογείται (όμολογίω, ω, fut. now), avec on et l'ind. C'est une chose universellement reconnue, pavepor route water

Vie tout unie, βίος ἀφελής, εύς (δ). Homme | δμαίως ἐστί. Être hat universellement, κάστν άπ-εγθάνομαι, fut. άπ-εχθήσομαι.

> UNIVERSITE, s. f. axadmia, as (1). UNIVOQUE, adj. opinvopac, oc, ov.

URANOGRAPHIB, s. f. σύρανογραφία, ας (à). URANOSCOPE, s. m. poisson, oùparosaó-100¢, 00 (å).

URBANITE, a. f. detentre, ntoc (2). Avec urbanité, ἀστείως. Plein d'urbanité, ἀστείος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος) : άστυπός, ή, on (comp. without, sup. witatog) : yapieut, essa. er (comp. istepos, sup. istatos). Modèle d'esbenité, ἀνὰρ ἀστειότατος, ου (δ).

URE, s. m. espèce de buffle, oupoc, ou (6). URETERE, s. m. cupatrio, apos (6)-URETRE, s. m. σύρήθρα, ας (ή). URGENCE, s. f. dváyan, no (1).

URGENT, ERTE, edj. xat-smeigur, over, or (pertic. de κατ-επείγω). Si l'affaire est urgente, in xat-entiff, sous-ent. to apares (κατ-επείγω, fat. είξω), Isocr.

URINAIRE, adj. oupnooc, a, ov. URINAL, s. m. οὐροδόχη, ης (ή).

URINE, s. f. cupor, su (tò). Rendre per les urines, if-oupies, &, fut. suprisquat, acc. Rétention d'urine, ίσχουρία, ας (ή): δυσουρία, ας (ή). En avoir une, δυσκυρέω, ω, fut. ήσω. URINER, v. n. cupie, a, fut. cupiacquat, acc. Qui fait uriner, ouparuxic, i, ov. Difficulté d'uriner, δυσουρία, ας (ή).

URINEUX, EULE, adj. oupnpée, a, év. URNE, s. f. xxixm, n. (1). Urne des suffrages, xadioxoc, ou (i).

US, s. m. pl. Les us et coutumes, rà YOULPLE, MY.

USAGE, s. m. action d'user d'une chose, χρήσις, εως (ή). Avoir l'usage, faire usage de, χράομαι, ώμαι, fut. χρήσομαι, dat. La richesse consiste plutôt dans l'usage qu'on ea fait que dans la possession, τὸ πλουτείν μαλλόν έστιν έν τῷ χρῆσθαι में έν τῷ κεκτῆσθαι (πλουτίω, ω, ful. ήσω: χράομαι, ωμαι, ful. γρήσομαι: κίκτημαι, parf. de κτάομαι, ώμαι, ful. zrňoceau). Faire un mauvais usage de sa fortune, vy odsią nara-ppaquat, on tie oddie Dior ano-pracuat, apat, fed. genormat. Etre d'un bon usage, εὐχρηστίω, ω, fut. τίσω, dat. Qui est d'un bon usage, εύχρηστος, «, ov. Leurs sayons leur furent d'un grand usage, αύτοις πολλήν εύχρηστίαν παρ-είχου α σάγοι (παρ-ίχω, fut. Ew), Polyb. N'être d'aucun d'ordinaire, ούτω ποιείν είωθα (ποιέω, & fut. usage, dypnotio, o, fut. now. Cela ne vous sera d'aucun usage, οδδέν όνήση τούτου (όνίvapat, ful. ovisopat). Mettre tout en usage pour, πάσαν μηχανήν μηχανάομαι, ώμαι, ful. ήσομαι, πρός, infin. Ils mettent tout en usage pour obtenir la gloire, πάση μηχανή σπουδάζουσι της δόξης τυχείν (σπουδάζω, ful. άσω: τυγγάνω, fut. τεύξομαι). Avoir l'usage de la raison, λόγου μετ-έχω, fat. μεθ-έξω. L'usage de la raison, λόγος, ου (δ) : λογισμοί, ων (οί) : φρένες, ων (αί): φρόνησις, εως (ή): τὸ φρονείν (infin. de opovio, o). Avoir l'usage de sa raison, opovie, e, fut. nou. La vicillesse lui a ôlé l'usage de la raison, dià tò yoque itέστημε του φρονείν (έξ-ίσταμαι, fut. ex-στήσοmai), Isocr.

Usage, contume, pratique reçue, thos, ous (18). Etre dans l'usage de faire une chose, zasiv ri sieta (parf. moy. d'De, inus.). Conforme à l'usage, ouvrienc, nc, ec. Ce qui est conforme à l'usage, to ouvrite, out : ouvritere, at (n): τὸ εἰωθός, ότος (partic. neutre d'εῖωθα).' Se conformer à l'usage, xarà rò siudò; moriu, u, fet. now. Agir contre l'usage, παρά τὸ είωθὸς παιίω. ώ. C'est l'usage des Romains, έδος καθ-έστηκε Popuaiois (xal-iorapai, fut. xara-orrisopai). C'est un usage reçu chez les Grecs, vevojueras routo τοις Ελλησιν ου παρά τοις Ελλησι (parf. passif de vouiço, fut. (eu). Qui est en usage dans un pays, νενομισμένος, η, ον. Qui n'est plus en usage, άπ-ηρχαιωμένος, η, ον (partic. parf. passif d'àπ-αργαιόω, ω, fut. ώσω).

Usace, habitude, expérience, imminie, ac (i). Usage du monde, i zuv avepuirus quantpia ou συνήθεια, ας. Qui a l'usage du monde, ἀστυκός, ή, όν : εὐτράπελος, ος, ον. Qui ne l'a pes, άπειρώκαλος, ος, ον.

USANCE, s. f. sovilena, at (i).

USBR, v. n. se servir, xpáquat, squat, fiet. rongomai, dat. - de son droit, re duaie. Usez de votre fortune avec modération, xpu τοις παρ-σύσεν έπικικός. User de douceur, de sévérité envers quelqu'un, πράως, χαλεπῶς τινι χράομαι, ώμαι. User de violence, de enenaces envers quelqu'un, βίαν καὶ ἀπειλάς τινι προσ-φέρω, ful. προσ-οίσω. || En bien user envers ses amis, xalis roit pilott apatopat, aper. Il en a usé honnétement avec moi, φιλανθι μετωι έμοι έχρησατο. | J'en use ainsi

ήσω: είωθα, parf. moyen de low, inus.). C'est le propre d'un homme vertueux d'en user ainsi, ταύτα πράσσειν πρέπει τον καλον κάγαθών ανδρα (πράσσω, ful. πράξω: πρέπει, impers.), ou simplement έστι τοῦτο ἀνδρὸς ἀγαθοῦ (sous-ent. logov).

Usen, v. a. détériorer par l'usage, τρίδω, ful. τρίψω, acc.: τη γρήσει ου τῷ γρόνο δια-φθείρω, fut. φθερώ, acc. S'user à la longue, 1 xpove dia-obeipoual; ful. obapriσομαι. Use, έε, ανάτριπτος, ος, ον : περιτριδάς, ής, ές. ∦ Δu fig. Fabius cherchait à user par le temps les forces d'Annibal , χρόνω τὰν άχμην του 'Αννίδου τρίδειν και υπ-αν-αλίσκειν έδεδούλευτο δ Φάδιος (υπ-αν-αλίσκω, fut αλώσω: βουλεύομαι, fut. εύστιμαι), Plut. L'esprit s'use avec le corps, δ νοῦς άμα τῷ σώματι καταγηράσκει (κατα-γηράσκω, fel. γηράσομαι) συ παρ-ακμάζει (παρ-ακμάζω, fut. άσω). Corps usé par le travail, σώμα τοῖς πόνοις ομ ὑπὸ των πόνων τετρυμένον, ου (partic. parf. passif de τρύχω) ou ex-τετηχός (partic. parf. d'exτήκομαι, fut. τακήσομαι). Usé per la débauche, υπό της ήδονης έκ-κενωθείς, είσα, έν (partic. de ix-xevów, w, fut. www). | Pensées usées, al yudaian διάνοιαι, ών.

L'Usen, s. m. usage qu'on fait d'une chose, χρήσις, εως (ή). Habit d'un bon user, τὸ εύχρηστον ιμάτιον, ου. Être d'un bon user, εὐypnotie, &, ful. now.

USINE, s. f. έργαστήριον, ου (τό).

USITE, ze, adj. ovríbno, no, ec (comp. έστερος, sup. έστατος). C'est une chose usitée, σύνηθές έστι τοῦτο : ούτω νενόμισται (parf. passif de νομίζω, ful. ίσω): εθος καθ-ίστηκε тойто (жав-йотарая, fut. ката-отпоорая. | Вtre usité, en parlant d'un mot, εὐχρηστέομαι, ண்டன. ful. நிற்றையா. Qui est fort usité, வீypnoros, os, ov. Ne l'être pas, axpneriouse; ούμαι, fut. ηθήσομαι. Qui ne l'est pas, άχρηστος, ec, ov. Qui ne l'est plus, άπ-ηρχαιωμένος, η, on (partic: parf. passif d'an-apyatou, u, ful-

USTENSILE, s. m. onevoc, "out (tò). USTION, s. f. xavous, sws (i). USUEL, ELLE, adj. ouridas, as, es. USUELLEMENT, adv. is ini to mode. USUFRUIT, s. m. κάρπωσις σε δικάρπωσις, εως (ή). Avoir pendent sa vie l'usufruit. de quelque chose, διά του βίου τι καρπόσμαι] ομ έχ-χαρπόσμαι, εύμαι, fut. ώσεμαι.

USUFRUITIER, s. m. war, s. f. xapmoùμενος ου έχ-καρπούμενος, η, ον (partic. de καρπόσμαι ου δίχ-χαρπόσμαι, σύμαι), avec l'acc. USURAIRE, adj. δανειακός, ή, όν.

USURAIREMENT, adv. in payahous toκεις, Dėm.

USURE, s. f. dépérissement causé par Tusage, τρίψις, εως (ή): ή ύπο της χρήσεως διαφθορά, ας. | Imérêt de l'argent, τόχος, ου (δ). | Intérêt exorbitant, δ μείζων του προσπριεντός τόχος, ου. | Action de prêter à usure, δανεισμός, ου (δ). Prêter à usure, δανείζω, fut. ciow, acc. Emprunter à usure, daveiçomai, fut. eigopai, acc. - quelque chose à quelqu'un, tì and tivos. | Au fig. Avec usure, σύν τόκω: ἐν τόκω. Il n'est rien que la terre ne rende avec usure, οὐδέν έστιν δ,τι γωρίς τόχου άπο-δίδωσιν ή γη το ληφθέν (άπο-δίδωμι, fut. άπο-δώσω: λαμδάνω, fut. λήψομαι). Bienfait rendu avec usure, χάρις πωλλαπλασίων. ονες (ή).

USURIER, s. m. ikre, s. f. davelornic, co (δ) : τοκιστής, οῦ (δ) : τοκοπράκτωρ, ορος (δ) : αυ fém. ή έπὶ μεγάλοις τόχοις δανείζουσα, ης (partic. de δανείζω, fut. είσω): en stile comique, τοχογλύφος, ου (δ, ή).

USURPATEUR, s. m. celui qui s'empare de la chose d'autrui, σφετεριστής, ου (δ). | Celui qui usurpe l'autorité, τύραγγος, ευ (δ).

USURPATION, s. f. action de s'emparer de la chose d'autrui, σφετερισμός, οῦ (δ): χατάληψις, εως (ή). || Gouvernement illégitime, τυραννίς, ίδος (ή).

USURPER, v. a. occuper indûment, spiτερίζομαι, fut. ίσομαι, acc. : άδίχως καταλαμδάνω, fut. λήψομαι, acc. Usurper les biens d'un autre, είς τὰ τοῦ άλλου χρήματα είσ-πηδάω, ω, fut. ήσω. Usurper le trône, την άςχην άδίχως κατα-λαμβάνω, fut. λήψομαι. L'usurper par la ruse ou par la violence. Solo ή βία είς την άρχην προ-έρχομαι, fut. ελεύσοmai. Usurper le droit de tout dire et de tout faire, του παν καὶ ποιείν καὶ είπειν έξουσίαν λαμδάνω, fut. λήψομαι.

UTRRIN, INE, adj. né de la même mère. όμομήτριος, ος, ον : όμομήτωρ, ορος (ό, ή). Η Uysterique, borepixóg, ń, óv.

ώτερος, συρ. ώτατος): ώφελιμος, ος ου κ. ... (comp. ώτερος, sup. ώτατος): λυσιτελής, τ΄, ίς (comp. ίστερος, sup. ίστατος). Cet homme pourrait vous être très-utile dans cette affaire, πρός ταυτα γίνοιτο άν σοι εύχ πκιστα γρήσιμος (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Plat. Utile et commode, εύχρηστος, ος, ον. Qui n'est utile à rien, άχρηστος, ος, ον: είς οὐδέν χρήσιμος, ος on n. ov. Être utile à, συμ-φέρω, fut. συν-οίσω, dal.: λυσιτελέω, ω, ful. ήσω, dal.: ώφελίω, ω, fut. ήσω, acc. Je lui ai été aussi utile que j'ai pu, αὐτὸν τὰ δυνατὰ ώφέ-Anox. Vous aurez été très-utile à cette semme, έχείνην έση τὰ μέγιστα ώφεληχώς (εἰμί, fus. looman), Luc. Utile au peuple ou au public, δημωφελής, ής, ές. En quoi votre éloquence est-elle utile à la patrie? τί ή σὴ δεινότης εἰς όνησιν ήκει τη πατρίδι (ήκω, ful. ήξω); Dém. Etre utile au peuple, δημοφελέω, ω, fat. ήσω. Il est utile de, συμ-φέρει, fut. συν-οίσει, ου λυσιτελεί, ful. ήσει, ου χρησιμεύει, ful. εύσει, avec l'infin. || Subst. L'utile, τὸ συμφέρον, οντος. Joindre l'utile à l'agréable, τὰ συμ-φέρεντα τοῖς πόδέσι παρα-μίγνυμι, fut. μίξω. Présérer l'utile à l'honnête, τά συμφέροντα πρό των καλών αίρεομαι, ούμαι, fut. αίρήσομαι.

UTILEMENT, adv. protos : projuss: λυσιτελώς: συμφερόντως. Employer utilement son temps, καλώς την σχολήν δια-τίθεμαι. All. Sia-bijoopai.

UTILISER, v. a. ev ypeia ribnut,' fut. thow, acc.

UTILITE, s. f. qualité de ce qui est utile, ώφελεια, ας (ή): λυσιτέλεια, ας (ή): εὐχρηστία, a; (1). | Avantage qu'on tire d'une chose, ώφελεια, ας (ή): χρεία, ας (ή): όνησις, εως (n). Tirer de l'utilité de quelque chose, έχ τινος ώφελειαν χαρπόομαι, ουμαι, fut. ώσομαι : άγαθόν τί τινος άπο-λαύω, fut. λαύσομαι: τινός δυίναμαι, fut. δυήσομαι. Avoir de l'utilité, pecar exa, fut. Exa : ornour exa, fut. ίξω, ou φέρω, ful. cίσω: λυσιτελέω, ω, ful. ήσω : συμ-φέρω, fat. συν-οίσω : χρησιμεύω, fut. εύσω. - à quelqu'un, πνί. - pour quelque chose, siç ra. Cela m'est d'une grande υτιβής, τουτό μοι μεγίστην όνησιν φέρει (φέρω, fut. ciow). Cela n'est d'aucune utilité pour la patrie, τώτο τη πατρίδι ουδέν συμ-φέρει, fut. UTILE, adj. printuct, of ou n, or (comp ! our-ciou. Sans aucune utilité, sis sudir operage.

Intérêt qu'on trouve à une chose, τὸ συμ-| particulière, τὰ έμαυτῷ συμ-φέροντα ζητέω, ῶ, φέρον, οντος, ου το λυσιτελούν, ούντος (partic. fut. ήσω. neutres de συμ-φέρω, fut. συν-οίσω et de λυσιτελίω, ω, fut. ήσω). Consulter son utilité | ραγοειδής χιτών, ωνος.

UVER, s. f. seconde tunique de l'æil, o

VAC

V ACANCE, s. f. — d'une place, ή της άρχης | fut. ωθήσομαι. || Chanceler, παρα-φέρομαι, fut. dant la vacance de cette place, τῆς ἀρχῆς ἐρήμης εύσης (partic. d'eiμί, fut. έσομαι). Vacance du trône, ἀναρχία, ας (ή). || Vacances des tribunaux, des classes, αἱ ἄπρακτοι ἡμίραι, ων: απραξία, ας (ή). Elre en vacances, σχολάζω, fut. άσω: σχολήν άγω, fut. άξω.

VACANT, ANTE, adj. Epnplog, og ou n, ov. Place vacante, ή έρήμη άρχή, ῆς.

VACARME, s. m. θόρυδος, ου (ό). Faire du vacarme, θορυδίω, ω, fut. ήσω.

VACATION, s. f. métier, τέχνη, ης (ή). I Temps qu'on emploie à une affaire, διατριδή, ής (ή). | Séance ou jour de séance, τημίρα, ας (ή). | Vacances des juges ou des tribunaux, àmpaţia, as (n).

VACHE, s. f. animal, βούς, gén. βοός (ή). Petite vache, βοίδιον, ου (τό). De vache, βόειος, α, ον. Garder les vaches, βουχολέω, w, fut. now.

VACHE, peau de vache, tò Bossov δέρμα, atos. | Cuir dont on recouvre les bagages sur une voiture, στέγαστρον, ου (τὸ).

VACHER, s. m. ère, s. f. β cuxo λ o ς , ou $(\delta, \dot{\eta})$. VACHERIE, s. f. βούσταθμον, ου (τὸ).

VACILLANT, ANTE, adj. qui se balance, ταλαντευόμενος, η, ον (partic. passif de ταλαντεύω, fut. εύσω). | Chancelant, παραφερόμενος, π, ον (partic. de παρα-φέρομαι, fut. $\pi \alpha \rho = \exp \theta \eta \sigma \cos \alpha t$. | Au fig. $\alpha \sigma \tau \sigma \tau \cos \theta$, $\delta \sigma \sigma \tau \sigma \tau \cos \theta$ ον : ἀσταθής, ής, ές : ἀσύστατος, ος, ον.

VACILLATION , s. f. balancement , ταλάντωσις, εως (ή). | Allure chancelante, παραφορά, ας (ή). | Hésitation, inconstance, τὸ **αστατον Ου ἀσύστατον, ου.**

VACILLER, v. n. être balancé, ταλαν- fut. ἀλύσω. τεύομαι, fut. ευθήσομαι: ταλαντόςμαι, ούμαι, VAILLAMMENT, adv. ανδρείως. Com-

VAI

ου του τίλους έρημία, ας : άναρχία, ας (ή). Pen- παρ-ενεχθήσομαι. Marcher en vacillant, παράφορον βαδίζω, fut. ίσομαι. | Au figuré. Sa langue a vacillé, την γλώσσαν ἐσφάλη (σφάλλομαι, fut. σφαλήσομαι). Esprit vacillant, δ άστατος καὶ ἀδίδαιος νοῦς, gên. νοῦ.

VACUITE, s. f. xevotric, ntog (n).

VADE-MECUM, s. m. έγχειρίδιον, ου (τὸ). VAGABOND, onde, adj. πλάνος, ος, ον: πλανητικός, ή, όν : πλανώμενος ου άλώμενος, η, ον (partic. de πλανάομαι et d'àλάομαι. ωμαι, fut. ήσομαι). | Subst. Un vagabond. πλανής, ήτος (δ).

VAGABONDAGE, s. m. βίος πλανητικός. οῦ (ό): πλάνη, ης (ή).

VAGISSEMENT, s. m. κλαυθμυρισμός, οῦ (δ). VAGUE, s. f. κύμα, ατος (τό). Grosse vague, τρικυμία, ας (ή). Agitation des vagues, χύμανσις, εως (ή). Qui fait des vagues, agité par les vagues, χυματώδης, ης, ες. Être agité des vagues, χυματόομαι, εῦμαι, fut. ωθήσομαι: χυμαίνω, fut. ανῶ. Calmer l'agitation des vagues, τὸ τῆς θαλάσσης χυμαίνον λειαίνω, fut. ανώ.

VAGUE, adj. indéfini, ἀόριστος ου άδιόριστος, ος, ev. Être vague, être laissé dans le vague, ἀοριστίομαι, οῦμαι, fut. κθήσομαι. Désigner d'une manière vague, ὑπ-αινίσσομαι. fut. ίξομαι, acc. Oracle vague et obscur, δ άδηλος καὶ ήνιγμένος χρηθμός, οῦ. Bruit vague, rumeur vague, ή άδέσποτος φήμη, ης. | Terres vagues, non cultivées, χωρία ἀνέργαστα, ων (τà). || Le vague, le vide, τὸ κενόν, οῦ. La vague des airs, o xevos anp, épos.

VAGUEMENT, adv. άδιορίστως.

VAGUER, v. n. πλανάομαι, ωμαι, fut. ήσομαι : άλάομαι, ώμαι, fut. ήσομαι : άλύω,

battre vaillamment, ἐξέρωμένως δια-μάχομαι, χρείσσων, ονος (δ): αυ fém. δαυτῆς χρείσσων, fut. μαχοῦμαι. ονος (δ). Qui sait vaincre ses passions, τῶν

VAILLANCE, s. f. ἀνδρεία, ας (ή): ἀρετή, ης (ή). Montrer sa vaillance, την ἀρετήν ἐπιδείκνυμι, fut. δείξω: ἀνδραγαθέω, ω, fut. ήσω.

VAILLANT, ANTE, adj. courageux, ανδρείος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος).
Qui a du prix, de la valeur. N'avoir pas
un sou vaillant, οὐδ' ὁδολὸν έχω, fut. έξω.

Subst. Tout son vaillant, tout ce qu'il possède, πᾶσα ἡ οὐσία, ας: πάντα τὰ ὑπ-ἀρχοντα,
ων (partic. neutre de ὑπ-άρχω).

VAILLANTISB, ε. f. ἀνδραγάθημα, ατος (τὸ): εκ mausaise part, ἀλαζόνευμα, ατος (τὸ): ἀλαζονεία, ας (ἡ). Faire des vaillantises, ἀλαζονεύομαι, fut. εύστιαι.

VAIN, VAINE, adj. frivole, sans consistance, κινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): μάταιος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Être rempli de vaines espérances, κινών ελπίδων μεστός είμι, fut. έσομαι, Isocr. Vaine gloire, κινοδοξία, ας (ή). Vain labour, vains efforts, ματαιοπονία, ας (ή). Faire de vains efforts, ματαιοπονία, ας (ή). Présomptueux, rempli de suffisance, μεγάλαυχος, ος, ον: υπερήφανος, ος, ον. Être vain de quelque chose, τινί επιτι έπισιρομαι, fut. αρθήσομαι, ου μεγγαλαυχίω, ῶ, fut. ήσω, ου μίγα φρενίω, ῶ, fut. ήσω, ου μάγα, fut. ήσομαι. Homme vain, καυχήρατίας, ου (ό).

αν Vain, adv. μάτην. Parler en vain, μάτην τους λόγους έχ-χέω, fut. χεύσω.

VAINCRE, v. a. wade, e, fut. how, · acc. : χρατίω, ω, ful. ήσω, gén. ou acc. Vaincre les ennemis sur terre et sur mer, ἐπὶ γῆς καὶ θαλάσσης τοὺς πολεμίους νικάω, ω, fut. now. Etre vaincu, vixáquat, aquat, fut. κθήσομαι : κρατίομαι, ούμαι, fut. κθήσομαι. - par quelqu'un, ὑπό τινος. On dit plus souvent sans prépos. Tivol hogaquai, quai, fut. πθήσομαι. Ils furent vaincus à la bataille de Leucires, την εν Δεύκτροις μάχην ήσσήθησαν, Isocr. S'avouer vaincu, the house ouchoyée, e, fut. ήσω. | Δu fig. Vaincre ses rivaux, των έφαμίλλων πρατέω οπ έπι-πρατέω, ώ, fut. ήσω. Vaincre ses passions, των ἐπιθυμιών κρατέω, a. Il n'est pas donné à tout le monde de Vaincre sa colère, tò the depthe xata-xeateiv χριίσσων, ονος (δ): αυ fém. έαυτῆς πρείσσων, ονος (ή). Qui sait vaincre ses passions, τῶν ἐπιθυμιῶν πρείσσων, ονος (δ, ή), ου ἐγαρατής, ής, ής. Qui ne sait pas vaincre ses passions, sa colère, τῶν ἐπιθυμιῶν, τῆς ὀργῆς ἄσσων, ονος (δ, ή), ου ἀπρατής, ής, ής. Être vaincu, se laisser vaincre par, ἡσσάσμαι, ῶμαι, ful, ηθάσομαι, gén. Il est honteux de se laisser vaincre par le malheur, αἰσχρὸν τῶν συμφορῶν ἡσσάσθαι, Isocr. Se laisser vaincre ea générosité, τινὸς εὖ ποιοῦντος ἡσσάσμαι, ῶμαι, ξλέπ. Se laisser vaincre par les supplications, ταζς ἰπισίαις πάμπτομαι, ful. παμφθήσομαι, Grég. VAINRMENT, adv. μάτην.

VAINQUEUR, s. m. νυσιτάς, οῦ (ὁ): καφόρος, ου (ὁ). Plus souvent on tourne par le participe de νικάω, ῶ, ful. ήσω. Le vainqueur, ὁ νικῶν, ῶντος: ὁ νικήσας, αντος. Vainqueur des ennemis, νικήσας τοὺς πολεμίους. Enfin nous demeurâmes vainqueurs, τὸ τελος τᾶς νίκης καθ' ἡμᾶς γέγονε (γίνομαι, ful. γενήσομαι). Luc. || Vainqueur de ses passions, τῶν ἐπιθυμιῶν ἐγαρατής, ἡς, ἡς : τῶν ἐπιθυμιῶν κρατήσας, αντος (κρατίω, ῶ, ful. ήσω). Voyex Vaincar. VAISSKAU, s. m. sase, ἀγγιῶν, ου (τὸ). | Réceptacle du sang et des humeurs, ἀγγιῶν, ου (τὸ). Vaisseau sanguin, φλώψ, εδός (ἡ). Rupture d'un vaisseau, φλεδοβραγία, ας (ἡ).

Yameau, grand bâtiment, comme une église, εὐκοδόμημα, ατος (τό).

Vanseau, navire, ναῦς, gên. νεώς (ή). Vaisseau de guerre, ναῦς κατάφρακτος, ευ (ή). Vaisseau de guerre, ναῦς κατάφρακτος, ευ (ή). Vaisseau amiral, ναυαρχίς, ίδος (ή). Commander un vaisseau, ναυαρχίω, ῶ, fut. ήσω. Construire un vaisseau, ναυπηγίω, ῶ, fut. ήσω. Monter un vaisseau ou sur un vaisseau, entrer à bord d'un vaisseau, τὰν ναῦν ου τῆς νεὼς ἐπι-δαίνω, fut. δήσεμαι.

VAISSELLE, s. f. σκιύπ, ων (τά). Vaisselle d'or, χρυσώματα, ων (τά). Vaisselle d'argent, άργυρώματα, ων (τά). Vaisselle de terre, κεράμια, ων (τά): κέραμα, ων (τά).

VAL, s. m. au pl. Vaux, vallon, άγχος, ους (τὸ). ∦ Δu fig. Courir par monts et par vaux, άνω καὶ κάτω περι-πατίω, ω, fut. ήσω.

Vaincre ses passions, τῶν ἐπιθυμιῶν πρατίω, ῦ. Ἡ n'est pas donné à tout le monde de vaincre sa colère, τὸ τῆς ὀργῆς κατα-κρατεῖν effet légal, κύριος, α, ον. ¡ Qui doit produire sen εώ τοῦ τυχόντες ἐστῖ Qui sait se vaincre, ἑαυτοῦ διαθήκα κυρία, ας (ή). ¡ Admissible, suffisant, Ικανός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτετος). Τέmoignage valable, μαρτυρία ἐχέγγυος, ω (ή).
 Εκτικο ou raison valable, προφασις εδλογος, ω
(ή). Apporter une excuse valable, δικαίαν ἀπολογίαν παρ-έχομαι, fut. Εξομαι.

VALABLEMENT, adv. izavāç.

VALET, s. m. οἰχίτης, ου (δ): ὑπηρίτης; ου (δ). Valet de chambre, κατευναστής, οῦ (δ). Valet de pied, ἀκολουθος, ου (δ). Valet d'armée, σκιυοφόρος, ου (δ). ∦ Διι fig. Faire le bon valet, Γεπρτεειέ, πολυπραγμονίω, ῶ, Γιι. ήσω. Faire le plat valet devant quelqu'un, σαίνω, Γιι. σανῶ, αςς.

VALETAGE, s. m. δουλεσύνη, ης (1). VALETAILLE, s. f. τὸ εὐεετικόν, οῦ.

VALETER, v. n. faire le bon valet, όπηρετικώς δαιλεύω, fut. εύσω, dat. || Courir çà et là, περι-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Paire valeter, περι-άγω, fut. άξω, acc.

VALETUDINAIRE, ασίς. το σώμα ἀσθενής, ής, ής, ου άβρωστος, ος, ον.

VALEUR, s. f. prix d'une chose, τιμή, τις (ή). Avoir de la valeur, τιμιάν έχω, fast. εξω. Qui a de la valeur, τίμιος, α, ον. Qui en a beaucoup, πολύτιμος, ος, ον. Ces objets paraissent d'une grande valeur, πολλεῦ άξια ταύτα φαίνεται (φαίνομαι, fut. φανάσομαι). Qui n'a aucune valeur, οὐδενὸς άξιος, α, ον. N'attacher aucune valeur à, οὐδενὸς ἀξιόω, ω, fat. isso, acc. Donner peu de valeur à la mon-Baie, τοις νομίσκασι δύναμιν άλίγαν δίδωμι, fut. δώσω. Juste valeur, ή προσ-ήκουσα τιμή, ης (partic. de προσ-ήχω, fut. ήξω), ou simplement ή άξία, ας. Vendre à sa juste valeur, της ὑπ-αρχούσης τιμής πωλέω, ω, fut. ήσω, acc. Mettre au-dessus de sa valeur, ἐκ-τιμάω, e, ful. now, acc. Faire monter la valeur d'une chose, ανα-τιμάω, ου έπι-τιμάω, ω. fut. now, acc. Le blé augmenta de valeur, δ σίτος έπ-ετιμήθη. Perdre de sa valour, οὐτελίζομαι, fut. ισθήσομαι. Les terres n'ont plus de valeur, εὐωνότεροι νῦν είσιν ἀγροί. | En valeur, en argent comptant, άργυρίφ παρ-όντι (part. de πάρ-ειμι, fut. έσομαι).

Valeur, courage, άρετή, ἢς (¾): ἀνδρεία, ας (¾). Plein de valeur, ἀνδρείας, α, ον (comp. ότωρος, ευρ. ότατος). Montrer sa valeur, τὰν ἀρετὴν ἀπο-δείκνυμαι, fut. δείξομαι: ἀνδραγα-δέω, ῶ, fut. ήσω. Combattre avec valeur, θυμῷ μαχομαι, fut. μαχέσομαι, Tyrt.

VALEUREUS MENT, αdv. ἀνδρείως.
VALEUREUX, ετιε, αdj. ἀνδρείως, α, εν
(comp. ότερος, εκρ. ότατος).

VALIDATION, s. f. xupwork, swc (1).

VALIDE, adj. sain, robuste, ἰσχυρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος). ∦ Valable, légal, πύριος, α, ον: ἐννομος, ος, ον.

VALIDEMENT, adv. ivvoµως.

VALIDER, ν. α. χυρόω, ω, fut. ώσω, αςς. VALIDITĖ, ε. f. χῦρος, ευς (τὸ).

VALISE, ε. f. στρωματεύς, έως (ό).

VALLER, s. f. άγκος, ους (τὸ). Vallée ombragée, νάπος, ους (τὸ).

VALLON, s. m. dγκος, ως (τό). Petit vallon, dγκιον, ου (τό).

VALOIR, v. n. αξιός είμι, fut. έσφιαι (on décline afice, a, ov) avec le gén. Valoir quelque chose, τημής πινος άξιος είμε. Valoir plus Ou moins, πλέονος ή έλάσσονος τιμής άξιος είμι. Ce livre ne vaut pas plus de deux oboles, ού πλείονος αξιόν έστι το βιθλίον 4 δυσίν οδολοίν. Combien vaut ce cheval? πόσου ὁ ἴππος (sousent. τιμήματος άξιός έστιν); Valoir beaucoup, πολλου αξιός είμι. Ne rien valoir, οὐδενὸς αξιός sius. On emploie aussi et avec avantage différentes tournures. Combien valent les laitues, tournez, combien se vendent-elles? πόσου πωλούνται αί θρίδακες (πωλέω, ω, ful. ήσω); Épict. Ce champ vaut six talents, tournez, son prix est de six talents, τὸ τίμημα τῆς χώρας έστὶν εξ ταλάντων. Le sicle vaut sept oboles et demie, tournez, il équivaut à, ὁ σιγλὸς δύναται έπτά όδολευς και ήμιωδολιον (δύναμαι, fut. δυνήσομαι), Xėn. Valoir quelque chose, tournez, avoir de la valeur, tiune (zw. fut. Ew. Qui vaut beaucoup, tournes, précieux, τίμιος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Qui vaut peu de chose, tournez, vil, à vil prix, sorsλώς, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). | Au fig. Le roi seul vaut dix mille soldats, ό βασιλεύς άντι μυρίων έστι στρατιωτών. Cela à leurs yeux vaut un bienfait, routo iv euspγεσίας μέρει τίθενται (τίθεμαι, fut. θήσομαι). Le prix ne vaut pas la peine, τοῦ πόνου οὐκ ίστιν αντάξιος δ μισθές. Ne faire rien qui vaille, λόγου άξιον οὐδὶν ποιέω, ω, fut. ήσω. Cela ne vaut pas la peine qu'on y fasse attention, τὸκ έστι λόγου τκύτα άξια. | L'ombre ne vaut rien aux arbres, leur est nuisible, βλάπτει ή σχιὰ τὰ δένδρα (βλάπτω, fut. βλάψω).

| Vaille que vaille, à tout hasard, πάντως.

Valoir mieux, avoir plus de prix, πλίονος εξεός είμι, fut. έσομαι. || Avoir plus de mérite, βελτίων ου πρείσσων είμι, fut. έσομαι. Qui vaut mieux, βελτίων, ων, ον, gén. ονος : πρείσων, ων, ον, gén. ονος : πρείσων, ων, ον, gén. ονος. Ceux qui valent mieux que nous, οι ήμων βελτίονες ου άμείνονες, ων. || Etre préférable, αίρετώτερός είμι, fut. έσομαι, ανες te gén. La mort vaut mieux qu'une telle existence, ὁ θάνατος τοιαύτης σωτηρίας έστιν αίρετώτερος. Il vaut mieux mourir avec honneur que de vivre avec infamie, αίρετώτερόν έστι καλῶς ἀπο-θανεῖν ἡ ζῆν αίσχρῶς (ἀπο-θνήσκω, fut. ξάσω).

FAIRE VALOIR, exploiter, rendre productif, ἐργάζομαι, fut. ἀσομαι, acc. — son champ, τον ἀγρόν. — son argent, το ἀργύριον. || Donner de l'importance, ἐπ-αίρω, fut. αρῶ, acc. : δεινόω, ῶ, fut. ώσω, acc. Faire valoir un bienfait, τὴν εὐεργεσίαν λόγοις ἐπ-αυξάνω, fut. αυξήσω. Faire valoir des bagatelles, τὰ μικρὰ μεγάλα ποιέω, ῶ, fut. ήσω. Faire valoir ses richesses, ἐπίδειξιν τοῦ πλούτου ποιέομαι, οῦμαι, fut. ήσωμαι. Se faire valoir, μεγαλαυχέω, ῶ, fut. ήσω.

VALVE, s. f. πτυχή, ῆς (ή).

VALVULE, s. f. γλωσσίς, ίδος (ή).

VAMPIRE, s. m. monstre fabuleux, ἐφιάλτας, co (δ). Vampire femelle, λαμία, ας (ή).

VAN, s. m. instrument pour vanner $\lambda u \psi \omega \dot{\phi}$, $c\bar{v}$ (6).

VANITĖ, s. f. frivolitė, ματαιότης, ητος (τί). Tout est vanitė sur la terre, πάντα ἐν τῷ γῷ μάταια (sous-ent. ἐστί). [] Orgueil, présomption, μεγαλαυχία, ας (τί): φρόνημα, ατος (τὸ): οἴημα, ατος (τὸ). Sotte vanitė, κενοδοξέα, ας (τί). Ανοίτ une sotte vanitė, κενοδοξέω, ω, fut. ήτω. Ανοίτ de la vanitė, tournez, croire être un quelqu'un, οἴομαι τὶς εἶναι, fut. οἰήσομαι. Tirer vanitė de sa noblesse, ἐπὶ τῷ γένει μέγα φρονέω, ω, fut. ήσω. Ce qui fait votre vanitė, les autres en rougissent, ἐφ' οἶς σὐ καυχᾶ, οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται (καυχάομαι, ωμαι, fut. ήσομαι: αἰσχύνομαι, fut. υνθήσομαι), Lycurg. Par vanitė, φιλοτιμίας ένεκα: ὑπὸ φιλοτιμίας, Plut.

VANITEUX, πυπ., ασί. μεγάλαυχος, ος, **ev** : πενόδοξος, ος, ον. **Homme vanite**ux, φρονηματίας **ου** οἰηματίας, ου (δ).

VANNE, s. f. écluse, καταράκτης, ου (δ). VANNEAU, s. m. oiseau, ψάρ, gén.
ψαρός (δ).

VANNER, υ. α. λικμάω, ω, fut. ήσω, αcc. VANNEUR, s. m. λικμητής, ω (6).

VANNIER, s. m. εἰσυουργός, οῦ (δ): εἰσυεπλόκος, ευ (δ).

VANTAIL, s. m. πτυχή, τζς (ή). Porte à deux vantaux, δικλίδες, ων (αί).

VANTER, υ. α. ἐπ-αινίω, ῷ, ƒul. αινέσω, αcc. : ἐγ-κυμιάζω, ful. άσω, αcc. : ὑμνέω, ῷ, ƒul. ήσω, αcc. : ὑμνέω, αcc. Vanter beaucoup la vertu de quelqu'un, ἀρετήν τινος ὑπερεπ-αινίω, ῷ, ƒul. άσω, αcc. : καυχάςμαι, ῷμαι, ƒul. ήσω, αcc. : καυχάςμαι, ῷμαι, ƒul. ήσομαι. — de quelque chose, ἐπί τινι. Se vanter de sa victoire, τὰν κύκην αὐχέω, ῷ, ƒul. ήσω. Il se vante d'être le plus brave, εὐχεται ἄριστος εἶναι (εὕχομαι, ƒul. εὐξομαι), Hom. Se vanter d'une manière outrée, κομπάζω, ful. άσω: ἀλαζονεύςμαι, ful. εὐσομαι: μείζοσιν ἀλαζονείαις χράομαι, ῷμαι, ful. χρήσομαι:

VANTERIB, s. f. χομπασμός, οῦ (δ). **VANTEUR**, s. m. χομπαστής, οῦ (δ).

VAPEUR, s. f. άτμίς, ίδος (ή): άτμός, οῦ (ὁ): ἀναθυμίασις, εως (ή). Exhaler des vapeurs, ἀτμίζω, fut. ίσω: ἀνα-θυμιάω, ῶ, fut. άσω. S'exhaler en vapeurs, ἀνα-θυμιάομαι, ῶμαι, fut. αθήσομαι. | Au fig. Vapeurs noires, métancolie, μελαγχολία, ας (ή). A voir des vapeurs, μελαγχολάω, ῶ, fut. ήσω.

VAPOREUX, ευσε, adj. qui envoie des vapeurs, ἀτμώδης, ης, ες. || Qui ressemble à une vapeur, ἀίριος, ος ou a, ον : ἀερίζων, ουσα, ον (partic. d'àερίζω, fut. ίσω). || Qui a des vapeurs, μελαγχολικός, ή, όν.

VAQUER, v. n. être vacant, έρημός είμι, ful. έσομαι, on έρημος γίνομαι, ful. γενήσομαι (on décline έρημος, η, ον). La place venant à vaquer, έρημης ούσης της άρχης (ών, ούσα, όν, partic. d'είμί). Voyex Vacant et Vacance.

Vaquer à une chose, s'y employer, τινὶ ου πρός τι ου περί τι σχολάζω, fut. άσω: περί τι σπουδάζω, fut. άσω. — à l'étude, περί τὰ γράμματα. Vaquer à ses affaires, πρὸς τὰ ίδια σχολάζω, fut. άσω: τῶν ἱδίων ου τῶν οἰκείων ἐπι-μελέομαι, οῦμαι, fut. πσομαι. Vaquer à des soins plus importants, μείζονα πράσσω, fut. πράξω.

VAREC, ou VARECH, s. m. plante marine, φύχος, ευς (τὸ).

VARIABILITĖ, s. f. τὸ εὐμετάδολον, ου. VARIABLE, adj. εύμετάβολος, ος, ον: εύμετάδλητος, ος, ον: εύμεταχίνητος, ος, ον: μεταθλητικός, ή, όν : άστατος, ος, ον : άσταθής, ής, ές. Être variable, αστάτως ου ασταθώς iyo, fut. iko.

VARIANTE, s. f. ή διάφορος ανάγνωσις, εως. VARIATION, s. f. μεταδολή, ής (ή). Etre sujet à de fréquentes variations, πολλαίς μεταδολαίς υπό-κειμαι, ful. κείσομαι.

VARICE, s. f. κιρσός, οῦ (δ). Qui a des varices, χιρσώδης, ης, ες.

VARICOCELE, s. m. zepocenhn, ns (n). VARIER, v. a. diversifier, ποιχίλλω ου δια-ποιχίλλω, fut. ιλώ, acc. Varié, ée, ποιxilos, n. ov (comp. wtepos, sup. wtatos). Trèsvarié, παμπείκιλος, ος, ον. Choses nombreuses et variées, χρήματα πολλά καὶ διάφορα, ων (τά). || Changer, modifier, μετα-δάλλω, fut. δαλώ, acc.: μετ-αλλάσσω, ful. αλλάξω, acc. | v. n. Etre change, modifie, μετα-δάλλομαι, fut. βληδήσομαι, ou quelquefois μετα-βάλλω, fut. βαλώ: μετ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι. Qui ne varie pas, άμετάθλητος, ος, ον : άμετάστατος, ος, ον: άμεταχίνητος, ος, ον. Ne point varier, άμεταστάτως έχω, fut. έξω. - dans ses sentiments, dans son opinion, την γνώμην.

VARIETÉ, s. f. ποικιλία, ας (ή). Plein de variété, ποιχίλος, η, ον : παμποίχιλος, ος, ov. Mettre de la variété dans ses récits, τὰς διηγήσεις δια-ποιχίλλω, ful. ιλώ.

VARIQUEUX, EUSE, adj. xipowong, ng, eg. VARLET, s. m. παῖς, gén. παιδός (δ). VARLOPE, s. f. puxávn, ns (n).

VASCULAIRE, ou VASCULEUX, EUSE, adj. άγγειώδης, ης, ες.

VASE, s. m. ustensile, άγγεῖον, ου (τὸ). Petit vase, aggrecoto, ou (tò). Vase d'or, χρύσωμα, ατος (τό). Vase d'argent, άργύρωμα, ατος (τὸ). Vases sacrés, τὰ ἱερὰ σχεύη, ῶν.

VASE, s. f. limon, ιλύς, ύος (ή): τέλμα, ατος (τὸ): πηλός, οῦ (ὁ).

VASRUX, Ruse, adj. Duwdne, ne, ee: τελματώδης, ης, ες: πηλώδης, ης, ες.

VASISTAS, s. m. θυρίδιον, ου (τὸ).

VASSAL, s. m. ale, s. f. ὑπήκοος, ου (δ, ή). VASSELAGE, s. m. πελατεία, ας (ή).

sup. ύτατος). Qui occupe un vaste espace, εὐρύγωρος, ος, ον. Vaste espace, εὐρυχωρία, ας (ή). Vaste étendue de plaines, ή εύρεία πεδιάς, άδος. Vaste mer, ή απίραντος θάλασσα, ης. | Au fig. μέγας, μεγάλη, μέγα, gén. μεγάλου, ης, ου. Esprit vaste, ὁ μέγας νοῦς, gén. νοῦ. Qui a l'esprit vaste, μεγαλόνους, ους, ουν. Avoir de vastes desseins, μεγάλα βουλεύομαι, fut. εύσομαι.

A VAU-DE-ROUTE, adv. φύγδην.

VAUDEVILLE, s. m. chanson, σχολιόν, οῦ (τὸ) : ἀσμάτιον ομ ὡδάριον, ου (τὸ) : μελύδριον, ου (τό). || Pièce entremêlée de chansons, δράμα μελυδρίοις δι-εστιγμένον, ου (partic. parf. passif de δια-στίζω, fut. στίζω).

A VAU-L'EAU, adv. suivant le courant, κατά ρούν. Aller à vau-l'eau, κατά ρούν ου ύπο του ύδατος φέρομαι, fut. ένεχθήσομαι. | Au fig. Les affaires sont à vau-l'eau, elles sont perdues, έρρει τὰ πράγματα (έρρω, sans futur). VAURIEN, s. m. οὐτιδανός, οῦ (ό).

VAUTOUR, s. m. oiseau, γύψ, gén. γυπός (δ). De vautour, γύπινος, η, ον. Nid de vautour, γυπή, ῆς (ή): γυπάριον, ου (τὸ).

se VAUTRER, v. r. χυλινδέομαι, οῦμαι, fut. κυλισθήσομαι. — dans la boue, ἐν τῶ πηλῷ, ἐν τῷ βορδόρῳ. Qui aime à se vautrer, φιλοδόρδορος, ος, ον. | Au fig. Se vautrer dans les plaisirs, rais hocvais iy-xudivosomas, ouμαι, fut. χυλισθήσομαι.

VEAU, s. m. jeune bosuf, μόσχος, ου (δ). De veau, μόσχειος, α, ον. Cuir de veau, μοσχή, ής (ή). | Veau marin, phoque, φωκος, ου (ό): φώκη, ης (ή).

VEDETTE, s. f. sentinelle à cheval, è ἔφιιθίος φύλαξ, ou simplement φύλαξ, αχος (δ). Étre en vedette, ίππικήν φυλακήν έχω, fut. έξω. || Sorte de guérite, σχοπιά, ας (ή).

VEGETABLE, adj. βλαστητικός, ή, όν.

VEGETAL, ALE, adj. φυτικός, ή, όν. Terre végétale, χοῦς, οῦ (ὁ). || Subst. Les végétaux, φυτά, ῶν (τὰ).

VEGETANT, ANTE, adj. βλαστάνων, ουσα, ον (partic. de βλαστάνω, fut. βλαστήσω).

VÉGÉTATIF, we, adj. qui fait végéter, Bhaornties, n, ov. | Au fig. Ame vegetative, n φυτική ψυχή, ης. Vie vegetative, βίος άτονος, ου (ό). VÉGÉTATION, s. f. βλάστησις, εως (ή).

VEGETER, v. n. en parlant des plantes, βλαστάνω, fut βλαστήσω. | Au fig. mener une VASTE, adj. εὐρύς, εία, ύ (comp. ύτερος. ! triste vie, ψυχρόν βίον ἀπο-ζάω, ω, fut. ζησω.

(ή). | Force, énergie, ἐσχύς, ὑος (ή): έντονία, ας (ή). Avec véhémence, ίσχυρως: έντόνως : δεινώς : σφοδρώς. Parler avec véhémence, δια-τείνομαι, fut. τενεύμαι.

VEHEMENT, εκτε, adj. ἰσχυρός, ά, όν (comp. otepos, sup. otatos): (vrovos, os, ov (comp. ώτερος, sup. ώτατος): δεινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): σφοδρός, ά, όν comp. ότερος, sup. ότατος.

VEHEMENTEMENT, adv. σφόδρα.

VEHICULE, s. m. moyen de transport, δχημα, ατος (το). Η Moyen de faire passer plus doucement un remède, aprigrov, ou (tò). Au fig. stimulant, όρμητήριου, ου (τό).

VRILLE, s. f. temps passé sans dormir, αγρυπνία, ας (i). Veille qui dure toute la nuit, παννυχίς, ίδος (ή). Veille que l'on passe à écrire, à composer, νυπτογραφία, ας (ή). Le fruit de mes veilles, i imi vorroppapia, as. Employer ses veilles à composer un ouντεβε, σύγγραμμα ου βιδλίον τι νυπτογραφίω, ä, fut. now.

Veille, jour qui précède, i mporepaia, ac. La veille du combet, τη προτεραία της μάχης. La veille du jour où, τη προτεραία ότε, indicatif. De la veille, mporepaioc, a, ov. Il vint la veille, προτεραίος ήλθε (έρχομαι, fut. έλεύσομαι). | Veille on vigile d'une fête, παννυχίς, ίδος (ή). | Au fig. Être à la veille de, sur le point de, μίλλω, fut. μελλήσω, infin. Etant à la veille de triompher de ses ad-Versaires, μέλλων ήδη περι-γίνεσθαι των έναντίων (περι-γίνομαι, fut. γενήσομαι). Guerre à la veille d'éclater, δ μονονού παρ-ών πόλεμος, ου (παρ-ών, ούσα, όν, partic. de πάρeimi, ful. écopai).

VEILLEE, s. f. travail de la nuit, τὸ παννύχιον έργον, ου : παννυχισμός, οῦ (δ).

VEILLER, v. n. appunvie, e, fut. now. Veiller toute la nuit, παννυχίζω, fut. ίσω. Veiller la nuit auprès de quelqu'un, τινὶ παρανυχτερεύω, fut. εύσω. | Au fig. Veiller à une chose, φυλάσσω, fut. άξω, αcc.: τηρέω, ω, fut. now, acc. Veiller à ses intérêts, à ses aflaires, υπέρ των έμαυτου σπουδάζω, fut. άσω. Tout animal veille à sa conservation, παν ζωεν σίκεισυται πρός τὸ τηρείν έαυτόν (οίκεισομαι, σύμαι, fut. whisepat: their, a, fut. now). Veiller

VÉHÉMENCE, s. f. impétuosité, έρμή, αξω, συ έπι-μελίσμαι, σύμαι, fet. ήσομαι. ανεε όπως et le fut. ou le subj. Veiller à ce qu'elle ne se fasse pas, quadocouau, fait. άξομαι, avec δπως et le fut. ou le subj. Veillez à ce que, malite on impératif de μέλει, fel. μελήσει), ανος δπως et le fel. σες le subj. Je veillerai à cela, madriou mon reure OM TOUTOU.

> VEILLEUR, s. m. παννυχιστής, εῦ (ὁ). VEILLEUSE, s. f. sorte de petite lampe, λυγνίον, ου (τό).

> VEINE, s. f. vaisseau sanguin, φλέψ, gén. φλεδός (ή). Petite veine, φλέδιον, ου (τὸ). Ouvrir la veine, pluboromio, ü, fut. how. S'ouvrir la veine, τάς φλίδας έχ-τίμικμαι, fut. τεμούμαι. | Filon, ramification, φλέψ, gén. φλεδός (ή). Veines d'eau, αι των ύδάτων φλίδες, w. Veines dans une mine, αἱ τοῦ μετάλλου μέ-6δοι, wv. Veines du bois, πόροι, ων (οί). | Δυ fig. Veine poétique, οἴστρος, ου (δ). Être en veine. être inspiré, ciorpáw, w, fut. now. Etre en veine, avoir du bonheur, καλώς πράσσω, ful. πράξω.

VEINE, it, adj. ποικίλος, n, ov.

VBINBUX, suse, adj. plubooding, ng, eg. VELAR, s. m. plante, έρύσιμον, ου (τό). VRLER, v. n. mettre bas, en parlant de la vache, tixto, fut. τίξιμαι.

VÉLIN, s. m. διφθέρα, ας (ή). En vélin, διφθέρινος, η, ον.

VELITE, s. m. ἀκροδολιστής, εῦ (ό).

VELLEITE, s. f. τὸ κοῦφον τι θέλημα, ατος. VELOCE, adj. ταχυπόρος, ος, ον.

VELOCITE, s. f. ταχύτης, ητος (ή).

VELOUTE, is, adj. malaxis, if, ov (comp. ώτερος, sup. ώτατος). || Subst. Le velouté d'un fruit, d'une pêche, etc. xvcu;, ou (6).

VELTE, s. f. mesure pour les liquides, άμφορεύς, έως (δ).

VELU, ve, adj. poilu, τριχώδης, ης, ες. [Laineux, μαλλωτός, ή, όν.

VELVOTE, s. f. plante, thativn, no (1). VENAISON, s. f. chair de bête fauve, τὸ θήρειον χρέας, ως. [Gibier, άγρα, ας (ή). | Odeur de la venaison, & broccos doun, no. Sentir la venaison, biperov olo, fut. Unou.

VÉNAL, ALE, adj. qui se vend, wvioc, oc ou a, ev. | Au fig. Langue vénale, γλώσσε ώνιες, ου (ή). Orateur vénal, βήτωρ μισθωτός, οῦ (δ): δ μισθοῦ λέγων, εντος (partic. de λέγω, à ce qu'une chose se fasse. συλάσσω, fut. L'ut. λίζω ομ έρω). Juge vénal, δικαστής δωρεδόπος, ου (δ) : δ μισθεῦ δικάζων, οντες (part. | (ħ). || Au fig. Enfiler la venelle, s'enfuir, ἀποde δικάζω, fut. άσω. Qui n'est point vénal, άδωροδόκητος, ος, ον. Ame qui n'est point Venale, ή χρυσώ αποσητος ψυχή, ης.

VÉNALEMENT, adv. αίσχρωερδώς.

VĖNALITĖ, s. f. — des charges, i tūv άρχῶν ἀπεμπολησις, εως. | - d'un orateur, d'un juge, δωροδικία, ας (ή).

VENANT, s. m. Les allants et les venants, εί παρ-ερχόμενοι, ων (partic. de παρ-έρχομαι, fut. elevoquai).

VENDABLE, adj. πράσιμος, ος ou n, ev. Qui n'est pas vendable, ampares, es, ev.

VENDANGE, s. f. τρύγη, κς (ή). Temps de la vendange, τρυγητός, οῦ (δ). | Fouler la vendange, τους βότρυς πατέω. ω, fut. ήσω.

VENDANGER, ν. π. τρυγάω, ω, fut. ńow.

VENDANGEUR, s. m. EDSE, s. f. TPUγητής, οῦ (δ) : ακ fém. τρυγήτρια, ας (ή).

VENDEUR, s. m. EUSE, s. f. mpátac, ou (δ): au fém. πράτρια, ας (ή). Vendeur de volaille, άλεκτρυονοπώλης, ου (δ). Vendeur de poissons, ίχθυσπώλης, ου (έ). On forme ainsi beaucomp de mots.

VENDITION, s. f. moane, see (1).

VENDRE, v. a. πωλίω, ω, fut. ήσω, acc. : πεπράσκω, ful. περάσω, acc.: άπ-εμπολάω, a, fut. now, acc. Le nom du prix se met au gén. Vendre pour de l'argent, ἀργύρου πωλίω, ω, ou d'un seul mot, άργυροπωλίω, ω, fut. ήσω, acc. Vendre cher, à bon marché, πολλοῦ, ολίγου πιπράσκω, fut. περάσω, acc. ∦ Au fig. Vendre ouvertement sa patrie, τὰν πατρίδα various muliu, u, fut. nou. Se vendre à quelqu'un, έμαυτόν τινι πιπράσκα, fut. περάσω. Ceux qui se sont vendus à Philippe, oi re Φιλίππω έαυτούς πεπρακότες, ων. Vendu, ue, mercenaire, μισθωτός, ή, όν. Être vendu à quelqu'un, τινὶ μισθαρνίω, ω, fut. ήσω. Homme vendu à Philippe, Φιλίππου μισθωτός οῦ (δ), Dem. | Vendre ses amis, les trahtr, τους φίλευς προ-δίδωμι, fut. προ-δώσω. Vendre un secret, le divulguer, τὸ ἀπόχρυφον ἐχ-φέρω, fut. E-oico. | Vendre cher sa vie, tournez, ne pas périr sans vengeance, ούχ ἀτιμωρητὶ πίπτω, fut. πεσούμαι.

VENDREDI, s. m. ή τῆς Ἀφροδίτης ἡμέρα, ας. VENEFICE, s. m. papuaxeia, ac (i). .VENELLE, s. f. petite rue, στενωπός, εῦ

διδράσω , fut. άπο-δράσομαι.

VENENEUX, rose, adj. papuaxidne, ne, ec. VENERABLE, adj. σεμνός, ή, όν (comp. ότερος, ευφ. ότατος): σεδάσμιος, ος ου α, ον: σεδαστός, ή, όν : αίδεστός, ή, όν : αίδοῖος, ος OH a, ov.

VENERATION, s. f. respect des choses saintes, σεδασμός, οῦ (δ). Avoir une pieuse vénération pour, ofcomai (sans fut.) ou osbáζομαι, fut. άσομαι, acc. Respect pour une personne, aidés, ous (i). Avoir de la vénération pour quelqu'un, aidiopat, copat, fut. aidioquai, acc. Plein de vénération pour, aiδήμων, ων, ον, gén. ονος, avec le gén. Digne de vénération, voyez Venerable. Être en vénération, αίδους τυγχάνω, fut. τεύξομαι. - chez quelqu'un, dans l'esprit de quelqu'un, ὑπό τινος. Tu seras pour les autres un objet de vénération, bm των άλλων αίδους τεύξη, Xên. Qui est pour les bons un objet de vénération. τοις αγαθοίς αίδεστός, ή, όν, Plat.

VENERRR, v. a. en parlant des choses saintes, σέδομαι ου σεδάζομαι, fut. άσομαι: acc. | En parlant des personnes, aidiouat, ouμαι, fut. αἰδίσομαι, acc. | Venere, ée, σιμγός. n, ov. Voyez Vererable et Veneration.

VENERIE, s. f. κυνηγεσία, ας (ή).

VĖNĖRIEN, ENNE, adj. άφροδίσιος, α, ev. VENEUR, ε. m. χυνηγός, οῦ (δ): χυνηγέτης, ου (δ). Grand veneur, άρχικυνηγός, οῦ (δ).

VENGRANCE, s. f. τιμωρία, ας (ή): ἐκδίκησις, εως (ή): άμυνα, ης (ή). Contit à la vengeance, εἰς ἄμυναν δρμάω, ω, fut. ήσω · τιμωρίαν μετ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Demander vengeance à quelqu'un, τιμωρίαν παρά τινος άπattie, a, fut. now. Il obtint de Dieu une vengeance si éclatante, τουπύτης έτυχε τιμωρίας ύπο Θεού (τυγχάνω, fut, τεύξομαι). Tirer vengeance de la mort de sa mère, μπτρὸς φόνον τιμωρέσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι, συ έκ-δικέω, ώ, ful. ήσω, ου έχ-πράσσω, ful. πράξω: τοῦ τής μητρός φόνου τιμωρίαν ου δίχην λαμβάνω, fmt. λήψομαι. Poursnivre la vengeance d'un meurtre, τον φόνον μετ-έρχομαι, fut. μετ-ελεύσομαι, Diod.: τῷ αξματι ἐπεξ-έρχομαι fut. ελεύsomat, Hérodn. Laisser à Dieu le soin de sa vengeance, The timepian to Oio do-inmi, fut. άφ-ήσω. Qui reste sans vengeance, ἐπιμώenter, of, ov : dvexdimptor, of, ov. Laisser

quelqu'un sans vengeance, άτιμώρητον συ άνειδίκητον τινα άφ-ίημι, fut. όφ-ήσω, συ έάω, ώ, fut. έχσω, συ περι-οράω, ώ, fut. όψομαι.

VENGER, v. d. τιμωρίω, ω, fut. ήσω, avec le dat. de la pers. et l'acc. de la chose. Venger son père, τῷ πατρὶ τιμωρίω, ω. Venger la mort d'un ami, τῷ φίλῳ τὸν φόνον τιμωρίω, ω. Je vengerai toutes vos injures, πάντα σοι τιμωρήσω. Vous êtes vengé de vos ennemis, έχεις παρὰ τῶν πολιμίων τὴν δίκην (έχω, fut. έξω).

se Vengea, v. r. ειμωρίομαι, εύμαι, ful. τίσομαι, αcc. : τίσμαι ου άπο-τίσμαι, ful. τίσομαι, αcc. : ἀμύνομαι, ful. υνεύμαι, αcc. — de quelqu'un, τιά. Je ne me suis pas vengé d'eux autant que je le devais, τούτους έγω ἐτιμωρπσάμην ἐνδειστέρως ἢ προσ-ῆκι (προσ-ῆκω, fut. ήξω). || Se venger par ses propres mains, ἐμαυτὸν ἐχ-δικέω, ω, fut. ήσω.

VENGEUR, ERESSE, adj. et s. τιμωρός, οῦ (δ, ή). Les furies vengeresses du crime, αἰ τῶν κακῶν παιναί, ῶν.

VENIEL, ELLE, adj. ἀφίσιμος, ος ου η, ον, G. M.

VÉNIELLEMENT, adv. ἀφεσίμως, G. M. VENIMEUX, Euse, adj. qui contient du venin, ἰώδης, ης, ες. || Qui a ou qui jette du venin, ἰοδολος, ος, ον. Animal venimeux, τὸ ἰοδολον ζῶον, ου.

VENIN, s. m. iός, cũ (δ). Jeter du venin sur, iv-ιοδολίω, ω, fut. ήσω, dat.

VENIR, v. n. se transporter quelque part, τικω, ful. τίξω: έρχομαι, ful. ελεύσομαι. en un lieu, είς τινα τόπον. Il viendra volontiers à Athènes, ήξει προθύμως 'Αθήναζε, Plat. D'où venez-vous? — de l'Égypte, πόθεν ήχεις; - ix τῆς Αἰγύπτου, Luc. Ils viennent de chez eux avec cette opinion, οίκοθεν ήκουσι ταύτην έγοντες την δόξαν, Eschin. Je viens vous donner un conseil, υμίν παω συμ-δουλεύσων (part. fut. de συμ-δουλεύω, fut. εύσω). Ils viendront tous me secourir, πάντες ήξουσιν άμυνοῦντες [partic. fut. d'àμύνω, fut. υνω). Venir chez quelqu'un, πρός τινα έφ-ικνέομαι, ούμαι, fut. ἀφ-ίξομαι. - de chez quelqu'un, παρά τινος. Venir au-devant de, άπ-αντάω, ä, fut. ήσωμαι, dat. Viens ici, δεύρο έλθέ, ου δεύρο έδι. ou simplement δεύρο. Venez ici, δεύτε. Ne faire qu'aller et venir, δεύρο κάκεισε φέρομαι,

άνω καὶ κάτω φέρομαι. [Le premier venu, ὁ τυχών ου παρα-τυχών, όντος (partic. aor. de τυγχάνω ου παρα-τυγχάνω, ful. τεύξομαι). Recevoir de l'argent du premier venu, παρά τοῦ τυχόντος χρήματα λαμδάνω, ful. λήψομαι. Au premier jour venu, τῆ τυχούση ἡμέρα. [] Nouveau venu, νέηλυς, υδος (ὁ, ἡ). [] Bienvenu, ue, νουεκ ce mot. [] Au fig. Venir au comble de ses vœux, ἐπὶ τὸ πέρας ου ἐπὶ τὸ τέλος τῆς εὐχῆς ἀφ-ικνέομαι, οῦμαι, ful. ἱξομαι. Venir à bout de ses desseins, τὰ βουλεύματα ἀνύω, ful. ύσω.

επ Verir A, ήχω, fut. ήξω: έρχομαι ου προ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι: έλχύνω ου προ-ελαύνω, fut. ελάσω. — à quelque chose, είς τι. Il en est venu à ce point d'impiété que, είς τοῦτο ήλθεν ου προ-πλθεν ου προ-ελήλακεν ἀσε-Είας, ῶστε, αυες l'infin. Il voulait en venir là par ses discours, εἰς τοῦτο τοὺς λόγους ἔτεινε (τείνω, fut. τενῶ). [Επ venir aux mains, συμ-μίγνυμι, fut. μίξω: τὰς χεῖοας συμ-πλέχω, fut. πλίξω.

FAIRE VENIR, appeler, xaliw, \bar{w} , ful. xaligw, acc. || Envoyer chercher, μ_{ATA} - $\pi i \mu_{\text{ATA}}$ - μ_{AI} , ful. $\pi i \mu_{\text{VO}}$ acc. || Au fig. Faire venir à quelqu'un la pensée de, $\pi v i \tau i$ eix $v o \bar{v} v i \mu - 6 a \lambda \omega$, ful. $6 a \lambda \bar{\omega}$.

VENIR, arriver, survenir, en parlant des choses, έρχομαι ου έπ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. La nuit vint pendant le combat, μεταξύ τῆς μάχης ἐπ-ῆλθεν ή νόξ. [Ce bruit est venu jusqu'à nos oreilles, ταῦτα είς ἀχοὰς ήλθε τὰς ήμετέρας. | L'année qui vient, τὸ έρχόμενον έτος. cus. || Venir à l'esprit, ἐπὶ νοῦν έργομαι οκ έπ-έρχομαι ου είσ-έρχομαι. Il me vint le désir de, έμοὶ ἐπ-ηλθεν, infin. || On se sert encore de beaucoup d'autres verbes, qui aident à varier les tournures. Il lui vint une fièvre vioienie, αὐτὸν κατ-έλαδε σφεδρὸς μάλα πυρετός (κατα-λαμδάνω, fut. λήψομαι). Les malheurs viennent rarement seul à seul, σπανίως αὐταὶ παρ' αύταις αί συμφοραί γίνονται (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Il n'est rien venu de ce que nous attendions, ών πλπίζομεν ούδεν άπο-δέδηκε (άπο-δαίνω, fut. Επσωαι). L'affaire est venue à bien, εύτυχως άπ-έδη το πράγμα. L'affaire en est venue à ce point que, είς τοῦτο άπέδη το πράγμα ώστε, infin.

faire qu'aller et venir, δεϋρο κάκεῖσε φέρομαι, Venir A, suivi de l'infin. ordinairement ne fut. ἐνεχθήσομαι. Je ne fais qu'aller et venir, se traduit pas, ou se tourne par l'adv. ποτέ. subj. de πυνθάνομαι, fut. πεύσομαι). Si l'on venait à dire, et ric etmoi, ou et more ric είποι (aor. 2 opt. de λίγω, fut. iρω). On vint à parler de lui, περί αὐτοῦ ὁ λόγος έπεσε (πίπτω, fut. πεσούμαι).

VEN

VERIR DE, suivi de l'infin. se tourne ordinairement par tout à l'heure, dont : vewori. La paix vient d'être faite, tournez, s'est faite récemment, άρτι ή είρηνη πεποίηται (ποιέω, ω, fut. ήσω). Parler de ce qui vient de se passer, περί των νεωστί γεγενημένων δια-λέγομαι, ful. λίξομαι.

VENIR, pousser, croitre, φύομαι, fut. φύσομαι. Qui vient de soi-même, αὐτόφυτος, oc, ov. | Enfant à qui les dents viennent, βρέφος δδοντοφυές, ους (τό), ου βρέφος όδοντοφυούν . ούντος (partic. neutre d'όδοντοφυίω, ω, fut. ήσω).

VENIR, nattre, provenir, rivoual, fut. reνήσομαι. - d'une bonne famille, εξ επιφανούς οἰχίας. — d'une famille obscure, έξ ἀσήμου γένους. Venu de rien, έξ σύδενὸς γεγονώς, υία, ός. Ceux qui viendront après nous, oi έπιγενησόμενοι, ων. De là viennent les trahisons, le renversement des États, έντεῦθεν προδοσίαι πατρίδων, πολιτειών άνατροπαὶ χίνονται. || D'où vient que? πόθεν; πως; διά τί; τί mor' igrly ore, indic. D'où vient qu'il a fait cela? τί παθών τουτο πεποίηκε; τί ποτ' έστιν δ παθών τούτο πεποίηκε (πάσχω, fut. πείσομαι: ποιίω, ω, ful. ήσω).

VENT, s. m. ανεμος, ου (δ). Petit soufile de vent, ανεμάδιον, ου (τό). Vent doux, αύρα, ας (ή). Coup de vent, ανέμου βιπή, ñς (ή). Exposer au vent, ἀνεμόω, ω, fut. ώσω, acc. Agité par les vents, πνεμωμένος, n, or (partic. parf. passif d'avenco, o). Ouvert on exposé à tous les vents, ὑπήνεμος, ος, ον ι προσήνεμος, ος, ον. Être battu par les vents, τῷ ἀνέμφ ἡιπίζομαι, fut. ισθήσομαι. Vent favorable, εὖρος, ου (δ). Il s'élève un bon vent, πνιδμα ούριον έπι-γίνεται (γίνομαι, fut. γινήσομαι). Naviguer par un vent favorable, avoir le vent en poupe, έξ εὐρίας πλίω, fut. πλεύσω. Vent contraire, αντίπνοια, ας (ή). Les vents l'empêchaient de partir, απλοιαι ίσχον αύτον απο-πλείν ώρμημένον (έχω, fut. έξω : ἀπο-πλέω, fut. πλεύσω).

Si l'on vient à savoir, iau ric muontai (aor. 2 | | Instrument à vent, en termes de musique, τὸ πνευματικόν δργανον, ου. || Retenir son vent, son haleine, τὸ πνεῦμα κατ-έχω, fut. καθ-ίξω. Prendre le vent de la bête, la suivre à la trace, τὸ θηρίον έξ-ιχνεύω, fut. εύσω. | Au fig. Avoir vent de quelque chose, en être informé, τὶ προ-αισθάνομαι, fut. αισθήgours. | Le vent emporte vos discours, tournez, vous parlez au. vent, ανέμω δια-λέγη (δια-λέγομαι, fut. λέξομαι).

> Vent, flatuosité, πνεύμα, ατος (τὸ). Ανοίτ des vents, πνευματόρμαι, ουμαι, fut. ωθήσομαι. Qui en a, πνευματώδης, ης, ες: πνευματικός, ή, όν. Qui en donne, πνευματώδης, ης, ες. Lacher un vent, βδίω ου ύπο-βδίω, fut. Edicopai.

> VENTE, s. f. πράσις, εως (ή). Qui est en vente, πράσιμος, ος οκ η, ον. Mettre en vente, προ-τίθημι, fut. προ-θήσω, acc. Vente à la criée, ἀποχήρυξις, εως (ή). || Qui est de vente, qui a du débit, εύωνος, ος, ος.

> VENTER, v. n. impers. mvei, fut. mveuσεται (sous-ent. ανεμος). Quand il vente, όταν πνέη: όταν πνεύσωσιν ανεμοι, Athén.

> VENTEUX, Ruse, adj. exposé au vent, υπήνεμος, ος, ον. || Qui a des vents ou qui en donne, πνευματώδης, ης, ες.

> VENTILATION, s. f. διατίμησις, εως (ή). VENTILER, v. a. en termes de droit, diaτιμάω, ω, ful. ήσω, acc.

> VENTOSITĖ, s. f. πνεῦμα, ατος (τὸ). Donner des ventosités, πνευματώω, ω, fut. ώσω, acc.

> VENTOUSE, s. f. - pour donner de l'air, φυσητήριον, ου (τό). — pour tirer le sang, σικύα, ας (ή). Appliquer les ventouses, voyex VENTOUSER.

VENTOUSER, ν. α. σικυάζω, fut. άσω, acc. : ταίς σιχύαις θεραπεύω, fut. εύσω, acc. 6

VENTRE, s. m. γαστήρ, τρός (ή), irreg. Qui a un gros ventre, πλατυγάστωρ, ερος (δ, ή). Qui a le ventre saillant, προγάστωρ, ορος (ό, ή). Remplir son ventre, γαστρίζομαι, fut. ίσομαι, Athén. Bas-ventre, ὑπογάστριον, ου (τὸ) : ἦτρον, ου (τὸ). L'intérieur du basventre, ou simplement le ventre, κοιλία, ας (ή). Lacher le ventre, την κοιλίαν λύω, fut. λύσω. Flux de ventre, κοιλιολυσία, ας (ή). Qui a mal au ventre, χοιλιαχός, ή, όν. Dė-| Faire du vent, de l'air, ἡιπίζω, fut. ίσω. charger son ventre, τὰ ἰν-οχλοῦντα ἀποensuzζομαι, fut. άστμαι. Au fig. Être esclave de son ventre, τῷ γαστρὶ δουλούω, fut. εύσω.

Passer sur le ventre aux ennemis, τούς πολιμίους ἐπιτρίδω, fut. τρίψω.

Remettre le cour au ventre, rendre du courage, ευμόν παρ-ίστημι, fut. παρπ-στήσω.

Mettre le feu sous le ventre, inspirer de l'ardeur, τινὰ ἐπιαίω, fut. καύσω.

Ventre d'un vase, γαστάρ, έρος (δ): κειλία, ας (ή).

VENTREE, s. f. κύημα, ατο: (τὸ).

VENTRICULE, s. m. estomac des ruminants, γ astpidion, ou $(\tau \delta)$: σ tomax, σ (δ) . || Cavité dans le carpe de l'animal, π oulác, π (π) .

VENTRIÈRE, s. f. μασχαλιστήρ, προς (δ).
VENTRILOQUE, adj. ἐγγαστρίμωθος, ου (δ, ή).
se VENTROUILLER, v. r. ἐν τῷ βορδόρῳ κολινδίομαι, οῦμαι, fut. κολισθήσομαι.

VENTRU, ue, adj. γαστρώδης, ης, ες : προγάστωρ, ορος (ό, ή).

VENU, un, partic. et adj. voyes Venn.
VENUE, s. f. arrivée, ἄφιξις, εως (ή): ἰφοδος, ου (ή). Allées et venues, ai άνω καὶ κάτω πορείαι, ῶν. || Arbre d'une belle venue, δίνδρον εύδλαστον, ου (τὸ). || Tout d'une venue, tout de suite, ἐξῆς: εὐθύς: αὐτίκα: παραυτίκα: παραχρῆμα. || Homme tout d'une venue, d'une taille très-allongée, ἀνὴφ προμήκας, ους (ὁ).

VENUS, s. f. divinité palenne, 'Apposirn, $n_{\rm c}$ (i). || L'étoile du matin, pusquipo, $n_{\rm c}$ (i). || L'étoile du soir, lanços, $n_{\rm c}$ (i).

ΥΕΡΚΕ, ε. f. pl. al έσπεριναὶ εὐχαί, ῶν.

VER, ε. m. σκώληξ, πιος (ό). Fourmiller
de vers, σκωληκιάω, ῶ, fut. άσω. Être rongé
de vers, σκωληκιόμαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι.
Il expira rongé de vers, σκωληκιόβρωτος ἔξέψυξε (ἐκ-ψύχω, fut. ψύξω). Ver intestinal,
Ελμινς, ινθος (ά). Ver solitaire, ταινία, ας (ή).

Ver qui ronge le blé, κίς, ιός (ό): τρώξ,
ωγός (ό). Ver qui ronge le bois, θρίψ, ιπός
(ή). Piqué des vers, θριπήδεστος, ες, ον.

Ver qui perce les ais des vaisseaux, τερηδών, όνος (ή). Ver luisant, λαμπευρίς, ίδος
(ή). Ver à soie, βόμδυξ, υπος (δ).

VERACITE, s. f. άψευδία ου άψεύδεια, ας (ή): τὸ άψευδές, οῦς.

VRRBAL, Ale, edj. qui vient d'un verbe, βηματικός, τί, όν. || Qui n'est pas écrit, dγραφος, ος, ον. Promesse verbale, τί λόγτο μότος στις, εως.

VERBALEMENT, adv. de vive voix, άπὸ στοματος. || En parole seulement, λόγφ μόνον. || Sans écriture, ἀγράφως.

VERBALISER, v. n. dresser un procèsverbal, ἀνα-γράφω, ful. γράψω, acc. [Faire de longs discours, πολυλιγίω, ω, ful. καω.

VERBE, s. m. partie da discours, ρᾶμα, ατος (τὸ). Νοία, φωνά, ᾶς (ά). Ν Parole, λόγος, ου (ὁ). Ν En termes de théologie. Le Verbe divin, ὁ θιῖος Δόγος, ου simplement ὁ Δόγος, ου.

VERBEUX, EUE, adj. πολυλόγος, ος, εν. VERBIAGE, s. m. πολυλογία, ας (ή). Avoir beaucoup de verbiage, πολλήν φλυαρίαν έχω, fut. Εω. Qui n'a que du verbiage, φλυαρολόγος, ος, ον.

VERBIAGER, ν. π. φλυαρίω, ω, ful. ήσω: φλυαρολογίω, ω, ful. ήσω.

VERBIAGEUR, s. m. φλυαρολόγος, co (δ): φλύαρος, co (δ).

VERBOSITÉ, s. f. modudogía, ac (11).

VERD, adj. voyex Vmr.

VERDELET, mir, adj. en parlant du vin, υπόστρυφνος, ος, ον. En parlant d'un vieillard, ωμός, ή, όν: ωμογίρων, οντος (ό).

VERDET, s. m. oxyde de cuivre, spéeur, au (70).

VERDEUR, s. f. — du vin, στρυφυότος, πτος (ή). | Δε fig. Verdeur de l'âge, ή τῶς ήλικίας ἀκμπ, ῆς: τὸ τῆς ἡλικίας ἄκμαζον, εντος (partic. neutre d'άκμαζον, fut. ἀσω).

VERDIER, s. m. garde forestier, ὑλωρός, οῦ (δ).] Oiseau, χλωρίς, ίδος (ή).

VKRDIR, v. a. rendre vert, χλωραίνω, fut. ανώ, acc. [ν. n. devenir vert, χλωραίνομαι, fut. ανδάσομαι. — en pariant de l'herbe, du femillage, χλοάζω, fut. άσω.

VERBOYANT, ΑΝΤΕ, αέμ. χλωρός, ά, όν: χλοανθής, ής, ές: χλοάζων, ουσα, ον (partic. de χλοάζω, fut. άσω).

VERDOYER, v. n. xlod(w, fut. dou.

VERDURE, s. f. χλόη, ης (ή). La terre est émaillée de verdure, ή γὰ παπούμλται χλόαις μυρίαις (ποικίλλομαι, ful. ελθήσομαι), Δτίσκ. Lieu rempli de verdure, τόπος χλοανθής, εὺς (ό). Tapis de verdure, λεμιών, ῶνος (ό). Toit de verdure, απάς, άδος (ή). Perdre sa verdure, se faner, μαραίνομαι, fut. ανθήσο-

ρείω, ω, fut. ήσω.

VEREUX, zusz, adj. gate par un ver, σκωληχόδρωτος, ος, ον. | Gate, perdu, ruine, δι-εφθαρμένος, η, ον, σει δι-εφθορώς, νία, ός (partic. parf. de δια-φθείρομαι, fut. φθαρήσομαι). || Suspect, peu sûr, άπιστος, ος, ον: άνέγγυος, ος, ον.

VERGE, s. f. βάδδος, ου (ή). Petite verge, pabbio, ou (rò). Battre de verges, pabbilo, fut. iou, acc. Mourir sous les verges, υπο ράδδων και μαστίγων άπο-θνήσκω, fut. Bavoupat. | Au fig. Gouverner avec une verge de fer, gouverner durement, exampés δι-αιτίω, ω, fut. ήσω, acc. : ou d'un seul mot σκληραγωγίω, ω, fat. ήσω.

VERGER, s. m. παράδωσος, ου (δ).

VERGETER, ν. α. καλλύνω, fut. υνώ, αcc. VERGETTES, s. f. pl. κάλλυντρα, ων (τά). VERGLACKR, v. n. et impers. Il verglace, πάχνη γίνεται (de γίνομαι, fut. γενήσομαι). VERGLAS, s. m. πάχνη, ης (ή).

VERGNE, s. m. arbre, xxifopa, aç (i).

VERGOGNE , s. f. αἰδώς , οῦς (τ΄) : αἰσχύνη , τ; (ή): δυσωπία, ας (ή). Qui est sans vergogne, dva fric, ric, ic : douowantec, oc, or : άναίσχυντος ος, ον.

VERGUE, s. f. repaia, ac (1). Extrémites des vergues, expoxépaia, ev (rà).

VÉRIDICITÉ, s. f. adribeia, as (i): αψευδία, ας (ή): τὸ ἀψευδές, οῦς.

VERIDIQUE, adj. annons, ns, is (comp. έστερος, sup. έστατος): άψευδής, ής ές (comp. έστερος, εκφ. έστατος).

VERIFICATEUR, e. m. Estastic, of (6). VÉRIFICATION, s. f. έξετασμός, οῦ (δ).

VÉRIFIER, ν. α. έξ-ετάζω, fut. άσω, αcc. : ελέγχω, fut. ελέγξω, acc. : δοκιμάζω, fut. άσω, acc. Ainsi se vérifiait ma prédiction, ούτως άληθής έφαίνετο ή είνη μαρτυρία (φαίνομαι, fut. φανήσομαι).

VERITABLE, adj. άληθής, ής, ές (comp. έστερος, ευφ. έστατος): άληθινός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): έτυμος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος): άτρεχής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος). La véritable sagesse, ή άληθινή σοφία, ας. Véritable mère, ή ώς άληθῶς μήτηρ, ρός. Le véritable orateur, ὁ τῷ έντι φήτωρ, ορος.

VERITABLEMENT, adv. and : fromov:

μα:. — perdre ses feuilles, φυλλοδολέω σα φυλλοβ- | δντως : τῶ όντι. M'aimez-vous véritablement du fond du cœur? in the napolae mi bythe pileie (φιλίω, ω, fut. ήσω); Véritablement je vous dirai que, to över on iou (fut. irrég. de liqu).

VERITE, s. f. αλήθεια, ας (ή). Dire la vérité, τὸ ἀληθές ου τ' ἀληθές, τὰ ἀληθή ου τ' άληθη λέγω, ful. λίξω ou έρω : ou d'un seul mot, άληθεύω, fut. εύσω. Je ne dis rien que la vérité, λέγω củδèν ό,τι αν μη άληθούω, Χέπ. Cela ressemble plus à des fictions qu'à la vérité, ποιητικώτερά έστι ταῦτα ή άληθινώτερα, Isocr. C'est la pure vérité, ταύτα άληθως έχει (έχω, fut. ξω). Qui aime la vérité, φιλαλήθης, ης, ες. Incapable de trahir la vérité, άψευδής, ής, ές. Trahir la vérité, ψεύδομαι, fut. ψεύσομαι. Dire franchement et hardiment la vérité, majρησιάζομαι, fut. άσομαι. Dire à quelqu'un ses vérités, πρός τινα παβρασιάζομαι. En vérité, άληθως: όντως: τῷ όντι : δηλαδή : δηλονότι: δήτα ou δήπου après un mot. En vérité, en vérité je vous le dis, ναὶ, ναὶ ὑμῖν λέγω. Il paraît honnête, mais dans la vérité c'est un scélérat, λόγω μέν άγαθός φαίνεται, έργω δέ ανόσιός έστι (φαίνομαι, fut. φανήσομαι). || A la vérité, mais, µív, δί. A la vérité je l'ai entendu dire, mais je ne l'ai jamais vu, тойте μέν έξ-ήχουσα, έώραχα δέ οὐδέποτε (άχούω, fut. ἀκούσομαι : ὁράω, ä, fut. όψομαι).

VERJUS, s. m. raisin vert, δμφαξ, ακος (1). | Suc du raisin vert, oupaixa, us (1). Fait avec du verjus, δμφάχινος, η, ον : δμφαχίτης, cu (δ). Qui ressemble à cu verjus, δμφακώδης, ne, ec. Vin qui n'est que du verjus, d'voc όμφακίας, ου (δ).

VERJUTĖ, iz, adj. δμφαχώδης, ης, ες. Vin verjuté, otros dupantas, ou (6).

VERMEIL, ELLE, adj. d'un rose vif, ioδινός, π. όν.

VERMEIL, s. m. argent doré, ο ἐπίχρυσος άργυρος, .ου. Vases en vermeil, τὰ ἐπίχρυσα άργυρώματα, ων.

VERMICELLE, s. m. άλφιτα σχωληψιδή. ῶν (τὰ).

VERMICULAIRE, Vernicult, és, Verni-FORME, adj. σκωληχοειδής, ής, ές.

VERMIFUGE, adj. πρὸς τὰς διμινθας ποιών, ούσα, ούν (partic. de παιέω, ω, fut. ήσω).

VERMILLER, v. n. combanas it-opices. ρεε. ορύξω.

VERMILLON, s. m. μίλτος, eu (ή). De

vermillon, μιλτόω, ω, fut. ώσω, acc. Qui a une légère teinte de vermillon, μικρόν τι μεμιλτωμένος, η, ον. | Au fig. Le vermillon des lèvres, ή των χειλών ροδίνη χρόα, ας : τὰ ἐπὶ τοῖς reiten boda, wr.

VERMILLONNER, v. n. chercher des vers, σχώληκας ίξ-ορύσσω, fut. ορύξω. | v. a. peindre en vermillon, μιλτόω, ω, fut. ώσω, acc.

VERMINE, s. f. petits vers, σκώληκες, wy (oi). | Pous, insectes dégoûtants, politique, ων (οί). Avoir de la vermine, φθιιριάω, ω ful. aco. | Punaises, xoperc, swv (ai). | Puces, ψύλλαι, ών (αί). | Puceron, ψύλλοι, ων (οί). | Vile populace, όχλος, ου (ό).

VERMISSEAU, s. m. σχωλήκιον, ευ (τό). VERMOULU, τε, adj. θριπήδεστος, ος, ον. VERMOULURE, s. f. ή ὑπὸ τῶν θριπῶν διαφθορά, ας.

VERMOUT, s. m. είνος άψινθίτης, ω (δ). VERNAL, ALE, αdj. ἐαρινός ου πρινός, ή, όν. VERNE, s. m. arbre, voyez VERGNE.

VERNIR, ν. α. ἐπ-αλείφω, fut. αλείψω, acc.: ἐπι-χρίω, fut. χρίσω, acc.

VERNIS, s. m. ἐπίχρισμα, ατος (τὸ). Vernis appliqué par le feu, έγκαυστον, ου (τὸ). [Δω fig. Donner du vernis, ἐπι-χρώζω, fut. χρώσω, acc. Le vernis de l'antiquité, χρούς άρχαιοπινής, ους (δ), Den. Hal.

VERNISSER, ν. α. χρώζω ου έπι-χρώζω, fut. χρώσω, acc.

VERNISSURE, s. f. χρῶσις, εως (ή). VERRAT, s. m. porc ou sanglier mâle, b, gén. ὑός (ὁ) : κάπρος, ου (ὁ).

VERRE, s. m. cristal, valog on velog, ou (ή). De verre, ὑάλινος ου ὑέλινος, η, ον. Ανοίτ la transparence du verre, ὑαλίζω, fut. ίσω, || Vase à boire, κύλιξ, ικος (ή) : κύαθος, ου (δ). Petit verre, χυλίχιον ου χυλίχνιον, ου (τὸ): χυάθιον, ου (τὸ) : χυαθίσχος, ου (δ). Boire un verre de vin, circo xiabor mires, fut. michai. Donter un verre d'eau à boire, udep muiv έπ-έχω, fut. έφ-έξω.

VERRERIE, s. f. valoupysion, ou (tò). VERRIER, s. m. ὑαλουργός, οῦ (ὁ).

VERRIERE, s. f. ustensile où l'on met les verres, xulixouxiov, ou (tò). | Châssis de werre, δαλος, ου (ή).

VERROU, s. m. μοχλός, οῦ (δ). Fermer la μπείρως έχω, fut. έξω. porte au verrou, the bupar mondou, a, ful.

vermillon, μίλτινος, n, ov. Rought avec du | ώσω. | Au fig. Tenir quelqu'un sous les verroux, εν φυλακή τινα έχω, fut. έξω.

> VERROUILLER, v. a. μοχλόω, a, fut. ώσω, acc.: μοχλεύω, ful. εύσω, acc.

> VERRUE, s. f. ἀχροχορδών, όνος (ή). Rempli de verrues, ακροχορδονώδης, ης, ες.

VERS, prép. du côté de, dans la direction de, πρός, acc. : ἐπί, acc. : εἰς, acc. Vers l'orient, πρὸς τω. Courir vers quelqu'un, πρός τινα τρέχω, fut. δραμούμαι. Je viens vers VOUS. πρός σε άφ-ιχνέςμαι, εύμαι, fut. ίξομαι. Aller vers un pays, ἐπί τινα χώραν πορεύομαι, fut. εύσομαι. Naviguer vers sa demeure, vers son pays, ἐπ' οίχον ἀπο-πλέω, fut. πλεύσεμαι. Aux environs de, περί, acc. Vers le milieu, περί το μέσον.

Vers, prép. de temps, mipi, acc. Vers l'heure du diner, περί τὸ άριστον. Vers ce temps-là, περὶ τὸν χρόνον τοῦτον. Vers la fin de l'année, κόη φθίνοντος ενιαυτού (φθίνω, sams fut.). C'était vers le soir, ήδη έσπέρα προσεγένετο (προσ-γίνομαι, fut. γενήσομαι).

VKRS, s. m. assemblage de mots soumis à la mesure, στίχος; ου (ό): μέτρον, ου (τό). Vers hérolques, έπη, ων (τα). Vers lyriques, μέλα, ων (τά). Les vers ou la poésie en géméral, ποίησις, εως (ή): έπη, ων (τα). Mettre en vers les fables d'Ésope, τοὺς Αἰσώπου μύθους έπεσιν έν-αρμόζω, fut. όσω. Publier des lois en vers, εἰς ἔπος τοὺς νόμους ἐχ-φέρω, fut. έξ-ώσω. Raconter en vers, έπεσι διεξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι, acc. Parler en vers, iv μίτροις ou έμμετρως λέγω, fut. λέξω ou έρω. Discours en vers, ὁ έμμετρος λόγος, ω. Faire des vers, στιχοποιέω, ω, ou simplement, ποιέω, ö, fut. ήσω. — contre quelqu'un, είς τινα. Comme Homère le dit dans ses vers, is musi Oμπρος. Faire des vers en l'honneur de quelqu'un, rivà èv métoois ado, fut. accuai.

VERSATILE, adj. εὐμετάδολος ου εὐμετάδλητος, ος, ον : άστατος, ος, ον : ἀσταθής, ής, ές. A VERSE, adv. Il pleut à verse, όμερος γίνεται μέγιστος (γίνομαι, fut. γενήσεμαι).

VERSE, ee, adj. habile, Emmupoc, oc, ov (comp. ότερος, sup. ότατος). - dans quelque chose, τί ου τινός. Versé depuis longtemps dans la politique, των πολιτικών έκ πολλού έμπειρος, ος, ov. Être versé dans l'art militaire, του πολέμου

VERSEAU. s. m. ύδροχόις, ω (ό).

fonds, ή του άργυρίου καταδολή, ής.

VERSER, v. a. répandre, χέω, fut. χεύσω, acc. — des larmes, δάχουα. Verser de l'eau sur les mains, ταίς χερσίν ύδωρ έπι-χέω, fut. χεύσω. Verser du vin, verser à boire, οίνοχοίω, ω, fut. ήσω. || Payer, compler, καταδάλλω, fut. δαλώ, acc. Verser une somme d'argent chez quelqu'un, άργύριον τινέ καταδάλλω. | Renverser, άνα-τρέπω, fut. τρέψω, acc. Verser une voiture, τὸ άρμα ὑπο-στρέφω, fut. στρίψω. Verser les blés, en parlant de l'orage, τὰ λήξα κατα-στρώννυμι, ful. στρώσω. | Au fig. Verser ou déverser de la honte sur quelqu'un, ἀτιμίαν τινὸς κατα-χέω, fut. χεύσω : αἰσχύνην τινὶ προσ-άπτω, fut. άψω.

VERSER, v. n. se renverser, ανα-τρέπομαι, ful. τραπήσομαι. — en parlant d'une voiture, υπο-στρέφομαι, fut. στραφήσομαι. - en parlant du blé, κατα-στρώννυμαι, fut. στρωθήσομαι.

Verse, in, adj. voyez ce mot.

VERSET, s. m. στίχος, ω (δ).

VERSIFICATEUR, s. m. στιχοποιός, οῦ (δ). VERSIFICATION, s. f. στιχοποιία, ας (ή). VERSIFIER, v. n. στιχοποιίω, ω, fut. τίσω.

VERSION, s. f. traduction, μετάφρασις, εως (ή). || Manière diverse de représenter un fait, λόγος, ου (δ). Il y a plusieurs versions à ce sujet, είσι περί τούτου λόγοι διάφοροι.

VERSO. s. m. τῆς σελίδος τὸ ὅπισθεν μέρος, ους (ὅπισθεν , adv. indécl.).

VERT, VERTE, adj. χλωρός, ά, όν (comp. έτερος, sup. ότατος). Toujours vert, ἀείχλωpoc. oc. ov. Etre vert, tirer sur le vert, χλωρίζω, fut. ίσω. Qui tire sur le vert, ὑπόγλωρος, ος, ον. Qui est d'un vert pale ou clair, γλαυκός, ή, όν. D'un vert de mer, θαλασσοειδής, ής, ές. Bois vert, ξύλον χλωρόν, εῦ (τὸ). || Fruit vert, καρπὸς ἄωρος ου στρυφνός, εῦ (δ). Raisin vert, ὅμφαξ, ακες (ή). Vin vert, ὁ στρυφνός οίνος, ου. || Verte jeunesse, ή ἀχμάζουσα ήλικία, ας. Vieillesse encore verte, γήρας έτι χλωρόν, οῦ (τὸ). Vieillard encore vert, ωμογέρων, οντος (δ). || Verte réprimande, ή χαλεπή ἐπιτίμησις, εως. Faire à quelqu'un une verte réprimande, xaλεπως τινι ἐπι-τιμάω, ω, ful. ήσω, ou ἐπιπλήσοω, ful. πλήξω.

LE VERT, la couleur verte, χλωρόν, ου (τό). | Vert de terre, minéral, χρυσύχολλα, ης (ή). | καλώς : χρηστώς : δικαιως.

VKRSEMENT, s. m. action de verser des | || Vert-de-gris, efflorescence de cuivre, 1024σιον, ου (τό). || Vert, herbe verte pour fourrage, δ χλωρός χόρτος, ου. Cheval mis au vert, ίππος χλωράζων, εντες (partic. de γλωράζω, fut. άσω), Gal. ου χλωροφαγών, εύντες (partic. de χλωροφαγίω, ω, fut. ήσω), Hippiatr.

VERTÉBRAL, ALE, adj. Colonne vertébrale, $\dot{\rho}\dot{x}\chi\iota\varsigma$, $\iota\omega\varsigma$ ($\dot{\eta}$).

VERTEBRE, s. f. σπόνδυλος ου σφένδυλος, ου (δ). Vertèbres du cou, εί στρεφείς, έων (pl. de στροφεύς, έως).

VERTEMENT, adv. χαλιπῶς. Mener quel qu'un vertement, χαλιπώς τινι χράομαι, ώμαι, fut. ypńocuai.

VERTICAL, ALE, adj. oplog, n, ov : 0, n, τὸ κατὰ κάθετον. Ligne verticale, ή κάθετος, ου (sous-ent. γραμμή).

VERTICALEMENT, adv. xatà xábetov.

VERTIGE, s. m. étourdissement, theyyoc. ου (δ). Avoir des vertiges, ιλιγγιάω, ω, fut. άσω. | Au fig. folie, extravagance, παράνοια, ας (ή): παραφροσύνη, ης (ή): παραφρόνησις, εως (ή): τῦφος, ου (έ). Avoir le vertige, être insense, τετύφωμαι (parf. passif de τυφόω, ω, fut. ωσω).

VERTIGO, s. m. maladie des chevaux, $\tilde{h}_{i\gamma\gamma}$ ος, ου (δ). || Au fig. caprice, φαντασία, ας (ή).

VERTU, s. f. tendance habituelle de l'ame vers le bien, ἀρετή, ης (ή). Vivre dans la vertu, au sein de la vertu, άρετή συ-ζάω, ω, fut. ζήσω. Vie passée dans la vertu, ¿ μετ' άριτῆς βίος, ου. Montrer des vertus au-dessus de son age, τὰς ἀρετὰς ὑπέρ τὴν ἡλιχίαν προφαίνω, fut. φανώ.

VERTU, pouvoir, propriété, δύναμις, εως (ή): ἐνέργεια, ας (ή). Vertu des plantes, ή τῶν φύτων δύναμις, εως. Remède qui a de la vertu, φάρμαχον ένεργόν, οῦ (τὸ). Avoir la vertu de, δύναμα, fut. δυνήσομαι, ου ίσχύω, fut. ύσω, avec l'infinitif. La religion a la vertu d'adoucir les maux de la vie, δύναται ή εὐσέδεια τά του βίου κακά πραθνειν (πραθνω, fut. υνώ). Les lois n'ont aucune vertu, cubir ισχύουσιν οί VOILOL.

EN VERTU DE, xará, acc. En vertu des ordres qu'il avait reçus, κατά τά αὐτῷ προστετο γμένα (προσ-τάσσω, fut. τάξω). En vertu de quoi? τίνος ένεκα; διὰ τί;

VERTUEUSEMENT, adv. µez' àpetis:

VERTUEUX, EUSE, adj. ayaloc, n, ov (comp. βελτίων, ευρ. βελτιστος) : καλὸς καὶ ἀγαθός, τί, όν : χρηστός, ή, όν (comp. ότερος, sup. ότατις). Action vertueuse, to xalor xal anator legror, w. Se conduire en homme vertueux, avopaγαθίω, ω, fut. ήσω. Être le plus vertueux des hommes, πάντας τη άρετη ύπερ-δάλλα, fut. Gαλã.

VERVE, s. f. inspiration poétique, οἶστρος, ου (6). Rire en verve, olorpiu, ü, fut. nou. I Chalcur, vivacité du discours, to luforou, ou. Plein de verve, εμφυχος, ος, ον (comp. ότερος, sup. otatos).

VERVEINE, s. f. plante, ispoborávn, no (1). VESCE, s. f. graine ou plante, fixia, as (i), G. M. Vesce noire, ou ers, plante, δρο**δος, ου** (δ).

VÉSICAIRE, s. f. plante, φυσαλίς, ίδος (ή). VÉSICATOIRE, ε. m. ή καυστική έμπλαστρος, ου.

VESICULE, s. f. φύστηξ, τγγος (π). | V6sicule du fiel, ή χοληδόχος χύστις, εως.

VESSE, s. f. vent immonde, βδίσμα, ατος (το): βδολος, ου (δ).

VESSER, v. n. βδίω, fut. βδίσομαι : βδύλλω ου ύπο-6δύλλω, βυι. 6δυλώ.

VESSIE, s. f. χύστις, εως (ή).

VESTALE, s. f. prêtresse de Vesta, ioriác, άδος (ή): ή τῆς Εστίας lipua, ας. Vierge pudique, παρθένος, ου (ή).

VESTIAIRE, s. m. φιατιοφυλάκιον, ου (τό). VESTIBULE, s. m. - d'une maison, mpo-Super, ev (vò). | - d'un temple, d'un grand édifice, προπύλαιον, ου (τό).

VESTIGE, s. m. Tyvoc, out (tò). Suivre les vestiges de quelqu'un, ίχνη τινός διώκω, fut. διώξομαι. Détruire jusqu'au moindre vestige, παν το μνημα και παν ίχνος έξ-αλείφω, fut. alsivo, Plut.

VÊTEMENT, s. m. Ιμάτιον, ου (τὸ): ἐσθής, ήτος (ή). Porter un vêtement, iμάτιον οπ έσθήτα φορέω, &, fut. φορέσω. Porter un vêtement magnifique, λαμπρώς έστολισμαι (parf. passif de στολίζω, fut. ίσω).

VETERAN, s. m. στρατιώτης, ου (δ). Les Vétérans, οἱ ὑπὶρ τὸν κατάλογον στρατιῶται, ων.

VETERINAIRE, adj. Art veterinaire, inπιατρία, ας (ή). Médecin vétérinaire, innia-TPOS OU XTHVIATPOS, OU (6).

adj. μικρολόγος, ος, ον : λεπτολόγος, ος, ο VETILLE, s. f. to undiver after, ou. Pour wine vetille, but purpou twos. Chicaner pour des vetilles, μικρολογέομαι, εθμαι, fut. ήσυμαι Ce me sont que des vétilles, λόγος καὶ φλεαρία ταῦτα (sous-ent. iστί).

VBTILLER, υ. π. μικρολογέςμαι, οῦμαι, ʃul. πουμαι : λεπτολογέω, ω, feet. ποω : τριχολογέω, &, fut. now.

VETILLERIE, s. f. dentodogia, as (i). **VETIR**, **ν. α. άμφι-έννυμι**, *fut.* άμφι-έσε, acc. : iv-δύω, fut. δύσω, acc. Vetir quelqu'un de blane, Leunois (sous-ent. imarias) τινά άμφι-έννυμι, fut. έσω. Se vêtir de pourpre, την πορφυρίδα άμφι-έννυμαι, fut. άμφιέσομαι, οκ έν-δύομαι, fut. δύσομαι. Se vitit de blane, λευχειμονέω, ω, fut. ήσω. - de noir, μελανειμονέω, ω, fut. ήσω. Bien, mi νότα, καλώς, κακώς άμφι-εσμένος (partic. parf. passif d'àμφι-έγγυμι) ομ έστολισμένος (de στολίζε, fut. (σω). Décemment vêtu, τὴν ἐσθῆτα κίσμιος, α, ον. Être vêtu de seie, ἐσθῆτι συρική χράςμαι, ωμαι, fut. χρήσομαι. Êire vêlu de

VETUSTE, s. f. madaiorns, nros (1). Tomber de vétusté, τῷ χρόνο ὑπο-φέρομαι, fat. bm-eveythoomat.

haillons, bancourie, e, fut. now.

VEUF, VEUVE, s. et. adj. Ynpoc, a, ov. Rite veuf, χηρεύω, fut. εύσω.

VEULE, adj. faible, dotevic, ic, ic (comp. έστερος, ευρ. έστατος): μαλακός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος).

VEUVAGE, s. m. mpeia, as (i).

VEXATION, s. f. κάκωσις, εως (ή): δίρι, εως (ή) : αἰχία, ας (ή).

VEXATOIRE, adj. ύδριστικός, τί, ότ

YEXER, v. a. xxxia, a. fut. osu, acc.: ύδρίζω, fut. ίσω, acc: αίχίζω, fut. ίσω, acc.: iv-cylia, &, ful. how, acc.

VIABLE, edj. ζώσιμος, ος ou n, ov.

VIAGER, the, adj. Pension viagère, παρ' όλον του βίου σιτισμός, ευ. Faire à quelqu'un une pension viagère, rivà mapà viv πάντα βίον τρέφω, fut. θρέψω.

VIAGEREMENT, adv. παρ' δλον τον βίου. VIANDE, s. f. xpéac, ec (rè). Petit morceau de viande, κρεάδιον, ου (τὸ): κρεύλλων, ου (τὸ). Chacun eut trois morceaux de viande, έγένετο έκκατο τρία κρέα (γίνομαι, ful. γενί-VETILLARD, ARDE, Ou VATILLEUX, EUSZ, Coquat), Xon. Manger de la viande, xponφαγίω, ω, fut. ήσω. Qui en mange, κριω- manière vicieuse, πλημμελώς λίγω, fut. λίξω. φάγος, ος, ον. Qui ne mange pas de viande, μαθοπρέ αυ νίοε, πονηρός, ά, ον (comp. ἀποκριως, ως, ων.

VIANDER, v. n. paturer, χορτάζομαι, fiet. ασθήσομαι: νέμομαι, fut. νεμούμαι.

VIANDIS, s. m. voun, no (1).

VIATIQUE, s. m. ἐφόδιον, ου (τὸ). || Donner le saint viatique à un mourant, τὸν ἀποθνήσκοντα ἐφ-οδιάζω, fut. άσω.

VIBRANT, ANTE, adj. παλλόμενος, η, εν (partic. de πάλλομαι).

VIBRATION, ε. f. παλμός, οῦ (δ).

VIBRER, v. a. lancer, βάλλω, fut. βαλώ, acc. [v. n. éprouver des vibrations, πάλλομαι, fut. παλήσομαι.

VICAIRE, s. m. remplaçant, δ άντ' ἄλλου τεταγμένος, ου (partic. parf. passif de τάσσω, fut. τάξω). || Prêtre adjoint au curé, δ τοῦ πρεσδυτέςου ὑπουργός, οῦ.

VICE, s. m. défaut, imperfection, δλάσσωμα, ατος (τὸ). Vices naturels, τὰ τῆς φύσως δλασσώματα, ων.

Vice, corruption, dérèglement, κακία, ας (ή): πονηρία, ας (ή): μοχθηρία, ας (ή). Vice impur, ἄσελγεια, ας (ή). Toutes sortes de vices, πὰν κακίας είδος, ους. Tomber dans le vice, είς κακίαν κατα-πίπτω, ful. πεσούμαι. Rempli de vices, πάσης πονηρίας μεστός, ή, έν. Être souillé de toutes sortes de vices, πὴν ὑπὸ πλημμελείας ἀπάσης ἀκαθαρτον έχω, ful. ఔω. Se livrer aux derniers excès du vice, πρὸς τὸ ἐσχατον τῆς ἀσελγείας ὑπο-φέρομαι, ful. ὑπ-ενεχθήσομαι. Quitter le sentier du vice, ἀπὸ τῆς κακίας ἀπο-διδράσκω, ful. ἀπο-δράσομαι.

VICE-AMIRAL, s. m. ἀντιναύαρχος, ου (δ). VICE-CONSUL, s. m. ἀνδύπατος, ου (δ).

VICE-ROI, s. m. δ ἀντὶ τοῦ βασιλίως καθεστηκώς, ότος (partic. parf. de καθ-ίσταμαι, fut. κατα-στήσομαι), ou d'un seul moi ἐπίτροσος, ου (δ).

, VICE-ROYAUTĖ, s. f. ή ἐπιτροπαία ἀρχή, ης: ἐπιτροπή, ης (ή).

VICIBR, v. a. δια-φθείρω, fut. φθερῶ, acc. Partie viciée dans un corps malade, τὸ πακοπαθοῦν μέρος, ους (partic. de πακοκαθέω, ῶ, fut. πσω).

VICIBUSEMENT, adv. πλημμελώς.

YICIBUX, ausa, adj. imparfait, ἀτελής, ής, κειμαι, fmt. κείστμαι). Chant de victoire, ἐπτές. [] Βέβετινειικ, incorrect, πλημμελής, ής, νίκιον, ου (τό). Chanter victoire, το ἐπιδικον ἐτ. (comp. έττερος, sup. έστατος). Parler d'une ἄδω, fut. ἄσωμαι. [] Δu fig. Remporter la vic-

manière vicieuse, πλημμελώς λέγω, fut. λέξω.

| Adonné au vice, πονηρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): μοχθηρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): κακός, ή, όν (comp. χείρων, sup. κάκιστος ου χείρωτος). Le plus vicieux et le plus corrompu des hommes, δ των άπάντων άσελγέστατος, ου.

VICISSITUDE, s. f. retour périodique, περίοδος, ου (ή). Vicissitude des jours et des nuits, ή των ήμερων καὶ των νυκτων ἐπαλλη-λία, ας. || Changement, instabilité, μεταδολή, ῆς (ή). Vicissitudes de la fortune, αὶ τῆς τύχης μεταδολαί, ων. Tout est vicissitude dans la vie, ἀπαντα ἐν τῷ βίω εὐμετάδολα καὶ ἀδίδαια (sous-ent. ἰστί). || Malheur, calamité, συμφορά, ᾶς (ή). Les vicissitudes de la vie, αὶ κατὰ τὸν βίον συμφοραί, ων.

VICTIMAIRE, s. m. iepoburne, ou (6).

VICTIME, s. f. ispaiov, σο (τὸ): θυσία, ας (ή). Immoler des victimes, θυσίας θύω, fut. θύσω. || Au fig. Périr victime du ressentiment de quelqu'un, δι' δργήν τινος ἀποθνήσκω, fut. θανοῦμαι. Mourir victime de son courage, ὑπ' ἀριτῆς θνήσκω, fut. θανοῦμαι. || Řtre victime, éprouver quelque dommage, κακόν τι πάσχω, fut. πείσομαι. Être victime de quelqu'un, ὑπό τινος κακόν τι πάσχω. Ses victimes, οἱ κακῶς ὑπ' ἐκιίνου πάσχοντες, ων. Être victime de quelque chose, τινός οκι ἐκ τινος κακόν τι ἀπο-λαύω, fut. λαύσομαι. Être victime de son imprudence, τῆς ἀδουλίας δίκην δίδωμι, fut. δώσω.

VICTOIRE, s. f. vixn, ns (n). Remporter la victoire, την νίκην λαμδανω, fut. λήψομαι: την νίκην αξρομαι, fut. άρουμαι, ου φέρομαι ful. είσεμαι, ου άπο-φέρεμαι, ful. άπ-είσομαι. - sur les ennemis, ἀπό τών πολεμίων ου έχ των πολιμίων. La victoire fut longtemps disputée, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἰσόξιροπος ην ή μάχη (ην, imparf. d'sipi), Diod. Enfin la victoire est à πους, το τέλος της νίκης καθ' ήμας γέγονε (γίνομαι, fut. γεντίσομαι), Luc. Bien user de la victoire, xaling the vixue di-ortine, in, fut. ήσω. Prix de la victoire, νυκητήρων, ου (τό). Les biens des vaincus sont le prix de la vicloire, τὰ τῶν ἡσσωμένων ἀγαθὰ τοῖς ἐχ-νιχῶσιν άθλα πρό-κειται (έχ-νικάω, ω, fut. ήσω: πρόmuna, fut. mischai). Chant de victoire, imνίχιον, ου (τὸ). Chanter victoire, το επικίκον

toire sur, κρατίω ομ επι-κρατίω, ω, fut. ήσω, gén. : περι-γίνομαι, fut. γινήσομαι, gén. Remporter une victoire sacile sur ses passions, βα-δίως των επιθυμιών κρατίω, ω, fut. ήσω.

VICTORIEUSEMENT, adv. Réfuter victorieusement, παντάπασιν άνα-σκιυάζω, fut. άσω, acc.

VICTORIEUX, κοικ, ασή. νικηφόρος, ος, εν. Sortir victorieux d'un combat, τῆ μάχη περι-γίνομαι, ful. γενήσομαι.

VICTUAILLE, s. f. σιτία, ων (τὰ) : σῖτα, ων (τὰ) : ὀψώνια, ων (τὰ).

VIDANGE, s. f. action de vider, ἐκκίνωσις, εως (τί). || État d'une chose à moitié vide, τὸ τμίκανον, cu. Tonneau en vidange, ὁ τμίκανος πίθος, cu. || Au pl. ordures, immondices, καθάρματα, ων (τὰ).

VIDANGEUR, s. m. δ τοὺς λάκκευς καθαίρων, οντος (partic. de καθαίρω, fut. αρώ).

VIDE, αdj. κενός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). A moitié vide, ήμέκενος, ος, ον. Place vide de soldats, τόπος στρατιωτών κενός ου έρημος, ου. Revenir les mains vides, sans avoir rien fait ou rien acheté, άπρακτος έπαν-έρχομαι, ful. ελεύσεμαι. — sans avoir reçu de présents, άδωρος ου άδώρητος έπαν-έρχομαι. | Au fig. Esprit vide, νοῦς κενός, οῦ (ό): κενόςροσύνη, ης (ή). Discours vide de sens, ὁ κενός καὶ μάταιος λόγος, ου.

VIDE, s. m. τὸ κενόν, οῦ: τὸ διάκενον, ου. Il a de grands vides, μεγάλα έχει τὰ διάκενα (έχω, fut. εξω), Aristt. Laisser un vide, κενόν τι δια-στηματίζω, fut. ίσω. || Au fig. Que de vide dans les choses humaines, ως ἀπαντα ἐν τῷ βίῳ κενὰ καὶ μάταια (sous-ent. ἐστί).

VIDER, ν. α. κενόω ου ἰχ-κενόω, ῶ, fut. ώσω, αcc. Vider une fosse, τὸν ἀφεδρῶνα καθαίρω, fut. αρῶ. Vider des poissons, τοὺς ἰχθῦς ἐξ-εντερίζω, fut. ίσω. || Vider l'eau d'un puits, d'un bateau, etc. τὸ ὕδωρ ἐξ-αντλέω, ῶ, fut. ήσω. || Vider un pays, en sorur, τῆς χώρας ἐπ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι, ου ἐξ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι. Vider la place, se retirer, τῆς χώρας ἐξ-ίσταμαι, fut. ἰχ-στησεμαι, ου είχω, fut. είξω, ου ὑπο-χωρέω, ῶ, fut. ήσω. || Δυ fig. Vider un différend, τὴν ἰριν κρίνω, fut. κρινῶ. — l'épée à la main, μάχη. Vider un procès, ἀγῶνα δια-λύω ου καταιλύω, fut. λύσω.

VIDUITE, s. f. unpeia, ac (1).

VIE, s. f. existence, βίος, αυ (δ): ζωή, ñς (ή). Être en vie, ζάω, ω, fut. ζήσω σα βιώσομαι. Trainer une triste vie, βίον αδίωτον άπο-ζάω, ω. Vie passée tranquillement, 'δ ήσύχως βεδιωμένος βίος, ου. Aimer la vie, του ζην έραω, ω, fut. έρασθήσεμαι. Prolonger sa vie jusqu'à la centième année, sic हैं रूट्ट हैं हैκοστόν το ζην παρα-τείνω, fut. τενώ. Terminer sa vie, τὸν βίον κατα-λύω, fut. λύσω. Quitter saintement la vie, του ζην όσιως άπ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι. Au moment de quitter la vie, περί την του βίου καταστροφήν. S'ôter la vie, έμαυτὸν ἀν-αιρίω, ω, fut. αιρτίσω. L'ôter à quelqu'un, της ζωής τινα στερέω, ω, ful. ήσω : τινά άν-αιρέω, ώ, ful. αιρήσω. En vouloir à la vie de quelqu'un, θάνατόν τινι ίπι-δουλεύω, fut. εύσω. Demander la vie, tournez, demander à éviter la mort, τὸν θάνατον παραιτίομαι, ουμαι, fut. ήσομαι. - à quelqu'un, τινά. Accorder la vie à quelqu'un, tournez, le laisser vivre, ζην τινα έάω, ω, fut. έάσω. Epargner la vie de quelqu'un, πινός φείδομαι, fut. φείσομαι. Sauver la vie de quelqu'un ou à quelqu'un, τινά σώζω, fut. σώσω. Je vous dois la vie, σοὶ τὸ ζῆν ὀφείλω, ful. όφειλήσω. | Manière de vivre, βίος, ου (¿): δίαιτα, ης (ή). Mener la vie des bêtes féroces, δηριώδη βίον ζάω, ω, fut. ζήσομαι. | Hoyens de vivre, subsistance, βίος, ου (δ): βίοτος, ου (δ): τροφή, ης (ή). Gagner sa vie, τὸν βίον συλλίγω, fut. λίξω. Tirer sa vie de l'agriculture, άπὸ τῆς γεωργίας τὸν βίον κτάομαι, ωμαι, ful. ατήσυμαι. Gagner sa vie à la sueur de son front, απ' ιδίων χειρών βιστεύω, fut. εύσω, Théogn. | Vivacité, τὸ ἔμψυχον, ευ. Plein de vie, vif, animé, ξμψυχος, ος, ον : ξμδιος, ος, ον. Donner de la vie à, ἐμ-ψυχόω, ω, fut. ώσω, acc.

VIEIL, adj. voyez VIEUX.

VIEILLARD, s. m. γέρων, αντες (δ). Petit vieillard, γερόντιαν, ου (τδ). De vieillard, γεροντικός, ή, όν. Assemblée de vieillards, γερουσία, ας (ή). En vieillard, γερουτικώς.

VIEILLE, s. f. γραῦς, gén. γραος (ή). Petite vieille, γραίδιον, ου (τό). De vieille, γραίκος, ή. όν.

VIEILLERIES, s. f. pl. vicilles hardes, vieux meubles, τὰ άρχαῖα γρυταρια, ων.

Phrases rebattues, λόγοι ἀπ-υρχαιωμένοι, ων.

(partic. parf. passif d'âπ-αρχαιόω, &, fut. ώσω). VIEILLESSE, s. f. γῆρας, gén. γήρως (τὸ). Entrer dans la vieillesse, τοῦ γήρως ἐπι-δαίνω, fut. δήσομαι. Accablé de vieillesse, ὑπίργηρως, ως, ων : ἰσχατόγηρως, ως, ων. Etre accablé de vieillesse, κατα-γεγήρακα (parf. de κατα-γηράσκω) : γήρα ὑπερμέτρω συν-όχομαι, fut. τυ-σχεθήσομαι. Radoter de vieillesse, δι' ἡλικίαν παρα-φρονέω, ῶ, fut. ήσω. || Bâton de vieillesse, α u fig. γερονταγωγός, οῦ (ὁ, ἡ). Nour-rir ses parents dans leur vieillesse, τοὺς γονείς γηροτροφέω, ῶ, fut. ήσω.

VIEILLIR, v. n. γηράσκω, fut. γηράσομαι. Vieillir un peu, commencer à vieillir, ύπο-γηράσκω. Qui ne vieillit point, qui ne peut vieillir, άγήρως, ως, ων. Vieillir dans les affaires, τοῖς πράγμασι έγ-γηράσκω. Être vieilli dans le métier de la guerre, τριδήν τῶν πολεμικῶν έχω, fut. εξω. || Passer de mode, ἀπ-αρχαιόρμαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι. Μοι qui a vieilli, ἡ ἀπ-ηρχαιωμένη λίξις, εως.

VIEILLISSEMENT, ε. m. παραχμή, ῆς (ή).

VIEILLOT, οττε, ασ΄, ὑπόγηρως, ως, ων?

VIERGE, ε. f. παρθένος, ου (ή). De vierge,
παρθένιος, ος, ον. Rester vierge, παρθενεύω,
fut. εύσω. || Δσ΄, en parlant d'un homme, παρθενείας, ου (ό). || En parlant de certaines substances. Huile vierge, τὸ γλεύκινον ελαιον, ου.

Or vierge, χρυσὸς ἄπυρος, ου (δ). Cire vierge,
δ λευκὸς κηρός, οῦ. || Δα fig. Réputation vierge,
κλίος ἀμώμητον, ου (τὸ).

VIEUX, Vieille, adj. avancé en age, γεραιός, ά, όν (comp. αίτερος, sup. αίτατος): γηραλίος, α, ον. Très-vieux, extrêmement vieux, ύπεργήρως ου έσχατογήρως, ως, ων. Devenir vieux, γηράσκω, fut. γηράσομαι. Être vieux, γιγήρακα (parf. de γηράσκω). Vieilles gens, cl γεγηρακότες, ων : γέροντες, ων (οί). Vieille femme, γραῦς, gén. γραός (ή). Voyez Vieille. | Ancien, qui date de longtemps, παλαιός, ά, όν (comp. αίτερος, sup. αίτατος). Vieux amis, έταῖροι έχ παλαιού γεγονότες, ων (partic. de γίνομαι, fut. γενήσομαι). | Antique, άρχαιος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). Vieille habitude, το άρχαΐον έθος, ους. Le vieux temps, τὸ ἀρχαΐον, co. Qui est du vieux temps, qui sent son vieux temps, άρχαϊκός, ή, όν : άρχαιότροπος, ος, εν. Comme au vieux temps, άρχαιστρόπως.

VIF, Vive, adj. vivant, ζωός, ή, όν: ἔμδιος, ος, ον. Plus mort que vif, ἡμιθανής, ής, ές. || Au fig. Bau vive, ὕδωρ βίον, οντος (partic. neutre de βίω, fut. βεύσω).

Vir, animé, actif, όξύς, εῖα, 6 (comp. ύτερος, sup. ύτατος): ἐμψυχος, ος, ον : ἐνεργός, ός, όν : δραστικός, π, όν. Homme vif et entreprenant, ἀνὴρ όξὺς καὶ πρόθυμος, ου. Qui a l'esprit vif, όξύφρων, ων, ον, gén. ονος. || Éclat trop vif, π λαμπροτίρα αὐγπ, πς. || Foi vive, π θερμὴ πίστις, εως. || Vif regret, π δεινή μετάνοια, ας. || Éprouver de vives douleurs, όξείαις όδύναις πιεζομαι, fut. εσθήσομαι. || De vive force, βία: κατὰ κράτος. Prendre de vive force, κατὰ κράτος αἰρίω, ω, fut. αἰρήσω, acc. On ne peut les prendre de vive force, ἄληπτοί εἰσι βία. Entrer de vive force, εἴσω βιάζομαι, fut. άσομαι.

LE Vir, la chair vive, σάρχις, ων (al). Couper dans le vif, των σαρχών ἄπτομαι, fut. άψομαι. || Au fig. Piquer au vif, χαλιπώς δάχνω, fut. δήξομαι, acc.

VIF-ARGENT, s. m. mėtal, ὑδράργυρος, ου (ό).
VIGIE, s. f. Ētre en vigie, φυλακήν έχω,
fut. εξω.

VIGILAMMENT, adv. ἐπιμελώς.

VIGILANCE, s. f. ή ἄωνος ἐπιμέλεια, ας.

VIGILANT, ΑΝΤΕ, αδή. έγρηγορώς, υΐα, ός, gén. ότος (partic. parf. δ'ίγείρομαι): έπιμελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος).

VIGILE, s. f. παννυχίς, ίδος (ή).

VIGNE, s. f. άμπελος, ου (ή). De vigne, άμπελινος, ος, ον. Lieu planté de vignes, άμπελούν, ῶνος (ὁ). Cultiver la vigne, άμπελουργίω, ῶ, fut. νοω. Feuille de vigne, οἶναρον, ου (το).

VIGNERON, s. m. άμπελουργός, οῦ (ό). De vigneron, άμπελουργικές, ή, όν.

VIGNETTE, ε. f. εμέλημα, ατος (τό).

VIGNOBLE, s. m. άμπελών, ῶνος (δ).

VIGOUREUSEMENT, adv. Ισχυρῶς : ἡωμαλίως : ἰβρωμίνως.

παλαιοῦ γεγονότες, ων (partic. de γίνομαι, fut. γενήσομαι). || Antique, ἀρχαῖος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): ἡωμαλίος, α, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): ἡωμαλίος, α, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος : ἰξἡωμένος, η, αν (comp. ώτερος, sup. ώτατος : ἰξἡωμένος, η, ον (comp. ἀρχαῖον δίος, ους. Le vieux temps, τὸ ἀρχαῖον, ον (comp. ἰξἡωμενίστερος, sup. ἰξἡωμενίστατος). Η Homme vigoureux, ἀνὴρ εῦρωστος, ου (δ). Υίευι temps, ἀρχαῖκός, ή, όν : ἀρχαιότροπος, οι vieux temps, ἀρχαῖκός, ἀ, όν (comp. ἀτὸρωμενίστερος, sup. ἰξἡωμενίστατος). Η Homme vigoureux, ἀνὴρ εῦρωστος, ου (δ). Υίεὶllesse vigoureuse, τὸ ὡμὸν γῆρας, gen γήρως. || Attaque vigoureuse, προσδολή καρ- Υίευι mols, τὰ ἀρχαῖα ὀνόματα, ων. Employer de νίευχ mols, ἀρχαιολογίω, ῶ, fut. πόω. | ἰσχυρῶς τοὺς πολεμίους ἀμύναμαι, fut. υνοῦμαι, ns (ή): σθένες, ους (το). Prendre de la vi- | ας (ή). || Chose honteuse, ἀσχημεσύνη, ης (ή). gueur , βώμη αὐξάνομαι , fut. αὐξεθήσομαι. Faire des vilenies, αἰσχρουργίω, ω, fut. τσω. Étre plein de vigueur, εὐρώστως έχω, fut. En dire, αἰχρολογέω, ω, fut. ήσω. ξω. Manquer de vigueur, άσθενῶς έχω. Vigueur de l'âge, ή τῆς ήλικίας ἀκμή, ομ prix, εὐωνία, ας (ή). simplement ἀχμή, τζ (τ). Etre dans la vigueur de l'age, ἀχμαζω, fut. άσω. Perdre de sa acc. : ἀπ-ευωνίζω, fut. ίσω, acc. vigueur, παρ-ακμάζω, fut. άσω. Je n'ai plus ma vigueur première, τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ υστερίζω, fut. ίσω. | Vigueur de caractère, lage, χώμιον, ου (τό). Par village, χωμιτθόν. ένεργεια, ας (ή): ἀνδρεία, ας (ή). Montrer de De village, χωμητικός, ή, όν. || Qui sent le la vigueur dans la mauvaise fortune, iv ταίς village, άγροικος, ος, ον : άγρου πλέως, ως, συμφοραίς ανδρείως έχω, fut. έξω, ου ανδρα- ων. Vous sentez trop le village, αγροικότερος εξ. γαθέω, ω, fut. ήσω. Manquer de vigueur dans les grandes occasions, έν τοῖς μεγίστοις A la villageoise, ἀγροίκως. καιροίς μαλακίζομαι, fut. ισθήσομαι, ου παρ-

naissance vile, άγενής, ής, ές. Nature vile, έσομαι : ενδον οὐκ εἰμί, fut. έσομαι. φύσις ταπεινή, ης (ή). Avoir des sentiments vils, ταπεινά φρονέω, ω, fut. ήσω. Homme ribenat, fut. Orisopat, acc.

δής, ής, ές : ἀηδής, ής, ές. | Honteux, αίvilains discours, αίσχρολογίω, ω, fut. ήσω. sup. ώτατος). Un grand vilain, un avare, xuμινοπρίστης, ου (δ).

VILAINEMENT, adv. honteusement, αἰσχρῶς. [Sordidement , ρυπαρώς.

VILEBREQUIN, s. m. τρύπανον, ου (τὸ). VILKMENT, adv. ταπεινώς : φαύλως.

VIGUEUR, s. f. ἰσχύς, ύος (ή): βώμη, | VILENIE, s. f. ordure, saleté, αλευσία,

VILETE, s. f. εὐτέλεια, ας (ή). Vileté du

VILIPENDER, v. a. ex-paulito, fut. iou.

VILITE, s. f. voyez VILETE.

VILLAGE, s. m. xwun, ns (n). Petit vil-

VILLAGEOIS, ROISE, adj. appeixoc, oc, ev.

VILLE, s. f. πολις, εως (ή). Ville de guerre, ίεμαι, fut. παρ-εθήσομαι. || Être en vigueur, |πολις όχυρά, ᾶς (ή). Ville capitale, μητρόπελις, en voque, iσχύω, fut. ύσω. Remettre en vi- εως (ή). Petite ville, πολισμα, ατος (τὸ): ποgueur, ἀποκαθ-ίστημι, fut. ἀποκατα-στήσω, acc. | λισμάτιον, ου (τὸ): πολίχνιον, ου (τὸ). Pays rempli VIL, VILE, adj. qui est à bas prix, εὐ- de villes, ή πολύπολις χώρα, ας. De ville en τελής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος) : ville, κατά πόλεις. | La ville, par opp. à la εύωνος, ος, ον (comp. ότερος, sup. ότατος). campagne, τὸ ἄστυ, εως. Aller à la ville, Vil prix, εὐωνία, ας (ή). A vil prix, εὐώνως : κπὶ τὸ ἄστυ βαδίζω, fut. ίσω. Habiter la ville, μικρού. | Méprisable, ignoble, εὐτελής, ής, ές εν άστει ου κατ' άστυ είκεω, ω, ful. ήσω: (comp. έστερος, sup. έστατος) : ταπεινός, ή, αστυπολέω, ω, fut. ήσω. De la ville, αστειος, όν (comp. ότερος, sup. ότατος) : άγεννής, ής, ος ου α, ον. Les mœurs de la ville, ci άστεια ές (comp. έστερος, sup. έστατος) : φαῦλος, η, τρόποι, ων. || En ville, hors de chez soi, ξω ov (comp. ότιρος, sup. ότατος). Naissance vile, της cixiaς, ou simplement &ω. Être en ville, γένος ταπεινόν, ου (τὸ) : ἀγένεια, ας (τὸ). De n'être pas chez soi, τῆς εἰκίας ἄπ-ειμι, fut.

VILLETTE, s. f. πολισμάτιον, ου (τό).

VIN, s. m. olvos, ou (6). Petit vin, civavil, άνήρ άτιμος, ου (δ) : άνήρ άγεννής, εῦς ρεον, ου (τό). Vin doux, γλεῦκος, ευς (τό), (6) : οὐτιδανός, οῦ (6). Chose vile, τὸ οὐδενὸς Vin cuit, τὸ γλυκύ, έος. Vin rouge, οἶνοαξιον, ου. Regarder comme vil, εν οὐδενὶ λόγω μελας, ανος (δ). Vin blanc, είνος κιβρός, οῦ (d). Vin pur, olvos departes, ou (d), ou sim-VILAIN, AIRE, adj. paysan, rustique, plement & axparos, ou. Tremper son vin, rov άγροικος, ος, ον. | Laid, désagréable, δυσει- οίνον κεράννυμι, fut. κεράσω. Qui a la couleur du vin, είνοχρώς, ώτος (δ, ή). Qui a le goût ou σχρός, ά, όν (comp. αἰσχίων, sup. αἴσχιστος). l'odeur du vin, οἰνίζων, ουσα, ον (partic. d'oi-Vilaine action, αἰσχρουργία, ας (ή). Tenir de | νίζω, fut. ίσω). Faire du vin, οἰνοποιέω, ω, fut. ήσω. En vendre, οἰνοπωλίω, ω, fut. ήσω. Avare, ladre, βυπαρός, ά, όν (comp. ώτερος, Marchand de vin, οίνοπώλης, ου (δ). Boire du vin, οίνοποτίω, ω, fut. τωω. Qui aime le vin, οἰνοπότης, ου (έ) : φίλοινος, ου (ό) · οίνοφλυξ, υγος (ό, ή). Pris de vin, οίνοπλήξ, ηγος (δ; η): οἰνωμένος, η, ον (partic. parf. passif d'oivou, u, fut. wow. Pointe de vin, | οίνωσις, sως (n). Avoir une pointe de vin,

οίνορμαι, ούμαι, fut. ωθήσομαι. !! Sac à vin, βία, ας : τὸ χαλεπὸν τοῦ πνεύματος. La vioivrogne, οἰνόφλυξ, υγος (ċ): quelquefois πίθος, ov (¿).

VINAIGRE, s. m. ofoc, out (to). Avoir un goût de vinaigre, se changer en vinaigre, όξίζω, fut. «ίσω. Faire du vinaigre, τὸν οίνον ¿ξύνω, fut. υνώ.

VINAIGRER, v. a. Eu Su-inpu, fut. Siriow, acc.

VINAIGRIER, s. m. vase à vinaigre, ὀξίς, ίδος (ή). | Marchand de vinaigre, όξοπώλης, ου (ό). VINDICATIF, IVE, adj. uvnojnance, oc, ov. VINDICTE, s. f. τιμωρία, ας (ή). La vin-

dicte publique, ή χοινή τιμωρία, ας. VINEE, s. f. τρύγη, τις (τί).

VINEUX, RUSE, adj. qui a le goût du vin, civádno, no, so. Etre vineux, avoir un gout vineux, εἰνίζω, fut. ίσω. Avoir l'haleine vineuse, είνου ἀπ-οζω, fut. οζήσω. || Fertile en υίπ, είνεφέρος, ος, ον : είνετρόφος, ος, εν : rarement civádno, no, co.

VINGT, adj. num. eixcon, ou devant une voyelle, elxosiv, indécl. De vingt ans, agé de vingt ans, είκοσαετής, ής, ές : on dit aussi en parlant des personnes, eixogairns, ou (6), d'où le fém. sixonaire, soos (7). Une amitié de vingt ans, il sixogastile étaupia, ac. Vingt fois, εὐκοσάκις. Vingt mille, δισμύριοι, α: , α. Quatre-vingts , όγδοήκοντα , indécl. Sixvingts, ixaròv xxi sixon, indéch

VINGTAINE, s. f. nombre de vingt, suas, άδος (ή). Vingt environ, είκοσί που, indécl. Une vingtaine d'hommes, είνωσί που άνδρωποι: άνθρωποι ώς είχοσι.

VINGTIÈME, adj. εἰχοστός, ή, όν. Le vingtième jour, ή εἰκοστή, ής (sous-ent. ἡμέρα). Il vint le vingtième jour, shootaioc habs (sproμαι, fut. iλεύσομαι). | Le vingtième, impôt, m εἰκοστή, ής.

VIOL, s. m. βιασμός, οῦ (δ).

VIOLATEUR, s. m. mapabarns, ou (8). VIOLATION, s. f. παράβασις, εως (ή). Violation des lois, παρανομία, ας (ή). Violation d'un serment, imopsia, as (1).

VIOLE, s. f. πθάρα ἐπτάχορδος, ου (ή). VIOLEMENT, s. m. παράδασις, εως (ή). VIOLEMMENT, adv. fortement, avec violence, βιαίως. | Par force, par contrainte, βία. VIOLENCE, s. f. intensité extrême, bia,

lence du mal, to xalendy tou xaxou. La violence de la maladie, in the vocou Servothe, ntoc. || Impétuosité, ὁρμπ, τζ (τ). Se jeter avec violence sur quelqu'un, oppin els riva pépopai. | Abus de la force, βία, ας (ή) : ὕδρις, εως (ή). Actes de violence, τὰ βίαια, ων. Commettre quelque acte de violence, bepiço. ful. ίσω: βιάζομαι, ful. άσομαι: βίαιόν π. ποιέω. ω, fut. καω. — envers quelqu'un, πνά. Souffrir quelque violence, δδρίζομαι, fut. ισθήσομαι : βίαια πάσχω, fut. πείσομαι. — de quelqu'uu, παρά τινος. || Contrainte, βία, ας (ή). Par violence, βία. Sans violence, ἀδιάστως. Faire violence à, βιάζομαι ου προσ-βιάζομαι. fut. acquai, acc. Faisant violence à la nature. προσ-Ειαζόμενος την φύσαν. Plut.

VIOLENT, ENTE, adj. qui agit avec force, très-grave, très-intense, biasoc, a, or (comp. ότερος, sup. ότατος): χαλεπός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : δεινός, ή, όν (comp. ότερος, ευφ. ότατος): σφοδρός, ά, όν : βαρύς, εία, ύ. Vent violent, άνεμος σφοδρός, οῦ (δ). Il survint un vent si violent que, σύτω βιαία έν-έπεσεν ανέμων έμδολή, ώστε, infin. (έμ-πίπτω, fut. πεσούμαι). Entrer dans une violente colère, είς ὑπερ-δάλλουσαν ὀργήν προ-άγομαι, fut. αχθήσομαι. Violente maladie, νόσος βιαία ομ δεινή ου χαλεπή, ης (ή). Travail violent, δ γαλεπός πόνος, ου. Etre en proie aux plus violentes douleurs, μέγιστα καὶ όδυνηρότατα πάθη πάσχω. fut. πείσομαι. || Emporté, fougueux, βίαιος, α, ov (comp. o'tepes, sup. o'tatos). Homme violent et ambitieux, άνηρ βίαιος και πλεονέκτης. ou. Avoir reçu de l'éducation un caractère violent et emporté, το βία και τῷ θυμῷ συμπεπαίδευμαι (parf. de συμ-παιδεύομαι, fut. sυθήσομαι), Polyb. || Mort violente, causée par la violence, bavaros biasos, su (6). Périr d'une mort violente, βιαίφ θανάτφ ου simplement βίσ άν-αιρέομαι, ούμαι, fut. αιρεθήσομαι.

VIOLENTER, v. a. βιάζομαι ου προσ-διάζομαι, fut. άσομαι, acc. Etre violente, υπό τινος κατα-διάζομαι, fut. διασθήσομαι.

VIOLER, v. a. outrager par d'infames violences, βιάζομαι, fut. άσομαι, acc.: ὑδρίζω, fut. iou, acc. | Enfreindre, mapa-baive, fut. δήσομαι, acc. Violer la justice, τὸ δίκαιον παρα-δαίνω. Violer les lois, τους νόμους παραas (ή). La violence du vent, ή του ἀνίμου δαίνω, ou d'un seul mot παρα-νομίω, ω, fut. του. Violer les droits des ambassadeurs, εἰς τοὺς πρέσδεις παρα-νομέω, Dêm. Violer la parole donnée, τὴν πίστιν ομ τὰς πίστεις παρα-δαίνω, fut. δήσομαι. Violer son serment, ἐπιορχέω, ῶ, fut. ήσω. Violer les traités, τὰς σπονδὰς λύω, fut. λύσω: παρα-σπονδίω, ῶ, fut. ήσω. Violer la paix, τὴν εἰρήνην λύω, fut. λύσω. | Profaner, βεδηλόω, ῶ, fut. ώσω, acc. : κοινόω, ῶ, fut. ώσω, acc. Violer le droit d'asile, τὸ ἀσυλον βιάζομαι, fut. άσομαι. Violer la sointeté d'un temple, εἰς τὸ ἰερὸν πλημμελίω, ῶ, fut. ήσω, Isocr.

VIOLET, εττε, adj. ἰάνδινος, η, ον. | Subst. Ιανδον, ου (τὸ). Être d'un violet clair, ἀμαθυστίζω, fut. ίσω.

VIOLETTE, s. f. ίον, ου (τό). Lieu planté de violettes, ίωνια, ας (ή).

VIOLIER, s. m. plante, λευκεΐον, ου (τό). VIOLON, s. m. κιθάρα, ας (ή). Joueur de violon, κιθαριστής, οῦ (δ). En jouer, κιθαρίζω, fut. ίσω.

VIORNE, s. f. arbrisseau, ή μέλαινα άμπελος, ου.

VIPERE, s. f. έχιδνα, ης (ή). Male de la vipère, έχις, εως (ό). Petite vipère, έχιείδιον, ου (τὸ). De vipère, έχιδναῖος, α, ον. ∥ Δυ fig. Langue de vipère, ἡ ἐξωλεστάτη γλῶσσα, ης. VIPEREAU, s. m. ἐγείδιον, ου (τὸ).

VIPÉRINE, s. f. plante, έχιον, ου (τό). VIRAGO, s. f. femme d'une humeur virile, ή ἀντιάνειρα γυνή, gén. γυναικός.

VIRER, v. n. tourner sur soi-même, έπιστρέφομαι, ful. στραφήσομαι.

VIREVOLTB, s. f. ἐπιστροφή, ἢς (ἡ). VIRGINAL, ale, adj. παρθενικός, ἡ, όν. VIRGINITĖ, s. f. παρθενεία, ας (ἡ). Vivre dans la virginitė, παρθενεύω, fut. εύσω.

VIRGULE, s. f. ὑποστιγμή, ῆς (ή). Marquer d'une virgule, ὑπο-στίζω, fut. στίζω, acc.

VIRIL, ILE, ασί, ἀνδρώδης, τς, ες (comp. έστερος, sup. έστατος): ἀνδρεῖος, α, ον: ἀνδρεῖος, ή, όν: ἀρρενικός, ή, όν: ἀρρενικός, ή, όν. Age viril, ἡ ἀνδρεία ἡλικία, ας. Entrer dans l'âge viril, ἀνδροίμαι, οῦμαι, fut. ωθήσοιμαι. Dès qu'il fut entré dans l'âge viril, ὡς εἰς ἄνδρας ἐτελεσε (τελέω, ῶ, fut. τελέσω): εἰς ἄνδρας ἀφ-ικόμενος (partic. ἀ'ἀφ-ικνέυμαι, οῦμαι, fut. ἵξομαι), Dém. || Femme d'un courage viril, γυνὴ ἀντιάνειρα, ας (ή).

VIRILEMENT, adv. avopuros.

VIRILITÉ, s. f. age viril, ή ἀνδρεία ήλιχία, ας. || Puissance d'engendrer, γονιμότης, ητος (ή).

VIROLE, s. f. χίρχος, ου (δ).

VIROLE σε σσί γιοχωρίς σ΄ ών

VIROLĖ, π., adj. πιρκωτός, π., όν. VIRTUALITĖ, s. f. ἐνέργεια, ας (π).

VIRTUEL, ELLE, adj. everyog, og, ov.

VIRTUELLEMENT, adv. everyage.

VIRTUOSE, s. m. et f. requirac, co (δ)? s. $f \dot{\epsilon} m$. requirec, edoc ($\dot{\eta}$).

VIRULENCE, s. f. muspia, as (1).

VIRULENT, ente, adj. plein de virus, iddne, ne, ee. || Au fig. violent, acerbe, m- $\times \rho de$, d, ov (comp. otepoe, sup. otatoe).

VIRUS, s. m. ióc, gén. ioū (ò).

VIS, s. f. tige cannelée en spirale, χοχλίας, ου (ό). Fait en vis, ου en forme de vis, χοχλιοειδής, ής, ές: έλικοειδής, ής, ές. || Cloud façonné en spirale, ήλος κοχλιοειδής, οῦς (ό).

VISAGE, ε. m. πρόσωπον, ου (τδ). Qui a un beau visage, τὸ πρόσωπον (sous-ent. κατά) καλός, ή, όν. Laid de visage, τὸ πρόσωπον αἰσχρός, ά, όν. Air du visage, πρόσωπον, ου (τδ): δψις, εως (ή): βλέμμα, ατος (τδ). Se composer le visage, σεμνοπροσωπέω, ῶ, fut. ήσω. Changer de visage, τὸ πρόσωπον μετα-δάλλομαι, fut. δαλοῦμαι. On lit sur son visage qu'il a fait quelque mauvaise action, ἐκ τοῦ προσώπου φανερός ἐστιν ἡδικικώς τι (ἀδικέω, ῶ, fut. ήσω): ἔστι τὸ βλέμμα ἐπίδηλὸν τι πεπανουργακότι (πανουργέω, ῶ, fut. ήσω). [Faire bon visage à quelqu'un, φιλοφρόνως τινά ὑπο-δέτρικαι, fut. δίξομαι.

VIS-A-VIS, adv. ἀντικρύ, gén.: ἐναντίον; gén.: κατεναντίον ου κατεναντία, gén. Vis-à-vis de l'île, κατεναντία τῆς νήσου. Meltre une chose vis-à-vis d'une autre, τί τινι ἀντι-τίθημι, fut. ἀντι-θήσω. Être placé vis-à-vis, ἀντί-κειμαι, fut. κείσομαι, dat. On forme ainsi une infinité de verbes composés.

VISCERAL, ALE, adj. σπλαγχνικός, ή, όκ VISCERE, ε. m. επλάγχνον, ου (τό). VISCOSITĖ, ε. f. γλισχρότης, ητος (ή).

VISÉR, s. f. direction de la vue, στο χασμός, οῦ (ὁ). Prendre sa visée, στοχάζο μαι, ful. άσομαι. \parallel Intention, διάνοια, ας (ἡ): γνώμη, ης (ἡ): βουλή, ῆς (ἡ): νοῦς, οῦ (ὁ). Changer de visée, τὴν γνώμην ου τὴν διάνοιαν μετα-δάλλω, ful. δαλῶ: ou d'un

seul mot μετα-γινώσκω, fut. γνώσυμαι : μεταδουλεύομαι, fut. εύσομαι : μετα-νοίω, ώ, fut. ήσω.

VISER, v. n. diriger ses yeux ou ses coups, στοχάζομαι, fut. άσομαι, gén. — à un but, ό τῆς άγίας Παρθένου ἀσπασμός, οῦ. του σκοπου. Viser juste, εὐστοχέω, ω, fut. ήσω, gên. Viser mai, ἀστοχίω, ω, fut. ήσω, gén. | Au fig. Viser à la royauté, τῆς ἀρχῆς άντι-ποιέςμαι, ούμαι, fut. ήσομαι. Ne viser qu'à ses intérêts, μόνον τὸ ἐμαυτῷ συμ-φέρον σωπίω, ω, fut. ήσω. Ne viser uniquement qu'à l'argent, είς τὸν πλοῦτον μόνον ἀπο-δλέπω, fut. Divoual.

VISER, v. a. mettre le visa à un acte, δπο-γράφω, fut. γράψω, dat.

VISIBILITE, s. f. to cpatov, ou.

VISIBLE, adj. qui se voit, qui peut être να, δρατός, ή, όν. Les choses visibles et invisibles, τὰ ὁρατὰ καὶ μή. || Qu'on peut visiter, accessible aux visiteurs, προσιτός, ή, όν. Il n'est pas visible, ἀπρόσιτος ου ἀνέντευχτός έστι. | Manifeste, φανερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : δήλος, η, ον (comp. ότερος, sup. ότατος): έμφανής οι καταφανής, ής, ές (comp. έστερος, sup. έστατος) : πρόδηλος ου κατάδηλος, ος, ον. Il est visible qu'il a tort, φανερός έστιν ήδικηκώς (ἀδικίω, ω, fut. ήσω). Il est visible que tu l'as fait exprès, έχ προαιρέσεως δήλος εί τούτο ποιήσας (εί, seconde pers. d'siμί : ποιέω, ω, ful. now).

VISIBLEMENT, adv. φανερώς : ἐμφανώς : προδήλως. Il s'est visiblement trompé, δήλον ετι ου δηλονότι ήμαρτηκε : φανερός ου δηλός έστιν άμαρτών (άμαρτάνω, fut. άμαρτήσομαι).

VISIERE, s. f. partie d'un casque, to the χυνής μέτωπον, ου. | Vue, όψις, εως (ή). | du fig. Rompre en visière à quelqu'un, φανερώς τινι έναντιόςμαι, ουμαι, ful. ώσομαι.

VISION, s. f. action de voir, spacis, $e\omega_{\zeta}$ ($\dot{\eta}$). || Apparition, $\dot{\delta}\psi_{\zeta}$, $e\omega_{\zeta}$ ($\dot{\eta}$): $\dot{c}\pi\tau\alpha$ σία, ας (ή). Avoir une vision, δπτασίαν έράω, ω, fut. δψομαι. Vision chimérique, φαντασία, ας (ή). Avoir des visions en dormant, καθ' ύπνον τι φαντάζομαι, fut. άσομαι. Avoir une vision merveilleuse, δαιμόνιόν τι φαντασιόομαι, ουμαι, fut. ώσομαι. Vision véritable, όψις άληθής, οῦς (ή): quelquefois τὸ ύπαρ, indécl. Mon songe s'est changé en une vision véritable, τοῦτο νῦν ὕπαρ ἀντ' ένείρατος γέγονε (γίνομαι, fut. γενήσομαι), Plat.

VISIONNAIRE, adj. φανταστικός, ή, όν : φαντασιώδης, ης, ες.

VISITATION, s. f. — de la sainte Vierge.

VISITE, s. f. action de visiter, d'inspecter, ἐπίσκεψις, εως (ή). Faire la visite de, ίπι-σχίπτομαι, fut. σχίψομαι, acc. ∥ Démarche de politesse auprès de quelqu'un, evreufic, εως (ή). Faire à quelqu'un de fréquentes visiles, πολλάκις τινὶ ἐν-τυγχάνω, fut. τεύξομαι: παρά τινα ου πρός τινα φοιτάω, ω, fut. ήσω,

VISITBR, v. a. iπι-σχίπτομαι, fut. σχίψομαι, acc. : ἐπι-σκοπίω, ω, fut. ήσω, acc. Visiter les prisonniers, τους έν της φυλακή έπι-σχέπτομαι, fut. σχίψομαι. Visiter souvent quelqu'un, παρά τινα ου πρός τινα φοιτάω, w, fut. now.

VISITEUR, s. m. tournex par le verbe. VISQUEUX, Euse, adj. γλισχρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος).

VISUEL, ELLE, adj. ontixos, i, o.

VITAL, ALE, adj. ζωτικός, ή, όν. Esprits vitaux, πνεύματα, ων (τά).

VITE, αdj. ταχύς, εία, ύ (comp. ταχύτερος, sup. ταχύτατος ου τάχιστος).

VITE, ou VITEMENT, adv. ταχέως (comp. θάσσον, sup. τάχιστα). Au plus vite, ώς τάχιστα : δσον τάχος. Faites vite cela, άνύσας τούτο δράσον (άνύσας, ασα, αν, partic. α άνύω, ful. vow : δράσον, impér. aor. 1er de δράω, ω, fut. δράσω). Vite, à mon secours, δευρό μοι βοηθήσατε (βοηθέω, ω, fut. ήσω). Vite, qu'on ouvre la porte, διῦρό τις ἀν-οιγίτω τὴν θύραν (ἀν-είγω, fut. οίξω).

VITESSE, s. f. rayurns, nros (n). De toute sa vitesse, ώς τάχιστα : δσον τάχος : παντί τάχει.

VITEX, s. m. arbrisseau, άγνος, ου (ό, ή). VITRAGE, s. m. VITRAUX, s. m. pl. al περί τὰς θυρίδας ὕαλοι, ων.

VITRE, s. f. ρόμδος ύπλους, ου (δ), 🗪 simplement ὕαλος, ου (ή).

VITRER, υ. α. υάλφ περι-φράγνυμι, fix φράξω, αςς.

VITRERIE, s. f. beloupyia, as (i).

VITREUX, RUSE, adj. badabar, nc, ec. Avoir une transparence vitreuse, ὑαλίζω, fut.

VITRIER, s. m. δελουργός, οῦ (δ).

VITRIFICATION, s. f. ή εἰς ὕαλον μετα δολή, ῆς : ὑάλωσις, εως (ή), G. M.

VITRIFIER, v. a. είς υαλον μετα-δάλλω,

ful. δαλω, acc. : ὑαλόω, ω, ful. ώσω, acc. G. M.

VITRIOL, s. m. zalzávěn, ne (i).

VIVACE, adj. qui a un principe de vie, ζώσιμος, ος ou n, ev. || Qui vit longtemps, μακρόδιος, ος, ον.

VIVACITE, s. f. promptitude, ταχυτής, ητος (ή). | Ardeur, προθυμία, ας (ή): επουδή, ν̄ς (ή). || Fougue, emportement, ὁρμή, τ̄ς (ή). Réprimer les vivacités de la jeunesse, τὰς τῶν μειραχίων δρμάς κατ-ίχω, fut. καθ-έξω, Plat.

VIVANDIER, s. m. ière, s. f. d èv to στρατοπίδω κάπηλος, ου : au fém. καπηλίς ides (7).

VIVANT, ANTE, adj. ζών, ωσα, ων, gén. ώντος (partic. de ζά», ω, fut. ζήσω) : έμψυχος, ος, ον : έμπνους, ους, ουν : quelquefois πνέων, ουσα, ον (partic. de πνέω), ου βλίπων, ουσα, ον (partic. de βλέπω). Etre vivant, ζάω, ω, fut. ζήσω : quelquefois on tourne par respirer, πνέω, fut. πνεύσομαι, on voir la lumière, βλίπω, fut. βλίψομα. Statue qui semble vivante, ὁ ἔμψυχος ἀνδριάς, άντος. || Subst. Du vivant de son père, ζώντος τοῦ πατρός (ζών, ωσα, ων, partic. de ζάω, ω). Jamais de mon vivant, ούποτ' έμου ζώντος.

VIVAT, interj. τος: το. | Les vivat, les acclamations, supomuías, es (ai).

VIVE, s. f. poisson, δράκαινα, ης (ή). VIVE, interj. ζώη (3º pars. opt. de ζάω, ω, ful. ζήσω). Vive le roi, ζώη ὁ βασιλεύς. On peut aussi tourner, vie ou longue vie au prince, τῷ βασιλεί ζωή (sous-ent. είη : alors ζωή est subst.). Vive l'empereur Nicéphore, Νικηφόρω ζωή, Porphyrog. Crier vive César, τὸν Καίσαρα εὐφημίω, ũ, fut. ήσω, Hérodn. Vive Dieu! ζη Κύριος, Bibl. : ζη δ Θιός (ζη, 3e pers. indic. de Cám, a), Bibl. | Vivent les honnêtes gens, tournez, ils sont heureux ou qu'ils soient heureux, μακάριοι οι χρηστοί. On p sut aussi tourner, je loue les honnêtes gens, τούς χρηστούς αίνέω ου έπ-αινέω, ü, fut. auν έσω. | Qui-vive! τίς δή; Crier qui-vive, tournez, ordonner de faire halte, στηναι xtλεύω, fut. εύσω, acc. || Rtre sur le qui-vive, Etre inquiet, períopos sipe, fut. Esopar.

VIVEMENT, edv. vite, ταχίως (comp. τείς πολομίως έγ-κειμαι, ful. κείσομαι. Être δύσκολος, ος, ον : χαλεπός, ή, όν : ακοινώνητες,

vivement afflige de quelque chose, opospa τι λυπέομαι, ούμαι, ful. ήσομαι: χαλεπώς τι φέρω, fut. cisu.

VIVIER, s. m. izouotpoquiov, cu (tò).

VIVIFIANT, ARTE, ON VIVIFIQUE, adj. ζωοποιητικός, ή, όν.

VIVIFICATION, s. f. ζώωσις, εως (ή). VIVIFIER , ν. α. ζωοποιέω , ω , fut. now, acc.

VIVIPARE, adj. ζωστόχος, ος, εν. Etre vivipare, ζωστοχίω, ω, fut. ήσω.

VIVOTER, v. n. ἀπο-ζάω, ω, fut. ζήσιμαι: εὐτελῶς δι-άγω, fut. άξω.

VIVRE, v. n. ζάω, ω, fut. ζέσω σα βιώσομαι. Vivre plus de cent ans, δπέρ τὰ έκατὸν έτη ζάω, ω. Qui vit longtemps, μαχρόδιος, ος, ον. Qui vit peu de temps, ταχύμιορος, ος, ον. Nous avons peu de temps à vivre, όλιγοχρόνιος πμίν ωρίσθη ό βίος (δρίζομαι, fut. ισθήσομαι). Vivre dans les plaisirs, τρυφερῶς ζάω, ω. Vivre dens la piété et la vertu , τη εύσεδεία και άρετη συ-ζάω, ω. Cesser de vivre, τοῦ ζῆν ἀπ-αλλάσσομαι, fut. αλλαγήσομαι: τὸν βίον κατα-λύω, fut. λύσω: τελευτάω, ω, fut. ήσω. Pour moi, j'ai assez νόσι, εμοί μεν χρόνος ίχανος βιδίωται, Athen. [Il a vécu, il est mort, diverat ou dyero (prés. ou imparf. d'oixopat, fut. cirrisquat. Vivre de quelque chose, la tivos ou anó tivos ou êmi tim ζάω, ũ, fut. ζήσω. Vivre de peu, ἀπὸ τῶν ὀλίγων ζάω, ῶ, Théogn. Vivre du fruit de ses trahisons, έκ τῆς μισθαρνίας βίστον έχω, fut. Εξω. Vivre aux dépens de quelσυ'υπ, έχ τινος χρημάτων τον βίον πορίζομαι, fut. ίσομαι. Vivre de poissons, de racines, ίχθυοφαγέω, ριζοφαγέω, ω, fut. ήσω. On forme ainsi beaucoup de composés. Il fait cher vivre, tournez, les vivres sont chers, τίμια ἐστὶ τὰ οιτία. Qui n'a pas de quoi vivre, ασιος, of, ov. || Ce n'est pas vivre, tournex, cette vie n'est pas une vie, αδίωτός έστιν & βίος, ou simplement ἀδίωτόν έστι. Sans toi je n pourrais vivre, χωρίς σου άδίωτον αν είη μοι. Apprendre à vivre, acquérir l'usage de monde, τὰ τῶν ἀνθρώπων ήθη σα τὸν βίον διδάσχομαι, fut. διδαχθήσομαι. Apprendre à quelqu'un à vivre, le corriger, rivà suppoδασσον, sup. τάχιστα). || Fort, avec force, νίζω, fut. ίσω. || Aisé à vivre, affable, comσφόδρα. Poursuivre vivement l'ennemi, σφόδρα plaisant, εύκολος, ος, ον. Difficile à vivre,

VIVRES, s. m. pl. oita, wy (tà): oitia, ων (τὰ) : ἐπισίτια, ων (τὰ) : σιτηρά, ῶν (τὰ). Manque de vivres, σιτόδεια, ας (ή). Manquer de vivres, εν σιτοδεία γίνομαι fut. γενήσομαι. Abondance de vivres, πολυσιτία, ας (ή). Avoir les vivres en abondance, τῆς πολυσιτίας τυγχάνω, fut. τεύξομαι. Fournir des vivres à une armée, τον στρατόν έπι-σιτίζω, fut. ίσω. Intercepter les vivres, τὰ σιτηρὰ κατ-έχω, fut. καθ-έξω. Couper les vivres à une ville assiégée, τὴν πόλιν τῆς σιταγωγίας άπο-κλείω, fut. κλείσω.

VOCABULAIRE, s. m. δνομαστικόν, οῦ (τὸ). VOCAL, ALE, adj. έμφωνος, ος, εν. Musique vocale, ή έμφωνος μουσική, ής.

VOCATIF, s. m. i xhntixii, ñs (sous-ent. જ્જાઈ હાદ્દ).

VOCATION, s. f. action d'appeler, which, εως (ή). || Goût pour un état, προαίρεσις, εως (ή). Avoir de la vocation pour un état, βίον τινά προ-αιρέομαι, ούμαι, fut. αιρήσομαι. Se sentir une grande vocation pour quelque chose, προς τι φύσει όρμητικώς έχω, fut. έξω).

VOCIFERATIONS, s. f. pl. κραυγή, ñ; (ή). VOCIFÉRER, v. n. κράζω ου κέκραγα, fut. κεκράξομαι : κραυγάζω, ful. άσω.

VOEU, s. m. εὐχή, ης (ή). Faire vœu de consicrer un temple, γεών άνα-θήσειν εύχομαι, fut. εύξομαι (άνα-θήσειν, fut. infin. d'àvaτίθημι), Plut. Il fit vœu de donner des jeux magnifiques, εύχας επειήσατο μεγάλας θέας άξειν (ποιέσμαι, σύμαι, fut. ήσομαι: aξειν, fut. infin. ď άγω), Plut. Etre engagé par un vœu, τῆ εύχη ένοχός είμι, fut. έσομαι. || Former des vœux pour quelqu'un, πολλά και άγαθά τινι εύχομαι, fut. εύξομαι, Xén. C'est l'objet de mes νœιιχ, τούτο δι' εύχης άγω, fut. άξω, Synés. Voir l'accomplissement de ses vœux, ini rò πέρας της εύχης άφ-ιχνέομαι, ούμαι, fut. άφίξομαι), Luc.

VOGUE, s. f. mouvement d'un vaisseau causé par l'action des rames, ipsoia, as (1). Vogue, succès dans l'opinion, χάρις, ιτος (ή).

Êire en vogue, χάριτος τυγχάνω, fut. τεύξομαι : εὐδικιμέω, ω, fut. ήσω. Qui est en vogue, qui a de la vogue, ωχαρισμένος, η, or : εὐδόκιμος, ος, or. Mettre quelqu'un en Vogue, χάριν τινί περι-ποιέω, ω, ful. ήσω: कारके बाँद ठैठिया बीयक, ful. बीटक.

ες, ον. || Le vivre, la nourriture, τροφή, ῆς (ή). | | Naviguer, πλίω, fut. πλιύσομαι. Voguer heureusement, εὐπλοέω, ω, fut. ήσω. Voguer à pleines voiles, ίστιοδρεμέω, ω fut. τίσω. !! Αυ fig. Vogue la galère! tournez, que tout de soit jeté, πας έρριφθω χύθος (ρίπτομαι, Jut. ριφθήσομαι).

VOGUBUR, s. m. ipirne, ou (6).

VOICI, ou Voul, prép. ide ou idoi, avec le nomin. Voici le plus léger des dauphins, ίδου ούτοσι ὁ δελφίνων ώχύτατος, Luc. Voici que nous to lachons, Avi σε μεθ-ίεμεν (μεθ-ίημι, fut. μεθ-ήσω), Aristph. Voici des pommes que je t'apporte, ήνί σοι μήλα φέρω, ∫ut. οἴσω, Théocr. Allons, voilà encore un de ses tours, ίδου μάλ' αύθις τουθ' έτερον, Aristph. Plus souvent on tourne par les pronoms démonstratifs. Le voilà, curos tori. Voilà celui que vous cherchez, outog by Christe (Chrie, a. fut. ήσω). Με voici, αὐτὸς πάρ-ειμι, fut. έσομαι. Le voilà, αὐτὸς ἐκεῖνός ἐστι. Voici ce qu'il faut faire, τοιαύτα άττα πρακτίον (verbal de πράσσω). Voici ce qu'il répondit, ἀπ-εκρίθα τοιάδε (άπο-χρίνομαι, fut. χρινούμαι). Voilà ce que j'avais à dire, ταῦτα λέγειν είχον (έχω, fut. έξω). Voilà mon opinion, ούτω τῆς γνώμπς έχω. Voilà qui est hien, τὸ πράγμα έχει ὡς κάλλιστα. Voilà donc le spectacle qui m'était réservé, ἄρά γε ταῦτ' έμελλον όψεσθαι (μέλλω, fut. μελλήσω : όράω, ω, fut. εψομαι).

VOIE, a. f. chemin, εδές, εῦ (ή). La bonne voie, n sibeia, as (sous-ent. ¿δός). Sortir de la bonne voie, τῆς εὐθείας ἐκ-τρέπομαι, fut, τραπήσομαι. Rentrer dans la bonne voie, είς την εύθεζαν άνα-χωρέω, ω, fut. ήσω. | Rtre en voie de vaincre, τὰν νίκην πρόχειρον έχω σα iv gepoir kau, fut. Ku.

Voie, trace du gibier, tyvos, ous (tò), ou au pl. ίχνη, ων (τά). | Řtre sur la voie, en parlant des chiens, τὰ τοῦ θηρίου ίχνη διώχω. fut. διώξω. Mettre quelqu'un sur la voie, au fig. τινὶ όδοποιίω ου προ-οδοποιίω, ώ, fut. ήσω. Mottez-moi sur la voie, ¿µè ξενάγησον (ξεναγίω. a, fut. now, Luc.

Voir, charretée, n dan épata, nc. [Ce qu'un homme peut porter, popá, ãs (h). Une voie d'eau, mia udaros popa, as.

Vom d'eau, fente par où l'eau entre dans we vaisseau, buyuoc, ou (6). Navire où il v a des voies d'eau, πλοΐον δι-ερρωγός, ότος . VOGUER, v. n. ramer, ερέσσω, fut ερέσω. (partic. parf. de διαβ-βήγνυμαι, fut. βαγήσομαι).

Voir, moyen, όδός, εῦ (ή): τρόπος, ευ (ό): πόρος, ευ (ό). Par quelle voie? τίνα τρόπον. Par des voies honnêtes, δικαίως. Par des voies injustes, ἀδίκως. Par toute espèce de voies, παντί τρόπω. Essayer toutes les voies possibles, πάσης μηχανῆς ἀπο-πειράομαι, ῶμαι, fut. ἀσομαι. [] Voies de fait, βίαια, ων (τὰ): βία, ας (ή). Employer les voies de fait plutôt que celles de la justice, βία μᾶλλον ἢ δίκη χράομαι, ῶμαι, fut. χρήσομαι.

VOILA, prép. voyez Voici.

VOILE, s. m. ce qui sert à couvrir, κάλυμμα, ατος (τὸ). || Étoffe dont les femmes se
couvrent la tête, κάλυμμα, ατος (τὸ). Se convrir de son voile, τῷ καλύμματι τὴν κιφαλὴν
κρύπτομαι, fut. κρύψομαι. Oter son voile,
ἀπο-καλύπτομαι, fut. καλύψομαι. Long voile qui
tombe jusqu'aux pieds, πίπλος, ου (ὁ). Le
voile de Minerve, ὁ τῆς 'Αθηνᾶς πίπλος, ου.
|| Prendre le voile, se faire religieuse, τὸν
μοναστικὸν βίον αἰρίομαι, οῦμαι, fut. αἰρήσομαι.

Ψοιίε, apparence, πρόσχημα, ατος (τό): σχήμα, ατος (τό): προφάσις, εως (ή): σχήψις, εως (ή): πλάσμα, ατος (τό). Sous le voile de la douceur, εν έπιεικείας πλάσματι, Grég. Cacher une grande sagesse sous le voile de la folie, μεγίστην σύνεσιν εν άφροσύνης πλάσματι χρύπτω, fut. χρύψω, ου χλέπτω, fut. χλύψω.

VOILE, s. f. — de vaisseau, ιστίον, eu (τό). Plier les voiles, τὰ ιστία στέλλω, fut. στελῶ. Déployer les voiles, τὰ ιστία πετάν-νυμι, fut. πετάσω. Mettre à la voile, ἀναίγομαι, fut. άξομαι. A pleines voiles, δλεις ιστίοις: πλησιστίω ἀνέμω. Aller à pleines voiles, ιστιοδρομίω, ῶ, fut. ήσω. Faire voile, πλέω, fut. πλεύσομαι. Flotte de cent voiles, al εκατόν νῆις, gén. νεῶν. La flotte était de cinquante voiles, ἡν ὁ στόλος πεντήκοντα νεῶν: πεντήκοντα ἡσαν αὶ γῆις (εἰμί, fut. ἐσομαι).

VOILER, v. a. χαλύπτω, fut. χαλύψω, acc. Se voiler la tête, χαλύπτομαι ου έγ-χαλύπτομαι, fut. χαλύψομαι. Au fig. Voiler sa cruauté d'une apparente modération, τὴν ὑμότητα ἐν ἐπιειχείας πλάσματι χλίπτω, fut. χλίψω, Grég. Voix basse et voilée, ἡ χαθ-ειμένη φωνή, πς (partic. parf. passif de καθ-έημι, fut. καθ-ήσω.

VOILIER, adj. Vaisseau bon voilier, ναῦς ταχυπόρος, ου (ή). Mauvais voilier, ναῦς βραδυπόρος, ου (ή). VOILURE, s. f. ἰστία, ων (τὰ) : ἄρμενα, ων (τὰ).

VOIR, v. a. ὁράω, ω, fut. όψομαι, acc. Beau à voir, xalòs ideir (infin. aor. 2 de έράω, ω). Voir clairement, parfaitement, καθοράω, ω, fut. κατ-όψομαι, acc. Voir à travers ou au travers, δι-οράω, ω, fut. διόψομαι, acc. Voir dans ou dedans, έν-οράω. ω, fut. όψομαι, acc. Faire semblant de ne pas voir, παρ-οράω, ω, fut. όψομαι, acc. Voir de ses propres yeux, αὐτοπτέω, ω, fut. ήσω, acc. Qui mérite d'être vu, άξιόρατος, ος, ον : άξιοθέατος, ος, ον. De peur qu'il n'entre sans être vu, όπως μη λάθη είσ-ιών (λανθάνω, fut. λήσω: είσ-ειμι, fut. ειμι). || Voir clair. ός. βλέπω, fut. βλέψομαι. Voir de travers, παραδλέπω, fut. δλέψομαι. Voir trouble, αμδλυώσσα. fut. ώξω. | Au fig. Voir des yeux de l'esprit, τη διανεία τι έραω ου κατ-οράω, ω, ful. κατόψομαι.

Voir ou aller Voir quelqu'un, le visiter, τινὰ ἐπι-σχίπτομαι, fut. σχίψομαι. Je désire depuis longtemps vous voir et vous parler, ἀπὸ χρόνου σὰ ἰδεῖν καὶ ἐν-τυχεῖν σοι θέλω, fut. θελήσω (εἶδον, αοτ. de ὁράω, ω̄ : ἐν-τυγχάνω. fut. τεύξομαι). || Ils se voient, ils sont liés ensemble, ἀλλήλοις ὁμιλοῦσι (ὁμιλίω, ω̄, fut. ήσω). Ils ne se voient pas, πρὸς ἀλλήλους ἀλλοτρίως ἔχουσι (ἔχω, fut. ἔξω).

Voir, s'apercevoir, remarquer, comprendre. όράω, ω, fut. όψομαι, acc. : αἰσθάνομαι, fut. aiσθήσομαι, acc.: συν-ίημι, fut. συν-ήσω, acc. Je vois que je me trompe, άμαρτάνων (partic. de άμαρτάνω) όράω, ω ου αίσθάνομαι ου συνίημι. Il ne voit pas qu'on le trompe, λανθάνει ἀπατώμενος (λανθάνω, fut. λήσω : ἀπατάω, ω, fut. ήσω). Il est aisé de voir par là, ράδισο έχ τούτων κατ-ιδείν (καθ-οράω, ω, fut. κατόψομαι), avec ώς ou ότι et l'indic. J'ai toujours vu en lui beaucoup de bienveillanc pour moi, πρός έμε πολλήν αὐτῷ έν-είδον εὕvoιαν (ἐν-οράω, ω, fut. ἐν-όψομαι). On voit des hommes qui, έστιν ίδειν ανθρώπους, ίδοις αν ανθρώπους, οί ou citives, avec l'indic. On en voit qui, eigir of ou offire; forter of, avec l'indic. || Essayer, éprouver, mupáqua, ou ancπειράτμαι, ώμαι, fut. άσομαι, gén. Il faut voir si cela est vrai, τούτου άπο-πειρατέον εί άληθές έστι. Tâchez de voir ce qu'il pense, της γνώμης αὐτοῦ ἀπο-πειρῶ (à l'impératif).

Pour voir ce qu'il dira, ίνα ίδω τί ποτε λίξει (ίδω, subj. nor. de δράω, ῶ : λίγω, ſκι. λίξω ου ἰρῶ). || Veiller ἀ, κ'occuper de, δράω, ῶ, ſκι. δψομαι : φυλάσσω, Γκι. αξω, ου φυλάσσωμαι, ſκι. άξομαι. — à ce qu'une chose se fasse, δπως τι γίννται ου γενήσεται. Voyez à ce qu'il n'arrive rien, δρα μή τι συμ-δῷ (συμ-δαίνω, ſκι. δήσομαι). Voyez à terminer cela, δρᾶτε δπως ταῦτα δια-πράξεσθε (δια-πράσσωμαι, ſκι. πράξεμαι).

FAIRE Voir, δείχνυμι ου ἀπο-δείχνυμι, fut. δείξω, acc. Faire voir avec ostentation, ἐπι-δείχνυμι, fut. δείξω, ου ἐπι-δείχνυμαι, fut. δείξυμαι, acc. Faire voir clairement, δηλόω ου φανερόω, ῶ, fut. ώσω, acc. Je vous ferai voir que, φανερὸν ὑμῖν ποιήσω (ποιέω, ῶ, fut. ήσω), avec ὅτι ου ὡς et Γindic. L'événement fait voir que, τὸ συμ-δείδηκὸς μαρτυρεῖ (μαρτυρέω, ῶ, fut. ήσω), ὅτι ου ὡς et Γindic. | Se faire voir en public, εἰς τὸ χοινὸν προ-έρχομαι, fut. ελεύσομαι.

VOIRE, adv. à savoir, d'ndadh. Même, nai. Voire même, nai d'n nai.

VOIRIE, s. f. charge de voyer, όδιποιία, ας (ή). || Dépôt des immondices d'une ville, τα τῆς πολιως καθάρματα, ων. Jeter à la voirie, τοῖς κυσὶ προ-Εάλλω, fut. 6αλῶ, acc.

VOISIN, ine, adj. proche, situé auprès, Élever la voi πλησίος, ος ου α, εν (comp. αίτερες, sup. αίτατες), avec le gén. ou le dat. Être voisin, μαι, ου ρή έττε situé auprès, πλησίον ου έγγὸς καῖμαι, fut. ἀπὸ στόματες κιίστμαι, gén. — habiter auprès, πλησίον ου έγγὸς εἰκίω, ω, fut. ήσω, gén. — avoir du rapport avec, πλησίαζω, fut. άσω, dat. : ἐγγίζω vive voix, iv ου προσ-εγγίζω, fut. ίσω, dat. Voyex Voisin, fut. λείζιμαι. voix, sufit.

VOISIN, s. m. ine, s. f. γείτων, ονος (ὁ, ή). Voisin de campagne, ἀγρογείτων, ονος (ὁ, ή). Être voisin, γειτνιάω, ῶ, fut. άσω, dat. Les barbares nos voisins, οἱ ἡμῖν γειτνιῶντες βάρ- δαροι, ων, Hérodn. Ville voisine de Rome, πολις Ῥώμας ἀστυγείτων, ονος (ή), Plut. Guerre avec les peuples voisins, πολεμος ἀστυγείτων, ονος, Aristt. ου ἀστυγειτονικός, οῦ, Plut.

VOISINAGE, s. m. lieux voisins, habitants des lieux voisins, γειτονία, ας (ή). Dans le voisinage, ἐν γειτόνων (sous-ent. cixία ου περιοχία), Luc. || Proximité, ἰγγύτης, ητος (ή). Dans le voisinage de, ἰγγύς, gén.: πέλας, gén.: πλησίον, gén. ου dat.

VOISINER, ν. π. παρά τους γείτονας φοιτάω, ω, ful. ήσω.

VOITURE, s. f. δχημα, ατος (τό). Pelite voiture, δχημάτιον, ου (τό). Voiture pour voyager, ou pour charrier, άμαξα, ης (τ΄). Aller en voiture, ἐφ' ἀμάξης ὀχέομαι, οῦμαι, fut. ὀχηθήσομαι. Chemin praticable pour les voitures, ἡ ἀμαξιτός, οῦ (sous-ent. ἐδός): ἐδὸς ἀμαξήλατος (τ΄), ou simplement ἡ ἀμαξήλατος, ου. || Transport des effets ou des personnes, κομιδή, ῆς (ή). Prix de la voiture, κόμιστρον, ου (τό).

VOITURER, v. a. mener une personne en voiture, δχίω, ω, fut. ήσω, acc. Se faire voiturer, όχίωμαι, εῦμαι, fut. ὁχήσεμαι. || Transporter sur des chariots, κομίζω ου διακομίζω, fut. ίσω. Voiturer des vivres, τὰ σῖτα κομίζω, fut. ίσω: σιταγωγίω, ω, fut. ήσω. VOITURIER, s. m. ἀμαξιύς, έως (δ).

VOIX, s. f. son, φωνή, ης (ή). Qui n'a pas de voix, άφωνος, ος, ον. Manque de voix, άφωνία, ας (ή). Qui a la voix douce, γλυχύφωνος, ος, ον. Douceur de la voix, γλυχυφωνία, ας (ή). Qui a une voix claire ou brillante, λαμπρόφωνος, ος, ον. Éclat de la VOIX, λαμπροφωνία, ας (ή). On forme ainsi beaucoup de composés. N'avoir pas assez de voix, την φωνήν ούχ ικανήν έχω, fut. έξω. Élever la voix, την φωνήν έπ-αίρω, fut. αρώ. Forcer sa voix, την φωνήν βιάζομαι, fut. άσομαι, ου βήγνυμι, fut. βήξω. | De vive voix, άπο στόματος. Dire de vive voix, άπο στόματος λέγω, ful. λέξω ou έρω, acc. : ἀπο-στοματίζω, fut. iou, acc. S'expliquer avec quelqu'un de vive voix, εναντίον ου ενώπιον τινος δια-λέγομαι.

Vοιχ, suffrage, ψήφος, ου (ή). Pluralité des voix, αὶ πλιίονες ψήφοι, ων. Égalité des voix, αὶ ἴσαι ψήφοι, ων. Mettre quelque chose aux voix, ψήφοι περί τινος προ-τίθεμαι, fut. προ-θήσομαι, σιι ἐπ-άγω, fut. άξω, οιι ἐπι-τρέπω, fut. τρίψω. Aller aux voix, ψηφίζω, fut. ίσω: τὴν ψήφον δια-φέρω, fut. δι-οίσω. Donner sa voix, τὴν ψήφον φέρω, fut. δίσω, οιι ἐπι-φέρω, fut. ἐπ-οίσω, οιι τίθεμαι, fut. θήσομαι. Donner sa voix à quelqu'un pour le consulat, τὴν ὑπατείαν τινὶ ἐπι-ψηφίζω, fut. ίσω. Obtenir une οιι plusieurs voix, μίαν ἡ πλείονας ψήφως λαμδάνω, fut. λήψομαι. Qui réunit beaucoup de voix, πολύψηφος, ος, ον. D'une commune voix, παμψεφεί. Il ne tint qu'à peu de voix qu'il

ne Mt condamné à la stétrissure, παρ' δλίγας ψήφους ήτιμώθη (ἀτιμόςμαι, οῦμαι, fut. ωθήσομαι). S'il lui eût manqué une seule voix, εἰ μιᾳ ψήφφ μετ-έπεσεν (μετα-πίπτω, fut. πεσοῦμαι), Eschin. Être condamné à la majorité d'une voix, μιᾳ ψήφφ ἀλίσκομαι, fut. ἀλώσομαι, Dém. || Avoir voix délibérative, ou simplement avoir voix, ψήφος έχω, fut. ἔξω. Qui a voix, ψηφοφόρος, ος, ον. Qui n'a pas voix, ἄψηφος, ος, ον.

VOL, s. m. mouvement à travers les airs, πτήσις, εως (ή). Tirer un oiseau au vol, ξονιθα ἱπταμένην βάλλω, fut. βαλῶ (ἱπτάμενος, η, ον, partic. de ἱπταμαι, fut. πτήσομαι). Η Au fig. Prendre son vol vers de hautes pensées, προς τὰ μετέωρα ἀν-ίπταμαι, fut. ἀνα-πτήσομαι. Prendre trop haut son vol, μετ-εωρίζομαι, fut. ισθήσομαι. Être hardi dans son vol, τῆς πτήσεως κατα-τολμάω, ω, fut. ήσω, Basil.

Vol, machine de thédtre, πίταυρον, ου (τό). VOL, s. m. action de dérober, κλοπή, τ̄ς (τ̄). — la chose volée, κλόμμα, ατος (τὸ). Ces deux mots se confondent quelquefois. Vol de deniers publics, τὸ ἀπὸ τοῦ δημοσίου κλόμμα, ατος. Petit vol, κλεμμάδιον, ου (τὸ). Commettre de grands vols, μεγίστας κλοπὰς ἐργάζομαι, fut, ἀσομαι. Enclin au vol, κλεπτικός, τἱ, ον. Coupable de vol, κλέπτης, ου (δ): au superl. κλεπτίστατος, ου. Complice de vol, συγκλήπτες, ου (δ). || Vol avec violence, ἀρπαγή, τ̄ς (τ̄). Vol de grand chemin, vol à main armée, ληστεία, ας (τ̄). Vivre de vols et de rapines, ἀπὸ ληστείας τὸν βίον έχω, fut. Κω.

VOLABLE, adj. κλοπή ένοχος, ος, ον. Qui n'est pas volable, ακλεπτος, ος, ον.

VOLAGE, adj. κοῦφος, n, ov (comp. ότερος, sup. ότατος): ἀσταθής, ής, ές: ἄστατος, ος, cv. Être volage, ἀσταθώς ου ἀστάτως έχω, fut. εξω. Homme volage et inconséquent, ὁ κοῦφος και είκαῖος ἀνήρ, gén. ἀνδρός.

VOLAILLB, s. f. δρινθες, ων (αί). Marchand de volailles, όρινθοπώλης ου έρνεσπώλης, ου (δ): έρνετακάπτλος, ου (δ). Marché à la volaille, έρνεσπωλεΐον, ου (τὸ): à Δthènes, δρνεα, ων (τὰ).

VOLANT. ΑΝΤΕ, ασί. πτηνός, ή, όν. | pont volant, ή αὐτοσχίδιος γίφυρα, ας. Camp volant, τὸ χοῦφον στρατόπιδον, ου. Feuille vulante, ή τυχοῦσα σχίδη, ης (partic. nor 2 de τογχάνω, fat. τεύξομαι).

VOLATIL, n.e., adj. Sel volatil, τό εξίτηλον άλας, ατος.

VOLATILE, s. m. δ_{DVIG} , $(\delta_{\text{C}}$, $(\delta_{\text{C}}$, $\hat{\tau}_{\text{C}})$: δ_{DVIGV} , ϵ_{U} (τ_{C}). Les volatiles, l'espèce volatile, $\pi \tau \pi \nu \alpha$, $\tilde{\omega}_{\text{V}}$ (τ_{C}).

VOLATILISATION, ε. f. άτμισμός σε έξατμισμός, οῦ (ό).

VOLATILISER, v. a. άτμίζω ου έξ-ατμίζω fut. ίσω, acc.

VOLATILITE, s. f. xcupótes, neos (t).

VOLATILLE, s. f. petits oiseaux, δρνίδια, ων (τά). || Oiseaux en général, ὅρνίδις, ων (αί).

VOLCAN, s. m. τὸ πυρίπνουν ὅρος, ους.

VOLEE, s. f. vol d'un oiseau. Prendre sa volée, ἀφ-ίπταμαι, fut. ἀπο-πτήσομαι. ! Troupe d'oiseaux, ἀγίλη, ης (ή). || Gréle de coups, αί πολλαὶ πληγαί, ων. Il recevra une volée, πολλάς πληγάς ou simplement πολλάς δαρτίσεται (δέρω, fut. δερώ). Donner une volée, δέρω, fut. δερώ, acc.: τυμπανίζω, fut. ίσω, acc. Volée de coups de bâton, ξυλοκοπία, ας (ή). || Rang, distinction, άξίωμα, ατος (τό). Personnage de haute volée, ἀνλρ ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος, ου (δ). |A la volée, légèrement. à l'aventure, είκη : αύτως : αύτοσχεδίως : άλλως. Parler à la volée, πάντα είχη λαλέω, ω, fut. now. Agir à la volée, προπετώς τι πράσσω, fuh πράξω, ou d'un seul mot προπετεύομαι, ful. εύσομαι.

VOLER, v. n. se soutenir dans l'air, invaμπι, fut. πτήσομαι. Qui peut voler, πτητικός, ή, όν : πτηνός, ή, όν. Qui ne peut voler, antiv, gen. antivec (6, i). Voler sur, έφ-ίπταμαι, fut. έπι-πτήσυμαι, dat. Voler au-dessus, brep-irrapat, fut. revisopat, acc. Voler à travers, traverser en volant, diίπταμαι, fut. δια-πτήσομαι, acc. | Δu fig. Le trait vole, tournez, il s'envola, τὸ βίλος ἀπίπτη (aor. δάφ-ίπταμαι, ful. άπο-πτήσομαι). Faire voler les pierres, liboug balle , fut. βαλώ. Il ne court pas, il vole, οὐ τρέχει, ἀλλ' ίπταται (τρέχω, fut. δραμούμαι : ίπταμαι, fut. πτήσομαι). Voler auprès de quelqu'un, πρός τινα σπεύδω, ful. σπεύσω, ομ έρμαςμαι, ώμαι, ful. ήσομαι : πρός τινα όρμη φέρομαι, **ful.** iνεχθήσωμαι. Cette nouvelle vola bientôt dans toutes les nations, δι-ιπταμένη φήμη πάντα ὑπ-Alber ebra (di-intapat, fut. dia-ntrioquat: unipzonat, fut. edeviconat), Hérodn.

VOLER, v. a. prendre furtivement, xxiano,

fut. πλέψω, acc. - quelque chose à quelqu'un, | βούλημα, ατος (τό) : θέλημα, ατος (τό). Telle τί τινα. Payer le double de ce qu'on a volé, το κλαπέν διπλάσιον έκ-τίνω, fut. τίσω. Voler ù lorce ouverte, ἀρπάζω, fut. άσω, acc. Voler sur les grands chemins, ληστιύω, fut. εύσω. Voler dans les temples, ἱεροσυλέω, ω, fut. ήσω. Être volé, συλάομαι, ωμαι, fut. nongenat, acc. De peur qu'on ne vole mon trésor, ώστε μή τον θησαυρον συληθήναι.

VOLERIE, s. f. κλοπή, ῆς (ή).

VOLET, s. m. - de fenêtre, τὸ τῆς θυρίδος ξύλινον φράγμα, ατος.

VOLETER, υ. n. ανω καὶ κάτω (πταμαι, fut. πτήσομαι.

VOLEUR, s. m. euse, s. f. κλέπτης, ου (δ): au fêm. κλέπτρια, ας (ή). Voleur de nuit, νυατοκλέπεις, ου (ό). Voleur avec effraction, en perçant les murs, τοιχωρύχος, ου (δ). Voleur de grand chemin, ληστής, οῦ (δ). Chef de voleurs, άρχιληστής, οῦ (δ).

VOLIERE, s. f. opvidotpopeiov, ou (to): opviθών, ῶνος (δ). Pigeon de volière, ή είκοτραφής περιστερά, αζ.

VOLIGE, s. f. planche mince de bois blanc, τό λεπτέν σανίδιον, ου.

VOLITION, s. f. beingic, swc (7).

VOLONTAIRE, adj. qui se fait de plein gré, έχούσιος, ος, ον: αὐθεχούσιος, ος, ον: ἐθελούσιος, ος, ον : αὐθαίρετος, ος, ον : αὐτοχελευστος, ος, ον : αὐτόματος, ος, ον. Esclavage volontaire, isahodouhaia, ac (i). Exil volontaire, i έκούσιος φυγή, ής. Mort volontaire, ὁ αὐθαίρετος θάνατος, ου. | Qui ne veut suivre que sa volonté, αὐθάδης, ης, ες (comp. έστερος, sup. έστατος). Être volontaire, en ce sens, αὐθαδίζοmai, fut. isomai. | Subst. qui porte les armes sans engagement, iθιλοντής, ου (δ). La plupart le suivirent en qualité de volontaires, d πλείστοι έθελονταί συν-έσποντο (συν-έπομαι, ful. έψομαι), Thuc. Expédition toute composée de volontaires, ή ίθελουργός καὶ αὐτοκέλευστος στρατώα, ας, Philon.

VOLONTAIREMENT, adv. exoncine : έχοντί : έθελοντί : αὐτομάτως : ἀπ' αὐτομάτου. Qui agit volontairement, ixwv, ova, ov, gen. όντος, ούσες. Agir volontairement, έκών, σα si le sujet est féminin, ixcood in modoou. fut. mažu.

VOLONTE, s. f. βούλησις, εως (ή): θέλπσις , sως (ή). Acte ou objet de la volonté, Faire quelque chose très volontiers , μάλα

est ma volonie, ούτω βούλομαι, fut. βουλήσομαι: ούτω μοι δοχεί ου δίδοκτα: (δοκίω, ω, fut. δόξω). Si telle est votre volonté, εί ταύτα υμίν έστι βουλομένοις (partic. de βούλομαι). Dém. Il avait toujours la volonté de nuire, βλάπτειν αεί ην αυτώ βουλομένω (ην. imparf. d'eiμi, fut. έσομαι: βλάπτω, fut. βλάψω). A sa volonté, selon sa propre volonté, κατά τὸ ξαυτῷ δοκοῦν, on simplement κατά το δοκοῦν (partic. neutre de δοκίω, ω, fut δοξω): κατά την ξαυτού γνώμην, ou simplement κατά γνώμην. Faire sa volonté ou ses volontés, τὸ δοκούν έμαυτώ πράσσω, fut. πράξω. Disposez des affaires selon votre volenté, oc av n cou φίλον, δια-τίθου τὰ πράγματα (ξια-τίθεμαι fut. δια-θήσομαι). Contre sa volonté, παρά την έαυτοῦ προαίρεσιν : παρά γνώμπν. Faire la volonté de quelqu'un, τὸ δοχοῦν τινι πράσσω, fut. πράξω: τινὶ πειθαρχίω, ω, fut. τίσω. La volonté de Dieu, τὸ Θεοῦ βούλημα ου θέλημα ου βούλευμα, ατος. Ainsi s'accomplissait la volonté de Jupiter, ούτως ή του Διος έτελειτο βουλή. Selon la volonté de Dieu, όπη τώ Θιώ φίλον (sous-ent. ἐστί). La volonté du destin, το πεπρωμένον, ου. Telle est la volonté du destin, σύτως εξμαρται σει πέπρωται (verbes impers. irréguliers). | Bonne volonté, zèle, προθυμία, ας (ή). Plein de bonne volonté, πρόδυμος, ος, ον (comp. ότερος, ευρ. ότατος). Bonne volonté pour quelqu'un, bienveillance, sύνοια, ας (ή). La bonne volonté que vous avez pour moi, n sic sui suvoice ocu. | Manvaise volonté, répugnance à faire quelque chose, δυσαρεστία, ας (ή): ἀηδία, ας (ή). Apporter à quelque chose de la mauvaise velonté, dxer ou au féminin axousé n noise, ώ, ful. ήσω: βαρέως συ χαλεπώς τι φέρω: fut. otow. Mauvaise volonté contre quelqu'un δυσμένεια, ας (ή). Avoir contre quelqu'un de l: mauvaise volonté, δυσμενώς πρός τινα διάxειμαι, fut. xείσομαι: xακά τινι φρονέω, ω, fut. now. Avoir des volontés, être entêté, αὐθαδίζομαι, fut. ίσομαι. Qui a des volontés, αύθαίδης, ης, ες (comp. έστερος, εκφ. έστατος). Ferme dans ses volontés, ισχυρογνώμων, wy, oy, gen. ovec (cump. ovectepoc, sup. cvéerarce). | A volonté, narà rè donouv.

VOLONTIERS, adv. ἀσμένως : προδύμως.

έχων τι ποιέω, ω, fut. ήσω (ἐκών, σῦσα, ἐν, gén. όντος, ούσης).

VOLTE, s. f. mouvement circulaire, πιριστροφή, ῆς (ή). Faire volte, πιριστρόφομαι, fut. στραφήσομαι. Demi-volte, ἐπιστροφή, ῆς (ή). Faire demi-volte, ἐπιστρόφομαι, fut. στραφήσομαι.

VOLTE-FACE, s. f. ἐπαναστροφή, πζ (ή). Faire volte-face, ἐπανα-στρίφομαι, fut. στραφήσομαι.

VOLTIGE, s. f. art de voltiger sur la corde, ή σχοινοδατική, ῆς (sous-ent. τίχνη).

VOLTIGER, v. n. en parlant des oiseaux, elc. περι-ίπταμαι ου περι-πέτομαι, ful. περιπιήσομαι. - autour de quelque chose, π, sans prép. Au fig. Aller de côlé et d'autre, δεύρο κάκείσε φέρομαι ου περι-φέρομαι, ∫υί. ανεχθήσομαι. La cavalerie voltigeait autour du camp, εί ίππεις περι-ήλαυνον το στρατόπεδον (περι-ελαύνω, fut. ελάσω), Xén. Voltiger au gré du vent, to avino σείσμαι, fut. σεισθήσομαι, ου δονέομαι, ούμαι, fut. ηθήσομαι: ου d'un seul mot, ανεμόρμαι, ούμαι, fut. ωθήocuat. D'une main elle retenait son voile qui voltigeait, τη έτερα τον πεπλον ήνεμωμένον συνείγε (συν-έγω, fut. εξω), Luc. Cheveux voltigeant sur les épaules, χαϊται έπὶ τῶν ὧμων σειόμεναι, ων (partic. passif de σιίω, fut. σείσω), Eustath. || Voltiger, en parlant d'un danseur de corde, ini orgivou aimpionat, ouμαι, fut. ηθήσομαι.

VOLTIGEUR, s. m. danseur de corde, σχοινοδάτης, ου (ό). || Soldat armé à la légère, γυμνής, ήτος (ό).

VOLUBILITE, s. f. εὐστροφία, ας (ή). Volubilité de langue, γλώσσα εὕστροφος ου εὐτλικτος, ου (ή). Parler avec volubilité, γλωσσοστροφέω, ω, fut. ήσω, Aristphn.

VOLUME, s. m. masse, grosseur, μέγεθος, ους (τὸ). D'un volume énorme, ὑπερμεγίθης, κς, ες. D'un volume égal, ἰσομεγίθης, ης, ες. Livre, tome, τόμος, ου (ὁ). Ouvrage en dix volumes, σύγγραμμα εἰς δίαα τόμους δι-πρημένον, ου (partic. parf. passif de δι-αυρέω, ω, fut. αυρήσω).

VOLUMINEUX, rose, adj. d'un grand volume, $\mu i\gamma \alpha \zeta$, $\mu i\gamma \alpha \lambda n$, $\mu i\gamma \alpha$, gén. $\mu i\gamma \alpha \lambda \omega \lambda v$, $\alpha \zeta$, ou (comp. $\mu i \zeta \omega v$, sup. $\mu i \gamma i \alpha \tau c \zeta$). $\|$ Composé de plusieurs volumes ou tomes, $\tau \alpha \lambda \lambda \lambda \lambda u$ λu

VOLUPTÉ, s. f. ήδονή, ῆς (ή). Goùt des voluptés, ήδυπάθεια, ας (ή): τρυφή, ῆς (ή). Être l'esclave de la volupté, ταϊς ήδοναῖς δουλεύω, fut. εύσω. Céder au charme de la volupté, τῆς ήδονῆς ήσσων ου ἀκρατής εἰμι, fut. ἐσομαι: τῆς ήδονῆς ήσσάσμαι, ῷμαι, fut. ἡσσωθήσομαι: τῆ ήδονῆ ἀλίσκομαι, fut. ἀλώσομαι. Se plonger dans les voluptés, ταῖς ήδοναῖς ἰμαυτὸν ἐπι-δίδωμι ου παρα-δίδωμι, fut. δώσω.

VOLUPTUEUSEMENT, adv. άδρῶς : μαλαχῶς : τρυφερῶς.

VOLUPTUEUX, ευπε, ασί, άδρός, ά, όν (comp. ότερος, sup. ότατος): μαλακός, ή, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος): τρυφερός, ά, όν (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Vie voluptueuse, ό άδροδίαιτος βίος, ου: ή άδρὰ καὶ τρυφερὰ δίαιτα, ης: τρυφή, ῆς (ή). Mener une vie voluptueuse, ήδυπαθέω, ω, fut. ήσω: τρυφάω, ω, fut. ήσω. Les personnes voluptueuses, οἱ άδροί, ων: οἱ ἡδυπαθεῖς, έων (pl. de ἡδυπαθεῖς, ής, ές): οἱ τρυφωντες, ων (partic. de τρυφώω, ω, fut. ήσω).

VOLUTE, s. f. έλιξ, υκος (ή). VOLVULUS, s. m. είλεός, οῦ (δ).

VOMIQUE, s. f. abcès, ἀπόστημα, ατος (τὸ): ἐκπύημα, ατος (τὸ).

VOMIR, v. a. iµíw, w, fut. iµíow, acc. Faire vomir, imeronoiem, a, fut. now, acc. Envie de vomir, εμεσία, ας (ή): ναυτία, ας (ή). Avoir envie de vomir, ἐμετιάω, ω, fut. άσω: ναυτιάω, ω, fut. άσω. Vomi, ie, iμπμεσμένος, η, εν : έμετός, ή, όν. Rejeter ou rendre en vomissant, απ-εμέω ου έξ-εμέω, ω, fut. εμέσω, acc. : έξ-ερεύγομαι, fut. ερεύξομαι, acc. : εξ-εράω, ω, fut. άσω, acc. Au fig. Vomir des slammes, πύρ έκ-ρήγνυμι, fut. ρήξω, ου έρεύγομαι ου έξ-ερεύγομαι, fut. ερεύξομαι. Vomir des flots, χύματα έρεύγομαι, fut. ἐρεύξομαι. Vomir de méchants vers, paψωδίας απ-εμέω, ω, fut. εμέσω, Luc. Vomit des injures contre quelqu'un, λοιδορίας τινός κατ-αντλέω, ω, ήσω, ου κατα-χέω, ful. χεύσω, Basil. : πάσαν βλασφημίαν είς τινα άποβ-βίπτω, fut. bidw, Herodn.

VOMISSEMENT, s. m. action de vomir, ἐμετός, οῦ (ὁ): ἔμεσις, εως (ή). [Ce qu'on α vomi, ἔμεσμα, ατος (τὸ): ἔξέραμα, ατος (τὸ). VOMITIF, ινε, αδϳ. ἐμετικός, ή, όν. [Subst.

Un vomitif, iperipiev, es (rò). En administrer un à quelqu'un, rivà iperapiço, sut. ico.

Toc, oc, ev. Manger avec un appétit vorace, άδηφαγίω, ω, ful. ήσω : λαιμάσσω, ful. αξω. Paim vorace, βουλιμία, ας (ή).

ΨΟRACITĖ, s. f. άδ-φαγία, ας (ή): λαιμαργία, ας (ή).

VOTANT, s. m. ψηφοφόρος, ου (δ). VOTATION, s. f. unpopopia, as (i). **VOTE**, s. m. \$1000, ou (1).

VOTER, v. n. el a. The hopor pipe, ful. **είσω :** ψηφοφορίω, ω, sul. ήσω : ψηφίζομαι, fut. ίστμαι. Voter pour quelqu'un, πινί ψηφίζομαι, fut. ίσομαι. - contre quelqu'un, τινός κατα-ψηφίζομαι. Qui n'a point voté, qui ne vote point ou n'a pas le droit de voter, dingo, c, ov.

VOTIF, IVE, adj. sůxtačoc, a, ov.

VOTRE, pron. poss. Si l'on parle à un seul, σός, σή, σόν. Si l'on parle à plusieurs, υμέτερος, α, ev. On tourne plus souvent par les génitifs oco et buov. Votre livre, en parlant à un seul, to son biblion ou to biblion σου : en parlant à plusieurs, τὸ υμέτερον βιδίον, ου τὸ βιδιίον ύμων. C'est votre affaire à tous, πάντων ύμων ου ύμέτερον πάντων έργεν iorí.

VOUER, ν. α. εύχομαι, fut. εύξομαι. un temple à Dieu, lepor ro Oco. Se vouer à Dieu, to Gio inautor xal-upou, a, fut. ώσω. [Δu fig. Se vouer à quelqu'un, έμαυτον τινι προσ-νέμω, fut. νεμώ, Plut. Se vouer tout entier au service de quelqu'un, έμαυτόν τινι δλον έπι-δίδωμι, fut. έπι-δώσω.

VOULOIR, ν. α. βούλομαι, fut. βουλήσοmai, acc.: bide ou ibide, fut. bidioe ou εθελήσω, acc. Je veux dire, βούλομαι ου θέλω λέγειν (infin. de λέγω). Faire tout ce que l'on veut, παν ό,τι αν βούλωμαι ποιέω, ω, fut. nou. Voulez-vous que nous considérions, Βούλει σκοπώμεν (σκοπίω, ω, fut. ήσω); Luc. Si vous ne voulez pas écouter, εί μή βουλομένοις ὑμῖν ἐστιν ἀκούειν (ἀκούω, ∫ut. ἀκούσομαι), Thuc. Vouloir bien, consentir, δίλω ου έθελω, fut. θελήσω ou έθελήσω, acc. Soit, je le veux bien, πάνυγε έθέλω. Puisque vous le Voulez, έπειδή περ ύμιν ούτω φίλον (sous-ent. ἐστί). [Ne vouloir pas, οὐ βούλομαι, fut. βουλήσομαι : ούχ έθελω, fut. έθελήσω : άδουλέω, ŭ, fut. κάσω, avec l'infinitif. Sans le vou- Voûté, ée, qui a le dos courbé, χυρτός, ής, loir, άπωντί : άπωυσίως : άθελοντί. Qui ne veut | όν. Un peu voûté, ὑπώωρτος, ος, «ν.

VORACE, αδή. ἀδηφάγος, ος, ον : λαίμαρ-| plas, qui ne consent pas, ἄμων, ουσα, ον, gén. ovroc, coonc, ovroc. Faire quelque chese sans le vouloir, έχων τι παιίω, ῶ, ʃut. ήσω. Ce qu'on fait sans le vouloir, τὰ ἀκεύσια, ων. Les choses dont on ne veut pas, τὰ ἀδούλητα, ων. | Ah! que je voudrais, είτ' ώφελον, ανες l'infin. Que Dieu le veuille, ταῦτα σὺν Θεῶ γένοιτ' αν (γίνομαι, fut. γενήσομαι). Dieu veuille nous en garder, un vivorto (optatif de vivoμαι). | Vouloir, prétendre, soutenir, λίγω, fut. λέξω ου έρω : φημί ου φάσκω, fut. φήσω. Ils veulent que ce dieu soit Apollon, 'Απόλλωνα τούτον είναί φασι. || Vouloir, en parlant du prix des marchandises. Combien voulezvous de votre maison? πόσου πωλείς τὴν κἰχίαν (πωλίω, ω, fut. ήσω); Je n'en voudrais pas pour deux oboles, cubi ducin dechein teut' an πριαίμην (έπριάμην, αοτ. Κώνέομαι, ουμαι). || Vouloir, souhaiter, εύχομαι, fut. εύξομαι, acc. Vouloir du bien à quelqu'un, dyasa rivi φρονέω, ῶ, ∫ul. ήσω: εὕνους ὧν τινι τυγχάνω, fut. τεύξομαι (ών, ούσα, όν, partie. Ειμί): πρός τινα εὐνεϊκώς έχω, fut. έξω. Vouloir du mal à quelqu'un, xaxá rivi ppovém, m, fut. ήσω : δυσμενώς πρός τινα έχω, fut. έξω : κακόνους τινί είμι, fut. έσομαι. En vouloir à quelqu'un, δι' όργης τινα έχω, fut. έξω: τινί ομ πρός τινα χαλεπαίνω, fut. ανώ : τινὶ άχθομαι, fut. άχθεσθήσεμαι 🖢 || En vouloir à, convoiter, έπι-δουλεύω, fut. εύσω, dat. En vouloir à l'autorité souveraine, τῆ .τυραννίδι ἐπι-Εςυλεύω, fut. εύσω. En vouloir à la vie de quelqu'un, θάνατον τινι έπι-δουλεύω, fut. εύσω. || Le vouloir, la volonté, délnois, eus (n): délnua, etes (τό). Bon vouloir, εύνοια, ας (ή). Mauvais **Vouloir**, xaxóvoιa, as(h): δυσμένεια, as(h).

VOUS, pronom, si l'on parle à un seul, σύ, gén. σοῦ. - à plusieurs, ὑμεῖς, gén. ὑμῶν. **VOUTE**, **s**. **f**. καμάρα, ας (ή): ἀψίς, ίδος (i). Voûte d'un temple, θολος, ου (ό). Fait en forme de voûte, καμαροειδής, ής, ές: άψιδοειδής, ής, ές: θολοειδής, ής, ές. Επ voute, θολοειδώς. | La voute du ciel, ή τοῦ ούρανοῦ άψίς, ίδος.

VOUTER, v. a. dans le sens propre, xaμαρίω, ω, ful. ώσω, acc. Voûlé, ée, καμαρωτός, ή, όν. | Se vouler, en pariant du personnes, xuptichat, oupat, fut. whicopat.

εῦ (ή) : πορεία, ας (ή). De voyage, εδειπορικές, ή, όν. Bon pour le voyage, εφόδιος, ος, ov. Provisions de voyage, τὰ ἰφόδια, ων. Voyage d'un jour, n nuiprota odos, a. Etre en se mettre en voyage, πορεύομαι, fut. εύσομαι. Faire un long voyage, μακράν όδον πορεύτμαι, fut. εύστμαι, ου στέλλιμαι, fut. στελουμαι. Voyage à l'étranger, ἀποδημία, ας (ή). En faire un, ano-druia, a, fut. ricu. Reparattre après un long voyage, έκ τῆς ἀποδηmias paireman, fut parrigeman. Voyage par mer, πλούς, gén. πλού (δ): ἀπόπλους, ου (δ). En faire un, πλίω ου άπο-πλίω, fut. πλεύsource. I Au fig. Souhaiter un bon voyage à quelqu'un, l'envoyer promener, xaipuv mià xedeuw, fut. evow. Bon voyage! gaipe ou yaipere ou yaipiro (imper. de yaipo, ful yaipriow).

VOYAGER, v. n. iScimopiu, a, fut. iou. - de nuit, νυκτοπορίω, ω, fut. κόσω. Voyager à cheval, έφ' ίππου πορεύομαι, fut. πορευθήσομαι. Voyager à pied, πεζές ου πεζή πορεύσμαι, fut. εύσσμαι : πεζεύω, fut. εύσω. Voyager par toute la terre, πάσαν γην περι-εδεύω, fut. εύσω. Voyager en pays étranger, à l'étranger. έν ξίνη άπο-δημίω, ou simplement άπο-δημίω, ū, fut. 1,5w.

VOYAGEUR, s. m. Eut, s. f. qui fait un voyage, όδοιπόρος, ου (c, i). || Etranger, hote, $\xi i vo \zeta$, c v (i): au $f \dot{e} m$. $\xi \dot{e} v n$, $n \zeta (i)$.

VOYANT, ANTE, adj. qui se voit de loin, τηλαυγής, ής, ές. | Subst. Les voyants, les croyants, οι βλίποντις, ων (partic. de βλίπω, fut. βλέψομαι).

VOYELLE, s. f. to pourner, evtor (sousent. γράμμα). Rencontre de voyelles, ή των φωνηέντων σύγκρουσις, εως.

VOYER, s. m. préposé à l'entretien des routes, έδοποιός, οῦ (ὁ). Charge de voyer ou de grand voyer, όδοποιία, ας (ή).

VOYAGE, s. m. odermosia, ac (ii): idoc, La vraie sagesse, ii iic altibus conia, ac: ή δίτως σεφία, ας: ή τῷ δίτε espia, ας. ! Qui dit la rérité, adubis, is, és: pudadubis. τίς, ές : άληθευτικός, τί, όν. Êlre vrai, en se sens, alribeiu, fut. eugu. | Subet. Le vrai. la vérité, τὸ ἀληθές, ους. A dire le vrai, ὡς τ' άληθές είπειν (infin. cor. de λέγω, fut. έρω). Savoir au vrai, capos cida, fut. eloquai, acc.

> VRAIMENT, adv. dandas : ovrus : To ovrus || Vraiment! ¿ruóv. || Je le crois bien vrament, xai τος είμαι γε (είμαι ου είτμαι, fut. cinocuat).

> VRAISEMBLABLE, adj. mtavíc, ń, ir (comp. ώτερος, sup. ώτατος) : πιστός, π, ών (comp. ότερος, sup. ότατος): εύλογος, ος, ον (comp. ώτερος, sup. ώτατος). Il est vraisem-Mable, sixó; iorty, avec le que retranché. Comme il est vraisemblable, ώς εὐκός (sous-ent. seri). Qui n'est pas vraisemblable, anibavec, oc. ον : ἀπεικώς, υία, ός, gén. ότος, υίας, ότος. D'une manière assez vraisemblable, cox amexitus.

> VRAISEMBLABLEMENT, adv. eisei-TWC.

> VRAISEMBLANCE, s. f. modavotre, wroc (ή). Qui manque de vraisemblance, ἀπίθανος, ος, εν: ἀπεικώς, υία, ός, gén. ότος, υίας, ότος. Avec assez de vraisemblance, οὐκ ἀπειxôrue. Discours qui n'ont aucune vraisemblance, εί ουδέν είκότες τῷ πράγματι λόγοι, ων : λόγοι ἀπίθανοι ου παράδοξοι, ων (εξ). Blesser la vraisemblance, άπεικέτα λέγω, fist. λέξω.

> VREDER, v. n. aller et venir suns objet, άλύω, ∫τιι. άλύσω.

> VRILLE, s. f. outil de fer, rpunánce, ou (10). Attache naturelle des plantes grimpantes, Dif, wie (n).

VU, un, part. voyez Von.

VU, prép. considérant, à cause de, dix. VRAI, AIE, adj. conforme à la vérilé, acc. Vu le danger imminent, διὰ τὸν in-πρτηάληθής, ής, ίς (comp. έστερος, sup. έστατος): [μένον χίνδυνον (ίπ-αρτάω, ω, fut. ήσω). [] Ευ άληθινός, ή, όν (comp. ώτερες, sup. ώτατες: égærd à, πρός, acc. : κατά, acc. : ώς πρός άτρικής, ής, ίς (comp. ίστερος, sup. ίστατος). Ου ώς κατά, acc. Vu la grandeur de la Entièrement vrai, παναληθής, ής, ές. Dire ville, πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πολεως. Vu que, vrai, τ' άληθη άγερεύω, fut. έρω. Comme il conj. έπεί, indic. : έπειδή, indic. Vu que tout est vrai, comme de vrai, ως τ' άλκθες έχει le monde consent, έπει σα έπειδή πάντες όμο-(έχω, fut. Εξω). S'il est vrai que, εί άρα, λογούσιν, ou bien par le gén. absolu πάντων indic. N'est-il pas vrai que, ούκ άρα; indic. | έμελογούντων (έμελογίω, ω, fut. ήσω).

όδοι άπάντων. Au su et au vu de tout le άξω, acc. ou τηρίω ou έπε-τηρίω, ω, fut. monde , πάντων είδότων τε καὶ θεωμένων κοω, acc. (οίδα, fut. είσομαι : θεάομαι, ωμαι, fut. θεά- | Vuz, perspective, πρόοψις, εως (έ). Ανοίτ eques).

(τό). Jeter la vue sur, βλίπω ου έμ-δλέπω. δείξω. φών (χαίρω, fut. χαιρήσω). Cela me choque νίω, ω, fut. ήσω. la vue, τεδθ' έρῶν δυσχεραίνω, fut. ανῶ. [A] VULGAIRE, ακή, χυδαῖες; α, ον : άγοmuste δράω, ω, sut. δύρμαι, acc. Nous per- μαι, fut. ciriocμαι). times de vue le vaisseau, n vaus nouvion (άφανίζεμαι, fut. ισθήσομαι). On le perd bientôt vulgairement, λέγουσιν εί πελλοί (λέγω, fut. de vue, τάχα γίνεται άφαντες (γίνεμαι, fut. γι- λέξω ου έρω), ance ότι et l'indic. βολάς: έξω ου πέρα της όψεως. Η Δυ fig. Perdre έχθεσις, εως (ή). de vue, sublier, λανθάνεμαι ου έπι-λανθάνεμαι , VULNERABLE, αδή. τρωτός, τί, όν. 🖁

Vs. subst. Au vu de tout le monde, iv surveisier avec soin, surveyus pulaceu. fint,

vue sur la mer, είς την θάλασσαν βλέπω, VUE, s. f. action ou faculté de voir, /ut. βλίψομαι. On a vue sur toute l'île, ζίες, εως (ή). Perdre la vue, τῆς εψεως ομ ενθεν πάσαν τὴν νῆσόν ἐστιν ἐδείν (εἶδον, των δφθαλμών ἀπο-στερέομαι, εῦμαι, fut. πθή- aor. de δράω, ώ, fut. δύομαι). Empêcher la ομαι. Bonne vue, vue perçante, δύις όξεια, vue, im-προσθίω, ω, fut. ήσω, dat. || Poist ας (ή) : δξυδέρκεια, ας (ή). Qui a la vue de vue d'un tableau, etc. ή εξικαιρος θέσις, bonne, έξυδερχής, ής, ές (comp. έστερος, ως. Mettre un tableau dans son point de sup. όστατες). Avoir la vue bonne, έξυ vue, πίνακα έν καλώ φωτί τίθημι, fut. δήσω. δίρκομαι ου δίδορχα, fut. δίρξομαι : όξυδιρχίω, 📗 Δufig. Point de vue, manière d'envisager une ŭ, fut. ήσω. Vue basse, μυωπία, ας (ή). chose, λόγος, ου (έ). Sous ce point de vue, Qui a la vue basse, μύωψ, ωπος (δ, ή). Avoir πατά τοῦτον τὸν λόγον. Plus souvent on emla vue basse, μυωπάζω, fut. άσω. Vue faible, plois l'adjectif neutre sans substantif. Sous άμεδιωτία, α; (ή). Avoir la vue faible, άμ- différents points de vue, κατά πολλά. Sous Ουώττω ου ἀμελιωπέω, ω, fut. πίσω. Qui∮un seul point de vue, καθ' ἐν μόνον. a la vue saible, τὰν δψιν ἀμελύς, εῖα, ὑ (comp. Présenter une chose sous son vrai point ύτερος, sup. ύτατος). || Regard, βλέμμα, ατος de vue, τὶ ὡς ἀληθῶς ἀπο-δείκνυμι, fut.

fut. Ολέψομαι, avec είς et l'acc. Promener Vun, projet, βουλή, ής (ή) : βούλευμα, partout sa vue, πάντα ἐν κύκλφ περι-θεάιμαι, ατος (τὸ) : προαίρεσις, εως (ἡ). Avoir en vue, una, fut. acquai. Détourner la vue de noc-aipéemen, comai, fut. aipécomei, acc. N'aquelque chose, από τινος τοὺς ὀφθαλμοὺς απο- voir en vue que la puissance, εἰς τὴν πλεονεξίαν τρέπω, fut. τρίψω: on d'un seul mot, άπε- άπο-δλίπω, fut. δλίψεμαι. Avoir en vue le στρόφεμαι, Jul. στρόψεμαι, αcc. | Mettre en bien public, του κανή συμ-φέρεντος προ-νείεμαι, vae, exposer aux regards, προ-τίθημι, fut σομαι, fut. ήσομαι. Dans quelle vue faitesπρο-θήσω, αcc. : πρε-ίστημι, ful. πρε-στήσω, vous cela, τίνα γνώμην έχων τουτο πειείς 20c. : im-δείκνυμι, fut. δείξω, acc. A la (εχω, fut. εξω : πκέω, ω, fut. ήσω); | Porvue de tout le monde, ἐν δίγει ἀπάντων. Pa- ter ses vues sur quelqu'un, είς των βλίπω relitre à la vue de tout le monde, εἰς δψιν σει ἀπο-δλόπω, flet. δλέψεμαι : πρός τινα πάντων έρχομαι, fut. ελεύσομαι. | Beau à la τρέπομαι, fut. τραπάσομαι. Porter ses vues ναο, παλές ίδειν (αστ. de έράω, ω, fut. έψε- dans l'avenir, το μέλλεν προ-εράω, ω, fut. μαι). Sa vue m'est agréable, χαίρω έπινεν ούςμαι. Porter trop haut ses vues, όψηλοφρο-

la première vue, είς δύιν : έκ τῆς πρώτης ραΐος, α, ον : κοινός, ή, όν. Langage vulέψεως : τῷ πρῶτον ἐρῶντι (partic. de ἐράω, gaire, ή χυδαία διάλεκτος, ου. Dans la langue ü, sul. δύρμαι). || A rue d'œil, δφθαλμοφανώς. | vulgaire, χυδαίως : κοινώς. || Subst. Le rul-[Garder quelqu'un à vue, τινά ἐν φυλακή gaire, πλήθες, ους (τὸ) : οἱ πελλεί, ὧν. Le two, fut. Εςω. Perdre de vue, ne plus voir, vulgaire pense que, εξενται οι πολλοί δτι (οίο-

VULGAIREMENT, adv. x01766. On dit

νάσομαι). A perte de vue, εξω τῆς ὀφθαλμῶν VULGATE, s. f. ή κοινή ἀνάγνωσις σκ

fut. λώσομαι, gén. Ne point perdre de vue, Δu fig. qui .donne prise, εὐάλωτα, α, α.

Il est très-vulnérable sur ce point, mpoc ταύτα sôcheros lett. Le côlé le moins vulnérable, | β s. m. το τραυματικόν φάρμακον, ου TO HERISTE SUSERMITON, OU.

VULNERAIRE, adj. tpaupatunis, i, iv. VULVE, s. f. deaque, uoc (7).

X

XER

XYS

ANTHIUM, s. m. plante, fárstor, ev (rò). XENELASIE, s. f. Esvadacia, ac (1). XEROPHAGIE, s. f. Enpoparía, as (i). XEROPHTHALMIR, s. f. Enpopolaluía, ac (n). | ou (to).

XIPHOIDE, adj. Eipoeidic, ic, dc. XYLON, s. m. plants, ξύλον, ου (τό). XYSTE, s. m. allée couverte, quoton,

Y

Y

YPR

Y . adv. ici, là, sons mouvement, autou : pampá ou d'Alá lott tauta : lott tauta tur y vont, l'da ou incise mopeuorrae (mopeuoέγένετο (αστ. de γίνομαι, ful. γενήσομαι) : απ περί τούτων ποιείν έχω, ful. έξω. pl. eyevovro. Il y aura, loran ou yevhontan, au pl. locviat, yevicoviat. Il y a des gens qui, sigiv of, ou plus souvent forth of, avec lind. On peut tourner aussi, vous verriez, on πρίνινος, η, ον. trouverait des gens qui, l'oriv ideiv, louç de σει εύροις αν (όραω, ω, fiet. όψομαι · εύρίσκω, ων (τά) : όψεις, εων (αί). Voyes ΟΕ... fut. εδρήσω), avec οξ σα οξτινες et l'indic. Qu'y | YPRÉAU, s. m. arbre, ή πλατόφυλλης a-t-il? ri deri; Il n'y a pas de doute, mredia, ac.

tiba : ixi : avec mouvement, tida : ixiou. Ils y | κύκ άδηλων. | d cela, en cela, τώτφ ου τούτοις, sont, εδα οκ έκει είσι (είμι, fut. Ισυμαι). Ils πρός τουτο οκ πρός ταυτα. J'y repondrai, πρός ταύτα μέλλω άπο-χρινείσθαι (άπο-χρίνομαι, ful. μαι , fut. εύσομαι). 🖁 🗓 🦞 a , fort : απ pl. πρινούμαι). Γ'y penserai, μελήσει μοι τούτου (μέλει, είσί. Il y avait, τι : au pl. τσαν. Il y eut, fut. μελήσει). Je n'y puis que faire, σύδιν ΥΑСΗΤ, ε. m. ἀχάτιον, ου (τὸ).

> YEBLE, s. m. voyez Hitm. YEUSE, s. f. arbre, apivoc, ou (i). D'yeuse,

YEUX, s. m. pl. oodaluoi, wv (oi): buhata,

Z

ZEB

ZEL

AGAIE, s. f. sorte de javelot, duny, ovres (δ): ἀχόντιον, ου (τὸ).

ZAIN, adj. m. μονόχρους, ους, ουν. ZEBRE, s. m. animal, δ ραδοωτὸς δυαγρος, co. | Mettre du zèle à quelque chese, μερί τι σπου-

ZELATEUR, s. m. (nhwth, ou (d). ZELE, s. m. σπουδή, ής (ή): προθυμία, ας (i). - pour quelque chose, es ou mos redallo, fut. aso. Montrer beaucoup de zèle, [] Aufig. Je n'en donnerais pas un zeste, tournes πάσαν σπουδήν πρός τι ου περί τι ποιέομαι, je regarde cela comme ne valant rien, οὐούμαι, δει. πουμαι : πάσαν προθυμίαν πρός τι δενός αξιον τούτο νομίζω, δει. ίσω. έχω, fut. Εω. Travailler à son instruction avec un grand zèle, the maiditae melle emoude dvit-worlower, oumer, fut. rischen. Avec le plus grand zèle, parà payiorne oncubie on προθυμίας. Je connais tout votre zèle, τὴν ὑμῶν mpodupian capic oida, fut. electrat.

ZELE, et, adj. πρόθυμος, ος, ον (comp. ότερος, sep. ότατος). - pour quelque chose, πρός τι οπ είς τι. Zélé pour les sciences, φιλώλογος, ος, ον. Etre zélé pour quelque chose, τὶ ου περί τι επουδάζω, fut. άσω: πολλήν περί τινος σπουδήν ποιέγμαι, ούμαι, fut. HOOMAL. VOYER ZELE.

ZENITH, s. m. to die personp zvapa, atoc, ou simplement το μισουράνιον, ου. Qui est au zénith, percopários, os, or. Etre au zénith, μεσουρανίω, ω, ful, ήσω,

ZÉPHYR, ou ZEPHIRE, s. m. ζέφυρος, ου (δ). Du zéphyr, ζεφύριος, ος, ον.

ZERO, s. m. tò donnov onneiov. ov. I du fig. Réduire à zéro, oùdevou, u, fut. wou, mec. Être compté pour zéro, ès cudesi λόγφ eipi, fut. toopat : oùdeic eipt, fut. toopat.

ZESTE, s. m. — d'orange, φλωός, οῦ (δ). Zesto de noix, τὸ τοῦ καρύου διάφραγμα, ατος.

ZÉTÉTIQUE, adj. ζητητικός, ή, όν.

ZIGZAG, ε. m. ελιγμοί, ων (οί): χαμπαί. ضه (هذا). Qui est en rigrag, qui fait des zigzags, śligicztwon, nc, sc: moluzaumic, ris, és.

ZINZOLIN, me, adj. iávôtvoc, n, ov. ZIZANIE, s. f. brouillerie, lpic, idoc (i): φιλονεικία, ας (ή): διχοστάσια, ας (ή). Semet la zizanie entre des amis, έριν τοῖς φίλοις ίμ-δάλλω, fut. δαλώ. La semer dans une ville, την πολιν δια-στασιάζω, fut. άσω.

ZODIACAL, ALE, adj. ζωδιακός, ή, όν. ZODIAQUE, s. m. δ ζωδιακός κύκλος, ου. Signe du zodiaque, ζώδιον, ου (τό).

ZOILE, s. m. (withog, ou (6).

ZONE, s. f. Covn, nc (4). Les zones glaciales, al xar-efuquivat (ovat, ov. Les zones tempérées, al pisau ζωναι, ων. La zone torride, ή έμπυρος ζώνη, ης.

ZOOLATRIE, s. f. (wodarpeia, as (1)), G. M.

ZOOLITHE, s. m. Cookelov, ou (10), G. M. ZOOLOGIE, s. f. ζωολογία, ας (ή), G. M. ZOOPHORE, s. m. ζωοφόρος, ου (δ). ZOOPHYTE, s. M. Coopuror, ou (rò).

TABLE

DES NOMS PROPRES.

Nous ajeutons ici une Table des Noms propres, qui nous a paru nécessaire pour compléter notre ouvrage et pour faciliter le travail des commençants. Cette table contient les neuss des plus grands hommes de la Grèce; quelques noms romains, comme ceux des empereurs, etc.; quelques noms juifs, dont les Grecs ont altéré la forme en les traduisant; plusieurs noms de baptême. On y trouvera aussi beaucoup de mots qui appartiennent à la mythologie, et les neuss des villes, des pays ou des peuples les plus célèbres dans l'histoire ancienne. Pour ceux qu'en n'y trouve pas, il faudra traduire d'abord le français en latin, et écrire ensuite le latin en lettres grecques, d'après le tableau suivant des deux alphabets comparés:

```
a so au b bs c d e bref e long eu f g h i j k l m m

a m m β ψ x δ a a su φ γ * ι ι x λ μ ν

o bref o long œ p ph ps qu r s t th u v x y z.

o ω οι π φ ψ κουρ σ τ θ ου ευ ξ υ ζ.
```

La lettre h au commencement des mots se rend en grec par l'esprit rude : Horatius, 'Οράτιος; Herodianus, 'Ηρωδιανές; au milieu des mots, elle ne se traduit pas : Maharbal, Maάρδας; Ahala, 'Αάλας. Le » se rend ordinairement par ου, mais quelquesois par β, quand l'euphonie l'exige : Valerius, Οὐαλίριος; Servilius, Σερουίλιος ου Σερδίλιος; Avitus, "Αδιτος. L'n devant ε et g se change en γ; Αποιι, "Αγκος; Evangelus, Εὐάγγελος.

Les terminaisons se calquent également sur le latin, sauf les modifications exigées par la grammaire. Dans les noms masculins, us se change en ος: Murius, Μάριος; α se change en ας: Sylla, Σύλλας; ο se change en ων: Cicero, Κικίρων. Dans les féminins, α reste α, si l'analogie le permet; autrement il se change en η.

Remarquez que, dans les nome masculins de la première déclinaison, le génitif est plus souvent en α qu'en cu : Σύλλας, gén. Σύλλα, mieux que Σύλλου; 'Αγρίππας, gén. 'Αγρίππας que 'Αγρίππου. Cette règle ne s'applique pourtant pas aux noms en ίας, qui préfèrent la terminaison cu : Αἰνείας, cu; Σεδεκίας, cu.

Les patronymiques grecs en ides se traduisent par είδης, quand fis viennent d'un nom contracte: Tydides, ὁ Τυδείδης, ου; Pelides, ὁ Πηλείδης, ου. Dans quelques autres noms, i se change en ει, ou même en n: Piso, Πείσων; Scipio, Σκηπίων. Ces anomalies, et d'autres, ne peuvent s'apprendre que par l'usage.

Quant à l'accent, la règle générale est de le reculer le plus possible. Il y a encore ici quelques exceptions, comme pour les mots indéclinables venus de l'hébreu qui ont toujours l'accent sur la dernière : ᾿Αδραάμ, Ἰοραάλ, et pour les noms en ἀτος, ανός et ῖνος, venant du latin atus, anus et mus,

qui ont leur accentuation particulière: Pilatus, Πιλάτος; Trajanus, Τραϊανός; Sabinus, Χαδίνας. Mais il ne nous est pas possible d'insister sur toutes ces observations de détail, qu'on fera aisément soi-même en parcourant les auteurs grecs, aurtout ceux qui ont écrit sur l'histoire romaine.

A

Aeron, & 'Aapev, indecl. Abdère, tà "Aconpa, ev. Abdéritains, el 'Acorpireu, ev. Abdie, & hediac, w: & Occiac, w. Abel, & 'AEiA, indécl. Aborigènes, of Autoxforec, ev. Abraham, & 'A Epaáu, indéci. Abruzze, & Boerria, ac. Absalon, & 'A & cocaling, instect. Abyde, i Acudoc, ou. Acarnanie, i Azapvavia, ac. Acarnaniens, of 'Axapvave;, wv. Achab, & Azzás, indéck. Achaie, i 'Azaia, ac. Achéens, of 'Azatoi, wv. Achélous, & 'Aχελώςς, eu. Acheron, & 'Azipaw, ovrog. Achille, ὁ ᾿Αχιλλεύς, έως. Action, & 'Axtraine, evec. Actium, to Axtrov, eu. Adam, o 'Adáu, indicl. Admète, & "Aduntos, ou. Adonis, & Adwic, idec. Adraste, & "Adpastoc, cu. Adriatique, adj. 'Αδριατικός, ή, όν. Adriatique (mer), & 'Adpiac, ev. Adrien, & 'Aδριανός, οῦ. Africains, ci Aibuec, mv. Afrique, & Aicon, nc. Agamemnon, δ 'Αγαμίμνων, ενος. Agathe, n Ayaba, no. Agathocle, & 'Ayabexxñe, icuç. Agenor, & 'Αγήνωρ, ερος. Agésilas, & 'Aynoilacc, ou. Aggée, & Ayyaics, ou. Agis, & Ayıs, idos. Aglaé, ή 'Αγλαία, ας. Agricola, ὁ ᾿Αγρικολας, α. Agrigente, & 'Axpayas, avres. Agrippa, ὁ ᾿Αγρίππας, τ. Agrippine, ή 'Αγριππίνα, ης. Ajax, o Aiac, avece (voc. Aiav). Albains, Albanais, of Abbavei, ev.

Albanie, i Albania, ac. Albe, 1 Alba, 16. Alcée, & Alxaioc, cu. Alceste, i Alxione, edec. Alcibiade, δ Άλειδιάδης, ου. Aleman, δ Άλχμάν, ενος. Alemène, & Alemina, m. Alemeon, & Aduncier, evec. Alexandre, & 'Aligardpos, eu. Alexandrie, i Alekawopeta, ac. Alexandrins, of Alexandreic, way. Alexis, & Alekios, ou. Allemagne, i Peppavia, ac. Allemands, of Papuzvoi, ev. Allobroges, ci Άλλο δρογες, ων. Alpes, αί "Δλπεις, εων. Alphée, δ Άλφειός, ου. Amalthée, i Auahtera, ac. Amasis, & "Augoic, swc. Amazones, αί Άμαζόνες, ων. Ambroise, ό Άμεροστος, ευ. Amilcar, & 'Auilxas, a. Ammon, & Appear, evec. Ammonites, ci Appenitat, ev. Amos, & 'Auss, indecl. Amphiaraus, ὁ Άμφιάραος, ου. Amphictyons, οί Δμφικτύονες, ων. Amphion, δ Άμφίων, ονος. Amphitrite, ή Άμφιτρίτη, ης. Amphitryon, δ Άμφιτρύων, ωνος. Amyntas, δ Άμίντας, α. Anacharsis, δ Άνάχαρσις, seeg. Anacréon, δ Άνακρίων, οντος. Anaxagore, & Avaξayopac, ou. Anaxarque, δ Άναξαρχος, ου. Anaximandre, δ Άναξίμανδρος, ου. Anchise, & Anxione, su. Ancus Martius, & Arros Mapues, ev. André, à 'Avδρία;, ω. Andromaque, ή Ανδρομάχη, ης. Andronicus, & 'Avδρόνικος, Auglais, of Bostravoi, wv. Angleterre, i Bperravia, ac. Anne, n. m. & "Avvac, a. Anne, n. f. ή "Aννα, ης.

Annibal, & Avvidac, a. Antechrist, & Avrigorous, ev. Antigone, & Avreyove, no. Antigonus, & Artigoros, ou. Antimaque, & Avripages, ou. Antioche, ή Αντιόχεια, ας. Antiochus, & Arricket, eu. Antipater, & Avrimarpos, cu. Antisthène, à Avristivat, ou. Antoine, & Avreinec, ou. Antonin, & Avravivoc, ev. Apelles, ὁ Ἀπελλής, οῦ. Apennin, τὸ Άπεννίνον όρος, ους. Apis, & Ame, idec. Apollodore, & Απελλόδωρος, ου. Apollon, & Anolder, wres. Apollonius, δ λπελλώνιος, ου. Appien, ὁ λππιανός, οῦ. Aquila, δ Άχύλας, α. Arabes, of "Apales, wv. Arabie, i Apacia, ac. Aralus, & "Aparec, ev. Αταχε, δ Άραξης, ου. Arbace, δ Άρδάκης, ου. Arcadie, & 'Apradía, ac. Areadiens, of Apzzidec, wv. Arcadius, δ Αρκάδιος, ου. Arcesilas, & Apresilace, ou. Archelads, & Apxilacc, ou. Archias, & Appiac, ou. Archidamus, ο Αρχίδαμος, ου. Archiloque, & Apxiloxoc, ou. Archimède, & Apximions, ous. Archylas, & Appurac, a. Aréopage, ὁ Άρειος πάγος, ου. Aréopagite, à Apricauxitres, ou. Arethuse, in Apillousa, ns. Argiens, of Appelot, wv. Argo, navire, à Apris, cuç. Argonautes, of Approvautat, www. Argos, to Appos, out. Argus, & Appos, ou. Ariane, i Apiadva, nc. Ariens, of Aperavoi, ev. Ariobarzane, δ Άριοδαρζάνες, ου. Arion, & Apier, evec. Arioviste . & AproEugres . ou. Aristarque, & Apierapyos, ou. Aristée, & 'Aptoraioc, vu. Aristide, & Apiereidne, ou.

Aristobule, δ λριστοδουλος, ου. Aristocrate, & Aptoroxparas, ous. Aristodème, ὁ Άριστόδημος, ου. Aristogiton, & Apιστογείτων, ονος. Aristomène, à Aptorquévas, ouç. Aristophane, & Aptorcoawns, ouc. Aristole, & Apistotélias, suc. Arius, & Aprice, ou. Arménie, à Appevia, ac. Arméniens, d' Applévice, ev. Arsace, & Appaixe, ou. Artexerce, δ Άρταξέρξης, ου. Artemise, i Apreparia, as. Aruns, ὁ Ἄρρων, οντος. Ascagne, & Accavioc, ou. Asclépiade, δ λσκληπιάδης, ου. Asdrubal, δ λοδρούθας, α : δ λοτρούθας, α. Asiatiques, ci Acratizci, wv. Asie, i Acia, ac. Aspasie, n Agnagía, ac. Assuérus, & Aggeérace, ou. Assyrie, ή Άσσυρία, ας. Assyriens, of Aggúptot, wv. Astrée, i Astraia, aç. Astyage, δ λστυάγκς, ου. Atalante, h Aradavra, ac. Athalie, i Podolia, zc. Athanase, & 'Abavaouce, ou. Athénée, & Abavaice, cu. Athènes, ai Abnvat, wv. Atheniens, of Adnoxio, wy. Athéniennes, ai Athibec, wy. Athos, & Alme, w. Atlantique (mer), to Atlanticov milayof, out. Atlas, & "Athas, avecs (voc. "Athay). Atrée, ό Άτρεύς, έως. Atrides, of Arpeidae, wv. Atropos, i Arpenec, ou. Attale, ὁ Άτταλος, ου. Attique, ή Άττική, ης: ή Άτθίς, ίδος. Alys, & ATUG, UGG. Augias, & Auriac, ou. Auguste, ὁ Αύγουστος, ου : ὁ Σεδαστός, οῦ. Augustin, & Augustives, cu. Aulide, ή Αὐλίς, ίδος. Aurélius, & Auprinios, ou. Aurore, n Haic, coc. Automédon, & Automéder, ortes. Aventin, to Aceptica, co. Averne, & Acovos, ou.

B

Baal, & Baal, indick Babel, & Βαελλ πύργος, ου. Babylone, i Baculair, avoc. Babyloniens, of Babulaina, av. Bacchantes, of Bazzat, ev. Bacchus, δ Διόνυσος, ου. Bactres, τὰ Βάκτρα, ων. Bactriane, & Baxtplayn, N.S. Baléares, ai Balsapides vnoce, wv. Barnabé, ὁ Βαρνάδας, α. Barthélemi, & Baptolomaioc, ov. Basile, & Basileto, cu. Balaves, ci Batacci, av. Belges, of Belynxoi, wv. Belgique, ή Βιλγική, ῆς. Bélias, o Beliac, ou : o Beliap, indéct. Beliérophon, & Ballapopoving, ou. Beliene, i Evuá, ouç. Bélus, 6 Bňloc, cu. Benjamin, & Bevezuiv, indect. Béotie, ή Βοιωτία, ας. Béuliens, of Botwroi, wv. Bérénice, n Bepevinn, nc. Besançon, to Ouerovtice, cu. Bessus, & Bñacc;, ou. Bethleem, o Bydaeiu, indecl. Bétique, n Bairixn, ns. Bélis, & Bairic, idoc : & Bairic, suc. Bias, ὁ Βίας, αντος. Bibulus, & Bibles, ov. Bion, & Diay, wycç. Bithynie, & Bibovia, ac. Bithyniens, of Biduvoi, av. Bocchus, & Boxyos, ou. Boiens, of Boiot, av. Bordeaux, ή Βουρδιγάλα, ης. Borée. & Bopiac. ou. Borysthène, & Bopustivac, ouc. Brachmanes, of Brazuavec, wv. Brennus, & Bpivvoc, ou. Brelagne, in Bostravia, ac. Bretons, of Brettavei, wv. Brindes, to Bpsvenous ou. Briséis, a Botonic, tooc. Britaunicus, & Bosttavixóc, ed. Brutus, & Bpource, ou. Bucephale, & Bouxinahor, ev.

Bucoliques, τὰ Βουκολικά, ῶν. Busiris, ὁ Βούσειρις, ιδος. Byzance, τὸ Βυζάντιον, ου. Byzantins, οἱ Βυζάντιοι, ων

C

Cadis, tà Tádeipa, wv. Cadmus, δ Κάδμος, ου. Cain, & Kaiv, indecl. Caiphe, & Kaiápac, a. Calus, & Γάϊος, ου. Calabre, ή Καλαθρία, ας. Caligula, ὁ Καλιγύλας, α: ὁ Γαΐος, ου. Caliste, & Kalliotn, nc. Callicrate, & Kallupaths, ous. Callimaque, & Kallimages, ev. Calliope, i Kallionn, nc. Callisthène. & Kalliobing, oug. Calvaire, ὁ Κρανίου τόπος, ου : τὸ Κρανίον, ου. Calydon, ή Καλυδών, ώνος. Calypso, ή Καλυψώ, ούς. Cambyse, & Kauburne, ou. Camille, n. m. δ Κάμιλλος, ου. Camille, n. f. & Kamida, nc. Campanie, i Kaumawia, ac. Campaniens, ci Kaumavci, wv. Cannes, ai Kavvai, ov. Canope, δ Κάνωδος, ου: δ Κάνωπος, ου. Capitole, τὸ Καπιτώλιον, ου : τὸ Καπετώλιον, ου. Capoue, n Karún, nc. Cappadoce, i Kannadoria, ac. Cappadociens, οί Καππάδοχες, ων. Caracalla, & Kapanahhos, ou. Carie, n Kapia, ac. Cariens, of Kapes, ev. Carnéade, o Kapveadre, ou. Carthage, ή Καρχηδών, όνος. Carthagene, i via Kapyrowv, ovoc. Carthaginois, el Kapyndeine, ev. Caspienne (mer), to Káskur kayor, ouc. Cassandre, n. m. & Kassavopec, ou. Cassandre, n. f. n Kassandpa, as. Castalie, ή Κασταλία, ας. Castor, & Kagrup, opoc. Catherine, & Aixabapiva, nc. Catilina, & Karilívzc, ou. Caton, & Katov, evoc. Catulie, & Karulles, ev. Catulus, & Karlos, cu.

Caucase, & Kauxasec, ev. Cécile, & Kauxilia, aç. Cécilius, & Kzıxilus, ev. Cécina, & Kauxívac, a. Cécrops, ὁ Κύκρωψ, «πος. Celtes, ci Kehrai, ev. Celtibérie, & Kahrienpia, ac. Celtibériens, ci Kedribnyes, ww. Centaures, oi Kivraupot, ev. Céos, ή Κίως, ω. Céphale, o Képalos, eu. Céphalonie, ή Κεφαλληνία, ας. Cerbère, & Kipsipos, ... Cérès, à Anuarne, arpes, ares. César, & Kaisap, apec. Césarée, i Katsápena, ac. Chabrias, & Xacpiac, ov. Chalcedoine, & Xalunday, over Chalcis, & Xxxic, idec. Chaldée, i Xaldaia, ac. Chaldeens, of Xaldain, w. Champ de Mars, to Apelov resolev, ou. Chares, & Xapne, nroc. Charles, & Kapolog, ou. Charon, δ Χάρων, οντος. Charondas, & Xaperdas, a. Charybde, & Xάρυεδις, emc. Chéronée, i Xaipuveia, ac. Chersonèse, à Xeppovacoc, ev. Chio, i Xicc, ev. Chiron, & Xsipar, avoc. Christ, & Xptoros, ou. Chryseis, i Xpuente, toec. Chrysès, & Xpúone, ou. Chrysippe, & Χρύσιππος, w. Chrysostome, & Xpugigraphes, ... Chypre, ή Κύπρος, ... Cicéron, & Kucipar, avec. Cilicie, & Kiducia, ac. Ciliciens, of Kikuxec, eve Cimbres, el Kimbper, ev. Cimmériens, of Kuppieres, av. Cimou, & Kinew, sweet. Cincinnatus, & Kipuvvárec, ... Cinéas, & Kiveas, cu. Cinna, & Kiwas, a. Circé, n Kipan, nc. Claude, & Klaufice, on Claudien, & Khaudiavos, ... Cléandre, & Kléavopos, en.

Cléanthe, & Kheavons, sus. Cléarque, & Κλέπρχος, αν. Clélie, i Klotlia, ac. Clément, & Klinutic, tivros. Cléomène, à Khequevac, suc Cléon, & Kliwy, wwo. Cléopatre, i Kleenarpa, ac. Clio, i Kani, cuç. Clitus, & Kheiroc, ou. Clotho, i Kladá, sűç. Clusium, to Khouston, ou. Clytemnestre, i Khutaiuvistpa, ac. Clylie, & Khuria, as. Cneus, & Traioc, ou. Cocyte, & Kexutos, ou. Codrus, & Kodoc, ev. Colosse, ville, ai Kchaerai, in. Culossiens, d Kodaggaeic, iwv. Commode, & Κόμμεδες, ου : ὁ Κόμεδος, «υ. Comus, & Kapec, co. Conon, & Kovey, evec. Constance, & Kwyoravrios, ou. Constantin, & Kwystavtivec, es. Constantinople, if Kuvetavtivéachie, eug. Corcyre, ou Corfou, & Kipzupa, as. Corébus, & Kopeille, eu. Corinthe, & Kopivoo, ou. Corinthiens, ci Kepivoici, wv. Corinne, & Kopiwa, ng. Coriolan, & Kepichavse, eu. Cornélie, & Kopyrdia, ac. Coronée, n Kopwiela, ac. Corse, i Kúpvec, eu. Corses, ci Κύρνιοι, ων : ci Κυρναΐοι, ων. Corybantes, ci Kopúbavtec, wv. Cus, & Kas, a. Crassus, & Kpágggg, ou. Crates, & Kparng, nroc. Crémone, n Kospasova, ac. Créon, & Kpiwv, ovros. Crésus, & Kpciooc, ou. Crète, n Kontin, ns. Crétois, oi Kontec, ev. Créuse, A Kpicoca, aç. Criton, & Kpirwy, wycz. Crotone, ὁ Κρότων, ωνες. Clesiphon, δ Κτησιφών, ώντος. Cumes, n Kum, nc. Cupidon, & Epos, with. Curtius, & Kouptieg, eu : & Koptieg, ou.

Cyaxare, ὁ Κυαξάρης, cu.
Cybèle, ἡ Κυδίλη, ης : ἡ Κυδήδη, ης.
Cyclades, αἱ Κυκλάθες, ων.
Cyclopes, οἱ Κύκλωπες, ων.
Cygnus, ὁ Κύκνος, ων.
Cypre, ἡ Κύπρες, ου.
Cypris, ἡ Κύπρις, ιδος.
Cyrille, ὁ Κύριλλος, ου.
Cyrus, ὁ Κῦρος, ου.
Cythère, τὰ Κύθηρα, ων : ἡ Κυθήρα, ας.
Cythérée, ἡ Κυθήρεια, ας : ἡ Κυθήρη, ης.
Cyzique, ἡ Κυζικος, οῦ.

D

Daces, ci Azzoi, wv. Dalmates, ci Δαλμάται, ων: οί Δαλματείς, έων. Dalmatie, ή Δαλματία, ας : ή Δελματία, ας. Damas, ή Δαμασκός, ου. Damis, ὁ Δαμις, ιδος. Damon, ὁ Δάμων, ωνος. Danaé, n Azván, nc. Danaides, ai Azvaidec, wv. Danaus, & Agrass, co. Daniel, & Azviria, indécl. Danube, δ Δανούδιος, ου : 1 Τστρος, ου. Daphné, n Azovn, nc. Daphnis, ὁ Δάφνις, ιδος. Dardanus, ὁ Δάρδανος, ου. Darius, & Axpelog, cu. David, & Dacid, indécl. Dédale, ὁ Δαίδαλος, ου. Déiphobe, δ Δχίφεδος, ου. Dejanire, ή Δηϊάνειρα, ας. Délos, & ARACC, su. Delphes, si Δελφοί, ων. Delta, το Δίλτα, indécl. Démade, ὁ Δημάδης, ου. Démarate, ὁ Δημάρατος, ευ. Démétrius, δ Δημήτριος, ου. Démocrite, δ Δημόχριτες, ου Démonax, δ Δημώναξ, ακος. Démosthène, à Δημοσθένης, ους. Denys, ὁ Διονύσιος, ου. Deucalion, & Asuxaliar, wrec. Deutéronome, to Asutepovojatev, ou-Diane, & Astemic, idec. Dictys, & AixTuc, usc. Didon, á Aida, coç. Dinarque, & Δείναρχος, ου.

Dioclétien, ὁ Διεκλητιανός, ου. Diodore, & Διάδωρας, ου. Diogène, & Auggivne, euc. Diomède, δ Διομήδης, ους. Dion, ὁ Δίων, ωνος. Dioné, à Lión, xc. Dioscoride, & Διοσκορίδης, ου. Dioscures, ci Atóaxoupet, wv. Dodone, h Audwin, nc. Dolabella, δ Δολοδέλλας, α. Domitien, & Δομιτιανός, ου. Doride, & Δωρίς, ίδος. Doriens, of Aupteic, for. Dracon, & Δράκων, οντος. Druides, ci Apuidat, av. Drusus, & Δρούσος, ου. Dryades, al Apuádec, es. Dulichium, to Δουλίχιον, ου. Dumas, ou Dymas, δ Δύμας, αντος. Dyrrachium, τὸ Δυβράχιου, ου.

E

Escide, & Alaxídno. ... Eaque, δ Αἰακός, οῦ. Ebre, & "Ionpoo, ou. Echatane, tà Excateva, we. Echo, i Hya, ac. Edesse, n Edessa, nc. Edipe, & Oldinous, cdes. Égée (la mer), τὸ Αίγαίον πίλαγας, ους. Égée, roi, à Aireuc, imc. Égine, & Alyava, ac. Egisthe, & Alyrotoc, ... Églé, n Airhn, 25. Egypte, i Aiyuntoc, ou. Égyptiens, εἰ Αἰγύπτιοι, ων. Elatée, n 'Eláteia, ac. Éléazar, δ Έλεαζαρ, ind. : δ Έλεαζαρος, ου. Electre, in 'Haixtpa, ac. Eleusis, in Eleuvic, ivoc. Elide, n Hais, idos. Élie, & 'Haías, ou. Élien , & Αίλιανός , οῦ. Elisabeth, i Elisabet, indecl. Élisée, o Eliseani, indécl. : o Eliseanie. Du. Élysée, champs Élysées, το Ἰπλύσιον, ου. Émile, ὁ Αἰμίλιος, ου. Émilie, ή Αμμιλία, ας. Empéducle, ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ἔουυς.

Endymion, 6 Evolution, wwo. Buce, & Liveiac, ou. Eneide, a Livete, toes. Role, & Alohoc, ou. Bulide, i Aichic, ifoc. Boliens, of Aicheic, for. Epaminondas, δ Έπαμεινώνδας, α. Ephèse, i Epsecc ou. Ephésiens, ci Epiono, ev. Ephore, & Epopos, ou. Épictète, ὁ Ἐπίκτητος, ου. Épicure, δ Έπίχουρος, ου. Épicuriens, of Έπικούρεια, ων. Épidaure, n Emidaupoc, ou. Épigones, of Emiyevel, ev. Épire, i "Hπειρος, ου. Épiroles, ci Haupatau, av Eques, of Alexon, wy. Eraste, & "Epastic, ou. Brato, n 'Epare', ouc. Brèbe, to Epstoc, ouc. Érétrie, i Eperpia, ac. Bridan, & Epidavos, ou. Briphyle, i Epiquian, nc. Érynnis, ή Έριννύς, ύος. Ésau, i Ecau, indécl. Eschine, & Alogivac, ou. Eschyle, ὁ Δίσχύλος, ου. Esculape, & 'Acountaios, ou. Esdras, & "Bodpac, a. Esen, & Aleur, wroc. Esope, & Alemno, ou. Bepagne, i Inavia : i 'Ionavia : i 'Ionpia, ac. Esther, i Econo, indecl. Étéocle, à Erecedne, écuç. Éthiopie, i Aidionia, ac. Ethiopien, & Aidiomes, ev. Klienne, δ Στέφανος, ου. Kina, i Airva, ne: n Airva, ne. Étulie, ή Δίτωλία, ας. Étuliens, el Airwhoi, ev : el Airwhioi; ev. Étrurie, à Tuppnia, ac. Étrusques, ci Tuppnvci, av. Bubée, i Eucia, ac. Euclide, & Euxhaidne, eu. Eugène, o Eurémos, ou. Eumée, & Eumaios, au. Kumène, & Bunivac, ouc. Buménides, al Eupevides, ev.

Euphrate, & Eupparne, ou.

Buphrosine, ή Εύφροσύνα, ης. Euripe, ὁ Εθριπος, ου. Euripide, & Eupeniduc, eu. Europe, n Europan, nc. Eurolas, & Εὐρώτας, ου. Euryale, ὁ Εὐρύαλος, ου. Eurydice, & Eupudica, us. Burysthée, & Eupustous, imc. Rusèbe, & Eùsébicc, ou. Eustache, ὁ Εὐστάχιος, ου. Eustathe, & Εὐστάθιος, ου. Ruterpe, ή Εὐτίρπη, ης. Butrope, ὁ Εὐτρόπιος, ου. Bragoras, & Edwyspag, co. Évandre, é Eugrapoc, ou. Brode, i Etcos, ou. Ezéchias, & Elsyiac, ou. Bzechiel, & Telexinh, indect,

F

Fabius, ¿ Φάδιος, ου. Falisques, of Palisxon, wv. Faune, & Φαῦνος, ου. Favonius, & Φαώνιος, ου. Fidenes, n Didnyn, nc. Firmin, & Φιρμίνος, ου. Flaccus, & Φλάκκος, ου. Flavius, ὁ Φλαούῖος, ου : ὁ Φλάδιος, ου. Flore, & Xlupic, idec. Florus, & Φλώρος, ου. Français, cl Φράγκοι, ων : οί Γάλλοι, ων. Prance, ή Φραγχία, ας : ή Γαλλία, ας. François, & Φραγκίσκος, ου. Francs, of Φράγκοι, ων. Fronton, & Φρόντων, ωνος. Fulvie, & Doultia, a. Furies, al Borvous, ev.

G

Gabriel, ὁ Γαδριώλ, indéck Galatée, ἡ Γαλάτσια, ας. Galates, οἱ Γαλάται, ῶν. Galatie, ἡ Γαλατία, ῶν. Galba, ὁ Γάλδας, α. Galérius, ὁ Γαλήριος, ου. Galife, ἡ Γαλλαία, ας. Galifens, οἱ Γαλιλαία, ας. Galifens, οἱ Γαλιλαίας ων. Gallien, δ Γαλλιπνός, ου. Gange, & Tayyas, eu. Ganymède, ¿ Γανυμήδης, ους. Gaule, ή Γαλατία, ας : ή Γαλλία, ας : ή Κελtumi, ñi. Gaulois, οί Γαλάται, ων : οί Γαλλοι, ων : οί Kentci, wv. Gaza, n rala, nc. Gédéon, & Tedeuv, indécl. Gélon, & Tilar, evos. Genèse, & Téveous, tos. George, & Γεώργιος, ου. Géorgiques, τὰ Γιωργικά, ῶν. Germains, ci Tepuavoi, ov. Germanicus, & Γερμανικός, ου. Germanie, ή Γιρμανία, ας. Gèles, oi l'étau, wv. Gétules, of Γαιτούλοι, ev. Gnide, & Kridoc, ou. Gobrias, δ Γωδρύας, ου. Goliath, & Toliat, indécl. Gorgias, ¿ Γεργίας, ου. Gorgones, ai Γεργόνες, ων. Gracchus, ὁ Γράχχος, ου. Granique, & Γρανικός, οῦ. Grèce, n'Eddi, abos. Grecs, of "Ellmost, wv. Grégoire, & Γρηγέριος, ου. Gygès, à Túyac, eu.

H

Habacuc, & 'Aubaxouu, indeck Halicarnasse, ή Άλιχαρνασσός, ου. Hamadryades, αι 'Αμαδρυάδες, ων. Hannon, & "Avvey, evoc. " Harmodius, ὁ Αρμόδιος, ου. Harpies, ai "Apaviai, er. Hebe, i "Hon, nc. Hèbre, ¿ Espoç, eu. Hébreus, el 'Espaiot, wv. Hécate, à Exáta, 16. Hector, & Extup, opos. Hécube, i Exácn, nc. Hélène, a Eliva, 16. Hélénus, 6 Ekevoç, ou. Hélicon, & Elixer, eroc. Héliodore, & Haidopos, ou. Héliogabale, & Hhioyabahos, ov. Ediopolis, i Blueinelic, enc.

Helle, h Ellan, 16. Hellènes, of Examuse, wv. Hellespont, δ Έλλήσποντος, συ. Helvetiens, ci Excurrence, wy : ci Excurren, wy. Hémus, & Aimoc, ev. Henri, & Eppixoc, ou. Héphestion, ὁ Ἡφαιστίων, ωνος. Héraciće, ή Ἡράκλεια, ας. Héraclide, ὁ Ἡρακλείδης, ου. Héraclides, of Heanhildat, wv. Héraclite, à Hpanlerros, ou. Héraclius, δ Ἡράκλιος, ου. Herculanum, to 'Hoaxlavov, ou. Hercule, & Hoaning, icuç. Hermaphrodite, δ Ερμαφρόδιτος, ου. Hermione, ή Έρμιόνη, ης. Hermopolis, ή Έρμούπολις, εως. Héro, ή Ἡρώ, οῦς. Hérode, o Howdry, ou. Hérodien, δ Ήρωδιανός, ου. Hérodote, & Hesdoroc, ou. Hérostrate, δ Ήροστρατος, ου. Hésiode, & Hoicoo, ou. Hespérides, αι Έσπερίδες, ων. Mespérie, ή Έσπερία, ας. Hibernie . n liovn . nc. Hiempsal, & lautas, a. Hiéron, & lipar, wroc. Hilaire, ὁ Ἰλάριος, ου. Hilotes, of Eilwres, wy: of Eilwrau, wv. Himère, h'Ipipa, ac. Himilcar, δ Ίμίλκας, α. Himilcon, δ Ίμίλκων, ενος. Hipparque, ὁ Ἱππαρχος, ου. Hippias, δ Ίππίας, ου. Hippocrate, δ Ίπποκράτης, ους. Hippolyte, & Innohuros, ou. Hipponax , δ Ίππώναξ, ακτος. Holopherne, δ Όλοφέρνης, ου. Homère, 6 "Ourspot, ou. Horace, 6 'Opátics, ou. Hortensius, & Options, w. Huus, of Tryci, av. Hyacinthe, & Yaxuvoc, ou. Hyades, ai Yades, wv. Hybia, n Tala, ns. Hydaspe, 6 Ydáonne, ou. Hyménée, 6 Ymeraios, ou. Hymette, δ Υμηττός, ου. Hypéride, & Trapaions, cu.

Hyrcan, 6 Tpxavóc, cū. Hyrcanie, i Tpxavía, ac. Hystaspe, 6 Toráonac, co.

I

Ibérie, i Tenpia, ac. Ibériens, of "Ionpac, ev. Icare, & "Ixapos, ou. Ida , n'Idn , rc. Idalie, to Toakson, ou. Idoménée, 6 loqueveus, éms. Idumée, i loupaia, ac. Ignace, δ Ίγνάτιος, ου. Hiade, i Diác, ádoc. Hissus, & Ethiogos; at : & Thiogos, of. Illum, to Theor, ou : i Deoc, ou. Illyrie, & Daupis, idos. Illyriens, of Talupion, ev. Ilus, & Thos, ou. Inachus, & "Ivayos, ov. Inde, n Ivourn, no. Indiens, ci Troci, ev. IBO, n 'Ive , cue. Io. i'lé. cũc. Iolcos, n lwaxic, ev. Ionie, i Twvia, ac. Ionienne (mer), τὸ Ἰόπον πίλαγος, ους. Ioniens, ci Iwvec, ev. Iphicrate, & Tousparns, ous. Iphigénie, ή Ίφιγίνεια, ας : ή Ίφιάνασσα, ης. Irene, n Eipnvn, nc. Irénée, & Eiprivatos, eu. Iris, i Tpic, idoc. Isaac, & loaax, indecl. Isaie, & Hoztas, ev. Isée, à louis, ... Isidore, & loidupos, eu. Isis , if long , idog. Locrate, & locapaine, Israel, o lopana, indecl. Israélites, ci lopandirat, un. Ister, & lotpes, ou. Istrie, n'Istria, ac. Italie, i laxia, ac. Italiens, of Italoi, wy. Ithaque, n' lôixn, nc. Iturée, n'Ircupaia, aç. Itys, & "lruc, voc : & "frudec, co. Ixion, & TEimy, ofec.

Jacob . & Taxis . indécl. Jacques, 6 láxues, ev. Jaffa, n lonna, nc. Jamblique, 6 Taubarce, eu. Janus, 6 lavos on lavvos ou : 6 laves, 🕰 Japet, 6 Tameroc, co. Japhet, & laged, indecl, Jason , & Tasav, evos. Jean, & Imarras, cu. - Baptiste, & Baserστάς, οῦ. Jehu, & Ico ou Iro, indecl. Jephie, & ligozi, indeck Jérémie, & Tepemias, ou. Jéricho, i leptyi, ouç. Jérôme, & Tapéropas, eu. Jérusalem, τὰ Ἱεροσολυμα, ων : ή Ἱεροσελύμα, το ξ ή 'lερουσαλήμ, indécl. Juscs, 6 Ingenç, co. Joachim, & Twaxiu, indiel. Joad, & Twiasai, indecl. Joas, & Twas, a. Job, & Tw6, indécl. Jocaste, n lexacorn, nc. Joël, & Twix, indecl. Jonas, & Twvas, a. Jonathas, & Two 20av, indick. Joppé, ή Ιόππη, ης. Joseph, & Tworip, indical. Josephe, & Twomacc, ou. Josias, & Twees, w. Josué, á Tracic, au. Jourdain , & Topdávas , co. Juba, & lotas, a. Judas, Judes, & Tobbac, a. Judée, j Teudaia, as. Judith, i Toudeil, indect. Jugurtha, & louycuplas, a. Juils, of loudator, er. Jules, & Tculics ou. Julie, i Toulia, ac. Julien, & Toultavos, co. Junius, & Trovios, ev. Junon , i Hpa , ac.

1

Jupiter, & Zeúc, gên. 2005.

Juste, 6 1000000, ou.

Justin, & leverives, en.
Justinien, & leveriviavés, co

L

Lacedemone, & Aaxidaium, over Lacedémoniens, ci Aaxedaquevies, en Lachésis, & Azzeous, sus. Lacoule, h Aaxweixn, ns. Laconiens, di Adxwes, wy. Latrce, & Aufprice, ou. Lacrie, & Aziprac, ou. Lais, & Aat; , too. Laius, & Azicc, cu. Lamachus, ὁ Λάμαχος, ου. Lampsaque, ή Αάμψαχος, Laedicée, & Accdixeca, ac. Laomedon, & Azoutdwy, evroc. Lapithes, d Aanibat, wv. Larisse, ή Δάρισσα, κς. Latins, ci Activot, ev. Latinus, & Autives, ou. Latium, το Αάτιον, ου. Latone, & Anto, cos. Lazare, & Az Zapos, ou. Loda, n Anda, ac. Lélius, & Aailics, ou. Lemnos, in Anuvoc, ou. Lentulus, & AivTAOC, OU. Léon , ὁ Δίων, οντος. Léonidas, & Asseridas, a. Léontins, el Acoutives, my. Léontium, to Assyrton, co. Léusthène, & Asmadirne, ouc. Lépide, & Aimsec, ev. Lesbiens, d Aicau, ev. Lesbos, i Airec, ou. Lestrigons, ci Aatorpuyovec, eve Lelhe, i Aron, no. Leucade, ή Λευκάς, άδος. Leucires, τὰ Λεῦχτρα, ων. Lévites, of Asuitas, wy. Lévitique, to Asuituco, ou. Liban , & Aicaves , ou. Libye, n Action, nc. Libyens, d Aigues, wv. Ligurie, A Acquerixá, ne Ligurieus, ci Aiyus, ev. Lilybee, to Audusaism ou. Linus, & Aires, ou. Livie, & Atoufa, as Livius, & Alovies, ou : & Aibios, ou.

Locriens, d Aexpoi, av. Londres, to Acrdiviou, en. Longin, & Acrives, ev. Lotophages, εί Λωτεφάγει, ων. Louis, & Acdaines, w : & Aedeines, w. Luc, & Acuxão, & Lucain, & Asuxavós, eū. Lucanie, i Asuxavia, ac. Lucaniens, ci Asuzzoci, ev. Lucie, i Acunia, as: i Anuia, as. Lucien, δ Λωκιανός, οῦ. Lucine, & Elasibua, ac. Lucius, δ Λούκιος, co: δ Ασύκιος, co. Lucrèce ou Lucrétius, & Acuxonicios, ou. Lucrèce, semme, i Acuxpatia, as. Luculius, & Λεύκουλλος, cu: & Αεύκουλλος, co. Lugdunum, τὸ Λούγδουνον, ου. Lusitanie, i Auguravia, ac. Lutèce, & Asuxeria, aç. Lycson, & Auxaur, ovec. Lycaonie, h Auxacria, ac. Lycée, to Auxsion, eu. Lycie, i Auxia, as. Lyciens, ci Aumot, wv. Lycophron, & Auxopper, evec. Lycurgue, & Aussuppos, w. Lydie, i Audia, ac. Lydiens, d Aufai, an Lyncée, δ Αυγκιύς, έως. Lyon, τὸ Λούγδουνον, ου. Lysandre, & Aússavapec, so. Lysias, & Audiac, ev. Lysimaque, & Ausinayoc, ou. Lysippe, & Augunne, cu. Lysis, & Aúgic, idog.

M

Macaire, ὁ Μακάριος, ου.

Macarée, ὁ Μακαριός, ὁως.

Macédoine, ἡ Μακαδονία, ας.

Macédoinens, οἱ Μακαδόνος, ων.

Machabée, ὁ Μακαδάνος, ων.

Machaon, ὁ Μακαδάνος, ου.

Macrin, ὁ Μακρίνος, ου.

Macrobe, ὁ Μακρόδος, ου.

Macrobe, ὁ Μακρόδος, ου.

Madeleine, ἡ Μαγδαλινά, ῆς.

Madianites, οἱ Μαδινναίος, ον.

Mages, οἱ Μάγοι, ων.

Maguèsie, ἡ Μαγνησία, ας.

Magon, & Mayur, evec. Maharbai, & Maapbas, a. Mala, j Maia, aç. Malte, i Medira, nc. Mamertins, of Manaprivot, ev. Manassé, é Mavacon, indéck Manlius, & Mávhice, ev. Mantinée, & Martirua, ac. Mantone, i Marria, ac. Marathon, & Mapaler, evoc. Marc, & Mapace, ou. Marc Aurèle, ὁ Μάρκος Αὐρτίλιος, ου. Marcellus, o Miozallos, ou. Marcus, & Mápros, ev. Mardochée, & Mapdoyaios, ou. Mariamne, ή Μαριάμνα, ης. Marie, i Mapia, ac. Marius, & Mapiec, ev. Mars, & Apric, soc. Marseillais, d Maggalierat, ev : of Maggalier, ÉWY. Marseille, i Massalia, ac. Marses, ol Mápoot, ev. Marsyas, & Mapouac, a. Marthe, n Mapla, nc. Masinissa, & Macrifecat, a. Matthias, & Martiac, ov. Matthieu, & Martaioc, ov. Mauritanie, i Maupevela, ac. Mausole, & Maúsukec, ou. Maxence. & Makrivrios, ou. Maxime, & Makuec, ou. Maximien, δ Μαξιμιανός, ου. Méandre, o Maiaropos, ou. Mécène, o Maurivac, a. Médée, i Midera, ac. Mèdes, oi Mãou, wv. Médie, n Mndeia, ac. Méduse, i Midouca, m. Mégabyse, δ Μεγάδυζος, ου. Mégare, tà Miyapa, ev. Mégaride, & Meyapic, idos. Mégariens, el Meyapeic, éwy. Mégère, à Miyapa, aç. Mélampe, 6 Madauxous, edes. Méléagre, o Mediappos, eu. Mélibée, & Medicoco, ou. Mélicerte, & Meautoprac, ov.

Melpomène, & Madaquiva, no. Memnon, & Méprer, eroc.

Memphis, ή Μέμφις, εως. Ménades, al Marvádes, ev. Ménale, & Mzívaloc, eu. Ménaudre, à Mivavôpoc, eu. Ménélas, i Mavilaco, eu. Mentor, & Mivrup, opec. Méotide (le Palus), ή Μαιώτις λίμνη, ης. Mercure, & Epuic, ou. Μέτορε, ή Μερόπη, ης. Mesopolamie, i Missorotauia, ac. Messène, à Messaiva, aç. Mesecnie, i Mesorina, ac. Messéniens, ci Messévice, ev. Messie, & Messiac, ov. Messine, & Missawa, nc. Métellus, & Mérellog, ou. Méthymne, i Misouva, nc. Mézence, & Μεζάντιος, ου. Michée, & Mizaíac, ou. Michel, & Mizani, indicl. Micipsa, & Muzibac, a. Midas, & Midas, a. Milan, tà Mediolava, wv. Milet, h Milnroc, ou. Milon, & Milov, evoc. Milliade, & Μιλτιάδης, ου. Mimnerme, & Minveppec, co. Minerve, j Adnva, ac. Minos, & Mives, wos. Minotaure, & Miveraupoc, ou. Misene, το Μισηνόν ακρωτάριον, συ. Mithridate, & Medpidátne, ou. Mitylène, à Mitudiva, nc. Mnémosyne, ή Μνημοσύνη, ης. Ματίε, ή Μοϊρις λίμινη, ης. Moise, & Mausic, ou : & Massic, iac. Momus, & Mapos, ov. Morphée, ὁ Μορφεύς, ίως. Moschus, & Moores, ou. Mucius, & Mcóxioc, ov. Mummius, & Mojupuoc, ev. Munda, i Mouvoa, ac. Muréna, i Moupivac, a. Musée, & Mausaice, e. Muses, ai McDeat, av. Mycale, a Muzzka, nc. Mycenes, ai Muxivat, ev. Myrmidons, of Mupuldovec, wv. Mysie, i Musia, ac. Mysiens, el Musci, en

Nabis, & Natic, 1805. Nabuchodonosor, & Nabuxedovoscop, indicl. Nahum, & Nacop, indecl. Nalades, al Naiadec, wv. Naples, ή Νεάπολις, εως. Narbonne, & Naphair, avoc. Narcisse, & Napulate, ou. Nauplie, ή Ναυπλία, ας. Naxos, & Nates, cu. Nazaréens, ci Najupaiot, uv. Nazareth, & Nalapir, indécl. Néhémie, & Nesuiac, ou. Némée, & Nepia, ac. Néméens (jeux), tà Nipea, ev. Némésis, à Népastic, aug. Nemrod, δ Νεμερώδ, indécl. Néoptolème, à Nacatolapas, eu. Neptune, & Mcattow, wvcc (voc. Moattov). Nérée, & Napsúc, éws. Néréides, ai Napaides, wy. Néron, & Népav, avoc. Nerva, ὁ Νερούας, α. Nerviens, ci Napouiot, av : ci Naphtot, av. Nessus, & Néggo, cu. Nestor, & Niotup, cpoc. Nicandre, & Nizavopos, ou. Nicanor, δ Νικάνωρ, cpoc. Nicée, n Nixaia, aç. Nicephore, ὁ Νικηφόρος, ου. Nicias, & Nixias, ou. Nicolas, & Nucohaco, ou. Nicomède, à Nucquadas, ous. Niger, & Nippec, ou. Nil, & Neilag, ou. Nimes, i Nipavoo, ou. Ninive, & Nivos, cu. Ninus, & Nivoc, cu. Niobé, n Nioen, nc. Nisibe, & Nioter, euc. Noé, & Nw., indécl. Nole, n Nula, ns. Νυπια, δ Νευμάς, α : δ Νούμας, α Numance, & Nopartia, ac. Numantins, ci Neugytivet, wv. Numides, οι Νεμάδες, ων. Numidie, & Newsdoon, nc. Νυμίτος, ὁ Νωμήτως, ερος. Nymphes, at Mouseau, ev.

Nysa, j Núca, ng. Nysse, j Núcaa, ng.

0

Oasis, & "Ouers, suc. Ocean, & 'Ωκεανός, ec. Ochus, & nzoc. ov. Octavie, i Oxtabia, as. Octavien, 6 'Oxtabiavos, e0. Octavius, & 'Oxtábioc, ou. Odyssée, i 'Odússeia, ac. OEdipe, & Oidinous, odes. Ogygès, δ 'Ωγύγης, ου. Olympe, δ "Ολυμπος, ου. Olympiade, ή 'Ολυμπιάς, άδος. Olympias, ή 'Ολυμπιάς, άδος. Olympie, ή 'Ολυμπία, ας. Olympiques (jeux), τὰ 'Ολύμπια, ων. Olynthe, & "Oluvõos, ou. Omphale, n 'Oupain, no. Oppien, 6 'Onmavos, ou. Orchomène, δ 'Ορχομενός, οῦ. Orcus, & "Adne, ou. Oreste, & 'Opiatric, ou. Origène, & 'Optyivag, ouc. Orion, & "Ωρίων, ωνος. Orithye, i 'Opeibuia, ac. Oronte, & 'Operting, ou. Orphée, δ 'Ορφεύς, έως: Osée, 6 'Doné, indécl. Osiris, & "Ocipic, ews : o "Ocipic, idos. Ossa, i "Occa, r.c. Ostio, τὰ "Πστια, ων : ή 'Πστία, ας. Othon, & "Odmy, wycc. Ovide, & 'Obidies, ou. Oxydraques, cl 'Οξυδράκαι, ών.

P

Pactole, δ Πακτωλός, οῦ.

Padoue, τὸ Πατακύτον, ου : τὸ Πατάδιον, ου.

Palerme, ἡ Πάνορμος, ου.

Palès, ἡ Πάλης, ητος.

Palestine, ἡ Παλαιστίνη, ης.

Pallas, ἡ Παλλάς, άδος.

Palmyre, ἡ Πάλμυρα, ας.

Pamphile, ὁ Πάμφυλος, ου.

Pamphyliens, οἱ Παμφυλίει, ων.

Pan, & Hav, gen. Havec. Panathénées, tà Παναθήναια, ων. Pandere, i Hardupa, at. Panélius, ὁ Παναίτιος, ου. Pannonie, i Havvovia, ac. Pannoniens, of Havvovioi, wv. Panthéon, τὸ Πάνθειον, ου. Paphos, ή Πάφος, ου. Paralipomènes, τὰ Παραλειπόμενα, ων. Paris, & Mapic, idoc. Paris, ville, & Asuxeria, ac. Parisiens, d Hapiotot, wv. Parménien, ὁ Παρμενίων, ωνος. Parnasse, 6 Παρνασσός, οῦ : 6 Παρνασός, οῦ. Paros, ή Πάρος, ου. Parques, ai Moipat, ev. Parrhasius, ὁ Παρράσιος, ου. Parthes, ci Παρθυαίοι, ων : ci Πάρθοι, ων. Paterculus, & Πάτερκλος, ου. Patrocle, 6 Πάτροκλος, ου. Paul, o Παύλος, ου. Pausanias, 6 Παυσανίας, ου. Pégase, ὁ Πήγασος, ου. Pélasges, ci Helacyci, av. Pélée. 6 Imheus, iws. Pélion, to Inilion, cu. Pella, n Hilla, no. Pélopidas, ὁ Πελοπίδας, α. Péloponèse, ή Πελοπόννησος, ου. Pélops, δ Παλοψ, οπος. Péluse, τὸ Ππλεύσιον, ου. Pénélope, n Invelora, no. Pontateuque, & Herrateuyes, ou. Penthée, & Πενθεύς, έως. Perdiceas, o Περδίκκας, α. Pergame, nom d'homme, i Πέργαμες, eu. Pergame, citadelle, tà Піруана, wv. Pergame, ville, to Πέργαμον, ου. Périclès, o Περικλής, έους. Persans, on Perses, of Πέρσαι, ών. Perse, pays, i Hepoic, idoc. Perse, poète, & Πίρσιος, cu. Persée, o Περσεύς, έως. Persépolis, ή Περσέπολις, εως. Pertinax, & Περτίναξ, ακος. Pétrone, & Πετρώνιος, cu. Phaéton, & Φαίθων, αντος. Phalaris, δ Φάλαρις, ιδος. Phalère, & Φαληρός, ου : 6 Φαληρεύς, τους. Pharaon, & Φαραών, ωνος.

Pharisiens, ci Papigaio:. w. Pharnace, & Φαρνάκης, ου. Pharos, in Φάρος, ou. Pharsale, το Φαρσάλιον πεδίου, ου. Phase, & Φᾶσις, ιδος. Phébé, n ocien, no. Phébus, à Φοΐδος, co. Phèdre, homme, & Paidoos, cu. Phèdre, semme, i Daispa, as-Phénicie, & Poivien, no. Phéniciens, ci Φοίνικες, ων. Phénix, & Φοίνιξ, ικος. Phidias . & Derdiac . ev. Philemon, & Φιλήμων, ονος. Philippe, δ Φίλιππος, ου. Philistins, of Pulistain, we. Philoctète, & Φιλακτήτης, cu. Philomèle, ή Φιλομήλα, ας. Philon, δ Φίλων, ωνος. Philopémen, & Φιλοποίμην, ενος. Philotas, δ Φιλώτας, α. Phlégéthon, & Φλεγίθων, οντος. Phocas, ¿ Φωκα;, a. Phocée, ή Φώκαια, ας. Phocéens de Phocée, ci Descasic, zer. Phoceens de la Phocide, d Duxis, iui-Phocide, & Duxic, idec. Phocion, & Φωχίων, ενες. Phocylide, δ Φωχυλίδης, αυ. Phorbas, & Φόρδας, αντος. Phrygie, & Φρυγία, ας. Phrygiens, of Φρύγες, ων. Phrypé, n Ppuvn, nc. Phrynichus, δ Φρύνιχος, ευ. Piérides, ai Hupides, wv. Pierre, & Πέτρος, ου. Pilate, & Πιλάτος, ευ. Pindare, & Πίνδαρος, ου. Pinde, & Hivocs, ou. Pirée, & Πειραιεύς, ως. Pirithous, & Haspidous, ou. Pisandre, & Πείσανδρος, ... Pise, i Nica, nc. Pisidie, i Ilioidia, ac. Pisidiens, d Ilicidat, ev. Pisistrate, & Πεισίστρατος, cu-Pison, δ Πείσων, ωνος. Platce, ai Hharatai, av. Plateens, si Ildatausic, imv. Platon, ὁ Πλάτων, ωνως.

Plaule, & Thauroc, ou. Pléiades, ai Mauadic, wv. Pline, & Illivioc, ou. Plisthene, & Marobivac, ouc. Plutarque, & Πλούταρχος, ου. Pluton, δ Πλούτων, ωνος : ὁ "μότς, ων. Plutus, & Πλούτος, ου. Pnys, n IIvot, uxoc. Po . ό Πάδος. ου : 6 Ἡριδανός, ου. Podalire, ὁ Ποδαλείριος ου. Polémon, & Πολέμων, ωνος. Pollux, & Modudeuxne, out. Polybe, 6 Holubios, cu. Polycarpe, & Hedúzapros, cu. Polyclète, ὁ Πολύκλειτος, ου. Polycrate, & Holuxpaine, cui. Polydore, & Πολύδωρος, cu. Polymnie, ή Πολυυμνία, ας : ή Πολυμνία, ας-Polynice, & Holuveieng, suc. Polyphème, ὁ Πολύφκμος, ου. l'olyxène, n Hadufivn, nc. Pompée, & Hournios, cu. Pompéi, ή Πομπαία, ας : οί Πομπάια, ων. Ponce Pilate, ὁ Πόντιος Πιλάτος, ευ. Pont, & Πόντος, cu. Porphyre, & Περφύριος, см. Porsenna, ὁ Πορσέννας, α : ὁ Πορσήνας, α. Porus, & Mapos, co. Pouzoles, εί Πετίελοι, ων : ή Δικαιάρχεια, ας. Praxitele, & Magireans, ouc. Priam, & Hoiamos, ov. Priape, δ Πρίαπος, ου. Probus, 6 Hoofes, ou. Proclus, ὁ Πρόκλος, ου. Progné, n Hpáxvn, nc. Promethee, ὁ Προμπθεύς, έως. Proserpine, & Περσεφόνη, ης. Protagore, & Πρωταγόρας, αυ. Protée, ὁ Πρωτεύς, έως. Protogène, & Πρωτογένης, ους. Prusias, 6 Hoovatas, cu. l'syché, ń Yuxá, ñs Ploiemaide, ή Πτολεμαίς, ώδος. Ptolémée, o Miohemaios, ou. Publius, & Hobbios, ev. Puliphar, & Πετεφρής, ου. Pygmalion, & Πυγμαλίων, ωνος. Pygniecs, of Huyuaiot, wv. Pylade, & Hudasns, cu. Pylos, n Hulac, ev.

Pyrénées, ή Πυρανα, ας: τὰ Πυραναῖα όρα, ώνω Pyrrha, ή Πύρρα, ας. Pyrrhon, ὁ Πύρραν, ωνος. Pyrrhus, ὁ Πύρρος, ου. Pythagore, ὁ Πυθαγόρας, ου. Pythéas, ὁ Πυθίας, ου. Pythie, ή Πυθία, ας. Pythiques (jeux), τὰ Πύθια, ωνω Pytho, ἡ Πυθώ, οῦς. Python, ὁ Πύθων, ωνος.

0

Quinte Curce, δ Κοῖγατος Κέρτιος, . Quintilien, δ Κυντιλιανός, οῦ. Quintus, δ Κοῖγατος, ου: δ Κοῖντος, ου. Quirinus, δ Κυρίνος, ου.

R

Rachel, in 'Payria, indecl. Raphael, o 'Papana, indécl. Ravenne, n Pacerva, nc. Régulus, 6 'Priyulos, ou. Rémus, & Pauce, ev. Rhadamante, δ 'Ραδάμανθυς, υσε. Rhéa, i Pia, ac. Rhége, to Privior, ou. Rheims, oi Prince, wv. Rhin, & Privoc, ou. Rhodes, n Podec, ou. Rhodiens, ci Postice, wv. Rhodope, & Podómn, ns. Rhone, o Podavoc, ou. Romains, of Populator, ev. Rome, n Poun, nc. Romulus, & 'Ρωμύλος, ου. Roxane, ή 'Ρωξάνη, ης. Ruben, & Poubriv, indecl. Rutules, ci Pcothot, wv.

S

Saba, ή Σάδα, ης : αἰ Σάδαι, ὧν.
Sabéens, οἱ Σαδαῖοι, ων.
Sabins, οἱ Σαδινοι, ων.
Sagonte, ἡ Σάγοντος, ων.
Saïs, ἡ Σαῖς, ἐδος.
Salamine, ἡ Σαλαμίς, ἴνωτ
Salerne, τὸ Σάλαρνον, ου.
Saliens, οἱ Σάλιοι, ων.

Salluste, 6 Σαλλούστιος, ου. Salomon, δ Σωλομών, ώντος : δ Σαλωμών, indéc. Samarie, i Zapapata, ac. Samaritains, oi Lapapirat, ev. Samnites, of Lavetree, ev. Samos, ή Σάμος, ου. Samothrace, i Zauchain, sc. Samson, δ Σάμψων, ωνος. Samuel, & Zapovil, indict. Sapho, à Zanpú, ouç. Sardaigne, & Zapow, ous. Sardanapale, ὁ Σαρδανάπαλος, ου. Sardes, peuple, d Ingomot, wv. Sardes, ville, al Zápdets, suv. Sarmates, οἱ Σαρμάται, ὧν. Sarmatie, i Σαρματία, ας. Sarpedon, ὁ Σαρπήδων, ονος. Sarrasins, ci Sapangroi, Gv. Saturnales, TR Kpowa, wv. Saturne, & Kpovoc, ou. Salyres, εί Σάτυροι, ων. Saul, & Zaulog, ov. Saul, & Σαούλ, indécl. Saxons, of Zakovec, wv. Scamandre, 6 Σκάμανδρος, ου. Scipien, & Zxnniwy, wros. Scythes, of Ixidat, wv. Ségeste, n' Eyione, nc. Seine, & Lixquac, eu. Séjan, 6 Iniavoc, ou. Séleucie, & Zedeuxeia, ac. Séleucus, & Dideuxo;, cu. Sémélé, j Zemein, ng. Semiramis, ή Σεμέραμις, ιδος. Sénèque, à Tevéxaç, a. Sérapis, ὁ Σάραπις, ιδος : ὁ Σέραπις, ιδος. Sectorius, & Σερτώριος, ου. Servilius, ο Σερουίλιος, ου : ο Σερδίλιος, ου. Servius, & Σερούτος, ου : ὁ Σέρδιος, ου. Sésostris, & Liowstpic, 105. Sévère, & Libnpoc, ou. Sicambres, οι Σίχαμερα, ων : εί Σούγαμεροι, ων. Sichée, & Zuxxaioc, ou. Sicile, & Duradia, ac. Siciliens, ci Dixedicátae, av : ci Dixedici, av. Sicyone, j Innai, avoc. Sidon, & Itabir, arcs. Sige, to Eigelov, ou. Silène, & Zidnyoc, ou : & Zeidnyoc, ou. Bilvain, & Tedeuavec, ou.

Silvius, ὁ Σιλούτος, ου : ὁ Σίλδιος, ου. Siméon, ὁ Συμεών, ῶνος. Simois, δ Σιμόεις, εντος. Simon, & Simer, evoc. Simonide, & Tipovidac, ov. Sinope, ή Σινώπη, ης. Sion, n Diw, indecl. Birènes, ai Zsipnves, ev. Sisyphe, & Disopoc, cu. Smyrne, ή Σμύρνα, ης. Socrate, δ Σωχράτης, ους. Sodome, τὰ Σόδομα, ων. Solon, & Ishwy, wvc. Sephocle, & Doponing, four. Sophonias, on Sophonie, & Zopovias, cu. Sosthène, à Yuoding, ouc. Spartacus, δ Σπάρταχος, ου. Sparte, & Exapra, nc. Spartiales, of Emagnianat, wv. Sphinx, ή Σφίγξ, ιγγός. Stace, & Στάτιος, ου. Stésichore, δ Στησίχορος, ου. Stolciens, of Traixoi, av. Strabon, δ Στράδων, ωνες. Stratonice, ή Στρατονίκη, ης. Strymon, δ Στρυμών, όνος. Stylite, & ETURITHE, OU. Stymphale, ή Στυμφαλίς λίμνα, ης Slyx, ή Στύξ, gen. Στυγός. Suctione, ὁ Σουπτώνιος, ου. Suèves, ci Dountoi, wv. Suisses, cl "Exentrel, wy: of 'Exentrel, wy. Sulpice, δ Σουλπύαος, ου. Sunium, to Zouvior, ou. Suzanne, & Zwokyva, nc. Suze, tà Douga, wv. Sybaris, ή Σύδαρις, εως. Sybarites, ci Συδαρίται, ών. Sylla, δ Σύλλας, α. Syphan, & Yuque, and. Syracusains, οί Συρακούσιοι, ων : οί Συρακόσια, ων Syracuse, al Zupaxoù sat, av. Syrie, & Συρία, ας. Syriens, of Tupos, ev. Sysigambis, ή Συζίγαμδις, εως.

T

Tacite, ὁ Τάκιτος, ου. Tage, ὁ Τάγος, ου.

Tamise, & Taussac, a. Tanais, & Tavaic, idec. Tantale, ὁ Τάνταλος, ου. Tarente, ὁ Τάρας, αντος. Tarentins, of Tapavrivos, wv. Tarquin, & Tapxouivice, ou. Tarse, ci Ταρσοί, ων : ή Ταρσος, ρῦ. Tarsiens, of Taposic, iwv. Tartare, ὁ Τάρταρος, ου : τὰ Τάρταρα, Tauride, i Taupic, idoc. Taurus, & Taupoc, ov. Taygète, o Thuyéthe, ou. Tégée, i Teyia, aç. Télamon, ὁ Τελάμων, ωνος. Télémaque, ὁ Τπλίμαχος, ου. Télèphe, ὁ Τήλιφος, ου. Τειαρέ, τὰ Τέμπη, ών. Ténare, τὸ Ταίναρον, ου. Ténédos, n Tévedos, cu. Térée, ὁ Τηρεύς, έως. Térence, à Tapéville, ou. Terme, ὁ Τέρμων, ονος. Terpandre, ὁ Τέρπανδρος, ου. Terpsichore, h Tephtyoon, no. Tesin, & Tuxives, ev. Téthys, n Tnous, úcs. Teutons, of Trotovec, wy. Thabor, & Θαδώρ, indéci. Thadée, & Oaddaice, ou. Thales, & Oakne, nros : & Oakne, so. Thalie, ή Θάλεια, ας. Thebains, of Andaiot, wv. Thèbe, i Onon, no : ai Onoai, wv. Thèbes, ai Oñsai, wv. Thémis, ή Θέμις, ιδος. Thémistocle, δ Θιμιστοκλής, έους. Théocrite, & Θιόκριτος, ου. Théodore, & Θεόδωρος, ευ. Théodose, & Occdories, ev. Théognis, & Θίογνις, ιδος. Théophile, δ Θιόφιλος, ου. Théophraste, ὁ Θιόφραστος, cu. Thermopyles, al Θερμοπύλαι, ων : al Πύλαι, ων. Thersite, & Ospoitag, su. Thésée, & Onosúe, iwc. Thespis, ὁ Θίσπις, ιος ον ιδος. Thessalie, in Ososakia, ac. Thessaliens, of Ocogadol, av. Thessalonique, i Oceanovin, no. Thélis, & Oiric, 1805.

Thisbé, n Gioch, nc. Thomas, δ Θωμᾶς, ᾶ. Thrace, i Opáxa, nc. Thraces, οἱ Θράσιες, ων. Thrasybule, & Θρασύδουλος, ου. Thucydide, o Ocumudidas, ou. Thule, i Ocula, nc. Thyeste, & Outerns, su. Tibère, & Tibépioc, ou. Tibériade, ή Τιδιριάς, άδος. Tibre, δ Τίδερις, εως : δ Θύμερις, ιδος. Tigrane, ὁ Τιγράνης, ους. Tigre, ὁ Τίγρης, ητος : ὁ Τίγρις, εως. Timocrate, ὁ Τιμοκράτης, ευς. Timoléon, & Timoléon, ovroç. Timothée, ὁ Τιμόθεος, ου. Tirynthe, in Tipuve, uveoc. Tisiphone, ή Τισιφόνη, ης. Tissapherne, & Tracapipum, ouc. Titan , & Titav , avec. Titanides, ai Titavidec, wv. Titans, ci Tiravec, wv. Tite Live, & Titos Aibios, ou. Tithon, & Tiberos, ev. Titus, & Tiroc, ov. Titye, ὁ Τιτυός, οῦ. Tityre, ὁ Τίτυρος, ου. Tobie, ὁ Τωδίας, ου. Toulouse, ή θολώσα, τ.ς. Trajan, ὁ Τραϊανός, οῦ. Trailes, αί Τράλλεις, εων : ή Τράλλις, εως. Trasimène, ή Ταρσιμένη ου Θρασυνία λίμνη, ης. Trebie, i Trefia, ac. Trébizonde, ὁ Τραπεζούς, οῦντος. Trézène, ή Τροιζήν, ñνος. Triballes, οί Τριδαλλοί, ών. Tripoli, ή Τρίπολις, εως. Triptolème, o Tpuntolamos, ou. Triton, & Tritor, evec. Troade, ή Τρωάς, άδος. Troie, i Ducc, cu : i Tpcia, ac. Troyens, of Tpos; wv. Troyennes, at Tpusides, av. Tullie, in Toullia, as. zullius, & Touxxios, ou. Tulius, & Touthor, ou. Turin, to Taupivov, ou. Turnus, & Topvoc, ou : & Topovoc, ou. Tusculum, to Túozdov, ou. Τγάθε , ὁ Τυδεύς, έως.

Tyndare, ὁ Τύνδαρος, ω.
Typhée, ὁ Τυφωνός, έως.
Typhon, ὁ Τυφών, ῶνος.
Tyr, ἡ Τύρος, ω.
Tyridate, ὁ Τυριδάτας, ω.
Tyriens, οἱ Τύρια, ων.
Tyrrhénie, ἡ Τυβρανία, ας.
Tyrrhéniens, οἱ Τυβρανοί, ῶν.
Tyrtée, ὁ Τυρταῖος, ου.

U

Ulysse, δ 'Οδυσσιός, ίως. Ur, τὸ Οῦρ, indécl. Uranie, ἡ Οῦρανία, ας. Uranus, ὁ Οῦρανός, οῦ. Urie, ὁ Οῦρίας, ου. Utique, ἡ Ἰτύκη, κς.

. V

Valère, Valérius, 6 Oualépies, ou. Valérie, ή Οὐαλερία, ας. Vandales, ei Bardina, er : ei Oùárdalon, er. Varron, ὁ Οὐάρρων, ωνος : ὁ Βάρων, ωνος. Varus, δ Οὐάρος, ου. Véiens, Véies, of Outia, wv. Vélie, ή Ἐλέα, ας. Venise, i Everia, ac. Vénitions, of Everoi, wv. Venus, i Appodira, no. Verrès, ὁ Οὐέρρης, ου : ὁ Βέρρης, ου. Vertumne, & Ουέρτοννος, ... Vespasien, & Ούισπασιανός, οῦ. Vesta, n Estia, ac. Vestales, al rus Estias lepeiau, der : al Estiaδες, ων. Vésuve, to Biobiov 6,000, cuç. Victoria, n Nin, ns. Vienne, n Buiven, 24

Virgile, δ Οὐιργίλιος, ου : δ Βιργίλιος, εω. Virginie, ἡ Οὐιργίνιος, ου. Virginius, δ Οὐιργίνιος, ου. Virtathe, δ Οὐιράθης, ου. Vitellius, δ Οὐιτάλλιος, ου. Volsques, οἱ Οὐολσκοι, ων. Vulcain, ὁ Ἦφαιστος, ου.

W

Weser, o Biocupyic, idoc. Wulga, o 'Pa, indect.

X

Xanthe, ὁ Εάνθος, ου.

Xanthippe, homme, ὁ Εάνθιππος, ου.

Xanthippe, femme, ἡ Εανθίππη, ης.

Xanthus, ὁ Εάνθος, ου.

Χέμοςτατε, ὁ Είνοκράτης, ου.

Χέπορhon, ὁ Είνοφῶν, ῶντης.

Χετκὰς, ὁ Είρξης, ου.

Z

Ζακλατία, ὁ Ζαχαρίας, ου.
ΖαΙαυσικ, ὁ Ζάλευχος, ου.
Ζαπα, ἡ Ζάμη, ης.
Ζαπικ, ἡ Ζάκυνδος, ου.
Ζέποδια, ἡ Ζηνοδία, ας.
Ζέποπ, ὁ Ζήνων, ωνος.
Ζέμλιτα, ὁ Ζέφυρος, ου.
Ζευχίρρα, ὁ Ζάῦξιαπος, ου.
Ζευχίρλα, ὁ Ζεῦξια, ἐδος.
Δος, η Ζωη, ης.
Ζοιλας, ου.
Ζοπατακ, ὁ Ζωνάρας, ου.
Ζουγτα, ὁ Ζώπορος, ου.
Ζοτοακτα, ὁ Ζωροάστρης.
Ζοιπακ, ὁ Ζωροάστρης.
Ζοιπακ, ὁ Ζωροάστρης.

FIN.

UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY, BERKELEY

14 30 x 30

THIS BOOK IS DUE ON THE LAST DATE STAMPED BELOW

Books not returned on time are subject to a fine of 50c per volume after the third day overdue, increasing to \$1.00 per volume after the sixth day. Books not in demand may be renewed if application is made before expiration of loan period.

OCT 16 1931

24A.1pr'50FF

50ct 61 TO

REC'D LD

FEB 6 1962

MAY 1 4 1969 92

REC'D LD JUL 18'69-5PM

15m-12,'24

